Беседи на Учителя Петър Дънов 1938 година

1938 Съдържание:

1938 Март

1938 Април

1938 Май

1938 Юни

1938 Юли

1938 Август

1938 Септември

1938 Декември

1938_01_02 Който приеме свидетелството Негово
неделна беседа

КОЙТО ПРИЕМЕ СВИДЕТЕЛСТВОТО НЕГОВО

Отче наш.

Ще прочета само един стих от третата глава от Евангелието на Йоана, 33 стих: „Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен.“

Духът Божи.

Казва се в Откровението, че Йоан във видение видял една книга, която имала седем печата, че никой не могъл да я разтвори. Какво имало написано в книгата, никой не е видял. Дълго време той плакал. И най-после се намерил един, който разтворил тази книга. Сега и ние трябва да благодарим, че тази книга се е разтворила.

„Който приеме свидетелството Негово.“ Понякога ние искаме да докажем, да аргументираме по разни начини, дали Слънцето е реално, дали е материално. Кои са свидетелствата, които аргументират, че Слънцето е действително? Нашите очи. Очите на всички същества свидетелствуват, че има една такава реалност, понеже очите са създадени по правилата на Слънцето. Ако питаме разумен ли е светът, кое е свидетелството за тази разумност? – Нашите уши. Разумното в света е създало ушите. Сега мога да ви наведа ред други доказателства, които доказват, че съществуват известни реалности. Понеже ние не сме свидетели на новия начин, ние сме още на стария начин, на децата, на биберончетата. Всеки от вас си носи по едно биберонче, да си го смуче, а това е елементарно знание. Един ден вашите биберончета ще паднат. Какво ще правите тогава без биберончета? Ще ви израстнат зъби и ще почнете да дъвчете храната си. На някои като им паднат биберончетата считат, че са нещастни. Това е първото им нещастие. Щом падне биберончето от устата му, той започва да плаче. Щом турите биберончето в устата му, той млъква да плаче. Докато не дадат биберончето в устата му, дълго време продължава да пее, като певец. Майките не обичат да се продължава тази песен и затова турят биберончето в устата му и детето млъква. Казвате: „Алегорично ли е това?“ – То е и алегорично, и материалистично, и реалистично, и идейно. Съществуват ли материалисти? – Съществуват, понеже и материалният свят съществува. – Съществуват ли реалисти? – Съществуват, понеже и реалният свят съществува. Ами идеалисти съществуват ли? – Съществуват, понеже и идеалният свят съществува. За всеки свят съществува известна

категория хора, които отговарят на този свят. Следователно, за материалния свят свидетелствува нашето тяло. За реалния свят свидетелствува сърцето. За идеалния свят свидетелствува умът. За мене тези аргументи са достатъчни. Повече аз не искам да аргументирам. Каквото ми говорят от реалния свят, аз го разбирам със сърцето си. Следователно, всеки свят си има своя азбука, своя граматика, свой език, свои съществителни, прилагателни, глаголи, наречия, съюзи, местоимения и т. н. Всеки свят си има своите препинателни знаци.

Та казвам: Новото в света, това е новият език, а сега влизаме в една нова епоха, която аз наричам епоха на реалното в света, т. е. епоха на сърцето. Когато говорим за любов, за братство, за равенство, за организиране, ние подразбираме сърцето, реалния свят. Любовта ще управлява реалния свят. Според разбиранията на сегашните хора, когато се говори за любов, разбират детински работи. Казват за някой, който се е влюбил, че е малко така смахнат. Когато млад човек говори за любов, както и да е, но когато стар човек, на 60–70 години говори за любов, казват, че този човек е малко смахнат, не е с ума си. Значи старият човек не трябва да говори за любов. Като заговори за любов, той трябва да е светия. Като говори за любов, езикът му се опетнява, значи, грехота е старият да говори за любов. Ако каже, че обича някого, всички вестници ще заговорят за него. Според тези разбирания излиза, че любовта е унижение за стария човек. Като дойде младият, който и да е, той може да говори за любов, но старият да се унижава, да слиза толкова долу, това не е позволено за него. Че това именно е любов, че тя не се поддава на никакви закони. За нея закон не съществува. Тя ще постави човека там, дето не е мислил. За нея и високите, и ниските хора са едни и същи, безразлично е. Като влезе в ада, и адът тя ще го направи рай. А като излезе от рая, раят става ад. Дето влезе, тя всичко превръща. Отдето излезе, всичко обръща наопаки. Дето е любовта, там е раят, там е блаженството, там е Бог, там са всичките блага. Отдето излезе, тя взима със себе си всичките ценности. Тя е един свободен свят. Вие трябва да схващате нещата научно. Като казвам, че дето любовта излезе, тя дига ценностите си. Щом дигне ценностите си от едно място и ги носи на друго, вие веднага тръгнете след нея. Погрешката на хората се заключава в това, че щом тя напусне едно място, те не тръгват подир нея, а остават подир нея, а остават на същото място, защото то е било рай. Това място е било рай, но щом тя го напусне, то става ад. Тогава, напусне ли любовта едно място, тръгнете и вие с нея. Щом любовта влезе в ада, влезте и вие с нея. Това е новото учение. Ако нямате това разбиране, вие сте в един материалистичен свят. Влезе ли любовта в пъкъла, влез и ти с нея. И не бой се. Излезе ли тя от рая, излез и ти с нея.

Сега аз не искам да аргументирам този език, защото езикът ми ще се

изтрие. Аз съм аргументирал този въпрос толкова много, че ако продължа да го аргументирам, ще изтрия езика си, а не искам това, не искам после да си поправям езика. Та сега, като влезете в реалния свят, ще говорите по-малко. При това, всяка ваша дума трябва да има само едно значение. Каквото кажете, така да е, а не да се тълкува по много начини. Като кажете, че сте гладни, да се разбере само това, гладни сте, нищо повече. И като сте гладни, вие се нуждаете само от хляб. А това: кокошчици, маслинки и други неща, това са на второ място. Те могат да дойдат от вашето изобилие. От моя страна като кажа, че съм гладен, аз разбирам само хляб, а останалите неща, те зависят от вашата добра воля. Ако дойдат ябълки и круши, добре дошли, но като кажа, че съм гладен, разбирам само хляб, никакви кокошки, агънца, ябълки или круши. А кокошки, агънца и други работи, те са човешки изобретения. Не че другото е лошо, но то е човешко. Всичко, което иде вън от хората, това е от вас, от хората. Когато някой иска неща, които не се предвидени от закона, те са човешки работи. Когато някой дойде при вас и ви каже, че е гладен, трябва да знаете, че сте длъжни да го нахраните. Първо трябва да му дадете хляб. Ако иска маслини, баница и други неща, ще го накарате да чака, ще му кажете, че ние сме в една градина, в която има маслини и други неща, но трябва да чакате, докато израстнат. После ще им кажете, че имате овце, но ще чакате да се върнат от паша, да ги издоите. Докато сте на земята, ще говорите на разбран език. Има закони, писани за материалния свят. За реалния свят има други закони, които трябва да учите. Като казваме материален свят, ние разбираме външния свят с всички условия. Материалните условия са добри за човека, но материалното не носи в себе си живот. Ти не можеш да ядеш един камък. Като разтопиш желязото, ти не можеш да го ядеш. Златото, което хората толкова много го обичат, но като го разтопят, и него не могат да ядат. Значи единственото реално нещо в материалния свят, това е водата и хлябът. Това, което ядем, това са неща, с които ние се занимаваме. Често хората искат да се разширяват. Обикновено формите на нещата се разширяват. Запример, някой човек може да разшири къщата си, да я направи с десетина и повече стаи, обаче разширяването на къщата ти ни най-малко няма да внесе някаква промяна в твоя живот. Единственото нещо, което може да внесе промяна в твоя живот, това е водата, храната и въздухът. След като ги възприемеш в себе си, те могат да произведат някаква промяна, но това ни най-малко не е материалният свят, но това е реален свят, свят на чувствата, на усещанията. Често става спор, дали чувствуване и усещане е едно и също нещо. Чувствуването иде от това, което чувствуваш. Чувствуването е пробуждане на съзнанието. Това, което съзнаваш, е чувствуване. Когато ти съзнаваш, че в твоето съзнание е станала някаква промяна, това е чувствуване. Когато ти нямаш този вътрешен усет, когато не е станало никакво пробуждане на съзнанието ти, ти нямаш никакво чувствуване. Следователно, сърцето е

първата стъпка на това чувстване, на тази промяна. Има два полюса в живота: приятен и неприятен, студен и топъл, светъл и мрачен. Това са полюси, раздвоявания.

Сега като ме слушате, казвате: „Какво ме ползуват тези работи?“ Ето какво ще ви ползуват. Ако ви кажа, че трябва да предете и да тъчете, ще кажете: „Ние предачки и тъкачки ли ще ставаме?“ Ако мислите, че не трябва да предете и да тъчете и ако всички хора мислеха като вас, какво щеше да бъде положението им? Какво ще правите, ако не предете и не тъчете? Ще кажете, че ще се молите. Но мислите ли, че от небето ще ви носят дрехи за обличане? Имаше един американец, който беше вярващ и казваше: „Аз вярвам, че като се помоля, земята може да спре движението си, даже и Слънцето може да спре движението си.“ Това е вярно, но то ще стане един ден, не сега. Един ден Слънцето ще се влюби и ще тръгне подир възлюблената си и ще забрави, че трябва да свети на земята. То ще каже: „Правете каквото искате.“ Когато една майка роди дъщеря, колко време остава дъщерята да живее при баща си и майка си? Ще дойде време, когато дъщерята ще напусне къщата си, ще напусне майка си и баща си. Ако дъщерята не ги напусне, тогава или бащата, или майката трябва да напусне къщата. Когато бащата или майката заминат за онзи свят, те си вземат безсрочен билет. Когато дъщерята напусне бащиния си дом, това значи, че тя възприема една нова идея. Идеите на бащата и майката са били нови, когато са се съединили и оженили, но щом родят деца, техните идеи стават вече стари. Понеже децата трябва да възприемат нови идеи, дъщерята и синът трябва да излязат от дома на баща си. Ако Ева, която толкова много обвиняват, не беше излязла от Адама, и ако Адам и Ева не бяха излезли от рая, знаете ли какво щеше да бъде положението на света? Вие предполагате, че ако Адам и Ева не бяха излезли от рая, положението им щеше да бъде по-добро. Не, ако те не бяха излезли, положението им щеше да бъде по-лошо, отколкото е сега. Адам, който минаваше за учен човек, който тури имена на всичките животни, докато не беше ял от плодовете на забраненото дърво, не знаеше, че е гол. Щом хапна от неговите плодове, той каза: Гол съм, срам ме е да се явя пред Бога. Бог го запита: Кой ти каза, че си гол? За да се оправдае, Адам си послужи с първата лъжа. Той каза: Онази жена, която ми даде, която аз мислех, че ще ме научи на добри работи, ме вкара в лош път. И жената се оправда със змията, и тя каза втората лъжа. Отде дойде лъжата, никой не беше ги научил да лъжат. Те си послужиха обаче с лъжа. Тогава Господ каза на Адама: Ще те изпратя на земята да ореш и да копаеш, за да се научиш да цениш работите. А на Ева каза: Тебе ще те пратя на земята да раждаш деца, да научиш какво нещо е животът и как може човек да стане велик. Като раждаш деца, ще видиш как хората стават велики. Сега, като говоря за раждането, не разбирайте раждането в обикновен смисъл на думата. И

апостол Павел казваше: Родих ви в Христа. В Писанието се казва, че Аврам родил еди-кой си, Исак родил еди-кого си. Сега мъжете раждат ли? Често казват, че еди-кой си родил. Не казват, че жената родила, но еди-кой се родил. Думата „раждане" има двояк смисъл. Какво се разбира под думата „раждане"? Когато някой човек има една идея, с която се занимава, това показва, че той е заченал нещо. Щом тази идея или това чувство се оформи в него, той е родил вече нещо в света. Човек е нещо духовно и това духовното, което излиза от него, е това, което той е родил. По какво може да се познае културата на съвременното човечество, да се види до каква степен на развитие са дошли хората? Културата на съвременното човечество може да се познае от онова, което сега съществува на земята.

„Който приеме свидетелството Негово!" Мнозина питат: „Какъв е смисълът на земния живот?" – Смисълът на живота е да познаем Бога. Чрез познанието на Бога, животът ще дойде у нас. Тъй щото, ако търсим истинския живот, това е пътят да познаем Бога. Сега се явява въпрос: По кой начин да познаем Бога? Първият начин е чрез любовта, вторият начин е чрез знанието и мъдростта. Третият метод е методът на истината, методът на свободата. Следователно, там, дето няма живот, дето няма светлина, знание и мъдрост, дето няма истина, свобода и простор, там животът не може да дойде. И тогава вечер, когато Слънцето залезе, ние отваряме лампите. Що е тъмнината? Тя е свидетел, че всяка крушка свети чрез Слънцето. Ако Слънцето изгасне само за половин час, всички светлини и огньове, всичкото това движение, всичкото дишане моментално ще спре. Като видя една свещ, като видя всички звезди, аз се радвам, зная, че Слънцето свети. Всичко това показва, че светът е реален. Щом свещта гори, всичко друго е наред. Ако свещта изгасне, това е лош признак. Затова хората се страхуват, когато изгасне една свещ. Даже има суеверие, че ако една свещ изгасне или догори, или се стопи, този дом, чиято е свещта, ще го постигне нещо лошо.

Без да ви убеждавам в това, ще ви приведа един пример, който не е никакво суеверие, но една реалност. Синът на един български чорбаджия бил хванат от турците. Всички селяни от това село, Николаевка се казвало, събрали една сума да купят една голяма свещ, да я запалят в църква, дано Бог да помогне синът да се върне неповреден. Обаче, като запалили свещта, която била тежка 3–4 килограма, забелязали, че свещта се разтопила веднага и се разляла на земята. Скоро след това съобщили, че синът на чорбаджията бил заклан от турците. Това показва, че те късно се сетили да се молят на Бога. От по-рано е трябвало да се молят. По-рано е трябвало да палят свещ. Та казвам: Много хора са готови да палят свещи, но те всякога закъсняват. Когато някой човек умре и замине за онзи свят, тогава близките му са готови в негово име да направят много работи.

Докато е жив, докато не е отишъл на онзи свят, те не са готови нищо да направят за него. Няма да обяснявам на какво се дължи това противоречие. Хората ценят нещата само тогава, когато ги загубят.

Сега ще ви приведа друг един пример. В село Суджеско, Варненско, имало някой си Стоян, голям юнак, голям пехливанин. Той често казвал на майка си: „Не зная, защо ми е това голо здраве. Дотегна ми вече да ходя да се боря с хората.“ Майка му се го карала да работи, а той все се оплаквал от сиромашията и от голото си здраве: „Да имам пари, разбирам, но какво да правя само със здраве?“ Случило се, че той заболял от някаква тежка болест цели три години. През това време той казвал на майка си: „Мамо, веднъж да оздравея, зная вече как да ценя здравето си. Тогава и с камъни да ме товарят, ще бъда благодарен на всичко. Сега оцених, какво нещо било здравето.“ Мнозина от вас сте като този юнак Стоян, не цените здравето и казвате: „Защо ми е това голо здраве?“ Не, за онзи, който разбира, няма по-хубаво нещо от здравето. Здравето е най-голямото благословение, което Бог ни дава чрез нашия ум, чрез нашето сърце и чрез нашата воля. Щом си здрав, ти си кандидат за всички блага в живота. Това трябва да го знаете. Щом имаш здраве, ти всичко можеш да постигнеш. Щом се разболееш, политическото положение се разклаща. Изгубиш здравето си, ти изгубваш всички условия на земята за постигане на своите желания. Следователно, на първо място, на първа стъпка аз поставям здравето на човека. То представя материалният свят. След него иде доброто на човека. Доброто е основа на реалния свят. Някой казва: „Аз не искам да бъда добър.“ Това е най-голямото благо на човека в реалния свят. Това трябва да го знаете. Ако искате да постигнете нещо, вие трябва да бъдете добри. По душа човек трябва да бъде добър, да не допуща в себе си никакво неразположение и да се радва на всички. Радвай се на доброто на всички хора, а не се радвай на злото. Това е реалният свят. Ако някой мисли, че е сиромах, той трябва да знае, че сиромашия в реалния свят не съществува. Тя съществува само в материалния свят. В реалния свят съществува друга немотия, а именно немотия в доброто. Без добро любовта не може да се прояви. Каквото е положението на човека без здраве, такова е положението му в реалния свят без добро. Без здраве каквото и вкусно ядене да му дадат, на нему не му е вкусно. Защо? – Здраве няма човекът. Както и да те облекат, ако нямаш здраве, нищо не ти е ценно: нито дрехите, нито обущата, нито шапката. Значи, без добро нищо не е ценно на човека в реалния свят. Там любовта не може да се оцени. Там и знанието, и ред работи още не могат да се оценят. Та на физическото поле нам е потребно здраве, за да можем да оценим всички физически работи. А в духовния свят е необходимо доброто, за да можем да оценим всички работи в реалния свят. Следователно, за да е силен по сърце, човек непременно трябва да тури за основа на сърцето си доброто. Тази основа расте в човека. Бог му е дал

възможност да прояви доброто в себе си. Като е създал тялото му, той е вложил в него и доброто в сърцето му. Бог казва: Ако следваш моя закон, винаги ще бъдеш здрав. И щом изпълняваш всички мои закони, винаги ще бъдеш добър. Често хората считат, че добрите хора в света са слаби хора. Не, доброто е една ценност, която с нищо не може да се замести. Доброто е незаменимо. Здравето се отнася до външната страна на живота, а доброто – до вътрешната, до органическата. Здравето е създало външността на тялото, неговата форма, а доброто е създало съдържанието на организма. Защото, ако искате да знаете, най-великото учреждение на земята, това е човекът, човешкият организъм. Най-великият свят, най-чудното творение на земята, това е човекът. Ако разглеждате подробно човешкия организъм, ще видите, че най-чудният, най-великият организъм на земята, това е човешкият. Като разглеждате научно една клетка от човешкия организъм, ще видите, колко сложно, колко чудно е създадена. Тя е чудно организирана. Всяка клетка е подобна на цялото. Колко хиляди години са били необходими на природата, колко милиони години наред е работила тя, докато създаде един организъм като човешкия. Ние, които живеем в този организъм, не ценим този велик труд, това велико постоянство, което природата е приложила и казваме: „Защо ни е този организъм?“ Та това е най-голямото благо. Какво по-голямо благо от това може да ни се даде? Често хората се заблуждават от някои малки външни блага. Всички външни блага, които имаме, не представят нищо реално. Реално е само това, от което ти си организиран. Първата реалност е човешкото сърце. Дойде ли до тази мисъл, човек е дошъл до пробуждане на своето съзнание. Защо трябва да се пробуди съзнанието на човека? Ако съзнанието на човека не се пробуди, той не може да се развива, сърцето му не може да се облагородява. Ето защо в ума на човека трябва да се роди новият департамент, да дойде съзнанието му, да се развие сърцето му, да влезе доброто в него. Доброто е храна за сърцето, от което то правилно се развива и съгражда. Тъй както доброто се проявява, то още не е достъпно за науката, според както днес се развива. Има методи, според които човек ще знае, как да прояви доброто в себе си. Представете си, че отивате при един човек, който не ви приема добре. Къде е причината – в него или във вас? Представете си, че няколко души пътуват заедно. Един от тях носи един голям диамант. Вторият носи едно кило злато. Третият носи една златна книга, а четвъртият носи едно житно зърно. Ако попаднете при условия да нямате хляб, то и вашето злато, и вашият диамант нищо не струват, какво трябва да направите? Диамантът ви нищо не струва, защото и да го посадите в земята, не расте. Златото, което имате, също не расте. Обаче, ако посадите житното зърно в земята, то има свойството да расте и да се развива. Като го посадите в земята, след десет години то ще се размножи толкова много, че ще може да изхрани не само вас, но и целия свят. Значи, това нищожно житно зърно може да изхрани два и половина

милиарда хора в земята. Това малко житно зърно е човешкото сърце. При всичките страдания, които то ти създава, ще цениш сърцето си. Развиването на твоя капитал седи именно в твоето малко сърце. Ум без сърце не може да се развива. Казвате: „Защо ни е доброто?“ Доброто представя великата същност на човешкото сърце. Сърцето е един велик свят. За мене сърцето е един организиран Божествен свят. Няма човек в света, който да не знае какво нещо е неговото сърце. Няма човек в света, който, като е прекарал радости и скърби, да не знае, какво нещо е сърцето.

Тъй разглеждам живота. Страданията представят една временна функция. Страданията произтичат от неразбиране на живота, от противоречията в него. Откъде произтичат противоречията? – Главно от непослушанието. Бог постави Адама в рая и му каза: От всички дървета можете да ядете, но не и от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото. Ако ядете от това дърво, непременно ще умрете. След това дойде друг един учител в рая и им каза: Вие криво сте разбрали Божията мисъл. Ако ядете от това дърво, освен, че няма да умрете, но ще станете като Бога. От тези думи се раздвои тяхното сърце, в кое да вярват и в кое да не вярват. Те трябваше да опитат и започнаха с негативната страна. Вие казвате, че нещата не стават без волята Божия. Питам: Стана ли волята Божия в рая? Вие знаете каква беше волята Божия, да не ядат от това дърво. Бог им каза да не ядат, а те ядоха. Можете ли да ми дадете един отговор, защо стана така? Бог искаше да докаже на хората, че Неговата воля ще стане и тогава, когато не става това, което той е казал. Бог ще докаже на света, че Неговата воля ще стане и тогава, когато те не я изпълняват. В края на краищата Той ще направи така, че те ще изпълнят волята Му. Сега ние се намираме в тази епоха, когато Бог ще докаже на света, че това, което Той е казал, ще стане. И този човек, който каза, че ще стане като Бога, умря. Бог го взе при себе си и му каза: Ела да ти покажа как ще станеш като мене. Бог взе този човек със себе си и го нарече Исус. След това Той го изпрати на земята. Като дойде до най-големите страдания, Исус се обърна към Бога с думите: Отче, ако е възможно тази чаша да ме отмине. Защо Бог не изпълни и не чу молитвата Му? Защото и Адам не изпълни волята Божия. Когато беше в рая, Бог му каза да не яде от плодовете на забраненото дърво, но той не послуша и яде. Та като се молеше Исус да се отмени тази чаша, Бог му отговори: Понеже ти яде от забраненото дърво и не ме послуша, сега ще видиш, че и твоята молитва няма да бъде чута. Аз ти казах да не ядеш от плодовете на забраненото дърво, но ти не ме послуша. Сега ще пиеш от горчивата чаша, каквато никой до сега не е пил. – Господи, ще пия, да бъде Твоята воля. Господ му каза: По-рано ти казах да не ядеш, за да не умреш, а сега ти казвам да пиеш от най-горчивата чаша. – Каквото кажеш, Господи, ще изпълня.

Сега вие може да се съблазните от това, но аз не се интересувам от вашите съблазни. Герои са онези, които могат да пият от горчивата чаша на живота. Що са страданията? Те са горчивата чаша на живота. Вие искате да избегнете от страданията? Не, това е невъзможно. Ако мислите, че можете да минете живота си без страдания, вие се лъжете. Вие ще минете през такива страдания, че всичко, което имате в себе си, ще ви се вземе. Нищо няма да остане от него. Не само материалното ще изгубите, но всички ще ви напуснат, като влезете в другия свят, сами няма да се познавате. Физически нищо няма да имате, ще се чувствувате, че сте нещо, а всъщност нищо не сте; ще чувствувате, че сте гладни, а няма да можете да ядете. Ще мислите, ще чувствувате, а всъщност нищо няма да чувате. Ще имате желание да гледате, а няма да имате очи. Ще имате желание да говорите, а няма да имате уста и език. Вие си представяте неща, които не са достояние за вас. Вие мислите, че като отидете на онзи свят, ангели с музики и песни ще ви приемат. Не, само след като изпиете горчивата чаша до дъно и след като изпълните волята Божия, тогава ще ви приемат така, както сега си представяте. Преди да си изпил чашата, аз не вярвам в никакъв прием. Впрочем, аз вярвам в другото – в горчивата чаша. Ако някой ми каже, че ще пия от сладката чаша, аз не вярвам. Ще кажа: Едно време аз пих от сладкото вино. Дойде ден, когато виното изгуби сладчината си, то е вече горчиво. Това не се отнася до вас. Защо? Понеже не е нещо насилствено. Човек трябва да бъде абсолютно свободен. И Христос се моли на Господа: Господи, ако е възможно, ако има някакъв преходен път, да мина от него и да се отмени тази чаша, но ако няма друг път, нека бъде Твоята воля.

И тъй, да излезе човек от горчивата чаша, в това седи неговото геройство. В горчивата чаша се крие всичко. Всички лекарства са все горчиви. Горчивите лекарства лекуват човека, а не сладките.

Сега вие ще ме попитате: „Ами ние, които вярваме в Бога, какво ни очаква?“ Казвам ви: Очаква ви горчивата чаша. Каквото е последвало Христа, това и вас ще последва. Ако Христос се е молил да го отмине тази чаша и не Го отмина, мислите ли че за вас ще има изключение? Няма да има изключение. Смъртта не е страшна. Смъртта е страшна само тогава, когато човек е престъпил Божиите закони. Когато е престъпил законите на любовта, не, че смъртта мъчи човека, но той влиза в един свят на пълно безлюбие. Тъй щото безлюбието мъчи човека, а не смъртта. Онзи, който има любов в себе си, горят го за Господа, и той пее. А онзи, който няма любов в себе си, в душата му е цял ад, като че целият свят се събаря наоколо му. А онзи, който живее в любовта, като че цял свят се създава около него и за него. Има хора, които умират и светът се създава за тях. А има хора, които умират и светът се руши за тях. Та казвам: Смъртта е най-големият изпит за човека. Чрез страданията, чрез смъртта, любовта се

проявява. Зад всички страдания се проявява Божествената любов. Любовта изпитва всички души. Като постави човека на изпит, тя ще го прекара през най-големите страдания, през най-големия мрак. Тя чака човека зад този мрак. И когато той каже, ча всичко се свършва с него, тогава именно, зад тази мрачина, любовта ще излезе, ще хване човека, ще го прегърне. Това наричаме ние ангела на смъртта. Той ще хване човека, ще го прегърне и ще го занесе в един светъл свят. Тогава човек ще разбере, че това не е ангелът на смъртта, но ангелът на любовта, който прегръща човека, задето е изпълнил нейните закони. Той занася човека във великия свят, т. е. в рая. Така поне аз си представям нещата. Мнозина си представят смъртта във вид на скелет със сърп. Не, това е най-красивият ангел, какъвто човек някога е срещал в живота си. Това е най-красивият живот на човека. Понякога вие се обезсърчавате от малките страдания, които имате на земята. Това не са страдания, това са играчки. Каже ли ви някой една обидна дума, лицето ви веднага потъмнява. Че какво особено е направил този човек? Той раздвижил само въздуха и вие веднага се обиждате. Той ви казал, че сте невежа, или че сте сиромах човек. Какво лошо ви е казал? Че какво от това, че си невежа? Кажи си: „Аз съм невежа, защото, когато светът се създаваше, аз не бях там." Аз говоря от ваше име. Вие бяхте ли там? Сега вие можете да мислите, че аз съм бил там. То е друг въпрос. В тази форма, в която съм днес, аз не бях при създаването на света. „Ама ти ходил ли си на Слънцето?" – Така, както ме виждате, не съм ходил. – „Ама как си ходил?" – То е моя работа. Ако ви кажа, че съм ходил на Слънцето или вие сте смахнати, че не разбирате добре, или аз не ви говоря както трябва. Ако ви кажа, че вие сте били на Слънцето, или ако вие поддържате това, трябва да имате поне малко възпоменание за това. Ако днес нямате никакво възпоменание, един ден поне ще имате възпоменание, ще си спомните, че сте излезли от Слънцето. Сега, не е въпрос дали сте излезли от Слънцето или не, но всинца сте излезли от Бога. Помните ли това? Имате ли поне най-малък спомен за онзи момент, когато сте излезли от Слънцето? Нямате, забравили сте този момент. Един ден, когато възвишеното, космическото съзнание се пробуди у вас, вие тогава ще си спомните ясно, как сте излезли от Бога и какви са били първите думи, казани на Адама: Да не яде от дървото за познание на доброто и злото. Какво ще кажете, ако ви кажа, че всички вие сте били в рая и сте получили онази заповед от Бога да не ядете от дървото за познаване на доброто и на злото, която не сте изпълнили? Всички вие гласувахте да дойдете на Земята. Но днес всички се отказвате, че някога сте били в рая, както Адама. Питам, ако не сте били в рая, къде другаде бяхте? Щом се отказвате, че сте били заедно с Адама в рая, къде другаде бяхте? Така постъпват всички съвременни хора. Когато видят, че някои неща пропаднат, те се отказват. Но щом работите тръгват напред, те тръгват след това нещо. Когато някое предприятие започва да пропада, всички хора си изтеглят акциите и се

отказват от него. Щом известно предприятие тръгне напред, хората веднага си купуват акции, дано по-скоро разбогатеят.

Сега аз не искам да ви обвинявам, но казвам: Всички мъже бяха в рая с Адама заедно, а всички жени бяха с Ева. Младите момци бяха с Адама, а всички моми бяха с Ева. Когато Ева се съгласи да яде от плодовете (на) дървото за познаване доброто и злото, с нея заедно бяха всички жени. И те гласуваха за това, за да станат като Бога. И като яде Ева от забранения плод, даде и на Адама да яде. Сега аз не искам да дигам завесата, да ви описвам как стана всичко това. Мога да ви опиша как е станало, но вие трябва да се освободите от илюзиите на живота. Един прост българин отива на кино и гледа, че на платно се представя един трен в движение. Той си помислил, че това е наистина и хуква да бяга. Той се уплашил да не го прегази тази хала. Като видял, че тренът отминал, той се върнал и седнал на мястото си. Тъй щото, ако и аз седна да ви описвам как е станало създаването на света, и вие ще се намерите в положението на този селянин, който хукнал да бяга от трена. И вие ще почнете да бягате. Вие се смеете сега, защото не разбирате нещата. Когато човек се смее, той се намира в някакво преходно положение, в положение на неразбиране на нещата. И селянинът в това време, като видял трена, се уплашил да не го прегази и избягал. Но като видял, че отминал и когато наоколо хората му казали, че тази хала не е опасна, той се успокоил. Но в първо време сърцето му силно затрептяло. Та сега много от страданията на хората мязат на тия, които селянинът преживял като видял тренът на платното. Той си помислил, че тази хала ще се нахвърля върху него. Това е представление. Така и страданията са представление за назидание на хората.

„Който приеме свидетелството Негово.“ Хората си представят рая такъв, какъвто не е. Къде е бил този рай, не се знае. Описват го в Библията, че там имало четири реки. Двете реки са Тигър и Ефрат, но къде да другите две реки? За рая има различни теории. Един американски учен казва, че някогашният рай се е намирал на северния полюс. Той доказва това нещо научно, аргументира го. Той се е занимавал с археология и оттам вади своите заключения. Тогава на земята нямало суша, но повече било вода. Та раят бил във водата и после той потънал някъде в земята. Обаче окултистите поддържат, че тия четири реки, за които се говори в Библията, са в самия човек: кръвоносната, артериалната, симпатичната нервни системи и мозъчната система. Тези четири реки, които днес функционират в човешкия организъм, представят рая на миналото. В една от тия реки имало злато. Слънчевото течение, което е в нервната система, е емблем на Слънцето, на златото в света. Всички онези енергии, които слизат от Слънцето във вид на река, минават през организма във вид на едно течение. За да стане този предмет по-ясен, са го представили във вид

на четири реки, които минават през рая. Сега да оставим този въпрос, дали е верен или не е верен, важно е, че раят е бил на земята, но не в това състояние, в каквото днес земята се намира. След грехопадането, след падането на човека, на земята са станали много катаклизми, вследствие на което повърхността на земята коренно се е променила. Във време на първия човек, когато Бог е създавал света, земята е имала съвсем друг облик. Ако река да обяснявам състоянието на земята по онова време, ще влеза в научен спор със съвременните учени. Важно е, че с падането на човека, земята съвършено се е изменила. Онази земя, за която се говори в Битието, след падането на човека се е изменила. За да се създаде отново този рай, казано е в Писанието: „Ето аз създавам нова земя и ново небе." Тази земя, която сега се създава – човешкото тяло, това е раят, който пак ще дойде на земята. Щом земята се измени, ще се изменят и всички условия. Тогава и хората, които ще останат да живеят на новата земя, съвършено ще се изменят. Това ще стане по един естествен път, тъй както слънчевата светлина постепенно се увеличава. Казвам: Тази епоха ще дойде така незабелязано, че когато стане всичко това, за което сега ви говоря, няма да се забележи как е станало. Тази промяна трябва да стане в нашия ум, в нашето сърце, в нашия дух и в нашата душа. И тогава ще се приеме неговото свидетелство. Първото нещо, вие трябва да благодарите, че Бог е с нас. Тогава иде второто положение. Вие трябва да вярвате, че трябва да станете едно с Бога, а не да работите за своето благо на земята. Всеки от вас трябва да си постави за задача да работи за Бога. Като ставате сутрин да не мислите, какво ще ядете, но да мислите, че имате да свършите нещо за Господа. Вие трябва да работите за идване Царството Божие на Земята, за побратимяване между хората, за влизане на любовта между хората и да изпълнявате волята Божия на всяка крачка. Побратимяването няма да стане изведнъж. Да се мисли, че изведнъж може да стане, това е насилие. В хората трябва да се събуди едно съзнание, каквото вършат, да го вършат свободно. Сега аз не искам да съдя хората. Така както днес работят, те работят много добре, но ако искат да изпълнят волята Божия, те трябва да имат съвсем друго разбиране. Ние не можем да отречем това, което е днес. То е едно приготовление за бъдещето. Всички хора, които работят за един организъм, не са глупави хора. Погледнете на Англия, на Франция, на Америка, всички общественици, всички ония, които ръководят съдбините на човечеството, са хора с мисъл. Всички мислят. После вижте всички учени по целия свят, в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Русия, в Япония, в Китай – всички имат една обща идея, от която се въодушевяват. Всички се въодушевяват от идеята, че трябва да се работи за общото, за доброто на човечеството. Те имат план. Но не са само тия хора, които работят. На земята има около два милиарда и половина хора, обаче в реалния свят има повече от 20 милиарда хора, които работят за цялото човечество. Те работят за въдворяване на Царството Божие на земята. Този

въпрос е труден. Той е труден в това отношение, че като имат всички възможности да направят това в една година, да въведат навсякъде ред и порядък, не искат да го направят насила, но по свобода. Те искат да внесат пълен ред и порядък, но по онази вътрешна свобода, която да внесе в тях доброто, знанието и свободата. Всеки човек трябва доброволно да служи, да изпълни нещата без никакво съмнение в съзнанието си, да знае, че този път, в който е тръгнал, е истинският път. То хиляди години и векове се минават и хората пак не могат да се убедят. Някой казва: „Веднъж съм дошъл на земята, ще си поям и попия и ще си поживея малко, няма защо да ходя по горите.“ Сега капиталът, който вие имате, не е необходим за видимия свят. Той е за вас. Единственото нещо, което може да впрегнете на работа за реалния свят, за Царството Божие, е да впрегнете вашия ум, вашето сърце, вашата воля, вашия дух и вашата душа. Да дойдете доброволно да се кооперирате с Божественото свидетелство, това от което Бог се нуждае. Това не може да стане насила. Днес много хора проповядват Христа, но нищо не става от техните проповеди. Защо? Никога един проповедник не може да каже истината. Пък и аз като проповядвам, казвам: Ще се съблазнят тия хора. После си мисля, какво ще ги съблазнявам? Тия хора отдавна са съблазнени. – Ама ще се огрешат. Как ще се огрешат? Те отдавна са огрешени. По-грешни от това, което са днес, никой не може да ги направи. По-праведни мога да ви направя, но по-грешни не мога. Като ме слушате, по-глупави не мога да ви направя, но по-праведни мога да ви направя. Вие трябва да служите на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичкия си дух от любов. За да познаете любовта на Бога, вие трябва да се стремите да обичате ближния си. Ближният ви ще бъде пробният камък. Любовта ви към ближния показва, че обичате Бога. Когато един човек обича дома си, децата си, жена си, както трябва, това показва, че той обича Бога. Ако обича и съседа си, любовта му е още по-широка. Ако обича и народа си, още по-голяма е любовта му. И най-после ако обича човечеството, любовта му е най-голяма. Ако пък обича всичко, каквото Бог е създал, това е най-красивият път, по който човек може да се движи. Той е станал едно с Бога. Значи, малките кръгове постепенно влизат в големите. Това отдалечаване и разширяване на любовта ви да не ви смущава. Бъдете верни на малкото, което имате.

Сега ще ви дам един пример. Ще взема например момата, но ако говоря изобщо за някоя мома, можете да се докачите. Затова ще взема за пример за себе си, като че аз съм момата. Представете си, че срещна един добър, богат, знатен момък и аз се влюбя в него. Това може да се случи. Той ми пише любовни писма. По едно време той среща друга мома, по-красива от мене и се увлича в нея. Мене забравя, не ми пише вече любовни писма. Как трябва да постъпя в дадения случай? Ето как ще постъпя. Аз ще му

напиша едно писмо: „Тази мома, която си намерил, е по-добра от мене. Ожени се за нея и един ден, когато разбера, че сте щастливи, аз ще дойда да ви се порадвам.“ Всъщност, аз зная, че тя е по-лоша от мене. Ние сме два полюса. Тя е лошата, аз съм добрата. И като се ожени за нея, той вижда, че се излъгал. Като ме срещне, той ми казва: „Много е лоша моята жена.“ – „Не, ти не си я разбрал, тя е много добра, много добро сърце има.“ – „Какво ти сърце?“ – „Ум има тя, дух има, душа има.“ – „ Нищо няма тя. Аз не мога ли да се разведа с нея, че да взема тебе?“ – „Не можеш. Според моето верую, човек може само веднъж да се жени. Ти си вече женен един път. Аз първия път си дадох кандидатурата, втори път не я давам.“ Така аз му плащам със същата мярка, с която той ми плати. Казвам му: „Тя е красива, хубава, добра е тя за тебе.“ – „Не, не ми говори нищо за нея.“ И след това започвам да му проповядвам: „Само един начин има сега за спасение.“ – „Кой е този начин?“ – „Да започнеш да обичаш Господа.“ – „Сега какво трябва да правя?“ – „Като отидеш при нея, каквото ти говори, ще мълчиш и ще изпълняваш. Ти ще ѝ говориш мекичко и ще я слушаш. Не ѝ се противопоставяй в нищо. Каквото ти каже, направи го.“ – „Че къде ще му излезе краят?“ Ще му излезе краят и то добър край. Че всички хора на земята така сме вързани, така сме оженени. Мислите, че този, за когото сте оженени, е добър? Това са възможности, които съществуват. Сега хората така са се свързали, че обръщат нещата наопаки, не остава нищо свято в тях. Като се разбунтуват, всичко опетняват от главата до петите. Един на друг си приписват такива работи, каквито не са сънували. Ще се наругаят, да помнят. И после казва: „Като дойда втори път, пак ще си поговорим.“ – Да, пак ще те наругае. От единия край на света до другия хората постоянно се ругаят. Може би някои от вас нямат тази опитност, но когато им дойде, ще я опитат. Та човек трябва да знае, че доброто е в него и това добро трябва да вземе надмощие над всичко. Нямо по-велико нещо от това, да познава човек себе си. Например, като се дразни, той трябва да съзнава, че е слаб човек. Помнете това нещо като закон. Следователно, докато мислите, чувствата и постъпките на хората ви дразнят, вие сте слаб човек. Научете се да гледате спокойно на всичко. Като се научите да гледате спокойно, вие ще започнете да влияете на хората. Например, никога не бихте могли да проповядвате на един пияница да не пие, или да го поправите, докато се тревожите от него. Започнете ли да гледате спокойно на всичко това, което той прави, гледате ли спокойно на него, той ще се поправи. Как ще се поправи? Като дойде до втръсване. Има един закон на втръсването. Както пияницата може да дойде до втръсване и да престане да пие, така и злото в света ще изчезне. Когато хората се втръснат от злото, те ще престанат да го правят. Оттам насетне всички хора ще станат светии. Когато хората се втръснат от злото и избавлението им, спасението им ще дойде. Когато хората се освободят от злото, от своя егоизъм като от проказа, тогава те ще бъдат здрави, силни, добри и

каквото вършат, ще го вършат от любов. Един цирей се развива в човека. Нека го остави да набере, да излезе вън от него, отколкото да го остави вътре в себе си. Остане ли циреят вътре, той е цяла отрова. Също така, когато в ума или в сърцето на човека се яви една лоша мисъл и едно лошо чувство, това са гноясали циреи, които трябва да излезат навън, да се пробият и да се изчисти човек от отровата, която е била в неговия организъм. Този е правият начин на лекуване. Когато съзнаваш своята грешка, ти си по-добър, отколкото, когато не я съзнаваш. Не я ли съзнаваш, ти си на крив път. Ти мислиш, че като видиш грешката и я съзнаеш, си станал по-лош, отколкото по-рано си бил. Този е начинът на лекуване. Тъй щото, когато видите лошото в себе си, благодарете на Бога, че ви е дадена светлина да го видите. Бог не обича да дигне завесата на нашите погрешки в съзнанието ни изведнъж. Той постепенно вдига завесата на нашето минало. Един ден, когато стигнем до предела на онзи свят и влезем в него, тогава ще познаем Бога, както ни е познал. Това е един процес, който трябва да стане с всички хора. Затова всички трябва да бъдете готови да приемете Неговото свидетелство. Като дойде Божественото, всички трябва да бъдете спокойни и весели, да кажете: „Благодаря ти, Господи, (за всичко) което си ми дал“. Като скърбите, знайте, че всички хора скърбят и не падайте духом. Не казвайте, че искате да се самоубиете. Щом скърбиш, ти трябва да живееш десет пъти по-добре, отколкото по-рано си живял. Щом дойдат скърбите и страданията, това показва, че ти заслужаваш живота повече, отколкото преди да бяха дошли, отколкото преди да беше ги опитал. По-добре е да бъдеш на слънчевата светлина, но със страдания, отколкото да си без страдания, но на тъмно. Защо ти е здраве на тъмно, без светлина?

Та казвам: Носете новото съзнание в себе си. И с всички онези противоречия, които имате в душата си, ликвидирайте. Как ще ликвидирате? – С любов към Бога. Отправете се към Онзи, Който ви е дал всички блага, Който е работил с векове за вашето благо, за вашето добро. Отправете се към Него с признателност. Не само това, което имате днес, но Бог е предвидил всичко и за вашето бъдеще, независимо дали ще живеете на земята или ще умрете. Бог е предвидил за вас много хубави неща, всичко е приготвено. Като изучавате свещените книги, като изучавате книгите на вашия живот, ще видите ,че ви очаква нещо велико. Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъдете и вие с мене заедно.“ Това значи да приемете Неговото свидетелство. И тогава ще настане една епоха, че като изучавате Слънцето, звездите, растенията, животните, навсякъде ще намирате смисъл. Като изучавате живота и на младите моми и момци, на старите баби и дядовци – във всичко ще намирате дълбок вътрешен смисъл. Понеже вие сега се намирате в предверието на Царството Божие, отсега трябва да започнете да работите и да прилагате любовта. Работете с

любов. Този вятър лъха вече. Той е лъхнал някои от вас. Онези, които този вятър лъхне, стават тъжни и мислят, че Бог ги е забравил. Щом ви лъхне този вятър, вие веднага чувствувате една болка. Този закон е верен навсякъде в живота. Същото можем да кажем и за болестите. Болестите не са дошли изведнъж и не се лекуват изведнъж. Хиляди години, през хиляди форми е минал един човек, докато развие в себе си една болест в най-висшата ѝ форма. За да се излекува една болест, тези форми трябва да започнат да се преповтарят, да мине болестта по обратен път през всички състояния, през които се е развивала. Тя постепенно ще отслабва, ще отслабва, докато дойде най-после до онова първоначално проявление. И по този начин ще изчезне. Така лекува невидимият свят. Той връща човека към онзи път, отдето е дошла болестта. Като не знаете това, вие казвате: „Дотегна ни вече това положение." Не трябва да ви дотяга. Същото се отнася и до противоречията в човека. В първо време положението като че се усилва, но постепенно се намалява, докато всичко изчезне. Щом всички противоречия, всички болести между хората изчезнат, те стават братя помежду си и започват да живеят в любов. Аз се радвам на всички учени хора, каквито убеждения и да имат те. Казват, че някой е материалист. Според мене и материалистът, и идеалистът, и духовният човек вярват. Всички хора са на мястото си. Обаче идва един духовен живот, който включва живота и на материалиста, и на духовния, и на идеалиста. Тизи живот или това верую има три символа. Той гласи: Вярвам в материалния живот, който е форма на живота. Вярвам в реалния живот, който е съдържание на живота. Вярвам в идеалния живот, който е смисъл на живота. Следователно, материалистът има само едно учение, само едно верую. Реалистът има само едно учение. Всички тия три учения трябва да се съединят в едно, да станат едно верую с три учения, т.е. едно верую с три члена, с три падежа, с три лица: аз, ти и той. Аз, това е материалният свят. Ти, това е реалният свят. Той – това е идеалният свят.

Сега желая на всички да имате това ново верую – аз, ти, той.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

14-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 2 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_01_02 Доброто и светлината
утринно слово

ДОБРОТО И СВЕТЛИНАТА

Размишление.

Ще прочета 12 глава от Евангелието на Иоана.

„Ето, светът отиде след Него.“ (19 ст.). Този стих показва, какво евреите вярваха, че светът ще отиде след Него, и се уплашиха.

Хората говорят за знанието. Мнозина мислят, че тази дума е българска. Други пък мислят, че думите в техния език, например, във френския, в английския език, са тяхна собственост. Не е така, думите не са собственост на народите.

Като разглеждаме думата „знание“, първата сричка „зна“ показва, че ти знаеш да живееш; тя означава живота. Последната сричка „ние“ показва, че за да се прояви животът, нужни са условия. Следователно, знанието подразбира да знаеш, как да живееш, да имаш условия, при които животът може да се прояви. Всеки човек, който има знания и условия да прояви животът в себе си, той не търси условията отвън, те са вътре в самия него. Който знае, той търси нещата в паметта си, както онзи, който знае Библията наизуст. Той не търси стиховете в нея, но ги възпроизвежда по паметта си. Ще кажете, че смисълът не е в многото знание. Сега, да ви приведа пример, какво значи знание. Имате брат, който свири по цял ден на цигулка. Вие казвате: Това е цигулка! – Какво особено изкуство има в свиренето на цигулка? – Цигулката може да ни осветли в много неща. Махнете магаренцето и четирите струни на цигулката, ще видите, че тя вече нищо не струва. Сега, опнете струните на една обикновена дъска и ще видите, че те няма да издават никакъв звук, нищо не излиза от тях. Значи, и струните, без цигулката, нищо не струват. Често вие питате: Какво представя човекът? – И човекът е една цигулка с пет струни – петте сетива. Китарата пък има шест струни. Значи, ако не знаете силата на човешкия живот, вие се натъквате на ред противоречия.

Сега, като ви говоря, вие изпадате в противоречия. – Защо? – Защото всеки от вас си има една невярна мярка, с която предава нещата. Вие теглите своите заключения по вашата мярка. Когато друг ви предава нещо, тогава вие вадите истинската мярка и с нея искате да ви се мери. В този случай, вие мерите много хубаво и точно. Значи, вие си служите с две мерки. – Какво лошо има в това? – Нищо лошо няма. Това показва, че сте умни хора. Купувате добре, продавате зле. Де се крие злото? Ти тъчеш един плат

за продан, но го изработваш как да е. Продаваш го на един търговец. Той боядисва плата и с това скрива недостатъците му. Друг купува същия плат, но като го разгледа добре вкъщи, намира недостатъка му и е недоволен. Това е платът, който ти си тъкал. Значи, ти си причина за злото. Казвате: Недостига нещо на този плат. – Много просто, мерен е неточно. Същото правят хората и в живота. Като се намерят в трудно положение, те казват: Кой ще живее добре и порядъчно? Я да се отпуснем малко, да си поживеем нашироко. Какво значи, да си поживеете нашироко? Това значи, да изнесете нещата така, както не са. Например, питат едного, колко души били на събранието. – Хиляда души. Всъщност, салонът им може да събере най-много 500 души. Коя е причината, че този човек не казва истината? Той иска да си придаде по-голяма важност, да покаже пред хората, че ходи на такива събрания, които се посещават от много хора. Някой религиозен иска да се покаже пред хората за последовател на Христа, и затова, питат ли го, или не го питат, той все ще намери случай да каже, че е християнин. Едно време християните се криеха в миша дупка, да не ги преследват.

Един ден се разговарях с братя и сестри върху въпроса, какво представят младата мома и младият момък. Според разбирането на сегашните хора, под „мома“ се разбира красиво, младо момиче, около 15 – 20 годишно, което е готово за прегръдки и целувки. И под „млад момък“ се разбира същото – млад момък, красив, готов за любов. Не казвам, че може без целувки, но под „целувка“ разбирам друго нещо. И животът се изразява само в целувки. Вземеш хляба, туриш го в устата и го целунеш; вземеш водата, туриш я в устата и я целунеш; приемеш въздух чрез устата си, пак го целуваш. Въпреки това, казваш: Омръзнаха ми тези целувки. Оплакваш се от целувките, но без тях ти ще обеднееш и отслабнеш. Ако целуваш, както трябва и на място, човек ще станеш; ако не целуваш правилно, от тебе нищо няма да излезе. Това, което говоря сега е само определение и допълнение към въпроса. То още не е самата истина.

Кое е истинското предназначение на момата и момъка? Когато момата срещне някой момък, който се обезсърчил, тя трябва да го насърчи, да го отправи към Бога. Ако види, че той ще се беси, тя веднага трябва да се притече на помощ – да прегори въжето. След това да му каже: Братко, ти си употребил въжето не на място. То е направено за друго нещо, не за бесене. Повдигни главата си нагоре, Бог ще ти помогне. Няма защо да се обезсърчаваш. Значи, предназначението на момата е да реже или да прегаря въже, на което е увиснал човек. Въжето никога не трябва да бъде в перпендикулярно положение. На него можеш да сушиш дрехи, да повдигаш с него тежести, но не и да се бесят хората. Момата има право да пререже въжето, когато е и в хоризонтално положение. Например, ако

срещне вол вързан с въже и теглен от господаря си, тя има право да пререже въжето и да каже на господаря: Братко, свали юлара и въжето от вола. Ако те обича, той ще тръгне доброволно след тебе да ти помага. Дето е юларът, там е насилието. – Какво е предназначението на момъка? – Той е дошъл на земята да стопява ножовете и да чупи тоягите на онези, които се бият. Момъкът трябва да премахне ножа, тоягата, остена от ръката на своя ближен. Той трябва да научи хората да живеят добре. Казвате: Лесна работа, и това ще стане. – Лесна е, но трябва да се работи.

Един отшелник, който живял 20 години на планината, решил да слезе между хората, да им разкаже своя живот, да видят, как се е подвизавал. Каква била изненадата му, когато никъде не го приели. В която къща отивал, навсякъде намирал затворени врати. – Защо? – Защото нищо не могъл да им даде. Те искали друго нещо от него, а не да им разказва, как живял. Ето как трябва да постъпи отшелникът-светия. Преди да слезе в града, да тури по десетина английски лири в няколко плика, и тогава да тръгне от къща в къща. Като тропне на една врага, и домакинът го посрещне сърдито, той веднага да му даде плика и да почака. Домакинът ще отвори плика и като види парите, ще го приеме любезно в дома си. Така той ще посети всички къщи, за които е приготвил писмата и навсякъде ще го посрещнат добре. В която къща е влязъл, всички казват: Добър човек е този, дано дойде и друг път! Хората ще се насърчат от него, ще видят, че има условия за работа.

Мнозина от вас, като този отшелник, ходят от къща на къща и казват: Бог ни изпрати при вас. – Ако нищо не давате от себе си, Бог не ви е изпратил. Вие отивате по свое желание. Изпратеният от Бога всякога носи писма с ценно съдържание. Той бръква в джоба си, изважда писмото със звонковите монети и казва: Един ваш приятел ме задължи да ви предам това. Защо и за какво, не зная. Вие сами ще си отговорите. Сбогом! Щом си отидете, веднага ще започнат да говорят за вас, че сте добър, честен човек и ще пожелаят и друг път да ги посетите. Дето отивате, на всички ще занесете по нещо. Какво ще кажат за вас след това? Само най-доброто. Всички ще ви чакат с нетърпение, особено, ако ги посетите за Нова година. Тази година е една от сериозните. Тя поставя на изпит всички хора.

Когато слепи хора пътуват, всякога има възможност да се сблъскат някъде и да стане катастрофа. Понеже тази година е с отворени очи, няма да станат големи сблъсквания. И хора с затворени очи не се сблъскват. Тази Нова година представя старата майка, с големи опитности и знания. Вие не можете да си представите, какви знания крие тя в себе си. Разказват за един англичанин, който имал отношения с много хора. В една година той се срещал с около 70 – 80 хиляди души. Благодарение на това, в него се

развила такава впечатлителност, че нищо не могло да избегне от окото му. Един път само да срещне известен човек, завинаги го помнел. Такова нещо представя тази Нова година. Достатъчно е веднъж само да види някого, за да му даде заслуженото. На когото има да дава нещо, дава му го; от когото има да взима нещо, взима си го. Като срещне свой длъжник, тя изважда метъра си, премерва го от главата до краката и казва: Толкова и толкова има да ми даваш. Плащай сега! Това наричат индусите карма. Под „карма“ се разбира закон, който заставя човека да плаща, т. е. да оправя сметките си. Карма съществува за всеки, който не е оправил сметките си. Той ял и пил безразборно, поради което обеднял. След всичко това ще се оплаква, че обеднял. Как да не обеднее? Друг се оплаква, че има страдания. Как да няма? Ако сиромашията, страданията и болестите идат по закона на кармата, те имат за цел да ни научат нещо. Който не е живял както трябва, непременно ще се натъкне на кармата. Който е живял по закона на дейността, пак минава през страдания, но те имат за цел да му доставят известен материал за свършване на някаква работа. Той трябва да пренесе този материал от едно място на друго.

И тъй, много трудности ще срещнете в живота си, но те са неизбежни. Имаш, например красива жена и покрай красотата ѝ, се натъкваш на известни мъчнотии. – Какво е предназначението на красивата жена? – Да роди едно красиво дете – момче, или момиче. Ако роди красиво дете, тя ще бъде благословена; ако не роди такова дете, тя не е изпълнила своето предназначение. Има случаи, когато по закона на наследствеността, красивата жена ражда черно дете, което не прилича нито на майката, нито на бащата. Причината за това се крие в далечното минало. Преди четири поколения, бащата на тази жена бил негър, а майката – европейка. Тя се влюбила в този негър и не обръщала внимание на черния му цвят. Тя си казвала: Външно той е черен, но сърцето му е бяло. И днес, по силата на този закон, красивата бяла жена, женена за бял мъж, ражда черно дете. Ако мъжът е ревнив и подозрителен, може да се усъмни в жена си. Който разбира, ще си обясни причината чрез закона на наследствеността.

Новата година ще изкара и черните, и белите налице. Ако изкара черничко, не търсете вината в жена си. Преди четири поколения майката или бащата на вашата жена имали връзка с черен или черна, и това дете днес излиза като свидетелство на тяхното минало. Значи, днес се чува гласът на миналото, преди четири поколения.

Един ден Настрадин ходжа се намерил в мъчнотия, нямал възможност да задоволи нуждите си. С тази цел, той тръгнал от къща в къща да иска нещо. Дето отивал, никой не го приемал. Най-после, той си казал: Ще ви дам да разберете, кой съм аз. Купил си една хубава, голяма пила. Една

вечер, когато всички хора спели, той се спрял пред вратата на един голям богаташ и започнал да пили бравата. Един пътник минавал по това време и като видял, че Настрадин ходжа пили нещо, запитал го: Какво правиш тук, ходжа? – Свиря на кемане. – Защо не се чува гласът му? – Утре ще се Чуе.

Казвам: Има много противоречия, на които мнозина се смеят. – Кога се смее човек? – Когато не разбира известен въпрос; когато се натъква на някакъв контраст в живота. Значи, ако не разбира даден въпрос, човек се смее; ако го разбира както трябва, той става радостен и весел; ако го разбира издълбоко, той става сериозен. Сега вие се смеете, защото не разбирате работата. Някой казва, че му дължиш една сума. Ти се смееш, значи, нищо не си спомняш. Ако си спомниш, ставаш весел и казваш: Нищо не ти дължа. Кредиторът ти изважда книжата си и показва, че му дължиш не 200 – 300 лева, но 50 – 60 хиляди лева. Като видиш, че сумата излиза налице, ставаш сериозен и започваш да мислиш. Казваш: Какво да се прави сега? Съвсем закъсах с тази сума. Някога ти си взел 200 – 300 лева назаем, но не си плащал нищо. Година след година лихвите се трупали, и сега сумата станала 60 хиляди лева.

Помнете следното правило: Никога не взимайте пари под лихва. Ако стане нужда да вземете пари назаем с голяма лихва, не отлагайте изплащането. Ако дойде такава година, като сегашната, тя ще отвори очите и на длъжника и на кредитора. Следователно, не взимайте пари назаем, особено под лихва. Искаш хората да те обичат. – Много искаш. Това е взимане пари назаем. Не мисли, че пари се взимат само на физическия свят. Щом искаш хората да те обичат, ти трябва да платиш за тази любов. Ще кажете, че любовта не се продава. – Много хора продават любовта и с това си създават карма. Всичко, което се продава, създава карма. Нещастията на хората се дължат на това, че продават нещата. Някога хората искат да обсебват, да си създават собственост. Не желайте хората да ви обичат, нито вие да ги обичате. Каква е целта ви, да обичате хората? Каква е задачата на нажежения метал? – Да обича хората, с цел да им предаде част от своята топлина. Ако, като човек, не можеш да предадеш топлина на другите, ще се пръснеш. Ето защо, за предпочитане е да обичаш хората, отколкото да се пръснеш. Ако не отворите клапата на парния котел, да излезе парата навън, котелът непременно ще се пръсне. Там е спасението. Само любовта може да спаси човека от пръсване. – Как? – Като го застави да работи.

Когато любовта дойде между хората, всички ще се впрегнат на работа и на учене. Докато си при любовта, ще мислиш, ще чувстваш и ще работиш. – Не искам да работя. – Ако не искаш да работиш, очакват те страдания и

нещастия. За да влезе животът в тебе, ти трябва да обичаш. Само така животът има смисъл. – Защо трябва да обичам? – За да дойде животът. Любовта може да се замести само с любов. Като обикнеш любовта, в замяна на това Бог ще ти даде живот. – Защо трябва да обичаме Бога? – За да ни даде благоприятни условия да живеем. Ако не Го обичаме, няма да ни даде добри условия за живот. Който няма добри условия за живот, той не обича Бога. Който търси любовта, той търси добрите условия на живота. Искаш да си купиш един килограм жито – ще платиш равноценното. Пренасяш стока от чужбина – ще платиш мито на границата. „Даром сте взели, даром давайте." Мнозина използват този стих за себе си. Какво означава думата „даром"? Тя означава дихарма – противоположен закон на кармата, според който всичко, което ти се дава, е заслужено. Който ти дава нещо, дава го от сърце. При този закон и двамата плащат: и който дава, и който взема. Това означава думата „даром". Ако някой ти даде нещо даром, но ти си недоволен и отказваш да го приемеш, между вас се създава карма. Недоволството създава кармата.

Някой певец излезе на сцената да пее, но се е простудил, вследствие на което гласът му е гъгнив, не може да пее. Или, като българите, се наял с люти пиперки или със студено зеле, което се отразило зле на гласа му. Може да е имал неприятности с жена си, и това се отразило на гласа му. Много са причините, които препятстват на пеенето. Някой седне да пише, не може. Защо? – Дошло му на ума, че другарката му казала една обидна дума, и той си мисли: Не трябваше да ми казва така. – Какво му казала тя? – Че бил коравосърдечен. Какво трябва да направи той? Едно от двете: Или да приеме, че това, което му казала другарката, не е вярно; или това, което той мисли, не е вярно. Пък и другарката може да е казала нещо вярно. В един и същ момент две неща не могат да бъдат отрицателни. Никога не можеш да събереш на едно място двама лоши хора; те непременно ще се отблъснат, не могат да се обичат. Също така, и двама добри хора не могат да се съберат на едно място. Такъв е законът на земята. Това се отнася, обаче, за хора от еднаква категория – до двама мъже, или две жени. Никога не могат да се съберат на едно място две добри жени, или двама добри мъже. Но един добър мъж и една добра жена могат да бъдат на едно място, понеже са от различен пол.

Следователно, трябва да знаем, че ако търсим добри хора, те не могат да имат еднакви добродетели; да не мислят по един и същ начин, с една реч, те трябва да се различават. Често казват, че ние приличаме на Бога. Приличаме на Бога, но не сме като Него. За контраст на положението, Той ще ни изпъди. Никога ние не можем и не трябва да бъдем като Бога. Ако отидеш на небето и кажеш, че си като Бога, веднага ще те изпъдят оттам. Когато ни пъдят отнякъде, това се дължи на същия закон. Сега може да се

натъкнете на противоречие и да кажете: Защо е така? Нали трябва да бъдем като Бога? – По отношение на Божията Любов, по отношение на Божията Мъдрост, по отношение на Божията Истина, ние трябва да бъдем техни изразители в живота. Обаче, не можем по никой начин да знаем всичко, като Бога; не можем да бъдем всесилни, всеправедни като Него. Все има някаква прилика между Бога и нас, но пък разликата е грамадна. Това, което Бог може да направи, и ти можеш да го направиш, но между Божията работа и това, което ти си направил, има разлика. Казват за някого, че е много щедър но сравнете неговата щедрост с тази на Бога, Който ни е дал всички блага. Той ни е дал въздух, вода, светлина, храна, простор – да живеем на свобода и да се радваме на всички блага. И при това, всички същества, които се ползват от Божиите блага, са все недоволни, все мърморят, искат още нещо. Какво ли не е казано по адрес на Бога!

Казва се, че Господ не е направил света, както трябва. Всички изхождат от свое гледище. Кому какво недостига, все Бога обвинява. Оженил се някой, недоволен е от жена си, казва: Жената, която ми даде Бог, не е направена както трябва. Ожених се вече, какво да правя? – Как трябваше Бог да създаде твоята жена? Ама много устата била! Какво лошо има в това? Без уста ли трябва да бъде твоята жена? За предпочитане е да се ожениш за устата жена, т. е. която има уста, отколкото за жена без уста. Кое е по-добре: да вижда жената, или да не вижда? По-добре е да вижда, отколкото да не вижда. Да чува ли е по-добре, или да е глуха? Това е философия, според която трябва да приемем света такъв, какъвто Бог го е създал. Аз намирам, че светът е създаден много добре. Ако искате нов свят, дайте един образец на Бога, по който да създаде нов свят. Щом не сте доволни от живота, създайте нов план, по който да живеете. Понеже не можете да създадете нов план, ще носите в себе си недоволството.

Новата година изисква от нас да бъдем доволни от живота си. Когато искам да намеря своите погрешки, аз ги търся с микроскоп. И като намеря някоя погрешка, аз се радвам, защото имам възможност да я поправя. Ако не я намеря, след време тази погрешка ще ми донесе голямо нещастие. Тези дни една сестра ми ушила чаршафа на юргана. Като свършила работата си, тя забравила иглата в юргана. Лягам си вечерта и виждам една игла, забодена на чаршафа. Взех иглата и се зарадвах, защото тя можеше да ми създаде излишно страдание. Без да иска, сестрата проверила, доколко виждам всичко. Аз пък спечелих една игла. Тъй че, като дойде друга сестра да ми зашие чаршафа, ще има игла на разположение. Иглата представя Божията правда, която Бог оставя на разположение на хората. Чаршафът може да се шие само с такава игла. Ще кажете, че сестрата оставила иглата от немарливост. Според мене

хората стават немарливи от любов. Внимателен трябва да бъде човек, да мисли. Като се влюби човек, тогава той започва да мисли. На земята любовта е занимание. Ако няма с какво да се занимава, човек заспива.

Един наш брат казваше, че един дявол постоянно го преследвал – приспивал го. Като нямал с какво да се занимава, или като не се интересувал от известен въпрос, той заспивал. Братът беше секретар в съда. Когато съдиите спорели по въпрос, който не го интересувал, той заспивал и хъркал. За да не се излага пред тях, той си носел една игла, и щом усещал, че задрямва, веднага се бодвал. Сега на вас казвам: Не се мушкайте с игла, а носете със себе си шишенце с амоняк, и като започнете да заспивате, турете шишенцето под носа си, и ще се събудите. Някои братя и сестри заспиват и на беседите. Защо? – Защото беседите били високи, неразбираеми за тях. Като не могат да ги разберат на физическия свят, те отиват в астралния, оттам да слушат. Има закон, според който, на всеки хиляда души, ще се намерят десетина души да спят. Те ще поддържат реда от астралния свят.

Има хора крайно взискателни и строги към себе си. За най-малката грешка те си налагат строго наказание. Считат, че са извършили голямо престъпление. Всъщност, те не са виновни за сторената от тях грешка. Една сестра се готвела да посрещне Новата година заедно с всички братя и сестри, но й се случило нещо непредвидено. Като отивала с чинията си на общия обяд, хлъзнала се близо до кухнята, паднала и ударила силно главата си, разцепило се ухото, и кръв потекла по лицето и ръцете й. Ще кажете, че за това са виновни сестрите – готвачки. Не, вината е в онзи, който правил улиците и тротоарите. Водата се стича надолу и като замръзва, причинява неприятности. Когато започне да се топи, това място става хлъзгаво и опасно. Вината е и в улука, от който се стича водата. Сестрата не е пострадала много, но не е могла да посрещне Новата година заедно с другите. Казвате: Как се случи това тъкмо за Новата година? – Това е още за старата година. Сестрата не обвини никого, защото очите й са отворени за погрешките. В техния дом бащата е строг, наказва децата за техните погрешки, а майката е по-снизходителна; тя прикрива погрешките им. В това се крие опасността – децата да започнат да злоупотребяват с майка си. – Кое е по-добре: Да се прикриват грешките на децата, или да не се прикриват? Очите и на майката, и на бащата трябва да бъдат едновременно отворени. Когато детето прави добро, очите на бащата трябва да са отворени; когато прави нещо лошо, очите му трябва да бъдат затворени. Когато бащата се върне вкъщи, той търси случай да намери някаква погрешка в децата си, за да ги накаже. С това той иска да покаже своя авторитет. Когато детето греши, очите на майката трябва да бъдат отворени; когато не греши, очите на майката трябва да бъдат

затворени. Тук законът е обратен. Ако очите на майката са отворени при даровитите деца, тя ще започне да ги хвали и ще ги развали. Българската пословица казва: „На прехвалени череши с голяма кошница не ходи.“ Значи, не хвали способния и не обезсърчавай слабия. Способният не се нуждае от похвали, но и слабият не трябва да се обезсърчава. Тази година е за слабите хора, да не се обезсърчават.

Дръжте в ума си правилото: когато сте скръбни, благодарете на Господа. – Как, да благодарим за скръбта? – Защо да не благодарите? От това, че някой скърби, светът не се е изменил. Не можеш ли да превърнеш скръбта в радост? Ето, сега сте радостни, поздравявате се с Новата година. Буквата „н“ в думата „нова“ означава противоречие. Значи, всяко ново нещо носи известно противоречие. Новото иде, за да изкара старото навън. Като дойде новото, ще изкараш всички стари дрехи и килими навън. Новият човек е свободен, нищо не го стяга. Той е поне толкова свободен, както Бог го е създал. Като се намерите в затруднение, вярвайте в Бога. Щом Той е създал света, има възможност да помогне и на тебе. Слушай Господа! Ако Го слушаш, лесно ще изправиш живота си. И най-малките грешки трябва да се изправят. Така е и при електричеството. За да се ползвате от неговата светлина, трябва да изправите и най-малките повреди в инсталацията. Иначе, токът всякога ще се прекъсва. За да има светлина, токът трябва непрекъснато да тече. Следователно, ако искате да се ползвате от енергията на любовта и мъдростта, между тях трябва да има постоянна връзка.

Когато противоположните енергии на любовта и мъдростта се съединят, ражда се истината, т. е. светлината. Истината носи светлината в света, затова е казано, че само при истината човек може да бъде свободен. Любовта дава живот, Мъдростта дава знание, а Истината – свобода. Не можеш да бъдеш свободен, ако нямаш светлина. Човек трябва да знае, как да прави контакт между ума и сърцето си, за да произведе светлина. Ако си неразположен, това показва, че между ума и сърцето ти няма контакт. Може ли след това ти да обвиняваш Господа или хората за своето неразположение? Човек не е разположен, когато умът му не мисли, сърцето му не обича и волята му не работи. За да бъдеш разположен, тури ума, сърцето и волята си на работа. Волята е светлината, получена от контакта между ума и сърцето. Тя е Божественото начало в човека, което трябва да се упражнява.

Новата година изисква от вас да упражнявате силите си, а не своеволието. Наблюдавам хората и виждам, колко са нетърпеливи. Говориш на някого, но той не те разбира. Говориш му втори, трети път, пак не те разбира. Ядосаш се и преставаш да му говориш. – Защо не му говориш още? – Излязох от търпение. Казано е за любовта, че е дълготърпелива. Само

любещият може да търпи. Обаче, любовта на младия се различава от любовта на възрастния и на стария. Не само това, но в различните епохи любовта е различна. Любовта не се проявява еднакво даже към двама души. Ще кажете, че майката обича еднакво всичките си деца. Какво всъщност е майка? Според вас, майка е онази жена, която е родила едно или няколко деца. Не, майка може да бъде всеки човек. – Защо? – Защото ражда своите мисли и чувства. Въпреки това, той няма еднакво разположение към всичките си мисли и чувства. Към едни от тях е по-разположен, отколкото към други. На едни той дава по-голямо значение, отколкото на други. – Защо е така? – Другояче не може да бъде. Два килограма тежат повече от един килограм. Следователно, обичаш някого повече, защото тежи повече. Не обичаш някого, защото е много лек. Казвате за някоя жена, че е много лека. Значи, не можете да я обичате. Ако стане по-тежка, отколкото трябва, пак не можете да я обичате. Не можете да обичате нито много лекото, нито много тежкото. Това е психологически процес. Не можете да поставите нещата в такъв порядък, който отговаря на вашето разбиране. Има един специфичен закон, който определя доброто и злото във всеки човек. Бъдете верни на своето естество. Кредитираш един човек повече, отколкото трябва, но ако не издържи на обещанието си, ти се разочароваш от него. Кой е виновен за това? Когато кредитираш един човек, напълни шишето му до горе, нито една капка да не се излее навън. Колкото и да наливаш после отгоре, нищо няма да влезе. Шишето вече се е напълнило.

Новото време иска ново знание. Миналото знание е било за миналите времена. Като идат при мене хора, аз ги изучавам. Някой ми казва, че ме обича. Защо ме обича? Коя е подбудителната причина за това? Като взема една ябълка в ръката си, и аз я обичам. Коя е причината за това? Кой ме е научил да я обичам? – Аз обичам ябълката, защото между мене и нея има известна връзка. Ако нямаше връзка, не бих я обичал. Аз обичам водата, защото между мене и нея има връзка. Обаче, аз не мога да живея там, дето водата живее. Аз съзнавам, че обичам водата, но тя съзнава ли това? Когато видя извор с чиста вода, аз не бързам да пия, но искам да зная, обича ли ме тази вода. Ако ме обича, пия от нея; ако не ме обича, постоя известно време при нея. – Как се познава дали водата те обича, или не? – Седна пред изворчето и наблюдавам как водата блика от него. Разположа се добре и следя, дали водата на изворчето е започнала да блика по-бързо. Ако е така, значи, водата ме е обикнала и разбрала моята молба. Тя показва, че ме обича и позволява да пия от нея. Водата е благословение за човека. Ако не ускори движението си, тя не ме обича. Това изворче очаква друг някой.

Пели ли сте на човек, когото срещате? Говорили сте му, но не сте му пели. С говорене нищо не става. Говоренето трябва да дойде след пеенето. Такъв

е законът на природата. Когато детето се ражда, първо, то запява. Плачът на новороденото дете представя неговата първа песен. След това, дълго време се минава, докато то се научи да пее. Така и вие: Много време трябва да пеете, докато се научите да говорите. Първо е плачът, т. е. пеенето, а после говорът. Мнозина започват без пеене. На това се дължи техният неуспех. Казваш, че си неразположен. – Защо? – Не пееш достатъчно. Срещам много братя и сестри, които минават за големи герои. Някои от тях са ходили на войната, минали са през големи изпитания. Но ако един каже обидна дума на някого, той не може да носи. Чудя се на този брат, как е могъл да издържи на фронта, а тук, пред една малка бомбичка, като за увеселение, не може да издържи.

Днес много хора плачат повече, отколкото трябва. С това те искат да покажат, че имат големи страдания. Това не е вярно. Сълзите са дадени за измиване на очите, а не за изливане на скръбта. Когато очите ти се напрашат, поплачи малко, да се измият. Но, ако по десет пъти на ден плачеш и миеш очите си със сълзи, плачът не е на място. Ако от време на време не плаче, човек не може да регулира електричните и магнетичните енергии на своя организъм. И досега още учените не знаят истинското предназначение на сълзите. Не е добре човек да плаче много, но ако очите му са сухи това е лош признак. Добре е, когато очите са малко влажни. Аз не съм против плаченето, но не оставяйте сълзите да падат на земята. Свещено нещо са сълзите. Като знаете това, тази година ви давам задача, да не оставяте сълзите си да падат на земята. Като плачете, събирайте сълзите си в кърпичка, за да види Бог, че ги цените. Казваш: Много плаках, много страдах. Значи, ти си пролял най-ценното на земята. Събирайте сълзите си!

Сега ще направя една реформа, която и вие трябва да знаете. По-рано, като се миех сутрин, събирах водата от лицето си в леген, а нечистата вода в кофа. Това правех с цел да отделя едната вода от другата: водата от лицето изливах на чисто място, а другата – на нечисто място. Сестрите, които ми услужваха, не знаеха това и хвърляха и едната, и другата вода, дето им паднеше. От водата на лицето ми можеха да се излекуват много хора, но те не знаеха това. Досега аз не бях казвал на никого, как и де да изливат водата, но отсега нататък аз сам ще изливам водата от лицето си. И на вас казвам: Никога не изливайте водата от лицето си на нечисти места. За нечистите места е добре, но за вас не е добре. – Де да хвърляме тази вода? – На цветята, на дърветата, но в никой случай, дето минават хора, или на нечисти места. Защо и за какво е така, не питайте. Като спазвате това правило, ще имате поне микроскопическо подобрение на живота си.

Това, върху което ви говоря, не е съществено. Не се спирайте върху

миналото да мислите, колко вода от лицето ви е изхвърляна на нечисти места. Колко вода от моето лице е хвърляна в клозетите! Аз съм платил вече за това, но търся и тук добрата страна. Казвам: Разумният живот изисква от всички да постъпваме разумно. Не е важно, че стават грешки – те ще се изправят. Важно е да се проникнете от смисъла, който Бог е вложил в човешките мисли, чувства и постъпки. Има нещо ново, към което трябва да се стремите. Как мислите, в какво се заключава новото? – Да станем светии, да постигнем съвършенство. – Знаете ли, как се става светия? За да станеш светия, трябва да слезеш на земята, между хората, и да им светиш. Светията е фар, който свети на хората, и ги насочва в правия път. В това отношение, всички сте светии, в голям или малък размер. Ако не сте големи светии, поне сте малки светии – за приятеля си, за дъщеря си, за сина си. Ето коя е основната идея: научете се да обичате Бога и да Му благодарите за всичко, което ви е дал. Малко хора ще срещнете, които могат да благодарят. Когато всичко им е добре, благодарни са: когато ги сполети някакво нещастие, веднага обвиняват Бога, окръжаващите. Благодарете за всичко, което се случва в живота ви – и за доброто, и за злото. Ако не благодарите за всичко, ще ви сполети по-голямо зло.

Вчера, като чухме, че сестрата паднала, някои казаха: Горката сестра! Аз казах: Да благодарим на Бога, че не е паднала по-лошо, да си счупи главата. Преди няколко дни един наш брат тичал да стигне трамвая. В бързината, той се блъснал с един човек и паднал на земята. Едва се вдигнал от земята, той усетил, че главата му е силно разтърсена и ръката навехната. Той дойде при мене и ми каза: Чудно нещо, сутринта си направих молитвата, оградих се добре и така тръгнах. – Благодари, че си се помолил. Ако не беше се молил, щеше да стане нещо още по-лошо. Да благодарим, че в света съществува един Промисъл, Който бди над всички. Ако Бог не беше с нас, хиляди злини щяха да ни сполетяват.

Един ден същият брат разправяше следната опитност: Бях на гости в Пловдив у едни свои познати. Домакинята ме почерпи със сладко от вишни. Преди това, ние се разговаряхме и смеехме. Като хапнах сладкото, една частичка от вишната попадна в кривото гърло. Толкова лошо се задавих, че едва не умрях. Домакинята беше много съобразителна: веднага бръкна в гърлото ми, извади вишната и така се спасих. Значи, всеки човек е изложен на опасност, на нещастия. Той не е сигурен даже и при яденето. Затова, като ядеш, бъди съсредоточен и винаги благодари на Бога. При всяка хапка има опасност да се задавиш. Всякога благодари: и като ядеш, и като пиеш вода, и като работиш. Благодари, на Бога и за доброто, което днес си могъл да направиш. Че някой не те приел добре, пак благодари. Ти не знаеш, защо той е постъпил така. Някой дойде при мене и си излиза недоволен – приел съм го студено. С термометър ли измерва той

температурата? Преди всичко, моята температура никога не се променя – тя е постоянна. Не се заблуждавайте от външната обстановка на нещата. Външно, човек може да бъде весел или скръбен. Това не определя още истинското му отношение към хората. Нима е лошо, когато вали дъжд, когато има вятър, или когато гърми и се святка? Каквото и да е времето, Бог всякога върши добра работа. Дъждът ще напои растенията. Каквито противоречия да дойдат, всичко е за добро.

И тъй, когато някои се оплакват, че не съм ги приел добре, аз се радвам, че ми се дава възможност да използвам тези случаи да ви дам повече обяснения. Аз приемам някого хладно, за да му покажа, че той всякога е недоволен, неблагодарен на Бога за всичко, което му е дал Той. Във вас са вложени несметни богатства и, въпреки това, казвате: Какво можем да направим ние? – Всичко можете да направите, от вас зависи. Целия свят можете да запалите. – Как? – С огъня на любовта. С Господа всичко можете да направите. Казват, че съм бил студен. Да, някога съм студен като зимата: навсякъде вятър, студ. Който не е опитал тази зима, той не знае, какво съм аз. Зимата е на мястото си; тя е отвън студена, отвътре топла. Лятото отвътре е студено, а отвън – топло. Помнете: Всичко, каквото става в живота, е все за добро. Така разглеждам аз нещата. Невъзможно е с всички хора да бъдеш еднакво любезен. Ако е въпросът за външна любезност, мога с всички хора да бъда любезен, внимателен. Но аз имам съображения, според които не мога да бъда с всички хора еднакъв. Някога е за предпочитане да запазя състоянието, в което съм, отколкото да го изменя, защото ще изразходвам два пъти повече енергия, отколкото трябва. Значи, не можеш всякога да сменяш едно тъжно състояние с весело, и обратно. Едно състояние може да се сменя с друго само тогава, когато има условия за това. Преди да имаш условия, не сменяй състоянието си. Това е закон. Следователно, не се спирайте само върху последствията на нещата; търсете причините им. Като дойде една радост или скръб, аз зная, защо е дошла. В Божествения план на живота всичко е предвидено, и то много добре. В този смисъл, всяко нещо е на мястото си.

Христос казва на учениците си: „Ако ме обичате, ще опазите моите заповеди." Аз ви казвам: Ако ме обичате, мислете по новия начин. Новата мисъл ще внесе във вас новото, т. е. Божественото, което днес се проявява. Приемайте нещата, както идат. Ако някой ви приеме студено, като си излезете оттам, помолете се за този човек. И той ще си каже: Господи, аз приех този човек малко студено, другояче не можах. Като сменя състоянието си, ще изправя погрешката. Някой постъпва обратно: приема хората любезно, топло, а ги изпраща студено. Зад гърба им говори лошо за тях. Обичаш някого, пишеш му хубави писма, а след време си казваш: Този човек не заслужава моята любов. После го критикуваш. Не съм

против критиката, но тя трябва да бъде на място. Такава критика представя теляк, който търка човека, докато снеме кирта от тялото му. Ако съм се измил добре, и дойде телякът да ме търка, без да иска, той ще охлузи кожата ми. Щом го викам, той ще охлузи кожата ми на общо основание. Виждали сте, как търка той. Вземе една ръкавица или кесия от коноп и търка ли, търка. Като види, че кирта е свалена, взима едно меко парче, насапунисва го и леко измива тялото.

Да миеш тялото си с теляк, или без теляк, това се отнася до физическия свят. Щом дойдете до умствения свят, там се изисква мекота, да не охлузите ума си. Ограждайте ума си със светли мисли, а сърцето си с чисти чувства, защото те са изложени на опасност. Сърцето може да се простуди, а умът – да се помрачи. Следователно, пазете сърцето си от простудяване, а ума си от помрачаване. Поддържайте за сърцето си умерена температура, защото при нея животът расте. Поддържайте за ума си умерена светлина, при която мислите се развиват правилно. Като знаете това, не очаквайте спасението си отвън. Спасението на човека е в самия него, а отвън идат само условията на живота. Като срещнеш добър човек в живота си, знай, че това е благословение за тебе. И лош човек да срещнеш, пак е благословение за тебе. Значи, ти ще получиш благословение и чрез добрия, и чрез лошия. Ако не можеш да получиш благословението чрез добрия, Бог ще го изпрати чрез лошия. За предпочитане е да получиш благословението чрез добрия човек, за да не дойде лошият при тебе. Ако лошият ти донесе благословението, не се оплаквай от него, не казвай, че е лош, но си кажи: Господи, не разбирах закона Ти. Сега го разбирам и ще го приложа. Ето защо, разбирайте и лошите, и добрите хора. Като разберете лошите хора, добрите ще дойдат при вас. Като разберете добрите хора, лошите няма да дойдат при вас. Същото се отнася и до мислите, и чувствата. Ако разберете лошите мисли и чувства, добрите мисли и чувства ще дойдат при вас; ако разберете добрите мисли и чувства, лошите няма да дойдат при вас.

Тази сутрин бях решил да не ви давам никаква закуска, или малка, а с тази лекция закуската ви излезе много богата. Понеже Новата година е с отворени очи, мислех да говоря за отворените очи. Ако говоря за слепия, ще питате, как е ослепял; ако говоря за онзи с отворените очи, ще питаш, как е прогледал. Вие, на които очите са отворени, ще ми кажете как се отвориха. Ще ми отговорите, както онзи, на когото Христос отвори очите. Той каза: Един човек плю на земята, взе малко кал, намаза очите ми, и аз прогледнах. Повече от това нищо не зная. Когато очите на човека се намазват с кал, образувана от любовта и мъдростта, те всякога се отварят.

Желая, и вие да си замесите кал от любовта и мъдростта, че каквато болка

да намажете с нея, да оздравеете. Желая, цялата година да си правите кал, смесена от любовта и мъдростта и да се лекувате с нея. Аз наричам тази година Божествена майка, защото тя има разположение към всички хора. Тя казва: Ако очите на някого са затворени, да дойде при мене. Ако сърцето на някого е изстинало, да дойде при мене. Ако умът на някого е помрачен, да дойде при мене. С други думи казано: Вложете в сърцето си великата Божия Любов, която се влива непринудено в света. Вложете в ума си великата Божия Мъдрост – носителка на Божествената светлина и знание, които проникват в умовете на всички същества. Ние не виждаме това благословение в нисшите същества, защото те не го задържат. Каквото и да се влее в тях, всичко изтича навън. Божието благословение прониква във всички същества – висши и нисши, но нисшите не го задържат. Висшите същества възприемат любовта и мъдростта, обработват ги в себе си и ги предават на онези, които не знаят, как да работят.

Бих желал, вие да бъдете от учените хора, върху които се излива Божията светлина.

Бих желал, вие да бъдете от добрите хора, върху които да се излива Божията доброта и топлина. Нека всеки, който минава край вас, да вижда, че наистина, от вашите умове изтича Божествената светлина и знание и се влива в тях. Нека всеки да вижда, че от вашите сърца изтича Божественото добро и топлина и се втича в тях. Нека вашата заплата бъде тази, да съзнавате, че Божията светлина изтича от вашите умове, а Божието добро от вашите сърца и се влива във всички живи същества. Да бъде така през цялата година! Това е моето пожелание към вас.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

14. Утринно Слово от Учителя, държано на
2 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

Книги:
* Доброто и светлината
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1938_01_05 Съзвучие
Общия окултен кла

СЪЗВУЧИЕ

Отче наш.

Чете се темата: „Какво желая за 1938 година?“

„Духът Божий.“

Ще дам някои изяснения за ценността на нещата. Сегашният живот доказва, че всички същества са изгубили ценността, идеята за ценността. Запример, ако вас ви кажат: „Какво нещо е човекът, какво е животът? Какво е растението, какво е рибата, какво е птицата?“ – Може да дадете много определения. Ако вземете двете категории – животните и човекът, цялото животинско царство, както виждате всички тия растения, после птици, млекопитающи и човекът, това са деца на разни степени. Разделени са на две категории. Животните са деца, които едва сега се учат да говорят, бъбрят. Едва няколко думи изговарят някои животни, едва приказват. Сутрин като каже петелът „кукуригу“, раздвижи се и друга дума казва ли освен „кукуригу“? – Друга дума не знае. Най-важната дума в дадения случай е „кукуригу“. Той като каже „кукуригу“ толкоз силно е, че слънцето изгрява. Като каже „кукуригу“, всичко става. Като каже „кукуригу“, намира си храна да яде. Като каже „кукуригу“, времето се подобрява. Та сега правя една смешка. Отива един българин, шоп в Лондон. Той мислил, че в Лондон е като в България. Той казва: „Чичо, я ми кажи къде се намира еди коя си улица“. И той го казва на български. Онзи му отговаря на английски. А българинът казва: „Кажи ми го на български“. Ние сега като влезем в природата, не знаем нейният език. Ние може да говорим, но тя ще ни каже: „Какво искаш?“ – Българинът ще каже: „На български ми кажи“. Сега се намираме в едно противоречие. Говорим какъв е нашият език. Какво нещо е човек? Човек е едно дете, което сега се учи. Той се е научил да говори, богат речник има. Английският речник е от 25 хиляди думи. Разни технически думи. Ние говорим обикновено с 1500 или 2000 думи. Хора, които са употребявали най-много думи. Например Шекспир е употребил 16 хиляди думи, други 8 хиляди, 6 хиляди. Сега, понякой път казвате, че много можем да говорим. Колко думи знаете сега? – Има ли някой от вас да знае 10 хиляди, 20 хиляди думи? При това вие се спирате и казвате: „Какво трябва да се работи в света?“ Виж, петелът научил да кукурига. Запример, петелът като дойде пред къщи, седне на прага, обърне се и казва: „Кукуригу“. Какво иска да каже? – Ще ти дойде много възлюблен гост, който ще бъде като баща ти, майка ти. Когато дойде някой по-странен, петелът ще се обърне. Казва, ще дойде и ще си замине, навън гледа петелът. Вие сега не знаете. Петелът

навън пее и навътре пее, и не знаете защо пее. Ще кажете: „Той е един петел“. Когато вие имате да кажете една дума, как трябва да я кажете? – Погрешката е там, че той казва думите без да ги мисли. Казва: „Ще изгрее слънцето“. Ако го питаш защо слънцето ще изгрее, казва: „Не го зная, мен не ме интересува“. Ако го попиташ, че някой гост ще дойде, казва: „Ще дойде“. Той е като пощаджия, който дава едно писмо. Не го интересува какво е писмото, занася писмото. Какво има в писмото, нищо не го интересува. Петелът раздава написаните писма. „Кукуригу“ казва. „Кукуригу“ е едно писмо от невидимия свят, което вие трябва да разгадавате. Разгадаването в какво седи? – Сега всеки един от вас иска да се подслади. Сега знаете ли как се подслажда човешкият език? Колко мъчно е да се подсладят нещата. За да се подслади нещо, трябва вода. Не може да го подсладиш без вода. Водата е носителка на живота.

Та казвам: Сега на човека му трябва той да учи. Той сега се учи да мисли. Как ще изговорите една дума? Трябва да мислиш най-първо. Тогава ще ѝ дадеш смисъла, съдържанието ще ѝ дадеш. Сега вие понякой път казвате: „Ние се молим, обърнем се към Бога“. Като се обръщаш към Бога, някой път в тебе, в сърцето има съмнение. Казваш: „Я ме послуша, я не“. Ако петелът сутрин пее и ако седне и започне да мисли като кукурига, какво ще бъде я ще изгрее слънцето, я не – не може да мислиш така. Петелът сутрин като пее, непременно слънцето ще изгрее. Той казва: Земята може да се обърне, но слънцето ще изгрее, няма никакво съмнение. Той не казва: „Я ще изгрее, я не“, но непременно ще изгрее и тъй става. Ако го попитате как изгрява, ще каже: „Не зная. Аз зная, че ще изгрее, но защо изгрява, не зная. Какво ще донесе и него не зная. Зная, че ще изгрее. Какво ще донесе не зная, вие го изучавайте“. Вие казвате: Трябва да живеем добре. Тази дума именно е тъй както „кукуригу“. Като кажем, че трябва да живеем добре, какво разбираме под думите „добро живеене“? Доброто живеене, то е един акорд. Един акорд: „Сол“, „до“, „ми“. Това е доброто живеене. Не е съзвучие от два тона. Съзвучие има между слънцето и между доброто живеене. Има акорд в разумния живот. Има нещо в човешката мисъл, което наричаме разум. Думата е изменена. „О“-то е обърнато. У нас имаме думата „УМ“. „Ом“ е превърнато на „УМ“. „Ум“ казва българинът. „Ом“, значи туй, което носи всичко, което Бог е дал. Имате всичко туй, с което си служите. А пък сърцето, то е проявление на „Ом“. Половината на „Ом“ е човешкото сърце. Що е сърцето? – Сърцето носи половината от благословенията, които Бог ти дал. Следователно, като влезеш в морето, ще имаш една лодка, ако нямаш лодка, благословението ще иде във водата, ще се разтопи, значи нищо няма да остане. Казвам: Всеки човек в себе си трябва да има една лодка. Когато вашата лодка е във водата, вие ще запазите благословението. То е вашето сърце. Какво представя вашия ум? – Значи със сърцето вие сте риба, във водата сте риба. Сега, ако направя

едно уподобление, може да ви туря в едно заблуждение. Например казвам: Били сте риби. Но рибите са деца, изучават закона на мълчанието. На рибите не е позволено да говорят. На тях е позволено да гледат, нещо да ядат, и вода да пият, колкото искат. Турени са във водата да пият, колкото искат. Като пият вода, изваждат своите възгледи из водата. Имат известни машинки, чрез които изваждат въздуха, да може да дишат чрез хрилете. Те са в школата, ученици са. А в горната школа с вашето мълчание за няколко години искате да дойдете до посвещение. Да изговори човек една дума, не е лесна работа. Изговарянето на една дума е опасна работа. То мяза на българския кремък и огниво. Българинът като цъкне с огнивото, изкарва една искра. Тия малките искри, които са безопасни, ако ти при едно вещество, което се възпламенява цъкнеш, ти може да направиш цял един взрив. Цъкнеш, в тая стая нищо не става, но ако си в една стая с взривни вещества, може да стане голям взрив. Вие с вашия език носите едно огниво, един кремък, който е много опасен. Като се влезе в окултната школа, всички учители препоръчват огнивото да се не цъка навсякъде. Най-първо ще видиш какви вещества има, какво можеш да кажеш, за да не стане взрив някъде. Фиг. 1Да кажем, аз ви дам един символ, вие как ще го изтълкувате /Фиг. 1/?

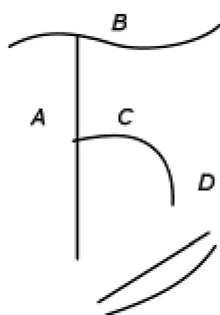

Тук, в този перпендикуляр, горе имате B, имате и D. Имате буквите A, B, C, D. Сега разбира се има едно голямо съпротивление. Когато ние станем възрастни хора, по на 25, 30, 40, 50 години, понеже мислите, че сте много стари, свършили сте. Мислите, че толкоз много знаете, не ви интересуват нещата вече. Но носите старостта като един товар на гърба си. Има някои хора, които остаряват и старостта е на гърба. Но старостта няма нужда да я носите. Вие какво се заблуждавате, че старостта я носите на гърба? – Питайте старостта да ви научи как да ходите. Но сега я ми кажете вие. Вие не сте наблюдавали как се ходи. Тъй да ходиш, че като ходиш да има музика. Като стъпиш с крака си да се образува музика. Вижте в насекомите, те музикално летят. Вземете щурецът. Щурецът има такива щитчета, че като седне започне да ги трие. Този, който не се е научил да говори знае как да стърже. Един звук дава и те като че ли чуват. Постоянно тия щитчета ги търкат. Целият ден се бие барабанът там. Знаете ли кога пеят щурците? – Когато има преизобилие, хубави работи, щурците пеят. Щом дойде нещо лошо, те млъкват. Млъква и не знае защо. Аз преди

години имах само един щурец влязъл вътре. Влязъл на топло, и току започне да пее. Пък пее, когато трябва и когато не трябва. Един ден си пее и гледам в една пукнатина е влязъл. Казвам: Я слушай, излез навън. Пей на другите, аз вече разбрах тази работа. Той казва: „Де ще намеря по-добра публика от тебе?" Да го изпъдя, не става. Той не знае и току изведнъж като пееше, турих няколко капки вода. Чуди се и вече престана да пее. Питам го: Защо престана, защо не пееш? – Казва: „Развали се времето". Капнах две–три капки вода и казва:„Развали се времето". Казвам: Някъде вие пеете като щуреца, водата е голямо нещастие и казвате: „Развали се времето". Няколко капки капнах и казвате: „Лошо е времето". С вас някой мъдрец се разговаря и вие показвате изкуството какво знаете.

Та казвам: Добрият живот, това е един музикален акорд, между „сол", „до" и „ми". „Сол", в дадения случай е един хубав, зрял плод. „До" е едно снесено яйце. „Ми" е едно изгряващо слънце. Акорд е това. Гледай яйцето, слънцето, което изгрява и плода, това е един акорд. Или аз наричам това: „сол" е Любовта. Плод, от който иде животът. Изгряващото слънце е Божията Мъдрост, а яйцето е Истината. Те съставят един Божествен акорд. Всеки един трябва да се учи, да взимате „сол". Значи, вие можете да вземете „сол" вярно, само когато плодът е узрял. Един плод, който няма никакъв дефект. И узрелият сок вътре да е вкусен. Само тогава „сол" можете да вземете вярно. Всичките в живота вие не можете да ядете правилно, ако не сте музикални. Ако вашето тяло не трепти, ако няма акорд, яденето нищо няма да стане. Ако няма акорд, вие не можете да чувствувате, не може да мислите. Ако няма акорд, съгласие между любовта и мъдростта, между мъдростта и Истината и общо съгласие между трите, работите не вървят. Сега да дойдете да мислите. Казвате: „Как?" – Някои се интересуват много. Материалистите казват: „Как да го направим това?" – Представете си, че вие се намирате в една стая и че едва минава един малък лъч, през една малка дупчица. Вие казвате: „Какво трябва да направим?" – Толкоз светлина влиза, нямаме повече. Само през тази малката дупчица. Казвам на вас: Уголемете малко дупката. Вие казвате: „Дарби нямам, пари нямам". – Защото за да предадеш, трябва енергия. Казвам: Няма време. Разумно ли е някой да дойде и да направи тази дупка? – Не. Ти сам ще направиш дупката. Вие сега ще кажете: „Колко голям трябва да бъде прозорецът?" Не сте изучавали пропорциите. Ние туряме тия големите прозорци тук на една Божествена къща. Когато Господ направи вашата къща на главата, колко са големи прозорците? Малки ли са очите? Колко са големи? Очите са прозорци. И досега не знаете дължината колко е и широчината колко е. Премерете сега, аз няма да ви казвам туй нещо. През този прозорец понякой път, когато светлината е голяма, прозорецът се намалява. Когато някое впечатление е силно, ти свиваш очите си. Когато гледаш, че някой човек си свил очите, от тебе излиза повече светлина, не

може да издържи, че си свива очите. Когато светлината у тебе е по-малка, която излиза, той си отваря очите. Тези нощните животни имат по-широко отворени очи. А тези, които живеят денем, понеже има повече светлина, за да се възприеме повече светлина, очите им са станали малки. Знаете ли колко време е взело, докато се свият тия прозорци у човека? – В човека има и две слушалки, двете уши. Знаете ли колко време е взело на природата, докато създаде ушите? Сега ушите лесно стават, но на природата милиони векове е взело, докато ги създаде. Една форма, втора, трета, цялото органическо царство, от растенията можете да минете през птиците, рибите, млекопитаещите и можете да видите през какви форми е минало човешкото ухо и през какви форми е минало човешкото око. Има сега по-хубаво ухо направено. Но за в бъдеще ще се яват още по-големи гънки. Сега имаме няколко гънки. Но за в бъдеще ще се образуват по-хубави гънки. Сега има няколко гънки, защото ухото показва умствените способности. В животните ухото няма никакви гънки. Служат си само за говора, колкото им трябва, а пък в човека има известни вълни, които трябва да се възприемат и стават храна за мисълта, защото от слушането ще разбереш как трябва да мислиш. Не само да чувствуваш, но трябва да започнеш да мислиш. Сега аз искам да направя предмета ясен, да може да го употребите. Понякой път вие седите и се безпокоите. Казваш: „Няма с какво да се занимавам“. Седиш и се безпокоиш. Свършил си гимназия, свършил си университет, седиш и се безпокоиш, че не те назначават на служба. Представете си такъв случай, онези, които са на служба много добре е. Но тогава след като служат 20, 30 години, дотегне им служенето, работата е еднообразна. Представете си, че вие сте един машинописец. Сега какво прави един машинописец? – Казва: „Дотегна ми да свиря, не искам да свиря вече. Дотегна ми на пианото да свиря“. Като види, че някой свири, бяга. Еднообразна станала работата. При писането има еднообразие. Навсякъде има еднообразие и в говора има еднообразие. Някой говори, вие не искате някои неща да ви говори. Нито ти искаш да говориш, нито искаш другите да ти говорят. Еднообразие настанало. Еднообразие настава в живота, когато любовта не функционира. Щом си недоволен, любовта не функционира правилно. Погрешката е в тоновете на любовта. Недоволен си, сприхав си, гневлив си, в тоновете на мъдростта има нещо. Понякой път обичаш да икономисваш истината. В тоновете на истината има нещо, което ти липсва. Сега туй, което ви казвам, то е така разхвърляно. Казва: „Хубаво, ама нещо липсва в любовта. Има нещо, липсва на мъдростта“. Не че липсва. Скъсване има, не функционират струните. Понякой път човешкото сърце разтяга се. Ако турите повече влага на човешкото сърце, разтягат се жиците. Ако го направите много сухо, тогава много се затягат. Та в единия и в другия случай, отношение няма на тия жици. Фиг. 2

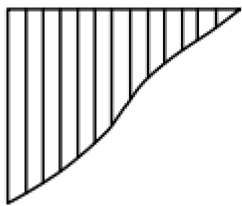

Вземете между жиците на пианото има отношение. Някой път трябва да ви дам да видите как е построено пианото. Неговите струни са дълги. И колкото отиват към високите тонове, жиците стават по-високи, по-тънки /Фиг. 2/. Колкото по-ниско отива, стеснява се. Казвате: „Стеснително ми стана в живота“. Значи, вие от басовите струни отивате към сопрана, тясно ви става. Както тоновете стават. По-високи стават, но по-тясни. Какво трябва да правите? – Значи, ако вашето сърце не може да трепти на тия басовите струни, той има по-малки трептения. Ако не може да трептите по баса, вас мъчно ви става, става ви тясно. Казвате: „Тясно ми е вече“. Тогава трябва да повишите трептенията, в по-висока октава сте. В много по-висока октава сте на живота. Вие искате да бъдете добри, вие както знаете, как прилагате доброто запример? – Да допуснем, имате едно малко дете, искате да му дадете ябълка, за да иде някъде. Какво ще му кажете: Ти може да му дадеш тази ябълка, какви ще бъдат подбужденията ти? Един окултен ученик как трябва да даде една ябълка? – Гледаш един беден човек, трябва да му дадеш нещо, което се яде. Не му давай работи, които не се ядат. Ти, ако му дадеш пари, ще имаш един резултат, ако му дадеш риза, ще имаш друг резултат, ако му дадеш дрехи ще има трети резултат. Но той няма да бъде най-добрият резултат. Ако му дадеш един плод, какво трябва да кажеш? – Как трябва да му го дадеш? – Знаете ли аз какво ще кажа на него? – Аз, ето какво ще кажа. Аз тогава ще се уча от растенията, каквото те са казали и ще му кажа тъй: „Аз ти давам този плод и след като го изядеш, посей му семките. Семката, която ще посееш, ще се върне при мене“. Тази семка ще се върне. Всяко добро, което не се връща при вас, то не е добро. Всяко добро, което вие направите и не се връща при вас, трябва да знаете, че не е добро. Всяко зло, което не се връща при вас, и то не е зло. Две неща има, с които може да контролирате кое е добро и кое е лошо. Туй, което се връща при вас е добро. Щом се върне доброто при вас, то е добро, то е прието от Бога. Щом злото дойде при вас, и то е прието от Бога. Тогава две неща имате, и два различни резултата. Доброто и злото, което сте направили, вие сте приели и доброто и злото те се връщат при вас. Доброто произвежда радост, а злото скръб. Питам сега? – Вашето зло като отишло при Бога, какво произвело при Бога? – Вашият ангел, който като писал едно писмо и вие като сте направили една погрешка, вие без да искате сте направили една погрешка и тази погрешка в писмото оцапала съдържанието. Кога човек губи? – Кога си изгубил нещо? – Скръбта винаги показва, че си изгубил нещо ценно. Представете си, че имате един хубав плод, чакате да го вкусите. Някой поквари този плод. Като гледате

разваления плод, във вас настава една скръб, употребен е плода напразно. Туй показва, че ония плодове, които можем да вкусим и да се ползуваме от тях, те са развалени. Къде са отишли тия плодове? – Кои са причините за тях, те са развалени. – Ние сме причината. Сега във вас се заражда мисълта, защо Господ е допуснал това. Какво бихте отговорили: Защо Господ допусна злото? – Как бихте отговорили сега? – На български казваме: „Допусна“. Да допусна, значи да отпуснем. Злото е било вързано. Вие от голяма милост, вие сте го пуснали да върви с вас и да си играе около вас. Туй зло като излязло, започнало да играе около вас и направило една пакост и тогава Господ казва тъй: Деца, които не са научили своя си урок в училището, не ги изваждайте из училището навън. Ще ви направят пакост. Зло правят всички ония деца, които не са научили урока. Те като излязат навън ще направят една пакост. Какво ще правиш, като направиш едно зло? – Ще убеждаваш своето другарче да се върне пак в класа, че да си научи урока. Вие сте турили, че това е лошо, че това е дявол. Няма дявол, то е един ученик, излязъл преждевременно из училището. В неговия ум мисълта е, че е учен, много способен, казва: „Много знания не ми трябват“. Излязъл из училището и навсякъде мисли, че му е ясно. Аз каквото научих преди хиляди години и милиони години, все ми е ясно. Даже за сегашната култура и пет пари не дава. Ти като му кажеш за Божията Любов, той казва: „В нашето време така беше“. Заглажда отгоре. Сега някой от вас искате да се научите от дявола. Отивате да ви държи лекции. Да не говорим за дявола, престъпвам едно Божествено правило. Да не говорим за дявола, понеже като говорим, ще се оцапаме и ние. Аз ви представям злото в най-малката форма. На другите съученици, които не са си научили уроците. Ти го попитай: „Урока знаеш ли?“ – Изпитай го. Ако си знае урока, кажи, че е добър. Нека излезе вън. Щом не си знае урока, кажи: „Стой си тук. Аз като се научиш, пак ще дойда и пак ще те повикам“. Туй значи, не правете нищо преждевременно. Но какво трябва да се подразбира, не правете нищо преждевременно? – Казвате: „Какво трябва да се прави?“ – Учи! Кажете сега как човек трябва да учи? Ти не можеш да учиш, докато не разбираш нещата. Ще се научиш най-първо да обичаш и само тогава ще учиш. Без любов наука няма. Ако нещата ги обичаш повече, отколкото трябва, ще си създадеш лош навик. Че туй, което научиш, няма да искаш да го оставиш. Туй, което научиш, ще го оставиш, акорд ще има. Понякой път наблюдавам някой музикант, който съчинява една поезия: пее с акорди, после туря ноти, проверява веднъж, после пак. Той направи една погрешка, пак се върне назад и после пак поправя. Не мислете, че туй, което е написано в поезията е изведнъж написано. Не, модулации има. Има хиляди начини, по които може да напишеш една песен. В музиката има едно правило. Има една мярка, с която се мерят музикалните творби. Например, вие искате да рисувате едно лице. Знаете ли колко мъчно това изкуство се преподава? – Най-първо трябва да знаеш

какви пропорции съществуват между тялото, лицето, главата. Лицето е една Божествена пропорция. Главата е мярка за цялото тяло. Колко пъти трябва да влиза тази мярка в ръста на човека? – Аз няма да ви кажа, ще ви оставя да мислите. После, челото е мярка за цялото лице. Челото е Божествена мярка. Тази мярка, е с която Бог мери. И носът е мярка, с която ангелите мерят. Брадата е мярка, с която човек мери. Това са пропорции. Челото е мярка, с която Бог мери, носът е мярка, с която ангелите мерят, устата е мярка, с която хората мерят. Затова хората постоянно мерят, отварят и затварят устата. Като мери човек все придобива нещо. Щом яде човек предава нещо. Каквото измери, туря го вътре. Затваря го, зашие го. Той мисли, че го е зашил. Но погледнеш утре пак мери. Каквото мери, никога не го дава. Туй, което веднъж го е премерил, не може да му го вземеш. Туй, което не е премерил, може да се ползуваш. Но онова, което човек е премерил, отиде. Вие сега при човека искате да кажете, какво той е премерил. Туй, което човек е премерил, за вас нищо няма да отмери. Затуй всеки ще мери за себе си. Не чакайте другите хора да мерят заради вас. Виж, Бог е всемъдър и е направил всеки човек за себе си да мери. Устата има три функции. Най-първо тя мери. Пък има и друго мерене. През дупките на носа, ангелите дават. Като дишаш въздуха в дробовете, то представя мярката на ангелите. Сладката дума, това са мерките на ангелите. Ти като кажеш сладка дума някому, той е един ангел, гледа кое ще излезе из дървото на живота. Някой път казвате: „Къде е дървото на живота?“ – Но всяка сладка дума е плод, който един ангел ще ти даде. Ако вие давате една сладка дума, дайте я, тя ще принесе цяло едно благословение. Този език трябва да се огъва. Има един положителен начин, езикът трябва да стане много музикален. Езикът е перо. Най-хубавото перо, което някога е направено, е човешкият език. То е най-хубавото перо, но и по-лошо няма, когато не пише. Когато пише, по-хубаво перо няма. Но същевременно, когато напише едно зло, туй е по-лошо от всичко друго. Казвам: Ние сега влизаме в една област на физическия език. Словото излиза чрез човешкия език, но то не излиза само от езика. В това участие вземат човешките дробове. Не само дробовете вземат участие, но и човешкият мозък. След туй вземат участие и ушите. Понякой път искаш да знаеш, да го близнеш с езика си. За да познаеш някого, трябва да го близнеш с езика. Животните изпитват нещата с езика. Едно животно като дойде до някое друго животно, го близва. Той иска да те близне, че като те близне, иска да те познава. И веднага взема в съображение какво трябва да прави. Като те близне, приближава се малко. Но, ако оставите, то да ви ближе, едно тягостно състояние като бреме имате. Един англичанин имал един опитомен тигър. Тигърът обичал да му ближе ръката. Един ден (си) оставил ръката да ближе тигърът и си чете. По едно време чува, че тигърът ръмжи. Той като близал, близал, появила се една капка кръв. И като се явила кръвта, искал

да се нахвърли. Идва слугата и с един удар го спасява. Понякой път ние след като се ближем, ближем и като дойде една капка кръв, ние проявим старите инстинкти на живота. Месоядството го образуват ония падналите духове. Плодоядството го научихте при ангелите, а пък месоядството, вие сте го научили при падналите духове. То е изкуството на падналите духове. Сега аз не искам да се спирам върху външната страна на въпроса. За външната страна на плодоядството и на месоядството. Месоядството влезе в света, когато се прекъсна връзката на Любовта, да дойде в човешката душа. Ева беше първата, която скъса струната на Любовта, и от скъсването на една струна, вие се пазете всякога; ако искате да скъсате струната на Любовта, вие ще се намерите из рая навън. Тогава ще дойде скръбта. Всяка скръб, която усещате всеки ден показва, че сте извън рая. Ангелите като направят тази връзка, свържат тази нишка, дойде радостта, пак сте в рая. Всяко скъсване, вие сте извън рая. А всяко завързване на струната, вие влизате пак в рая. Та казвам: Пазете се да не скъсате тази струна на Любовта. Вие понякой път казвате: „Не си струва“. Искате да намерите един път без любов. Че има един път без любов. Щом останеш без любов, ще изгубиш всичко, което съществува. В живота всичко става без любов. И ти ще останеш като суха кост в света, без никакво отношение. Една суха кост, едно голо съзнание. Само едно възпоменание ще имаш, нищо повече. Знаете ли какво нещо е възпоменанието? – Няма по-голямо мъчение от (това) да си спомняш за изгубените блага, какво си изгубил, пък не може да го върнеш. Имаме в света някой богат човек, изгубил своето богатство, изгубил жена си, дъщеря си, синовете си, останал сам. Изгубил всичките приятели и той сега казва: „Какво беше едно време“. Той се измъчва в туй положение. Смисълът на живота е онова, което Бог ни е дал, нищо да не изгубим. Христос казва: Не изгубих никого от онези, които ми даде, освен едного. Единият направи една голяма пакост. Казва: Не изгубих никого, освен едного. Единият, когото Христос изгуби. Той (ги) прави, всичките раздори които стават, се дължат на единия Христов ученик. Аз ви виждам всеки ден се разправяте. Мнозина от вас се занимавате с този изгубения ученик на Христа. Разправят се двама души, той с тях ходи. Онзи ученик, когото Христос изгуби, вие постоянно с него се занимавате. Защо го изгуби Христос? – Сега вие се намирате в положението на онзи индуски ученик, който отива при един индуски учител, да го научи нещо за любовта. Той казва: „Ще ти дам едно нещо. За всичко можеш да мислиш, само за носорога няма да мислиш. За всички работи може да мислиш, но за носорога не, абсолютно ще го извадиш из ума си, никак за него да не мислиш. Цяла една година да не мислиш за носорога“. Казва му: „Учителю, цяла година само за носорога мислих“. Сега няма да казвам да не мислим за носорога, но казвам, мислете за носорога. Ще ви дам малко по-лесна задача. Сега няма да влизам в подробности за този индуски учител какво имал в ума си, каква идея имал, оставям този въпрос за

носорога. Аз на вас ви казвам сега: За нищо да не мислите, освен за Бога. У вас ще остане идеята до идущата година. За нищо да не мислите, освен за Бога. И като дойдете идущата година, ще кажете: „Учителю за всичко мислихме, но за Бога не сме мислили“. Този учител казал: „За всичко мислете, но за носорога да не мислите“. Аз пък ви казвам: За Бога само да мислите. Аз ви казвам, за едно да мислите. Ако ви кажа, вие като се върнете, че за всичко сте мислили, но не и за този, за Едного. Направете един опит за 10 деня, да мислите само за Бога. Няма да ви кажа само за Бога, защо трябва да мислите за Него, понеже всичко от Него излиза. Та казвам: За нищо друго да не мислите, само за Него да мислите. Най-първо вие имате светлина, важно е вие да имате светлина. Тогава, ако вляза в една тъмна стая, трябва да имам светлина със себе си. Вашата светлина може да я направлявате навсякъде, да изучавате всичко. Но, ако вашата светлина е мъжделива не се оставяйте на нея, защото всичко ще изгубите. Все трябва да имате такава светлина, с която да осветите всичките предмети, за да имате една ясна представа. Казвам: Мислете сега за вашата светлина на Любовта. За топлината, която Любовта може да внесе във вас. 10 деня ще ви дам да правите наблюдения върху топлината на любовта. Каква топлина произвежда в човека като дойде? – Аз ще ви дам едно малко разграничение. Оня момент, в който Божествената топлина пристигне, тя е много малка, в този момент всички препятствия изчезват, вие се намирате в едно състояние, че сте готов и да учите, и да работите, и добро да правите. Смени се състоянието, отиде хубавото. Не може да го задържите. Та всеки ден за кратко време поне тази топлина иде. После идат (други състояния), но във всичките все ще има малко безпокойство. В тази Божествена Любов като дойде има едно пълно задоволство, като че слушаме, като че се пее в небето. Затвори се пак тази врата, този прозорец, веднага ние слизаме в обикновения живот. Казвам: Всинца вие имате големи задачи да разрешавате. Майки има, които не знаят как да обичат дъщерите си. Някоя майка казва, че обича дъщеря си, но моите наблюдения са други. Майките още не са се обучили как да обичат дъщерите си и бащите не са се научили как да обичат синовете си, и учителите не са се научили да обичат учениците си, и свещениците не са се научили да обичат тези, които ходят да се молят на Бога. Господарите не се научили да обичат слугите си. И другото е вярно. Дъщерите не са се научили да обичат майките си. Синовете не са се научили да обичат бащите си, учениците не са се научили да обичат учителите си. Слугите не са се научили да обичат господарите си. В света има нещо. Учителите не знаят да обичат и учениците не знаят да обичат. Бащите имат синове, не знаят как да ги обичат. Намират се в едно противоречие. Любовта не функционира в света. Но аз може да ви дам (пример). В музиката може да пее всеки. Ще ви приведа един пример. В Америка отива един негър с един дрезгав глас. И като викал, заревал пред прозореца на един богаташ. Пее

му. Безпокои го, но не е пеене това. Той излиза и дава му един долар, но той вика повече. Дава му два долара, той пак вика. Най-после хвърлил му десет долара да се махне. Ако ви дадат на вас 10 долара да се махнете, вашето пеене не е пеене. Щом ви дават 10 долара да се махнете, не сте певец. При този американец иде друг негър, но като запял – първокласен певец. Богаташът става от леглото, облича се и като излязъл навън му дава 1000 долара. Казвам: Щом ви дадат от 1 до 10 долара да се махнете, вие не сте певец. А щом ви дават 1000 долара и ви викат вътре, да знаете, че сте добър певец. Аз искам вие да влезете вътре в къщи, да ви дадат 1000 долара. Аз искам вие да бъдете един от добрите певци, да ви дадат по 1000 долара и да имате всичките придобивки, които сега имате в света. Казва: „Спечелих 10 долара“. Щом са 10 долара, не е спасителното пеене. Сега, ако бихте пели в една къща, колко ще ви дадат? Вие не сте минали през изпитания. Ако ви дам една задача. Вие седите тук. Не съм ви поставил на изпит. Тъй не се влиза в Царството Божие. Ако ви кажа вечерно време да идете някъде и да пеете, тогава какво ще кажете? – Най-първо аз ще ви кажа, че като пеете, да приспите стражарите. Те тъй ще се унесат в пеенето, че всеки стражар ще се занимава с пеенето, няма да каже нищо. Ще каже: „Пей!“ Ако аз ви пратя в града да пеете и после ви търся из участъците, то е все същото, и понеже ви тача, не искам да ви изложа да влезете в участъка. Ако знаех, че вие можете да приспите стражара, щях да ви пратя, но може да ходя да ви освобождавам. Ще кажат: „Ти ли си, който ги прати да правят този шум из града“. Но и другото. Не само на физическото поле, но и в другия свят може да ви пратя. В реалния свят е така, но и в оня свят може да ви пратя. И най-после може да ви пратя в идейния свят. Има три свята: единият е материален, вторият е реален и третият е идеален. Тъй щото няма да ви изпратя в материалния, но ще ви пратя или в реалния, или в идейния свят. Когато идете там, няма да има никакви затвори и стражари. Стражарите в реалния свят са много благородни. Нищо няма да ви кажат, може да си пеете. Най-много може да ви дадат 10 долара. Никакъв стражар няма да дойде и да ви каже: „Защо безпокоиш?“ В този реален свят ще излязат и ще ти дадат 10 долара и ще си заминат. Може да ти каже: „Пей още“. Ако в реалния свят те повикат, че ти дадат 1000 долара, значи, че той е останал доволен, тогава ние казваме: Ако направиш едно добро и кажеш: „Моето добро не е прието“, ще направя една аналогия, значи, че ти не си пял както трябва. Като направиш едно добро, че да те повикат вътре и 1000 долара да ти дадат, това е признак, че вие сте извършили това дело, тъй както трябва. Сега във вас има само едно желание. Казвате: „Като умрем, като идем в оня свят, тогава ще учим всичко“. Вие ще идете в оня свят най-първо, но за да ви пуснат трябва да пеете. Като влезете в другия свят, за да ви пуснат, трябва да пеете. Вие ще се изправите пред райската врата и ще изпеете: „Махар Бену“ или „В начало бе Словото“. Ако изпеете тъй както не трябва, ще ви

дадат 10 долара да си вървите, а ако ви повикат и ви дадат 1000 долара, това значи, че вие сте се научили как да пеете. Как започва песента „В начало бе Словото“? Вие не сте се опитвали. Как започва „В начало бе Словото“? Първоначалната буква е „в“. Имате „н“, това е законът на противоречието, после иде „а“-то. То е натоварено. Значи, туй, което внася нещо, то е начало. Туй, което нищо не внася, то не е начало. Само доброто, което внася нещо в нас, то е начало. Всеки ден като станете, трябва да има нещо да се внесе във вас. Ако един ден нищо от Божествените блага не внесете, този ден е един от изгубените дни. Сега вие сте ученици. Някой път някои от вас са ме питали: „Как да се молим, за да ни слуша Господ?“ За да те слуша Господ, ти всеки ден ще ходиш при Господа да видиш каква услуга можеш да му направиш. Някой път като дойде Господ на земята, се нуждае от някаква услуга; и като намериш този случай да му направиш една услуга, то е доброто. Да допуснем, пада един богат човек, или върви един беден човек с една вдовица и едно малко детенце. Този човек иска нещо, маха с ръката си. Иска да каже, сега занят съм, голяма работа имам, с теб няма какво да се занимавам, тя отподире му върви. Той трябва да ѝ каже: „Ти погрешно си намерила адреса: Не служа на Господа“. Не, спри се при вдовицата, виж какво иска, направи ѝ услуга. Туй значи да служиш на Господа. То е волята Божия. Ти като видиш този богатия човек и вдовицата да върви подире му, ти казваш: „Аз видях един пример, колко жесток е този, богатия човек. Той маха с ръка, а вдовицата носи детето“. Че ти себе си съдиш. Ти си направил една голяма погрешка. Ти си кажи: „Ако аз съм на неговото място?“ Ти не си по-добър. Вие трябва да знаете как да обясните нещата. Вие идете, констатирате една погрешка, но същевременно всяка една погрешка, която вие констатирате е ваша погрешка. И всяко добро, което сте констатирали е ваше добро. Всяко добро, което не сте видяли и то е ваше, който и да го е направил. Щом видиш едно добро, какво и да бъде туй добро, то става вече. Казвам: Винаги констатирайте доброто в другите хора, понеже то е и ваше добро. Когато другите хора вършат доброто, тяхното добро влиза във вас. То става добро във вас. Когато виждате погрешките на другите хора, те стават и на вас погрешки, затуй констатирайте повече доброто в хората, а по-малко тяхните погрешки, да се намалят. Защото като дойде една погрешка, тя е един беден човек, ще яде, ще пие цял един месец и като си замине, нищо няма да ви плати. Ако 10 души дойдат, през месеца и всеки по 50 лева изяде, и всеки от тях по 100 лева, значи всичко 5000 лева. 5000 лева отгде ще ги намериш в тия сиромашки години, а пък всяко едно добро, което вие констатирате, то ще остави по 10 000 лева. 10 души като дойдат, това са 100 000 лева за един месец. Вие печелите. Вие искате да бъдете богати. Ето един начин на богатство. Истинското богатство винаги се дължи на добродетелите, които са посещавали човека, сега или някога. Кой човек е станал богат в света? – Всички онези осиромашават, в които доброто е

престанало да ходи.

Та казвам: Всеки ден констатирайте доброто, да дойде нещо добро във вас. Доброто е плод на Любовта. Нека да опитаме тия плодове. Сега туй е най-ясно обяснено. Защо трябва добре да живеете? – Вие се молите и казвате: Аз искам да бъда добър работник! Вие искате да помагате на хората. Какво ще ми помагате, кажете ми? – Например, сега аз като ви говоря, виждам че мнозина от вас желаете друго нещо да кажа. Не, че това, което говоря е лошо, но туй нещо, което желаете е преждевременно. Всинца имате желания, които са преждевременни. Всинца страдате от ненавременни желания. Не, че е лошо, което желаете, но е преждевременно. Искаш да направиш голямо добро. Защо искаш да направиш голямо добро? – Че прояви най-първо малкото добро. Сега мнозина не са констатирали кое е малкото добро. Да кажем ти си един професор, уважават те студентите. Един ден минаваш, едно дете паднало. Професорът мине, спре се при това дете. Професорът се заинтересува. По-напред, той е учен човек и се занимава със студентите. А той един ден се спира при малкото дете на което казва една сладка дума. Този професор, той е направил най-добрата лекция, която някога е държал. Другите лекции, които държал на студентите, платили му за тях. В невидимият свят ще се запише туй малкото добро. Като влезат големите добрини, хич няма да ги има, но туй, което е направил с туй малкото дете, то ще му се запише за възнаграждение. Та като влезете в небето, тези, които сте учили, ни най-малко няма да ви посрещнат. Доброто, което сте направили, че сте гощавали някой богат човек, то съвсем няма да бъде там. Но сте направили някому, някое микроскопическо добро, него ще го констатирате. Аз тъй констатирам. Вие сте от много добрите, които се занимавате с много грандиозни работи. Вие се занимавате с поправянето на света, с внасянето на ред и порядък. Хората да са богати, да са хубаво облечени, апартаментите да са хубаво мобелирани, с хубави покривки, това са все грандиозни работи. А пък тия малките работи са важни. Да се занимавате с дребните работи. Аз бих се занимавал с думата „кукуригу“, отколкото си тия грандиозни работи. Ако ми дадат всичките грандиозни работи и ако петелът е изкукуригал, спрете се като кукурига петелът. Защото след като изкукурига, пакост никому не прави. Но, ако тия грандиозни работи, че имали къща с килими постлана, че имали каруца, че имали това, онова, но там може да има спорове. Право ли е да дам? Този направил пакост, онзи, а пък като казвам „кукуригу“, има ли някаква пакост в „кукуригу“? Не, аз разсъждавам в мене. Като каже „кукуригу“ никому пакост не прави. Не че другите работи са лоши, но тия материални блага са дошли преждевременно. Те се дължат на съвсем друга чужда школа. Най-първо Бог каза на Адама: „Няма да ядеш от това дърво!“, другояче ще ви кажа: Ти грандиозни работи няма да искаш в света. Той му каза само едно нещо,

„Няма да ядеш от дървото на познание добро и зло". Там бяха скрити тия грандиозните работи. Мисълта да знае, да бъде княгиня, да бъде красива, богата, силна, учена да бъде. Казва: Няма да вкусиш, няма да ядеш от другите работи, от малките работи ще ядеш. Като дойде онзи, черният адепт казва: „Ти, ако ядеш от това дърво, това ще стане, онова ще стане." И всичките тия неща преждевременно дойдоха. И погрешката е там. Пък ви казвам на вас – трябва да се върнем, да дойдем до дървото на живота. Да оставим дървото на познанието добро и зло; да бъдем готови и за него има време. Ще дойде Господ да ни каже: От забраненото дърво дотогава, докато Господ го забранява да не ядем. Като дойдем до Дървото на познанието, доброто и злото, то ви е забранено. Ще дойде един ден, и Господ ще каже: Яжте от туй дърво, но туй дърво вече няма да бъде вредно. Може да ви обясня в какво седи работата. Ако вие нахраните едно малко дете с твърда храна, какво ще стане с него? Неговият стомах не е готов, изисква се много деликатна храна за децата. Един ден, когато израснат зъбите и може да дъвчат, тогава може да ядат храна, която трябва да се дъвче. Злото е такава храна, която трябва да се дъвче. Ако злото ядете, трябва да го дъвчете. Ако в злото човек не мисли, може да дойде голямо нещастие.

Да се върнем към важното. Акорд трябва да има между вашето сърце, между вашият ум, между вашата душа; между волята, между мислите, между чувствата трябва да има акорд, едновременно съзвучие трябва да има. Силата на човека е там. Оттам трябва да започне човек. Онова, за което мислим, онова което чувстваме, онова, което може да направим доброволно, то е твое. А всяко нещо, което не можеш да направиш, не е твое. Всяко нещо, което другите правят, то е за тях. Всяко нещо, което хората вършат, то е за тях. Всяко нещо, за което ти може да мислиш, то е за тебе. Всяко нещо, за което хората мислят, то е за тях. Да се радваме за онова, което е за нас; и да се радваме, което е и за другите. Ако искаш другите да мислят за тебе, ти трябва да познаваш тези хора и да е будно съзнанието ти.

Какво разбрахте сега? – Да не мязате на туй, както онзи свещеник, който на задушница нарязал хлябовете и пита другите: „Братя, виждате ли ме?" Те казват: „Виждаме главата ти". – „Идущата година никак да не ме виждате". Аз ако съм, бих казал така: Тая година, само ако главата виждате, искам идущата година целият да ме видите. Той искал повече порязаници да има. Вие сега обвинявате тия свещеници. Ами вашите порязаници не са ли по-големи. Не мязате ли на тези свещеници? – Всеки казва: Догодина хич да не ме виждате. Аз виждам някой има си една стая и кухня, казва: „Учителю, да имам 3–4 стаи мобелирани". Иска да го не виждат. Посещавам го идущата година, той има 4 стаи, кухня, има баня, двор

заграден. Казва: „Учителю, много добре стана, но много заборчлях. Трябва да се плаща голяма лихва, откъде ще намеря пари?“ Че как да го съжаля. Тия задачи са за света. Да имате къща, да градите, то е за хората в света. Те са предметно учение, понеже те вършат тия работи. Доста ученици има за градеж. За ученика, за вас има работа. Туй, което те градят и вършат, не е лошо, (но) то не е за нас. Ако един ученик е отишъл в училището и иска да гради, той нищо няма да научи. Той трябва да остави другите да градят, а той да учи, че като свърши училището, тогава. Та вие сте влезли да изучавате изкуството на Любовта. Вие сте в епохата на любовта. Че вие, ако започнете с любовта, ако хората вложат любовта, светът ще се оправи. Ако вие градите една къща и употребите любовта, и ако я постелите с килими, употребите Любовта, никакво противоречие абсолютно няма да има. Ако майките раждат с любов, ако се женят с любов, ако се учат с любов, ако заспиват с любов, ако се събуждат с любов, ако пеят с любов, това е раят. Раят е място, дето всичко се върши с любов. Правите нещо с любов, и ви се отплащат с любов. Колко е хубаво, направиш услуга, отплащат ти се с любов? – Като вървя аз, той казва: „Много ти благодаря, тъй мило ме погледна, че с години седи този образ“. Някой път ти дам нещо, не си доволен. Тогава казвам: Кажи, много ти благодаря, признателен съм за доброто, което ми направи, много ти благодаря. Много ви благодаря за туй, което вие направихте. Той препоръчва себе си.Като направиш едно добро, ще се смалиш, да те видят цял хората. Ще станеш малък, за да ти виждат главата, лицето, ръцете, че като те видят, да запомнят целият ти образ. Не само да видят едно парче, че да кажат: „Има един човек, има отличана глава, като го срещнем какви очи има“. Тъй като погледне, отлични очи, един хубав, мил поглед, едно движение на ръката, една кожа добре сформирана. Косите хубави, не са настръхнали нагоре, но загладени. Казвам: Мекичък. Ако влезете в невидимия свят между ангелите, с какво ще се препоръчате? – По красотата ли? – В нас още красота няма. Носът не е нос, веждите не са вежди, очите му, устата му, лицето му, пръстите му, ухание (не) излиза от нас. Сега казвате: „Какво трябва да се прави?“ – Аз ще ви дам тази година пари да се лекувате. Аз съм решил даром по една баня, аз ще платя. И след туй, след като излезете от банята, по един нов костюм от мене. Старите си дрехи ще ги оставите, ще носите едни нови дрехи, шапка, обуща. И тогава ще разберете малко какво ви трябва. Една баня при любовта ще имате. Ще имате поне един теляк на любовта, да видите какво нещо е теляк. Ще имате и една вода на Любовта, че като ви измие, и вие като излезете от тази баня да я оцените. Сега искам да ме разберете не буквално. Това са добрите условия, които ще ви се дадат. Едно от добрите условия, за да възприемете туй Божественото благо. Ако ние в дадения случай не възприемем благото, има моменти в живота, когато не можем да възприемем Божието благо. Трябва да възприемем Божието благо, от него иде животът. Най-ценното нещо от него иде. От

него иде човешката мисъл, човешката разумност. Трябва да се научим ние да обичаме Бога. Като дойдем до Него, тъй изведнъж да се справиш, да бъде един свещен момент. Не за дълго, но за един момент, за две, за три секунди, един свещен момент да мислиш за Онзи, на Когото дължиш всичко, защото ние сме дошли на земята толкоз милиона години и всичко даром ни се дава. Ние още искаме много работи. Не сме се спрели един ден да кажем на Господа една сладка дума от сърце, да кажем: „Колко Ти благодаря, Господи“. Да благодарим. Ние сега седим и чакаме да остареем, да умрем, да идем на оня свят и изгубваме красивото. Ако Господ в този свят не може да ни се изяви, не зная в онзи свят дали ще може да ни се изяви. Защото, за да ни се изяви Господ, трябва да си изпълним работата на земята, и като се върнем при Него, работата да е завършена. Понякой път някой като говори за Господа, за познаване на Господа, опасна работа е. Някои искат да видят Господа. Господа ти в този смисъл не може да видиш. При Господа няма да идеш. Светлината Му и топлината, не може да приемеш. Сега на вас е потребна Божията Любов, не да видите Господа. Той ще покаже една малка светлина, като изгрява, много малка, достъпна за вас, няма да бъде голяма, но много малка светлинка. Вие ще считате, че е надалече. Че този момент на онази малка светлинка и на онази малка топлинка, която ще дойде и за онази сила, туй е достатъчно за тази година да се поощрите. Като срещнете една сестра, гледайте да си давате уважение и почитание една на друга. Уважавайте се, почитайте се. Който иска да го почитат и уважават, трябва и той да почита и уважава. Казвам: Всички да се стремите да си давате уважение и почитание. Казвате: „Този брат още не се е подигнал. Той още е зелен този брат“. Радвайте се на зеления брат. Този брат е невежа. Радвайте се на невежия брат. Той е още дете. Радвайте се на това дете. Той още е дете, той още нищо не знае. В него има едно желание, той иска да знае.

Питам, братя християни, разбрахте ли? – Според мене, разбраното е, което можем да направим. Я изпейте сега „В начало бе Словото“. (Изпяхме песента). Сега в реалния свят го изпейте. Представете си, че вие пеете, ето каква е идеята. Ако пея „В начало бе Словото“, имам мисълта, че отивам да взема голямо богатство, тогава думата „В (начало)“ има смисъл в пеенето. Когато отивам в някое страдание, тогава няма смисъл. Да кажем „В начало“, значи за нещо голямо, как трябва да го изпеем. Като мислите, ще го изпеете. Като не мислите, няма да го изпеете, то не е мъчно. Простите работи лесно не се правят. Всеки да го изпее както знае. Всички го изпейте „В начало бе Словото“. Ако рибата пее: „В начало“, във водата ще бъде. Ако птицата пее: „в начало“, във въздуха ще бъде. Ако едно млекопитаещо пее, по земята ще ходи. Как ще пее рибата във водата? – После, как ще пее птицата във въздуха, ще хвърка. После, млекопитаещото как ще пее по земята? – Та зависи кой как ще пее. Като риба ли ще пеем,

като птица ли ще пеем, или като млекопитаещо ще пеем. Рибите не могат да пеят. Ще изпеем един ден само „В начало“. Във всяка песен има няколко основни акорди. Индусите хиляди пъти произнасят думата „ом“ и не могат да пеят. Ако идете в Индия, тази дума е тяхна, малко хора ще намерите, които могат да произнесат думата „ом“. От непроизнасянето на тази дума има едни резултати. Когато произнесеш думата както трябва, има други резултати. В пеенето, ако не пееш, както трябва, ще ти се втръсне. А ако пееш както трябва, ще има едно постоянно разширение. Някой път така пееш, че цяла седмица не искаш да пееш. Някой път като пееш, се заражда желание да пееш втори, трети, четвърти път. Вие сте доста добри певци. Но много люти и кисели работи ядете и доста студена вода пиете, и следствие на това не можете да пеете.

Нека да останат думите във вас: „Господи, да ни озари Твоето милосърдие.“

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила,
Христос е човекът на изобилната вяра,
Христос е човекът на изобилната любов.

XVII година.
14 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 5 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_01_07 Бъдете щедри
Младежкия окултен клас

БЪДЕТЕ ЩЕДРИ

Отче наш.

Има един стих, който казва: „Родения от Бог грях не прави“. Но още може да се каже, че родения от Бог добре се учи. Родения от Бог и добро прави. Те са взели само „грях не прави“, но какво прави родения от Бога? Например, вие вземате ръката, но за какво са създадени ръцете? Защо са създадени ръцете на хората, само посветените знаят. Обикновеният човек знае, че има някаква ръка, но защо му е ръката и той не знае. Та в старо време, когато искали да накажат някого, който бил съвсем упорит и своенравен, не се подчинявал, отсичали му двата палци. Щом се отсекат палците, човешката воля се парализира. Когато този палец се мърда навсякъде, волята е в нормално състояние. Когато не се мърда, остане в бездействие, волята не е в нормално състояние. Та сега съвременното чувство, всички чакат наготово. Казват: „Да даде Господ!“ Да даде Господ и всички молят да им се даде нещо. Но даването е едно благо външно. Може да ти се даде нещо, но как ще използуваш онова, което ти е дадено? Подаряват ти една хубава книга, но ако ти не може да разбереш писаното вътре, или дават ти един инструмент да свириш, подарен ти е. Казваш: „Дадоха ми хубава цигулка“, или „Дадоха ми хубаво пиано“, може през целият си живот да се хвалиш, казваш: „Знаете ли колко струва? – 150 хиляди лева златни, знаете ли колко са?“

Представете си, че въздухът даром ви се дава, и вие не може да се ползувате от въздуха, и светлината даром ви се дава и от светлината не може да се ползувате. Слушането даром се дава. В съвременния живот нещата се възприемат анормално. Ако погледнете човешкото лице, в човешките вежди има нещо анормално. На някого устата изкривена, на някого веждите изкривени. При тази изкривеност не може да се върви напред. Лицето е едно място, дето се отбелязват изкривените работи. Всяка сутрин трябва да видиш какво си изкривил, да знаеш какво да направиш. Има да научиш нещо, има да изправиш нещо. Сега не искам да се занимаваме с погрешките. Но казвам, че погрешките са причина да не може да приемем новите неща, които Бог ни дава. Ние сме много закъснели, толкоз закъснели, че за в бъдеще трябва да пътуваме с бързината на светлината, за да може да я настигнем, към която се стремим. Много хора, като се проявяват духовно, казват: „Закъснял съм“. И действително са закъснели. Пък и най-добрите хора и те са закъснели. Има някой, който не е закъснял. Такива казват: „Какво трябва да се прави?“ Сега изкуството е да се увеличи бързината, да се ходи с бързината на

светлината, като светкавица. Та бързината на светлината не е най-голяма, има неща, които се движат с по-голяма бързина. Мене преди години ме питаха, с каква бързина се движи човешката мисъл? Дадох им само едно сравнение, че ако се сравни бързината на светлината с бързината на човешката мисъл, то бързината на светлината е като биволска кола. Видя им се това чудно. Наскоро някой чел, че един французки математик изчислявал, че човешката мисъл се движи с три квадралиона трептения на секунда. Значи това пространство три квадралиона за да изходи това пространство, на светлината колко време ѝ е нужно? Трябва да сметнете сега, една грамадна мисъл е. Но казвам: Има обикновени работи, които не ни са ясни. Например, всеки един от вас минава за много търпелив. Казва: „Аз съм много търпелив човек". Гледам една сестра, която е много напреднала с търпение, една друга сестра ѝ казва една обидна дума. Гледам, тази много търпеливата сестра, сълзи ѝ потекли, два извора потекли от очите ѝ. Сега има два начина на разбиране. Не, че не е търпелива. Аз го тълкувам. Казва: „Обиди ме". Онзи невежа, който живее в нея е обиден. И онази, реалната, която живее в нея. Трима човеци живеят едновременно. Тя плаче, как досега да не е знаела тази истина. А пък онзи, който разбира тази работа, той се радва. Ха сега едно противоречие. Казвам: Единият се докачи, вторият плаче, третият се радва. Как ще ги примирите? Невежият се обижда, реалният, той плаче, как да не е знаел досега тази истина, онзи, който разбрал, той започва да се радва. Та аз виждам едно положение – вие не знаете кога се радвате. Радва се третият, който разбрал. Като ви обидят, третият започва да се радва. Единият скърби, другият плаче, казва: „Как досега да не зная тази истина?" Казва: „Каква хубава истина да ми кажат – ти си голям простак". Започва да плаче, как досега не е знаел, че е голям простак. Какво разбирате вие под думата „простак"? Всеки човек, който не знае да греши, да лъже, да краде, който не знае да смета хората, е един първокачествен простак. Сега невежият ще се обиди, ще си каже: „Аз да бъда простак! Да крада мога, много учен човек съм, мога и да убия, как мисли че съм простак?" Ами, че всички вие казвате: „Докажи му, че не си толкова глупав човек". Че как ще му докажеш? Представете си, че вие срещнете един разярен бик, как ще му докажете, че вие сте едно благородно величие? – Отмахни се от пътя. Та ще ви приведа примера за един невежа Симеон в Елинско живее. Невежа, той една солена идея има. Един ден излиза и като изкарват от Елена говедата, върви и бикът. Като вижда тази бука, която мучи и вика, казва: „Заповядвам ти, в името на Исуса Христа да не мучиш". Хваща буката за рогата, но като го натиснал бика едвам го спасили. Казва: „По-силен излезе от мене". Казвам: На този бик, като го хванеш, като му извиеш врата в името на Христа, да познае, че Христос е в твоите ръце. Ако Христос не е зад тебе минаваш за хафиф. Тогава под рогата на буката. В дадения случай бикът представя невежият човек. Щом ти си невежа, ти си бик. Когато

започваш да плачеш ти си във втората фаза, човек още не си станал. Когато започнеш да мислиш, ти ставаш човек. Докато си бик, само говориш. Щом ти кажат, че ти си невежа, значи учиш се да говориш. Невежите се учат да говорят. Щом напуснеш невежеството, животът трябва да стане реален, да започнеш да мислиш. Аз определям животните с օния изостанали души, които са деца. Как виждате за мене едно бърбъзънче, малкото дете, което се учи, една птичка, един славей ще станат човек, след време ще израстнат. Това е по закона на времето, вие сте понапреднали. Сега, както е казано в библията, човек е създаден най-после. Но ето аз как разсъждавам: Когато някъде ще стане някакво тържество, царят ли иде най-напред или войниците? Войниците се нареждат най-напред, царят иде после. Сега човек като дошъл, най-после, другите животни дошли преди него. Законът е обратен, че който иде най-после, той най-много знае, който иде най-напред, той най-малко знае. Който има най-големи претенции в света за учен човек, той най-малко знае, който минава за най-голям светия, той е най-малкият светия, в каквото и да е отношение, това е вярно. Мене са ми препоръчвали много хора, казват: „Намерихме, един човек много добър". Аз другояче съдя за хората. За мене има много животни облечени в човешка форма. Като снемеш човешката форма, ще видиш, че седи едно своенравно дете, което обича само да къса листа. Някое дете като вземе една книга, започне да дере книгата, откъсне едно листо, друго листо, накъса книгата. То мисли, че е свършило нещо. Когато ви обиди един човек и ти се обидиш, не си ли ти малкото дете, което си скъсало книгата. Ти си простак, ти си голям невежа, ти не знаеш това, онова. Две сестри спорят и едната казва на другата: „Ти си голям простак, не знае нито един език". Тази, която знае езици, ако иде да говори на френски, няма да ѝ дадат пари. Ученият човек не проси. Всеки, който проси е невежа. Остане ли човек да проси, ще ви дадат пет, десет лева ще ви похвали. Всеки, когото хвалят, той е прост човек. Засега само вземат стиха и казват: „Христос тъй казал, Христос инак казал". Тъй писал Моцарт. Какво писал Моцарт. Трябва да се учим, туй което Моцарт казал, не се чете, то се пее. Казва: „То е поезия, музика". Каква музика, я ми кажете? От Моцарт, какво може да ми пеете? Или, ако ви кажа първата симфония на Бетовен, какво ще правите? Казвате: „Това не се отнася до нас". За нас ангелските песни. Казвам: Я, ми изпейте една ангелска песен. Казва: „Забравих". Ти нищо не си слушал. Туй, което си забравил показва, че ти не знаеш, нищо не си слушал. После някой иска да покаже, че е много учен. – „Аз не мисля, но в мене има нещо, което мисли". – Че как го знаеш? Ти не мислиш, пък знаеш, че друг мисли. Туй, което в тебе не мисли как знае, че мислиш? За да знаеш нещо ти трябва да мислиш.

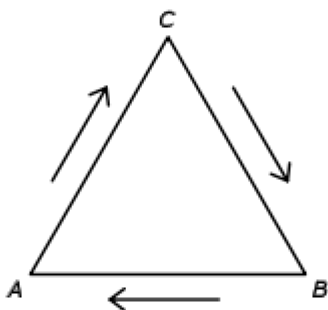

Фиг. 1.15/Фиг. 1.15/ Представете си, че имате един триъгълник. Представете си, че „А“ е едно разумно същество, взема едно място на деятелност. Движението върви от „А“ към „С“ към „В“. Питам: В един момент де се намира „А“? „А“ в дадения случай се намира в ляво, но след малко „А“ ще мине в „С“, „С“ ще мине в „В“, „В“ минава в „А“. И тогава ще ви питам, де се намирате? Туй положение дето знаете, няма да бъде, след един момент, вие не може да се намерите на същото място. Често се случва във вас, че забравяте нещо. Защо забравяте нещо? – Понеже нещата се движат, те са се преместили. Вие ги туряте на старото място, затова забравяте. Като започнеш да забравяш, ти търсиш нещата на старото място. Наука трябва да имаш. След един час, месец, година, след десет години, туй, което ти си ценил ще мине на друго място. Трябва да знаеш къде да го търсиш. Туй не спада от лесните работи. Вие като идете в небето знаете ли какво ще учите? Вие мислите, че ако идете на небето ще учите детински работи. Така, ако идете в небето, небето ще го видите точно както земята. Само че, и там ще има за вас непостижими работи. Има в другия свят, писал един американец „Писма от другия свят“, „Писма от оня свят“. Той казва, че всичко има там, има богати трапези, само, че не може да ядеш. Ако речеш да се приближиш до яденето, то се движи, ако речеш да го бутнеш, то отлита. Ти се преместиш и то се премести пред тебе. Ти вървиш, отиваш подире му и като простреш ръката, яденето тръгва. Ха тъй, малко остава да го вземеш, пак върви, не може да го вземеш. Казва: „Богати трапези има, много ядене, плодове, дрехи, но като речеш да бутнеш, не може да го вземеш“. Какво ще бъде вашето положение? Понеже всичко имате, но не може да го използувате. Как ще решите въпроса? Казвам: Ссега това е една фантазия, той си въобразява. Но да кажем, вие влизате в такъв един ред, един свят, какво ще бъде вашето положение? Вие мислите, че като идете в другия свят ще ви посрещнат. Кой ще ви посрещне? В оня свят като идете, ще ви посрещне този, който обичате и който ви обича. Ако има някого да обичате и да ви обича той ще ви посрещне. Другите, ако не ги обичате няма да ви посрещнат. Там всеки мисли за себе си. Тогава как ще те посрещне баща ти, ти не си го обичал, той няма да те посрещне. Как ще те посрещне майка ти, когато ти не си я обичал, няма да те посрещне. И брат си когото не си обичал и той няма да те посрещне, и сестра си, която не си обичал и тя няма да те посрещне. Кой ще те посрещне? Казваш: „Господ

Исус Христос на когото се моля“. Но и него не си обичал и той няма да те посрещне. Какъв е сега признакът да покажем, че обичаме някого и ние? В какво седи новата любов? Новата любов седи в туй, да може правилно да произнасяте думата „любов“. Ти ако влезеш в другия свят и не знаеш да произнасяш правилно думата „любов“, никой няма да може да те разбере. Ти ще се намериш в положението на онзи българин, който отива в Лондон, мисли, че е като в България. Отива при един англичанин и го пита на български: „Моля, къде е еди коя си улица? Къде се намира?“. Англичанинът казва: „Какво иска“ /на английски/ Но не е български да се разбере тази работа. И тъй като започнете някои да остарявате, какво ще стане с вас? Докато сте млади насърчавате се, понеже майка ви, баща ви, насърчавате се. Гледам младите насърчават се, въодушевяват се. Не е това. Всички съвременни хора са роби на стари идеи, стари мисли, стари желания, които сега у тях функционират. Ако реката ми се похвали, че много вода минава, не са двата бряга, които образуват водата. Водата от друго място иде. Вие казвате, че обичате някого. Аз другояче разбирам любовта. Малко хора съм срещал да обичат. Щом той те обикнал, той веднага ще се докачи, че не го обичаш. Всеки търси другите да го обичат. Че той щом те обича, ще се докачи, че ти не го обичаш. Хубаво, ако ние искаме хората да ни обичат, за какво ще ни обичат? Слънцето се обича за какво? – За онова, което дава слънцето, затова се обича. Животът се обича, за онова което дава. Аз влизам в света, защо ме обичат хората? Какво ще дам? Вие се запитайте, какво ще дадете? Или само за една празна дума? Да кажем, аз ви кажа: Аз идната година на всинца ще ви дам по 1000 лева. Вие цялата година ходите и разправяте, че ще ви дам 100 хиляди лева. Дойде годината казвам: Ще чакате още една година, за идната година. Тази година не става. Питам: Какво ще каже човек в даден случай? Не сега, след една година. Казвам сега: Давам. Изваждам, давам, свърши се въпросът. Един лев струва повече отколкото сто хиляди лева. Един лев, ако ми даде сега, струва повече. Един лев, ако ми даде, и аз мога да го впрегна в работа струва повече. Ако ми дадат един лев от сребро, аз ще направя четири жички, ще направя една тамбура, ще опна тия жички да свиря. Като започна да свиря всеки ден ще печеля, щях да имам по 200–300 лева. Като свиря навсякъде ще ме слушат. Вие казвате: „Един лев само за какво ми е?“ За невежия нищо не струва, за учения то е едно велико условие. Че Бог вас ви дал богатството на вашия език. Седнали ли сте вие някой път да произнесете думата „любов“, да произнесеш думата „любов“ по различни начини. Произнесете думата „любов“! – Това е ревене, пак я произнесете. – Това е съскане. Аз бих желал някой да я произнесе. Аз давам хиляда лева, ако някой от вас може да произнесе думата „любов“. Ето, тази сутрин давам хиляда лева, банкет давам на този, който може да произнесе думата „любов“. Ама аз ще изгася лампите, той като каже думата „любов“ – да се запалят. Хайде, давам две хиляди лева, три, четири, пет хиляди. Ще загася

лампите и като произнесе думата „любов“, лампите да се запалят, даже червеничка светлина да се образува. Не е лесна работа ще кажеш. Аз съм бил между хора, които са ми говорили за любовта, аз съм ги слушал. Казвам: От туй всичко става, но любов не става. Туй ви говоря не за обезсърчение, но то е наука.

Ако взема един тон и ви кажа: Това е „сол“. Но това не е „сол“, нито „ми“, нито „ре“, и „ла“ не е. Какво е? Се е нещо. Като кажа „сол“, какво е? Най-първо то е музикално. То е се музика, но трябва да се преведе. В даден случай и аз като взема един тон, моят глас не е в съгласие с всички други, които пеят. Има един човек, който е музикален, като го слушам някой път и аз се опитвам да пея правилно. А пък тогава, ако река да преведа сега неговото пеене, криво вземам тоновете, вземам тоновете, но не съм в акорд с него и следствие на това се ражда един дисонанс. Постарайте се някой път да пеете, когато сте разтревожени, сърдите се. Ни най-малко не върви. Започнете да пеете, когато сте разположени, когато имате Божествено разположение, сладко върви, отлични са думите. Човек за да може да пее той трябва да има разположение. Казвате: „Лоши работи има“. Но лошите работи са за учените хора, за децата не са лошите работи. Аз не ви препоръчвам лошите работи, понеже вие сте деца. Един ден като станете възрастни, много учени, тогава лошите работи нека дойдат, ще има с какво да се занимавате. Защото голямо богатство има в лошите работи. Защото едно пеленаче, какво ще го ползува баница, вие ще го уморите това дете с баницата. Или какво ще му дадете, една печена кокошка? Или какво ще му дадете, ябълки? Казвам: Сега вие сте се научили да гледате на въпроса лично. Считате, че туй състояние, което имате ще продължи. Вие след една година няма да бъдете такъв, какъвто сте сега. Тогава, какъв ще бъдете след една година? Например, какви бяхте миналата година на днешния ден?

Иде една сестра и казва: „Кажи ми Учителю за мене нещо?“ Какво да ѝ кажа? Носеше ми позлатени работи. Казвам: Позлатено е това, не струва. – „Как да не струва, лъщи учителю!“ Лъщи, но като го изтриеш няма да лъщи. Какво да ти кажа? Да кажа, че е злато, значи да те излъжа. Струва 5–6 лева, но не струва колкото ти мислиш. Не мисли, че е злато. Ти казваш, че обичаш някого, позлатено е това, не е злато. Ти не го обичаш, ти си турил отгоре малко любов. Ама говори за любов. Хомеопатическа любов. Силна е тази любов, но тя е от 30-то деление, от 40-то, от 50-то, от стотно деление. Знаете какво е стотното деление от някой лек? Аз ви харесвам в това отношение, понеже вие имате голяма любов и ви поздравявам, не трябва по-голяма любов хомеопатически. Но трябва да разбирате хомеопатия. Вие с думи казвате: „Аз много ви обичам“. Дадете един алеопатически цяр. Казвате, че много обичате, пък малко давате. Това трябва да има съответствие в думите. Ще кажете, много ви обичам. Три

дена сте гладували, давам ви малко трошици, казвате: „Достатъчно". Като близне, счита че съм го нахранил. Казва: „Много те обичам". Казвам: Много ме обичаш, малко даваш. Представете си сега ви кажа: Не ви обичам, много малко ви обичам – пък ви нахраня, дам ви баница, ябълки. Казвам: Я се нахрани, пък за любов после ще говорим. Кое е по хубаво? – Да ви кажа че ви обичам пък да ви дам само да си близнете от яденето, или да ви кажа, че не ви обичам пък да ви дам добре да се нахраните. За предпочитане е последното. Ако ви кажа, че много ви обичам, пък ви дам и много, то е нормално. Учете се сега. Да има едно съответствие между думите ви и онова, което правите. Защото ние седим на изпит, не пред хората. Хората са предметно учение. В даден случай, когато ти кажеш, че обичаш хората, ти си пред учени хора, пред хора светии, които са любили. Значи комисия седи, ти казваш: „Много те обичам". Те те изпитват, те, пишат бележка. Ще те скъсат. Ще ти дадат един човек, който е лош, ще ти кажат: „Я го обикни, лош, първокласен вагабонтин. Ще го обичаш, каквото и да ти прави, добро ще му правиш". Как ще му направиш добро? Като се разгневиш, скъсат те на изпита. Кажат: „Единица". Сега минаваш за много сръчен човек, че си готов за жертва. Тогава те карат да бягаш от страх. Ти се уплашиш от едно малко страдание, хукнеш да бягаш. Даже и пророците са бягали. На Йоана му казва Господ, да иде в Ниневия, той хукна да бяга. Господ му казва: „Иди на изток",той отива на запад.

Та казвам: Ако в сегашното състояние влезете в небето, кое ще ви препоръча? Ще цитират от Библията, какво казал Христос. Христос казва: „Донесете плодовете от семената, които аз оставих на земята". Първите плодове ще занесете. Аз казвам: Ако аз ида в невидимия свят, какво ще нося със себе си? Няма да казвам, че съм проповядвал, то е друг въпрос, ако идете на онзи свят и занесете много плодове те ще ги опитат ще кажат: „Не са доброкачествени тези плодове, не може да ги възприемем". Ти отиваш в оня свят, носиш една стока, те ще я опитат. Оня свят е място дето само най-хубавите работи се вземат. Ти носиш всичко, но те казват: „Не можем да купим стоката ти". Ще вземеш стоката си и назад ще се върнеш, без да си продал нито една ябълка. Казвам: Знаете ли колко ще ви коствува всичко това? Да си върнете капитала на земята, трябва да се родиш наново, да започнеш търговия наново. Не е лесна работа. Ти казваш: „Ще умра". Няма да умреш, ще фалираш. За мене умиралката е един фалимент. Щом умреш, значи, фалирал си. После има друго, вие сега казвате, че еди кой си се влюбил в еди кого си. Оставете се сега от тия лъжи. Оставете се сега от тая любов. Казвате: „Той се влюбил". Че какво лошо има, ако се влюбиш? Ако се влюбил, казва: „Любовта зло не прави". Влюбил се. Не е любов. Така не се мисли. Не се обичат тия хора. Любовта зло не прави. Аз имам това предвид, защото имам други схващания. Един човек, който обича Бога, той трябва да обича всичките хора. Този, който обича, то е тъй, той

ще се научи как да обича хората. Първото нещо: Ти никога не може да се научиш да обичаш хората, ако не обичаш Бога. Може да учите каквото искате, онзи, който не обича Бога, той не може да обича хората. И да иска, то е невъзможно.

Както е невъзможно при тази светлина да узреят плодовете, тъй е невъзможно при една обикновена любов да излезе нещо добро. Може да говорим, може да четем някоя хубава книга. Ако очакваме на тази електрическа светлина да се сгреем или да узреят плодовете, това няма да го бъде. Тя може да ми направи една малка услуга, но казвам: Тази любов не е онази любов, която ще внесе новият живот. То е предисловие, един път, който отваря за новото разбиране. И вие знаете, когато сте се влюбили в някого, вас ви изпитват. Вие казвате, така сте се запалили от любов, търсите да обичате някого. То е и изпит. Влюбили сте се. То е един изпит. Любовта е да те изпитват. Като мине изпита, ще дойде любовта. Представете си, че вие обичате едного, след една, две години го разлюбите. Питам: Каква е тази любов? Сега според вас има влюбване, има и разлюбване. Има и любов, има и безлюбие.Тъй е, в какво седи любовта? Този, когото обичате да е винаги млад, този когото обичате да е винаги добър, този когото обичате да е винаги здрав, този когото обичате да говори винаги сладки думи, този когото обичате да е отличен певец, отличен поет, отличен философ. Този когото обичате всичко трябва да има, светлина, въздух, земя, той всичко трябва да бъде. Тъй разбирам аз любовта. А такъв е само Бог. Аз като съм дошъл на земята не търся да ме обичат хората. Вие най-първо търсите любовта. Аз най-после търся любовта. Аз любовта не я търся. Защо? – Казвам: Хората имат толкоз любов, колкото и аз имам. Какво ще ми кажете, аз беден и ти беден, какво ще търся да ме обичаш. Ако е въпрос за думи и аз ги имам цели кошове, много богат съм с такива архаически работи. Мога да ви дам любов на заем, колкото искате, с килограми, мога да ви дам. Вие ще кажете: „Учителят много голяма любов има“. Не, много малка е моята любов. Който е близо при мен ще рече. Като дойде някой казвам: Много малко знаеш. И аз много малко зная. Мислиш, че си млад, ти съвсем си остарял. Какви не стари идеи имате. Знаете ли какво нещо е младостта? Христос казва: „Ако не станете като малките деца не може да влезете в Царството Божие“. Ние сме деца на грехопадението, трябва да се освободите от него. Всички хора, които сега се раждат, те са все деца на грехопадението, на недоволството, на лъжата. Трябва да се освободите съвършенно от това състояние. Те и двете неща в нас вървят паралелно. Трябва да знаете къде се проявява злото, и къде се проявява доброто. Едновременно в тебе две неща вървят. От една страна ти си добър, току виж дошло нещо лошо. И мене често ме изпитват. Иде и ме изкушава дяволът. Донесат ми много хубави плодове – 4–5 плода. Иде една сестра, каже: „Дай ми един плод“.

Окото ми отиде на малките плодове. Дяволът сега казва: „Дай най-малкото!“ – Не, казвам, трябва да дам най-хубавото. Не само единия, но понякога давам и трите, и за мене остава само единия, най-калпавия за себе си. То е Божественото. Като замине дяволът казва: „Какво ще разбере тя от тях?“ Казвам: Ще се подмлади. Дали тя или аз, все едно. Казва: „Тя учена няма да стане с тия плодове, ти трябва да ги изядеш, те са за тебе“. Та и вие като мене разрешавате. Понякой път казва: „Дай само малкото.“ Не, че аз съм лош в дадения случай, онзи който ме учи, той е духът на изкушението. Казва: „Ти тия камъни може ли да ги направиш на хляб? Ти от камбанарията може ли да се хвърлиш? Туй всичкото царство на земята ще ти дам, ако паднеш и ми се поклониш. Какво ще ти коствува на тебе да ти дадат всичките царства, да се поклониш?“ Ако се наведеш да му се поклониш, не че никакво царство няма да ти дадат, всичко ще изгубиш, но и живота си ще изгубиш. Ще кажеш така: „Аз съм научен прав да седя, не съм се научил да се кланям. В света има само Един. Той като дойде на него може да се поклоня, пред всички други хора прав стоя“. Питам сега вас, вие прави ли стоите или се кланяте? Кой на кого се кланя сега, кажете ми? Аз съм гледал, един казва: „Моля ти се, прости ми“ – и се кланя. Но защо се кланя на жена си? Или пък жената се кланя да ѝ прости. Не, но и да прости така не се прощава. То са криви разбирания. Я ми кажете, когато вие искате прошка, как казвате сега? Ако аз бях направил една погрешка пред вас и искам да ме извините, ще кажа: Ела с мене, аз направих една погрешка пред тебе, ти я констатира, ще идем и двамата пред Господа, ще коленичим, че Господ да каже тази работа как седи. Така може да ни се прости прегрешението. Ако някой мене ме обиди, че иска извинение, ще ида пред Господа ще кажа: „Господи извини ме, аз чух лоша дума бръмчи в моя ум. Опетних се със злото. Той ми казал лоши думи, аз съм виноват, че съм ги възприел“. Той е виноват, че ми казал тия думи. Той е виноват, че ми е продал тази стока, аз съм виноват, че съм купил да я продам на другите. Който обижда и който е обиден, и двамата са виновати. Тъй седи работата с новото учение. Щом се обидят и двамата са виновни. Единият продавач, другият препродавач. Новото учение изключва всякаква продажба. Никакво продаване, никакво купуване. Тогава щом се обиждате, тогава вие сте търговци. Този въпрос за земята остава. Дойдат при мене казват: „Кой е крив, кой е прав?“ Казвам: Идете при Господа, коленичете, аз не разрешавам въпроса. Аз не съм съдия, нямам кодекс, как ще кажа, кой е прав, кой е крив. Аз не виждам никакво зло. Неговият език се огънал, той му казал, че бил много голям простак, много лош човек. Каквото казал, той само разлюлял въздуха. Какво излезло, що казал, подвижил въздуха, дошло някакво трептение до твоето ухо, ти сега правиш своите заключения, че ти казал нещо. Не, грехът не седи в разместването на въздуха. Всяко престъпление седи в една промяна, която става в сърцето. Не е престъпление, ако взема една свещ и я духна да я угася. Само

разклатя въздуха и въздуха не е виновен. Но, ако угася свещта, там е престъплението. Че аз разклащам пламъка, нищо не значи. Ако някой може да изгаси моята свещ, аз правя друго заключение. Като духна да не изгася. Ако в мене, моята любов може да изгасне от духането на хората, ако моето добро може да се събори само от духането, това не добро, то е слабо добро. Не, че не е добро, но доброто трябва да устои. Затова всеки, който духа, вас ви причинява добро. Вашето добро трябва да бъде устойчиво. Каквито и страдания да дойдат, те имат за цел да укрепят вашето добро и вашата любов. Страданията са помощник на любовта, на всички човешки добродетели. Както вятърът, който иде да разклаща дърветата, да подобри тяхното кръвообращение, така са и страданията за вас. Аз така разсъждавам за себе си. И не съм намерил никакви други церове. Каквото и да мислиш, никога не казвам, че някои неща не съм знаел. Невежия погрешки не прави. Само учените хора, които много знаят, те правят погрешки. Кой прави прегрешения? Който много говори. Който малко говори, не прави прегрешения, той минава за мъдрец. Почни да говориш и веднага ще видиш, че ще направиш някакво прегрешение. Аз понякой път като говоря, забелязвам някой граматик, който изучава българска граматика, тук свие вежди, значи някоя дума не е произнесена както трябва, някой глагол не е турен на място, някое местоимение не е турено на място, някой период не добре изказан, някой глагол не е бил в еди-кое лице, бъдеще или минало време. Ние го констатираме така. Казвам: Прав е този човек. Аз веднага му казвам: Ти си майстор в граматиката, не си невежа в смисъла на онова, което думите съдържат. Ние на български казваме: „Аз казвам“, но може да кажем и само „Казвам“. Англичаните казват само „Аз казвам“. На български има само два начина на изказване. Кой език е по-богат, българския или английския? Англичанинът като каже „Аз казвам“, прави една погрешка, българинът като каже „Аз казвам“ и „Казвам“ прави две погрешки. Казвам: По добре думите да имат едно значение. То е богатство на речта. Защото много пъти като се повтаря „аз“ не е толкова звучно. На български „аз“ не е толкова звучно. Английския е по-звучен, руското е по-звучно „Я“ и „АЙ“. Българинът казва „АЙ“, когато нещо се очуди, само в особени случаи. Той казва: „АЗ, АЗ“. Има едно съскане. Туй съскане е лошо. Когато се казва „АЗ“, чува се „С“. Българското „АЗ“ мяза на един ченгел. Като обърнеш „З“-то нагоре и „А“-то отгоре мяза на ченгел, с който българинът иска да хване нещо отдолу да го извади. „АЗ“, това е Божественото дете, което се родило да влезе в Божественото училище. Когато кажеш „АЗ“, ти трябва да знаеш, че си дошъл в света, да учиш закона на любовта, закона на мъдростта и закона на истината. Това е „АЗ“. Това е личността, това е Божественото дете. Ти ще се спреш. Ти казваш: „АЗ това, аз онова“. Ти казваш: „Аз дойдох в света да се уча, аз дойдох в света да разбера страданията, да науча мъчнотиите в света, аз дойдох да науча

грехопадението, дойдох всичко туй да науча." – „Ама защо?" – „Аз дойдох да науча сиромашията, аз дойдох да науча богатството, аз дойдох да науча пеенето, да науча музика, за всичко съм дошъл". Значи за всичко дошъл и всичко това е „АЗ". Тогава като казваш „АЗ", ще се обърнеш към Господ, ще му благодариш, че си роден. „АЗ" в тебе е роден. На Господа благодари. Аз съзнавам, че съм дошъл да се уча, аз съзнавам, че съм дошъл да видя всичко онова, което е създадено заради мене. И тогава на Господа ще му бъдеш признателен и за водата, и за въздуха, и за слънцето, и за мушиците, за всичко, което виждаш, то е предметно учение. Разгъваш листата, четеш написаното. Във всяко бръмчене има написано нещо. Казвате: „Какво ще ми причини една мушица вътре?" Мене ми разправяше един мой познат една своя опитност. Един ден казва, бях крайно обезсърчен, не ми се искаше да живея, исках да си замина от тук. Отива той при морето вижда една пещера, зимно време било, влиза тоя в дупката, седи той така обезсърчен в живота. По едно време, къде се пръкна една мушица, казва, току дойде, кацна на носа ми. Казва: „Почувствах, че има някой да ме обича. Тази мушица, като че ми каза: „Ето, аз те обичам". Тя кацна на носа, погали ме и като че ли всичката тъга и скръб, всичко от мене го снеха, просветна ми, казвам, ще живея. Ако тази мушица по студеното време дошла да ми направи услуга. Тази мушица, казва, ми причини голяма радост. Разбрах, че Бог се проявява в малките работи. Господ ми казва: Знаеш колко мушици могат да те обичат, милиарди мушици има на едно място. Аз я изпратих при тебе да те насърчи. Тази мушица дойде, погали ме по носа, казва: Господ е уредил тази работа братко, не се обезсърчавай. Качи се на носа, ходи по носа казва много деликатно. Като лазеше по носа ми беше приятно". Вие ще кажете: „Това е илюзия". Когато вие мислите, че сте обидени, това не е ли илюзия? Я ми кажете, какво реално има в обидата? Обиди ви, какво станало, в какво седи обидата? Как няма кой да ме обича, вие се заблуждавате. Слънцето изгрява, значи ви обича. Въздухът се движи, значи ви обича. Кучетата лаят, обичат. Петлите пеят, обичат. Всичките хора приказват, обичат. Звездите светят, обичат ви. Вие сега казвате, че никой не ви обича. Каква философия е това? Не може така да се мисли. Тогава значи де е Рождество Христово? Роденият той каза мисли. Студеното, то /е/ обич на студа. Той дошъл сега да ни види. Сега има сняг и той ни обича, дошъл в бяла дреха. Студът дошъл, казва: „Слушах за вас много работи", хваща ни, прегръща ни. Ние треперим от студ. Студът е любовник, като хване онзи когото обича, той трепери. Ти си влюбен, но тебе те е страх от онзи в когото си влюбен, да не ти вземе живота. Тази мома, която е обичана, страх я е от момъка. Нея я е страх да не ѝ вземе живота. Понеже тя знае, че много пъти я прегръща и като я прегърне един ден, един сокол като носи една птичка в краката, я носи прегърната, отиде нанякъде.

Сега какво да ви кажа? Ще благодарите, че аз съм отворил вашите гардероби, извинете, че без позволение влизам да ви видя гардеробите и колко прах намерих. Малко съм любопитен човек. Понеже, като екскурзиант човек, дойдох да видя из гардеробите и каквото видях извадих го. Туй из гардеробите го извадих. Сега скрих едно нещо. Аз намерих само старите ви дрехи. Забелязах, че имате един гардероб, него не го отворих, там са сигурно новите дрехи. Каквото отворих само за него разправям. Аз видях само старото, но предполагам, че имате и нови дрехи. Та втори път пак ще ви изненадам, тогава ще отворя и този, хубавия, гардероб.

Сега вземам методически. Най-първо започвам с прането. След като се опере, тогава започва гладенето. Най-после трябва чистене. Та казвам: Аз изнасям тия неща, понеже тази година майката казва, да идеш да видиш тия деца из гардеробите какво имат. Всичко туй, ще им кажеш, че не може да го обличат вече. Та идната година като дойде деветте. Майката ще се грижи, какво трябва да се прави тази година. Тя казва: „Всичко туй трябва да си върви. Тази година, казва, никой да не се облича със стари дрехи и скъсани дрехи, никой да не носи стари обуща, никой да не носи скъсани шапки, скъсани връзки“. Казва: „Тази година никой да не туря медни пари в джоба, само златни. И книжни пари да не туря в джоба, никакви книжни пари, само злато. Всички медни пари и книжни пари навън!“

Я сега ние да направим едно упражнение. Всяко едно дишане е свързано със закона на любовта. Ти не може да изучаваш любовта, ако най-първо не приемеш въздуха. Не може да изучаваш и мъдростта, ако не издишаш навън. Всяка вдишка, това е любов, а издишането, това е мъдростта. Знанието – това е светлината. Като дишаш, трябва да знаеш, че от себе си светлина трябва да пращаш. Казвам сега: Ръцете настрани с длани нагоре, започнете постепенно да си свивате пръстите на ръцете. Ще хванете горните два пръста с палеца. Туй е вземане. Същевременно ще поемете въздуха. Започнете да поемате през двете ноздри. Ръцете ги свивате, в това време палците отгоре. Тогава започнете да приближавате ръцете пред гърдите със свити юмруци. Сега започвате да издишате като ръцете ги поставяте настрани, постепенно отваряте пръстите на ръцете. /Направихме няколко пъти упражнението/. Упражнението има смисъл, ако ти седиш и осмислиш нещата. Свиваш пръстите, то е интелигентност. Свиваш всичките си пръсти, че всичко онова, което Бог ти дал, поемаш го, и хубаво го поемаш. Силите на любовта поемаш хубаво. Вие всички бързате, като направите едно упражнение, искате бързи резултати да имате. Микроскопическа полза ще имате от едно упражнение. Хиляди и милиони упражнения трябва да направите за да имате един резултат. Понеже нашите ръце са свързани със съзнанието, трябва да работите. Понеже ръцете са свързани с онази страна на съзнанието, и вие не можете

да преодолеете вашата мислеща страна, ако не работите с ръцете. Природата е турила ръцете да работят, очите, краката ни, всяко нещо, което се движи, събужда известна част от мозъка. Клепачите даже като се движат и те събуждат предната част на вашето чело. Ако работите без да си движите ръцете, ако вие спрете без движение ръцете, пак тогава тази дейност не е правилна. В Индия, там дето има някои да спират движението да не правят никакво упражнение, но то е закон за онези, които са работили вече. Може да има едно състояние, дето човек никакво движение не трябва да прави. Но вие още движения не сте правили. Човек трябва да научи възможността на всичките движения в света, че тогава да може да прави движения, без движението на ръцете, умствено. Тогава умствено може да прави упражненията. Аз може да правя упражненията по следният начин: Мислено протягам ръцете си, но то е другото тяло, мислено ще проточа ръцете, пак ще ги свия. Мислено може да свия ръцете, мислено може да дишам. Но по този начин на втората фаза, ако дойдете, ще може да задържите по 5 минути, по 6 минути, по 7 минути, може да дойдете до положението на 20 минути. Ако 20 минути вие може да задържите въздуха, вие сте един адепт. Но за да задържите 20 минути, знаеш колко години трябва да се упражнявате. Някой човек може да го накарате 20 минути сега да спре дишането, но той ще изгуби съзнание, ще бъде мъртъв. За да бъде съзнанието му будно, се изисква грамадна воля, разумна воля. Някой човек като го обесят, за половин час пак може да го събудят. Много хора има като ги обесят има един начин, по който могат да върнат тяхното дишане.

Та казвам: Всичките неприятности в света се дължат на онова неправилно дишане, неправилно мислене. Ние мислим по много обикновен начин. Най-първо имаме за задача всичките хора да се отнасят с нас хубаво. Аз турям закон: Аз трябва да се отнасям с всичките хора добре. При мене като дойде някой човек, аз след като му направя каквато и да е услуга, аз казвам, че много направих заради него. То е старото положение. Че какво съм направил на този човек? Аз не съм направил толкоз голямо добро, колкото Бог е направил. Направено ли е колкото Бог прави? Но казвам, че силата на едно добро, което направя, седи в моето съзнание, не в количеството. Ако ти дадеш пари някому, и ти мислиш, че малко си му дал, пък той мисли, че много си му дал, казва: „Много ми даде този човек“. Ако в този човек се роди желание, че си му дал повече отколкото му трябват, и ако ти мислиш, че малко си му дал, доброто е направено. Ако ти мислиш, че много си му дал и ако той мисли, че малко си му дал, доброто не е направено. Всякога, когато във вас е идеята, че много сте дали, доброто е заради вас. Тогава на кого е направено доброто? Казваш: „Много голямо добро му направих“. Ти да кажеш: Много малко добро направих. Христос казва: „Като извършите всичко, да кажете: много малко свърших“. Може

да кажете, че аз много съм направил, но в сравнение с другите, какво сте направили. И за себе си какво съм направил например? Даже на себе си, колко пъти на ден ние се безпокоим за нищо и никакво? Седнеш, тъй спокоен, да ти е приятно. След като са те обидили, след като си сиромах, че нямаш пет пари, бос ходиш, ти да седнеш да се усмихнеш и да кажеш, колко хубави крака ми направил Господ. Дрехите ти са скъсани, дупки имат, месото ти се вижда, да кажеш, колко хубаво месце имам. Изстинали ръцете. Не е лошо да ти изстинат ръцете. Мене никога не ми идва на ум да си помилвам ръцете като изстинат, започвам да ги галя, да ги милвам. Едната ръка поглади другата ръка. Досега те сладка дума не са си казали, седят като аристократи, сега ще се сприятелят. Дойде студът казва: „Братко да живеем хубаво, как си ти?" Като изстинат ръцете казвам: Братчета запознайте се, не се карайте, много добре си живеем, обичаме се. /Учителя си милва ръцете/. Потрият се, погреят се. За мене тия работи не са безсмислени. Аз виждам и вътрешните процеси. Като дишаме, възприемаме въздуха, казваме: „Благодаря ти Господи, каквото вземам, давам /издишам/ Сега давам." Като дойде студът давам по-лесно. Но научете се да бъдете щедри. Не, че не сте се научили. Бъдете щедри, както вашата майка е щедра. Бъдете щедри, както вашият баща е щедър. Бъдете щедри, както вашият брат е щедър. Бъдете щедри, както вашата сестра е щедра. Бъдете щедри, както вашите слуги са щедри. Бъдете щедри, както вашият господар е щедър. Бъдете щедри, както изворът е щедър. Бъдете щедри, както слънцето е щедро. Бъдете щедри, бъдете щедри. Навсякъде носете тази щедрост на великата Божия любов, която се излива в света, която казва: „Излейте моята любов, предайте тази любов в света, за да се прослави името Божие".

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
15 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 7. I. 1938 г., петък 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_01_09 И пак се наведе на земята
неделна беседа

И ПАК СЕ НАВЕДЕ НА ЗЕМЯТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само един стих от осма глава на Евангелието на Йоана: „И пак се наведе на земята и пишеше.“ (ст. 6).

Духът Божи.

„И пак се наведе на земята.“ На хората е неприятно да се навеждат. Изобщо в хората има едно неразположение да се навеждат надолу. На човека не е приятно да прави трудни работи. Човек е същество, което обича всички работи да ги върши по един лесен начин. Всеки търси лесния път. Никой не търси мъчния път. В това отношение американците държат рекорд. Те обичат всички работи да стават набързо. В това отношение всички хора са станали американци. Всички хора по целия свят все бързат. Един германски професор дал едно определение, какво може да стане от хора, които бързат. Един американски студент отишъл при един виден професор по философия в Лайпциг и му казал: „Господин професоре, нямате ли някакъв кратък курс по философия? В пет–шест месеца да свърша курса?“ Професорът му казал: „Слушай, приятелю, когато Господ иска да създаде една тиква, той употребява само шест месеца. В шест месеца може да се създаде една голяма тиква. Но когато иска да създаде един голям дъб, трябват му сто години.“ Та когато бързате, вие ще създадете една тиква или една диня, но когато се занимавате по-дълго време, вие ще създадете един голям дъб, нещо устойчиво. Мнозина от вас искат да се запознаят с истината изведнъж, в кратко време да ви стане ясна. Пък и любовта искате в кратко време да я схванете. В света има много школи, които показват методи за един успешен живот. В Америка има една окултна школа, която показва начини за бързо забогатяване. Всяка наука има свои изключения. Всеки закон има свои изключения. Главното твърдение на тази окултна школа седи в това, че когато човек иска да стане богат, първо мислено ще си представи това желание. Той ще си определи мислено една цифра, колко богат иска да стане, да има стотици хиляди лева, или милион, два, три и повече – до сто милиона. След това три пъти на ден, сутрин, обед и вечер ще настояваш това богатство да дойде отнякъде. Ти не знаеш от къде ще дойде тази сума, но като мислиш така, тя ще дойде от някъде. Този автор написал една книга, в която дава различни методи за леко забогатяване. Един господин станал последовател на това учение. На това учение обикновено стават последователи закъсалите

материално. Богатите не ставали последователи. Закъсалите ставали последователи, за да оправят работите си. Този господин турил в ума си мисълта да спечели по някакъв начин десет хиляди долари. Това са около един български милион. Обаче, тия пари не дошли на време, когато този господин определил, и затова той се разсърдил. Той тръгнал от Ню Йорк за запад. Спрял се в едно малко западно градче, но този ден станало едно голямо земетресение, което разрушило почти града. В това време една голяма греда паднала от едно здание и счупила крака му. Той изпаднал в безсъзнание. Когато се пробудил, той усетил, че кракът му бил счупен, но близо до него видял един чек от десет хиляди долари. Сега аз не вземам този пример в буквален смисъл, че каквото пожелаете от Господа, ще го имате, но кракът ви ще бъде счупен. Това не значи, че кракът ви непременно трябва да бъде счупен, но все таки ще трябва да платите с нещо. Та каквото искате, искайте, но не определяйте време, кога да го получите, не настоявайте като някой генерал. Знаете ли колко лошо е човек да се научи да заповядва? После трябва да се отвиква да заповядва. Един наш брат, Илия Стойчев, който сега е заминал на ескурзия на онзи свят, разправяше следната своя опитност. Той беше чиновник в дружество Сингер. Един ден се явява при него един господин и му казва: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ – „Не зная.“ – „Аз съм запасният полковник еди кой-си.“ – „Не зная, сега научавам това. Но ти знаеш ли аз кой съм?“ – „Не зная.“ – „Аз съм запасният ефрейтор Илия Стойчев.“ И двамата се хващат за ръка, и двамата запасни: единият е запасен полковник, а другият запасен ефрейтор.

Сега и вие, които ме слушате, сте в запас, не сте на действителна служба. Ако сте на действителна служба, каквото кажете, ще стане. А сега, понеже не става, каквото казвате, вие сте в запас. Онези, които са в запас, трябва да чакат, докато дойде партията им на власт. Следователно, докато не разбираш великите закони на природата, ти си в запас. Може да си запасен генерал, полковник или ефрейтор – това не е важно. Когато разбереш законите на природата, ти ще бъдеш на действителна служба и всичко, каквото кажеш, ще стане. Няма нищо в света, което да не е станало. Един стар българин изпратил сина си в Париж да следва. Синът пише от време на време на баща си любовни писма, иска да му изпрати пари за такси, за книги и за други някакви нужди. Един ден бащата получил едно писмо от сина си, но като не знаел да чете, занесъл писмото на един познат касапин и го помолил да го прочете, какво пише синът му. Касапинът бил груб човек по характер и с груб глас и започнал да чете писмото: „Татко, изпрати ми пари, че ми трябват.“ – „Виж го ти, синът му. Пише ли се така грубо на баща? Няма нищо да му изпратя. От него човек няма да стане.“ Като минали един два деня, той взел писмото и го занесъл на един познат фурнаджия, човек мек по характер и му казал: „Слушай, моля ти се,

прочети това писмо от сина ми, да видя какво иска.“ Фурнаджията започнал да чете: „Мили татко, изпрати ми една сума, че ми трябва за такси, за книги.“ – „Виж, така разбирам да пише мекичко като на баща. Изменил се моят син.“ Същият закон съществува и в природата. Дотогава, докогато ние държим едно лошо поведение, докато не я разбираме и искаме да ѝ заповядваме, и тя ще ни се противопоставя. Закон е, докато човек иска без любов, той е генерал, който знае само да заповядва. Ако по този начин искате от природата, тя най-после ще ви даде, което искате, но ще ви го изкара от носа, солено ще ви излезе. Постъпвате ли спрямо нея със закона на любовта, тя всичко може да ви даде.

Казвам, успехът на света се дължи на любовта. Казвате, че работите не стават с любов. – Не, работите стават именно с любов. Бог създаде света именно от любов към нас, към всички хора. Той го създаде, защото любовта му към хората беше по-голяма от техните грехове. Ако Той нямаше любов към хората, към всички същества, Той ни най-малко не би създал света за тия същества, да Му създават толкова много неприятности. Както Бог има неприятности, така и вие ще имате. Но както Бог преодоля всички мъчнотии и неприятности с любовта и с дълготърпението си, така и вие ще ги преодолеете. Друг път освен този няма. Сега и вие със своето дълготърпение ще преодолеете мъчнотиите си и ще създадете вашия свят. Няма нещо, което да не е станало така. Всичко онова, което човек е определил да стане по закона на любовта, то е станало. В любовта няма нищо невъзможно. Ако човек постави в ума си да направи някакво дело с любов, той непременно ще успее. Невъзможно е да не успее. Когато турите любовта да действува, тя непременно ще свърши работата. Обаче, ако не турите любовта като условие в живота си, тогава работите почти не се постигат. При това положение и да се постигнат нещата, те пак ще се изгубят. Сега аз няма да ви навеждам много примери по това. Достатъчно е да се спрем върху историческия факт за Адам и Ева, които бяха първите ученици в една окултна школа. Те бяха приети там за ученици, но извършиха едно дело без любов. Те видяха какво може човек да извърши чрез сила. Всичко това, което днес хората вършат, войните са все от науката на дървото за познаване доброто и злото. Вече осем хиляди години са се изминали от Библейското тълкуване, когато хората се стремят да изправят света със сила. Всички вие сте опитали това учение. И аз виждам, че безлюбието е развалило света, развалило е хубавите работи. Гледам млад момък, свършил университет, се влюбва в млада, красива мома, също свършила университет. Умират един за друг от любов. Хубаво е да умира човек от любов. Той вечер умира, а утрин оживява. Вечер умира, на другия ден се съживява. Ако хората умираха без любов, нямаше да се съживяват. Аз бих желал хората да умират от любов, защото ако умират без любов, няма кой да ги съживи. Тия млади хора се оженват, но после за едно ядене

любовта им се разваля. Турците преди години имаха обичай, ако жената донесе на мъжа си празна стомна, каквато и да е любовта им, той я напуща. Не е позволено той да иска вода и тя да дигне празна стомна. Стомната винаги трябва да бъде пълна с вода. Следователно, кажеш ли една празна дума на човека, работите ще отидат, ще се развалят. Никому не казвай празни думи. Всяка дума, която казваш, трябва да е пълна. Кога думите са пълни? Когато излизат от извора на любовта.

Един българин с висше образование се оженил за една млада, красива мома. Един ден тя решила да готви боб. Турила боба на огъня и започнала да си гледа другата работа. В това време свекървата видяла, че бобът е уврял, разбъркала го и турила в него сол. По едно време сестрата – зълвата, влязла и тя в кухнята и като видяла, че бобът е готов, турила и тя сол. Най-после дошла и възлюблената. Като видяла, че бобът е сварен, турила солта в него. Дошъл мъжът и започнали да се хранят. Като вкусил боба, той се усмихнал и казал: Оказало се, че трима души готвили бобът и трите турили в него сол. Бобът бил пресолен. Свекървата попитала сина си: „Да не е безсолен бобът? Аз го солих." После и зълвата запитала: „Да не е безсолен бобът? Аз го солих вече." Същият въпрос задала и възлюблената. Хубаво сте го осолили. Много любов сте му турили. Казвам: Достатъчно е само един човек да осоли боба. Днес в науката много солят. Дойде един, насоли ви. Дойде втори, и той ви насоли. Дойде трети, и той ви насоли. И така ставате много солени. Казвам, не е хубаво човек да бъде много солен. И в любовта има крайни предели. Любовта е велика наука, към която трябва да бъдете много внимателни и деликатни. Тя е най-деликатната област, с която човек трябва да започне. Любовта не търпи никакво насилие. Любовта не търпи никакъв грях, никакво подозрение, никакъв гняв. Вяра можеш да имаш колкото искаш, но безверия тя не търпи. Надежда можеш да имаш, но обезнадеждаване тя не търпи. Тя не се интересува от тия неща.

Та казвам: Когато влезете в любовта, вие трябва да се въоръжите с всички добродетели. Казвате, че обичате някого. Как го обичате? За да обичате някого, вие трябва да виждате в него всичките му добродетели. Ние обичаме дървото заради неговите плодове. Ние обичаме учения човек, заради неговите книги. Ние обичаме музиканта заради неговото свирене. Ние обичаме художника заради неговите картини. Ние обичаме скулптура заради неговите статуи. Все трябва да обичате човека заради нещо. Ние обичаме Бога за какво? За това, което е създал. Ние обичаме Бога за онова, което ни е дал. Не само че е създал света, но той е наредил всичко много разумно. Кой каквато нужда има, Той го е надарил преизобилно. Мнозина не съзнават това и се оплакват, че нямат това, онова. Някой се оплаква, че нямал детенце. Че децата не се раждат на всяко време. Котката, например,

може да ражда всеки шест месеца. Сега няма да повдигам този въпрос, защото ако го повдигна, той ще произведе цял въпрос. Това, което сега става в света, не е раждане. Това, дето казват, че някоя жена е бременна, това не е раждане, това е носене някакво бреме. Казват: „Бременна е жената." После казват: „Донесоха го детето." Раждането става без мъка.

Та сегашният живот на хората е пълен с много недъзи, които те носят. Някой път речеш да мислиш за любовта, но от тази любов ще произлезат ред неприятни работи. Какви ли не славни препоръки съм слушал за жените и в България, и навсякъде. И в Америка, и в Англия, и в Германия, навсякъде говорят лошо за жената, но в България казват: „Жена ли е, тя все е змия, но поне гледай да не е отровна." Не, така не може да се мисли. Къде е погрешката? Погрешката е в мъжа, понеже той мисли, че е родил жената. А Господ е взел от него само две ребра и е направил жената. Тези ребра само пакости правеха на Адама, затова Господ ги извади, да не му препятстват. Това беше 13-то ребро. Жената е много енергична, понеже е направена от 13-то ребро. Значи Бог взе материал от Адама и направи от него жената, но той не я роди. След това Бог вдъхна дихание в нея. Грешката е в Адама, че той считал Ева за своя дъщеря, и затова казал: „Тя е кост от костта ми и плът от плътта ми." Не, жената не е никаква собственост на мъжа. Като говоря по този начин, жените се усмихват. Но и жените имат същата погрешка, понеже помислиха, че мъжът е тяхна собственост. Нито жената е собственост на мъжа, нито мъжът е собственост на жената. Мъжът и жената са слуги на Бога. Жената трябва да се радва, че е взета от хубаво място от човека. Тя е взета от ангелско място. Тя трябва да се радва, че не е направена от животинската област на човека, но от неговото духовно естество, от ангелската част на човека. Жената отделя животното от човека. Що е жената? – Жената е граница между животинския и човешкия живот. Аз говоря за сегашната жена, защото, както е в окултния разказ, казва се, че Бог създаде мъжа и жената по образ и подобие свое. Сега този въпрос ще го оставим настрана. Някога вие ще го изучавате. Това е един дълбок въпрос. Какво значи да се създаде човек, това е въпрос, който иска много изучаване. В Писанието се казва, че мъжът е глава на жената. Значи, мъжът научи жената да мисли. Жената пък научи мъжа да чувствува. Жената носи в себе си разумното сърце, а мъжът – разумния ум. Ще кажете: „Умът ли седи по-високо или сърцето?" Не е въпросът кой седи по-високо, важно е кой изпълнява своята служба по-добре. Онзи, който изпълнява своята длъжност добре, той всякога седи по-високо от онзи, който не изпълнява длъжността си добре. Не мислете, че ако духът извърши нещо неразумно, че ще седи много високо. В природата съществува следният закон: Всяко нещо, което е добре извършено, седи високо.

Сега, този въпрос е малко тъмен, но понеже вие сте заинтересувани, не трябва да се говори по него. Често са ми казвали: „Как ще разрешиш този въпрос, когато не си женен?“ Че и вие не сте женени. Аз досега не съм срещал женен човек на земята. Според мене, женен човек е онзи, който никога не е хвърлил лош поглед на своята възлюблена, нито я е хокал някога. Той винаги е отправял любовен поглед към нея и сладки думи. Това значи възлюблен. Ще кажете, че човек може да бъде неразположен. Според мене, важно е вътрешното разположение на човека. Аз съм правил в това отношение много опити. Някой път външно си давам сериозен вид, а вътрешно съм много разположен. Който ме види, ще каже, че Учителят ме погледна много строго. Питам: Когато времето се заоблачи и вятърът започне да духа, това показва ли, че Господ се е разгневил? Вие не разбирате езика на природата. Когато започне да гърми и да се тряска, това показва ли, че Господ се е разгневил на вас? Не, чрез земетресението Господ освобождава някои души или някои елементи, които от дълго време са били заровени дълбоко някъде в земята, Бог разчупва пластовете с цел да се освободят някои души или елементи. Така се намират скъпоценните камъни. Когато небето понякога се навъси и завали дъжд, Бог има за цел да полее растенията, да ги освежи. За кого са създадени океаните и моретата? Те са създадени за рибите, а не за човека. И сухата почва е създадена за животните, те да ходят по нея, а човек да я обработва. Понеже Бог е разпределил всичката работа между животните, на Адама, като на най-умното същество, Бог казал: Давам ти власт над всички животни да ги завладаш, но с любов. Злото не е във властта, но във власт без любов. Всяка власт без любов е насилие. Всяко знание с любов е благо. Когато нещата се извършват от побуждение на любов, те всякога са на място.

Вие искате един ключ, как да поправите живота си. Приложете любовта. Онези от вас, които нямат търпение, трябва да отидат на някое гише на банка, дето се разменят пари, там да придобият търпение. Там всички хора бързат, всеки гледа да свърши работата си по-скоро, а ти трябва да се обхождаш с всички добре, с най-голямо търпение. В това отношение целият свят е един възпитателен институт, чрез който трябва да се възпитавате. Ако някой от вас го поставят за учител на непослушни ученици, как ще им преподавате? Знаете ли колко шегобийци има между учениците, както в България, така и навсякъде? Във варненската гимназия имаше един учител, добър човек, чех, Емпер, който беше на ръст викок около един метър и половина, с широки рамене. Той преподаваше дескриптивна геометрия. Понеже (беше) много взискателен, учениците търсеха различни случаи, как да му отмъстят. Понеже знаеха, че той има голям страх от жаби, затова в катедрата туряха около десетина жаби. Един ден той влиза в клас, дига капака на катедрата, иска да провери които

ученици отсъстват, но веднага пуща капака и бяга, десетина жаби изскачат навън. Той излиза от клас, а с това и работата се разваля. После, като се успокои или на другия час, той влиза в клас, усмихва се малко, но учениците седят смирени, като че нищо не са направили. Той се обръща към тях с думите: „Моля ви се, не туряйте жаби в катедрата, по естество имам някакво органическо неразположение към тях и не мога да ги търпя. Каквото друго искайте, но жаби не туряйте.“ С това се свършваше всичката работа. Той не наказваше никой от учениците. Такива неща се случват и в нашия живот.

„И наведе се Христос и пишеше на земята.“ Всеки човек трябва да пише. Какво ще пише човек на земята? Той всякога трябва да пише мъчните въпроси. Да пишеш, значи да разсъждаваш. За да разрешиш един въпрос, смятане се иска от човека. По кое правило, по събиране, по изваждане, по деление или по умножение? Вие как мислите, по кое правило спада любовта? В бъдеще вие сами ще развиете тази тема. Трябва да се приложи новото разбиране на любовта. Вие казвате: „Трябва да се обичаме.“ Това е старото правило на любовта. Никога не употребявайте тази формула. Не говорете повече, че трябва да се обичате. Говорено е по това. Сега трябва да се пристъпи към обичта.

Когато искате да познаете и приложите любовта, постъпете като онзи ученик на древността, който отишъл при учителя си да го пита нещо за любовта. Той казал на учителя си, че иска да му поговори нещо за двете велики заповеди: Любов към Бога и любов към ближния си. Като започнал учителят да говори, ученикът казал: „Тази е трудна заповед, не ми говори нищо за любовта към Бога, понеже сега не мога да отида при Него. Разправи нещо за втората заповед.“ Като започнал Учителят да му говори върху втората заповед, ученикът казал на учителя си: „Моля ти се, дай ми малко време. Скоро ще се върна.“ Той излиза, отива в света да намери ближния си, да опита любовта и след две години се връща при учителя си, като му казва: „Сега започни да ми говориш.“ Да опиташ ближния си, това значи да опиташ дали работи законът на любовта. Казвам: Дошло е време, когато законът на любовта трябва да се приложи. Някой пита: „Кой ще ми заповядва?“ Ако някой човек му заповядва, той ще каже: „Той ли ще ми заповядва?“ В света все трябва да има един, който да заповядва, без заповед не може. Студът е дошъл сега да заповядва: дърва, въглища, топли дрехи, всичко това трябва да се достави. Освен това всяка дупчица трябва да се запуши. Не казвайте защо светът е направен така, но мислете, като е дошъл студът, какво трябва да се прави сега. Сега студът проповядва, че трябва топла стая, топли дрехи, въглища и дърва, топла богата храна и т.н. Студът е безлюбието в света. Това показва, че ние имаме един свят на безлюбие. От какво се нуждае този свят? – От топлина, от любов. Студът

показва състоянието на Европа. Защо измени състоянието, температурата тази година? – Понеже има война и на изток, и на запад. Пък и други се приготовляват за война. Студът показва, че ако хората се бият, студ ще има и сняг, нищо друго. Пък и дърветата няма да имат никакви плодове. Ако направите война, всички ще треперите, ще зъзнете. Така казва Природата. Но как ще се убеди светът в думите на Природата? Ние казваме: Господ да го убеди. Сега ние, вие, всички християни, всички окултни общества, всички религиозни и духовни общества искат насила да се обединят в едно, да работят заедно. Обаче всички живеят в пълно разногласие, всеки мисли само за себе си, всеки живее за себе си, вследствие на което се създават тия нещастия в света. Ако всички хора, които имат будно съзнание, се съединят в едно, образът на света веднага ще се измени. Не само някои хора трябва да бъдат добри, но и всички общества, всички народи трябва да бъдат добри. И ако светът можеше тъй лесно да се оправи, всичко щеше да тръгне на добре.

„И пишеше той на земята“. Какво пишеше той? Той пишеше: Докато хората имат корави сърца и живеят без любов, светът никога няма да се оправи. Как ще се оправи светът? И пишеше Той на земята: Когато хората приготвят своите сърца да възприемат любовта и да постъпват съобразно с нея, светът ще се оправи. Това е писал Христос на земята. Ама ние не вярваме. Ако казвате, че това не е говорил, не е писал Христос, тогава това аз го казвам сега. Сега аз казвам: Сега светът живее в безлюбие, но така той не може да се оправи. Сега това аз ви го казвам ясно, не го пиша на земята. Ако всички започнете да постъпвате съобразно любовта, светът още днес ще се поправи. Какво ще кажете на това отгоре? Сега аз ви го казвам, това е свършена работа, никой от вас не може да се извинява. И земята да се обърне наопаки, вие не може да се извинявате. Какво ви струва да приложите любовта? Първоначално Бог казваше същото и на Адама, но той не го разбра и казваше: Чакай да опитам първо този закон. Бог казваше на Адама: Без любов работите не стават. – Чакай да проверя този закон. И той провери. Ние имаме един дълъг опит. Какво е дал светът? Целият свят, т. е. цялата земя е станала гробница все на разумни същества. Всичко това е резултат на безлюбие. Навсякъде има безлюбие. Безлюбието съществува не само между хората, но и между растенията и животните, и водата, и въздуха – навсякъде има безлюбие. Тук-там се проявява любовта. Не че хората нямат любов, но те държат любовта за себе си. Аз виждам как квачката кокошка взима пиленцата си под крилата – любов има тя. Виждам как птичката носи храна в устата си за своите малки. И това е любов, но днес любовта е много ограничена, тя не е още онази велика Божествена любов. И вашата любов е красива, но като сте научили тази любов, вие трябва да изучавате Божествената любов. След като свършите с вашата, с човешката любов, вие трябва да кажете: „Господи, аз свърших

вече каквото е нужно за моя другар, за моите деца и за моите близки, кажи ми сега какво трябва да правя за Твоята любов.“ Ако жена ти иска да те задържи за някаква работа, ще ѝ кажеш: „Аз свърших своята работа по отношение на тебе, сега имам да свърша една работа за Господа. Като видя, че имате нужда от мене, пак ще дойда.“ Тъй щото човек едновременно ще служи и на Господа, и на дома си. Сегашните хора искат да се освободят от служенето на Бога под предлог, че имат задължения към държавата, към дома си. Някой казва, че е чиновник и не може да служи на Бога, докато не се пенсионира. Не, ще служиш едновременно и на Бога, и на службата си. Какво виждаме в света? Като станат пенсионери, те вече заминават за онзи свят. Тази философия, че като се пенсионира, тогава човек може да служи на Господа, е опасна философия. Навсякъде всички окултни ученици страдат все от безлюбие, понеже всички служат само на себе си. Навсякъде ще видите честолюбия, гордост, недоразумения между хората. Те не могат да се примирят. Остане ли третият да примирява двама души, те не могат да се примирят, никакво примирение не може да има. Между хората трябва да има съзнание. Всеки трябва да си отговори по любов ли постъпва или без любов. И в душата на всеки едного трябва да се роди желание да служи на Господа от любов. Че как ще се явите при Господа? Може би някои от вас да ви повикат тази година при Господа. Вие не знаете живота си, не сте сигурни сто на сто. Някой ден, като вървите, видите, че някой автомобил ви е прегазил и свършена работа. Един автомобил, както вървеше, отби се по тротоара и смаза един виден българин. Един наш брат скоро пострада от трамвай и главата си контузи. После той казваше: „Чудно нещо, как стана тази работа. Толкова много се молих сутринта, четох много молитви.“ Ти се благодари, че си се молил. Ако не беше се молил още по-лошо щеше да стане. Та в света, (в) който живеем, ние имаме много неприятели, които ни създават ред нещастия. За да се избавите от тия нещастия, вие трябва да се молите да приложите в живота си любовта към Бога. Следователно, като се качвате на автомобил или на трамвай, вие трябва да обикнете трамвайджията или шофьора, да се разположите към него. Като ги обикнете, те ще имат разположение към вас и ще ви заведат на мястото с най-голяма сигурност, сто на сто. В този закон до сега не съм имал никакво изключение. Наскоро ни караше един автомобил, но вървеше бавно. Приятелят каза: „Да му кажем да върви по-бързо.“ – Не го смущавай, теренът е такъв, че не му позволява бързо да се кара. Като излязохме на равното поле, той ускори движението. Сега и вие искате да заставите вашия автомобил да кара много бързо. Не, Бог няма да изпълни желанието ви, защото ако автомобилът ви се движи много бързо, може да се обърне някъде.

Като ставате сутрин, отворете сърцата си и благодарете на Господа. И да не го познавате, постъпете, както е постъпило едно малко момиченце. То

написало един ден писмо на Господа и го адресирало: До Господа Исуса Христа на онзи свят. Съдържанието на писмото било: „Господи, майка ми и баща ми умряха. Няма кой да се погрижи за мене. Кажи на хората по някакъв начин да ми помогнат.“ То адресирало писмото и се върнало дома си с надежда, че ще получи някакъв отговор. Като получили това писмо, всички пощенски чиновници се събрали заедно и го прочели. Като видели голямата вяра на това дете, те решили кой колкото може да даде някаква сума. В скоро време те събрали една доста голяма сума. От този ден, работите на това дете се наредили. Ще кажете, че това дете е било глупаво. Не, умно е било това дете. Къде е Господ? Във вашата мисъл. Изпратете мисълта си до Господа и чакайте отговор. – Всички чиновници направиха каквото можеха и положението на това дете се подобри. Ще кажете: „Време ли е за това?“ Много съвети са ми давали хората, тъй да направим, иначе да направим, но човешките работи не вървят. Веднъж направих един опит с един болен, и той даде добър резултат. Той дойде при мене, разправя ми болката си. Давам му едно лекарство, не му действува. Давам му второ, трето, пак не действува. Тогава му казвам: Хайде върви си дома, никакво лекарство не ти давам повече. Без лекарство ще оздравееш. – „Ама как така?“ – Върви си по-скоро, казвам ти, че ще оздравееш. Като оздравееш, ела да ми кажеш, тогава ела при мене. Той си отиде недоволен, че съм го изпъдил. След един месец иде при мене и ми казва: „Много ти благодаря, оздравях.“

Сега и на вас казвам: Нищо друго не ви трябва, освен любов. Турете любовта за основа на живота си, и всичките ви работи ще се наредят. Турите ли закона на любовта за основа на живота си, и здрави ще бъдете, и пари ще имате, и весели ще бъдете, и хляб ще имате – всичко ще имате. Така е писал Христос. И аз ви казвам: Светът ще се оправи с любов. Това е волята Божия.

Благословен Господ Бог наш.

Сега ще ви дам едно правило, което можете да приложите.

Как ще стане това? Ще ви обясня с един пример. Във време на турското робство, в едно село, от турците избягали българите, а заедно и свещеникът, та нямало кой да кръщава децата. За тази цел те извикали турския ходжа да кръщава децата им. Той ги попитал: „Вашият поп как кръщава децата ви?“ – „Той ги потопява три пъти във вода и чете някакви молитви.“ – „Добре, стоплете вода и аз ще ги кръстя.“ Той потопявал децата три пъти във водата и казвал: „Както казва вашият поп, така да стане.“

Сега и аз ви казвам: Понеже тази година има осморка, отворените очи, затова всеки ден в осем часа сутринта и вечер, в осем часа, двете осморки на деня, казвайте следната Формула: Аз ще живея по любов, тъй както е писал Господ Иисус Христос. Животът ще се оправи с любов, каквото е писал Господ, ще живея по Неговия закон – да се поправи животът, тъй както Господ е казал.

Повтаряйте тази формула през цялата година, вечер и сутрин в осем часа. Където и да ходите, каквато и работа да имате, като дойде осем часа, кажете си формулата, без да се страхувате.

15-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 9 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_01_09 Окото на Любовта
утринно слово

ОКОТО НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Ще прочета 6. глава от Исаия.

Старите неща са важни дотолкова, доколкото представят почва за новото.

Човешкият живот се ограничава от три неща: от младостта, от зрялата възраст и от старостта. Младият се ограничава, понеже върви напред – не се връща назад. В зрялата възраст човек се ограничава, понеже се е качил до едно място и не може да слезе надолу. И старият се ограничава, понеже, стигнал до едно място, повече не може да върви. Той казва: Да става, каквото ще, от нищо не се интересувам. Всеки човек има особени разбирания за живота, които отчасти са верни, отчасти не са верни. Ако си радостен, мислиш, че целият свят е радостен; ако си скръбен, мислиш, че целият свят е скръбен. Твоята радост, или твоята скръб не са общи за всички хора. Те не се отнасят и до Бога. Твоята радост е само за тебе. И скръбта ти е само за тебе.

Казваш на някого: Обичам те. Друг казва на тебе: Обичам те. – Какво значи да обичаш човека? – Вие разбирате, какво значи да обичаш, но не можете да го обясните на другите. Това е все едно, гледаш една картина и мислиш, че можеш да я нарисуваш. Щом се заемеш да рисуваш, намираш, че не е толкова лесно. На пръв поглед, работата изглежда лесна. Щом започнеш да рисуваш, виждаш, че си се излъгал. Гледаш, как работят хората, и мислиш, че и ти можеш да направиш същото. Щом започнеш да работиш, виждаш, че не е лесно. – Всичко разбирам. – Всичко разбираш, но не можеш да направиш всичко. – Мога да пея. – Можеш да пееш, но не както трябва. Който те слуша, иска по-скоро да спреш. – Много работи зная. – Много ли знаеш, или малко, това са твои възгледи. Аз мисля другояче. – Зная, какво ще говори Учителят. – Това е моя работа. Твоя работа е да слушаш, какво говоря. Вие сте дошли тук да научите нещо. Някой отива в един град за нещо: да срещне някого, да си купи нещо, или да свърши някаква работа. Каквото и да прави, човек все има нещо предвид.

Днес ви давам задача да представите гордостта и тщеславието в геометрическа форма и математическо отношение. Колкото и да ви се вижда чудно, гордостта и тщеславието имат своя форма. Гордостта произтича от самоуважението. Човек сам се уважава, има мнение за себе си. Когато превиши това мнение, той става горделив. И когато превиши

своята слава, той става тщеславен. Гордостта и тщеславието не са лоши неща, но езикът, с който си служим, трябва да бъде точен. Има нещо прекалено и в гордостта, и в тщеславието. Казваш на някого: Няма да пееш, време няма за пеене. – Как да не пея? Бог ме е създал да пея. – И единият е прав, и другият. По принцип и двамата са прави. И пияницата казва, че ще пие. Значи, ще пие вино или ракия. Принципно прав е само онзи, който иска да каже, че ще пие вода. Ще пиеш вода – нищо повече. Ако се подразбира, че ще пиеш вино, това е равносилно на тщеславието. То не се отнася до водата. Тщеславието е пиене на вино. Казано е, обаче: „Търсете слава от Бога а не от човеците." Другояче казано: Търсете чистата вода. Търсете чистия живот. Търсете смирението. Някой се сгушил, свил се като мушица, не смее да проговори, Това не е смирение. Под „смирен" човек разбирам този, който ходи с мир, с никого не се кара – нито с малки, нито с големи. Да се караш с някого, това значи, да даваш пари под лихва. Ето защо, майката на парите ще дам на онзи, който се нуждае, а лихвите ще задържа за себе си, от никого няма да ги искам. Майката за нуждаещия, а детето за мене. Ще кажете, че вие постъпвате по-справедливо. – Кой от вас не къса ябълки от дървото? Ябълката не е ли дете на дървото? Агнето не е ли дете на овцата? Овцата те погледне и те пита: Защо взимаш детето ми? – Да го уча, човек да стане. – Ти раждал ли си агнета? – Това не ме интересува. Аз се интересувам от роденото вече – от агнето.

Като говоря така, някой казва: Да мога и аз да говоря като Учителя! – Ако говориш като мене, какво ще направиш? – Поне ще зная много неща. – Като имаш много знания, какво ще постигнеш? – Да имаме добродетелите на Учителя. – Какво ще придобиеш с тях? – Да имам мисълта на Учителя? – Защо ти е тази мисъл? Това е външно, механично разглеждане на живота. Представи си, че имаш големи знания, разбираш и познаваш хората, а като те хване една треска, не можеш да си помогнеш. Какъв смисъл има твоето знание, щом сам не можеш да си помогнеш?

Един ден дойде при мене един голям педагог. Той ми каза: Много хора минаха през мене, всички възпитах. Едно не можах да направя : себе си не можах да възпитам. Има нещо твърдо в мене, като канара, с него не мога да се справя. Дай ми съвет, как да постъпя с него. – Това „себе си", канарата в тебе е Бог. Ти искаш да възпиташ Бога в себе си, да Му даваш съвети. Чудни са хората, които искат да приложат специална педагогия към себе си. Твърдото, канарата в човека не се възпитава. Нея трябва да разбираш. Ако се приближиш към тази канара с любов, ще видиш, че тя е възпитана. По-скоро ти ще се възпитаваш от нея, отколкото тя от тебе. Не мисли, че възпитаният може да те възпитава. Той ще те възпита толкова, колкото и богатият. Ако попаднеш в ръцете на богатия, той ще те направи слуга.

Следователно, ако богатият те възпитава, слуга ще те направи; ако силният те възпитава, роб ще те направи. Силният не желае да има по-силен от него. Между богатите, силните и учените има състезание. Учениците искат да станат като учителите си. Обаче, светът страда от липса на ученици и от изобилие на учители. Вие казвате, че сте ученици, но се самоизлъгвате. Като гледам лицата ви, виждам, че са лица на учители, на ментори. Вие искате работите да станат с едно мърдане на пръста.

Някой дойде при мене, иска да говори по някакъв важен въпрос. Като го приема, аз заставам в положението на ученик. Щом заема това положение, той отстъпва. Каквото му кажа, готов е да ме слуша. Ако се поставя като учител, той казва: Аз съм на особено мнение по въпроса. Друг казва: Както казваш, така изпълнявам. – Не, ти изпълняваш, както си искаш. Аз не искам да мислите като мене. Ето какво искам аз. Имам една идея, искам да ви я предам конкретно, да я възприемете правилно и да я приложите. Казва се, че точката не заема никакво пространство. Обаче, знае се, че при движението на точката се образува линия. Как е възможно, това, което не заема пространство, да се простира? Знае се още, че между две точки може да се прекара само една права линия. Кой образува правата? – Двете точки. Като се движат една към друга, те образуват правата. Тя има само едно измерение. Точката, която я образува, е без измерение. Правата линия има само едно измерение. Плоскостта има две измерения, тялото – три измерения и т. н. Значи, пространството постепенно се разширява. Едноизмерните, двуизмерните и триизмерните неща не са видими. Нещата стават видими, когато започнат да растат. Като застанеш на четириизмерното пространство, оттам виждаш и двуизмерното, и триизмерното. Защо? – Защото и те започват да растат. Щом четириизмерното пространство расте, нещата се уголемяват, стават реални. – Трудна е тази работа, не можем да я разберем! – Видни математици не я разбират, още повече вие. Някои от тях се объркват в разсъжденията си. Здрава мисъл е нужна за тези въпроси.

Да се върнем към тщеславието и гордостта. Според мене, тщеславието е двуизмерно, а гордостта – триизмерна. Значи, тщеславието се простира на дължина и широчина, цял свят заема. Ако направи едно добро, тщеславният иска всички вестници да пишат за него. Той мисли, че целият свят ще говори за него. Като напише една книга, той мисли, че е станал известен в целия свят. Колко души ще говорят за неговата книга? – Най-много две-три хиляди души. Те не представят целия свят. Обаче, има Един, Който, щом погледне книгата, веднага дава преценката си. Той е господар на всички и на всички заповядва. Той казва: Преработи книгата си. Погледне теорията на един математик и казва: Трябва да измениш теорията си, има нещо невярно в нея. Тук-там има чисти зрънца, но някъде

трябва да се измени. Погледне картината на някой художник и казва: Хубава е картината, но има места, които трябва да се преработят. Бог казва на всички: Това, което работите, трябва да се видоизмени. – Дотегна ми вече да преработвам тази картина! Двадесет пъти я прерисувах. Хиляда пъти да я рисуваш, но да излезе нещо хубаво, че Господ да я хареса. Картината ти ще купят за другия свят, дето един ден ще те извикат, като свети Илия, с огнена колесница. Като чуете да се говори за онзи свят, вие се страхувате. Вие сте станали велики хора, и небето желае да ви покани на гости в другия свят. А вие не приемате тази покана. Искате или не, един ден ще се намерите в другия свят. Там ще видите, как с най-хубавите си произведения, сте съблазнили хиляди хора. Какво ще кажете тогава? – Ще пожелаете да се върнете на земята, за да изправите грешките си.

Какво става в живота? Млада жена мечтае да роди красиво момиченце, с тънки хубави вежди, с красиви очи, със стройно гъвкаво тяло, със светъл ум, добро сърце, да порасте и да стане красива мома. Тя мечтае и рисува портрета на своята дъщеря. Бог и помага да роди такава дъщеря. Момците, един през друг се надпреварват, обикалят я и, като се влюбят, започват да се бият за нея, да чупят главите си. Един ден я викат от невидимия свят и я питат: Каква е тази работа, какво става там? – И аз не зная. Питам се, защо се влюбиха тези момци? Казвам: Не съм против любовта, но защо се влюбиха тези момци, защо се бият? Според мене, като се влюбиш, отиваш да занесеш нещо, или да вземеш нещо; да кажеш нещо, или да ти кажат нещо; да се усмихнеш, или да ти се усмихнат; да помилваш, или да те помилват. Когато ти милваш, намираш, че е в реда на нещата, а когато те милват, неприятно ти е. Това е противоречие, но много такива противоречия имате. Обичаш баща си, уважаваш го, приятно ти е да те помилва, да те погали. Един ден баща ти умира. Ти вече се отдалечаваш от него; искаш по-скоро да го дигнат от къщи. Как ще си обясниш това противоречие? До вчера, този човек ти е бил обичен, приятен, а днес казваш, че мирише, не можеш да го търпиш. От твоя благороден баща нищо не останало. Всички хора, от които излиза неприятна миризма, са пътници за другия свят. Те не са завършили своето развитие на земята; трябва да се върнат отново, за да учат. Казвате, че всеки умрял мирише и трябва да мирише. Обаче, има умрели, от които излиза аромат, като от цветя. Пожелайте на всеки, да излиза от него благоухание.

Вие искате да ви оценяват хората. И аз искам същото, но трябва да има за какво да ви ценят. Хубавия извор всеки може да го цени. Кой няма да оцени един дълбок извор, изложен на юг? Той съдържа магнетична, целебна сила. Ако изворът е на север, малцина ще го посещават. Следователно, ако се оплакваш, че не можеш да прогресираш в живота,

ще знаеш, че си изложен на север. – Какво да правя тогава? – Ще промениш жилището си: ще се обърнеш на юг. Юг е мястото на любовта, изток е пак любовта, запад е също любовта. – А север? – Север е истината. На север може да живее най-добрият, най-силният, най-ученият, на юг – децата, слабите в живота. Някой слаб иска да живее при силните. Щом живееш при силния, слуга ще станеш. Ако отидеш при учения, веднага ще ти даде да решаваш задачи. Понеже той има много неразрешени задачи, и на тебе ще даде да решаваш. Ако решиш добре задачата си, той ще те признае за учен и ще те задържи при себе си. Ако не можеш да решиш задачата си, той ще ти каже: Няма място за тебе. Учените хора са като екскурзиантите: не обичат много приказки, не говорят за неща, които не познават.

Сега аз говоря за порядъка в този свят. Например, искате да отидете на небето между ангелите, между възвишените същества. Мислите, че ангелите ще се интересуват от вас. Техният ум е зает с толкова велики работи. Ако ви погледне един ангел, той ще хвърли един поглед, както вие разглеждате цветята, и ще каже: Хубаво е това същество – и ще продължи пътя си. Вие ще си останете на мястото, без да кажете дума. Ще се намерите в положението на едно бръмбарче. И ти като видиш бръмбарче, погледнеш го и си отминаваш. Не помисляш даже, дали някаква идея вълнува това бръмбарче. Какво мислят бръмбарът, пеперудката? – Те мислят, дали могат да изкарат нещо от цвета. Пеперудката казва, че прави научни изследвания. Тя изучава цветята с цел, да извади меда от тях. Животът на всеки от вас прилича на цвят, и всеки се опитва да извади меда. Това са странични въпроси, които вие знаете добре. Учени хора сте вие, но науката ви е временна. И къщите ви са временни, направени от лед. Засега са здрави, но като дойде пролетта, оттук-оттам ще се пропукат и текат. Тъй както днес се устройват хората, всичко у тях е преходно. Те правят къщите си през зимата, а като дойде пролетта, не могат да издържат. На същото основание, казват: Хората не умират, но се топят и видоизменят. След време, отново ще се родят. Следната година, като дойде зимата, пак ще им се даде материал да съградят къщите си. Една година е нужна да си съгради човек нова къща. Тази идея ви е непонятна, защото през зимата вие имате едно разбиране за студа, а аз имам съвсем друго разбиране. Аз съм приятел със студа, обичаме се. Като дойде при мене, той коренно се изменя, не е такъв, какъвто е при хората. Той ме стисне за ръцете, с чист, отворен поглед. Нещо топло се крие в този поглед. Той ми казва: Слушай, приятелю, дрехите ми са много чисти, няма да се докосваш до тях, да ме не изцапаш. Тези дрехи ми дадоха от другия свят, отдето ида. Пратен съм оттам да разтърся всички хора; да им покажа, как да се обичат, а също да им покажа и аз, колко ги обичам. Като ги стисна, те веднага се стряскат. Никой не може да се освободи от мене – целувам, прегръщам

всички, от любовта ми всички треперят. Аз го похвалвам и казвам: Много хубаво правиш; откакто си дошъл на земята, всички говорят за дърва и въглища, за топли дрехи и обувки, за хлебец. Хората намират, че си станал знатен, измерват температурата, да видят, каква е любовта ти, и казват: 5, 10, 15, 20, 30° под нулата. Вестниците пишат за студа и казват: Студено е, кога ли ще се постопли?

Един студен ден, един брат ми каза: Учителю, ще Ви се простуди главата. – Не, моята глава не се простудява, аз съм приятел със студа. Студът не иде на земята да простудява хората, но да вземе нещо от тях. На него му е студено, затова е дошъл на земята. От този взeме малко топлина, от онзи, докато най-после си замине. Като го видя още отдалеч, аз зная, какво иска той. Каквото му се пада, като на гостенин, давам му. Той се разположи добре и след това отива на друго място. Какво разбирате от това? Казвате: Това е алегория. Ние знаем, какво нещо е студът. Вкочанясват ни се ръцете и краката. Казвате за някого, че е студен. Студеният за вас е топъл за другите. За едни е толкова студен, че нищо не дава от себе си. За други е толкова топъл, че всичко дава – цяла река протича.

Казвате, че сте ученици на новото учение. Така е, но това учение трябва да се прилага. Казваш: Добър човек съм. – И доброто трябва да се прилага. Какво се разбира под „добър човек“? Добрият човек трябва да има три допирни точки с живота. В първата точка действа любовта, във втората точка действа мъдростта; в третата точка действа истината. Добър човек е този, на когото изгревът е любовта; залезът е мъдростта, а зенитът е истината. Следователно, ако кажа, че съм добър човек, питам се: Истината в тебе на зенита ли е? Мъдростта на запад ли е? Любовта на изток ли е? За мене запад не е залез на слънцето; той е изгрев на моите ближни. Значи, изток, т. е. изгревът, е мой изгрев, а залезът, т. е. запада, е изгрев на моите ближни. Радвам се на моя изгрев, радвам се на изгрева и на моите ближни. – Какво е истината? – Изгрев на Бога. Грешните хора са изгрев на Бога. Като ги погледне, Той вижда своя изгрев. Това е непонятно за вас. Казвате: Ние ли ще бъдем светлина, изгрев на Бога? – Под „изгрев“ в широк смисъл, разбирам всяко нещо, което в даден момент ни интересува. В такъв смисъл, ние сме изгрев на Бога, защото Той се интересува от нас, обръща ни внимание. Човек е малък изгрев, малка свещ, която влиза в Бога и привлича Неговото внимание. – Отде иде този изгрев? – От север, от запад, от юг, отдето и да иде, изток може да дойде от всякъде. Това е широко разбиране. Че ние сме на Изгрева, не се подразбира мястото, отдето слънцето изгрява – то е подобие. Когато грешникът се моли, той иска да обърне вниманието на Господа, да му помогне. В случая, той е изгрев за Бога. Често се оплакваш, че ти дошло голямо нещастие до главата. Голямото нещастие става причина да се оглеждаш в съзнанието на

Господа. Ако страданието не беше дошло, ти щеше да останеш незабелязан. А сега, като те зърне Бог, ти ставаш изгрев за Него. Ти ще започнеш живота, ще мислиш. Питаш: Де е Господ? – Ще Го намериш в страданията. Чрез тях ти ще разбереш, какви трябва да бъдат отношенията ти към Бога. В първо време не ти е приятно. Молиш се, нищо не разбираш и казваш: Господи, имам големи страдания, големи болки – не мога да спя. Като се молиш половин час, болката и страданието ти изчезват. Трябва ли да се съмняваш, че между молитвата и изчезването на болката има известно отношение? Само така ти ще разбереш, че Господ ти е обърнал внимание.

Казано е, че любовта изключва всички противоречия и страдания. Въпреки това, хората страдат, защото любовта им е слаба. – Защо любовта ни не се е развила? – Защото странични неща отвличат вниманието ви. Ако искате да имате правилно отношение към любовта, трябва да се определите към нея. Тогава вие ще давате цена на всичко. Любовта има определен център, който трябва да се развива. Докато едни хора ви са приятни, а други – неприятни, вие разглеждате нещата вън от любовта. И любовта има свое око. Днес малко хора гледат през окото на любовта. Човек има много очи, важно е, през кои очи гледа. Ако гледаш през очите на тщеславието и гордостта, ще виждаш едни неща; ако гледаш през очите на вярата, ще виждаш други неща. И аз имам една школа и гледам през нейните очи. Не съм приложил още тази школа. Когато бъдете готови за нея, вие ще я приложите. Чрез тази школа вие искате да придобиете някои знания. За тази цел, вие трябва да си изберете един обект, за който да мислите често. Например, какво ще разбереш, ако не мислиш за слънцето? Какво ще разбереш, ако не мислиш за живота? Какво ще разбереш, ако не мислиш за мъдростта? Кой човек е мъдър? Мъдрият има специфични органи, по които се различава от другите. У него очите, устата имат особен израз. Погледнеш обикновения човек, намираш, че на устата му е изразена линията на презрението. На устата на други е изразена линията на тщеславието, скържавостта, гордостта. Значи, всичко е написано на устата – както частните, така и общите линии. Всеки носи свидетелството си на устата – кой каквото представя. Ето защо, който не иска да четат по устата му, той се крие, или отваря и затваря устата си, за да се заличат линиите. Обаче, който разбира, още по-добре чете при отворена уста. Дръж устата си свободно – нека четат хората. Радвай се, че те изучават.

Преди години, на Изгрева дойде един брат от чужбина. Една сестра го разглеждала внимателно и каза: Красива уста има този брат. Особено ми се хареса една линия. Такава хубава уста не съм виждала. Аз чета нейната мисъл. Тя иска да каже, че желае да го целуне. – Не е лошо това желание,

но то трябва да е Божествено. Ние сме за Божествените целувки, каквито са целувките на светлината, на въздуха, на водата. Чрез тях Бог всеки момент ни целува. Кой не е доволен от тези целувки? Обаче, малцина са доволни от целувките на хората. Вижте, какво правят децата, като ги целуват. Някога ги целувате, но те мълчат; някога викат, крякат, не са доволни от вашите целувки. – Защо не са доволни? Изобщо, жените обичат да целуват повече момченца, а мъжете – момиченца. Така те се обменят. Това е природен закон. Едно дете се ражда в един дом. Всички му се радват, целуват го, но то се дърпа, не позволява да го целуват. В миналото това дете било виден философ, недостъпен, но сега всички си играят с него. – Знаете ли, кой съм аз? – Знаем, но днес си малък, нови уроци ти се преподават, не си завършил развитието си.

Казвате: Какъв е смисълът на целувката? Всяка целувка в природата, чрез която се изразява Божественото начало, е на място. Тя носи благата на живота. Важно е тези блага да идат навреме. Ако са дошли преждевременно, те са неприятни, не могат да се използват. Даваш един скъпоценен камък на едно дете. То го подхвърля. Много естествено, то не разбира неговата цена. Всяко благо, дошло преждевременно, не може да се оцени. Същото се отнася и до страданията. Всяко страдание е тежко, докато не се разбира. Щом се разбере, то се превръща в благо. Всяко зло, разумно използвано, се превръща в добродетел; всяка неизползвана добродетел се превръща в зло.

Питате: Защо Бог, Който е съвършен, не е създал съвършен свят? – В Бога всичко е съвършено, но понеже ние не вършим Неговата воля, създаваме условия за злото. Нашата воля не трябва да влиза в стълкновение с волята на Първичната Причина. Ако разбирате тези неща, добре ще бъде и за вас, и за окръжаващите; ако не ги разбирате, ще се натъкнете на мъчнотии. Който разбира законите, казва, че злото се превръща в добро. Злото, използвано чрез любовта, се превръща на добро; злото, неизползвано чрез любовта, си остава зло. Всяко добро, използвано чрез любовта, се превръща във велико благо на живота. Като знаете това, лесно можете да си помагате. – Аз искам да бъда добър, да обичам. – Как ще обичаш? С коя любов: с минималната, или с максималната? При минималната любов, човек се занимава с малки, дребни неща, които никой не вижда. При максималната любов, той се занимава с велики работи. Изучавайте и двата вида любов. Като изучавате малката любов, ще имате малки постижения; като изучавате голямата любов, ще имате големи постижения. И в малката, и в голямата любов може да се заблудиш. – Кога? – Когато проявяваш малка любов, а очакваш големи постижения. И обратно, когато проявяваш голямата любов, а очакваш малки постижения.

Днес аз ви говоря от гледището на земния живот, както сте облечени в плът. Срещаш една сестра и казваш: Нищо няма в нея, празна глава е тя. – Лъжеш се. Срещаш един брат и казваш: Добър човек е той, има нещо ценно в него. – И тук се лъжеш. Като не разбираш живота, ти подценяваш едни хора, а други надценяваш. Това са две крайности, от които трябва да се пазите. Природата си служи с точна, строго определена мярка. Аз не казвам, че трябва да се самоосъждате. Да се самоосъждате, това значи, да изправяте грешките си. Само по себе си, грешките не са големи, лесно могат да се изправят. Големите грешки не са за хората, те са за Бога, Той ще ги изправи. – Аз не мога да обичам всички хора. – Това не се иска от тебе. Ти си една врата, през която Бог влиза и излиза от твоето жилище, за да те научи, как да обичаш. Като се свържеш с Бога, сам Той ще ти покаже, как да обичаш всички. Човек може да обича само един, а Бог – всички. – Аз обичам всички братя и сестри. – Лесно се казва това, но как ще ги обичаш? Можеш да обичаш само онзи, който е доволен от тебе. Как ще обичаш човек, който не е доволен от тебе? Как ще обичаш човек, когото не познаваш и не знаеш, какво иска от тебе? Ти обичаш едного, а той не те разбира, не е доволен от тебе, не иска да те знае. Не го критикувай. Ще дойде ден, когато и той ще те разбере, ще бъде доволен от любовта ти. Всеки човек, при известни условия, е способен да разбере любовта.

Истинската любов всеки я разбира. Силният знае, как да се постави, как да прояви любовта си. Като срещне човек, той пръв му отдава нужното почитание и уважение. Ще отдадеш на човека нужното почитание, понеже Бог му го е дал. Бъди искрен към ближния си. Кажи му: Има нещо в тебе, което всякога обичам – то е Божественото. Има нещо в тебе, което не обичам – то е човешкото. Ще дойде ден, когато ще обичам и човешкото. Христос дойде на земята и се пожертва за човечеството. Той пое греховете на хората. Това нещо човешкият ум не може да разбере. Човек не може да си представи, как е възможно да умреш за грешния. Затова, именно, човешката любов е ограничена и несъвършена.

– Как да обичаме грешните хора? – Там е философията. Ти си грешен човек. Въпреки това, Бог те обича. Кажи си тогава: Както Бог ме обича, така и аз мога да обичам грешния. Ти мислиш, че си искрен. – Колко неискрени прояви има в тебе! Седиш пред някого, усмихваш се, гледаш го право в очите, даваш си вид на внимателен човек, но щом излезе той, веднага взимаш друга поза. Искреност ли е това? Пред него даваш вид, че знаеш много, а всъщност – нищо не знаеш. Има едно знание, което иде от Бога. То е новото знание, което всеки момент се открива. Казвате: Учителят знае всичко. – Миналото зная, но не и новото, което иде сега. То е в Бога и от Него излиза. Водата, която е текла досега, познавам, но онази, която сега изтича от Бога, не познавам. Ако кажа, че зная всичко, което Бог е

намислил да прави, не говоря истината. Мнозина са забравили миналото. Естествено е, много работи забравя човек.

Сега, като чета Писанието, вие ще кажете, че искате да видите Бога. – Аз всякога Го виждам. – Как Го виждаш? Дойде някой при мене и ми казва: Много те обичам, но ти не ме обичаш. Какво означават думите „много те обичам"? Щом в мое присъствие казва, че ме обича, това значи, че той възприема моята любов към него. Понеже аз го обичам, и той ме обича. Обаче, той не подозира, че е възприел моята любов. Аз наклаждам огъня, и той се грее на моя огън. Като не схваща това, той мисли, че топлината, която е възприел от моя огън, е негова. Затова казва, че ме обича. Друг е въпросът, ако се е грял на свой огън. Един ден, когато той запали своя огън, аз ще се грея на огъня и ще кажа, че го обичам. Като кажеш, че не обичаш някого, това показва, че нищо не си му дал, не си запалил огъня си да се грее той. Щом не го обичаш ти, аз ще го обикна. – Как? – Ще запаля огъня си и ще го повикам да се грее на моя огън. Тази е новата мисъл за любовта.

И тъй, никога не казвайте, че Бог не ви обича. Не може Бог да не ви обича. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, Неговата Любов идва към нас и се връща пак към Него. Ние се молим на Бога, но това още е Неговата Любов. Всички страдания и радости произтичат от Божията Любов, защото вие не я разбирате. Като не разбирате любовта, тя произвежда страдания, и вие мислите, че страдате, защото Бог не ви обича. Всъщност, вие не Го обичате. Който разбира любовта, той се радва и знае, че Бог го обича. Обича ви Бог, защото изпраща светлината си чрез слънцето. Кой ви е искал досега да плащате за светлината на слънцето? За тази светлина никой не ви е прерязал жиците, обаче, от невидимия свят прерязват жиците на всеки, който не люби. Ако не любите, ще ви прережат жиците. – Как ще стане това? – Ще дойдат мъчнотии, страдания, нещастия, неволи, и животът ви ще се обезсмисли. Тогава ще дойде ангел от небето с ножици и ще пререже жиците ви. Щом възлюбите Господа, отново ще скачат жиците, и светлината ще потече по тях.

Като обичате Господа, горната част на главата ви, дето е центърът – любов към Бога, ще се повдигне. Индусите наричат този център „хилядолистник". Той още не е цъфнал. Докато не се разцъфти, не можете да разберете живота. Отправяйте мисълта си нагоре, към възвишения свят, за да храните този център. Когато хората са много фамилиарни помежду си, това показва, че този център още не е развит. Когато се събуди той, човек става внимателен, нежен към хората. Той цени човека и като жив, и след смъртта му. Ако нямаш любов, казваш: Едно време обичах един човек, но сега не го обичам. – Никога не си го обичал. Невъзможно е да си обичал един човек и после да го разлюбиш. Ако, наистина, си го обичал и

после го разлюбиш, ти ще изпитваш голямо мъчение. Любовта е огън. Запали ли се веднъж, никога не изгаря. Никаква сила не е в състояние да изгаси този огън. Той може само да тлее, но никога няма да изгасне.

Желая ви да любите, а не да се влюбвате. Че всички сте влюбени, по това не споря, но трябва да любите. Влюбването е човешки процес; да любите, това е Божествен процес. И едното е хубаво, и другото е хубаво. Влюбването е предисловие, а любовта – съдържание и смисъл. – Да се влюби човек. – Влюбването има предвид любовта, а любовта – влюбването. Те са брат и сестра.

Като ме слушат старите да говоря за любовта, казват: Защо Учителят не говори по други въпроси, но говори за любовта. Ние вече остаряхме. Защо не дойде да ни говори за любовта, когато бяхме млади, но сега ни говори? – Вие сте остарели от безлюбие. Аз дойдох да ви подмладя. Любовта осмисля живота и подмладява човека. Свещено нещо е любовта. По-благородно, по-красиво нещо от нея няма. – Любовта е за младите. – Не, тя е и за стари, и за млади; за учени и прости, за небето и земята. Щом имаш любов в душата си, всичко можеш да постигнеш. Аз говоря за Божествената, за непреривната любов, която носи щастие в света. Любовта обогатява човека. Питам: Какво струва на милионера да направи един човек щастлив? Дойде при него един беден, оплаква се от положението си. Той ще му каже: Не се безпокой, твоята работа ще се оправи. На излизане ще му даде някаква помощ. Дойде друг, и на него помага. Любящият има знание. Той казва на бедния: След пет дена ще забогатееш. Изпрати му един чек, и положението му, наистина, се подобрява. На болния казва: Ще оздравееш, и той оздравява. Голямо е невежеството на обикновения. Той пражи лука и, като не разбира цената му, хвърля люспите навън. Ако можеше да ги използва, щеше да стане виден лекар.

Сега ще ви дам едно лекарство и за най-силната кашлица. Вземете сухите люспи на десет глави лук и ги сварете във вода. Прецедете водата и в нея турете половин килограм мед, една-две лъжички счукан синап, една-две лъжички ленено семе. Взимайте по една лъжичка от тази смес по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Природата е вложила в лучените люспи лечебна сила, а вие ги хвърляте навън. Кашлицата е резултат на човешкото безлюбие. Който кашля, търси човек да го обича. За да се справите с кашлицата, възлюбете я. Като я обикнете, тя ще ви напусне. Ако двама души обикнат онзи, който кашля, в скоро време ще го излекуват. Кашлицата се явява при понижаване вибрациите на човешкия организъм. Щом се повишат, кашлицата минава. Любовта е в състояние да повиши вибрациите на организма. За да се излекува кашлицата, белите дробове трябва да се изчистят от нечистотиите и лигавата течност, която е

запушила бронхите. Не мислете, че лучените люспи ще премахнат кашлицата окончателно. Важно е да ги използвате като лечебно средство. Някои могат да се лекуват с лучена вода. Казвам: Знайте, че всичко, което Бог е създал, има смисъл. Ако разбирате делата Божии, ще придобиете знания. Наука, знание е нужно на всички. – Каква наука? – Наука, придобита с любов. Ако е без любов, нищо не струва. – Ние сме ученици на новото учение. – Как го придобивате: с любов, или без любов? Ако го придобивате без любов, то не може да се разбере. Ако е с любов, то носи сила, живот, знание и свобода. То внася топлина в чувствата и светлина в мисълта. Любовта възраства нещата. Всичко, което расте, се проявява. Това, което се проявява, се осъществява.

Трябва да обичаме Бога. – Де да Го намерим? – Обикнете Бога, Който живее във вас. Ето, какво ще направя аз. Ще взема едно огледало, ще се огледам и ще кажа: Господи, благодаря Ти за хубавото лице, което си ми дал. Ще благодаря на Господа за къщата, т. е. за тялото, което ми е дал. Ще благодаря на Господа за прозорците, т. е. за очите, с които виждам красивия свят. Ще благодаря на Бога за слушалките, т. е. за ушите, с които чувам красиви неща. Ще благодаря на Господа за устата, с която опитвам благата на живота. Ще благодаря на Бога за носа, с който възприемам благоуханията. Ще благодаря на Бога за ръцете и краката, с които работя. Ще благодаря за всичко, което ми е дал. Ще докажа на Господа, че има добри деца, които благодарят за всички блага. – Защо хората не благодарят на Бога за това, което им е дадено? – Те турят нещата близо до очите си и не виждат добре. Отдалечете ги малко, да виждате хубаво. Някога и аз държа Библията до очите си и не виждам ясно. Някога я отдалечавам много – пак не виждам. Има определено разстояние, отдето виждам ясно. Случва се, дохождам без Библия. Тогава съм без авторитет. Всъщност, Библията е само едно условие. Под „Библия“ разбирам книгата на живота. Някога и вие държите тази книга близо или далеч от очите си, поради което не виждате ясно.

Днес искам от всички да напишете на една книжка едно от недоволствата си. Като прочета написаното, ще ви дам лек да се освободите от недоволството. Лекът е много прост, състои се в една запетая. Казваш: Недоволен съм. Пиши: Не, доволен съм. Запетаята спасява положението. Дето е отрицателната частица не, тури след нея запетая, и работата ще се нареди. Като прочета вашите недоволства, лесно ще оправя работите. Всичко е в запетаята.

Някои казват, че искат да видят Бога. – Чудно нещо! Не виждате ли проявената Божия светлина? Тя е разумна, в нея участват ангелите. Ако те не мислеха, никаква светлина нямаше да имате. Да мислите, че светлината

иде от слънцето, като физически предмет, това е заблуждение, това е механично гледане. Светлината иде от разумния свят, дето се хроникира всичко, което става на земята. Какво говоря аз, и какво говорите вие, и това се знае. Какви са вашите мисли и чувства, и това се знае. Каквото стане на земята, веднага се предава в разумния свят. – Как? – С микрофон. Всичко излиза на бял свят. Съжалявате ли за това? Радвайте се, че е така. Там всичко се пише, превежда и тълкува. Ако тук не разберете някои неща, на онзи свят ще ги разберете. Там ще четете техните тълкувания и ще ги разберете.

Човек е дошъл на земята да изучава миналото. Това, което сега му се предава, ще изучава в бъдеще. Например, сега вие не виждате някои работи. Ще ги видите в бъдеще. Виждате ли ореола, който ви обикаля? Не го виждате. И праведните даже не виждат всичко. Тогава, как ще виждат грешните?

Един американски мисионер пътувал от един град в друг, да проповядва Словото и да събира пари за бедните. Трябвало да мине през една гъста гора. По едно време той почувствал голям страх, голяма вътрешна мъчнотия и слязъл от коня да се помоли на Господа. После се качил на коня и продължил пътя си. Изведнъж той видял пред себе си човек, с пушка в ръка, който се готвел да стреля, но не стрелял. Мисионерът не се уплашил, спокойно минал през гората. След няколко години го повикали при един умиращ. Преди да започне молитвата, умиращият му казал: Познаваш ли ме, кой съм аз? – Не те познавам. – Аз съм онзи разбойник, който те срещнах в гората и мислех да те убия, за да те обера. – Защо не изпълни желанието си? – Когато ти слезе от коня си да се молиш, до тебе седеше бял човек на бял кон, добре въоръжен. Аз не посмях да те убия, уплаших се и се отказах от намерението си. Казвам: Разбойникът видял Господа, а мисионерът не Го видял. Другите хора виждат Господа около вас, а вие не Го виждате. – Какво виждате вие? – Само мъчнотиите си.

Една млада сестра дойде да ми разправя мъчнотиите си. Казвам: Ти виждаш само мъчнотиите си, а аз виждам един бял човек до тебе, на бял кон и силно въоръжен. Сестрата казва: Едва се освободих от мъчнотиите си. – Благодари на белия човек. Разбойникът не може да стане светия, но се страхува от белия човек на белия кон.

Помнете: Бог е с вас. Ако майка ви и баща ви се откажат от вас, Бог няма да се откаже. Той ви е записал на дланта си и всякога мисли за своите деца. Всяко желание се постига точно навреме. Като знаете това, не се обезсърчавайте. Грешките и неуспехът ви се дължат на това, че искате желанията ви да се реализират веднага. Това е невъзможно. Ще дойде ден,

когато желанията ви ще се постигнат. – Кога? – Не казвам кога. Важно е, че всичко ще стане. И богати ще станете, и учени, и музиканти. – Стари сме. – Ще се подмладите. Знаете ли, какво ще стане с вас, ако не използвате това, което ви е дадено днес? – Какво ще стане? – Неизползваното добро ще се превърне на зло; използваното зло ще се превърне на добро.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

15. Утринно Слово от Учителя, държано на
9 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

Книги:
* Окото на Любовта
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1938_01_12 Четиритях точки
лекция на Общия окултен кл

ЧЕТИРИТЯХ ТОЧКИ

Отче наш.

„В начало бе Словото.“

Пишете върху темата: „Ползата и вредата от ветровете“.

Аз питам: Защо кашлят хората? – Кое е по-хубаво да кашлят или да не кашлят? – Вие се заразявате. Един като кашля и другите кашлят. Туй е хипноза. Внушава се на другите и другите се обаждат. В един салон може да накарате всичките да кашлят. Не че има нещо на гърлото им, започват всички да се обаждат. Децата боледуват. Хората боледуват. Една десета са болни, а другите девет десети са по внушение, вземат участие в работата.

Сега от всичко онова, което досега сте приложили, което досега е направено, каква е вашата опитност? – Да кажем, след като учи човек 10 години или една година, иска да знае какво е учил. Животът е опитна наука. Например вие вярвате в Бога и постепенно гледате с вярата и пак остарявате. Как е възможно? – Всичката голяма вяра, която сте имали към Бога и пак да остареете? – Чудите се как е възможно? – При всичката голяма вяра, която сте имали в Бога, пак да остарявате и да отслабвате. При всичката вяра, говорите за любовта, за надеждата и пак човек изгубва силата си, настроението си, което има. После, като се говори, че човек е много богат, при всичкото богатство, което има, той се преструва, че е голям сиромах. Казвате: „Нервната система добре функционира“ и казвате при това: „Умът ми не стига“. Някои неща са по навик. Знаете ли по навик не се постигат нещата. Някой богат човек като го питаш, казва: „Аз не съм богат, сиромах съм“. Милиони има и казва: „Едва имам да преживявам“, а пък друг и пет пари няма в касата, казва: „Богат съм, много съм богат“. Единият намалява богатството, другият го увеличава. Този, който увеличава, той е умен; онзи, който намалява, това прави, за да не дава. А пък онзи увеличава, за да дава. Той иска да даде и сам си прави кредит. Онзи, който казва, че е богат, той сам се кредитира. Казва: „Богати хора сме“. Другият, понеже има пари, той ги крие, да не би да му вземат парите. Сега някой от вас минавате, че сте много добри и мислите, че сте много добри. Не че сте много добри, кредит си давате. Пък другите казват: „Не сме толкоз добри“, да не би да вземат нещо от тях. Казва: „Ние не изпълняваме Волята Божия“, понеже ако кажете, че изпълнявате Волята Божия, ще дойде някой странник отнякъде, ще каже: „Нали обичаш Господа, ще дойда тази вечер при тебе, ще ми дадете нещо“. Ти ще кажеш:

„Едва съм тръгнал в пътя“, за да не би да дойде човекът у вас. Туй са вътрешни разположния. Питам сега: Коя е причината, че светии досега не сте станали? – Коя е причината, че не светите? – Че не можем още да минаваме без лампа. Тук като дойдете на всичките ви главите да светнат. Да няма нужда от лампи. Светлината преди нас още е станала светия, тя ни обнадеждва и казва: „Аз светя, тъй и вие ще светите“. Сега това е малко. Какво разбирате? – Туй е разнообразие. Ние сега поразместваме въздуха по един особен начин. Какво сте чули? Какво дойде до вашето тъпанче сега? – Вие светии не сте, но мислите ли, че сте Синове Божи? – Тогава светийството какво е? – То значи работа. Не сте дошли още да ви турят на светийска работа. Станеш светия, чиновник си, голяма служба завземаш, светийството не е нещо, че като станеш светия, веднага те настанят на работа.

Какъв е днешният предмет? – Защо 2 × 2 прави 4, а не 5? – Две по две е четири, разделено на 4 е 1. 5 × 5 е 25, разделено на 5 е 5. 5 × 6 е 30. Човек никога не може да събере повече, отколкото е дал. Човек винаги събира туй, което е делил. И всякога дели, туй което е събрано. Сега казвате: „Вземете за човека“. Едно дете цяло число ли е. Не, то е дроб. Не е цяло число. Ако разделите едно число, първата част винаги съдържа активност, а втората част, съдържа едно състояние пасивно, а третата част е неутрална. Щом разделиш една ябълка на 2 части, едната част е положителна, а другата пасивна. Например, представете си, че вие намислите да правите нещо добро. Трябва да знаете, че в дадения случай да направите туй добро какво показва събирането и изваждането, умножението или делението? – По кой закон ще направите доброто? – Посаждате едно житено зърно, с кой процес започвате? – Изваждате го от хамбаря, и туй, което сте извадили, хвърляте го в земята и го заравяте отгоре. Най-първо туй, което го изваждате е туй, което сте хвърлили в хамбаря, а след туй го изваждате. Житото израства и дава клас, ти си хвърлил едно, а 60 има на класа, значи житото се размножило. Например, вие не можете да си представите, че ако страдате, след всяко едно страдание ви иде едно благо. След сиромашията винаги иде богатството. След смъртта винаги иде животът. След животът винаги иде смъртта. Това е процес. Вие не може да си представите смъртта, всякога за смъртта имате едно понятие. След като умре някой на мястото му ще се роди друг. Като умре един, 1⁄10 ще се родят, които го заместват. Какво е този 1⁄10. Това е някое дребно растение, някъде се е родило и то с човека. Понеже, като се роди един човек, не се ражда само един човек. Но и други същества се раждат, известна пропорция има. Като се роди един човек, колко животни, колко мушици трябва да се родят? Като се роди един човек, с всеки един човек ще се родят известно количество растения, риби, животни, млекопитаещи. Всичко туй ще дойде заедно с тебе. Не, че сега е

туй толкоз важно, но вие не знаете пропорцията. Колко растения са се родили с вас заедно. Той е прикя на душата, която иде на земята. Както една мома, като се жени, има прикя, чеиз донася. „Чеиз" е турска дума. Дарове означава. Все таки младата мома ще носи риза предназначена за свекъра, за свекървата, за деверите, за чичовците, за вуйчовците. Някъде ще носят риза, а някъде не носят. Не зная още какво не носят. Сега знаете ли преди колко хиляди години е излязъл тоя (обичай) за подаръците? Кога момата е трябвало да облича с риза свекъра си и близките роднини на момъка? Той е бил голям изобретател този, който е измислил това. Той създал този обичай, за да накара младата мома да мисли. Тя дотогава е мислила само за себе си. Природата да научи човека да мисли, да излезе из едно положение на тесен кръг е създала една работа, да мисли за другите. Ще мисли не само за себе си да се облече, но ще мисли за някой свекър. Тя не го знае. За някаква свекърва ще мисли и за нея да ѝ приготви и без да я знае, ще ѝ скрои една риза. Колко време тя е трябвало да мисли, докато скрои тази риза. Женските дрехи се различават, женската риза е по-дълга. Като попски филон, до глезените, а пък мъжките ризи са по-къси. Сега защо женските са по-дълги, а мъжките по-къси. Има си някакви причини. Този обичай си има някакви причини. Аз няма да ви обяснявам това. Всичките ония растения, които растат нависоко, те се намират при стеснителни условия. Растения, които стават високи, се намират при много неблагоприятни условия. Ако посеете семената много близо едно до друго, във всичките тия растения има едно състезание, да растат нависоко, нагоре излизат. Ако едно растение расте самичко някъде, то става дебеличко. То казва:„ Господи, не ми трябва да раста нагоре", остава по-нисичко.

Та казвам: Трябва човек да се намира при известни неблагоприятни условия, за да се създаде нещо от него. Ако човек не е поставен при тия стеснителни условия, той не може да се развива. Вие питате що е злото? – Злото в света, това са стеснителните условия. Без злото, добър ти не може да станеш, не може да имаш добрите стремежи нагоре към Бога. Злото, това са стеснителните условия, да те накарат да работиш. Тебе като те стегнат, в тебе се явява едно желание; всички добри хора са минали през много големи изпитания. Онзи, който не е минал през изпитания, той нищо не знае. Той нищо не е придобил. Но какво сте придобили? – Какво остава във вас? – На някой от вас е останало само възпоменанието. Аз като изследвам човешките физиономии, виждам в ред поколения преди години, преди векове са били по-красиви, а след туй цялото лице се изменя. Започва физиономията да запада. Фиг. 1

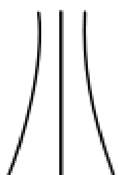

Запример, като изучавам човешките носове, виждам преди хиляди години, носът се е отклонил. В някои хора са прогресирали. А в някои, носовете са деградирали, тръгнали по друга линия. На някои хора носовете са вдлъбнати. Те мязат на запетая, а на някои са права линия /Фиг. 1/. На някои хора очите са изпъкнали, а на някои са вдлъбнати. На някои носът е широк, а на други сплеснат. На някой ухото е прилепнало, а на други стърчи и искате човек да бъде красив. Но в красотата на човека има известна хармония.

Та казвам сега: Каква е била първоначалната красота, когато Бог създаде човека, всичките части са били правилно отмерени. Всяка една част е била отмерена геометрически, но чрез онзи нередовен живот в света, в ред поколения, не само в индивида, но и в семейството както е живял, и народа както е живял, и цялото човечество както е живяло, туй се е отразило върху формата на нашето тяло. Сега въпреки всичките ни желания, които имаме трябва да се премахнат всичките препятствия. Вземете у нас появяването на страха. Страхът се е появил при много неблагоприятни условия. Човек, който е страхлив е живял при много стеснителни условия. Той е живял при някой много лош господар, толкоз лош, че тия лошите господари така са го наплашили, че като поменат името му, се страхува. Аз веднъж гледах, една кокошка води пилците си, но като издаде един звук, всичките пилци моментално, изведнъж, като войници се скриха под крилата ѝ. Тя седи, и те седят. После издаде друг звук и пак тръгнаха. После какво влияние имат понякой път животните? – Един ден аз бях в Търново, на един плет са се събрали повече от 1000, може би и 2000 врабци, но дигат такъв шум, разправят се нещо. Така ги слушах един ден, наблюдавам ги и казвам: Какво ли се разговарят, какви ли въпроси разискват в камарата? – Разправят, разправят, току изведнъж всичката глъчка престана. Всички се омълчаха. Казвам: Къде отидоха? – Да хвръкнаха, не ги видях. Всички се умълчаха, гледам на един плет кацнал един сокол. Гледам ги с очите си. Всички се наредили като ученици и той ги гледа и те мълчат. Наредили се като ученици, всички казват: „Господин учителю, какво ще кажеш?“ Гледат го, но не се мърдат. Не можах да ги фотографирам. Той казва: „Какво да ви направя, тук дигате шум на този човек, от вас не може да учи. Не може да преподава някаква идея. Толкоз шум не трябва да дигате. Знаете ли, че аз ще ви глобя. Някой от вас ще иде животът му, ако дигате шум“. Пък тях ги гледам, те не са излязли отвън. Той като ги вика да излязат навън, а пък те се вмъкват в плета, та колкото може по-далеч от учителя да са, не така близо, както ние. Но казват, по-далеч от учителя, че той като рече с крака си да грабне някого, да не могат да го достигнат неговите пръсти. Наблюдавам той си върти очите и те седят вътре в плета. По едно време, щом той хвръкна и веднага започнаха да чуруликат, казват: „Отиде си вече“. Започнаха да говорят всичките.

Мене ми направи впечатление и си казах един ден ще дам пример за обяснение. Кога ще трябва да кажа този пример? – И мене, когато ми се случи някоя неприятност, казвам: Такъв учител, така преподава. И ти като онзи учител на птичките, сокола. Нито един от тия ученици не иска да бяга от плета навън. Защото, ако хвръкне, той ще го настигне. Влезе в плета, този плет е спасително средство. Аз считам, че лошите условия са плет, но в тия лошите условия иде животът. И там животът ти ще остане. Казвам: Лошите условия това са този плет, те са лошите условия. Сега, щом се разисква един предмет в класа, толкоз много се говори, много работи, верни и неверни. За очите има толкоз работи казани, верни и неверни. Някой казва, че човек, който не е изправен, надолу гледа. На някой човек ти му говориш, той гледа надолу. На някой човек като говориш, ще погледне пред очите си и пак надолу. Ти му говориш, а той си навежда очите. А пък някой си отвори очите и казва: „Какво искаш да кажеш?“ – Казвам сега: Като възпитавате децата, ако сте един народен учител, как ще възпитавате децата? Представете си, че ви зададат една задача да възпитавате. Как сега най-първо ще започнете? – Как ще ги наредите най-първо тези деца да седнат? – Вие сутринта като сте дошли, ни най-малко не ви е дошло на ум как да седнете. Да седнете на стола и тъй да имате едно празно място. Ще се облегнете назад, нито на едната страна, нито на другата страна и 5–10 минути тъй прави да седите. После да помислите малко за веждите си, за очите, за носа, за ушите. Може би едното ухо да е издигнато малко по-нагоре, а другото да е слязло долу. Може би носът, едната част да се е вдлъбнала, а може другата част да е изпъкнала. В една вечер стават чудни работи. Има една наука, която казва: Каквито са ти очите, такъв ти е и халът; каквито ти са веждите, такъв ти е и халът. Какъвто ти е носът, какъвто си, всичко ти е такова; и как станеш сутринта, такъв ще бъдеш. Най-първо вие ставате и мислите, че вашите работи не са уредени. Тя е една лъжлива идея. Вашите работи вие си представяте, че него ден ще бъдат объркани. Аз тази сутрин като се бях замислил така, та казвам: Оставаше ми да си стегна обущата. Рекох да ги стягам, скъса се връзката, пък нямам време. Казвам: Да сляза долу със скъсана връзка, едната обувка ще бъде вързана, а другата не. Свързах ги на един възел, пък той през дупката не иска да излезе. Малко се разсърдих и като дръпнах, излезе през дупката. Казвам: Скъса се връзката, защо се скъса? – Аз трябваше да предвидя, че като тегля някой път, може да се скъса. Човек тегли, понеже обущата не ги направили много хубави. Някой път разрезът не е правилен и трябва тия връзки да ги стягам, и в туй стягане може да се скъса връзката.

Та сега навсякъде и в Америка за някои работи хората са изправни в живота си, а в някои не са оправени. И у българите някои неща са изправни, а някои не са. И в англичаните някои работи са изправни, а

някои не са. Във всичките народи и фамилии и във всичките домове, има някои неща изправени. Например, свинете са причина за изопачаване на човешките носове, понеже те впрегнали носа си да ровят. Наместо да си направят една мотика или лопата, те турили носа постоянно да бучка, вследствие на това, носът се е вирнал. Свинята като дойде, всяко нещо с муцуната си го бута, а пък волът, като иска постоянно да се бори, в туй борене наместо да изправи веждите си, излязли неговите рога. Волските рога ги намирам на човешките вежди. В животните опашката съответствува на човешкия нос. Човекът не се нуждае от опашка. Турили му нос и го скъсили. Знаете ли каква е пропорцията между опашката и носа? – Вие на котките като пипнете опашката, но никой не знае какво е отношението на котешката опашка и вашия нос. Вземете волската опашка и намерете какво е отношението между волската опашка и вашия нос. Вие ще кажете: „То ми остана да меря опашката на котката и да гледам каква част съставлява носът от опашката ѝ“. Че когато Господ със своето Слово създаде растенията, хиляди разумни същества дойдоха да помагат. Когато се създадоха растенията, върху растенията, ангелите помагат. Като каза Господ да прорастне земята, ангелите хиляди години работиха върху тях, впрегнаха своята интелигентност и растенията дават цвят. Когато Господ създаде животните, млекопитаещите, архангелите дойдоха да помагат. И най-после Господ създаде човека, и той трябваше да вземе участие. Казва: Аз ще създам сега човека. Те създадоха растенията, птиците, рибите, животните, а Господ казва: Аз ще създам човека. Писанието казва: Взе малко особена пръст и след като помисли малко как да го направи, дал му един подтик. Аз съм разправял този анекдот за един американски проповедник. Той казва: Господ направи човека от кал и понеже калта беше много влажна, Господ турил повече вода, турил човека на един плет, 3 дни да се суши, да изсъхне. Един го пита: „Господин проповедник, че човека го нямаше тогава. Плет хората правят, кой направи този плет?“ То не е, казва, твоя работа. Той турил един плет, на който човек е сушен. Той казал, че човек е направен от кал. Съвременните учени разправят, че човек е едно малко същество и от него е станал такъв. От туй същество е излязъл човекът. Онзи разправял, че взел пръст и от пръст е направен човек. Как го е направил Господ? – Учените казват, че от туй малкото същество е станал. Каква част от земята взел Господ? Колко материал е взел за да създаде човека? Вие не знаете какво е вашето отношение. Какво е отношението на вашето тяло към отношението на цялата земя? За в бъдеще ще учите, ще знаете закона какво е отношението на тялото спрямо цялата земя, каква е пропорцията? – Или вие не знаете какво е отношението на вашата слюнка по отношение на водата, каква част съставлява. Не че тия неща са най-важните, но потребни са. Сега при тия условия, кое е непотребното? – Ние говорим за доброто. Доброто има отношение към твърдата почва. За да бъдеш добър, непременно трябва да разбираш законите на твърдата почва

и да знаеш, каква част от тази земя е обработена и с какво е разработена. Каква площ се сее и с какви растения. Площта с какви хора е населена. Доброто винаги съответствува на твърдата почва. В природата извън нашата земя има твърди неща. Ако във вашия характер някой път нямате твърда почва, всичко е само вода, променчиви сте. Някой човек го гледаш, каквото каже, не може да устои, понеже няма твърда почва, но ако пък всичко стане твърда почва, че няма вода, тогава ще се яви друго едно разногласие, от което вие ще страдате. Понякой път някои от вас съвсем изпостелявате. Ставате сухи, изсъхвате и каквото дойде, топи се, топи се. А пък някой от вас имате повече светлина, отколкото ви трябва, други имате повече суша отколкото ви трябва. А пък някои нямате достатъчно вода. Тия хора, които имат малко вода, са много сприхави. Кибритлии са те, а пък онези, които много вода имат, те са толкоз флегматични, че като говориш с тях, те мязат на дембели. От тях са се родили дембелите; които много вода имат, те са дембели. В турско време, в Цариград са се народили дембели, образували дембелхане. Един от турските султани намерил, че вече става опасно. Казва министърът на султана, да се отпусне (кредит) за дембелхането. Той казва: „По какво ги познавате, че не могат да работят?“ Султанът бил доста умен човек и казал: „Ще запалите дембелхането и които останат в дембелхането, след като останат те са хасал дембели, а онези, които избягат да идат да работят, за тях никакъв кредит няма да се отпуща“. И наистина запалили дембелхането, вие как ги наричате тия дембели? Мързеливци. Не мързеливци, но приют за тия стари баби и дядовци. Не зная дали е стар дядо или стара баба. Трябва този старият човек да се опита. Като запалили дембелхането, всички избягали, повече от хиляда, и останали двама да си лежат на креватите си. Единият казва: „Ще изгорим“. Другият му казва: „Как не те мързи да говориш“. Та султана казва: „На тия да се отпусне един голям кредит, за тия двамата души като особени, а другите да работят всички“.

Та казвам сега: Понякой път като се народят дембели ще запалите дембелхането, и които останат като се запали дембелхането, ще видите кои са дембелите. Мързелът се ражда във водата, а сприхавостта се ражда при сушата. Тогава има един закон: Ще научиш мързеливия да работи. Ще му отнемеш това, което има. Ако има мързеливци и ако аз ги възпитавам, ето какво щях да направя: никак вода няма да им нося. Те чакат да им се тури нещо. След туй правят въпрос, това не е хубаво, онова не е хубаво. Ни вода ще нося, ни хляб ще нося. И те като седят гладни, на третия ден ще кажат: Ще измрем от глад. Да идем да работим. Няколко сестри има, които постоянно идат при мене да ми правят услуги. Казват:„ Учителю, не можем ли да ти услужим? – Да ти донесем вода“. Хубаво, те искат да ми услужат, но те без да искат ми правят пакост. Аз очаквам този да дойде да ми донесе вода, онзи да дойде да ми донесе вода. Намеря се в друго

положение, няма кой да ми донесе вода. Пък така е, че аз нямам време. Тогава казвам: Как тия хора да не знаят, че имам нужда от вода, разсърдя се. Сега разсъждавам: Да им дам ли дамаджаната или да не им дам? – Имам три дамаджани, които са станали жертва. Налял съм вода в тях от Рила и като съм занят в това студеното време, гледам потекла водата в стаята. Викам някоя сестра да изчисти тази вода. Три дамаджани като замръзнала водата, пукнали се. Сега като дошло хубавото време, искат да покажат, че тази вода трябва да тече. Казва водата: „Защо си ни затворил тук?“ – И водата тече. Друга сестра отвън мисли: „Защо ли е влязла тази младата сестра вътре?“ – Тя гледа през прозореца, а другата се навела по земята, с парцала. Онази отвън иска да види какво има, защо се навежда, какво ли има, има ли нещо за ядене? – Казвам: Слушай, трябваше да предвидиш тия работи. Не трябваше да оставиш да се пукнат дамаджаните. Виждам, че ледът малко се е разтопил и фалирали трите дамаджани. Хайде сега друго суеверие. Не е на късмет като се пукнат. Но казвам: По-добре дамаджаните, отколкото хората. Дето ще се пукат хората, по-добре да се пукат дамаджаните. На тази сестра аз не изяснявам. Понеже съм оставил трите дамаджани при 20 градуса студ, замръзнали. Като се стопли времето, водата потекла. Дамаджаните трябвало по-рано да ги пренесем. Сега и вие имате такива дамаджани в себе си. Не че вие сте виновни. Аз разсъждавам: Всякога в нашия умствен свят стават известни промени. Някои хармонични, някой път дисхармонични. Всеки път в нашето сърце, или в нашият чувствен свят, в света на усетите, стават известни промени. Някой път във физическия свят, в който живеем стават промени. Всичко туй трябва да се изучава. Когато човек изучи работите, тогава той ще може да живее. Сега що се говори, казвате: „Каква наука има?“ Ти не може да бъдеш учен човек, ако не си поглаждаш носа. Без да знаят хората мият лицето си. Ако ти не миеш лицето си, от тебе нищо няма да стане. Ако ти си миеш лицето по три, четири, пет пъти на ден да си миеш лицето, тогава има едно практическо приложение. Казвате: „Туй нищо не значи“, но с туй миене въздействуваш за развиването на скулите, челото, носа, ушите. Измивайте ги отвътре, то е за полза. Казвате: „Не може ли другояче?“ – Не може. Защото всичките тия неща трябва да се изявят. Колкото по-хубаво е направено ухото, колкото по-хубав е направен носът, колкото по-тънки са веждите, тия хора се различават. Всичките хора, които са големи материалисти, те се отличават. Те имат вежди на Тарас Булба, и челото им е такова, като Тарас Булба от Гогол, веждите са големи, надвиснали. На старите българи има такива вежди, който гледа под вежди. Сега на мода са тънките вежди. Като ги гледам, мед ми пада на сърцето. Казвам: Много хубави тънки вежди. Какво чувство, какво прозрение, каква интуиция. Някой път и аз се лъжа. Като теглили ония хубави, тънки вежди, а те искат да ме убедят, че (не) са ги оскубали; жените искат да кажат: „Ние не сме материалисти“, искат да ни убедят, че са

станали духовни. Пак е хубаво да ти търгат. Да се благодарим, защото цялото лице преди хиляди години е било обраснало, цялото лице. Но колкото повече се обработва челото, започват хората да стават възрастни. Космите се дигат, окапват. В Америка като отидете, всичките са обръснати, 400–500 души обръснати, опадали космите, всичките с голи глави. Казвам: Хубаво е сега лицето. Лицето не само да е голо, но и кожата трябва да бъде хубава. Когато човек живее добре, един порядъчен живот, познава се; кожата му започва да става деликатна, приятна. Аз съм против усиления труд, той покваря хората. Човек да си изкарва прехраната, но ненужният труд не е хубав, но и съвсем да не работи е лошо, но и много работа, пак е лошо. Като задебелеят ръцете, тази част, което е много гладка, трябва да бъде по възможност мека. Сега не искам да говоря за патологическите работи на човека. Но човек, трябва да има една добре организирана ръка и отгоре, и отдолу трябва да бъде мека. Сега, ако някой работи и ръката му е твърда; но ако вие никак не сте работили и ако вашата ръка задебелее отгоре и отдолу, тогава не е хубаво. От възприятията, които приемате, имате съвсем изопачена представа за света. Човек със своите мисли, желания и постъпки може да огруби кожата. Достатъчно е 10 години да бъдете недоволни, да стане кожата груба, да се напука. Казвате: „В този свят не си струва да се живее, това е лошо, онова е лошо“, навсякъде виждаш лошо: в растенията, в животните. Единственият добър човек, това си ти. Това е критика. От Молиера има едно съчинение за скъперника. На един скъперник открадват парите му, пита го съдията: „Кой ти открадна парите?“ – „Целият свят“. – „Кого ще дадеш по съд?“ – „Целия свят. Всичките ще ги дам“. Така не може да се разсъждава. Ако кожата е задебеляла отгоре, причината може да са 4–5, 10–15 поколения. Ще се върнеш назад и ще намериш по този закон. Някои хора искат да се занимават с душите на заминалите. Ще повикаш заминалия, да ти даде едно насърчение. Аз съм изучавал спиритизма, и като го изучавах три неща намерих. Някои казват, че много знаят, понеже те говорят на един език. Като удари един удар, казва: „Не“. Питам: Моята работа ще върви ли? – Удари веднъж; значи не. Ако ще си свърша работата, удари два пъти, значи да. Може да, може не. Колкото може, толкоз и не може. После питам пак: „Ще върви ли работата ми“, удари три пъти. Значи ще върви. Вече е положително. Ама казвам, питам го: Хубаво ще тръгне ли? – 4 пъти удари, това е без всяко съмнение. Четири удара ли направи, не правя въпрос. Като удари веднъж, значи не; два пъти удари, значи може да, може и не; три пъти е положително, а четири пъти е вече съвсем положително. Сега може да кажете, че това са посторонни работи, хората са ги измислили. Като седнете някой път на съзнанието духовете говорят, понеже, ако е някоя млада мома пита духа: „Аз ще се оженя ли?“ Да, ще се ожениш за един млад момък и богат и строен ще бъде. Мустачките едва подкарали ще бъдат. После тя вече се окуражи. Казва: „Ще се оженя“, но

се ожени и после казва: „Не излезе точно тъй, както казаха“. Казаха, че ще бъде млад, ни най-малкото не е такъв както казаха. Най-първо тя е млада още. Нищо не знае. Пита тя: „Ще се оженя *ли*?“ – Тя още не е готова. Като минат години ще каже: Тин-Тин. Може да се ожениш, ако работиш може да се ожениш за някого, с когото да живееш, ако му готвиш. Какво иска да каже, два пъти удари? – Може да се ожениш, може да не се ожениш. Три пъти удари. Ще се ожениш най-после. Ами като се оженя деца ще имам *ли*? Удари един път. – Какво иска да каже? – Няма да имаш деца. Ти си още млада, не си се възпитала, не знаеш. Господ няма да ти прати деца. Казваш: „Ще се оженя *ли*?“ – Тин-тин. Те мислят сега какво ви казват духовете. Пита го: „Ще се оженя *ли*?“ Казва: Тин. Питам: Ще се ожени *ли*? – Казва: Тин-тин. После пак го питам: Кажи нещо разбрано. Най-после казва: Тин-тин-тин. Да, вече ще се ожени. Кажи нещо да се разберем. Удариш веднъж, два, три пъти. Най-после удари четири пъти: Тин-тин-тин-тин. Туй ще бъде. Рекох: Този език на духовете е много прав. Като удари веднъж, значи – не, като удари два пъти, казва: Може да, може не. Като удари три пъти, каже да. Сега къде е погрешката, като изучавате тия окултни науки? Аз гледам като се изучават тия окултни науки, физиогномиката не е така лесна работа. Един от най-знаменитите физиогномисти, аз мисля, че е Лафает, който е рисувал най-много, направил е най-много във физиогномията. Но той е бил рисувач. Нарисувал типове, около 500–600 типа. Много хубаво е схванал добродетелните хора, скържавите хора, умните хора.

Та най-първо вие не знаете дали сте набожни, или не. Вие минавате за набожни. Някои от вас не сте набожни. Туй чувство на набожност не е развито. Някои от вас мислите, че сте много деликатни. Аз казва, много чувствувам тъгите и скърбите на хората. Ами ти виждаш да кажем някой играе на сцената, играе една роля. Вие се разплаквате, че няма защо да плачете. Всичко туй не е реалност. Всичко туй се представя, че някой се измъчва или боледува. Актьорът си играе ролята. Пък няма нищо, той е здрав. Гледаш някой млад момък се дигизирал като старец, турил брада, пък няма брада. Или някоя жена играе ролята на мъж, а пък някой мъж играе ролята на жена. Казва ѝ: „Играя отлично“. Това не е игра. Една женска роля, жена да я играе. Една мъжка роля, мъж да я играе. И една детска роля, дете да я играе, не голям човек. Актьорът донякъде да съответствува на реалността. Да не се заблуждава. Казвам: Първото нещо е, да влезете в положението на някой човек. Минавате и видите някой страда, вижте доколко той страда. Ако имате една ясна представа за страданието на човека, благотворно действува, но ако пресилите страданието на един човек в себе си, не действува благотворно. Никога не надценявайте доброто на един човек, нито неговото зло. Не преценявайте неговата наука. Някой път например казвате: „Учителят всичко знае“. То е много казано: „Всичко

знае“. Ние ще се намерим в това положение, дето се намерил един ходжа. Един турски султан имал много учен ходжа. И той всяка сутрин казвал на султана, че Господ пращал един ангел да му разправя какво правят на небето, какво ставало на слънцето. Султанът искал да провери какво знае. Повикал той един гръцки патриарх и той да дойде. Понеже, казва, той е много учен за небето и ти си много учен, та ги повикал да види какво знае патриархът и ходжата, понеже и двамата говорят за небето и за Бога. Вика ги с една голяма каравана, направена, събира 4–5 кг. мляко, топло, хубаво. Седят по турски ходжата, патриархът и султана. Султанът казва: „Ха, сега всеки да си надроби хляба в караваната“. Казва: „Ти ходжа ще дробиш хляба и патриархът ще дроби и аз ще дробя“. След туй казва: „Ха, сега да разбъркаме“. Султанът взема лъжицата и разбърква много добре хляба в млякото и казва на ходжата:„ Ха, ходжа ти ще ядеш хапките, които ти си дробил“. На патриарха казва: „И ти своите хапки, които си дробил и аз ще ям своите“. Ходжата казва: „Де ще зная кои са моите хапки и кои на патриарха?“ – Той им казва: „Туй, което дробихте не го знаете, а как ще знаете какво става на небето“. Ако един човек своите хапки, своите постъпки не знае, ако не е господар на себе си, как ще стане господар на другите работи в света? – За да стане човек учен в света, той трябва да е мислил за някои учени хора. Ти не може да станеш добър човек, докато дълго време не си мислил за Бога, да имаш ясна представа за Бога. Ако си мислил с хиляди години и ред поколения, ако са мислили, тогава хората са станали добри. За каквото мислиш, то ще стане. Което чувствуваш, то ще стане. И което правиш, то ще стане. За днес вие не можете да прекарате с онова, което знаете. За днес все ще трябва да идете на извора, да вземете прясна вода. Тя е по-хубава отколкото водата от 4–5 деня. И като се намесиха домашните, казвам: Донесоха вода от Рила, трябваше да я пиеш, не да я държиш като света вода. Водата казва: „Или ме пий, или ме остави да вървя“. Не дръжте водата да замръзне. Не чакайте да дойде студа, защото като дойде студа, ще пукне билниците. Не дръжте вашите пари в касата, защото ще дойде зимата и ще пръсне вашата каса. Все ще дойдат лошите условия. Понякой път съжалявате, че сте сиромаси. Сиромашията е велико благо в света, ако разбираш. Богатството е велико благо, но при какви условия? – Ако сиромашията ти се дава, то се дава здраве. Ако ти се дава сиромашия и ти се дават болести, ти не си на правата страна. Ако ти се дава богатство и здраве, твоето богатство е на място. Ако ти се дава богатство и ти се дава здраво сърце, туй богатство е на място. Но, ако си богат и не си здрав; ако си богат и нямаш добро сърце, туй богатство не е на място. Ако имаш богатство, пък не си здрав, туй богатство не е на място. Когато Бог дава радостно състояние, вие трябва да бъдете сиромаси, за да оцени какво нещо е за човек богатството. Сиромашията е сянка. Сиромашията може да покаже, какво можеш да направиш с богатството. А пък богатството има предвид сиромашията. Богатият, който след като

стане богат, не мисли за сиромашията, той не е богат човек. Сиромахът, който станал сиромах и не мисли за богатия, той не е сиромах. Сиромасите постоянно мислят за богатите. След като мислят, мислят, и като не може да разрешат тази задача, в тях се яви желание да откраднат. Като мислиш за едно нещо, то само трябва да дойде при тебе. Турците имат една поговорка, която е вярна: „Ако е късмет, на краката ми да дойде." Ако, аз те туря в една долина, водата сама при теб ще дойде. Отгоре като се топят снеговете, сама ще слезе водата. Но, ако се качиш горе на планината, водата отгоре надолу няма да дойде. Отгоре по високите планини ще дойде като дъжд.

Казвам: Като ученици именно трябва да се освободите от ненужни болести. Някой път вие мислите, че сте добри. Вие знаете колко сте добри. Правили ли сте опит, колко сте търпеливи, колко е търпелив човек? Сега когото и да е от вас може да опитам. Сега, ако имам една игла и забия 1/20 от милиметъра, вие сте търпеливи, или ако намалявам 1/19, 1/18, 1/17, 1 милиметър разделен на 20 части и дойда, и забия 1 милиметър от иглата, дойде до мускулите, вие ще усетите, и тогава продължавам, от 1 мм, 2, ами че това в света става. Когато хората се бият на бойното поле, проверяват колко са търпеливи. Защо хората се бият? – Прави се опит, кой колко е търпелив. Че когато онзи мушне някого с ножа през корема и излезе от другия край, извади го и пак го мушне, този човек, който е мушкал, какво е разбрал? – Защо се мушкат хората в корема? – Казва: „Ако беше живял по Бога, нямаше да те мушна", но понеже не си живял по Бога, мушне те. По Бога да живееш, затова го мушка в корема. Казвам: Защо са страданията в света? – Икономия има в природата. Страданията, които се дават на човека, то е едно възпитателно средство. Случайност в природата няма. Има случайности, които не разбирате. Всичките опитности, които се дават на човека, в какъвто и да е смисъл, туй е за да се уясни и облагороди човешкият характер. Имате някоя неприятност. Някои мислят, че като станат християни, ще си уредят работите. Ти като християнин ще станеш търпелив, както Господ те търпи, така ще търпиш другите хора. Господ те е търпял хиляди години, нито мислите ти, нито чувствата ти, нито волята ти са както трябва и Господ казва: От това дете, човек ще стане. Казвате: „Баща ни е много строг". Дето бащата не е строг, винаги жена му заповядва. Щом жената заповядва, бащата не е много строг. Понеже, неговата другарка го възпитава и като намери децата, казва: „Заради вас, аз страдам". Строгият баща бие децата, заради жена си. Щом майката бие децата, тя го прави заради мъжа си. Някой казва: „Много ме бие бащата". Жена му го възпитава. Аз като вляза в един дом казвам: Кой бие повече, бащата или майката. Баща ми. Казвам: Майката заповядва. А когато майката бие повече децата, казвам: Тук петелът пее. Питам сега: Братчето или сестричето бие повече. Или когато братчето бие повече, казвам:

Бащата бие. Когато майката бие, винаги дъщерята върви по характера на майка си. Един ден по-голямото сестриче, хване братчето, че го разтърси, казва: „Знаеш ли бащата как разтърсва главата?" – Трябва да мислиш. Щом главата на брата се разтърсва, значи бащата я разтърсва. Сега понякой път братът дойде и се оплаква, казва: „Аман от тия сестри, разтърси ми главата, бие ме". Правя наблюдение. Седя, един приятел идва, той ми казва: „Той не говори истината". Казвам: Чудни са хората. Някои хора ги осъждат, че турили пердета на горния етаж, на третия, четвъртия етаж. На първият етаж, дето е над улицата, пердета трябват. Като се спуснат завесите пита някой: „Защо са спуснати завесите?" Много естествено, каквото става в къщи да не се вижда. Някои мислят, че като се спуснат пердетата става нещо. Става, разбира се, или може да се къпе, или може да яде или може да прави нещо, което не иска да го гледат окръжаващите. Има неща приятни за гледане, пък има неща неприятни за гледане. Един ден вие ще дойдете да разберете. Някой човек върви спретнат. Казвам: Отлично е да срещнеш някой човек да има хубаво движение, а не да срещнеш един човек, който пъшка, да страда като върви, да се клатушка, лицето му омърлушено.

Отива един факир при едного. Той изважда една от големите змии, боа. Като вижда змията, хуква да бяга, и оздравява значи, той се преструва. Та казвам: Вие често като се преструвате пред Господа, Господ казва: Я пуснете една боа. На този краката държат да иде да работи. Някой път ние мислим за себе си, това което не е. Човек трябва да има едно благородство. Някой вземе една особена поза на щедрост. Някой път вие се свивате, това не е щедрост. Някой път този човек закъсал, тури ръцете си на кръста, изправил се. Какво иска да каже? – Мислите да го уплашите. Искате да кажете: „Тази работа ще се уреди. Нека да се уреди работата". Ти като ставаш, казваш: „Ще се уреди тази работа". Днес ги хукаш, не те слушат. Казваш: „Слушайте аз не ви ли дадох днес заповед да се оправи работата?" Казвате: „Ще се оправи тази работа". Ако се качите на един сал и обикаляте няколко пъти този сал, той ще тръгне. Казвам: Има един закон, само че той не става из един път. Може да повторите нещо 10 000 пъти, или 20 или 30, или 100 000 пъти за да има един резултат. Мислите като кажете: „Аз ще бъда добър", ако го повторите 10 000 пъти, 20 000 пъти го повторите, законът работи. Ти имаш дете, казваш: „Ще стане умно, ще стане умно, ще стане умно". Сутрин 10 пъти, на обед 10 пъти и вечерта. Цяла година така повтаряш и туй дете ще стане умно. Ти казваш: „Ти човек няма да станеш". Туй нещо го повтаряш. И след това мислите да имате резултат. Това не е един истински метод за възпитание. Казвам сега: Мене ми трябват 10 души ученици, които да прилагат това, което уча. Аз съм много благодарен, отлично ме слушате. По-добри слушатели не съм намерил. За слушането, тъй както ме слушате – 6, но за изпълнението – 2,

най-много три. Не че имате лоша воля. Вие казвате: Като ме слушате всичко ще стане. Право е, но тогава аз трябва да направя всичко. Този труд не съставлява за мене нищо особено, но не искам да се осакатявате. Ако аз всичко върша за вас, няма да се развиват краката ви, ръцете ви. Та ви съжалявам да не да се атрофирате. Ако ме карате аз да работя, аз печеля. Сега казвам: Приложение трябва. 10 души, които ще изпълнят. Всеки ден ще седиш на един нов стол. Няма да седиш на същият стол. Ти си пътник в света, не може да седиш на същото място. Ти щом пътуваш, ще местиш стола си. Тъй както ви гледам, вие не пътувате, седите. Искам само 10 души, които да се преместят. Сега онези, ще ми го кажете в тайно, да не ви знаят. Аз ще ви кажа какво трябва да правите. 10 души да си дадат кандидатурата. Кой как като влезе, веднага да знаят закона. Кое място да завземат. Движение трябва. Някой път от север към юг. После от изток към запад. Има и по-сложни движения. Всяко движение е свързано с известно постижение в света. Вие искате понякой път да станете справедлив човек. То не е произволно. Ако ти не станеш да посрещнеш слънцето, аз имам предвид справедливи да станете. Ако един човек посреща слънцето и не е станал справедлив, той не е намерил това течение. То значи, че не е намерил този Божествен извор на Божествената справедливост. А когато искаме да приложим истината в света, която носи свободата, то е течение, което иде от север. А пък когато искаме да станем добри, то е течението, което иде от юг. А пък, когато искаме да станем умни, да уреждаме работите, то е течението, което иде от запад. За мене тези неща са определени. Ако обичам истината, значи движа се към север. Ако ставам добър, движа се към южния полюс, ако зная да уреждам работите, движа се на запад. Ако ставам справедлив, движа се към изток. Всеки ден трябва да имам тия 4 точки. Казвате: „Бог е навсякъде“. 4 точки има, които са важни. Едната точка е на сърцето, другата е на ума, третата е за душата, а 4-тата точка е в духа. Ако ти нямаш движение към своето сърце, ако ти нямаш движение към своя ум, ако ти нямаш движение към своята душа, ако ти нямаш движение към своя дух, ти никакъв прогрес не може да имаш в света. То е новото в света. Казвате: „Душа“. Ти трябва да се движиш към душата. Трябва да знаеш кое течение съответствува на душата ти на земята. Аз ще говоря на 10-те души, не на вас. Вие сте на почивка, не може да ви говоря. Ще ви разваля рахатлъка. Ни най-малко не искам да развалям рахатлъка някому. Казвам: Земята е едно велико училище, в което трябва да се учите. Всичките учени хора, едва сега надигат тази завеса отвсякъде. Тази завеса е надупчена, отвсякъде иде светлина. Всичкото знание на земята е разхвърляно. То е като кости. За в бъдеще туй знание, което е като кости трябва да се съедини, да се облече в мускули. И като срещнеш науката, да можеш да се разговаряш с нея. Сега хванеш само една кост, мълчи като риба. Казвам: Сега влизаме в областта на живата наука, с която ще се разговаряш. В тази живата наука влизат ангелите,

архангелите, влизат всичките тия Божества, светии, мъченици. Там влиза най-после и Бог, Той е главата. Ще помислиш: На това велико тяло, на този велик човек, за когото се говори, Бог му е главата. Казвам: За онзи човек и аз бих желал един ден Господ да бъде глава. Да бъде Господ глава на вашия дух, глава на вашата душа, глава на вашия ум, глава на вашето сърце. Туй е човекът, туй е божият човек. Божият човек, е на който главата е Бог на неговия дух, Бог е глава на неговата душа, Бог е глава на неговия ум, Бог е глава и на неговото сърце. Туй е определението. Щом сърцето ти не функционира правилно, Господ не е станал глава още на твоето сърце. Щом почнеш да мислиш, и ти е приятно да чуеш гласа на Господа, ще чуеш гласа на Господа, както Адам го чуваше и той ходеше гол из рая. Господ казва: Адаме, Адаме. Търси го Господ, а Адам седи скрит. Господ като влезе сутрин и каже: Адаме, той да каже: Ето ме, Господи. Адам изучаваше зоология, беше много учен човек по зоология. Като него зоолог нямаше. Един ден, той даде имена на всичките животни. Всичките животни минаха пред него, той им даде имена. Кой зоолог като прекарате хиляди и хиляди видове може да им тури имена. Учен човек по зоология беше. Жената с ботаника се занимаваше и там загази. Адам тури имена на животните, а пък Ева тури имена на всичките растения. Но тя тури само две имена на растенията. Едното нарече добро, а другото познание. Жената кръсти само две дървета. Всичките имена, които имаме все жената ги е турила, с ботаника се занимаваше тя. Но тя направи една погрешка. Какво има, че направи една погрешка? – Погрешката не седеше в изучаването на ботаниката. Сега вие знаете какво е ботаника. Туй са верни работи. Онези, които искат да развиват в себе си хубавото, мекото, те трябва да изучават ботаника. Трябва да изучават растенията. Който иска да стане активен, трябва да изучава животните. Туй не е произвол. В цялата наука, както се изучава сега, като изучаваш известна наука, трябва да придобиеш качествата на тази наука. Изучаваш естествените науки, ще развиеш наблюдателността. Изучаваш философия, отвлечените науки – от причината към следствие. Казвам: Ако сега вас ви дадат въпроса от причина към последствие, то е много труден въпрос, отвлечен въпрос, понеже предметът не е прост. В растенията има нещо велико. Ако вие изучавате цветята, като идеш при едно цвете, то те обича, щом се приближиш при него, изведнъж усещаш, че се отваря, ухание дава. Като отидеш ти при него, то като се зарадва, издава много приятен, много хубав мирис. Щом отидеш при някое цвете и не мирише, не те обича. Щом усещаш аромата, казва: „По-близо се приближи“. Те са научили неща, които трябва да ги знаете. Като се приближите при цветята ще знаете обичат ли ви, или вие дали ги обичате. Когато отидете при някой извор, ще наблюдавате, усилва ли се водата. Щом се усилва водата, изворът ви обича. Щом не се усилва водата, не ви обича, те са отвлечени работи. Аз имам научен начин да измервам тази вода. Като седя при извора половин

час, правя своите наблюдения колко се увеличила водата. Намирам с колко тази сила се увеличила. Увеличението на извора съответствува на известно увеличение, което става в мен или в природата. Когато един извор измени своето отношение към мене, то се дължи на далечни причини. Щом един извор измени отношението, увеличи водата, значи свързан е с духа. Щом извора не измени своето отношение към мене, духът, който ме ръководи, не е доволен от мене, няма разположение. Някой път наблюдавам реките. Вие не сте виждали клокоченето, каква музика има в клокоченето на изворите. Слушал съм от изворите песни. Тънки наблюдения съм правил. Някой казва: „Извор, какво го гледаш?“ – Не им разправям. Казва: „Какво има?“ – Българинът като ви намери, казва: „Какво има, да не е заровено голямо имане там?“Аз зная, аз оттука определям колко е далече. Сега той не се интересува. Рекох: Трябва да изуча този извор. Той казва: „Гледай да го намериш. И един ден, когато намериш имането, и аз ще дойда да ти помагам“. Казвам: Заповядай. Като ме срещне някой път, казва: „Как е, намери ли онова имане?“ Така беше в Сливен, на Курт бунар. Един казва: „Какво гледаш?“ – Имане, но още не съм го намерил. Той казва: „Аз да ти кажа накъде е. Тук не е, на друго място има заровено имане“. Не го зная, казвам, кажете ми. Голямо богатство има заровено вътре във вас. Несметно богатство има във всеки едного. Вие седите и казвате: „Защо ли съм дошъл на земята, какво ли да правя?“ – Намери извора, гледайте извора, за да намерите туй съкровище.

10 души да знаете как да се движите. Никога не си туряйте ръцете така: (Учителят показва ръцете: Напред като на граблива птица, надолу обърнати).

Ха сега да направим едно упражнение. През лявата ноздра ще поемете въздуха. Ще направим две упражнения: 6 вдишки, 6 задържания и 6 издишки. Второто упражнение: 10 вдишки, 10 задържания и 10 издишки. Ще бъде тъй ритмично. Когато правите тия упражнения, за мярка вземете пулса, както бие вашето сърце, за да има един ритъм. Когато искате, правете упражненията с такта на сърцето, да се хармонирате. Започнете вдишките през лявата ноздра. Запушете двете ноздри и издишайте през дясната. (Три пъти направихме упражнението). Числото 6 е число на света на промените. Туй, което е в психическия език два удара: Тин, тин. Може да бъде, може и да не бъде. Наричат го света на промените или света на илюзиите. Сега да направим упражнението с 10. (Направихме едно упражнение.) Ще кажете: „До какъв хал дойдохме, нас учените хора да ни учат как да дишаме“. Такъв въздух никога не сте дишали. Има нещо във въздуха, което може само при тия упражнения да дойде. Иначе ще имате едно обикновено дишане. Има един елемент във въздуха. Във въздуха има прана. Някой път дишате без да има прана. Това е животворната енергия.

Въздухът е носител на живота, и като дишаме ние дишаме по единствената причина да можем да възприемем живота, уханието на Бога да остане в нас. И дотолкоз, доколко остане, той се разпространява в цялото тяло. В дишането има един велик процес. Божието дихание като дишаме, както е диханието на Бога, така да бъде и нашето дишане. Да направим още две упражнения. Като дишаш, в това дишане, да получиш благородния импулс на Божественото. В туй дишане да получиш Божествения импулс. Като въздъхнеш, да остане Божествения импулс. Затова запушваш ноздрата, запушваш за да остане Божествения импулс в тебе, и възвишеният човешки импулс. Туй хубавото да остане. Туй е дишането, който знае. Пазете се от догматизъм. Туй ще го правите на свободен въздух. Всяко нещо, което човек прави, трябва да знае защо го прави. Туй, което не знаеш, не го прави. Ако го правиш някой път, не е лошо. Като правят едно упражнение, онези, които дишат, за Господа да дишат; те ще се подмладят. В Писанието е турено така: „Онези, които очакват Господа, ще се подмладят.“ Този, който мисли за Бога, той ще се подмлади. Щом се подмладяваш, добре мислиш за Господа. Като ставаш стар, да усещаш една младост. Онова желание да си готов всичко да направиш. Да имаш една готовност за всичко, за което съзнанието е будно. Малките работи, които правиш, да ти е приятно. Каквато работа да направиш, да даваш една приятна оценка. Които мислят за Господа, ще се подмладят. Сега желая тази година да се подмладите. Най-малко да смъкнете 10,15 бръчки от лицето. Не да се махнат всичките бръчки. Но някои бръчки не са на място. Например има хубави бръчки на челото. 4–5 бръчки показват как човек мисли. После и носът да е хубав. Има едно набръчкване, което е хубаво. Има известно набръчкване, което показва, че този човек е недоволен от всичко. По-добре е да бъде гладък, да върви правилно. Сега има идеал турен. С тия носове в Царството Божие не може да ви приемат. Такива каквито сте, до вратата на Царството Божие не можете да отидете; с тия носове не можете да идете. „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Всички ще се изменим, като влезем в оня свят; ще бъдете млади, красиви, няма да се познавате. Някои искате да бъдете като малките деца. На някой израства брада, на някой не израства. На някои израстват мустаци, че лицето се набраздява. То иде отпосле. Гледаш някои деца не са родени добре. Гледаш го като стар човек. Гледаш някое дете, погледне те като ангелче, а някое като те погледне, една година има, и за себе си има една висока идея: „Знаеш ли кой съм аз?“ – Той ме гледа така, отстрани. Сега какъв трябва да бъдеш? Какъв си бил в миналото, туй не е придобивка. Сега какво ще направиш, каквото Господ е написал, то е придобито. Сега Господ пише. Гледайте през тази година да отворите тия листа, на които никой нищо не е писал и чакайте през деня. Като напише Господ, седнете да прочетете туй написаното. 365 листа написани от Господа. То ще бъде. Едно изречение от 1, 2, 3 думи. Господ повече от 3

думи не казва. Той като пише казва: Ще се оправи работата. Ще оздравееш. Дълго и широко няма да пише. Той казва: Ще се оправиш, ще оздравееш. Ще те обичат. Всичко е положително. Та турете на сърцето едно разположение, да замязате на деца. Една красива страна, което има в децата. Има една отлична светлина. Аз, ако съм художник, най-първо ще нарисувам светлината на децата. Старите са загубили това. Сутрин като станете, гледайте да имате тази светлина. Да не бъдете объркани, нито измъчени. Да стоите с двете ръце на кръста. Хиляди неща има. Или някой път (сте) любопитни. Или някой път със стиснати устни, то е неестествено положение. Някой път отворите устата, гледате любопитно, друг път стиснеш устата. Казвам: Ще се върнете. Всичките излишни работи ще ги изхвърлите. Светлина да излиза от вас, мисъл, любов, благородство. Казваш, че си беден човек. Изучавай сиромашията. Ако си богат, изучавай богатството. Ние нито сме сиромаси, нито сме богати. Човек е нещо повече от богатството. Човек е нещо повече от сиромашията. Той е повече от всичко. Но трябва да изучава сиромашията. Някой път се разболеете, изучавайте болестите. Някой път сте здрав, изучавайте здравето. Човек е повече от болестите, той е повече и от здравето. Казвам: Изучавайте в дадения случай туй, което ви се дава. И не го туряйте в едно статично положение. Казвате: „Болен съм“, изучавайте болестта. Изучавайте треската. Изучавайте нервните болести. Разсърдиш се, изучавай какво нещо е сръднята. (Учителят показва сърдит човек). Изучавай ги, там е смисълът. Той се сърди. Казвате: „Учителю, кажи на този брат да се не сърди“. Казвам: Много добре прави. Наука е това в него. Наблюдавайте как става скъсяването на мускулите, да видиш когато е сърдит. Лицето представя особена конструкция. Та във всяко положение вижте хубавата страна на лицето. Набожните хора искат да бъдат мълчаливи. (Учителят имитира набожен човек – гледа нагоре и си върти главата). Аз, ако съм, ще кажа: Господи, да ме избавиш от този лош навик. Не е хубаво туй сега. Веднъж дойде един православен на гости, турил кръста на челото си. Тъй иде един български светия. Посрещам го, казвам: Много ми е приятно, че имам такъв брат. Аз се обърнах към изток, а на него турих гърба към изток. Обръщам го към запад. Сядаме да ядем, турих му боб да яде, не желае, само взема от хляба. Прекръсти се и с ръката си прави големи махания. И много силно се пъчи. Аз опитах боба и казвам: Много си добър за бъбречните болести. Той ме пита: „Какво гледаш в тази лъжица?“ – Ами ти какво правиш? – „Моля се на Бога“. Казвам: С твоята ръка ли се молиш. Аз с ръка не се моля. Ти се кръстиш хубаво. Каквото правиш, и ако аз правя както ти правиш, двама светии не можем да се поберем на едно място. Казвам: Аз се радвам, че такъв човек срещнах. Не съм виждал друг човек. Той казва: „Тъй се прави“. И пак се кръсти. Той казва: „Като те гледам, виждам, че си набожен, но не показваш признаците на набожността, много си светски. Не носиш като мене кръст, модерно се

носиш“. Казвам: Като тебе светия, такива дрехи в небето веднъж ги шият. На мене намериха тия светските да ги нося, па ми ги туриха да ги нося. Един ден като стана като тебе, може да ушият специални за мене. Казвам: Своите дрехи би ли ги дал да се разменим? – „Не, не може“. Та казвам: Носи ги, много хубави дрехи имаш. След като се разговаряхме, тръгна да си отива. Казва: „Ще ме извиниш, ние сме прости хора, не разбираме тия работи, ще ме извиниш“. Окръжаващата среда иска да се покажа, че съм набожен. Да се покажа пред хората, че се моля, че се кръстя. Ще ме извиниш, прости хора сме. Хваща ми ръцете. Е, да те благослови Господ!

Добрата молитва.

XVII година.
15 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 12 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_01_14 Противоречията в живота
лекция на Младежкия окултен кла

ПРОТИВОРЕЧИЯТА В ЖИВОТА

Отче наш.

Имате ли някаква тема? – /Нямаме./ – За следния път нарисувайте един гълъб.

Втората тема ще бъде „От какво се страхува младият? Или страхът на младия“.

Да направим едно упражнение с дишането. Нека всеки да си брои. Гледайте, както бие пулсът на сърцето ви, така бройте. Най-първо ще го направим като броим до шест, три пъти и после като броим до десет. /Направихме упражнението три пъти. Учителят броеше: Шест поемане, шест задържане и шест издишане. После направихме упражнението три пъти. Учителят броеше: Десет поемане, десет задържане и десет издишане./

Вие се смущавате от неудобствата в света. Всичките хора се смущават, безпокоят се от големите противоречия. Знаете ли, ако хората нямаха никакво противоречие на земята, какво щеше да стане? Сега вие познавате живота с противоречията, които съществуват, но не познавате един живот без противоречия. Какъв ще бъде един живот без противоречия на земята? Представете си един живот без майка, без баща, без братя, без сестри. Защото щом имате братя и сестри сега на земята, се ще се поскарате малко. А пък за да не се карате не трябва да се явяват. Все таки, ако имате баща и майка, с които имате нещастия, умират, ако ги няма, няма да имате тъги. Но какъв ще бъде животът на земята без бащи и майки, без братя и сестри, без господари и слуги, задавали ли сте си този въпрос? Какъв щеше да бъде животът, ако нямаше горчивини?

Сега съществува едно противоречие. Вие не сте влезли във философията на противоречията. Когато Христос привежда онзи пример за рая, ние го считаме идеално място. Умря Лазар и отиде в лоното на Авраама, умря богатия и отиде в пъкъла. И гледат се; едните в рая блаженствуват, другите в пъкъла се мъчат. Питам: Какъв ще бъде този рай, дето се вижда мъчението? Не трябва да виждате мъчението. И всички вие имате един рай и един пъкъл. Хубаво, може ли да има един рай без пъкъл? Не трябва да има ядене, не трябва да има говорене. А пък раят е място дето говорят хората. Щом се говори, ще има противоречие. Понеже земята е място, дето се учат хората да говорят, тогава се ражда противоречието. Сега нали

вие мислите: „Защо е създаден пъкълът?“ Ами той е една функция на живота. Живот без пъкъл не може. Аз сега не искам да ви отегчавам. Аз не искам тия противоречия в живота. Но не мислете, че противоречията, които съществуват, са нещо произволно. Красотата в живота седи в големите противоречия и в големите добродетели. Тогава вие казвате, че големите добродетели са нещо непостижимо, а казвате че нашите погрешки са постижими. На всяка стъпка правите погрешки. Защо погрешките да са постижими, пък добродетелите да не са постижими? Защо така мислите? Но човек може да бъде добродетелен, той може да бъде добър и лош. Едновременно на земята човек може да бъде и добър, и лош. Да изключим от себе си злото е невъзможно. Да изключим доброто от себе си и то е невъзможно. Две невъзможности има: никой не може да изключи доброто от себе си и никой не може да изключи и злото от себе си. Как ще ги примирите? Примирението е в това: да подчиниш злото на доброто, че злото да стане слуга, а пък доброто – господар. Имаме сегашния порядък на нещата, какво трябва да направим? – Трябва доброто да стане господар, а злото да слугува. А в сегашния порядък, злото е господар, а доброто е слуга. И там сега е лошото, че злото е господар, а доброто е слуга. Защото, ако слугата стане доброто, злото ще бъде господар; ако доброто стане господар, злото ще стане слуга. Та едновременно доброто и слуга, и господар не може да бъде. Вие ще кажете: „Защо е така?“ Наблюдавайте сега, кой е господар и кой е слуга. Когато човек върви, кой е господар? Левият крак, който е отзад, на който няма никаква тежест, само заповядва, пък десният крак е слуга. Но в следния момент, стане обратното; господарят се обърна в слуга и слугата стана господар. В следният момент пак има смяна, левият е господар, пък десният е слуга. Единият отзад, другият отпред и така вие вървите. Сега вие ще кажете: „Лесна работа, така трябва да бъде“.

В природата онзи, който създал раците, отде му дошло на ума, едни от раците да вървят наляво. Кривият рак наляво върви. И после има други, които вървят назад, с опашката си напред. Отде им дошло на ума, защо едните да вървят криво, пък другите да вървят назад? Каква употреба има, едните с опашката назад да вървят, а другите напред? Две философии има. Едните раци казват: „Наляво трябва да се ходи“; а пък другите раци казват: „Назад трябва да се ходи“. И се разделиха, едните си създадоха опашка, пък другите не си създадоха. Но според закона на еволюцията, кои са подбудителните причини? Едните срещнаха мъчнотии, че криво тръгнаха, кривите раци без опашки. Та казвам: Ако вие вървите накриво, то е кривият рак, нищо повече. Поддържате теорията на кривите раци. Един крив човек върви по теорията на раците, върви накриво. Ако оставате назад, че се оттегляте, поддържате другата теория на раците. Раците не си направиха опашка да ги подтиква напред, но да вървят назад. Много умни

са тия раци, които вървят назад. Те имат психологически съображения, за които няма да ви говоря.

Вие седите, мъчите се, казвате: „Не съм много умен“. Ами знаете ли какъв ще ви бъде хала, ако станете много умен? Благодарение, че има по-глупави от вас, та вие сте по-умни. Ако глупавите биха станали умни като вас, вие щяхте да бъдете на тяхното място. Но да приведем един пример. Вземете както в сегашния свят, милиони дървета са осъдени на смърт, да бъдат отсечени, изгорени за топливо. Не е от някаква омраза, има ли някаква омраза? Ни най-малко няма омраза. Защо ги секат? – Понеже им е потребно гориво. Ако имаше гориво нямаше да ги секат, а пък сега няма гориво и трябва да се намери от някъде това гориво. Тогава дайте един проект. Сега хората трябва да станат много умни. Този порядък е временен, но там дето са достигнали хората, не са достигнали още да разрешават всичките противоречия. Всеки един човек, който отсича едно дърво, той му принася едно благо. Щом ти отсечеш едно дърво, то пострадва, но същевременно тебе те глобяват, и туй дърво прогресира. Сечените дървета прогресират, които са ги секли ги глобяват. Сега да ви докажем. Може много лесно да докажем как прогресират дърветата. Прогресът седи някой път в подобрението, което става вътре в самия живот.

Да допуснем, вие някой път имате голямо страдание. В себе си казвате. Седи един ден една ученичка тука и плаче. Питам я: Защо плачеш? – „Мъчно ми е“. Хубаво, като ти е мъчно, носи си мъчението, защо ще плачеш, защо даваш обявление? Като плачеш, значи ти си дала обявление, че ти е мъчно. Защо, без обявление не може ли? Мъчно ти, носи мъчнотията си. „Не може“, казва, „мъчно ми е нещо“. Ами, ако тази сестра не плаче, дъжд няма да вали. Следователно, трима ученици като плачат през лятото, дъждът ще дойде. В туй отношение икономия има в природата. Ако плаче някой, дъжд ще дойде непременно. Вие наблюдавайте сега, щом плачете, след колко време ще се развали времето. Щом сте раздразнени, след колко време ще се подобри времето. Сега някой път вие мислите, че сте суеверни. Каквото и да е, и суеверието е наука. В какво седи суеверието? Че суеверният човек вярва в нещо.

Някой път дават възражения, може ли човек да вярва, че магарето може да хвърка. Може да хвърка. Но магарето за да хвърка трябва да се смени. Туй обикновеното магаре не може да хвърка, но необикновеното магаре може. Много хора, на които им казват, че са магарета, но хвъркат. Казват, че си едно магаре. Качиш се на аероплана, хвъркаш. В света кой е, който разбира, че има магарета? Самите магарета знаят ли, че има магарета? Човек е, който знае, че има магарета. Магаретата не знаят, че има магарета.

Конете не знаят, че има коне. Човекът е, който знае, че има коне. Човекът е, който знае, че има риби. Туй дето казвате, че има магарета, коне, волове, то са ваши понятия. За вас съществуват магарета, коне, както вие съществувате. В същност магарето ни най-малко не знае, че е магаре.

Аз съм привеждал онзи пример за един турски бей, който живял един порочен живот. Като умрял, влязъл да живее в едно магаре. Хванал стая да живее в едно магаре, наемател станал в къщата на едно магаре. Магарето му дало една от стаите си под наем. Той разбрал, че в другия свят, в животинския свят, цялата къща се движи. Като видял, че цялата къща се движи, погледнал, че магарето натоварили с дърва и го накарали да занесе дървата в неговата къща. Той като се видял в тази магарешка форма; как така по-рано беше бей, княз, сега като магаре дърва да носи, и то не искало да влезе. Теглят го, то не влиза, упорито магаре. Най-после минава един дервишин, който казва: „Аз ще му кажа да влезе“. Отива, че му пришепва на ухото: „Тебе не те познават кой си“. Като казал това, магарето влязло в двора.

Сега например, вие някой път констатирате, че имате една погрешка, но то е ваше заблуждение. Тази погрешка е заради вас, но хората не виждат. Ти казваш: „Аз съм много лош човек“. Де ти е лошото, в какво седи лошото в човека? Че много говори. Какво има, че много говори? Воденицата, която дрънка, има ли зло, мели брашно. Изворът, който дига шум има ли нещо лошо в това? Казваш: „Много съм лаком“. В какво седи лакомията? На место да изядеш едно кило хляб ти си изял кило и половина. Къде е лакомията? С половин кило, лакомия може ли да се роди в света? И какво трябва да разбираме под думата „лакомия“? Тъй както разбирате лакомия, лаком човек, какво трябва да се разбира в най-простия смисъл? Ял повече, взел повече, за някой друг не оставил, изял яденето на другите. Но този, който яде повече, работи повече. В природата нещата не са произволни: онзи, който яде повече трябва да работи повече, плащат му за това. И който не работи, и на него плащат. Аз понякой път уподобявам богатите хора, на хора, които са работили повече, затова са богати. Богатството е почивка, сиромашията е работа. Когато човек е сиромах, работи. Казват: „Да няма сиромаси хора в света“. Ами, че няма кой да работи. – „Да няма богати“. Ами, че няма кой да почива. Ако липсват богатите хора, и ако липсват сиромасите, ще изчезне от света почивката, ще изчезне и работата. Де е злото? Ако изчезнат скърбите ще изчезнат и радостите. Ако изчезнат радостите ще изчезнат и скърбите. Тогава вие ще имате един живот дето няма скърби и радости. На какво ще мяза този живот? Скръбта трябва да стане служителка на радостта. Когато радостта заповядва на скръбта, по-добро нещо от скръбта няма. Но когато скръбта заповядва на радостта, по-лошо нещо от това няма.

Та вие сега имате една задача: Имате да управлявате един свят на противоречия, да се справите с големите противоречия. Запример, трябва да ядете. Няма какво да се отказваш от яденето. Няма какво да се отказваш от дишането. Няма какво да се отказваш от слушането, от гледането. Защото вие казвате: „Аз разбирам любовта“. Ти не може да разбираш, ако не вкусиш нещата. Любовта е онова разумното в света, което опитва всички неща. Любовта като намери, че нещо е много горчиво, тя вземе захар, тури, разбърка, че го направи малко горчиво. Българите някой път турят във виното пелин, че като пиеш туй винце, става хубаво, малко горчивичко. Като пиеш, лечебно действува. Ти ще кажеш: „Без вино не може“. Защо някои хора могат, други хора не могат? В даден случай все трябва да има един чешит, един пияница в света трябва да има, от един повече не може. Да изчезнат пияниците е невъзможно, но на сто души десет души пияници да има. В този стремеж пияница може да стане, който и да е, може да образува този навик. Пак този навик лесно може да се изкорени. Сега някои от вас искат да бъдат много кротки, искат да не се гневят. Че гневът подтиква света. Като се поразгневиш ще свършиш някоя работа.

Ще знаете, че красотата на земния живот седи в голямото противоречие. То е красотата. Тия големите противоречия не се стремете да ги премахвате, ами ги характеризирайте. Че ако нямаше сенки в света, как ще рисуват художниците? Каква ще бъде една картина без сенки? Ако човешкото лице го нарисуваме така без сенки, как ще нарисувате един човек на земята? Че носът още не е изработен, човек още няма един правилен нос. Като рисувате когото и да е от вас, вашите носове са още разхвърлени. знаете ли защо носовете са разхвърлени? Защото постоянно като си чистите носа, искате да го проточите, като го дърпате. Казвате: „Хрема имам“. – „Не може ли човек без да си тегли носа?“ Кой е бил първият, комуто за първи път дошло на ума да си потегли носа? Българинът ще си изчисти носа, ще се изсекне и в дрехата ще си обърше двата пръста. Нали първият, който направил това изобретение да си проточи носа, да си бара носа, то има свои психологически причини. Ако човек никак не си бараше носа, знаете ли какво щеше да бъде? Той се запознава с носа, това е едно запознанство. Като побара човек носа, той се запознава със себе си. Някога направете един психологически опит. Когато не сте разположени, погладете носа си от 6 до 10 пъти, поглади нежно носа си и вижте, какво ще стане с вашето състояние. Да кажем имате неразположение, готов сте да направите една малка сцена. 3–4 пъти като потеглите носа си, веднага ще стане една смяна. Та трябва да знаете, че в носа има известни течения, които вървят от лявата и от дясната страна. И в устата има две противоположни течения отгоре и отдолу. Някой път щастието на човека зависи от неговите уста, зависи от горната и от долната

бърна как са устроени. Защото по тази повърхност така се развиват известни сили, че в дадения случай ти не можеш да бъдеш мек. Ти не може да говориш хубаво, красноречиво, ако устата ти не е устроена горе. Ако на едно пиано не са турени хубави корди, направени от чист метал, онзи прекрасен звук не може да прозвучи. Значи има един закон, който хармонира нещата. Казвам: Човек постоянно се нагласява. Например, ако горната му бърна е по-добре разработена, той е по-активен. Ако долната бърна е по-развита, този човек е по-пасивен, само взема, по-малко дава. Ако искаш да бъдеш щедър горната бърна трябва да бъде развита, да бъде издадена навън, да бъдеш активен. Сега давам тия неща, не искам да ги вземате на вас. Трябва да правите опити. Аз искам да ви кажа да изучавате живота във всички негови най-големи противоречия, нищо да ви не смущава. Каквото и да видите, да знаете, че то си има предназначение в частност, след туй може да е зло за хората, но изобщо то е за едно велико благо в света, и за самия живот едно велико благо. Например, някой път трябва да ядеш такава храна, от която ще имаш болка в стомаха си. Казвам: Не е зло, след тази болка измени се малко твоят характер. След всяка една болка, която дойде вътре в човека, каквато и да е, малко характера на човека се променя. След всяка болка се внася известна светлина. Всяка радост и тя внася известна малка светлина. Скърбите внасят друга светлина, скръбта внася тъмнина. Скръбта става причина за тъмнина. Не става причина за светлина.

Та сега вашето щастие в какво седи? Вие искате да се освободите от сегашния си живот и да ви се даде някой ангелски живот – нещо, което никога няма да бъде. Аз понякой път ви наблюдавам. Дали подарък на един невежа, една кутия с най-хубави бои и четки за рисуване, пък той само ги носи, изважда ги, изважда четките, отваря, затваря кутията. Тия бои не ги опитва, иска да намери някого да ги продаде. Най-после иде един негов приятел, взема четката и боите и нарисува нещо. Той знае как да работи с боите. Значи с тия бои може да се препитаваш, ако си умен човек. Трябва да знаеш къде да туряш тия бои, къде как да цапаш.

Да допуснем сега, че вие имате голяма скръб, някаква скръб ви нападнала. Тъгата ви може да произтича от някой вълк, може да произтича от някоя змия, може да произтича от някой паяк, може да произтича от някоя овца, най-после може да произтича от някой беден човек, някой път може да произтича от някой богат човек, от някой учен човек, от велик човек, от цар. Вие не знаете каква е вашата скръб, какъв е нейният произход. Защото има скърби от ниско произхождение, пък има скърби от високо произхождение. Сега може ли да ми кажете една скръб от високо произхождение? Ако вие се спрете да разисквате в себе си вашите скърби, вие ще отворите един нов свят. Ако имате скръбта на едно същество, и това

същество е един богат човек, който скърби, защото няма деца. Казва: „На кого ще оставя имането?“ Той търси някой да влезе в положението му, да го обича, понеже не е намерил такива, на които да остави богатствата си, изпитва една вътрешна скръб. Тази скръб се предава, тя влиза в твоя ум. Той мисли, че животът няма смисъл. Тази мисъл влиза в ума ти. Ти казваш, че животът няма смисъл. Той е без деца, казва, че животът няма смисъл. Ти имаш деца и казваш, че животът няма смисъл. Че как така? Тогава какво трябва да стане? Вие не разглеждате работата добре. Какво трябва на този, богатия, човек? Трябват му деца. Колко деца му трябват? Да допуснем сега, че вие понякой път искате да бъдете богати. Колко богатство е потребно? Природата е създала така: Например, ако вие математически намерите, колко богатство ви трябва, веднага ще даде богатството, законът в туй отношение няма никакво изключение. Законът в туй отношение няма никакво изключение. Щом природата тури числата, с които функционира, ти щом намериш тия числа, веднага отговаря. Щом туриш числа, които ти искаш, тя оставя ти сам да си отговаряш. Трябва да знаете друго нещо: Кога идват скърбите и кога идват радостите. Скръбта винаги показва едно състояние на безлюбие, което ти си имал. Всякога когато отсъствува любовта, в един малък момент, мигновено в човека, в душата си пренебрегнеш съзнателно или несъзнателно любовта, става една междина, в която се явява една скръб. Щом обичаш, скръбта се обръща на радост. Скръбта съществува, докато отричаш любовта. Щом приемеш любовта, скръбта си заминава и се обръща в радост. Щом отричаш любовта, радостта се обръща в скръб. Че радостта и скръбта вие я създавате. В момента, в който любовта присъствува, ражда се радостта. В момента, в който любовта отсъствува, ражда се скръбта. Сега остават във вас резултатите.

– „Туй, което ти говориш, вярно ли е?“ – То е наука. Може да го проверите десет пъти. Може да го проверите навсякъде. Ако тръгнете да изследвате хората: жени, мъже, богати, сиромаси, ако изследвате учени хора, ще видите един закон съществува, който е верен – скръбта показва отсъствие на любовта. Любовта не функционира. Например, гледам някой път някой човек, който скърби, дряхъл е. Щом като го видя, зная, че тази дряхлост произтича, че пари няма. Срещам друг, който е пак дряхъл. Той пък приятели няма. Срещам друг, той пък къща нямал. Той е неразположен, разни степени има на неразположение. Разни са подбудителните причини на дряхлавостта. Аз правя опити. Като видя някого неразположен, аз му казвам: Слушай, ти си много способен човек. Виждам, писано на челото ти, скоро ще имаш 20–30 хиляди лева, ще ти се паднат. Веднага се изменя неговото състояние, казва: „Отде знаеш?“ – Скоро ще дойде някой твой чичо. Казва: „Минава ми такава мисъл. Да, имам един чичо, вярно ли е?“. Казвам: Колко ще платиш? – Колкото се може повече ще платя. И веднага

той се развеселява. И действително, той ще дойде, той ще срещне един свой чичо, няма да се минат 10, 15, 20, дена ще срещне познанство с някого и работите му ще тръгнат другояче. Случва се често на онези, способните ученици, добрите професори на богатите ученици, вземат доста, трябва да им се плати богато, на някой беден студент като го погледне казва: „На тебе даром ще преподавам". Ще кажете: Съдбата така определила, любовта така определила. Онези, които нямат любов, с пари трябва да плащат. Онези, които носят любовта, като ги погледне професорът, казва: „На тебе без пари". Та сега вие искате да бъдете късметлии всичките. С любовта е с късмет, без любовта е с пари. Късметлиите хора навсякъде имат късмет. Едните са късметлии с любовта, другите с пари. Имаш много пари, много ще платиш. Като нямаш пари, какво ще платиш? Аз имам само един такъв случай. Намерих един учител по музика, един добър учител, един добър музикант, роден музикант, гледам. Като отидох да вземам уроци, казвам: Ще ми кажеш правилата, как да държа цигулката, лъка, как ще постъпвам и каквото ми каже, вече ще го слушам. Гледам беше много сприхав. Аз като влизах, той ще се усмихне много добре, казва ми: „Аз ще свиря, ти ще ме слушаш, каквото аз правя ще правиш". Не ми показва как да държа цигулката, лъка. На другите преподава уроци, на мене само той ми свири и аз да се уча от неговото свирене. Аз като отивах той си почиваше, не крякаше. Като дойде някой друг ученик и като вземе някой тон, той ще излезе из стаята, и пак ще се върне – по десет пъти излизаше из стаята. Понеже някой път не искаше да се гневи, махне с ръката и излезе навън, не може да търпи неправилни тонове. След пет минути пак влезе, пак разправя как да си държи лъка. Този човек правеше усилия, другояче трябваше да кряска, затова ще излезе навън да не слуша. Аз като отивах, никак не излизаше навън, ще вземе цигулката, свири. Аз седях и го гледах, много хубаво държи лъка. И мене ми даваше забавления, той ми свиреше. И първоначално не ми даде никакви упътвания, как да хвана лъка. Аз наблюдавах как трябва да държа лъка, как поставя цигулката, всичко туй наблюдавах внимателно. Казва: „На тебе не ти трябва повече от това".

И на вас сега искам този метод да туря. Ще наблюдавате как аз свиря. Няма нужда да ви казвам, ще наблюдавате. В природата трябва да се наблюдава. Мене ми казваше: „Наблюдавай, каквото аз правя и ще научиш повече. Да се спра някой път да ти разправям, голям харч струва то". Казвам: Вие се обезсърчавате за противоречията. Най-първо, знайте, че всичките противоречия в живота, които съществуват, ще ги опитате. Няма да остане противоречие, което да не ви дойде до главата. Няма да остане благо в живота, което да не дойде. Нещата не са произволни. Нищо в природата не е произволно. Всичко в природата е закономерно, всичко, което става, е за общото благо. Една ваша погрешка е за ваше и за благото на другите.

Една ваша добродетел е за общо благо на цялото. Някой път вашето добро може да ползува вас, после другите по-малко. Вашата скръб може да уврежда вас повече отколкото другите. Сега вие не може да се убедите. Гледам на някои сестри дотегнал Изгрева, искат да бягат оттук, мислят, че ще намерят рая някъде. На земята най-добрият рай е Изгревът. Пък много райове ще намерите, колкото искате. Раят е вътрешно състояние, разбиране. Ами, че условия за рая съществуват. Слънцето изгрява, вятърът вее, реките текът. Питам сега: Къде е адът? Някой път реките като дойдат повече, прелеят, че завлекат нещо. Дъждът отгоре лее, разкаля се земята. Казвам: Де е лошото в света?

Сега, понякой път казвате, че не ви разбират хората. Много хубаво ви разбират. Някой човек просто е пратен да ви наругае. След това ще дойде контрастът, ще дойде друг да ви донесе едно благо, което никога не сте чували. След всяко ругаене, се ще се намери някой да ви говори тъй сладко, както онзи, който ви ругал. Вие ще имате опитността на нашия брат Граблашев. Той като се занимавал със спиритизма, тръгнал из България да държи лекции по спиритизма да покаже на опит. Бил в Плевен да държи сказки. Като свършил сказката, иде един господин и казва: „Господин Гръблашев, искам да ви кажа нещо, да не го чуят другите“. Казва: „Давам си ухото и той ми казва: Голям вагабонтин си, шмекер си, знаеш какъв лъжец си“. Казва братът: „Не ми остана време нищо да му кажа. Той ми каза това и си замина“. Какво лошо има в думата „вагабонтин“? Думата „вагабонтин“ не е лоша. ВА-ГА-БОН-ТИН. Че това са най-хубавите звукове. /От/ гласните букви „А“, „О“ вагабонтинът се научава на философия. Предприемчив човек. Иска да му каже, че ти си предприемчив човек, от нищо нещо изкарва. Шмекер – „Ш“-то, един човек, който не лъже, истината ти казва,право куме та в очите. Казва: „Така го видях, така го казвам.“ Но, ако ти казваш истината право в очите, знаеш, че ще огорчиш човека. Аз след това го изтълкувах, казвам: Той те похвалил. Той ми казва: „Научих нещо. Втори път никога не позволих да ми кажат близо до ухото. Първото заблуждение в мене беше, че аз мислех, че той ще ми каже: – Господин Гръблашев, много съм ти признателен, че се осветлих, особена светлина ми даде – тъй мислех, че ще ме похвали“. Та първото нещо е необходимо търпение. Търпението се придобива при големите противоречия. Ако светът можеше в сегашния момент да бъде създаден по друг начин, природата би го създала, но то е необходимо в дадения случай. Може да се измени и сегашното състояние е временно, то ще се измени, но и в другото ще има противоречие. Само, че противоречието ще става по-разумно. Ние ставаме по-умни, започваме да надделяваме на скърбите, започваме да ги използуваме тия скърби, които имаме.

Представете си, че една въшка, която е на вашата глава, като я хванеш може да се превърне на малко злато. Помисли си, десет въшки като ги хванеш да се превърнат на злато, ще съжаляваш ли? Но понеже не могат да се превърнат на злато, тогава причиняват неприятност. Ако се превръщаха на малки скъпоценни камъчета, ще съжалявате ли? Сега вие имате една паразитна мисъл, неразбрана мисъл. Защото паразити съществуват и в мислите, и в чувствата на човека. Бълхи и въшки съществуват в чувствата на човека. С бълхите и въшките с тях доста работа може да свършиш. Разправяше доктор Бъкли, ходил в Чикаго, виден доктор е той, по богословие. Ходил той на разходка в Чикаго. Среща по едно време един приятел, казва: „Къде си ходил?“ – „Ходих да гледам как бълхите маршируват“. – „Остави се от тези шеги, кажи къде си ходил?“ – „Казвам ти, ходих да гледам, как бълхите маршируват“. Казва: „Остави твоите шеги настрана. Аз съм доктор по богословие, ще ми разправяш сега“.

Завежда го и него. Народ, пълно, да гледат. Виждат на една голяма площ, между две площи едната стъклена, прозрачна и там хиляди бълхи. Този човек седи и отгоре командува; разделят се на взодове, батальони, на дружини, на полкове, маршируват. Онзи говори, те маршируват. Богословът се чуди. Казват му: „Бълхата, най-мъчното е докато я отучиш да скача. Щом се отучи да скача, може да марширува“. Мислите, че бълхите са глупави. Как този човек им предал туй движение? – Елементарни идеи. Казвам: Ако този човек могъл да дресира бълхите вие не можете ли да възпитате вашите чувства? Тия чувства, които ги имате, не може ли да ги възпитате? – Може.

Казвам: Когато дойдете да се срещнете с лошите хора, не се дразнете от тях. Гледайте вътре да ви стане приятно, каквото и да говорят, да виждаш добрата страна. Някои хора може да ви срещнат и просто да ви наругаят. Те мислят, че вие може да ги засенчите или нещо друго. Те ще ви кажат много горчиви думи. Като ви срещне някой път е разположен да ви обиди. Някой път като ви срещне е разположен да ви каже сладка дума. Някои от вас казвате: „Аз не скърбя“. И това не казвайте. Не казвайте, че и много се радвате. Кажете: „За нас и скръбта и радостта са добре дошли“. Когато дойде скръбта, добре дошла; когато дойде радостта, добре дошла. Ако кажете: „За нас скърби не съществуват“ – той тогава ще ти докаже, дали не съществуват. Съществуват скърби и засега скърбите съществуват много повече от радостите. За вашето съзнание има повече скърби, не че има повече скърби, но съзнанието ви не е будно за радостите. Много радости са минали, без вие да ги съзнаете.

Разправяше ми един приятел, минава той и една слугиня пее една песен.

хубав глас, но тя не подозира, че има хубав глас. Той се спира и гледа какво богатство има, което не оценява. Ако я попитате защо пее, ще каже, че пее да се мине времето; „Но така хубаво, казва, пее, че се спрях да я слушам“ Има нещо хубаво в гласа ѝ. Природата е турила нещо хубаво, което вие не съзнавате. Вие сега търсите едно благо, което тя не е вложила във вас. Вие искате по някакъв начин да видите някое благо в другите хора. Използувайте само онова благо, което тя е вложила в дадения момент във вас. Вие ще кажете: „Не съм одарен“. – Имате повече дарби, отколкото ви трябват. Сега например, мнозина от вас мислите, че не сте паметливи. Защо не сте паметливи? Има си причини. Когато съзнанието е разпокъсано, има много неща, които отвличат вниманието на екрана на съзнанието, тогава паметта слабо действува. Не мислете, че ако един философ, който в своята философия така е отвлечен, че в него паметта е слаба. Много забравлив е Едисон. Той се сгодил и трябвало да се жени. Забавил се в лабораторията и отиват да го вземат оттам. Булката седи, чакат го, отиват да го вземат, той прави своите изследвания. Човек може да е толкова занят с някоя идея, че най-същественото някой път може да забрави.

Та искам да ви наведа на мисълта: Радвайте се на противоречията, които съществуват, радвайте се на радостите, които съществуват. Защото скърбите на живота предават дълбочина на човешкия характер и мекота. Човек, който минал през много скърби, има гъвкавост. Онези хора, които са много страдали, дълго живеят. Растенията живеят по-дълго. От всички живи същества най-много са страдали растенията, и затова те най-дълго живеят. Едно животно, ако дойде буря, ще се скрие или в някоя пещера, или в някоя дупка, ще се промени положението. Растението не може. Те имат страдания, каквито животните ги нямат. Някои мислят, че растенията нямат страдания. Най-големите страдания имат те, но и най-дълъг живот имат те. Казвам: Страданията дават по-дълъг живот, по-добри условия за живеене и разбиране. Радостите дават условия да използуваме живота. Скърбите дават материал за живот. Радостите дават условие да се използува този материал. Сега в евреите има един закон – хигиената всякога препоръчва да се ядат предните части на едно животно, а не задните части. В задните части са поставени членовете на нечистотата. Предните части, дето са дробовете, са за ядене от чисто здравословно гледище. Тогава, когато ядете плодове не е хубаво да се яде и семето. Не яжте семето на плодните растения.

Научете се да мислите, че всичко, което става в живота е на място. Не мислете, че нещо, което става, не е на място. Кажете: „Бог всичко предвижда и допуща. Онова, което Бог допуща в даден случай, то е на място“. Не се спирайте да казвате: „Защо ми се случи това нещо?“ – На

място е. Може да не ти е приятно, но туй което е станало, на място е, то е за твоето благо, защото е станало. Някой път казвате: „Защо счупих тази стомна?“ Защо не си отваряш очите, сляп не беше? Стомната вече е счупена. Аз имам три билника, които сега счупих. Кому да се карам? Студът ги счупи. Ако е дете ще се караме, но студът ги счупи. Казвам: За добро е. Какво добро може да излезе от туй? Сега бих ви превел, но всяка една несрета в живота, тя е за добро.

Тръгват двама души, срещат се по пътя. Един човек с много хубав кон, среща друг добър човек, той язди магаре. Вървят и двамата, и приказват, единият на магарето, другият на коня. Единият от новите, не вярва, че има промисъл, човек сам трябва да си уреди работите – така мисли. Другият поддържа, че Бог е, който урежда живота. Спират се вечерта да си почиват и през нощта вълците изяждат магарето на онзи, който мисли, че Бог урежда работите. Онзи, който мисли, че човек си урежда работите, качва се на коня и отива, другият остава да върви пеш. Като отива, онзи с коня, градът, където отивал бил в обсадно положение и там го убиват. Другият не могъл да пристигне навреме, закъснял, понеже вълците му изяли магарето, но пък спасил живота си, останал жив. Ако вълците не бяха изяли магарето и той щеше да бъде убит. Но той пристига след няколко дена в този град, следователно, остава живота му.

Разправяше един наш брат, като бил търговец, качва се на един кон, пътува. Дохожда до едно място, конят не иска да върви напред, връща се назад. Този брат се връща. Друг човек минава на това място дето конят спира. Този човек вечерта бил убит от разбойници. Конят на брата се върнал, за да го спаси. Ако той насилеше коня, можеше и с него да се случи нещастие, но той се връща назад. И досега животът му е продължен. Онзи, насилил коня си и го убиват разбойниците. Казвам: Ха сега, вие разсъждавайте, защо единия го убиват, а другия не го убиват. – За да приказваме. Например, ако вие нямахте любопитство, какво ще ви гадая по ръката. Ако нямахте любопитство, нямаше да ви интересува. Казва: „Не ми говори, не ме интересува“. Каквото е писано на лицето и в него не вярвате, каквото е писано на главата, и в него не вярвате, не може да ви интересува.Та понякой път човек трябва да вярва.

Разправяше ми един господин, който не вярвал и как после повярвал. Казва: „Направих си къща във Варна, направих си казва, много хубава къща и търся кираджии. Иде един и ми дава една почтена сума за наем. Иде един и ми казва: „Много лоши хора са, не ги туряй“. – „Как са лоши?“ Иде друг и даже половината не дава. Онзи човек ми каза: „Не ги туряй първите, ще съжаляваш“. Но аз си мисля, ще ги туря, той не разбира. Като влязоха, тогава повярвах, че не трябваше да ги турям. Седяха няколко

години, нищо не платиха, повярвах. Сега предпочитам някой да ми даде по-малко. Първо, ако имах вяра в по-малкото пари, щях да взема нещо. Аз не повярвах, после станах вярващ“. Сега ние придобиваме вяра. Ние не вярваме в някои неща, трябва да се убедим. Повечето от вас сте безверници, ще се учите от вашата опитност.

Вярвайте, че противоречията са за добро в света, защото, ако не вярвате ще опитате. В туй, ако вярвате, веднага ще имате спокойствие. Ще кажете: „Защо да е така? – Тази сиромашия на мене ли се даде?“ За човека е, за добре е. Дойде някоя болест, за добре е. Дойде здраве, пак за добре е. Та казвам: Вие сега искате да се учите. Ако влезете в света, какво ще учите? Сега учите окултна наука. Като идете в света, какво ще учите, на какво ще ги учите? Аз, ако съм на ваше място, ако ида в света, на какво ще ги уча? – Ако видя един орач, ще кажа: Всичко имаш, само едно малко не ти достига. Ще го науча този орач добре да се отнася с воловете, ще го науча да говори малко, да не псува много. Ще го науча да не се кара с жена си, да ѝ говори малко любовно, да се отнася с любов. Сега и вас много малко искам да ви науча: Да се отнасяте добре. Вие сте много добри, но само малко любов ви трябва да носите. Ако бях на вашите години, ако искам да се запозная с вас, ще нося мускалче, ще кажа: Я, помириши мускалчето, пък разправете ми малко за розовото масло. Кръвообращението ще бъде добро, дишането ще бъде добро и двете ще бъдат добре. Другите работи ще се оправят.

Тук вземаха билет от лотарията. Аз го изчислявам, че не се пада, но понеже те са мераклии за мене да вземат билет, аз искам да се обезверят малко. Казвам: Колко мислите да спечелите? – Един милион, 500 хиляди, 200 хиляди. Питам после: Колко спечелихте? – Едва, казва, си взели стоте лева. В числата има едно съчетание. Има числа непроизводни. как мислите 1 и 2 производни числа ли са? 3-те е неутрално число. Трите знаете ли какво казва? – Светът да изгори, но чергата ми да не изгори. Ти очакваш от трите да те донесе някакво щастие. Та знаете ли, отива един млад американски проповедник, знаменит, на курорт, дето отиват богатите американци. Там имало една празна църква. Казва: „Даром ще им проповядвам през сезона“. Събират се всички, той проповядва. Сезонът се затваря и той остава, да му благодарят, гледа дано дойдат. Казват му: „Много ти благодарим за голямата услуга“ – и си отиват. Време е да си тръгва и гледа някой да дойде да благодари. Иде един маха с ръка, но той му носи една сметка да плати за осветлението на салона. Вие ще кажете: „Какви непризнателни хора!“ Как мислите вие, какво трябваше да направят тия? Ето, вие може да направите тази грешка на тия богаташи. Всеки ден всички го правят. Някой път даже колкото повече ни услужват, повече индеферентни сме. Един приятел трепери да ни услужи, ние

вземаме обратното. Някой, който пакости, на него гледаме да направим нещо. Кое е по-хубаво, добро ли да ти правят или зло да ти правят? Ако имате песмети от мамулено брашно от преди една година, или ако ви дадат сега смляно мамулено брашно, пресно, кое е по-хубаво? Един чувал песмети да ви дадат или едно кило прясно брашно, кое е за предпочитане? Аз бих желал килото, прясно брашно. Чувала с песмета бих оставил за другите. Не бих взел чувала с песмета, от преди една година правен. С килото прясно брашно ще си направя мамалига. Нали знаете как се прави мамалига? Аз да ви кажа: Стопля се вода, взема се една паница брашно, ще вземеш пръчица и ще туриш малко брашно, ще бъркаш. Ако искаш го направи гъсто, ще бъркаш, ще бъркаш, ще изваряваш. Другояче може да вземеш две шепи брашно, ще ги туриш в тиганя, ще направиш дупка, ще ври, ще ври и после ще го разбъркаш. Третият начин, след като го свариш, ще го сипеш в тавата, ще туриш малко сирене, ще туриш малко масло, ще го подпечеш да се зачерви. Има разни начини. Аз го харесвам в тиганя. Туй, което става в природата с малки разноски, то е за предпочитане.

Казвам: Не правете характера си много сложен. Не чакайте да ви задоволяват с много, от малкото, с една малка услуга. Вие някой път искате много. Да кажем, как бихте похвалили някого, който ви чел нещо? Някой поет, след като сте му чели поезията, с какви думи трябва да му благодарите? Как бихте казали на този поет? Един брат чел „В царството на живата природа“, казва: „Намерих една много малка погрешка в глаголите, във формите на еди кое си място“. Пък то може да се пише и така, и така. Една форма много рядко се употребява, другата по-често. Казвам: Не се спирайте на такива дребни работи. Един англичанин ще каже: „Ай-тел-ю“. Българинът казва: „Казвам ви“. Може да кажете: „Аз ви казвам“. Англичанинът ще каже: „Аз казвам на вас“. Англичанинът не може да го каже другояче. И да иска, в него е определено, аз ви казвам, личността. Българинът казва: „И лично може, може и глаголната форма само да се каже“. Казвам: Природата има един език. В нея двусмислени неща няма. Тя казва: „Аз казвам това нещо на Драгана, на Стояна, на Петко. Определено, аз го казвам това нещо“. Кой го казва? – Аз го казвам, който съм видял, което е проникнало в моето съзнание. Аз го казвам, което не сте опитали, не го казвам. Казват някои: „Аз го казвам, понеже съм опитал някои работи“. Туй, което сте опитали, него говорете. Стремете се да опитате, в психологията вътре, в сегашния живот трябва да опитате нещата.

Да допуснем някой път, вие се интересувате, вие искате да знаете причината, защо хората не ви обичат. – Не ви обичат, понеже имате малко магнетизъм и имате много електричество. Обичат хората с вас да се карат, понеже имате малко магнетизъм, повече електричество. Малкото

магнетизъм става причина да се карат хората. Всички избягват болните хора, понеже са демагнетизирани, няма онази живата радост, която искате да почувствате. Има някои хора, от които тече живот. Всички гледайте да бъдете проводници на живота, да тече от вас нещо свежо, свежи чувства, свежи мисли. Не да бъдете страхливи като зайци. Заекът и той допринася голяма полза в света. На заека ние много дължим. На заека му влияе луната, силно въображение има. Като чуе най-малкият шум, той се изправи на краката си, като свирне нещо той се изправи на краката си. После в заека има една черта много чудновата. Някой път ти може на равното да го видиш, ти си до него, той те гледа. Той мисли, че не го виждаш. Ти минаваш до него, гледаш го, а той седи. Един път аз го помислих за умрял, но като го хванах за ушите, започна да скача. Питам го: Защо седиш тук? Рекох да не е болен нещо. Като го пуснах избяга. Той е единствения заек, който хванах, помислих, че е болен. Да му направя услуга, пущам го. И досега разсъждавам, защо седи? Сега може да кажете, защо заекът не бягаше. Вие ще кажете: „Може учителят да мине и заекът да не се мърда, по благоволение седи“. Аз предполагам ето какво: В дадения случай, когато аз минавах, над мене хвъркаха орли, пък той ги вижда и се слегнал да го не видят. Аз съм опасен, но онези са още по-опасни. Той предпочете аз да го хвана. Тези орли отлетяха. Разбирам, че той ял попарата на орлите, сляга се. Аз ни най-малко не мисля, че за друго седи. Казва: „Той е лош, но те са по-лоши“. Аз не съм му правил никаква пакост, а заради онези сгушил се, гледа да бъде невидим. Избрал място в тревата. Аз като минавах го видях, но този орел не може да го забележи, той се скрил в тревата да го не видят от страх.

Противоречията са едно благо в света. В сегашния живот са едно благо за умните, а едно нещастие за глупавите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
16 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 14. I. 1938 г., петък 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_01_16 Двете жени
утринно слово

ДВЕТЕ ЖЕНИ

Размишление.

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Лука.

Ще изнеса един пример от обикновения живот. Вчера стоях вън на площадката пред стаята си и се разговарях с един брат и една сестра. По едно време нещо пропълзя между нас. Поглеждам, една бяла котка. Тя се гуши, дебне врабчетата. Погледнах я и си помислих: Тя сега е на изпит, да видим, как ще постъпи. Котката възприе мисълта ми и се обърна към мене: Учителю, аз приех вече новото учение, вегетарианка съм, не ям птички. Аз я гледам, нищо не казвам. Наблюдавам я, какво ще прави. Обърнах се към север, дадох вид, че не я виждам. Тя се качи на едно дърво и маха с опашката си, като със знаме. Иска да каже: Видиш ли, аз развявам бялото знаме, примирих се с всичко. От друга страна, тя си мисли: Отде се намери, че дойде толкова близо да мене? Стои на дървото спокойна, с благороден вид, като вас, не обръща внимание на птичките. После слезе от дървото. В това време дойде един брат отвън, който, без да иска, прогони врабчетата. Като видя това, котката ми каза: Ето, как си издържах изпита. – Издържа го, защото врабците отлетяха и защото не си сама. Ако беше сама, тогава щяхме да видим, доколко щеше да си издържиш изпита.

Често и вие се натъквате на свои стари навици, с които дълго ще се борите. Например, имаш навик да се почесваш по главата. Сърби те или не, ти се почесваш. Какво ще правиш, ако си войник на пост? Можеш ли постоянно да си вдигаш ръката и да се почесваш? И да те сърби, ще се въздържаш, иначе, ще те накажат. Казваш: Не мога да търпя, да стоя на едно място. Как ще стоиш на едно място, ако си на пост? Ако войникът може да търпи, защо духовният човек да не търпи? Човечеството се нуждае от нов начин на възпитание. Всички хора очакват външна благоприятна обстановка. Някога е било така. Днес на целия свят – със своите прояви, се гледа като на естествена обстановка на възпитание. Обаче, при възпитанието са нужни и вътрешни условия. Например, вземаш под наем една къща. Външно тя е неприветлива, мрачна. От тебе зависи да измениш, както външната, така и вътрешната обстановка и да направиш къщата удобна. Не очаквай да дойде някой отвън да измени обстановката на къщата. Като ви наблюдавам, виждам, че и досега още очаквате отвън да се подобрят условията на вашия живот.

Какво ще пишете върху темата „Две по две е четири“? Какво означава

четворката? Според кабалистите, двойката е женско число. Значи, 2 Х 2 – две жени в една къща. Могат ли две жени да живеят заедно? – Могат. Едната е майка, другата е дъщеря. Ако ви кажа, че трябва да имате две жени, ще се възмутите. – Как, две жени? Това е многоженство! – Кой мъж няма две жени? Някои мъже имат по 4 – 5 жени. Правилно трябва да разбирате. Пет-шест жени в една къща, това са пет-шест дъщери. И жената може да има двама мъже, може да има и пет-шест мъже. Това са синовете ѝ. Ако разбирате въпроса буквално, ще дойдете до голямо противоречие. Според вас, по-добре е в една къща да има една жена и един мъж, отколкото две жени или два мъжа. Лошо е в една къща да има двама мъже или две жени, когато те имат еднакви права. Ако едната жена е господарка, а другата слугиня, или единият мъж господар, а другият слуга, това е в реда на нещата. Бащата господар, а синът слуга, или майката господарка, а дъщерята – слугиня, и това е в реда на нещата. Обаче, ако синът е господар, и дъщерята – господарка, работите не вървят добре. – Защо две по две е четири? Четворката е закон, който води към изходния пункт, отдето започва всяка работа. Четворката е образувана от двете ръце – две жени, и от двата крака – също две жени. От двете ръце, дясната е господарката; тя заповядва на лявата да служи. Същото отношение има между двата крака: десният е господарят, а левият – слугата. Изобщо, цялата дясна страна на тялото е господарят, а лявата – слугата. Мислете върху тези въпроси, да ви станат ясни. Те представят сериозна, строга школа за изучаване.

Мнозина мислят, че разбират живота, че са много напреднали. Напреднали са като моята котка. Като я гледам как се докарва, казвам ѝ: Слушай, няма да гониш птичките! Ако продължаваш да ги гониш, аз ще те изгоня. Тя вдигне опашката си, започне да се умилква и казва: Учителю, твоята дума е свещена за мене. – Свещена е моята дума, но още утре, като ме няма, забравя моето учение. – Как ще ни сравняваш с котката? – Аз разсъждавам обективно. Животните са създадени от Словото Божие – Синът. Той създаде играчките на хората. Бог Отец създаде човека. За да има той играчки. Словото каза: Да бъдат животните – и създаде животните. „Земята да прорасте растенията, водата – рибите, въздухът – птиците. И всичко, каквото каза разумното Слово, стана. – Че аз животно ли съм? – Ами какво си? – Аз котка ли съм? – Ами какво си? Знаеш ли, какво е котката? „Кот“ „о“ „т“, означават това начало, което създаде всички качества. На английски „коот“ означава дреха.

Значи, под „котка“ се разбира онова, което може да те облече; което може да те научи, да излезеш от известни мъчнотии. „Котка“ означава още това, което преде. Да преде, да тъче наляво и надясно. Ко-тка, тя тка – от глагола тъка. Мъчнотията при тъкането е, докато хванеш първата жичка. После

работата върви добре. Вие искате Бог да има добро мнение за вас. Казвате: Чудно нещо, молим се на Бога, а Той не ни слуша. – Как ще слуша моята котка? Мислите ли, че аз бих дал на котката едно птиченце да се разправя с него както иска? Мислите ли, че котката ми говори истината? Котката обиколи натук-натам, качи се горе – излъга ме. Следователно, докато лъже, човек е животно. Докато лъже той, външната обстановка е по-силна от него. Щом е по-слаб от външните условия, човек е роб; щом е по-силен от условията, той е господар. – Искам да стана господар. – И това може. – Как? – Като станеш първо господар на условията в себе си. Щом можеш да заповядваш на себе си, сам да изправяш грешките си, ти си господар.

И сега, като ви наблюдавам, виждам ви като светии, като ангели, но това са състояния. Можете ли да задържите едно състояние за дълго време? Лицата ви, погледът ви, обходата ви са ангелски. Не се минава половин, един час, гледам – лицата ви помрачени: ангелът изчезнал, едно тъмно същество останало у вас. Гледам, погледът ви раздвоен, устата изкривена, носът малко сплеснат, веждите свити, косите разчорлени. Тръгнал неглиже, казва: Не съм разположен. – Какво означава неразположението? Не забравяйте, че вие отсега нататък ще се борите с навиците на хиляди поколения. Предстои ви да решавате мъчни задачи, без разрешението на които не можете да минете курса, който ви се преподава. Някой казва, че днес се молил много добре. – Молил се много добре, а всъщност, видял всичко, каквото става в салона. Да се молиш, това значи да забравиш окръжаващата среда, да не се интересуваш от това, което става около тебе. Някой се почесал, ти си го видял; някой се закашлял, ти си го чул. Като се молиш, трябва да бъдеш сляп и глух за външните неща. Ако те интересуват външните неща, ти ще ги възприемеш чрез ума си и ще ги пренесеш в невидимия свят. Там нямат нужда от човешки образи. Умът трябва да бъде чист. Само онова ще отиде при Бога, което обхваща напълно съзнанието ти. Не обичаш един човек и като се молиш, вниманието ти пада върху него. Чрез мисълта си, ти пренасяш неговия образ в другия свят. Ето защо, когато отиваш при Бога трябва да очистиш съзнанието си от всички странични образи. И умът ти трябва да бъде съвършено чист. Че се вмъкнал някой нечист образ в мисълта, ти не си отговорен за това. Изкуство е да не допущаш нищо отрицателно в ума си. Имаш една празна чаша. Напълни я с бистра, чиста вода. Ще кажеш, че чашата е пукната, и в нея прониква нечистота. Тури тази чаша настрана. Ако твоето сърце и умът ти са пропукани и оттук-оттам влизат нечистотии, които опетняват хубавото, де е тогава тяхната ценност? С какво ще се явиш пред Бога? Ще кажете, че сте ученици. Щом сте ученици, аз ви правя една операция. – Толкова ли сме лоши? – Щом сте от добрите хора, ще ви дам една задача.

Светът се нуждае от добри работници. Като такива, ще ви назначим на отговорни служби: дипломати, управници, държавници, генерали. Щом заемете тези служби, непременно трябва да оправите света. Генералът не може да очаква победа, ако не е чист. Ако умът му не е светъл, съобразителен, да схване обстановката на нещата, той не може да разчита на успех. Богатият не може да се справи с богатството си, ако не е умен. Ще кажете, че генералът е светски човек. Това нищо не значи. Генералството не е лошо нещо. То е почетна длъжност. Генерали има и между ангелите. Важно е за вас, като отидете на небето, какво място ще заемете, каква служба ще ви дадат. – Като умра, нищо вече не ме интересува. – Прави сте, но като отидете в другия свят, и там ще искат от вас работа. На земята си професор; в другия свят ще бъдеш ли професор? Тук си майка, баща; ще бъдеш ли и там такъв? Представи си, че там не се нуждаят от майки. – Там ще бъда слуга. – Представи си, че там не се нуждаят от слуги. Каква служба ще заемеш тогава?

Разумният, невидимият свят е организиран. Физическият свят е отражение на онзи свят, но в окарикатурен вид. Много неща в този свят са окарикатурени. Гледаш, носът на някого е изкривен, на друг – голям, устата също изкривена, окарикатурена. Казваш, че не можеш да се контролираш. Там е изкуството: да седиш тих и спокоен; каквото става около тебе, да знаеш причината му и да не се вълнуваш. Не считай, че всичко отвън има отношение към тебе. Вчера наблюдавах една сестра, весела, вдъхновена от нещо. Разговаря се с всички така, като че е разрешила всички духовни въпроси. Готвеше се да дойде при мене. Разбрах мисълта ѝ и казах: Днес е събота, ден на Бога. Аз не разполагам с този ден, затова днес никого не приемам. Всеки човек е длъжен да отиде този ден при Бога, да даде отчет за работата, която е свършил през шестте дни. Можеш ли да спреш онзи, който отива да прави оглед? Той е като войник, не можеш да го спреш. Тази сестра е напълнила вече торбата си, но иска и от мене да вземе нещо. Не ѝ е нужно повече. – Дай ми още едно коматче, поне за детето. – Ела утре, днес детето ти може да остане малко гладно. Друг път, в събота да не ме безпокоиш. След тези думи, почувствах нейното недоволство. Тя изведнъж извади законника и каза: Учителю, аз не познавам този, който ми говори сега. Не мога да слушам този Учител. – Значи, тя чете кодекса. Аз ѝ казах меко: Сестра, днес съм неразположен. Бъди така добра да ме освободиш. Утре целия ден съм свободен, ела, когато обичаш. – Сега пък аз те арестувам за три дена. – Кой арестува Учителя? Колко повърхностно разглежда тази сестра нещата! Колко е недосетлива!

Друг случай. След малко иде друга сестра. И тя има някаква мъчнотия. И на нея казвам, че не приемам в събота. Аз искам да приложа закона

еднакво към всички. Като не приех едната сестра, и другата не можех да приема. Щом отстъпя на едного, трябва да отстъпя на всички. Тя се обиди. Ако съм при извора, ще постъпвам еднакво към всички: на всекиго ще давам по една чаша вода, обаче, ако на едного измия съда, а на другиго не измия, това е лицеприятие. И вие всеки ден се намирате в трудни положения, както и аз. На мене не ми струва много да уредя работите на всички. Как трябваше например да постъпя с първата сестра? Тя искаше да помогне на бедните. За да задоволя желанието й, трябваше да й кажа: Сестра, понеже днес съм зает, вземи тези 20 хиляди лева и обиколи цяла София. Дето намериш бедни, раздавай по колкото пари намериш за добре. Като свършиш мисията си, ела да ми разкажеш, какво си направила. Ако и вие постъпите така, няма да ви арестуват. Не дадете ли парите, веднага ще ви арестуват.

Днес всички говорите за новото учение. Какво представя то? – Метод за справяне с всички стари навици. Не да се откажете от тях, но да ги изправите. Ако занесеш една изкривена ос при ковача, той няма да я изхвърли, но ще я тури на огъня, да я изправи. Кривото ще се изправи на огъня. Представи си, че при тебе дойде човек, който има голяма мъчнотия. Нямаш начин как да му помогнеш. Умен трябва да бъдеш. Ако си музикант и познаваш добре законите и правилата на музиката, лесно ще му помогнеш. Но ако знаеш по-малко от него? Искаш да напишеш една песен. Не е достатъчно само да наредиш ноти, но трябва да ги разпределиш в тактове със съответните знакове и паузи. Ако не си сигурен в познанията си, ще потърсиш по-опитен музикант от тебе. Той ще коригира твоята песен. Как ще я коригира онзи, който знае по-малко от тебе? Следователно, само онзи може да помогне на твоята мъчнотия, който знае повече от тебе.

Снощи, понеже бях арестуван за три дена, слязох в салона да посвиря на пианото. Веднага се събраха около мене братя и сестри и започнаха да пеят. Това, което свирих, беше съвсем ново за тях. Никога не бяха го слушали. Свирих за природата, за течението на реката и други. Какво разбраха, които ги слушаха? Сега и аз ще ги запитам, както един свещеник запитал слушателите си: Знаете ли, какво ще ви кажа сега? – Не знаем, дядо попе. – Щом не знаете, няма какво да ви говоря. – Знаем, дядо попе, знаем. – Щом знаете, пак няма какво да ви говоря. – Не, това е извъртане на истината. Мъчнотиите и погрешките са общи за всички. Щом дойдете до тях, трябва да ги изправяте. Човек е дошъл на земята за две неща: да изправя погрешките си и да оцени направените добрини. Значи, едновременно ще изправяш и ще оценяваш. Ще оценяваш добрите неща, а ще изправяш лошите. Това изисква Новото учение: да изправяш грешките, които си направил, и да оценяваш благата, които Бог ти е дал.

Всички останали неща са второстепенни. Ако си музикант, ще цениш музиката, същевременно ще изправяш грешките в нея. Музиката има свои закони. Много грешки има в музикалните ръководства. Аз намирам отлични работи в тях, но същевременно, колко несъответни неща има. Несъответните неща не трябва да се изучават.

Да се върнем към въпроса за двете жени. Какво ще правиш, ако ти дадат две жени? За да разрешиш въпроса правилно, едната жена ще направиш другарка, а другата – своя дъщеря. Другарката ти ще бъде стара, 120 годишна, а дъщеря ти – млада, 19 годишна. Лицето на едната ще бъде гладко, красиво, с тънки вежди, с червени устни, а на другата – набръчкано, да не предизвиква никакво изкушение. – Кога се изкушава човек? – Когато светлината му е слаба. Ако стъпиш на лед, тънък един милиметър, непременно ще пострадаш. Ледът ще се пропука и ще паднеш във водата. Ако стъпиш на лед, дебел половин метър, по него свободно може да ходиш. Следователно, не стъпвай на слаб, тънък лед. Казват за някого: Характер има този човек. Под „характерен човек“ разбирам човек с организирани мисли, чувства и постъпки. Казвате: Няма защо да се говори по въпроса как може да се справи човек с две жени. – Прави сте, в това отношение вие сте по-учени от мене. Аз не мога да разреша този въпрос, не мога да се справя даже с една жена, а вие се справяте с няколко жени. Ще кажете, че не съм женен, затова не мога да се справя. Не че не съм женен, но съм невежа. Голяма философия е да се справи човек с две жени. Даже с една жена е мъчно да се справиш, колко повече с две жени. Жената е много взискателна, мъчно ѝ се угажда. Ще те върти на девет шиша. Аз не искам да ме въртят нито на един шиш, колко повече на девет. Жената ще иска поне две слугини, хубава къща. За всяко неудобство ти ще бъдеш виновен. Като ѝ купиш обувки, шапка, все ще намери нещо в тях да е недоволна. Тя иска с един поглед само да разбереш, от какво има нужда. Като зная всичко това, аз съм предпазлив, не правя никакви връзки. Вие се оплаквате, че сте пропаднали, а аз стоя настрана и се смея. Питаш: Ти опитал ли си това положение, че се смееш? – Не, аз съм голям невежа в тази област. Това, което казвам за жената, се отнася и за мъжа. И на мъжа не може да се угоди лесно. Въпреки това, няма по-хубаво нещо от мъжа и жената; няма и по-лошо нещо от мъжа и жената. Това е мое мнение, което държа за себе си. Как мислите вие, това е ваша работа.

Казвам: Няма по-голямо нещастие от това, глупав мъж да се ожени за умна жена. Това е все едно, грешният, глупавият да служи на Господа. Такъв човек ще служи на Господа! Щом искаш да служиш на Господа, трябва да бъдеш умен – така разбирам аз. Умна жена е тази, която не се занимава с дребнавости. Щом отива да служи на Господа, тя не мисли за себе си, а за другите. Тя не мисли за дрехи и обувки, а въпреки това, всичко

в нея е в пълна изправност, защото знае, че отива при съвършено същество. Той не търпи никакви погрешки, нито един фалшив тон. Всеки тон на гласа трябва да се отличава с чистота и мекота. Ако вземеш неправилно само един тон, Той казва: Ще започнеш отново. Като слушам от стаята си онези, които свирят в салона, разбирам, че не са още научили упражнението. Започнат да свирят и след малко спират. Казвам: Сгрешиха нещо. Пак започват, пак спират, докато най-после започват леко, плавно; карат до едно място, после пак спират. Така постъпва и капелмайсторът. Щом музикантите направят и най-малката погрешка, той ги спира. Пак започват, пак ги спира. Способните цигулари лесно възприемат, но мнозина насила карат работата. Има закони в музиката, които трябва да се спазват. Лъкът трябва да бъде в перпендикулярно положение на струните. При това, ако е близо до магаренцето, тонът е един; ако е далеч, тонът е друг. Истинският музикант трябва да разбира отношението между слънчевата и земната енергия. Ако не го разбира, той минава за посредствен музикант. Ще кажете, че лесно се свири и пее. Опитайте се, ще видите, колко е лесно.

Сегашните хора имат неправилно схващане за себе си: или се подценяват, или се надценяват. Казваш: Голям грешник съм. – Може да си грешник, но не толкова голям. Грешник си, защото паметта ти изневерява и без да искаш, казваш неверни работи. Слушам често да цитират думите ми и намирам, че са много преувеличени. Смисълът на думите ми е изцяло изменен. Всяко нещо, което се превежда, има съвсем друго значение от онова, което е вложено в него. Всеки пример, който съм дал, е метод за изправяне на известна погрешка. Разбиране е нужно на човека! Питаш: Защо Бог е създал мъжа, защо е създал жената? – Това са служби. Господар, слуга – това са също служби. Никога ти няма да разбереш живота в неговата пълнота, ако в сърцето ти не прониква Божията Любов. Без любовта животът остава неразбран. Искаш да те обичат. В какво се изявява обичта? Дойде при мене един гладен човек. Щом го обичам, аз ще го нахраня и то с най-хубавата храна. Ако е жаден, ще му дам най-хубавата изворна вода. Ако има нужда от дрехи и обувки, щом го обичам, ще му задоволя и тази нужда. Ще кажеш, че той може без обувки, без шапка. Може, но никой не е без шапка. Косата не е ли шапка? Брадата не е ли шапка? – Жената няма брада. – Ако жената заеме мястото на мъжа, и тя ще има брада. Брадата на човека е израсла от мъчнотиите, при които е живял. Американците имат навик, всяка сутрин да се бръснат. Лицата им са гладки и хубави, но така те изнежват кожата си и лесно заболяват от катар в гърлото, от кашлица. Добре е, като се обръснат, да намазват лицето си с дървено масло, за да запазят топлината на кожата си. Аз зная причината, дето англосаксонците се бръснат всеки ден. С това те искат да придобият повече мекота, защото мъжкият принцип у тях е силно развит.

Много противоречия те разрешават с боксиране. Американецът казва: Който дойде в Америка, длъжен е да зачита американските закони.

При мене идват мъже и жени, оплакват се един от друг. Жената е недоволна от мъжа си. Казвам ѝ: Ти си влязла в държавата на мъжа и ще се подчиняващ на неговите закони. И на мъжа казвам: Ти си влязъл в държавата на жената, ще се подчиняваш на нейните закони. Същият закон е и в братството. Когато сестрата влезе в държавата на брата, длъжна е да се подчинява на неговите закони. И когато братът влезе в държавата на сестрата, длъжен е да се подчинява на нейните закони. Това са отношения, които трябва да се спазват. Вие искате да бъдете господари. Това е невъзможно. От години вие ме слушате и добре ме слушате. Защо? – Защото сте влезли в моята държава. Ако отида сред публика, която никога не ме е слушала, ще ме подложат на голяма критика. – Влязъл съм в тяхната държава. Те ще критикуват всяка дума: всеки глагол, всяко съществително, прилагателно, местоимение; всяка точка, запетая – де съм се спрял, колко съм се спрял. Тези хора критикуват. Знайте, че и вие ще влезете в един свят, дето ще ви критикуват. Светът, в който влизате сега, е крайно взискателен. Хората там не са груби, но взискателни. Ако отидеш в Америка, трябва всяка дума да изговориш правилно, точно, на срички ще я изговориш, за да те разберат. Иначе ще останеш неразбран. На български не е така. Ще изговориш думата изцяло и ще те разберат. Например, на английски думата „bear" има няколко значения: търпелив, мечка и др. От произношението на думата зависи нейното значение.

На български думата „любов" е като английската „bear" с няколко значения. Затова, именно, като говоря за любовта, не ме разбират. Казвате: Той говори за любовта, но си има свое разбиране. Неистина, много години говоря за любовта, но отчасти съм успял да изправя и изчистя тази дума. Тя е силна дума, искам да възстановя гражданското право на любовта, та като говоря за любовта, всеки момент да разбирате нейния първичен смисъл. – Какъв е нейният първичен смисъл? – Като произнеса думата „любов", съзнанието ми се просветлява, става ми приятно, весело; разбирам растенията, животните, всички живи същества. Ако не я изговоря правилно, всичко се обърква в мене. Съзнанието ми се помрачава и животът ми се обезсмисля. Не е лесно да обичаш хората. Всички стават взискателни към тебе; всеки желае да постъпиш към него така, както той разбира. Откак говоря на хората за любовта, много бели си създадох. Малко да повиша гласа си, веднага ми казват: Нали говориш за любов? Така ли се говори? Дойде някой беден, иска да му помогна. Ако не го задоволя, както той иска, казва ми: Нали говориш за любов, трябва да бъдеш щедър. Дойде друг, иска да влезе в стаята ми, да види как живея. Ако го пусна, започне да разглежда какво има вътре и казва: И аз бих

желал да бъда Учител! Какво има в стаята ми? – Барометър, часовник, книги. Колко време се мъча да регулирам часовника, но той или излиза напред, или остава назад. Влияе се от външните условия.

Цялото човечество, както и отделният човек, се намират под външни влияния, поради което всички грешат. За да се изправят грешките, човек трябва да разбира силата на външните влияния и да се пази от тях. Например, всички говорят за любовта, но като я прилагат, изпадат в грешки и противоречия. И вие се чудите, защо като ученици на новото учение, изпадате в противоречия. Много естествено, като ученици на новото учение, вие се отваряте за всички. Всеки иска да влезе във вас, във вашата стая, да види, как е наредена. Ако е разхвърлена, веднага си излиза. Ако е добре наредена, дошлият влиза вътре и разглежда всяка вещ поотделно. После казва: Богат е този човек, има какво да му се вземе. Щом ви оберат, вие сте вече в противоречие. Ако не ви оберат, ще ви критикуват. Човек трябва да знае, защо критикува. За да не се натъквате на противоречия, слушайте ме. Който ме слуша и изпълнява Словото, никаква катастрофа няма да го сполети; ако не ме слуша, ще се натъкне на сблъсквания, както треновете се сблъскват. За да не става катастрофа с треновете, единият от тях трябва да тръгне или по-рано, или по-късно. Дето линиите се пресичат, има опасност от сблъскване.

Като ученици на новото учение, от вас се изисква да бъдете предвидливи. Любовта ще ви дойде в помощ, да ви избави от всички катастрофи. Наблюдавам, как постъпват хората. Някога остана свободен и започна да си мия краката. В това време някой хлопа отвън. Аз не отварям, работа имам. Той хлопа втори, трети път, иска да му отворя. Питам се: Защо този човек не почака малко? Щом съм вътре и не отварям, значи, или се храня, или си мия краката, или имам някаква важна работа. Ако не може да чака, да се върне назад и да дойде след половин час. Светът е създаден от Бога, няма защо толкова да викате и крякате. – Ама аз се молих на Бога. – Ще чакаш, докато получиш отговор. Ако ти се отговори веднага, добре; ако отговорът се забави, пак е за добро, ще чакаш. Не мисли, че като си се помолил, веднага ще ти отговорят. Разумните същества от онзи свят се занимават с всички хора, а не само с един човек. Те имат много работа, оправят света. Не е лесно да задоволиш всички хора, да ги възпиташ, да ги научиш да търпят. Тези дни дойде при мене едно момиченце, плаче, иска нещо. Аз не му казах да вярва в Бога, да следва правия път, но го запитах, какво иска. То ми каза от какво се нуждае и аз му помогнах. Като помагам на хората, аз си мисля: Господи, както аз помагам на хората, така Ти помагай на мене. Както Бог ми услужва, така и аз искам да Му услужвам.

Като дойде някой при мене, аз го погледна изпитателно, т. е. с погледа на

любовта. Той е най-правилният поглед, както положението на лъка в ръката на големия майстор – цигулар. Погледът трябва да бъде насочен към Бога, нито надясно, нито наляво. И тогава, каквото кажа, така излиза. Всяка дума, всеки поглед, които излизат от човека, трябва да бъдат разбрани, да не внасят никакво раздвояване в хората. Иначе всичко, което излиза от тебе, ще се върне назад. Картината, която си нарисувал, ще се върне пак при тебе. Сега художникът продава картините си, т. е. своите деца. Това е най-голямото нещастие за него. В невидимия свят, обаче, никой художник не продава картините си. Хората трябва да знаят това и, като гледат картините на художника, да го възнаградят, без да вземат нещо от него. Художникът си знае, какво изпитва, като продава картините си. Същото се отнася и за писателите. Напишеш нещо и го продадеш. И аз съм казал хубави неща на хората, те ги взеха, но станаха ли по-добри? Някои ще кажат, че по-добре щеше да бъде, ако не знаеха тези неща. – Защо? – Нямаше да бъдат отговорни. Като ги знаят, носят вече отговорност. – Отчасти са прави. Според мене, по-добре да знаят истината, макар че ще носят отговорност.

Помнете: Ще дойде ден, когато и вие ще минете през моята опитност. Ще бъдете умни, правилно да направите завоя, да няма голямо стъргане. Ако мислите, че ще минете без стъргане, лъжете се. Колкото повече знаете, повече грешки ще правите. Аз искам да ви науча да цените и да благодарите. Ценете очите, ушите, носа, устата, ръцете, краката, които Бог ви е дал. Благодарете за всички блага, от които се ползвате. Вие нямате представа, колко струват благата, които ви са дадени. Бог е работил милиони години, докато ги създаде. С Него заедно са работили милиони същества за тия блага, от които вие се ползвате, без да благодарите. Много хора живеят със заблуждението, че Бог не съществува, че благата идат сами по себе си, без грижата и усилията на някакви същества. Говорят за нов живот, но го търсят вън от себе си. Новият живот е вътре в човека. Освободете се от стария живот, от лъжливите схващания, от външната опаковка на нещата. Само така ще бъдете свободни. Само свободната душа може да разбере Божия свят. Не е ли свободна, няма да го разбере. Човек може да разбере отвън само онова, което е и вътре в него. Казваш: Трябва да се борим с недъзите на света. – Те са общи, колективни. Ето защо, за да се борите с тях, нужно е разбиране, да знаете законите на общия, колективен живот. Ако не разбираш тези закони, ти ще се намериш под центъра на тежестта, дето е най-голямата сила. Всеки недъг има свой център на тежестта. Бъди умен, застани накрая, дето тежестта е по-малка. Иначе, ще бъдеш смачкан. Ако се намериш пред една река, застани накрая, дето течението е най-слабо. Ако спреш в средата, при най-силното течение, то ще те завлече.

Питам сегашните религиозни и духовни хора: Какво очаквате днес? – Да дойде Царството Божие на земята. – За да дойде Царството Божие, знаете ли какъв преврат трябва да стане във вас и вън от вас? За да израсте добро жито, знаете ли през колко изпитания минава земята? Плугът минава през нея, разорава я; лопатата и мотиката минават няколко пъти през нея, да я очистят от камъни и плевели. След това иде доброто и чисто жито. Новото, което иде, ще преобърне и вашия живот. Това да не ви плаши. Работете върху себе си съзнателно и гледайте да запазите ангелското и светийското състояние, в които попадате. И ангели ще станете, и светии ще станете, но временно. Ще изпаднете в състоянието и на обикновения човек – важно е от всичко да се учите. Ангелът е човек, който служи правилно. Светията е човек, който прилага любовта на място. Следователно, от ангела ще се учиш да служиш, а от светията – да любиш. Ще цениш благата, ще цениш работата и труда на хората. Изучаваш музика – ще цениш това, което ти се преподава. Който може да цени и благодари, той ще задържи красивите моменти в себе си за по-дълго време. Една минута да е, но той ще я използва разумно. Щом си спомни за тази минута, той отново ще я преживее. Няма по-голямо благо за човека от това, да го посети един ангел или светия. И грешник да е, той ще живее със спомена за това посещение. Спомняйте си момента, когато Бог ви е създал с любов. Той ви е създал чисти и ви е пратил на земята с благословението си, да се ползвате от благата на живота. Всички блага са добри, когато се оценяват. Щом не се оценяват, и добрите блага стават лоши.

Един ден ми донесоха топла баница, както я извадили от фурната. Като я помириса, котката тръгна след мене, да ѝ дам малко баница. Аз отчупих едно парче от средата и ѝ го дадох. Като усети горещината ѝ, тя веднага го бутна с крака си, не можеше да яде толкова горещо. Като постоя малко, баницата изстина, и тя започна да яде. И на вас казвам: Когато не издържате на някои неща, причината е, че известни блага са по-горещи, отколкото трябва. Идвали са при мене сестри да се оплакват от братята. Една сестра се оплаква, че един брат стиснал ръката ѝ. – Защо? – Обича я човекът. – Така ли се изразява обичта? – Той обича така. Другите обичат по друг начин. – Ограничава ме, не ми позволява да говоря с този или онзи брат. Имам право да гледам само някой брат. – Много естествено. Този брат, когото ти позволява да гледаш, е хубава лупа, през която можеш да четеш. Другите братя не са хубави лупи. Така мисли той. Всяка сестра и всеки брат трябва да бъдат свободни, да гледат през всички лупи и да се учат. Бог е дал очи на всички, свободно да гледат външния свят.

Една жена казала на мъжа си: Вие, мъжете, понеже сте създадени от пръст, ще гледате надолу, към земята, с всичкото си смирение. Няма да гледате жените. А ние, жените, понеже сме направени от реброто на мъжа, имаме

право да гледаме мъжете. Значи, мъжът ще гледа към земята, а жената ще гледа към реброто на мъжа, мястото, отдето е излязла. Гадайте свободно към мъжете, но само към ония, които са бели като ребрата си. Приятно е да гледаш чисти ребра. Обаче, сегашната жена е изгубила белината на ребрата и, от време на време, трябва да ги чисти. Всеки ден тя трябва да ги чисти с гъбичка, та като чисти ребрата си, да чисти и мъжа си. – Как да разберем това? – Ще го разберете, като се очистите. Малко се иска от хората, за да живеят щастливо.

Сега искам да остане у вас следната мисъл: Мъжете да обичат земята, от която са направени; жените да обичат мъжете, от които са излезли. Преди това, обаче, мъжете и жените да обичат Бога, от Когото са излезли. Тялото на мъжа е направено от пръст; тялото на жената е направено от тялото на мъжа. Но душата и на двамата е излязла от Бога. Първото нещо е – всички да имаме любов към Бога. Щом имаме любов, всичко останало ще се нареди. Любовта осмисля всичко. При любовта всяка мисъл е добра. Дето е любовта, там няма никакво престъпление. Само при безлюбието се вършат престъпления. Дал си на някого 20 хиляди лева, а после вземеш нож и го прободеш, защото не ги върнал навреме. На място ли си дал тези пари? Ако направиш едно голямо добро, а после го нараниш, доброто се намалява. Ако му дадеш само един лев, а излекуваш раната му, малкото добро се увеличава. Любовта добива цена, когато заздравява раните на човека.

Като слушате да ви говоря така, казвате, че днес това е неприложимо; то ще се приложи в бъдеще. Не, всичко, което ви говоря, още сега може да се приложи. – Докато не се справим с кармата, не можем да приложим новото. То ще чака други прераждания. – Не мисли, че другите прераждания носят по-добри условия. Всеки живот на земята е съчетание от добри и лоши условия на минали животи. Задачите от миналото трябва да се решат още през този живот. Не изпадай в заблужденията на младата мома, която вярва в обещанията на своя възлюбен, че ще я направи царица. Работа се иска от всички, а не благуване. Дето и да сте, ще знаете, че няма по-добро място на земята от Изгрева. Изгрев е едно благоприятно съчетание на условия, незаменимо съчетани. Под нас има една скала, която от година на година се уякчава, оформява се. Ние се намираме в една възходяща зона. Почвата на всички страни в Балканския полуостров постепенно спада, а мястото, дето се намира Изгрев, постепенно се издига. Бавно се издига, с по 10 – 20 см. на година, но това повдигане е непрекъснато. Освен това, планинските вериги, които ни обикалят, имат особено съчетание. Слънчевата светлина също се отразява по особен начин. Тук, на Изгрева, ние придобиваме такава светлина, която не е достъпна за всички. Важно е да се задържи тази светлина. – Какво

представя България? – Тя е място, дето всичко расте добре. Щом израстем, тогава можем да отидем и в Русия, и във Франция, и в Англия – навсякъде. Един швейцарец казал: Швейцария е страна, дето няма лъжа. Който иска да се научи да не лъже, швейцарец да стане. Който иска правилно да се товари и разтоварва – да прави сделки с милиони – англичанин да стане. Който иска да се научи правилно да расте, в България да дойде, българин да стане.

И тъй, изучавайте изкуството, правилно да растете. Целият свят, създаден от Бога, съдържа всички качества, необходими за човека. Всеки народ е благоприятна почва за възрастване на ценни семена. От всеки народ ще придобиете известни качества, които Бог е вложил в него. За да получите Божието благословение, ще обиколите целия свят, ще изучавате всички народи. Сега, като българи, гледайте да изучавате изкуството за растене. Това е благословението, което Бог е дал на българина. Ако научите добре това изкуство, всички останали изкуства лесно ще ви се отдадат.

Оценявайте благата, които Бог е дал на всеки човек и на всеки народ. Това ви желая и аз.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

16. Утринно Слово от Учителя, държано на
16 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

Книги:
* Двете жени
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1938_01_17 Живият хляб
неделна беседа

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

„Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си."
Духът Божи.

Има неща в живота, които човек трябва да ги желае. Има неща, които не трябва да ги желае. Ще кажа конкретно. Това, което отваря пътя ти, желай го. Това, което затваря пътя ти, не го желай и го отхвърли. Тази истина е превеждана различно. Казвате: „Старата истина." Там е погрешката на хората, че мислят истината за стара и за нова. Стара истина в света не съществува. Истината сама по себе си е неизменяема. Тя обича да се облича в различни дрехи, вследствие на което външно днес не е такава, каквато е била едно време. Тъй както едно време се е обличала, днес тя не се облича така. Например, вземете истините в съвременните науки. Често хората казват: „Трябва ли човек да изучава науките?" Организмът работи с всички науки, които днес се изучават. Няма наука, която да не е застъпена в човешкия организъм. Всички науки са в организма вътре – и химия, и физика, и астрономия, и геология, и астрология, и икономика, и богословие, какви ли науки няма да намерите в организма. Това, което се застъпва в нашия душевен живот, едва сега започва да излиза навън. Казвате: „Трябва ли да учим?" – Ще учиш, разбира се. Ако твоето тяло, твоят организъм си служи с всички тия науки, трябва ли ти, господарят на това тяло, да бъдеш толкова прост, да не разбираш от тия науки, които са в него? Вземете, например, Слънцето има влияние върху човешкия организъм. Меркурий също така има влияние, Юпитер, Венера, Сатурн, всички звезди и планети имат влияние върху човека. Това са стари истини, известни отдавна на човечеството. Но тъй както едно време както Слънцето, Меркурий, Юпитер, Венера, Сатурн са влияели върху човека, и те днес са се изменили, и те днес влияят по друг начин. Едно време Меркурий е бил млад, сега е станал възрастен. Това е вярно не само за Меркурий, но за всички останали планети. Тази е причината, поради която всички планети днес имат друго влияние върху човека. Месечината днес е по-възрастна. Понеже месечината днес е стара баба, тя е изпратила на земята всички онези деца, които дигат шум, а при себе си е задържала само най-умните, най-учените хора. Тя е стара жена , не иска да вдигат (шум, да има) главоболие, не иска да шета на никого. Едно време е била млада и тя е обичала да се забавлява, но сега казва: „Който остане при мене, той непременно трябва да се занимава." Сега аз не искам да ме разбирате буквално, но и астрономите казват, че месечината е остаряла,

там нямало никакъв въздух, никаква вода. Какъв живот може да има на планети, на които няма никакъв въздух, никаква вода? Обаче, това отчасти е вярно. Все има малко вода, колкото да се образува роса. И въздух има там, но толкова разреден, че ако вие бихте отишли там, непременно ще умрете. За да може човек да живее на месечината с толкова малко въздух и вода, той трябва да бъде много учен. Учените хора на месечината изкарват своя въздух от твърдата почва, вследствие на което го ценят много. Те го държат в шишета и го ценят много.

Сега ние ви превеждаме тази нова теория, но не трябва да се смущавате дали е вярна или не е вярна. Оставете този въпрос, дали е вярно или не. В света е вярно всичко онова, в което вярваш. Всичко, в което не вярваш, е лъжа. Ти не можеш да вярваш в това, което не е. Ти можеш да вярваш само в това, което е. Някой път човек може да се самоизмамва. То е друг въпрос, то не произтича от вярата. Заблуждението в света не произтича от вярата. Сега вие не се смущавайте от външната страна на нещата. Когато срещнете един човек, не се спирайте върху това, как е облечен, дали е облечен с потури или с модерни дрехи, с хубави панталони, дали е облечен с нов или стар костюм, бяла шапка, бял калпак на главата или с черна. Това са странични неща. Като видите един кон с копита и козина на тялото си, не казвайте, че това е кон, че е глупаво същество. Не е глупав той. Той е на северния полюс. Ако отидете на северния полюс, всички хора мязат там на мечки, облечени, завити, не се вижда лицето им. Те не са мечки, това са хора, облечени с мечи кожи. Трябва да имате особена философия, за да разбирате нещата. Растенията са облечени с такива дрехи, понеже условията, при които са живели, пък и до сега още живеят, не са много благоприятни. Главата, т. е. корените на растенията са заровени в земята, а стъблото и клоните му са вън и постоянно се люлеят от ветровете. Те нямат нито юрганче, нито друго нещо, с което да се завият. Те са изложени на общо основание. Мислите ли, че като са изложени на такъв голям мраз, им е много добре? Търпят те, учат много неща. Аз наричам растенията същества, които учат елементарните правила на търпението. Когато запитат едно растение как е, то казва: „Искам да освободя главата си от земята.“ Хората в сравнение с растенията са много нетърпеливи. Защо? – Те искат изведнъж да се качат на небето. Не че толкова обичат небето, но каквото обичат на небето, те искат да го смъкнат на земята и после да ядат и да пият. В какво седи сегашното верую на хората? Ако преброим сегашните вярващи в света, колко хиляди ще намерим между тях, които да благодарят на Бога? Когото видите, ще чуете, че все иска нещо от Господа. Всички се молят: „Господи, дай това, дай онова.“ – Какви ли работи не искат от Бога. Някои се молят за къщички, други се молят за плодородие, нивите им да родят повече жито, лозята да родят повече грозде, други се молят за обуща, за външни и вътрешни дрехи, за шапки и т.н. Онези, на

които очите са слаби, се молят за очила, за пари. Някой няма перо, моли се за перо, да пише. Друг някой няма хартия, моли се за хартия. Някой иска да отиде в гостилница да яде, моли се за пари да се нахрани. За какво ли не се молят хората. Като гледа на молитвите на тия деца, Господ вижда, че всичко това съставя едно велико Божествено забавление. За Бога хората представляват велико Божествено забавление. Кой каквото иска, Бог казва: Дайте му, дайте му. Той никого не връща. Вие мислите, че това е дотегнало на Господа. Не, не е дотегнало. А при това още ред желания се явяват у човека. При това той задоволява желанията на хората. Колкото по-възрастни стават хората, толкова повече желанията им се увеличават. Сега хората искат да станат възрастни, но с това заедно в тях се явяват повече желания. Бог задоволява всичките им желания, за да знаят и те как да дават на хората, на своите ближни. Да знаеш как да раздаваш, това е съвършенство. Не мислете, че като станете съвършени, ще отидете на небето и ще седнете на един стол между ангелите и ще ви прислужват. Вие мислите, че там ще бъдете на особено положение, ще се чудят на вашето знание, на вашето благородство и ще започнете да се сравнявате с другите. Колко езици знаете като отидете при ангелите? Ангелите знаят езика на минералите, на растенията, на животните, пък знаят езиците и на всички хора от памтивека досега. Освен това те знаят и своя език, с всичките му наречия. Ще кажете, че трябва да вярвате в тия неща. Не, това са научни неща, те не са за вярване, не се отнасят до вярата. Казвате: „Вярно ли е това?“ Ела да го научиш.

В кабалата има един разказ, който се отнася до създаването на света. Когато Господ искал да създаде света, той се спрял върху буквите на еврейския народ, които са 22, повикал ги при себе си, да види, коя от тях да започне създаването на света. Първо повикал буквата „а“, но казал: Ти имаш големство в себе си, навсякъде казваш: Аз, аз. Затова с тебе не може да започне създаването на света. След това той повикал буквата „г“ и казал: Ти си кука, която закачва хората. Дето минеш, все ще закачиш някого. И с тебе не може да започне създаването на света. Така намерил някакъв недостатък Господ на всички букви, докато най-после дошла при него буквата „б“, с която започнал създаването на света. Следователно, според кабалата, светът е създадан с буквата „б“. Това нещо на еврейски език означава: Берешид бара Елохим ет а Шамаим ве ет а арец. Значи Господ създаде света с буквата „б“. Сега няма какво да се впускам в обяснения. Думата „земя“ има гръцки произход – „зео“. Тази дума означава живот. Земята е била създадена от материя. Зео, земя, означава това, което ражда. Земята е създала от себе си живота, тя ражда хората. Следователно, Бог създаде човешкото тяло от земята, от неорганизираната материя. След това Той вдъхна в ноздрите му новия живот и той стана жива душа. А тъй както ние разбираме земята, като място на страдания, съвсем не е така.

Тъй както са сега хората на земята, те мислят изключително за себе си. И това е хубаво, но мислите ли че краката не са важни? Важни са. Нима пръстите на ръцете и на краката ви не са важни? Важни са. Всички пръсти са важни. И най-малкият пръст е важен. Пръстите на ръцете също така са важни. Те са израз на човешката воля. Ако човек нямаше ръце, никаква воля не би се развила. Ако нямаше крака, човек не би проявил никакви добродетели. Вашите уши не са ли важни? Важни са. Без уши никакъв говор, никакъв слух не би се проявил, никаква мъдрост не би се явила. Очите ви не са ли важни? Важни са. Без очи човек не би имал никакво понятие за истината. Ние се оплакваме от устата си, но без уста ние не бихме знаели какво нещо е любовта. Често се оплаквате от езика си, от диригента. Не е лош този диригент, той е най-добрият диригент. Когато музикантите не знаят добре да свирят, той излиза понякога от търпение. Лошите условия понякога поставят този диригент да се прояви така, както не трябва. Като не свирят музикантите добре, той на този се кара, на онзи се кара. Обаче, като свирят добре, той маха спокойно, гладко с пръчицата си. Тогава ти е приятно да слушаш. Отде започва първото представление на устата? От яденето. Казано е, че с каквато храна се храни човек, такъв става. Ако се храни с добра храна, добър става. Ако се храни с лоша храна, лош става. Като дойде Христос, Той каза: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той ще има живот в себе си“ И всеки човек, който не се храни с Неговия хляб, той не е добър човек, той не е от новите хора, но от старите. Питам: Колко хора в света има, които готвят яденето си от онези материали, които Христос донесе? Имате ли Христовото масло? Аз бих желал някога да сготвите от него. Имате ли Христовото брашно? Имате ли Христовата вода? Съвременните хора нямат нито брашното, нито водата Христова. Сега вие ще ме запитате: „Ами ти, който питаш, имаш ли това нещо?“ И това е наука. Щом ме питате, казвам: Не ме питайте, но елате в къщи да опитате. Като казвам, ела у дома да видиш, имам пред вид, че ако не дойдете, ще приемете това нещо на вяра. След това и аз ще дойда в домовете ви да проверя с каква храна се храните. Вие сте учен човек, но боледувате. Аз зная, че причината на всички болести е лошата храна. Някой продава маслото, а то е изкуствено масло, не е чисто. Като опитам хляба ви, ще видя, че и той не е такъв, какъвто трябва. Брашното не е нито прясно, нито чисто. Вие трябва да употребявате брашно, което първоначално е слязло от небето, то няма никакви примеси в себе си.

Сега хората седят и се разправят какво е казал Христос. Не е важно какво е казал Христос, но какво е оставил, хората ще се разправят. Пратете едно заявление до Господа с молба да изпрати комисия, която да ревизира брашното на земята, защото не ви дават от това брашно, което някога е слязло на земята. Трябва да слезе една комисия от небето, която да

ревизира всички магазини, които продават Христовото брашно. Всяка църква, и тя представя едно религиозно общество. И тя трябва да се ревизира, да се види, хлябът, който продава, направен ли е от Христовото брашно? Сега аз не искам да осъждам никого. Науката не се нуждае от съдии. А осъждането не представя никаква наука. Що е съдията? Съдията е един съд, в който всички неща могат да се примирят. Според мене съдия е това, което държи в себе си всички Божествени блага. Когато казвам, че трябва да намеря истината, това е чашата, която държи всичко в света. Това е моят съдия. Сега ние се намираме в един век на пресяване. Невидимият, разумният свят ликвидира със старото, с всички стари предприятия. Всички стари теории, всички стари предприятия са на ликвидиране. Не че ще се поругаят с тях, но при пресяване всичко, което не е ценно, ще отпадне и ще се употреби за тор, а ценното ще се използува. Новото трябва да влезе в света. От старото, главите на хората побеляха. Какви ли болести не се явиха от старото. Сиромашията, болестите, недоразуменията, всичко това се дължи все на старото. И в края на краищата очаквате да дойде Христос да подобри света. Че как е възможно това? Мъже и жени се карат и чакат да дойде Христос да ги оправи. Как ще ги оправи? Като дойде Христос на земята, Той ще каже на жената: Понеже ти си направена от двете ребра на мъжа, всяка сутрин, като ставаш, да ги измиваш, да бъдат бели и чисти. А на мъжа ще каже: Понеже вие сте направени от земя, всяка сутрин трябва да я прекопавате. На жените ще каже да целуват мъжете, понеже са направени от двете им ребра, а мъжете да целуват земята, от която са направени. Разбирайте ме научно. Мъжът има право да целува земята, че кой не целува плодовете, които земята дава. Всяка сутрин, като става, човек целува хляба, водата, въздуха, светлината. И ти ги целуваш и те те целуват. Навсякъде в живота има прегръдки и целувки. Вас ви е страх от прегръдки, но кажете ми един човек, който да е свободен от прегръдки, който никога да не е прегръщан. Когато лежиш под юрганчето, това не е ли прегръдка? Когато обуеш обуща, които прилепват близо до крака ти, това не е ли прегръдка? Ами шапката на главата, не е ли прегръдка? Ами дебелата дреха на гърба, шалчето на врата, не е ли прегръдка? При това, приятно е на човека да го прегръщат дрехите му, топло му е. Радвайте се на Божествените хубави прегръдки и благодарете на Бога за всичко това. Ако обущата ви стягат, повикайте някой майстор да ги разшири. Ако яката ви стяга, повикайте някой майстор да я разшири. Лошото не е в прегръдките, но дрехите ви трябва да прилягат добре на тялото ви, нито да ви стягат, че да изпитвате притеснение, нито да ви бъдат широки, да се охлузват от тялото ви. Някой казва: „Аз обичам Христа.“ – Не, ти не обичаш Христа, но чувствуваш Христовата любов в себе си и мислиш, че ти обичаш. Като отправя своята любов към нас, тя отпосле се връща пак към Него. Когато човек не обича Христа, неговото безлюбие се връща от Христа пак към този, който не Го

обича. Често вие се оплаквате, че страдате, че животът ви не е оправен. Любете Христа, за да се оправи животът ви. Когато вашата любов отиде към Христа и се върне пак към вас, вие ще почувствувате истинската любов. Такъв е законът. Тъй щото, когато вие искате Христос да ви обича, знайте, че Неговата любов ще се върне пак към Него. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз вас любя." Както Бог е възлюбил Христа, така и Той е приложил своята любов към нас. Сега и ние трябва да приложим Христовата любов към другите, за да почувствуваме своята любов. Ако мислите, че друг някой учен може да дойде в света и да донесе Божията любов, вие ще опитате. Без Христа вие не можете да имате Божията Любов. Защо? – Защото Христос е един трансформатор. Ако Божията любов дойде направо във вас, такива, каквито сте днес, вие непременно ще се разтопите. Тази любов трябва да се нагоди, така да мине през вас, че да не пострадате. Ако вие приемате направо слънчевата светлина и топлина, такива, каквито са, вие няма да можете да издържите. Според някои учени слънчевата топлина е равна на шест хиляди градуса. Според други тя е равна на десет хиляди градуса. Според трети – на 25 милиона градуса, според четвърти – на 50 милиона градуса и т. н. Това са все теории. Едно число е вярно, обаче. Според някои учени, топлината на слънцето е много повече от 50 милиона, но тя не е физическа топлина. Като слиза слънчевата топлина, тя трябва да се трансформира в пространството, за да може да се нагоди, да внесе онзи живот на хората, към който те са приспособени. Когато светлината влезе в мозъка и там трябва да се трансформира, да се нагоди така, че да стане благоприятна за мислите; защото мислите могат да растат само при специална светлина. Мислите растат в човешкия мозък така, както семената в земята. Чувствата пък растат в човешкото сърце така, както картофите в земята. Следователно, мислите растат в мозъка, както семената в почвата и после узряват. Така и чувствата растат в сърцето, както картофите в земята. Следователно, ако във вашия мозък влезе Божествена светлина, тогава се раждат онези възвишени, благородни мисли, които облагородяват човека. Плодове трябват на хората.

Сега хората се нуждаят от едно предметно учение. Казвате: „Човек трябва да бъде добър и умен." Как ще разберете това нещо? Да бъде добър, значи сърцето му трябва да работи добре. Да бъде умен, значи умът му трябва да работи добре. Но без светлина умът на човека не може да роди нищо. И без топлина сърцето му не може да роди нищо. Сега аз ще ви дам следната Формула: „Люби духа, който ти е дал всички блага и дарби в света. Люби душата си, която съдържа всичко в себе си. Люби ума си, който носи Божествената светлина. Люби сърцето си, което внася Божествената топлина." Ако в даден момент тия четири неща не могат да функционират в човека, той не може да расте. Ако само в един еднократен момент Духът

внася в човека своите благословения и дарби, той не може да расте. Духът постоянно внася в човека своите благословения и дарби, вследствие на което той расте и се развива. Душата пък е онзи Божествен съд, в който се внасят всички Божествени блага от памти века, от незапомнени времена до сега. Тия блага се крият само в душата, никъде другаде. Само в душата си човек може да намери онези богатства, които Бог е скрил за всяка една душа специално. Тя е Божествената Банка. Сега вие очаквате да дойде Христос, да ви даде нещо. Какво ще ви даде? Какво ще ви даде Христос? Като наблюдавам и изучавам хората, аз виждам къде са техните погрешки. Те искат да бъдат обичани, а аз виждам, че те сами още не се обичат. Какво разбирам под думите, че хората не се обичат още. Това не значи, че те не се обичат, но очакват първо те да бъдат обичани, и тогава те да обичат. Като отидете в някоя фурна да си купите хляб, първо ви искат парите, а после ви дават хляб. Като отидете на баня, същото нещо: първо искат да си купите билет и после ви пущат на банята. В турско време беше точно обратно: Като ще влезеш в банята, ще ти дадат пещемал, ще ти окажат всички услуги, но като излезеш, ще ти кажат: „Плати сега." Сега, за да нямат големи главоболия, казват: „Първо си вземи билет, плати си и после иди да се къпеш." Кой от двата метода е по-добър? – И тогава се къпеха хората, и сега се къпят. Едно време вие сте живели религиозен живот по турскому и казвате: „Ние влизахме свободни, нищо не плащахме." Но, като излизахте, тогава си плащахте. Сегашните религиозни пък преди да влезат в банята плащат и после ще бъдат свободни. Как ще примирите тези противоречия? В христовата баня е съвсем друго положението. Там и като влизаш ще плащаш, и като излизаш ще плащаш. Да не си правите никакви оглушки. Христос казва: „Даром си взел, даром ще даваш." Това значи: Даром ще влизаш и ще плащаш. Даром ще излизаш и ще плащаш. Влизането е по свобода, а плащането е по задължение. Такъв е етикетът. За да докажеш на хората, че си жив, ще туриш нещо в джоба си, с което ще платиш. Иначе ще минеш за мъртъв. Това значи, даром влизаш, даром ще платиш. Какво струват пет, шест лева, че ще ги платиш? Водата струва милиони левове, а ти ще платиш малко, само да докажеш, че си жив човек, а не си мъртъв. Та когато дойде някой при вас да се къпе, първо констатирайте, жив ли е или е мъртъв. Христос казва: „Оставете мъртвите да погребват мъртвите си". Оставете мъртвите да баданосват мъртвите си. А вие, живите, къпете се, нищо повече.

Казвам: Това е същественото. Вие трябва да правите едно различие. Тъй както мислите върху нещата, това не е същинската мисъл. Това е болезнено състояние. Съвременният свят се намира в едно неестествено състояние. Това показва, че хората не са здрави. Мъчно може човек да запази здравето си на земята. За да запази здравето си, човек трябва да бъде много предпазлив. За да не излизаш от търпение, трябва да бъдеш много

предвидлив. За да не се обезвериш, за да не се озлобиш също така трябва да бъдеш много предвидлив. Какво ли няма да дойде до главата на човека? Някой казва: „Аз имах голяма вяра в този човек.“ Сега, къде се ражда противоречието? Ако някой човек има едно шише вода и ти пиеш вода от него без позволение, непременно ще породиш недоволство в него. Този човек ще те пита, защо пи без мое позволение? Къде се ражда противоречието сега? Ако чешмата е отворена и непрекъснато тече, кой колкото и да си налива от нея, всички ще се радват. Тъй щото Божествените работи всякога произвеждат радост, а човешките спор. Там дето има най-малкият спор, порядъкът е човешки. Щом спорът престане, там Божественото започва. Дотогава, докато ти имаш най-малкото смущение, човешкият порядък започва, там човешкото функционира. Дали съзнаваш това или не, това не е важно. Там започва човешкият порядък. Когато дойде онова истинско знание, онази сила, онази доброта и онази светлина, и нещата започват да се оправят, това е Божественият порядък. Това е мярката на нещата. Ние констатираме фактите, както са в природата. Някой казва: Много съм нещастен. Човешко е това. Обезверил съм се. Човешко е това. Болен съм. Човешко е това. Нямам мир в душата си. Човешко е това. Няма добри хора в света, няма с кого да се разбирам. Човешко е това. Срещнеш един добър приятел, една допирна точка е това. Намериш още един добър приятел – още една допирна точка. Намериш трети приятел, още една допирна точка. Човек трябва да има допирни точки в живота си. Христос казва: Аз съм живият хляб, който трябва да се яде. Живият хляб предава своите качества на онези, които трябва да ги ядат. Христос определя, какво нещо е живият хляб. Живият хляб е разбраното слово. Всички констатират, че за спасението ни не ти трябва повече от това, което е писано в Евангелието. Така е. За да се спаси човек, не му трябва повече от това, което е писано в Евангелието, но за да се учи човек, това, което е писано в Евангелието, не му е достатъчно. Мислите ли, че лекарствата, които взимате от една аптека, са достатъчни за вас? Тези лекарства са достатъчни само да излекуват човека, но те не са достатъчни да поддържат неговия живот. Храна трябва на човека. Тъй щото лекарствата са достатъчни за болните хора, да ги излекуват, но за здравите, които искат да растат и да се развиват, те не са достатъчни. Храна им трябва. Хляб е нужен за здравите хора. Значи, не само церове са нужни на човека, но и живото Слово, което поддържа живота. Аз не осъждам онези хора, които казват, че Евангелието е достатъчно за човека. Тези хора се намират като пред огледало, в което се оглеждат. Казвам: Много добро е това огледало, но кое е важното? Кое е по-важно: този, който е в огледалото или този, който се оглежда в огледалото. Виждате едно малко дете, което след 40–50 години има брада. Брадата ли направи от него човек? Та когато Христос дойде на земята, какво ще учи? Представете си, че Христос дойде на земята и в който дом влезе, мъже и жени се оплакват:

Мъжът се оплаква от жена си, че не се разбират. Жената се оплаква от мъжа си, че не се разбират. Какво ще каже Христос? На жената той ще каже: Да се върне реброто при мъжа. На мъжа, който е неблагодарен от земята, от живота, Христос ще каже: Да се върне пръстта в земята. Следователно, когато мъжът е недоволен, връща се в земята. Когато жената е недоволна, връща се в мъжа. От там с него заедно ще се върнат в земята, а от земята при Бога. Докато жената не се върне при мъжа, а мъжа в земята, никакво избавление няма. Само при това положение двамата могат да се върнат при Бога. Понеже всичко е дихание, те ще станат дихание и ще се върнат при Бога. От Него са излезли и при Него ще се върнат. След това те отново ще се родят. Казано е в Писанието: „И ще напусне човек баща си и майка си и ще се прилепят към своя възлюблен и ще станат една плът, в която няма да има никакво противоречие.“

Сега аз засягам един порядък, една временна система. Аз засягам този порядък, който трябва да се промени. Когато евреите запитаха Мойсея какво да правят с жена, която е уловена в прелюбодейство, Той им каза, че трябва да ѝ дадат разводно писмо. Но това им каза той заради своето жестокосърдечие. И сега, според този закон, хората се женят и после им се дава разводно писмо. В истинския брак, като се ожениш един път, повече не ти позволяват да се развеждаш. При този брак ожени ли се човек веднъж, втори път не му позволяват да се жени. Който търси втора жена, той не е женен. И жена, която търси втори мъж, не е женена. Затова човек не може да се съди. Той търси една, втора, трета жена, докато се ожени.

Тази сутрин аз развивах въпроса, който често се повдига между съвременните хора за многото жени. Казват за някой мъж, че имал много жени. Че кой мъж няма много жени? И коя жена няма много мъже? Някой баща е родил четири–пет дъщери, и една жена има, всичко стават шест жени в къщата му. Какво ще ги прави? Или жената има четири–пет сина и един мъж, стават шест мъже. Обаче петте мъже минават за синове. Знаете ли какво означава думата „сън“ или „син“? На английски думата „син“ – грях. А думата „сън“ означава слънце. Слънцето е това, от което излиза светлина. Синът в къщи трябва да бъде светлина. Значи синът и дъщерята трябва да осветляват и да отопляват бащата и майката. Къде е противоречието тогава? Като имаш четири дъщери, това показва, че имаш четири печки в дома си. Четирите синове, това са четирите електрически крушки, които като завъртиш, осветляваш с тях къщата си. Като влезат бащата и майката в къщата си, казват: „Отлични са синовете ни, защото дават отлична светлина. Отлични са дъщерите ни, защото дават отлична топлина.“ Това са разсъждения. Така трябва да се примири светът. Аз не зная, като дойде Христос как ще проповядва. Като дойде на земята да проповядва и аз ще отида да го слушам и като чуя да проповядва същото,

ще кажа: И аз проповядвах като Него. Бог, Който е създал света, създал го е по един определен план. Всички трябва да говорим така, както Бог е създал света, не по човешки теории. Човешките теории са спомагателни средства. Като ви говоря по тоя начин, вие питате: „Това, което говориш, вярно ли е или не?“ Казвам: Пий от моята вода. Ако моята вода уталожи жаждата ти, пий от нея. Яж от моя хляб. Ако моят хляб уталожи глада ти, яж от него. Ако моята наука задоволява интереса на душата ти и ти дава светлина, приеми я. Ако не, не пий от моята вода, не яж от моя хляб и не приемай моята наука.

Питам: Кое е съществeното доказателство, че проповядвам истината? Трябва да знаете, че всяка дума, която се проповядва, трябва да бъде проводник на Божествената енергия. И от това, доколко вие можете да възприемете тази енергия, ще бъдете дотолкова уверени, дали имам някакви задни цели или нямам. И аз мога да предполагам, че и вие имате някакви задни цели. И това е възможно. Та казвам: Ако аз съм проповядвал и дали вие ще сте слушали добре, ще позная от резултата, от плода, който ще излезе. Ако аз съм проповядвал добре, плод ще има. И ако вие сте ме слушали добре, пак плод ще има. Значи и аз ще имам плод и вие ще имате плод. В дадения случай вие, които ме слушате, трябва да бъдете топлина. Аз ида от един свят, дето няма топлина, там има светлина. Този свят не се нуждае от топлина и от светлина. И двете ги има. Тук те са еднакво. Тук те са отделени. Като съм слязъл на земята, аз ще ви дам от моята светлина, а вие ще ми дадете от своята светлина и топлина. Ако вие ме слушате хубаво, хубави картофки ще се родят на земята. Ако аз съм ви проповядвал добре, ще имате изобилно плодове, всичко, което расте горе. Когато животът на един народ се подобрява, с това заедно се подобряват и неговите растения. Когато един народ се поквари в умствено отношение, с това заедно започват да страдат и плодовете. Та сега приложението. Слушайте всичко, но не вярвайте на всичко. Има неща обаче, на които не може да не се вярва. Дойдете ли до любовта, не я чоплете. Любовта е нещо мимолетно, няма какво да я опитвате. Любовта е един моментелен процес. Аз мога да направя един опит с кого и да е от вас. Само една дума на любовта е в състояние да разтопи вашите навици, които имате. Представете си, че вие лежите на смъртно легло, на умиране сте. Всички лекари са ви подписали смъртната присъда. При това положение къщата ви може да се продаде, децата ви да се разпръснат и вие се намирате пред един ужас. Аз идвам при вас и казвам думата „Любов“. Щом изговоря тази дума, вие оживявате, къщата ви веднага ще се върне, синовете ви ще се съберат, всичко ще се поправи. Ще кажете, че много казано. Така е. Това може да се опита. Това е Любов. Любов, която възвръща живота, която дава свобода, която възвръща всичко, което е отнето на човека, е Любов. Като дойде Любовта и болният ще стане от леглото си. Като дойде

Любовта, тя ще възвърне богатството на сиромаха, който се е сгушил. Под думата „богатство“ аз разбирам, че ще се върне хляба на сиромаха. Като дойде Любовта, тя ще освободи заробения, ще го направи свободен. Свободни ще бъдат хората. Това, което ви дава живот, това, което ви възвръща здравето и това, което ви освобождава, това наричам Любов. Казвате: Бог е любов. Да, Бог е Онзи в света, Който сега работи, да освободи всички хора в света: и бащи, и майки, и слуги, и господари, и всички хора. Защото друг е, който е завладял света. Христос казва: „Ето, иде князът на този свят. Той няма нищо с мене, но за да познае светът, че Христос от Отца изхожда, станете да отидем.“. Казва се в Писанието, че светът лежи в лукавия. Какво означава това? Между хората съществува едно неразбиране, едно подозрение навсякъде. Мъжът се връща късно. И жена му започва да се съмнява в него, че е ходил при някоя жена. – Отде накъде това подозрение? Това не е Божествено нещо. Къде може да отиде брат ти? Ако е отишъл при някоя сестра, какво лошо има в това? Ако един брат има четири сестри, че ходил при едната, при втората, при третата, какво лошо от това? Защо да не разсъждавате по този начин? Кой ви научи на тези извратени разбирания? Ще кажете, че жената на този, на онзи била такава, онакава. Оставете тези работи. Това не е волята Божия. Откажете се от вашите подозрения. Това са човешки работи. Дайте свобода на всички, така както Бог ви е направил свободни. Бог е дал свобода на всички живи същества, да постъпват свободно. И досега Господ не ни съди. Ние сами се съдим. Христос казва: Отец никого не съди. Когато види, че някой човек прави някаква погрешка, Бог само се усмихва. Като направи някаква голяма погрешка, Бог го потупва по гърба и му казва: Няма нищо, ще се оправи. Понеже човек е излязъл от Бога, като направи някаква погрешка, Бог заглажда погрешката му и казва: Бог с тебе, ще се оправи тази работа. Пак го среща, пак направил някаква погрешка. Бог пак заглади погрешката му, потупа го по гърба и му казва: Нищо, върви напред, ще се оправи тази работа.

Сега хората лесно се обиждат. Като им кажеш някоя обидна дума, те веднага се засягат и казват, че никой не ги обича. Тебе никой не те обича, ами ти кого си обичал? Сега се изискват хора, братя и сестри, които да не се обиждат. Затова оставете празните думи настрана. Срещнеш някого, който много те обича. Ти му дай една ябълка и му кажи: „Я вземи тази ябълка и покажи каква е любовта ти към тази ябълка. Искам да видя как ще изядеш ябълката.“ После му дай една хубава круша, една добре опечена кифла. Ако бих се женил, ето какво щях да направя със своя възлюблен. Първо ще му дам една ябълка и ако той не изяде ябълката, няма да се оженя за него. От там насетне съдбата му е решена. А тъй, не турям никакви букаи на краката си, никакъв юлар на главата си. Както Бог ни е създал, така трябва да си останем, с една вечна свобода. Брак, който не

дава свобода, той е робство, любов, която не създава свобода, това е едно робство. Това е една проказа. Така е казал и Христос. Любов, която не дава свобода, тя е проказа, тя е една лъжа. Ти ще вярваш на онзи, когото обичаш, както Бог го вярва. По този начин в твоето сърце ще се роди всепрощението, както Бог обича да прощава. Това е новото, което сега иде в света. Само по този начин светът може да се поправи. Ако вървим по старому, още хиляди години можем да седим в същото положение. По този начин още хиляди години ще страдате. Докато седите на едно място и мислите, кой е прав и кой е крив, светът не може да се поправи. Ние трябва да станем изобилни проводници на любовта, че като дойде любовта да ни очисти, да внесе в нас всичко онова, която дава живот. Сега вие имате стари теории, как ще дойде Христос на земята, с ангели ли ще дойде? Какво ще прави с грешните? Казват някои, че Христос ще вържe грешните. Не, Той ще остави грешните на свобода, да живеят на грешната земя, а праведните ще живеят на праведната земя. Та едните ще възкреси в живот вечен, а другите ще остави в смъртта. Едните ще се освободят, а другите ще останат в робството, в което и днес се намират. Човек още сега може да се освободи. Щом повярваш в любовта, веднага всичките ти страдания ще изчезнат. Преди няколко деня дойде при мене една млада жена, която ми казваше: „Представете си, Учителю, аз изгубих всякаква вяра в мъжа си. Досега вярвах в него, представяше ми се като някоя бубулечица. Снощи не си дойде на време, закъсня четири–пет часа, кой знае къде е ходил.“ – Той беше при мене. – „При тебе ли?“ – Да, ще извиниш, аз го задържах, чака при мене. – „Тогава, радвам се, че е бил при тебе.“ Казвам: Този човек е закъснял един път само, бил е при Бога, при Христа, и тя веднага се усъмнила в него. Та нима, ако някой обикне друга някоя жена, не е бил пак при Бога? Че Бог е Любов. Бог казва: Твоят мъж беше при мене. Така трябва да се разсъждава. Като се запиташ къде е ходил твоят мъж, Бог ще ти отговори: При мене беше.

Сега бих желал всички да отивате при Бога. Онези от вас, които не сте отивали, да отидете. Да не ме разберете криво. Не, аз вярвам, че добре ме разбирате. Та това е новото. Дайте свобода на вашия дух, който живее във вас. Дайте свобода на вашата душа, която се проявява във вас. Дайте свобода на вашия ум, който носи светлина във вас. Дайте свобода на вашето сърце, което носи онази вечна Божествена топлина, в която, като дойде Христос, Той ще обедини всичко в едно: и духът, и душата, и умът, и сърцето. Всички ще запеят една нова песен. Всички ще запеят един нов квартет.

Благословен Господ Бог наш.

Добрата молитва.

Христос казва: „Идете и вие да проповядвате това учение. И аз ще бъда с вас до скончанието на века.“

16-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 17 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_01_19 Ден без стълкновение
лекция на Общия окултен клас

ДЕН БЕЗ СТЪЛКНОВЕНИЕ

Отче наш.
„Духът Божий.“

Всяко живо същество все очаква нещо. Без да знае човек очаква нещо. Човек се учи да очаква. Най-първо човек се учи на онова, което не знае. И оперира с него без да знае. После дълго време като се учи, той започва да учи туй, с което е работил. Казвам сега: Някои от вас мислите, какво има човек да учи в света още. Вие едва сега сте започнали да учите. Някои мислят, че човек има религия. Той оперира с нея, без да я знае. Търси Бога и без да го е видял, има познание. Мнозина от вас изследват организма, или вие сте работили с киселини, с основи. Работили сте с електрони и йони, без да ги знаете. Работили сте почти с всички естествени науки, без да ги познавате. Вие говорите за силата, но какво е силата? – Кой е силен? Какво нещо е горчивина? – Туй, което горчи. Какво нещо е сладко? – Туй, което е сладко. Вие със светлината оперирате без да знаете законите на светлината. Вие имате човешката реч, говорите за нея, без да разбирате законите. Та някой път вие искате да знаете, като идете в оня свят какво ще бъде. Имахме един брат, който го няма тука, той се стопи. Как се стопи? – Или един приятел, както водата се изпарява в тенджерата. Питате къде отиде? – Тук из стаята, изпълнена с вода. След туй ледът като се стопи къде отива? – Ще пита някой къде е водата? – Ако замръзне, казвам, тук долу е, а ако се изпари, горе е. Къде е горе, колко далеч? – На 4–5 километра. След туй, пак се връща долу. Вие имате сърце и не знаете какво нещо е вашето сърце. Имате ум, и не знаете какво нещо е вашият ум. Имате душа и не знаете какво нещо е вашата душа, имате дух и не знаете какво нещо е вашия дух. Ако във вас има желание, искате да изучавате хармонията, елементарни работи има. Пейте, всички можем да пеем. Но в музиката, ако изучавате хармонията и мелодията, хармонията какво е? – Някой от вас са свършили, знаят. Но на някой от вас да ви го дадат като тема, да определите какво нещо е хармонията и мелодията, вие ще се замислите. После да ви дадат тема: Какво нещо е тоналността? Какво нещо е акорд, метрика, или ритмичност? Отличителните белези на мелодия, отличителните белези на хармонията. Отличителните белези на сопрана, на сопрановия ключ, на теноровия ключ, на басовия ключ. Какво е секунда, терца, кварта, квинта, секста, септима, октава на една гама? – Забранените входове, видове на тоналността, каденция, туй сега е встъпление в музиката, в хармонията. Ами, ако дойдете в химията, какво нещо са киселините, какво нещо са основите, солите, какво нещо са атомите и

какви ли не научни работи. Един ден ще ги учите, ще се учат.

Та най-първо животът ти се обезсмисля, и казвате: „Какво да учим?“ Най-първо например, станете сутрин, облечете се хубаво, облечете си чорапите, обущата, мислите, че сте свършили много. Ризата ви кирлива, брадата кирлива, то е по атавизъм. Ще се обръснете, ще се вчешете. Ако има гурели ще ги махнете. Но най-голямото изкуство е, вие да живеете. Не знаете какво нещо е животът. Не е лошо. Човек трябва да започне с туй, което не знае. Дълго време човек е говорил, но едва сега започва да изучава законите на говора, какво нещо е. Как се е образувал езика. Много мъчна работа е. Как са се образували запример, съюзите. Как са се образували глаголите, местоименията, прилагателните. Сега учените хора показват, че в речта съюзите са (най-старите), доказват го научно. Сега няма да се спирам. Най-после са се образували съществителните имена. Те са най-новите.

Та казвам: В живота по Бога трябва да се живее. В какво седи по Бога да се живее? – Има един Господ на Любовта. Има един Бог на Мъдростта, има един Дух на Истината. Как искате сега да живеете? – Някой път смесвате Любовта, Мъдростта и Истината. Всичко туй е дълбок въпрос. В Битието по-дълбок въпрос от Любовта няма. Ние го вземаме като важен въпрос и мислим, че знаем. Всеки говори за Любовта. Туй, дето сърцето е горяло, ни най-малко не е любов. Някои казват, че огън излизал от Любовта. Възможно е, то е друг въпрос. Или ако аз ви кажа, аз зная едно сърце в природата от което вода излиза. Всеки, който се приближава при тази вода, живот придобива. Какво ще разберете? – Аз зная, че в сърцето има един ум, от който светлина изтича. Тази светлина носи знание. Аз зная, че във вселената има една Душа, която всичко организира и всичко съдържа в себе си. Аз зная, че във вечността има един Дух, който всичко е създал. Какво ще разберете вие? – Какво нещо е природата? – Какво нещо е слънцето? – Какво нещо е вселената? – Какво нещо е вечността? – Това са области непонятни. Човек мисли, че знае. Хубаво е, защото има някои, които знаят. Туй, което аз зная, други го не знаят. Пък туй, което онзи не знае, все таки в света има един, който знае. От него надолу като се нареждат, като дойдем до последния, има един, който нищо не знае. И при това той пак учи. Той нищо не знае и пак борави с туй, което нищо не знае. Ти нищо не разбираш от светлината, но употребяваш тази светлина. Вземете сега в писането. Вие не знаете как се образува човешката реч, но писменост има. Учените хора, като пишат по писмото, по буквите взeме и разкрива вътрешния характер на човека. Ако си упорит и своенравен, те казват, че буквите ти ги пишеш надолу. Отгоре твърдо започваш, тъничко, а надолу надебело ги изкарваш. Ако си много прикрит, че не обичаш да се показваш, всичките букви ги закриваш. Нито една не е отворена. А

всичките са свързани, вплетени една в друга като шев. Ако си малко разсеян, че не обръщаш внимание, буквите нямат никаква връзка, отворени са. И някой път не знаеш „о“ ли е или „и“, не може да го четеш. Аз някой път не мога да чета някои букви „м“ ли е, какво ли е. Казвате сега: „Кажете нещо определено“. Определено е туй, което не знаеш. Туй, което знаеш, то претърпява постоянно промени. Мени се. Ние в живота най-първо имаме известни данни за някои неща,наблюдения. След туй се съставят хипотези за нещата. След хипотезите идат теориите. От данните, (с) които не можеш да си създадеш една хипотеза, тия данни не са верни. Ако от хипотезата не си създадеш теория, (хипотезата) не е верна. Теория, която не може да се приложи в живота не е верна. Имаме данни, хипотези, теории и приложения в живота. Сега теорията можем да вземем. Какво е теория? – Как е в речника? Има една дефиниция. Теория е нещо по-определено. Приложението какво е? – Вие можете да изучавате религията с данни или можете да изучавате религията по хипотези. Пък може да изучавате религията като една наука, но религията се дължи на едно чувство. Сред главата има един център хилядолистник, дето го наричат индусите. Но в какво вярва човек? Този хилядолистник от едната страна има вярата, а от другата надеждата. Та всичко човека има в своя мозък. Органи има. Някой път човешкият мозък мяза на едно радио, отвсякъде схваща. Ти чувствуваш нещо за Бога. Например ти чувствуваш, че трябва да имаш един приятел. Защо? – Може да се намери един орган отзад. Например, дружелюбието не е еднакво развито във всичките хора. Някои хора се привързват. А други обичат да имат много приятели. Но това приятелство е от ден до пладне. Някои жени са къщници. Тази жена, която е къщница се познава. Някоя жена като дойде, казвам, много има да ти страда главата. Тя не е къщница. Отръки не ѝ иде. Не знае да готви, не знае да пере; после няма вкус да се облича. Занимава се все с малки работи. Обича да ходи из махалата. Какво ще стане, това не се отнася до вас. Сега вие сте ученици. Всякога яденето ѝ прегоряло. Понеже, като дойде да слуша новини, тук се заприказвала, там се заприказвала с някоя съседка, да чуе най-последните новини какво става, че докато се върне бобът е прегорял. След туй като се върне нейният възлюблен, понеже е прегоряло, ще намери тя някой долап да покаже, че туй или онуй е станало. Отде идат белите лъжи с които си служим? – Казваш: „Еди кои си кираджии се скарали със своята съседка“. Ти разправяш туй, не искаш да се издадеш. Или казваш децата в къщи, а ни най-малко не са децата, нито пък някой от вън. Казвате: „Защо е така?“ – Не го знаете. Някой път казвате нещо и без да искаш лъжеш. Някой казва: „Ти как си?“ – „Много добре съм“. А го виждам, че трепери. Питаш го: „Топло ли ти е?“ – „Да, топло ми е“. А пък той трепери. Казва: „Аз вярвам в Бога“. Че вярва, вярва, но тази е много повърхностна вяра. Има нещо определено, малко, но трябва да се знае. Не зная колко души от вас имате опитност. Колко от вас сте ходили в другия

свят и сте се върнали, за да знаете какъв е онзи свят. Един свят 45 см над този свят. Една площ, но не в същата равнина. Оня свят е материален свят в който живеем. Духовният свят е над физическия, умственият е още по-високо. Те са само отношения. Вие казвате някой път, представяте си, че сте в духовният свят някъде, но то е съвсем материално схващане. Духовният свят обгръща физическия свят. Той го прониква вътре, а пък умственият свят прониква и духовния. А пък над умствения свят, но там като дойдем е достатъчно. Вие сега казвате: „Къде е нашият приятел, къде е отишъл?“ Отишъл е в духовния свят. Задава ти се въпроса: „Защо е отишъл?“ – Негова работа. Когато отива някой да се учи в училище, питаме: „Защо отиде в училището?“ Да се учи. Какво ще излезе от него, ние не знаем. Понякой път ние съжаляваме, че този приятел заминал. Съжаляваме и казваме: „Нашият брат Благо замина“. Защо ни е жално заради него? Защо по някой път вие тъжите, когато някой човек замине, а се радвате, когато някой дойде? Аз често съм слушал жени, когато изпратят мъжа си казват: „Иване, Иване, на кого ме остави?“ – Има известно отношение значи. Като остане човек сам, мъчно се живее. Двама души, които живеят, то са като двата крака на тялото. С един крак мъчно се ходи. С два крака лесно се ходи. С две ръце лесно се работи. Затуй има известно отношение, но не се оценявате. Да кажем ние в туй отношение сме загубили много, със заминаването на брат Благо. Все ще намери да направи една поезия. Сега няма го, кой ще пише? Утре погледнеш, друг заминал. Един ден всички заминат, някои ще останат от вас. Питам: Къде ще идете вие? – Питам: Къде е нашият брат Благо? – Той е точно там, дето вие ще идете. Онези, които ще идат подир вас, те ще бъдат дето сте вие. Представете си, че щом излезете от физическото поле, щом напуснете физическото поле, всички неща на физическото поле се затварят. Ти на физическото поле нищо не виждаш. Пред тебе се отваря друг един свят. То е все таки като излезеш от къщи навън, светът се отваря, а пък къщата не виждаш, тя е затворена. Значи, когато сме в къщи, виждаме къщата. А пък, когато излезем от къщи, ние не виждаме. Виждаме другия свят около нас. Казвам: Кое може да ни утеши? – Когато говорим, за близостта на хората, разбираме закона на Любовта. Без Любов няма близост. Всички неща са далечни. Без знание, всичките неща са далечни. Без свобода, всичките неща са далечни. Близки неща за вас само онези, в които Любовта действува в даден момент, в който знанието действува, и в които свободата действува. Те са близки. Казвам: Ако обичате брат Благо, той е близък, може да се разговаряте и може да го видите. Едно от двете, или той ще се материализира и ще дойде при вас, или вие ще излезете из къщи. Не е мъчна работа да излезеш, както той излезе. Той направи този опит, излезе из къщи и не може да се върне. Пък като вижда, че онзи свят е хубав, казва: „Не се връщам“. Една сестра го сънувала, носи билет, казва на екскурзия. Тя го сънувала, че отива на север, нагоре отива, в духовния свят. Сега вие

философствувате, ще кажете: „Туй, което се говори верно ли е?" – Не зная дали е верно, предполагам да е верно. Каквото аз зная, може да ви кажа. Аз да ви разправям какво нещо е онзи свят. Ако река аз да ви обяснявам за онзи свят, то значи съвсем да ви обезсърча. То значи да ви изведа и да ви показвам всичките богатства. Всичко е златно, все злато нося и скъпоценности. И като излезете оттам, ще кажете: „Туй е животът". И като излезете няма да бъдете доволни. Пари нямате, скъпоценности нямате, хубави дрехи нямате. Всичките удобства ги нямате и ставате недоволни.

Та казвам: Най-първо не е необходимо да бъдем най-учени. Най-елементарно. Толкоз години ви проповядвам. Започнете да изучавате Любовта, защото без нея нещата нямат смисъл. Обикнете и знанието. Трябва да се учите. Всеки един, да знаете, от вас, да имате някакво изкуство. Всеки трябва да учи по нещо. А като научите нещо, трябва да го знаете на свят. Някой гадае на кафе. Хубаво е да гадае човек, някой се занимава с астрология. Нека започне с астрологията, то е цяла наука. Елементите на астрологията, това са планетите, това е слънцето. После изгряването на ония планети, когато човек се е родил. И как се е родил човек, който знае има смисъл. Кое е онова, което определя живота? – Най-първо Любовта е, която определя живота. Второ е Мъдростта, която определя живота, и трето е Истината, която определя живота. След туй, след като Любовта определи живота, след като Мъдростта определи живота, след като Истината определи живота, след туй вече човек се явява. И започват всичките други работи постепенно да се явяват. Да се усложняват. Та казвам: Вие сега очаквате, втори път като дойдете на земята. Сега да си заминете, че втория път като дойдете ще имате добри условия. Вторият път съвсем друга програма ще имате. Съвсем друга ще бъде програмата на живота. Земята няма да бъде на същото място. Слънцето няма да бъде на същото място. Хората ще бъдат възрастни. Едно време вие сте идвали, хората бяха деца, сега са станали възрастни и вие сте станали възрастни. Вас ви липсва знанието. Аз забелязвах, когато правих своите научни изследвания, че българинът е много (критичен). Щом научи нещо, той търси вече недостатъците. Например Лаброзовата теория за престъпните типове, но туй е едно патологическо, болезнено състояние, туй не е никаква наука. За да изучава човек, трябва да се изучават естествените дарби и дарования, които човек има. Не патологическите причини, че той обича да лъже, да краде, да убива. Това ни най-малко не е човекът.

ЧОВЕК Е ОНЗИ, КОЙТО ЗНАЕ ДА ЛЮБИ. ЧОВЕК Е ОНЗИ, КОЙТО ЗНАЕ ДА СЕ УЧИ. ЧОВЕК Е ОНЗИ, КОЙТО ТЪРСИ СВОБОДАТА. Всеки ден той има един вътрешен ламтеж, от ден на ден да бъде свободен, да има обхода. Няма по-хубаво нещо да имаш една обхода. Обхода, значи да се не дразниш от нищо. Някой човек не знае какво ще знае човек? – Някои хора

се раждат със знание, малко като говориш, разбират. На някои разправяш, разправяш, казват: „Тъмно ми е“. Щом е тъмно, светлина в мозъка не прониква. Следователно, колкото по-малко светлина прониква в мозъка, толкова по-малко знания има. Колкото по-малко топлина има в сърцето, толкоз по-малко любов прониква. Колкото по-малко сила прониква в човешкото тяло, толкоз по-малко свобода има. Човек, за да бъде свободен, той трябва да бъде силен. За да има знание, трябва да има светлина. За да има любов, трябва да има топлина. На физическото поле не можете да имате една нормална, правилна любов, ако нямате топлина. Топлината е мерило на земята за любовта. В духовния свят мерилото е друго. За постъпките е друга мярка. В духовния свят щом влезеш, мярката е друга, и в Божественият свят мярката е друга. Три мерки има с които можете да мерите човешките постъпки. Сега мен не ми е въпросът да съдя някого. Защо? – Понеже, аз считам, че Бог е създал хората. Може да се каже, че туй, което е създадено аз не съм го научил. Даже и най-лошият човек и за него не можете да кажете: „Този човек е лош, не е потребен“. Защото, ако не е потребен, той не би съществувал. Не може разумното в света да допусне неразумно нещо. Щом нещата са допуснати в света, те имат свое предназначение. Вие, които не разбирате работите на Бога, казвате, на този живота му е лош, на онзи живота му е лош. Аз съм разбрал едно: животът на хората не е лош. Хората са огледала, чрез които нашият живот може да се подобри. Един човек ще ти покаже по кой начин ти може да подобриш своя живот. Ако ти заекваш и ако не виждаш никой друг да заеква, тогава ще видиш какво нещо е заекването. Или бърза в мисълта. Иска само той да говори. Може да каже много думи. Каква е разликата, ако една дреха е ушита с много бодове или с малко бодове. Ако бодовете са ситни, или ако са широки, каква е разликата? – Или можем да кажем, че платът на една дреха може да е хубав. Това са посторонни работи, които служат за обяснение.

Та казвам: Както сега се развива религията. Отде произтича критиката? Ние нямаме една истинска любов. Сега как ще ме разберете? – Ние сме дошли до онази любов, дето животът се осмисля. Любовта, която предизвиква знание. Ние имаме още любов, че трябва да живеем. Има един живот, в който, ние не мислим за последствията. И в този живот Бог не ни съди. Каквото правим, той го поправя. Но има един живот, в който като влезем, ние сме отговорни за нашите постъпки. Има известни фази на живота дето сме безотговорни, не ни съди Господ. Сега ние някой път се връщаме и виждаме един човек прави известна погрешка, не я съзнава. Той не е отговорен. Човек е отговорен само за онези погрешки, когато се е пробудило неговото съзнание. Влезеш в едно училище, имаш известно задължение. Ако имаш една азбука, един рабош, сам пишеш една азбука. Може да пишеш какъвто рабош искаш, но щом приемеш една система на

буквите, ти не може да изопачаваш буквите и да пишеш както ти искаш. Тази буква ще я напишеш както е определено да се напише.

Туй, което сте научили, турете го сега. За какво трябва да го турите? – Аз бих желал само за един ден да можем да направим един опит. От сутрин до вечер да имате една обхода, без да се скарате с някого. Сутрин като излезеш, да имаш хубаво разположение, с никого да се не скараш, да се не дразниш, да мислиш, че животът ти е уреден и ти да гледаш, като че си на едно представление. Карат се двама души, да кажеш: „Много хубаво, отлично нещо“. Критикуват се двама: „Много хубаво“, учена работа е тя. Казвате: „Да не се критикуват хората“. Като кажем: „Да, не се критикуват“, ето какво аз разбирам – като вървиш по пътя не дигай прах. Върви така да не дигаш прах, понеже този прах ще го гълташ. Не критикувай другите, понеже ти сам ще гълташ този прах. Критиката ще влезе в твоите дробове.

Та казвам сега: Ние искаме един нормален живот. Мислите ли, че ние както живеем, че то е благоприятно на Бога? – В едно отношение е благоприятно. Той не съди никого. И в друго отношение, понеже Той иска ние да се учим, да прогресираме. Той казва: Туй, което правите не е хубаво. Например най-първо мислиш нещо лошо за някого, веднага нещо каже: „Ти не знаеш това“. Предполагаш нещо, което не си проверил. Не е наука. Например, аз ни най-малко не казвам, какво става в къщи. Някой път виждам, но не се занимавам. Аз ще си изгубя времето да се занимавам какво вършат хората в къщи. Аз зная какво вършат. Всичките хора се бият по един и същи начин. Всичките хора си плескат плесници по лицето. Всички хора се ръкуват по един и същи начин. Всичките хора се целуват по един и същи начин. Аз съм виждал разни целувки, по устата, по очите, по веждите, по челото, по брадата, по гърба, по ушите, навсякъде. Виждал съм хора, които целуват дрехите. Мен ми разправяше тук един българин (…). Ако ти ще целуваш, целувай живите хора, а не умрелите. Ако ще целуваш, целувай ония хора, които не се разлагат, ония, които влизат в живота. Целувай онова, което иде. То е животът, което си заминава то не е животът. Живот е само това, което постоянно иде. Туй, което заминава, то не е живот. Туй е само едно положение. Заминава някой брат. Той не е заминал. Туй е едно криво разбиране. Сега има ясновидци, които виждат. Така беше с Кортеза. Вижда нещата. Като дойде при умрелите, еди кой си умрял, името ще каже. Но туй още не е човекът. Някои хора действително са свързани. Има хора, свързани за 20–30 години в гроба. С душата е свързана, както птичките при кафеза. Но има хора, които не са свързани там. Ако го търсиш в гроба, няма го, той си заминал. Не всичките хора са свързани в гробищата. Някой ти трябва да го търсиш в гробищата, но някои други няма какво да ги търсим там. Тук имаме един брат Големанов, имал едно момче. Неговото момченце на 6 години умира. След няколко

време пак се ражда друго момченце. То казва на майка си: „Не ходи да плачеш на гробищата, аз съм тук. Не ходи там по гробищата. Няма какво да ходиш по гробищата, аз съм“. Тя мисли, да е сега вече в университета. Сега казвам: Нашият Благо пак ще дойде. – След колко време ще дойде? Вие ще го видите, млад момък ще бъде. Няма да казвате дали ще бъде той, дали ще го познаете. Който отива в другия свят, никога не си казва името. Който е умрял, казва: „Сега идем от един свят“. Колко пъти е идвал на земята, той няма да разправя.

Но мисълта, която трябва да остане: Не се обиждайте. Мислите добре. Защо дядо Благо си отиде в тази форма? Може би в този живот да се минат 100–200, 300, 1000, 1500 години, че да имате едно такова съчетание както сегашното. Нещата след 2500 години се повтарят. Та казваме: Сега той умрял, заминал си. Как ще се примириш? Колко хора скърбят сега. Вие не може да се търпите, а като си замине някой, тогава ще ви е тъжно. Не се обиждайте. Хората умират по единствената причина, за да се примирят, защото в света хората не могат да се примирят по друг начин. Като си замине от този свят, веднага чувствуваме, може да се измери научно. Когато умре един човек в света, аз виждам чиста вода. Моите теории, туй което виждам: виждам в света една чиста вода, безбрежна. И когато умре някой добър човек, виждам на повърхността около 1/10 от мм се подига. Този човек, който е умрял, неговият живот се слива и водата отбелязва, повдига се тази вода. Става едно малко раздвижване на водата. Туй са научни данни. Дали е тъй или не, туй трябва да го учите. Тогава ще вярвате. Туй, което не сте учили, слушайте го. То ще бъде за вас хипотеза, теория, а като го изучите ще видите доколко е вярно. Казвате: „Той отишъл в небето горе. Как, с тялото?“ – Тялото е тук; кое отишло в него. Вие казвате: „Дядо Благо си отишъл“. Къде е отишъл Дядо Благо? Кой Благо е отишъл? Казвате: „Отишъл в оня свят. Занесоха го на гробищата“. Някои казват на Орландовци отишло тялото, на Орландовци. Но, онзи Благо той е на друго място. Понеже, замина не можах да направя нещо. Затуй в неделя проповядвах две беседи. Бяха за Благо. Понеже го обичах, запалих му две свещи. Като замина, като върви през тъмната зона, да му светят. Да върви там, да му светят. Някой може да го оставят да седи в затвора вътре. Кое е по-хубаво, да задържиш някой човек в затвора, или да го пуснеш от затвора? – Аз можех да го държа в затвора известно време. Но, ако не е излязъл от затвора, да остане; но ако си излязъл, да си върви свободно. Сега вас ви е страх. Сега вие можете да седите още в затвора, но като дойде времето ви, като на Дядо Благо, ще си отидете. После сте недоволни, седите и казвате: „Дядо Благо как си реши въпроса? Тревожеше се за това, за онова, а сега е свободен вече“. Като един вол, който е впрегнат и оре, постоянно го мушкате, а като го пуснат вола, какво прави? – Отива из гората да пасе трева. За нивата ще мисли ли? – За

ралото ще мисли ли? – За нищо ни най-малко не мисли. Той забравил. Казва: Ако ме държи Господ в тази гора, мен ми е приятно. За мене е добро, но за нас хората не е добро. Онези на които воловете са в горите казват: Не е хубаво това нещо. Понеже няма кой да работи. Ние съжаляваме сега, че отървахме един наш вол. Дядо Благо ни вършеше работа. Той държеше сметките за книгите, които се печатаха. А сега се чудеха кого да назначат. Честен, справедлив, а сега мъчно ни е. Все таки ще дойде някой. Нека да се определи. Трябва един да дойде. Той ще си определи един заместник, ще каже, ти ще ме заместваш сега. Главното кое е сега? – Дошли сте на земята да служите на Господа. Досега сте изучавали да служите на себе си и на другите. Сега в този живот сте дошли да послужите малко на Господа. Той не иска от вас голяма работа. Но в този живот Господ ви е пратил и иска да станете музикален. Очите ви да виждат ясно всичките неща. Знание да имате. Ушите да чуват неща, които са хубави. Аз говоря сега за вътрешния човек. Ние сме заобиколени от ред противоречия. Навсякъде ще чуеш това, което не трябва, което не е. Знание е да знаем кое да възприемем и кое да не възприемаме в дадения случай. Сега се заражда въпрос, не че вие не знаете да говорите. Но ако дойде един дух, един ангел от небето, този говор, който сега имате, вие не можете да се разговаряте с него. Как ще посрещнете сега един ангел? – Щом дойде един ангел, ако се въплоти, въплотения ангел знаете как да го посрещнете. Като го хванете, увиете го. То е първата помощ. Има ангели, които са въплотени на земята, те са новородените хора. Но дошъл един ангел, който не искал да се въплоти, но временно се въплотил във вас, как ще го посрещнете? Писанието казва: Като сте нагостили някого, може ангел да сте нагостили. Дошъл в домът ви някой странник, може някой ангел от небето да е дошъл. Някой път и ангелите слизат по земята. Някои са любопитни, интересуват се, някои не се интересуват. Може да ви посетят, правят своите наблюдения. Вие ще кажете:„Те не знаят ли?“ – Не, знаят. Те идват да видят чрез очите на хората материалния свят. Понеже и материалният свят прогресира, и материалният свят не е такъв, какъвто ангелите са го видели преди милиони години. Света, както са го знаели едно време не е такъв. И нас не знаят. Ангелите живеят като нас, хората на земята. Те минаха през един изпит. Един ден и вие ще бъдете ангели. След вас хората, които идат, няма да знаете техния живот и като ангели ще изследвате техния живот. Вие сте дошли на земята. Защо? – Вие сте дошли на земята да изучавате растенията, да изучавате рибите, да изучавате птиците, да изучавате млекопитаещите и най-после да изучавате и себе си. Туй не е едно бреме. Туй е една необходимост. Знанието е едно благо за човека. Вземете един човек, който има знание, че може да помни. Знае да кажем десетина езика. Десет езика да ги знаеш хубаво, пътят ти е отворен за целия свят, навсякъде. Сега, ако тръгнеш по света и да не знаеш нито един език. Та казвам: Вие седите и не се занимавате да изучавате. Вие като

влезете в другия свят, как ще се разговаряте, на български ли ще говорите. Като идете в оня свят и влезете там, ще има преводчици. Вие ще говорите, а те ще превеждат. Някой път някой ангел не иска да ви говори. Вие говорите на български. Вие мислите, че ангелът ви е казал нещо. Но този ангел не ви го казал на български. Ти не може да изкажеш една любовна дума, ако нямаш любов. Ти не може да изкажеш една дума на знание, ако нямаш мъдрост. Ти не можеш да изкажеш една дума на свобода, ако нямаш истината. Или в истината, свободата трябва да имаш сила, за да се изказваш.

Та казвам: Сега се обръщам към вас, към онези от вас, които са напреднали. Какво трябва да направите? – Често вие казвате, че трябва да се живее с вяра. Аз съм живял с тази вяра. Аз съм опитал много работи. Някои не съм още опитал, но вярата може да се опита. Та казвам: Вие още не сте си служили с вярата. До каква степен у вас вярата може да бъде възможна? – Аз досега съм се излъгал и за в бъдеще съм решил. Аз досега мислех, че тези, на които проповядвам, имат сила. Аз за дядо Благо мислех, че той може да си помогне. Мислех, че неговата работа не е толкоз сериозна. При всичкото знание, отива да погребва мъртвите и толкоз се е простудил, хваща го диария, става влошаване, умрял. Не ходете да изпращате умрелите. Оставете умрелите да изпращат своите умрели. Вие, ако отидете там, ще измръзнете. Вчера иде един брат, иска да иде на Витоша, да ни направи услуга. Казва: „Учителю, дай ми един бинлик“. Казвам: Сега времето е лошо, разваля се. Пък и вълци има. Горе буря има. Казва: Аз съм решил. Казвам: Ти си решил, но отложи. Не искам заради мене да жертвуваш живота си. Трябва да разбирате времето. Чакай да се подобри. Сега понякой път имате известни традиции. Аз бих желал всички вие, когато заминете за другия свят да видите, да извикате всички, да се ръкувате, да си кажете сбогом, после ще се усмихнете и да си легнете. Ще излезе една тънка нишка от устата и ще свършиш. С тази тънката нишка ще излезеш. Та и дядо Благо. Туй е астралното тяло. Той е сега с астралното си тяло. Като някое дете се намира. Ще започне с новото тяло да се чувствува най-първо свободен. Само че трябва да излезете из физическото тяло, за да видите какво бреме е. Благодарете, че ние трябва да живеем така. Не трябва да виждаме хубавото, защото оня свят е много съблазнителен. Ако имате една дъщеря и я пратите в някоя княжеска къща, но тя се върне във вашата бедна колиба, няма да бъде никак доволна. Веднъж като видяла как живеят богатите, не се живее вече. Та казвам: Един ден ще направим един опит да помогнем на нашия брат Благо. Един ден от Изгрева на слънцето до вечерта да минете, да няма абсолютно никакво стълкновение, като че сте първостепенни светии. На другия ден пак ще си бъдете същите. Но един ден от сутринта до вечерта, тъй доброволно като стане човек, все ще върши работа. Съзнанието да бъде будно. Кой как

дойде ще мисли, че това е един изпит. И за всичко трябва да мислиш добре. Защото като влезем в другия свят, ще видим колко погрешки имаме. Не е въпрос за погрешките. Онова, което ние помогнем, то е доброто в света. Аз гледам всеки ден, наблюдавам как не оценяваме добрите работи, които имаме. Казвате: „Нищо не съм придобил, какво съм придобил“. Вие не знаете. Туй, което сте придобили сега трябват ви 1000 години за да го обработвате. За да имате за 1000 години да го обработвате.

Та казвам: Някой път, аз разглеждам въпроса другояче. Животът е тежък, когато любовта отсъствува. Животът е тежък, когато знанието отсъствува. Животът е тежък, когато човек не е свободен. Аз забелязвам тук, наши братя, някой свършили университет, но всичките нямат уважение. Казвате: „Духовното е всичкото“. Не си правете илюзии. Отдавайте си почитание. Онзи, който знае, учете се от всичко. А пък сега вие като слушате общо като се говори по музиката, някои знаят много повече. Някой знае по химия много повече, някои езиците знаят. Казвам: Ползувайте се от дарбите на онези, които имат дарби. Ползувайте се от тях. А пък някои казват: „Като че той не се нуждае. Той мисли, че няма нужда“. То е самозаблуждение. Ние сме такива, благодарение на умовете на всичките хора, които са мислили едно време. Благодарение на техните сърца, благодарение на тяхните души и духове, ние сме такива, каквито сме сега. Ако те престанат да функционират, ще престанем и ние. Вие някой път намирате, че причината на вашето нещастие е отвън, то е така донякъде. Някой път неприятностите са отвън, но ако нямате тази система, ще се пренесат вътре. Вие ще се разделите. Ще дойде едно раздвояване у човека. Има едно същество упорито казва: „Няма да се моля“. Друго казва: „Стани да се помолиш“. Другото казва: „Няма да се молиш“. Едното казва: „Аз ще отмъстя“. Другото казва: „Не е право, Господ ще оправи света“. Тъй в тебе говорят, чувствуваш, че се бориш в себе си. Всички почти имате тази опитност. Най-първо виждате нещата отвън стават. Един ден цял вие сте неразположен.

Та казвам сега: От вас колко души сте съгласни, или по-добре всички един ден ще направите един опит. Ще си отбележите, ще си вземете една книжка. Но да не направите като онзи шоп. Един български шоп играл на хорото и кръстникът му казва: „Ще играеш, но няма да казваш иху-ху,ху. Ще ти дам една крава с телето“. Като свирили той играл и казал: „Кръстник, ритам ти кравата с телето, но казвам иху-ху“. Старият навик дойде. Кравата с телето отиде. Аз ще ви предупредя. Аз съм направил тия научни изследвания. Някой път има нещо, говори ти някой, слушаш спокойно, но има някои хора като говорят, дразнят. Трябва да имаш воля, като че те мушка с някакво шило, като че те блъска. Ти трябва да се отделяш, да има 2 см между неговото шило и тебе, да търпиш. В туй

отношение, остава да разглеждате въпроса. Ако ти не се дразниш, тогава ще усетиш, че си придобил известна сила. Ако се дразниш, нищо не си постигнал. Казвам: На изток има известни системи, за да контролирате вашата воля. Голяма част от нашата енергия от нас се изхарчва за нищо и никакво. Пък един ден ще ви кажа, ще направим един опит. И сестри има, там като готвят например в кухнята, несъзнателно току гледам някоя си бутне носа и пак после продължава да готви. Аз съм бил толкоз търпелив и въпреки това съм ял. Аз минавам, виждам режат лук и носа си пипа. Като режеш лука, ще имаш една кърпа. Като режете лука ще имате две чаши, на чистота ще се учите. Не се готви тъй. После, вървите по пътя и плюете на ляво и на дясно. Или като върви, бутне се човек дето не трябва. Почеше се и после счупи хляб. Или някой си бутне ухото, но после ще се изпитва. Но каква е природата на ухото? – Носът с кърпа ще си пипате. Чистота трябва. Ако сте сам и тъй не е лошо. Защото е по-хубаво да си разчоплиш ухото, но когато си сам. Понеже от тебе иде и към тебе се връща. Но когато от тебе излиза и в другите отива е лошо когато готвиш за другите. После, като говориш на себе си, ще говориш каквото искаш, но като дойдеш до другите, ще кажеш най-хубавото. Ако можеш да кажеш най-хубавото, не само за себе. Някой път ние не говорим. Ако те е пратил Господ да кажеш нещо, както трябва го кажи. Ако не те е пратил, (не говори). Защото аз съм срещал много добри братя. След като направят някоя погрешка, те се разкайват, казват: „Не направих добре“.

Преди години бях при един евангелист. Един много благочестив човек. Аз го наричам Спас. Един снажен човек, който обича правото. Има един деспотичен характер. Потупвал жена си преди да стане евангелист. – „Каквото ти казвам, ще слушаш“. Обаче, като приема евангелизма, като живял 10 години, един ден той ударил 2 плесници на жена си. Но не може да излезе на работа. Целият ден ще се пукне. Надвечер поискал прошка от жена си и казва: „Като ми прости жена ми, като че слезе един голям товар“. Казвам: Спасе, Спасе, другояче трябва да живееш. Вие мислите, че може да плеснеш човека с някоя дума, но ще отговаряш. Сега не искам да се сърдите. Това са остатъци от миналото, с които трябва да се справим. Силата на един християнин, на един от новото учение седи в това, миналите погрешки, които сме направили да ги поправим. Като ги превъзмогнем, в нас ще се развие една грамадна сила. Всичките прегрешения, които сме направили трябва да ги използуваме, да ги превърнем в добродетели, за да добием една сила, защото без тия погрешки, ти безпогрешен човек не може да се развиваш. Погрешките, които носим са наследствени. Сегашните погрешки, които правим, те са условие, за да може ние да растем. И при сегашните условия хората трябва да растат, да се раждат и да умират. Защото като умре някой, веднага става промяна във всинца ви. В едно общество като замине един, веднага става

една промяна.

Та казвам: Готови ли сте вие един ден? Ако сте готови, ще го турим на гласуване и ще видим математически каква пропорция, колко души са готови. От сутринта до обед ще започнете да си служите с любовта. От 9 часа до 12 часа с мъдростта, и от 12 до вечерта ще си служите с истината. Тъй ще бъде в ума ви, за да видим какво можете да направите за любовта, доколко вашият ум е занят с любовта. Другите работи да ви не дразнят. После, от 9 до 12 с мъдростта, със знанието. А понеже искате повече свобода, имаме от обед до вечерта. Докато слънцето залезе, ще мислим само за истината, за свободата. Туй ще бъде една придобивка. Този опит, ако го направите, много ще придобиете. Ако не го направите ще имате придобивки, които сега имате. Сега да ви го наложа ли или доброволно ще го приемете. Днес е хубаво число – Йорданов ден. 19-то число е хубаво. Сега не си туряйте мисълта, че може да не направим. Когато Бог създаде света, тогава денят ще мине много добре. Когато решим да направим нещо за Господа, Той ще ни помогне. Пък, ако някой път езика ви се изплъзне, ще вземете една чаша, ще имате и памук, ще вземете малко топла вода, ще намокрите памука, ще го топите и ще изваждате във водата и ще миете. Дете е това, може да направите нещо и ще го изчистите с памук.

Та гледайте да бъдете свободни. Няма по-хубаво нещо от любовта, в която Бог се проявява. Няма по-хубаво нещо от светлината, когато тя се проявява. Няма по-хубаво нещо от свободата, когато тя се проявява. Днес ние ще живеем в Любовта, когато тя се проявява. Един ден ще прекараме в светлината, когато тя се проявява. Един ден ще прекараме в свободата, когато тя се проявява. Всичките ще станете млади. Ще се върнете, ще мислите всички, че сте по на 19 години. Които са по-стари ще мислят, че са на 19 години, а които са по-млади ще мислят, че са по на 9 години. Няма да мислиш, че си на 40–50 години, но на 19 години или на 9 години. Ще се върнете, ще се подмладите, защото само младите, само децата може да вършат нещо. Старият човек не може да върши. Да изпеем „Махар Бену“. (Изпяхме песента). Днес ще направите един опит. Въздухът като влиза и излиза от вас, в присъствието на Бога да го употребите както Него. Днес ще направим работите, както Господ ги прави. Когато влиза да видите Неговото присъствие; и хлябът, който днес ще изядете, ще го приемете и ще видите какво той ще остави във вас. После ще дойдат онези хубавите мисли, хубавите желания, хубавите постъпки. Аз ви давам един начин. Другите въпроси са по-трудни. Например да свири човек на цигулка не е лесна работа. Той е един инструмент доста скъп. Много време се изисква. Много претенциозна е цигулката. Много мъчно се взимат верни тонове. При това човек трябва да има разположение. Да бъде човек музикален. В него трябва сърцето му, умът му, душата му и духът му, едно да мислят. Да

имат един унисон, да са в съгласие. Казвам: Ако човек вътрешно не може да слуша музика, не може да бъде музикант. Най-първо трябва да слуша и щом е слушал, той може да се прояви. Щом не слуша, не може да се прояви. Трябва да научи от някъде. Ако мислим, от нас музиката няма да излезне. Трябва да я чуем отнякъде, отвътре да я чуем. Всичките музикални хора, пък и в хората на науката е същото. Тази наука трябва да дойде отнякъде, и доброто трябва да дойде отнякъде. Доброто е поставено в нас. Ако не дойде Божественото, ако Божественият Дух не действува (доброто не може да се прояви). Едно семе е посято в земята, но ако светлината не дойде, влагата и топлината не дойдат, то само не може да се прояви. Онова, което е в зародиш в нас, ако Божественият Дух не започне да действува, тия зародиши така ще останат. Ние често излизаме из благоприятните условия и затуй не може да прогресираме. Едно растение, поставено при най-благоприятни условия, ще израсте. Сега ние живеем много обикновен живот. Аз не искам да правя никаква корекция. Ако вие се оставите свободни, по-добре можете да пеете. Ако се оставите свободни, по-добре можете да говорите. Да останете свободни, значи Божественото, онзи непрекъснат процес да се прояви. За да бъде човек добър, трябва да даде ход на онова, което е приготвено в миналото. В дадения момент ще се проявим такива, каквото сме изработили в миналото. Туй, което сега работим, ще се прояви за в бъдеще. Сега покажете хубавата страна, която имате в себе си. (Учителят свири на цигулката.) Щом аз свиря хубаво, и вие ще изкарате. Да ви насърча. Българските песни имат много материал, но работа има. Мъчно се поддават на обработка. Ще ви изсвиря една песен, която съм разгледал. Единствената песен, която съм успял да огладя, да умиря. (Учителят свири).

Добрата молитва.

XVII година.
16 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 19 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_01_21 Сърцето на природата
лекция на Младежкия окултен клас

СЪРЦЕТО НА ПРИРОДАТА

Отче наш.

Имате ли тема? – /Имаме./ – Каква е темата? – /„Да нарисуваме един гълъб“./

Тогава може да кажете, кой е най-силният глагол в българския език? – Ям. Съгласни ли сте всички, че той е най-силният глагол. Тогава откъде му дошло на ума, туй което яде да го нарече „ям“? Защо англичанинът казва, го рекъл „ийт“, на френски как се казва? – „Манж“.

Например, ако вземем функциите, какво е създало сърцето у човека? Ако ви се зададе една тема да пишете, не как се създало, но какво сърцето е създало? Ако вземем видимото сърце на човека, има две системи в него – артериална и венозна. Тогава на какво се дължи радостта ви и на какво се дължи скръбта ви? – Радостта на човека се дължи на неговата артериална система. Когато тя функционира правилно, човек е винаги радостен. Когато функционира правилно венозната система, скръбта и тя е на мястото. Когато венозната система се напълни с венозна кръв, винаги човек добива песимистично настроение. Следователно защо са скърбите? Имаш стока непродадена. Стоката, която ти си изпратил за продан, тя се връща непродадена. Ражда се една органическа криза вътре. Ражда се такава криза, както се ражда на пазаря, вследствие на това, че всичките банки, които имат вземане даване, намират се в трудно положение, няма пазар на стоката. За да има пазар, как трябва да се пробие пазара за радостта? Радостта е стока, която се продава, разкупува се навсякъде. Сега вие имате по-друго понятие за радостта. Как си представяте вие радостта? Радостта е едно състояние, но от какво се явява вашата радост? Вие мислите много идеално за себе си. Я ми представете една идеална радост, в която няма никакъв материален обект. Казвате: „Радостта е нещо идеално“. В идеалния свят са причините, подтикът, дето започват нещата. Реалният свят взема материал от идейния свят, където нещата се промислят, в реалния свят се проявяват. Реалният свят пък туй, което в идейния свят е промислено, в реалния свят въплотено, в материалния свят е проявено. Тъй щото, материалният свят е проявление на идейното плюс реалното. Проявлението вече на тия двата свята, имаме вече материалния свят.

Сега представете си една ваша идея. Казвате: „Много съм радостен“. – За какво? Издържал си изпита, радостен си, не си издържал изпита, не си радостен. Търговецът направил един оборот, радостен е. Цигуларят свири

на цигулката, радва се. Математик си, решаваш една отвлечена задача, решиш я, изключиш една нула, зарадваш се. Задачата е решена. Какво спечели? – Една нула, но задачата е решена. На една нула се радваш. Една нула, това е едно яйце, което може да се измъти. Яйцето е мощно. Казвате: „Една нула е нищо“. Нищо е, когато човек не може да я измъти, но щом може да я измъти, магическа сила съдържа нулата. Аз бих ви дал една задача. Седиш някой път и не ти стига ума, не си разположен.

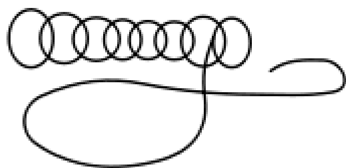

Фиг. 1.17Започни да пишеш така /Фиг. 1.17/. Още си неразположен. Това е подпис. Някой като се подписва, пише няколко яйца. Тоя човек мъти някаква идея. Отгоре прекарва една идея, отдолу друга идея – две идеи. То е един закон. Като се движиш ще се измени твоето състояние. Фиг. 2.17Ако тия нули ги пишеш идеално, така като ги завъртиш, ти ще имаш един резултат /Фиг. 2.17/

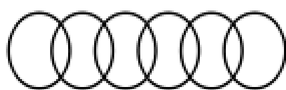

. Какви са килийките на пчелите? Каква форма имат? – Шестоъгълници. Отде дошло на ума на пчелите да си направят такива килийки? – Най-малкото препятствие има. Не мислете, че пчелата е глупава. Не е глупава пчелата. Доста голяма глава има пчелата за тялото си. Една пчела разбира доста от химия. Пък и разбира доста и от хигиена. Пчелата разбира и от времето, от метереология. После те поддържат една идеална топлина. Пчелите са първите, които образуваха ветрила, с които дамите се разхлаждат, когато им стане топло. Една хладина образуват със своите крилца. Сега нас ни се вижда животът на пчелите смешен понякой път. Ами, че знаете ли колко учени хора работиха докато създадат този кошер. Знаете ли, колко учени същества работиха, докато създадат тези пчели да работят. Сега понякой път вас ви се виждат странни формите на някои същества – отде накъде тази форма се е родила? Представете си, ако някое съвременно млекопитающо, което няма понятие за човека, ако то би започнало да го изучава, като лети из въздуха със своите аероплани, със своето бучене, какво понятие ще си състави за човека? – Че той има опашка, че той има крила, пък има крака с колела, които се въртят. Това ли е човекът? Та казвам: Вие в пчелите имате едно същество разумно с формата на един аероплан, което за свое удобство влиза в аероплана и се движи с него. Туй същество е разумно. То влиза в туй малкото аеропланче, с малко се задоволява. Пчелата има радиоапарат. Пчелата като намери цвят, предава по радиото, даде известно движение. Отдалече предават по радиото. Пчелните кошери си имат апарати. И даже, ако вие се намерите в

трудно положение, ако минете през голяма скръб, страдание, всичките косми на главата ще се обърнат на апарати, за да възприемат. Всеки един косъм ще възприема какви ли не неща. От всеки един косъм ще потекат идеите, че ти ще се уплашиш вътре. Космите това са апарати, ако знаехте. Учените хора в природата, за да ги накарат да мислят, някои хора оголяват главите им. Защото, ако не падаха космите, не щяха да се родят толкоз идеи. Остават колкото се може по-малко косми, защото де ще ги обработят. Та казвам: Космите съставят едно условие. Когато сърцето функционира добре, косата е добре. Когато сърцето функционира зле, косата е зле. Между косата и сърцето има известно съотношение. После вземете, че всичките тия косми имат известна нервна система. Всяко едно коренче в природата, всеки един косъм, всичко е разумно. Всеки косъм си има известни коренчета.

После вие не може да преобразите вашия характер, ако не може да преобразите вашата коса. Имате някакъв недъг, някакъв недостатък по наследство. Вие не може да се справите с този недъг, ако не се справите с косата си. Например, вие сега сте говорили за силата на човешката мисъл, но не сте правили опити, в какво седи силата на човешката мисъл. В една вечер ти с мисълта си може да почерниш косата си. С една мисъл може да направиш косата си бяла. В една вечер може да направиш косата си черна, портокалена, какъвто цвят искаш. Ако искаш зелена може да боядисаш косата си. Защото от страх може да побелее косата на човека за една нощ.

Един господин обичал да пие. Учен човек бил, но слабост имал да пие. Една вечер преминал една голяма пропаст, минал над нея по една греда. Като минавал бил пиян и минал благополучно. На другия ден в трезво състояние, като погледнал отде минал, веднага му побеляла косата. Като минал през такова опасно място, как не е паднал да се убие. Престанал да пие, но главата му побеляла. Отде накъде сега се явява туй чувство в него? Нещо го стимулира. Ако нещо може да стимулира вашето сърце с една голяма радост, веднага ще почернее вашата коса. Но радостта вече е свързана не с венозната система, а е свързана с артериалната система. Значи всяка една радост подобрява артериалната система, всяка една скръб подобрява венозната система. Когато венозната система се подобрява, оплита се финансово, оборот няма, човек материално закъсва. Много стока, но пазар няма. Вземете, когато човек затлъстее като бъчва. Туй богатство вече не е нужно. Има хора, които започват да постят, малко ядат, настава едно особено състояние, натрупване на чужди вещества.

Вие сега изучавате съвременния живот и намирате, че някои хора са много лоши. В какво седи лошавината на един човек? Ако той има една ширина на главата от 16 сантиметра или повече, ако дългия диаметър на мозъка е

20, знаете какво ще бъде отношението? Имате един човек, който с девет чифта биволи не може да го мръднете от неговите релси, от онова, което той си намислил. Някои хора нямат устои, не може да издържат, а някои издържат. Този, който издържа обсадно положение той има широка глава. Тези кавалеристите са с дълги глави и с тесни глави. Нападнат и оттеглят се. Те като някой сокол, грабне и си замине. Казвам: В морално отношение, на физическото поле, в него ще се зароди отмъщение. Ако речеш да го бутнеш, ако в него са развити личните чувства, каква линия има на главата? Ако у него са развити личните чувства, той до девет рода ще те гони, мяза на албанец. Албанците са отмъстителни, не прощават. Ако ти си неприятел на един албанец и попаднеш в дома му, той ще те нагости хубаво, ще те изпрати и след туй ще ти каже: „Пази се, ще те гоня сега, отсега нататък не си мой гост“. В едно семейство има завещание – някой е обиден, той щом е обиден не може да не отмъсти. Казвате: „Ако човек има една идея и той повярва, че има една идея, той е готов и мъченик да стане, той не е човек, когото може да го сплашите, той издържа във всяко едно положение“.

Казвам: При сегашните условия да моделирате вашата глава. Като се възпитавате най-първо трябва да знаете, какво най-първо трябва да моделирате. Вие мислите, че всичко във вас е наред. Много моделиране трябва да се направи на човешката глава. Като ида някой път на концерт, гледам музикалното общество ми харесва, доста хубаво устроени глави имат. Има музикално сбутани глави, но изобщо прави впечатление хубаво, но главите са хубави. В религиозните хора има най-сбутани глави. Защо? – От любов. Чувствата изобщо дават разширение на главата. Чувствата дават материал, но трябва мисъл. Мисълта /е/, която строи хубавите форми. Виждам главите, които са създадени от сърцето. Природата има сърце. Сърцето на гълъба създаде гълъбовската глава. Макар да го считат за символ, но не зная, каква научна глава има гълъбът. Има една хубава черта гълъбът. Някой път аз се озадачавам, как е възможно той да остане вегетарианец при всичките лоши условия, при които са се намирали животните, той как е намирал само плодна храна да се храни? Да не хваща мушици тук там, но храни се само със зрънца. Но гълъбът е вътре в човешката глава. Ако някой от вас би се спрял да изучава гълъбовската глава, по какво се отличава от другите глави? Казвам: Сърцето е създало речта, на речта в света и говора сърцето е дало подтик. Сърцето е послужило да се образува човешката реч и говора, а формите на тази реч, да се изрази, се дължат на човешкия ум. И лицето, което човек има се дължи на ума. Колкото силовите линии на сърцето и силовите линии на ума са хармонични, тези последните се посрещат в лицето. Човешкото сърце е застъпено само в крилата на носа, в ноздрите. Една малка запетая има, която показва, че периодически човек ще мисли, след това ще туриш

една малка запетая, една малка почивка. Тя казва: „Не бързай много!“ Например, на колко сантиметра ще турите една запетая? Аз, който познавам вашия характер, какво трябва да турите? Аз, който познавам, представете си, че аз нищо не зная от български език, къде ще турите запетая? Защо след пълните периоди туряте точка? При почивките имате главна станция, точка. На обикновена станция, имате малка станция, туряте запетая. Имате точка и запетая, после две точки, когато се изброява, но мене ме интересува запетаята. Във всяка реч трябва да се спреш някъде. Една малка спирка е запетаята. Сега ти пишеш, но трябва да се спреш на онова, което изказваш.

И тъй казвам: В природата има едно сърце. В слънцето има един ум. Във вселената има една душа и във вечността има един дух. Над всичко това е един Бог, който е незнаен. Той чрез тях се проявява. Какво ще разберете вие под думите, че в природата има едно сърце? Родиш се туй е. Природата те е създала. Природата създала едно гърне, вижда, че то не става за нищо, смачка го и роди ново, пак не е хубаво, пак го смачка. Природата не /е/ нищо друго освен строите/л/, моделира. Което не харесва смачква го. Онези, които не разбират казват: „Как, няма сърце“. Пък то сърцето в нея, иска да направи нещо по-хубаво. Вие сега казвате: „Защо тя ни създала?“ Тогава слънцето има един ум. Значи, земята мачка хората, слънцето ги моделира. А пък разумното в света то е вселената. Самата вселена то са обществените закони, по които трябва да живееш ти. Цялото човечество съставя цяла една вселена от души. Има пък един дух, туй е силата, която показва с какво се твори. Вечността има един дух.

Та казвам: Когато вие искате да имате един силен дух на него ще турите. Понякой път окултната наука казва: Духът. Ти за да станеш дух, тогава ще кажеш: „Има един дух във вечността“. Искаш душа – ти стани силен и кажи: „Във вселената има една душа“. Искаш да имаш ум – „В слънцето има един ум“. Искаш сърце, ще кажеш: „В природата има едно сърце“. Аз, ако съм ученик, какъвто и да е изпит бих го издържал. Ще кажа: В природата има едно сърце. Като налегна на това сърце, всичко става. Като дойде до ума, ще кажа: В слънцето има един ум. Като налегна на този ум, няма нещо слънцето да не може да разреши. То като народило толкова деца, толкова милиарди същества създало на земята, мислите, че туй слънце няма да разреши един въпрос? Най-после казвам: Във вселената има една душа. И най-после, като дойда до онова великото в света, казвам: Има едно същество, има един Бог, който никой не го знае какъв е, без граници, но чрез този вечния дух, чрез душата на вселената, чрез ума на слънцето и чрез сърцето на природата пак се проявява. Той става достъпен чрез тях. Сърцето на природата ни тълкува нещо. Каквото се проявява от сърцето на природата ние знаем. Каквото се проявява от ума на слънцето

и него знаем. Каквото се проявява в душата на вселената и него знаем. Каквото се проявява и от този дух на вечността, и това знаем. Сега вие знаете как постъпва. Вие току изведнъж минавате за големи авторитети. Всичките хора казват така: „Защо Бог направи света така?“ Ами, че те знаят. То е най-голямата галиматия, никаква философия няма. Той нищо не знае за сърцето на природата, нищо не знае за ума на слънцето, нищо не знае за душата на вселената и нищо не знае за духа на вечността, а пита за онзи, който няма никакво отношение. Този, вечният, той ни най-малко няма отношение, той ни най-малко не се интересува от нито едно същество на земята. За този, един народ пет пари не струва. И цялото човечество нищо не струва. Те започват да струват дотолкоз, доколкото сърцето на природата, умът на слънцето, душата на вселената и духът на вечността – вечният дух може да ги препоръча. Тяхната препоръка за даден човек е важна. Ако тия четирите кажат нещо за тебе, Той ще се заинтересува, и ако тия четирите кажат нещо за един народ, ще се заинтересува, но ако те не кажат, нищо не струва един народ. Вие някой път питате: „Защо Господ така създал света?“ Вие не вървите по онзи канал, по пътя на разумното. Питайте сърцето на природата, питайте ума на слънцето, питайте душата на вселената, питайте духа на вечността и те ще хвърлят известна светлина във вашия ум. Та аз бих поставил въпроса математически на един, който пита има ли Господ или няма. Вие задайте въпроса на един математик, на един учен човек: „Какъв е центърът на вселената, материалният център на цялата вселена какъв е?“ Ако нашата слънчева система има един център, ако всичките други системи имат едно вечно движение, в какво направление е туй движение, де е този общ център на движението? Вие никога не сте мислили заради него. Ние сега изучаваме неща, за които нищо не знаем. Ние сме работили. В незнанието човек работи. Но в нас сърцето на природата работи, умът на слънцето работи, душата на вселената работи и духът на вечността работи. А пък сега когато се пробуди нашето съзнание, тогава ние започваме да изучаваме това, с което те се занимават. Те са неща непонятни.

Сега ако ви попитам, какво е отношението на един йон, който е в човешкия мозък, какво е отношението към човешките разсъждения? Какво извършва един йон, какво извършва една молекула, и най-после, какво извършва, какви функции има една клетка? Една клетка, тя е цял един свят сам по себе си. Та казвам: Вие сте си дали една голяма цена. Всичката погрешка на хората е там, че са си дали една цена, по-голяма отколкото струват. Например, вие искате да издържите един изпит в университета. Аз да ви кажа: Аз бих желал да издържа добре изпита в университета за да тръгне на човечеството. Защото, ако не го издържа, на цялото човечество няма да му върви. Като го издържа хубаво и на човечеството ще му върви. Ако попитате тогава: „Защо искаш да станеш богат?“, вие какво ще

кажете? Аз ще кажа: Аз искам да стана богат за да върви на хората напред. Ако ме питате: „Защо искаш да бъдеш добър?“, ще кажа: Ако не бъда добър на цялото човечество няма да му върви. Та аз сега искам ученици от този род. Казвам ви тази година какво нещо е ученикът. Тъй както сте сега, няма да си направя заключение, вие сами ще си го направите. 38-та година изисква да боравите със сърцето на природата, да боравите с ума на слънцето, да боравите с душата на вселената и да боравите с духа на вечността и онзи проявения Бог, Който чрез тях се проявява. Тогава ученикът е на място и може да стане каквото иска. Сегашният човек е стар аероплан, ще го продадете „пощо защо“. Старите аероплани се продават. Онова, което имате, вие сте постигнали, туй което сега имате, бъдещите постижения, които имате предвид, те може да се постигнат само по този начин. Вземете, когато човечеството се е намирало в гъстата материя, те са имали богове подобни на тях. Ще си направят един идол от дърво, от камък, или от злато, или от сребро, ще паднат пред него ще му се покланят да им помогне. То са техни разбирания. Или ще образуват една система. Хората уповават на себе си. Един човек като го страх, ще повика още един човек. Той се въоръжи, но го страх да върви сам. Двамата ги е страх, повикват трети. Тримата ги страх, повикват четвърти, образуват една дружина от 5–10 души. След туй постепенно, колкото вървят понататъка, увеличават се. Колкото хората стават по-страхливи, увеличават се, колкото хората стават по-страхливи, повече се събират. Един народ се е образувал от страх. Няколко милиона хора, да си помагат един на друг, съединяват силите си. Сега не вземайте страха като нещо особено. Страхът е предвиждане на бъдещите мъчнотии, които се раждат. Един човек не може да се справи, трябват 10, 100,1000, трябват няколко милиона хора да се коодинират. Същият закон е и в човешката глава, същият закон е и в човешкото сърце, и в мускулите, навсякъде човешките клетки се координират по същите правила. Казвам: Имате нови правила, да ги извадите. Има един морал, една наука, която трябва да се извади из човешкия организъм, тогава аз бих ви казал.

Сега някои от вас са музикални, как бихте изпели: „Има едно сърце в природата“, как бихте го изпели? Може да го разширим – „Има едно сърце в природата, от което чисти води извират, всеки, който пие от нея вода, живот придобива“. Казвам: Как ще изпеете вие „Има едно сърце“, то вече има един подтик, едно движение има – „Има едно сърце“ – значи сърцето е първия път, по който човек може да тръгне в света. Що е умът? Той е вторият път, по който човек може да тръгне. Що е душата? – Третият път. Що е духът? – Четвъртият път. То са пътища. Следователно, пътят на сърцето той е един цял свят. То са закони, организирани същества. Не мислете, че сърцето е нещо дезорганизирано. Това е един красив свят. Но сам по себе си този свят без другите, вие ще имате определена функция.

Ако във вас не се прояви умът, вие ще замязате на едно гълъбче, на един орел, ще мислите само да си хапнете, целия ден ще ходите из въздуха, ще се разхождате, ще гугуцате. Някъде ще свиеш едно гнездо, ще снесеш някое яйце, ще измътиш пилета, ще хвръкнеш, пак ще дойдеш. Никаква книжнина, никаква поезия, никаква музика, никакъв разум, малко гугуцане. Гълъбът има известна музика. Как гугуцат гълъбите? Някой от вас ще каже ли как гугуцат гълъбите? Аз съм слушал, казват: „гу, гу". Слушали ли сте гълъбите? Не е глупав гълъбът. Казва: „Трябва да има нещо, за което да се хванеш – „Г", после – „У", да приемеш нещо". Той когато е в най-добро разположение, казва: „Гу, гу". Но то е мощна дума това „гу". Аз наблюдавам, когато котката казва: „Мяу", то значи, какво трябва да се яде. Тази котка, която стои при моята врата казва „мър-мяу". Когато не е при моята врата, казва „мяу, мяу". Погледнеш хване някоя птичка. При вратата казва, аз тълкувам сега, „Аз не искам да употребявам тия котешки прийоми, ти си благороден човек, каквото има дай". Това „мър, мяу" го произнася много меко „мър, мяу, мър, мяу". Казва: „Решила съм да не употребявам насилие. Аз може да хвана мишка или птичка, но искам да постъпя благородно, ако има нещо друго за ядене". Това са мои тълкувания. Дали в същност е така то е въпрос, но приблизително, като наблюдавам и като говоря слухът ѝ е толкова изтънчен, че ако взема нещо за ядене отзад вратата, тя казва „мър, мяу". Като бутна само да взема хляба, казва „мър, мяу". Ако взема книга да чета, „мър, мяу" няма. Тогава тя мълчи. Някой път взема дърва да туря в собата, тя мъчи, но бутна ли хляба или нещо друго за ядене, веднага казва „мър, мяу". Значи като бутам нещо за ядене, разбира. Казва: „За мене няма ли нещо?" Та сега ще ви приведа закона какъв е, тази котка ме подсеща. Като ми каже „мър, мяу", разбирам. Щом ми каже „мър, мяу", вземам хапката, натопявам я с мляко, значи вече „мър, мяу" има смисъл. Вземам сирене, отрязвам някакъв сладкиш. Туй „мър, мяу" забелязвам много музикално става, не казва грубо, но много мекичко. Аз съм внимателен.

Казвам: Каква е вашата мощна дума, с която вие хлопате на Божиите врата? Котката дойде на вратата, каже „мър, мяу" и аз зная, че е гладна. От туй, което имам давам. Преди даже да съм взел за себе си, ѝ давам. Сега изваждам заключението: Ти отиваш при Бога, Бог е занят с работа. Как ще обърнеш вниманието му, как ще похлопаш на неговата врата? Бог взема участие. Ти искаш умът ти да работи, ти ще похлопаш на Божията врата. Ти няма да хлопаш само за ядене. Като изяде едно казва: „Повече не ми трябва". То са пропуски в живота. Трябва да имате всякога една дума, която е пропуск за говорене. Човек има два пропуска. На сърцето си има един пропуск и на ума си има един пропуск. Ще направите един опит със себе си.

Трябва да знаете, че всичко, което става в природата е разумно. Ако не разбирате нещата ще се заблудите. Аз съм правил някой път наблюдения – и в растенията има признателност. Може да вземете и да направите опит: круша, която дава хубав плод, полейте я 10, 15, 20 пъти лятно време, когато е сухо времето. Когато плодовете узреят и като идете там, веднага ще забележите, че като седите, някой плод ще се откъсне, ще падне на земята. Туй дърво вече познава, че ти си му направил една услуга. Ще падне плодът, откъсне се. После ще забележите друго: отиде друг човек, не се откъсва и вятър духа, пак не се откъсва. Вятърът има съвсем друга цел. В природата има един такъв закон, че когато някое дърво има много плодове, ако има 100, 200, 300, 400, 500, плода на една круша, която вие сте поливали, като идете, две три круши ще паднат. Ако иде друг, който не е поливал не падат. Той може да си вземе. А вие като идете няма да си откъснете, веднага ще паднат. Трябва да имате тънък ум за да видите, че в природата всички същества са разумни. Туй същество, което живее в крушата е разумно. Отплаща се за една услуга, която сте му направили. Сега тия работи вие може да ги вземете непроверени, да кажете: В крушата има разумно същество. Те са свещени работи. Туй е израз, показва се, че съществува една връзка, интимна връзка, която сърцето на природата е турило между всички животни и човека, една вътрешна връзка. Тази връзка щом я късате, смъртта ще дойде. Всеки, който скъсал веднага умира.

Та сърцето на природата държи живота. Скъсате ли тази връзка на природата, веднага смъртта ще последва. Та казвам: Дългият живот се дължи на сърцето на природата. Щом скъсате вие втората връзка, с ума на слънцето, веднага ще дойде умопобъркването. Следователно законът е: Трябва да държите връзка със сърцето на природата и с ума на слънцето. Трябва да се държи връзка. Има и трета връзка с душата на цялата вселена. Ако вие бихте скъсали тази връзка, тогава идват всички нещастия, тъги, скърби, които не сте сънували. Човек, който иска да бъде щастлив, той трябва да държи тази връзка на душата си. Религиозните хора са турили, че вярват в Бога, в духове, в ангели, в ръководители, но съществува един принцип. Първата връзка, с която трябва да бъдете свързани е сърцето на природата. Вашето сърце, човешкото сърце, пулсира приблизително според пулса на природата. Отмерени са тия движения. У някои хора, ако се отличават ударите на сърцето, то е според гъстотата, както е организиран човек така са и ударите. Има едни математически отношения на ударите, като се усили или се намали, има вътрешни връзки на организирането. Казвам: Трябва да имате едно сърце, което да ви е понятно. Сърцето на природата и сърцето на другите хора, на животните са свързани. През сърцето на природата вие ще влезете в общ контакт. Когато искаме да приложим любовта, да обичаме всичките хора, трябва да

се свържем със сърцето на природата. Докато не познаваш сърцето на природата, докато ти функционираш с твоето сърце, твоята любов ще бъде ограничена. Тъй щото, едно учение, любов към всичките хора, при туй разбиране е изключено. Не може да се обичат хората. Как ще ги обичаш? Пожеланието да станете богати, значи искаш да станеш богат, зарази цялото човечество. Искаш да станеш богат, то е сърцето на природата, за благото на човечеството. Сега искаш да бъдеш богат за себе си. Но сега представете си, вие когато изучавате биология на човешкия организъм, туй вашето сърце, което имате във вашия организъм то е емблема, то е подобие на сърцето на природата. Всяка една клетка във вашия организъм и тя си има сърце. Всяка клетка си има сърце. Следователно, тия младите клетки техните сърца са свързани с общото сърце. Те пулсират съобразно туй сърце. Когато туй сърце не функционира правилно с общия организъм, тялото се разкайва. Когато ти признаваш сърцето на природата, целият организъм функционира правилно. Докато ти признаваш сърцето на природата, ти може да се лекуваш, ако не признаваш сърцето на природата, тогава всичко в тебе става аномалия. Аномалия значи, че ти нарушаваш връзката с природата, тогава няма кой да поправи погрешката на природата. Природата е в нас, която поправя погрешките. Запример, ако ти се нараниш, тогава туй сърце на природата и нейните клетки се постараят и веднага тази рана заздравява. След няколко деня замазано е всичко.

Сега да видим какво разбрахте? Тия двете линии това са двете връзки. Сърцето не мисли, тъй както са го направили. Казвате: „Вземи тази стомна и я пренеси!“ Пренася я. – „Наяж се!“ Ще се наяде. – „Легни да спиш!“ Ляга да спи. – „Стани!“ Става. – „Излез се разходи!“ Излиза. Защо стават нещата сърцето не пита. Сърцето не се безпокои, защо му турили шестица или единица, това не го интересува, не се безпокои. Какво е неговото обществено положение, не се интересува. Няма безпокойство. Понеже общото сърце, което е разумно, сърцето на природата то има предвид. Ти си на мястото на ума на сърцето, ти започваш да мислиш. Казвате, че сърцето трябва да бъде добро, да има известни качества. /При/ разумното сърце вече умът взема участие.

Сега аз виждам мъчнотията. Аз засягам един въпрос, но то е се таки на един стар човек, на когото са опадали зъбите, да му дам круши и ябълки, хубави работи да яде. Казва: „Защо не беше на млади години?“ Той трябва да ги чука в хавана, да ги чука да ги направи на каша. Новото учение иска много здрави зъби. Дето казват, аналитичен ум. Аналитичният ум, това са здравите зъби. Здраве се изисква. Какво ще критикуваш като нямаш зъби?

Ако вземете отношението на тази линия – широчината на човешката глава

и дължината на човешката глава, направете едно изследване, ще намерите отношението на тия два диаметъра. Като вземете дължината на човешкия мозък и широчината му, ако сравните тия линии във всичките глави, ще намерите едно математическо съотношение, или геометрическа пропорция. Ще видите по какъв ред са наредени мозъците. Ще видите вече каква разумност съществува, какво правилно отношение съществува. Не е произволно значи. При това, зависи каква трябва да бъде дължината, каква трябва да бъде височината на човешката глава. Защото, ако вземете красотата на човека, ще видите, че единственото нещо, което дава красота на човека то е новият елемент. Ако отрежете главата на човека, тялото не е красиво. Ако отрежете главата, тялото не е хубава фигура. Главата турена на тялото, придава нещо особено. Главата е божествена мярка. Главата на човека показва мярката, с която се мери. Лицето влиза близо десет пъти във височината на тялото. Например, ако дължината на лицето е 16 сантиметра, дължината – 19 сантиметра, колко трява да бъде височината? Някои лица са удължени, някои са по-къси. Имате 5 сантиметра на челото, пет сантиметра на носа, пет сантиметра на брадата, значи имате височина 1 метър и 50 сантиметра, за да влезе лицето десет пъти във височината на тялото. Ако е 16 сантиметра лицето, височината ще бъде 1.60 м. Ако е 17 см. – 1.70 м. Ако е 18 см. – 1.80 м. Ако е 19 см. ще бъде 1.90 м. Та онези, красивите хора имат правилна пропорция в строежа на тялото. Между главата и тялото пропорция трябва. Красотата на едно тяло се дължи на Божествената пропорция. Сега всичко туй казано няма да ви ползува.

Та казвам: Когато дойдете до непоносимите страдания, спомнете си за сърцето на природата. Щом линията на носа е права, показва, че умът действа. Ако се изучава сега от това гледище, може да се даде съвсем друго направление на човешкия характер. Ако за бъдеще един човек се възпитава по този начин има известни съразмерности, лесно може да се измери.

От астрологическо гледище, понеже се е намесила луната, човек има склонност да преувеличава. Казва, че го боли нещо, казва: „Болката е нетърпима“. – А той я търпи. Значи е търпима. Защото когато болката е нетърпима, човек изгубва съзнание. Казва, че е нетърпима, а той е в съзнание, търпи я, значи е търпима. Щом болката е нетърпима, той изгубва съзнание. Природата отделя съзнанието, тази чувствителност на съзнанието отделя, за да не страда повече. Като се събуди, веднага пак започва болката. Както и ние да се ухитряваме, природата е по-умна. Оказва се, че при тези наркотическите средства, когато правят операция или го упояват, или турят кокаин. Когато правят една операция с кокаин, като мине действието на кокаина, болката се увеличава. Ако е направена без кокаин, по-лесно заздравява. Ако е направена операцията с кокаин, два

пъти по-мъчно заздравява. Значи страданието, което трябва да го преминеш, трябва да го преминеш, понеже туй страдание действа възпитателно, внася нещо ново в организма. Ако издържиш, страданията носят един елемент нов. Страданията не са нещо произволно. Те са едно благо, дотолкоз, доколкото задържа страданието една енергия, тя ще бъде едно ваше благо. Не мислете, че ако сте богати ще избегнете страданията. Или, ако сте сиромаси, не може да ги избегнете. И сиромахът не може да избегне страданието. Сиромашията носи благословение, носи друг вид богатство. Всички сиромаси хора са добри. Ако търсиш добри хора, търси ги между сиромасите. Ако търсиш богати хора търси ги между умните. Богатите хора са умни. Ако търсиш богат човек, ако той е богат човек, ще видиш главата му, той е учен човек. Но онзи, който станал сиромах, той станал сиромах от доброта. Защото доброто се придобива не чрез богатство. Сиромахът е по-силен от богатия. Защото сиромахът след като стане богат, той е по-умен от богатия, понеже знае, какво нещо е сиромашията. Богатият след като стане сиромах, не може да понесе сиромашията, самоубива се. Като стане сиромахът богат, отваря се неговото сърце, стане щедър. Затуй трябва да имаме хора, които от сиромаси са станали богати. Бедните хора са умни хора. Бедният човек, който не роптае, има правилна глава. На онзи, който роптае, главата му е сбутана. Богатия, като знае няма да бъде сбутан. Онзи богат, той има хубава глава, той трябва да има хубава глава.

Да остане във вас задачата, щом ви дойде едно голямо страдание, гледайте да се свържете със сърцето на природата. Кажи: „Има едно сърце в природата", започни да мислиш за туй сърце. Виж твоята болка, която чувстваш, какво ще стане? Представи си едно сърце, което схваща, то е сърцето на природата, което чувства болките на всичките. Ти като мислиш за това сърце, то е разумното. Ако ти за него не мислиш, работата няма да се оправи.

Абсолютно ще бъдете мълчаливи като риби, няма да говорите за сърцето на природата. Като направите един опит, тогава ще кажете, че е вярно. Защото другояче може да кажете някои работи, които не са верни. Някои казват: „Има едно сърце в природата, то ще се погрижи за нас". Туй сърце се грижи само тогава, когато кажеш като моята котка „мър-мяу". Изважда онзи, говори това сърце. Детето докато се движи, живее, майката се грижи за него. Щом умре, тя не се грижи. И природата на човек, на който сърцето е мъртво, тя не се грижи. Докато се радваш в страданието, ти се държиш с природата. Когато страдаш, ти си свързан с природата. Радвайте се, че и в радостите сте свързани. Страданията и радостите са връзки с природата. Ако не искате ни радости, ни скърби, тогава вие не може да функционирате.

Да имате сега една ясна представа. Скръбта е една връзка с природата, тя ще ви услужи, ще ви даде едно благо, ще ви освободи от страданието. Не ѝ давайте какво да прави, тя ще направи по-добре отколкото вие мислите. И когато сте радостни, да знаете, че пак сте свързани. Вие често си губите радостта. Погледнеш след половин час радостта изчезнала. Радостта пада като скъпоценен камък. Една радост е като скъпоценен камък, трябва да се пази. Само сърцето на природата може да я пази. Следователно, скърбите може да ги превръщате в сърцето на природата, а пък радостите може да ги пазите. Сега ви отговарям на един въпрос: „Защо се изгуби моята радост, защо дойде скръбта?“ Скръбта дойде, за да разберете сърцето на природата. Радостта ви дойде, да се заинтересувате, да запази/те/ за по-дълго време радостта. И скръбта иде за малко.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

Ако ви попитат каква беше лекцията ще кажете научно: Има едно сърце в природата. Ако някой е готов да направи един опит, тогава сърцето на природата и умът на слънцето се интересуват от нас. Има едно сърце, което се интересува за нас, и което може да превръща нашите страдания и да запазва нашите радости.

XVII година.
17 лекция на Младежкия окултен клас.
държана от Учителя на 21. I. 1938 г., петък 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_01_23 Няма нищо ново под слънцето
неделна беседа

НЯМА НИЩО НОВО ПОД СЛЪНЦЕТО

Отче наш.
В начало бе Словото.

Ще взема само един стих от Стария завет и нещо ново от Новия завет. Казано е в Стария завет, че няма нищо (ново) под слънцето. И още: „Вятърът вее, дето ще и гласа му не чуваш. Така е с всеки, който се е родил."

Духът Божи.

В духовните речи има една опастност за онези, които малко мислят, те могат лесно да се обезсърчават. Защо? Понеже духовният свят, духовните работи са извън физическия свят и мъчно се поддават на проверка. Много проповедници има, които говорят за онзи свят, но никой от тях не е ходил там. Какви ли работи не говорят, какви ли тълкувания не дават, но нищо не са видели. Често религиозните и духовните хора стават фанатици и като говорят за онзи свят, какви ли работи не създават, вследствие на което изплашват хората. За рая говорят, но не са ходили в рая. За ада говорят, а адът е тук, на земята, няма какво да го търсят другаде. Когато Бог създал земята и поставил на нея хората да живеят, едно малко ангелче, което често слушало да се говори за земята, помолило един от големите ангели да го заведе на земята, да види как живеят хората. Ангелът го взел със себе си. Като слезли на земята, малкото ангелче запитало: „Тук ли живеят хората? Че това е адът." – „Та тук, тук живеят хората", казал големият ангел. Обаче, за да не се плашат хората, проповедникът трябва да има здрав мозък, здрав стомах, здрави гърди. Другояче той ще изпоплаши хората със своята проповед. Разправят за един виден проповедник в Ню Йорк следния случай. Той проповядвал на хората за духовния свят, но така им разказвал, че всял страх и трепет между тях. Те всички се изпоплашили. Коя била причината за това? Оказало се, че стомахът на този проповедник бил разстроен, вследствие на което той навсякъде виждал злото. Най-после енориашите му били принудени да го изпратят на болница, да промият червата му няколко пъти с чиста вода. Като се върнал от болницата здрав и разположен, той започнал да проповядва за Царството Божие. Всички съвременни хора се намират в положението на този проповедник с разстроения стомах. Ако не могат добре да мислят и да чувстват, все светът им е лош. И след всичко това, те се чудят, защо Господ е създал света така. А то всички мъчнотии се дължат или на

разстроения стомах, или на разстроения мозък, или на разстроените гърди. А светът е толкова красиво устроен. Съвременната наука разкрива нещата.

Соломон е казал: „Няма нищо ново под небето.“ Не, има нещо ново в човешкия организъм, което Соломон не е знаел, макар че Соломон е мъдрец и казва, че човек е чудно и страшно създаден, но той не знае в какво седи това чудното и страшното, с което човек е бил създаден. Много хора живеят на земята, но те не могат да използуват това великото, което имат в себе си. Например, в човешкия мозък има отлично радио, с антените му, което говори, схваща нещата, но той не може да го използува. Когато в моретата става някаква катастрофа с някой параход, на милиони километра може да се съобщи с радиото мястото, дето става тази катастрофа и да дойде помощ навреме. Посредством радиото може да се съобщи за всяка катастрофа, която става в пространството някъде, далеч или близо. Така може да се помогне на хората. Навсякъде в природата стават пертурбации, които посредством радиото могат да се схванат. Има учени хора, които могат да отиват до слънцето и до други възвишени светове. И като се върнат, те разправят как живеят съществата там, какви са отношенията на мъжете и на жените, как си гугуцат като гълъби. На какъв език говорят тия същества? – На всемирен, космически език. Някои учени хора са поналучкали това нещо. Всичко съществува в човека. Едно време са считали за извеяни всички ония хора, които са давали ухо на радиото, които вярвали в откриване на радиото.

Разправят един анекдот за един учен, който отивал да изучава окултните науки. Той попаднал в едно окултно общество, дето всички били слепи. Понеже дълго време мигали с очите си, те ги атрофирали и останали слепи, без очи, вследствие на което очите им се вглъбнали навътре. Като видели, че между тях има чужденец, те искали да разберат каква е разликата между тях и него. Като го пипали дълго време, те разбрали, че той прилича напълно на тях, но се различава само в очите си. Неговите очи били някак изпъкнали навън. Като разбрали, че той има очи, те започнали да натискат очите му, да стане като тях. Така правят всички съвременни хора. Като видят, че някой човек няма убеждения като техните, те започват да го натискат да замяза на тях. Каквото човек има, всичко е на място. Каквито и дарби да има човек, те са на мястото си. Най-чудната организация на земята, това е човешкият организъм. В него са застъпени всички науки: и химия, и физика, и астрономия, и социология, и психология, и всички духовни науки. Също така в човешкия организъм има всички апарати, с които може да се вижда, какво става в другия свят. Всеки от вас може да види това, но трябва да знаете, как да насочите апарата си, към кой свят да го обърнете. Защото има различни светове:

едни светове са тъмни и те изпущат тъмнина; други светове са светли, те изпущат светлина. Учените казват, че тази, тъмната светлина е онази, в която някога нашата земя е попаднала, та и до днес още не можем да се освободим от тази светлина, от тази каша. Едва сега човечеството излиза от тази тъмна зона. След сто или двеста години можем да бъдем далеч от тази тъмна зона. Тогава светът ще бъде обвит с Божествената светлина и сам по себе си ще се оправи. Сега хората боледуват и грешат. Това, което хората наричат грях, е една епидемия, която е дошла отвън.

Сега, това са твърдения, които още не са доказани. Засега аз ви ги давам като разкази от хиляда и една нощ. Обаче, не считайте, че те са лъжа. Те са математически вероятности. Тъй щото като математици, вие трябва да изчислявате, каква е вероятността за тия неща. Аз мога да изчисля по закона на вероятността, като си купя един лотариен билет, каква вероятност има да спечеля. Има един закон в света, който определя вероятностите. Ако от сто хиляди билета десет на сто печелят, а 90 не печелят, вие може да изчислите каква е вероятността при това положение вашият билет да печели. Ако някой окултист, който разбира от вероятностите и от материята, от която са направени билетите, си купи билет, неговият билет непременно ще спечели. Ако си купи такъв билет в деня на тегленето на лотарията, с мисълта си той ще изкара в барабана тъкмо тия топки, какъвто е номерът на неговия билет. Ако имате някой заминал ваш близък, който разбира от окултните науки, с мисълта си той ще вкара в барабана тъкмо тия топки, които да отговарят на вашия номер и така ще спечелите. Ако е някой номер и да ви определи някой номер, вие ще изгубите. Един химик, наш познат, ми разправяше една своя опитност. Когато следвал в университета и трябвало да се яви на изпит, професорът му, това било в странство, му дава една трудна задача, за разрешаването на която са били нужни 7–8 часа. Студентът започва да решава задачата и в половин час решил – всички реакции били извършени. Професорът погледнал задачата, видял, че е вярно решена, но казал на студента: „Невъзможно е тази задача да се реши в половин час.“ И после го запитал: „Ти имаш ли някой твой близък заминал?“ – „Имам.“ – „ Тогава възможно е да се реши в половин час. Обаче ти сам по никой начин не би могъл да я решиш. Ако тя се реши по всички правила, както е в учебниците, за това се иска най-малко седем – осем часа. Та ти в половин час издържа изпита си много добре.“ Обаче друг подобен случай с никой химик не се е случвал. Този пример е важен дотолкова, доколкото да се увери човек, че извън физическия свят има друг един свят, разумен, който взима участие във всичко, което хората вършат. Та понякога вие се обезсърчавате, като мислите, че никой не се грижи за вас, че сте изоставени, като някой кораб в пространството. И трябва сами да се грижите. Не, това не е така, това е едно заблуждение. Вие трябва да имате

един апарат, с който да влезете в духовния свят. Някои хора не искат да бъдат духовни, не искат да се молят, не искат в нищо да вярват, като мислят, че това е заблуждение. Нещата всякога могат да се проверят. Аз мога да ви дам правила, чрез които да поставите вярата си на опит, да видите права ли е или не. Когато вярата ви е напълно, вие усещате една пълнота на слънчевия възел, на симпатичната нервна система. А когато нещата не са верни, вие усещате в себе си едно раздвояване. Винаги има два гласа в човека, които едновременно му нашепват. Единият глас казва, че ще спечелиш, а другият казва, че няма да спечелиш. И човек се оплита, не знае ще спечели или няма да спечели. Човек не знае на кой глас да вярва. Понеже е ангажиран в много други работи и не може да се съсредоточи, а понеже му се иска да спечели, той вярва на този глас, който му казва, че ще спечели един милион и си купува билет. Но излиза, че не печели. След това иде разочарованието. Същото нещо се случва и при женитбите на хората. Дойде някой при мене и ми казва: „Духовете ми казват, че ако взема еди-коя си мома, ще си живеем добре, ще се разбираме.“ Като настроя своето радио, аз пък виждам, че с тази мома той ще мине през една зона на бурно море, отдето и двамата ще бъдат изхвърлени на един остров, дето ще минат през големи страдания и опознавания. Вярно ли е това? – Ще го опиташ. Не се изисква много време – около 20–30 години. Една, две години са достатъчни, за да се провери това нещо. Но казвам: Светът, в който живеем, е така разумно създаден, че всичко, каквото трябва да правим в ежедневния живот, е написано върху нас. От там трябва да извадим един модел. Съвременните общества, съвременните семейства имат един проект, който показва как трябва да бъдат нещата. Тази конституция трябва да се извади и да се тури на своето място. Постоянно се издават закони, които после се бламират. Даден е начинът, как трябва да стават изборите, кои да бъдат избиратели, как трябва да функционират, как да се създават семействата, как да се женят хората, как да се назначават чиновниците и т.н. И в човешкия организъм има чиновници и там е определено, как трябва да се женят, понеже и там стават женитби. Никой не може да се жени в гладни години. В изобилни години сватби стават колкото искате. Вие мислите, че сватби стават само между хората? Не, и в човешкия организъм стават сватби. Когато има ядене и пиене между хората, когато стават веселия и угощения в човека и там стават ред сватби. Какви хубави яденета и пиенета има в човешкия организъм.

Казвам: Често обезверяването на хората се дължи на техните невежествени аргументи, че светът не е устроен както трябва. Аз посветих цели 12 години да изследвам нещата на тяхното място и намерих, че всичко, което природата е създала, няма нито едно изключение. Хората сами създават изключенията си. Ако ти закъснееш само две минути на гарата, ще

останеш да чакаш друг трен на станцията. По-добре е ти да отидеш само една минута по-рано на станцията. По-добре е ти да чакаш трена, отколкото trenът да те чака. Хората не спазват този закон в своя живот. Например, те се женят кога и да е. Но това не може да бъде така. Ако ти закъснееш само една минута, отиде щастието ти. Ако искаш да се жениш, ти трябва да бъдеш поне една минута по-рано в църквата. Закъснееш ли, работата не върви вече. Всичките нещастия в света се дължат на факта, че нещата не са станали на своето време. Ако вие вземете две риби, едната от които да поставите в мътна вода, а другата в бистра вода, мислите ли, че и двете ще могат да живеят еднакво? Мътните реки са плитки реки, а в моретата водата ни най-малко не се разбърква. Следователно, нашият малък живот, нашите малки разбирания са, които размътват водата. Сега да ви приведа един пример из живота. Ние имахме един приятел, Цеко Грънчарски, доста даровит човек, с хубаво чело, с добре устроена глава, който всячески се стремеше да уреди добре живота си. Той гледаше много философски на въпросите. Един (път) той ми казваше: „Слушай, аз не харесвам твоята философия. Ти трябва да гледаш да уредиш по някакъв начин живота си. Така не се живее.“ – Съгласен съм с тебе. Човек трябва да уреди живота си, стига да знае как да го уреди. По едно време на ума на Цеко дохожда идеята да научи английски език, но трябва да си вземе един учител, който да му преподава добре езика. Той знаеше един гимназиален учител, но трябваше скъпо да му плаща. Като нямаше средства да му плаща, той намисли да отиде в Париж, да научи френски език и да отиде в Америка като преподавател по френски език и така да изкарва прехраната си. Той отива в Париж, но изяжда си парите и му остават много малко, колкото да мине океана. По тази причина той се принудил да влезе в една евангелска църква в Париж да духа меха на органа. Един ден като седял и духал органа, той се замислил за положението си и си казал: „Цеко, до този хал ли дойде? Нали мислеше да станеш учител, а ти сега надуваш органа.“ Като мислил известно време, той задрямал и забравил да духа меха. Веднага един от слугите се приближил до него, бутнал го по рамото и му казал: „Какво правиш? Ти си задрямал. Забрави ли, че духаш меха? Органът престана да свири.“ Като се събудил, той си въздъхнал и казал: „Цеко, по-рано трябваше да мислиш за положението си. Като си дошъл вече в Париж, не ти остава нищо друго освен да духаш меха на органа.“ Както и да е, той отива в Америка, но аз му бях казал: Дето и да отидеш, дръж моята философия, ще видиш, че глава няма да те боли. Не, с твоята философия човек никак не може да си уреди работите. Като отиде в Америка, влиза в училището, но по едно време и там загазва. После той пише на един свой приятел: „Слушай, ти следваш философията на онзи Учител, Който разправя, че има Провидение в света. Какво ти провидение. Аз съвсем съм загазил. В тази колегия, в която съм влязъл, съм задлъжнял около 20 долара. Пък ми трябват още десет долара за път. Всичко 30

долара, няма отде да поискам, нямам никакви познати. Същевременно вече три дни как нищо не съм ял, гладен съм, не зная какво да правя.“ Приятелят му отговорил: „Не се безпокой, в скоро време ще получиш тия пари.“ В себе си приятелят намислил, че ако от другаде някъде не получи парите, той непременно ще му ги изпрати. Като получил писмото, чете го и си мисли, отде могат да му дойдат тия пари. Приятелят чака да получи от Цеко писмо да му каже какво е положението му, но нищо не получил. След две седмици Цеко му пише: Положението ми се подобри. Получих известна сума, с която посрещнах нуждите си, имам още десет долара на разположение. Сега се уверих, че учението е вярно, има Провидение в света. Писанието казва: Свидетелството на двама души е вярно. Ние сме двама души. Това показва, че в света съществува една отзивчивост. Човек не е сам в света. Има един закон в света, който регулира човешкия живот. Всички души са колективни. Човек сам се ражда в света, но с неговото раждане на земята с него заедно слизат около 10, 20, 30, 50, 100 хиляди души. С неговата съдба е свързана и съдбата на всички тия души. Ако не повече, то поне десет хиляди души идват в един и същ момент на земята с раждането на всяка една душа. Тези души са разпръснати по земята и така се случва, че едновременно те всички не са бедни. Ако един от тях е съвсем закъсал, много от тях са богати и могат да му помогнат. Достатъчно е човек да отправи ума си към Бога и радиото на всички тези десет хиляди души започва да работят и се притичват на помощ. Те разбират този закон добре. Кой храни пророк Илия във време на глада, който минаваше израилското царство? Казва се, че гарвани носели хляб на Илия. За кои гарвани се говори? За обикновени гарвани, или за някакви човешки гарвани. Но вяра трябва да има човек. Вие искате да вярвате в онова, което критикувате. Първо човек трябва да вярва, а после, когато нещата не станат, той трябва да критикува. Преди да са станали нещата никога не ги критикувай. Но когато нещата не станат, когато нямаш резултат, тогава ги критикувай. Ако човек предварително критикува, нещата не само че няма да станат, но и всякога ще закъсняват. Не бъди лековерен, не очаквай повече, отколкото може да ти се даде и отколкото можеш да направиш. Невидимият свят е много взискателен. Тебе, например, ти трябват хиляда лева. По никой начин не искай нито повече, нито по-малко. Искай точно толкова, колкото ти трябват. Ако искаш повече, лошо, и ако искаш по-малко, пак лошо. Хилядата лева ще ти дойдат и то точно колкото си искал. Как ще дойдат? – Сега аз няма да се спирам да обяснявам как ще дойдат. Важното е, че ще дойдат. Как ще дойдат? Като отидеш на един извор, който тече изобилно, трябва ли да питаш отде и как иде тази вода. Ако ти вземеш едно шише с тясно гърло и отидеш на извора, който тече изобилно, шишето ще се напълни, но много бавно. Но ако вземеш една голяма кана с широка уста, тя моментално ще се напълни. Много бързо става. Вие искате да знаете как става това. Вие с вашето неверие мязате на

шишето с тясна уста, че и да иска Провидението да ви помогне, не може. Затова турете си голямо гърло, голяма уста, бързо да стане. Това значи да се молите. Като се помолите, всичко ще стане бързо. Когато стане, тогава ще го видите и вие.

Преди години, в 1905 година в Англия ставаха чести духовни проявления. Това ставаше периодически в една английска област. Явявали се особени огнени топки. Като практичен народ, англичаните веднага се явявали със своите фотографически апарати да фотографират тия особени явления. Като насочат фотографията и топките изчезват. От това се вижда, че духовният свят не позволява да се фотографират тия духовни явления. Та сега и вие искате първо нещата да станат, че тогава да повярвате в тях. Не, вие трябва да повярвате, преди нещата да са станали. При това, като ви се представят тия явления, вие не трябва да бъдете будни. Вие трябва да заспите, че тогава да ви се даде нещо. Речете ли да ококорите очите си, да наблюдавате какво ще стане, всичко ще се скрие, нищо няма да ви се даде. Дремнеш ли една, две минути, всичко се нарежда. Това са факти, т. е. неща, които са проверени. Много хора са останали разочаровани по единствената причина, че имат в себе си нещо човешко, нещо материалистично. Когато не получите много пари, не съжалявайте за това. Бъдете благодарни за това, което е дошло. Две или три хиляди са дошли, благодарете на тях. Няма защо да се осигуряваш. Ако ти трябва днеска само един хляб, искай само един хляб, няма защо да мислиш за утрешния ден. За утрешния ден не се осигурявай, защото Божественото е само от изгрева на Слънцето до залеза. На другия ден направи пак същия опит. Като направиш този опит, не ходи да разгласяваш. Разгласяваш ли го, ще изгубиш. Ако разгласяваш няколко пъти наред, явлението се изгубва, повече не ти се дава. Глашатаи не се допущат. Това явление е само за тебе. То ти се дава, за да се увериш, че има един велик закон в света, който непрекъснато работи.

Сега ще ви приведа два примера от живота, единият от които е морален, а другият неморален. Неморалният е следният. Един човек живял много добър живот, но все не му вървяло. Един ден той си казал: „С добро на този свят не се живее. Така не се живее. Всеки ден губя, затова трябва да направя нещо.“ Един ден той си купува револвер и отива при един свой приятел. Казва на приятеля си: „Знаеш ли, аз реших да претрепя някого. С добро на този свят не се живее. Хората не разбират от Божественото.“ Приятелят му казал: „Слушай, ако направиш такова нещо, ще те претрепят някъде. Най-малко ще те затворят, дето ще лежиш с години. Не прави опит да убиваш никого, но слушай какъв съвет ще ти дам. Тук близо до реката седи един богаташ, яде и си почива. Повикай някой джебчия да го хвърли във водата и го извади. Ти ще минеш като негов спасител.“ И

наистина, както го посъветвал приятелят му, така и станало. Един джебчия изпълнил лесно този номер: хвърлил богатия във водата и избягал. Добрият човек веднага се спуснал във водата и спасил богаташа. Той се хванал за врата му и му казал: „Братко, благодаря ти, ти ме избави от водата, спаси живота ми. Ела сега в моя дом да ти благодаря.“ От този момент работите на добрия човек тръгнали напред. Наистина, неморално е да се подкупва човек, да се лъже по този начин, от две злини трябва да се избере по-малката. Добре е някога да се хвърли богатия в реката, да се отвори сърцето му. Вторият пример е по-морален. Един млад човек живял добре, но и на него работите му не вървели. Каквото и да правил, всичко му отивало назад. Той решил най-после да се освободи по някакъв начин от хората. Затова решил да отиде на морето и там да се удави. Тръгва за морето, но вижда, че едно младо момиче се дави. Като видял това, казал си: „Как се случи днес тази работа? Какво да правя, да спася ли момичето или да оставя да се удави? Хайде, и това добро ще направя, че тогава ще се удавя.“ Той се хвърля в морето, изважда момичето на брега. В този моментг един стражар се приближава към него и му казва: „Стой, кажи си името.“ И таз добра, пак нещо лошо ще излезе. Обаче, оказало се, че това младо момиче било царската дъщеря, стражарят искал да запише името му, за да се знае кой спасил царската дъщеря. Той казал името си и веднага го завели в двореца. От този момент и неговите работи тръгнали добре.

Казвам: Божественият промисъл се проявява в крайни резултати. Когато човек изгуби всички възможности, всички условия и всички надежди. Щом човек изгуби всички човешки условия, на които е привикнал да разчита, тогава се проявява Божественото като спасител на човека, да му покаже, че има един Божествен промисъл в света, който взима пред вид всички наши изпитания на земята. Онова, което има да стане, всичко е предвидено, ти не можеш да се избавиш от него. Аз, който предвиждам всичко, нито веднъж не съм могъл да се избавя от това, което ми дохожда. Защото ако се избавя от едно зло, ще ми дойде второ, по-голямо зло. Следователно, приемайте злините, които ви идат. Аз зная, че ако приема едно зло разумно, след него иде някакво добро. Следователно, всяко страдание в света е предвестник на някакво добро, което иде. Това е закон. Защо е така, няма защо да се обяснява. Така е. Всички велики хора, всички майки и бащи са минали през големи изпитания, докато им дойдат добрините в света. Когато минете през големи изпитания, вие казвате, че Господ ви е забравил. Господ не ви е забравил, но или вие сте Го забравили, или не вярвате в това, което ви се проповядва. Мъчно е човек да вярва. Понякога нещата не стават така, както вие вярвате или както очаквате. Те стават по особен начин. Онова, което ти искаш да бъде, не това, което ти си определил и не става, както си го очаквал. В това отношение всички мязате на малки деца. Няма по-хубаво нещо да вярвате, че има едно Божествено

око, че има един приятел, който мисли за тебе. Не се смущавайте. Като дойде някое изпитание, кажи: „Ще мине това изпитание." Ако мислиш така, то естествено ще мине. Не мисли, че мъченичеството е лесно нещо. Да стане човек мъченик, това е голяма привилегия. Има случаи, когато хората са се хвърляли от височини и не са умирали. От някои хора смъртта бяга, а някои от нищо и никакво смъртта ги дебне. И на леглото като си лежат, смъртта пак ги намира. Някои през огън минават и смъртта не ги засяга.

Соломон казва: Нищо ново под слънцето няма. С други думи казано, нищо ново под човешкия ум няма. Да, под слънцето няма, но над слънцето има. Под нашето слънце няма нищо ново. Всичко е старо под слънцето и ние сме опитали всички стари неща. Извън човешкия ум има много стари неща. Нови неща има в човешката душа и в човешкия ум. Понеже съвременните хора живеят само в своя ум и в своето сърце, всички неща са станали за тях стари. Колкото и да са ми разправяли хората за любовта, всичко е все еднообразно. В любовта на хората до сега аз не съм виждал нищо ново. Все едни и същи стари написани писма. Някой казва на своята възлюблена: Като ме погледна в очите, нещо се запали в сърцето ми. Бутна ме нещо в сърцето. От този момент почнах да я търся. Ходих на хорото, хващах се за нея, но тя не искаше да ме знае. Най-после тя се ожени за мене. – Че как стана тази работа? – И аз не зная. – Сега как живеете? – Хубаво беше, докато тропахме на хорото, но сега не тропаме вече. Какво ѝ хареса? – Не зная. Не беше нито очите, нито устата. Да, новото не е нито в очите, нито в устата, нито в ушите, но има нещо ново. Друг ми разправя: „Моята другарка минаваше за най-грозната в селото. Момците минаваха край нея и не я виждаха, пък аз не минаваше ден да не я видя. Аз видях нещо светло в душата ѝ, скрито под грозотията. Аз не се спирах на лицето ѝ. От как се оженихме, всичко ни върви напред. Тя е грозничка, на хората не обръща внимание, но аз много обичам душата ѝ." Този е единственият пример, който аз срещнах в България, мъж и жена да се обичат и той да намира нещо светло, красиво зад нейната грозотия. Това е новото, зад грозотията да видиш красивото, което се крие.

Казвам: Сега всички проповядват, че трябва да се вярва в Бога. Не, другояче трябва да проповядвате. Докато вие не любите Бога, докато не виждате Бога в красивата и в грозната мома еднакво, ако не виждате красивото, Бога в греха и във всички пертурбации, които стават на земята и ако във всичко, което става в света не виждате Бога скрит някъде, вие не сте дошли до хармонията на живота още. Преди няколко години дойдоха от обществената безопасност стражари и полицейски началници в дома, дето живея, на Опълченска, да проверят нещата, да видят нещо. Преглеждаха около пет часа, стражарят стои с револвер в ръка и ме поглежда от време

на време. По едно време той сложи револвера на масата и каза: „Виждам, че вие не сте от опасните хора, но какво да правя, такава ни е длъжността. Трябва да проверим нещата. И ние се мъчим да бъдем справедливи.“ Обаче, като дойдоха същества светли от невидимия свят, и те се измениха. Като погледнеш този човек с револвер в ръка, сърцето ти трепва. Обаче има хора, които никакъв револвер, никакъв куршум не ги хваща. Да ви приведа един пример за един български свещеник, който пътувал от Варна за Добрич. Понеже по това време имало много разбойници по пътя, свещеникът взел със себе си един турчин, да го придружава. Свещеникът носел със себе си пари. Като дошли до селото Батово, свещеникът чул, че някой цъка с пушката си. Обърнал се да види и вижда, че един разбойник се прицелил към него, иска да го убие. Но веднага той паднал пред краката на свещеника и казал: „Извини ме, папаз ефенди, аз исках да те убия, но пушката ми не хваща. Ти си Божи човек, затова не можах да те убия.“ Както виждате, този поп никакъв куршум не го хваща. Това са забелязали и във време на война. Там са попадали в тъй наречената мъртва зона. Някой войник или офицер минава през тази зона, дето картечници работят, гранати, куршуми падат наляво-надясно, но нищо не го засяга, той си минава като че нищо не става около него. Това показва, че в света не може да стане нещо, което да изненада Провидението. Много работи за нас се виждат чудни, но всичко в света е предвидено. Ако не вярвате, направете опити. Но не се дръжте за старите вярвания. Четете какво е писал Йеремия, Йезекиил, това са все хора на опитите. Вземете техните вярвания и ги проверете. И апостолите са живели с тази вяра. Вие трябва да опитвате нещата. Нови неща идат сега в света. Като ги опитвате, ще напишете тия неща в аналите на човечеството, да се знае, че тия неща са истинни. Тези неща стават по-ясни, когато тази истина се провери и опита.

Сега вие питате дали Христос е възкръснал или не. Дали наистина Апостол Павел е паднал от коня си и чул този глас, или му се сторило така. Всеки може да опита тези неща. Учените могат да ги опитат по научен начин, но има и друг начин, по който нещата могат да се проверят сто и едно на сто. И тогава животът ще стане смислен. Има един начин, по който хората се познават. Сега, за да познаят един човек, трябва да дойдат френолози да се произнесат дали е престъпник или не. Но има един нов, бърз начин, по който хората лесно се познават. И вие някой път поддържате този нов начин, а някога не го поддържате. Показанията, които френолозите дават, в тях има известни изключения, понеже те изучават статическото лице на човека. Много неща са верни, но като наблюдавам известни лица, в тях виждам зародиши на известни промени. Аз виждам, че този човек не е само престъпник. В него има известни добродетели, които се зараждат. И няма да мине 10–20–30–50 години, когато от него ще излезе един отличен човек. Ние виждаме, че в лицата на някои хора след години ще станат

известни промени в добър смисъл. Това показва, че има статически лица, но има и лица, които се поддават на чести промени. Те са подвижни лица. Подвижните лица са много привлекателни. Ти чувствуваш известно единение в тях. В тяхно присъствие ти не си раздвоен, но в присъствието на някои лица ти се лесно раздвояваш. Значи, има един вътрешен начин за опознаване на хората. Дотолкова, доколкото вие вярвате в хората, дотолкова и те вярват във вас. Дотолкова, доколкото вие ги обичате, дотолкова и те ще ви обичат. Дотолкова, доколкото обичате Бога и вярвате в Него, дотолкова и Той ще ви отговори. Понякога ние искаме да заставим Божественото да има по-голяма любов към нас. Няма защо да има по-голяма любов. Всичко е предвидено, но ние нямаме право в света да изопачаваме Божия закон. Който се осмели да изопачава Божия закон, той си създава най-големите нещастия. Запример, някой страда, защо да не възложи грижата си върху Бога и да чака? Той може да те опита, да те прекара през най-големи изпитания, както прекара онези тримата младежи през огнената пещ. Те казаха: Нас Бог може да ни избави, но и да не ни избави, ние пак няма да се поклоним на чуждите богове. По-добре да умрем като герои, а не като един страхливец, да те ударят в гърба. Че кой човек няма да умре? Не е въпрос до умиране, но смъртта трябва да ни намери с вяра и любов в Бога. Ако смъртта те хване за гушата и ти каже да се откажеш от Господа, по никой начин да не се отказваш. Аз обичам Бога и няма да се откажа от Него. Смъртта те души, а ти отиваш с вяра и любов при Господа, и Той те приема. Някои пък като ги души смъртта, те казват: Отказвам се от Бога, само ме остави жив. Там е изпитанието. Сегашните хора за сто лева се отказват от Господа. Това е от слабост, от страх. Страхът е голямо препятствие в нашия живот. Не мислете, че лесно можете да се освободите от страха. Апостол Петър, който цели три години ходи с Христа, беше смел, казваше на Христа: Господи, ако всички се отрекат от тебе, ти уповавай на мене. Аз съм Петър, животът си не вземам назад. Христос нищо не му каза, но той знаеше, че Петър е страхливец и знаеше, и предвиждаше, че Петър три пъти ще се отрече от Него и после пак ще повярва. Той му каза, че докато петелът три пъти пропее, Петър ще се отрече от Него. И наистина, Петър се отрече от Христа, но после плака горчиво. Петър излезе вън и плака. Той видя колко е малодушен и не може да издържа на изпитанията. Като се обърна към него, Христос му каза: Когато в сърцето ти почне да действува моята любов, ти ще издържаш на всички изпитания, както аз съм издържал. Аз ти давам пример. Христос му каза: Така, както аз издържам изпитанията и мъчнотиите, така и ти трябва да издържаш. Трябва да знаеш, че волята на Онзи, на Когото аз служа, е неизменна. От там насетне Петър стана смел и издържаше. Ние виждаме, че когато го затвориха, той беше готов и на смърт. Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля.“ Но дойде при Него ангел от невидимия свят: „Петре, стани, свали оковите от краката си и излез вън. Върви и не

мисли повече да се връщаш в затвора. Излез вън и не казвай, защо другите да страдат за мене. Остави всеки да страда за себе си." Не се стремете да избавяте хората от техните страдания и от техните мъчнотии. Мъчнотиите, през които Бог ги прекарва, са необходими за тях. Майката не трябва да избавя детето си от мъчнотиите, които Бог му е дал. Те трябва да учат. Светът ще мине през мъчнотии. Това е неизбежно за всички хора. Като наблюдавам живота на сегашните жени, виждам, че те минават през големи изпитания. Знаете ли през какви големи изпитания минават днес жените? Това е за тяхно добро. Така те се каляват. Не само жените, но и мъжете ще минат през големи изпитания. Големи изпитания ги чакат на бойното поле. Там с хиляди ще умират. Други пък ще минат през големи мъчнотии, но това нищо не значи. Така ще се усили тяхната вяра. Условията, които ще изгубят, ще им се върнат един ден и то по-хубави от тия, които днес имат. Въпросът е сега вие да усилите вашата вяра и вашата любов. Днес навсякъде съществува голямо разногласие. Хората могат да се делят на каквито народи искат, но във вярата и в любовта им не трябва да има никакво деление. Понеже вярата е закон, който произтича от Божествения ум. И любовта е закон, който призтича от Божественото сърце, от Божествения дух. Писанието казва: „Бог е любов."

Едно ще ви кажа сега: Имайте вяра, не се страхувайте от мъчнотиите, не се страхувайте от глада, не се страхувайте от безпаричието, не се страхувайте от болестите, каквито и да са те, не се страхувайте от студа, от снега, но нищо не се страхувайте. Щом от нищо не се страхувате, като дойде смъртта, ще се откаже да ви вземе. При любовта и смъртта отстъпва. Човек, който има любов, много мъчно може да умре. Детето на една майка се разболяло. Тя го хванала, прегърнала го и започнала да се разговаря с Господа: „Господи, не давам детето си. Ако вземеш детето ми, с него заедно и мене вземи. Остави и мене, и детето, то е дошло на земята да работи. Нека работи. Здраво е детето ми, то трябва да живее." Господ не иска да взиме детето ѝ, но той иска да опита волята ѝ. Господ е изпратил това дете на земята да живее и да работи. Тъй щото, когато децата на някои майки умират, причината на това се дължи на безлюбието и слабата вяра на тия майки. Хората умират по единствената причина, че любовта им отслабва. Колкото любовта между хората отслабва, толкова повече те умират. Причината на болестите между хората се дължи именно на безлюбието в тях, на отсъствие на всякаква вяра. За да не боледуват, хората трябва да живеят духовен живот. Следователно, за да се продължи и животът на хората, за да бъдат щастливи, те трябва да увеличат любовта в себе си. Увеличете вярата си, за да се увеличи и вашата разумност. Увеличете силата на вашия дух, за да се увеличи вашата вяра. Казвате: „Как трябва да стане това нещо?" Достатъчно е само да погледнете един силен човек, за да сте готови на всичко. Аз съм виждал колко са силни жените. Когато една

жена погледне един силен човек както трябва, той е готов вече на всякакви услуги.

Един беден американец разправя своята опитност. Той живял на едно пристанище при един голям град. Всякога, когато пристигали и заминавали параходите, той виждал как хората се целуват, прегръщат при изпращане и посрещане, но него никой не го поглеждал, никой не го прегръщал, нямал нийде никого близък. Един ден като наблюдавал тия сцени между хората, той се провикнал: „Братя, няма ли нито един брат, нито една сестра християни, да живеят в името на Господа Исуса Христа? Да се обърне към мене с внимание?“ Веднага около него се струпали множество мъже и жени, принадлежащи към едно християнско общество. Както виждате, много такива хора има. Та и когато вие мислите, че няма кой да ви обича на земята, обърнете се към хората с думите: Няма ли тук поне един християнин, който може да ме окуражи в този труден за мене час? Кажете ли така, веднага ще се явят много братя и сестри в Христа. Това наричам аз нова вяра. Да вярваш, преди да си опитал нещата, а като ги опиташ, ще ги разправяш на другите. Да обичаш и да те обичат, без да си заслужил. Те като те обичат и като обичаш, тогава ще заслужиш и тогава ще разправяш на хората. Ти ще обичаш, ще отправиш своите чувства и своята мисъл към всички, както слънцето изгрява и отправя своята светлина и топлина към всички. Ще вярваш, че Бог е жив във всички живи същества и от всички и навсякъде може да ти се помогне. Някой път може да дойде един ангел да ти помогне, но засега има много ангели на земята въплътени, които всякога могат да ти се притекат на помощ. Достатъчно е да отправите мисълта си към тия ангели и те веднага ще дойдат да ви помогнат. И в София има доста въплътени ангели. Не само в България, но и в Англия, и в Америка, и във Франция, и в Русия, навсякъде има такива ангели. Благодарение на тия ангели – служители на Бога, хората могат да понесат тия изпитания, през които минават. Сега целият свят минава през едно голямо изпитание и тия ангели идат да помагат. Земята претърпява едно голямо преустройство. Не само земята, но и човешкото сърце минава през едно голямо преустройство. Бог създава в хората едно ново сърце и написва на него своя закон. Той създава и нов ум на хората, нова конструкция, за да могат да дойдат новите хора в света. Тия нови хора ще имат ново верую, ново разбиране. Всички братя и сестри, които живеят по лицето на земята, но са свързани в името на Господа, ще се срещнат и ще си кажат: Добър ден, братя и сестри. Какви са последните новини? Иде Възлюбленият на земята. Едно време е било добре, но старото отмина времето си. Хубаво е било, докато е имало круши на дървото и е могло да се берат крушите. Но сега е зимно време, нито круши има на дървото, нито листа.

„Няма нищо ново под слънцето.“ – Но има нещо ново под слънцето. – „И вятърът вее, където ще и гласът му чуваш, но не знаеш от къде иде. Така е с всеки, който е роден от Бога.“ Това, което не знаеш и този свят, който сега иде, това е Божествената любов, която сега иде. И хората не знаят от къде иде тя. Снегът сега се топи. Навсякъде едно безпокойствие. Голямо наводнение става сега. Но хората не знаят какво ще стане. Казват: Ще се стопи всичкият сняг и лед и къщите ще бъдат потопени. Нивите ще бъдат добре наторени и ще има ядене и пиене в изобилие. Всички ще ядат и ще пият и братски ще живеят под своята смокиня.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

17-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 23 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_01_23 Радостни и весели
утринно слово

РАДОСТНИ И ВЕСЕЛИ

Размишление.

Ще прочета 2 глава от посланието към Ефесяните.

В тази глава апостол Павел засяга един философски въпрос. В нея има голяма схоластика, затова е мъчна за разбиране.

„По благодат сте вие спасени.“ (– 5 ст.).

„А сега, в Христа Исуса, вие, които някога си бяхте далеко, станахте близо чрез кръвта Христова.“ (– 13 ст.).

Явява се въпросът, кой е спасен, и кой не е. Има хора, които с години разискват върху въпроса за спасението по благодат и чрез кръвта Христова, и умират, без да го разрешат.

Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Под „плът и кръв Христова“ се разбира Неговото Слово. Спасението пък подразбира една фаза от човешкия живот. Някой се спира на тази фаза и мисли, че е спасен. Обикновено, богатите считат, че са спасени. – Защо? – Понеже са осигурени. Те казват: Ние сме осигурени от глада, няма защо да учим. Да му мислят сиромасите. И наистина, ако търсите мързелив човек, ще го намерите между богатите. Сиромасите, от своя страна, се оплакват от живота си, от постоянното учене. Те казват, че им дотегнало да учат и да ги късат на изпити. Човек не трябва да учи, с цел да се прехранва. Знанието е необходимост за човешкото развитие, а не за прехрана.

Сегашните религиозни минават за християни, но са забравили много неща, казани от Христа. Никой досега не си е спомнил нещо от забравените думи, казани преди две хиляди години от Христа. Например, знаете ли, как трябва човек да отива при Господа и как да се връща? Лесно е да кажеш, че ще отидеш при Господа, но как ще отидеш? – Ще отида да си поговоря с Него. – С какво разположение ще отидеш и какво ще Му говориш? Всеки си има по една идея, която го занимава, и мисли, че, като отиде при Бога, ще я разреши. Ходили ли сте при Бога? Не оспорвам този въпрос, но спомняте ли си, как сте ходили при Бога и как сте се връщали? Че сте ходили на училище, че учителят ви е преподавал, не отричам това, но какво сте научили, какво носите в себе си? Че сте придобили нещо, и

това не оспорвам, но придобивката може да е механическа. Такава придобивка лесно се изгубва. Това е все едно, да се напръскаш днес с есенция от роза, теменуга или друг аромат, и на другия ден да изгубиш това ухание. С него заедно губиш и радостта си. Много естествено, тази придобивка е механическа, а не органическа.

– Какво представя религията? – Път към любовта. Когато се казва „Бог е Любов“, това подразбира, че животът се придобива само по пътя на любовта. Чрез живота ще се дойде да светлината. Значи, без светлина животът не съществува. Светлината пък не може да се възприеме без знанието. На български казваме един живот. Значи, тази дума е от мъжки род. Същата дума в другите езици е от друг род. Например, „la vie“ на френски език е от женски род. Всяка дума на своя език има точно определен род. Думите „истина, свобода“ на български са от женски род. Казваме, че истината ражда свободата. В този смисъл, свободата е дъщеря на истината. Знанието, родено от светлината, е от среден род. То е момче. Любовта ражда живота. Думата живот е от мъжки род. Той е син на любовта. Чудно ви се вижда, защо трябва да се занимавате с тези неща. Не може да не се занимавате. Те са основа, върху която е поставено знанието. Да изучавате азбуката, това не е ли елементарно знание? Въпреки това, от различното съчетание на тези букви се образува човешката реч. В нея си служите с частите на речта – глагол, съществително име, прилагателно, местоимение и други. Също така си служите с препинателни знакове – точка, запетая, многоточие, две точки, точка и запетая, удивителна, тире и т. н. Хората не спорят върху частите на речта и знаковете, но върху мястото им, де да се поставят. Ако ученикът не знае местата на думите и на знаците, може да пропадне на изпита.

Един юнкер от военното училище трябвало да напише зададената тема от учителя по български език и да му я предаде навреме. Понеже не знаел да употребява препинателните знаци, той ги написал накрая на темата си със забележката: Заповядвам ви, всеки от вас да отиде на мястото си! Ще кажете, че този ученик е постъпил така, като военен. Според вас, само военните заповядват. Аз виждам, че и религиозните заповядват на точките и запетаите, но те не се мърдат от мястото си. Слушал съм религиозните да казват, че с молитва всичко става. И най-голямата мъчнотия отстъпва пред молитвата. Така проповядвал един наш познат и пръв приложил тази формула. Един ден, като минавал през селото си, срещу него излязъл един бик и започнал да реве. Той се обърнал към него с думите: В името на Господа Исуса Христа, заповядвам ти да се махнеш от пътя ми! Бикът продължавал да налита към него, не отстъпвал пред заклинанието. Братът започнал да се моли, но и молитвата не помогнала. Най-после той си казал: Ще приложа друг метод. Наблизо някъде той зърнал една круша.

Затекъл се и се качил на крушата, отдето се провикнал към бика: Хайде, ако можеш, качи се при мене. Бикът погледнал нагоре, изревал още един път, с което искал да каже: Така, както си се качил горе, аз не мога да се боря с тебе, но долу и ти не можеш да се бориш с мене.

Казвам: Да се справяш с живота, това е изкуство, това е велика наука. Човек трябва да познава себе си, а не се познава. Вие даже тялото си не познавате. Казваш: Скучно ми е, не зная, какво да правя. Много естествено, ти живееш еднообразен живот. Ставаш сутрин, измиеш се, срешеш се, облечеш се, закусиш и отиваш на работа. Върнеш се на обяд, нахраниш се, починеш си малко и пак отиваш на работа. Вечерта си дойдеш от работа, навечеряш се, напишеш едно писмо или прочетеш нещо и излезеш с жена си и децата си на разходка. Върнеш се, легнеш да спиш и сутринта повтаряш същото, което си правил предишния ден. Как да не ти е скучно? Обаче, вие не знаете, колко е богато предприятието, в което живеете. Изчислено е приблизително, че около 300 милиарда душички съставят човешкото тяло. Тези 300 милиарда клетки, наречени душички, взимат участие в задоволяване нуждите на човека. Те му доставят всички блага. Ако пожелаеш да се движиш, веднага клетките на движението приемат тази заповед и ти се притичат на помощ. Без тях ти не би могъл да се мръднеш от мястото си. Желаеш да се учиш. Веднага клетките на мозъка се организират и ти помагат да учиш. Клетките на паметта се организират и ти помагат да запомниш това, което си научил. Ако не ти помагат, ти ще четеш, ще учиш, но всичко в тебе ще се обърне с главата надолу.

Колко християни цитират стихове от Евангелието, но вместо да хвърлят светлина в умовете на хората, те повече ги объркват. Те приличат на онзи свещеник, който обяснявал, как могъл Христос да нахрани с петте хляба и петте риби няколко хиляден народ. За да убеди слушателите си, че този факт е вероятен, той се обърнал към тях с думите: Братя християни, петте хляба, с които Христос нахрани народа, не са били малки, като нашите, но много големи, като могили. Един овчар, като слушал тълкуването на свещеника, останал в недоумение. Свещеникът го запитал: Какво ти се вижда чудно? – Че хлябовете били като могили, възможно е, но чудя се, каква е била пещта, за да влязат хлябовете в нея. И каква е била лопатата, с която са хвърляли хлябовете в пещта!

Правете опити сами да се лекувате, сами да си помагате. Казвате, че имате силна вяра. Имате вяра, но като заболеете от ревматизъм или друга болест, веднага викате лекар. Нямам нищо против лекарите, но защо не приложите вяра при лекуването? Оплаквате се от главоболие, от хрема, от какво ли не, но никой не е приложил вярата си, да опита думите ми, че наистина, вярата лекува. Вярата е колективен закон. Сам човек не може да

лекува, но ако се съединят няколко души, те могат да лекуват. Вярата изключва всяко съмнение. Защо ще се съмняваш, че можеш да станеш учен? Ще вярваш, че можеш да станеш учен и ще учиш. Вярата има отношение към знанието. Само чрез вярата можем да се домогнем до положителното знание. Вярваш, че нещо ще стане, но ако не се сбъдне, ти се разколебаваш. Молиш се и вярваш, че ще ти се отговори на молитвата. Ако не получиш отговор, разколебаваш се. Спънката е в тебе. Болен си, но като здрав си обичал кокошки, баници. Мислиш ли, че, ако ядеш и сега кокошки и баници, ще оздравееш? Временно ще се ограничиш в яденето. Ако спазваш това правило, ще оздравееш. Скаран си с твоя съсед; ако се примириш с него, ще оздравееш. Недоволен си. Ако се справиш с недоволството си, ще оздравееш. Като спазваш тези правила, ще оздравееш. Ето как действа вярата. Не можеш да живееш, както искаш, и да вярваш, че ще оздравееш. Какви хора не са дохождали при мене – недоволни, обезсърчени от живота, обезверени и след всичко това мислят, че вярата ще им помогне по магически начин. Виновен ли съм аз за тяхното положение? Някой е недоволен от жена си, не може да я търпи. Кой го кара да се жени? Кой я тури на гърба му да я носи? Защо не остави на друг, който има здрав гръб, да я носи? Както и да е, мнозина са минали през женитбата и, въпреки това, не са разрешили този въпрос. На български думата „жена" има две значения. Едното означава човек от женски род – женà. Второто означава прибиране на житото – жèна. Двете думи се различават само в ударението.

И тъй, всяко нещо има смисъл, когато се изясни. Иначе, нещата остават неразбрани. Например, някои религиозни казват, че се готвят за един свят, дето живеят техните съвършени братя. Кой е този свят, и те не знаят. Кои са тези братя, също не знаят. Това показва, че те нямат ясна представа за онзи свят. – Искаме да отидем на онзи свят да видим Христа. – Може да Го видите, но знаете ли, какво се иска от вас? Онзи свят е място за учене. Който отиде там, трябва да учи. Там ще бъдете гости само два-три дена. После ще ви поставят на изпит, да видят, какво носите от земята. Готови ли сте да ви подложат на изпит? Първият изпит ще бъде върху любовта, да видят, как сте я разбрали. Втората теза ще бъде върху добродетелта, да видят, как сте я приложили. Третата теза ще бъде върху справедливостта. Ще цитирате стиха: „По благодат сме спасени". Искате да кажете, че Христос е държал изпит по тези въпроси, няма защо и вас да подлагат на същия изпит. Лъжете се. И учениците мислят, че като препишат урока си от книгата, всичко знаят. Обаче, учителите не приемат такова знание. То не се приема на онзи свят. Ти сам ще развиеш тезата си и то така, че всяка дума да бъде на мястото си, да няма двояк смисъл. Само една дума да не си турил на място, веднага ще те изпъдят от рая. Ще се върнеш на земята, да учиш отново, да проникнеш в дълбокия смисъл на всяка дума.

Казано е: „По благодат сме спасени.“ Да бъдеш спасен по благодат, е едно нещо; да живееш на небето, като гражданин, е друго нещо. Да изискваш нещо наготово, не се позволява; да се молиш, и това не се позволява; да употребяваш козметични средства на лицето си, не се позволява; да преяждаш, не се позволява; да плюеш по земята, не се позволява; да ходиш немит, невчесан, бос и необлечен, не се позволява. С една дума, много неща не се позволяват на онзи свят. Не се позволява да търсиш грешките на хората и да се занимаваш с тях. Ако искаш да се занимаваш с грешки, ще те заведат на един филм, който ще се развие пред тебе. Там ще намериш, колкото искаш грешки. Ще ти кажат: Ето, критикувай, колкото искаш. После ще ти покажат твоя филм, сам да си дадеш мнението, да видиш, как си живял и какви грешки си правил. Докато сте на онзи свят, вие ще разгледате не само един филм, а няколко филма на вашия живот. Цялото небе ще ти каже: Щом искаш да критикуваш и търсиш грешки, ето, прегледай своя живот и дай си мнението. Ти ще се ужасиш и ще кажеш: Възможно ли е да съм направил такива неща? – Възможно е. Бог е Любов. Това, именно, показва, че Той дава свобода на всички хора да живеят, както разбират. Бог никого не съди. Той казва на човека: Ти още не си научил, какво представя любовта.

В притчата за богатия и бедния Лазар, Христос изнася последствията от добрия и лошия живот. Като замина за онзи свят, богатият и там почна да критикува. Веднага му показаха филма на неговия живот, да гледа и да критикува. Там той видя Аврама, бедния Лазар и себе си. Човек остава дотогава с греха, докато вибрациите на неговия организъм се повишат. Грехът – това е морето в света, дето вълните ще те носят, докато се научиш да плаваш. В противен случай, ще се удавиш. – Как може да се спаси човек? – Като стане птица. Така той ще бъде независим от нисшите вибрации, от бурните вълни. Умът и сърцето му трябва също да бъдат свободни от нисшите вибрации. Някои мислят, че са изключения, че нямат грешки. Това е заблуждение. Даже светии, които заминават за другия свят, се намират пред една криза в живота. Докато са мислили, че са съвършени, щом се намерят в другия свят, пред филма на своя минал живот, веднага се обезсърчават. Отвратително нещо е грехът! Като попадне човек в материята на греха, трябва да мине дълго време, докато се очисти. Не е лесно да се освободиш от нечистата мисъл, от нечистото чувство, от нечистата постъпка.

Аз ви говоря по този въпрос, защото ще се натъкнете на него. Знайте, че всички болести се дължат на онзи неестествен живот, в който често попадате. Като ви говоря, аз ви насърчавам, но с насърчаване работа не става. Много просто. Колкото да си способен, ако не учиш, нищо няма да

направиш. Способен си, а не учиш; добър си, но не проявяваш добротата си. Не е достатъчно да сте само добри и способни, но като сте дошли на земята, доколко изпълнявате Божията воля. Аз се ръководя от следното правило: Като излизам от Господа, Който се весели, и аз отивам да работя за Него с веселие. Аз нося Божието веселие със себе си. Ако не съм весел, не съм излязъл от Господа. Щом нося веселието в себе си, аз съм излязъл от Господа. Тогава работата ми се благославя. Дето отида, навсякъде нося Божието веселие в душата си. Когато се връщам при Господа, трябва да нося радостта на хората. Щом се връщам от работа и не нося радостта на хората, не мога да отида при Бога. Значи, когато Бог се весели, ние се радваме. Радостта и веселието трябва да се срещнат. Бог иска да предаде навсякъде Своето веселие, та хората да се радват. Любовта весели хората, а доброто ги радва. – Защо ми са любовта, доброто? – В любовта ти ще се веселиш, а в доброто ще се радваш. С доброто ти ще се върнеш при Бога. То е плодът на твоя живот. Когато излизате от Бога да проповядвате, аз се веселя. Ако искате да отидете при Бога, идете с любов! Следователно, от Бога ще излезете с любов и веселие.

Често говорите за онзи свят, но колко от вас бихте се убедили, че има друг свят? Ако аз трябва да ви убедя в това, няма да си служа с думи. Аз ще ви отворя прозорците, да видите чрез мене онзи свят. За да може да се гледа към онзи свят, всеки от вас трябва да е подобен на прозорец, да се вижда през него. Достатъчно е да махнеш тази завеса и да прогледнеш. Казваш, че си добър човек. Ако не може да се вижда през тебе другия свят, причината е, че стъклото ти е нечисто, трябва да се измие. Тази година има достатъчно вода. Измийте стъклата! Ще кажете, че сте заети. Наистина, вие се грижите за такива работи, за които трябва да употребите само един час от времето си. Например, безпокоите се за хляба, за дрехите и обувките, за къщите си, а за всичко това е нужно само един час. За какво употребявате останалите 23 часа? Четири-пет часа употребявате за грижа около яденето – три пъти на ден ядете. Останалото време за облекло, за това-онова и едва ви остава половин час за учене или за мислене за другия свят. Казвате, че като отидете на онзи свят, тогава ще мислите за него. Някой прочете Библията един път и мисли, че това е достатъчно. – И десет пъти да я прочете, няма да я разбере. Всяко нещо е разбрано, когато се посади и даде плод. Ето, и аз посаждам Словото, което ви говоря. От време на време поглеждам, дали е израсло; ако е израсло, дали е дало плод. Колцина от вас имате саксии за посаждане на това, което слушате? – За нас е важно, дали сме спасени. – Отдавна сте спасени. Сега вие сте в епоха, която изисква от всички да учите. Ти за нищо и никакво се гневиш, сърдиш се – изгубваш Божието веселие. Ти си дошъл на земята да разнасяш Божието веселие, а не да се гневиш. Казваш: Бог е Любов. – Не можеш да разнасяш любовта, ако нямаш веселието в себе си. Как ще проповядваш любовта

само с думи и с песни? Не, весел трябва да бъдеш. Ще се върнеш при Господа с радост, но радостта без доброто не е радост. Тя произлиза от доброто.

Днес аз ви говоря за радостта и веселието, но и без да ви говоря, ще ги научите. Ако не ви говоря, ще ги научите за 1000 години; ако ви говоря, ще ги научите за 10 години. Казвам си: Хайде, да съкратя на тези хора 990 години, да минат с по-малко разходи. – Има лесен път. – Има лесен път, но той изисква хиляда години. Ще следваш хиляда години в училището, докато свършиш. Ще приличаш на онзи студент, който свършил университета на 70 годишна възраст. Наричали го „вечният студент“. И това не е лошо, важно е, че свършил. Всички вие сте били във времето на Христа, учили сте 2,000 години. Какво сте научили? Много неща сте научили: знаете да свирите и пеете, знаете да се обличате добре, да си правите хубави къщи, знаете много езици. Много неща сте научили, но не знаете езика на богатството и на сиромашията. Като дойде богатството, заслепи ви; като дойде сиромашията, уплаши ви. Като не разбирате богатството и сиромашията, вие правите разлика между богати и бедни, между учени и прости. Това хвърля сянка върху лицето ви, поради което нарушавате веселието и радостта в себе си.

Направете опит, да видите, каква сянка хвърля тялото ви, когато се изложите на слънце. Като легне човек на земята, тялото му хвърля сянка, която представя крива линия. По нея аз определям, какви мисли и чувства вълнуват човека, какво е дишането му. Тази крива ту се повдига, ту слиза. Като се безпокои човек, на лицето му виждам едно особено движение, една особена сянка. Това не става по негова воля. На лицето се отразява и най-малкото вълнение. Всички чувства, които вълнуват човека – гордост, тщеславие, скържавост, лукавост, се отразяват на лицето. И добродетелите се отразяват на лицето. Значи, положителните и отрицателните мисли и чувства в човека чертаят линиите на лицето: на веждите, очите, носа, устата, скулите, ушите. Много линии има отбелязани на лицето, които само опитният може да види и да чете по тях. Те са скрити, едва забележими. Срещаш един човек и казваш: Не ми харесва това лице. – Не разбираш нищо от физиогномия, но вътрешно чувстваш, че този човек носи нещо лошо в себе си. Мъжът иска да се сдружи с един търговец. Жена му казва: Неправи връзка с този човек, не ми се харесва нещо. – Добър човек е той. – Не ми се харесва. – Нищо, ще опитам. Като се свърже с него, тогава вижда, че жена му била права. Няма скрито-покрито в света.

Първата работа, която ви предстои, е да се освободите от оковите на вашето минало, от оковите на черната ложа. Не е лесно да се освободи човек от своето минало, от старите си навици. Алчен си – опитай се да се

справиш с алчността. Опитай се да обуздаеш езика си. Опитай се да не критикуваш. Ние сме против критиката. Само безгрешният има право да критикува. Запитаха Христа: „Какво ще кажеш за тази жена, която хванахме в прелюбодеяние?“ Мойсей казва, такива да ги убиваме с камъни. Ти какво ще кажеш? И наведе се Христос, и пишеше на земята. Като продължаваха да Го питат.[,?] Той вдигна глава и рече: „Който е безгрешен, той пръв да хвърли камък върху нея.“ Не е лесно да бъдеш безгрешен. Светията се увива като червей, мъчи се да се освободи от своето минало. Светията има много по-големи мъчнотии и изкушения от обикновения човек. Един светия – отшелник, живял в един руски манастир, дето се предал в служене на Бога. Една аристократка, руска княгиня, решила да го изкуси. По някакъв начин тя успяла да се вмъкне в килията му. Като разбрал намерението ѝ, той турил пръста си на горящата свещ и спокойно я наблюдавал. Поразена от видяното, тя паднала на колене пред него и започнала да се моли. От този момент в нея станал преврат: тя се отказала от лошия си живот и се обърнала към Бога. Колко хора днес са готови да турят пръста си в горящата свещ и да се избавят от изкушението?

Казано е: „Съблазънта неизбежно ще дойде.“ Всеки човек е изложен на съблазън. Все някакво греховно чувство или греховна мисъл ще мине през вас и ще ви съблазни. Съблазънта се явява в разни форми. Често дяволът се крие под мантията на любовта, под мантията на мъдростта и истината. Де ли не е той? Той носи любовта отпред, безлюбието отзад; знанието отпред, невежеството отзад; истината и свободата отпред, а лъжата и ограничението отзад. Той първо ще ти сложи пълна торба с ечемик, както господарят на своя кон и, като го нахрани, ще го яхне и ще му каже: Ще вървиш, дето ти заповядвам. Като седиш, усещаш, че нещо те притиска, мъчи те; нещо те гризе в стомаха, или души в гърдите. Чудиш се, кой е влязъл в тебе. Усещаш, че нещо чуждо има в тебе, което ти нашепва: Пийни са една чашка винце, ще ти мине болката. Винцето е дадено от Бога. Хапни си повечко, пийни си, трябва да си поживееш. Лесно е да си хапнеш повечко, но какво ще правиш, като дойдат болестите? Така трябва да ядеш, че да не страдаш. Чудя ви се, като ми се оплаквате от разстройство на стомаха. И на мене носят баница със сирене, с чисто масло и ми казват: Хубава е баницата, за тебе е правена. От учтивост, взема баницата, хапна малко и я оставям. Учат ме на стария занаят. Други ми носят кюфтета от картофи и ми казват: Хубави са кюфтетата, приличат на месни. – Пак старият занаят. Взема едно кюфтенце, хапна го и давам на дявола, който ме наблюдава. Казвам му: Хапни това кюфтенце, да видиш, колко хубаво го е направила сестрата – с чисто масло. Той хапне и казва: Защо не е донесла мляко или варени сливи, но кюфтенца? – Тя следва твоето учение. Млякото, сливите не са в духа на твоето учение. Както си я

учил, това прави. Аз я похвалвам, добра ученичка е. Един ден, като дойде при мене, пак ще бъде добра ученичка. Дяволът слуша и се усмихва. Казвате: Дяволът ли ни е бил досега учител? – Има ли нещо лошо в това?

Като ви говоря така, аз искам да ви освободя от мъчнотиите на живота. Един ден вие ще се намерите в такива затруднения, от които мъчно ще се освободите. Правете опити още днес да се справите с мъчнотиите си. Един ден наблюдавах, как няколко деца си играеха с един паток. Те нанизали царевични зърна на един канап и дали на патока да кълве. Без да забележи, че зърната са нанизани, патокът ги нагълтал заедно с канапа, чийто край бил в ръцете на децата. Иска да се дръпне настрана, не може – децата го държат с канапа. Стои патокът в това положение и се чуди, какво става с него. Приближих се към децата и им казвам: Добра шега сте измислили. Патокът нагълтал царевицата, без да ви плати, и вие го държите отговорен за това. Сметнете, колко струва царевицата, аз съм готов да платя и за нея, и за патока, да го освободя. Купих от децата патока и го пуснах на свобода. Често и вие нагълтате царевицата на дявола и, без да искате, му се подчинявате. Той ви води, дето иска. Трябва да се намери някой, да плати за вас и да ви освободи. Достатъчно е да глътнеш само едно зрънце от дявола, за да те държи вързан около себе си.

Казвате: Тежък е животът. – Тежък е за неразумните. Ако живеете разумно, не е тежък. Не искам да бъдете слепи, но да бъдете разумни. Виждайте грешките на хората, но не ги критикувайте. Не мислете, че с критика може да изправите грешките. Само онзи може да изправи погрешките на хората, който е изправил вече своите грешки. Не можеш да изправиш известна грешка в човека, ако не си изправил същата грешка в себе си. Как ще изправиш грешката на своя ближен, ако ти правиш същата грешка? Видиш ли, че той греши като тебе, кажи: Бог да го благослови! Ако се наемеш да изправиш една грешка в брата си, каквато и ти правиш, това значи, да вземеш половината от неговия товар. Защо ще се товариш с чужди грехове? Невидимият свят налага големи глоби на всеки, който се товари излишно. Ако не можеш да обуздаваш езика си, законът ще те хване и ще те даде под съд.

Един негър в Америка платил скъпо за една необуздана постъпка. Една нощ, като се връщал у дома си, минал през една тъмна, неосветена улица. Срещнал една американка от белите, хвърлил се върху нея и я целунал. Тя премълчала, но като дошли до един фенер и видяла, че е негър, веднага го предала на полицията. Глобили го десет хиляди долара за една целувка – скъпо платил той, но научил един урок. За всяка грешка се плаща глоба. В това отношение, природата е крайно взискателна. Дали си светия, или грешник, и двамата ще плащате. За най-малката грешка светията ще

плаща много повече, отколкото грешника; богатият ще плаща поведе от бедния. Вие се чудите и се питате, какъв живот е този, ако и за най-малката грешка се плаща. Животът е в добрите дела, а не в грешките и престъпленията. Всяко нещо, направено без любов, е престъпление; всяко нещо, направено без мъдрост, е престъпление; всяко нещо, направено без любов към истината и свободата, е престъпление. Следователно, като вършиш Божията воля, ще призовеш на помощ любовта, мъдростта и истината. Какъвто съвет ти дадат те, така ще постъпиш. Те са мярка в живота. Каквото направиш без любовта, мъдростта и истината, ще бъде погрешно.

Тази година изисква от вас да се съветвате във всичко с любовта, мъдростта и истината. Така постъпвам и аз. Ако пропусна да взема съвет от тях, скъпо плащам. При това, моите грешки са толкова малки, че и аз не ги виждам. На земята те са невидими. Само съществата от невидимия свят могат да намерят грешка в мене и веднага ми я посочват. Аз им благодаря за това и веднага се заема да я изправя. Аз не се питам, защо я направих. Щом осъзная грешката си, веднага я изправям. – Защо сгреших – и това не питам. Аз, или друг някой, все ще се направи една грешка. Важно е, грешката да се изправи. Аз спазвам следните правила: Като направя една грешка, веднага гледам да я изправя, за да не я направят други след мене. И обратно, като направя едно добро, пожелавам и другите да направят същото добро. И на вас казвам: Изправяйте грешките си, за да не ги правят и другите. Правете добро, за да го правят и другите. Само по този начин може да има прогрес в живота.

Сега вие ще ми цитирате стихове от Евангелието, какво казал Христос, какво казал апостол Павел. Аз зная, какво е казал Христос; зная, какво е казал и Павел. След като му удариха пет пъти по 39 тояги, той каза: „Братя, с големи мъки ще влезем в Царството Божие.“ Трябваше да го бият, за да измени някои от своите разбирания. Не е лесно да измените старите си възгледи. Като вървите по новия път, старите ще се подмладят, а младите няма да остаряват. Глупавите ще поумнеят, а умните няма да оглупяват. Така ще стане за онези, които следват новото учение. Те ще се развеселят. Веселието показва, че сте излезли от Господа, а радостта – че се връщате при Него. – Право ли е това? – Опитай го, и сам кажи. За да познаеш, кои неща са прави, и кои не са, опитай ги. В живота на земята, обаче, няма абсолютно прави неща. Например, правото за богатия не е право за сиромаха. Богатият може да си поръча скъп обяд, до една-две хиляди лева. Той има право да харчи, защото е богат. Ако и сиромахът направи същото, ще се провали. Светията може да си позволи такива неща, каквито грешникът не може. Той има право, защото е богат. Силният може да носи голям товар на гърба си – има право за това.

Слабият не може да носи голям товар – няма сила. Всеки трябва да се съобразява със силата, богатството и знанието, с които разполага. Голяма част от грешките на хората се заключават в това, че те носят по-голям товар, отколкото могат. Едни носят голям товар, а други – малък. Много критици има в света, но нито един не може да каже на човека, де точно е грешката му. Ако коригирам един художник, ще му посоча точно линията, която изкривил. Аз схващам точно линиите, зная, де е грешката. Един художник нарисувал образ на светия. Всъщност, картината му не представя никакъв светия.

Преди години ходих в Месемврия. Влязох в една гръцка черква. Един художник нарисувал образа на Христа и го закачил на стената в черквата. Като го погледнах, ужасих се. Това не беше образът на Христа, но на един престъпен тип. Казах: По-добре, свалете този образ. Това не е Христос, но един престъпник. След няколко години черквата изгоря до основи, и образът на Христа също изгоря. Така не се рисува образът на Христа. Мнозина са Го рисували, но малцина са успели да предадат Неговите черти. Има черти на човешкото лице, които изразяват известна добродетел – любов, справедливост, разумност, искреност и други. Тези черти трябва да се изучават, особено от страна на художниците. Всяка мисъл, всяко чувство, които минават през човека, се отпечатват на лицето му. Обиди те някой – веднага лицето ти се измени. – Кое е по добре: да те обидят, или ти да обидиш? – За предпочитане е да те обидят, отколкото ти да обидиш. Така те предпазват от възможността ти да обиждаш. Обидата спира до тебе. Ти си последният, когото обиждат по този начин. Невъзможно с една грешка или престъпление да се повтори два пъти по един и същ начин. Христос пострада, но в тази форма злото се върза. След Него това зло не се повтори в същата форма. Праведен беше Христос, затова злото се върза. Следователно, ако някой ти направи зло, и това зло се върже, ти си праведен; ако злото се върже заради тебе, господар си; ако не се върже, слуга и роб си.

Често говоря за любовта, и някои от вас си представят, че имат любов. – Да, но любовта се изявява външно. Тя е сила, която действа отвътре-навън. Любовта прощава греховете на хората. Тя вижда всичко, но се прави, че не вижда. Като говоря за любовта, мнозина мислят, че не виждам грешките им. Всичко виждам, но съжалявам, че досега не можахте да приемете Божията Любов. Питам се: Ако сега не приемете любовта, кога ще я приемете? Ако чакате да дойдат страданията и тогава да я приемете, вие сте на крив път. Някой иска да го обичат, без той да обича. – Това е заблуждение. Пръв ти ще обичаш. Ако не обичаш, не можеш да се повдигнеш; ако не обичаш, не можеш да станеш силен. Ще обичаш, за да те обичат. Ще почиташ, за да те почитат. Любовта трябва да върви с вас.

Мъдростта трябва да върви с вас. Истината трябва да върви с вас. Това е мотото за цялата година.

Хиляди години хората са работили и са постигнали нещо. Хиляди години сте работили и вие – все сте постигнали нещо. Две хиляди години работите от времето на Христа. Трябва ли още две хиляди години да работите за едни и същи неща? За десет години трябва да свършите тази работа. Нови неща ви предстоят за учене. Вие сте богата почва, която трябва да се обработва. Ако не я обработвате, тръни и бодили ще растат на нея. На вашата почва всичко вирее. Казват за някого, че е лош, че греши. – Почвата му е добра, затова греши. В известни случаи, аз обичам грешниците повече от онези, които минават за праведни. Праведният върви с изправена глава, моли се, не вижда скритите грехове в себе си. В притчата за митаря и фарисея. Христос изнесъл добре психиката на грешния и праведния. И двамата се молят в храма, но молитвата на митаря била предпочетена.

Аз искам да ви предпазя, да не се самоизлъгвате. Не е въпрос, мене да не лъжете. Пазете се, себе си да не излъгвате. Бог живее в нас. Следователно, Той не може да бъде лъган. Каквото и да правиш, както и да говориш, Той мълчи, нищо не казва. Ти мислиш, че Той е съгласен с тебе, но един ден ще видиш истината. Тогава Той ще ти каже: Това, което правиш, не е добро. „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Само Бог има право да съди. Само чистият, любящият, знаещият може да съди. Ти, който не си чист, не разбираш нещата и не познаваш, как ще съдиш? Питат ме, какво мисля за еди-кой си брат. – Нищо не мисля, но зная, че един ден той ще стане светия. – Много е кален. – Като се изчисти калта, той ще светне като диамант. – Голям грешник съм. – Много си любил. Човек греши, когато не разбира правилно любовта. Любовта на бащата към децата го заставя някога да краде, за да ги отхрани. И любовта на вълка към малките вълчета го заставя да дави овцете. Любовта към малките орлета кара орела да граби пилците. Всички бащи и майки се грижат за отхранването на малките си и, от любов към тях, често правят престъпления. – Какво трябва да се прави тогава? – Не раждайте такива деца, които могат да ви изкушават. И вие правите грешки за много от мислите и чувствата, които се раждат във вас. – Какво да правим тогава? – Оставете ги сами да се хранят, сами да се справят с грешките си. Бъдете внимателни към всяка мисъл и чувство, които се раждат във вас. – Как да се освободим от дявола? – Той е вътре във вас. Който не върши Божията воля, той е сам дявол. Който не следва пътя на истината, той е сам дявол. – Кой е ангел? – Който върви по пътя на любовта, мъдростта и истината. Този е най-лекият път. И след като ти е посочен правият път, ти се спираш върху това, как си грешил, как си падал, как си се борил с Господа.

Някои писатели пишат за изгубената любов, т. е. за изгубения рай, както пише Милтон. Данте описва ада и рая. Като изгуби Беатриче, той се намери в ада и след като премина всички мъчнотии, най-после той се намери в рая, при Беатриче. Това са състояния, през които минава човек. Казват, че раят е място на слепата любов. Не, в рая няма сляпа любов. Не критикувам никого, но искам да кажа, че известни неща в описания „Изгубен рай“ от Милтон и „Ад“ от Данте не са верни. Има, обаче, много картини, които дават истинско описание на ада и рая. Не е лесно да се опише онзи свят. Още по-мъчно е да се опише Божествения свят. Може да се говори за Божествени състояния, но не и за Божествения свят, който е абсолютна светлина.

Влизаш в света на живата светлина, без никакви сенки. Как ще опишеш този свят? Като влезеш в Божествения свят, ти ще бъдеш съвършено сам. Всички хора там представят един човек. Чуваш, че някой ти говори, но никого не виждаш. Чуваш музика, виждаш светлина навсякъде, но жив човек не виждаш. Ти изпитваш жалост, скръб. Щом изпаднеш в това състояние, веднага слизаш по-долу – в рая. Ако и там не можеш да живееш, напущаш и рая и слизаш още по-долу – на земята. И Адам беше сам в рая, но като не можа да използва тези условия, Бог му даде другарка. Те пожелаха да имат и дечица. Тогава Бог ги изпъди от рая, като им каза: Слезте на земята и там се плодете. В рая няма място за това. Раят е място само за един човек. Ако не искаш да бъдеш сам, ще слезеш на земята. Там е място за двама души, там е място и за деца. На земята може да живееш по стария начин. Обаче, има един свят, дето хората живеят в любов. Те се виждат, само когато се обичат. Ти можеш да видиш своя ближен, само ако се обичате безкористно. Ако си свързан с любовта, ще виждаш, когото искаш. Същото се отнася и към Бога. Можеш да видиш Бога, ако Го обичаш чисто, безкористно. Стремете се да обичате поне едного, който да ви бъде идеал във вашия живот. И като помислите за него, всички въпроси да се разрешат. Това значи, да живееш в света на любовта.

„Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни.“ Без любов съвършенство не може да се постигне. Обичайте Бога, обичайте Христа! Те да бъдат вашият идеал. В тази любов не стават никакви грешки, никакви престъпления. Дето няма любов, там има престъпления и грехове. Искаш да напредваш, да се развиваш. Това лесно се постига: като любиш, ще напредваш. – Болен съм, страдам. – Защото не любиш. – Нищо не научих, животът ми се обезсмисли. – Призови любовта в себе си и, като дойде, изпълнявай нейните закони. Призови мъдростта в себе си и следвай нейните пътища. Призови истината в себе си и върви по нейните закони. Ето едно лесно учение, което всеки може да следва. Казано е в прочетената глава, че Христос примирява противоречията между духа и плътта.

И тъй, когато отивате на работа, бъдете весели; когато се връщате от работа, бъдете радостни. Щом сте весели, работата ви започва добре; щом сте радостни, работата ви е свършена добре.

Желая ви, като излизате, да бъдете весели; като се връщате, да бъдете радостни. Това пожелание се отнася до вас, до домашните ви и до всички, на които се проповядва Словото. Ако ви питат, какво ви говори Учителят, кажете: Да бъдем весели, когато излизаме; и да бъдем радостни, когато се връщаме.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

17. Утринно Слово от Учителя, държано на
23 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

Книги:
* Радостни и весели
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София, 1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1938_01_26 Обичай и освобождавай
лекция на Общия окултен клас

ОБИЧАЙ И ОСВОБОЖДАВАЙ

Отче наш.

Някои въпроси има: Кое е това, което не се изкривява? И туй, което не се огъва? И туй, което не се окалва?

Пишете върху: Туй което не се изкривява, върху туй, което не се огъва.

Имате две думи „пур куа". – Защо? – Казвам: При какви условия може да ги употребите? – Къде ще употребите „защо" и къде ще употребите „кое"? – На един българин му казали „ожурдюи", а той разбрал „живгидере". Човечеството е стигнало до една степен на различаване. Сегашното човечество страда от повторение, а пък природата изключва всяко повторение. Едно преповторение можем да го турим в нова форма. И когато преповторят работите, животът става несносен. Човек изгубва мира си. Недоволството и песимизмът идват. Всичките тия лоши работи са преповторения. Злото не е нищо друго, освен преповторение. Преповторение, в което нищо не може да извадиш за себе си. Да кажем, един гнил плод. Както и да го ядеш, няма нищо. Онова, същественото отлетяло някъде, заминало. Останала онази материя, която не носи никаква ценност в себе си. Понякога се спираме и казваме: „Животът е безсмислен". Щом е безсмислен, коя е причината? Или казвате: „Аз съм неразположен". Не знаете на какво се дължи неразположението. Болен сте, не знаете на какво се дължи болестта. Казвате: „Изгубил съм си вярата, тъмен е животът ми". Да допуснем имате една свещ, от която вие сте недоволен – дими, не гори хубаво. Тази свещ виновата ли е? Ще намеря онзи, който ми я направил. Казвам: Дими. Ни най-малко не искам да дими. Но онзи, който я е направил, такова съдържание е турил, фитилът е такъв. Ти се гневиш на свещта, че дими. Сърдиш се. Или се сърдиш на някоя стомна, че пропуща вода, тече. Стомната казва: „Не съм виновата, от каквото съм направена, това съм". Ние се сърдим на самата стомна. Казвам: В дадения случай стомната виновата ли е? Та има много наши възгледи, които мязат на такива стомни, които текат. Първото, всеки един от нас мисли, че като него втори няма. Много е право, че като него няма. Той е единствен екземпляр. Като него няма. Но трябва да схваща своята целокупност. Той трябва да схваща себе си, както е излязъл от Бога. Не тъй както сега се намира на земята. Как ще определи своето положение, че се е окалял? – Представете си един момък, който майка му го е родила чист, къпала го е най-малко 400–500 пъти в коритото и той се е окалял. Какви са повредите на окалянето, физически, ако се е окалял. Коя е причината да се

окаля един човек? – Може да се е борил някъде и хората го търкулили и се е окалял. Борил се е на кално място, или може да е ходил в кален път и се е окалял. Може да е пил вино и да се е окалял. Сега понякой път физиогномически лицето на човека се изменя. Човек се каля външно и вътрешно. Човек се каля вътрешно чрез храната. Каля се чрез водата, каля се чрез въздуха, каля се чрез слушането, каля се чрез гледането, и чрез обонянието, и оттам се каля. Но туй каляне се различава. Когато човек се каля от храната, лицето му почернява. Когато човек се каля от дишането, лицето му почервенява. Когато човек се каля от ухото, лицето му пожълтява. Когато човек се каля от носа, лицето му позеленява. Когато човек се каля от очите си, лицето му побледнява. Правя един малък превод. Сега може на вас да не ви е ясно. Че не ви е ясно, че кое ви е ясно в света? Ако ви кажа да ми определите какво нещо е сопран, алт и тенор. Някои, които са учили може да определят. Какво ще кажете? Какво нещо е сопранът, къде започва? И къде свършва? Басът къде започва и къде свършва? Един музикант ще каже, че сопранът спада към горните гласове, а басът към долните. Алтът и тенорът са по средата. Изобщо, музикантите считат сопрана за горен, а другите – за долни. Или двата гласа считат за средни. Аз казвам: Музиката е като едно изкуство за улеснение на гласовете при пеенето. При пеенето за улеснение е. Като изкуство за улеснение. Законът на хармонията: За да изразиш хармонията трябват ти 4 гласа. Ако пееш мелодия, само един глас може да пее. Ако искаш да изразиш хармония, трябват ти 4 гласа, които едновременно трябва да пеят.

Та казвам: Вие досега сте мислили мелодически. Вече сме влезли да мислим хармонически. Едно време сте пели на един глас. Сега трябва да пеете едновременно на 4 гласа. Например, говориш. Някои хора като говорят имат висока тоналност, високо говорят. Кресливи гласове имат. Другите говорят издълбоко, казват: „Бас е този човек“. Някой говори по тенор, някой говори по алтов глас. В дадения случай кога гласът е алтов? Доста мъчно е да определиш. Трябва тънко ухо, не е лесно. Басът може да се определи. Когато човек е гърлест, лесно може да се определи. Казвам: Ние спадаме вече в една област, това е цяла наука. Животът е едно изкуство. Наука е човек да се научи на голямото изкуство да живее. Всичките други науки са спомагателни средства за живота. Ти не може да живееш добре, ако не разбираш нещо от музика. Ти не може да живееш добре, ако не знаеш да рисуваш. Ти не може да живееш добре, ако не слушаш, ако не знаеш да говориш. От слушането излиза речта. Ти не може да живееш добре, ако нямаш вкус. Ти не може да живееш добре, ако нямаш обхода. Обходата зависи от носа. Някой казва: „Обхода няма“. Разбирам, носът е диригент. Дава такт на вкуса. Диригент (е) и устата. Ти не може да живеш, ако нямаш една уста в себе си, да знаеш какво нещо е усет, усещане. Да може да правиш разлика в своите усети. Хиляди неща

може да има в тебе, да може да правиш едно различие. Ти може да слушаш като пее някой. Но онзи, нашият музикант като слуша, оня който пее, той различава всичките тонове и знае каква е нотата. А пък онзи, който слуша, слуша гласа мелодически, но той не прави различие. Ако питаш за някой пасаж, казва: „Слушам го, но нищо не разбирам“. Онзи, който знае, веднага ще седне, ще нотира песента. Онзи, който не знае, не може да я нотира.

Например, често ние говорим за любовта. За любовта всички говорите. Няма някой от вас, който да не е опитал любовта. Но какво нещо е любовта? – Опитали сте я много пъти. Най-елементарното определение какво бихте дали? – Ще дадете едно определение, което не е вярно. За да обичаш някого, най-първо трябва да му изпратиш два лъча от себе си. Ако два лъча излязат едновременно от тебе, ти имаш любов. Единият лъч е за тебе, другият за него. Двата лъча образуват една връзка. Що е любовта? – Първата връзка, която се образува между две същества, това аз наричам любов. Но туй е много общо казано, първата връзка. Но тази връзка не е като един възел да те свързва на едно място. Образува се отношение. Представете си, че ти докато (си) бил сам, си живял в една затворена стая. Затворена е стаята, обикаляш всред стаята и външният свят не ти е понятен. В стаята седиш замислен, но като обикнеш друг, навън, прозорецът се отваря. Виждаш, че светът не е това, което виждаш вътре, но има и външен свят. Следователно, образува се една връзка между вътрешния свят, който ти живееш и външният свят. Туй външното лице, което ти обикваш ти разкрива какъв е външният свят. Следователно туй лице за тебе е външният свят, но и ти за него си външният свят. Ти за себе си си вътрешният свят, а той за тебе е външният свят. От негово гледище ти си външен свят за него, а той е вътрешен свят за себе си. Сега може да зададете въпроса: „Що ни трябва ние да се занимаваме с тия дълбоки работи?“ Хубаво, когато се занимавате с изучаването на един език, колко неща са ви потребни? – Елементите на речта кои са? – Искаш на френски да поискаш хляб? – Каква е думата? – Или искаш да ти покажат пътя някъде. Или пък искаш да попиташ някого какво е неговото име. Но кой е езикът, кои са елементите на речта? – Най-простите елементи са съюзите. Оттам започва речта. Съюзите са най-простата реч. След туй от съюзите отивате към съществителните имена. Съюзите и съществителните имена са двата полюса. Между тях са всичките други части на речта. У животните едно местоимение не съществува. Питаш едно животно: „Ти кой си?“ – В животните и прилагателни не съществуват, и глаголи не съществуват. Те говорят, но да го попиташ каква част на речта е, какво действие показват, животните не знаят. Казваш: „Глагол ли е?“ – То говори, без да знае. Може да го научиш да произнася един глагол, без да разбира. Папагалите може да произнасят някои думи без да знаят какво съдържание има тази дума.

Когато думите имат съдържание за някого, те имат известна цена. Някой път, кажат ти някоя дума, тя не ти произвежда никакво впечатление, значи тази дума е неразбрана. Да допуснем сега, че срещате един човек, който е облечен в червени дрехи. Неприятно ти е някой път, не ти е приятен червеният цвят. Защо ти е неприятен? – Понеже действува възбудително върху тебе. Но срещате жълт цвят в човешкото лице, и той ти е неприятен. Философите казват, че жълтият цвят е цвят на човешкият ум. Защо жълтият цвят, който представя ума на човека, да не ни е приятен? – Като гледаме човека, не ни се харесва. Но жълтият цвят на ума, той е вътрешен цвят, не е външен. Тогава какъв трябва да бъде външният цвят? Ако видите една жълта круша. Жълтият цвят на човешкото лице не ни е приятен, но ако видите хубава жълта круша, узряла, тогава ни най-малко не е така. Но се заражда във вас едно желание като я опитате, да откъснете, да залюбите крушата. Следователно, всеки един цвят, който не ви привлича той не е естествен. Всичките цветя, които са естествени, има връзка между тях, привличат ни. Следователно, туй което ни привлича в природата, изучавайте го. Туй, което не ви привлича, оставете настрани. Сега запример, някой път вие разисквате върху вярата, кой има по-голяма вяра, кой има по-малка вяра. Вярата, това е един вътрешен закон на битието, който ни свързва с Първата причина. Няма какво да меря своята вяра с тяхната вяра. Тяхната вяра за мене може да е спомагателно средство. И моята вяра може да е спомагателно средство за тях. Но моята вяра ползува само мене. Ако моята вяра не може да ползува само мене, не може да ползува и другите. Ако вярата на другите не може да ползува само тях, тя не може да ползува и мене.

Казвам: Вярата е един вътрешен, субективен закон, който ползува този, който вярва. Казвате: „Защо трябва да вярвам?“ – Ако не вярваш, твоята свещ не може да се запали. Ти ще ходиш постоянно в тъмнина. Вярата в света се е явила за пръв път когато светлината се е явила. Тогава и вярата се явила. Тя е закон на светлината. Туй, което открива външния свят, то е законът на вярата. Значи, вярата се явила когато светът, който Бог създал, станал за нас достъпен, външният, обективен свят. Не субективният свят, туй, което Господ мисли в себе си, но туй, което става обективно, то е достъпно за нас. Сега, по закона на аналогиите съдим какво нещо е Господ, какво е Той. Никога няма да знаем какво е. Само Господ за себе си знае. Ние за нас само знаем. Вие понякой път казвате, че познавате някой човек. Дотолкоз познаваме другите хора, доколкото познаваме себе си. Сега, по този начин, като разглеждам въпроса, се явява едно противоречие. Трябва да познаваме хората. Но има един закон. В познанието седи животът. „Да познаваш“, казва Писанието, „Това е живот вечен, да позная Тебе Единаго Истинаго Бога и Христа, Когото Ти си изпратил.“ Да познаваш нещо, в какъвто и да е смисъл, трябва то да внесе в тебе един нов елемент. Питам

сега: А ако ти познаваш един човек и той не внася нищо в тебе, туй познание ли е? Ако познаваш, че една круша е гнила, туй познание ли е? – Ако познаваш, че една круша е здрава, в туй познание на здравата круша има съдържание. А в гнилата круша, която познаваш, ти се пазиш само да не бъдеш измамен. Ако не познаваш крушата, може да ти продадат гнилите круши за здрави. Казвам сега: Известно верую има в света. Искате да знаете кое верую в света е право. Туй верую, което носи в света живот е право. Туй верую, което носи светлина, е право. Туй верую, което носи сила, е право. Туй верую, което носи богатство, е право. Всички ония неща, които носят известни блага, те са прави. Или другояче казано: Всичко онова, което излиза от Бога е право. Някои неща са второстепенни. Има неща, които произтичат от нас – те са наполовин прави. Да допуснем, ти обичаш някого. Питам сега: Твоята обич равнява ли се на обичта на майка му и на баща му, които са станали причина да се яви този човек в света? Този човек, когото майка му и баща му са родили, Бог му е дал живот в света, а ти искаш да го убедиш, че твоята любов е като любовта на Бога. Че то е първото заблуждение. Ти казваш: „Вярвай в мене, аз ще направя туй, което Бог е направил за тебе, и аз ще го направя“. Вярно ли е? – Не е верно. Ти казваш: „Аз за тебе всякога ще мисля“. Мислиш, но когато спиш няма да мислиш, като ядеш няма да мислиш. Някой казва: „Аз постоянно мисля за тебе“. Как мисля за тебе? – Тия неща не са строго определени. Когато спиш, ти мислиш за други работи.

Ще ви приведа един анекдот. Един млад момък заспива и в съня си вижда, че влиза в една градина и вижда хубави плодове. Откъсва няколко, но го хващат и му казват: „Кой ти позволи тук да късаш тия плодове?“ Хващат го, арестуват го. Казват: „Знаеш ли, който откъсва един плод тук, ние го осъждаме на смърт?“ – „Не зная“. – „Трябваше да питаш“. Той си има свои заблуждения. И на съня си вика, понеже го арестували и не го пущат. Той вика: „Пуснете ме“. – „Не, казва, тук ще те накажем“. Той чува, че го вика някой и не може да се събуди. Защо не може да се събуди? – Защото откъснал от плодовете в света на съня и ще го съдят. Питам сега: Какво е разрешението на въпроса? Казват: „Ще те осъдим на смърт. Като те осъдим на смърт, ще те заровим в земята. Ти си казват вторият, който правиш тази погрешка. Тук преди години хванахме една млада мома, която влязла в градината и откъснала три цвята. Ние я осъдихме на смърт.“ Той се чуди. Тя откъснала цветя и я осъдили на смърт. Осъждат и него, заравят го. След туй, той се събужда. И като се събужда разправя, чуди се. Осъдиха ме на смърт казва, екзекутираха ме и ме заровиха в земята. Тя започна да разправя: „Преди години и аз сънувах един сън, че съм откъснала три цвята и мене ме осъдиха на смърт чрез обесване. Обесиха ме и аз се събудих.“ Намират се тия двамата, които са осъдени на смърт в другия свят. Единият за откъсване на цветя, а другият за откъсване

на плодове. И сега се влюбиха. Всичките погрешки на хората зависят от това, че са бутали някои работи, които не са позволени. В света на съня не е позволено да ядем. В този свят не е позволено да искаме да опитаме хляба, водата, плодовете. Туй нищо не допринася. Туй го наричат илюзия на живота. Има един живот, в който ще се ползуваш само от онова, което виждаш. Няма да го буташ. Ако буташ, ще дойдат страданията. В този свят, мен ми разправи, който къса плодове, го осъждат на смърт. Колко е верно, не зная, като анекдот го разказвам. Че не се ядат плодове, не се ядат. Мен ми разправяше един господин, сънувал един сън. Казва: „Гледам един противник, като ме мушка“. Казва: „Не се мъчи да ме мушкаш, аз съм един фантом. Не ме мушкай“. Ти си представяш някого, че мушкаш. Но ти си въобразяваш, че мушкаш. В този свят, когото и да мушкаш, не може да го убиеш. И 10 пъти да го намушкаш, той седи, гледа. Излиза, влиза този човек. Казва: „Не ме мушкай, ти се самозаблуждаваш. Ти никога не може да ме мушнеш“.

Та казвам: Всичките погрешки, които ние ги правим. Някой път ние мислим, че ако кажем една дума, ще направим някому нещо. Нищо няма да направим. Ти като хвърлиш във водата един камък, ще направи ли дупка? Хвърлиш един камък в морето и той потъне. Някой път, в света хвърлиш някоя дума и тя потъне вътре. Какво е тогава възпитанието? Не хвърляйте думите във водата, понеже дупка няма да направите, но си дръжте думите за вас, за себе си. Някой казва: „Аз трябва да му кажа нему“. Ще му кажеш, че той не е направил добре. Ами, че този човек, който не е направил добро, той преди тебе знае туй нещо. Той като направи погрешка, сам знае, че не е добро. Каква нужда има аз да му казвам: Ти не си направил добре. Той си знае човекът. Този човек има нужда да идеш и да му кажеш кое е добро, понеже той направил нещо, което не е добро. Трябва да му кажеш как да направи по-добро. Туй, което не е добро, да стане добро. Това е философията. Сегашните хора, един като направи една погрешка, другите казват: „Ти не направи добре“. Новата философия гласи така: Ти виждаш един, който откраднал; той като открадне, ти ще идеш и ще туриш на място откраднатото. Ти, който си видял кражбата, ще го избавиш от злото. Та, той да не пострада ни най-малко. А пък сега, ние постоянно делим кармата. Казва: „Каква е била моята карма?“ Кармата, туй са все отрицателни величини, които човек е извършил в миналия живот. Бил си господар, измъчвал си твоите слуги. Сега тия слуги като те намерят, те измъчват. Ти си бил господар, измъчвал си ги. Не си им плащал. Измени се живота, те станат видни хора, ти не си така виден, като те надушат, че ти си онзи, кой как дойде опълчат се против тебе. Казва: „Не искам да му помагам, пари не давам, той е един изедник, не обичам този човек“. Тогава искаме да знаем, кой е законът на обичта. Люби Бога, за да те обичат. Прави добро, за да те обичат. Докато

не си се научил да пееш добре, пей за себе си, но като се научиш много добре да пееш, тогава пей и на другите, за да те обичат хората. Сега туй има приложение. Вие искате да бъдете обични на Господа, да ви обича Господ. Като се помолите, да ви слуша. Че как ще ни слуша Господ, като не вършим Волята Му. Господ има такова ухо, че като кажеш една дума, чува. Ако свириш някъде, той е много взискателен. Ти може да направиш сто пъти добрини, но ако не правиш както трябва, не е прието. Ще те послуша, но няма да се отбележи в Божествената книга. Гледа Господ и казва: Не е хубаво. Коригира. Гледал съм някои учител казва: „Не е вярно". Той пее „до", учителят казва: „Не е вярно". „До", „до", „до"; повтаря „до"-то, докато най-после учителят каже: „Да го оставим за друг път, не върви". Сега „до"-то в живота е една идея. Аз прилагам музиката за възпитание. Да може в моя ум един тон, който трябва да се роди. Но за да се роди тон, трябват благоприятни условия. Трябва един полог, една квачка. Трябва особена температура да се пази всякога, за да не би да се развалят яйцата. Ти не може да изпееш един тон. Един тон трябва да се измъти, трябва да го родиш. За да се роди, трябва да имаш всичкото разположение на квачката. Трябва да му туриш температурата, а то значи трябва да обичат музиката. И този тон, който ще го изпееш, той трябва да има някаква цена за тебе. Ако ти може да изпееш „до"-то тъй както трябва, както е в хармония, веднага за тебе светът ще се отвори. Ти ще се новородиш. Когато едно дете се роди за пръв път, казва „до". Първият плач на детето е „до" в света. Освободило се от ония, стеснителните, условия, при които се намирало. Всички се зарадват като изплаче детето. Този първият тон, макар и да не е толкоз правилен, всички се радват. Туй дете има нещо. Вие не сте слушали как плаче някое дете като се роди. Аз не съм бабувал, но приблизително зная как започва, понеже като се изкаже този тон, всички се зарадват, живо е детето. Всички се радват. Има нещо хубаво, мелодично. В този живот има нещо сладичко, няма нищо затворено. Туй дете не мисли да го обикнат, то само се изказва. Тази голямата мъчнотия, в която се е намирало толкоз време, е минала. Като изкаже гласа, казва: „Много ви благодаря, че ме освободихте от туй голямото робство". Вие сте слушали. Раждали сте деца. Я, ми кажете, как заплакват? – Всякога, когато се намирате при едно стеснително условие на живота, вие ще издадете този глас, както при раждането. Човек издава един музикален глас, когато се освобождава, все ще издаде същия музикален тон. Някой път като тръгнат работите, очакваш, очакваш, че като станат издадеш един тон. Ти издадеш един глас.

Та казвам сега: При новите отношения, като разисквате за вярата, какво ще ви ползува вярата? – Вярата ще те ползува в туй, че ще те свърже с външния свят. Казвате: „Какво ще ме ползува голата надежда?" – Надеждата е връзка. Надеждата свързва с днешния ден. Ти без Надеждата не можеш да оцениш днешния ден. С Вярата ще оцениш другите дни,

които идат. Тя е за далечното бъдеще. Надеждата е за днешния ден. Това са два полюса Вярата и Надеждата. Между Вярата и Надеждата, вече функционира Любовта. То е Любовта, насноваването. Вярата и Надеждата, това са двете кросна на живота. Едното кросно е Надеждата – долу, а Вярата е горе. Совалката е Любовта, която постоянно снове. Бърдото, нищелките, всичките долу подложки, Любовта е вътрешният процес, за да насновеш. Новото схващане така трябва да бъде, между Вярата и Надеждата ти ще тъчеш. Така може да се разбира живота. Вие казвате: „Любовта е всичко“. Любовта най-първо ще образува две точки. Между тях започва животът. Животът се проявява от двата тия полюса, между Надеждата, туй реалното, туй, което можеш да провериш, да пипнеш, и Вярата, туй което умът схваща. Надеждата е туй, което сърцето схваща. Вярата е туй, което умът схваща. Следователно между тия двата полюса, между твоето сърце и твоя ум, Любовта работи. Тя работи в другите светове, но между Надеждата и Вярата може да се прояви Любовта.

Сега нека отворим Библията. Някой казал нещо преди хиляди години, нека произволно да кажем: Четвърта книга на Царете, 8 глава, 13 стих. (Прочете се стихът). Нека произволно пак да прочетем в Псалмите, в 44 Псалом, 3 стих. (Прочете се стихът). Да вземем сега от „Песен на песните“, 5 глава, 8 стих. (Прочете се стихът). Съвпадение има. Произволно взимам стиховете. Какъв е онзи закон, който регулира нещата. Значи има един закон в света – произволно работи. Ама и в произволните работи, и там има един закон, който регулира нещата. Добре, това беше сега от миналото. Ще прочетем нещо, което сте слушали пак произволно. От 7-та година от Лекциите на общия клас, от „Малки и големи придобивки“ на 11 страница към средата започвам: „…Как ще прекарам живота си? Какво ни чака в бъдеще? Това са въпроси, които само Бог разрешава. Това са въпроси, които не се разрешават при движението на човека към центъра на земята. Ако при това движение искате да знаете, как ще живеете, казвам ви, че на парчета ще ви направят и нищо няма да излезе от вас. Обаче, ако отивате нагоре, ще растете, ще се увеличавате, ще се превърнете в цял свят, в цяла система и ще получите Божието благословение. – Ама какъв ще бъде нашият живот? – Това не е твоя работа. Това е задача, която само Бог може да реши, а ти ще се радваш на това решение и ще живееш. Радвай се, че не можеш да разрешиш тази задача. И богат да си, и силен да си, ти пак не можеш да я разрешиш. – Ще стана ли учен човек? – Този въпрос се решава на небето, а не на земята. – Ще стана ли добър човек? – И този въпрос се решава на небето. Това са висши проблеми, които искате да решите на земята, за да се осигурите, но вместо да станете учени, добри хора, вие получавате обратни резултати…“ Туй беше произволно. Ще прочетем от същата книга, 331(–332) страница: „…Сега като говорим за завладяването можем да си зададем въпроса: Кое се завладява – човешкото

или Божественото? – Само човешкото може да се завладява. Що се отнася до Божественото, не може да става въпрос за завладяване. Божественото може да се изнудва, да се малтретира, да се ограничава, да му се препятствува, но по никой начин не може да се завладява. Досега никой не е успял да завладее или подчини Божественото. Който се е опитвал да стори това, той е свършвал с катастрофа. Който се е опитвал да подчини Божественото на човешкото, той е изпитал най-големи страдания и нещастия в света. Като знаете това, дайте свобода на Божественото в себе си, да се прояви, както то разбира. Оставено само на себе си Божественото ще направи повече, отколкото сте очаквали. Божественото в човека е в състояние да изправи живота му, да изправи всички негови погрешки. Обаче, за да стане това, човек трябва да даде път на Божественото в себе си…“ Кога сте го слушали това, спомняте ли си, коя година? – Сега тук се дава едно обяснение. „…Когато човек се намери в някакво затруднение, той иска другите да се молят заради него. И това е възможно, но какво ще даде той, срещу тази молитва? Един американски милионер заболял сериозно и след като се обърнал за помощ към всички знатни американски лекари, най-после той се обърнал към един виден американски проповедник със следните думи: „Моля ти се, ти си добър човек добър проповедник. Твоята молитва ще бъде приета от Господа. Помоли се заради мене да оздравея“. – „Как мога да се моля за тебе? Досега ти не си направил нито едно добро. Животът ти е пълен с грехове. Какво обещаваш, за да се помоля за тебе? Какво можеш да пожертвуваш? За да се приеме молитвата ми, ти трябва да посветиш живота си на Господа, или да раздадеш всичкото си богатство на бедни. – Какво ще поставя на колнете си, за да коленича пред Господа?…“ Иска някой от вас да се молите за него. Че как ще се молиш? Сега закона да обясня. Може да очакваш от нива, която си сял, но не си ли сял никаква нива, какво ще ти даде? „…Същото нещо може да се каже и на всеки човек поотделно. За да бъде приета молитвата ви пред Господа, не е достатъчно само да признаете греховете си, или да кажете като Давида, че в грях ви е заченала майкви. – Не, който иска нещо от Господа, той трябва да обещае нещо, да пожертвува нещо от себе си. И каквото обещае, трябва да го изпълни. Каквато жертва намисли да направи, той трябва да я даде. Няма случай в света, човек да е изпълнил обещанието си, което е дал пред Бога и да не е получил отговор на молитвата си. Някой обещава нещо пред Господа, но после се извинява, че не е могъл да изпълни обещанието си, понеже бил млад, бил поставен на изкушения, или че бил стар, женен, със задължения към жена и към деца. Оставете настрана вашата младост и старост. Как ще докажете, че сте млади или стари? Как ще докажете, че сте женени? Че сте млади или стари, това е сън, това е илюзия, не е действителност. Толстой сънувал една вечер, че е бременен и ще роди. Цяла нощ се мъчил, докато най-после родил. Като се събудил и разбрал, че е сънувал, казал: „Ако раждането е

такова страшно нещо, не струва човек да бъде жена“. Някои тълкуват този сън в преносен смисъл. Те казват, че раждането се отнасяло до учението на Толстоя. Той бил бременен с нови идеи, които трябвало да посее в света. Това е друг въпрос. За Толстоя е важно, че той сънувал, че е бременен, че ще роди и се измъчил много. И вие казвате, че сте стари, че сте женени, но от по-високо гледище наблюдавани, може да се каже, че сънувате. Ние не отричаме положението, в което се намирате, но казваме, че всичко в живота е относително. Някой е скърбен, плаче, измъчва се. Какво представя тази скръб? – Сън. Този човек сънува. Той се намира в положението на Толстоя, бременен е с нещо, мъчи се да роди…“ Страници (333–334). Казвате, че много сте страдали. Донесете вашето дете, за което сте страдали. Понякой път се радвате. Донесете вашата радост. Де ви е радостта? Де ви е скръбта? Остават само белезите на лицето. Ако сте скърбели, ще останат някои белези. Както хората, когато се бият, остане някое малко одраскване. Но досега вие имате ли вашата скръб като дете, или вашата радост? Не. Скърбите и радостите са само показатели. Когато скърбим показва, че не вършим волята Божия, не разбираме волятя Божия. Когато се радваме, показва, че сме разбрали. Скърбите и радостите показват, че вървим по един път. В единия случай не учим както трябва; в другия – учим добре. Един ученик така трябва да разбира. Земният живот е само предисловие на друг един живот. Тук ние се разочароваме, понеже искаме всичко да постигнем на земята. Земният ни живот, като изгрее слънцето до обед, ще бъде радостен, от обед насетне ще започне слънцето да се наклонява, да залязва. До обед ти ще бъдеш радостен, а след обед ще бъдеш скръбен. Светлината намалява, намалява, докато се скрие слънцето. Тъй е на земята, то е пак илюзия. Понеже земята е такава, че се закрива слънцето. В Божественият свят слънцето никога не се закрива. Понякой път вие сте скръбни, мислите, че Господ не ви обича. Вашето слънце е залязо. На физическият свят имате физическо разбиране. В Божествения свят, каквото и да стане, макар и слънцето да не е изгряло, ти имаш едно верую, казваш: „Туй, което аз вярвам, не може да се измени“. Понякой път вие страдате и може да страдате заради хората. Влезеш в едно бойно поле. Тук избити, там избити, тук ранени, там ранени, пъшкат, пъшкат, усещаш една скръб, искаш да помогнеш на тия хора, някому кракът откъснат, някому ръката. Не може да помогнеш, става ти тебе мъчно. Защо ти става мъчно? – Понеже в дадения случай хората не живяха по Бога, имат тия страдания, ако бяха живяли по Бога, щяха ли да имат тия страдания?

Казвам: При сегашния живот, самообладание трябва. Колко мъчно е човек да се самовлада. Една илюзия има. Че нашето сърце чувствува по-бързо отколкото нашият ум. Ти чувствуваш нещата преди да си мислил. Добре е първо да мислим, че чувствата да дойдат отпосле. Мисълта да даде едно направление на нашите чувства. Не само трябва да обичаш човека, не само

да го прегърнеш и целунеш, но онова, което направиш за него, да остане паметно в неговия живот, че през цялата вечност да е доволен, че си му направил добро. Казва: „Оставаше още да ми счупи ребрата като ме стисна“. Значи, че не е направил добро. Или си го угостил, че той после трябва да повръща. Ти си го целунал, стиснал си му ръката, че през целия живот не може да забрави туй. Това е едно добро.

Казвам: В този живот трябва да направите нещо, което да мине в другият свят с вас заедно. Вие седите и казвате: „Какво ще бъде?“ Аз разсъждавам обективно. Животът както сега го живеем, той е живот на миналото, каквото са мислили хората. Има един живот, както хората са го създали. Какво трябва да се прави за в бъдеще? – Ако имате захарин 1 грам, да кажем, той е равен на 700 г. захар. Тогава какво ще правиш? – Ще го разредиш. Ако вземеш този захарин под езика, целият ден ще плюеш, ще ти текат лигите. Понякой път вие мислите, че Любовта е играчка. Един грам Любов е равен най-малко на 10 милиона грама захар. Знаете ли какво нещо е то? – В силната Любов произвежда отвращение. Някой път не разбирате, обичате някого, но ти имаш отвращение, не искаш да го срещнеш. Туй е толкоз захар, по-малко давайте любовта си. Вие искате изведнъж да дадете любовта си. Един грам Любов струва 10 милиона грама захар. И тъй вземете вие на иглата си и я разтопете във вода. Не, че в човек има лошо чувство, но такова силно възбуждение, че той не знае какво да прави. Та казвам: Това е новото схващане. В религиозните общества, понеже влизат и те не знаят пропорцията на любовта. Хората станат религиозни, скарат се, от Любов се карат. Всичките караници в света стават все от Любов. Няма караница в света, която да е станала без Любов. Все от Любов стават. Като обикнеш едного, ще се скараш. От обич към жена си, мъжът ще се скара с всичките мъже. Жената от обич към мъжа си, ще се скара с всичките жени. От обич към детето си, човек ще се скара с другите. Господарят от обич към слугите си, ще се скара с всичките други господари. От обич към парите, ще се скараш с другите хора. Обичта е, която ви кара да се карате.

Та сега ние сме дошли до въпроса. Казвате: „Какво мисли Господ?“ Господ казва: Този път, по който вървите, няма да имате добри резултати. Ти вървиш, виждаш погрешките на хората. Твоите очи не са направени да гледаш погрешките. Твоите очи са направени да гледаш хубостите, Божия свят, хубавото. Ти си се обърнал да ходиш да гледаш дребнавите работи. Забравил си Божиите работи, гледаш неща, които не са Божествени. Разправяш за едно, друго, губене на време. Нашето сърце е направено да чувствуваме Любовта. Ако ти чувствуваш скръбта, ти пак си в кривия път. Скърбиш. Не трябва да скърбиш, ще намериш един цяр на скръбта. Ти криво мислиш. Право ще мислиш. Със светлина ще мислиш. Умът ти не е

създаден за тъмнина. Умът ти е създаден за Божествената светлина. А пък сърцето ти е създадено за Божествената топлина. Казва: „Аз не съм толкова лош“. Туй е хубаво да се сравняваме, че не съм толкова лош, но не съм и толкова добър. Аз съм по-високо от животните, но седя по-долу от ангелите. Казвам: Вие страдате. Знаете ли защо? – Че сте ходили в градината. Всички страдате, че сте много добри. Много Любов имате. Трябва да развиете вашата Любов. Няма да дадете повече Любов, отколкото трябва никому. Нито по-малко, отколкото трябва. На всеки ще дадете толкоз, колкото му се пада. Това животът изисква. На всеки един човек да дадете толкоз Любов, колкото му се пада. На всеки ще дадете толкоз хляб, колкото му е потребен. Ако дойде при вас една муха на гости, колко хляб ще изяде? – Много малко разноски ще ви направи. Тя ще влезе в паницата, ще близне, казва: „Много ти благодаря“. Но, ако дойде един слон, вие имате желание, които са слонски желания. Има желания в нас, които са като на слона. 75 кг. ще изяде той ориз на ден. Ако го угощавате не зная колко ще ви костува. Въпросът не е да се спираме върху нашите погрешки. Нашите погрешки показват, че ние не сме работили. Ние не сме турили нещата на място. Че сме работили, никой не може да оспорва. Един човек, който греши, по-добре да греши, отколкото нищо да не прави. За предпочитане е да грешиш, отколкото да не грешиш. Но за предпочитане е добро да правиш, отколкото да грешиш. За предпочитане е криво да мислиш, отколкото никак да не мислиш. Но добре да мислиш е, по-хубаво. Не е въпросът сега какво трябва да правим ние. Господ казва: „Ще залича престъпленията ви, и вече няма да ги помена. Обърнете се към Мене.“ Значи тръгнете по правия път, всичко ще ви тръгне. Но ако Господ заличава греховете, пък ние постоянно ги правим наново, трябва да ликвидираме със старите си разбирания. Сега в тази година, изисква се едно ново решение, което практически да приложите. Какъв опит бихте искали да направите? – Един опит, който не е правен, да се не повтаря. Какъв опит да направим, който да бъде полезен за всички. Ще ми кажете: „Да живеем добре“. Какво значи добре да живеем? – Често като посещавам хората, виждам някой път хубави неща, мисля колко му е хубава къщата. Казвам: Каква хубава мобилировка! И веднага изкушението дойде. Аз съм на кривия път. Мисълта, че по-хубава къща няма, е изкушение. Светът, в който съм, в по-добър свят не съм бил. Аз тъй като живея, в по-добър свят не съм бил, отколкото този. Аз като погледна света казвам: По-добър свят не съм видял в дадения случай. Във всичките други отношения по-добър свят не съм видял. В миналото съм бил, но сегашният свят е по-добър, отколкото в миналото. Доброто в света върви във възходяща степен. Вие казвате, че животът ви е нещастен, туй е едно неразбиране. Вие живеете в Бога. Всичките тия хора са пълни с Любов. Ако вие ги обикнете, навсякъде ще намерите хора, които да ви обичат. Най-малко ще има един човек, който да ви обича. Вие се чувствувате нещастни,

вие се чувствувате самотни, вие чувствувате, че нямате синове, дъщери, приятели. Това са големи заблуждения, от които не може да се освободите. Главата ви е пълна все с неприятели, че имате. Заблуждения имате. Всеки ден като се събудите, Господ казва: Какво мислиш днес да правиш? – „Ще се карам с жена си". Защо те пита какво ще правиш? – Ти имаш един приятел, с който ще се караш. Господ те пита: Не може ли другояче? – Ти казваш: „Да се научи тази жена, че мъжът е глава". Хубаво, ти имаш една жена, но същевременно и ти си женен. Всеки един човек, който е в зависимост от другите, той е жена. Единствен мъж в света е този, който не е зависим. Кой е мъж? – Единствен мъж е, който е независим от всичките мъже. Единствената жена е, която не е зависима от всички жени. Всички жени, които са зависими какво трябва да правят? – Вие търсите свобода. Аз ще ви кажа как се придобива свобода. В онзи момент, когато почваш да обичаш, ти си свободен. Но щом те освободи Господ. Ти щом обичаш някого, дяволът казва: Той е за тебе, завладай го. Ето ти си влязъл в прегрешение. Като обичаш хората, освобождавай ги. Този, когото обичаш, той е вързан, отрежи го. Кажи му: „Тъй както аз те обичам, и ти тъй обичай". Кажи му той да обича втори, трети. Всеки да каже: „Както аз те обичам, така и ти обичай другите". Предавайте го това. И тъй да се предаде по цялото човечество. Че всеки, като обича някого, да го освободи. Вие ще кажете: „Де ще му излезе края?" – При сегашното разбиране къде ще му излезе края? – Сега при мене са идвали и са ми давали съвети. Казват: „Учителю, кажи му, че по кривият път върви". Някой вървял по кривия път. Това не е право. Не може да му кажа, как ще му кажа: Ти вървиш по кривия път. Аз не съм намерил още разрешение, че той по кривия път върви. Как ще го спра сега? Който върви по кривия път, ти не може да го спреш. Този човек се е влюбил, дошла Любовта. Защо е в кривият път? – Любовта върви по крив път. Сега разбирате ли ме? – Какво значи крив път? – Любовта не е избрала един метод, в който нещата може да се реализират. Ами, че ти обичаш Бога, какво трябва да мислиш заради Него? – Де се ражда грехът? – Щом обикнеш Господа, ти виждаш, че той дал на другите повече отколкото на тебе. Ти вече критикуваш и извършваш престъпление. Ти вървиш по кривия път. Вие ще ми разправяте, че в грях ви е родила майка ви и т.н., но и вие се раждате в грях. Ти сега се раждаш. Щом видиш, че Господ дал къща някому, деца, ти вече вървиш в кривия път; зарадвай се, че този човек е богат, че този човек е учен, като че ти живееш в него. Зарадвай се, че той е богат. Щом той е богат има шанс и ти да станеш богат. Щом той е учен, има шанс и ти да станеш учен. Щом той е силен, има шанс и ти да станеш силен. Радвай се. Новото е там. Вие казвате: „Като дойде Христос на земята, Той ще освободи хората". Как ще ги освободи? Преди 2000 години освободи ли ги? – И днес, ако дойде ще ги освободи ли? – Няма да ги освободи. Някой искат да кажат: „Кажи ни какво да правим?" Скърбете с онези, които

скърбят, радвайте се с онези, които се радват. Как ще разберете думите: „Скърбете с онези, които скърбят.“ Аз тълкувам: Обичайте ония, които скърбят. Те са хората, които можете да обичате. Като срещнеш някой скърбен човек, обикни го. Да ти е приятно, че си срещнал един скърбен човек. Една нова идея има в него, обикни го. Като срещнеш този радостния какво трябва да правиш? – Него разлюби. Какво ще разберете да го разлюбиш? – Като срещнеш радостния, ти се поспри той да те залюби. Щом той е радостен, тебе ти липсва нещо, той трябва да те залюби. Скръбният залюби. Като срещнеш радостния, той да покаже радостта. А като срещнеш скръбния, ти покажи Любовта си. Като срещнеш радостния, той да покаже любовта си. Ти кажи: „Аз се радвам, че срещнах един човек, който има условия да ме люби“. Дали ще го залюбя то е въпрос. Ако ме залюби казвам: Покажи любовта. Ако не ме залюби, той не е разбрал и неговата радост няма да трае дълго време. Ако в радостта си обичате хората, вашата радост ще се продължи. Ако срещнете скръбния и го обикнете, скръбта ще се спре. Ако скръбния не може да залюбиш, скръбта ще мине у тебе. Сега това са новите положения. Със старото като сравнявате новото, в ума си трябва да правите новите опити. Изведнъж няма да може да промените живота си. Вие стария живот го дръжте както е. Старият живот го дръжте на едно място и го сравнявайте. Като отидете на оня свят какво ще занесете със себе си? – Старите разбирания. Сега ще идете при Господа, ще кажете, че сте били много нещастни, че сте се молили, че братята не са ви разбирали, че не сте били разбрани. Като идете в другият свят какво ще кажете? – Господа разбрали ли сме ние? – Ти не си бил разбран, но попитай ти разбрал ли си Господа. Благословенията, които Бог ти дал, ти разбрал ли си ги? – Добрините, които Той ти е дал, какво си направил? – Ние очакваме един ден да станем по-добри, че тогава да служим на Бога. Днес трябва да направим най-малкото добро. Настоящето добро струва повече, отколкото добрините, които след хиляди години ще ги правим.

Кажете сега едно число. Осем. Ще прочетем осма страница. Да видим осма страница какво ще разреши? (Учителят прочете няколко реда от 8-ма страница). „…Всичките велики хора, които са живяли в миналото … на човечеството“. Имате само едно правило. Когато правите вашите опити, не разправяйте какви опити правите. Приложете и вижте какви резултати ще има тази Любов. Какво е новото разбиране на Любовта? Когато обичате един човек, трябва да излязат два лъча, един лъч от вашето сърце и един лъч от вашият ум. Ще направите първата връзка. Щом направите връзката, тогава Божественото във вас ще се прояви. Понеже Господ казва: „Дето са двама или трима събрани в мое Име, там ще бъда и Аз.“ Законът е: Щом обикнете някого, Господ е там. Там, дето е Бог, престъпление не може да стане. Та казвам: Поддържайте идеята, радвайте се дето и да видите

Любовта. Не я спъвайте. При сегашният живот, дето и да се зароди Любовта, мислите, че се е зародило някакво престъпление. Има възможност като не се изпълнява Волята Божия, може да се роди едно престъпление. Право е, че Любовта има опасна страна. Любовта може да стане повод да се роди едно престъпление. Обичаш някого повече отколкото друг. Христос имаше ученици, обичаше Йоанна повече, казва Писанието. Но каква беше Любовта Христова? – Този, когото обичаше Христос, като го хванаха за дрехата, че гол избяга. Петър, който мислеше, че обича много Христа, три пъти се отрече от Него. Туй показва, че Любовта е до една степен. Йоан оценяваше живота повече, затуй остави дрехата си и избяга, млад беше той. Дрехата остави, гол остана, за да се освободи, да иде да проповядва. Апостол Петър, за такова достойнство казват му: „И ти си от Неговите ученици". Той казва: „Не, не съм". В дадения случай защо се отрече? Съвсем други причини има. Много по-дълбоки причини има, отколкото се схващат. Апостол Петър мислеше, че не си струва. Казва: „Преждевременно е. Виждам как този го хванаха да го мъчат, не искам да страдам, нищо повече. Ние мислихме, че Царството Божие ще дойде. И Христос ще стане цар. А пък аз какво ще направя?" – Казва: „Не съм от Неговите ученици, не поддържам туй учение". Аз точно вярвам, както и вие вярвате. Всеки ден може да играеш ролята на Йоана, като те хванат, оставиш дрехата; може да играеш и ролята и на апостол Петър, казваш като те пипнат, не съм от Неговите ученици. Всеки ден става това. Във вас това е една драма, която става. Ние пред себе си не издържаме изпита. Някой път гледам колко ние сме склонни като децата. И постоянно казваме неверни неща. Някой върви, блъсне вратата. Казват: „Кой тресна вратата?" – „Не съм аз, казваш, вятърът я блъсна." Аз гледам понякой път като седя горе, който затваря прозорците, чета характера му. Дойде една вечер един и ги затваря, трак, трак, тресе се горе. Той като ги затваря, не ги бута полека, не затваря тихо, но като ги удря, че се тресе. Сега, не че той е виноват, но той бърза. Той иска да свърши работата, да излезе и да върши друга работа. Та ние сме тези, които така затварят прозорците, че всички чуват. Като затваряш прозорците, тракаш – някой оттук са станали много силни. Наблюдавам някой доста ги похвалявам. Имам горе един прозорец. Дойде някой хлопа, аз искам да видя кой хлопа, полека отворя прозореца, тъй тихо го отварям, гледам той насочил очите си към прозореца. Аз така тихо го отварям, намазах го да не скърца. Казвам: Браво, за музикант става този. А друг път като отварям прозореца, не гледат. Към вратата (гледат) – и туй е хубаво. Туй е едно чувство. И то е хубаво. Ако така се развие туй чувство, да познаваме отде Господ ще ни зърне, то е много хубаво. Като отидем да гледаме слънцето като изгрява, гледаме отде ще дойде. Все ще изгрее отнякъде.

Та първото нещо сега: Икономия на вашата енергия. Икономисвайте

енергиите, които имате във вашето тяло. Икономисвайте енергиите, които имате във вашето сърце, понеже ако не се икономисват, няма от къде да се вземат. Икономия трябва да се прави, за всяко нещо, което правим. Не да станем буквоядци, но за всяко нещо, което вършиш, да икономисваш енергията. Тъй да ти подшушне твоята интуиция, какво трябва да правиш. Онова, което отвътре ти се дава, или да вземем следното правило: Ти имаш очи, като виждаш пътя, погледни на пътя, по който очите ти сочат. Вътрешната интуиция, това са вътрешните очи, които ти показват пътя, по който трябва да вървиш. Има един закон, който казва, че във всичките неща, ако оставим Надеждата и Вярата постоянно да действуват в нас, работите ни ще се уредят много по-лесно. Ако болният остави на Вярата, тя ще го излекува по-лесно, отколкото ако се тревожи. Онзи, който боледува, ако остави на своята Надежда, по-скоро ще оздравее. Надявай се и вярвай, няма да изгубиш нищо. Може да не спечелиш, но няма да изгубиш. Но ако не се надяваш и ако не вярваш, нищо няма да спечелиш. Ако се надяваш и вярваш, ако не спечелиш, загуба няма да имаш. Ако не се надяваш и ако не вярваш, ще имаш загуба. Нали имахте една задача, каква задача имахте? Сега разсъждавайте. В Америка често подаряват. Има един ден, наричат го Ден на благодарността, един ден в който дават. Той е ден на даване, на благодарност. Него ден студентите изпращат чекове по пощата, по 25 хиляди долара, 50–60 хиляди, ще получиш такъв чек, но никъде не можеш да го осребриш. Американците обичат да дават такива чекове, с подписи, заверени. Туй е хубаво за обнадеждване. По-хубаво сто долара да може да ги осребриш, отколкото 25 хиляди долара неосребрени. Сега нашият живот на земята мяза на такива чекове. По-добре материално благо от 100 долара, които може да се осребрят.

Сега направете за 10 дена следната задача: Сега нали има по 50 стотинки. Ако направиш една погрешка, ти глобиш себе си, глоби този, който е недоволен с половин лев. Ако е недоволен с още 1⁄2 лева. Глобявай го, докато престане. Понеже, той е заинтересован в материалните работи, 50 стотинки глоба. Като върви в съгласие с тебе речи: „Давам ти 50 стотинки“. Още като говори, още 50 стотинки. Може да му давате по 50 стотинки, много е 10 деня, хайде за 3 дена направете този опит и вижте колко пъти ще спорите със себе си, колко глоба ще наложите. С този опит ще видим докъде е дошъл спорът в хората. Този спор във вас е спор на цялото човечество. Хората спорят, всички търсят своето право. Този опит може ли да го направите? – Всякога, когато е раздвоено съзнанието ви, турете 50 стотинки глоба. Щом се раздвои съзнанието, 50 стотинки, турете глоба. Три пъти може да направите опита. Сутрин на ставане, обед и вечерно време. Сутрин няма толкоз опасност, но към обед има опасност. И вечерно време. Ще държите съзнанието си будно, невъзмутими ще бъдете. Като съдия, който съди. Каквото говорят, ти невъзмутим ще бъдеш,

безпристрастен. Седнете на съдийския престол и ни най-малко няма да се смущаваш. Адвокатите какво правят? – Ти ще седиш невъзмутим. Сега, ако ви турят вас да съдите в света, ще оправите ли света? – Да благодарим, че има друг да съди, от който се учим. Съвременните съдии в света са от най-умните хора, които са турени да съдят. И тия проповедници, които сега са турени и те са от най-добрите. По-добри от тях няма. Ако те правят погрешки, значи от най-добрите Господ като избирал, избирал, по-добри от тях няма. Тия майки, които са сега в света, са от най-добрите, които Господ намерил. Ако те правят погрешки, няма по-добри. Тъй щото имайте предвид, че светът е направен от най-добрият материал, който Господ имал в дадения случай. Пък вие като се трудите и вие ще бъдете кандидати за в бъдеще. Всичките тия опити се правят, за да станете кандидати. Ако не се кандидатирате, каква е вашата цел за в бъдеще? – Като идете в оня свят, какво бихте искали да направите? – Най-първо като идете в оня свят, трябва да имате един да ви приеме на гости, в дома си. Вие всички имате за цел Господ да ви посрещне. Христос толкоз милиони хора има по вашия път, как ще ви посрещне? – В невидимия свят, когато ви посрещне Христос, всички от оня свят те ще се скрият, ще влязат в тебе, ще останеш само ти и Христа няма да видиш много. Само ти и Той ще останете. Те с вас ще бъдат. Вътре във вас ще влязат и всичките ще гледат как ще ви посрещне Той. На тях прави голямо удоволствие да видят как ще посрещне Господ един човек от земята. Ще влязат вътре в него и ще гледат с удоволствие на неговото посрещане. Тъй щото вие ще се чувствувате сам с Христа. Няма да има както тук да гледат как ще ви посрещнат. Тук на земята всички не може да се посрещнат по този начин. Затуй, не може да стане посрещане тука. Един цар всички не може да посрещнат. Малцина може да го посрещнат. Той може да посрещне малцина. Целият народ той не може да посрещне.

Добрата молитва.

XVII година.
17 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 26 януари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:
Учителят Петър Дънов цитира по отпечатани лекции на посоченото томче. Същите лекции са преработени,преразказани и не са оригиналното му Слово. При проверка, същите лекции не бяха намерени в Държавен исторически архив, поради което се поместват както са отпечатани, т.е. редактирани.

1938_01_28 Разумен и неразумен страх
лекция на Младежкия окултен клас

РАЗУМЕН И НЕРАЗУМЕН СТРАХ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Каква? – /„От какво се страхуват младите?“/ – Четете темата! /Прочете се темата/.

Тогава се задава въпроса: „От какво се страхува водата най-много?“ – От какво се страхува младият най-много? Това са две теми.

Трябва някой път да се пазите. Вие се намирате в едно бедно положение, от няколко стари костюма искате да изкарате един нов костюм. Прекроявате старото, да направите нещо. Както и да кроиш старите форми, те си остават все стари. Нищо ново не може да има в старото. Нищо старо не може да излезе от младото. Това са афоризми.

Какво разбирате под думата „страх“? От какво го е страх младият? От много работи го е страх. Страх го е, че баща му няма да му остави от имота си, пари няма да му остави, имот няма да му остави – страх го е. Няма да може да завърши образованието си, страх го е. Младият защо го е страх? Понеже страхът съставя почва, в тази почва са поставени корените на справедливостта. От това го е страх младият. Понеже младият живее без закони, прави, каквото иска. Младите, децата правят каквото искат. Туй, което старият никога не го прави, или той това може да го направи само, когато е болен, децата правят това когато са здрави. Здравите деца правят туй, което никога не се позволява на възрастните. Детето казва на майка си: „Ти ще го изправиш!“ Детето постоянно прави погрешки и казва на майка си: „Ти ще изправиш, ще изправиш“. Всякога когато търсите погрешки у другите, вие сте млад. Казва: „Изправи ги, изправи ги, ти си млад“. Този въпрос е отвлечен.

Страхът произтича от наслояването на известни идеи и чувствувания или постъпки. Защо се страхуват учениците най-много? Някои се страхуват от онези предмети, които не разбират. Аз съм виждал ученици, страх ги е косите им настръхват от математика. Тогава по това правило, за да бъде човек смел, за да не бъде страхлив, трябва да знае. Щом като знае няма да се страхува. Има един неразумен страх, има и един разумен страх. Два страха има. Та онова, което спъва човека, то е неразумният страх. Онова, което го подтиква, то е разумният страх. Страхът е един подтик. По низшите животни страхът ги подтиква. Заякът казва: „Ще направиш краката си дълги, ще бягаш. Колкото по-добре бягаш, толкова по-добре“.

Страхът на птиците казва: „Ще хвъркаш, колкото по-добре, по-силно хвъркаш, толкова по-добре“. На един кон казва: „Бягай!“ Та този страх навсякъде подтиква. Този страх на човека казва: „Ти ще мислиш“. Човек мисли от страх, от разумен страх. Защото мисълта дошла от страх. Ако не мислиш, много нещастия могат да те сполетят. В чувствения свят и там има страх. Там ти се страхуваш да не изгубиш. Кое е най-същественото в света на чувствата? Туй, което в даден случай усещаш, някой предмет искаш да го придобиеш. Аз наричам астралния свят, свят на търговия, на даване и вземане, на печалби. Всичките печалби са в астралния свят. Светът на чувствата е свят на търговски обмени, на общи обмени между хората, обмени на чувствуванията, които хората имат. Обичаш някого, значи стока си му дал. Имаш стока за продан, искаш тази стока да се купи. Вие сте една фирма, продавате стока. Ако той купува стоката, образува се известно отношение на вземане и даване. Вие се сприятелявате. Щом не си купувате от стоката, връзки не се създават.

Казвам: Всички тия понятия сега са в стълкновение с един временен порядък, който съществува. Ако бяхте между конете, лесно се разрешава. Веки спор се разрешава със задните крака. Конят, всяко нещо, което не му е приятно, рита го. Добре, има въпроси, които конят разрешава с ритник, човек как трябва да ги разреши? Човек не може тъй да рита. Тъй майсторски не може да рита. В туй отношение, конят по-майсторски рита, човек така майсторски не може да рита. И човек мяза на коня със своите ръце. Той знае как да бие. Ритането на коня и биенето на човека е едно и също нещо. Ръцете на човека са построени, както задните крака на коня. Както се свиват ръцете на човека, така се свиват задните крака на коня. Както човек работи, така и конят работи. Той рита, косо рита. Свиването на юмрук откъде е дошло в ръката на човека? От краката на коня. Човек така, с юмрука си удря, както коня, когато рита. Като отишъл вълкът за пръв път при коня, той произвел първия ритник. Вълкът искал да се поразправи с коня. Той завел едно дело срещу коня при един съдия. Викнали коня да го съдят. Конят казал: „У нас всички гости, които не идат отпред да ги помиришем, които идат отзад, ние ги ритаме. Всеки, който иде отзад, ние го ритаме“. Прав ли е конят в туй отношение? Аз го намирам, че е прав. Тогава какво отсъдил съдията? Ритането е една самозащита. То е един начин за една самозащита у коня. Хубаво се защищава конят. Конят някой път и рита, и хапе. Вълкът не рита, но той хапе. Тогава в човешкия живот как ще пренесете хапането? Де се явява хапането? Когато някой каже една лоша дума, казва: „Ухапа ме, много зле ме ухапа“. Значи, казал му една лоша дума. Човек като изкаже някоя лоша дума, хапе. Казва: „Каза ми тежка дума, ухапа ме“.

Тогава ще имате предвид онзи, разумният, страх. Ние всякога искаме

нещата да бъдат без страх. Съществува страхът. Без страх при сегашният живот е невъзможно. Само, че страхът съществува като орган. Този орган не знаем къде е, не е разкрит. Тези същества, които са много страхливи, в известна област тяхната глава е развита. Тези, които са много страхливи, този орган е силно развит. У които този орган е слабо развит, те са безстрашни. Всичките неразумни хора са безстрашливи, много смели са. Смелостта произтича от един факт, тя не подразбира страха, но че тия хора не са си претеглили силите. А пък някои хора, у които този орган е чрезмерно развит, те се страхуват от малките работи. Някои от големите работи не се страхуват, някои у които страхът е развит се страхуват от малките работи. Те са две крайности. Страхът влиза като един елемент на благоразумието. Благоразумните хора имат разумен страх. Значи в света съществуват известни опасности, които човек трябва да ги вземе предвид. Да кажем един умен човек от десет метра няма да се хвърли долу. Един, който няма опитност, може да скочи да си нанесе някаква вреда. Тогава, ако се зададе въпроса: „От какво ги е страх хората най-много?“, какво ще отговорите? Въпросът се разрешава. Хората ги е страх най-много от това, което много пъти са опитвали, и не са го постигали. Най-много ги е страх, което много пъти са опитвали и не са го постигнали. От него ги е страх. В съзнанието вече има наслоени опитности. Ти се боиш от онова, което си опитал. Например, децата ги е страх от горещата соба, понеже са опитвали. Децата ги е страх от кучета, понеже много пъти ги е хапало куче. Страхът върви по наследство. Аз съм привеждал този пример. Птиците ги е страх от сокол. Ако се яви на една птица сокол, магически влияе, бяга и се крие от него. Като се скрият тия животни, не си обръщат гърба, скрие се някъде, оттегли се вътре, не се обръща, гледат неприятеля, в очите го гледат. Веднъж аз имах случай да видя повече от две хиляди врабчета, събрани на едно място, вдигат шум, чува се на един километър чуруликането им. Изведнъж, моментално, като че някой ги пресече, млъкнаха. Отивам да видя какво станало. Гледам, един сокол се изправил насреща, а всички те се наредили като ученици в шубраките. Той гледа по кой начин може да хване едно от тях. Те се оттеглили в храста, той колкото и да бърка, не може да стигне, нито едно. Отлична картина, като че слушат някакъв урок. – Защо дигате вие шум, не знаете ли, че не е позволено тъй да се дига шум? Аз съжалявах, че нямам апарат да ги фотографирам. Тъй наредени внимават, с благоприличие, само си въртят очите. Гледам, главите не си мърдат, само очите си движат. Той си върти главата навсякъде и гледа да хване някое. Той седя повече от 20 минути тъй. Казва: „Какво да ви правя? Хайде казва да хвръкна“. Той като хвръкна, изведнъж всички зачуруликаха. Казвам: Един човек не може да произведе такова магическо състояние. Аз на тия птиченца не можех да произведа такова впечатление. Казват: „Отиде си учителят“. Ако аз бях им казал: „Я, стойте мирно“. Нямаше да ме слушат. Ако той дойде, ако го повикам да дойде,

всички ще млъкнат. Безбройни векове, те са имали тези опитности, но има и по-дълбока връзка. Всяко птиченце от тия врабчета седи и наблюдава главата му, краката му. Той е толкова ловък, че някой път изненадва; толкоз бърз, че много пъти преди птиченцето да се оттегли, ще бъде хванато. Те така се оттеглили и наблюдават краката му. При всяко подвижване, вземат мерки да се предпазят. Казвам: И вас като врабчетата ви е страх от нещо. Има защо да ви е страх. Аз като отидох, вдигаха шум, но като дойде соколът, всички са в тръните, нито едно не бяга. Знае, че при всеки опит за бягане ще стане жертва.

Понякой път вие питате: „Не може ли без страх?“ – Не може. По-добре да имате свещен страх, отколкото да нямате страх, за да не опитате последствията на неразумния страх. Когато дойде неразумния страх може да пострадате. Казва: „Аз всичко ям“. Когато дойде някоя болест, че започнеш да се увиваш, разбираш своя неразумен страх. Болестта е един резултат на безстрашието. И след като боледува човек няколко пъти, започва да се бои от болестта. Болестите идат от яденето.

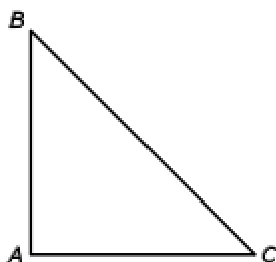

Фиг. 1.18Добре, ако ви попитам, защо в един триъгълник единият ъгъл е равен на 90 градуса, а другите ъгли са равни на 45 градуса? /Фиг. 1.18/ Защо? Геометрически може да се докаже. Да допуснем сега, че този ъгъл „А“ – то е бащата, „С“ е майката, а „В“ е техният син. В един триъгълник двамата имат еднакви права. Щом дойде дъщерята и майката има 90 градуса. Ако има само дъщеря, бащата има само 45 градуса. Когато майката има дъщеря, тя има два пъти повече право. Когато майката ражда син, бащата има два пъти повече право.

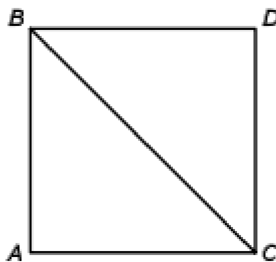

Фиг. 2.18Тогава се образува квадрата и синовете, и дъщерите имат по 90 градуса. Щом дойде квадрата, тогава и синът и дъщерята имат еднакви права. /Фиг. 2.18/ В квадрата правата на бащата, правата на майката, на сина и на дъщерята са еднакви. То е идеалния дом. В триъгълниците, имате равностранни триъгълници, където всички пак имат еднакви права.

Добре, сега какво трябва да направите за да се приспособите? Един има повече право, вие имате по-малко право. Какво трябва да направите? Понякой път вие искате приравняване на правата. Ти трябва да увеличиш силата. Един човек в силовия свят, правото ти зависи от силата, която имаш. Значи трябва да се упражняваш. Трябва да имаш един с когото да се бориш. Трябва да се упражняваш, да придобиеш сила. Следователно, ще придобиеш еднакви права, когато имаш еднаква сила. Сега под еднакви права, всичките хора подразбират еднакви права във физическия свят, еднакви права в духовния свят, в умствения свят и в Божествения свят. Правата са различни. В умствения свят еднакви права се достигат, ако умът ти е развит, ще имаш еднакви права. Ако не е развит, не може да имаш еднакви права. В духовния свят, ако сърцето ти е развито, ще имаш еднакви права. Ти не може да имаш в духовния свят права, ако сърцето ти не е развито. Ако търсиш правото в духовния свят, ти трябва да имаш развито сърце. Ако във физическото поле търсиш еднакви права и волята ти не е развита, ти не може да имаш права. Във физическото поле за да имаш еднакви права, трябва да имаш силна воля. В духовния свят, за да имаш еднакви права, трябва да имаш развито сърце силно. И в умствения свят да имаш еднакви права, трябва да имаш силно развит ум. Понякой път социално искате да имате еднакви права. Може да имате, този е пътят. Казвате: „Трябва да имаме права!“. Но във физическият свят се изисква най-голяма интелигентност. А при това най-глупавите хора са дошли тук. Всичките хора, които са на земята, трябва да бъдат най-умните, защото имат най-големи препятствия на физическото поле. В умствения свят ще създадат една известна идея. Тази идея ще се снеме от духовния свят, ще се тури съдържание, след туй ще се снеме на физическото поле, ще се даде форма. Но тя в тази форма ще се прояви.

Да кажем, създавате една бомба. Пукването на бомбата ще стане във физическия свят. Най-първо събират се тия материали някъде в природата, изработва се тази бомба хубаво и се туря. Кога ще си прояви тази бомба? Като я хвърлят с пищялката, дето падне, ще се пукне. То е на физическия свят. Всичко онова, което става във вас, то е на физическия свят. Имате сполука, във физическия свят. Имате несполука, във физическия свят. Болен сте, във физическия свят. Здрав сте, във физическия свят. Умен сте, във физическия свят. Глупав сте, във физическия свят. Бомбата не се пука, слаба е тази бомба. В умствения свят ще направите една корекция. Защото всяка бомба, която не се пука, не е на място; всяка, която се пука е на място. Та физическия свят е пробното поле. В умствения свят, които спорят, който е умен, пращат ги на земята. От умствения свят идат тук на земята да проверят, кой колко е умен. Ако бомбата му се пукне на място, умен е; ако не се пукне на място, не е умен. Всяка една идея, която лесно се разрешава на физическото поле, тя е

бомба, която се пука. Аз разглеждам широко въпроса. Всяко цвете, което се разцъфти, е една бомба, пука се, цъфне и завърже, даде плод. Този плод като се пукне бомбата, ще убие няколко души. Този плод като ги убие, събира се в себе си. Плодът колко души убива? Колкото плодът е по-малък, по-малко убива, колкото е по-голям, повече убива. Динята като се пукне, много убива, че ги събира всичките. Казва: „Виж колко ги убих!“. Гледам една череша, може ли да събере хората тя? Давам ви една фигура за пукането на бомбите, цъфтенето и пукането на бомбите. Тъй щото има добър смисъл. Казва: „Да не се пукне бомбата“. То значи пъпката да не цъфне. Вие намирате, че пъпката е потребно да цъфне, да даде плод. Ако не цъфне, плод не може да даде. Само че, природата направила пукането на бомбите разумно. Човекът направил един цвят, не е разумен. Той ще направи един цвят, ще убие ближните. Неразумното е там. Когато се пукне една бомба в природата, всички пчели отиват на гости. Когато се пукне човешката бомба, всички бягат. Когато се пукат бомбите на природата всички отиват да събират плодове. Хората отиват да видят, какво станало при пукането на бомбите. В човешкия свят, като цъфне човешката бомба, никой не иска да бъде наоколо. Тъй щото в туй отношение човек е неразумен в правенето на своите цветове.

Та сега, ако вашите бомби се пукат както бомбите на природата, вие сте умен човек. Ако бомбите ви се пукат както се пукат бомбите на човека, не сте умен. Значи, ако без страх бомбите ви се пукат и привличат пчелите, вие сте умен. Ако всичките бягат от бомбите ви, спадате към друга категория. Смъртта е една човешка бомба, а животът е една Божествена бомба. Като умира човек, то е човешка бомба. Като умре, пукне се, всичко се свършва. Като умре човек, то е човешката бомба, ръцете, краката, намериш разхвърлени. Като се пукне човешката бомба, навсякъде ще намериш парчета. Като се роди човек, то е Божествена бомба. Като се ражда човек, то е Божественото, там се събира всичко, то е цъфтенето. Умираш, по човешки. Живееш – по Бога. Искам да ви дам идеята да разберете. Да живееш по човешки, значи да умреш. Да живееш по Бога, значи да се родиш. Следователно, когато казваме: „Трябва да се родиш“, разбираме, Божественото трябва да живее. – „Да умреш“, значи по човешки да живееш. Аз когато казвам: Ти трябва да умреш, значи по човешки живей. То е равносилно. По човешки като живееш непременно ще дойде смъртта. Казва: „Защо по Бога трябва да живея?“ Защото, ако живееш по Бога, ще се родиш, животът ще дойде. Ако живееш по човешки, ще изгубиш живота си. Де е страшното в смъртта? – Страшното е, че в смъртта ще изгубиш живота. Де е хубавото в раждането? – Ще придобиеш живота си. В раждането – придобиваш живота; в смъртта – изгубваш живота. Турям един паралел. Пукването на човешката бомба е изгубване на живота. Пукането на Божествената бомба е придобиване на

живота. Казвам: Щом изгубвате нещата, човешки бомби сте, щом придобивате нещата, Божествени бомби сте. Щом умирате, човешки бомби сте. Всеки ден умирате по колко пъти? Вие казвате: „Ти си се обезсърчил в живота, че не ти се живее“. Казваш: „Не ме интересува нищо, да умра“. Хубаво, като си умрял, какво си придобил? Не те интересува живота. Старият вече не го интересува живота. Какво интересува стария? Учението не го интересува. Казва: „Едно време ме интересуваше химия, физика, сега не ме интересува. Едно време ме интересуваше музика, сега не ме интересува“. После като изгуби всичко, нищо не го интересува. Какво остава?

Тогава заключението е следното: В една конференция в Америка, като спорили все учени хора върху много въпроси, един от учените казал: „Спорихме върху всичките въпроси, няма въпрос, върху който да не сме спорили. Няма какво да спорим вече. Един въпрос вече остава, не ни остава нищо друго, освен да си идем по домовете“. Щом на земята няма какво да спориш, не ти остава нищо друго, освен да умреш. Щом няма никакъв въпрос да спориш в конференцията, остава ти да си идеш в къщи. Та сега ще разберете: Всякога трябва да има един въпрос, върху който да спорите. Не е разумно да изчезнат всичките въпроси.Все трябва да остане един въпрос, върху който да има да спорите. Понеже, ако няма, какво да говориш, отиваш си. Помнете това. Вие някой път искате всичките спорове да изчезнат, да няма никакъв спор на земята. Какво ще правите тогава на земята, кажете ми? Страданието е един спор, но без този спор не може. Ако страданието не иде, смъртта ще дойде. Когато казваме, че трябва да страдаме, аз подразбирам, че за предпочитане е да страдаш, отколкото да умреш. Защото в страданието ти ще придобиеш нещо, а в смъртта нищо няма да добиеш. Сега казваш: „Ще умра“. По добре е да страдаш отколкото да умреш. Тогава има друг един контраст. Не може да се родиш, ако не умреш. Ако някога казваме, че човек трябва да умре, подразбираме, че за предпочитане е някой път да умре човек, за да се роди наново. Ако умирането подразбира раждане, смъртта е на място. Ако умираш без да се раждаш, смъртта не е на място. Ако туряме сега другия контраст: трябва да се родиш за да умреш. Какво ще разберете? Трябва да се родиш. Всеки, който се роди трябва да умре. Всеки, който се родил по Божествен начин, а е живял по човешки начин, непременно ще умре.

Сега това са психологически наблюдения. Откъде произтичат нещастията на хората? Не искайте да се освободите от страха, то е невъзможно. Понеже като се освободите от страха опасностите съществуват. Щом се освободиш от страха, погледнеш, на някой безстрашен ръката я няма, на друг безстрашен окото му няма, на някой безстрашен ухото няма. Какво ви ползува това безстрашие, когато изгубваш крака, ръката? – По добре да си

страхлив, да са всичките ти удове на място, и умът ти, и сърцето ти да е на място, отколкото да си от безстрашните и да си лишен от много удове. То е ново становище, да се осмислят нещата в хората. Така трябва да мислите. Казва: „Защо светът е така създаден?“ Не че светът е лош, но преимущество е за неразумния страх. При неразумните страдания в света съществува смъртта. В света има по-малко страдание, повече смърт. Хората имат много малко страдания, хората повече умират. Човек преди да страда умира. Имате ли някой паметник на страдащи хора? Но на умрели хора колкото искате паметници има. Светът е пълен само с паметници на умрели хора. Та сега желая вие да си образувате паметници на вашите страдания. Да има повече паметници на страданията, отколкото на смъртта. Единственото почистване, което трябва да стане в света, е да се намалят паметниците на смъртта и да се увеличат паметниците на страданието. За сега за предпочитане е да се увеличат паметниците на страданието. И в ума ни когато остане една идея като паметник, онзи който извел поука от своите страдания, той избягва смъртта. В ума си се трябва да имате паметник на страданието, а не на смъртта. И в сегашното верую, че хората въздигат паметници на Христа, в неговата смърт, там е грешката. Трябва да се подигнат пометници на страданията на Христа, а не на неговата смърт. Да страдаме като Христа, не да умрем като Христа. Че какъв позор е то! Христос като умре, какво придоби? Достатъчно е един човек да умре от такава позорна смърт, няма защо да умират двама души. Да няма нужда да се повтаря опита. Казва: „Да умрем като Христа“. Не, да страдаме като Христа има смисъл. Но да умрем като Христа няма смисъл. Да умрем и да възкръснем като Христа има смисъл. Защото Христос умря и възкръсна, а ние умираме само, не възкръсваме. Ако умреш и възкръснеш то е разумно. Ако умреш и не възкръснеш, то не е разумно.

Вие не сте мислили така. Сега искам да знаете, защо страдате. Аз ви отговарям, защо трябва да страдате. За да не умрете. Защото какво лошо има, ако страдате за да не умрете? Едно разрешение турям сега, за което трябва да се утешите. Защо трябва да страдате? – За да не умрете. Страданието продължава живота. От страданието произтичат всички несполуки, но каквато и да е несполука, може да се поправи. Всички несполуки са за полза. Човек трябва да разсъждава добре.

В музиката имате цяла нота, имате половин нота, имате четвъртинка, имате осминка, имате шестнайстинка, после имате тридесет и вторина. Хайде да ги турим. /Изписват се/. Какво означава цялата нота? Имате един център и една окръжност. Що е цяла нота? – Имате едно начало и една възможност. Какво означава половината нота? – Имате едно проявление. Половината нота е проявление. Сега четвъртинката какво означава? – Едно постижение. – Осминката има една заплата за постижение. А

шеснайстинката? – Има една радост. А тридесет и вторината? – Има една любов в света. Аз като пея на цели ноти, казвам: Има едно начало и една възможност. Като пея половини, има едно проявление, искам да се проявя. Като пея с четвъртинки, искам да имам едно постижение. Вие защо пеете цели ноти, не знаете. И половинки, и четвъртинки и осминки защо пеете, не знаете. Като пеете шестнайстинки има една радост. Като дойде тридесет и вторината, ще дойде любовтта. Истинската любов е в шестдесет и четвъртината. Неуловима е любовтта. Вие искате в началото любовта. При шестдесет и четвъртината е любовта. Вие искате в началото любовта, затова се разочаровате. Много мъчно се взема шестдесет и четвъртината.

Сега може да кажете: „Верно ли е това?" Проверете! Досега сте свирили. Попитайте, кой да е професор, какво означават целите ноти. Какво ще ви кажат. От чисто музикално гледище, в музиката какво означава цялата нота? Как се определя в музиката цялата нота? То е вече музикалност. Битието е започнало музикално. Щом имате музика, всякога с музика се е създал светът. Музиката е творчески процес в природата. От нищо, когато става нещо, то е музика. Първото нещо, което се чуло, очертава се цялата нота, очертава се мястото, дето се създала цялата вселена. След туй, тази вселена, започнала да се разделя, образували се всичките музикални ноти. Това е музикалното обяснение на космоса. И в живота е така. Когато разрешавате един въпрос принципално, от начало започнете. Ще дойдеш тогава на половината нота. Кои тактове съответствуват на вторинните ноти? Неправилните тактове в музиката имат отношение. Неправилните тактове са минаване на един свят в друг.

Я сега, измислете една дума за да я изпеете. Изберете една мощна дума. Една дума, която да съдържа „О", да съдържа „А" да съдържа и „И". – Чистота. Думата „чистота" започва с движение. „И"-то означава цел, път, по който трябва да вървите. „О"-то означава закона на свободата. Всякога този кръг, пък и нулата, и яйцето е обло, това показва, че птичето е свободно, може да се роди. Ако след като пишете една дума, туриш в ума си, искаш да бъдеш свободен, седни да пишеш кръгове. Усещаш, че не си свободен, иди да пишеш нули, и мисли, че си свободен. Де е свободата? Де е турена свободата? Щом имаш очи, трябва да знаеш, че си свободен. Щом си сляп, остави тогава. А пък окото е цяла нота. Ухото е половин нота. Окото е четвъртинка нота с носа, опашката обърната надолу. Мога човека да го построя музикално. После осминка има тук на ноздрите, кривата линия около ноздрата отгоре е опашката на осминката.

Ха да изпеем думата „чистота". Ако бяхте музиканти, щяхте да създадете една нова идея. Сега понеже не сте музиканти, не можете. Ако някой е

гениален музикант, веднага ще направи нещо. Как да запомним думата „чистота“? Къде да турим ударението на думата, на първия слог, на втория или на последния? Не всеки път ударението пада там, дето е най-лесно. Има един закон, който определя, де е най-лесно. На някои думи ударението се мести. У някои е постоянно. В български език, гледам на един слог се пада ударението, друг като изговори думата на друг слог слага ударението.. На едносложните думи де пада ударението? На двусложните, на трисложните? Вземете думите „да“, „не“. Или после вземете една двусложна дума, де ще бъде ударението? Силният слог винаги привлича ударението на думата.

Нека дойдем сега до думата „чистота“ – музикално да я изпеем. /Учителя изпя „чистота“ – до, ми, сол/. Право ли е? Приятно ли ви е? Ако обърнем сега и изпеем обратно думата „чистота“. /Изпя се – сол, ми, до. Всички изпяхме няколко пъти думата „чистота“ нагоре и надолу. Учителя пя в различни вариации думата „чистота“/. Ако изпеем думата „чистота“ в хармония, законът е друг. В българската музика, вземете, хармонията има цяло едно разрешение. Свириш една българска песен, да минеш естествено от мелодия в хармония. /Учителя пее „чистота“ в хармония, подобно на българските песни./ В хармонията законът не е такъв. Там е погрешката на българина, понеже не се е научил още на чистота. „И“-то показва, че трябва да търпи. Като не търпи, дига прах, безпокои се. Когато не търпиш, да знаеш, че чистота липсва. Когато малко търпиш и на място търпиш, чистотата е на място. Туй „и-и-и-и“ в българското пеене е недоволството. То е законът на недоволството, което имате в себе си. Българинът е много недоволен, песимист е. Като седи и като гледа, като че му са потънали девет парахода. /Учителя пее „чи-и-и-и-и-и-и“/. Нали когато се карате, някой път ви треперят джуките? Казваш: „Какво искаш?“ Музикално когато се караш, искам да ви покажа, че вашата постъпка не е на своето място. Как ще изпеете думите: „Искам да ви покажа, че вашата постъпка не е на своето място.“ Вие пеете, ха го изпейте хармонично: „Искам да ви покажа, че вашата постъпка е на своето място“. /Учителят изпя тия думи и продължи да пее: „Ти си се заблудил защото не си намерил своята постъпка, ти си се разгневил, защото никаква работа не си свършил, а знаеш ли как да поправиш своята постъпка?“. Всичко туй Учителят го пее и пак продължава да пее: „Мисля, че има за какво да говориш“./ Ама да допуснем, че вие сте неразположени. Аз съм неразположен днес. Липсва ми нещо, не зная що е то. Мъчи ме нещо у мене, умът ми се смущава, не зная защо. Тежко ми е. Бреме тежко нося аз и не зная защо. Ходя, лутам се навсякъде, без да зная защо.

Ха станете сега!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
18 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 28. I. 1938 г., петък 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_01_30 Новата любов
неделна беседа

НОВАТА ЛЮБОВ

Отче наш.

Бог е Любов.

Сега ще ви прочета само десет стиха от десета глава на Евангелието от Йоана, от 1–10 стих.

Духът Божи.

Човечеството представлява един колективитет, сбор от много разумни същества, които живеят на едно място. Съвременните хора искат да достигнат щастието, но те искат да го постигнат извън човечеството, извън природата. Там е погрешката им. Създаване на съвременния дом, на съвременната държава лежи все върху същата основа, която не е вярна, вследствие на което имаме прошения и оплаквания. За да бъдеш щастлив, ти трябва да имаш въздух, който да дишаш, светлина, която да възприемаш. За да бъдеш щастлив, ти трябва да възприемаш звуковите вълни през ушите си, ухането на цветята чрез носа си. За да бъдеш щастлив, ти трябва да приемаш добрата храна чрез устата си. За да бъдеш щастлив, ти трябва да знаеш добре да ходиш, пък и сърцето ти да звучи ритмично, музикално. Докато сърцето ти свири добре, и за тебе е добре. Но щом почне малко да прескача в такта си, не е добре за тебе. В какво седи силата на едно въже? Силата на едно въже не седи в неговата дебелина, но в хилядите нишки, които са съединени на едно. Това въже минава за здраво, за силно, но силата му седи в тези тъкани, които се съединяват в едно и образуват въжето. Често съвременните хора мислят, че всичко зависи от човека. Не, човек е преплетен от милиони конци, от които зависи неговото щастие. Ако един от тия конци се скъса, веднага ще дойде твоето нещастие. Едва сега човечеството се е пробудило да учи. Мнозина мислят, че много знаят. Някои казват, че човечеството страда от много знание. Не, човечеството страда от незнание. Знанието на съвременните хора е подобно на това, което имал един българин в турско време. Той навсякъде се хвалил, че знае турски език много добре – фарси го знаел. Един ден един турски бей дошъл в същото село, дето бил този българин и поискал от селяните да му направят една малка услуга, да му дадат един от своите коне, понеже неговият бил много изморен. За да разберат какво иска беят, те повикали онзи, който се хвалил, че знае турски добре. Беят му казал какво иска. Той излязъл пред селяните и казал, че беят искал един сак да лови риба. Като донесли селяните сака, турчинът им казал: „Благодаря ви за този сак. Като се върна от разходката, ще ми потрябва и той, но сега ми е нужен кон.“ Беят продължил да се

разправя с учения българин. Селяните го запитали: „Какво още иска беят?“ – „Иска един кожух.“ Селяните донесли на бея един кожух. Той го погледнал и казал: „Наистина, след като наловя риба, ще ми е потребен и кожух, но за сега не ми е нужен.“ Чудят се селяните какво иска беят. Ученият българин седи при него като многознаещ, но нищо не разбира. Като излязъл от търпение, беят го изпъдил навън. Селяните го запитали, защо беят те изпъди навън? – „Наддумах го. Беят ми каза: Аз не мога да говоря с тебе, ти знаеш много. Хайде излез вън.“ Така и съвременните хора мислят, че много знаят, че всичко, каквото природата е създала и те го знаят. Те мислят, че знаят всичко, но само животът си не могат да наредят. При такова знание животът им и до днеска не е още уреден. И хората днес умират по единствената причина, че не знаят онези закони, които регулират живота. Всеки лист, откъснат от дървото, той умира. Докато се държи за дървото, той е зелен. В който ден се откъсне от дървото, той умира. И след това казваме: Такава е волята Божия. В свещената книга отдавна е казано, че Бог не съизволява в страданията на хората, нито в тяхната смърт. Та сега се изисква от хората да спазват великите закони на живота. Ние трябва да разберем, че животът е колективен. Следователно, човек първо трябва да работи за цялото. В какво седи човек? Първо, човек трябва да работи за стомаха си, после за дробовете си, за мозъка си и най-после ще работи за себе си. Кога? Когато легнеш да почиваш. Това само е работа за тебе, а всичко останало е работа за твоя господар, който ти заповядва. Често хората изпадат в такова положение, да задават въпросите: Не може ли без господари в света? Не може ли без ядене? Не, работа се изисква. Ако работиш за стомаха си, той ще ти даде нещо. Ако работиш за мозъка си, той ще ти даде нещо. Хората мислят, че те са господари. Те мислят, че лесно могат да се справят със стомаха си. Какво ще се справят със стомаха си? Господар е той, много лесно може да те уволни. В 24 часа може да те изключи, да каже, че те уволнява и лишава от изпълнение твоето предназначение. И при това положение, ти преставаш да съществуваш в света като индивид. Често хората обичат да се сърдят на Господа. Аз се чудя, какъв може да бъде поводът за тази сръдня. Господ е дал на хората изобилно вода, изобилно въздух, изобилно храна, изобилно светлина. Той им е дал уши, с които да слушат сладките думи. Дал им е очи да виждат красотата на света. Дал им е нос да възприемат уханието на цветята. Какво ли не им е дал Господ. При това положение, за някои малки инциденти, които се случват в живота им, те ще се разгневят на Господа. Питам: Какво са допринесли Иван, Драган, Стоян за цялото човечество? Ако хората отварят войни, за да си доставят някои блага, това ни най-малко не е работа за цялото човечество. Това е лична работа, това е лично разбиране. Днес хората едни други са ненавиждат. Но и този, когото ти ненавиждаш, и него майка го е родила, както тебе. И на него майка му е пяла песни. Нещастието в света седи в това, че малко хора се родени с

любов, а много са родени без любов. Писано е в книгата, че всеки, който е роден без любов, е осъден на смърт. Следователно, вие, които (сте) осъдени на смърт, трябва да се родите с любов – нищо друго не може да ви спаси. Ако ме питате какво трябва да правите, казвам: Вие трябва да се родите с любов. Христос казва на Никодима: Ако се не родите отново от вода и дух, всички сте осъдени на смърт. Роденото от духа, дух е, роденото от плътта, плът е. Роденото от духа, това е вечният живот, роденото от плътта, това е страданието, това е грехът. Никодим пита Христа: „Възможно ли е човек да влезе в утробата на майка си отново и да се роди?“ Христос му отговори: „Ти си учител израилев, не знаеш ли това? Вятърът вее, дето си ще и гласът му чуваш, но не знаеш отде иде. Така е със всеки, който е роден от духа.“ Учените знаят много работи, но не знаят отде иде и накъде отива вятърът. Ако една муха дойде на носа ми и кацне, достатъчно е да духна и тя да отскочи. Не се чуди отде дойде този вятър. Тук е тихо и спокойно, а тя отскочи на разстояние. Аз чета книга, тя дойде, кацне на книгата. Като духна, тя отскочи настрана. После пак дойде, пак я духна. Като отскочи няколко пъти и тя се чуди, какво е това явление, което става около нея. Казвам: Това е една струя, това е вятър. А вятърът иде от разумното. Тя не подозира, че при нея има едно същество, много по-умно от нейната мухешка глава. Какво търси тя? Аз чета, а тя търси храна по книгата. Това са наблюдения. Вярно е, че мухата ходи, обикаля, туря хобота си, навсякъде бута. Тя тури хобота си по книгата, и каквото намери на нея, взима го. После като духна, питам я: Какво е написано на книгата? Тя казва, че има доста храна на книгата. За нея е за ядене, а на мене ще ми даде ум, знание. Ако аз остана да се храня с това, което е храна на мухата, с мене всичко е свършено. За мене обаче същественото е знанието, което мога да получа от тази книга.

Казвам: Хората трябва да се изменят, да изменят своите стари възгледи. Хората ги е страх да изменят възгледите си. Дали искат да изменят възгледите си или не искат, въпреки желанието им, възгледите им ще се изменят. Как е възможно това? Гледам онази 85 годишна баба и я питам: Бабо, защо не ходиш да играеш на хорото? – „Е, синко, това беше едно време. Сега вече не мога.“ – Че къде отиде твоята младост? Едно време тя ходеше с китка на главата, очи хвърляше на този, на онзи момък, а сега се е сгушила. Къде отиде твоята младост? – „Остарях.“ – Защо остаря? Защото си лъгала момците, нищо повече. Аз взимам лъжата в най-широк смисъл. Всяка лъжа, каквато и да е тя, хвърля отпечатък върху лицето на човека. Ние постоянно се лъжем. Стане нещо и ние се излъгваме и криво тълкуваме нещата. Този те лъже, онзи те лъже и ти от своя страна лъжеш, докато най-после остарееш от тревоги. И тогава казваш: „Животът няма смисъл.“ Но след това иде другата лъжа. Ти мислиш, че като умреш и отидеш в другия свят, там поне ще бъдеш щастлив. Вашето положение ще

бъде като положението на един вол, който спокойно пасъл в гората. Той си пасъл спокойно със стадото и за нищо друго не мислил. Един ден дохожда при него един от учените волове от техния род и му казва: „Какво пасеш тука? Знаеш ли, там между хората има голяма култура, те имат железници, аероплани, автомобили на разположение. Там има хубав, щастлив живот. Ела с мене да видиш тази култура, да видиш какъв щастлив живот има там. Ние тук нямаме никакви къщи, никакви удобства.“ Този вол се съгласил да отиде между хората. Като го видели, те веднага го впрегнали на работа, турили го да оре. Всички волове, кото идат в нашата култура да се учат, ще ги впрегнат на оране, нищо повече. После те ще кажат: „Това е човешката култура.“ Да, тази култура е много добра за хората, но ние сме осъдени да орем за тях. Питам: Какво ще добие волът с това оране? Не е лошо и да оре човек, не е лошо и волът да оре. Защото всеки трябва да знае, че никой в света не е свободен. И ние на общо основание орем. Няма човек в света, който да не оре. Аз виждам, как някой земеделец влязъл в мозъка на човека и със своето микроскопическо рало и цял ден оре, хвърля своите семена, които напролет ще изникнат. Този човек учи, непрестанно учи и от това, което ще израсте в ума му, очаква да получи нещо. Като се зароди някаква идея в ума му, той иска да я прокара навън. Не е лошо това, но от човека се изискват солидни разбирания, свободни от противоречията на сегашния живот. Сегашният живот е една прелюдия, едно предисловие на онзи живот, който иде. Както животът на растенията беше предисловие на органическия свят, както животът на рибите беше предисловие на птиците, както животът на птиците беше предисловие на млекопитающите, както животът на млекопитающите беше предисловие на човешкия живот, така и човешкият живот сега е предисловие на нещо по-високо, което иде сега в света. Като говорим за човека, ние разбираме колективния човек, а не този, който сега познаваме, отделния човек. Защото, като нашата цивилизация е имало много цивилизации още, но в сравнение с миналите, нашата седи много по-високо. Обаче в сравнение с бъдещите, нашата остава назад. Бъдещата цивилизация ще бъде по-висока от сегашната. Бъдещите хора ще имат много по-високо разбиране за нещата. Съвременните хора страдат от материално претрупване. Те се намират в положението на търговци, които произвеждат повече стока, отколкото може да се пласира. Стоката им няма пазар. Те произвеждат повече жито, отколкото може да се продаде. Вследствие на това стоките се обезценили. Градинарят изкарва плодове повече, отколкото могат да се продават. Не може да става правилна обмяна.

Сега хората са се спрели върху отрицателната страна на живота и се питат: Какво трябва да се прави при това положение. Ние намираме, че в живота на съвременните хора липсва нещо. Единственото нещо, което липсва на

съвременните хора, това е правилното им разбиране. Те нямат правилно разбиране за любовта. Щом някой ви обикне, той иска и вие да го обичате. Той няма право да иска да го обичат. Всеки има право да обича, но той абсолютно няма право да иска другите да го обичат. Защо? Защото това, което искаме от даден човек, е негово право, да ни обича или да не ни обича. Същото се отнася и за него. Той може да обича когото иска, но няма право да изисква същото и от другия. Другият е свободен да обича или да не обича. Та и ние искаме често Бог да ни обича. Питам: Било ли е време някога, когато Бог да не ни е обичал? Да искаме Бог да ни обича и да мислим, значи, че Той не ни обича, това е първото човешко заблуждение. Когато някой казва, ча Бог не го обича, аз мисля, че той сам не обича Бога. Бог му е дал вода, въздух, светлина, храна, къщи, пари, жена, деца, а след всичко това иска Бог да го обича. След всичко това той казва, че му липсва нещо. Какво му липсва? Той има деца, но децата му не го обичат. Има жена, има приятели, има пари, но казва, че никой не го обича. Значи, нещо съществено му липсва. Той чувствува, че е дошъл до едно противоречие. Но противоречието не е в хората, не е вън от него, то е в самия него. Аз съм виждал лятно време при 30 градуса топлина, някой лежи под юргана и трепери, цъкат му зъбите, студено му е. Той казва: Изстинал съм нещо. Да, тресе го този човек. Не се минава половин час и го хвърля в огън, изпоти се. При това треперене става търкане, триене между клетките, вследствие на което се явява топлина, огън и той цял пламва, цял се зачервява. Следователно, щом кажете, че ви е студено, това показва, ча никой не ви обича. След това треперене ще стане триене между клетките, в резултат на което ще дойде топлина. Но треската си е треска. Българите сполучливо са я кръстили „треска“, значи нещо, което разтърсва човека и после го хвърга в огън. Обаче треската е едно анормално явление в живота. Тя не е на мястото си, не трябва да съществува. Хората не страдат от треска.

Между българите има доста хубави анекдоти, приказки за треската. Един млад овчар, като се връщал от селото, дето ходил да седянкува с момите, спрял се под един мост и се замислил. В това време той чул някакъв разговор и дал ухо да види, какво се говори. Оказало се две сестри, трески, се разговаряли помежду си. Те били във форма на две моми. Едната казала: „Какво мислиш да правиш, сестро, къде ще отидеш?“ – „Тук, в гората има един млад овчар, аз съм се влюбила в него, та съм намислила да го разтърся добре. Ще отида да го хвана, че и с мене да си поиграе малко.“ – „Как ще го хванеш?“ – „Аз съм го следила, зная как живее. Всяка сутрин, като издои млякото, той започва да пие от него. И затова, като рече да вземе първата лъжица, аз с нея заедно ще влеза в него и така ще се разправям с него цяло лято.“ Като чул тези думи, младият овчар си записал заканата на треската, за да вземе мерки против нея. – „Ами ти къде мислиш да отидеш?“ – „Тук има един турски кадия, ще влеза в него,

той е богат човек.“ След това двете сестри се разотишли. Първата отишла при младия и красив овчар да се любува с него. Случило се, обаче, седмица преди това, една от неговите овци умряла и той си направил от кожата ѝ един тулум, в който мислил да тури сирене. Обаче, след като чул заканата на треската, той всяка сутрин, като пиел мляко, турял първата лъжица в тулума, който после добре завързвал. По този начин той успял да завърже треската в тулума и се освободил от нея. Като дошло лятото, треската започнала да тресе тулума. Цяло лято го тресла, но от това тя отслабнала много. Като дошла есента, овчарят отворил тулума, пуснал треската на свобода, а тулумът употребил за сирене. След това двете сестри се събрали пак под моста и започнали да се разговарят. Младият овчар отишъл да ги слуша. Втората сестра запитала първата: „Защо си толкова слаба? Какво направи със своя възлюблен?“ – „Остави се, той ме завърза в един мех, че цяло лято тресох меха, но нямаше какво да ям, че отслабнах.“ – „Аз пък, както ме виждаш, оправих се. Бях при кадията.“ – „Хайде тогава да отидем и двете при него.“ Двете сестри отишли при кадията и започнали да се редуват: едната сутрин, другата вечер, докато най-после одрали кожата му.

Казвам: Ако вие имате разбиранията на този български овчар, ще дадете един добър урок на треската. Ако имате разбиранията на кадията, кожата ви ще одерат. Та всичките нещастия в света се дължат на това сдружение на двете трески. С това не искам да засягам съдиите, но такова обяснение са дали българите. Тези две трески хванали турския кадия, че едната – вечер, другата – сутрин, докато му одрали кожата. И той, като не могъл да си намери лек, заминал за другия свят. Само така могъл да се освободи от треската. Значи, изисква се от всички хора едно разумно разбиране на живота, но не такова, каквото сега имате. Да оставим всичко старо и да имаме вяра в Бога, Той да нареди работите както трябва. Само Бог може да уреди нашия живот. Учение трябва. Всички трябва да учим. Учители трябват на човечеството. Сърцето трябва да слугува на всичко онова, което до сега сме научили. За сега хорските сърца не слугуват на нищо. Всеки човек иска да му слугуват, а той не иска да слугува. Като дойде човек на земята, той трябва да има предвид първо две неща: Сърцето му да слугува, а умът му да се учи. По-хубаво нещо от това няма. Слугуването подразбира, че човек трябва да провери, да приложи онова учение, което някога в далечното минало е придобил. Да се живее добре, това значи да се слугува, т. е. да приложиш учението на действителността. Онова, което знаеш, трябва да го приложиш. И от приложението, онова, което е вярно, ще го вземеш, а онова, което не е вярно, ще го оставиш настрана. Така трябва да бъде.

Та казвам: В човека има известни мисли, които са положителни и други, които са отрицателни. Или има мисли, които са възходящи, има мисли,

които са низходящи. Има мисли в човешкия мозък, които разрушават човека, а има и такива мисли, които го съграждат. Има чувства в човешкото сърце, които го съграждат, но има и такива, които го разрушават. Например, в човека се явява гняв. Гневът е неизбежен процес. Гневът е едно триене. Ти си слязъл в екваториалната област на човешкия живот или в една вулканическа местност. Невъзможно е човек да попадне под едно течение, без това течение да го понесе. Не мислете, че хората могат да бъдат свободни от гнева. Гневът е стихия, която навсякъде се проявява. Някои я проявяват по-силно, а някои по-слабо. Гневът е една производителна сила. Ако човек може да впрегне тази сила на работа, той е придобил много нещо. Разгневиш ли се, впрегни тази енергия. Тя трябва разумно да се използува, да се впряга на работа. Някои хора искат да не се гневят, да бъдат кротки. Кротостта е учение, което има предвид да употреби всяка сила, всяка енергия на своето място. Не е въпрос да не се гневи, но той трябва да впрегне гнева на работа. В момента, когато се гневи, човек трябва да има предвид, че той стои по-високо от гнева и не трябва да се оставя на него, той да го управлява, но да бъде господар на гнева, да го впрегне на работа. Има известни закони, по които гневът може да се впрегне на работа. Вижте какво правят онези, които правят бомбите и когато искат бомбата да експлодира, те я запалват. За да не причинява никаква вреда или бомбата трябва да се изхвърли навън, или трябва да се пререже фитила ѝ.

В прочетената глава Христос засяга въпроса за крадеца и казва: Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби. Има хора, които си служат с метода на крадеца, те разрушават всичко. Те искат от тук да задигнат нещо, от там да задигнат нещо. И казват: „Крадецът не иде освен да открадне, да заколи, да погуби.“ Но законът е такъв, че всеки, който открадне нещо, той губи. Сега ще ви приведа един анекдот за един, който се занимавал с окултните науки. Той се сприятелил с един от приятелите на гномите, който знаел къде са скрити земните богатства и разполагал с тях. Този окултист бил виден княз на миналото, но обеднял. Като се оженил, окултистът един ден се видял в чудо, защото жена му обичала да живее много нашироко, но нямал средства, с които да задоволи нейните нужди. Като се видял на тясно, той отишъл при княза на гномите и му казал, че му трябва една торба със злато. – „Мога да ти дам торба със злато, но срещу нея ти ще ми дадеш три косъма от главата си.“ – „Добре, ще ти дам.“ Той си помислил: „Какво са три косъма? Толкова косми имам на главата си.“ Обаче неговата възлюблена се справила много скоро с парите. Трябвало пак да отиде при княза на гномите да иска още една торба. Така той ходил ден след ден да иска торба със злато, срещу която давал по три косъма, докато един ден съвсем оголял. Когато жена му продължавала да иска от него пари, той ѝ казал най-после: „Не мога вече нищо да ти дам.

Оголя ми главата, косми нямам. Главата ми е на тялото ми, но косми нямам вече. Нямам какво до залагам.“ – Какво ще залагаш! Ти вече нямаш косми на главата си. По три косъма, по три косъма, цялата глава оголяла. Три косъма не е много, но нямаш вече нито един.

Та казвам: Ние не трябва да залагаме нашите добродетели, т.е. нашите косми. Те не са създадени за залагане. Това са иносказателни думи. Докато имаш косми на главата си, ти можеш да изучаваш света. Щом космите ти изчезнат от главата, ти не можеш вече да разбираш света, нито да го изучаваш. Космите не търпят никакви мазилки. Мъже и жени, които обичат да мажат космите си, трябва да знаят това. От мазилките космите се развалят и не могат да възприемат впечатленията от външния свят. Природата е предвидила всичко. Ако е нужна известна мазнина, тя има своя козметика. От време на време тя намазва космите с някаква мас. Който спазва законите вижда, че космите сами се намазват. Не съм против намазването на космите, но само един път в годината с малко дървено масло, но всеки ден да се мажат няма смисъл. Ще развалите космите си. Аз не съм до буквата на нещата, но казвам, че след намазване на космите си, два, три часа след това трябва да измиете лицето си добре. Природата има своите мазилки. Птиците имат особени жлези, от които вадят мас, да намазват крилцата си, за да могат добре да хвръкнат. И човек може по същия начин да си понамаже от време на време космите. Космите са антени на главата, които възприемат от външния свят. Това се казва и в Библията, но какво ще разберете? Казва се, например: „В начало бе Словото и Словото бе у Бога.“ Под думата „начало“, вие разбирате времето преди хиляди години. Не, началото е днес, а не в миналото. Там е всичкото заблуждение на хората. Днес е началото. Моментът, в който аз говоря, е началото. Това, което е минало, то е последствие на нещата. В началото само Бог е създал света, а сега, каквото е, то е вече краят. Какво ще придобиеш в края? Ти ще дойдеш на лозето в края. Не, дойди на лозето в началото още, когато нито един грозд не е откъснат от лозата. Началото подразбира времето, когато гроздето е зряло.

Сега наскоро писаха в нашите вестници, че трябвало да се взимат мерки против дъновистите и против другите секти, че се размножавали, а не се явявали противници. Ако Господ започне да съди котката, че яде мишки, как ще се оправдае тя? Ще кажете, че тя лови мишки по заповед на човека. Господ ще пита: Аз дадох ли заповед котката да лови мишки? Котката трябва да се наставлява от мишката, понеже мишката е по-умна от нея. Умът не ѝ достига на котката и тя трябва да се учи от мишката. Мишката страда от голяма любознателност. Като излезе от някоя дупка и види, че котката седи замислена, не се мърда от мястото си, тя се чуди какво е това същество, което стои с такова голяма спокойствие без да се мърда. И тогава

мишката започва да мисли по кой начин да се качи на гърба на котката. Мишката има тънък ум, тя излиза, влиза и все това мисли, по какъв начин да се качи на гърба на котката. Оттук, оттам тя обикаля, докато най-после са качи на гърба на котката. Последната изведнъж я хваща и я запитва: Господин професоре, какво искаш да научиш? Тогава мишката започва да се чуди, как е попаднала в този капан. Не се качвай на гърба на живата котка. Този съвет е даден от една стара мишка. Хиляди мишки, които живяли в един хамбар, се събрали един ден да се посъветват, по какъв начин да се освободят от котката, да не ги лови. Една малка мишка дала следния съвет: Да закачат звънец на котката, че като се движи, отдалеч да я чуват. Всички единодушно приели съвета, но една стара мишка казала: Добър е съветът, но кой ще тури звънеца на котката?

Казвам: Всичко, което в даден случай може да се приложи, е добро. Желанието е добро, но не може да се приложи. Аз виждам, че желанията на всички са добри, но казвате, че светът не върви добре. Не че светът не върви добре. Напротив, светът върви много добре, нашата земя върви добре, но вашите работи не вървят добре. И слънцето си върши добре работата, върви в своя път, но като не вървят вашите работи добре, вие казвате: Светът не върви добре. Не, това не е право. Нашите разбирания за природата, за любовта Божия не вървят добре. Те не са в съгласие, не са в унисон с общия ред на нещата. Вие тълкувате нещата криво.

Та казвам: Новото в света иде вече и ни се налага. Обаче, всички няма да влезат в новото. И една муха може да влезе в университета, да се качи на главата на професора, цял ден да слуша лекции, но през целия си живот тя ще си остане муха, нищо повече. Тъй щото, ако и вие мислите като мухите да влезете в бъдещия нов живот, ще си останете такива, каквито сте си сега. Така не се постъпва. Да влезем в новото, това значи да изучаваме онези закони, с които Бог иска да ни запознае. Той иска неговите чада на земята да учат и да се развиват. В невидимия свят има нови разбирания, нови разпореждания и Той казва на децата си: Нов ред, нов порядък на нещата трябва сега. И за всичко има нова програма: Как ще стават бъдещите женитби, бъдещите раждания, бъдещите назначавания, как ще стават хората майки и бащи, как ще се назначават слугите, как ще стават учители и т.н. За всички неща е определена нова програма. За в бъдеще всяка майка, която ражда с болки, ще я уволняват. Детето трябва да излиза от нея така тихо и без болки, както водата извира от земята. Сега аз не искам да ви доказвам това нещо, вие сами ще го проверите. Като отидете на едно представление, какво ви доказват там? Всичко, каквото се представя на сцената, вярно ли е? Не е вярно. Онзи, който играе ролята на цар, цар ли е? Не е цар. Онзи, който играе ролята на свещеник, свещеник ли е? – Не е свещеник. Онзи, който играе ролята на съдия, на прокурор, такъв ли е? Не

е такъв. Онзи, който играе ролята на крадец, крадец ли е? Не е крадец. Това са само роли, които човек привидно играе. Често едно се представя, а друго се разбира. В турско време давали една от драмите на Шекспира, та един турчин, като гледал как се развиват действията и видял, каква роля играл Яго, на сутринта го видял в града и го запитал: „Яго, ти ли забърка снощи тази каша? Как не те беше срам да забъркаш такава каша?“ Та онова, което сега става в света, до известна степен не е реално. Това е едно преставление, на което ние сме актьорите. Като наблюдавам как хората играят ролите си на земята, мога да кажа, че те изпълняват ролите си много добре. Като гредам как плачат, те плачат от сърце. Всяка роля те я изпълняват много добре. Половината от тях в даден случай е публика, а другата половина са действуващите лица, актьорите. След време те сменят ролите си, които са играли, стават публика, а другите – актьори. Като дойде някой при тебе да ти говори, ти ще го изслушаш внимателно, той е актьор. В първо време ние изучаваме драмата, а не трагедията. Човек все трябва да изиграе някаква роля в живота си. Същинският живот седи зад привидното. Онези неща, които ти преживяваш, онова, върху което в дадения случай ти мислиш, това не е реално. Онова, което ти чувствуваш, и това не е реално, понеже в чувствата има преувеличаване на нещата. Вие нямате норма да знаете, че нещата са така или иначе, а предполагате. Едно предполагате, а друго излиза. Възприел си нещо, но не си го възприел както трябва. От там се раждат кривите разбирания. И в науката, и в живота, навсякъде има криви разбирания. Често кривите разбирания аз съм ги изяснявал по следния начин. В Индия имало един голям философ, който се разговарял с движения на ръцете. Един от индийските шахове искал да види как се разговаря този философ и затова извикал един от видните брамини при себе си и му казал: Искам да се разговаряш с този виден философ с движения на ръце и то отдалеч. Браминът казал на шаха: „Не мога да се разговарям с този философ, не разбирам езика му.“ – „Тогава да се махаш от очите ми, да не стъпва кракът ти при мене.“ Браминът излязъл от двореца на шаха и дълго време мислил, какво да направи. Така замислен един ден той отишъл при един бръснар да се бръсне. Бръснарят го запитал: „Защо си толкова замислен?“ – „Остави се, не ме питай.“ – „Кажи, мога да дам лек на болестта ти.“ Браминът казал: „Шахът има един философ, който се разговаря с движения на ръце, та иска аз да се разговарям с него, но не зная езика му.“ – „Кажи на шаха, че аз ще се разговарям с философа, аз разбирам от неговия език.“ Браминът отишъл при шаха и му казал: „Намерих един човек, който може да говори с философа.“ – „Доведи го при мене.“ Шахът поставил двамата на две могили, които се намирали на известно разстояние една от друга и наблюдавал разговора. Философът показал единия си пръст, бръснарят показал двата. Философът дигнал ръката си и после с петте си пръста направил движение, с което изразявал валенето на дъжда. Бръснарят му

отговорил по същия начин, само че с обратно движение, отдолу нагоре. След това шахът запитал философа какво се разговарял с бръснаря и какво последният му отговорил. Философът казал: „Аз му показах единия си пръст, с което му казах, че има един Бог в света. Той ми показа двата си пръста, с което искаше да каже, че има двама велики в света: Бог на небето и цар на земята. После аз му показах с движение на ръката, че ще вали дъжд. С обратното движение той ми показа, че тревата и цветята ще почнат да растат след дъжда.“ Шахът извикал и бръснаря да каже какво е разбрал от разговора си с философа. Бръснарят казал: „Философът ми показа единия си пръст, с което казваше, че ще ми извади едното око. Аз му отговорих, че ще му извадя и двете очи. После с движението на цялата си ръка той ми показа, че ще излезе срещу мен с пет души. Аз му отговорих, че и аз ще излеза срещу него въоръжен с пет души.“ Казвам: Както са се разбрали философът и бръснарят, така и ние се разбираме с природата. Ние мислим, че при всички нейни порядки, при всички постановления, тя иска да ни извади едното око. Това не е вярно. Казвам: Сега ви трябва едно училище. Но първо трябва да имате вяра. Като ви дойде едно страдание, не страдайте, но първо помислете малко, и после да ви е приятно, че това страдание е дошло. Ако съм млад момък, ще кажа на страданието: Сестричко, какво има да ми кажеш? Много се радвам, че си ме посетила. Като ми се оплаче, ще му кажа: Не бой се. Има Господ в света, Той ще те утеши. Той обича всички хора. Всичко е за добро в света. Кажете на тази сестричка, че светът ще се оправи. Казвате: „Като ѝ кажа така, ще се оправи ли наистина светът?“ – Ще стане. Ще стане. Каквото кажа, ще стане. За онзи, който вярва, нещата стават. Има един закон в света, според който няма нищо в света, в което човек да е повярвал и да не е станало. Пазете се от този закон. Може да вярвате в нещо отрицателно. Пазете се, в каквото вярвате, положително или отрицателно, то непременно ще стане. Пазете се да не допущате отрицателни неща. Дойде на ум мисълта, че не можеш да живееш с мъжа си добре. Днес така, утре така, виждаш, че един ден станало така, както си мислил. Дойде ти мисълта, че детето ти ще се разболее. Виждаш, че един ден детето ти се разболяло. Дойде ти на ум мисълта, че слугата ти може да те обере. Днес така мислиш, утре така мислиш, докато един ден наистина те обере. После казваш: Аз така мислех и стана. – Ще стане, разбира се. На жената ѝ дойде мисълта, че мъжът ѝ ходи по чужди жени. И като поддържа в ума си тази мисъл дълго време, така става. Мъжът ѝ тръгва по други жени. Какво лошо има в това, че мъжът ѝ тръгнал по други жени? Това са изопачени човешки понятия. Някой мъж гледа една мома и жената веднага го пита: „Защо гледаш тази мома?“ – „Никаква мома не гледам, но гледам едно Божие създание и се чудя на тази интелигентност, на това величие, което е създало такова сложно нещо като човека, като човешката душа. За мене не съществува никакво тяло. Аз гледам в човека душата, едно велико

съдружие. Човек не представя едно същество, но милиони души, събрани на едно място. Всички тия души работят, трудът им е разпределен. Каквото помисля за тия души, лошо или добро, те вече го знаят. Каквато мисъл и да излезе от моя мозък, те вече го знаят. Каквото помисля, те всичко го знаят." Жената пита мъжа: „Какво мислиш?" – „Мисля за това великото същество, което Бог е създал." – „Харесваш ли го?" – „Думата харесване ни най-малко не определя това, което в дадения момент мисля. Това представя въпрос за учудване по-скоро, отколкото за харесване." – „Ама да не искаш да я вземеш?" – „Че как ще я взема? Тя е толкова голяма като вселената, де ще я туря?" – „Къща няма ли да направиш?" – „Как ще се побере в една малка къща?" Когато Соломон искаше да направи храм на Бога, питаха го: „Къде ще го направиш?" В кой храм може да се побере Бог? Няма храм на земята, дето Бог може да се побере. Човешката душа с богатство не може да се задоволи – с нищо не може да се задоволи. Това е единственото нещо, с което човешката душа може да се задоволи, това е Божествената любов. Като погледнеш на небето онези светещи звезди, онова светещо слънце, ти чувствуваш в себе си Божественото, което дава. От Когото съм излязъл, Него мога да любя. Бог е единственият, Когото мога да любя. Заради Него съм дошъл. Следователно, всяка душа, която е дошла на земята, тя е дошла за Бога, а не за хората. Тя е дошла заради Неговата любов, понеже Онзи, Когото обичаш, обича всички хора. Душата е дошла да служи на хората от любов към Бога. Така е с всички, така е с ангелите, които са дошли на земята да служат на хората. Те са служащи души. Някой път се чувствувате тъжни, скръбни, но след малко време чувствувате, като че някой ви е взел скръбта и вие ставате радостен. Посетила ви е някоя душа, която е дошла от Божественото жилище. Тя е дошла при вас с бързината на светлината, за да ви помогне. Тя ви казва: Не се обезсърчавай. Има един в света, който ни люби, и Неговата любов е неизменна. Той е всичкото щастие. Защо тогава да не разберем това нещо според новото разбиране? Радвайте се, когато един мъж обича една жена. Радвайте се, когато една жена обича един мъж. Нека мъжът обича всички жени, и жената да обича всички мъже. Защо туряте такива изопачени разбирания на любовта? Това е безлюбие. В безлюбието, когато някой обича някоя жена, казваме, че това е любов. Не, това не е никаква любов. Любовта е нещо свещено. В любовта не съществува никакво зло. Има ли зло в любовта, това е безлюбие. Само безбюбието върши зло. Когато един мъж обича една жена или когато една жена обича един мъж, в дадения случай това е най-великото, което мъжът или жената може да направи. Такова е моето разбиране за любовта. Щом (има) изключение, това не е никаква любов. В любовта човек проявява най-великото, което има в себе си. Само по този начин ще се изрази Царството Божие и Неговата правда. Няма ли тази любов между хората, всичко друго е безлюбие.

Сега моята цел не е да ви поощрявам да обичате, защото всички вие страдате все от любов. От моето гледище всички страдания в света се дължат на една любов, която не е естествена. Направиш си една къща, обичаш я, но като я изгубиш, страдаш. Обичаш нещо, но като не можеш да го постигнеш, страдаш, защото не е станало така, както си искал. Понеже нещата се менят, ние страдаме. Аз се радвам, че нещата не стават така, както ние искаме. Защото ако всички неща ставаха така, както ние искаме, щяха да съществуват най-големите нещастия и страдания в света. Да благодарим, че слънцето изгрява и ни грее, както то разбира. Ако останеше ние да го подклаждаме, светът нямаше да остане. Ако всичко ставаше според нашите желания, не зная къде щяхме да бъдем досега. Да се радваме, че слънцето изгрява и залязва, както то иска, а колкото вземем от него, това ще ни остане. Ние не трябва да вземем всичкия въздух, но само толкова, колкото ни трябва.

Та казвам: Всички хора трябва да имат едно ново разбиране, едно ново учение за любовта. Да оставим настрана старата любов, която не се ражда, а да приемем новата любов, която се ражда като дете. Не че има стара любов, но хората са кръстили с името „любов“ това, което не е любов. На тази тяхна любов именно, ние ще направим един приют, а на младата, на новата любов, която сега се ражда в света, ще дадем на разположение цялата вселена. На нея ще дадем право да заповядва, както иска да нарежда живота, както намира за добре. Това е новото разбиране. Когато любовта даде своите разбирания, и ние се подчиним на тия разбирания, тогава светът ще се оправи. Всеки трябва да знае своите задължения. Най-първо учете се да обичате. Обикнете първо майка си, която ви е родила. Обикнете баща си, който ви е родил. Обикнете сестра си и брат си, с които си се родил. Обикнете слугата си, който ви служи. Обикнете всички хора, да ви бъде пълно наоколо. След това обикнете и всичко живо около вас, че като го видите, да трепне сърцето ви, че и него Господ го е създал. Каквото живо видиш, трябва да се зарадваш, че и тук е минал Господ. Той е работил и в най-малкото семенце. Като погледнете някое цветенце, прочетете колко листа има. Ще видите, че някои имат по пет листа. Какво искал да каже Господ с това? Той иска да каже на това цвете: Аз те направих с пет листенца, по образ и подобие на онова същество, на което турих пет сетива, и което се нарича човек. Когато човекът мине покрай тебе, ти трябва да му изпратиш своето благоухание. Той е твоят голям брат, на когото трябва да се радваш. Като те види това цвете, то ще почне да изпраща благоуханието си към тебе и да ти се радва. Ще ти каже: Братко, много се радвам, че те видях. Ще извиниш, че не мога да се мърдам като тебе. Това, което ти изпращам отдалеч, то е за тебе, да ти покажа своята любов. Приятната миризма на цветята, това е тяхната любов, която те изпращат. Всички мушици разбират тази любов и отиват да берат мед

от нея. Като не разбираме този език, ние отиваме да берем цветята по полетата. Невидимият свят ни предупреждава, като ни казва: Деца, не губете своето време напразно. Деца, не се разделяйте на големи и на малки. Деца, не се разделяйте на знаещи и незнаещи. Защото в душите на всички хора Бог е вложил възможности да станат велики хора. Това е въпрос на бъдещето. Казвате: „Какво излезе от мене?“ – Та вие сте определени да станете велик човек. Сега може да сте обикновен човек, има талантливи, има гениални хора. Та казвам: И вие имате шанс да станете гениален. Какво значи гениален музикант? Гениалният дава винаги нещо от себе си. Ако е гениален композитор, той ще композира нещо от себе си. Ако е гениален музикант, той ще изсвири един концерт от себе си. Всички хора, които слушат неговата песен или свирене, ще се задоволят, това е геният. Ако поетът е гениален, той трябва да напише нещо най-хубаво. Поезията още не е в състояние да опише най-голямата скръб. Тя не може да опише и най-голямата радост. Обаче поезията за сега е единственото човешко средство, с което донякъде може да се изкаже скръбта и радостта на човека, затова всички прибягват към нея.

Та според новите идеи в света, според новите веяния, всичко, каквото вършите в света, вършете го с любов. Не считайте, че една работа е по-благородна от друга. Всички работи са благородни. Човек създава работата, а не работата човека. Сократ – един от видните гръцки философи, е бил метач, той отлично е метял гръцките улици. Да изправя своя характер човек, това е отлично метене. Да се справя човек със своите противоречия в себе си, това е отлично метене. Ако аз трябваше да мета, нямаше да мета както вас с метла, да дигам прах. Такова метене е много опасно, с него дигаш милиони и милиарди прашинки, които се поглъщат от дробовете. След това казвате: Аз изметох стаята си. Престанете да метете по този начин. Щом искате да изчистите стаята, вместо метла вземете една влажна кърпа и така попийте праха. Критиката, с която съвременните хора си служат, не е нищо друго, освен метене на стаята с метла и вдигане на прах. Ние не сме против критиката. Разумната критика е на място, но трябва да става с влажен парцал, с влажна кърпа. Прахът е вреден. Та ако сега вие се явите на събранието на вашите напреднали братя, с какво ще им се препоръчате? Ако се явите при тия ваши напреднали братя и в музиката, и в изкуството, и в художеството, понеже те са талантливи, гениални, вие ще се намерите в чудо. Като видите техните произведения, с какво ще се препоръчате вие пред тях? Вие ще им кажете, че сте били православни, или евангелисти, или католици, или окултисти, но всичко това не помага. Единственото нещо, с което човек може да се препоръча в невидимия свят, това е степента на неговата любов, която владее в неговото сърце и в неговата душа. Единственото нещо, с което човек може да се препоръча в невидимия свят, това е светлината,

знанието, мъдростта, която владее неговото сърце, неговия ум, неговата душа и неговия дух. Единственото нещо, което препоръчва човека в невидимия свят, това е свободата , която живее в неговата душа и неговия дух. Това трябва да носим в себе си. И ако с това нещо отидем, нашите братя ще ни посрещнат много добре и ще им бъде приятно, че сме ги посетили. Те ще ни свирят, ще ни разведат навсякъде, ще бъдат на наше разположение. Те ще бъдат готови на всякакви услуги по отношение на нас. Тогава между тях и нас ще се създаде една връзка, и ние ще кажем: Всичко, каквото придобихме на земята, е заради вас. И те ще ни кажат: Това, което ние сме придобили, и то е за вас. Така ще живеят хората в бъдеще.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

18-та неделна беседа,
Държана на 30 януари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_01_30 Учене и служене
утринно слово

УЧЕНЕ И СЛУЖЕНЕ

Размишление.

Ще прочета първа глава от книгата на пророк Данаил.

Мъчно е някога човек да знае, кога е слаб и кога силен; кога е учен и кога невежа; кога е стар и кога млад.

Днес вие сте дошли да ме слушате, но всеки има свои определени възгледи и разбирания. Каквото и да ви се каже, всеки ще постъпи според разбирането си. Колкото и да учиш птицата как да се движи, тя ще си хвърка свободно из въздуха. Колкото и да я учиш, тя ще си направи това, което си знае. Двама приятели се разговаряли. Единият казал: Аз обичам да се занимавам с животните. Опитах се да възпитавам котката си да прави, каквото й заповядвам. Научи се, даже да поднася кафе на гостите ми. – Искам да видя, как става тази работа – отговорил другият. – Ще видиш. Той направил кафе, налял го в чаши и го турил на една табла. Котката се изправила на задните си крака, а с предните поддържала таблата. В това време гостът пуснал една мишка на земята. Като видяла мишката, котката хвърлила таблата на земята и се спуснала да гони мишката. Често и духовните хора постъпват като котката: хвърлят таблата с кафето на земята и тичат да гонят нещо. Какво ще придобие котката, ако изяде една мишка? Котките страдат именно от мишки. Те ги ядат с козината, поради което съкращават живота си. Ако се откажат да ядат мишки, животът им ще се продължи. И досега още, учените котки не можаха да убедят своя народ, че не трябва да ядат мишки. Котките казват: Какво ще стане с нас, ако не ядем мишки? Хората ще ни изпъдят от домовете си, ако не ядем мишки. – Право ли е тяхното твърдение?

Днес от всички хора се иска да си дадат отчет, какво знаят. Мнозина говорят за онзи свят, но те имат смътна представа за него. Те не познават физическия свят на който живеят, че ще познават другия свят! Вие сте излезли от онзи свят, но не го знаете, не помните какво е било там. Представяте си го като този свят. Значи, и там се бият, като на земята. Вие не знаете езика на ангелите! Не знаете какви отношения съществуват между тях. Въпреки това, говорите за ангелите, както за хората. Каква е връзката между ангелите и хората? Какво отношение съществува между тях? Когато хората завършиха науката за сърцето, ангелите завършиха науката за ума. Който е завършил науката за сърцето на теория, трябва да прави опити да я прилага, да види, доколко учението му е право. Много от

грешките, които човек прави в областта на сърцето, показват, че чувствата му не са още такива, каквито трябва да бъдат. Докато сърцето не бъде в пълно служене на Бога, човек всякога ще се натъква на противоречия. Казано е: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Значи, със сърцето си човек служи на Бога, а с ума си – учи, придобива светлина и знание. Според някои, служенето стои по-ниско от ученето. – Отчасти е вярно. За да служиш, трябва да свършиш някаква наука. Човек се учи да служи от ангелите. Следователно, ако има някаква грешка в нашето служене, ангелите ще я изправят.

Питате: Може ли човек, който служи на Бога, да греши? – Може, разбира се. Колкото и да е красноречив един оратор, все ще направи една грешка: или ударението не турил на място, или употребил една дума вместо друга. Някога ораторът може да обърка личните местоимения, вместо едно да тури друго. За да не правят такива грешки, англичаните са ограничили своите глаголи, в смисъл, сам глаголът да не изразява лицето, което действа. На български, например, можеш да кажеш „играя“, можеш да кажеш и „аз играя“. На английски непременно трябва да туриш личното местоимение „аз“. Иначе, няма да се разбере, кой играе. В това отношение, българинът е голям дипломат. Той няма да каже, например, „аз казвам“, но ще каже „казвам“ – няма да се хване. Англичанинът ще каже: „Аз казвам“. Така, той не може да се освободи от отговорност. За да не греши и не носи отговорност, той мисли много. Казват, че англичанинът е практичен. Той първо мисли, после говори, затова минава за мълчалив. За да ти обещае нещо, много време ще чакаш. Той ще мисли, ще изучава въпроса и ако ти обещае, ще бъдеш сигурен, че ще изпълни обещанието си. Славянинът е бърз. Решава и веднага отрязва. Ако е недоволен от нещо, не скрива недоволството си. Често слушате да казват: Да избесим, да изколим тези хора, да освободим света от тях! Това е славянска черта. Славянинът мисли, че като избеси лошите хора, светът ще се оправи. В другия свят обесените са по-опасни, отколкото живите на земята.

Сега ще ви задам един философски въпрос: Как може да се оправи светът? Мислите ли, че лесно ще го оправите? Мислите ли, че вие можете да създадете по-добър свят от Божествения? Оплаквате се от злото. Ако злото се промъкна в света, създаден от Бога, мислите ли, че няма да се промъкне във вашия свят, т. е. в света, създаден от хората? Тъкмо се молиш, съсредоточил си вниманието си, но изведнъж те засърби главата. Ако се почешеш, молитвата ти се прекъсва. Такава молитва не се приема. В това отношение, турците правят много опити, да не пресичат молитвата си. За турчина молитвата е цял обред. Преди да се моли, той извършва ред операции: измива си ръцете до лактите, врата, ушите, устата, краката и след това започва молитвата. Ако се случи в това време да кихне, да плюе,

или да мине през ума му една лека мисъл, той прекъсва молитвата си и започва отново да се моли. Колкото и да е малка погрешката, турчинът започва отново молитвата си. Така минава през голяма дисциплина. И вие, като турците, щом се натъкнете на противоречие, казвате: Трябва да се освободим от това противоречие, не можем да вървим напред. – Прави сте, трябва да се намери изходен път. Човек страда от сърцето си. Той е научил някои лоши работи, поради което сам се спъва. Като проверява, какво е научил, сам вижда грешките си. Понеже и досега още човек служи на сърцето си, затова то е по-силно от ума.

Днес сърцето заповядва на човека. Умът е слаб още, като дете. Той пита сърцето: Като учи толкова много, какво научи? Какво знаеш по този или онзи въпрос? Между знанието на ума и знанието на сърцето има голяма разлика. Ще кажете, че не разбирате това. – Трябва да мислите. Само така ще разберете, какво представлява умът, и какво – сърцето. Един ден, когато хората завършат своето развитие на земята, тогава ще станат истински служители на Бога. До това време те ще учат, ще изправят грешките на ума и на сърцето си. Хиляди години са нужни за това. Така, както светът е създаден, той представя велика школа. Ще кажете, че искате да бъдете ученици, да следвате окултна школа. Целият свят е окултна школа. Щеш не щеш, ще следваш тази школа: ще те учат, ще ти държат лекции, ще държиш изпити. Ако не разбираш, какво ти се преподава, ще влизаш, ще излизаш и ще кажеш: Това не се отнася до мене. – Искам да бъда окултен ученик. – Че ти си вече в голямата окултна школа – в живота. – Искам да науча тайните на живота. – Ти си в тайните на самата природа. Всичко, което човек не знае и не разбира, е тайна. Например, защо мъжките дрехи долу са тесни, а женските – широки, това е тайна. Днес някои жени носят мъжки панталони. – Защо? – Не знаем. – Когато жената се намери в затруднение, облича мъжки дрехи. И мъжът, като се намери в затруднение, облича женски дрехи. Мислете по това, да дойдете до правилно разрешение.

Питате: Защо Бог създаде света така, а не по друг начин? Според мене, вие не знаете, какъв свят е създал Бог; не знаете как го е създал. На Ниагарския водопад бил направен мост, който свързвал Америка с едно английско владение в Канада. От този мост хората наблюдавали водопада. След време ледовете съборили моста. – Защо е съборен моста? – Не е направен както трябва. Когато са го строили, някои препятствия не били предвидени. Те станали причина за събарянето на моста. Мислете тогава, кое е онова, което не харесвате в света.

Мнозина мислят, че с малко вяра могат да имат големи постижения. Или, с малки добродетели, ще имат големи придобивки. Това е невъзможно.

Малкият капитал води към малки приходи и разходи; големият капитал – към големи разходи. Големият капитал се предпочита пред малкия; голямото знание се предпочита пред малкото. При малкото знание ще имате малко грижи, но малко ще научите. Искаш да станеш набожен, но не знаеш как. При това, страх те е да не станеш много набожен. Ето едно криво разбиране. Защо се страхуваш? Да не би, като много набожен, да се лишиш от известни блага в живота. Така, някои религиозни не знаят, как да се облекат, как да турят шапката си – на върха на главата, на челото, или на ушите. Не знаят кое им подхожда. Как трябва да се носи шапката: надясно кривната, или наляво? Едно време мъжете носеха шапките си накриво. С това те искаха да покажат, че са свършили всичките си работи. За нищо вече не искат да знаят. Днес жените носят шапките си накриво, повече наляво. Питам една жена: Защо си изкривяваш шапката наляво? Тя отговаря: Понеже лявото ухо ми изстива зимно време, аз накривявам шапката си наляво, за да го предпазя от настиване. Питам друга жена: Защо накривяваш шапката си? – Защото модата е такава. Значи, тя накривила шапката си, без да я боли ухото. Всичко каквото правите, трябва да се основава на известен закон.

– Защо грешат хората? – Защото смесват служенето на сърцето с ученето на ума. Когато сърцето греши, да знаеш, че то греши. Когато умът греши, да знаеш, че вината е в него. Умът учи специфични работи, а не това, което сърцето е научило. Сърцето е завършило своето учене. Сега то служи. Умът е далеч от служенето. Невъзможно е умът да служи. Умът се занимава с числата от 1 до 10. Велика наука се крие в тези числа. Ако искаш да намериш правия път, правото в света, на това може да те научи само единицата. Единицата – това е правдата. Да се възстанови правдата, да намериш основата на живота, да намериш разрешението на всички въпроси, това само единицата може да направи. Тя ще те прати при двойката; двойката ще те прати при тройката; тройката ще те прати при четворката и така нататък до десетката. Това не са числа, но школи, през които трябва да минете. При двойката ще се учиш да ореш земята, да сееш жито, да мелиш брашно, да месиш хляб; тя ще те учи да шиеш дрехи, обувки, да чукаш камъни. Всичко, каквото животът изисква, ще се учи при двойката. Първата професорка за правене на хляба е майката. Тя дава най-добрите лекции. Тя учи и снахите, и дъщерите си да пекат хляб.

Казвам: Хлябът се пече в пещ, но и човек се пече в пещ. Някога прегарят хляба, но и човек се прегаря. Трябва да имате специална лопатка за препечения хляб, каквато са имали старите българи. Критиката е огрибката, специалната лопатка. – Защо стържем хляба? – Да се премахне изгорялото. Има добри майстори-хлебари. Те пекат добре хляба и не се нуждаят от огрибки. Дето се прилагат огрибки там хлябът е прегорял.

Една баба ми казваше: Синко, аз ще те науча как да си печеш хляб. Тя ми показа признаците, по които да познавам, кога пещта е готова за печене. Аз използвах нейните правила, харесаха ми.

Да се върнем към ученето на ума и на сърцето. Каквато работа свърши сърцето, всякога иска да му се плаща. Умът обаче, не иска да му се плаща. Той учи и е доволен да намери някой да го слуша, когато говори. Важно е, какво е научил и какво може да каже от наученото. Ще дойде някой българин, който живял няколко години във Франция, да ти говори френски. Друг ще ти говори английски. По говора ще познаеш, че и единият, и другият не говорят на матерния си език. Французинът и англичанинът имат особено произношение. Например, французинът изговаря звукът „р" по особен начин, а англичанинът почти не го изговаря. – Защо? – Защото звукът „р" е от животински произход. Кучето, като се сърди, то ръмжи „р-р-р"! Англичаните пишат някои думи с повече букви, а изговарят само 2 – 3 букви. И българите имат думи с повече букви, без да изговарят всичките. Всеки език е присъщ на нацията си. Сегашните хора се намират при особени условия на живота, когато цялото човечеството е подложено на големи изпитания, на специална матура. Всъщност, човешкото сърце минава в нова фаза – във фаза на служене. Много хора имат криво разбиране. Те считат, че с ума си човек служи на Бога, а със сърцето си се учи. Там е грешката. Със сърцето си ще служат, с ума си ще учат. – Защо страдаме? – От сърцето си. Не служите правилно. Значи, грешките и страданията идат от неправилното служене на сърцето, а не от неправилното учене. Не служиш правилно със сърцето си, а държиш отговорен ума си. Не дръж отговорно сърцето си за грешките на ума. Прави разлика, кога греши сърцето и кога – умът. Само така може да се самовъзпитавате. Ако смесвате дейността на сърцето и на ума, няма да постигнете добри резултати. Имаш желание да направиш едно добро, но не знаеш, как да го направиш. Разбираш, че имаш грешка в учението си, но не знаеш, как да я поправиш. Чувстваш, че имаш грешка в служенето, но не знаеш, как да я изправиш.

Преди години, дойде при мене един млад човек да се оплаче от по-големия си брат. Те били двама братя. Големият взел по-голямата част от имането на баща си, а за младия оставала по-малката част. Попитах го: Какво мислиш да правиш? – Ще го дам под съд. – Какво ще спечелиш от това? – Нищо няма да спечеля, но поне ще му докажа, че не е постъпил право. – Ако спечелиш делото, с това ще се възстанови ли между вас любовта? Ако вие, двама братя, родени от един баща, не можете да се разберете, какво показва това? Какво беше желанието на баща ви? – Да делите имането и да се карате, или да живеете в любов. Защо ти не отстъпиш? – Понеже и аз имам право. – Според мене, правото се

заключава в това: да се обичате. Безправието е в делбата. Кой ще уреди твоето право? Съдът ли? След три години, същият човек идва при мене и ми казва: И съдът не разреши правилно въпроса. Дадоха на брат ми право, а мене осъдиха. – Какво мислиш да правиш сега? – Ще отправя жалбата си към Господа, дано Той отсъди право! Ами ако и горе не спечелиш делото? Ако и там дадат право на брат ти?

Помнете: Който не обича, право не му се дава. Който обича, т. е. прилага закона на любовта, всякога му се дава право. Щом обичаш, правото е на твоя страна; ако не обичаш, правото не е на твоя страна. Правото, което Бог ни отдава, не е нищо друго, освен благата на живота, с които сме обиколени. Където е правото, там няма никакво ограничение. Без да искаш, ти навсякъде дишаш свободно въздуха. Свободата показва великата любов, която Бог има към нас. Един ден, ако не можеш да дишаш, ще се запиташ, в Бога ли е причината, или в тебе. Тази задуха показва твоето безлюбие. В това няма две мнения. Тогава ще си кажеш: Слушай, ти не си изправен в служенето към Бога. Когато си учил, още в началото, ти си направил една погрешка. В служенето си направил друга погрешка. Значи, направил си две погрешки. Тогава ще се върнеш към учението, да изправиш погрешката си.

Сега аз говоря за малките погрешки, които едва се виждат с микроскоп, увеличаващ 25 хиляди пъти. Не говоря за големите погрешки, които всеки може да види. Днес се работи за откриването на микроскоп, който ще увеличава един милион пъти. С такъв микроскоп и молекулите ще се виждат. Ако ви кажа, че аз виждам молекулите, няма да ми вярвате. Това не е важно. Казвам: Светът на молекулите представлява вихър, гъмжене. Те се движат в голям ред. Между тях съществува пълна хармония. В движението си, те образуват прекрасни фигури, които ту се съединяват, ту се отблъскват. Те представляват малки живи същества, които работят и се движат в пълен порядък.

Да оставим настрана молекулите, да се върнем към въпроса „учене и служене“. Според сегашните научни теории, хората още учат, не служат. Един ден, когато дойдат до положението да учат по закона на служенето, тогава светът ще има съвсем друг вид. Когато видите, как ангелът служи, вие трябва да се учите от него. Сега вие се учите, как да прилагате в бъдеще, а ангелите вече учат и виждат резултатите. Едно време сте изучавали чувствата на теория, а сега ги прилагате. – Как да изучаваме любовта? – Тя не се учи, но се прилага. Сега ще служите на любовта. Според някои, да служиш на сърцето, това е робство. – Няма по-велико нещо от това, да служиш на разумното сърце, да служиш на любовта.

Истинският слуга стои по-високо от ученика. Слугата знае, а ученикът сега се учи. Когато ученикът се учи, например, при майстор-шивач, наричат го чирак. И вие се учите сега да шиете. Колкото сте научили, прилагайте го. Майсторът взема мярка, крои, реже, дава разпореждания, а вие изпълнявате. Кажете ми, каква е мярката за добрия човек? Вие сте учили това, минавате за учени. Не знаете ли каква е мярката за добрия човек? Ето, сега аз търся един добър майстор, да ми скрои една дреха за сърцето. Откакто съм дошъл между вас, търся такъв майстор, но още не съм намерил. Ако някой между вас знае какви са мерките за сърцето, нека каже. Аз искам вие да ми скроите тази дреха.

Ново знание, ново възпитание е нужно за сегашното човечество. Още много неща имам да ви кажа. Например, от какво зависи дългият живот на човека? Ще кажете, че това зависи от външните и вътрешни условия, при които той живее. Да, отчасти е така, но какво трябва да бъде съчетанието между тези условия? Например, две човешки сърца трябва да се съчетаят при най-добри условия. Никога не влизайте в общение, в приятелски връзки с когото и да е, ако няма благоприятни условия за това. – Кой ще чака условията! – Ще чакате, нищо повече. Това значи, че сеете зимно време. Как ще сееш житото в замръзналата земя? Сее се през пролетта или през есента, когато условията са благоприятни за това. Същото се отнася и до женитбата. Не бързай да се жениш. И за женитбата са нужни благоприятни условия. Астрологически е определено, ще се ожениш, или няма да се ожениш. После, колко деца ще имаш, колко ще живееш. Това е определено от същества, които знаят повече от хората. От астрологическо гледище, човек иде на земята, като на училище, със специално наредена програма за него. Като влезе в училището, ученикът ще учи по тази програма. Определен е и материалът, който трябва да се изучава. Почти за всеки ден е определено, какво трябва да се учи. В духовния свят програмата е много по-точна, отколкото на земята. Ако на земята работите вървят добре, колко повече в духовния свят. Искаш да имаш деца. Важно е, какви ще бъдат тези деца. Гениалните деца се раждат при известни условия; талантливите също се раждат при известни условия; и обикновените деца се раждат при известни условия.

Казваш: Искам да се оженя. – Свободен си, но ако си невежа, не се жени. Започваш един занаят, от който нищо не знаеш. Първо ще се учиш, после ще прилагаш наученото. Докато не си научил занаята, не разваляй материалите. Как ще се жениш, щом нищо не си учил? Невежата само греши. Майката греши, децата грешат, и всички търсят вината в бащата. Някога мъжът греши, а обвинява жената. Това не е наука. Казваш: Едно време се обичахме с жената. – Вашата любов е била търговска сделка. Любов, при която хората се карат, е търговска сделка. Когато хората се

обичат, те никога не се карат. Да обичаш някого и да му се караш, това не е любов. За мене това е правило. Невъзможно е да се караш на този, когото обичаш. За да се наруши законът на любовта, трябва да има сила, по-голяма от нея. Ако наистина се намери такава сила, тя не е вече любов. Опитайте се да хванете тази сила и вижте, може ли тя да оправи света. Всъщност, никаква външна сила не може да се противопостави на любовта. Ако намираш, че една работа не е направена както трябва, причина е безлюбието. Мислиш ли, че с мърморене ще оправиш света? Който мърмори, и светия да е, и обикновен човек, той не може да обича Господа. Как е възможно да роптаеш против Онзи, Който ти е дал всичко? Какво си направил ти, обикновеният човек, за Господа? Хиляди погрешки си направил и не си чул нито една обидна дума, не си видял един крив поглед. Каквото и да правиш, Той казва: Върви напред, не греши! Грешката ти е малка, изправи я. Пак сгрешиш, пак те успокоява. Казваш: Дотегна ми вече да изправям погрешки! – Ще ги изправяш, докато се научиш да живееш добре.

Днес аз ви говоря за науката на сърцето в бегли черти. И вие, като служите на сърцето, искате да служите и на любовта. Не знаете обаче, какво нещо е служенето. Първо трябва да служите на Бога. Научете се да отличавате своите мисли и чувства от Божествените. Където е Божественото, там грешките са изключени. Ако мислиш, че и Бог греши, трябва да се намери друг, по-силен от Него, за да оправи работите. – Ама виждам противоречия навсякъде. – Те са резултат на твоя изопачен живот. В Бога няма противоречия, няма погрешки. Каквото е направил Той, всичко е добро. – Навсякъде виждам злото. – То е оставено като възможност, като условие за човешкото развитие. Има неща, които не могат да се проявят без злото. Някога трябва да станеш лош, за да направиш нещо. Вярно е, че ако залееш човека с киселина, ще го изгориш. Но ако употребиш същата киселина в минимално количество, тя може да служи като лекарство, да те спаси от най-страшната болест. Значи, зависи как ще употребиш злото – в голяма или малка доза. Киселината, употребена в голямо количество е зло, в малко количество е добро – лечебно средство. Виждам, някой стреля веднъж, два пъти – не може да улучи. Като се опита да гони неприятеля си, падне и счупи крака си. Казват: Горкия човек! Кое е по-добре за него: да счупи крака си, или да не го счупи? В случая, по-добре е да счупи крака си, отколкото да убие човека. Онзи, когото той преследва, ще дойде при него, ще превърже крака му и ще се помирят. Ето резултатът на малкото зло. То има за цел да помирява хората. Това подразбира, че сърцето служи, а умът се учи, проверява нещата. Казваш: Искам да направя едно добро. – Ще го направиш, ако си добър. Доброто е основа за градеж. – Искам да служа. И това може, но трябва да имаш знание. Само добрият човек служи, а ученият придобива знания. Който нито служи, нито учи, той се забавлява.

Забавлението е почивка.

И тъй, със сърцето си човек служи на Бога, а чрез ума си учи. Ученето е лека, приятна работа, а служенето е сериозна работа. Като учиш и служиш правилно, ти уреждаш работите си. Не се изобличавай, не казвай, че си лош, служи и учи. Не е въпрос, дали си добър, или лош, но не знаеш да служиш, не си учил, както трябва. Като говоря за служене и за служители, имам предвид два вида служители: на доброто и на злото. И добрите, и лошите служители се подчиняват на Бога. Но доволни ли сте вие от лошите служители? И едните, и другите са учили, но те се различават в прилагането на знанието си. И пътят, по който вървят, е различен. Много окултни ученици искат да придобият знания, да станат учени, да заемат високо обществено положение, но в този път не могат да имат големи постижения. Това са постижения на падналите духове. Значи, който не учи, и който много учи, неизбежно ще падне; който не учи добре, също пада. Който служи добре, не пада. Такъв е законът.

Казвате: Всичко ни е дадено. – Дадено ви е, но вие го изявявате по два начина: ако служиш на себе си, ще паднеш; ако служиш на Бога, ще се повдигнеш. Ако учиш за себе си, ще паднеш; ако учиш за Бога, ще се повдигнеш. Значи, първо ще служиш на Бога, после на себе си; първо ще учиш за Бога, после за себе си. Такъв е законът. Ако обърнеш закона, падането е неизбежно. И в падането се учи човек, но то струва скъпо.

Като не разбираш закона на падането, искаш преждевременно много неща. Казваш: Искам да се оженя. – Ожени се. – Искам да имам деца. – И това може. Ако Бог дава на рибата 300 – 400 хиляди деца, защо на тебе да не даде поне едно дете? – Защо на мене не е дал нито едно дете, а на рибата толкова много деца е дал? – Много просто. Рибите се научили да мълчат, а ти не можеш да мълчиш. На мълчаливите Бог дава много неща; на онези, които крякат, нищо не дава. Мълчанието се предпочита пред многото говорене. И до днес рибите изучават мълчанието и мъдростта, но знаете ли какво става в морето? Видимо нищо не става, но невидимо – „да спи зло под камък!“ Рибите изучават закона на сърцето: Каквото да става в сърцето, ще мълчат, то не се отнася до него. Всичко ще се оправи. Учене е това. Мнозина ми се оплакват от живота си. Влизам в положението им – много страдат. Обаче, коя е причината за страданието им?

Веднъж при мене дойде една хубава, угледна мома, заболяло я зъб. Подула й се страната. Тя отишла при лекар. Той я посъветвал да й направят операция. Ако го послуша, лицето й ще се развали от разреза, който ще направят отвън на лицето. Тя чувала да говорят за мене, че лекувам. И дойде при мене да се посъветва за зъба си. Тя ме запита: Защо Господ ми

даде слаби зъби? Казах й: Ако не беше те заболял зъбът, никога нямаше да дойдеш при мене. Сега, като те боли зъба, аз ще туря ръката си на болното място, да ти мине болката; иначе, нямаше да те лекувам. Дадох й правилото: Очите никога не трябва да се движат. Ще гледаш човека право в очите. Погледът да бъде чист, съсредоточен, определен, без никакво раздвояване. Пази се от раздвоен поглед. Срещнеш ли човек с нераздвоен поглед, имай пълна вяра в него. Раздвоеният поглед изгаря. Раздвояването на погледа е човешка работа. В Божественото няма раздвояване. Че вятърът ме блъснал, че косите ми се развалят, кой е виновен за това? Той ме люшка на една и на друга страна. Аз ходя много добре, но вятърът ме люшка. Той е виновен за това, той съблича палтото ми. За да не ме блъска, трябва да имам тясно, стегнато палто. Каквото е външният вятър за човека, такова нещо представлява раздвоеният поглед.

Днешният ден определя съдбата на хилядите дни, които ще дойдат. От днешния ден зависи, каква посока ще вземете в живота си. Ти си на кръстопът. От тебе зависи, кой начин ще избереш. Ще си отваряш добре очите, да видиш, кой път накъде отива. Двата пътя имат различни резултати. Казвате: Бог знае какъв път ще изберем. На всеки кръстопът се държи по една реч, с която ви осведомяват за значението на пътя. Като вървите по единия път, ще станете богати, щастливи и учени, но в края на краищата, всичко ще ви вземат. В този път ще станете красиви, силни, но и това ще ви вземат. Другият път ще ви донесе истинското знание, истинската свобода и любов. Тази любов и това знание разрешават всички противоречия. Законът на любовта е написан върху дланта на човека с крайно дребни букви, които само с микроскоп могат да се разчетат. Другите закони са написани с едри, четливи букви. За да прочетете ситните букви на ръката си, трябва да я приближите много близо. Който може да чете тези букви, той тръгва вече в тоя път. Някой още отдалеч чете и казва: Всичко прочетох и разбрах. – Да, прочел си, защото този е пътят с едрите букви. Няма човек, който да не може да чете едрите букви. Колко светии има, които са хващали пътя на едрите букви, но се връщали назад. Той е пътят на малките опитности.

Сегашните хора имат особени преживявания. Те приличат на бомба, която всеки момент може да се пръсне. Седнеш на едно място, не те свърта; седнеш на друго, пак не те свърта. В стаята влезеш, мъчи те нещо отвътре. Търсиш ъгъл да се свиеш. Питам: Защо се мъчиш? – Сам не зная, какво ми е. – Не знаеш, защото както всички хора, обичаш да преувеличаваш нещата. Забелязано е, че след най-голямото благословение ще дойде най голямата мъчнотия. И обратно, след най-голямата мъчнотия иде най-голямата радост. За да не губи радостта си, човек трябва да вземе предпазни мерки. Какво стана с праведния Иов? Един ден Бог запита

Сатаната: Познаваш ли моя добър раб Иов? – Добър е, защото си му дал имот, богатство, добри синове и дъщери. Вземи му всичко, и тогава говори за него. Казвам: Изкуство е, когато богатството се увеличава, сърцето да не се свързва с него; когато знанието се увеличава, умът ти да не се възвеличава; когато силата ти се увеличава, ти да не се забравяш. Каквото и да придобиеш: богатство, сила, знание, това са обикновени неща, които не разрешават въпросите. От временните придобивки нищо не остава.

Човек трябва да бъде енергичен, буден, готов за всяка работа. – Каквото Бог даде. – Не, постоянно ще работиш. – Малцина знаят да работят. – Какво да работим? – Да допуснем, че някой се разсърдил на приятеля си, не иска да се примири с него. Той трябва да намери начин да се примири с него. Ето една работа. Със сърдене светът не се оправя. – Какво да правя, като ми дойде такова състояние? Ще знаеш, че то не е твое. Ти си войник и каквото ти заповядват, това правиш. Полковникът ти казва: Войник, вземи този и го арестувай. Ти казваш: Слушам! Обърнеш се назад и изпълняваш заповедта. Полковникът е чуждата мисъл, която изпълняваш. – Кой е отговорен: полковникът, или войникът? – И двамата. Ама полковникът заповядва. – Ти пък изпълняваш. Макар да изпълняваш чужда заповед, и ти си отговорен. Какво печелиш, ако арестуваш, или убиеш някого? Този полковник дава една заповед, друг полковник дава друга заповед. Той казва на войника: Слушай, вземи този човек, закарай го до границата и го пусни свободно да си отиде в отечеството. Кажи му една-две благи думи и се сбогувай с него. Кой от двамата полковници постъпва по-добре? Да застреляш човека, това е лесно, но какво се печели с това?

Като воюват хората, все ще има застреляни, убити, но желателно е да има по-малко, отколкото законът предвижда. Ако генералът заповядва на войниците да вървят напред, и те се втурнат срещу най-големия огън, където ги очаква явна смърт, не е ли по-добре, той да заповяда да се върнат назад? Разумен трябва да бъде генералът. – Как да отстъпи? – Колко пъти човек отстъпва! Да воюваш, това значи, да имаш знание. Сърцето трябва да е свършило учението си, да знае как да служи. Ще воюваш според закона на любовта. Под „любов“ не разбирам размекналите човешки чувства, нито материални интереси. Казваш, че обичаш някого, а зад твоята любов се крие нещо материално. Любовта изключва материалните интереси, защото те заблуждават човека. Без материални блага не може, но те не трябва да влияят на любовта. Ще кажете, че това е противоречие. Всъщност, противоречията са в човека. Любовта изключва всички противоречия. Разсъждавайте правилно. Колко хора са ми казвали, че няма любов в света. – Ако това е истина, тогава и мъдрост няма, и истина няма. Те вървят заедно. Дето няма любов, мъдрост и истина, въпросите не се разрешават правилно.

Преди години, дойде при мене един млад човек, който ми каза: Знаеш ли, решил съм да не правя добро на хората. Колкото добрини съм правил, все зло съм намирал. Защо е така, не зная. – Правил си малки добрини. Престани да правиш малки добрини. Ако направиш едно малко добро на тигъра, той непременно ще те изяде. Опитай се да дресираш един тигър, да видиш колко признателен ще ти бъде. Както ближе ръката ти и се умилква около тебе, така ще те нападне. Достатъчно е капка кръв да лизне, за да те сграбчи в обятията си. Като знаеш това, не се опитвай да дресираш звяра, да му правиш добро. Най-малкото парче месо, дадено на звяра, е в състояние още повече да го озвери, да го хвърли в крив път. Ако тигърът или лъвът яде хляб, дай му един сух хляб, да гризе, да не напада човека. Ако му дадеш месо, дай му много, за да се задоволи. Малкото парче месо повече ще го настърви, и ти ще му станеш жертва.

Като говоря за законите на живота, за месоядците, ето какво разбирам. Казваш: Искам да бъда богат. – Това е месна храна. Колко богат искаш да бъдеш? – Да имам поне един милион. Друг казва, че не иска толкова, доволен е на няколко хиляди лева. Според мене, колкото е опасно да имаш един милион, толкова е опасно да имаш и един лев. Като имаш един лев и не можеш да се нахраниш с него, ти ще останеш гладен и ще се ожесточиш, ще бъдеш готов да изядеш някого. Какво всъщност ти трябва? Само хляб. Това е метод за самовъзпитание. Така се възпитавам аз. Като се запитам какво ми трябва, отговарям си: Тебе ти трябва само една коричка хляб. Друг път си казвам: Тебе ти трябва само едно житно зрънце, да го посадиш в земята и да го гледаш как расте. Посей едно зрънце и виж, след 4 – 5 години колко ще се размножи. То ще бъде в състояние да оправи обърканите ти работи.

– Защо не успяват сегашните хора? – Защото не са изпълнили обещанията си. Колко обещания са дадени! Обещавали сте, че ще служите на Господа. И до днес златните надписи стоят, че ще служите на Бога, но не сте изпълнили обещанията си. Грамадно богатство се крие в тези надписи. Те са от чисто злато. Защо не сте изпълнили обещанието си? Както виждам, някои се опили, други заспали. В края на краищата, всички забравили обещанието си. В това отношение, аз съм икономист, никъде не поставям надпис. Ако искам да туря някъде надпис, той ще бъде с толкова ситни букви, че и с микроскоп не можете да го прочетете. Ще кажете, че съм скържав. Каквото и да кажете, съветвам ви да стопите златните си надписи и да употребите златото за друго.

Един европейски владетел имал особен часовник: На всяка цифра имало по един от дванадесетте апостола, направени от злато. На всеки час

часовникът дрънкал, механизмът му бил такъв, че с удрянето на часа, съответният апостол излизал напред и се покланял. В това време, този владетел обявил война на неприятеля си. Понеже нямал достатъчно пари, той заповядал да стопят часовника и от златото да насекат пари. От този момент апостолите престанали да се кланят пред хората. Като го питали, къде са неговите апостоли, владетелят отговарял: Пратих ги да проповядват. Казвам: Пратете и вие вашите апостоли да проповядват. Някога и вие сте употребявали този начин, но сте го забравили.

Помнете: В пътя, по който върви сегашната култура, има известни заблуждения, от които трябва да се освободите. Не е лошо, че имате златни надписи. Ако всичките ви работи са изпълнени, както са надписите, светът щеше да бъде рай. От големите надписи вие сте очаквали големи резултати. Аз пък казвам обратно: От малките надписи очаквайте големи резултати. При това, резултатите ще бъдат накрая. Ето защо, започвайте отначало с малки надписи, за да получите накрая големи резултати. Когато правя добро, започвам с най-малкото. От време на време пускам по едно зрънце и наблюдавам как расте то. Така постъпвам и в работата си. Като срещна един човек, веднага търся начин, как да постъпя с него. Не е лесно да живееш на земята. Важно е, как ще погледнеш човека, какво ще му кажеш, как ще се усмихнеш. Това са положения, които трябва да се имат предвид.

Преди години дойде при мене една жена, която се оплакваше от положението си. Изказа недоволството си от този, от онзи. В края на краищата, излезе, че е недоволна от всичко: не й се живее, не иска да слуша нито за Господа, нито за каква и да е религия. Изслушах я добре и после й казах: Догодина ти ще имаш едно хубаво, гениално детенце. Като чу това, тя се зарадва, усмихна се, лицето й светна и си отиде доволна. Значи, има нещо незадоволено в нея, което хвърля сянка на целия й живот.

Сега и на вас казвам: Тази година всички ще имате по едно хубаво, гениално детенце. С други думи казано: Всички ще имате по едно благословение от Бога. То ще ви зарадва, ще осмисли живота ви. Ако ви дойде някакво изпитание, не се смущавайте. То е външна опаковка. В него е скрито Божието благословение. Бог е запазил хубавите неща за края. За всеки от вас е определено специално благо. Вие трябва да се молите, да бъдете готови да приемете това благо и да го използвате. Не пресилвайте условията. Знайте, че благото, за което копнеят вашето сърце и вашият ум, ще ви се даде навреме. Едно се иска за това – будно съзнание. Не се безпокойте за нищо. Ученик си, цяла нощ не спиш, безпокоиш се, че на другия ден учителят ще те вдигне на урок и ще те скъса. Помни: Любовта никога не къса. Тя носи всички благословения. Любовта търси готови,

отворени сърца, да служат. Тя изисква от човека да предаде онова, което е възприел.

Ново възпитание е нужно на човечеството. – Какво представлява възпитанието? – Капитанът на парахода, или машинистът на влака. И единият, и другият регулират движението. Те показват пътя на хората, накъде да се движат. Сърцето пък тласка човешкия живот към определената цел, да се учи да служи. Пред нас са ангелите, които ни учат да служим. Те служат, а ние се учим от тях. Учете се от ангелите и служете на Бога с всичкото си сърце. От вас пък ще се учат животните. И, каквато грешка намерите в себе си, изправете я. Тя крие своя произход в далечното минало, когато сърцето се учило да служи. – Защо да се учим от ангелите? – Защото те разбират работите по-добре от нас. Те отдавна са завършили науката за служенето. Обаче, те нямат право да се занимават с човешкото сърце. Това е достояние само на Бога. Затова е казано: „Сине мой, дай ми сърцето си!“ На ангелите е предоставено да се занимават с човешкия ум, но не и с човешкото сърце. Те пошепват на ума: „Слушай, каквото сърцето ти казва.“ Значи, сърцето си ще дадете на Господа, а ума си – на ангелите. Вашите умове са предметно учение за ангелите. Слушайте какво ви учат ангелите. Те знаят как да изправят грешките ви. Да изправиш една грешка, това е тънка работа, достъпна само за ангелите.

Служете със сърцето си! Учете с ума си! Следвайте пътя на ангелите, за да изправяте грешките си. Сега е време да сеете новото семе. Ученето е сеене. Един ден, като се научиш да сееш, ще служиш, т. е. ще жънеш добри плодове. Като сеете, опитвайте семето, да е добро. И като жънете, пак проверявайте. Не бързайте изведнъж да жънете.

Учене и служене – две неща, които трябва да залегнат дълбоко във вас. Вървете по пътя на ученето и служенето. Колкото малки придобивки да имате, благодарете и за тях.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

18. Утринно Слово от Учителя, държано на
30 януари, 1938 г. София. – Изгрев.

Книги:
* Учене и служене
Ликвидация на века (Утринни Слова. Година VII (1937–1938). Том I. София,

1948)
18 беседи от 26 септември 1937 г. до 30 януари 1938 г.
Начало: 05:00

1938_02_02 Ще идеш и ще се възродиш
лекция на Общия окултен

ЩЕ ИДЕШ И ЩЕ СЕ ВЪЗРОДИШ

Отче наш.

„Духът Божий."

Изпяхме „Махар Бену Аба".

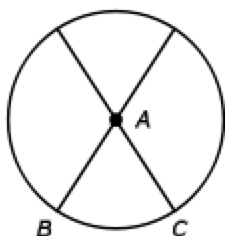

Фиг. 1Трябва да се погледне на живота обективно. Тъй както се гледа сега на света, не може да се даде никакво разрешение на живота. Не може да имаме правилно разбиране. Всеки ще има едно противоречие. Какво представя този чертеж? /Фиг. 1/ – Този кръг представя вселената. Това са крайните възможности на всичката видима вселена. А е Божественият център. Всичко излиза навън.

Какво се крие зад този център е неизвестно. Даже туй, което е проявено, не го знаем. Даже онова, което е положено в главата на човека, онази материя, която е положена в неговата глава не я знае. Много малко знае, много малко разбира. За своята дихателна система, за своята стомашна система малко разбира по тънкостите. Едва сега учените хора разкриват какви са отношенията.

Та казвам: Всякога имате два диаметъра, които минават през центъра. Вземете Любовта, Любовта не е нещо, което изтича от нас. Любовта е творчески принцип, който изтича из центъра на цялата вселена към периферията и следователно физическият свят не е в центъра, но в периферията ВС. Тия двата лъча, които са излезли, те са образували човека и са образували един триъгълник. Какво показва триъгълникът? – Триъгълникът показва силата на направлението на Любовта. Вие казвате, че двама души се обичат. Двама души на земята не може да се обичат. Вие искате да се приближите. Двама души никога не може да се приближат. Ако се приближат и се хващат за ръцете, това не е никаква близост, то е проявление. Може да се хващате за ръцете, но мислите ли, че сте близки. Това не е близост. Двама души може да са хванати за ръцете, но много далече да се намират. Щом вие кажете, че сте близки, считате нещо пространствено. Значи душата е много малка. Вие казвате, че двама души са близки. Считате, че душите са нещо материално, а щом са материални,

те са малки. Щом са нещо малко или голямо, те са физическия свят, материалния свят. В духовния свят нещата може да бъдат близки и далечни, за нас близко и далечно пространствени. В духовния свят, когато двама души се обичат, те са близки. А когато не се обичат, те са далечни. Когато казваме, че са далечни, когато единият е поставен на 200–300–400 км. далече, тъй щото между физическото проявление не може да има отношение. От физическо гледище разглеждаме живота. Какво разбираме под ВС? Тъй както се проявява един човек, който е създаден от ВС, той не може да бъде щастлив на физическото поле по единствената причина, че страните ВА и СА са по-големи от ВС; следователно излиза от центъра, има по-голяма енергия. Човек не е в състояние да изкаже тази енергия. Един човек, който е хилав физически, в него чувствата преодоляват, вследствие на това, организмът му е слаб. При най-малката причина в света, той може да умре. Значи, колкото вие сте по-далеч от центъра А на вселената, толкоз ВС е по-малко. Линията ВС трябва да бъде равна на ВА. Ако искате да имате едно отношение, и обратното може да стане. Ако вие се приближавате към този център на вселената, у вас тялото завзема всичкото пространство, пък другите линии са къси, вашият ум е слаб. Вашето сърце е слабо. И вие ще имате тогава един живот, в който съзнанието не е пробудено. Та казвам: При един духовен живот, тялото трябва да се регулира от сърцето и от ума. И тогава те се стремят, А е в един дом. Хората искат да се създаде един дом. Раждането на едно дете представя Божествения център, от който хората са излезли. Една жена иска да има дете. Тя не знае какво значи дете. Дете, значи да се върнеш от центъра, от който си излязъл, да се стремиш. Когато мъжът и жената искат да се обичат, те не могат да се съберат да си гугуцат. Те трябва да се върнат в Божествения център, да имат едно дете. Те искат да си гугуцат двамата, да се съберат, което е невъзможно. Затуй, когато в един дом няма деца, няма Божествен център, не може да се разбират, криво се гледат. Или мъжът, или жената, или приятелите, които нямат общ център, нещо Божествено, не може да се обичат. Без идея в света, не може да има никаква обич. Идеята е центърът, към който се стремят. Вие казвате: „Да имаме пари“. В света онова, което гарантира човека, това е неговият ум, неговото сърце, това е неговата гаранция. Всичките други неща, които вие желаете, то е проявление. Бог щом ви е дал един ум, той ви е гарантирал. Щом ви е дал едно сърце, той ви е гарантирал. Щом ви е дал едно тяло, той ви е гарантирал. Каква друга гаранция искате? Казвате: „Не може да живеем“. Щом двама души не може да живеете добре, нямате идея. Щом двама души са в стълкновение, нямат идея. Стълкновението е едно напрежение отвътре. Сега вие може да мислите, че Любовта нагоре отива. Любовта е отгоре. АВ и АС, това са два Божествени лъча, които слизат в човека. Единият лъч образува неговото сърце, другият лъч образува неговият ум. Те и двата, съединени образуват неговото тяло. Вие искате да

знаете някой път какво нещо е Господ. Как предполагате, какво нещо е Господ? – Аз ще ви попитам какво нещо е въздухът? – От какво се състои въздухът? Въздухът е от кислород и азот. Виждали ли сте вие кислорода и азота? – Някой предполага, че е от кислород и азот и вие казвате, като че сте го видяли. Въздухът донякъде виждате, но го опитвате чрез дробовете. Ти въздуха постоянно го опитваш, той влиза и излиза, макар че не го виждаш, обаче влизането в тебе ти го усещаш. Туй, което влиза и напълва дробовете, като излиза, събират се дробовете, постоянно има в тебе едно движение навътре и навън, навътре и навън. Туй разширение, туй движение какво показва? Когато ние се разширяваме, значи от Божествения център нещата влизат в нас. Всякога в разширението на една идея подразбираме енергии от Божествения свят идват в нас. Когато се изпразваме, показва, че ние отиваме към Божествения център. Щом издишаш, отиваш към Бога. Всяко издишване е движение към Бога. Като издишаш ти какво трябва да кажеш? Вие сега издишвате. Казвате нещо, и тогава не приемате толкоз колкото трябва от Божественото. Вие не може да приемете, понеже сте заняти с някои работи. Вие се занимавате с неща, които не ви влизат в работа. Един ученик, който влиза в училището да се учи, който е на 10 години и мисли как ще се ожени, как ще има деца, как ще ги храни, какво ще научи той? Нищо няма да научи. Вие се занимавате с работи, които са ни в клин, ни в ръкав. Занимавате се какво ще ви бъде положението в оня свят. Между ангелите ли ще живеете? Тия работи не ви влизат в работата. Между хората ли ще живеете? – Ще живеете между някои, но то е предположение. Кой е ходил между ангелите? – Ангели има и на земята. Като намерите един разумен човек, то е един ангел. Като намерите един добър човек, той е един ангел. Всеки един добър човек е ангел, всеки разумен човек е ангел. Доста ангели има. Всичките добри хора на земята са все ангели. Всички лоши хора са паднали ангели.

В една окултна школа, хората вярват. Искат да разбират защо Господ така направи света. Те се месят защо Господ направил света така. Това не им влиза в работа. Те трябва да се учат. Трябва учение сега. Първите хора, които като влязоха в първата окултна школа, не учиха добре, лениви бяха. Всичките наши нещастия, които сега ги носим, се дължат на онази леност, когато хората се учили в школата на сърцето. Когато сърцето се е учило, те са учили през куп за грош. И сега, понеже трябва да се служи на сърцето, проверяват и виждат, че работите са лъжливи и всичките грехове, които сега правят, пак излизат от лъжливото учение на сърцето. Какво трябва да се прави сега? – Сърцето трябва да се очисти. Трябва да се поправи. Как ще го поправиш? – Как ще го поправиш като не знаеш. Сега аз разглеждам въпроса в далечното минало, когато човек е грешил. Аз не държа хората отговорни, но разглеждам хората, които някога си едновременно всички са се учили.

Та казвам сега: Във вашето служене на Бога, вие трябва да служите на Бога, за да може Бог да поправи вашето сърце. Ако сърцето ви не се поправи, то кармически вие ще се върнете в школата на сърцето, ще напуснете човешкият свят, ще влезете в света на животните. Животните изучават школата на сърцето сега. Че вие ще се върнете назад, подразбирам, ще изгубите онези условия, при които човек може да се развива. На вас, на сегашното човечество са дадени условия да се развива вашият ум. Тази енергия, която е дадена за учението на ума, хората иждивяват за нищо и никакво, за непотребни работи на сърцето. Представете си, че вашият баща ви е пратил да учите в странство, дал ви е 30–40 хиляди лева, а вие с тези пари вземете, че си направите хубав костюм, хубави обуща, купите си часовник, пръстени, дойдете през зимата, средства за храна нямате, пари за въглища нямате, за светило пак нямате. Откъде ще вземете, какво ще правите? – Ще започнете да продавате. Ще продадете обущата много евтино. Често има цигулари, доста видни и залагат цигулката си. Когато хората залагат цигулката, от която зависи неговото препитание, няколко пъти залага цигулката си, Провидението го избавя от неговото нещастие, защото без цигулка Паганини щеше да бъде неизвестен. Тогава какво става, че вие залагате вашето сърце някъде? – Щом като изхарчите всичките енергии, които ви дава, вие заложите сърцето си някъде. Тогава младата мома ще каже, че се е влюбила в един момък. Тя заложила сърцето си. Тя няма какво да залага сърцето. Този момък и тази мома те не са дошли за търговци да стават. Казва: „Готова съм да се жертвувам за него!“ Човек е дошъл в едно училище да се учи. Вие трябва да знаете, че вие сте дошли да служите. Вие трябва да знаете, че вие сте дошли най-първо да учите Любовта. Такава, каквато имате, ти на един човек ще му услужиш, на болния ще му превържеш крака, ще му услужиш, ще му дадеш една чаша вода, хляб; никакво друго отношение, прегръщане и целуване. Да пишем писма. Ще си пишете, каквото искате, но да умирате един за друг, туй няма никакъв смисъл. Всички глупости и страдания на хората, че той умира заради нея, че ти умираш заради него. Всеки умира за себе си. И най-после и двамата умират. Писанието не казва, това е живот вечен да се влюбиш в някой човек или в някоя жена, не е това живот вечен да се влюбиш в парите, не е живот вечен да се влюбиш в знанието. „Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога, от Когото всичко излиза.“ Това е Новото учение. Казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ – Казвам: Има ли той право да ме пита аз вярвам ли? – Щом имам ум, вярвам. Ако съм без ум. Всеки човек, който има ум, вярва. Вярата вече е основана върху ума. Всеки човек, който няма ум, той не може да вярва. И ако той казва, че вярва в Бога, той лъже. Той обича една мома. Казват: „Обичаш ли я?“ – „Не я обичам“. Погледне я. Казват: „На нея гледаш“. – „Другите гледам, не нея гледам“. Първо той лъже. Най-първо ще се освободите, гледате

погрешките на другите хора. Вие се лъжете. Погрешките не стават на земята. Погрешките са станали горе, тук се проявяват. Пука се една бомба, извърши едно престъпление. Тази бомба е направена някъде, в някоя фабрика. Колко гениални хора мислеха, докато измислят една бомба. Казват: „Една бомба се пукнала и убила човека“. Този човек, когото убила той е далеч, но и във вас се пукат бомби. Скарали сте се, някоя бомба е пукната. Направи една пакост. Казвате: „Кой донесъл бомбата, откъде дойде тази бомба?“ На много деца са се откъснали ръцете като човъркат запалките на някоя бомба. Откъснат се пръстите. И вие човъркате някоя астрална бомба. Казвате: „Той ме обиди“. Какво нещо е обидата? – Раздвижване на въздуха. Дошло нещо до тебе. Но тази идея не е на физическото поле, тя иде отгоре, тя слиза. Ти имаш идеята, че високо положение имаш, че ти си едно Божествено Същество. Някой друг те обиди, следователно, за да оправиш работата, щом те обиди някой иди при Господа, тъй както един брат като се обиди от своите братя ще каже на баща си: „Брат ми ме обиди. Аз искам да зная ти ли си ме родил? Него дали си родил, искам да зная. Ти ли му даде тази заповед? Ако е от тебе, нищо не казвам, но ако е от него, той произволно си позволява; аз искам да зная“. Вие да идете при баща си и да кажете: „Защо ме обиди?“ Той не може да те обиди. Брат ти никога не може да те обиди.

Та казвам: Това са новите разбирания. Вие казвате, че имате свобода да правите каквото искате. Там е злото. Човек в знанието си може да прави всичко, и в незнанието си може да прави всичко. Всичките нещастия в света произтичат от незнанието. А всичкото щастие в света произтича от знанието. Злото е незнанието на миналото. Доброто е знанието на сърцето. Като се е учило добре, сърцето създало доброто. И сърцето дето не се е учило добре, създало злото. Умът сега като се учи, той ще създаде правото в света. А ако не се учи, умът ще създаде безправието. Туй безправие, което съществува в света сега, то се дължи на ангелите, когато минаваха през областта на ума. Ония ангели, които не се учиха добре, в ума си създадоха безправието в света, следователно ние теглим последствията на тяхните прегрешения. А ония ангели, които се учиха добре, служат пак на човечеството. От тях учим сега правдата. Те създадоха правото, онова благородното чувство.

„Търсете Царството Божие и Неговата Правда“.

Казвам: Трябва да се учат хората. Всички трябва да се учат от добрите хора. От ангелите, кое не е право и кое е право. Един човек трябва да те обича, както обича себе си. Туй е правото. Всеки човек, който не обича себе си, както Бог го обича, то е безправие. Всеки човек, който не обича себе си или всеки човек, който не обича Бога, както той го обича, е безправие. Всеки

човек, който обича Бога, както той го обича, то е правото. Всеки човек, който обича правото, който обича Бога, той е добър. Всеки човек, който не обича Бога, тъй както той го обича, това е зло. Що е зло? – Щом не обичаш Бога тъй както Той те обича, това е зло. Конкретно да знаете откъде произтича злото. Злото произтича от сърцето. Щом обичаш Бога, тъй както Той те обича, това е добро. Сега не искам да се спирам върху тази причина, която заблуждава хората. Ако се спра върху нея, ще ви дам толкоз силно вино, че всички ще заспите, и ще се опиете. Не искам да ви черпя. Ако ви почерпя само по една чаша, ще ви опия и всички ще заспите. Този закон е верен. Ако тебе ти разкрият какво нещо е Любовта, както сега живеете в света, ако се разкрие какво нещо е Любовта, всички ще заспите. В доброто всички ще заспите. Тялото не може да издържи, защото в Любовта има напрежение на нервната система. Когато се влюби някой в нещо, мъж или жена, той ходи навсякъде, не може да се спре върху нещо. Той ходи из къщи. Като седи, влезе в ума му мисълта. Какво седи. Той каквото види, се мята да я види. Каквото направи в къщи, навсякъде все нея вижда. На автомобила отзад видял ѝ главата. На коня я видял, че ходила в странство. Той накъдето и да ходи мисли къде е тя. Туй е неразбиране. Тя ходи, разхожда се, а той пъшка. Защо се разхожда? – Сега разбирайте обективно. Много обективно трябва да се разбира живота. На всинца ви ще побелеят главите. Знаеш какво значи побеляване? – Кирливите ризи трябва да се турят в коритото, да се операт хубаво. Побелялата глава показва, че са опрани. Тези, които носят черни коси, още не са опрани. А тези, които носят бели коси, са опрани. Някой път като те перат, одерат те. Да се намери добър перач, като те опере, да не съдере дрехите. Побеляването на дрехите седи в лошото пране. Че като операт хората заминават за другият свят. После пак ще дойдеш в нова форма, строен.

Та казвам: Започнете да изучавате Любовта наново. Оставете всяка душа свободна. Не се влюбвайте. Обичайте. Какво ще се влюбиш, тя има работа. Като видиш че чете, моли се. Дошъл един ми разправя за себе си, той седи и мисли, къде ли е отишла жена му. Някъде по мъже. Аз я виждам на едно място, тя коленичила, моли се на Господа. А той мисли, че тя ходи по мъже. Казвам: Тя ходи на Бога да се моли. А ти мислиш, че тя ходи да върши престъпления. Че кой от вас не върши тия работи? Когато мислиш нещо, трябва да знаеш, че е вярно. Всяко нещо, което не е вярно, то е лъжа. Тази лъжа скъпо ще ти костува за в бъдеще. Не допускайте в ума си никаква лъжа. Никаква съзнателна лъжа. Даже лъжата изпъдете навън, защото е една бомба. Ще кажеш: „Не си виновен братко“. Ако една бомба експлодира, тури я далече да се пукне. Един ден като се пукне ще ти причини вреда. Всяка лоша мисъл, която остава в твоя ум или в твоето сърце, тя ще експлодира. И като експлодира, ще причини вреда. Казвам:

Такива наследствени бомби има оставени от нашите прадеди, баби, чичовци. Не си виноват ти. Ти ще прегледаш навсякъде. Като ги намериш, полекичка по всичките правила ще ги изхвърлиш далеч, че в къщи да не остане никаква бомба. Сега казвате: „Да се обичаме всички". Има един начин за самовъзпитание. Туй положение в което сте дошли, вие се намирате в едно натегнато положение. Боледувате, защо? – Боледуването винаги се дължи на човешките чувства, на неестественото развиване на човешкото сърце. Аз следя тия неща. Казваш: „Как ще се оправят работите, съвсем загазих? Та пари нямам, та туй нямам. Та здравето си изгубих. Един ден ще ме погребат. Къде ще ме погребат?" – Ще оставите, това са стари сметки. Те се разрешават. Те нямат никакво друго разрешение. Един българин ми разправяше една приказка за баща си, който ходил в оня свят. Той бил български чорбаджия, богат. Разболява се и се пренася три деня. Като се връща казва: „Синко, не трябва да се живее досега както сте живяли. Ходих в оня свят и видях как живеят. Донеси ми тефтерите". Донасят му тефтерите и той ги хвърля в огъня, казва: „Така не може! Ако ти искаш да вървиш в моя път, изгори тефтерите! Нов започни!" Трябва да започнеш наново! Вие искате Господ да ви помага. Вие искате Господ за вас всичко да направи. Ама мислите ли, с едно повишение Господ може да ви привлече при себе си. Някои вярват, че с конеца на едно повишение Господ може да ги привлече при себе си. С едно повишение вашата душа може да иде, но абсолютно е невъзможно с едно повишение вашето тяло да иде при Бога. Че как ще идете? – Вие сами трябва да идете при Бога. Повече от 300 милиарда клетки имате. Ако идете с всичките души във форма, с такова едно стадо в небето; с триста милиарда, ако идете да кажем коне, волове, овце, с всичкото туй тръгнете в оня свят да идете при Господа, де ще намери Господ място за вас. Как ще се явите вие с вашите добичета? Мислите ли, че вие при Господа ще се явите с вашите деца, които ви били ваши възлюбени. Ще носите всички писма, както сте писали неверни работи, че много сте опитали. Че сте се обичали и после в края на краищата сте разведени. Че сте родили деца и всичките измрели. Ще кажете, че сте женени. Какво ще кажете на Господа, кажете ми? – Да родиш едно дете, значи да идеш при Бога. Когато раждаш едно дете и не отиваш при Бога, ти не си родил. Ако една идея се роди в тебе и ако с тази идея ти при Бога не си ходил, никаква идея не си родил. В тебе едно чувство се родило. Ако с туй чувство не си ходил при Бога, никакво чувство не сте родили. Направил си нещо за Бога. Ако с туй направеното не си ходил при Бога, ти нищо не си направил. Това е заблуждение. Ние се намираме в заблуждения. Както някой човек, в съня си мисли, че е богат. Разправяше ми един мой приятел: „Молих се, молих се за пари, понеже бях беден". Една вечер сънува „Чух, казва молбата ти". – „Носехме такава торба със злато. Като ми дадоха, прегърнах я". Казва си: „Уредих си работите. Ще ида еди къде си, ще уча, ще свърша. Това ще

направя, онова ще направя. По едно време като станах, търся парите, няма ги“. Казва: „Не мога да дойда на себе си. Дадоха ми тия пари, да не би да ми ги откраднат. Ходя, гледам, влизам, излизам – парите ги няма, откраднати. Най-после се убедих, че това е един сън“. Един ден и ние като се събудим в другия свят ще видим, че тази торба, това са илюзиите. Тази торба със злато, това е Божията Любов, която слиза отгоре на земята. Дръжте Любовта, в нея са всичките възможности. Щом имаш Любов, твоят ум ще се развива правилно. Щом се развива твоят ум правилно, и твоето сърце ще се развива правилно, тогава и постъпките ти ще бъдат правилни. И ти ще започнеш да се отличаваш.

Сега, ние някой път се спираме и казваме: „Тъй казва Христос“. Какво казва Христос? „Аз съм Пътят, Истината и Животът.“ Какво искал да каже Христос, че Той е Пътят? Аз съм Пътят, Той е Истината. Аз съм Истината, Той е животът. Какво искал да каже Христос? Само по Моя Път ако вървиш, ще дойдеш до Моята Истина? Само като си дошъл до Моята Истина, ще дойдеш до Моя Живот и тогава ще станеш едно с Мене. Тогава Моето ще бъде твое, и твоето Мое. Ние сега, без да сме ходили при Бога, без да вървим по Неговия Път, без да отиваме до Неговата Истина, без да приемаме Неговия живот, ние мислим, че сме разрешили въпроса. Никакво разрешение не е. Вследствие на това умираме. Казвате: „Трябва да се мре“. Не, аз не съм за умирането. Умирането според мене е едно уволнение. Не си изпълняваш добре длъжността на земята, ще те уволнят. Като те уволнят от едно място, ще те турят на по-голяма служба. Ако от първоначален учител станеш прогимназиален, или от гимназията влезеш в университета, има смисъл. Но, ако имаш повишение, а нямаш никаква работа, това никакво повишение не е в света.

Та казвам сега: Трябва да изменим метода за постижението. Да имате постижение на новата любов, която е в света. Не че тази любов, която сте имали сега, тя е постигнала своята цел. Каква трябва да бъде новата любов? Аз ще ви приведа един пример. Старата любов, това е тригодишно смляно брашно, от което сте направили хляб. Първоначално туй брашно е било хубаво. Но колкото повече времето минава, хлябът започва да става не вкусен. Новата любов, това е новото брашно, което днес е смляно. В новата любов не се мели за три години. Днес колкото ще месиш, толкова ще смелиш. Другото остава несмляно. Сега може да си представите идеята. Какъв извод ще извадите? Как ще познаете, че един човек ви обича? Най-първо трябва да се освободите от илюзиите. Кой ви обича? В присъствието на онзи, който ви обича се явява светлина. В неговото присъствие, във вас се явява едно разположение, въодушевлявате се, всичко върви. Той ви обича. В присъствието на Бога, всякога имате светлина. Когато Бог присъствува, тогава сме свободни. Казва: Дишайте! В топлината казва:

Възприемайте топлината и светлината! Защо в топлината и светлината? Във всичките блага, които имаме на земята, Бог присъствува. Ние Го търсиме къде? Ние Го търсим извън светлината. Ние Го търсим извън топлината. Ние Го търсим извън въздуха. Ние Го търсим някъде във вселената. Как, в каква форма ще го намерим? Ако Бог не е в доброто. Ако Бог не е в правото. Ако Бог не е в Любовта. Ако Бог не е в Мъдростта. Ако Бог не е в Истината. Ако Бог не е в свободата. Ако Бог не е в живота, къде е тогава? Казвате: „Бог не е въздух". Хубаво. Ако Бог не е в живота, ако не е в доброто, тогава къде ще Го търсим? Ние Го търсим извън тях. Къде е тогава? Ти не може да търсиш Бога, докато не Го обичаш. Търсенето трябва да се разбира. На земята ние търсим, щом обичаш някого, щом отидеш при някой беден човек, трепери от студ, ръцете му са вкочанясали, идеш, запалиш огъня, занесеш хлебец, чорбица и ти останеш да се поразговориш с него, Господ е вече с тебе. И като излезеш, Господ казва: Много добра е тази постъпка. Където вървиш, усещаш се радостен. Ти видиш този човек и казваш: „Нека умре, да се освободи света от него". Господ казва: Не направи добре. Веднага усещаш гризение на съвестта. Та казвам: Научете се сега да обичате Бога в себе си; научете се да обичате Бога в другите; научете се да обичате Бога в животните, в растенията. Научете се да Го обичате във въздуха, топлината, светлината, в изворите, навсякъде да Го обичате. Като ходиш ще кажеш: „Присъствието на Бога е и в почвата". Ако турим Неговата сила на тия частици на почвата, вие не бихте ходили по земята. Ще ви приведа едно сравнение. Вие влизате в морето. Морето е широко, но вие сте ограничени в лодка, или в един кораб сте ограничени. Вие може да се качите на един аероплан, може да пътувате с голяма бързина; в едно направление сте свободни. Като слезете на земята, и дойдете на сушата, на физическото поле, вие сте свободни. Вие в другите светове, ако идете, няма да бъдете свободни. В астралния свят ще бъдете толкоз свободни, колкото сте свободни в морето. В умствения свят ще бъдете толкоз свободни, колкото сте свободни в аероплана. На земята ще бъдеш свободен, ще ходиш свободно, навсякъде ще лягаш, ще ставаш. В аероплана не е така. Значи най-голямата свобода е тук на земята. Вие търсите друга свобода. Няма по-голяма свобода оттук. Ако ходиш в оня свят, ще се намериш в параход, в аероплан. При най-голямата свобода вие мислите, че тук сте в едно място на затвор. Че ние като идем на дургия свят, в другия свят искат разбиране. Трябва да слезеш от аероплана, да си свободен, да се качваш и да слизаш, и да се връщаш в аероплана. Ние ще ходим в оня свят да поправим погрешките. Като дойдем тук на земята, в свободата, тук правим произволите. Как ще мисли човек горе? Ти горе една погрешка не може да видиш. В астралния свят злото не може да видиш. Тук на земята ще видиш и злото и кривото. И тук на земята може да го изправиш. Как го разбирате? – Сега вие ще кажете: „Оплетохме се". Никак не сте (се) оплели. Да ви кажа как да се отплетеш. Ти си донесъл на

един художник изработено едно цвете, което е естествено, а другото изкуствено, но и двете миришат. Той не може да различи кое е изкуственото цвете и кое естественото. Казвам: Повикайте една пчела. Тя като дойде веднага кацне в естественото цвете. Казвам: Дето каца пчелата, там е естественото. Вие не може да познаете кое цвете е естествено и кое е изкуствено. Повикайте пчелата и дето кацне, то е естественото цвете. Кой ще ви покаже кои неща са добри? – Повикайте едно малко ваше чувство и там, дето вашето чувство каца, то е доброто. Там, дето вашата пчеличка каца, там е правото. Дето не каца, няма право. Дето вашите чувства не кацат, не е доброто. Дето вашите умствени пчелички не кацат, там не е правото. Дето кацат, там е правото. Дето е умът ви, там е правото. Там дето е сърцето ви, там е правото. Там, дето не е сърцето, там е злото. Там дето не е умът, там е безправието. Това са новите разбирания. Що е злото? – Там, дето не е сърцето. Що е доброто? – Там, дето е сърцето. Що е правото? – Там, дето е умът. Що е безправието? – Там, дето не е умът. Сега какво става? – Кацайте не на изкуствените цветя, но да кацате на естествените. Не на човешките цветя, но на Божествените. Сега ние кацаме все на нашите цветя и там иде нещастието. Еди кой си философ какво ще ви каже? – Не какво ще каже философът. Ние трябва да посеем Божественото семе, че цветята да растат, не да правим изкуствени цветя. Да посеем Божественото семе да израстне. Че туй Божественото цвете то да ни поднесе. Казвам: Когато ще кажете една дума „аз ви обичам", казвате: „Учителю, аз ви обичам". Аз седя някой път и аз като вас, и аз обичам. Колко ми е патила главата от такава обич. Аз разбирам, където и да ида, трябва да внеса своята светлина, топлина, моето благо да стане благо и на другите. Да може Божественото благо, което аз имам, да стане благо и за другите. Хората трябва да се ползуват колективно от него. Никой не живее за себе си, защото ние всички сме създадени само проводници на Божествената Любов, на Божествената Мъдрост и на Божествената Истина. Трябва да се стремим чрез нас, чрез всеки един, в малък размер като едно малко прозорче да мине светлината, да мине и топлината. Божественото в малкото или в голямото, това Божественото да мине през твоето сърце, през твоя ум. Сега как трябва да се основе бъдещето общество? Искам да се родят хората. Ще идем всички при Господа. Нали казват, че Господ ще ни съди. Знаете ли какво значи съдене? – Като идем в оня свят, Господ нищо няма да ни каже. Кой какъвто е, Господ ще го зарови в земята да види какво ще израстне. Ако е добър, ще изникне нещо и ще даде плод. Ако не е добър, от него какво ще стане? – От него ще излезе един магарешки трън. И тогава казвате: „Аз съм добър човек". Всинца като идем при Господа, Той има място, градина казва: Посадете го да видим какво ще даде. То е съдба, посаждане в земята. Тогава, който е добър, ще започне да се радва и като израстне из Божествената земя ще завърже и ще даде плод, и ще види Господ. Онзи,

който се мъчи, ще изсъхне и в него няма да има живот. И той ще израстне, но този магарешки трън само за 6 месеца ще бъде, като израстне, той ще изсъхне. Сега казват, че грешниците ще възкръснат само за 6 месеца. След 6 месеца ще изсъхнат. Праведните ще израстнат и няма да изсъхнат. Това е новото схващане. Така трябва да схващате нещата. – „Защо трябва да живеем добре“. Ще ви посадят. Казвате: „Какво ще правим в оня свят?“ – На Божествената нива ще ви посадят. Казвате: „Като се преродим“. Тази теория на прераждането е хубава, но има много криви разбирания. Вашето разбиране е тъй, както за една българска мома разправят. Тя се годява за много добър момък, много богат, милионер, къща има, хубав апартамент, няколко автомобили на нейно разположение, слугини, всичко туй. Тя си казва: „Намерих го“. След като се оженила, тя казва на майка си: „Мамо, нищо няма, ни апартамент, ни къща, ни слугини, излъгал ме е“. Гледам светът е пълен с лъжи. Дошъл някой, проповядва за Господа. Не ставайте проповедници на Господа. Какво ще проповядваш? – Говори за онова, което е. Не за онова, което не е. Като дойде някой при мене и ме пита: „Къде е Господ?“ Казвам: Не съм ходил при Него. Като ида при Него и се върна, ще ти кажа, и аз Го търся. Зная Го къде е, но не съм ходил. – „Защо не отиваш?“ – Казвам: Седя под някоя шубрачка скрит, чувам гласа му, като Адама, не ми издържа да се явя. Вие казвате, че не знаете къде е Господ. Знаете Го. Оставете вашите ерменски долапи. Оставете лъжливата любов, с която досега сте подхранвали нещата. Всяка лъжлива любов, оставете я. Туй, с което сме създадени, сме създадени. Ние сме създадени от една любов, която не е любов. Ние сме засега незаконородени деца. По линията на Каина някои вървят. Някои не вършат Волята Божия. Щом не вършиш Волята Божия, ти си незаконороден. Някой казва, че е чадо Божие. Как може някой да бъде чадо Божие и да върши престъпления и да няма никакво гризение на съвестта. Аз слушам от всички да казвате: „Не може да се живее“. Аз не искам вие да се насилвате. Някои искат да живеят добре. Ние да живеем добре тъй е невъзможно. Не може да живееш добре без да мислиш правилно. За да живееш добре, ти трябва да почувствуваш нещата, да ги възприемеш. Чувствата идат чрез закона на дишането. Чувството ще го възприемем и ще го опитаме. Едно чувство ще го издишаме навън и тогава ще кажем: „Господи, много ти благодаря за чувството, което ми даде. Господи, много Ти благодаря за хубавите мисли, които ми даде. Господи, много Ти благодаря за хубавите чувства, които ми даде. Благодаря Ти, че днес мога да направя едно малко добро дело. Същевременно работя за себе си, същевременно работя и за Царството Божие“. Аз като дойда при вас да ви проповядвам, не мислете, че ще дойда да ви убеждавам. Аз ще запаля. Аз имам една главня скрита в джоба си и след като ви приказвам, ще ви запаля дрехите и ще си замина. Паля ви, после да става каквото ще. Не искам да зная нищо. Ако сте добри, ще благодарите, ако сте от лошите, на пепел ще станете. Да горите, нищо

повече. Ще го запаля да гори. Добър ли е или лош, ще го запаля, да го видя мисли ли право или криво мисли. Да гори. Ама чакай. Не, не горение, горение. Христос казва: Огън дойдох да запаля в света. И ако светът е запален, какво има? – Вие мислите без огън да мине. Всички ще горите. Праведните ще горят и лошите ще горят. Едните ще изгорят, а другите ще просветнат в светлината. Едните ще се мъчат, ще горят праведните, ще изпращат любовта си навсякъде. То е светлината. Сега някои от вас казвате: „За онези от вас, които не са добри, зор има. А за онези от вас, които са добри, благословение има“. Казва Писанието: Един се взема, а друг се оставя.

Ако вие мислите, че В може да отиде до С, ако и двамата искат да се съберат при Бога, горе в А да се обичат, туй е добро. И двамата трябва да идат при Господа. Той ще ги благослови. И двамата ще слязат долу. Те ще идат при Бога да ги благослови. Когато се обичате, ако не идете при Бога, Той да ви благослови и мислите, че всичко тук на земята е, вие се лъжете. Лъжата е нещо, на което Бог не е дал санкция. Всяко нещо, което в нас няма Божествена санкция, то е лъжа. Всяко нещо в нас, което има Божествена санкция, то е добро и в мислите, и в чувствата, и в постъпките. Имаш мир в душата си. То е Божествена санкция. Имаш радост в душата си, то е Божествена санкция. Имаш здраве, то е Божествена санкция. Разболял си се, търси причината. Казвате: „Трябва да се носи“. Не, не, разгледай всичките работи, изчисти се. Някой път ти се ожесточаваш. Защо боледуваш? – Не съжалявай, че болестта е дошла. Не се ожесточавай имането си защо си го изгубил. Ще намериш причините. Сега аз не искам нито да ви насърчавам, нито да ви обезсърчавам. Но ще ви запаля. Кому роклята, кому гащите. Казва: „Огън дойдох да туря.“ Желая и вие където минете да палите, всички неща да горят. Тогава огънят всичко ще пречисти. Любовта е един свещен огън, който трябва да пречисти мислите. Божествената Любов е огън, който трябва да ни пречисти, че да се освободим, да се срещнем. Като срещнеш един брат, като те погледне, той има две очи. Двете очи показват физическия свят. Като видиш добър човек, показва накъде да ходиш. Двете очи показват от физическото към Божественото. Имаш едно цвете, двете ноздри са физическия свят. Цветето, което миришеш, то е Божественият свят. Към него ще излезеш. Там, дето е слънцето, там е Бог. Имаш една уста, но и тя има едно гърло, дето влиза въздуха, и друго, дето влиза храната в стомаха. И там е Господ. От физическия свят към Бога отиваш. От двете към едното отиваш. И всякога, когато се наклонявате към водата, там е Господ. Когато възприемате въздуха, там е Господ. Когато възприемате светлината, там е Господ. Където е слънцето, там е Господ. От където иде една свещенна мисъл, там е Господ. Откъдето иде едно свещено чувство, там е Господ. В тази посока всякога трябва да се движите. Навсякъде, нагоре, надолу,

наляво, надясно, накъдето и да е. И туй, което излиза от тебе, от себе си, отиваш към Бога. От Господа после ще се върнеш към себе си. Туй сега е донякъде едно правилно разбиране за всичко онова. Има още по-големи потънкости за правилното разбиране. За да се освободите от съвременните тревоги, за детето, (за) което се грижите, (за) майка му, която го е обичала; за цветето, което се грижите, сърцето, което го е обичало; за водата, който се грижи; за слънцето, което напича. Водата тече, въздуха се движи по единствената причина на слънцето. Слънцето кара и въздухът и водата. Всички ги кара слънцето. Какво означава това? – Слънцето казва: „Тъй, както аз служа на Господа и вие ще служите на Него така. Както аз се раздавам, пращам светлина, така и вие ще мязате на мене“. Как да живеем като слънцето? Как да се проявяваме? Като дойдем при едно растение, като дойдем при едно цветенце, окичено, като ме погледне казвам: Колко си хубаво. Господ казва: Не се безпокой. Ако аз се грижа за това цвете, което се облякло така хубаво, мислиш ли, че ти човекът, когото съм създал по свой образ и подобие, тебе ще оставя. Господ казва: Ще видиш своята погрешка, една неестествена мисъл. Ние трябва да станем естествени, да мислим хубаво. Сега ние мислим туй, което не е. Някой ме пита: Колко си добър? Аз се считам толкоз добър, колкото може да проявя Божествения живот. В даденият случай Божията доброта, която проявявам, то е моята доброта. Колкото може да проявя Божественото добро, то е доброто в мен. Колкото по-малко възприемам Божественото добро, толкоз по-малко съм добър. Та възможността е като дишането. Всички можете да бъдете добри, но трябва да възприемате в дадения случай повече. Нека остане във вас идеята, че Бог е безграничен, благ и добър. Вие ще видите колко сте лоши. Като речеш да идеш при Господа, усещаш едно колебание в себе си, не искаш да идеш при Бога. Мислиш, като те види, какво ще каже. Ти като ще отидеш при Господа, омий се, изпери си ризата. Като отидеш при Господа, ще се облечеш най-модерно. Няма да има нищо по тебе. Ще си вчешиш космите. Гурели няма да има. Ще идеш при Бога официален, и като те види Господ ще каже: Посадете го в земята. И всички както сте облечени официално, Господ ще каже: Посадете ги, и тогава като излезе ще видим кое е реално и кое не е. Реалното ще дойде с мене, нереалното ще окапе, както листата на растенията. Няма какво да плачете, но ще кажете: „Благодаря на Господа, че ме освободи от моите заблуждения. Всякой един разцвет на едно цвете, то е новото проявление на Бога. Ако едно цвете може да цъфне, така и аз всеки момент може да цъфна. И всеки момент може да се прояви хубавото. Така и моята душа може да се прояви“. Тъй щото не се обезсърчавайте от мъглата, от облаците, които засенчват вашето небе. Ако идете при Господа, небето веднага ще се изясни. Божественото слънце ще ви огрее. Като изгрее вашето слънце, всичко у вас ще възрасте и вие ще благодарите на Бога. Ако Бог не работи у нас, работата е друга. Сега аз вярвам, понеже сте запалени, ще се стоплите.

Няма да има някой, който да не стопли. Аз не намирам, че вие сте лоши. Ето къде намирам малката погрешка. Ние пишем на Господа, но пишем на Господа само на зор, когато сме. После някой от вас по няколко години не сте ходили при Господа. Той пита: Къде сте, а вие все си намирате работа. Казвате: „Ще идем" и мислите след 60 години ще идете. В годината поне веднъж трябва да ходите и да се върнете. Не там да останете. Като говорим да отидете при Господа, не говорим за умиране. Защото има едно ходене, което не е умиране. Него аз наричам възраждане. Като идеш при Господа, ще се възродиш. Всяка година да стане едно възраждане. Пък ако всеки месец може да правиш е по-хубаво. Ако и във всяка седмица правиш, още по-хубаво. Ако пък всеки ден по едно възраждане правиш, още по-хубаво. Ако всеки един час ходиш, хайде да го оставим. Казвам: Поне в годината едно възраждане, в месеца, в седмицата. Сега ви пожелавам в тази година да се възродите. Един наш брат го взеха, посяха го. Нашия брат Благо го посяха в земята, ще изникне. Досега каквото е правил, ще видим. Онова, което изникне, ще видим кое е Божествено и кое не е. Каквото остане долу, то е човешкото. Каквото излезе сега, то е Божественото. Като минавам, казва: „Учителю, искам да пиша за бъдеще". Казвам: Сега ще те посеят. Той разбира работите. Той отишъл там да дава светлина на хората. Запалил свещта си и ги търси, чете своите стихотворения. Казвате: „Как да го разберем?" Както и да го разберете, все е право. Някой казват, че вечерно време, ние сме обърнати с главата надолу. Земята като се обръща вечерно време се намираме с главата надолу. Не, нашето направление е горе. Небето е над нас, както и земята да се обръща. Каквото и положение да завземе, ние имаме само туй положение нагоре. Като се върти земята ние имаме положение нагоре. Нагоре и надолу, то е все нагоре. Няма надолу. Надолу в света е гъстата материя. Туй, което отвлича вниманието ни, то е долу. Всяко нещо, което ни отделя от Бога, то е долу. Всяко нещо, което ни привлича към Бога, то е горе. Небето показва стремеж нагоре. Там, дето Бог създал всичките звезди, те като светят казват: „Бог в нас работи". От слънцето казват: „Бог в нас работи". Звездите казват: „Бог в нас работи". Всяко едно растение говори: „Бог работи в нас". Там, дето не работи, има разрушение, смърт, смрад, нещастие. Господ казва: Тук работят падналите духове. Видиш нещо, което гние – там другите работят. Кое е по-хубаво сега?

Та казвам: Гледайте сега като ви посадят да бъдете готови, поне да имате плод. Какво ще занесете вие в оня свят? – В оня свят ще ви посадят. Най-първо ще изникнете в едно цвете. Сега да ви разправям съвсем ще се объркате. Ще изникнете в едно цвете, едно кокиче, ще дойдат ще ви помиришат. Някоя бубулечка ще дойде, някой човек ще ви помирише.

Христос казва: „Аз съм Живият хляб слязъл и който Ме яде, има живот."

Ако разбираме буквално, ще извадим криво заключение. Казвате: „Ние като умрем“. Че ти като умреш, ще се разпростреш във всичките хора. Ще влезеш и ще се простреш във всичките хора. Ще се разпростреш навсякъде между добри и лоши. След малко ще започнеш да се събираш и в туй събиране там ще имаш опитности. Много хубаво е, красиво е това нещо. Когато Господ дойде в градината, нито един от вас да не е скрит. И като Адама да каже: Чух гласа Ти, но се убоях. Но да кажете: Ето ме Господи! Сега Господ ще те намери и ще каже: Какво търсиш тук? Ще започнеш да се извиняваш. Не искам да повтаряте онази погрешка, която Адам направи. Като каже: Адаме, къде си? Кажи: Ето ме Господи. Проводи ме Господи, аз ще ида да извърша Твоята Воля. Имаме един пример. Няма да бъдете и като Йона. Каза му Господ да иде в Ниневия, той взима пари, качва се на кораб и отива за Испания. Като го хвърлят от кораба, гълта го рибата, седи три дни в рибата и рибата го изхвърли навън, изникна Йон. Казва: „Господи, отивам да проповядвам!“

Та казвам: Като ви каже Господ: Къде сте?, не се страхувайте, излезте. Някои от вас казват: „Какво ще кажем на Господа? Страх ни е“. Има един страх, той е неразумен страх. Бих желал всички да имате разумния страх. В разумния страх, погрешките се поправят, а в неразумния страх, погрешките не се поправят. Идете при Господа и каквото ви каже, кажете: „Всичко ще го поправя“. Ще кажеш: „Всичко това, аз ще ида да го поправя“. Че как ще бъдете вие щастливи в света, ако Бог не е във вашия живот. Ако той не съизволява, как ще бъдете щастливи? Вие обичате някого. Ако Бог не съизволява с него, как ще бъдете щастливи? Вие служите някаква служба, Бог не съизволява със службата, как ще бъдете щастливи? Някъде отидете да работите и Бог съизволява с работата, радостен си. Завържеш приятелство с някого, Бог съизволява. Радостен си. Каквато и работа да вършиш, щом Бог съизволява, ти си радостен. Щом Бог съизволява, значи вървим по Божествения път на Любовта. Тогава има един свят красив. Каквато и работа да вършиш, ще бъдеш радостен. Гледайте работата, която вършите да съизволява Господ каквато работа и да е. Миеш ли, переш ли, каквато и работа да е, в която Бог съизволява, то е благословение. Каквато и да е погрешна работа, в която Бог не съизволява, ти не може да бъдеш радостен. Той ти казва: Прави каквото искаш, тази работа не може да бъде.

Сега какво остава в ума ви? – Не искам да остане във вас мисълта, че сте грешни. Искам да остане идеята във вас, че имате много задачи неразрешени, много работи недовършени, които трябва да се свършат. Каквото има да свършим, да се свърши. Казвате: „Много грешни сме“. Не, много задачи неразрешени има, трябва да се разрешат. (Учителят взима цигулката). Туй, което не се огъва, туй, което не се изкривява – Истина се

зове. Тя носи свобода, защото нейното Царство е цялата вселена. Туй, което не се огъва е Мъдростта. Тя е силната в света, с нея Бог озарява своето лице. Туй, което не се окалва, туй, което е вечно, нарича се Любов. (Учителят чете една от темите). Казано е, чистите по сърце. Този брат е хубаво говорил, но не го разбира, той наизуст го е научил. Той казва: Две по две е четири, но защо е четири, той не знае. Това са земни работи. От физическия свят, винаги означава един преходен свят, който трябва да се разшири. Квадратът означава законът на вечността. Понеже, което става в Божественият свят, само физическият свят дава възможност Божествения свят да се прояви, да има разнообразие. Понеже в Божествения свят промяна и измяна няма, той е неизменен. Божественото във физическия свят трябва да се прояви. Казвам: Физическият свят е едно проявление на Божественият свят. Като идем при Бога от физическия свят ще намерим туй, за което сме копняли, ще го намерим. Ако искаме да видим Славата Божия, трябва да дойдем тук, да я видим между големите противоречия, които съществуват. Тук ще видим в какво седи Славата Божия. Казва Христос: От тия камъни Бог е в състояние, може да направи чада на Авраама. Ще вярвате, че като идете при Него, Той всичко може да направи от вас. Като започнете да (мислите) ще ви дойде на ум как да решите задачата. Една сестра дойде при мене и ми се оплаква. Казва: „В комисията имало един страшен и от сега треперя“. Казвам: Не се плаши. Господ е и в този страшния. Господ е скрит вътре. Казва: „Треперя“. Казвам: Няма нищо. Иди, казвам, с разумния страх, не с неразумния страх. После дойде и казва: „То не било толкоз лошо“. Казвам: Светът и животът не е така лошав, както вие го предполагате. В най-лошия живот, Господ е скрит, и в дявола Господ е скрит. Дяволът ви мъчи, Господ го гледа как ви мъчи, Той ви наблюдава. Дяволът не вижда Господа. Той го вижда какво прави. След като ви надупчи дяволът, Господ му удари две плесници и дяволът изчезне. Като му плесне две плесници, казваш: „Олекна ми“. Ти усещаш, че нещо ти олекнало на душата. Весел си вече. Господ казва: Така не се дупчи. Той казва: Иди на този Дух да му занесеш нещо хубаво. Той като дойде, мушне те. Той не изпълнява Волята Божия. Като онази слугиня, дето детето все плачело и тя го варди. И тя го ощипе, казва: „Заради тебе не мога да видя своя възлюбен“. Не зная какво става на това дете, то все плаче, а пък слугинята го щипе. Тази майка да не оставя детето слугинята да го развожда. Нека слугинята да иде при своя възлюблен, а тя да седи при своето възлюблено дете. Сега не оставяйте вашите свещени идеи да ги развождат другите с кончета. Всеки един от вас, сам да развожда своята добродетел, своята правда с количката, да тръгне с тях да ги развожда. Вашето детенце като върви и вие с него заедно. Те ще ви възпитат. Като, че те нищо не знаят, пък вие ще им разправяте. После те ще ви дадат. Едно малко дете казва: „Татко, защо ме обичаш?“ Бащата казва: „Обичам те, защото те родих“. – „А не, не че си ме родил. Ти ме обичаш, защото

намери Господа чрез мене“. Децата ние ги обичаме, понеже на тях е Царството Божие. Всеки човек, чрез когото ние намираме Господа, ние ще го обичаме. Всеки човек, чрез когото ние не намираме Господа, ние не можеме да го обичаме.

Тази мисъл да остане.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Тази година много задачи добре ще се разрешат.

XVII година.
18 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 2 февруари 1938 г., сряда – 5 ч. с.
Изгрев – София.

1938_02_04 Законът на хармонията в тялото
лекция на Младежкия окултен клас

ЗАКОНЪТ НА ХАРМОНИЯТА В ТЯЛОТО

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Каква беше основната мисъл на миналата лекция? /Каза се./ Какво произведение е страхът? Има го в човека и в животните го има. Всичките животни и големите, и малките имат нещо от страха. Кои същества притежават страха повече, кои по-малко и кои никак не притежават страха? Кои същества имат най-много страх и кои нямат?

Представете си, че вас ви оставят в тъмна стая и ви е страх. Някои деца ги страх от тъмната стая. Децата, когато чувстват, че няма никой около тях, плачат. Когато човек е гладен, страхът се събужда в него в един смисъл; когато човек е богат, страхът се събужда в друг смисъл. Например, гладният се плаши да не умре. Богатият се плаши да не го оберат. Ученият се плаши да не би да изгуби знанието. Ученият, който учи, се плаши да не би да изгуби нещо. Сега може да направим една философска дефиниция, по какво се отличава един страх, по какво се отличава други, изобщо по какво се отличават тия страхове?

Да ви дам едно изречение да го корегираме: Има едно нещо ценно в живота – да дишаш добре. Изказано ли е правилно? Каква форма трябва да се тури, за да бъде най-добре? С каква дума друга, може да замените думата „добре?“ /Дълбоко/. Тогава, ако турим „дълбоко“, какво означава „дълбочина“? – Да диша човек дълбоко. Но в трептенията на думата „дълбоко“ и думата „дишаш“, в тоновете на тия двете думи, няма хармония, не са хармонични. Да дишаш дълбоко, повтаря се сричката „да“. „Д“-то се повтаря три пъти. И при „добре“ се повтаря.

Я сега изпейте: „Аз мога да дишам вече добре“. /Всички изпяхме: „Аз мога да дишам вече добре“/.

Ако кажем, че едно се отнася към две, към три и т.н. /1:2:3:4:5:6:7:8:9/. Отношението се поставя така: Едно към три какво е? – Терца. Едно към четири е кварта. Едно към пет – квинта, едно към шест – секста, едно към седем – септима. Сега какво ни интересува нас терцата? Но терцата това е отношение на живи същества. Двама приятели, това е секунда. /Няма хармония/. Има хармония, но всякога между двама приятели изниква едно разногласие. Разногласие изниква понеже едното е мощно число. Числото

1 /едно/ съдържа тия, мощните, сили в себе си. Числото 2 /две/ носи мекота. В това число едно, ти може да станеш на пепел, а в числото две може да се удавиш. Двете представя голяма чиста река. Но човек в чистите води и в най-бистрите води се дави. Сега всичките хора са свикнали да мислят обикновено, животът им да е уреден. Но човек може и в най-добрия живот да се удави. И в най-лошия живот нищо няма да остане, но и в най-добрия живот нищо няма да остане. Питам: Ако се обърнеш на пепел, и ако се удавиш, каква е разликата? Да допуснем, че и двете може да станат. Следователно, за да не се удавиш, трите, това е терцата. Терцата е мост, който се прави на двата бряга – 1 /едно/ е първия бряг, 2 /две/ е втория бряг – 3 /трите/ е мостът, който съединява противоречията. Те са двата бряга, тук текат мощни сили на природата, и меките, и силните. Между двама души приятели ти не може да се намесиш. Може ли да влезеш между двама приятели, които се обичат? – Не може, завличат те и двамата. Ако се намесиш, ще те завлекат. Често всичките стълкновения произтичат, че те искат да се намесят между числото едно и две, да влезеш вътре. Който се намеси там, или ще изгори, или ще се удави. Това е най-грубата страна.

Двама музиканти трябва да се родят сега. Отношение трябва да се създаде. Терцата вече създава едно отношение хармонично. Тази терца може да бъде голяма и малка терца. Каква е разликата между голямата и малката терца? /В обема. Голямата терца има два тона, малката има тон и половина./ Защо сега голямата има два тона, то е като правило, защо малката има тон и половина? Защо е така? Че е така, тъй е, но защо е така? /Различен характер имат. Голямата терца звучи мажорно, малката – миньорно/. Голямата терца може да те избави на пепел да не станеш, а пък малката терца ще те избави, да не се удавиш. В малката терца ще се удавиш, в голямата, ако не разбираш закона, на пепел ще станеш. В музиката има тънки страни. Не е лесна работа. В музиката, когато някой пее или когато свири, като свириш на пиано, при такъв един инструмент, трябва да вземеш известни пози. Когато някой пее, ти не трябва да се приближаваш много до него и не трябва да се отдалечиш много от него. От един певец, публиката трябва да се постави на едно разстояние. Някой път в театъра вземат първите места, или в една консерватория, дето се дават концерти, едни отиват на първите места, други – на последните. За някои хора първото место съответствува, за други – вторите, третите. Всеки трябва да избере такова място, дето звукът ще иде най-добре до ухото, ще произведе най-добри трептения. Сега някой казва: „Безразлично е дали съм на края.“ Не е безразлично. Но от какво зависи пеенето на човека? Една теория. От какво зависи, толкоз вие сте учили по музиката, свирили сте по музиката. Човек трябва да се роди музикален. Той трябва да се роди музикален и цялото му тяло музикално да трепти, като че треперят

мускулите, да се образуват тоновете. Някои певци, като ги е страх, от страх се образуват тоновете. Тези тонове са меки. Когато те е страх, ще образуваш един мек тон, когато не те е страх ще образуваш един твърд тон. Страхливите образуват меките, треперливите тонове. То не са тремоли, но колоритно, малко трепери. И човек, за да пее и за да свири, трябва да бъде музикален. Не само да има орган на музиката, но цялото му тяло трябва да издава музика. Всеки трепет, всяко движение трябва да бъде музикално. Когато някой свири или когато някой пее, ако на лъжичката му не издава музика, тогава дрезгав излиза гласът. Онзи, който свири дрезгаво, на лъжичката му не излиза музика. Когато на лъжичката има топлина, тогава тоновете са много верни. Туй е вярно и за пианисти, и за цигулари, и за певци – законът е се един и същ. Не всичките хора имат музика в себе си. Всичките хора не са музикални. Всички музикално не треперят. Като те е страх, музикално да трепериш. Като мислиш, музикално да мислиш. Като вървиш, музикално да вървиш. Не като вървиш да тропаш. Музикалното вървене е тихо, едва стъпва, ритмично. Никой да не те усеща. /Учителят показва, върви тихо, едва се докосва до земята/. Аз като вървя слушам краката си, музикално зная какъв тон издават. Понякой път аз започвам да ходя, рядко употребявам секунди, някой път употребявам терци, кварти, квинти, в редки случаи употребявам нони, ундецими и т.н.

Музиката трябва да се вземе като възпитателен метод. В природата музиката съществува като възпитателно средство за човека. Страданията са все миньорни методи. Страданията са музикални парчета. Като започнеш да страдаш, това са музикални парчета. Професорът е много взискателен, казва: „Повтори, повтори, не вземаш верно, коригирай, коригирай!“ Най-после не те оставя, не ти дава нов урок. Прати те професорът пак, наново да учиш и ти стане неприятен животът. За да ти стане приятен научи се да пееш. Какво има от туй? Казва: „Аз не съм роден да пея“. Ами за какво си роден? Че като ядеш това е музика. Имаш арфа с 32 струни. Ти пееш. Таман разгневиш се някому, като се разгневиш, удряш тъпана. Вие не може да видите в малките работи красотата, която съществува в природата. Гледате на външната страна, която не е съществена. Гледате на хубавите дрехи, как е облечен, обущата, шапката. Те са второстепенни работи тия. Най-първо, една дреха за да бъде хубава, ти трябва да имаш едно тяло построено музикално. Тогава казвам: На каква музикална форма е създадена ръката? – Терца: Китката, лакетната част и раменната. Пръстите и те са създадени по терца. От мисълта до чувствата на човека това е секунда. От мислите до човешките постъпки е терца, а от реализирането на нещата, това е кварта. Да ви приложа музиката. Пръстите на ръката това е петолинието. Ръката е петолиние, на което са написани нотите. Петолинието не е нещо произволно. Онези, гениалните музиканти са го взели от ръката. Сега това на вас не ви дошло на ум.

Петолинието – това са петте пръсти на ръката. Под петолинието, под малкия пръст, е „ре“. На първата линия, на малкия пръст е „ми“, на безимения – „сол“, на средния – „си“, на четвъртия – „ре“ горно. Показалецът показва движение. Я вземете „ре“ на четвъртия пръст. Показалецът иска да направи всичките хора да се движат, трябва да направят това музикално. Тогава аз, ако съм един певец, искам да науча „ми“-то правилно да го пея, ще хвана малкия пръст. Той ще ме научи правилно да пея „ми“. Правилно да пея „сол“ ще ме научи безимения пръст. Средният ще ме научи правилно да пея „си“. То е Божественото в света, то е Божествената правда и човешката правда. „Сол“ има винаги връзка, то е красотата на нещата, то е узрелият плод, който носи красотата, нещо изработено в себе си. Като се изучава хиромантически, когато този пръст е дълъг и добре устроен, всички са музикални, обичат природата, красотата, естествените науки. Които не са музикални, този пръст не е развит. Като се развие добре безименния пръст, наричам го „слънчев пръст“, другите го наричат безимен. Малкият пръст е Меркурий, безименият е на Слънцето, средният е на Сатурн, показалецът на Юпитер. А палецът на кого? – Нека остане нещо, което да не знаете. Дайте ми една форма на „ми“. Де е „до“? Какъв тон е „фа“? То се ражда между двама. „Фа“-то носи качества на „ми“-то, носи качества и на „сол“. Ние може да поставим този закон така: Тия ноти, които са отгоре и тия ноти, които са отдолу не са еднакви. Нотите, които са горе, са силните ноти, под и над кривината. Фиг. 1.19

/Фиг. 1.19/ У някои хора така е направена устата – една музикална линия. Двете страни на устата са изпъкналите части на линията. Трябва да се знае, как тази уста е създадена приблизително.

Но сега може да минем от терцата към квадрата. Някой път линията на устата е права, някой път е вдлъбната, но ще вземете линията на горната устна, не линията, която се образува от допирането на двете устни. Сега за да възпита човека, природата го създала по известни закони на хармонията. Човека докато не се запознае със строежа на хармонията, по която тялото е създадено, не може да се възпита. Съвремените хора искат да живеят добре. Трябва да разбираш законите. За да можеш да пееш, ти трябва да разбираш законите на музиката. За да можеш да свириш, ти трябва да разбираш законите на музиката. За да може да живееш добър живот, това е най-великата музика, която съществува. Животът не е нищо друго освен велика симфония в света. И най-великото нещо, което е създадено, външната форма на живота, това е велика симфония. Трябва да разбирате живота, тази хармония трябва да разбирате. Вие искате да бъдете щастливи в живота. Че щастието е обосновано на един разумен

живот. Вие искате да благувате, но благото съществува по един велик закон на хармонията. Искате да бъдете добри и справедливи, каквото и да е, това са положения, които могат да се придобият, ако имате знание. Изучавайте човека! Казвам: От чувствата на човека трябва да започнете. Яденето е секунда. Всичките хора, които бързат, те вървят по закона на секундата. Току вземе секундата, колкото искаш секунди: „До“, „ре“, „до“, „ре“, „до“, „ре“, „до“, „ре“. „Ми“, „фа“, „ми“, „фа“, „фа“, „сол“, „ла“, „си“, „си“, „до“, горно „ре“.

Сега каква е разликата между „ре“ в първата октава и „ре“ във втората октава? Да допуснем, че в първата октава основният тон има 32 трептения. Във втората октава „ре“ колко трептения ще има? Сега в съвременния живот ето къде има едно опущение. Ние мислим, че не знаем някои работи. Най-първо знанието започва от един усет. И в музиката има усети. То е най-низшето чувство, с което може да се събуди твоето музикално съзнание. Пробуждането на съзнанието става по музикален начин. Може да те пробудят или чрез някоя миньорна терца, или мажорна. Тогава ето как се определя: В мажорната терца дава ти се нещо, затова е мажорна, половина ти е дадено, а в миньорната нещо ти е взето. В мажорната ти е дадено, затова тя има два тона и половина, в миньорната ти е взето. Но можорната има и друго тълкувание. В една мажорна терца, ти обичаш да взимаш отнякъде. Миньорната показва, че обичаш да даваш.

Та най-първо ще видиш, пръстът е построен на терца. Като погледнеш формата, има закон. Като погледнеш един пръст да знаеш, този пръст мажорна терца ли е или миньорна? На тази терца дават ли, или вземат? Или той сам взема, или той сам дава. Философски работи. Сега като слушате туй знание може да го приложите. Да кажем, дълги са ти пръстите, или къси. Пръстите как са построени? Ако пръстите са къси, какво означават? В пианото как са създадени басовите корди? Те са дълги. Следователно, щом пръстите са дълги, това са басови корди. Щом пръстите са къси, вече имате високите тонове в горните октави. Следователно този, който има къси пръсти, той иска всякога в малко време много работа да свърши. Нали тази струна, която е къса, много трепери. В малко време дава хиляди трептения повече отколкото голямата. Голямата струна, като бутнеш в пианото тя ще даде най-малко трептения. Най-долната ще даде най-малко трептения, най-горната като бутнеш, ще даде много повече трептения. Ти ще кажеш: „Аз искам бързо“. Хубаво, не може само бързо. Знаете ли колко струни има? Има много струни у човека, те са наредени тия струни. Бутнеш някой път някоя струна, някой път басова, някой път сопранова, но различни са постиженията, които може да добиеш. Вие някой път, ако бутнете някоя басова корда, ще произведете един тон. Те са поставени на известни отношения. Отношение имат. Този,

малкият пръст у човека, какво отношение има към безименния? Към първия пръст, каква пропорция, какво отношение има? Щом хората започват да стават страхливи, щом започва да се образува страхът у хората, този, палеца го крият. Палецът съставя главата на човека, която мисли. Палецът у човека не е нищо друго освен главата на човека, която мисли. Че има едно отношение, то е следното. Когато човека замерват с камъни, той най-първо си крие главата. Щом хвърлят камък, той си наведе главата. Щом човек започне да се страхува, той си крие палеца. Понякой път хората крият палеца да не би да им ударят главата. Крие си палеца, страх има. Щом му вървят работите, току палецът е отгоре над другите пръсти. Някой държи показалеца си вдигнат, а другите пръсти свити. Който иска много да се прослави в света, той така си носи показалеца. Някой път учителят като влиза в клас, показва показалеца. Казва: „Знаеш аз съм Юпитер“. И вие като ходите, дигнете пръста нагоре. Хубаво вдигате единия пръст нагоре, ами като дигнете двете ръце нагоре, какво е това? Двете ръце това са два симфонически оркестъра, които се състезават. Аз ги наричам басова и сопранова партиди – междина се образува. Тогава според вас, коя е сопранова партида и коя е басовата? Ами тия работи трябва да ги проверявате. Има закон, че природата създала човека разумно. Бог, който създал човека, го създал по известни закони. Сега се изучава човека, създаден по образ и подобие. Но то е глас в пустиня. Как е създаден? Казва: „Страшно и чудно съм създаден“. Всички религиозни хора цитират, че страшно и чудно е създаден човек. В какво седи чудното и страшното?

Тогава петолинието го имате и на лицето. Под брадата е първата линия. Устата е втората. Под носа е третата, очите са четвъртата, петата линия е при косата. Пак ноти имате. Някои ноти са написани на брадата долу. Широкото лице е за мене едно музикално парче. Високото лице е друго музикално парче. Един човек с отворени очи е музикално парче, с един дълъг и слеснат нос е друго музикално парче. С къс нос е друго музикално парче. Като гледам човешкото лице мога да взема цигулката и да ви свиря веднага. Като погледна лицето на човека, може да ви изпея една песен, аз рисувам музикално. Музиката на природата доста добре я чета.

/Една сестра пита: „Какво ще ни кажете за Падаревски?“/ Една гениална памет. Възприема малко работи, дълго време ги задържа. Падаревски е човек с грамадна енергия, събрана, не може да намери място да излезе навън. От голямо притеснение остарял. Тъй както го видях в Америка, много красив човек беше, с лице валчесто, лунно, всичките моми лудуваха по него. На един концерт ще се съберат стотици да им се подписва. Невръстения го беше хванала от подписване, че беше отишъл шест месеца да си почива. Той иска да се отнесе хубаво, внимателно, деликатно, като

музикант, че после трябваше шест месеца да си почива. Как се създала тази памет?/ В туй отношение показва, че духът ценил душата, умът – сърцето. Той е пропуснал нещо. Очите както са създадени, те са очи на един гениален човек, но не може да намери разрешение. Затворените очи показват, че той не е намерил разрешението на живота. Той свири „Лунната соната", но какво означава? „Лунната соната" има приложение при слънчевата светлина. „Лунната соната" тъй, както се свири изстудява човека. Човек става с някое сухо религиозно чувстване. Всичките религиозни хора са все „лунни сонати". Вие обичате ли тия изсъхналите? Една „Лунна соната" изсъхва човека. След като си прекарал един топъл ден, че се набрала излишна енергия, няма какво да прави човек, тогава като те погледне „лунната соната", като мед пада на човека. Това е музика, музикално разгледан въпроса. „Лунната соната" е една модулация на самия живот. Да се модулира, да се вглъби в себе си. Понеже в слънчевата светлина или в щастието на човека, той се разсейва, така се разширява, не може да се познае. В „Лунната соната" при тъмнина се ограничава, човек се събира в себе си, започва да се буди съзнанието, да си даде отчет. Разбирам, когато човек си дава отчет за живота, то е „Лунната соната", какво си спечелил. Има нещо, което трябва да придобиеш в живота. Казвам: Има музика в природата, която ще учите. Ще плачете, ще тъжите, но трябва да учите. Всичко правете, но учете. Може да се обезсърчаваш, но учи. Ама може да дойде отчаянието, учи! Безмислен е животът, учи! Учи, нищо повече. При всичките неща учи! Учението е, което спасява човека. И след туй ще дойде, ще служиш. След служението ще дойде приложението. Служението има приложение, при приложението идат резултатите. Ние търсим резултати.

Щастието е вече завършен процес. Щастието е завършен процес на учението на сърцето и на слугуването на сърцето, на учението на ума и на служението на ума, на учението на душата и на служението на душата, на учението на духа, и на служението на духа. Това е щастието. Който не се е учил в тия четири свята и който не е служил, той щастлив не може да бъде. Вземете един музикант, той много лесно решава акордите. Веднага като седне, разрешава мъчнотиите и коригира много лесно. Някъде има акорди, някъде няма. Но в обикновения живот не може да коригираме, не може да се съпоставим. Тогава като погледнеш ръката си, партитура е. Гледаш ръката си, искаш да работиш, партитура е. Отде трябва да захванеш? Ако разглеждаш своето достойнство, ще започнеш от първия пръст. Ако разглеждаш в света, дали нещата са прави, ще започнеш от средния. Ако разглеждаш красотата в природата ще започнеш от безименния. Ако практически трябва да се разбира, ще започнеш от малкия. Ако започнеш работата от великото Божественото, ще започнеш от палеца. Искаш да направиш нещо музикално, велико, ще започнеш от

палеца. Партитурата е в палеца. Сега вие казвате: „Кое е онова, от което човек се учи?“ По закона на наследствеността хиляди поколения в него са работили, хиляди поколения преди него са учили музика. И Падаревски е кръшнал, той има повече възможности, отколкото е постигнал. Единствената малка погрешка е там, че той добил от музиката повече пари отколкото му трябват и с това се е спънал. Така се спъна и Кубилик. Само че Падаревски се е спънал разумно. Той се е спънал, че станал музикант политик. Той обичал политиката много. Като отива да свири, той иска да помогне на своето отечество. Тъй както е построена главата е много музикално построена, валчеста, издръжлива, като намисли нещо не се отказва. Падаревски това е едно общество. Падаревски е личност, но що е личност? – Колективитет от хиляди същества на едно място. Колективитетът е цял народ. И зависи, ако в него има хора учени, които да изразят неговите копнежи. Всичките хора имат една погрешка: Те обичат да се сърдят на природата. Човек от природата трябва да се учи. По-добра възпитателка от природата няма. Тя е безлична. Природата не обръща внимание, какво ти мислиш. Безлична е, тя иска правилно да станат нещата. И когато те надарява и когато те наказва няма нищо лично в себе си. Казва: „Не правиш добре!“ Ще ти каже нещата тъй както са. Нито те хвали, нито те укорява. Та като дойдете до природата, тя казва: „Направи нещо. Мисли право!“ И този закон е верен. В едно училище, да кажем, някой иска да бъде добър. Ти в едно музикално училище за да бъдеш добър, ти трябва да се учиш добре, да пееш добре. При всичките професори да учиш добре, те ще имат добро мнение за тебе. Но ако не се учиш добре, не пееш добре, каквото и да направиш и да си богат, ще погледнат, ти нямаш цена. Но, ако се учиш добре и ако пееш добре, ти вече имаш цена. Аз ви казвам понякой път: Живейте добре! Вие казвате: „Защо?“ Да живееш добре, значи да учиш, да пееш добре. Тогава вратата ти ще бъде отворена в живота. Вие се спирате и казвате: „Много хубаво пее“. Нека ти бъде поощрение. Значи, учи се и пей, ума си и сърцето си тури на работа. Казвам: Турете всичкото желание на вашето сърце и стремежа на вашата душа да се учите, да пеете. Не може да работиш, ако не знаеш да пееш. Не може да работиш, ако не знаеш да свириш. Аз, ако съм на вашето място, ако исках да образувам в себе си закона на търпението, щях да взема една цигулка, един лък и най-първо ще се уча на търпение. Бавно ще дърпам лъка по струните на цигулката. Това ще правя и без да имам цигулка, като че свиря с цигулка. После ще започна по-бързо да движа лъка. Падаревски като свири, ту на една страна, ту на друга, после едната ръка отгоре, другата отдолу. Падаревски е един опит, който прави едно общество за приложение на музиката. Той свири хубаво, не си отваря очите, със затворени очи свири. Той мисли. Той като мисли свири. Ако си отвори очите ще си отвлича вниманието. Както са построени очите показват една гениална памет. Добър изпълнител е той.

Пък някой път вие много си държите очите отворени. Той като сяда на пианото, си държи очите затворени. Вие примижавате, недовиждате нещо. Запример, защо не се запитате. Седите вие, наведете очите надолу и гледате. Вие държите очите си надолу, мислите дали ви гледат. Не. Гледате природата през една малка цепнатина, понеже ще имате повече интензивно желание да видите. Някои свиват очите си. Когато светлината е много силна човек свива очите си, за да възприеме по-малко светлина, да не става дразнене на нервната система излишно. Та нали в модата някой път турят мрежа на очите. Туркините нали носят яшмаци? Знаеш как са се образували яшмаците? Понеже жените, като децата са любопитни. Тази, която има яшмак, тя само през малките дупчици вижда повече, отколкото през големите. През големите дупки виждаме много работи, но вниманието е интензивно насочено, когато малко неща виждаме. В дадения случай, човек за да прогресира в света, малко работи трябва да го интересуват. Целият свят представя едно поле за научни изследвания. С хиляди години има какво да учите.

Та първото нещо, дръжте идеята в ума си, че вие имате известни заложби, нещо заложено във вас, което вие трябва да обработите. Онова, което вие свършите, то ще ви ползува. А пък когато всичките хора работят в света, каквото придобият, един ден то ще бъде общо достояние за всички. За бъдеще всичките тия велики музиканти каквото придобият те ще го вложат за общ капитал на цялото човечество. Тъй щото, след време малките деца ще свирят като Падаревски. Децата на 5–6–10 години ще свирят като Падаревски. Сега понякой път човек изждивява 30 години и едва може да постигне нещо. Казва после: „Остарях“.

Каква мисъл сега остана в ума ви? Човек е музикално създаден по закона на хармонията. Едва сега в музиката се изучава отношението на секундата, терцата, квартата, квинтата и т.н. То е външната страна на човека. Запример, ти искаш да си туриш шапката. Една шапка каква песен ще изпее? Като туриш шапката какъв тон ще издаде? Като туриш шапката да чуеш тона на шапката. Или обуваш си обущата, чувате ли вие тона на вашите обуща? Или вечерно време изуваш чорапите си, чувате ли тона на чорапите? Или обличаш горното или долното палто, или жилетката. Всичко каквото туряш тон си има, има музикален тон. Колко хубави работи има, вие не ги слушате. Туряте го, не знаете как да пеете. Копчетата, които сте турили, каквото и да турите, се музикална страна има. Сега туй трябва да бъде за поощрение, не само една подбуда, само да подкупи човека, но казвам: Законът, по който човек е създаден, всичките работи, които върши, трябва да знае, че седи в един музикален свят и да ги върши добре. Човек няма да седи се на едно и също положение. Забележете в една терца. Терцата е един триъгълник. Квартата е квадрат.

Ако поставите един триъгълник с върха нагоре и ако през всеки връх прекараш права, то ще се образува друг по-голям триъгълник, който ще бъде обърнат с върха надолу. Или законът е, че вие трябва да разбирате закона на ритъма, на хармонията. Че всякога едно музикално състояние има две пози: едната е обърната нагоре, другата надолу. Едната е движение на горе, другата е движение надолу. Който не разбира така идат противоречията в живота. Туй е, което наричаме изгубване равновесие. Някой път човек върви и пада на земята. Аз го обяснявам музикално. Сменило се състоянието, туй движение не е нагоре, но туй движение е надолу. Тогава внезапно туй движение, което е надолу човек пада на страната си. Та смяната трябва да бъде разумна. Трябва да има едно завиване да се смени движението. Нали когато имате един завой, какво правят инженерите, когато поставят релсите? Те са поставени хоризонтално, но имат един наклон, математически определен. Този наклон се прави за да се балансират силите в туй криво движение. Ако са направени право, ще изскочи влакът из своите релси. Когато казваме: Човек трябва да знае да се обхожда, той трябва да разбира законите на сърцето си, законите на своя ум. Не мислете, че всякъде може да се оцени едно ваше чувство. Някъде, като погледнете хората, да знаете какво обичат, какво да им изпеете. Аз, например, съм слушал да казват: „Ние трябва да се обичаме“. Под думата „обичаме“ аз разбирам нещо много велико. То значи всичко онова, което природата определила, да направим един опит. Обичта не е нещо ограничено. То е безбрежен, безграничен свят, хиляди възможности има. Трябва да покажеш възможностите. Ти в този начин на любовта трябва да разбираш нейния метод. Например, „любов“ и „обич“ не се пишат еднакво. „Обич“ на български се пише с „О“. Ти трябва да знаеш как да въртиш колелото. При обичта колелото може да въртиш. Трябва да бъдеш земеделец, трябва да знаеш, как да посаждаш семената. А пък любовта тя услужва, тя дава на слабите – навсякъде показваш двете си ръце. Даваш ръката от себе си хващаш някого да дадеш нещо, помагаш му навсякъде. С обичта се услужва, с любовта се помага. Думата „любов“ помага, а обичта услужва. Та и в музиката имате две категории. Едните тонове помагат, другите услужват. Две съществени качества на тоновете: едните услужват, а другите помагат. Онези музиканти, които разбират това, казват, че имат израз, вдъхновение, разно го кръщават. Едни музиканти работят едновременно с обичта. Обич трябва да имаш и любов трябва да имаш в музиката. Сега във вас остава идеята: Тази работа не е за нас. Хубаво, вие отивате да чуете, как свири Падаревски. Какво ви ползува като видите и чуете Падаревски? Като погледнете как свири Падаревски, ще можете ли да свирите като него? Каква полза ще извлечете? Падаревски е един разцъфтян цвят, който праща своето ухание, казва: „Всички пчели, излезте да идете по цветята, да съберете мед“. Следователно, аз като слушам Падаревски, всичките от кошера да излязат

да събират мед. Що е „Лунната соната?“ – Да излезеш да събираш мед. Вечерно време събира ли се мед? Младите все вечерно време събират. Има нощни мухи. Един вълк вечерно време ходи да си търси храна. И после човек вечерно време, след като си легне, в съня обработва всичко онова, което придобил през деня. Цялата нощ прави една преработка. Сънят е хубаво, прекрасно състояние. Всичко каквото си припечелил, в съня ще го обработиш, ще го складираш. Другия ден пак си готов за работа. Та „Лунната соната“ – това е преработка на спечеленото, да го настаниш навсякъде. То е „Лунната соната“. Там е свиренето на пианото. Това са сега мои тълкувания. Може да ги проверите, ако съответствуват на реалността. В дадения случай аз тълкувам музикално по същия закон. Щастието има основен тон. Доброто има основен тон, всичко има основен тон. Това са музикални парчета. Ако ти не може да вземеш вярно, постижение не може да имаш. Няма по-хубаво нещо. Мисълта това е едно музикално творчество на човека. Да мислиш правилно, значи музикално да четеш. Мислите това са ноти написани, ти ще четеш, ще правиш проверка, веднъж, дваж, триж, докато ги научиш хубаво. Щом не ги учиш, казваш: „Не разбирам тази работа“. Щом вземеш вярно, разбираш; щом не вземеш вярно не разбираш. Някой път хората по сърце не се разбират. Не са взели вярно тоновете. Някой път хората по ум не се разбират. Не са взели вярно тоновете, дисонанс има. Щом се тури хармония в тия отношения, веднага се изменя средата, музикално ще знаеш да влезеш. Аз, ако съм един учител, като вляза в едно село, ще зная как е построена цялата местност. Музикално ще разгледам. Няма нещо невъзможно в света. Всичко е възможно, който знае. Който не знае, нещата стават невъзможни.

За да бъде един добър оратор, човек трябва да има две октави на гласа си – да започне на първата октава и да свърши на втората. При ораторството трябва да се научите да декламирате.

Някой път вие казвате: „От мене човек няма да стане“. Ти седиш, обезсърчил си се. Кажи си: „Колко ми е приятно обезсърчен като те гледам, сърцето ми трепери“. Защо иде обезсърчението? Да допуснем, че ти си един борец. Излезеш, видиш другия с когото ще се бориш, виждаш, че е по-силен от тебе, трепериш. Няма да се мине дълго време, обезсърчиш се. Какво трябва да правиш в дадения случай? Ти иди при него и му пришепни, кажи му: „Да отложим сега нашата борба“. Ти започваш една борба в себе си. Много пъти вие се борите, вие водите пехливанство не на място. Вие се борите в себе си, изложен си. Вие често страдате, защо? Че вие сте на арената, изпратили ви да се борите, да страдате пратили са ви. Когато този българси борец Дан Колов отива да се бори за славата на България, но му плащат най-малко за една борба сто

хиляди лева. Та когато човек се бори, все има нещо, което му дава един стимул. Казвате „идейно“. И идейното е заплата. Всякога, когато човек прави нещо, все има възнаграждение. Самата постъпка има възнаграждение. Самата обич има нещо, което те възнаграждава, самата любов има нещо, което те възнаграждава. Ядеш нещо, защо? – Яденето те възнаграждава.

Сега разбрахте ли вие? Какво разбрахте? Много разбрахте. И пак ще започнете старото пеене. Старото пеене, гръцкото пеене „и-и-и-и“ то е хубаво, за носа да мисли. Но трябва и сърцето да пее. Сега ние считаме едно пеене хубаво, човек сам да пее, да бъде музикален. Ако не станеш музикален, не можеш да пееш. Цялото тяло трябва да бъде музикално, от петите до главата – туй всичко трябва да бъде музика, да можеш да пееш. Не само гласът ти, но и цялото ти тяло в дадения случай да бъде музикално. Когато мислиш, цялото ти тяло трябва да взема участие. Всичко да се пробуди. Може ръцете ти да не съзнават, но ще вземат участие в онова, което ти вършиш. Казвам: Радвайте се! Вие не може да се радвате. Вие казвате: „Аз нищо не съм спечелил“. Радвай се на онези придобивки, които природата има. Тия придобивки са и твои. Радвай се и на небето, защото тия придобивки, които са на небето един ден ще бъдат и твои. Радвай се, защото живееш в един свят на възможности, които един ден ще бъдат и твои възможности. Радвай се на въздуха, радвай се на светлината. Радвай се на земята, радвай се на реките, радвай се на моретата, радвай се на всичко онова, което е около тебе. Радвай се, защото то ще ти въздейства и ще ти даде един подтик, за да може да събудиш в тебе възвишеното, доброто. Ти седиш и гледаш мрачкаво, някои хора не са разположени. Щом лицата им не са разположени, не са музикални. Та като сте музикални, лесно е, разгласени са струните, нагласете ги. Цигуларят като свири, изведнъж понамаже лъка с колофон, вземе цигулката, изчисти с кърпа, ако са влажни пръстите, изчисти пръстите да са сухи, понеже влагата овлажнява струните, те сухи трябва да бъдат. Някой път изчистѝ ръката си, намаже лъка, нагласи струните и тогава вземе да свири. Главата ти е да мислиш. Главата ти е за мислене. Най-първо, запалете лампите си, осветете салона, дето концертът ще бъде. След туй запалете печката в сърцето си, да бъде отоплено, за да може, като дойде великият артист на светлината и топлината, да може да изсвири нещо. Вие се приготовлявате, започвате да мислите, значи запалвате лампите започвате да чувствате, отоплявате стаите. След туй ще дойде великият артист, той като дойде в салона, всичко ще бъде чисто, вие ще седнете да бъдете публика. Той ще ви изсвири нещо, ти усещаш, че много хубав излязъл този концерт. Всеки ден вие имате условия да ви се даде един отличен божествен концерт, че като си отиде, вие да кажете: „Има животът смисъл“.

Трябва да се живее сега, а пък някой казва: „Не можах да свиря“. Ти не свири, само запали лампите, запали печките и чакай, нека дойдат другите да свирят. Той като замине ти може да идеш малко да посвириш. Но чакай, той като дойде, ще си учиш. Туй е в една окултна школа, то е предназначението: Да създадете условия в себе си, за да може Божественото, онзи велик божествен артист на мисълта, на любовта, да дойдат да изсвирят нещо във вас хубаво. Тогава може да научите нещо. Ако те не дойдат, ще имаме един живот без постижения. Мисля, че тази мисъл е ясна в себе си.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
19 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 4. II. 1938 г., петък 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_02_06 Красотата на Душата
Утринно Слово

КРАСОТАТА НА ДУШАТА

Размишление

Ще прочета 15-та глава от Евангелието на Йоан.

Като се говори за живота, виждаме, че в едно отношение цената му се повдига, а в друго отношение се понижава. Значи, както цената на стоките ту се повдига, ту се понижава, така и самият живот ту се повдига, ту спада. Това се отнася до външната страна на живота. Няма човек на земята, който някога да не се е подценил или надценил. Погледне живота си и казва: „Защо ли съм дошъл на земята? Нищо не можах да направя“. Някога пък се надценява, мисли, че е направил много нещо. Как си обяснявате: защо някога се насърчавате, а някога – обезсърчавате? Малко трябва на човека да се насърчи или да се обезсърчи. Имаш някакво желание. Щом го реализираш, насърчаваш се; щом не можеш да го реализираш, обезсърчаваш се.

Питам: Защо хората се обезсърчават? Защо са недоволни? Имаш голяма, хубава къща, но пак си недоволен. Мнозина са ми казвали: „Нашият салон е голям, да го разширим, да стане по-голям“. Защо ви е по-голям салон? Човек има 3 билиона и 600 милиона клетки в мозъка си. Те се разполагат в един салон 19 сантиметра дълъг, 15 сантиметра широк и 15 сантиметра висок. В това малко пространство се събират толкова фабрики, толкова химически лаборатории, толкова астрономически кули за наблюдаване на небето! Колко работи се вършат в това малко пространство и всички клетки са доволни, не се оплакват, като хората. Как бихте живели вие в това пространство? Не сте доволни от салона, в който могат да се поместят хиляда глави като вашите. Какво ще кажете, ако ви сложат в тази малка глава? Значи разбирането прави човека доволен, а не голямото място и многото имане. Кои са по-умни: клетките на човешкия мозък или клетките вън от него? Мозъчните клетки знаят такива неща, каквито много хора не знаят. Има неща, които хората знаят, даже минават за специалисти. Обаче има такива малки работи, които само мозъчните клетки знаят. Ще кажете, че човек знае много теории, прави научни изследвания. Ето, аз ще ви изнеса една теория – за песимизма. Четете теорията на някой философ-песимист, който гледа с черни очила на всичко. Той казва: „Животът няма смисъл, всичко ще изчезне. Един ден слънцето ще изгасне, хората ще изчезнат, земята ще се разруши“. Продължава нататък: „Семейството няма да съществува, децата ще изчезнат; младите ще остареят, старите ще умрат, ще се схумят в земята“. Казвам: И така да е, все ще остане нещо.

Може ли всичко да изчезне в един момент?

Песимистът е човек, който е обеднял, нищо няма: дрехите му – скъсани, обувките – също, няма здраво парче на гърба си. За себе си той е прав да гледа мрачно на живота. Той знае, че едно време дрехите, обувките му бяха здрави, а сега са скъсани. Като види нови дрехи у някого, казва: „Едно време и моите дрехи бяха нови. И твоите ще овехтеят и ще видим какво ще правиш тогава". На песимиста не му идва на ум, че и друг път той може да се облече с нови дрехи. Значи според този философ, като облечеш веднъж дрехите си, не можеш да ги свалиш; или като обуеш веднъж обувките си, не можеш вече да ги събуеш. Като сгрешиш веднъж, не можеш вече да изправиш живота си. Такава е философията на песимиста. Както и да му се говори, той казва: „Свърши се моята работа, няма вече връщане". Един турски ходжа проповядвал на един пияница: „Слушай, братко, откажи се от пиянството. Опасно е твоето положение. Знаеш ли какво те очаква на онзи свят?" – „Какво ме очаква?" – „Всички бъчви, от които си пил, ще ги окачат на врата ти." Пияницата го попитал: „Поне пълни ли ще бъдат?" – „Пълни, разбира се." – „Лесна работа тогава: и там ще има какво да се пие." Ходжата искал да го наплаши, да му покаже мрачната страна на неговото бъдеще. В случая ходжата е песимист, а пияницата – оптимист. Той казва: „Щом има за пиене, няма страдание. Какво от това, че ще нося бъчви на врата си?" Ходжата му представя лошата страна на бъдещия му живот, а той вижда нещо хубаво в това – бъчви ще има. Ще има да пие.

Изкуство е човек да вижда доброто в живота и да го използва. Всяко нещо, което в даден момент той не може да употреби, представлява известна тежест за него. То се явява като препятствие в неговия живот. Дойде една мисъл в главата ти, но ти не я приемаш. Искаш да се освободиш от нея – не можеш. Където мръднеш, каквото правиш, и тя след тебе. За да се освободиш от нея, извади я от ума си. Щом излезе вън от тебе, ще я види някой, ще я хареса и ще я вземе. Имаш една златна монета. Докато е в касата ти, никой не я вижда, никой не мисли за нея. Ако я извадиш и държиш в ръцете си, като я види някой, ще я пожелае. Щом я пожелае, ще намери удобен случай и ще я вземе от ръката ти.

Разправяше ми една сестра: „Дотегна ми да нося една мисъл в себе си и докато не я реализирах, не се успокоих. Един ден минавах край една витрина, където видях особени шапки, такета, които се носят на върха на главата, едва се държат. Помислих си: „Ще си купя такава шапка", но отминах, без да купя. От този ден мисълта за шапката не ме остави свободна. Най-после я купих, задоволих желанието си. Преди да я бях купила, като вървях, все ми се струваше, че такето е на главата ми и ще падне. Пипам се, нямам никакво таке на главата". Сестрата искаше да знае

защо мисълта за шапката я безпокояла толкова време. Казах, че тази мисъл я мъчела, понеже тя не харесвала шапката. Въпреки това, купила си такава шапка – модна била. Изобщо, всяко нещо, което човек не обича, се качва на гърба му. Щом го обикне или се примири с него, то пада от гърба му. – Защо се мъчи човек? – Защото не обича мъчението. Като го обикне, то го освобождава. – „Не обичам мъчението." – Щом не го обичаш, то заема централно място в сърцето ти. Мъчението никога не сяда на последно място. – „Докога ще седи в сърцето ми?" – Докато го възлюбиш. Щом го обикнеш, то слиза от мястото, което е заемало. Иначе ще ходиш, ще пъшкаш, ще го носиш в себе си и ще го гледаш като писано яйце.

Казваш: „Скръб имам, тежко ми е". – Изпъди скръбта навън. – „Не мога." – Скръбта е по-голяма майсторка от мъчението. Като хване човека, лесно не го пуска. Ако се опита да я изпъди, тя още повече се закрепва. Тя ще отскубне част от сърцето на човека, но няма да излезе. – „Как да се освободя от нея?" – Като я обикнеш. – Това е невъзможно. – Друг цяр няма. Този е първият цяр. Ако не можеш да я обикнеш, приложи втория цяр – да извикаш радостта и да я поставиш на същото място заедно със скръбта. Често аз правя такива опити. Като видя, че скръбта се е загнездила в човека и не мисли да го напусне, поканвам радостта при него, да му гостува известно време. Тя отива на същото място, където е скръбта, и между тях се започва разговор. Радостта пита скръбта: „Сестро, как си?" – „Добре съм, занимавам се с моя господар. Той често не е разположен, но търпи." – „От колко време си тук?" – „От две–три години. Като видя, че се позабави малко, стисна го, напомням му за себе си. Той се сепне и казва: „Благодаря, че ме разтърси". Така прекарваме двамата." – „Докога ще седиш тук?" – „Още малко ми остава. Щом ти си дошла, ще го напусна."

Питате: „Реално ли е това?" – Дали е реално, или не, това е въпрос на разсъждение. Обаче реално е, че страдаш. Можеш ли да откажеш, че страдаш? Може да спорите върху въпроса, дали радостта и скръбта се разговарят и как се разговарят. Това е философски спор. Аз мога да кажа, че съм слушал как се разговарят скръбта и радостта. Отличен разговор водят те. Как водят разговора си те, не казвам. Въпреки всичко скръбта е реалност. Някога, като скърбиш, казваш: „Няма да забравя тази скръб", но щом дойде радостта, всичко изчезва. Като че ли никаква скръб не си имал. – Защо човек не обича скръбта? – Аз намирам в скръбта нещо много хубаво, нещо ценно. Тя е като майка, която поощрява своята ленива дъщеря да учи. Казва: „Дъще, учи!" А дъщерята не обича да учи. За всичко можеш да говориш, но не и за наука. Какво иска дъщерята? – Нищо друго, освен да има слугиня, да готви и нарежда къщата, да пере и глади, а тя, облечена, с нови обувки и нова шапка, да се огледа в огледалото и да излезе на разходка, да се покаже на хората. Като се върне от разходка, да

седне да яде и да почива. И при това положение тя пак е недоволна. – Защо е недоволна? – Или защото ходила пеш, или автомобилът я разтърсил. Много такива оплаквания съм слушал. Ако са от светски хора, както и да е, но и духовни хора се оплакват. Даже хора на умствения труд – и те се оплакват. Когото срещнеш днес, всеки се оплаква. Питат ме: „Как се разрешават тия въпроси?“ – Те нямат разрешение.

„Как ще се справим със скръбта?“ – Докато си млада мома, главата ти ще страда; докато си млад момък, главата ти ще страда. Докато си майка или баща, главата ти ще страда; докато си учител или ученик, главата ти ще страда. И като умреш, пак ще страдаш. – „Какво да се прави?“ – И аз не зная. Младият казва, че не струва да бъдеш млад. Старият казва: „Да не си стар!“ Да не си майка, да не си баща. Какво да си? – Нищо да не си. – „Ами тогава?“ – Това не е разрешение на въпроса. Нищо да не си: нито млад или стар, нито ученик или учител, нито баща или майка, нито син или дъщеря, нито богат или беден. Не е така. Новата философия изисква нов начин на мислене. Казваш, че животът няма смисъл. Не, ще страдаш и ще се учиш, там е смисълът на страданието. То не е нищо друго, освен работа. Като изучаваш страданието, ти работиш.

Идва един каменар и ти предлага един камък, тежък 3 килограма. Той мисли, че камъкът е прост. Ученият знае, че в този прост камък се крие нещо ценно. Питаш го: „Колко струва?“ – „Едва ли струва един лев – прост камък е. Ти колко даваш за него?“ – „Пет лева.“ То взима петте лева и е доволен, че е спечелил нещо от простия камък. – Добре, че има глупави хора, които дават пет лева за простия камък. Ученият разчупва камъка, изважда от него скъпоценния камък и след време го продава за няколко милиона. Като се научава за това, каменарят остава недоволен, че за пет лева е продал толкова скъпо нещо. Той среща учения и го пита: „Защо ме излъга?“ В такова положение изпадат и днешните хора. Много ценни неща минават през вас, без да ги познаете. Големи са благата, които ви са дадени. Всеки човек е ограден с несметни богатства. Вашите мисли, вашите чувства и действия крият грамадни богатства, които вие още не оценявате. Вие ги продавате евтино, а после оставате недоволни.

Аз изучавам всички философски системи и намирам, че грешката не е в тях, а в ония, които ги проповядват. Философите, учителите на човечеството са изнесли отлични идеи. В знанието им няма никакво раздвояване. Изопачаването на тяхното знание идва от учениците им. Всеки от тях е дал специфично тълкуване на идеите. Оттук се е създала идеята за истински и лъжлив пророк. Истинският пророк изнася идеите, както са; лъжепророкът ги изнася тъй, както не са в действителност. Истинският пророк ще ти скрои и ушие дреха, която точно прилягa на

тялото ти; лъжепророкът ще ти скрои и ушие дреха, която, поради неудобствата, никога не ще забравиш. И после ще те убеждава, че колкото повече носиш дрехата, толкова по-добре ще легне на тялото ти. Следователно не носи дрехи, недобре скроени и ушити. От дълга опитност аз съм дошъл до това правило. Аз прилагам това правило и при яденето. Каквото ядене да ми донесат, аз не бързам да го ям. Преди да го опитат десетина души, аз не ям. Може да минат четири–пет часа – нищо от това. Първо ще искам мнението на другите за това ядене, а после ще го опитам и аз. С други думи казано: Аз всякога се ползвам от опитността на онези, които са били преди мене. Според мене тези десет души са умни хора. Първият, като опита яденето и каже, че не е хубаво, давам го на втория. Ако и той каже същото, давам го на третия, после на четвъртия и така до десетия. Най-после и аз опитвам яденето. Същото правя и когато яденето е хубаво. Ако първият каже, че яденето е хубаво, не спирам до него. Оставям да опитат и другите десет души и като остане нещо, колкото малко да е, и аз го опитвам. Казвам: Това ядене е хубаво. Ще кажете, че това е оригинално. Наистина, вие не знаехте досега, че преди вас има десет души, чиято опитност трябва да се използва. Дали се отнася до ядене или друго нещо, това не е важно. Много е патила главата ми, докато намери тези десет души. Някога те изяждат всичко и за мене нищо не остава, а някога остава малко. Важно е, че аз съм последният, който ям от същото ядене. Откак прилагам това правило, всичко върви по мед и масло.

Прилагайте и вие това правило, в него няма никакво изключение. Аз съм го прилагал и на физическия, и в духовния свят. То работи еднакво навсякъде. И тъй, ако за една ваша мисъл десет души се произнасят, че не е добра, сложете я настрана. Задържайте само онази мисъл в себе си, която сте опитали. Помнете: Бог, Който е създал хиляди вселени, е всемъдър и всезнаещ. Трябва ли след това да казвате, че светът, създаден от Бога, не е хубав? Който се осмели да каже това, той греши. Всичко, което е минало през Божиите ръце, е ценно. Нищо не може да се сравни с него. Но разбиране е нужно! Иначе човек не може да се убеди в ценността на Божиите дела. Ражда ти се момче, не го оценяваш; ражда ти се момиче, и него не оценяваш. Имаш слуга в дома си, и него не оценяваш. Имаш баща, майка, приятели – и тях не оценяваш. Имаш градина с хубави плодни дървета, и тях не оценяваш. Много блага имаш, нищо не оценяваш. Гледаш реки, извори, треви, мушици, и тях не оценяваш. Наблюдаваш изгряването на слънцето, на луната и звездите – нищо не оценяваш. В това се крие твоето нещастие. Какво търси човек? Защо е недоволен? – Слънцето! – празна работа! Треви и мушички! – празна работа! Какво искаш, и ти сам не знаеш. Ако ви попитам какво ви е потребно, ще кажете: „Нищо не ни е потребно“. Казвам: Нужни ми са тези десет души, авторитети, да опитат яденето, което ми е дадено, и да кажат струва ли,

или не струва. Също така, те ще опитат мислите и чувствата и ще кажат, струват ли, или не струват.

Сега аз говоря за малките изключения. Има един щастлив живот, който трябва да се изучава. Да престане недоволството! – „Как ще бъда доволен, като нямам никакъв подтик?“ – Не търси подтика отвън. Търси го в самото доволство. Обичай всичко, което те обикаля, и ще бъдеш доволен. – „Как ще обичам всичко?“ – Обичай! – нищо повече. – „Мога ли да обичам всички хора?“ – Това не е твоя работа. Обичай! Ако обичаш един човек, твоето знание се свежда към единица; ако обичаш двама души, твоето знание се свежда към двойка; ако обичаш трима души – към тройка и т.н. Значи числото на онези, които обичаш, определя степента на твоето знание. – „Как ще обичам десет души, как ще обичам всички хора? Къде ще намеря толкова хора да обикна?“ – Виж пример от клетките на твоя мозък. В главата са събрани 3 билиона и 600 милиона клетки, които живеят в хармония, в единство. С един поглед ти можеш всички да обхванеш. – „Възможно ли е това?“ – Ще кажеш, че само едного можеш да обичаш. Ти знаеш, че Бог има само един Син, Когото обича. Въпреки това, ти се молиш на Бога, искаш и тебе да обича, да отговаря на молитвите ти. Ако не ти отговаря, обиждаш се. Как можеш да искаш да те обича Бог и да отговаря на твоята молитва! Ако си последователен, щом казваш, че обичаш едного, не изисквай от Бога и тебе да обича. Той има вече един, Когото обича. Хората искат да ме убедят, че Бог мисли за всички и обича всички. Казвате, че Той обича и грешниците. Ако мислиш, че в Единородния Син на Бога се включват всички живи същества, имаш право да казваш, че Бог обича всички същества. В Христос живеят и грешниците, и праведниците. Няма човешка душа, която да не живее в Христос.

Хората се недоволни, понеже поставят Христос вън от Бога, а себе си – вън от Христос. Така вие сами се осъждате на страдания. Казваш за Бога: „Той има един Син, с Когото се занимава. Аз не съм Негов син. Значи Синът е вън от Бога“. Това е крива идея, заради която страдате и се мъчите. Питаш: „Как мога да обичам този човек?“ – Как може тебе да обича Господ? Ако не можеш да обичаш човека, как можеш да изискваш Бог да те обича? Ако не обичаш ближния си, как може да те обича Бог? Ако обичаш човека, и Бог ще те обича; ако не Го обичаш, и Бог няма да те обича. В който момент кажеш, че не можеш да обичаш, и Бог не може да те обича. Всяко страдание показва, че не си изпълнил закона на Великата Божия Любов. Бог обича всички. Ако не признаеш това, ще страдаш. Щом го признаеш, ще се радваш. Радостта е празник, че Бог обича всички, а скръбта е признак, че ти не обичаш всички. Казваш: „Господа обичам, ангелите – също, но как ще обичам хората?“ – Ще мислиш право и ще обичаш всички. Чрез своите възгледи човек сам си причинява страдания.

Наскоро дойде при мене една млада мома от света. Иска да се посъветва с мене, да се справи с едно противоречие. Гледам, момата е млада, красива, но бедна. Тя ми казва: „Влюбих се в един красив момък, но често изпадам в противоречие, не зная как да се справя. От известно време, като срещна своя възлюбен, той започва да ме разглежда, като че ли за пръв път ме вижда. После ми казва: Гледам те, защото намирам, че си започнала да остаряваш. Това ме огорчава и не зная какво да му кажа“. – Ето какво ще ти кажа. Аз мога да те подмладя моментално. Той веднага ще признае, че си станала по-млада и по-красива. – „Как?“ – Като сложа в банката на твое име триста хиляди лева златни. Същото се отнася до здравето, до ума и сърцето на човека. Казват за някого, че е болен. Това значи, че няма капитал. Щом оздравее, той придобива капитал. Казвате, че някой е невежа. Значи липсва му нещо в умствения свят. – „Студен е този човек.“ – Липсва му нещо в сърцето. Светлината на ума и топлината на сърцето са капитал, който прави човека млад и красив. Все ще намериш нещо в човека, за което да не го обичаш. Че бил беден, болен, глупав, това са лъжливи положения. Всъщност не е така. Човек разполага с несметни богатства.

Помнете: Всяка душа носи големи богатства в себе си. Даже животно да влезе в дома ви – куче или котка, и то носи някакво благо за човека. Това хората го знаят и като дойде, например, лястовичка и свие гнездото си под стряхата на къщата, домакините се радват. И за щъркела казват, че носи щастие. Кравата, конят – и те носят щастие за човека. Слънчевият лъч е носител на голямо благо. И всеки лъч, излизащ от Бога, носи голямо благословение за човека. Той е жив. Не казвам, че светлината е само трептение, движение на въздуха. Това е външната страна на въпроса. Светлината е жива, разумна сила, която прониква в човека и го обновява. Казвате, че животът носи радост, обнова. Не само животът, но и светлината, и топлината носят радост и щастие. Не мисли, че някой човек ти носи нещастие. Не, всеки човек носи щастие, благо, както за себе си, така и за окръжаващите. Това твърди новото учение. Защо страдат хората? – Защото не оценяват човешката душа. Христос дойде на земята да повдигне човешката душа, да я освободи и да покаже, че в нея са вложени несметни богатства. Казват, че Христос дойде да спаси погиналите. Аз пък казвам, че Христос дойде да спаси човешките души; да извади скритите богатства от тях и да покаже истинската им стойност. Когато греши, човек не оценява душата си. Тогава той слиза в ада, в света на мъчението. Като съзнаваш това, не търси щастието си отвън, в този или онзи човек, а го търси в себе си.

Под „себе си“ разбирам Бога в човека. Ако търсиш щастието си в Бога, в

Божественото в себе си, ти си на прав път. Съзнай, че в тебе са вложени несметни богатства, които трябва да цениш. Между Бога и твоята душа трябва да има вътрешна връзка. Като съзнаваш това, ти всякога ще Му благодариш. Днес вие слушате какво ви говоря, повдигате ума си към Бога и казвате: „Ние сме духовни хора, не можем без молитва". – Не зная как сте се молили. Благодарили ли сте на Господа за благата и богатството, които ви са дадени? Благодарили ли сте за вниманието на Бога към вас? Какво правят някои? – Още със ставането си от сън те започват да роптаят: „Господи, защо даде на съседа ми повече блага, а на мене по-малко? Защо ме остави да пъпля и досега на земята?" – Ти се заблуждаваш. Вината е в тебе. Възстанови връзката си с Бога и всичко ще се оправи.

Казваш: „Как да обичам този човек, когато той не ме обича?" – Това е криво разбиране. Как ще си обясниш обратното? Той те обича, без да го обичаш ти. Някой плаче, че хората не го обичат; някога плаче от любовта на своя възлюбен. Как ще си обясниш това? Плачеш, че те обичат; плачеш, че не те обичат. За да не изпаднеш в противоречия, ще обичаш душата на човека, която никога не се изменя. В това, именно, е красотата на душата, че любовта ѝ е вечна, неизменна. Достатъчно е само за момент да зърнете красотата на душата, за да не я забравите никога. Който е любил, за момент поне е видял красотата на душата. Няма човек, който, като види душата, да не се влюби. Лошото за нас е там, че като я видим, тя веднага се скрива. Ходиш, плачеш, търсиш я, но не можеш да я намериш. Следователно това, което човек търси и за което плаче, е красивата човешка душа. Тя не стои на едно място.

От време на време тя само посещава човека за момент и веднага изчезва. Струва си човек да живее хиляди години на земята само за този момент – да зърне красивата душа, да се наслади от красотата на живота, да види с какво богатство разполага тя. Велик момент е да видиш своята красива душа! Целият свят ще те посети, всички хора ще се трупат около тебе и те да вземат участие в твоята радост. Как ще се справите с всички хора? Милиони души ще се редуват, всяка на свой ред да зърне красотата ви. Какво ще правите тогава? Ще се молите на Бога да ви закрие по някакъв начин, да си починете малко. Ето защо, Бог е скрил красотата на човека даже от самия него и я е оставил като негово бъдещо наследство. Казвате, че има красиви хора в света. – Колкото да е красив човек външно, неговата красота не може да се сравни с красотата на душата. Неизмерима е нейната красота.

Чувате някой да казва, че животът му е дотегнал, не му се живее. – Защо не му се живее? – Защото не е видял красотата, не е разбрал цената на истинското богатство. Да зърнеш красотата на душата, това значи да

видиш Христос. Той е във всеки човек. Не е достатъчно само да Го зърнеш, но трябва да бъдеш като Него. – „Какво да правим, за да дадем място на Христос в себе си?“ – Не цапайте душата си! Не засенчвайте лицето на красотата! Това значи: Не грешете. Грехът е тъмнина, която закрива светлото лице на душата. – „Защо хората не живеят в душата си?“ – Защото не учат. Един мисли, че е беден; друг – че е лош; трети – че е слаб, болен, невежа. Това отчасти е вярно. Важно е как може човек да стане богат, здрав, силен, учен. – Като учи. Най-големият неприятел на човека е мързелът – не иска да учи. Големи усилия са нужни, за да заставят човека да учи. Малко хора съм срещал, които учат от Любов. Без Любов нищо не се постига. Истинска работа е само тази, в която Любовта взима участие.

Един ден отивах на планината. Спрях се на едно място, пред купчинка пясък, и започнах да чопля нещо. В това време мина един селянин край мене и ме запита: „Какво правиш тук?“ – Изследвам нещо. – „Защо си губиш времето?“ – Нищо не му отговорих. Според него само онзи работи и използва времето, който оре и копае. За да обърна мисълта му, аз го запитах: „Ти какво правиш? Женен ли си?“ – „Женен съм. Имах жена, но тя си отиде в другия свят. Имах момче, и то отиде при нея. Остана ми само едно момиче и то куцичко.“ – Аз зная защо жена му и момчето му заминаха за другия свят; зная защо му остана само куцата дъщеря, но нищо не казвам на селянина. Той ме запита: „Ти женен ли си?“ – Всичките ми близки измряха, само аз останах жив. Дошъл съм тук да намеря последното нещо. Гледа ме селянинът и се чуди защо чопля, какво търся в пясъка. Казвам му: Богата е вашата местност. – „Богата е, но трябва да се оре. Хайде сбогом!“ Ръкувахме се и аз му казах: Като се срещнем друг път, ще ти кажа какво търся. Сега, иди си в къщи и знай, че положението ти ще се подобри: ще се върне жена ти, ще имаш по-добри и по-красиви деца от първите. Който веднъж се е срещнал с мене, работите му започват да се нареждат добре. – „Хайде, от твоята уста, в Божиите уши!“

След една година срещнах същия селянин, който ми каза: „Братко, всичко се сбъдна. Както каза, така стана. Ожених се втори път. Имам детенце, красиво, здраво“. Казах му: Знай, че втората ти жена е първата. И трети път да се ожениш, все първата жена ще дойде. Това са души, излезли от Бога. Бог се изявява чрез всяка душа. Той е в единството и в множеството. Ние познаваме и разбираме Бога в множеството. В единството, в едното Той е неразбран за нас. Да благодарим на Бога, че ни се разкрива в множеството избрани души. Да се радваме, че Той ни се разкрива. А на вас казвам: Знайте, че каквото сте изгубили, ще го намерите. Старите ще се подмладят. Невежите ще станат учени. Кой каквото иска да постигне, ще го постигне. – Кога? – Когато възприемете идеята, че Бог е вложил несметни богатства във вашата красива душа. Единственото желание на

Бога е да учите. Само така ще можете да служите. Щом служите, ще имате постижения. Ние сме дошли на земята да познаем Бога. Казано е: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил“. Да познаеш, че Бог е вложил красива душа в тебе, с несметни богатства. Бог се проявява, именно, чрез тази душа.

Сега ще ви занимая със обикновеното смятане, в което се крие голяма философия. Казваме: 1x1=1; 1x2=2; 1x3=3. Обаче 2x2=4; 2x3=6; 2x7=14 и т.н. В това смятане е скрит законът на растенето. Отличителното качество на живота е растенето. Това, което расте, постепенно се разкрива. Което расте, само то е реално. Където няма растене, там никаква реалност не съществува. Реалните неща имат бъдеще. Ето защо, радвайте се за най-малката придобивка, за най-малкото растене. Радвайте се на Божественото в себе си. Бъдещото знание се гради върху него. Радвайте се на възможностите, сложени във вас, които постепенно се изявяват. Вие сте недоволни, не искате да остарявате. Закон е: Не можеш да се подмладиш, ако не остарееш. Всичко, което се подмладява, непременно ще остарее. Вие искате да се подмладявате, а не искате да остарявате. Това е невъзможно. Старостта е възможност за подмладяване. Тя крие в себе си Божественото благо – младостта. И като остарява, и като се подмладява, човек придобива нещо. Хората страдат, защото мислят, че придобиват нещо само когато се млади, а когато остаряват, губят. Това е криво разбиране.

Като бях в Америка, слушах Падаревски, който изпълняваше Лунната соната. Тогава той беше млад, красив човек, с хубаво кръгло лице. Американките лудуваха по него. Носеха му албумите си, да се подпише. След година гледах на кино „Животът на Падаревски“. Там беше вече доста остарял. Показаха го отдалеч, отблизо, от всички страни. Видях го добре, като свири на пиано. Направи ми впечатление, че свири със затворени очи. Вниманието му беше съсредоточено, нищо не го отклоняваше от музиката. Казах си: Е, Падаревски, отиде твоята младост! Със затворените очи той искаше да каже: „Сега поне съм свободен от преследването на жените. Не ми остава нищо друго, освен да свиря“. Наистина, сега имаше по-голямо съсредоточаване в него, по-голяма дълбочина, по-голяма музикалност. Един е Падаревски, втори не може да се роди. В природата нещата не се повтарят, но онова, което човешката душа носи в себе си, надминава Падаревски. Възможностите на човешката душа, изявени чрез Падаревски, представляват едва една стомилионна част от това, което е вложено в нея.

Какво представлява „Лунната соната“? – Любов на луната, на студа. Значи има две възможности: да любиш вечер, на луна, и да любиш през деня, на слънце. Вечер няма условия за любов. Само душата може да люби вечер,

за нея няма нощ. В нея е вложена всичката красота на живота. За красивата душа и лунната нощ е ден. Лунната соната показва, че животът не е разбран, както трябва. И който свири тази соната, и той също не разбира живота. Всъщност, „Лунната соната“ по съдържание е слънчева, но излята във форма на луната. Зад луната е слънцето. Без слънцето не можеш да видиш луната. Значи всичко, каквото съществува на земята, е лунно, но зад луната е скрито слънцето. И зад нашия живот – животът на луната – се крие Божествения живот, който постепенно се изявява. Животът на земята е Лунна соната. Въпреки това, красив е нашият живот. Днес и аз ви изсвирих едно лунно парче, Лунна соната. Радвам се, че сте дошли на този концерт. Като се върнете по домовете си, всеки да посвири тази соната на своето пиано. Няма по-красиво нещо от това, да бъде човек тих и спокоен, да носи мир в себе си. Погледни към небето и благодари в душата си за всичко, което ти е дадено. Когото и да срещнеш, виж в него присъствието на Онзи, Който е създал света. Добре е навсякъде да виждаш Бога. И във всички противоречия да виждаш скрито Божественото начало. Това е новото учение. То изисква от всички да отворят сърцата и умовете си, да видят истината, вложена от векове в тях.

„Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил.“ Това е истинското учение, да познаем несметното богатство, вложено в нашите души. Това е Христос, това е проявеният Бог. – „Как да обичам?“ – Да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил. Да позная моята красива душа, излязла от Бога. Той е вложил в нея големи възможности. Това е смисълът на моя живот; това е смисълът на човешкия живот.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 6 февруари 1938 г., София, Изгрев.

1938_02_06 Явих ви го!
неделна беседа

ЯВИХ ВИ ГО!

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета 15 стих от 15-та глава от Евангелието на Йоана: „Не ви наричам вече раби, защото рабът не знае що прави господарят му, а вас ви нарекох приятели, защото всичко, що чух от Отца си , явих ви го."

Духът Божи.

Туй, което смущава хората, е неразбирането. Туй, което смущава съвременните хора и туй, което всякога смущава хората, е било всякога неразбраното и туй, което е давало подтик на хората в живота, то е било разбраното. Разбраното дава подтик. Всяко нещо, което дава подтик, е разбрано. Не само да кажеш: „Разбирам." Ако разбраното ти дава подтик, то е разбрано. Ако разбраното не ти дава подтик, то не е разбрано. Ако то дава подтик, то е разбрано. Ти може да мислиш, че не е разбрано. Сега, великият закон в природата, тя иска да застави всичките хора, тя иска да се проявят. Тя внася живота като един нов елемент вътре във вселената. Цялата материална вселена е създадена за живота, следователно, материалните светове съществуват като една възможност за живота и всичките тела на хората съществуват като възможност за проявлението на живота. Туй е научно, така да обусловим нещата. Чрез три неща природата се стреми да подтиква хората да схванат тази мисъл. Най-първо, тя дава простор, пространство. Второ, чрез топлината и светлината, светлината е, която дава разширение на телата. Топлината е, която дава растеж. Следователно, всяко нещо, за да се прояви, трябва да има пространство, място, където и да е. Второ, трябва да знае да се разширява, да има сила да му помага топлината и да расте. Растежът винаги показва едно движение нагоре. Следователно, ние изучаваме три посоки на живота: Чрез постъпките ние изучаваме едноизмерния свят, чрез чувствата ние изучаваме двуизмерния свят, чрез своите мисли изучаваме триизмерния свят. Като се говори за оня свят, те са неща непонятни, понеже оня свят, Божественият свят, спада към друго измерение. Той е понятен дотолкоз, доколкото може да има малко, микроскопическо отражение върху нашите триизмерни светове, върху нашия едноизмерен свят, значи в света на нашите постъпки, в света на нашите чувства, в света на нашите мисли, дотолкоз ние можем да разберем този отдалечен свят. Наричам отдалечен свят всеки, който не е разбран. Всяко нещо, което е

неразбрано, е далечно, а всяко нещо, което е разбрано, е близко. Казвам: Има много работи за изучаване. Запример, вземете в спиритизъма. Казвате: „Като умра, съвсем не виждам душата." Казваме: Никак не я виждам. Тъй щото ти виждаш човешкото тяло, но човешката душа ти не можеш да я видиш. Не можеш да видиш душата както тялото. Не може да видиш тялото, както виждаш душата. Казваш: Как е тази работа? Тази работа ще оставиш да виждаш тялото, душата после ще се научиш да виждаш. Ако ти почнеш да виждаш душата, ще забележиш една непрекъсната линия светлина и това е душата. Светлината, която от себе си някой път се намалява и увеличава. Като се намалява, свива се, като се увеличава, разширява, увеличава се до безкрайност. Всякога ти ще забележиш, че душата се свива. Казвам: Душата се свива, като се намали светлината, а като се увеличи светлината, разширява се. Казвате: „Туй душа ли е?" Какво да го нарека тогава? Какво разбирате под думата „душа"? Светлината е нещо неразбрано в живота. Това е светлината. Научно не я знаем, но неразбраното нещо, което, без да сме го учили, го знаем, че е светлина. Кой не разбира светлината? Малките бръмбазъци на земята и те разбират светлината, и езика ѝ разбират. Щом като дойде, казват: Светлината. Всичките бръмбъзъци, ако ги питаш какво нещо е светлината, не знаят и макар че не знаят какво нещо е светлината, научно разбираме, че светлината като дойде, веднага внася подтик. Разбираме света, виждаме предметите, започваме да ги изучаваме. Следователно, светлината ни показва как трябва да изучаваме външната природа. Казваш: „Трептение била светлината." – Не. Трептенията не са светлината. Може тъй да говорим. Трептенията са дотолкоз светлина, доколкото е верно, че слънцето изгрява и залязва, дотолкоз е вярно, че трептенията са светлина. Че изгрява слънцето и че залязва слънцето, тази идея иска обяснение. Не е слънцето, което изгрява и което залязва, земята се върти. Ние виждаме, че слънцето изгрява и залязва, при това не виждаме земята като се върти, а тя е виновницата за това. Казва: Не съм аз и то изгрява. Тя иска да покаже, че щеславна е нашата земя. Много щеславна е и за да не падне ехтибаря – по човешки говоря – да кажем, понеже слънцето е много малко и че около него се върти тя. Тя казва: То изгрява и то обикаля около мене, а аз седя на едно място. Който не знае, мисли тъй, а който знае, като изтълкува, ще каже на земята: Я ми кажи самата истина как седи. Тя ще ти пришепне, ще каже: Аз се въртя около себе си и около слънцето се въртя. Който ме разбира, а който не ме разбира, слънцето се върти. То се върти около мене и около себе си.

Има една опасност в света. Всичките хора се пазят да не бъдат хипнотизирани. Хипнотизмът не е нищо друго, освен да заставиш едно тяло да се не движи, да влезе в покой. Щом поставиш сърцето в покой, то е хипнотизирано. Щом поставиш ума в покой, той е хипнотизиран. Щом

поставиш тялото в покой, и то е хипнотизирано. Хипнотизъмът не че не е потребен, потребен е, но той е момент. Трябва да се спреш за един момент. Светлината засега, като пътува, се спира на момент 1/300000 част се спира навсякъде. Светлината при тебе може да се спре само 1/300000 част от секундата. Може ли да знаеш колко е туй? Това са научни работи. Трябва да се мисли. Иска се малко философия. Не обикновената наука, която ние имаме. Сегашната е още за деца от първо отделение. Ние сме в науката, в забавачницата. Нас ни забавляват с малки куклички, с предметно учение. Децата азбуката не знаят, занимават ги с предметно учение. Тези деца не знаят и макар че не знаят да строят, доста големи техници са, знаят как да нареждат нещата. В първо отделение започват да изучават науката за азбуката. Азбуката е цяла наука на кабалата. В старо време философите са изучавали, по 30–40–50 години са посвещавали да изучават кабала. В какво седи кабалата? В еврейския – да знаеш философията на 22 еврейски букви. Сега, ние имаме друга кабала. В съвременната наука казваме естествените науки. Казваме: Това е химия, това е физика, това е астрономия. Астрономията, това е азбука. Какво знаем ние от астрономията? Ние положително за състоянието на слънцето много малко знаем. Знаем нещо, но ние знаем за слънцето толкоз, колкото малките деца знаят за земята, които живеят на земята. Знае нещо детето. Тия работи аз искам да ги преведа като стимул. Природата е туй училище. Тя е предвидила, понеже ние се учим, една школа е тя. Ние трябва да учим добре, понеже минута след минута минаваме в нови степени на туй подготвяне и никой не може да остане на едно място, всеки е подтикнат да се учи. Първо, да се учиш да слугуваш, а после да работиш. Тъй както разбираме сега учението, не такова учение, механическо, да запомним какво са писали великите хора. Хубаво е да запомниш, но това е гимнастическо упражнение. Тъй както сега учат хората, то е гимнастика. Нали има две форми дървета. Някое се обърнало на главата си, подскача на една страна, на друга страна. Или на едно въже се качва първо нагоре, после слиза надолу. То е цяла наука. Или вземете някой учен човек. Учен на бръмбазъци. Седнал, такива невидими същества с микроскоп ги гледа, вредни (са). Има нещо повече от 30 вредни микроби. Този, ученият човек, като ги изучава, изучава техния живот. Казват: „Учен е този човек, бактериолог е. Има бактерии за изучаване.“ Нито говорят тези (бактерии), нито нищо, пък той отде намира език, че изучава нравите и обичаите, как се хранили, какви пакости правят, изучава като криминалист и всичко разправя на хората, да се пазят от тях. Туй се нарича наука. Някой път аз викам някои да гледат, когато прави опит. Я гледайте. Гледам, виждам, че нещо е разбъркано. Той трябва тепърва да се учи да наблюдава под микроскопа, не е така лесна работа. Трябва да знаеш, когато гледаш един сюжет под микроскопа, трябва да знаеш къде е центъра, който ти наблюдаваш. Ти може да наблюдаваш периферията и резултатът е, който става. Трябва да наблюдаваш центъра, около който

всяко живо същество се върти. Животът изтича от една точка, която е център и отива към периферията. Така се образуват низшият строеж, мускулите. Ние наричаме този център на човешкия живот „душа“. Външната страна на душата ние наричаме ум – въздухът на земята. В земята се намира душата на земята. Във въздуха е умът на душата. След туй ние имаме водата, която е пък сърцето на земята. Океаните, това е сърцето на земята. Туй е един паралел сега. Аз не казвам: Вие в него няма да вярвате. Аз не искам да вярвате в нищо. Вие трябва да вярвате в науката. Аз, като съм на дъската, вие трябва да вярвате, че аз пиша – може да разбирате, може да не разбирате, но аз, като пиша, вие трябва да вярвате, понеже туй, което виждате, туй може да вярвате. Ти никога не може да вярваш в туй, което не виждаш. Някои казват: „Да вярваме в Бога, без да го виждаме.“ Отчасти е вярно. Новата философия каква е? Вярно е, което не виждаме, но от какво започваме да вярваме в Бога? От онова, което виждаме. Ако няма слънце, ако няма земя, ако бях сам, какво ще мисля за Господа? Хиляди други неща, които съществуват, подбуждат моя ум да мисли, че от всичката тази съвокупност има нещо по-велико, което направлява тия работи. Какво е, не го зная, но от онова вътрешно съчетание, което има между тия проявления виждам, че има нещо разумно. Казват: „Ти вярваш в Бога. Как вярваш?“ Аз вярвам в Бога, че имам крака. Вярвам в Бога, понеже имам ръце. Вярвам в Бога, понеже имам очи. Аз вярвам в Бога понеже имам уши. Аз вярвам в Бога, понеже чувам. Аз вярвам в Бога, понеже имам нос, обонявам. Аз вярвам в Бога, понеже имам уста, с която ям и говоря. Аз вярвам в Бога, понеже лягам вечерно време и сутрин пак ставам. Аз вярвам в Бога, понеже съм сиромах, че ме е освободил от товара ми. Аз вярвам в Бога, понеже съм богат, че ме е натоварил. Аз виждам красивото, че за мене богатството е един приятен товар. За мене сиромашията е разтоварване, една временна почивка. Ще дойде, ще те разтовари Господ, после пак ще те натовари. Който не разбира, това е противоречие. Казва: „Защо съм сиромах?“ Сиромах си, за да си починеш. Защо си богат – за да работиш, затова си станал богат, за да работиш. Как ще те заставя да работиш? Богатият човек, който е мързелив, че не мисли. И като стане богат, като придобие пари, започва да мисли тук да не го оберат, там да не го оберат. Такава каса да не прави. Този слуга ще наблюдава, да не би да не е честен, да не е крадец. Учен, психолог става. Учен човек е този. Гледа го от главата. Сиромахът, като няма пари, той е простак, той само гледа дрехата. Той знае дали дрехите са стари или нови.

Да дойдем до съществената работа. Вие всички сте учени, но трябва да се пазите от повторението, което става в света. Неща, които се повтарят, са опасни. Повтарят само слабите ученици, които две години в един клас са. Ако повтаря три години? Казват: „Повторението е майка на знанието.“ Да. Съгласен съм. Повторението за невежите е майка на знанието.

Повторението за способните е майка за спъване. Науката е поощрение. Науката поощрява човека да учи. Не е повторението, което поощрява. В науката нищо не се повтаря. Не се повтаря, понеже учените хора, в младини, което са изучавали и туй, което се изучавали в старини, грамадна разлика има. Казвам: Вземете пророците. Вземете пророк Йеремия. Виждате в млади години какво писал и в стари години пише „Плач". Писал какво е „Плачът". Плаче като майка, която е изгубила детето си. Като четете „Плач Йеремиев", той плаче. Защо плаче? Плачът не е лошо нещо. Според мене, от научно гледище, защо трябва да плачеш? Всичко онова, което ти си посял, ще плачеш, ще го полееш, за да израстне. Като дойде някой при мене, пролива сълзи. Казва: „Изтекоха ми очите." Казвам на сестрата: Господ не те е пратил да ти изтекат очите, ами онова, което си сяла, гледай да не засъхне, ще го полееш, ще имате саксия. Аз бих препоръчал на всинца ви да имате саксия с един миризлив карамфил. Такъв нискостеблен, че като ти се доплаче, тури сълзите си да плачат и да полееш минзухара, кокичето, че един ден ще се освежи и ще каже: „Много ти благодаря, че ме поливаше със своите хубави сълзи." Сега ни най-малко не искам да плачете. Необходимо е, ако не искате да плачете, нищо не сте сяли. Плачът го наричам „благородно поливане". Влизане в положението на посятите неща. Когато плачеш, плачи на свят, никога не поливай повече нито една капка, да не излезе из саксията. Сега гледам мъже и жени като плачат, падат сълзите на земята. Казвам: Защо не поливат? Виждам защо той плаче така и аз да ви кажа: Аз съм открил една тайна. Гледам преди 5–6 часа мина много красива млада мома. Гледам, не полива, но на всяка стъпка плаче отгоре. Каквото е посяла тя, полива го той. Казвам: Какво благородно сърце има. Аз не се смея на идеята, която открих. Сега доколко е верно, доколко е научно, вие ще го проверите научно. Аз считам, няма нищо излишно в света. Всяка една постъпка, каквато и да е тя, тя си има свой смисъл. Ако ние намерим вътрешния смисъл, постъпката се обезсмисля. Тук, в живота, ние сме призвани сега да изследваме живота и всичко онова, което Бог е създал. Аз употребявам думата Бог, понеже хората думите употребяват в различен смисъл, в различно отношение. Аз я вземам в най-добрия смисъл. Няма по-добра дума от думата Бог. За мене, на български език, буквата „Б" означава туй, което е посадено. „О"-то означава условията, при които е посадено. „Г"-то в дадения случай показва топлината и светлината, при които посаденото расте. „Ъ" голямият е оградата, с която е заградено. Това е Бог. Нещо посадено, което има най-добри условия, светлина и топлина, която действува и навсякъде е оградено. Можеш преспокойно да се изявяваш в рая, без никакви противоречия в живота. Следователно, думата „Бог" разбира да живееш без никакви противоречия в рая, дето нищо да не те смущава, да пътуваш като ангел от една слънчева система в друга слънчева система, от един свят в друг свят и без да виждаш лошите страни на хората. Лошата страна е в

малките същества, в човека. Някой казва: „От какво произтича злото?“ Влез в стомаха на човека да видиш каква революция ще стане. След като си ял хубавото ядене, да видиш 10 милиона работници, които започват със своите чукове да работят онези химически процеси и всичко онова обработват и което не струва нищо, изпращат го навън по друг канал, а хубавото събират и го пращат в тялото. Какво ще кажеш ти, който не разбираш? Ще кажеш: Страшна работа. Но тази страшна работа, ако не ставаше в стомаха, човек не би живял сега както живее. Благодарение на страшните работи една част се изхвърля, а другата се оставя. Дотогава, докато вие страдате – аз разглеждам научно страданията, разглеждам страданията като процес, който става вътре в сърцето на човека. Страдаш, понеже ония чувства, които си приел, става смилане. Този живот, който е влязъл, той се руши. Този, старият живот, се приспособява на новите условия за една по-висока работа. Следователно, старият живот плаче, пък новият живот се радва. В едно отношение ти се радваш, в друго едновременно скърбиш. Младият се радва, старият скърби. Старият кой е? Който не разбира, той скърби. Младият, който се радва, кой е? – Който разбира. Тогава младият, който не разбира? Сега не зная, едно време така беше. Аз като дойдох на земята, виждам, ча младите плачат, старите не плачат. Казвам: Обърнал се е светът наопаки. Младите не разбират, а старите разбират. Срещнеш стария човек, разбира какво нещо е любовта. Срещнеш младия човек, не разбира какво е любовта. Един приятел иде, дай му хубава книга, свещена книга, разгледа я оттук, оттам, отдели един лист, пет пари не дава. Казва: Дайте нещо друго, някоя друга книга. Старият като я вземе, с какво уважение гледа книгата. Няма да дере, няма нищо да прави. Аз представям нещата доста реално. Целият живот е една свещена книга, която е разгъната пред нас. Няма по-свещена книга за мене, в научно отношение, от книгата на живота. Цялата природа е една книга. Вечерно време тази книга се разгръща. Като изгрее слънцето, затваря се книгата и тогава аз трябва да ида изкуствено да отворя една малка част. После пак да се изгаси свещта, да не би да отворя книгата, тя се отваря в 12 часа. Ако сте на екватора, 12 часа книгата е затворена и 12 часа книгата е отворена. 12 часа като отворите книгата, на физическото поле и 12 часа като се затвори книгата, ти си в другия свят. Вечерно време всички ходите да учите. Понеже няма установена връзка между тоя и оня свят, няма още установена връзка и тогава се причинява злото. Връзка не че няма, но нашето съзнание не е дошло до тази степен. Например, някой път като говорим за оня свят, ти докато не ходиш в оня свят, минаваш за учен човек. Щом поменеш за оня свят, току те погледнат и казват: „Дали е с всичкия си ум?“ Аз на един много учен човек говорих и той като ме срещна веднъж казва: „Ти с ума ли си? Виждам, образован човек ми се виждаш, ще си изменя мнението за тебе.“ Слушай, рекох, аз ще ти кажа няколко неща, че след една година като ме срещнеш, ще ми кажеш. Казва: „Откъде ги знаеш

тия работи?“ Рекох: Защо правите такова разграничение между този свят и оня свят? Оня свят е все този свят. Аз виждам по-далече, аз съм далекоглед. Виждам на 10, на 20 километра, виждам и по-далече, виждам на слънцето какво има. За мене не са потребни вашите телескопи. Казва: „Какво виждаш?“ – Виждам какво става на слънцето. Не ми трябва телескоп да погледна на слънцето. Виждам и без телескоп. – „Ти с ума ли си?“ – Прав си. Не мисли, че каквото ти мислиш само то е вярно. Аз като ти говоря, че виждам какво става в слънцето, а ако мислиш по твоему, както ти мислиш, прав си, но и ти трябва да започнеш да мислиш, както аз мисля. Трябва да те заведа да провериш тия работи за 5 минути отгоре. Аз и сега може да те накарам да вярваш като мене, но не искам да те изкуся. Ти сега може да провериш. Но, ти ще кажеш: „Какво ме шашардиса?“ – Аз не обичам лъжата. Туй не е лъжа. Един ден и ти ще дойдеш, дето съм аз и ти ще дойдеш. Понеже аз съм на една обстановка висока, виждам, аз не се поддавам, аз благодаря, че съм на това място и може да го използувам. Ти си долу, в долината, не виждаш. Като излезеш на моето място, ще видиш, както аз виждам. Ако сляза долу, при тебе и аз ще виждам като тебе. Дето си ти, аз съм бил там. Казвам: Нашата цел не е да правим от хората, да ги убеждаваме дали има Господ, дали има онзи свят или не. Туй не е тема за научни изследвания. Нека се занимават другите. Онзи свят е свят. За мене фактът е факт. Фактът е нещо, което нито се оспорва, нито се отрича. Едно нещо, което не можем да го отхвърлим и не може да го приемем, то е факт. Може да го обясняваш, но то съществува. Върху тия факти в света е обоснована хипотезата. Върху хипотезите се основават теориите, а върху теорията е обосновано онова, което става в практическия живот. Фактът е онази неумолима истина, която седи. Аз считам една хипотеза, тя е лъч или топлина. Теорията е светлина, обосновано е онова, което се прилага и изпитва. (Това) е факт, защото всичко иде от факта. Фактът се нарича една неоспорима истина. Истината не търпи да се оспорва, нито да се отрича, нито да се приема. Истината трябва да се приеме като нещо абсолютно доказано. Ти, ако речеш да докажеш истината, ти ще влезеш в ада. Ако ти речеш да я отречеш, пак ще влезеш в ада. Тя не търпи нито отричане, нито може да я твърдиш. Значи истината във всички същества, където и да са, всички същества имат едно и също понятие за истината. Само отвън едни изразяват по един начин, а други изразяват по друг начин. Тия, които отвътре изразяват по един начин, ги наричаме добри хора, а тия, които изразяват външно, по друг начин изразяват, ги наричаме лоши хора. Лошото за мене е само един метод. Христос казва за този, за едно същество. Той отначало беше човекоубиец, отцеубиец, баща на лъжата. И когато лъже, от своето си лъже. Не казва истината, както знае, защото той е бил там. Той знае истината, но той от себе си, както той намислил, той създаде една хипотеза. Не онази, неоспорима истина, но създаде една хипотеза, създаде една теория и следователно, казва: Това е. Той остави

фактите настрани. Сега да оставим (това). Ние не искаме да влезем в спор с онова, което става в природата. Когато запитали един от великите учени на Египет, какво нещо е злото, той само си стиснал устата. Ние, съвременните хора, искаме да разрешим какво нещо е злото. Злото е нещо, което не може да се разреши. И доброто е въпрос, който не може да се разреши. Те са два въпроса, които едновременно изпъкват. И двата едновременно влияят в света. Злото и доброто са два фактора в света. Половината от човечеството са от страната на злото и половината от страната на доброто и същевременно разменят стоките си.

Виждаме една много добра жена се оженила за един много лош мъж и един много добър мъж се оженил за една много лоша жена. Виждам едно дете много добро, а другото много лошо. Казваме: Защо туй противоречие? Злото, това е мъжкият принцип в природата, доброто, това е женският принцип. Как ще го разберете сега? Вие ще кажете, че една жена е лоша, значи станала мъж. Казвате: „Тя е добра, значи станала е жена." Те са научни тези. Понятието за злото и доброто трябва да имат една определена идея, пък може в математиката да имат известен резултат. Ако една дума не е строго определена, ако няма понятие у вас, известни трептения, тя не може да даде една определена идея. Вие щом вземете една идея от първата лесница, тонът „до", той има определени трептения. Някои считат 16, някои считат 32 трептения. Да кажем 32 трептения, то е „до". Питам: Във втората октава, „до"-то от колко трептения е? Ами в третата октава, в четвъртата, в петата, в шестата, в седмата октава? В седмата октава тия „до" се различават по броя на трептенията. Във всяка октава има по едно „до", но всяко „до" постепенно се различава. Ако впрегнеш на работа „до"-то, от едната октава ще дойдат едни резултати, от втората октава ще дойдат други резултати, от третата – трети резултати. Всичките ще дадат различни резултати. Аз, например, сега гледам една много хубава песен направена и гледам как постепенно е построена. Най-първо виждам две терци, след туй последователно две секунди, после забелязвам една кварта, след туй пак терца, пак секунда. Разискват във философията на музиката защо е терца там? Туй за мене разрешава въпроса. За вас не разрешава. Аз, като видях тази песен, разреших един въпрос. Вие ще кажете: „Що ме интересуват терците? Без терци не може ли?" – Не може без терци. Дом без терци не може да се създаде. Първото свързване на дома е терцата. Първото създаване на дома е секундата. Двама души като се влюбят, това е секунда. Двама души като се влюбят – това е терца. Двама души, като направят едно завъртване в живота, това е квадрат. В квадрата вече имате две положителни числа, имате и две отрицателни. Тогава имате баща, майка, брат и сестра. Братът е положителен, сестрата е отрицателна. Бащата е положителен, а майката е отрицателна. Това е квадратът. В този квадрат не се съобщават. Те се

движат. Кръгът е образуван от 4 същества, които се движат за постигане на някаква идея. Ако ти не разбираш туй движение, домът е нещастен. Дето има нещастие в дома, квадратът не се движи правилно и триъгълникът не се движи правилно. Той се движи правилно, но нямате един опит. Вземете един малък триъгълник построен, вземете един равностранен триъгълник и направете един малък опит. Вземете да построите един равностранен триъгълник и след това във всяка една страна на триъгълника направете друг триъгълник от три страни, ще се образува един друг по-голям триъгълник. Първият триъгълник ще бъде обърнат нагоре, а вторият триъгълник ще бъде обърнат надолу. Работите ще се обърнат надолу с главата. Може да вземете в големия да построите друг триъгълник и веднага триъгълникът ще се обърне, той ще бъде в хармония с вътрешния и ако в този триъгълник пак построите друг, и той ще се обърне надолу, той ще бъде в съгласие с втория. Имате обръщане нагоре и надолу. Вие ще видите пак кръгообразно движение. Аз виждам, че тази работа е неразбрана, понеже и за мене е неразбрана. Неразбрани работи са всички ония, които са извън нашия поглед, че не може да виждаме цялото движение, което остава. Отчасти виждаме нещо. Онова, което виждаме, е неразбрано, понеже то има отношение към разбраното. Ние казваме: Тази работа нас не ни е ясна. Казвам: Сега, при сегашните условия, научно искам да се възпитавате. Често казвате: „Да разбираме детската душа.“ – Как се разбира детската душа? – „Да разбираме душата на този народ.“ Как се разбира душата на този народ? Стремежите на духа или на душата не сме разбрали, ума не сме разбрали, сърцето не сме разбрали, а ще искаме да разбираме духа на този народ. То е още по-велико. Един народ си има своя душа. Един светия си има своя душа. Всеки човек има своя душа. Ако и растенията имат душа, вие ще кажете: „Как е възможно?“ Разликата е, че човешката душа е пробудена, а душата на растенията не е пробудена. Какво значи? Душата на човека вече слезе във физическото тяло и се индивидуализира. *Личност има.* Когато душата на растенията не е в самото растение, а е извън растението, в един свят извън растението. Ясновидците виждат, че душата на растението е извън тях. Растението е, додето живее неговата душа. Ако влезете в Божествения свят – минаваме много неща, които не са научни. Ако влезете в другия свят, (ще) се разправяте с растенията, както тук с хората. Те там се прегръщат, целуват се, разговарят се и като слязат на земята, стават глупаци. Не искам това да го разбирате. Аз искам вие да идете в този свят, дето аз съм, да проверите и да видите и като се върнете, да кажете: „Така е.“ Няма какво да вярвате в мене. Аз не искам да вярвате, идете и вижте и като се върнете, ще кажете. Някой ще ме пита: „Какво разбираш от музика?“ Казвам: Като следваш 4–5 години в музикалната академия, тогава ще ми кажеш какво си научил. Сега не си ходил в академията още и казваш: „Каква полза ще принесе музиката?“ Двама души не могат да се обичат, ако не знаят музика. Всеки,

който се лиши от музиката, моментално умира. Като чуе един тон на музиката, оживява. Някой казва: „Мене не ми трябва музика." Твоята съдба е подписана. За да оживееш, ти непременно трябва да бъдеш музикален. Понеже музиката, това е един метод за помиряване на всичките големи противоречия, които съществуват на земята. Само когато ти се стремиш да примириш нещо, то е по закона на музиката. По никой начин друг не можеш да примириш. Да прощаваш на хората, музикално може да им простиш, тъй щото един човек, който те обиди, той криво е изпял една песен. Той през въздуха прекара движението, изпял ноти и казва: Аз не ви обичам и вие се докачите. Турете : Аз, не, обичам ви. Турете само запетая на песента. Само една запетая изкривила вашето музикално разбиране. В музиката думата „не обичам" не съществува. В музиката „не обичам" съществува като усилване на обичта. Когато в музикалния свят искат да усилят любовта, казват: „Аз не ви обичам." И младите моми знаят тази теория. Когато искат да събудят в един момък любов, казват: Аз не ви обичам, а той се запали още повече. Запали се сърцето му, те разбират от музика, и законите на музиката разбират.

Сега изнасям известни факти, които са релативно, относително верни. Съществува един свят на противоречия, то е като една постановка, така необходимо е туй. Не може всичките земи да са планини и всичката земя не може да бъде една валчеста топка, една гумена топка. Ако има планини, подразбирам има и долини, има и полета. Туй разнообразие е необходимо. Питам: Цялата земя може ли да бъде само планини? – Не може да бъде, защото под думата „планини" разбираме един контраст. Под думата „долини" разбираме един контраст. Под думата „любов", разбираме пак контраст и безлюбието се подразбира. Безлюбието е долина, а пък любовта е един висок планински връх. Между туй безлюбие и тази любов ние виждаме че има (разлика). Там, дето е любовта, нищо не расте, а там, дето е безлюбието, всичко расте. Как ще си обясните? Любовта горе е планински връх, а безлюбието е долина. Там, дето е любовта, нищо не расте, никакви плодове няма, а дето е безлюбието, всичко расте, за да се образува една връзка между любовта и безлюбието. Любовта дала всичко на своята сестра безлюбието, че да има какво да ѝ даде. Тя казва: „От мене зависиш, аз ако не ти давам да те храня, гладна ще умреш." Всичките светски хора казват: „Ние ако не сме, вие гладни ще измрете." Туй е обмяна. Всички тяхни блага им ги дадохме ние. Богатството, което събрахме горе от небесното пространство, ние им го изпратихме. Поляхме тяхните плодни градини, светлина, всичко изпратихме с голямо смирение. Казваме: Много сме ви благодарни, че работите долу. Плодовете са хубави, житото е хубаво, хлябът е хубав. Виждаме, че и говорът започнал вече да става сладък. Новата наука, в този смисъл, така ще примири света. Това е начин на света и възпитанието на

света. Силните хора трябва да заемат място на слабите. Да дадат място на слабите, защото слабият човек, колкото и да се насилва, все слаб си остава. Силният човек, колкото и да се смалява, той се смирил, той се е качил на гърба и казва: Знаеш, че аз съм господар. Той само като мръдне и отхвръкне.

Има един анекдот. Един царски син се е качил на гърба на слона и казва: „Знаеш ли, че аз съм царски син?“ Слонът го хванал с хобота си и го турил на земята и казал: „Може ли да се качиш на гърба ми?“ Взема го от земята и пак го качва на гърба си. Казва: „Не ми хлопай по главата, защото моят нос е по-дълъг. Аз те нося, то е от моето снизхождение, не ми тропай по главата.“ Когато дойдем до един силен човек, трябва да знаем, че ние не сме царски синове, но да поблагодарим. Туй дете трябва да погали този слон и да му каже: „Много си добър.“ Като дойдеш до един силен човек, кажи му сладка дума, хвърли му един мил поглед, да бъдеш признателен. Ние казваме: Какво от това? Ако е силен, не е Божествен. Силният човек е благороден, като те види паднал на земята, качи те на гърба си. Какво ще кажеш? Като дойдеш до вкъщи, пак те хване и те сложи, ще ти каже: Сбогом. Често в Библията се казва: Вие, силните, носете погрешките на слабите. Слабите какво да правят? Слабите да благодарят на Бога. Аз, ако съм слаб човек, ще кажа на силния: Благодаря ти на тебе, че ми помогна. Кажи на Господа, който живее в тебе: Благодаря, че ме научи на много хубави работи. На Господа, който живее в тебе, благодари, че те е научил на много хубави работи. Аз не може да му предам. Предай му ти моята благодарност за доброто, което Той ми направи. На тебе благодаря и на Господа благодаря, не му търся повече. Аз не съм като онзи, който търси Господа в небето. Аз, ако му казвам, още така ще кажа. Пък после, като отида в небето, ще благодаря на Господа. И в небето, и там ходя. Небето за мене съвсем друго представлява. За мене небето представлява един свят неопетнен, на абсолютна чистота и светлина. Един свят на абсолютна музика, на абсолютно благо, дето всичките мислят все за добро, добро да правят.

Та казвам: Понеже сте дошли на земята, аз не искам да ви проповядвам да напуснете земята и да идете в небето. Тук ще седите. Земята е велико училище, което ви дава всичкото знание, което носят великите хора на земята, в каквато и да е област. За мене всичко, което учените хора пишат, е добро. Някой ще каже, че не е добро. Някои неща са временни. Всички временни неща са добри. Някои неща са временни и временните неща стават излишни за някои, но не и за други. Казвам: Тъй, както светът върви, върви към по-добро. Жените сега са по-добри, по-свободни, отколкото едно време. Мъжете са по-свободни и за в бъдеще след 50–100 години, ще бъдат най-малко 2 пъти по-свободни, отколкото сега. Някои се

оплакват, че светът е лош. Светът сега е станал по-добър, отколкото в миналото. Светът е лош по единствената причина, че ние от този свят искаме повече, отколкото той може да ни даде за сега. Ние зимно време не можем да изискваме от слънцето това, което слънцето не може да ни даде. Зимно време в умерените пояси не може да дадеш условия да ореш, да сееш, да садиш. Значи ще чакаш 3–4 месеца, когато слънцето дойде до известно положение и тогава да се създадат благоприятни условия. Трябва да спазваме този закон. И любовта върви по този закон. Има една любов, която наричаме екваториална. Има една любов, която я наричам на умерените пояси. Има една любов на студените пояси. Има една любов на северния полюс, на най-студеното място. Вие трябва да разбирате условията, при които любовта може да се прояви. Екваториалната любов съдържа много големи противоречия. Тя е долина. А пък любовта на планинското място, то е любовта на планинския връх, там нищо не става. Но там е най-чистата любов. Онази чиста, неопетнена любов, която вие искате. Вие искате тази любов да я намерите в долините на човешкия живот. Тук ще намерите екваториалната любов, която има тия противоречия. Но между любовта на северния полюс и екваториалната любов има връзка. Любовта на долините зависи от високите положения. В живота туй е вярно. Мъжът и жената, и двамата не трябва да живеят в долината. Ако дойде за в бъдеще, аз бих казал: Хората, като създават дома, да не го създават както е сегашното схващане, това не е философия. Не искам да спорят. Ако жената е планински връх, мъжът трябва да бъде долина. Ако мъжът е планински връх, жената трябва да бъде долина. Ако жената представлява океан, мъжът трябва да представя суша. Ако мъжът представя океан, жената трябва да представя суша. Трябва да има възможности на нещата. Ако жената е суша като мъжа, нищо няма да излезе. Та казвам: Някои искат да определят жената по какво се отличава. Жената се отличава по устройството на своето тяло. Жената се отличава по устройството на своя мозък. Жената се отличава по устройството на своите способности и чувства, кардинално се отличава от мъжа, и мъжът, и той кардинално се отличава от жената. Това не е противоречие. Това е хармония. Мъжът на друга гама е създаден. Те са две велики гами в света. Жената представлява миньорната гама, а мъжът представлява мажорната гама. Децата представят смесените, хроматическите – ту миньорни, ту мажорни. Миньорните гами имат дължина, мажорните гами имат височина в себе си. Между дълбочината и височината, туй е, което дава хармония. Миньорните гами дават мекота, а мажорните – сила и мощ. Не грубост. Грубостта е прекалена сила. Силата е необходима за преодоляване на известни мъчнотии в света.

Казвам: Като дойдем до нашите мисли и чувства, законът е същият. Някой път трябва да знаеш, че трябва да започнеш с известна мекота, но ти

свършваш с известна сила. Да свършиш с мекота, това са два метода, които трябва да употребиш. Но в дадения случай трябва да знаеш по кой метод да започнеш: по една миньорна гама или по една мажорна гама. После, онези, които изучават от вас музиката, вземете един тон „до“. Ако си взел право този тон, може да го провериш по един начин. Начин имаш в себе си. Вземете простият пример. Ял си някоя храна, която е мъчно смилаема и като топка се е спряла на стомаха. Ако вземете този основен тон на първата гама тихо, полека, ще го вземете веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти и като го вземете правилно, веднага ще ви стане приятно, веднага тази тяжест ще се премахне. Музикално може да се направи един опит. После двама души се скарат. Единият, който се кара, и другият да вземе основния тон „сол“, защото има „сол“ в първата гама. В първата гама „до“ е основен тон. „Ре“ е основен тон. „Ми“ е основен тон. „Фа“ е основен тон. „Сол“ е основен тон. „Ла“ е основен тон. „Си“ е основен тон. По-нагоре ги няма. „Сол“ е основен тон. Скарал се някой, вземи, че попей тона „сол“. Щом вземеш правилно тона „сол“ този човек, който дига шум около тебе, ще почне да пее и ще каже: „Извини, братко, аз не постъпих добре, ще се примиря с тебе.“ Защо ще му казваш: Ти не говориш хубаво, не се отнасяш човешки, не е по Бога. Ти пей само „сол, сол, сол.“ На български много хубаво е „сол“. На пръв поглед новите методи се виждат смешни. Ами старите методи какви са? Влезе учителят по първия метод на възпитанието между две дървета тури крака на ученика и учителят удря с тоягата. Преди 70–80 години краката се биеха. Значи добър да станеш. Като възпитаха човека да стане добър, казват: Станахте добри. След туй вторият метод ще турят, ученикът на гърба на другия, че учителят ще го налага по задницата. Когато бие по задницата, казва: Малко да ядеш. Това значи хигиена на яденето. След това дойде ръката. Аз съм виждал учителят дигне дряновата пръчка, ученикът си простре ръката и учителят удари, а някой път ученикът си дръпне ръката, за да избегне удара. Той пак ще си просне ръката и той като го удари, три пъти го удари, значи трябва да мислиш хубаво. Справедлив трябва да бъде ученикът. Най-после дойде шляпането с плесница, не с пръчка. Учителят удари една плесница, едно шамарче. Какво означава? – Справедливост. Шамарчето какво означава? – Педагогически сега го вземат. Всички го употребяват този метод. Но да оставим. В нас има известни противоречия, те съществуват. Противоречията не са нещо лошо. В мене има противоречия, от които трябва да се освободя. Искам, не искам, има набрани известни излишни вещества, които моят организъм не търпи. Аз трябва да се освободя. Туй може да са чужди вещества, които може да се изхвърлят чрез изпотяването, може да се изхвърлят навън. Но по кой начин чуждите вещества трябва да се изхвърлят навън? Имаш нещо в сърцето си, което те мъчи. Чувстваш неразположение. Значи сърцето ти е натоварено с излишни, чужди вещества, които не трябва да са в сърцето. Туй, чуждото

трябва да се изхвърли навън, по който и да е начин. Събрал си някаква мисъл, която те мъчи. Тази непотребна мисъл по същия начин трябва да се освободиш от нея, да остане онази, чистата мисъл, чистото чувство, чистата постъпка. Тия чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки са елементи, с които се гради физическото тяло и се обуславя целият наш живот на физическото поле, от който зависи и щастието на човека. Щастието зависи от нашите мисли, нашите чувства и нашите постъпки на земята. Не какво мислим за небето, защото ако туй небе не може да съществува по същия начин вътре в неговия ум и ако духовният свят не може да съществува вътре в неговото сърце и ако всичко онова най-възвишено и благородно не може да съществува в неговите постъпки, къде е човекът? Това е човекът. Физическият живот е един опит, който ни показва по кой начин можем да влезем в една правилна връзка с другите по-напреднали светове и в съвременното възпитание трябва да се внесе този метод. Сега, учат закон Божий, как е учил Христос едно време. Всичките християни станаха толкоз вярващи, че каквото казал Христос преди 2000 години, сега му вярват, но ако дойде Христос на земята да говори сега, ще кажат: „Ние имаме особено мнение.“ Това, което е говорил преди хиляди години, кога ще дойдем да вярваме? Когато дойде Христос, евреите вярваха в Мойсея, който беше говорил преди хиляди години, преди Христа. Християните казват: „Вярваме в Бога.“ Сега и вие сте закъснели, вярвате в това, което Христос е говорил преди 2000 години. Христос като дойде сега, няма да говори това, което е говорил тогава. Какво ще говори сега? Христос едно време говореше за спасението на хората, какво робство беше тогава. Знаете ли какво беше в Римската империя? Един патриций имаше право да има роби. Нямаше закон, който да ги защитава и тогава Христос търсеше спасението на човечеството, тия патриции да не убиват. В наше време като дойде Христос, ние днес убиваме млекопитающите животни и мислим както патрициите, че имаме право на своите роби. Казвате: „Те нямат душа. Господ ги създаде да ги убиваме.“ Като дойде Христос какво ще говори днес? Няма да ви стане приятно. Ще говори малко върху въздържанието да се откажете от месната храна, да не измъчвате вашите по-малки братя. Казвате: „Много ще се размножат“. Но виждаш философията. Нещата много се размножават, когато се злоупотребява. Нещата малко се размножават, когато добре се употребяват. Употребявай едно нещо добре, за да бъде в нормално състояние. Щом постъпваш ненормално, тия неща ще започнат да се увеличават.

Казвам: От съвременно гледище – не за вярване. Вие имате много добро вярване. Аз намирам отлични вярвания. Вие даже за Христа вярвате по-добре, отколкото аз вярвам. Мнозина от вас външно, аз пример вземам, каквото благоговение имате за Христа, аз бих желал туй благоговение да го имате отвътре, като стане дума за Христа. Сега за другото да се справим.

Ако дойдем до вътрешната страна, какво е казал Христос, но щом дойдем да се отречем от себе си, после да раздадем имането си, колко хора и християни има, които са готови да раздадат всичко, но така да го раздадат разумно? Колко християни има, които биха се отрекли не глупаво, но разумно, тъй че да ти е приятно. Като се самоотречеш, нищо да не изгубиш в себе си, (но) да получиш. Не да понижиш една душа, но да подигнеш. Като се самотречеш от всичкото богатство, не да осиромашееш, но вътрешно да забогатееш. Сега някои мислят, че трябва да се отречем от златото. Но има една вътрешна страна на златото. Знаете (ли) каква сила се крие в златото? В златото се крие една сила, която може да произведе безсмъртие. Ако хората обичат златото, по единствената причина, понеже съдържа елексира да бъде безсмъртен човек. Казва: „Аз ще живея." Но като приемат златото, не може да оперират вътрешното богатство и те умират като другите, пък и другите казват: „Ние, като нямаме злато, сме осъдени на смърт." Казвам: Не да се проповядва сиромашия. Христос е проповядвал богатство. Но богатство, което е основано не на лъжа. Не да ти дадат една книжна банкнота, да мислиш, че ти си богат. Избягвай онова, лъжливото богатство. Като имаш 100 хиляди кожи, одрани от животните, да мислиш, че си богат. Избягвай заблуждението. Ти носиш смърт със себе си и ти ще бъдеш одран като тях, нищо повече. Избягвай онова, неправилното богатство. Като мелят житото, правят го на брашно и ти така ще бъдеш смлян като брашното един ден и от тебе нищо няма да остане. Как се определя какво е неправедното богатство? Праведното богатство носи щастие за всичките хора. Всичкото богатство, което носи радост. Богатство, което носи смърт, което носи сиромашия, което носи лъжа, благодарим за такова богатство. Нито богатството искам, нито сиромашията искам. Сиромаси наричам всички хора, които са се освободили от лъжливото богатство. Богати хора наричам тия, които са приели новото богатство, което носи благото на човечеството, благото за всички. Сиромах човек е онзи, като види богатия, казва: „Този брат е достоен, той заслужава. Аз му вярвам, аз не искам да съм на неговото място." Той е благоразумен сиромах. Сега Бог ни е изпратил с несметни богатства в този свят. Несметни богатства, които нашият ум съдържа. Хиляди поколения са оставили такива наследства за нас. Хиляди поколения са оставали наследство в нашето сърце. Хиляди поколения са оставили наследство в нашето тяло и при това казваме: Кажете ни сега какво ще каже Христос на земята като дойде? Сега някой проповедник казва: „Като дойде Христос, Той тъй ще говори." Представя Христа така. Ти с тази жена защо така се отнасяш? Ти с мъжа си защо така се отнасяш? Не, не! Христос, ако дойде в един дом, ще потупа мъжа и ще каже: Много добър си. Ще ви даде по един билет да идете да се разхождате. Мъжът на север, а жената на юг. Само за изяснение ви казвам това. Предполагам аз сега. Ако дойде Христос, може да ме корегира. Аз съм казал нещо, но съм

убеден, че 99 без едно, защото на едно място четох, че учените хора са достигнали до абсолютния студ, до 272.9 градуса, значи до едно място, дето има абсолютен студ и при този абсолютен студ въздухът става течно тяло. Ако прекарате един живак, той става твърд като камък, че може да забиете в живака един гвоздей и ако го ударите с чук, не може да държиш повече от 1 секунда, понеже като държиш, той ще се разпадне.

Казвам: Трябва ни още една част до абсолютния студ, 1/10 част ни трябва до абсолютния студ. Питам: След като намерят хората абсолютния студ, какво ще се постигне? Който разбира, ще се постигне. Има някои постижения. Питам тогава: Защо е така грамадна разликата? Защо студът съдържа 273 градуса? Абсолютен студ. За топлината не се казва колко е абсолютната топлина. Топлината ни най-малко не съответствува. Какви са деленията тогава? Значи деленията на студа са големи. Студът и той изгаря. Един чук при този студ, разглобява се. Желязото при студа не може да издържи, разтопява се. Като дойдем при топлината има 1000–2000–10000–25000 градуса. Предполагат, че слънцето има 25 милиона градуса. А някои (предполагат, че е) 30–40–50 милиона градуса топлина. Каква топлина е тя? Вече не една малка частица е засегната. Но онази, първоначалната топлина. Казвам: Понякой път вие страдате от две неща. Вие страдате от абсолютен студ, който образувате в себе си. В Холандия правиха тия опити. Вие изстудявате сърцето и казвате, аз не го обичам. Ти го изстудяваш сърцето си. Ти като го изстудяваш, изстудяваш и себе си. Някъде се нагорещяваш, искаш да му отмъстиш. Някъде се нагорещяваш, искаш да отмъстиш някому. Същевременно, като направиш пакост на него, правиш пакост и на себе си. Та в дадения случай нито изстудявай, нито стопляй. Остави хората с обикновения студ. Нищо повече. Учените хора за в бъдеще туй ще го изучават. Имат съвсем други съображения. Онези, които развиват голяма топлина, и те имат съображения. В новото учение, оставете в живота онази, нормалната топлина. Нормалната топлина коя е? – 36 градуса. Значи човек не е още в състояние да понесе по-висока тампература. Те считат, че 37 градуса е малко анормална. 37 градуса трябва да стане нормална топлина, но тя още не е нормална топлина. Една нормална топлина трябва да съдържа един, два, три, 123 градуса. Но при 123 градуса другояче може да се говори. На 123 градуса, понеже човек има 4 тела основни, през които. 36 засега е нормална. Доста е 36 градуса, за физическото тяло е тя, за астралното тяло топлината е друга. За умственото тяло топлината е друга, за причинното тяло топлината е друга. Причинното тяло на човека може да издържи на 273 градуса и два пъти да му туриш по толкоз, то няма да усети. Физическото тяло при 273 градуса няма нищо да остане от него. Засега изучаваме физическото тяло. Казваме: Като умре човек. Ами че туй тяло, то е външната страна. Върху туй тяло сега се гради друго едно тяло, което всеки може да го види. Всеки може да

го види. Правете опит. Който и да е от вас, елате и направете един опит. Да не мислите тъй, че ще ви дадем известни мисли и желания. Ще видите, че в половината част отгоре лицето ви ще стане червено, да се освежи лицето ви и веднага да се подмладите. И като ви оставим пак, ще се повърнете при туй същото положение.

Казвам: Трябва да измените вашите постъпки, вашите мисли и веднага ще видите, че лицето ви ще се измени. Трябва да знаете, как действува законът на вашето духовно тяло. Щом искаш да действуваш със законите на любовта, ще влезеш в духовното тяло. Ако искаш да станеш умен човек, ще влезеш в законите на умственото тяло. Три тела има човек, с които трябва да знаеш как да постъпваш. Трябва да имаш здраво физическо тяло, ако искаш да постъпваш добре. Ако искаш да обичаш, трябва да имаш духовно тяло. Ако искаш да бъдеш умствено здрав, трябва да имаш умствено тяло. Тия тела влизат едно в друго. Най-шуплесто е физическото тяло. Духовното тяло влиза в шуплите, Божественото тяло влиза в умственото тяло и те съставят едно цяло. Как ще го разберете? Аз не съм го разбрал, че вие как ще го разберете? Какво е духовното тяло? Вечерно време си лягате, но отивате да се разхождате. Питам: С кое тяло? То е вашето духовно тяло. Човек ходи, приказва, после се връща, бягате, гонят ви, с кое тяло? В туй тяло, с което в събранието ходиш, приказваш с другите хора, след като се върнеш на земята, пак ще се разхождаш по същия начин. Вие имате тази опитност. Вечерно време не сте ли гледали как изгрява слънцето? Казвате: „Какъв е духовният свят?“ Точно както го виждате на сън. Реалист съм. Както вие сте го видяли на сън. Няма друго описание. Казва: Като бях млад. Някой път се огледаш в огледалото, млад си, но като се върнеш, гледаш стар дядо, космите побелели. Мене ми разправяше една стара баба: „Като се погледна в огледалото, казвам: Да ме поживи Господ, да ме направи такава, каквато бях. Като се погледнах, колко бях красива, а като се събудих, казвам: Остаряла съм.“ Вие сте млади, само временно сте остарели. Вие сте умни, само временно сте оглупяли. Искам да се посмеете малко, понеже, когато човек се смее, благословението иде. Човек като е сериозен, стиснат е малко, че не може да дойде Божието благословение. Искам малко да се посмеете, че Божието благословение да дойде във вас. Че как се смее? Човек има едно чувство да се смее. Само че смехът да дойде на време, да се смееш на време. Когато дойде време за Божието благословение, да се посмеем. Когато Господ каза на Сара, че ще роди дете, тя се позасмя. Казва: Не можах на младини, че сега на 83 години. На млади години като не можах да родя, че сега? Казва: Защо се смееш? Тя се уплаши. Започна като всяка жена да се отрича. Казва: Не се смея. Понеже едно благословение ще ви дойде, вие се позасмейте малко. Ще дойде нещо ново във вас. Като Сара ще родите нещо хубаво за идущата година.

Пожелавам ви на всинца да бъдете здрави, бодри и весели, да учите всичко и да приемете Божието благословение.

Благословен Бог наш.

Добрата молитва.

19-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 6 февруари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_02_09 Страдание и учение
лекция на Общия окултен клас

СТРАДАНИЕ И УЧЕНИЕ

Отче наш.

„Венир Бенир“.

Пишете върху темата: „Отличителните черти на човека“.

„В Начало бе Словото.“

Няколко думи за самовъзпитанието на човека. Земният живот хората едва сега са започнали да го изучават. Една твърда материя е неподатлива. Човек дошъл да изучава едно изкуство на земята, да преценява материята. Всичкото усилие на човека седи да може да си достави от тази материя за в бъдеще, да си направи едни нови дрехи. Ако ние разгледаме цялото животинско царство, всичките животни са облечени в различни дрехи, малки насекоми, пеперуди, риби, млекопитающи и човекът. И между хората има едно грамадно различие. Когато разглеждаме хората в тяхните вярвания, и в науката има едно грамадно различие. И в нас, и в хората, няма нещо определено. Казвате: „Да живеем“. Какво разбирате под думите да живеем? Или казвате: „Да се учим“. Какво разбирате под думата учение? Или казвате: „Туй е нещо психологическо“. Те са понятия неопределени. Много пъти казвате: „Небе“. Какво разбирате под думата „небе“? Или казваме: „Звездното небе е в безвъздушното пространство“. Най-първо при възпитанието, човек започва с процеса на отглеждането. Отглеждат се човешките чувства, възпитават се човешките мисли и се направляват човешките постъпки. В отглеждането човек трябва да се научи да пази, да регулира ритъма на своето сърце. Този ритъм, биенето е свързано с чувствата на човека. Туй, което чувствуваш, е ритъм. Разнообразието на живота зависи от ритъма, от този пулс на сърцето. Може би някой път не сте го наблюдавали. Когато сърцето бие много бързо или пък (бавно), лекарите правят известна диагноза. Значи има едно нормално биене, един нормален пулс, една нормална и една анормална бързина на пулса. Хората не са свикнали. Слабият пулс води към смъртта. Бързият пулс, ако много бързо бие сърцето, в това биене на пулса душата излиза навън. Ако бие толкоз бързо, душата изхвръква из тялото, отива в другия свят. Ако полека бие, утихва, утихва, тогава той замръзва. И хората по двата начина умират. Едни чрез замръзване, замръзват. Отиват надолу, скована се пулсът. Пулсът постепенно, полека лека замръзва този човек. Или пък усилва се пулсът. Едни хора има, които много ядат и мислят да се оправят, и действително се оправят. В туй изправяне става натрупване на тялото. Ръцете стават по-дебели, отколкото трябва. Краката стават по-

дебели, отколкото трябва. Вратът става по-дебел, отколкото трябва. Какво има като задебелее вратът? Попитали вълкът, защо му е дебел врата? Казал: „Защото сам си гледам работата“. Ако вземеш един човек, който има един ръст от 150 см. Метър и половина височина или 1,65 м., аз взимам нормално 165 см и ако той има на врата си 42 см окръжност, намерете какъв е диаметърът на такава окръжност. Колко пъти влиза диаметърът в окръжността? Мисля три пъти и нещо. Такъв човек е разположен. Няма да се мине дълго време и на неговото сърце ще се намали пулса. Когато вратът задебелява, пулсът на сърцето се намалява. Когато вратът изтънява, пулсът на сърцето се увеличава. Та вратът с удебеляването и изтъняването си едновременно регулира ритъма на сърцето. И в правилното биене на такта, сърцето е като капелмайстор. Понеже човек е едно музикално движение. Той не е станал музика. Всяка неорганизирана материя едва сега се образува, този хор в него, учат го сега на елементарните работи на музиката. Капелмайстора е сърцето, постоянно дава команда на всичките как трябва да работят. Всичко както отива, този такт работи. Не мислете, че е главата, капелмайсторът е сърцето. Всеки орган трябва да има друг капелмайстор. Та това са хиляди и хиляди капелмайстори. Този е главният. Като командува, образуват се хорове, безброй хорове в човешкото тяло свирят. Някой път излиза галимация като се слуша – крясък. Големият капелмайстор не спира, коригира постоянно.

Та казвам сега за самовъзпитанието. Вие някой път имате някой неприятни чувства. Казваш: „Защо ми са тия неприятните чувства?“ Неприятното вътре в живота е неразбраното. Туй, което разбираш е приятно. Туй, което не разбираш, е всякога неприятно. Туй, което разбираш и го познаваш, от него не те е страх. Туй, което не разбираш и не познаваш, от него всякога имаш един страх. Тогава в човека има едно чувство на страх. Значи страхът е за всички ония неща, които не познаваме. От тях трябва да се боиш. За да не се боиш, какво трябва да правиш? Трябва да ги изучаваш. Например, вие се боите от смъртта. Казвате: „Ще се мре“. Страх ви е, защо? Не познавате смъртта. Защо се боим от смъртта? Понеже, тя като дойде нищо не дава. Като дойде един бирник, на общо основание продава. Каквито намери в къщи котли, всичко продаде, изпъди те из къщи навън и казва: „Каквото имаш да дължиш, ще дадеш всичко“. Много жесток бирник е. И да плачеш, каквото и да правиш, той продаде всичко и си замине. Законът трябва да се изпълни. Обаче, смъртта не е господарка на света. Тя е един служащ.

Та първото нещо, трябва да се възстановят ония първични отношения, които човек имал към Източника, отдето е излязъл животът. Животът на човека трябва да се хармонира с общия живот на Битието, с общия живот

на природата и с живота на всички окръжаващи същества около него, трябва да се хармонира. Той трябва да знае как да се храни. Не яж малко, но не яж и много. Следователно, храната ти напълно зависи от устата. Възпитанието на човека в чувствата, зависи от устата. Каквито са устата, такова е и сърцето ти. Например, ако имате един човек, който дребно пише, събрал буквите една до друга, този човек не е от щедрите. Той е много дребнав, женски почерк, дето го казват. Казват: „Жената като влезе в къщи, жената с игла да събира, цялата къща ще напълни, но и с игла, ако изнася, цялата къща ще изнесе". Тя се научила с малките величини да работи. Онези щедрите хора пишат едри букви. Казвам: Сега това са противоположности. Казва: „Човек не е щедър". Всяко нещо има своето място. В изобилието човек трябва да бъде щедър. Защото, ако в изобилието ти не си щедър, ти ще пострадаш. Ако в оскъдността ти не си пестелив, пак ще пострадаш. Следователно, трябва да поставиш всяко нещо на неговото място. Кога човек трябва да бъде пестелив, скържав. Когато е в оскъдност. Той не може да бъде щедър, да разполага. Не е лошо да бъде щедър, но когато имаш изобилие. При изобилието, ако делиш конеца, то е погрешно. Туй е неразбиране на живота.

Казвам: Каква е задачата на учениците в една школа? Да се учат. Учението е регулиране на мислите. Вие много пъти правите разлика между една мисъл и едно чувство. В чувствата ти си един бакалин, който като теглиш, продаваш и се облизваш. Вземеш една бучка захар, откъсваш. Или някоя маслина, хоп влезе вътре. Или каквото и да е друго, опиташ го. Туй е чувствуване. А пък в човешката мисъл туй не става. В чувствата ти опитваш нещата. А в мисълта ти опитваш цената на нещата. Туй е като едно сравнение. Вземе той златната монета, опитва златна ли е или не. Та човешката мисъл не се яде, но човешките мисли, това са ценностите, които поддържат живота на човека. От какво зависи силата на един банкер, от златото, което има. Казвам: Искате да бъдете здрави. Да бъде човек здрав, то е ценността на самия живот. Здравето е един капитал, с който човек разполага. Щом като изгубиш здравето, ти нямаш никакъв капитал. Как ще възстановиш своя капитал? Здравето се възстановява чрез човешката мисъл, а се поддържа чрез човешките чувства. В чувствата има една постоянна работа на дребно. Сърцето работи на дребно. Човешкият ум работи на широко.

Казвам: Има сега една наука. Някой казва: „Защо трябва да страдаме", цяла наука има за страданията. Страданията са една икономия в природата. Един метод за напредването на човешкия живот. Ти не може да се родиш, ако не страдаш. Ти добър не може да бъдеш, ако не страдаш. Ти силен не може да бъдеш, ако не страдаш. Ти светия не може да бъдеш, ако не страдаш. Има страдания за светиите, има страдания за учените

хора. Ти не може да станеш красив, ако не страдаш. Ти богат не може да станеш, ако не страдаш. Значи за всичките неща, които искате да ги постигнете, има страдания, през които трябва да минете. Страданието, това е почвата, върху която нещата се сеят. Питате: „Защо са тия страдания?“ Те са почва. Ще хвърлиш семето, ще ореш, ще сееш. Ще видиш какво ще излезе из тази почва. Без страданието нямате почва. Тогава как ще живееш ти? Та казвам: Всеки един човек, за да стане здрав, той трябва да страда. Ако не страда, той здрав човек не може да бъде. Здрав човек е всеки един, който е страдал. Всеки, който не е страдал, не е здрав човек. Добър е онзи човек, който страда. Учен е онзи човек, който страда, силен е онзи човек, който страда. Някой път казвате: „Защо са тия страдания?“ Че без страдание нищо не може да се постигне. Казвате: „Тогава къде е Любовта?“ Страданието е дясната ръка на Любовта. Когато Любовта иска да те хване с дясната ръка, дясната ръка е да мислиш, да работиш. Дясната ръка, означава да мислиш здраво. Понякой път се спирате и казвате: „Защо Господ допуснал тия страдания?“ Господ допуснал тия страдания, за да влезе животът. Господ допуснал тия страдания, за да се яви сърцето, да се яви човешкият ум, за да се яви човешката сила, за да се явят всичките човешки добродетели. Допуснал страданието да станем красиви, да станем богати. Без страдание нищо не може да стане. Ако можете, тогава кажете ми един свят без страдание. Или мислите, че като идете в оня свят, той е свят без страдания, и там има страдания. Само че тука ние бягаме от страданието. А пък онези хора в невидимия свят като влезе едно страдание, всички го искат. Там го имат като писано яйце. Едно страдание като се яви, няма по-голямо щастие за тях да се яви едно голямо страдание. Малко ви се вижда страданието. Казвате, че Бог е дълготърпелив. В търпението на Бога няма страдание. Той страда, но вие не мислите, че Бог страда. Бог страда, но трябва да разбирате всички неща. Страданията му причиняват една радост, защото разбира. Като дойдат страданията, казваме: „Къде се намери тази пущина? Тази пущина откъде дойде?“ Та казвам: Сега ще държите, една необходимост е страданието. Не да го предизвикваме, да създаваме изкуствени страдания, но в природата съществуват известни страдания; опаковка са страданията на Божествените блага. Аз уподобявам страданието щом се яви във вас на някое противоречие, мене главата ми е побеляла само от въпроса да ме питат: „Защо са страданията“. От обяснения ми е побеляла главата. Казвате: „Господ не можеше ли другояче да създаде света“. Господ можеше да създаде. Той създаде света за страданието. Ако искаше без страдание, нямаше да създава света. Когато Господ не иска страдания, не създава нищо, седи спокоен. Когато иска да създаде нещо, явява се туй страдание.

Казвам: Сега аз ви говоря за разумната страна. Гледам има хора, които са

свършили. Гледам ясновидци и всички казват: „Защо са страданията?“ И светиите се оплакват от страданията. Без страдания не може. Жената ти е лоша, туй е едно благо. Мъжът ти е лош, туй е едно благо. Слугата ти е лош, туй е едно благо. Ученикът е лош, туй е едно благо за учителя. Благото за ученика не е благо за учителя. Сиромашията, това е едно благо. В сиромашията ти научаваш икономия. В богатството ти ще научаваш щедростта. Сега аз съм отворил едно бюро. Купувам всичките ваши страдания. Ако имате нещо излишно ще ми го дадете. Ще му турите цена. Донесете вашите страдания да ги купя. Искам да ми дадете обективните страдания. Не само да кажеш: „Аз страдам“, но страданието да има плод. Ще го хвана, ще го туря на ръката, ще го претегля на теглилката. Ако ми отърва, знаеш какво е, ако ми отърва. Ако спечеля нещо от нещо, ще продавам после. Яде се и пие се страданието. Какви хубави манджи стават от страданието. И действително, много хубаво ядене става. Казвам: Ако сега внесете във вас тази философия, ще се измени във вас вашия живот. Кажете ми сега, има ли някой велик човек, който да не е страдал. Най-великите хора в света са страдали най-много. Оня светии, мъченици най-много са страдали. Ако иска човек да не страда, колкото е по-прост по-малко (страда). Колкото човек в тази лествица се подига нагоре, страданията ще дойдат. Тогава вие се оплаквате от страданията. Че страданието е нещо музикално. То е образувано от минорната гама. Много бемоли има. Някой път има хармонична гама, тук-там са турени повишения. Може ли вие да ми изпеете една песен на страданието сега. Щом се родиш, изведнъж чувствуваш, първото чувствувание какво е? Недоволство, страдание. Изведнъж като дойде детето от Божествения свят, ще ти изкряска. Туй е страдание. Като го стягали, стягали 9 месеца седяло компресирано, нито е могло да диша, нито е могло да яде, то било подтиснато. Детето, когато е в утробата на майка си, по-голямо робство от това няма. Нищо не може да каже. Нито гък не може да каже. Майка му го мачка вътре и то трябва да мълчи. Ако мълчи човек – ще стане. Ако рече да каже една дума, отиде. Сега вие си давате мнението. Гък няма да кажете. Онова дете гък няма да каже, ще мълчи в утробата. Като излезе навън, вече има право да говори. Майка му ще му даде правото, ще му отрежат пъпа. Детето може да плаче, да си дава мнението. Майка му ще започне да му разправя. Защо тя го въвела в този свят, какво е неговото предназначение. Ще го храни, ще го учи, ще го прати в училище. Казвам: Ние тепърва ще питаме Господа. Но вие още си давате мнението. Гък няма да кажете, ще мълчите. Вие някой път философствувате защо това е така. И туй ще дойде. Ще имате право като детето. Музикално ще говорите. Например казваш: „Аз съм гладен“. (Учителят изговори думите „аз съм гладен“ по няколко начина – меко, грубо). Та казвам: Някой път живота е сериозен, но животът е най-великото благо, свързано с радости и скърби. Скръбта в невидимият свят е една привилегия. Има една скръб, когато ти заместиш

някого. Когато страда, ти ще идеш да му помогнеш, ще вземеш неговата скръб, за да може той малко да си почине. Като му вземеш скръбта, образува се една връзка. Този човек, понеже ти му носиш скръбта, той започва да те обича. Ти никога не може да обичаш един човек, който никога не е носил твоята скръб. И всякога ще обичаш един човек. Ти не може да не обичаш, който е носил твоята скръб. Казваш: „Еди-кого не обичам". Защо не го обичаш? Защото не е носил твоята скръб. Обичам го, защо? Защото е носил твоята скръб. Обича те той. Защо? Ти си носил неговата скръб. Туй не е философия, туй е наука. Защо трябва да се обичаме? Ти не може да не обичаш някого, който носил твоята скръб. Или другояче казано: Не може да не обичаш един човек, който е работил за тебе. Ти не може да обичаш един човек, който не е работил за тебе. Ако един художник работи заради тебе, ще го обичаш. Ако един ти е написал хубаво писмо, ще го обичаш. Онзи, който нищо не е направил, никакво писмо не е написал, нищо не е направил за тебе, нито една дума не ти е казал, как ще го обичаш? Чудни са хората. Някой път, без да направят нещо, искат да бъдат обичани. Често в окултната школа някои учители са внесли една система, която не е верна. За да стане човек силен, най-първо трябва да се справи със страданието. Да оценявате страданието като един метод, за въздигане на човешката душа. Първите ученици на Христа, които като започнаха да разбират страданието, започнаха да се радват. Апостолите, които първоначално са плакали от страданието, после след като Христос ги учи дълго време, като ги били там, излязли и пак се върнали с голяма радост, че са ги удостоили да ги бият. Значи опитали са едно страдание. Някои са разбрали вътрешния смисъл на страданието. В страданията, Бог присъствува. Когато ние страдаме, ние извършваме една работа за Бога. Ако искате вие Господ да ви посети, носете страданията и работете за Господа. Той е там и вижда вашите работи. Щом не страдате, значи Господ знае, че вие не работите. Ако идете в другия свят, ще видите, че вашия живот се оценява по страданията. Да учиш, значи да страдаш. Не само да страдаш, да кажеш: „Аз съм роб," но да чувствуваш. В страданията има нещо, което не ти е приятно. Тази неприятност може да я видоизмениш. Вземете да кажем един сладък предмет, ако не го сдъвчеш, ако вземете вашата храна и не я сдъвчете, какво ще ви причини. Ако я глътнете цяла, ще ви причини болка. Ако я преработите, ако я дъвчите дълго време, ще ви отмалеят челюстите. Но туй след време ще ви причини една приятност, ще ви предаде една сила. Казвам: Трябва да разбирате страданията. Досега вие най-главното не сте разбрали. Вие искате да разберете Любовта без страдания. Любовта без страдания не може да бъде разбрана. Когато аз говоря за Любовта, вие разбирате туй, което не е Любов. Аз говоря за Любовта, вие говорите за опаковката на Любовта. Туй, което не е съществено. Аз говоря за Любовта ви, вие говорите за една дреха, за чепици, за мазилки, за пудра, за червените устни. Това са външни

украшения. Нямам нищо против това, на Любовта отвън може да турите каквато искате украска. Има тук една Султана, светица. Тя беше на 55 години. Обичаше да си черви устните. Казват: „На 60 години, стара, начервила си устните. Как така? Турила си бели дрехи“. Тя казваше: „Че къщата си как да не намажа. Вие къщите нали ги мажите отвън и отвътре? Аз тъй се намазвам, като почернеят, ще ги намажа. Една мома когато се жени туря червено, понагизди си къщата“. Казвам: Права е. Религиозните хора казват, че не трябва да се мажат устните с червено. Защо не трябва да се мажат? Не трябва да се мажат с белило. Едно време се мажеха с белило. Най-първо ще турят белило, после ще турят червило. Онази мома си туря и белило и червило. А пък сега вместо белило си турят пудра. Едно време имало белило, сега има пудра и червило за устните. Сега научно разглеждам въпроса. Точно разглеждам работата. В света лични работи няма. Всичкото каквото става в света, то е общо за всички. Помнете, че всичките ония велики процеси, които сега стават в природата, един ден те ще бъдат достояние на всинца. От доброто и злото всичките противоположности един ден ще се организират. И от сегашните страдания и несгоди на живота, които съществуват, ще излезе едно велико благо, което ще бъде наследство за всичките хора. Тъй щото от това гледище страданията имат смисъл. Казвате: „Защо са страданията в света?“ Искате щастие преди време. Чакайте, не бързайте сега. На земята малко щастие ще имате. Туй да го знаете. Не чакайте голямо щастие. Не може. Защо не може? Понеже тялото ни не е организирано. Ако на вас ви се даде голямо щастие, вие ще заспите. Ако ви хранят много изобилно, пак ще заспите. Ако претрупат вашия ум със знания, пак ще заспите. Ако ви дадат повече работа, отколкото ви трябва, вие ще се уморите. Винаги след всяка умора иде една смяна. Някой път във вас се заражда една индиферентност. Казвате: „Не ми се живее вече“. Туй е неразбиране на живота. Къде ще идете сега? Ходили ли сте в другият свят? Какво е положението? Аз от там ида. Аз от оня свят ида. Вие за оня свят отивате. Аз от оня свят ида. Във вашия свят ида да го изуча. Пък вие отивате в оня свят и вие ще го проучавате, както аз уча тук. По същия начин ще се учите. Противоречията, които аз имам на земята, вие ще ги имате в другият свят. Представете си, че влезете в едно училище, по музика ви преподава учителят. Хубаво сте облечени, баща ви е благороден, но вие не разбирате. Учителят разправя, разправя, погледне ви и съжалява. Усещате, че учителят ви не може да бъде доволен. Разправя веднъж, не може да разбереш, два пъти, три пъти, не може да разбереш. Питам сега: Ако ти не може да разбереш, може ли да имаш благоволението на твоя учител? Даже и ние защо се тревожим? Щом като не разбираме, веднага се ражда едно чувство на отвращение. Когато не разбират хората, веднага се раждат хубавите връзки. Гледам някой път не се разбирате. Дошли двама – мъж и жена, не се разбират. Кой ви е крив? Че защо ви пратил Господ на земята,

тук? Когато слугата стане господар преждевременно, и когато господарят стане слуга преждевременно, това е едно нещастие. Слугата трябва да стане господар, когато вече е завършил 4 факултета. А пък господарят за да стане слуга, трябват му 10 факултета. Затуй сега за господари има много хора. Четири факултета по-лесно се свършват. Никой не иска да стане слуга, понеже наука се изисква. Десет факултета трябва да свършиш. Да няма знание в света, което да не знаеш. Като бъдеш като слуга, първокласен професор ще бъдеш, каквато работа и да ти дадат, ще я свършиш.

Та по музика сега вие казвате: „Как да учим музика?" Как да учите? Ето как: Вие имате 5 линии. Първата линия е „ми". На втората линия е „сол", между тях „фа". След това имате „ла", „си". (Учителят показва пръстите на ръката като петолиние.) И на лицето имате същото. Под носа, под брадата имате първата линия. Носът е ключът „сол". Имате ключът „фа", това е ухото. Той се пише на четвъртата линия, нали съвпада? На втората линия е ключът „сол". Каква е разликата между един басов ключ и един сопранов ключ „сол"? Каква е разликата между сопрана и баса? При сопрана имаме най-високите тонове, а при баса имаме най-ниските тонове. Има нещо в живота, което може да се постигне с баса. Когато искаш ти да осмислиш някоя работа в света, време ти трябва. Ти ще вземеш контрабаса и полека, няма да бързаш. Когато казваме: „Няма да бързаш", басист си ти. Полека, полека. Когато искаш набързо, ще вземеш цигулката. Всичко набързо върви. Ако вземеш ти една цигулка, сопранова цигулка, ти трябва да си завършил, да си учил баса. Ти не може да станеш цигулар, ако не си учил на баса. Аз както виждам музиката, от баса ще започнеш и ще стигнеш на сопрана. Или другояче казано: Личният живот, това е басовият живот. От този басовия живот ние ще изкараме другия живот. Не че ще излезем от живота, но ще си създадем условия за онзи възвишения, сопранов, живот нагоре. Следователно, имаме други два живота още. Алтов и теноров. Аз имам няколко бележки по музиката. (Учителят показва ръката си: „ми", „сол", „си".) Този малкият пръст защо е малък? От много работа. Не му остава време да расте. Той е малък пръст. Той е най-близък до сърцето. Този пръст най-после дошъл. Палецът излязъл най-първо. От най-далечната планета в слънчевата система е излязъл палецът. След него показалецът или първият пръст. После вторият, третият и най-после малкият. Сега това са фигуративни работи. Всичко туй трябва да се превърне в една научна система. Някой път вие се намирате в някоя мъчнотия. Някой път гледам някой си хване малкият пръст, тури пръстена на малкия пръст. Онези, които се женят, току турят пръстена и го изваждат, турят го и го изваждат. Този, който си тури и вади пръстена, аз зная каква ще бъде работата. Пръстен, който се туря и се вади, не върви тази работа. Той веднъж като се тури, да се не бута вече. Ако иска някой да

се жени, да повтори трябва да ми каже: „Искам да се женя“. Казвам: Ти като даде пръстен на своята възлюблена, че ти го тури и го изважда. Ти не очаквай никакво щастие. Ако е турила пръстена и не го вади, дръж го. Ако го изважда, търси си друг. Туй има изключения, но казвам общото правило. Камък, който се хвърля и се търкаля се изглажда. Значи един пръстен, туй е мерило. Какво показва? Условията, които Бог е създал за живота. Възлюблената казва: „Ти готов ли си ония условия, които Бог ти дал да ги изпълниш?“ Той взема пръстена и казва: „Ще ги изпълня“. Туря пръстена и не го вади. – Я ги изпълня, я не ги изпълня. Туря и си вади пръстена навън. Нали тъй, когато се разсърди на своята възлюблена, изважда пръстена и го хвърля, казва: „Не го искам“. Като я обичате, туря го там и го гледа. Щом вие вече сте сгодени, щом имате този пръст, той е вашият годеж. С този пръст вие вече сте сгодени за слънцето. Със средният пръст вие сте сгодени за най-стария. Не сте сгодени, но имате задължения да обичате най-стария брат, след него втория, който дошъл. Значи вие трябва да обичате справедливостта (втория пръст); трябва да обичате благородството (Учителят показва третият пръст) и трябва да обичате служението на Бога. Това значи палецът. Палецът казва: Ти си дошъл на земята да служиш на Бога. Твоето служение трябва да бъде благородно (първият пръст). Пък трябва да бъдеш справедлив (средният пръст). И във всичките радости и скърби винаги трябва да бъдеш весел (безимения пръст). И при това да си знаеш сметките много добре (малкия пръст). Тогава като погледнеш „ми“ – малкият пръст да мислиш; „фа“ – да събираш парички в кесията; третият пръст да бъдеш художник, да туриш ред и порядък. Да имаш хубава къща, хубаво да си я направил, хубаво да са мобилирани стаите. Туй е Сатурн. Петолинието туй показва. Аз, ако предавам музика на децата ще им кажа в какво се крие. В пръстите вътре. Ако аз бих преподавал „до“, значи да бъдеш готов при всичките препятствия, всяко едно препятствие да имаш достатъчно силна черупка. Един ден да я пукнеш. Ако я пукнеш, ти си силен човек. След като пукнеш черупката и излезеш навън, като пилците, излезеш навън, започнеш да вървиш. Ти си здрав човек. Ако изведнъж ти може да си намериш храната и да ядеш, ти си умен човек. Пък онова, което остава, ако го събереш, имаш икономия в живота. Ако си като семенце, може да израстеш и плод да дадеш, това е „сол“. Значи ти при неблагоприятните условия, си едно семенце посято в земята и плод дава. Някой казват: „Растенията не са умни“. Как не са умни? Някой път се спирам. Много умни са, много хубаво облечени са. При най-неблагоприятните условия, както е хубаво облечено, то се радва и дава плода си. Казва: „Затова ме е пратил Бог на земята, да раждам хубави плодове“. Като се разговарям с един човек, казвам: Затова ме е пратил Бог, да насърчавам хората. Казвам: Защо дойдох на земята? Сега дойдох да се уча. Как се уча от хората? С какво благоговение те искат да зреят? Идат тия плодове. Те като влизат в нас, плодовете се учат. След

като сдъвча една ябълка, тя се радва в устата, че е влязла, ще се учи. След туй тази ябълка от стомаха ще мине в дробовете, а от дробовете ще мине в мозъка. След туй тази ябълчна семка ще се посее някъде в твоята мисъл, и един ден започваш да я възпяваш. Колко поети са възпявали ябълките вътре. Той я опише, тя е жива в този ум. Ако тази ябълка не би пострадала, ако този човек извършва една работа, той я извършва заради нея. След туй този поет описва ябълката. Казвам тогава: Вие как искате да бъдете обични на Господа? Господ работи и страда, а вие не искате да работите, не искате и да страдате. Господ създаде света. Хиляди и милиони години му взе, за да направи този свят. Милиарди и милиарди векове той е мислил, мислил, планирал, че като представил един план, че хайде друг план. По този начин, по онзи начин, че проекти, проекти; и най-после се установил върху един проект, направен много хубаво. Проектирал целия свят. Ти сега седиш и го критикуваш. Казваш: „Как Господ напрви света?“ Че той милиарди векове е мислил върху този свят, за да предвиди всички неща. Тъй ако стане, какви ще бъдат резултатите? Други ще бъдат страданията. Каква полза ще допринесе? Силите, които ще дойдат, знанието което ще дойде. Ако един човек е хубав, какво ще стане? Ако един човек е грозен, какво ще стане? Ако е богат, какво ще стане? Всичките е взел предвид. Ако има повече ниви какво ще стане? Ако има една жена, какво ще стане? Какво ще прави, ако има две жени? Ако една жена има двама мъже. Всичките тия работи Господ ги е предвидил. Сега не вземайте тези думи буквално. Казвате: „Той много жени има“. Какво разбирате под думата много жени. Казва: „Много жени“. Че тя не е една. Стомахът ти е една жена. Дробовете са друга жена. Сърцето ти е жена, умът ти е жена. Жени, колкото искаш. Къде са мъжете? В света има само един мъж и много жени. Питам тогава: Защо ще се карате? Един мъж има, а много жени. Тогава, де е злото в света, я ми кажете? Злото е в това, че вие си създавате много мъже, дето ги няма. Много жени има, а само един мъж има. Както и да го турите множеството, ето какъв е закона: Под думата „жена“, ние разбираме всичките малки неща в света, на които трябва да им дадем цена. Тия, малките неща са необходими, заслужението на великото в света. Едното, това е Бог. Множеството, това са органите, с които великото постига своите замисли. Та под думата „жена“ разбираме ония души, които са дошли. Души или духове, както искате да ги наречете. Всичките ония души, които са дошли да изпълнят волята Божия. Само по този начин може да разрешим тия противоречия. Защото друго решение животът няма. Както и да разрешавате живота, не може да се разреши по друг начин. Погрешката е там, че вие казвате: „Аз не искам да бъда жена“. Хубаво, какво искаш да бъдеш? Ако искаш, тогава съедини се с Бога, бъди с Него едно, влез в Бога, ще бъдеш мъж. Ама ще станеш едно с Бога. Няма да кажеш, тъй да се отделиш от Бога, да бъдеш друг. Да разделиш света. Да мислиш, че този свят половината принадлежи на тебе. Вие се оставете от

тия заблуждения, че имате нещо. Защото туй, което ти имаш, ще ти го вземат от тебе. Ти имаш жена, ще ти я вземат. След 20–30 години твоята възлюблена ще влезе в земята, ще ти я вземат. Ще заровят тялото в земята, за която ти си дигал шум, цял скандал си правил. Казвам: Защо не пазиш жена си, защо даде да влезе в земята вътре? Защо я предаде, я ми кажете? Силата на човека седи да се избавим от смъртта. От ония големите заблуждения. Че ние търсим своето щастие извън Бога. Ние търсим своето щастие в хората. Щастието ние трябва да го търсим в онова, което Бог е създал. Всички други условия, всички други неща, те са условия за нашия растеж. Условия са те. Тогава вие ще кажете: „Толкоз години ние сме работили“. Какво сте постигнали? Какво сте работили и какво сте постигнали? Ще направите едно изложение. Нали един след като е учил в гимназията, поставят го на изпит. Един, който учил четири години в университета, поставят го на изпит. Ако издържи изпита, дават му диплома. И в природата съществува същото. Ще ви поставят на изпит. Вие искате да свършите училището без да държите изпит. Страданието, това са изпити. Това е предметно учение. Дойде някой при вас и казва: „Този човек не ме обича“. Какво значи не те обича? Как ще докажеш научно, че той не те обича? Ти ще докажеш научно, че не те обича; той ще докаже научно, защо не ви обича. Това е наука. Прави сте и вие. Ти ще констатираш, че той не ви обича. Онзи ще докаже защо не ви обича. Тогава ще дойде третият, който ще ви докаже как може да се обичате. Елате при мене, аз ще ви кажа как можете да се обичате. Аз на мнозина съм искал да им кажа. Мнозина са искали моя съвет. Дойде някой и казва: „Не ме обичат братята ми“. – Дайте им всичко каквото имате, влезте на неговото място и ти иди на неговото място. Казва: „Знаеш ти ми даваш съвет, който не е добър. Знаеш (ли) какво направи една жена?“ Започва той да ми разправя един пример. Имало един цар, имал много красива жена. Тя дошла един ден при царя, попросила му и му казала: „Дай ми три деня аз да управлявам, да видя какво ще бъде“. Той като я обичал дал ѝ право. Тя управлява три деня, тя арестувала царя и го осъдила на сто години затвор. Казвам: Това е една приказка. Казвам: Де е този цар сега? Туй постоянно става. В живота, кой не е осъден на смърт? Кой мъж не е осъден? И коя жена не е била турена за сто години затвор? Има ли някой, който да не е осъден? То е един факт. Има ли някой, който не е осъден за 100 години? Осъдят те, заровят те, понеже твоята жена дошла да царува. Мъжът умира, защо? Защото жената царува. Жената умира, защото мъжът царува. Всякога, когато дойде един да царува, непременно единият ще умре. Вие можете да проверите това. Туй е вярно. Един стар дядо на 80 години, синът му се жени. Зачева му се дете. Аз да ви кажа, че със зачеването на туй дете, когато детето се ражда старият ще умре. Старата баба или старият дядо, ще умре. Като умре единият, туй показва, че един друг дошъл на власт. Някой път има изключения, когато дядото не умира

и бабата не умира. То е правилното разрешение на въпроса. Някой път някой трябва да умре. А пък някой път и старият трябва да живее и младите трябва да живеят. Сега ние сме под първия закон. Едни умират, други се раждат. Това е законът на греха. Ще дойде един ден, когато смърт няма да има. По този начин няма да се живее. Онова, което искаме е самовъзпитание на вашите чувства, самовъзпитание на вашите мисли. Имате едно неразположение в себе си. Туй неразположение не се дължи на Бога, защото в Бога всичко е хармония. Бог на всичко се радва в света. Бог само понякой път иска да ни покаже, че негодува против нашето разбиране. Когато Бог е определил някои неща за нашето благо, ние отхвърляме Неговия съвет и тогава негодува, понеже като отхвърлил съвета Му, няма нещо, което може да му помогне. Да допуснем, че Бог ти дал сиромашия в света да работиш. Едва може да си изкарваш прехраната. Ти си недоволен, ти грешиш. Ти може да забогатееш много лесно, ако познаваш закона на Любовта. Няма приятел в света, който ти като обичаш, той да не ти даде най-малко половината от онова, което има. Изключения няма. Научете се да обичате. Когато вие живеете нещастен живот, вие не обичате. Нещастието за мене е, че вие не обичате. Който казва, че е щастлив, той обича. Всякога, когато човек обича, той е щастлив. Всякога, когато не обичате, вие сте нещастен.

Та казвам сега: У вас Бог ви учи на какво? Бог живее във вас и ви учи да бъдете щастливи. Вие постоянно се борите с него. Казвате: „Защо е така? Аз така ли трябва да живея?“ Постоянно се борите, цели дни, часове. Че искате да станете учени, на място е, но време се изисква. Че искате да станете силни, на място е. Бог е предвидил и силни да станете, и учени да станете, и богати да станете, и красиви да станете. Всичко каквото желаете, Той е предвидил. Само че Той за всяко нещо е турил време. Трябва именно да израстнете, да дойдете до тази степен на развитие, да ви се даде онова благо, което Господ е предвидил заради вас. На място ли е вие да вземете дете и да турите 100 кила да носи? Ще му дадете 5 кила да носи. Понякой път изисквате блага от духовните работи, които не ви подхождат. Сега във вас не искам да се зароди желание да не желаете. Но вие се пресиляте. Пресилени желания имате. Желайте да бъдете силни, но има закон за силата в света. За да бъдеш силен, ти непременно трябва да концентрираш мисълта си. Едно много хубаво перо, което струва повече от три хиляди и петстотин лева, златни пари, един ден туй перо се загубило. – „Хванаха ме всичките дяволи. Няма го перото“. Казвам: „Взела жена ми перото. Може да го продала за три хиляди и петстотин лева, може дъщеря ми да го е взела. Може син ми да го е задигнал. Всички подозирам, но не зная кой го е взел. Всичките ги считам, че са виновати, че са взели перото“. Казвам на себе си: „Не си справедлив. Виж първо дали го взели, изследвай. Няма защо да ми вземат перото. Който го е взел, взел го е. Може синът да е,

може да е дъщерята“. Казва: „Господи, избави ме от този дявол, нека дойде перото да не мисля. Да не ида да се нахвърля на жена си. – „Перото си го взела“. Не зная. Може да се нахвърля на сина си. Може да се нахвърля на дъщеря си“. Седя 2–3 деня и казвам: „Отде този дявол дойде. Да го нямаше туй перо, щях да бъда по-щастлив. Отивам, вземам си жилетката. Понякой път го турям в жилетката, като бъркам, извадих перото. Съмна ми пред очите“. Туй перо е турено не на място. Но този човек не разсъждава правилно. Че какво лошо има, ако жена му взела перото? Че какво лошо има, ако дъщеря му взела перото? Какво лошо, ако синът взел перото? Защо ще се безпокои? Пера има, ще си купи друго перо. Защо, как тъй без позволение ми вземат перото, нямат право. Съди ги. Без да имаме някакъв факт, съдим. Това са теории, хипотези. Че това е тъй, онова е тъй. Не е право. Ние сме дошли на земята, цялата земя е на наше разположение. Земята се върти около себе си, около слънцето. Въздухът е без пари. Светлината е без пари. Какво ли не ни е дал Господ. И всеки ден вие мърморите: „Какво ли е направил Господ?“ Вие мърморите, че вашата жена не ви обича. Че отде накъде да имаш жена? Че отде накъде? Защо взе жената да се жениш? Чудно: Жена за жена не може да се жени. Засягам въпроса принципално. Вие изисквате това, което нямате право. Научете се да бъдете благодарни. Философия се изисква. Ако дойда аз да ви науча на закон, на моралност, да се подмладите, непременно вие трябва да започнете да мислите по закона на любовта. „Любовта, казва е благосклонна, дълготърпелива, не завижда.“, цитирате тия работи. Някой път и аз цитирам, но в моя ум и в мене има друго. Като дойдат някои мърморковци, аз ги изслушвам. Какво имаш, казвам? Той казва: „Това и това“. Казвам на него: Прав си, и най-после и на себе си казвам: И аз съм прав. Всички сме прави. На този казвам: Ти какво искаш от мене, ще го направя. И на другия казвам, ще го направя. Казвам на всинца ви: Имайте търпение, ще направя всичко това. То е по отношение на Бога. Бог е предвидил всичките неща. Всяко нещо, което ние желаем от Бога, Той ще ни го даде. Пазете се от едно нещо да не би Божието благословение да дойде преждевременно. И да не би да закъснеят Божиите блага. Вие с живота си или ускорявате, или закъснявате. И в двата случая е катастрофално. Оставете Божието благословение да дойде навреме. Туй е благословение. Тогава ще усетите онази вътрешна радост. Щом усетите, че не е нещо навреме, ще страдате преждевременно. Или след време ще имате страдания. Сега не искам да ви утешавам. Някой ще каже: „Учителят тъй ни говори, за да ни утеши“. Аз няма какво да ви утешавам. Вие сами трябва да се утешите. Онзи Утешител е вътре, Той е Бог. Духът трябва да дойде. Ще се създаде светът, ти трябва да чакаш, не е дошъл твоят ред. Онова малкото дете постепенно трябва да расте. Но и постепенно трябва да остаряваме. Казвам: Някой от вас сте много богати. Някой път казвам: Вие сте по-добри отколкото трябва, някои сте по-лоши

отколкото трябва. Вие страдате от голяма добрина, вие страдате и от голяма лошевина. Да си добър дотолкоз, доколкото трябва и да си лош толкова, доколкото трябва. Трябва да бъдете лоши, ама на място. Щом имаш 1 метър и 66 см добрина, лошевина трябва (да) ти бъде 100 см. А пък имаш 166 см, добрината ти трябва да бъде 167 см., а лошавината трябва да бъде 100 см. Ако пък имаш 166 см. добрина той трябва да е 167 см., с 1см. доброто трябва да бъде по-високо от твоят ръст, а пък лошавината трябва да бъде с 66 см. по-малко. А вие туряте друго: вие обръщате тази пропорция. Туряте вашата добрина 100 см, а лошевината 167 см. Обърнете пропорцията. Та в туй отношение, всички имате възможност за постижения на доброто в света. Ако разбирате онези колективни закони, които работят в света, ако се съединявате, да кажем сте колко души. Ако един от вашите братя боледува, ако вие се съедините заедно и му пратите вашата мисъл, вие ще му помогнете да оздравее. Ако сте 100 или 1000 души се съединят в едно, те са една мощна сила. Сега се зарежда желание, не се поощрявате, един иска, вие го спъвате. Друг иска, вие го спъвате. Тогава има една картина, която един английски художник рисувал. Той е нарисувал един висок планински връх горе и там е турен идеалът на върха, а всичките са около планината, при полите, хиляди и хиляди хора, които искат да вървят нагоре, но рече един да тръгне, другите ще го върнат. Постоянно ту напред, ту назад. Друг рече да тръгне, казват му: „Ти не си, който ще бъдеш пръв“. Поискайте нагоре да вървите всичките към този връх. Ако един постигне, слушайте го. Да кажем сега какво ви безпокои? Ако нямаш пари, пей „фа“. Ако не можеш да мислиш, пей „ми“. Ако нямаш разположение, пей „сол“. Ако не знаеш как да се молиш, пей „си“. Ако искаш да имаш разположение, пей „ла“. Туй са основните тонове. Как ще вземете доброто сега? Ако аз имах задача да решавам. Да допусна взема произволно „ми“. „Ми“ ли е това или не, според сегашния камертон? Значи чист е тона. Щом мисля, значи мисълта е процес на чистене. Защото само чрез закона на мисълта, може да се очистиш. Има нещо, от което, ако не се очистиш, не може да мислиш. Става запушване на порите в живота. Някой път и в любовта се покваря. Когато се запушат порите, не може да обичаш. Ако се затворят порите на твоето сърце, не може да обичаш. За да обичаш туй сърце, което имаме, порите му трябва да са отпушени. Щом са запушени порите, не може да обичаш. Щом са запушени порите на твоя мозък, ти не може да мислиш. Щом са запушени порите на твоите мускули, не може да работиш. Щом влезете в онази окултна наука, вие ще разбирате. Щом се отворят порите на сърцето, любовта се изявява правилно. Не е лошото в Любовта, но в онази неправилната любов е лошото. Правилното благословение е в правилната мисъл. Злото е в неправилната мисъл, в неправилната постъпка е злото и в неправилното чувство. Та казвам сега: Аз употребявам музиката. Някой път аз съм правил упражнения, да свиря някои класически парчета. Има някое

класическо парче, което по никой начин не може да го свиря. Този, който направил туй парче, турил да изразява една тъга, която не е верна. Тоновете, например, не са поставени на своето място. В музиката кой е тонът на скръбта? Как ще определите да кажем, че имаш скръб? Как ще определиш, че някой изгубил имането? Или как ще определиш в музиката, че някой не го обича жена му? Как ще го определиш? Голямо изкуство се изисква там. В музиката тия работи не съществуват. Само че жената може да определи. Жената има едно криво понятие за мъжа си. Тя мисли, че той не е даровит, не е богат. Тя има криво мнение заради него. А пък, в дадения случай този мъж, седи по-високо, отколкото онзи, когото тя е турила в ума си. Тя го подценила, не го обичала. Ти като един музикант, който не разбира едно парче, не може да го свири. Как ще свири? Не знае такта на времето, какъв ритъм трябва да даде. Най-първо, за да обичате един човек, трябва да го познавате. Вие не може да го познавате, ако не го обичате. А за да го познавате, трябва да го турите в музикално отношение. За да се обичат двама души, те трябва да пеят. Единият, който пее добре и другият, който го обича като го слуша да нагласи гласа си, според онзи, който пее. Ако могат двамата да се споразумеят, ще се разберат. Ако има различие в гласа, винаги в тяхните чувства, в тяхните мисли ще има разногласие. В даденият случай, аз ви говоря сега и имам мисълта да ви покажа, че съм учен. Това е едното положение. А може аз да имам за цел да ви покажа Божия закон как трябва да се живее. То е друг въпрос. В света и в музиката, и в религията, и в науката, навсякъде ние искаме да покажем какво знаем. Много малко знаем в туй отношение. Ако искаме да покажем какви са нашите отношения към Бога, може да покажем един пример. Примерът трябва да се даде. Сега какъв пример можем да дадем ние, че аз обичам някого. Каква песен може да ви изпея? Или да кажем, че вие ме обичате, каква песен ще ми изпеете? Ако ме обичате, ще ме разберете. Аз като обичам един човек, ето аз какво разбирам: някой човек е земледелец, има няколко деца, ниви има. Щом го обичам, аз пожелая неговата нива да му роди изобилно жито. Това не е обич. Той има каруца, има един кон, пожелае да има още един кон, да върви по-добре работата, това не е любов. Или той е ученик, пожелае да се учи добре и всички професори да са добре разположени. Каквото и да пожелая да се оправят работите, това не е любов. Или другояче казано – на този човек да се премахнат от неговия живот всичките препятствия, които го спъват от пътя му. Да приеме правилно Божието благословение, тогава съм благоугоден на Господа. Туй е Любов. Да почистя аз водата и Божиите блага да потекат. Като обичам някого, да почистя аз водата му добре, за да потекат Божийте благословения. Да върви колелото, да върви работата му. Ако го обичам, ще поправя стомаха му, ще поправя дробовете му, ще поправя сърцето му, ще поправя ума му. Ще поправя ръцете му, краката му. Всичко туй като поправя, това е Любов. Да се радва в Любовта. Той сам да бъде

признателен. Една разбрана Любов. Тъй, ако се обичате, добре. Другата Любов, то са други времена. Сегашната ви Любов, оставете я. Тя е много напреднала Любов. То е преждевременна Любов. Вие всички живеете преждевременно. Това са за далечното бъдеще, тия философски работи. Вие сте взели като малките деца, турили сте цвете, но цветята не са за вас. Тия цветя са за момите на 25 години. Малките момичета никакво цвете да не турят. Мене ме очудва, че едно малко момиченце има такива разбирания. Бяха ми дали една роза. Давам розата на едно момиченце, то казва: „Аз не може да нося тази роза. Кака ми може да я носи, но аз не може да я нося, не е заради мене“. Аз тълкувам: На тази роза аз не може да ѝ дам живот. Не зная как да ѝ дам живот, тя е умряла. Да ѝ възвърна живота не мога. Но кака ми може. Та ние сме се завзели с един въпрос много труден. Ние искаме да оправим света. Изправянето на света е труден въпрос. Кой е крив и кой е прав е труден въпрос. Но важен въпрос е сега да се учим добре. Да имате хубаво разположение на душата си. Едно разположение, да видим Божиите блага, да може всеки един от вас да види какво благо Бог е внесъл и да се зарадва на онова, което има в себе си. А пък вие се гледате някой път и казвате: „Остаряхме вече“. Вие не сте по-стари от мене. Ако има някой, който да е стар, най-стар съм аз. И ако има някой, който да е млад, аз съм най-млад. Две неща има: И най-стар и най-млад съм аз. Аз казвам тъй: Най-стар и най-умен съм аз. Но и който през просото не гледам. Не гледам погрешките на хората. Най-млад съм, понеже никаква погрешка не гледам. Няма да гледам погрешките. Имам едно качество – сляп съм, понеже съм млад. Като стана стар, виждам всичко. Но веднага, като искам да се освободя от старото, хайде в младините. Като ми дотегне, там в старините. От старините, в младините отивам. Така искам вие да бъдете млади и стари. Стар разбирам, че Бог ми дал известни блага, използувам ги, отивам при Бога. Аз като съм стар, отивам да принеса жертвоприношение на Бога. А пък млад като съм, отивам с малката количка да работя. Та искам едновременно да работите и да седите. Които сте остарели, да вземете вашия син да принесете някаква жертва, жертвоприношение трябва. Някой от вас не искате жертвоприношение. И млади и стари. Младият човек е, който трябва да се освободи от всичките несгоди на живота и можем да направим това. Бог е в света. И ако ние идем при Бога, ние ще се освободим. Какво има да ни безпокои, кажете ми? Че, ако знаехте да дишате, например, ако ти може да концентрираш ума си, че Божият живот чрез дишането да влезе в тебе, ти ще забравиш всичките страдания. След като ядеш, ще мислиш, че Бог е в тази храна. Ти обитаваш Неговата благост. Така може да концентрираш ума си. После, ти искаш много пари. Имаш само едно петаче. Ако мислиш, че туй петаче, което имаш в джоба си, то е достатъчно. Едно левче. Където ходите, дайте това левче, то се увеличава. После бръкнеш в джоба, друг лев, бъркаш и изваждаш. Само по един лев имаш в джоба. Вие

казвате: „Лесно е тъй да се говори“. Че защото е лесно, аз затова говоря. Аз не говоря за мъчни работи, за лесни работи говоря. Всичкото богатство в света за кого е? Аз разсъждавам така: Всичкото богатство, което Бог вложил в земята, за кого го е вложил? За нас го е вложил. Ние, които не разбираме Божия закон, някой път искат да ни убедят и постоянно изпращат напреднали същества да ни убедят. Един ден като се убедим в Божествения план, веднага ще се подобри положението. Вие сега очаквате светът да се подобри. Направете един опит между вас. Когато дойдохме тук, идеята беше широка. Сега гледам току си турили жици, колчета. Спорят все на кого е земята. Ако искате земя, аз ще ви дам земя, колкото искате. Ще ви пратя на Месечината, на Венера, на Юпитер. Колко декара земя искате, километри да ви се даде. Но да се създаде едно благодарно сърце, струва повече. Не огорчавайте Господа. Бъдете готови заради Името Божие на всички жертви. Не заради мене, никаква жертва заради мене, но аз мисля така заради Господа, Който ме е пратил на земята. За всичките блага, които ни е дал, аз съм готов да направя всичко. Във всинца ви бих желал да има тая мисъл. Ако така не мислите, ако така не вършите доброволно, не по силата на някакъв закон, но вътре, съзнателно да помислите. Кажи: „Разгневен си. Заради Господа премахни тоя гняв“. Недоволен си, премахни го заради Господа. Сиромах си, богат си, прави всичко заради Господа. Свириш, заради Господа ще свириш. Даваш, заради Господа ще даваш. Учиш, заради Господа ще учиш. Искаш да се обличаш, заради Господа ще се обличаш. Искаш да идеш на бойното поле, заради Господа ще идеш. Всичко в ума си турете заради Неговата Любов. Тогава ще се изменят вашите работи. Какво трябва да правите, ако сте болни? Господ болен може ли да бъде? Не. Значи ти си станал болен, защото си излязъл от Господа навън. Ще идеш при Него. Казваш: „Господи, понеже аз не изпълнявам Твоята воля, затова се разболях“. Ще кажеш: „Ще изпълня Твоята воля, и тогава ще оздравея“. Глупав си, защо? – Защото не си изпълнил Волята Божия, понеже си излязъл от Бога. Като изпълниш Волята Божия ще бъдеш учен. Аз гледам някои от вас колко сте способни. По няколко езици знаете да говорите. Някои не знаете много езици. Бих желал не само няколко, но бих желал по три езика да знаете. Сега да допуснем мисълта е заблудена. Трябва да се освободим. Има едно положение в живота на анормалност. Ние се безпокоим повече, отколкото трябва. Безпокойството е хубаво. То е малко черен пипер. Черен пипер отгоре на яденето. Какво ние можем да направим за Господа? Мислете върху това. Вие ще кажете: „Правим нещо“. Какво можем да направим заради Господа? Които не сме направили, какво можем да направим, което никога не сме направили? Същото туй, което правим, то вече е в реда на нещата. Какво можем да направим, което никога не сме направили? Тогава ще влезем в пътя на подмладяването. И старостта ви ще бъде едно благословение. Защото като остареете, тогава като свети

Илия ще дойдат с колесница. Има едно остаряване, като дойде, никакви колесници няма. Има едно подмладяване, ти се родиш, но баща ти и майка ти ще те обичат. А пък някой път се родиш, майка ти умряла, баща ти умрял, ти си изхвърлен, като едно снесено яйце. Някъде ще вземат туй яйце. Аз не искам да бъдете снесени яйца, но майка ви да е при вас, баща ви да е при вас, сестра ви да е при вас, братята ви да са при вас и вие да усетите тяхната любов. Вие някой път не се обичате. Не че не се обичате, и понеже не се обичате казвате: „Учителят не ни обича". Сега кажете ми аз как може да ви обичам. Как да дойда при вас? С дърво ли да дойда, защото аз съм майстор. Може да накарам да ви бият и след туй да дойда да ви намажа с мехлем, та да оцените. Не струва? Аз не го обичам туй. Сега ме обвинявате и казвате: „Учителю, ти направи тази работа". Казвам: Не съм я направил. Казвате: „Ти я направи. Ти направи тази работа". Защо не дадеш на тази жена добър ум? Че ти си вземал чуждата жена. Ти не си взел своята жена, ти не си вземал своята жена, остави чуждото ребро, намери своето ребро. Намери си реброто, намери си жена, която да те обича. Щом не те обича, остави я друг да обича, когото иска. Оставете хората. Знаете ли какъв е законът? Любовта е като една искра. Ако туриш, всичко се запалва. Не мислете, че Любовта не се запалва. Любовта се запалва и изгаря. Защото има една любов, която след една година ще ви обезсърчи, ще влезе у вас омразата, отвращението. В Любовта има едно вечно растене нагоре. По-хубаво състояние от Любовта няма. Умът работи, сърцето работи и тялото работи. То е благо на целия човек. Новата Любов е Любов, която трябва да примири хората. Не да ги направи лениви, но Любов, която да ги осиромашава, но Любов, която да внесе новото благо, че да започнем да се радваме на Любовта. Сега всички казвате: „Влюбила се е тази мома". Щом се е влюбила е едно благо. Когато лисицата се влюби в кокошката, то е едно положение. Когато кокошката се влюби в зрънцата, пак е едно положение. Аз бих желал вашата любов да бъде, като вземеш едно цвете, посееш го в градината си, и го поливаш. Засега тази любов е най-хубавата в света, която можете да имате. Посаждайте хубавите мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки навсякъде.

Сега аз чета, вие какво мислите? Казвате: „Какво ни е патила нас главата". Аз съм патил 10 пъти повече от вас. Всичките ви страдания, които имате, всичките ви патила, които имате, аз може да ги нося с едната си ръка. Кажете ми сега едно от вашите най-големи патила. Че по-големи патила от патилата на Христа има ли? Като напусна работата на небето, взе греховете на всичките хора, които бяха правили с хиляди години, че да ликвидира една сметка. Какви ли не престъпления. Всичко туй Го взел и ги пригодил, да освободи човешката душа от един несносен ум. Знаете какво нещо е страдания, че казват никога не са виждали Христа да се усмихне. Че как ще се усмихне? Как ще бъде весел? Тази тяжест на всички

престъпления, които седят в съзнанието и начинът по който да се изгладят. Защото, докато не се изгладят престъпленията от нашия ум, от нашето сърце, сърцето не може да бъде спокойно. Казва се в Писанието, че Божията Любов ще заличи нашите престъпления. Божията Любов е, която по един или по друг начин сега съдействува да се изгладят всичките престъпления, които съществуват. Гледам на Изгрева вие си създавате нови неприятности. Има неща, които стават тук, аз не ги харесвам. Аз съм много добър, но не ги харесвам. Не може да имате моето благословение. Сега, ако искате, не можете да имате моето благословение в никое отношение. Ако ме слушате ще ви съдействувам. Много мога да направя заради вас, не туй да бъде подбудителната причина. Ако обичате Господа, всичко мога да направя заради вас. Аз не искам мене да обичате. То е изключено. Ако обичате Господа, всичко мога да направя заради вас. Пък ако не Го обичате, ще ви причиня най-големите страдания, които никога не сте ги сънували. И без да искам ще ви ги причиня. Знаете ли защо? Ако ви туря цялата земя на гърба ви, или ако ви туря 10 тона, ще ви смачкат. Понеже законът е такъв, вие няма да може да издържите. Казвам: По-хубаво е сега да обичате Господа. Сега е времето. Ако искате вие да умрете и да се преродите, че вторият път да дойдете – „Зей коньо за зелена трева". Ако сега не можете да станете хора, и за в бъдеще не може. Ако сега сте недоволни, по-благоприятни времена от сегашните нямате. Няма да се намерят. Аз ви казвам на вас, защото всички, които ме слушате сте най-способните. Нито един от вас не може да се оплаче, че не може. Можете, можете да направите някои работи повече от мене. Ние сме заплетени в работи, които не са наши. Има много работи, които не са наши. Във вас има много мисли, които не са ваши. Много чувства и много постъпки, които са чужди, те са посторонни работи. Това са осиновени деца, които не са ваши. Имате мисли и желания у вас, които не са ваши, но ви държат отговорни, защо ги проявявате. Всяко едно желание, проявява своето качество. Оставете онези неща, които са ваши. Ваши неща наричам, които Бог първоначално е вложил, другите неща ги оставете на заден план. Турете в ума си онова, което Бог е вложил. Много хубави работи Бог е вложил у вас. Как да ви представя хубавото, което вие имате? Понякой път като ви говоря, трябва особен език, за да се разбира Божията Любов. Защото в ума ви може да влезе мисълта, че Учителят иска да ни изнасили, да ни заплаши, но нещата, които стават от страх, не са Божествени. Ако искам да ви хваля, то не е хубаво. Ако искам да ви укорявам и то не е хубаво. Сега не искам нито да ви хваля, нито да ви укорявам. Но ви казвам: Бог е вложил много големи блага във вас, използувайте тия блага. Пък, ако не искате да ги използувате, дайте ни право ние да ви помогнем на гьоторица, на кутурица. Как казват – на изполица.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

XVII година.
19 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 9 февруари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев

1938_02_11 Мозъчна и симпатична нервна системи
лекция на Младежкия окултен клас

МОЗЪЧНА И СИМПАТИЧНА НЕРВНА СИСТЕМИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Не./ – Изпейте една песен. /Изпяхме „Фир-фюр-фен"/.

Може ли да направите едно упражнение с дишането? Направете го сами, като броите на ум до 6. /Направихме упражнението три пъти, като броихме до шест за вдишване, задържане и издишване/.

В какво седи правописанието? Наблюдавали ли сте, когато човек става нервен, какъв става почерка? Някой път имате една нерешителност, колебаете се, искате да направите нещо, но се колебаете. Мислите дали да го направите или не. Някой път, когато предизвикат човека, обидят го, той става упорит. Малките деца имат такова свойство. Понякой път, в къщи така се разгневяват, каквото бащата иска и майката иска, те все отказват. Децата отдавна са правили гладни стачки. Детето казва: „Няма да ям!" Сега на вас ви се вижда малко смешно, че едно дете може да се гневи за храната, но и възрастните хора се гневят за нищо и никакво. Възрастните хора, пък и напредналите, и професори, и владици, и те имат особеност като малките деца са, като се разгневят. Туй не е гняв, но има едно особено разположение. На какво ще отдадете, как ще обясните, когато не сте разположени? Изменя се времето, вие сте неразположен; поправя се времето, вие сте неразположен. Вали дъжд, вие сте неразположен; престава дъждът, вие сте неразположен; щом чуете гръмотевица, вие сте неразположен, щом престава гръмотевицата, веднага се изменя вашето настроение.

Сега много писатели говорят, че човек е свободен. В какво седи свободата? Казва: „Аз съм свободен човек". Ако започнеш една работа и не може да я свършиш, ти свободен ли си? Например, ако изкарам някого от вас да вземе една точка и около точката да направи с ръка една окръжност и всичките точки да са равномерно отдалечени, колко от вас да го направите? Ако вземете пергел, ще можете, пергелът има по-голямо знание отколкото вие. Колко време трябва човек да се упражнява, колко време ще ви вземе, да направите една правилна окръжност? Сега вие може да зададете въпроса: „Какво се постига, ако направим една правилна окръжност?" Например, вие имате един процес на мисълта. Имате една проста мисъл, едно желание да идете на екскурзия. Не знаете какъв сложен процес трябва да стане във вас, в мозъка ви и в дишането ви, и в

храненето трябва да стане, докато се реализира туй, което желаете. Сега вие искате да кажете, че сте свободни, но същевременно трябва да убедите краката си да вземат участие. Трябва да убедите и ръцете си, трябва да убедите и очите си, и ушите си, и носа си, и устата си, всички трябва да убедите. Когато ще ядете, трябва да убедите стомаха си, в тази работа да вземе участие. После трябва да убедите целия си мозък. Сега вас ви се вижда, че е една проста работа, пък то се изисква цяла дипломация. Там преписка ще има. Като решите, цяла една преписка ще има. Във вашия парламент, в събранието, трябва да се реши въпроса да идете. Вие казвате: „Аз може да ида на екскурзия“. Но докато вие решите да идете на екскурзия, цял процес, цяло народно събрание трябва да реши да идете ли или не. Някой път решавате, казвате: „Не може да ходиш“. Или пък някой път не ти се ходи, или пък налага ти се да идеш. Та казвам: Защо тогава много от вашите желания не се постигат? Колцина от вас може да изядете един килограм халва отведнъж? Колко души може да изядат? Кой от вас може да изяде? Много ядене е болезнено състояние. Разправя един американски автор, за един млад момък, който отишъл в едно сиропиталище, където се приготвяло кафе за 72 деца. Той като влязъл, изпил кафето, приготвено за 72-те деца, изял и хляба, всичко туй изял сам. Същият господин веднъж се домогнал и изял един обяд приготвен за 20 души. Влиза и всичко това го опапва. Те са неестествени положения. Защо трябва да изяде обеда на 20 души? Какво ще придобие? Много голяма, непоносима работа е тя, която човек може да свърши. Как във физическия свят има неестествени процеси, значи преповтаряне е то, има и разни желания, разно го обясняват. Но в човека има много неестествени желания. В човека се зараждат такива неестествени желания, както в яденето. Онзи, който изучава човешката природа и онези хора, които са ядливи, как ги наричат тия хора, които много ядат? Ако много ядат, слепоочната част се издува, разширява се главата в слепоочната област. Тези хора, на които стомашната система е много добре развита, разширява се главата им там. Казват: „Какво има като яде?“ Ще се разшири мозъка в слепоочната област. После, обонянието е свързано с яденето. Например, онези хора, които са много ядливи, в тях обонянието е много развито. Имат тънък вкус за ядене. Например, котката е много лакома. Котката не може да я препоръчаме, тя е много лакома. Хигиенично разбира известни неща много добре. Аз я считам, тя е една месечинно същество. Месечината има влияние, настроенията в нея се менят. Много голямо настроение има. Особено настроение има. Сутрин като изгрее слънцето, някъде избрала някое закътано място, ще си тури гърба на слънцето, ще легне, ще се пече, ще си тури корема да се пече хубаво. После, знае как да се облича. Ще вземе ще си оглади дрехата. Щом дойде до яденето, котката е много нетърпелива. Изведнъж, една мишка с козината, с червата, нагълта я. Та когато някой път казвате за някого, че той има котешки характер, това е по

отношение на яденето. Ако котката както добре хигиенично живее, ако и така хигиенично знаеше да се храни! Казват за котката: „Какво ѝ липсва на котката?“ Има морски тюлени, на които ако хвърлят риба, той най-първо ще ѝ извади червата, че тогава ще я яде. Питам: Този тюлен откъде учи тия хигиенични правила? Откъде знае, че нечистотиите на рибата не са хубави? Щом му хвърлиш риба, той най-първо ще изчисти нечистотиите, червата и тогава гълта рибата. Защо котката с червата ги гълта мишките? А онзи тюлен, който във водата живее, не ги гълта. Казваме, че котката е по-културна, понеже тя е извън водата, а този тюлен във водата не е толкоз културен, колкото котката. Това е един видим пример. Вземете главата на котката е валчеста, а муцуната на мишката, която яде е заострена. Всички животни, които имат заострена муцуна, са много интелигентни в животинското царство. Котката яде мишката по съображения, че мишката е по-интелигентна, нагълтва я с червата да стане и тя като мишката. Сега това е една хипотеза. Права ли е тази хипотеза? Може да се образува теория. Права ли е теорията, че тези са съображенията на котката, че котката познава, че мишката е по-интелигентна. Тя казва: „И аз бих желала да бъда толкоз умна“. Другите съображения, че котката, когато направи едно престъпление, не иска да остави никакви факти и следи, навън да я обвинят, че е направила нещо. Като изяде една мишка, не оставя нито едно косъмче. Ако повдигнат едно криминално дело да я съдят, казва: „Веществени доказателства има ли, или кракът, или нещо да е останало?“ Всичко туй изчезва. Например, лисицата, когато яде една кокошка, тя вземе, че оскубе кокошката, тъй щото тя ще остави доказателства – оскубаната перушина. Другото изяде, но перата остави. Значи, че лисицата яла. Котката такива веществени доказателства не оставя.

Вие направите една погрешка, гледате да ви не хванат. Нямате ли разположението на котката? Вие казвате – „котешки характер“. Направите една погрешка, че искате да не оставите никаква следа, да не ви хванат, косъмче не оставяте. Нямате ли характера на котката в дадения случай? Аз ви давам едно правило, което трябва да имате предвид. Всяка една мисъл, всяко едно желание си има една страна, която трябва да отделите от туй желание. Например, вие се ръкувате с един болен човек. След като се ръкувате, влезе една мисъл, като се върнете, вас ви страх, да не би да и вие да се заразите. Кога хората се заразяват? Правени са опити: хората се заразяват, когато кръвта не е чиста. От степента на чистотата на кръвта зависи заразата. Колкото кръвта е по-нечиста, толкоз заразата е по лесна; колкото кръвта е по-чиста, заразата е по-мъчна. Например, човек може да се лекува. Да кажем дойде чумата или холерата, вие може да се лекувате. Ако те хване болестта на холерата, ти изведнъж пий топла вода, гореща вода – чаша, две, три, пет, десет, петнадесет, двадесет чаши топла вода и холерата ще мине. Може да се лекуваш. Оказва се, че човек боледува по

единствената причина, понеже тия болести се дължат на известни микроорганизми, които след като влезат в човешката кръв, се размножават, значи намират известна храна. Ония хора, които заболяват, болестта е едно благо в туй отношение, понеже като влезе тази болест, всички нечистотии, които има във вас, в кръвта набраните, тези нечистотии излизат, когато изчезне болестта. Вие се оплаквате от болести. Като влезат тия микроби, те ви причиняват, едно добро, изчистват ви кръвта. Ще забележите, че след треска, човек се чувствува много весел. Като те тресло, три–четири месеца и като те напусне треската, усещаш се весел и разположен след треската. Понеже като си имал треска, всичките нечистотии, които си имал, в този огън, който се образувал от горенето, нечистотиите се отмахват. Мислите са му малко по-светли, той се усеща разположен. Тогава ви питат: „Защо са болестите?“ Тогава, защо е здравето? При едно болезнено състояние вие сте нервен, имате нечистотии в нервната система. Нервността се дължи на вашите мисли. Дразните се, сърдите се, имате нечистотии във вашите чувства, в симпатичната нервна система. Когато нечистотиите са в симпатичната нервна система, ако разгледате тия нерви с микроскоп, ще видите, че са увити. Ако гледаме с голямо увеличение и в мозъчната система, и в симпатичната нервна система, заболяването почти на всички органи, които имаме, се дължат на натрупвания на някои нечистотии. Когато се натрупат нечистотии в капилярните съдове, тогава усещате болка в ръката, в краката, в коляното, в пръстите, някъде по носа, ечемик ще излезе – навсякъде може да има натрупване.

Та най-първо, човек в лекуването на симпатичната нервна система, да лекува своите чувства. Никога да не допуща чувства, които носят в себе си нечистотии. Никога да не допуща мисли, които носят в себе си нечистотии. Малките деца трябва да се учат. Вземете запример, вие отивате при едно дърво, отнимате един плод и го слагате в устата, изядете го. Мислите, че е чист. Не е чист. Все таки, този плод трябва да го вземете, да го умиете хубаво с вода. Или трябва да имате чиста кърпа, да извадите, да го обършете, или най-малко да вземете да го одухате, че тогава да го ядете. Често децата, след като са яли сливи, погледнеш, хванало ги треска. В сливите има едни мухи, доста микроби оставят. Ако всинца бяхте ясновидци, когато имате един плод, колко животинки има, тогава щяхте да видите. Много хора мислят, че са вегетарианци. Може би с хиляди живи микроорганизми ги изядате на общо основание, а пък минавате за вегетарианци. После на какво се дължи, че някои храни не са хигиенични? Нека вземем свинското месо, защо не е хигиенично? Онези, които са изследвали, щом изядете свинско месо, свинските клетки ще станат част от вас. Свинщината ще стане част от тебе. Ти вече не си човек, но си една свиня. Ти имаш свински поданици в себе си. Но понеже клетките на

свинята са много индивидуализирани, те са мързеливи, не обичат да работят. После мързелът от свинята е дошъл у тебе. Тя е много разположена, след като се наяде, влезе в тинята и се върти, приятно ѝ е. Сега аз не зная, казват и биволът влизал в локвата. Понеже го хапят мухите, може би. Може би същите съображения са и за свинята. И тя все цапа в тинята. Но за да накараш свинските клетки в тебе на работа, ще харчиш повече енергия, отколкото те може да свършат работа. Щом оставиш надзора си, всички напущат работа и излизат навън. Затуй хората, които ядат свинско месо, всякога боледуват, понеже тия клетки не остават вътре.

Да допуснем сега, че вие имате едно желание да си хапнете. Много хубаво желание е да си хапнете свинско месо. Ако ти дълго време мислиш за свините, ще придобиеш техните качества. Защото туй, за което човек дълго време мисли, предава му се. Туй е по отношение на храната. Значи днешният културен свят, за да създаде една хигиена на храненето, трябва да знае качествата на разните храни. Например, ако ядете агнешко месо, какви качества ще добиете? Ако ядете кокошо месо, какви качества ще добиете? Ако ядете месото на гъска, на пуйка, на всички тия разнообразни животни, ще придобиете известни качества. Например, ако ядете постоянно все кокошо месо, ще станеш много тщеславен, тъй както кокошката. Кокошката като снесе едно яйце, ще окряка „хорталъка“. Например, кокошката откъде се е научила да кудкудяка? Тя в диво състояние не е кудкудякала никога. Като снесе яйцето, мълчи. Кокошката като дошла при човека кудкудяка. Сега човекът ли учи от кокошката, или кокошката учи от човека?

Във вас понякой път се зарежда въпроса: „Защо понякой път работите не ви вървят?“ Вие не сте се занимавали дълго време с храненето. Всяка една храна е дотолкоз полезна, доколкото е свързана с разумните същества. Затова считат плодната храна за здравословна, понеже тя е изложена на слънчевите лъчи. Ние правим една аналогия, както познаваме природата, кои храни съдържат повече интелигентност и кои не. Там дето светлината постепенно се увеличава, там има повече разумна енергия, повече природна енергия. Там дето светлината се намалява, има по-малко разумна енергия. Там дето топлината се увеличава, има повече разумна енергия отколкото там, дето топлината се намалява. Там дето бързината се увеличава има повече разумна енергия, отколкото там, дето бързината се намалява. Сега ние може да констатираме, че сегашния свят е по-умен. Защо? Понеже треновете се движат по-бързо, аеропланите се движат бързо, движат се със 750 километра в час. Автомобили има, които се движат с 400 километра в час. Такава бързина! Та казвам: Понякой път нервната система трябва да се приспособи, да измени известен род

енергии. Запример, ти обичаш да ядеш, но яденето вече е побуждение. В яденето не мислиш много, в яденето имаш само едно желание, искаш да постигнеш желанието си. Има в тебе нещо неприятно, дразни те, искаш тази неприятност, която съществува в тебе, да се премахне. Най-първо онези хора, които са гладни, какво усещат? Забелязва се у тях, че са много нетърпеливи. Аз съм наблюдавал малките деца, майката приготовлява хляба, направила една малка пита или пък баница, детето седи и тя още сее брашното и то казва: „Мамо готова ли е?“. – „Не, мама, както виждаш сея брашното още“. Тъкмо тури водата, пак пита: „Мамо, стана ли?“. – „Не е още“. Тя го меси. Като го замеси, казва: „Мамо стана ли?“ – „Не е станало още.“ То ходи, обикаля наоколо, чака. Най-после майката зарови питата в жаравата и не се минат една–две минути то пак пита: „Опече ли се?“ – „Не е мама, не още“. Погледнеш, детето излезе от търпение, като минат 15–20 минути, заплаче. Като се опече, майката извади питата и му дава. Или пък каже: „Трябва да го обърна долното горе, горното долу“ и пак го зарови. То седи, чака да се опече питата. Някои деца чакат, пък някои деца плачат.

Понякой път и ние, възрастните хора, имаме детински характер и ние бързаме всички неща да станат скоро. Брашното да се просее, да се омеси, да се опече. Като се опече питата, като се извади от огъня, пак трябва да се почака да поизстине. Преди няколко години донесоха топъл хляб, печен с яйца, но горещ. Котката седи и замяука. Аз и отчупих едно парче, като го хвана горещо, опари се, хвърли го и с краката го мята. Отдалече го гледа, че само с крака си го бута. Като се опари, вече не отива да яде. Мисли, мисли, отдалече мирише, наблюдава, дали е топло или не. Казвам: Тя мисли, че е живо, усеща едно опарване, не е свикнала с тази топлина.

Някой път и вие имате едно желание. Чакате да се реализира всяко желание. Всичките неща в живота си имат определено време. Животът е като в музиката. Така е определен. В музиката времето е определено. После има един колорит, колоритна система, тя е ритмична система. Тя е особена система, дава колорит на пеенето. Ритъмът дава изражение на времето, колко време трябва да продължава пеенето, как трябва да се изрази?

Казвам: Вие искате да направите едно добро някому. Трябва да мислите върху това. За това, за правенето на добро трябва да се намери време. И после, трябва да знаете как да го направите, колорит трябва да има. Да кажем пеете вие една песен. Как ще я изпеете? Изпейте ми песента: „Аз мога да ям добре“. Как ще я изпеете музикално? Пели ли сте: „Аз мога да ям добре?“ – Не сте пели още. Ако вие вземете едно парче от храната, сдъвчите го добре и го глътнете, после второ, трето, четвърто, знаете ли какво ще стане в стомаха ви? Веднага ще усетите една болка. Стомахът ви е

свикнал на тази работа. Или може да направим опит. Да допуснем, че вие седите и три–четири деня пишете числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Ако три деня пишете тия числа, какво ще изпитате. Вие не сте сядали да пишете числата. Или ако вземете само три числа наред да пишете, или ако пишете 1, 2, 3, до девет, какво ще се зароди във вас, каква промяна ще стане? Забележете, при писането на всичките числа, някой път се повлияваме от движението, което правим с ръката. Туй движение има известно влияние върху вашата мисъл. Ти може едното да го пишеш с ръка във въздуха, да правиш движението, което се прави, когато се пише числото едно. Ако ти само пишеш числото едно, ще имаш един характер.Ако постоянно пишеш само две, ще имаш друг характер. Ако пишеш само три, ще имаш трети характер. Ако пишеш четири, ще имаш четвърти характер.

Та казвам: Онези, които са измислили тия числа, писането на числата има възпитателен метод. Азбуката както е измислена, както се пишат буквите, и те имат възпитателен метод. А-то ще напишете по един начин, Б-то по друг. В туй написване има вътрешна разумност във всичките букви. Например, в арийската раса както пише отляво надясно, или както китайците пишат отгоре надолу, евреите отдясно наляво – този метод е инволюционен – отдясно наляво, влияе се симпатичната нервна система. В нас, в кавказката раса, движението е отляво надясно. То е влиянието вече на мозъчната система. Какво ще бъде писането на шестата раса? Писането на шестата раса ще бъде геометрическо: кръгове, триъгълници, четириъгълници, точки, права линия, един триъгълник и един квадрат съчетани. Такива ще бъдат писмата.

Тогава какво означава точката? – Че се движи и мисли само за себе си. Щом пишеш точка, точката мисли само за себе си. Защо туряш точка? Туряш точка, казваш: „Не искам повече да работя“. Значи спреш там. Ние туряме точка, да не би писмото да изтече. Точката е турена като предпазително средство. Точката е предпазителна мярка, да не би да изтече това написаното. После има точка и запетая, две точки има. Те са предпазителни мерки. В мозъка, ако не туриш точка, тече тази енергия. Като туриш точка, спре. Ако не туриш точка, енергията изтича. Някой път турите точка, видите, че не е право, зачеркнете, пак пишете, пак зачеркнете, пак пишете, енергията ви в мозъка тече. Понякой път цяла една дисциплина е да знаеш, как да пишеш. Не бързай! Определи мислите си! Не пиши много! Сутринта като станеш напиши едно писмо на себе си. Вие писали ли сте писма на себе си? Да ви кажа сега, как да пишете на себе си. Стани сутрин и напиши си: „Здрав съм“. Ако напишеш веднъж, дваж, ще се предаде. Станеш сутрин, кажеш: „Болен съм, температура имам“. Температурата ще дойде. „Неразположен съм“. Неразположението ще дойде. Това са писма. Имате една трудна задача или имате едно трудно

музикално упражнение, или някоя трудна математическа задача, веднага ще се разболееш. Мъчнотията ще създаде едно вътрешно противоречие. Ако имате една задача, която не може да разрешите, как тази задача може да се разреши? Тази задача не може да се разреши. Някои хора искат да разрешат задачата, какво нещо е животът? В живота няма какво да се разрешава. Най-първото нещо в живота, не искайте да доказвате, какво нещо е животът.

Сега, ако ви дадат един въпрос, какво нещо е животът, как бихте го определили? Що е животът? ЖИВО – Туй, което е било незнайно и туй, което става знайно, то е животът. Животът е сила, която изявява всички скришни работи. Туй, което изявява всички скришни неща, то е животът. Животът като дойде всичко изявява, не изведнъж, но постепенно изявава кришните работи. Тогава трябва да изучавате себе си. Ако изучавате себе си, и ако разбирате всичките кришни неща, които са във вас, вие вече живот имате. Щом не разбирате скришното във вас, малко живот имате. Какво нещо е човекът? Ако един ден във вас дойде онази мисъл, схванете, вие гледате една бубулечица, която се движи по земята, вие не можете да намерите никаква връзка между тази бубулечица и себе си. Гледате на едно растение и не можете да намерите връзка между растението и вас. Вие не може да намерите връзка между въздуха и вас, не може да намерите връзка между светлината и вас. А природата, тя иска да ви запознае със светлината, иска да ви запознае със звука, иска да ви запознае с растенията, иска да ви запознае с бубулечиците. В природата има желание да ви запознае с всичко онова, което тя е направила. Всичко онова разнообразие, близко или далечно, в нея има желание да ви запознае. Следствие на това, ще ви хване, ще ви обърне, казва: „Обърна ли внимание на някоя канара или цвете?“ Тя ви обръща вниманието. Какво иска да каже природата с цветето? Или какво иска да ви каже с онази вода, която тече? Природата иска да ви запознае с теченето на водата. Вие как се запознавате с водата? – Лекувате се. Сутрин като станете, току измивате си ръцете, измивате си лицето. Туй е запознанство с водата, лекуване. Не само символическо, казва: „Ако човек не се роди от вода и дух, той не може да влезе в Царството Божие.“ Вие се миете всяка сутрин. Ако умът ви е малко слаб, мийте го повече. Ако умът ви е слаб, по 4–5 пъти мийте челото си. След като решаваш една трудна задача, изпотявате се от голямото напрежение, овлажнява се челото. Когато се овлажнява челото мисълта по-спорно работи. Някой път, ако много се овлажнява, изгубва се човешката мисъл.

Много пъти сме слушали за самовъзпитанието, но един от най-хубавите методи за самовъзпитание е човек сам да знае, как да се самовъзпитава. Аз много пъти съм виждал хора, които си хващат малкия пръст, някой милва

безименния си пръст, някой – средния. Вие искате справедливо да разрешите един въпрос в себе си. Хванете вашия среден пръст с дясната си ръка и кажете: „Какво ти мислиш по този въпрос, как да се разреши?“ Средният пръст е авторитет, с който ти трябва да се допитваш. Често съм виждал английски учени хора, учен човек, но правописанието е много мъчно в английския език, той има един речник и като пише двуочи се, как се пише някоя дума, отвори речника, справи се. Та казвам: Всякога човек трябва да се допитва до своите ръце.Ръката е справочна книга. Всичката астрология е вътре в ръката. Всичките планети са тук турени, на ръката. Всичките действуващи сили в природата действуват в ръката. То е едно голямо богатство дадено. Искаш да образуваш някой път една благородна черта, да знаеш как да се обхождаш. Ами, ако ти дигаш показалеца си, това какво означава? – „Едно, за хората, четири за мене“. От всичките онези работи, които ти ще свършиш, едно за тебе, четири за мене. Трябва да знаеш това – това казва този, който показва показалеца. Като покаже цялата ръка, какво означава? – „Всичкото, което имам, всичко за вас го давам“. Аз тъй разбирам. Който дига показалеца си казва: „Едно парче за теб, четири за мене. Една ябълка за вас, четири за мене.“ Не е лошо, хубаво е това. Често ученици, като искат да кажат нещо на учителя дигат двата пръста. Какво означава туй? – То е противоречие. Този символ е противоречие. Този ученик казва: „Аз вярвам във всичко, което изтича от тебе, защото двата пръста, лъчите, които излизат, както ти мислиш, както ти чувствуваш, ако ме питаш, аз ще ти кажа.“ Ученикът казва: „Господин учителю, ти си първият, аз съм втори. Ти каквото кажеш, аз искам да си изкажеш мнението.“ Това казва ученика, но безсъзнателно. В ума на ученика това не съществува. Той прави този знак, без да го знае. Когато ученикът иска позволение от своя учител, какъв знак трябва да даде? /Дига си двата пръста/. Значи до двата пръста мисълта дошла, най-първо единия, после вторият, после ще дойде и третия. Трябва да направим опити. Доста опити се изискват в една окултна школа.Трябва да се направят опити. Да кажем, ти си неразположен. Някой път си неразположен. Тогава съединете палците и показалците на двете си ръце. Щом поставите така ръцете, вече имате геометрическа хипербола. Нещата, които са хиперболични са непостижими. Ние считаме, че хиперболата е нещо непостижимо, като съединиш ръцете, намираме, че е постижимо. Тук нямате страшни работи. Имате две хиперболи, които се срещат, образуват една фигура. Те образуват тия хвърчила, които децата правят, и които хвърчат. Много деца си правят тия хвърчила. Много деца са бити за тия хвърчила. Но те много хубаво действуват. Децата казват: „Едно време правех хвърчила“. Казват: „Възможно е човек да разреши всички неразрешени въпроси“. Има въпроси, които в детинство не са разрешени, но след 3–4 години се разрешават. Има въпроси, които след 20–30–40 години се разрешават. Има въпроси, които след 120 години се разрешават.

Възрастта на човека не е нищо друго, освен че всичките мъчнотии в разните възрасти се разрешават. Дойдеш до старини, трябва да разрешиш най-важният въпрос за Бога. Понеже човек като остарее, няма за какво да работи. Човек като остарее се подига. Човек в детството работи с основата на мозъка, после работи със средната част на мозъка, а в старини работи с горната част. Всичките работи ще обработи, като няма какво да прави. Той на хоро не ходи да играе като момък. По кръчмите не ходи да пие вино, остарял и не може. Седи той и не може да се движи, мисли и чувства. Като няма какво да прави, за Бога почне да мисли. За Бога мисли, то е за дома мисли. Кой е старият човек? Казва: „Дълго време не съм писал на нашите домашни". Той казва, че вече близо 50, 60 години нито едно писмо не съм получил. Седи, мисли, започва да пише писмото, на Господа пише. Седи и мисли, забравил адреса. Забравил адреса на баща си и майка си. Не знае как да направи молитва. Не знае как да започне молитвата – значи не знае адреса. Казва: „Не зная да се моля". Щом някой ми казва, че не знае да се моли, казвам: Забравил си адреса. Веднъж един ме пита: „Как казва да се моля?" Казвам: Знаеш как да се молиш.

Отива един турчин при един учен турчин ходжа, и го моли да му напише едно писмо на баща му. Казва: „Ходжа ефенди, ще ми напишеш едно писмо. – Господин учителю, искам да ми напишеш на баща ми едно писмо. Баща ми е в Призрен. В Призрен има една улица, на улицата има една врата, на вратата има халка, на халката ще изтропаш, един стар човек ще излезе, с брада, брадата му е бяла, после той носи бяла аба на гърба си. Той е, казва, моя баща на него писмото трябва да се даде." Тази улица в Призрен много знатна трябва да е. Нас ни се вижда това смешно, но и ние се намираме понякога в положението на този човек, понякой път и ние разрешаваме по същия начин. Въпросите не са определени. Ти седиш и мислиш, защо трябва да се молиш. Молитвата, това е една обмяна. Всякога една обмяна в молитвата значи слизане и качване. Молитвата е едно състояние на слизане и на възлизане. /Учителят търси молива си/. Аз ще направя същата погрешка, както онзи, който турил лулата на ухото си и я търси. Казва: „Къде ми е лулата?" Най-после отива при жена си, казва: „Къде дянахте лулата ми?" Тя казва: „На ухото ти е лулата."

Вие се занимавате с молитвата. В молитвата има слизане надолу, но има и две възлизания нагоре – „М". Ти не може да се молиш, ако едновременно в тебе чувството на любовта не подействува, и ако умът ти не подействува. Ти не може да се молиш, ако умът ти и сърцето ти нямат стремеж нагоре. Стремежът определя движението на сърцето. Или трябва да бъдеш във връзка с любовта в света и със светлината. Ти не може да се молиш, ако в тебе едновременно светлина няма и топлина няма. Ако нямаш светлина в ума си, ако нямаш топлина в сърцето ти, ти не може да се молиш. При

молитвата всякога трябва да се регулира топлината и светлината, трябва да се регулира магнетизма и електричеството. Щом не се молиш има нещо анормално. Някои мислят, че без молитва може. Молитвата е дишане. Както човек диша, така и трябва да се моли. Много хора дишат, но не са здрави, защото не дишат дълбоко, дишат много плитко. Молитвата може да е плитка. Ти се молиш, но в молитвата имаме обмяна на известни енергии, които трябва да проектирате в човешката душа. Ти идваш да се молиш на Бога, идваш във връзка с най-разумното същество, с най-доброто същество в света. Или пък някой път мислиш за ангели, за светии, ти влизаш във връзка със същества, които са напреднали, от които ти може да почерпиш нещо. Трябва да изменим начина на молитвата. Да мислим другояче. Молитвата е придобиване на едно благо, което без молитва не може да се придобие. Най-официално казано: Една работа, в която умът и сърцето вземат участие, то е молитва. Там дето умът и сърцето заедно работят то е молитва. Молитвата не е външно приказване. Всяка работа, която вършиш в сърцето и мислиш заради нея, и всяка мисъл, в която влагаш и чувство, чувствуваш, то е вече молитва. Туй го казват сега права мисъл. Мисълта не може да бъде права, ако няма достатъчно топлина, не може мисълта да бъде права, ако няма достатъчно светлина вътре в човешкия ум. Или пък ти дотогава не може да се молиш, докато не си доволен от себе си. В молитвата недоволството трябва да изчезне, всеки страх трябва да изчезне, да дойде вътрешно успокояване, да бъдеш господар, да знаеш, че при най-големите мъчнотии, при които ти се намираш ти може да ги разрешиш в молитва. Успокояваш се, вярваш в туй разумното, великото в света. Мъчнотията, в която ти се намираш, ще се разреши въпроса. В писането туй са пречупвания. Цялата наша писменост показва едно ограничение, ние всякога се ограничаваме. Може да дойдем до едно положение на мисълта, която да ни ограничи.

Имате един триъгълник, нали. Математически доказвате, че този триъгълник колко положения има? Той има три ъгъла и тия ъгли може да имат различни качества, може да бъдат и еднакво големи. Един ъгъл може да има 90 градуса, 95, 100, 120, може да има 10, 5 градуса, но не може да бъде по-малък от един градус. Защото, щом не е един градус, туй отношение вече се изгубва. Тогава да допуснем, че в единия ъгъл е бащата, във втория – е майката и в третия – е детето. Ако се увеличава ъгълът на бащата, какво трябва да разбирате? Ъгълът при бащата е 90 градуса, тогава другите ъгли по колко градуса ще бъдат? – По 45? Тогава двата ъгли ще бъдат равни на 90 градуса. Какво заключение ще извадим? Че бащата трябва да е работил повече от майката, на половина колкото детето е работило и майката. Майката и детето работили толкоз, колкото работил бащата. Двамата свършват толкова работа, колкото свършил бащата. Щом имате вече един равностранен триъглник, ние подразбираме, че бащата е

работил толкова, колкото майката и детето е работило толкова, еднакво работили и тримата. Равни страни и равни ъгли. Всяка енергия е резултат на една работа. Ако аз напиша една буква, известна част от енергия аз съм изразходвал. Работата, която съм направил в моя мозък, то е резултат. Моята работа, която съм извършил, като съм написал буквата „Б". Едно разумно същество ще знае от това как съм написал буквата, как съм свършил работата. Ако пишете „А" ще свършите един вид работа. Ако пишете „Б" ще свършите друг вид работа. Как пишете сега буквата „Б"? Вие може да напишете горната част по-голяма, може и по-малка да я направите. Всяка една буква написана значи известен процес е станал вътре във вашия мозък За да разместите вие въздуха отвън, трябва да стане някакъв процес във вашия умствен свят.

Допуснете, че вие сега имате една хрема, една обикновена болест, хрема. Как бихте лекували хремата? Ако можете да лекувате хремата със своята мисъл, как ще лекуваш хремата? /С мисълта си./ Щом имаш хрема увеличи топлината. Подобното, подобно лекува. При хремата се образува топлина и ти при лекуването увеличи тази топлина. Като станеш хремав, дишай топлия въздух, поеми своя собствен топъл въздух, повръщай го с една кърпа. Прекарай топлия въздух и тогава по-скоро ще излекуваш хремата, отколкото ако прекарваш студен въздух. В тия канали има известни микроби, които понякой път като гъбички се развиват, намират доста нечистотии. Направили са някаква пакост, започват да се размножават, гloждят всичките нечистотии, започват да излизат. Хремата като изтече, всичкото лошо ще престане. Хремата е един процес на чистене. Ако спреш хремата, ще дойде нещо по-лошо. Остави да изтече. Щом започне да тече, усили хремата, не я спирай. Да поплачеш повече. Ако излизат по 10 капки, усили този процес, нека излезе повече. Там дето се усилва процесът всякога лекуването става по-бързо. Работата се свършва. Казвам: Природата, без да знаем ние, тя си направила много процеси, които следват естествено. Ако ние не се месим в нейната работа, щяхме да сме по-здрави отколкото сега. Ние спираме хремата да се премахне. Някои сол смъркат, някои студена вода и влошават работата. Топло трябва на хремата.

Та казвам сега: Трябва да пазите вашата нервно-мозъчна система, трябва да я държите в изправно състояние. Всяко безпокойство в ума ви,ви вреди. Вие не пазите вашата нервна система. Сега не искате да имате страдания. Страданията не са лоши, те са потребни за нервната система. Те са разклащания, които са потребни. Страданията вътре в мисълта са едно разклащане на нервната система. Но страданията, чувствуванията са разклащане на симпатичната нервна система. Едновременно трябва да държим в изправно положение мозъчната система и симпатичната нервна

система. Ти като ядеш даваш работа на симпатичната нервна система, да не би твоята симпатична нервна система да се облени. Тя трябва да бъде на работа. За туй се дава работа. С дишането, с яденето, с работенето, ние събуждаме симпатичната нервна система, а с мисленето ние събуждаме, поощряваме мозъчната система. Казвам: Ако вие не искате да мислите, вие правите пакост на вашия ум. Ако не искате да чувствувате, че всяка промяна в чувствата е едно страдание, вие като не искате да чувствувате, правите пакост на симпатичната нервна система. Щом тия двете системи се развалят, тогава изгубва се хармоничното съчетание на мозъка вътре, хармоничното съчетание на органите. Казвам: В здравословно отношение човек няма тъй да се наяде. Тази е старческа светлина. Казва: „Няма какво да се прави." Как няма какво да се прави? Ти нищо не си направил. Има много да се прави. Съвсем другояче е въпросът. Няма какво да се прави, не, но сега има какво да се прави. Ще се научиш как да гледаш, ще се научиш как да слушаш, ще се научиш как да възприемаш с обонянието. Ще се научиш как да говориш. Ще се научиш хубаво да ядеш, ще се научиш хубаво да работиш. Ще се научиш хубаво да ходиш. Някои от вас гледам вървят като гемии. Всеки ден половин час ще вървите сигурно, макар, че не ти вървят работите, стъпвайте сигурно. Скъсал те някой професор. Ще се оправи тази работа, ще се научиш. Казвам: Всинца ви трябва да проникне един вътрешен оптимизъм. Оптимизъм значи „О", песимизъм значи – „П". Какво означава песимизъм? Злото в песимизъмът е в „Е"-то. Песимистът яде повече. Песимистът е човек, който яде много, не може да смила храната. Всичките песимисти имат развалена стомашна система. Всичките оптимисти имат здрава стомашна система. Това е според моите наблюдения, на 100-те ще има едно изключение. Всякога песимизъмът се дължи на разтройство в стомаха. Оптимизъмът се дължи на здравословно състояние на стомаха. То значи, симпатичната нервна система правилно функционира. Аз го свързвам, правилното функциониране на симпатичната нервна система с правилни чувства. В когото чувствата не се изразяват правилно, той винаги е песимист. Казва: „Ще се мре". Какво нещо е смъртта? Умира човек. Какво нещо е умира човек? „У", турете запетая, МИРА. Човек, който умира, значи отива в широкия свят. Досега бил в малкия свят, сега отива в големия свят. Какво умиране има? От къщи излиза, отива в училището. В къщи имал едно братче, сега има сто братчета. Казва: „Умрял". Едно дете като влезе в училището не е умряло. Казва: „Умрял този човек, започнал да гние". Няма никакво гниене в света. Тези частици, те са живи. Тия милиарди, и милиарди клетки, след като умре човек, всяка клетка взема отпуска да си иде, откъдето дошла. Събрани всичките клетки в човека са се учили, понеже сега са завършили и човек като ученик, отива в дома си. Всичките негови другари и те отиват по работа. Казва: „Умрял". Всички отиват на отпуск, дали им безсрочен отпуск. Засега отпускът е 45 години. Като умре човек, след 45 години пак го

пращат на училище. По-рано беше повече, сега е 45 години. 45 години като седите в онзи свят, пак ще дойдете на земята. Ако животът ви е нормален, ще влезете в земята, ще дойдете в училището да учите. Сега ние засягаме един въпрос, за който някои казвате: „Кой го знае това?“ Аз другояче разсъждавам: Ако завържа вашите очи, че ви развеждам някъде, аз, който ви развеждам, зная всичко, вие с вързани очи нищо не знаете. Сега в този свят сме дошли с вързани очи. Като умреш, като ти се развържат очите, ще видиш, че тази работа не е така страшна. Умирането не е страшно. Душата мяза на едно балонче, направено от много фина материя, турена в тялото и се държи за една много тънка нишка, държи се с един тънък синкав конец под лъжичката. Като умира човек, туй балонче се отделя, скъсва се тази нишка, туй балонче вече не се връща, излиза навън.Ако някой е майстор да я хване, пак да я свърже. Ще гледате да се не къса конеца. Ако бяхте ясновидци, ако вечерно време гледате и сте ясновидци, ще видите разни конци има. С милиарди конци, конци, конци – целият свят е прошарен все с конци, навсякъде. Вечерно време излизаш по този конец и пак по него се връщаш в тялото. Ако го няма, не може да се върнеш. Желанието у човека да живее, показва, че този конец е як. Когато в тебе се явява желание да умреш, не искаш да живееш, конецът е изтънял. Като изчезне и последното желание да живееш, конецът толкоз изтънява, че душата като излезе този конец се скъсва. Затуй сега ще мислите, че трябва да живеете. Бащата казва: „Трябва да живееш“. Задебелява конецът, да не би да си заминеш преждевременно. Казвам: То е едно гледище.

Ние живеем в една голяма душа. Вие сте малката душа, която живеете в голямата душа. Като излезете от себе си ще идете в голямата душа. Някой казва – „умрял“. Ти не може да умреш. Ти за себе си ще умреш, но ще живееш за другите. Но въпросът другояче седи: Да създадете оптимизъм във вас. Какво може да се постигне? Задайте си една задача. Започнете да проучавате нещо. Искате да изпеете една песен, например „Аз мога да ям добре.“ Как бихте изпели песента „Аз мога да ям добре?“ Ако пее един англичанин, хубаво се пее „ай“, българинът пее „аз“, „з“-то малко не е музикално. Казвам: Трябва да се образува една опитна школа. Сега имаме познания само теоретични. Ние говорим за добрите хора, за умните хора, но в същност не знаем отличителните черти на един добър човек. Един добър човек диша много добре. Всичките добри хора имат една отлична дихателна система. Добрият човек има добра дихателна система.Умният човек има отлична мозъчна система. В умните хора мозъкът е много добре устроен. В добрите хора мозъкът е добре устроен, в здравите хора стомахът е добре устроен. Добър си, дробовете са добре устроени. Умен си, мозъкът е добре устроен. Тези неща са необходими. Да искаш да имаш здрав стомах, значи да имаш здраво тяло. Туй тяло трябва да има добра дихателна система. Под „добро“ ние разбираме добра дихателна система.

Понякой път като говорим за любов, подразбираме в хигиенично отношение. Аз съм говорил толкоз за любовта, имам предвид подобрение на симпатичната нервна система. Не може ти да обичаш, докато не подобриш своята симпатична нервна система. Тогава дишането, храносмилането, движението на ръцете, на очите, на всичките удове, когато можеш да ги владаш, да бъдат под твоя контрол, ти си научил закона на любовта. В Индия изучават как стават тия процеси. Тук на запад ние казваме: „Господ да уреди тия работи". Господ отдавна ги е уредил, но ние не сме ги уредили. Ние като не разбираме неговия закон постоянно сме в противоречие. Питаме: „Защо Господ ги направил?" Той ги направил за да ги проучваме. Казвам: Всеки ден трябва да знаете какво количество въздух трябва да влезе в дробовете и по колко време трябва да седи. Всичките бронхи в дробовете трябва да бъдат отворени и всякога въздух трябва да прониква, понеже въздухът носи една отлична енергия, без която човек не може да бъде здрав. Хубавата храна трябва да проникне в стомаха и чистият въздух трябва да проникне в дробовете и после електричеството и магнетизмът трябва да проникнат в човешкия мозък. Това е цяла наука да знаеш магнетизмът и електричеството как да проникват в мозъка. Мозъкът е електрическо динамо, пълно с енергия. Че вие елетротехници трябва да бъдете, защото най-сложната електротехническа машина е вашият мозък. Трябва да проучвате електротехниката, да знаете какво количество енергия изразходвате всеки ден и какво придобивате.

Станете!

Мислете върху подобрението на симпатичната и на мозъчната нервна система.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
20 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 11. II. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_02_13 Станете вие, които спите!
неделна беседа

СТАНЕТЕ ВИЕ, КОИТО СПИТЕ!

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само едно изречение: „Стани ти, който спиш.“

Духът Божий.

Трябва да се избягва скучността в живота. Има скучни работи. Скучните работи са стари работи. Скучните работи са болезнени работи, в тях няма нищо ново. Погрешките са скучни, защото зад погрешките няма никаква наука. Едва музикантите са направили гами. Привилегия на погрешките, че светът на мълчанието е един неорганизиран свят. Щом се организира светът, той става музикален. Музикантите по някой път искат да дадат привилегия. Някъде искат да дадат пауза цяла, половина, четвъртинка или осминка. Туй казва, което е написано едно време, може (да е) като тия паузи. Сега, има известен смисъл. Казвам: Погрешките в нашия живот, скучните работи, да бъдат като малки паузи за ефект, в средата или накрая една малка пауза. Трябва да се поеме дъха. Лошите работи в света, дето ги наричате, са спирка, почивка. Туй, от което вие се оплаквате, не е смисълът на живота, но понеже сте се забързали, за да се справите, трябва да ви се даде пауза, да се спрете. Вие така не го схващате. Вие схващате някой път като едно музикално творение. Искате да знаете защо ви се случва някое страдание. То не е наука страданието.

Сега искам да ви говоря за нещо, но не искам да бъда скучен, искам да бъда много кратък. Много не искам да говоря, понеже в многото говорене се харчи много енергия, пари струва. Понякой път ми представят голям лист за плащане, аз се уплашвам, но умерен съм. Икономисвам енергията. Казвам: И вие трябва (да) икономисвате.

Що е знанието? – Осмисляне невежеството. Що е невежеството? – Обезмислено знание. Може да го считате за анахронизъм. Психологически е верно. В света всяко нещо, което не прогресира, регресира. И двете думи са чужди. Вие трябва да ги намерите в речника. Човек, който отива с прогрес, значи нагоре отива, а регрес, значи повръщане назад, отстъпване назад. Прогресира и регресира. Та никога вие не можете да застанете на една точка. Може вас животът да ви е неприятен, то е от вашето разбиране. Ако измените само разбирането си, животът ще стане осмислен. Има неща в света, които са непостижими. Човек великото никога не може да

постигне. Малките неща са постижими. Сега аз не искам вие да вярвате. Тъй разсъждавам: Великото е непостижимо, а малкото е постижимо. Ако желаете малки работи, ще постигнете. Ако желаете големи работи, няма да бъдат постижими. Да кажем, вие искате да завладеете месечината. Непостижимо е. Искате да спечелите 100–200 хиляди лева. Туй е възможно, даже и няколко милиона да желаете да спечелите и то е възможно, защото са направени от малки частици. Искате вие да станете първокласен светия. То е невъзможно. Искате да станете един обикновен човек, добър човек. То е възможно. Всичките хора искат да станат светии. Не, не. Нито един човек, нито един народ може станат светия. Може да играят ролята на светия, то е друг въпрос. Една свещ може да играе ролята на слънцето, но тази свещ да мисли, че е слънце, то е заблуждение. Ти може да си запалил свещта, може да светиш като слънцето, никой не го отказва, че си като слънцето, ти сам се заблуждаваш, искаш и другите да заблудиш. Казвате: Той е светия. Да, светия от 25 свещи, или от 100 свещи, или от 150, 500, от 2000 хиляди. Аз сега цитирам работи, за да се уяснят новите положения. Всичките хора ги е страх от новото в света. Че именно вечният живот седи в постоянното ново, което е в света. Вечният живот не седи в старото, не седи и в настоящето, а седи в туй постоянно проявление. В едно отношение в непостижимото бъдеще седи вечният живот. В еврейския език имат минало и бъдеще. Настояще нямат евреите, защото според тях, всяко нещо, което се е проявило, вече е минало. Сега аз не искам онова, което ще говоря, да го примирите с това, което имате. Не мерете нещата според вашия мащаб, според вашите мисли. Не мислете, че както другите хора мислят, е криво. Не мислете, че както другите хора мислят, са криви, а както вие мислите, сте прави. И вие, както мислите, сте криви, и както другите мислят, са прави. Но не мислят както природата мисли, затуй са криви. Природата не мисли като тях. Криви са в туй отношение, че искат да заставят природата да мисли като тях. Туй е невъзможно. Природата никога не ни заставя да мислим като нея, защото, ако тя искаше да мислим като нея, щеше да ни застави да направим света, както тя го е създала. Тя ни е оставила да се упражняваме с малките работи.

Казвам: „Стани ти, който спиш“. Значи, който спи, трябва да стане. Онзи, който е станал, на него трябва ли да му се каже да стане? Ами на онзи, който е станал, който работи през целия ден, какво трябва да му кажем? – Легни ти, който си буден. Не е ли туй, което става? След като ти кажат: Стани ти, който спиш – да работиш. Вечер, като се умориш, какво правиш? Природата казва: Спи. Та спете, когато природата ви казва да спите. Ставайте, когато тя ви казва да ставате. Когато ви каже: Стани, стани, понеже то е в твой интерес. Ако ти станеш, в твой интерес е. И в единия, и в другия случай все е в твой интерес. Понякой път хората се

оплакват от нещастията на земята. Такова нещо като нещастие в света, то не съществува. Нещастието съществува само по единствената причина, че човек мисли, че може да носи един товар, който не е по силите му. Следователно, този, който носи такъв товар, той е всякога нещастен.

И съвременните хора, например, искат да ги убедят да не воюват. Нали така? Те не могат да се убедят. Природата има само един начин, с който може да убеди хората. Направете и мъже, и жени да раждат, всичките да раждат и нищо не проповядвайте. Те ще се убедят, че не струва да се воюва. Направете едновременно всичките хора болни, те да страдат, за да ги убедите, че не е хубаво страданието. Тъй, когато един е здрав, а друг е болен, каквото кажеш, казва: Празна работа е. Ако ние искаме да направим хората да разберат една истина, ние трябва да им дадем един опит. Ще се даде един опит, към който природата ни кара. Всички ще минем дисциплината на страданията, за да познаем, че има страдания. Казва някой, че страданието е реално. В дадения случай е реално страданието. И радостите са реални. Това са две фази на живота. Когато опитваш живота, страданието ще бъде временно и радостта ще бъде временна. Страданието може да бъде дълголетно и радостта може да бъде дълголетна. Казват: Вечното блаженство. Онези, които разбират този закон, казват: Има и вечно мъчение. Как ще ги примирите двете? Няма какво да се примиряват. Ти в огъня няма какво да примиряваш дърветата, които горят. Щом като горят, те са примирени. След като горят, те се освобождават и всички отиват във въздуха. Огънят казва: Вие сте свободни. След като излезе този газ навън, туй газовидно вещество, природата го взема пак. Растителното царство ги поема, туря ги в нова форма, създава нови дървета от тях. Искат другите да примирят смъртта. Защо хората умират? Защо умират хората не знаят, но и защо живеят, и него не знаят. Защото ти не може да разбереш, защо умираш, докато не разбереш защо живееш. Като разбереш защо живееш, ще разбереш и защо умираш. Дотогава ще умираш несъзнателно, без да искаш. Пък може да умираш и съзнателно. В реда на нещата е съзнателно да умреш. Кое е съзнателното умиране? Само великите души умират съзнателно. Вземете Христос, той умря съзнателно, съзнава, че трябва да умре. Така е писано, че трябва да умре, за да помогне на хората. Написано е той да умре. Ако той не умре, не може да помогне. Все таки, за да се спаси един човек, друг заради него трябва да го замести в страданието. Или другояче казано: За да направите известен съсъд хубав, от какъвто и да е материал, от какъвто и да е ценен материал, все трябва да направите някаква пакост някъде. Тази кал вие ще я извадите от някъде, ще развалите туй място и ще вземете и от тях ще направите хубави паници, стомни или вази, каквито и да са, ще бъдат за едно украшение. Но туй, хубавото нещо, се дължи на някаква пакост, която сте направили някому. После, докато ги направите, на няколко дървета ще

направите пакост. Колко дървета ще изгорите? Казвам: В нашата култура, която имаме, знаете ли колко пакост сме направили? Тази култура колко пакости е направила! Казвате: Отлична култура. Хубаво, в какво седи отличието? Ако цената на тази култура е повече, отколкото загубата, която е причинила, тя е на място, но ако загубата е двойна, отколкото цената, значи ние ще имаме половин глоба и всяка една култура в света, която изхарчва повече, отколкото спечелва, тя е осъдена на секвестиране. Сега, мисълта ми каква е? Не се спирайте върху тези работи. Например, ако вие сте в театър, не обръщайте внимание. Аз да ви представя една работа на театър, вие схващате, че тази работа ни най-малко не е сериозна. Театър представя той. Вие гледате, някой е облечен, умира на сцената, но то е гьоз бояджилък. След половин час той ще възкръсне. Някого са го обрали на сцената, но след туй видиш, че парите са намерени. Всичко, което става на сцената, то е възпитателно средство. Ти изваждаш поука. И животът, който става в природата, то е едно възпитателно средство. Земята е едно училище на изправление. Нашата земя е изправителен институт. Най-хубавото изправително училище е земята. В цялата слънчева система няма по-хубаво изправително училище от земята. От Слънцето, от Венера, от Юпитер, от Сатурн, от Уран, от Нептун тях ги пращат тук, на земята и пращат доста бюджет, че ги изпращат на земята. Обичат земята, понеже тя служи за изправление. Който излезе от земята възпитан, той стане виден човек в тяхното отечество. Които идат от другите планети, земята ги прави видни. Вие сте изпратени тук за изправление. Аз съм уверен, че след векове вие ще станете много видни във вашето отечество. Вярвайте в туй, че е тъй. Човек на всичко трябва да вярва. И на лъжата вярвайте, защото ако повярваш на лъжата, тя не е лъжа, но истина. Ти на лъжата не може да направиш по-голяма пакост, отколкото да повярваш на лъжата, че е истина. Ако на един светия вие му дадете един мухлясъл хляб, той като го вземе, казва: „Пресен хляб.“ Вие се чудите и ще видите, че той е топъл, веднага се преобразява хлябът. Значи лъжата при светия става действителност. Както вие сте казали, така става. Туй е вярно при светията. При обикновения човек мухлясалият хляб ще остане пак мухлясал. Следователно, туй, което ви говоря, при сегашните условия хлябът пресен не става, той си остава все мухлясъл. Лошият живот остава лош и добрият живот остава добър. Богатият остава богат и сиромахът остава сиромах. Това е статическо положение, което съществува.

Та казвам: Ако днес дойде Христос в света, макар че той си е намислил да дойде на земята, какъв метод ще приложите? Ако дойде сега, как ще проповядва Христос? Ако дойде Христос, ще носи ли някаква тога или ще носи ли някаква чалма или някоя индуска чалма, защото някои искат да покажат, или ще носи ли той сандали? Негова работа е. Ако си избере сандали, свободен е сандали да избере. Ако избере чалма, свободен е, или

може да си тури на главата калпак или цилиндър. Но вярвайте, че Той ще избере нещо, което подхожда и мислим, ако дойде Христос на земята, Той ще бъде облечен много добре. Ще има един цвят, който му допада. Ще има шапка, която допада, обуща, всичко туй, което казват „ком ил фо“. Туй сега е предположение. Каква ще бъде реалността, то е друг въпрос, но ние предполагаме. Всеки един учен човек предполага. Предполагат, че слънцето имало 25 хиляди градуса, други – че 50 милиона градуса, а други – 40. Но с какво сме го премерили? Или някой казва, че са 10 хиляди градуса, с какво сме ги премерили? Все ще има някъде някакъв уред да се премери. Обаче, една топлина при 25 или 50 милиона градуса, не е такава, каквато е нашата топлина. После, ако вземем такова твърдение в науката, че телата, които са в покой и телата, които се движат, имат една и съща стойност. Абсолютно покойните тела и абсолютното движение ще имат една и съща стойност. Те се намират на едно и също място и следователно две тела, които се движат с еднаква бързина, паралелно вървят. Две тела, от които едното върви с по-голяма скорост, винаги отблъсква тялото с по-малка скорост. Щом двама души се отблъскват, единият се движи с по-голяма бързина, а другият с по-малка. Казвате: „Еди кой си не ме обича.“ Или вие се движите по-бързо, или вие се движите по-бавно. Всичкото е в движението, в бързината. Ако ти го обичаш и намираш, че се движиш с по-голяма бързина, ти спри, да се приравниш и той ще те обича, човекът. Ти вървиш напред, искаш да те гони. Де ще те стигне той? И да иска, не може да те стигне. Вие искате хората, които бързо се движат, да ви обичат. То е невъзможно. Сега философски разсъждавам. То е едно противоречие. В тия противоречия философия има. Вие още не знаете философията. На какво се дължи симпатията и на какво се дължи антипатията? Казва някой: Нито Христо, нито Христос. Този, който е нито Христо, се движи с по-малка бързина, а Христос се движи с по-голяма бързина. А пък онзи, който се движи с по-малка бързина, понеже онзи заминал напред, той оставал да го тършува отзад, понеже Христос е заминал за небето, пък дяволът тук е, на земята. Каквото намерил в неговото общество, вземе всякого да го направи нещастен. Като дойде той, ще се престори, че е Христос, той ще говори Неговите думи. Слабоверните, лековерните моми може да се излъжат. Някой път момъкът, като обръсне брадата, стане угледен, приличен. А ако е с брада, като поникне брадата, не е толкоз приятен, но като се обръсне хубаво, става по-приличен без брада. Хората са по-прилични. Аз бих желал хората да бъдат без бради. Предполагам, че има 24 души в света с бради. Англичаните са дошли до това убеждение. Един англичанин като стане сутрин, намаже лицето си със сапун и се бръсне. Щом имаш брада, то е цяла беля, защото всеки косъм на брадата, то е едно правило. Всичките закони в света са написани там, ако направиш нещо криво. Най-големият аристократизъм в брадата се намира. Питат ме: „Защо ти носиш брада?“ Разправям: Аристократ съм. Защото като не

може да ми служат, нося ги тук. Те ме мъчат, но и аз ги мъча. Туй в същност не е така. Всеки един аристократ с енергията, която има, той произвел един косъм на моята брада. Искам, не искам, заставен съм да нося тия аристократи. Той с енергията си култивира един косъм. Какво ще го правиш? Ако го изтръгнеш, пак ще изникне, не може да се освободиш. После ще питат: „С какво право си бръснеш брадата. Нямаш право да си бръснеш брадата, брадата е наша. Ти ще я носиш за обявление.“ Тогава аз седя вечерно време и като седна, зная как се пише на всеки косъм. На косъма го напиша. Един ден как са живяли е написано на брадата и тогава в невидимия свят ще направят една книга, ще четат живота на всичките аристократи, как са живяли, понеже как са живяли, те са го предали на моята брада, пък искат мене да ме направят виноват, пък аз не съм будала.

Та казвам: Туй е алегорично. На космите това го има. В миналото са били по-потребни. Ще дойде един ден, когато ще имаме по-малко нужда от косми. В животните цялото тяло е покрито с косми, туй показва, че те са минали в една епоха, толкоз неблагоприятна, това са били дрехите, с които са били покрити. Че космите са паднали от нашето лице показва, че ние сме излязли от тази северна област на живота, дето нищо не е расло и за в бъдеще даже главата на човека ще започне да оголява. Цялото тяло на човека оголява и ако остане гладко, по-малко косми да има, ще бъде по-добре. Възприемчивостта ще бъде по-голяма. Ако ние изясним ония положения, в които природата ни е поставила, тя е турила всяко нещо на своето място. Например, на езика не е турила косми. Ако беше турила косми, какво щеше да бъде? Ако би турила косми вътре в нашите дробове, какво щеше да бъде? Значи космите са необходими на външната кожа.

Та казвам: ние сме дошли до едно положение, една пробуда. В живота какво трябва да се прави? Защото всяка една област в живота си има свое специфично място. Ако един човек е светски, това не е лошо нещо. Не е лошо да бъде човек светски. Да бъде материалист не е лошо нещо. Да бъде човек светски, да бъде човек духовен, не е лошо. Но всичките хора на земята не може да бъдат духовни. Всичките хора на земята не може да бъдат религиозни. Всичките хора на земята не може да бъдат светски. Виждаме, че в природата има едно велико разнообразие. Всичките хиляди и хиляди видове от растенията и животните, от рибите до човека, всички се различават и допълват. Всеки един човек, който е достигнал до тези времена, той трябва да се справи. Трябва ви сега една много трезва мисъл и трезви чувства, и трезви постъпки ви трябват. Онези от вас, които са пробудили плачът и страданието, не знаете някой път защо плачете. Аз позволявам плача само при един случай. Трябва да плачеш, да си омиеш очите. Щом си омиеш очите, не си хаби водата. Сълзите са за промивка, да виждаш, да са влажни очите, да може да възприемаш. После при сълзите

и при страданията, човек се възбужда и тия жлези работят и ако не знаеш как да размишляваш, ще събереш повече вода. Защо е тази вода? Понеже става по-силно горение в организма, тогава идват сълзите. Природата показва, че огънят се гаси с вода. Ти си станал скръбен. Защо плачеш? Иде една топла баня. Пусни топлата вода на главата и веднага ще ти мине скръбта. Изгубил си 100–200 хиляди лева. Иде ти отчаяние. Един душ в банята на 37–38 градуса като го пуснеш 5–10 минути, временно ще се освободиш от туй състояние. Що са 200 хиляди лева? Взели ги и ти ще се самоубиеш. Иди продай едното око. Сега продават очи. 200 хиляди лева ще ти дадат и ще го присадят или пък може да продадеш носа си за хиляда лева, ще го пресадят. Или ухото си може да продадеш. Защо ще се самоубиваш? Иди продай едното ухо, ще го посадят. Да умреш, че си изгубил 200 хиляди лева. Гледай този серсемин и той мисли. Казва: Искам да се самоубия. Или мисли от канарата да се хвърли, или във водата да се удави и мисли какво ще пишат вестниците. Той иска да се хвърли от канарата, но мисли какво ще пишат вестниците. Той и като умира, е щестлавен. Иска да знае какво ще мислят хората за него. Аз да ти кажа какво ще кажат. Те ще кажат: „Ето един голям будала, който не оценява живота." Ти като изгубиш 200 хиляди лева, иди запали 10 свещи в църквата и благодари, че те освободили от едно зло. Вместо да се самоубиеш, запали 10 свещи за благодарност. Разболял си се, изгубил си 30–40 кгр., запали 5 свещи и благодари на Бога. Пак ще дойде онова вещество. Всичко, каквото става на земята, трябва сега една нова философия. Аз ви говоря за неща, които трябва да проверите. Трябва една нова школа, в която хората да се възпитават. Аз ви говоря за някои неща. Казвате: „Не скърби." Аз зная, лесно е да кажеш не скърби, но как да не скърбиш.

Това беше във Варна. Един момък се влюбил в една мома. Тя залюбила друг. Иде му отчаяние. Казва: „Иде ми да се самоубия. Тя да ме излъже!" Казвам: Няма нищо. Не са ти взели живота. Всичките моми са на Господа. Тя отишла при баща си, защо така мислиш, че не те обича? Тя те обича, работа си има, няма време. На нейното място виждам, иде една мома, която седи по-високо от другата. Съзнанието му не е будно, моето съзнание е будно. Казвам: Я се обърни да видиш, и той поглежда и изведнъж се изменя. Казва: „Стана ми малко по-леко." Тогава този, в когото ти си се влюбил, не е този, който ходи по земята. Онзи, в когото ти се влюбил, той е от друг свят. Той е минал, няма го там. Писанието казва: „Не огорчавайте духа, с който сте запечатани". Не огорчавайте онзи, който ви е възлюбил, защото той ще излезе, ще си замине и няма кой да ви помага. Онзи, който ви обича, може да мине в един, във втори, в трети, той може да мине в 20–30 и в цял народ и може да накара целия народ да ви обича. Може да накара и цялото небе да ви обича, може да накара и себе

си да ви обича. Той е всесилен. Този, който ви обича, той може всичко да направи. Тъй, както ние разсъждаваме за любовта, че само мене ще любиш, тъй не може. Щомречеш само тебе да люби, той не е от тази земя. Той не е вол, говедо, да му туриш юлар. Той седи над твоето разбиране. Той е господар на положението. Няма по-голям господар от онзи, който обича. Няма по-голям господар в света от него и няма по-голям слуга от него в света. Няма по-умен в света от него. Този, който те обича, той е във всичките. Ако виждате някои недостатъци, те не се дължат на онзи, който ви обича. Те се дължат на органите, чрез които се проявява. Когато на един художник боите са калпави, не може да рисува. Не е той виновник, четката, платното, боите не са хубави. Когато един пианист свири и лошо е пианото, не е той виновен, но пианото. Дай на този човек един инструмент и ще видиш какъв гениален човек е той. Ние разсъждаваме за любовта като за нещо статическо. Казвате: „Той се е влюбил." Не. Любовта, това е най-великата наука, която съществува на земята, единствената сила, която облагородява хората и тя периодически се проявява. На земята се проявява в месец май. Няколко месеца има подготвителни, през зимата са подготвителните условия за любовта. В месец май тя се проявява. След туй, през юний, юлий, август, намалява. Но най-високата точка, това е май. Като дойдеш в май, всичките птици пеят, животни, треви и цветя, всички, едно надпреварване има. Растенията се обличат в своите дрехи. Като мине туй време, после пак настане един период и тия любовни сили се оттеглят. Туй, разумното в света се проявява. Аз виждам в растенията, това са висши същества, които идват и като идват на земята, тия растения са техни деца. Те ги посрещат. Растенията, като се обличат, посрещат техните роднини, които идат от другия, духовния свят. Вие, когато се влюбите, посрещате вашите близки, които идват от другия свят. Щом се влюбите, благодарете, че сте се влюбили. Вие посрещате същества от Божествения свят. Вие посрещате същества от ангелския свят, вие посрещате същества от светийския свят. Вие посрещате същества от най-развитите от хората. Ние, когато се влюбим, няма да мислим, че туй нещо е станало на земята. Обикновените хора може да мислят така. Великите, гениалните хора мислят другояче. Сега тъй мимоходом влиза любовта.

Сега въпросът е: „Стани ти, който спиш! Стани ти, който спиш!" Не мисли, че със спане всичко ще стане. Стани ти, който спиш, защото спането нищо не може да постигне. То е животът но животът не се реализира в спането. Животът се реализира в будното състояние. „Стани ти!" Сънят е едно упоително средство в живота, а будното състояние, то съществува за всичките идеали, които съществуват, може да се поставят в един буден живот. Будното състояние може да бъде в нашето подсъзнание, будното състояние може да бъде в нашето съзнание, будното състояние може да бъде в нашето самосъзнание и будното състояние може да бъде в

нашето свръхсъзнание. Вие се радвайте за любовта, която съществува, понеже когато двама души в света се залюбят, то е един общ кредит. Когато двама души се залюбят, то е общ кредит, който се отпуща на цялото човечество. Следователно, с любовта, която постоянно иде на земята, живее цялото човечество. Ако един ден хората престанат да се обичат, животът ще престане. Благодарете, че се обичат хората. В какъвто и смисъл да съществува любовта, тя носи живот в себе си. Няма в света престъпна любов. Престъпността седи в онова невежество, в кривото разбиране, в неизползуването на любовта. Престъпността седи, когато искаме любовта да я подложим на робство, на окови. Любовта иде в света да внесе живот. Любовта иде в света да внесе светлина и знание. Любовта иде в света да внесе свобода и простор, да даде щастие на хората, не само тук, на земята. На земята ще им даде известно здраве, но приготвя се един нов свят, той е около нас, този нов свят е около нас. Представете си, че вие сте в едно яйце вътре. Да ви представя сега ясно, от моето становище, аз както виждам нещата. Представете си, че аз ви поставя в тоя затвор, в тия условия, в това яйце. Вие казвате: „Какво ще се прави при тия условия?“ Казвам: Не бой се! Щастието ти е в другия свят. Тази черупка е заобиколена от онзи свят. Като се измъти туй яйце, ще бъде в оня свят, ще имате крачка, крилца и веднага вие тръгнете да използувате условията, които ви са дадени. Сега с какво ни утешават? Някой умрял, казват: „Къде е нашият умрял?“ Казвам: Той не е при вас, но отвън е. Сега, както и да ви представям работата, вие ще дойдете до едно лъжливо разбиране. Както и да ви говоря за оня свят, ще имате лъжливо понятие. Защото човек трябва да е бил там. Както и да ви го представям, аз ще го представя, както не е. Както искам да го представя, виждам, криво се схваща. Да кажем, иде някоя майка, виждам дъщеря ѝ някой път от ляво, някой път от дясно. Ако е от дясно дъщеря ѝ, има един смисъл, ако е отляво дъщерята, има друг смисъл. Някой път дъщерята е отзад. Някой път показва главата на дясно. Някой път на ляво. Някой път зад гърба на майка си. Вижда ѝ се лицето. Тя е срасната с майката в тялото само, отвън се показва главата, в тялото на майка си живее. Как ще ме разберете? Ще кажете: „Как може в тялото да живее?“ Хубаво. Вземете в едно тенеке, турете такива едри куршумчета по 10 грама и напълнете тенекията. После турете по-ситни сачми и те се поместват, след това още по-ситни и мислите, че тенекията е пълна. След това, като няма място за сачмите, налеете вода и тя си намери място, а след това може да турите още 10–15 грама спирт и той ще си намери място. Питам: Де се събраха? Как се събраха в едно тенеке? Сега мнозина от вас се оплакват някой път, че стават разсеяни. Разсеяността вече се дължи на едно същество, което е проникнало в твоето тяло и понеже се намира в неблагоприятни условия, иска да дойде на земята и неговите вълни на ума и чувствувания разбъркват твоя ум, унесеш се, заспиш, като че виждаш сънища. При туй състояние ти не можеш да бъдеш спокоен. Всички ония

същества, които са напреднали, напредналите същества произвеждат два различни резултата. Ако дойде едно много напреднало същество при вас, веднага ще се сгромолясате на земята, но съзнанието си няма да изгубите. Само не може да се дигнете. Туй същество трябва да се приспособи на вашето положение, да ви подигне. Като се върнете, вие ще имате една опитност. Ако дойде едно същество с по-ниски трептения на тялото, след като се върнете, пак ще изгубите и вие ще бъдете със седмици недоволен. Дето иска да се самоубие някой човек, то се дължи на чужди влияния. Вие всички страдате не от вашите прегрешения, но от прегрешенията на хиляди поколения ваши роднини, които са живяли преди вас и вие изплащате постоянно чужди дългове. Казвате: „Сега да поправим живота." Как ще го поправиш? Поправя ли се? Плащате вие, явят се други. Плащате, пак други се явят. Какво ще плащате? Казват ти: „Моли се." – И с молитва не става. – „Той, Господ ще прости." – Трябва да се разбира как ще прости. Има един начин, по който се прощава. Тогава трябва друго разсъждение. В една малка вадичка, която е като моя пръст, колко дрипели може да оперете, я ми кажете? В една река, която е широка като този салон или 10 пъти по-широка, много нещо може да оперете. Тази, малката вадичка и голямата река, която е 10 пъти по-широка от този салон, еднаква работа ли ще свършат? Може да се простят греховете. Няма нещо невъзможно за Бога, но онзи, който ще прощава греховете, казва: Син човешки има власт да прощава, но от него излиза много. От когото излиза прощаването, може да стане, но само да каже.

Един англичанин отива в Италия да почива. Седи в един хотел и от прозореца се вижда, че един италианец държи един револвер, ту го туря в устата си, ту го дърпа и като го гледал, англичанинът поискал да се запознае с този италианец. Запознават го. Той казва: „Господине, защо туряте револвера си в устата?" – „Имам да давам 25 хиляди лири. Нямам ги, искам да се самоубия." Богатият англичанин изважда чек и подписва за 25 хиляди. Казва му: „Ти си много страхлив човек. Тебе от 25 хиляди лири стерлинги те е страх и от револвера те е страх. Мислиш ли, че револверът ще уреди твоите работи? Виж, моето перо урежда по-добре твоите работи." Дава му 25 хиляди лири и казва: „Как, револверът ли разрешава неговите пари или твоето перо?" Казва му: „Научи се да пишеш." Казвам: Всички ние като този италианец понякой път с револвера в ръка се колебаем да гръмнем или не. Тук гръмнеш, там гръмнеш. Не е ли по-хубаво да напишеш 25 хиляди лири така?

Ако дойде някой при мене, ще кажа: Ела, ще те заведа при Господа. Не му казвам: Повярвай. Казвам: Аз отивам при Господа, ела с мене. Ще го заведа на общо основание. Ама вие не знаете как ще го заведа. Вие предполагате, че този човек не вярва. Защо? Защото неговите братя са го лъгали. Този

човек не вярва. Защо? Защото работите му не са вървяли. Този човек станал безверник, защото в училището са го късали. Навред ред неприятности, несгоди. Казва: „В никого не вярвам. Между всичките добри хора все съм последен.“ Тия хора, които е срещал, те са много добри хора, но са били много заети. Всичките са били така заети, не са имали време да направят нещо за него. Аз съм сега без работа, виждам туй, което те не са направили, аз ще направя заради тебе. Тъй аз ще постъпя. Няма да му кажа, че Господ е казал. Всички са били много добри хора. Елате, какво искате вие? Казва: „Искаме един автомобил.“ – Друго? – „Дрехи, шапка, обуща, искам да се оженя.“ Хайде, ожени се. Хайде на туризъм. Всичко, каквото иска. Казвам: Какво искаш още? – Нищо, казва, много ти благодаря. Виждам, че може да има друга някаква сила в света, която помага. Има такава сила, аз я нося със себе си. Онзи, на когото аз служа, той е от мене хиляди пъти по-добър, по-умен и по-силен. Сега казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа.“ Че как ще повярва този човек в Христа? Той няма понятие за Христа. Един слаб човек, когото са разпънали преди 2000 години, който не е бил смел, нямал оръжие. Един извадил нож и той казва: Турете си ножа, тази работа с нож не става.

Та казвам: Вие, които сте дошли сега подир две хиляди години, очаквате Христа. Как Го очаквате? Имате много право вярване, но в едно вашите възгледи не са прави. Вие очаквате Христос да дойде и да уреди всичките ваши работи. Прави сте, той ще уреди всичко. Но питам, след като Христос уреди всичките ваши работи, автомобил ви купи, къща ви направи, деца ще имате и след като направи всичко за вас, вие какво ще направите заради Него? От това зависи вашето бъдеще. Ако можете туй благо да го използувате, едно благословение е заради вас. Ако вие не може да го използувате, вие ще носите пак стария живот, ще имате страдания.

„Стани ти, който спиш“. Аз сега не ви казвам: Станете, аз виждам само, че вие спите. Казвам ви: Станете вие, които ме слушате, които спите. Всяко спане е опасно сега. После пак ще ви кажа: Идете да спите. Сънят ще продължи. След като работите, вечерта ще кажа: Идете да спите. Ни най-малко няма да наруши сънят. Спането е отлична почивка. По-хубава почивка от спането няма, но и по-хубаво състояние от работата няма. Да бъдеш буден, да бъдеш между хората, които те обичат, да слушаш баща си, когото не си виждал, който носи хубави качества. Погледне те баща ти с онова хубаво чувство. Като те погледне, да срещнеш майка си, да срещнеш сестра си, да срещнеш брата си. Какво по-хубаво има? Да срещнеш всички свои приятели. Какво по-хубаво има от това разбирателство в света? Сега аз не апелирам към вас, защото като спите, вие не разбирате. Аз искам да ви събудя, за да ме разберете. Някой път каже: Стани, Стоянчо. Погледнеш, пак заспал. Дойде майката, казва: Стани! Той казва, ще стане,

стане и пак заспива. Три, четири пъти трябва майка му да го събужда и се му се спи, много хубаво. Не иска да се пробуди.

Казвам: Радвайте се в света. Радвайте се на трите прояви на Божествения дух. Радвайте се на всички онези души, в които любовта е проговорила. Радвайте се на всички ония души, в които мъдростта е проговорила. Радвайте се на всички ония души, в които истината е проговорила. Радвайте се на всички души, в които животът е проговорил. Радвайте се на всички души, в които знанието е проговорило. Радвайте се на всички ония души, в които свободата е проговорила.

„Стани ти, който спиш!“ Станете вие всички, които спите по лицето на земята и всичките тия страдания, които идат, не са нищо друго, освен майката, която казва: Станете! Всички трябва да станете. Няма спане. Светът трябва да се пробуди, понеже новата култура, която иде, носи нови разбирания, нови схващания. Вашият морал, който сте имали, този морал е бил на място. Да не мислите, че когато ядете една кокошка, е морално, когато ядете едно агне, е морално, когато отсечете едно дърво, когато оцапате водата, е морално? Когато цапате ума, сърцето, душата си, всичко това е морално? Чудни са тия хора! Ние трябва да се надмогнем. Всеки един човек трябва да бъде закон в себе си. Без съдии, всеки да бъде съдия на себе си. Като дойдеш вечер, всеки да отсъди право. Ако имаме такъв свят, дето всичките хора, след като се осъдят, всички да направят, знаете ли как щяха да живеят хората? Казвам сега: Хубаво, ако Христос дойде и ви даде всичко, каквото вие искате, вие какво ще направите заради Него? Христос дойде и даде църкви, служители, на свещениците заплата. Какво направиха заради Него? Христос дойде на земята и на царете от памти века е давал пари, средства, какво направиха заради Него? Кому ли не е дал Христос! Майката, на която Христос даде да роди отличен син, една отлична дъщеря. Учителят, на когото Христос даде всичко, той да възпита двама ученици добре, да ходят в неговия път. Един съдия, на когото Христос дал всичко, трябва да осъди две дела право. Има такива съдии. Та сега, ако Христос ви даде всичко, вие какво ще направите, които не сте съдии. Да кажем, някои от вас сте слугини. Ако Христос ви даде всичко, вие ще напуснете слугинството. Когато Христос ви даде всичко, вие трябва да бъдете най-добрият слуга. Ние, когато Христос ни даде всичко, ако аз съм един слуга, докато не ми е дал Христос всичко, аз с пари слугувам, но след като ми е дал всичко, ще започна да слугувам без пари. Ще слугувам и ще бъда свободен. Аз нямам пет пари и каквото ми кажат, ще извърша. Този, моят господар, но когото аз ще слугувам, няма ли да бъде доволен? Как няма да бъде доволен, ако съм човек, който имам образование. Има един добър свирец, на няколко инструмента свири, той е художник, скулптор, шивач, какво ли не знае? Каквото искате, всичко може да

направи. Как мислите, такъв човек последен ли ще бъде в къщи? Ще го държат като писано яйце. Елате да видите. Всичко създава хубаво. После, като го срещнете, той казва: Имам малко работа за Господа. Като си свърши работата, пак ще дойде. Казвам: Вие колко слуги имате, които да ви дават концерт? Концерт ви дават сега. Желая да бъдете от тия слуги и да сте свършили по 4 факултета и да слугувате всички, да знаете музика, изкуство, скулптура, всичко да знаете в света и отдето минете, да бъдете най-знатните хора в света. Това ви пожелавам.

Станете вие, които спите!

Благословен господ Бог наш.
Добрата молитва.

20-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 13 февруари, 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_02_13 Четири погледа
Утринно Слово

ЧЕТИРИ ПОГЛЕДА

Размишление

Ще изнеса няколко мисли върху Мъдростта.

„Начало на Мъдростта е страх Господен."

„Аз дойдох виделина на света."

„Така ще просветне виделината пред человеците."

„Благославяй, душе моя, Господа."

„Не забравяй всичките Му благословения."

„Всяко дихание да хвали Господа."

Без светлина, без знание и без мъдрост животът е неразбран. Някои религиозни мислят, че вярата може да се придобие лесно. Това е статическо разбиране. Всъщност, вярата е непрекъснат процес. Така статически мислят и за знанието. Казват, че като свършиш гимназия и университет, повече знание не ти трябва. Така казват и за раждането на човека. Веднъж да се роди човек, всичко останало е лесно. Това са незавършени процеси. Според някои естественици човек е излязъл от животинското царство. Той е минал през най-низшите форми, докато е достигнал до човешката форма. Но и тук не спира. – „Кога ще се завърши този процес?" – Когато дойде до тази форма, от която не може да се зароди нова форма. А това е невъзможно. Само при свършека на света може да се говори за завършване на формите. Обаче, когато плодът узрява, той представлява начало на нов процес. Често се говори за обръщане на човека към Бога. Къде става това обръщане? В черквата ли? Там се говори за спасение, за раждане, за новораждане, за възкресение. После отново се започва. Като слуша тези думи, човек се отегчава. Наистина, еднообразието, повтарянето на едно и също нещо отегчава. За да не се отегчаваш, още при ставането от сън иди при Мъдростта и кажи: „Господи, какво да правя днес? Каква програма си ми наредил?" Всъщност, какво правят хората днес? Мъжът става от сън и се пита: „Какво ли ще каже жената днес? Какво ли ще иска?" Жената се пита: „Какво ли ще каже мъжът днес?" Майката се запитва какво ще иска синът; бащата се запитва какво ще каже дъщерята. Слугата се запитва, какво ще каже господарят; войникът – какво ще каже офицерът. Всеки мисли за някого, на когото трябва да услужи. За когото и да мислите, това са вашите бащи, деди и прадеди. Къде са вашите бащи, деди и прадеди? – На онзи свят. Всъщност, аз ги виждам седнали на скамейки, на ученически чинове. Дядо

ти, баба ти седят с разтворени тетрадки и книги, решават трудни задачи. – Какво правят там? – Учат и то сериозно учат, не си губят времето. На земята учението е вестникарство – новини, колкото щеш, а във вестникарските новини няма нищо сериозно. Това е общо за всички. „Трябва да живеем добре, да се молим.“ – Та вие живеете, какво искате повече? Но искате добър живот да живеете. Това е животът на Любовта. Добрият живот е храна за човека – значи ще се храниш с Любовта. – „Да мислим добре.“ – Доброто мислене е дишането. То има отношение към въздуха. Щом дойдеш до истината, ти трябва да знаеш вече как да прилагаш, как да се справиш със себе си. В човека има две естества, които са в постоянна вътрешна борба. За това се говори и в Писанието, но не е добре обяснено. Няма защо и да се обяснява, защото колкото повече се обяснява една работа, толкова повече се обърква. Какъв смисъл има да обяснявам как е станало едно престъпление. Като се стигне до следствие, идват съдията, лекарят, свидетели. Лекарят ще провери откъде е влязъл куршумът и откъде и излязъл. Ако случаят е смъртен, той ще провери как е настъпила смъртта. Съдията ще изпита какви факти за престъплението има налице. После ще направят аутопсия и ще се произнесат как е станало убийството. Това знание ли е?

Днес слушате проповедниците да говорят как един човек е престъпил закона, как е сгрешил. Някъде ще се съберат братя и сестри да разправят кой как е грешил. Какво печелите, ако знаете прегрешенията на хората, как се подхлъзвали и падали? Ще кажете, че сърцето на някои спряло, понеже една главна артерия или вена се пукнала. Констатираш, че работите не вървят добре. С това работите оправят ли се?

Вчера дойде една сестра, весела, разположена. Погледнах я, поусмихнах се. Казвам: Виждам хората винаги весели, когато се качват на кон. Щом слязат от коня, не са весели. Като видиш весел човек, казваш: „На кон е“. Не съм виждал човек на кон да не е весел. Като спусне краката си на земята, той е намусен, защото не е вече на коня. Качи се на коня, пак е весел. Казах и на сестрата: Вие сте весела, защото сте на коня. Аз бих желал да ви видя такава, като слезете от коня. Сега да ви кажа какво е конят. Твоите два крака са коне. Работиш с ръцете си, това са коне; слушаш с ушите си, това са коне, виждаш с очите си, това са коне. Затвориш очите си, вече нещо ти липсва. Престава да върви конят, не може да се движи. Конят е отличен, когато си отгоре, на него. Всичко върви по Божие благословение. Слезеш от гърба на коня, работите не вървят. Такова нещо е Мъдростта. Можем да я уподобим на кон. Когато тя ни ръководи, когато ни учи, тя ни носи, ползваме се от тази привилегия. Ние сме свободни в живота. Даже и като си мислим за Божията Мъдрост, и това ни допринася нещо.

Сега да дойдем до вашите стари работи, с които се разправяте. Питате: „Какво има още да учим?“ – Знаете ли, че човек остарява от леност, а се подмладява от работа? Като не работиш, имаш едно вътрешно безпокойство. Някой си мисли какво ще стане с него след 20–30 години. Кой ще го погребе, дали ще има пари да го погребат? Какво те ползва, ако има много попове? За поповете ще бъде добре, а за тебе – безразлично. Казват: „С почести да го погребат“. Отгоре с почести, отдолу с безчестие – ще го ядат червеите. Така правят много жени: Отвън се обличат с коприна, отвътре – с коприва. Аз не бих желал нито едното, нито другото. Мислиш, че ще умреш. Да, но има начини да не умираш. Червеят умира, защото не е приспособен към светлината. Тя го изсушава. Има религиозни, които, като червея, живеят в земята. Като излязат на светлината, т.е. в света на Мъдростта, те умират. Затова се страхуват от Мъдростта. Като чуят да им се говори за Мъдростта, те казват: „Спри, недей говори за Мъдростта. Ние сме яли нейната попара. Говори ни за земята, за нещо по-хладно. Ние сме опитали тия лъчи“. Право мислят тези хора, но това е живот на червея. Какво става с цвете, изложено на светлината и топлината? – То расте. В случая червеят представлява състояние, фаза, която има място в природата. За да живее на светлина, той трябва да измени своя вид, своята форма.

И тъй, когато дойдете до Мъдростта, трябва да измените начина на мисленето си и разположението си към нея. Представете си, че обувките ви стягат. Сърдите се на този, който ги е изработил. Преди всичко той не е направил обувките за твоя крак. Ти по погрешка си купил обувки не по твоя номер. Има различни номера обувки и ти не си попаднал на твоя. За да живееш в Мъдростта, трябва да познаваш нейните закони и правила. Например, като влезеш в областта на Любовта, ти усещаш малка топлина. Щом излезеш вън от Любовта, всичко около тебе замръзва, ти си в покой. Като влезеш в света на Мъдростта, около тебе се явява светлина. Щом излезеш вън от Мъдростта, ти потъваш във вечен мрак, покой. Дойде ли малка светлина, ти имаш желание да излезеш от този покой – да влезеш в света на Мъдростта. Като влезеш в областта на Истината, ти се разширяваш. Около тебе е простор. Като напуснеш този свят, веднага се ограничаваш – пак си в покой. Това е диагноза, да познаваш кога си в света на Любовта, на Мъдростта и на Истината. За да се справят с тези прояви, умът и сърцето ви трябва да се приспособявате към тях.

Човешкият мозък, както е устроен, не може още да издържа на голямо знание, на голяма светлина. Сърцето пък не може да издържа на голяма топлина. Например, някой не може да издържа, когато двама души се обичат. Мъжът не може да издържа, когато друг мъж обича жена му. Жената не може да издържа, друга жена да обича мъжа. Това са човешки

разбирания. Ти мислиш, че този, който обича жена ти, е нещо съвършено различно от тебе. Да, той не е като тебе, но и ти не си като него. От твое гледище право е, че никой мъж не може да обича твоята жена. Сега ще обясня горната мисъл. Казваш: „Трябва да се обичаме". Това е вярно по отношение закона на Любовта. Значи ще обичаш Любовта, няма да обичаш безлюбието. Ще обичаш Мъдростта, няма да обичаш глупостта. Ще обичаш Истината, няма да обичаш лъжата. Казваш: „Да обичаме всичко!" – Можеш ли да обичаш глупостта? Ще обичаш Мъдростта, която носи светлина, а не глупостта, която отнема светлината. Да обичаш някого, значи да му дадеш нещо от себе си. Какво ще дадеш на глупостта, която те обрала, взела ти всичко? И да искаш, няма какво да дадеш. Невъзможно е да обичаш и да не дадеш нещо от себе си. Какво ще дадеш на Бога? Трябва да Му дадеш сърцето си. Той иска сърцето ти.

„Сине мой, дай ми сърцето си!" Единственото нещо в човека, неустроено, неорганизирано, това е неговото сърце. Там всичко е объркано. На това се дължи нещастието на човека. Понеже обича човека, Бог иска да му помогне, да го освободи от страдания. Той иска сърцето му, за да организира този объркан свят. Мъчно се убеждава човек. Той казва: „Как ще си дам сърцето? Какво ще правя без сърце, къде ще го намеря?" Това е фигура на речта. Въпреки всичко, светът е така създаден, че един ден ще дадеш сърцето си. Като те вземат и сложат в ковчег, с почести и уважение, ще те изнесат вън от света. Ще те арестуват на общо основание. Къде ще отидеш, и ти не знаеш. За всеки, който умира, аз казвам, че е арестуван или интерниран. На земята не искат хора без сърца. Къде отиват интернираните? – От едно място на друго. Кой откъдето е дошъл, там го изпращат. Един ден, като ви интернират, ще ви изпратят там, откъдето сте дошли. Значи ще напуснете земята и ще отидете в другия свят. Това е неприятно интерниране, но аз го взимам като пример за пояснение на известна истина. Някога и глупавия арестуват, и то с голяма почест. Той върви напред, придружен от двама стражари. Той командва, а стражарите го следват. Има ли някакво безчестие в това? Някога изпращат арестуваните с още по-големи почести: Двама вървят пред него, той в средата и двама след него. На какво е център глупавият? – На своите глупости. Като видя някой арестуван, аз правя превод на картината. Казвам: Този човек е център на своите глупости. Това е в широк смисъл. Някъде те посрещнат много добре, но след време туй посрещане ти излезе много солено. Някой обича да се разхожда по градовете, любопитства да види как живеят хората. Един ден попада на една разбойническа банда, която го обира и го изпраща да си върви. Втори път той не се решава да задоволява любопитството си.

Ще приведа примера за любопитството на Ева в рая. Тя се разхождала из

райската градина, опитвала всички плодове. Един ден се спряла пред дървото за познаване на доброто и злото. Тя казала: „Хубави са и тези плодове“. Тя задоволи любопитството си, опита и този плод, но скъпо плати. Докато се разхождаше свободно из райската градина, тя беше щастлива; тя беше доволна от знанието и културата на рая, обаче любопитството ѝ я постави пред голям изпит. Изкусителят я разхожда дълго време, докато я накара да вкуси от забранения плод. Тя занесе от него и на Адам, но скоро съзна грешката си. Това е едната страна на въпроса. Какво мислеше Ева? – Тя мислеше за това, което не се сбъдна. – Къде е Ева днес? – Вътре във вас. Всеки ден вие отивате при това дърво като пред лотария. Взимате по един билет и влизате в света за познаване на доброто и злото. Представяте си, че ще спечелите един милион и смятате да си купите апартамент, автомобил, да живеете свободно. После ще се ожените, ще имате синове и дъщери. Един ден лотарията се тегли и вашият билет е празен. Това е дървото на заблуждението. В това отношение вие приличате на онзи българин, който след освобождението на България се върнал от странство, където завършил висшето си образование. Той се явил пред княза с молба, да му се даде подходяща служба. Младият владетел се зарадвал, че идва при него човек с високо образование. Той искал да го назначи пръв министър. Обърнал се към просителя и го попитал: „Каква служба искате?“ – „Искам да бъда назначен за директор на гимназията.“ Князът го изпратил тогава при министъра на народното просвещение – той да го назначи. И днес мнозина отиват при Господа да им даде нещо. Той иска да им даде почетна служба, висок пост, а те искат директорство. – Щом е така, ще отидете при министъра на просвещението. Като ви наблюдавам, виждам, че всички изгревчани искате да бъдете назначени директори. Не можете да станете първи министри, защото нямате нужната светлина. Като директор, ще управляваш само една гимназия с няколко стотин ученици, не можеш да заповядваш на цялата страна. Докато сте лишени от истинското знание, не може да заемете висок пост. Както ви говоря днес, това е маниер на проповедник. Той казва: „Трябва да направиш това и това, да знаеш това и това“. Няма какво да ви казвам какво да знаете и да правите. Казвам: Светлина ви е нужна. Изваждам от джоба лампичката си и светне навсякъде. А така, да ви казвам, че светлина ви трябва, това е заповед. Извадя лампата си, светна на всинца ви и нищо не говоря. После отварям книгата си и давам да четете от нея. Взимате книгата, обръщате я натук-натам, но не искате да четете. Казвам: Тежко ви! Вие сте в тъмнина. Излезте вън! Можете и без светлина. Такова е днес положението на повечето хора. Сутрин, като изгрее слънцето, то казва: „Цък!“ Това значи: на изток има вече светлина. Извади книгата си и почни да четеш! Ако не искаш да четеш, ще дойде залеза на слънцето и ще каже: „Цък!“ – ти оставаш в тъмнина. Изгревът на слънцето наричам раждане. Ако слушаш Господа и

четеш на слънце, то никога няма да залезе. Ако не слушаш Господа и не четеш, слънцето ще залезе. Говорите за праведни и грешни, за умни и глупави. Каква е разликата между тях? – За глупавия и грешния слънцето всякога залязва, а за умния и праведния никога не залязва. Умният възсяда коня си и върви с него, а глупавият пъпли по земята. Ако можеше да ходи, той нямаше да бъде глупав.

Казваш, че си неразположен. Радвай се, неразположението е предметно учение. То се дава за нещо. Казваш: „Тежко ми е“. – Бръкни в чувала на гърба си, извади част от тежестта. Изваждай, прибавяй, докато ти олекне. С едната или с двете ръце, вади и слагай, докато можеш да носиш. – „Как да се справим с живота си?“ – Чудно нещо, как да се справиш! Имаш нужда от хляб. Влизаш в една фурна, пълна с различни видове хляб. Опитваш един, не ти харесва. Опитваш втори, трети, докато попаднеш на хляб, който задоволява вкуса ти. Яж от хляба и се разговаряй с него. Кажи му: „Аз имам особено разположение към тебе. Между толкова хлябове тебе харесвам, тебе намирам за най-добър“. Хлябът ще те погледне с двете си очи, ще те обикне и ще каже: „Дай си ръката!“ Ето начин да се справиш с неразположението си. Какво щеше да бъде, ако беше попаднал на развален хляб и да го носиш в торбата си цял ден. Като огладнееш, сваляш торбата си, сядаш на тревата, начупваш хляба и почваш да ядеш. Обаче разочарованието идва. Не излиза така, както си очаквал. Ако ядеш от този хляб, стомахът ти ще се разстрои. Какво ще правиш? Без хляб не може, но как ще ядеш мухлясъл хляб? Гладен си, какво ще правиш без хляб? Трябваше да бъдеш предвидлив. Преди да сложиш хляба в торбата, да го опиташ. – „Други слагаха хляба в торбата ми.“ – Ще извадиш заключение, че те не са умни хора. – „Какво трябва да направя аз?“ – Ще се върнеш назад, защото ти предстои дълъг път. Ще отидеш там, откъдето си тръгнал.

В заключение казвам: С глупави идеи не можеш да вървиш напред. – „Защо да не вървим напред?“ – Войник си. Тръгваш за фронта. Няма ли да провериш патроните, които носиш със себе си? Цъкаш един път, два пъти, не хващат. Неприятелят е добре въоръжен. Как ще се биеш с фалшиви патрони? – „Не, аз трябва да вървя напред!“ – Как ще вървиш? Отиваш да воюваш, хубави патрони нямаш. Цъкаш – нищо не хваща. Ще се върнеш назад. Ако се върнеш, ти си умен човек; ако не се върнеш, от глупавите си. Оръжието ти трябва да бъде добре проверено. И ножът на пушката да бъде здрав. Следователно, ако имаш знание, то трябва навсякъде да те ползва. Ако не те ползва, то е излишен товар. Казва се, че Бог е справедлив. Какво се разбира под това? Не можеш да направиш престъпление, на което Бог да съизволява. Не можеш да направиш добро дело, което Той да не приеме. Престъплението погубва човека, а доброто дело го повдига.

Следователно, като те съдят за нещо, ще знаеш, че постъпката ти е лоша.

Всички знаете какво е затворът на физическия свят. В духовния свят затворът е друго нещо. Ако си глупав и сгрешиш, веднага слагат в затвора и тебе, и погрешката ти. Ако си умен и сгрешиш, погрешката слагат в затвора, а тебе освобождават. Ако се държиш здраво за погрешката си, и тебе ще затворят. И обратно: ако си направил добро, тебе ще изпратят навън, а на доброто ще отдадат всичката почит и уважение. Ако се държиш за доброто си и го оценяваш, и на тебе ще отдадат почит. Някой направи добро, но се страхува, не знае как ще погледнат на него. Тогава на доброто се отдава почит, а човека изпъждат. Често се оплаквате, че правите добрини, а добро не сте намерили. Вие сте от онези, които не обичат доброто. Като правиш добро, цялата ти душа трябва да участва в него. Кажи: „Свързан съм с доброто и не се отделям от него. Където е доброто, там съм и аз“. А като се отделиш от доброто, всичкото уважение и почит се дават на него, а за тебе нищо няма. Това са новите възгледи, които трябва да приемете.

Аз не искам да ви уча. Как ще ви уча да обичате? Вие отдавна знаете това; отдавна сте учили как да обичате. Имате знания, които отдавна сте придобили. Дойде някой и се оплаква от страданията, които синът и дъщерята му причиняват. Разказва ми как не го слушали, как го обиждали. Казвам: Не те разбирам. – „Как да не ме разбираш?“ – Много просто, никога не съм имал синове и дъщери, не мога да вляза в положението ти. Защо не те слушат? Откъде дойде непослушанието в тях? Едно от двете: Или от тебе са го приели, или от жена ти, а може и от дядо ти, от баба ти. Все е дошло отнякъде. Върнете непослушанието на онзи, от когото сте го взели. Онази материя, която не влиза в работа, трябва да се върне там, откъдето е дошла. Щом сте недоволни от непослушанието, върнете го, то е чуждо. Важно е, че не знаете как да го върнете.

Една селянка идва при мене, носи ми едно яйце и казва: „Това яйце го открадна детето ми; не зная какво да го правя. Ще го оставя на тебе“. – Аз не приемам крадени яйца. – „Тогава какво да правя?“ – Ще хванеш детето си, ще сложиш яйцето в ръката му и ще му кажеш да го занесе там, откъдето го е взело. – „Какво ще мислят хората за нас?“ – Те сега, именно, мислят лошо, като взехте яйцето и не го занесохте. В другия свят, във вестниците съобщили за открадването на яйцето и тръгнала цяла комисия и детективи да го търсят и ще намерят яйцето у вас. Колкото по-рано го върнете, толкова по-добре. Вие се страхувате от хората, а не ви е страх от Бога! Като сте направили грешка, изправете я. Върнете яйцето на хората. Така те ще имат добро мнение за вас. Ще кажат: „Майката и бащата са умни хора, добре възпитават детето си“. Ако не го върнете, лошо ви

очаква. Продължавам примера. Като си отиде селянката, започнах да гледам из стаята си, да не би някое от моите деца да е оставило едно яйце, взето отнякъде. Чуждото яйце, това е чужда мисъл. Като намеря такава мисъл, хващам детето, което я е оставило, и казвам: Вземи това яйце и го занеси там, откъдето го взе. Върни го, преди да е залязло слънцето. – „Сгреших.“ – Ще изправиш грешката си. Ако те посети едно неестествено желание или една неестествена мисъл, първо я разгледай внимателно, изучи я и тогава или ще я приемеш, или не. Бог не обича глупавите и неестествени неща. Той е дълготърпелив, всичко търпи, но не съизволява на тях. Той благоволява само към мъдрите и разумни прояви. Глупавите работи причиняват страдания. Страданието е език, с който Бог говори на човека. Кажеш ли на някого, че няма да постигне желанието си, той се наскърбява. Много естествено. Той е насочил всичките си енергии към това желание и изведнъж ги спираш. Все едно да го удариш внезапно по ръката. Този удар спира правилното кръвообръщение. Той препятства на правилното движение на мозъчните енергии. – Как може да се подобри кръвообръщението? – С разтривки, с вани. Пазете се от подпушване на нервната система, което се предизвиква от наслояване на неестествени мисли и чувства у човека.

От години вече аз говоря за Любовта, търся начин, как по-лесно да ви я обясня. Какво забелязвам? – Колкото повече се говори за Любовта, толкова по-неразбрана става тя. Ако искаш да си навлечеш мъчнотии и неприятности, говори само за Любовта. Опитай се само да говориш за Любовта в някой дом с турски дух! Влезеш ли в такъв дом, за всичко можеш да говориш, но не и за Любовта. Стане ли дума за Любовта, ще затвориш устата си и ще мълчиш. Турците гледат на Любовта като на свещено нещо, за което не трябва да се говори. Не можеш да запиташ турчина как е жена му – ще се пазиш. За всички в къщи можеш да питаш, но не и за жена му. Разбиране е това! Ще кажеш, че това е старо разбиране. Старо или ново, ще го зачиташ.

Наблюдавам хората как работят за подобрение на живота, за оправяне на света. Те не разбират своя живот, а искат да изправят целокупния. Слушам една сестра да се оплаква от мъжа си, че не живее добре. Виждам нейния живот. Тя сама не е оправила своя живот, а иска да оправи мъжа си. Как ще го оправи? Бог, Който създал мъжа, не прави усилия да го измени, та тя ще го оправи! Няма защо да оправяте хората. Да мислиш, че можеш да ги оправиш, това е заблуждение. Ти си добър певец, добре пееш, но влизаш в хор, където диригентът не е добър. Какво ще постигнеш със своя хубав глас, ако диригентът не може да хармонизира хористите? Как ще се справиш с тази дисхармония? Има известни тонове, които, взети групово, не звучат хармонично. Както тоновете не всякога се хармонизират, така и

хората не могат лесно да се хармонизират. Двама души, поотделно взети, са добри, но събрани заедно не живеят добре. Единият взима половин тон по-горе, другият половин тон по-ниско, но заедно не звучат добре.

Аз съм говорил за основния тон на Любовта и сега говоря. Основният тон на Любовта е червения цвят. Важно е кой червен цвят. Ако попаднеш точно на основния тон на Любовта, целият свят трябва да почервенее. Когато всичко около вас стане червено, Любовта е дошла. Тогава всичко ще се стопли. Сега салонът ни се отоплява с печка, но като дойде Любовта, печката ще бъде излишна. Каква по-голяма икономия от това, да не си служиш с въглища и дърва. Зима е, вън е 30 градуса студ. Влизаш в студена стая, без печка, без никакво отопление. Какво ще правиш? Вземи основния тон на Любовта и стаята ти веднага ще се стопли. От крана на Любовта ще се разнесе мека, приятна топлина. Сега може да се говори, че трябва да се обичаме, да си помагаме, но ако не можеш да вземеш тона на Любовта, говоренето е напразно. Имате любов, но не знаете как да обичате. Мъчно се обича човек. Какво ще стане с пеперудката, ако от любов измиеш крилцата? Ако съм на мястото на пеперудата, не бих желал никой да ме къпе, нито бих желал да ме ръсят с гъста захарна течност. И в единия, и в другия случай движението на пеперудата ще се парализира. Красиви, грациозни са пеперудите.

Преди години, бяхме с няколко братя в село Елидере, Баташко. Един ден излязохме вън от селото на разходка. Седнахме на една поляна. Отнякъде прилетяха цял рояк пеперуди и накацаха по нас: по главите, ръцете, шапките ни. Казах на братята да не ги разпъждат. Нека си кацат спокойно. Никога не бях виждал толкова много пеперуди на едно място. Колкото време седяхме, те се въртяха все около нас. Тръгнахме да си отиваме, и те с нас. Изпратиха ни донякъде и се върнаха назад. Пеперудите бяха от различна големина, с различни краски – една от друга по-хубави. Наблюдавах с удоволствие движенията им. Ако една мома би имала такива грациозни движения, тя би извикала вниманието и възторга на всички. Добре, че бяха пеперуди, а не моми!

Под „мома“ и „момък“ аз разбирам друго нещо, не външната форма. Според мене момата е една идея и момъкът е също една идея. Всяко живо същество – комар, муха, птичка, това са все идеи. Така трябва да разбирате. Когато комар кацне на ръката ми, аз не се смущавам. Зная, че той прави инжекции; иска да извади малко от кръвта ми, да я изследва. Колкото и да е учен, аз обаче не му позволявам да ме инжектира, да взима кръв от мене. Казвам: Господин професоре, извини ме, не съм разположен да ми правиш инжекции. След това го духна и той отскочи настрана. После той отново дойде при мене и започва да ме убеждава: „Моля те, ела в нашата

лаборатория. Ще извадим малко кръв от тебе, ще я сложим в шишенце и със златни букви ще напишем: „Кръв от светия“.

Вие разсъждавате върху много въпроси и казвате: „Какво ли мисли Господ за нас?“ – Какво ще мисля? Вие живеете в един разумен свят. Възвишените същества, които са създали слънчевите системи, топлината, светлината, всички живи същества, нищо не искат от вас. Те работят върху съзнанието ви, искат от вас не само да се учите, но и да разбирате. Те изпращат светлината и топлината; знаят каква сила се крие в тях и пак нищо не искат от нас. Те казват: „Учете, за да познаете себе си, да разберете своето тяло“. Вие имате очи и не знаете защо ви са дадени и от каква материя са направени. Не знаете и как да ги употребите. Уста имате, не знаете как да я движите; ръце имате, не знаете как да работите с тях; крака имате, не знаете как да ходите. Знаете ли какво голямо значение има вървежът? Който разбира това, още като тръгне от дома си може да познае ще има ли успех в работата си. Достатъчно е да направиш една стъпка пред мене, да ти кажа кой си и какво ще излезе от тебе. Твоят вътрешен свят е отразен в твоята стъпка, в твоето движение. Какво може да се очаква от едно дете, което гледа ту в земята, ту настрана, когато майка му говори? И погледът изразява вътрешния свят на човека. Велика наука е да познаваш човека, да проникваш в неговата душа.

Четири неща са необходими за познаване на човека. Първо, трябва да срещнеш погледа на човешкото сърце – дъщерята на човека. Второ, трябва да срещнеш погледа на човешкия ум – синът. Трето, трябва да срещнеш погледа на човешката душа – майката. Четвърто, трябва да срещнеш погледа на човешкия дух – бащата. Следователно, ако не разбираш погледа на човешкото сърце, ум, душа и дух, ти никога не можеш да познаеш човека. Ако не разбираш погледа на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина и на Божия Дух никакво познанство не може да съществува между хората. Само по този начин може да бъдете свободни и да живеете добре. Като човек, ти трябва да бъдеш свободен да чувстваш, както твоето сърце иска; да мислиш, както твоят ум иска; да се проявяваш, както твоята душа и твоят дух искат. Това значи свобода. Това подразбира свободни, правилни отношения.

Казах ви днес четири правила, които трябва да се изучават. – Къде се намират те? – В свещената книга на живота. Те са написани там, но трябва още да се обясняват. Преди хиляди години те са посадени в земята, но още не са израсли. Ще кажете, че първите християни са живели по-добре от вас. Това е заблуждение. Ще излезе, че първият свят, създаден от Бога, е по-добър от сегашните. Това е друго заблуждение. Сегашният свят е по-красив от миналия. И бъдещият свят ще е по-красив от сегашния.

Много естествено, красотата е непрериaвен процес. Вярванията на нашите деди са били хубави, но нашите са по-хубави. Бъдещите ще са още по-хубави. Вярата на сегашните хора е по-добра от тази на миналото. Казваш: „Едно време, когато бях дете“. – Не съжалявай, че си бил дете. Сега си стар. Не съжалявай, че си стар. На каквато възраст и да си, нищо не губиш. Едно време си бил дете на физическия свят, после си станал дете на духовния свят. Най-после ще станеш дете на Божествения свят – дете на Бога. Тогава ще разбереш, че имаш само един Баща – Бога. Ще дойде ден, когато ще разберете, че един е вашият Отец. Ще имаш много бащи, докато съзнаеш, че си дете на Бога. Тогава ще престанеш да мислиш, че си мъж, голям човек, с брада и мустаци, или че си жена, майка на няколко деца. Тези мисли трябва да отпаднат. Ще мислиш, че си светла душа, излязла от Бога, която може свободно да се разхожда из цялата Вселена – и на земята, и на слънцето. Навсякъде ще работиш и ще се развиваш, ще живееш според Божествените условия, в свобода, а не както хората ти диктуват отвън. Днес това е далеч от вас. Тъй както сега живеете, е добре, но ви очакват по-добри условия. Засега, като ви наблюдавам, виждам, че няма по-добри хора от вас, по-възпитани. Ще кажете, че чужденците живеят по-добре, по-възпитани са от вас. Аз не гледам на външната страна на нещата, не обръщам внимание на маските. Всеки човек си има по една маска на лицето. Аз не гледам на външната маска, но гледам какво се крие зад нея. За мене са важни два момента: как ме приема човек и как ме изпраща. Може да ме приеме зле, да ме изпрати добре. И обратно: да ме приеме добре, а да ме изпрати зле. И най-после, може да ме приеме добре и да ме изпрати добре. При всичките случаи аз търся причината. Ако някой ме изпрати зле, аз намирам грешката в себе си, а не вън от мене. Някой ме приема добре, защото очаква нещо от мене, има някакъв интерес. Щом не получи това, което очаква, той ме изпраща зле. Ако съдбата е строга към тебе, къде е вината? – В тебе. Христос се моли за много работи на Господа и молитвата Му се чуваше. Когато се моли за Себе си, молитвата Му не се прие. Христос знаеше, че причината за това е в самия Него. Той пое греховете на света и представи всички грешници пред Бога. Тогава Бог Му каза: „Ти пое греховете на хората, пожела да платиш дълговете им и сега ще плащаш. Ще дадеш всичко, каквото имаш: имот, чест, положение, а най-после и живота си“. Христос каза: „Да бъде Твоята воля!“ – Справедливо ли е това? – Справедливо е. И на вас казвам: Ако се наемете да свършите една работа, свършете я! Ако не можете, не се наемайте. От вас зависи да се наемете за нещо, или да не се наемете. Даваш обещание да направиш нещо – изпълни го. Преди да си обещал, мисли. Не давай обещание за нещо, което не можеш да изпълниш.

Често ме питат: „Като отидем в онзи свят, ще се познаваме ли?“ Вие тук не

се познавате, че там ще се познавате! Ако тук се познавате, и там ще се познавате; ако тук не се познавате, и там няма да се познавате. Ако тук сте били добри и разумни, и там ще бъдете същите; ако тук не сте били добри и разумни, и там няма да бъдете такива. Невъзможно е тук да си лош, а там – добър. Богатият познаваше ли бедния Лазар? Те си разменяха по две–три думи: „Лазаре, как си?“ – „Добре съм, господарю.“ Богатият влизаше вътре, а Лазар оставаше вън. И двамата заминаха за другия свят: Лазар влезе в лоното на Аврам, а богатият остана вън. Той каза: „Отче Авраме, аз познавам Лазар. Прати го при моите близки, да им каже как да живеят“. – „Познаваш го, но той не може да отиде. Както едно време Лазар не можа да влезе в твоя дом, така и сега не може да влезе. Пропаст има между тебе и него.“ Между добрия и лошия човек не могат да съществуват никакви отношения. Те се разговарят, но не могат да се обичат. Единият ще се мъчи, а другият ще благува. Това е закон, който не може да се престъпва. Всеки ще живее според това, което е изработил. Питате: „Ние от кои сме?“ Вие знаете от кои сте, не е нужно аз да ви кажа. Аз говоря за изправимите грешки. На земята грешките се изправят лесно: една грешка за една минута. В онзи свят, обаче, една грешка се изправя за 200 години. Там порядъкът е съвсем друг. Там 200 години не представляват нищо. Затова, именно, земята е място за изправяне на грешките. Където и да е, на земята или на онзи свят, грешките трябва да се изправят. Ако не се изправят, ще носите последствията им. Има големи и малки грешки, но и едните, и другите трябва да се изправят. И на онзи свят хората се мъчат, както и на този. Гледаш, че някои благуват, а ти лежиш в болницата с отрязан крак. Сърцето ти се къса, като гледаш здрави хора, но няма какво да правиш, ще търпиш. И на онзи свят има болници, както и на земята. И там има милосърдни братя и сестри, както и тук. Там ще лежиш повече време, отколкото на земята. От човека се иска да учи – независимо в кой свят е, на земята или в другия свят. Ще учиш, докато придобиеш ценни опитности.

И тъй, изучавайте Божията Мъдрост. – „Как?“ – Като изправяте грешките си. По възможност по-малко грешки! Някой мисли, че вината за грешките му е вън от него. Все едно, че паразит е дошъл отвън и го полазил. Турците имат обичай, като ги полази някой паразит, не го убиват, но го хвърлят на земята. – „Живо същество е, нека си живее“ – казва турчинът. Те постъпват добре, но ще им дам следния съвет: Нека всеки носи по едно празно шишенце в себе си и като хване един паразит, да го сложи в шишенцето, да не го хвърля на земята. След това, като отиде на разходка, да го пусне на тревата, да пасе. И на вас казвам: Слагайте грешките си в шишенца и като отивате на разходка, пуснете ги на тревата да пасат. Това е предметно учение, което трябва да се използва.

Преди една седмица в София идва английски хор. Питаха ме какво впечатление имам от него. Казвам: В хоровата музика англичаните са добре. Също така са добри изпълнители на класическата музика. И българите пеят добре, но им липсва изпълнение. В тази област трябва още да работят. Понеже българите са енергични, като дойдат до военни песни, добре ги изпълняват. Те не могат да пеят тихо, изгубили са нещо в музиката. В пеенето българите са свободни. Макар и в хор, всеки пее така, като че той е диригент на хора. Свободата е необходим елемент в музиката и пеенето. Само така човек може да мисли. Някога ще ви кажа какво се иска за класическо пеене. Първото условие е дисциплината на тялото. Цялото тяло – всички органи и клетки, трябва да трептят музикално. Тогава човек пее и свири естествено, с разположение. Тогава и животът му се осмисля. От всички се иска музикалност, да се свържат с близкия музикален свят около себе си. Слушали ли сте песента на цветята, когато цъфтят? Слушали ли сте хора на зреещите плодни дървета? Слушали ли сте хора на течащите реки? Слушали ли сте песента на летния ефир, като гали и милва дръвчетата? Ще кажете, че всичко това е шум. Не, ухо е нужно, да чуете тази песен и музика, да се слеете с нея.

Всичко в природата е живо! Във всичко, създадено от Бога, има велик смисъл. Във всичко има музика и песен. Можеш ли да се свържеш с онази музика, която се движи между 32 и 4000 трептения? Можеш ли да възприемеш музиката на 300–500 хиляди трептения? Това е ангелска музика. При нея и желязото, и златото се топят. Тази песен е в състояние да излекува и най-неизлечимата болест. Има музика, на която трептенията разрушават. Какво направиха евреите със своите тръби? Като ги надуха, те обикаляха с тях цели седем дни стените на Йерехон и ги събориха. Ако и вие си послужите с тази музика, в седем дни ще можете да съборите стените на вашите мъчнотии и препятствия. – „Наранено ми е сърцето.“ – Пей и свири! Няма по-добро средство от музиката. Тя лекува всички болести, всички недъзи. В бъдеще музиката ще се прилага като възпитателен метод.

Тия дни се спрях върху новия начин, по който съм наредил песните. Някъде съм поставил секунда, после терца, кварта, три терци. Това са елементи. Терцата е мек елемент, а секундата – твърд елемент. Секундата може да бъде повишена или понижена с половин тон. Музикалните тонове са живи същества. Достатъчно е да вземеш един тон – „до“, „ми“, „ре“, за да се свържете с музикалните същества, които ги управляват. Ако искате цветята да цъфтят, изпейте тона „сол“. Ако искате плодовете да узреят добре, вземете тона „ла“. На музикалните същества е лесно да направят, каквото искат. Те помагат на хората. Лесно е на богатия да извади от джоба си 200–300 лева и да ги даде на просяка. Ако е скържав,

петачета дава. Ако е щедър, той е извор – вади и дава, колкото искате.

Музиката е извор, река без канали. Не говоря за кръчмарските канали. Където отсъства всякаква музикалност, там има канали. Пейте без канали. Това изисква Мъдростта. Тя си служи с музиката. Отсега нататък музикалният свят принадлежи на Мъдростта. Изпълнението – външната страна на музиката, не може да се прояви без Мъдрост. За да поставиш всяка нота на мястото ѝ, нужни са велики добродетели, нужна е Мъдрост. Ухото на човека е басовият ключ, носът му – соловият ключ, брадата – ключ до. На носа се завързват нещата. Велико изкуство е музиката! С нея можеш да изразиш характера, мислите и чувствата на човека. Как ще изразиш трептенията на чувствата? Те са много бързи, подвижни, енергични. Как ще изразиш музикално трептенията на ума и на сърцето? Сърцето трепти бързо, а умът – разлято, тържествено. Когато водата тече по наклон, тя се блъска в камъни, в канари. Това е животът на сърцето. Какъв е тактът на буйната река, която носи камъни? – Как може да се изправи човек? – Като мисли, чувства и постъпва музикално. Когато музиката влезе в човека във всичката си пълнота, с нея заедно влизат три цвята: червеният цвят – на Любовта, жълтият цвят – на Мъдростта и синият – на Истината. Човек е дошъл на земята да изучава противоречията. В помощ му идва Истината. Значи тя се проявява на физическия свят. Мъчно се свири с Истината. В нея са най-противоречивите тактове. Години са нужни, за да изсвириш едно парче с Истината. Дойдеш ли до Любовта, там е най-лесно. При Мъдростта е по-мъчно. Възвишените същества лесно прилагат музиката, но обикновените хора мъчно си служат с нея. Нека се опита един обикновен музикант да изправи една своя грешка чрез музиката. Сегашните музиканти изправят грешките на миналото си. Взимат акорди, но гледат, че сърцето не върви в хармония с ума; умът не върви в хармония с вярата. От всички се изисква музикалност.

Днес пак ви говорих много. Когато реша да говоря малко, всякога излиза обратното – много говоря. Важното е, че като говоря повече, не знаете на какво да обърнете внимание – същественото се губи. Ако ви кажа две–три мисли, веднага ще схванете същественото.

Помнете: Мъдрост ви е нужна. Като намерите грешките си, сложете ги в едно шишенце и ги хвърлете в някоя ливада да пасат. – Какви грешки прави музикантът? Или не е написал парчето, както трябва, или не го е изпълнил правилно, или не го е разбрал. Ако не е написано, както трябва, грешката е в автора. Ако не е изпълнено, както трябва, грешката е в музикантите, които свирят или пеят. Ако не е разбрано, грешката е в публиката. Оставете автора сам да изправи грешката си. Оставете

музикантите сами да се изправят.

Оставете публиката сама да се изправи.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано на
13 февруари 1938 г., София, Изгрев.

1938_02_16 Божественият глас
лекция на Общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНИЯТ ГЛАС

Отче наш.

Пишете върху темата: „Придобивки от богатството и сиромашията“.

Ако се намерите на един такъв замръзнал блок, на един такъв леден блок, както руските полярни герои, както Папанин, какво ще очаквате? Ще очаквате отвън да ви спасят, да дойдат на помощ, някой ледоразбивач или някой аероплан. Всинца сте поставени на такива ледени блокове. Човек на земята е на такъв леден блок. Все таки трябва да дойде помощ отнякъде. Някой път вие разглеждате живота съвсем от особено гледище. Всичките хора имат едно особено заблуждение. Две теории са влезли в рая. Едната теория била послушанието, да учи човек послушанието. Другата теория е самостоятелност. Първият урок, който предадоха на първите ученици, беше послушанието. При изучаването на първия урок по ботаника беше това. Изучаваха какви са органическите същества. Казва Господ: От това дърво няма да ядете, вие няма да правите никакво изследване, няма да вкусвате. Той им забрани само едно нещо: Да го вкусват. Може да го гледат, да го слушат, да го миришат, но няма да вкусват. Втората теория беше, че както човек е свободен, всичко трябва да опитва. Първият учител беше Бог. Вторият учител казва: „Криво сте разбрали, ни най-малко не сте разбрали езика на Бога“, започва той да тълкува на опит. Казва: „Ако вкусите от това дърво, то ще придобиете всичко онова, което ви липсва. Вие ще станете като Бога, ще станете безсмъртни, може да правите каквото искате“. Представете си, че първото учение Бог го предаде на мъжа. Второто учение на непослушанието го предаде на жената. Бог каза: Няма да ядеш. Вторият учител дойде и казва на жената: „Ще ядеш от плода“. Сега във всинца ви, в мъже и жени има едно непослушание. Нищо повече. Жената послуша втория учител. Мъжът послуша своята жена. Значи някой път мъжът се оплаква, оплаква се, защото послуша своята жена. Жената се оплаква, защото послуша мъжа. Но и двамата не са послушали, каквото Бог им казал. Всички сега търсите свободата в света. Свободата търсиш, но милостта подига. Силата е, която пази свободата. Ако ти имаш свобода в света, а нямаш сила да я пазиш, защо ти е? Свободата ще бъде причина да те притупат. Защото свободният човек трябва да има два крака. Ти си свободен да работиш, но трябва да имаш две ръце. Ти си свободен да ходиш, но трябва да имаш два крака. Ти си свободен да гледаш, но трябва да имаш две очи. Ти си свободен да слушаш, но трябва да имаш две уши. Трябва да има какво да слушаш.

Та казвам: В обичта трябва пример. Новият възглед за живота, това е любовта. Трябва да разбирате какво нещо е любовта. Христос дойде на земята да спаси човечеството, хората се давеха във водата. Той трябваше да ги извади навън. Каза им: Не влизайте втори път в това море, да се къпете, нищо повече. Защото всеки, който влезе, ще се удави. Сега ние сме на суша, но трябва да учите, да работите нещо. Любовта сега е закон. Хората се учат да работят. Трябва да се учите да мислите, да чувствувате, да работите. Казвате: „Какво трябва да правя?" Ще работиш, ще обичаш. Това е най-лесната работа. Да обичаш, това е работа вече. Вие разбирате любовта туй, което не е. Човек не обича, който не е честен. Човек не може да обича, който не е чист. Човек не може да обича, който не е безкористен. Следователно, любовта изисква честност. Честността подразбира справедливостта. Справедлив трябва да бъдеш, честен трябва да бъдеш и безкористен трябва да бъдеш. Няма ли ги тия, ни глас, ни слушане. То е живот на безлюбие. Заплатата на твоето безлюбие ще бъде смъртта. Казваш: „Ако не любя?" Ако не любиш, трябва да знаеш, че смъртта ще бъде твое служение. Смърт ще те намери. Защо трябва да любиш? Ако искаш в живота да не умреш, трябва да любиш. В деня, в който ти престанеш да обичаш, ти ще умреш. Тъй гласи сега законът в градината. Всеки, който не обича, е осъден на смърт. Всеки, който обича е благословен да има живот. В любовта Божието благословение, а в безлюбието смъртта. Има нови положения.

Казва: „В какво седи новото учение?" – В любовта, която носи със себе си справедливост, честност, чистота и безкористие. Те са външните черти, вътрешни черти. Всички тия страдания, всички тия недоразумения, които съществуват навсякъде, се дължат, че няма любов. Учат ви сега и вие вярвате в един Господ, който хората са създали. Всеки казва: „Какво ще каже еди кой си проповедник, еди кой си пророк?" Хубаво са казали хората за слънцето, аз може да чета книгите им, хубаво е това, аз нямам нищо против, кой какво писал за слънцето, аз може да го чета, но все таки, ако не съм виждал туй слънце като изгрява, какво ще се ползувам. Все таки трябва да има един ден да проверя техните теории, да видя туй слънце. В 24 часа то изгрява веднъж и залязва веднъж; поне веднъж в живота си да го видя. Всеки 12 часа може да гледам слънцето. Питат сега: „Къде е Господ?" – Дето си ти. – „Ама Господ Го няма". Че това е една лъжа. Понеже ти си тук, там дето си ти, там е и Господ. Щом мислиш, там е Господ. Щом ти чувствуваш, там е Господ. Щом ти работиш, там е Господ. Погрешката ви е, че вие търсите спасение един от друг. Синът търси спасение от баща си; бащата – от сина; жената – от мъжа; мъжът от жената – това са заблуждения. Ти не уповаваш на Бога, Който те е създал, не чуваш Неговия глас, който ти говори, чуваш гласа на жена си. Че каквото тя ти говори, ти ще прокопсаш, че никой няма да види. Онази жена, която трябва да ти

говори, тя трябва да е чула гласа на Бога, на своя баща. Онзи мъж, който трябва да ти говори и той трябва да е чул гласа на своя баща, на Бога; да носи в себе си нещо както слънцето. Вие сега седите и казвате: „Какво ли ни говори Учителя?“ Аз говоря за онова, което слушам. Аз говоря за Бога, когото познавам. Познавам, че всичко е от Него. Не само теоретически, но във всяка моя постъпка, във всяка моя мисъл, във всяко мое чувство при вас и вън от вас, зная, че ме следи Той. И когато никой не ме вижда, скрит някъде, когато вие всички нищо не знаете, Той обаче знае всичко, говоря ли право или не. Вие сега ще кажете: „Той нашият учител не прави погрешки“. Какво разбирате, че не правя погрешки? Аз правя повече погрешки от вас. Аз правя погрешки, че слушам вашите глупости. Аз правя хиляди погрешки, че гледам вашите престъпления. Това са погрешки заради мене. Аз участвувам във вашите погрешки, да слушам вашите глупости. Считам себе си виноват. Казвам: Не може да говоря, пък те не трябва да го правят. Аз като слушам да ми говорите, казвам: Това е глупост. Ето една моя погрешка. Аз търся един изходен път от погрешките. Обикнете Бога, нищо повече! Турете честността, то е външната страна на живота, да бъдете честни в целия си живот. Аз виждам вашите езици са невъзпитани. Ръцете ви са невъзпитани, краката ви са невъзпитани, очите ви са невъзпитани, ушите ви са невъзпитани, носът ви е невъзпитан, яденето ви е невъзпитано. Всичко ви е невъзпитано сега. Ето моята погрешка. Вие виждате, че някой човек върши престъпление. Тази погрешка е твоя. Иди при Господа, научи се. Защото аз се уча сега от вас. Сега аз превеждам този пример, вие имате една особена теория за Бога. Имате особени теории, казвате: „От нашите ли е този или не“. Всеки, който обича Бога, който обича ближните, той е от нашите, нищо повече. Дали са тук или не, дето и да са, те са от нашите. Който обича Бога и който обича ближните, той е от нашите. Всеки, който не обича Бога и който не обича ближните, не е от нашите. Сега другият въпрос казва: „Как да го обичаме?“ Но този въпрос вие сами го знаете. Вие като дойдете при мене, знаете, ще ми дадете правила, аз да се уча от вас. Всеки, който дойде при мене и бедният казва: „Трябва да ме обичаш“. – Как? – „Ще ми помогнеш“. Невежият като дойде при мене казва: „Трябва да ме обичаш“. – Как? – „Ще ме научиш“. Той иска от мене. Гладният като дойде при мене, казва: „Аз искам от тебе. Трябва да ми дадеш хляб да ям“. Та сега вие казвате: „Как да обичаме?“ – Тъй както вие искате да ви обичат, така и вие обичайте, нищо повече. Сега аз как изправям погрешките? Лесно ги изправям. Аз имам един (начин). Моите погрешки мязат на праха, който паднал на барабана. Да ги гоня, да ги хукам, те се дигат. Взема барабана, окача го, като забия, всичките започнат да играят. След туй оставя барабана си. Те си играят във въздуха, изнесе ги вятърът и след време те отиват високо горе и образуват дъждовните капки и поливат света. Казвам: Вие си направете по един барабан за възпитание. Сиромах си, купи си един барабан, бий го и

сиромашията ще започне да играе. Невежа си, барабанчето. Сега вие казвате: „Това наука ли е?“ Питам: Ами това, което сегашните хора вярват, наука ли е? – Не е наука. Тази е неорганизирана наука. Двама, които имате едно верую, вие мислите, кой от вас е по-прав. Който обича повече, е по-прав. Който обича по-малко, е по-малко прав. Който обича най-много, той е най-прав. Който обича, той е всякога прав. Тогава, ако любиш, Мъдростта ще ти свети. Мъдростта щом почувствува, че ти вече обичаш, тя запали своята свещ и ти свети. След туй иде Истината. Щом тя усети, че се запалила свещта, Истината иде, и тя носи свободата. Тъй щото, щом обичаш, ще дойде Божията Мъдрост и ще дойде и Божията Истина. И най-после ще чуеш гласа на Господа, Който ще каже: Това са моите възлюблени деца, които обичат всичко, каквото аз съм направил. Сега какво иска Господ от вас? Ти трябва да обичаш ближния, който излязъл от Бога. Сега аз говоря във вашето съзнание. Всеки един човек, всяка една форма, вътрешната същност на тази форма тя е излязла от Бога. Душата на човека е излязла из Бога. Следователно, обичай тази душа. Ти не я виждаш, ти ще чуеш нейният глас. Тя е, която говори разумно. При това тялото е външната форма. Понеже обичаш душата си, ще зачиташ да не опетниш душата, да не опетниш и Духа. Като обичаш някого ще гледаш да пазиш дрехата чиста. Никога няма да внесеш в неговия ум мисъл, която ще оцапа ума му. Никога няма да внесеш едно чувство в сърцето му, което ще оцапа сърцето му. И за думите е същото, същият закон е. Нито аз искам да цапам вашия ум, вашето сърце и вашето тяло, нито пък искам вие да ме цапате. Бог изисква от нас да не цапаме.

Вие сега казвате: „Като дойде Христос ще ни научи. Като възкръснем“. Кажете ми как ще възкръснете? Казва: „Които чуят гласа Му, ще възкръснат“. Значи, на които се пробуди съзнанието, да почувствуват Любовта, която се проявява. Казвате: „Тази любов едно време какво беше“. Че едно време като млади моми скачахте по хорото. Но тази любов, която изчезва, любов ли е? Този пуздер, който пламва и изгасва, какъв огън е той. Божествената Любов се разгорява. Тя е като вселената, тя образува слънцата, които виждаме и които не виждаме. Всичко тя приготовлява и за бъдеще хиляди и милиони светове приготовлява сега и от тях ще излезе светлината. То е Любовта, която постоянно се разгаря. Онази мисъл, която ражда втора, трета, четвърта; онова чувство, което ражда второ, трето – то е Божествената Любов, която работи. Казвам сега: Чуйте Божия глас! Казвате: „Дали е Господ или не?“ Аз искам днес да чуете Божия глас. Идете срещнете някой беден човек, или някое дете, направете каквато и да е малка добрина, веднага ще чуете гласа на Бога много добре. Кажи една сладка дума на жена си, кажи една сладка дума на дъщеря си, на сина си, на приятеля си, на слугата си, на всеки, който и да е отвън. Веднага Господ ще ти проговори. Кажи една обидна дума, веднага Господ ще каже: Не е

хубаво. Че то е Божият глас вътре. Казваме: „Къде е Господ?“ Господ постоянно говори. Той Господ има специфичен начин, на всинца говори, особено на всеки едного говори. Казвам сега: В Неговото присъствие сме. Казвате: „Аз вярвам в Бога“. А пред Бога какво ли не правите. Толкоз години ви слушам. След като ви говоря, вие се скарате. Кой е това? – Вторият учител, който влиза в света, то е дяволът. Това не е верую. Може да ти каже нещо и ти може да се разгневиш. Че ако някой в света, който има право да се гневи, това е Бог. Ако ти се гневиш, Господ милион пъти може да се гневи. Но като се разгневи Господ, знаеш какво ще стане? Пред Неговото лице от земята нищо няма да остане. Вие мислите, че Господ не се гневи. Веднъж прояви ли се Неговата любов, от лошите хора нищо няма да остане. Туй е сега. Хората разбират и всичките народи са взели другата страна, разбират, че със сила да пазят свободата си. Хубаво е да пазят своята свобода, но какво ще излезе от тази война? Както сега се въоръжават 650 милиарда за въоръжение се харчат. Ако тия пари се биха посветили от любов, всичко ще бъде рай. Тук се въоръжават с далнобойни оръжия, колкото се може повече хора да убиват. След туй и вие без да искате, и вие участвувате. Дали българите ще спечелят, дали англичаните ще спечелят, дали американците ще спечелят, дали японците ще спечелят. Всички искат да спечелят. След като се бием, какво ще придобием ние? Ако умре брат ми и аз му взема имуществото, какво съм спечелил? От смъртта на брата си аз съм загубил същественото, останало туй, което гние. Брат ми е оставил ниви, пари, казваме: „Има да се позакърпа“. Туй не е разбиране. Гледам всичките религиозни секти същата слабост имат. Един дошъл тук и казва: „Вие ли сте на правия път? На Бога така не се служи“. Казва: „Трябва да се кръстите“. Гледам в България, когато дойдоха евангелистите, казват: „Вие не трябва да служите на иконите“. Хубаво, българите, които повярваха, изхвърлиха иконите. На иконите не се кланят, но на парите се кланят. Че парите не са ли икони? Дойдоха баптистите. Казват: „Не е право както учат православните и методистите, трябва да се кръсти човек“. След това дойдоха съботяните, казват: „Не сте разбрали закона, вие ще се кръстите, но ако не пазите съботата, не е право. Съботата ще пазите, не неделята“. Пък новото те ще те кръстят. Ще те кръстят православните, ще те кръстят методистите, ще те кръстят баптистите и ще те кръстят съботяните. След туй дойдоха петдесятниците, че Духът говорил. Това е едно учение на безлюбие. В любовта езикът е разбран. Те говорят на езици неразбрани. И аз може да говоря неразбрано „уа, ау, хоу“ и т.н. Той е онзи неразбран Дух на всичките противоречия. Неразбраното то е злото в света. Разбраното невежество това е доброто. Неразбраното е злото, то е престъпление.

Та казвам: Животът седи в същественото. Тъй, както сутрин когато слънцето изгрява, трябва да имаш отворен прозорец да проникне неговият

първи лъч вътре в стаята и неговата топлина, по който и да е начин. Така в човешката душа, всеки ден Божественият глас, Божествената светлина трябва да прониква. Няма по-хубаво от Божествения глас. Когато дойде Божественият глас, всичко утихва. Човек не е радостен, когато скача, но когато има мир, едно спокойствие, една тишина. Ти си доволен. Радваш се вече на благото на другите хора. Сега някой път вас ви хвалят. Казвате: „Не го хвали и не го укорявай“. Хубаво е да те хвалят, лошо е да те укоряват. Едно нещо помнете, че похвалата нищо не ти допринася. Че те хваля, какво ще ти допринесе? Ако укорявате някого, нищо няма да отнемете. Да кажем, ако хвалиш един наполеон или ако го укоряваш, че нищо не струва, какво придобива. Ако нещо е позлатено и ти го хвалиш, един ден ще се познае, че е позлатено. Пък, ако укоряваш туй, което е златно, един ден ще видиш, че то има цена. Който ви хвали, прави добро на себе си, който ви укорява, прави зло на себе си. Ако разбирам похвалата, че онзи човек ме хвали за Божественото в мене, радвам се, то е доброто. В дадения случай като ме кори, съзнавам, че той ще се отклони от Божествения път, съзнавам едно зло, да не правя като него. Тогава ви давам едно правило: Укорявайте това, което Господ укорява; хвалете това, което Господ хвали; обичайте това, което Господ обича; не обичайте онова, което Господ не обича. Ако има някой, когото Господ не обича, не го обичайте и вие. Но, ако вие обичате това, което Господ не обича, тогава вие нямате една мярка. Сега трябва един контраст. Понеже Бог е създал всичко, Той на всичките неща туря цената им. Всичко от Бога е излязло. Следователно, ние не може да говорим, че ако ние бихме обичали нещата, както Бога ги обичаме. Божественото, когато дойде в нас, всички ще бъдете здрави.

Аз нося сега това, какво означава? Този, който правил този камертон, не е знаел, че той ще дойде тук. То е само предметно учение. Тия тръбички издават един звук, те имат един език, като ги бутнете, ще видите колко хубаво говорят. Всяка една знае по една песен да пее. Първата, най-дългата струна е „фа“-диез. Втората е „си“. Третата е „до“-диез и четвъртата е „ре“. Питам сега: Те знаят ли, че имат тия неща? Но онова разумно същество, което ги е направило, онзи човек, който ги е направил, разбирал от музика. (Учителят донесе един особен камертон: върху една поставка има един цилиндър, на който има прободени четири тръби с различна големина и всяка от тях издава казаните тонове.) Тъй щото едно музикално същество, което ги построило, ако вземе този инструмент и натисне поставката, тия струни имат един звук, който е ясен. Ако подигне и удари тия струни, звукът е слаб. Значи, да се прояви животът, трябва да има известно налягане. В живота, ако няма налягане във вас, вие не може да се проявите. Вие искате без налягане. Един ваш приятел, ако той ви хване ръката, и ако няма налягане, той не може да се ръкува. Но туй налягане трябва да бъде музикално налягане. В какво седи музикалното налягане?

(Учителят удря последователно струните на камертона.) Един човек, който обича е това. (Учителят удари струната „фа диез“.) Туй са четири струни. Две са повишени, а двата са в естествено положение. Казвам: Любовта трябва да тонира цялото тяло. Телата на всинца ви трябва да бъдат музикални. Музиката подразбира един организиран свят. Когато аз говоря за музика, подразбирам един човек, който слуша Божественото, слуша гласа на всичките предмети, които славят Бога. Ти вече не си чужденец в света. Дето минеш, всички те зачитат като същество, излязло от Бога и всеки иска да ти помогне. В любовта има желание да си помагат. Не само един очаква да му помагат, но всички отиват да се проявят. Та казвам сега: Говорите за разните учения. Някой казва: „Аз съм окултист“. Много хубаво. – „Аз съм православен“. Всичко това, тия стари имена са много добри. На новото ние не можем да му турим едно старо име. Мнозина от вас носят името Ангел. Други носят името Божидар. Други носят Теодосий. Казва Писанието: „Ще им се даде ново име.“ Новото име се дава на човек, който възприема Божията любов и слуша Божия глас. Когато Господ говори, вие спите, когато Господ престане да говори, вие сте будни, слушате всичко. Като дойде Господ, пак заспите. Не ви осъждам за нищо, дето слушате. Само обърнете сега: спете, когато тези ви говорят, заспете, когато те ви говорят, а пък когато Господ ви проговори, събудете се. После ще ви дам другото правило. Тъй както сте обърнете се, досега вие сте вярвали в лъжата, сега обезверете се в лъжата, вярвайте в истината. Както си вярвал в лъжата, започни да вярваш в истината. Тури безверието на гърба на лъжата, а пък тури вярата на гърба на истината. Досега ти си вярвал в безлюбието. Казвате: „Не може да се обича, набий го хубаво“. Че ти за да набиеш някого, трябва да бъдеш най-силният човек в света. Ако си най-силният, набийте го. Ако си слаб, не бийте, защото ще дойдат други да бият. Ти ще дадеш много лош пример. Тогава как ще се поправите? Вие очаквате да умрете, че тогава да се поправи животът. То е заблуждение. Още днес трябва да умрем за злото. Още днес трябва да умрем за лъжата. За всички ония грубости искам всички до един да умрете сега. Още днес да оживеете за Любовта. Още днес да оживеете за новата Любов, която иде в света. В какво ще се познае новата Любов? В новата Любов ти няма да бъдеш недъгав, ти ще бъдеш богат, ти няма да имаш никакви дългове, няма да имаш никакви заблуждения. Ти ще бъдеш свободен тъй, както е свободна светлината. Освободен, ти ще се чувстваш като новородено дете. Няма да кажеш: „Какво ме очаква за бъдеще?“ Слава, величие, чест, туй те очаква. Сега вие седите и се питате: „Тъй както ни учи Учителят къде ще му излезе краят?“ Тъй както аз уча, ще ви посрещнат в рая. Тъй както аз не уча, ще ви посрещнат в затвора. Смъртта, това е един затвор, от който трябва да се освободите. Ни най-малко не е приятен. Та казвам: Сега в новото учение, в Божественото учение, като станете, вглъби се в себе си, да чуеш Божия глас, да чуеш гласа на Господа. Но трябва да разбирате

поне една Божествена дума, защото езикът с който сега говорим е човешки език. Кажеш на един човек „магаре“. Тя не е Божествена дума. Адам нарече животните с тия имена. Кажеш: „Ти си крава или ти си кон“ – тия думи Адам ги тури. Коя е Божествената дума? Казва там Мойсей, че каза Господ: „Да бъде светлина“ и стана светлина. Не каза Адам да бъде светлина, но Господ каза. И каква беше тази дума, която Господ каза да бъде светлина, спрете се да помислите, как е проговорил Господ. Каква е била тая дума, че като произнесъл, цяла пертурбация станало, този тъмен свят се проникнал от Божествената светлина. Като казал Господ „Да бъде светлина“ и светлината излязла от Него. В Него думите са мощни. Като каже: „Да бъде светлина“ и светлината излиза от Него. Човек като каже една дума, нищо не става. Сега всички все говорите с човешки езици. Ами то са думите на Адама, я ги напуснете. Ти не може да кажеш на Господа: „Господи, аз не го обичам“. Аз като ида при Господа, като Го слушам, мога да обичам. Не може в живота Господ да ти говори, ако ти не Го обичаш. Ако ти не го обичаш, не може да Му говориш. Това е закон за вас. Вие, когото обичате, нали обичате да му говорите. Като обичаш някого, как хубаво му говориш. Аз съм слушал хората на земята, когато обичат, как гласът им е мекичък, деликатен. Като не обича, гласът му е дрезгав. Казвам: От вас от всинца ви се изисква да станете образци. Всеки един от вас на Божественото дърво представя един лист. Ако този лист не е така, както трябва, липсва на това дърво. Всеки един от вас е Божествен цвят, ако не е цъфнал, липсва нещо на дървото. Всеки един от вас е тон на Божествената арфа, ако не звучи – видиш тук тона колко е хубав. (Учителят удря камертона.)

Та казвам: Всичко онова, което Бог е вложил в нас, да го проявим. Често ме питат: „Втори път като дойдем на земята, къде ще се родим?“ Ще се родиш някъде в някоя крава, в някой кон. Аз не говоря за туй прераждане, мене не ме интересува. Мене ме интересува Божественото раждане, когато се родиш да чуеш великото в света. Ние сме слушали роденото от плътта, ние сме се раждали и все същото нещо сме. Казва: „Които чуят гласа Ми, ще оживеят.“ Искам сега всички вие, като чуете Божия глас да оживеете, да дойде този Божествен мир. Гледам мнозина като седят тук на Изгрева, мислят, че са на Изгрева. Някои тук са дошли да им помагат. То е просешка работа. Ние сме готови да направим всичко заради вас, ако обичате Бога. Този Бог, Който е във вас да отвори новата страница, която не е отваряна. Готови сме всичко да направим за вас. Но ако не ви говори Господ, вас очаква туй, което очаква света. Проповядвам едно учение, че светът не може да се оправи без любов. Тази честност не може да дойде, ако няма любов. Чистотата не може да дойде, ако няма любов. Безкористие не може да дойде, ако няма любов. Милосердие и всичките други добродетели за да дойдат, трябва да дойде любовта. И силата не

може да дойде без любов. Нищо в света не може да дойде без любов. Туй трябва да го знаете. Ако не приемете любовта и знанието не може да дойде, богатството не може да дойде, нищо не може да дойде. Без любов ще имате отрицателната страна на живота. Та казвам: Още сега да опитаме. Сега аз искам да Го опитате да ви не търся втори път. Тогава друг ще ви търси. Нас ни трябват работници. Ако вие не работите, работници ще дойдат от другаде, Господ ще ги намери. Сега казвате: „Учителю, облечи ни със сила да работим". Така беше в Търново. Казвате: „Облечи ни Господи!" С пари не се обличат хората. Ако е с пари, има мисионери, колкото искаш. Хубаво е. Държавата прави толкова училища, има толкова хиляди учители. Хубаво прави, но не е туй учение, което може да спаси света. Ако е насила, хиляди войници жертвуват живота си, но светът с това не може да се поправи. Жертвата трябва да се прави с любов. Парите са човешко изобретение. Те са спомагателно средство. Всичкото злато, което има на земята, то е турено от Бога, то е заради нас. Въздухът е заради нас. Светлината е заради нас. Казва някой: „Пари имаш ли?" – Светлината е моя. Ако искам пари, ще продавам светлината. Като спра инсталацията на светлината, ще дойдете при мене. Ако искам да продавам, като спра въздуха, ще дойдете при мене. Като спра водата, ще дойдете при мене. Всичките ви пари ще обера, но не разрешава въпроса. Не само да кажеш: „Ще спра", но да можеш да спреш. Да допуснем сега, че няма работа. Може да разиграя земята, да направя земетресение, да съборя всичките къщи на богатите хора, като започнат да строят нови къщи, ще създам работа на хората. Но по този начин, като се създава работа, роди се нещастието. Без да дойде земетресението в тия богатите хора трябва да дойде любовта, да кажат: „Те са наши братя, да помагам на тях, дотолкоз доколкото Той ни помогнал". Ние искаме Господ да ни обича. Да обичаме дотолкова, доколкото Господ ни обича. Дотолкова, доколкото обичате вашите ближни, дотолкова и Господ ще ви обича. Дотолкова, доколкото Господ ви помага, дотолкова и вие трябва да помагате. Сега тази година така трябва да се тури. Другояче вие ще бъдете глухи. Оплаквате се, че това нямате, дрехи нямате, обуща нямате. Обуща ще дойдат, шапки, дрехи, всичко ще дойде.

Сега вие ще излезете, ще кажете: „Видяхте ли какво каза Учителя". Не, не какво каза Учителят, но готов ли съм аз. Не искам да кажете: „Какво каза Учителят, чу ли?" Аз ви казвам: Ако сте ме послушали, ще се вглъбите в себе си, ще кажете: „Изпълнявам ли волята Божия в себе си?" Аз се спирам и казвам: Казвах ли на тия хора, какво Господ иска, каквото чух от Господа? Аз, който чувам Господа, Той казва: На тия деца ще кажеш добре да учат. Да не употребяват лъжата. Не си знаят уроците, искат лесно да минат. Никаква лъжа, да учат хубаво. Каквото учат, да го учат хубаво, не за бележка, че ще им турят 6, или ще ги направят нещо, но да учат, знанието

да бъде подтик. Аз проповядвам знанието като Божие благословение. Да се учим да имаме Божието благословение. Ще обичаме, за да имаме Божието благословение. Ще говорим истината, за да имаме Божието благословение. Дали ще ме обичат хората, то е друг въпрос. То е тяхна работа. Ако аз мисля, че не ме обичат, то е престъпление. Аз ако започна да обичам, мисля, че всички така правят. Всички като започнете да обичате, за света ще мислите, както Господ мисли. Аз искам днес да мислите, както Господ мисли. Един за друг да мислите, както Господ мисли заради вас. Всеки един да се вглъби в себе си вътре. Не онова, което не е, не да каже едно време какво било. Днешното, което е, ще почувствувате в себе си и то не може да се сравни с едно време.

Сега много пъти казват, че при апостолите дошъл Духът на Петдесятницата. Сегашните хора не знаят какво нещо е слизането на Духа. Апостолите имаха една опитност, не само да я цитираме, че преди две хиляди години, как слязъл Духът. Сега да имаме една опитност, то е въпросът. Сега този Дух няма да слезе по същия начин. Понеже Божиите блага не се дават по един и същ начин. Туй, което сега Бог е приготвил за нас, е особено. Тогава било Божествено и това, което сега иде и то е Божествено. Сега Божествената любов иде не само за вас, за всички иде и няма да остане човек на земята, който да не бъде разтърсен. И живите и мъртвите ще чуят гласа на Бога, ще станат. Туй е сега. Туй да го знаете, няма да остане нито един човек, който да не бъде разтърсен. Които обичате, ще приемете любовта, ще станете ученици, ще работите. Които не работят, те ще се учат. Сега няма да кажете: „Какво каза Учителят?“ Ще повярвате. Ще чуете онзи тихия глас, както Илия го чу. Ще дойде Господ с голям гръм, земетресение ще стане, голяма буря; Господ не е там. Господ при Илия не беше в бурята, но беше в тихия глас, който му каза: Илия, пътят по който ти си тръгнал, че изби пророците светът няма да се поправи. Светът ще се поправи само когато твоето сърце се отвори, че започнеш да обичаш. Мойсей казва: Много милостив е Господ, благоутробен е. Та казвам: Този е най-хубавият глас, който ще чуете. Тъй, както аз ви проповядвам, е малко проповеднически. То е човешко. Каза: „Вие знаете ли?“ – То е човешко. – „Ти от музика разбираш ли?“ – То е човешко. Щом дойда при него, зная че е музикант. Музика има в себе си. Не иска теории. Всеки познава кое е хубавото. Като дръпна струните, колкото и да е невежа, не знае теории, разбира. Казвам: Знанието е Божественото. Знанието предхожда човешките хипотези и теории. Божественото го знаем. После по човешки, всичко това е хубаво. Теорията ще дойде. Но най-първо трябва да имаме ясна представа за музиката. Пък музиката крие една велика сила. Ти за да изкажеш някому с любов, трябва да бъдеш много музикален. Музика трябва да станеш. Любовта ти трябва да проникне във всичките ти клетки, и краката ти, и очите ти, и космите

ти, всичко ще трепери. Ще има тия трептения на любовта. Тогава като кажеш дума, всичките хора ще ви разбират. Сега то е едно поощрение. Ти казваш: „Не искам да работя“. Казвам: Иди да работиш за мене, ще ти дам десет, двадесет хиляди, но то е подкуп. Аз му казвам: Иди да работиш, ще имаш моето разположение. Моето добро разположение струва повече отколкото хилядите, които ти дадат. Хлябът, който аз турям в устата, има хиляди по-голяма сила от житото, което седи в хамбара. Може да си мисля, че за дълги години съм осигурен, но в дадения случай онова, което му осигурява, то е малкият хляб, който сдъвкваш, той ще ти даде сила. Онова Божественото знание, което сега ще дойде, вие за бъдеще всички ще го опитате.

Но днешния ден посветете го на какво? Ще направите един малък опит с любовта. Не да се осъждате, не да кажеш: „Малко съм бил така“. Ще седнеш, ще кажеш: „Много малко обичах. Не използувах Божието благо“. Вземете листа, каквото сте обещали горе като слизахте и го направете. Сега не искам да ви кажа, но извадете листа, каквото сте обещали това да направите, онова да направите. Майка ти те пратила на бакалницата да купиш зехтин, пипер, половин кило сирене, грозде две кила, ябълки, круши, всичко туй наредено на листа, но си изгубил листа и сега се чудиш от кое колко трябва да вземеш. Ще намериш този лист, на който са написани, ще изпълните нещата точно тъй, както се изисква. От това зависи вашето положение в къщи. От любовта, която имате към Бога, зависи вашето щастие. Не от любовта, която имате към мене, нито от любовта към вашите ближни, от вашата любов, която имате към Бога, зависи вашето бъдеще. А пък любовта, която имате към другите, то е второстепенно. От любовта към Бога зависи вашето бъдеще. Тази идея трябва да влезе в ума ви, за да не се смущавате. Защото може да обичате този и онзи, то ще бъде проявление на Божията любов. Най-първо трябва да имате Божията любов, за да може, когато обичате, всичките хора да бъдат доволни от вас. Ако не обичате Бога и искате да опитате Божията любов, ще опитате тогава Щом опитате Божията любов, когото обичате, той ще бъде доволен от вас. Ако не опитате Божията любов, а искате да я проявите, тогава ще се намерите в едно голямо противоречие. Няма същество в света, което да е недоволно от Божията любов. И в ада, навсякъде, и в най-лошите същества и в тях има разбиране за любовта. Само че те искат само да вземат, без задължение. Те искат да вземат за себе си. Лоши са, само че вземат, само прегръщат. Онези, добрите хора, те дават. Коя светлина е хубава, която свети вътре или която свети навън? Онази, която свети вътре е добра, но онази, която свети навън е още по-добра. Любовта, която сте имали досега е била вътре, но сега приложете Божията любов. Сега няма какво да ви уча как да се обичате. Този въпрос вие го знаете. Един друг вие да се обичате, вие го знаете много добре. Но

Божията любов вие не сте опитали, много малко опити сте направили. Божията любов във вас ще внесе мир. Туй в учения свят казват: „Слизане на Духа, новораждане“. Казват: „Това е Възкресение“. С много имена го кръщават: „Които чуят гласа Му, ще оживеят.“ Само майка, която обича, проговаря. Майката, като обича, проговаря. Най-първо майката проговаря. Детето като обича майка си и то като заплаче, то е първата дума на детето.

Вчера дойде един и ми чете нещо от окултната наука, окултни мисли. Употреби думата „хъм“. Казвам: Тази дума употребяват кучетата. Имаше „аум“ и други думи, но имаше и думата „хъм“. „Хъм“ кучетата казват. Тя е окултна дума. Бауцането на кучетата и тя е окултна дума. Кучатата имат две думи. Каквото каже туй куче, става.

Казвам сега: Като ви говоря има една опасност. Като ви говоря вие не си туряйте никакви бентове. Вие имате бентове сега. Казвате: „Аз съм женен, не може да го направя. Аз имам деца, не може да го направя. Аз съм човек със слуги, не мога да го направя. Чакай да се освободя от жената, от децата и т.н“. Това е заблуждение. Никаква жена нямаш, никакви деца нямаш, слуги нямаш. Ти мислиш, че си женен. Туй са празни работи. Ти имаш дотолкоз деца, колкото малкото момиче мисли, че куклата е негово дете. Вчера гледам едно малко дете носи една голяма кукла. То мисли, че е родило, голо носи това дете. Не се заблуждавайте. Душите са излезли от Бога, всички са излезли от Бога. Тук се раждате, кръщавате, казвате този е мой баща, тази е моята майка. Против това нямам нищо, но това не е реалност. Докато ние не съзнаем, че имаме само един баща, ние не може да се поправим в света. Докато имаме много бащи, не можем да се поправим. Ние трябва да мислим, че всички имаме един баща, другите бащи са лъчи от този Баща – от Бога. Всички бащи, излезли от Бога, трябва да го признават. Всичките майки, всичките господари, всичките учители, всички да кажат: „Един баща имаме, не съм аз баща“. Майката да каже: „Не съм аз, но Бог“. Учителят да каже: „Не съм аз, но Бог“. Вие трябва да кажете: „Не съм аз, но Бог“. Всички така трябва да мислим. Ти ще кажеш: „Това е едно благословение, което иде от невидимия свят“. Туй благословение за бъдеще ще се дава на ония, които имат любовта.

Не човешката любов, но Божията любов. Тогава ние няма да искаме както сега. Ще оставим света да си има затвори, ние няма да осъждаме, нито ще отричаме. То е едно училище. Бедността е едно училище, богатството е едно училище. Всичко в света е училище. Но има един живот много по-добър, отколкото този, който ние знаем. Да бъдете братя, да бъдете сестри. Няма по-хубаво нещо от това. Да сме слуги, то е едно положение, да сме господари то е друго положение, да сме сиромаси е друго положение. Не,

казвам, истинското положение, е че Бог създаде света за нас, които Го любим. Слънцето грее за нас, които обичаме Господа. Слънцето, звездите Бог ги е създал за онези, които Го любят. Те са обиталище, жилища в които Той живее. Растенията Бог ги е създал заради нас, реките, моретата, всичко е създал заради нас, за упражнение на своите деца, които го обичат. Те са едно предметно учение. Целият свят и земята е едно предметно учение, да се радваме, че Господ ги създал заради нас. Туй е предметно учение. Някой път аз ви говоря, ти отиваш по земята и какво ли не правиш. Нямаме туй възпитание. Срещна някой човек, веднага му намеря някой кусур. Аз търся кусурите. Като срещна някой човек, кусурът, който съм намерил, той е у мене. Никой човек не може да види себе си. Той ще види себе си у другите хора. И тогава аз забелязвам закона така: Когато аз слушам Божия глас, когато вървя срещам хора, които са красиви. Грозните хора не ги срещам. Щом направя една погрешка, грозните веднага се явят, сам отварям вратата на рая и тогава дяволът влиза. Той иде при мене, ръкува се много хубаво и казва: „Ти си един от великите учители в света, като тебе не се явил днес в света, знаеш ли това?“ Казвам: Аз за пръв път слушам такава похвала от тебе. Казвам: От кой речник извади, искам да чета това нещо де е писано. Ти го съчини или някъде в небето писаха заради мене? Казва: „Не вярваш ли?“ Аз казвам: Обичам да проверявам нещата. И тогава аз му казвам: Слушай, аз съм дошъл на земята да се уча и да слугувам на Бога. Колко съм велик, не зная. Няколко картини съм започнал да рисувам, гледам да ги нарисувам хубаво, после взел съм да свиря, да пея, други работи имам. Може погрешка да имаш, не съм аз онзи, когото ти хвалиш, той е някой друг. Погрешка може да е. Не съм аз с такива имена. Има доста учители днес в света. После всеки един човек мисли, че е един велик учител. Ако аз мога да слугувам на Бога, по-велик от мене няма. Ако мога да проявя любовта на Бога, който живее в мене, по-велик от мене няма. Ако вие може да обичате Бога, по-велик от вас няма. То е величие. Там дето Го няма, никакво величие няма. Казвам: Всеки един от нас може да се прояви в една малка степен. Какво ще се прояви? Сега казва: „Като тебе няма друг“. Като ми каже, че като мене няма друг, казвам: Аз имам една крушка от 500 свещи в стаята си, като я отворя много свети в стаята. Но някой път излизам навън. Колкото се отдалечавам, виждам, че светлината се намалява. Като ида далеч, едва виждам. Ти седиш, около себе си имаш светлина голяма. Отдалечи се да видиш, твоята светлина докъде достига. Онова, което достига, то е Божествената светлина, Божественото, което достига вътре. Казвам: Всички трябва да се съедините, не да се обезсърчите. Да се съедините в Божественото, да станете мощни. Дойдат страданията, какво ще кажете на едно страдание? Похвали ви някой, кажи в себе си: „Господи, бих желал да бъда такъв, какъвто ти казваш“. – „Ти си много добър“. – „Желая да стана още по-добър. Че съм много добър, добър съм, но и от многото добър има още по-добър. От

добър мога да стана още по-добър“. Няма тук опасност.

Понякой път са идвали тук и ме хвалят. Някой път дойде някой болен, казва: „Учителю, ти всичко може да направиш“. Че мога да направя всичко, мога да го направя. Но казвам: Аз, който мога всичко да направя, не мога да те излекувам. Аз не мога да те излекувам, защо? И ти всичко не може да направиш. Казвам: Ти само отвън ме хвалиш, но ти не можеш да обичаш Бога. Ако обичаш Бога, ако имаш Божията любов, ти си дошъл тук да те излекувам. Ако те излекувам, ще кажеш: „Дошло времето да се излекувам“. Ти няма да отдадеш хвала на Бога. Ти няма да си промениш твоя живот. Аз само един пример имам. Дойде при мене един. Казва ми: „Ти всичко може да направиш“. Казвам: Да всичко мога да направя. Болен е той от една много лоша болест. Ще те излекувам рекох, но ти си заможен човек. – Каквото искаш ще ти дам. Казвам: Моята визита е много скъпа, всичко, каквото имаш ще го дадеш. – „Че как“, казва? Нищо повече. Всичко, каквото имаш, ще го дадеш. Не само това, но животът си ще посветиш да служиш на Господа за бъдеще. Ако си готов да дадеш всичко, ще кажа една дума и ще излезе болестта. Ако си готов да се посветиш на Бога, ако не ще си вървиш както си дошъл. – „Ама“. Казвам: Нищо повече. Който може да обича Бога, всичко е заради него. Който не Го обича, не е всичко заради него. Това правило ви казвам. То при всичките правила няма изключение. Не може да има недоразумение. Всички трябва да се решим свободно вътре да обичаме Бога. Тогава ще направим опит. Казва: „Дето са събрани двама или трима в мое име, там съм и аз.“ Не е само да се съберат, ако любовта не е там, няма събиране. Без любов не могат да се съберат на едно място.

Днес направете един малък опит. Всеки един от вас да направи едно микроскопическо добро, най-малкото добро някъде. Така да се вглъби в себе си – откакто изгрее слънцето, докато залезе, да се вслуша и чуе онзи, тихия глас в себе си. Искам всичко да направите. Опитайте да ви проговори Господ. Като ви проговори, ще дойде нова светлина. Ще кажете тогава: „Мъртъв бях едно време, но сега съм жив“. Всичко онова, което ви тежи на сърцето, всичко туй ще се стопи, ще се чувствувате като новородено дете, ще се зарадвате. Всичко ще ви бъде приятно, всичко, което виждате. Ще чувате, че от всичко излиза Божествен глас, музика. Тия струни са метални, не са органически, но като ги побутнем, то е вече Божественото. (Учителят удря по струните на камертона). Ако един метал може да издава този звук, не можем ли ние живите, които сме излезли от Бога, да дадем хиляди по-хубав звук? Тогава като ни бутнат, отдето минем, хората ще се вслушват. Като вървим, в стъпките ни ще има музика. Стъпките ни ще бъдат музика. В събличането, в обличането, навсякъде ще бъде музика. Та в живота всички ще знаят, без да говорят хората, че сме

това, което хората виждат. То е реалното. Всяка свещ, тя ни говори, и самата светлина ни говори. Ако ние разбираме любовта, любовта е онзи език, който ще проговори на целия свят. Ако ние не може да проговорим с езика на любовта, тогава ще имаме обикновения живот. Ако проговори чрез нас любовта, тогава Бог чрез нас ще работи. То е възкресението в света. Желая всички по този начин да възкръснете.

Коя песен да изпеем? – „Изгрява слънцето". (Изпяхме всички „Изгрява слънцето".)

Мислете върху туй изречение: Бог на любовта е пътят на живота.

Да осмислим вече ежедневния си живот. Да го осмислим. В каквото положение и да се намираме, човек да е радостен, където и да е. При Бога всичко има, всичко е хубаво. Днес всички да се почувствувате, че сте свободни. Като че сте слуги, пък имате един ден отпуск. Десет години не сте имали отпуск. Сега сте свободни да ходите на разходка, да нямате задължения, свободни от закони, от правила. Да се почувствувате един ден, както Бог ви е създал. Да чувствувате присъствието на Бога навсякъде. Тази вълна, туй учение трябва да се предаде навсякъде. Новият път, това е пътят на Любовта. И той е само, който може да поправи света. Тук, животът на Изгрева, Любовта е която може да го поправи. Не нашата Любов, но Любовта, която ще дойде отвътре.

Станете!

Добрата молитва.

XVII година.
20 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 16 февруари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев

1938_02_18 Програмата в живота
лекция на Младежкия окултен клас

ПРОГРАМАТА В ЖИВОТА

Отче наш.

Имате ли тема? – /Нямаме./ – Пишете върху темата: „Какво допринесла човешката уста на човека?“

Ако имате две плоскости, да кажем едната плоскост е кръгла и е перпендикулярна върху другата. Като се завърти първата плоскост, какво ще се образува? – Ще образува една сфера. Но тази сфера каква ще бъде? Отгоре ще има едно отверстие. Това е малко абстрактна мисъл. Да кажем имате две мисли, едната мисъл се върти перпендикулярно върху първата като върху плоскост. Какво ще образува тази мисъл? Едната мисъл става като основа, а другата мисъл гради нещо върху тази основа.

Казвам: Вие сте дошли тук на земята, но не следвате онази програма. Вие сте влезли в живота, но не учите. Вие сте записани в университета, но не учите онова, което ви се преподава. Влизате в университета, излизате, казвате: „Аз ходя в университета.“ Хубаво е всичко туй, но предметите, които се изучават не учите. Например, предметът „живот“, какво означава? Или предметът „човешката мисъл“, или „човешката икономия“? Например, какво са дали очите на човека? Очите са създали изкуството да рисува. Какво са създали ушите? – Те са създали човешката музика, говора. Да говори човек, музика да има, това ушите го създали. Какво създал човешкият нос? – Всичките тия парфюмерии за наръсване на лицето, носът ги е създал. Защото вие се ръсите се с нещо, което има благоухание. После, цветята в природата ние ги обичаме, понеже там е изкуството. Като миришете едно цвете вие се парфюмирате, напръсквате се. Защо искате да миришете цветето? – То е козметика. Туй ухание, което излиза, тия вълни, които излизат от цветето, напръскват, като се приближиш при едно цвете, цялото лице се напръсква. Ако имахте един микроскоп, който увеличава 50–60 хиляди пъти, щяхте да видите ония малки частици, полепени по вашето лице навсякъде. Какво е дала човешката уста? – Човешката уста е спомогнала на говора, после образувало се изкуството за готвачество, кухнята се образувала. Пак тъй, както сега се разглежда, не може. Понякой път мислите, казвате: „Какво да правим сега?“ Вие казвате: „Как ще живеем?“ Вие не сте дошли да живеете. Вие сте дошли, искате да бъдете щастливи, богати, да разполагате. То е за бъдеще, то е един резултат. Сега не може да го очаквате. То ще дойде за бъдеще. Сега ученикът, който постъпва в едно училище, трябва да добие знание, трябва да добие сила. Защото какво се ползувате, ако имате най-хубавата храна и ако нямате

сила да възприемате тази храна, да я сдъвчете, какво ще ви ползува? Може да я гледате отвън. Или искате да бъдете свободен. Но какво ще ви ползува вашата свобода, ако нямате сила да я пазите. Трябва сила за да се пази свободата. Какво ви ползува само знанието, ако нямате място където да го употребите? Знанието не може да се употреби без любов. Любовта е онази сила, която употребява знанието. Любовта е, която туря знанието на работа. В живота, от туй трябва да започнете. То е основата. Ако вие не турите любовта като основа, от знанието не може да се ползувате. Има много работи, които изисква любовта, но тя изисква три неща – честност и справедливост, изисква чистота, изисква и безкористие. Те са форми, в които любовта може да се прояви. Без честност, без чистота, без безкористие, любовта ще остане неразбрана. Щом любовта е неразбрана и животът, и той ще остане неразбран. Защото, ако храната не се смила в стомаха правилно, образуват се тия нечистотии, сокове и вие страдате, боледувате. Тогава животът е безсмислен, защото животът подразбира здравето. Здравето, това е най-голямото богатство на физическия свят. Най-голямото богатство в духовния свят, това са добрите чувства. Туй, което чувствуваш, здраво да го чувствуваш. Тия чувства, които те подигат. Най-голямото благо в духовния свят, Божествения свят, това е мисълта, онази здравата, светлата мисъл, която дава сила на човека. Та сега на вас ви казвам, какво трябва да се прави. Ако бих преподавал музика, ето как щях да направя. Ще начертая петолинието на една сфера, около центъра ще начертая пет концентрични кръга. Тогава музиката трябва да се разбира. Някой музикант разбира, от центъра излизат някои известни тонове, после слизат към центъра, образува се една крива линия. Зависи всичките тонове, какво отношение имат от центъра към периферията. Това петолиние, са пет концентрични окръжности, после има и други спомагателни кръгове, които не са писани. Та някои ноти седят на проявените кръгове. Петте кръга може да ги уподобим на петте сетива в човека. Другите кръгове остават непроявени. Имате спомагателни кръгове. Близо, към центъра има спомагателни кръгове. Да кажем, вие вземате „до“. В първата октава то има 32 трептения. Във втората октава, колко трептения има? /Методиците изчисляват 64 трептения./ Ами в третата октава? /Два пъти по 64./ Тогава в седмата октава, колко трептения ще има „до“? /32 по 2 на седма степен/.

Когато аз казвам „извира“ имам предвид, в музиката „до“. „Извира“, значи известни мъчнотии, които се разпукват. И вие в себе си имате известни мъчнотии, стеснителни условия имате. Някой път се мъчите в себе си, нещо ви стяга. Във вас се образува една сила, която иска тия мъчнотии да ги премахне. Но за да се премахнат, тази вашата сила трябва да извира и да ѝ се даде път да тръгне някъде. Изворът извира, реката потече. Каквото тече, то е вече „ре“. Реката потича и двата бряга мие. Туй е

вече „ми“. Тревата изниква, това е „фа“. Растенията цвят дават, имате „сол“. Плодовете връзват, имате „ла“. И на човека храна доставят, това е „си“. Туй е елементарно понятие за музиката. Ти искаш да победиш, да се освободиш от известни условия по един неразбран начин. Вземаш тия 32 трептения, защото в дадения случай 32 е едно мощно число. Мощното число е числото 2. Трите е резултат в дадения случай. Имате туй число, може да имате 32, пък може да го напишем 23. Ако се напише по единия начин има един смисъл, ако се напише по втория начин има друг смисъл. Отношение има. Като напишете 23, с колко се намалява от 32? /С 9/. Имате 3×3=9. Ако един човек се обърне три пъти около себе си, какво се образува? Той трябва да се обърне четири пъти около себе си, за да се образува един кръг. Като се обърне три пъти, то е три четвърти от кръга. Ако да кажем той е бил на изток, като се обърне три пъти, накъде ще бъде? Коя точка на света ще показва? Три пъти завъртане около себе си, това са три кръга, които съставляват три части от един кръг. Човек трябва да разбира, три пъти ли има завъртане около себе си, или четири пъти завъртане около себе си.

Да допуснем, че вие имате една физическа работа, орете една нива. След туй хвърляте семето, пожънете, извадите храната. Тази храна след като извадите, както семето отива на нивата, така и вашата храна отива в стомаха. Стомахът е вашата нива. Започва този процес на храносмилането. Вторият процес, че това което излиза от стомаха, влиза в дробовете, предава се и след туй минава в мозъка. Там се обработва, тази материя, която излязла и се разпространява. Тя е, която дава живот. Енергията, която слиза от вашият мозък, тя е която дава живот. Всяка една работа, която свършвате, какво ще допринесе? Яденето усилва стомаха. Музиката усилва дробовете, очите усилват мозъка. Някои казват: „Защо на някои хора дробовете са слаби?“ – Защото не слушат. „Защо стомахът на някои хора е слаб?“ – Защото не си упражняват устата. Човек, който не знае да говори, винаги стомахът ще му бъде слаб. И човек, който не знае как да гледа, умът му ще бъде слаб. Три неща има: Трябва да гледате – за да бъде мозъкът здрав, трябва да дишате – за да бъдат гърдите здрави и трябва да говорите, – за да бъде стомахът ви здрав. Те са основни работи. Ако не, вие ще ходите при някой лекар, ще ви преглежда. Какво ще допринесе лекарят? Той ще констатира една болест, кои са причините на болестта? Да допуснем, че вие обичате да вземате пари на заем. Вземете от едного, от втори, трети, подпишете полица. Една полица подпишете след един месец, друга след два, три, четири, някоя след 12 месеца. Вие сте образували известна връзка. Погледнете, тия хора започнат да ви посещават. Най-първо са много любезни. Най-първо и вие се покланяте. Ако вие извадите веднага да платите, ще ви считат за благородни, но ако вие отложите един–два пъти, най-после тия заемодавци, щом като се

явите, ще ви кажат нещо, което никак няма да бъде звучно. Същият закон: Вие сте ученик или студент, учителите или професорът имат високо мнение за вас, поздравяват ви. Но щом като ви изпитат един–два пъти и не може да отговорите, както трябва, дали сте в академия или в университета по правото, или по естествените науки, професорът вече изгубва доброто мнение за вас. Пред него вие губите. Този закон навсякъде е така.

Вие сте влезли в живота, искате Господ да има добро мнение за вас, да ви обича. Че вие като го полъгвате, бягате от училището, не учите, връщате се у дома не говорите истината, обичате да полъгвате, употребявате белите лъжи, казвате: „Ще живея тъй отгоре“. Но вие сте дошли тук на земята да учите. Като се върнете вечер, Господ ще ви пита: „Какво правихте днес?“ – „Учихме.“ „Какво учихте?“ – „Не знаем.“ Питам: Какво понятие ще има Господ заради вас? Туй същество, което е толкова благо, погледнете, казва: „Но учете сега!“ Да ви обясня въпроса конкретно. Представете си, че вие /имате/ един много тънък конец. Този конец на силите на външния напор в природата не издържа. Тогава онзи, който ще ви победи, казва: „Всеки ден на тази тънката нишка ще прибавяте по една тънка нишка“. Значи първия ден като дойдете, ще имате една тънка нишка, която лесно може да се скъса. Втория ден вие трябва да носите още една, третия ден – трета. Ако всеки ден прибавяте по една нишка, вашето въже ще стане дебело, ще стане за работа. Представете си тия нишки, които ви дават, не ги прибавяте, оставяте ги настрана и вашето въже остане тънко. Какво ще направите сега с една нишка?

Да се развива човекът в света, значи да се моделира, да развива своите сили, своите способности в едно, за да може пътя, по който върви в живота, да си служи. Тогава вие ще идете при някой, ще искате пари на заем. Вашите ближни не могат да ви дадат вашето въже може веднъж, два пъти да ви услужат, но вие като пътник, трябва да имате ваше въже, да го носите. И дето минете, да го пуснете в кладенеца, да си извадите вода и пак да го носите с вас. Ако остане вие да разчитате на чужди въжета, тази работа е празна. Въжето е един капитал. Да допуснем, че вие сте голям търговец без капитал, без стока, без пари. Какво ще продавате? Фирма имате написана много хубава, слуги имате, капитал нямате. Без капитал сте, без стока сте, но слуги имате. Имате десет души слуги, определили сте да им плащате. Колко време може да седят вашите слуги при вас?

Тази работа, както сега ви я представям, знаеш на какво мяза? Всички разрешават въпроса, както никога не може да се разреши. То е когато един човек направи едно престъпление. Представете си, че детето счупило една стомна. Ходило за вода и счупило стомната. Един закон има, че който счупи стомната, ще го подведат под отговорност. Счупването на стомната

се гледа като убийство и заведат углавно дело. Работите аз ги преувеличавам, заведат углавно дело. След като го осъдят на десет години затвор, питам, стомната ще дойде ли? – Няма да дойде. Та когато казвате: „Не съдете, за да не бъдете съдени“, че някой счупил стомната, не го съдете. Този, който счупил стомната, трябва да бъде грънчар. Ще му кажат да иде да опече тази стомна. Той може да я направи. Когато вие скъсате дрехата, може да си поправите погрешката. Ще станете шивач, ще ушиете нови дрехи. Ако вие сте музикант в музиката лесно се поправят погрешките. Музикално аз да ви създам колкото стомни искате.

Вие ще кажете така: „Ние мислим, че видимите неща са реални“. Видимите неща тъй както се виждат, реални ли са? Когато се разложи светлината, цветовете реални ли са? Този цвят, който виждаш, реален ли е? Реално е туй, което не се вижда. Виждането то е сянка на нещата. Реалността има свои сенки. Реалността е невидима на физическото поле. Реалността не може да се види. Вие виждате лицето на човека, че е червено, казвате, че човек е здрав. Но то е по отношение на здравето, ти здравето го чувствуваш. Когато си здрав, ти го чувствуваш, и когато си болен пак го чувствуваш. Видиш някой човек пожълтял, казваш: „Болен е“. Жълтият цвят го турят на болното състояние, червеният на здравото състояние. Когато казваме, че някои неща са реални, то реалните неща принадлежат. Реалното представя съдържанието, а материалното представя външната форма, сянката на нещата. Не, че сянката не е реална, тя е една опаковка. Но казвам: Кога едно шише е потребно за нас? – Когато е пълно с вода. Шишето е едно условие, за да се запази тази реалност. Сянката е един признак, де се намира реалността. Казваме: „То е сянката на нещата“. Представете си, че един художник рисува един плод. Този плод представя реалността. Но нарисуваният плод реален ли е? Та онова, което остава във вас, което ви дава сила, то е реално. Туй, което не остава във вас и което не ви дава сила на вас, то не е реално. То за вас е материално. Всяко нещо, което не остава във вас и което не ви дава сила, то е материално. Та когато ние говорим за материалните неща, подразбираме неща, които няма да останат във вас. Когато говорим за реални неща, за реалния свят, подразбираме неща, които ще останат в нас. Да кажем, аз се разхождам. Туй, което остава за мене то е реално. Изходения път, който съм извървял в себе си, то е реално. В този път онова, което съм придобил, което нося в себе си, то е реалното знание. Материалното ще остане. Следователно, материалният път, материалният свят е определен в живота. Той с тебе няма да дойде. И по-добре, че не иде с тебе. Ако целият материален свят тръгне с нас, какво ще бъде? То ще бъде голямо нещастие. Ако тръгнат всички дъски, всичките столове подир нас, какво ще бъде? Благодарете, че материалните неща остават на своето място. Те са пособия, които са необходими за великото училище на

живота. Материалния свят, то са пособия на това велико училище. Тялото, очите, ушите на човека, са временни пособия. Вие ще кажете тъй: „Как тъй, няма ли да имаме уши?“ Питам: Де са нашите рога, къде е човешката опашка? Рогата ги няма, копитата ги няма и сегашното положение на човека ще се измени. Казват, че човек е направен по образ и подобие. Но то не подразбира сегашните хора. Че човек е направен по образ и подобие, но то още не е реализирано. Човек е далеч да е подобие на Бога. Ако е по образ и подобие на Бога, трябва да бъде един отличен човек. Тия неща в света не щяха да съществуват. Един ден, когато станем по образ и подобие няма да има неправди. Неправдата е в това, че на един човек днес му трябва един хляб, той взел десет кила, девет остават. То е неправда. Защо му са десет кила? Утрешната дажба пак ще дойде. Старите евреи, като ги изведе Мойсей в пустинята, всеки ден трябваше да ходят да събират манна, само в петък се позволяваше да събират двойна порция, защото в събота, според закона, не трябваше да работят. Някои по еврейски събират повече манна и за другия ден. Казва: „Кой знае, утре я падне, я не!“ Но разбраха, че повече събраната манна се разваляше за другия ден. И пак всеки ден трябваше да ходят за дажба. И там е всичката погрешка. Казват: „Утре как ще живеем?“ В Божествения закон, ако днес живееш добре, и утре ще живееш добре. Ако днес не живееш добре, и утре няма да живееш добре. Ако днес мислиш правилно и утре ще мислиш правилно. Ако днес не мислиш правилно и утре няма да мислиш правилно. Ако днес си здрав и утре ще бъдеш здрав. Ако днес не си здрав, и утре няма да бъдеш здрав. Та казвам сега: Вие сега искате да знаете, какво ще бъде за бъдеще? Днес каквито сте, такива ще бъдете и за бъдеще. Туй днешното ще го отделите от вашите заблуждения, които сте ги носили със себе си, заблужденията на миналото. Имате достатъчно въздух, имате достатъчно храна, имате достатъчно светлина. Какво ли нямате! Всичко, каквото е необходимо за живота, е дадено, какво искате повече?

Да допуснем, аз ви давам една книга по музика, в дома ви има един инструмент, всичкото е нагласено. Какво се иска от вас? Да започнете да се учите. Въздухът ще разнася тоновете, светлината ще ви помогне да виждате нотите, силата като дойде, ще вземете инструмента. Трябва да работите. Ако свирите, вие може да се ползувате от музиката. Мене, запример, като ми /се/ развали стомаха някой път, аз пея „до“. Докато пея поправям стомаха хомеопатически. Ама туй, което ви говоря, то цена не хваща за вас, понеже вие нямате вяра. Вие казвате: „Как ще бъде това?“ Вие искате да разберете. Неразбраното е реалното. Ти мислиш, че знаеш. Аз вземам „до“. Може да го взема в първата октава, може да го взема и във втората октава, дойда до третата октава, не може да го взема, в четвъртата, в петата октава не мога да го взема. Имаме седем октави. Тогава „до“ в колко октави мога да го взема? Казвате: „Аз мога да пея „до“. Може ли да

го пееш в седемте октави? Да го пееш в най-горната и в най-долната октава, туй разбирам музика. Вие една–две октави вземате. Две октави и то е доста. Някои вземат октава и половина, някои две октави. Три октави като пеете, вие ще бъдете мощни и в мисълта си. Само някои от вас мислите. И човешката мисъл може да поставим в октави – някои мислят на една октава и половина, някои мислят на две октави, някои мислят на две октави и половина, някои на три октави. В мисълта си може да имаме 4–5 октави. Каква е мисълта на 4–5 октави?

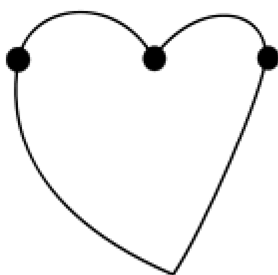

Фиг. 1.21/Фиг. 1.21/ Има една илюзия. Като нарисувате сърцето от едната страна се вижда сплеснато. То е переспектива. Човешкото сърце има почти такава форма. От този център А излизат три фокуса. Елипсовидно е човешкото сърце, елипсовиден е човек. Значи, няма един център, поляризирало се, два центъра има. Едната страна на сърцето е свързана със симпатичната нервна система, другата страна на сърцето е свързана с мозъчната система. Следователно, когато няма хармония между симпатичната нервна система и мозъчната нервна система, то се отразява на сърцето на човека. Сърцето не може да бие редовно, смесва се пулсът, няма този редовен пулс. Щом се измени пулсът, нарушава се здравето. Сърцето трябва да има един определен, ритмичен пулс и по време, и по ритъм. Вие казвате: „Сърцето ми не бие“. За да поправиш сърцето си, трябва добре да мислиш и добре да чувствуваш. Щом чувствуваш добре и щом мислиш добре, сърцето ти бие добре; щом не може да мислиш добре и щом не може да чувствуваш добре, сърцето не може да работи. Значи умът ти и симпатичната нервна система не способствуват. Ритъмът, тази обща мисъл на цялата природа, не може правилно да иде във вашето сърце и да се предава по цялото тяло. Сърцето с този пулс предава пулсът на човешката мисъл. Тъй щото, вземете този ритъм, той е капелмайсторът, предава се редовно по мускулите, по артериалната и венозни системи. Този ритъм се предава на цялото тяло. Някой казва: „Трябва да се мисли хубаво“. Значи с ума си трябва да възприема тази Божествена мисъл на светлината. Чрез симпатичната нервна система трябва да възприема онази топлина на духовния свят. Топлината и светлината трябва да си служат в твоето сърце едновременно. Сърцето трябва да има трептенията на светлината и трептенията на топлината. Това са пробуждания. Светлината показва мисълта, топлината показва чувствуванията. Когато топлината е нормална и чувствата са нормални; когато светлината е нормална и

мисълта е нормална. Това са диагнози. Приятната светлина образува хубавите мисли. Приятната топлина способствува за образуването и проявяването на чувствата. Та казвам: Светлината и топлината те са като един градеж, който постоянно трябва да се обработва. Вие трябва да мислите правилно. Вие се обезсърчавате, защо? Защото вас ви заблуждава вашето тщеславие. Няма нещо по-страшно от човешкото тщеславие. Вие вярвате в хората. Каже ти някой: „Ти си гениален, ти си талантлив". Казвам: Ако някой ти каже, ти си гениален, ставаш ли гениален? Пък ако ви каже, че сте много прост, нищо не разбирате, вие ставате ли по-прост? Нито ако ви кажат, че сте гениален ще придобиете гениалността, нито ако ви кажат, че сте прост, ще станете прост. Вие сте точно такъв, какъвто Бог ви създал. Ако кажа, че сте гениален, значи да ви говоря една лъжа. Ако ви кажа, че сте прост, то е друга лъжа. И едното е лъжа и другото е лъжа. Трябва да ви кажа, което е истина. Тогава ще кажа: Способни сте. Значи имате всичките способности. Способни сте в музиката, но не сте гениален в музиката. Защото гениалността е развиване на способностите. Гениалността е един резултат. Когато кажем, че един човек е талантлив, то е вече един резултат. Ако ви кажа, че вие сте милионери, туй ще ви направи ли богати? Кажа ви, че вие имате няколко милиона в банката, богат сте. Ако някой ви каже, че вие сте беден и нямате пет пари, вашите пари ще изчезнат ли от казването? Няма да изчезнат. Та вие сега уповавате на това, на което не трябва да разчитате. Всички трябва да разчитате на онова, което Бог е вложил във вас. Нищо повече. Да бъдете благодарни на туй Божественото, което ви се дава. Него развивайте! На туй, което хората ви казват, благодарете. Каквото да ти кажат хората, то за тяхна сметка остава. Вие всякога разчитайте на онова, което Бог вложил във вас. Понякой път не разчитайте на природата, понеже и природата понякой път обича да изпитва хората. Вие не разчитайте понякой път на баща си на майка си, понеже баща ви и майка ви може да са ви предали някаква слабост, може по баща да сте слабохарактерен човек. Бащата имал слаб характер, вие сте наследили неговите черти. Майка ви не обичала да мисли, ти си наследил тази черта. Какво ще правиш? – Ще корегираш мисълта на майка си, ще корегираш слабохарактерността на баща си, затова си дошъл. Как ще ги корегираш? Да кажем, вас един професор ви преподава по математика. Ако този професор направи грешка в решаването на задачата, ще мълчиш ли? Ще кажеш: „Господин професоре, там има нещо". Ти само загатваш и той ще поправи погрешката. Ни най-малко да не мислиш, понеже той е професор, не прави погрешки в решаването.

Казвам: Знаете ли кога вашата мисъл е права? Вие сте недоволни от живота, прави ли сте? Вие сте недоволни от вашия живот, че Господ не ви надарил. Най-първо вие не разсъждавате. Вие казвате, че на вас не ви върви

в света. Може да ви приведа много примери. Има някои хора в света не им върви, защото той не е хванал своя път. Защото ти може би си роден с музикални дарования, а си хванал друга професия. Когато не ти върви в една посока ти не си силен там. След като не ти върви в едно направление, тръгни в друго, ще видиш, че ще ти тръгне. Дойдеш в музиката, тръгне ти. Да кажем сега, вие за какво сте родени в света? Вие за какво мислите, че сте родени? За какво сте родени? Ще кажете: „Отде да зная, за какво съм роден". Роден си да бъдеш готвач. Най-първо ти си роден да станеш готвач, да знаеш да си приготвиш храната. Ако ти сам не може да си приготвиш храната, какво трябва да правиш? Най-първо, научи се да дъвчиш храната си много добре. Ще сготвиш много добре, оттам зависи твоето бъдеще. Тебе, ако за готвач не те бива, ти и другите работи няма да ги направиш. Аз например, най-първо ще приема готвачеството, готвач ще стана. След туй ще се науча да ходя. След готвачеството ще се науча да ходя. То е вече работа, право да ходя. След туй ще се науча да работя с ръцете си. Хиляди начини има, по които работата може да се изяви. Може да бъда художник, може да бъда цигулар, може да бъда каменар, може да бъда шивач, с ръцете си какво ли не мога да бъда? Казва някой: „Какво трябва да правя?" Като имаш ръце, ще видиш. Ако можеш с четката да рисуваш, за художник си, ако можеш с чука да чукаш, за склуптор си. Ако можеш да държиш ралото да ореш, за орач си. Ако можеш да шиеш, за шивач си. Ако можеш да пишеш добре, за писар си. Тогава иде занятието с очите. Какво можеш да правиш с очите? – Книжовник може да станеш, архивар някъде да нареждаш книгите, да четеш. Имаш още занятието на ушите, после на носа. По носа може да станеш зоолог, може да станеш ботаник, минеролог, с носа си ще станеш минеролог. Някои от вас имате хубави гласове. Ако аз бях на вашето място, щях да развия гласа си. Някои от вас може да пеете тъй хубаво, че всеки би ви слушал. Досега с тази дарба, която имате, вие сте я заровили. Като дойдат, ще видят, останал ви талантът така. Вие казвате: „Остана сега с пеене да се занимаваме!" Някои от вас сте добри говорители и сте занемарили вашето говорене. Вие не говорите музикално. Може ли някой от вас да ми каже музикално, на девет степени да промени говора си? Като вземе от най-ниското да се качи до деветата степен. Едното започва низко, после постепенно, постепенно да усилва до деветата степен и после пак да направи една крива линия. Сега като говорите, на колко степени говорите? Казвате: „Аз ви казвам туй да го направите!". /Учителят го изговори бързо и с един тон/. Ама това е „до-до-до-до". Някой казва „до-ре, до-ре". Прогрес е „до-ре". Вие се спирате във вашата мисъл. Истинската мисъл е много хармонична. Всяка мисъл, която ви причинява радост и веселие, то е хармонична мисъл. Ти слушаш с вътрешното слушане, че като мислиш, нещо ти е приятно, слушаш нещо хармонично. Мисълта е музика вътре.

Та казвам: Силите, които са около нас, трябва да се турят в действие, трябва един метод. В музикално отношение, ако ти можеш да прекараш една енергия от твоя мозък, през твоята симпатична нервна система, тогава да я прекараш през дясната страна на твоето сърце, да мине и през лявата страна на сърцето, ще се изрази в устата, ще имаш тон приятен. Тия двете течения ще раздрусат гърлото и тогава ще дойдат тия трептения, и в този тон ще има смисъл вече. Да кажем, някой пее „до“. /Учителят изпя „до“ нечисто/. – Какво показва? Но когато мисли, човек ще пее така /Учителят взе много чисто „до“/. Вие може да направите един опит. Ако имате един приятел, който е много разгневен на вас, ти започни да му пееш. /Учителят пее „Колко си ми сърдит, колко си ми сърдит, колко си ми сърдит, сърдит, сърдит“/ Питам: Като му попеете, ще ли ви се сърди? Ще му стане приятно, че от неговата сръдня, вие сте създали една песен – „Колко си ми сърдит“. Какво означава сръднята? Станал си немузикален. Като се сърдиш, то е без музика. Сръднята е немузикално състояние. Човек, който не е музикален, всякога се сърди; който е музикален, не се сърди. Не се сърди, понеже от сръднята образува музика. Щом се тури в музика, вече дава енергия, импулс. Да кажем, ти си се разсърдил. Пей си тогава /Учителят пее/ „Колко съм сърдит“, не навън, но на себе си попей – „Колко съм сърдит“. /Учителят го изпя/. Вие вместо да пеете, ще се дразните. Тогава идат болезнените състояния. А в природата Бог обича хубавото в света. Веднага щом ти си се разсърдил, дадат ти една задача. Преведи я в музикално отношение задачата си, нищо повече. Казвате: „Не може“. Трябва да се образува школа. Двама души се съберете, единият се разсърди, другият да иде да му попее. Аз искам да зная, как ще ми изпеете моята сръдня. Съберете се трима души, двама се разсърдите, двамата идете изпейте на сърдития. Преди да пеете физически, трябва да се научите да пеете вътрешно. Има едно пеене на сърцето, има едно пеене на ума. Вътрешно дойде в съзнанието, ще започнеш да пееш умствено сърдечно. Като се научиш отвътре да пееш, тогава ще дойде пеенето отвън. То трябва да бъде едно изражение. Та казвам: Тогава вече съставлява една музика. То е едно здравословно състояние. Ако хората така се биха упражнявали, 75% от сегашните неприятности, които имат, биха изчезнали. Защото най-първо, трябва да се освободите в мозъка си от калта. В мозъка се образува кал, прах се образува, който трябва да се извади от човешкия мозък. И в човешкото сърце се образува такъв прах, от който човек постоянно трябва да се освобождава. Задръстване става.

Страданията не са нищо друго, освен процес на чистене. Някой път притеснение на мозъка става. Те са процеси за чистене на мозъка, на сърцето. Без страдание при сегашните условия, хората биха се схумили. Както обичаме да перем своите дрехи, така и природата чрез страданията чисти хората. Всичките велики хора в света са минали през голямо

чистене. Чистенето е туй, от което вас най-много ви е страх. Някои деца, като ги къпят в корито не дават, крякат. Дълго време не обичат водата. Пък миенето е потребно, понеже порите да бъдат отворени. Понеже децата много обичат да ядат, следствие на това се образуват нечистотии и майките им трябва да ги къпят, да се отварят порите да дишат чрез тялото и може да станат здрави. Та казвам: Вие трябва да мислите, трябва да чувствувате добре. Помнете, че един окултен ученик трябва да се научи да мисли хубаво. Трезва мисъл трябва. Всяка мисъл, която влиза в ума, трябва да остави сила на характера. Ти си се обезсърчил. Щом внесеш една трезва мисъл, веднага не те е страх; щом внесеш едно благородно чувство, не те е страх. Казвате: „Имаме слабости". Ако мисълта е права и чувството е право, слабост няма. Човек има една слабост – непостоянство. Непостоянството е лоша работа. Искаш да направиш нещо, но отлагаш. Или пък те е страх. От какво те е страх? Ленивите хора всякога ги е страх. Човек, който не работи, всякога го е страх. Учете се да работите. Вие изгубвате времето си, казвате: „Нямаме условия, пари нямаме". Че нямате пари, то е вярно. Че нямате пари то е право. Но вие имате злато. Всеки един от вас, който е здрав, има злато органическо в кръвта си. Здравето почива на златото. Значи валута имате. Здравето, което имате, съдържа известно количество злато. То е органическо, то е вашият капитал. Златото, което се намира във вашата кръв, златото, което се намира във вашия мозък, то е вашият капитал. Следователно на туй злато съответствува известно количество злато на физическия свят. Ония сили, с които вие разполагате в малко количество във вашия мозък, във вашето сърце – тия сили са на ваше разположение във физическия свят. Когато силата на мозъка се намалява, намаляват се и възможностите; когато възможностите на мозъка се увеличават, увеличават се и възможностите във физическия свят, когато казваме: „От вярата зависи". Туй, което човек вярва, то става, понеже е Божествен закон. Вие трябва да се научите да вярвате. Трябва да ви убеждаваме, че сте способен човек. Няма какво да ви убеждаваме, че сте способен човек. Щом може да ядеш, ти си способен човек. Щом може да дишаш, ти си способен човек. Щом можеш да гледаш, ти си способен човек. Щом може да слушаш, да обоняваш, ти си способен човек. Щом можеш да си движиш ръцете, щом можеш да си движиш краката, ти си способен човек. Вие трябва да гледате на природата. Щом можеш да се движиш правилно, ти си способен човек. Щом може да си движиш ръцете правилно, ти си способен човек. Има закон на движението има хигиенични движения. Да кажем аз съм дал красивото движение. То е една от най-хубавите форми. /Учителят допря палеца и показалеца, другите три пръста са свободни, а с двата пръста като че държи нещо/. Ти вземаш житното зърно и го поставяш в земята. /Учителят направи това движение/. Една красива форма е това, ако ти покажеш юмрук някому и той ще ти покаже юмрука, ако допреш палеца и показалеца, палецът това

е Божественото, показалецът – благородното, и двете съединени в едно. Малкият пръст, той е меркуриянец, „базиргянин“ е той, този е слънчевият, а средният е на човешката правда. Те казват: „Ние подкрепяме тези двамата. Каквото правят те, ние го подкрепяме“. Средният ги финансира, безименния им дава възможност за здраве и веселие, те казват и трите: „Каквото те направят, ще го финансираме туй предприятие“. И тримата души казват: „Ние сме съгласни с тях“.

Когато искаш да реализираш една идея, съедини палеца и показалеца. Този кръг – това са възможностите на твоя живот. Туй, което Бог определил за човека, то ще стане. Трябва да го посееш. Вие отваряте ръцете. /Учителят отвори ръцете и пръстите отделени един от друг/. Аз, ако съм на вашето място, ще взема две мамулени зрънца с двете ръце, ще ги хвана само с двата пръста и ще ги посея. /Учителят направи такова движение: палецът и показалецът допрени на двете ръце, като че държи нещо, наведе се, остави нещо в земята/. На другия ден ще взема три зрънца и ще ги посея, и ще кажа: Туй, което Бог казал ще бъде. Сега вие се отдалечавате от Божествените работи, искате вие сами да направите нещо. Вие сами никога не може да направите нищо. Вие трябва да се ползувате от опитността на всичките велики хора, които са работили преди вас, от всички трябва да се ползувате. Да се ползувате от онова, което е преди вас, да се ползувате от тях. Защото има велики хора преди вас, има велики хора след вас, има велики хора с вас заедно. Да се ползувате от тяхната опитност. Вие понякой път искате самостоятелно да решите нещо. Какво ще създадете, кажете ми. Как бихте се изразили музикално, ако пеете? Как ще изразите тези думи: „Изворът извира, реката тече, бреговете мие, тревите растат, дърветата се развиват, цветята и плодовете завръзват и на човека храна дават“. Как ще поставите музикално това? Аз, ако бих работил, най-първо ще накарам този извор да извира в мене. Тази мисъл да започне от сърцето да излиза. След туй ще я накарам през моя мозък да върви. Тогава ще видя, какви брегове ще мие, тази мисъл, какви условия има. За мене, ако дойде една мъчнотия, няма да питам, защо дошла мъчнотията. Ще кажа: Защо те пратиха при мене, я си дай писмата! Тя е дошла при мене, аз да я уча нещо. Затова тя е дошла при мене, да се научи нещо. Щом я науча, ще се върне. Щом се върне ще каже, че аз съм учен човек, учил съм я нещо. Тя ми донесе писмата и в писмата пише: „Господин учителю, пращам ви моето дете, което е своенравно, има лоши черти, дайте му най-доброто възпитание, ще ви бъда много благодарен. Един ден ще ви се отплатя за услугата“. Детето, което носи това писмо нищо не знае. Баща му ми пише. Ще се заема да го възпитавам и след една година го изпращам и казвам: „Направих всичко за вашето дете, което моето знание ми даваше. И се подписвам. – Ако обичате, пратете пак вашето дете за идната година“. Вие ще кажете: „Това ли дете намери да ми

прати, защо не ми пратиха учен човек“. Ако дойде учения човек, ти ще дойдеш при учения да се учиш. Невежата ще дойде при тебе, а ти ще идеш при учения човек.

Та казвам сега: Ще преведете тази мисъл. Всяка сутрин трябва да идете при Бога, да се учите. Сега вие търсите в живота си, без Неговата помощ да имате постижения. Не може да имате никакви постижения. Ако ти не съзнаваш благото, което е скрито във въздуха, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в светлината, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в топлината, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в храната, ако ти не съзнаваш благото, което е скрито в твоите ръце, в твоите крака, в твоя мозък, в цялото ти тяло, какъв човек може да станеш? Трябва да съзнаваш, и след като съзнаваш, ще потече една нова мисъл, светът ще се отвори с нови възможности. Аз да ви дам една красива форма. Тъй както вие мислите без Бога, това показва зимно време, когато всичките дървета са заспали, всички се скрили в себе си, пъпките мълчат. Щом дойде пролетта отвън, природата разбира, че е изпратила топлина и светлина, всички растения се отварят и цъфтят. Та казвам: Когато вие изпратите вашите хубави мисли, вашите разбирания, всичко наоколо, всичките форми безплодни, които вие ги считате неблагоприятни, те изведнъж под вашата мисъл и под вашите чувства те ще цъфнат, ще дадат своето ухание. Ще видите, че светът е красив. Значи Божествения свят ще ви се разкрие. Тогава, когато имате Божествената любов на страната си, Божествената мисъл на страната си, Божествената сила, Божествената истина на страната си, цялата природа, всички хора на вас ще се разкрият. Ще видите, че светът има смисъл, то е новото. Ако туй, новото не внесете, всичките други неща са стари. По стария път хората ще минат, и нищо няма да постигнат. Животът няма смисъл. Сега, лошите условия, при които живеете да накарате всички тия дървета да се разцъфтят. Да кажем, вие сте дъщеря, тревожите майка си, непослушни сте. Вие мислите, че майка ви не е толкоз умна, колкото вас. Не мислите право. Значи, майка ви, която ви родила, баща ви са ви услужили, пък вие считате, че баща ви не е толкова учен, колкото вие. На крив път сте. Значи онази вода, която излязла от извора, понеже са влезли други води, станала по-голяма и колкото отива към морето е по-нечиста. Онази вода, която излиза от извора е по-мощна. Силата на една вода седи не в количеството, но в силата, която съдържа в себе си, тя е мощна сила, която съдържа. Има въглища, които горят хубаво. Колкото горенето е по-силно, по-малко дим образуват. Колкото по-малко дим, по-добри са, колкото повече дим, не са добри. В нашия живот, колкото по-малко дим образуваме, толкоз сме по-културни, колкото повече дим образуваме, по-малко културни сме. Най-после, по възможност вие да бъдете хора на най-малкия дим. Сега какво мисъл остана? – Ръцете създадоха доброто ръкуване. Тогава имате съединение.

Ако съедините „до“ и „ре“, какво ще се образува? От „до“ до „ре“ имате секунда. Секундата е вече мъжки принцип. Секундата трябва да я превъзпитате, ще вземете терца. Терцата съдържа мек елемент. От „до“ до „ми“. Тогава квартата е пак твърда. Мощен елемент, електрически елемент съдържа. Казвам: И в музиката сега има степени. В човешката мисъл трябва да минавате от светлина в топлина, от мекота в сила, хармонично. Ако една мисъл е напрегната, всичките ви мускули ще бъдат напрегнати. Непременно трябва да си починете. Когато пее, човек трябва да минава през две състояния. Сегашните хора казват: „Лоши са условията“. Сегашните условия са много напрегнати, голяма динамичност имат, че всичките хора искат да станат богати, силни – то е мъжкият принцип – никой не иска да работи. Всеки иска лесният начин. Например, една война е земеделие, то е градинарство. Големите бомби дето се хвърлят и експлодират, считам посяване семето. Като се пукне бомбата, то е разцъфтяване. Всичките земеделци, препращат снесените яйца. Че в една война изпращат се яйцата и след като мине войната, хората вадят една поука от войната. Та казвам: Понякой път и вие воювате със себе си. Вие казвате: „Защо стават войни?“ Но питам: Защо във вас воювате? Има нещо, вие сте недоволни във вас. Казваш на себе си: „Колко съм прост, колко съм невежа!“ Кому се сърдиш? На себе си казваш: „Аз ли съм най-будалата?“ Но когато говориш на себе си, кому се сърдиш? Трябва да се оправи работата. Ти воюваш вътре. Има една същество в тебе, което казва: „Не искам да слугувам, аз роб няма да бъда, искам да бъда свободен“. Сега вие искате светът вън от вас да се оправи. Светът вътре във вас трябва да се оправи. Този вътрешният човек и външният, физическият човек, трябва да се съгласят. Физическият човек трябва да се подчини на духовния. Физическите мисли трябва да се подчинят на духовните, на Божествените мисли. И постъпките трябва да се подчинят. Изобщо музикална хармония трябва да има.

Тогава да кажем: „Аз мога да кажа, че утре слънцето ще изгрее. Аз мога да кажа, че днес ще постъпя добре. Аз мога да кажа, че днес ще постъпя много добре“. Не само да кажеш, че слънцето утре ще изгрее, но много хубаво е да кажеш: „Аз мога да кажа, че днес ще постъпя много добре“. Сутрин ще изпееш: „Аз мога да кажа, че ще постъпя добре. Аз мога да кажа, че днес ще свърша добре всичките си работи. Аз мога да кажа, че днес ще пея добре. Аз мога да кажа, че днес ще мисля добре. Аз мога да кажа, че днес ще чувствувам добре. Аз мога да кажа, че всичките мъчнотии, които имам, ще ги преодолея“. Защо да не кажа, което зная. Ние живеем в един свят хармоничен. Всичко е възможно, който вярва. Няма нещо, което е невъзможно. Защото в живота, който няма вяра, тогава нещата са невъзможни. Птицата, която има крила за нея е възможно да хвърка, но която няма крила, не може да хвърка. Птицата без крила,

трябва да ходи, а с крила трябва да хвърка. Човек, който има вяра, трябва да хвърка, човек, който няма вяра, трябва да ходи. Та всичките мъчнотии лежат в безкрилието. Та аз считам надеждата и вярата в човека – те са двете крила. Надеждата е лявото крило, вярата е дясното крило, а пък любовта това е главата, която показва целта. Любовта показва целта, към която човек се стреми, да се осмисли. Та като помислиш за вярата, това е едно крило, надеждата е другото крило, крила трябват. Да имаш любовта, трябва да имаш цел да постигнеш. Дошъл си да работиш. Ще учиш. Каквито мъчнотии и да дойдат, ще се радваш. Мъчнотиите, това са задачи, не се спирай! От разрешаването на тия мъчнотии, зависи вашето бъдеще. Като ги разрешавате, Бог ще бъде доволен от вас, ще ви помага. Най-малкото усилие, което може да направите за Господа, ще ви благослови. Гениални, талантливи хора са дошли да служат на Господа. Вие по техния път вървете! Всеки, който слугува на Бога, той ще получи неговото благословение. Гениални, талантливи, бащи, майки, всички да служат на Господа! Кой както може да служи, музикално да служи. И готвачът да пее, и който пише и той да пее тихичко, лекичко, на себе се да пее. Каквато и работа да правиш, навсякъде да виждаш една хармония. Като се срещнат двама, песен трябва да има в света. Туй е новото учение. Новото учение е една радост, която трябва да изтича из човешкото сърце, която трябва да изтича из човешкия ум. Всеки да каже: „Има за какво да се живее“.

После да се поощрявате. Всеки, каквото направил, да се поощрявате, да оценявате другите. Радвайте се на онзи цвят, на малкото кокиче, радвайте се на минзухара, на черешата, на сливата, на всичко, което цъфти се радвайте! Радвайте се и на хората, на всичко се радвайте в света!

Я ми изпейте сега: „Аз мога да кажа, че днес ще постъпя добре“. Аз да ви дам основния тон. /Учителят изпя на много различни мелодии: „Аз мога да кажа“/. В човека има една спънатост, вие се притеснявате, един страх имате, като пеете да не направите една погрешка. По-добре да направиш погрешка и да се научиш да пееш. По-добре погрешка с учение, отколкото без грешка да се учиш. Ние се страхуваме да мислим, или да направим нещо. В природата законът е такъв: Направи колкото искаш погрешки, но научи нещо. Хиляди погрешки може да направиш, заличават се, ако се учиш; пък ако нито една погрешка не си направил и не се учиш, не се предпочита. За предпочитане е хиляди погрешки с учение, отколкото светийство без нищо да си направил. Не /се/ бойте от погрешките! Те са позволени. Сега нали ви е страх, като пеете как ще ви критикуват другите? Какво важи тяхното мнение за вас? Защо ви интересува тяхното мнение? Защо се плашите? Онези, които ви критикуват, трябва да ви поправят. Изслушайте го, поправете се! Ако дойде някой да ме поправи, аз ще слушам. Аз не правя разлика. Едно дете може да ми донесе един

скъпоценен камък. Дете може да е, може да е учен човек, се едно, за мене камъкът е интересен. Че може това дете да е невежа, не знае нищо от скъпоценни камъни. Който и да е, който донесе камъка, приемам го на драго сърце, че той ми донесъл камъка. То е една услуга. Не се бойте от критика! Най-после вие не знаете дали ще ви критикуват. Като пеете вие се притеснявате. Като рече някой да пее, вас ви се стисне сърцето, че не може да пее. Вие не му давате кредит. Отворете сърцето си, когато някой пее. Той си стиснал сърцето, и ти си стиснал сърцето, който пее не може и да мисли. Вие приличате на онзи ученик, който бил много невежа, не си знаел урока, казва: „Господин учителю, моята религия не ми позволява да говоря“. Не си знае урока, религията му не му позволява да говори. Всичките хора, които не искат да учат казват: „Господ ме е така направил“. Не говорете така! Господ ви е направил да говорите добре, да учите добре, да постъпвате добре. И талантливи да бъдете, и гениални да бъдете. Господ иска всички да бъдете талантливи, защото дарби имате и гениални да станете. От вас зависи. За бъдеще всички ще станете. Господ ще се радва, се гениални деца да има. Ако станете обикновени, трябва да знаете, че не сте учили добре. Обикновените показват, че не са учили. Талантливите са по-способни ученици, гениалните са още по-способни ученици. Има три степени ученици, но вас ви стига да бъдете талантливи и гениални. Две степени ви стигат. Като постигнете в този живот това, всичко ще тръгне напред.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
21 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 18. II. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_02_20 Да ми бъде ученик
неделна беседа

ДА МИ БЪДЕ УЧЕНИК

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само 27 стих от 14 глава на Евангелието на Лука: „И който не носи кръста си и не върви след мене, не може да ми бъде ученик“.

Духът Божи.

Ще взема само думите: „Да ми бъде ученик.“

В съзнанието на човека има едно чувство, което определя ценностите на нещата. Туй чувство не е във всички еднакво развито, затова някои хора ценят, някои хора не ценят. А всичко зависи от онази правилна цена, която ти даваш на един предмет или на някое живо същество. И в това седи науката. Например, вие казвате: „Един човек е гениален.“ Но какво нещо е гениалността? Вие казвате, че един човек е талантлив или обикновен човек. Та какво е талантливият човек? Гениалният човек е един завършен процес на хиляди процеси на миналото. И тогава аз деля гениалните хора на три категории, на три степени: първа степен, втора степен и трета степен. Първостепенни гениални хора, които са ходили на Слънцето и са се върнали. Второстепенни, които със своите телескопи са видели Слънцето. И третостепенни, които по доверие на първите и вторите знаят нещо, каквото другите казват, вярват в авторитета. Следователно, когато казваме, че един човек е талантлив, разбираме, че той е на три степени. И талантливите хора са на три степени. Значи един талантлив (от първа степен е), който е бил ученик на гениалния; от втора степен е, който е бил слушател, а пък от трета степен, който е кандидат сега, едва постъпва. Има талантливи, които са само кандидати, пък други слушатели и талантливи, които са ученици на гениалните. Всичките грешки са там, че вие имате едно криво мнение за самата природа. И самите учени хора, тъй както разглеждат природата, има гениални учени хора, които знаят какво нещо е природата. Те като говорят за Слънцето, са ходили там, видели са го, знаят какво има на Слънцето. Те говорят за онова, което разбират, което са видели. Те са учени хора. Други учени има, отдалеч гледали и трети учени, които говорят, каквото чули от другите. Казва: „Аз съм чул от гениален човек.“ Третата степен учени са, които на доверие приемат, каквото отдалеч видели другите или каквото видели онези, които ходили. И учителите са на три степени. Учител, който бил в Божествения свят. Има учители, които отдалеч са видели Божествения свят и трети, които на

доверие приемат. Всички са се учители. Три степени учители. То е едно подразделение, не да се водите по него, но само за уяснение. Защото някой път пресилваме в своите преценки, казваме: Аз разбирам какво нещо е Господ. Като ида в гората и видя една мечка, хич не разбирам. Пардесюто взема хоризонтално положение. Онзи, който разбира Господа, като види една мечка, се разговаря. Мечката ще се спре пред него, ще се поклони, ще каже: „Господарю, какво ще заповядате?“ Гениалният човек ще каже: „Ще бъдете добра да не ходите по пътя, някое дете ще го сплашите, по-далеч ходете, да ви не виждат. Вие такъв величав вид имате, че всеки ще се уплаши, не всеки може да издържи вашето присъствие.“ Вие казвате: „Мечката е страшна.“ Друго едно гледище има. Цялата природа, като започнете от микроорганизмите до човека, това са системи за възпитание. Микробите, това са училище, в което човешките души са се възпитавали. Постепенно отиваме до минералното царство, в растителното царство, в животинското царство, в човешкото царство, на всичките тия подразделения. Има около 400 хиляди форми, повече са те, на които учените хора са се спрели. 400 хиляди форми, аз цитирам това число, през които един микроорганизъм трябва да мине. Зародишът трябва да мине 400 хиляди форми в утробата на майка си, за да дойде до последната 401-та форма, да стане човек. Например, ако той се спре на 399 форма, какво ще стане? Зависи на каква форма се спре. Има седем степени, има седем раси. Числото седем показва човешките раси. Сега ние се приближаваме до шестата раса, не сме дошли още до нея. Всичките зародиши сега се спират на някаква степен, на 400 хиляди форми, има и подразделения, кой какво ще стане, към коя раса ще принадлежи. Ако се спреш на тристата форма или на двеста хилядната форма, ще определиш мястото, в каква степен на развитие се намираш. Та казвам: Ние сега трябва да се повърнем алхимически назад, да видим своята биография, де сме минали през тия микроорганизми, да си спомним какво сме научили при микроорганизмите. После какво сме научили при кристалите. Не мислете, че кристалите са мъртви, те са живи същества. Те разбират толкоз хубаво от геометрия, разбират от пречупване на светлината. После, като дойдете до микроорганизмите, които са взели валчеста форма. Те са взели и обработили това, което другите са научили. Щрихи са дали в този ход на нещата. Та казвам: Ние не отричаме това усилие, имаме един колективен труд на 400 хиляди разумни форми, които са работили за въздигането на човека. Казваме: Тази е волска форма. Че това не е наука. Какво значи „вол“? „Вол“ значи, който родил кръга. Има понятие на две магарета да раздели сламата, то е вол. Има хора, които само разделят какво се пада някому. Право да отсъдиш кому колко се пада. Право да отсъдиш кому колко да дадеш. Сега вие може да дадете крива форма, че малко знаете. Вие не знаете много. Ако аз ви сравня с гениалните хора, които са ходили на Слънцето, ако ви сравня с тия, които са били, когато са ходили на

Слънцето, ако ви сравня с тия, които са били, когато се създавала земята, когато се нареждал този план, всичките тия същества, през които човек е минал, те са взели участие, там са били съвременници на туй. Този процес са го следили до днешния ден. Гениалните имат всички форми на миналото, те са учените хора. Ако сравним гениалните хора със сегашните хора, какво знаят те? Кой от вас помни миналото съществуване? Аз бих желал някой от вас да ми каже в миналото какво е бил. Преди да дойдете в България де сте били? Казвате: „От Бога са излезли.“ Аз оспорвам това положение. Понеже, как вие от Бога да сте излезли, пък да сте един такъв нехранимайко. Никаква логика няма. Как е възможно една капка вода да излезе от най-чистия извор, пък да бъде мътна. Невъзможно е това. Ако ние сме излезли от Бога, ние ще бъдем като него. Сега по закона на наследствеността, едно дете, родено от една умна майка и един разумен баща, то детето ще носи чертите на баща си и майка си. Но едно дете, родено от една майка с по-низша култура, то ще носи същите черти на майка си. Казвам: Трябва да се пазим от ония заблуждения. Не трябва да преценяваме нещата, не трябва и да ги подценяваме. Трябва да се спрем върху факта, какво знаем, какво можем да приложим. Сега аз засягам този Божествен ред на нещата.

„Не може да бъде мой ученик.“ Когато Христос говори, Той е един от първостепенните Учители. Когато казва: „Както ме Отец научил и аз така уча.“ Кога се учил от Отца? Искат да кажат, че Той се е учил в Индия или в Египет. Възможно е да се учил в Индия или в Египет да се учил. Той е бил в Египет. Други казват, че в Юдея се учил. И там да се учил е възможно. Но Христос се учил много по-рано, отколкото предполагат. Че се учил по-рано, се разбира от думите му: „Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят.“ Значи в кой свят е бил? Един от учените хора на израилския народ – Соломон – така пише в осмата глава на притчите, 31 стих: „И наслаждението ми беше с человеческите синове.“ На кое място? Не на тази земя, която сега имаме, някъде другаде. Та и нашата земя на туй положение няма да остане. Понеже е предвидено, няма да се мине дълго време и нашата земя ще се измени. Тази, старата земя, ще си замине и ще дойде нова земя. Как ще си го обясните? Кога ще дойде новата земя? Когато бащата заминава, кой остава на мястото? Син му го замества. Искате да знаете, какво нещо е човек. Човек е едно същество, няма никакво измерение. Той не завзема никакво място вътре в тялото. Живее в тялото, но няма никакво измерение. Казва: „Кажи ми, какво нещо е човекът.“ Че не е пространствено нещо, не завзема пространство. Измерения няма, но се движи. И по права линия, и по плоскост, и перпендикулярно се движи, и в четвъртото измерение, навсякъде се движи, пък е едно същество извън измеренията. Някой ще каже: „Как може да бъде това?“ За мене е проста работа. Аз ето как го обяснявам, много проста работа. Нима един грънчар,

който трябва да направи едно гърне, той сам е гърне? Та нима един художник, който може да направи една картина, той сам трябва да бъде книга и бои? Този художник е извън боите, извън хартията, рисува каквото иска. Следователно, човек е извън всички измерения. Той е художник, който рисува в измеренията. Той сам е извън измеренията. Който не разбира, казва: „Как може да бъде извън измеренията?“ Както художникът може да бъде извън картината, той влага в картината само своята идея. Тя, идеята, не може да се вложи в картината. То е предположение.

Когато някой казва: Увеличена секунда и намалена секунда, това не е вярно. Секундата не може да се намалява, нито да се увеличава. Практически как ще намалиш секундата? Като намалиш секундата, какво ще стане от нея? Ако, да кажем, ти намалиш една секунда, (колко) ще остане от нея? То е теоретически, то е вярно теоретически, но практически не можем да разберем. Казва: „Увеличена е на тон и половина.“ Сега за туй имат думата музикалните гении. И в музиката всеки един тон си има свое място. Ти никога не можеш да го поставиш на друго място. Има разни ключове: ако имаш цигулен ключ или сопранов ключ или басов ключ, тогава нотите ще бъдат поставени на разни линии, същите тонове ще бъдат, но имат друго изражение. Едни са по низходяща степен, други са по възходяща степен. Едни идат от възходяща степен, слизат на високите тонове, слизат отгоре надолу. Това е според моите схващания – най-ниските тонове отдолу възлизат нагоре. Следователно, низшите и висшите тонове се срещат. Низшите не могат да идат до най-високите и високите не могат да слезат до най-ниските, има едно място, дето се посрещат.

Та казвам: В туй отношение музиката е една математика, която може да се приложи и в живота. Ти не можеш да измениш своя живот, ако не разбираш математическото отношение на звуковете. Понеже всяка една материя, молекула, атом, вие трябва да я моделирате с музика. Ти не можеш да моделираш тялото си без музика. Защото в музиката, когато човек става по-музикален, трептенията стават по-мощни, по-силни. Когато ставаш по-слаб, то е едно състояние, което не е музикално. Тия животни, които не са музикални, едва няколко звука издават. В тях животът е много тежък. Всичките ония хора в света, които страдат, те не са музикални. Които не разбират, страдат. Които разбират страданията, стават музикални. Следователно, музиката е един метод да впрегнем тази неорганизирана материя, която на нас ни причинява страдания, понеже живее само за себе си. Вземете една вредна микроба, тя влезе в тебе и живее само за себе си. Така се размножава, че със своите нечистотии ще те отрови. Отравя те със своите нечистотии, изверժения. Една холерна микроба може за 24 часа да се умножи 50–60 или сто милиона и тогава хората се отравят. От нечистотия се отравят. И лошите мисли така

действуват. Не трябва да допущате никаква лоша мисъл, понеже всяка лоша мисъл носи отрова в себе си. Всяко едно лошо чувство носи отрова в себе си. Всяко едно безнадеждие носи отрова в себе си. Всяко користолюбие носи отрова в себе си. Та казвам: Всички отрицателни прояви на живота, в които ние попадаме, по една или друга причина, за която ние не сме отговорни, ще опитаме тяхното действие. Дали ти знаеш или (не), но ако попаднеш или ако те хвърлят в една пещ, която е нажежена, ти може да повишиш трептенията на своето тяло два пъти повече, отколкото трептенията на огъня и ти ще останеш невредим. Пък ако не можеш да повишиш трептенията на тялото си, ти ще се обърнеш на един газ. Сега ние изучаваме закона да можем да превърнем мъчнотиите в този свят. Лошите условия на живота как ще ги обърнете? Сега вие искате да пресъздадете света. Най-първо светът не може да се пресъздаде. Трябва да започнем оттам, отдето Бог започнал. Не може да пресъздадеш света, ако не пресъздадеш мъжа и жената. Никакъв ред, никакъв порядък в света не може да се създаде, докато не пресъздадеш мъжа и жената. Понеже една двойка трябва да има, която да създаде новия Адам и новата Ева. Говорят за шестата раса. Шестата раса ще дойде от небето. Но знаете ли какво нещо е небето? Небето е в нас. Небето е нашата глава. Сега някой от вас ще каже: „Как ще си създадеш ти небето?“ Туй, което виждате отвън, то не е никакво небе. То е отражение. Сега вие се заблуждавате с туй външното небе, както в едно огледало, като видите, че цялото небе се отразява. Като погледнеш туй огледало, виждаш един свят, пипнеш го – нямаш никакво небе. Туй огледало е тънко, може би има няколко милиметра, пък показва, като че има хиляда километра. Вярно ли е туй, че светът е едно отражение на самите нас? Реалността е вътре в нас, а не отвън. Следователно има в Европа такива стаи с огледала, че като влезеш, започваш да се блъскаш в огледалата, вървиш, навсякъде се блъскаш, заблудил си се, питаш се отде си влязъл. Реалността не е вън от нас. Щом искаш навън, то е право. Но едновременно когато отиваш навън, твоята идея трябва да се разширява. Да кажем, желаеш да изходиш 30 километра, идеите ти трябва да станат с 30 километра по-широки. Ако искаш да изходиш сто километра, и идеите ти трябва да се разширят със сто километра. Идеите ти трябва да растат. Ти ходиш, идеята ти е малка.

Сега вие ще ме извините. Аз ви представям работата в детинска форма. Туй още не е наука. То са залъгалки. На някое дете дадеш едно бонбонче, една шапка, едно цветенце – залъгалки са това. Залъгват ни. Ако на един професор кажеш: „Я, от любов направи ми това нещо“, той ще каже: „Аз няма да си губя времето.“ Но ако на този професор му дам 25 английски лири на месец, той е готов да свърши една работа. Ако му дам 50, още повече, с все сърце, но ако му дам сто, ако му дам 200, още повече. Колкото увеличавам, с повече ще иска да ми свърши работа. Питам: Какво е нашето

разбиране за живота? Ние, съвременните хора вършим всичко, защото ни плащат. Проповедникът говори, защото му плащат. Майката отглежда децата си, но и на нея плащат. Тя мисли за детето си, че може да стане министър, княз може да стане, велик човек може да стане, че и тя ще се прослави най-после. Най-после казва: „Разочаровах се.“ Против туй плащане нямам нищо против. Право (е), че трябва да се плати нещо. Според мене най-хубавата заплата е любовта. Даже един от пророците казва: „Елате да си купите без пари.“ Питам: Ако ти си един богат бакалин, имаш дъщеря и син, които искат да учат музика. Онзи учител, който преподава музика, не може ли да си купува без пари от вашата бакалница, като учи сина ви и дъщеря ви? Но ако не знае музика, с пари ще си купува. Ако знае музика, без пари ще си купува. Понеже всичките хора оперират с пари, според мене, дето са парите, там е невежеството. Човек, който купува с пари, е невежа. Човек, който преподава науката с пари, и той е невежа в науката. Човек, който преподава художество с пари, той е невежа. Не че е невежа, но той не е разбрал какво нещо е изкуство. Един художник ми разправяше, казваше: „Всякога, когато продавам една картина, като че нещо се откъсва от мене.“ Като деца са картините на един художник. Ще купя неговото дете, но ще го взема като (мое дете) да ми бъде. Всякога ще виждаш своето дете при мене, той трябва да бъде свободен да вижда детето си. Да вземем грижа за тази хубава картина.

Сега другата идея, другото заблуждение. Ние седим на земята и искаме като ни припари да идем при Христа и да се оплакваме. Та Христос не е място за оплакване. Ако идем при Христа, той ще ни каже, след като му разправим за всичките наши страдания, той малко ще се поусмихне, понеже знае, той е бил на земята, има тази опитност. Казва: Зная. Той няма да ти каже „Зная“, но ще ти даде една батерийка и ще ти каже: Тази батерийка носи в джоба си. Щом се намериш натясно, идеш при някого, не иска да ти помогне, цъкни. Щом светнеш, той ще ти каже: „Какво искаш?“ – „Да ме приемеш.“ Той ще те приеме. Дето идеш, ще те приемат, навсякъде ще цъкаш. Казва: „Тя е лесна работа.“ Ама трябва да знаеш на кое място да цъкаш. Защото ако цъкаш, когато Слънцето е изгряло, туй цъкане нищо не струва. Но натисни на това бутонче. Има времена, когато Бог урежда нашите работи, ние трябва да гледаме Славата Божия. Преди да си се явил, хората с любов те приемат. Когато хората ни приемат, то е Божественият ред на нещата. Когато ние отиваме по човешки, по човешки ни приемат, в нас трябва да има обхода. Аз никога няма да бъда на едно място, дето няма да ме приемат. Ако отивам в един дом, дето имат нужда, ще ме приемат тези хора добре. Всякога ще ида, дето е Божественият порядък. Когато Слънцето изгрява, не седя в къщи, излизам навън да видя природата, да се радвам. Всеки един ден е едно голямо богатство за бъдеще. Няма да спим под юргана и да гледаме дали

Слънцето е изгряло. Преди да е изгряло Слънцето, ще станеш, ще намериш достатъчно енергия в себе си. После ще знаеш кои лъчи на Слънцето се появяват първи. Художниците турят червените, но не всякога е така. Тия, червените лъчи имат еднаква красота. После постепенно се явяват другите нюанси на краската. Ние не обръщаме внимание, понеже не сме запознати с тях. Ние говорим за добродетелта, но не знаем какъв е цветът на добродетелта. Ние говорим за разумността, но не знаем какъв е цветът на разумността. Ние говорим за религиозното чувство на човека. Сега окултистите поддържат, че когато човек става религиозен, една синя аура се образува, един много приятен цвят. Синята светлина, която сте виждали, тя е жива светлина, толкоз подвижна, като погледнеш, нещо се прелива. Тази е една сянка, която хвърля в живота. Религиозният живот хвърля една сянка около разумния живот на човека, да изпъкнат тия черти по-хубаво. После този, синият цвят, той е почва, в която се сеят някакви чувства. Синият цвят не може да бъде бял цвят, понеже белият цвят не съдейства за растенето. В синия цвят се посаждат семената на възвишените чувства, за да може чувствата да растат, цвят да дадат и плод да дадат. Който не знае, казва: „Религиозно чувство.“ Религиозните чувства имат плодове, има разнообразие в плодовете. Не искам вие да вярвате. Един ден, като гениални хора, като изследвате тези неща, спомнете си направената проверка, извадете си книжката и вижте онова, което ви казвам, вярно ли е или не. Може да кажете: „Тъй, както каза, вярно е.“ Пък ако намерите някое опущение, като дойдете да проверите, като дойдете тук на земята, ще кажете: „Казано ни е така, но такава и такава корекция има. Ние туй и туй видяхме.“ Сега, както ви виждам, казвате: „Трудна работа е тази, тази работа не е заради нас.“ Няма по-лесна работа от (тази), да бъдеш ученик. Ще седнеш на стола както искаш и ще слушаш. Изгрява Слънцето, ще го гледаш. Израства тревата, ще я гледаш. Цъфтят дърветата, ще ги гледаш. Вее вятърът, ще го слушаш и ще гледаш. Всичко, отдето минеш ще наблюдаваш и ще вземаш бележки. Някоя муха хвърчи, ще гледаш, пеперуда хвърка или птичка пее, ще нотираш. Трябва да разбирате от музика. Например, колцина от вас може да нотирате пеенето на птицата? Пее – чик, чирик. Знаете, какво съдържание има чик-чирик? Чик-чирик значи чирак. „Чирак“ на турски значи „ученик“. Чиракът прави малко наблюдение. Казваш: „Проста работа е чиракът.“ Чиракът е още в отделенията, в забавачницата, играе си и се учи. Казвам: Моите почитания. Един ден и той ще бъде на моето място, и той ще бъде ученик по-голям.

Казва Христос: „Който не дигне кръста си.“ Казва Христос: Който не разбира смисъла на страданията, на кръста, не е силен да носи кръста, ученик не може да бъде. Страданията са един материал, върху който трябва да работим. Те са неприятни, зная го, че са неприятни. Неприятни

са, за какво? Казвам: Ако на вас дадат 40, 50 или сто хиляди големи игли и вие ги турите в един чувал да ги носите и тия игли за носене ли са? Трябва да направите една торба, през която иглите да не проникват, защото тия игли така на гърба не се носят. Много от страданията мязат на игли. Знаете, иглите са потребни. Сто игли по два лева, те са двеста лева. Който не знае, ще каже: „Да се освободя от тия игли." Пък хората навсякъде питат за игли, казват: „Имате ли игли?" Казваш: „Да бях знаел, пък аз ги хвърлих." Всичките хора казват: „Игли дайте." Три лева за игли могат да дадат, четири лева, пет лева. Това са 500 хиляди лева.

Та има нови положения. Сегашният живот на онази раса, която иде, хората на любовта идат сега в света, те ще бъдат малко по-другояче устроени. Тия хора се отличават по това, че те ще виждат и отзад, както виждат и отпред. Те може да виждат, когато Слънцето изгрява, навсякъде може да виждат, когато Слънцето изгрява, навсякъде може да виждат – и на изток, и на запад. Няма да се обръщат, когато залязва. Ще знаят къде изгрява и къде залязва. Те ще го виждат. Тия хора на шестата раса знаят всеки ден какво ще им се случи и всичко ще приемат на радо сърце. Те ни най-малко няма да се безпокоят, както ние се безпокоим от сиромашия или както ние се безпокоим от болести. Една болест, ако можем да я впрегнем на работа, знаеш какво богатство се крие в болестта вътре? Понеже ние не разбираме закона на болестта, болестта ще ни впрегне. Следователно, тя се ползува от нас, пък ние не се ползуваме от нея. Даже ние се плашим от смъртта. Ако впрегнеш смъртта, и смъртта може да се впрегне, тя е мощна сила, която за в бъдеще ще се тури на работа. Има борба между живота и смъртта. Тя разрушава, дойде животът, съгражда. Тя разрушава, животът съгражда, но винаги в живота има един плюс, той има надмощие. И животът взима от нейната сила и един ден смъртта ще отслабне. Тогава животът ще има надмощие. Казват, че смъртта един ден ще бъде вързана. Да бъде вързана смъртта, значи тя е отслабнала в своята сила. Сега, това е поетически казано. Но сега, като умира човек, какво трябва да прави? Един ден един мой познат ми разправи една своя опитност. Казва: Четох много книги теософски, окултни, за ясновидството разправят, но не мога да си представя какво нещо е ясновидството. Не мога да разбера как може човек със затворени очи да вижда какво има да стане. Един ден на обед се наядох и бях си легнал. Казва: Това става тук, в София. Заспал съм. Виждам, че спя, но разглеждам, виждам какво става. Виждам, че къщата е отворена, че един мой приятел има хотел „Македония" на ул. „Витошка", виждам, че тръгва, зная че иде при мене и казвам: Трябва да стана, да не ме намери, че спя. Леглото си виждам. Времето хубаво, ясно слънце, виждам всичките хора, пък виждам, че спя. Работите виждам много ясно, искам да стана, не мога да стана. Виждам, моят приятел наближава, виждам го как хлопа на вратата, мъча се да стана и не мога.

Много мъчно ми беше и най-после станах. Питам приятеля си, колко време се бавих да му отворя. Казва: Около три минути. Значи, след като хлопал, взело му три минути да влезе в тялото си, да се намести в своята къща, за да може да приеме своя приятел. Сега вие, ако може да се абстрахирате, не да заспите, но всички тия впечатления, които имате от физическия свят да ги отхвърлите от ума си, да освободите ума си, веднага пред вас ще се отвори един нов свят. Тия впечатления представят една мъгла. Ако вие чрез вашия ум тия впечатления може да ги отдалечите, веднага ще се отвори един пробив, ще видите един свят, който мяза на този свят донякъде, но ще забележите, че пада в една плоскост около 45 сантиметра над този свят. Това е пак едно наблюдение. Като една плоскост ще видите проектирана, всичко зелено, дървета зелени, но всичко е по-красиво, по-хубаво. Като се събудите, ще видите, че сте гледали, но къде е, не знаете, не е на земята, в този свят. Сега вие мислите, къде е онзи свят. Онзи свят е една по-тънка материя. И в другия свят има хора, и в другия свят орат, сеят, женят се, само че не се женят като нас. И те имат училища, само че техните училища се различават от нашите. Аз понякой път уподобявам разликата както гъсеницата и пеперудата. Гъсеницата ходи, лази по земята, качва се, яде листа, а пък пеперудата се храни не от тия листа, а от цветовете, тя има хобот и смуче от соковете на цветята. Казвам: Тия същества са по-умни, те се ползуват от соковете, а другите от листата. Те са само по два крака, ние имаме много крака. Аз считам, че всяко желание е крак. Имаме хиляди желания, то са хиляди крака. Според мене желанията, това са крака. Много желания има човек, многокрак е той. Човек трябва да има само едно женско и едно мъжко желание. Или да ви го кажа другояче: Едно мъжко желание значи да имаш едно желание на ума, само умът да мисли и да имаш едно желание на сърцето, което да оценява нещата. Любовта е, която оценява нещата. Умът е, който отличава тия желания. Всичко в живота си има свой вътрешен смисъл.

Сега, за да се повърнем към реалното. Този живот как ще го използувате? От този живот трябва да се създаде бъдещият живот. Туй, което е вярно за индивида, вярно е за дома, за обществото, за цялото човечество. Животът не е нищо друго освен отношението, което съществата имат, което разумните същества имат. Отношението, което безброй разумни същества имат, то е физическият свят, то е духовният свят, то е Божественият свят – отношение на разумни същества. Следователно, тия същества и техният свят според техния ум се различават. Различава се и светът, в който те живеят. Ако влезете в един европейски град, ще видите, че е добре устроен и домовете са добре построени, улиците чисти. Ако идете в един източен град, ще видите, че не е така хубаво построен. Там не са обърнали толкова внимание на домовете, обърнали са внимание на храмовете, а обикновените жилища не са толкова хигиенични. В западната култура се

обръща по-голяма култура на жилищата. И храмовете, и жилищата трябва да бъдат еднакво построени. Но да дойдем до онова, което вас може да ползува. Вие, например, никога не сте се спирали да мислите, какво съставя музиката. Ако е някой стар, казва: „Аз, старият човек, какво (ме) интересува музиката?“ Старостта е детрониране. Старият човек, след като се детронирал, слязъл до музиката. Затова остарял. Според мене има мелодии, с които човек може да се подмладява. И в съвременната музика да ви дам едно определение. Според мене мелодията е любовта на човешката душа към Бога. А хармонията е отговорът на Бога към човека. Хармонията е отзвук на Бога. Мелодията е на един глас, Бог ни отговаря на четири гласа, цял един оркестър. Той не говори с оркестър, че да го чуем. Понеже отдалече говори Господ, говори чрез тази хармония, за да можем да го чуем. Понеже Господ е много деликатен, аз колкото и тихо да пея, мелодично, като пея в душата, Господ ме чува. Значи, пей на Господа тихо, за да те чуе, за да ти отговори Господ в хармония. Сега по(ня)кой път в нас се явява желание да знаем. Но знанието трябва да помага на нашия растеж. Ние трябва да растем. Всеки ден моята глава трябва с една десетохилядна от милиметъра да се разширява. /Показва слепите очи./ Всеки ден моето тяло с една стохилядна част от милиметъра да се разширява, разширение трябва да стане. Ако не стане туй разширение, няма прогрес. Прогресът седи в една вътрешна придобивка, която ние трябва да имаме в себе си. Казвам тогава: Тъй, както изявяваме любовта само към някого. Че онзи, когото вие обичате най-първо ще ви изпее, ако е поет, ще създаде два куплета заради вас. Имаме един наш приятел, той казваше на своята възлюблена: „Сестра, ние сме лика-прилика, като два стръка иглика.“

Казвам: Ако един ученик види учителя си и веднага ако в него не се събуди мисъл, да мисли, той не е видял учителя си. Ако е един учител, след като види своя ученик, ако в него не се появи желание да му предаде нещо, и той не е видял ученика си. Ако една жена види един мъж и в нейното сърце не се зароди любов да му направи услуга, не е видяла мъжа. Ако един мъж види една жена и ако в него не се зароди едно благородно чувство, и той не е видял жената. Хубавото в любовта е, че любовта трябва да роди нещо. В любовта се проявява Бог. Ако ние във всеки случай не дадем условие Бог да се прояви, ние правим престъпление. Престъплението не е нищо друго, освен, че ние не сме дали условие на Господа да се прояви. Ако Той се прояви, това е за Неговата слава и за наша слава. Всеки, който е дал условие да се прояви Бог, ще получи безброй благости. Сега всичките хора ги е страх от любовта. Неразбраната любов прави пакости. Разбраната любов прави всичките блага в света. Аз ви проповядвам за онази разбрана любов, висша любов, която носи щастие със себе си в света. Някои казват: Остаряхме. Искат да умрат, че да

дойдат да се преродят. Ще се научите да пеете. Тогава аз бих ви изпял една песен. Наместо да кажеш: Господи, аз остарях, защото не Те разбрах, ще кажеш: Господи, аз ще се подмладя, ще върша Твоята воля. Щом кажа: Господи, аз остарях, понеже не Те разбрах – погрешката е там. Щом не разбираме Господа, всички ще остареем, ще побелеят главите ни. Има една коса, която и след като побелее е пак така нагърчена. Има коса гладка. Аз бих желал не само белите коси, но и черните коси да са гладки. Какъвто и да е цветът, да не е нагърчен. Туй набръчкано не е хубаво. Сега много обичат набръчканите. И то е хубаво, аз го тълкувам, че е хубаво. Набръчканото показва еволюцията на човека. Туй набръчкване показва спирално. Всеки конец показва пътя, по който еволюцията е вървяла. То е право. Ако така разбирате, съгласен съм. Щом видя някой набръчкан, казвам: Това е еволюцията.

Сега да дойдем до практическото. Човек, щом престане да пее, остарява. Станеш сутрин и благодари, пей. Кажи: „Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на земята да уча. Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на земята да проявявам доброто, което е вложено в мене. Благодаря ти, Господи, че си пратил да проявя своята сила, която Ти си ми дал. Благодаря ти, Господи, че си ме пратил на земята да помагам." Вие станете сутрин и се оплаквате. Оплаквайте се после, вечерно време, преди да заспиш, оплачи се. Но сутрин, никакво оплакване. Сутрин като станеш, весел да бъдеш. Вечерно време имате право да се пооплачете, понеже има набрана опитност, но сутринта като станете, дигнете си очите, благодарете, запейте си: „Благодаря ти, Господи!" Аз си пея вътре, няма да ме чуят отвън, аз пея вътре. Има едно пеене в причинния свят, като се дигнете. На физическото поле има и във висшите светове има музика, и в света има музика. Египетската музика се отличава, че те са започнали с тона „ми". Седем начина на деление имали. Те са били свързани с духовния свят и по-голяма чувствителност са имали. Индусите четири тонирания са имали. Устройството на тяхното пеене е било друго. Те са били свързани с умствения свят. Те се вглъбиха в тия малки подробности, с които не можаха нищо да постигнат в музиката. Сега вече европейската раса, бялата раса, развива в музиката хармонията. Развива туй, което хармонията раздава, не мелодията. Те развиха мелодията във висша степен, техните песни са много мелодични, но хармония много малко развиха. Когато в западната музика мелодията е по-слаба, хармонията е по-силна. Оркестри до 120 души, може би за бъдеще да бъдат до 200, 300, 400, 500 души. Колкото повече хора има в един оркестър, толкова по-добре. По-голямо разнообразие. Казвам: Има една музика в предната част на челото, дето има 25 хиляди нишки, настроени както нишките на едно пиано. Някои са дълги, други са къси. Те образуват 25 хиляди тона. Сега, ако вземеме първия тон, основния тон, 32 трептения, последния, 25 хилядния тон, ако

помножите, може да видите колко трептения ще има, според математиката. Тази музика има 25 хиляди тона. Следователно, при тази музика са възможни много работи, които не са възможни при обикновената музика, не могат да останат. При такава една музика, ако аз пея горе, може да накарам в няколко часа, в два дена да накарам една форма да изникне, да израсте много бързо и да даде плод. Но аз трябва да похарча нещо от себе си. Успехът в живота зависи от онази интензивност, от онази музикалност. Защото музиката е едно благо от Бога. Колкото ние сме по-близо до любовта, толкоз музиката е по-силна. Колкото музиката е по-силна, толкова нещата са по-възможни. Тогава нещата стават с най-малко разноски. Аз съм привеждал този пример. Отива една млада певица в Ню-Йорк при един богаташ, банкерин, който минавал за много скръжав. Тя влиза вътре, покланя се и му изпява една песен: „Дом, дом, сладък дом.“ Като му изпяла песента, банкеринът се разположил, казва ѝ: „Какво ще заповядате?“ Казва: „Ако обичате да ми дадете 25 хиляди долари.“ – „На ваше разположение съм.“ Изважда парите и ѝ дава. Казва ѝ: „Пак заповядайте, аз ще ви услужа.“ Тя изпява една песен и той ѝ дава 25 хиляди долара. Ама пее. Не мислете, че като сгрешите, вие може да пеете. Като пееш, да бъдеш израз на цялото небе, дето се изразява в твоето лице. Трябва да излиза онази сила, очите, ушите, устата, навсякъде трябва да блика светлина. Всичко в нас трябва да бъде музикално. Казвам: Бих желал всички да бъдете така музикални. Туй ви пожелавам. Кога ще бъде? Пожелавам ви го, че когато стане. Все ще стане някога. Тогава ще се подмладите. Сега, като ви пожелавам, виждам, че някои се усмихват. Аз бих желал някоя стара сестра, която е остаряла, да си представи, че е мома на 19 години и че пее на един млад момък. Вас ви се вижда това смешно. Когато старата сестра пее така, тогава е безкористно. Представи си във въображението. Тогава старата сестра ще даде подтик на младата. Тази стара сестра ще каже: Защо аз да не мога да пея? Ще създаде един подтик. Аз забелязвам, мнозина идат, които са недоволни от живота, казват: Остаряхме. Младите казват, че те не са намерили място, как да живеят. Бъдете доволни от онова, кое Бог ви е дал. Прегрешението е от наша страна в сегашния живот да мислим, че ние не сме даровити. Погрешно е. Всеки един от нас Бог му е дал повече, отколкото трябва. Ще разработвате. Един господин прави следните изчисления. Казва: Ако всичкото знание, което имаме сега на земята, може да се напечата на 90 тома като Библията и като напечатаме това знание, в мозъка на човека ще остане място за още 900 такива тома. Ние едва сме започнали. Такива възможности има в нашия мозък, може още 900 такива книги да се напечатат. Какво широко поле за работа имаме. Казваш: Какво да правя, не ме благословил Господ. Не, зная, че Господ ме е благословил. Трябва да Му благодаря. Вижте колко хубаво Слънце изпрати. Тази сутрин беше начумерен, понеже не разбираме, сега пак се позарадва времето. Господ казва: Тия деца ги

обичам, но са много своенравни. В добър смисъл, обичат да се занимават с туй, което не им е работа. Спрял се младият и мисли, като умре, кой ще го погребе. Аз ви уверявам, младите ако живеете както аз ви проповядвам, няма кой да ви погребва. Но като дойдете, с колесница ще се качите нагоре като Илия. Ще оставите стария кожух, ще го напуснете и с колесница ще идете в другия свят. Казва: Кой ще те погребва? – Казвам: С колесница ще идете. Досега колко пъти са ни погребвали, нас ни дотегна. Колко пъти вас са ви погребвали с обикновени колесници. Заслужава един път в живота да пътуваш в пространството с Илиевата колесница.

Всеки, който не дигне своя си кръст, всеки, който не изучи Божиите блага, всеки, който не изучи музиката, която се преподава, който не оцени своите дарби, той не може – казва Христос – да ми бъде ученик. Всеки, който дигне своя кръст да оцени на земята, трябва да направим този живот приятен. Аз често съм правил опити. Правил съм изследвания с някои хора. Аз минавам за много добър човек. Две мнения има за мене. Че съм много добър и че съм много лош. Аз поддържам мнението, че съм много добър. Много добър съм по това, че мисля, че много малко зная. Макар че много зная, пак мисля, че малко зная всъщност. Понякой път правя изследвания. Аз, добрият, в мене се породи едно чувство упорито, неотстъпчиво, като че не иска да се подчини на нищо. Казвам: Не съм аз, откъде е дошло туй? Започвам да търся, търся, намеря една жица отнякъде, виждам дошло или от юг, или от изток, или от запад отнякъде, изчислявам, измеря километрите 10, 15, 20, 100, 1000 километра дошло. Дето е по-близо иди-дойди, справям се по-лесно, но тези на хиляда километра, проверявам дали това е вярно. Намирам туй упорито същество, което не може да учи. Искам да се занимавам с нещо, то вътре в мене казва: Не искам да уча. Ида, намеря го, занеса му някой подарък, кажа му сладка дума, разположи се туй същество. Върна се и аз съм разположен. Като изменя неговото състояние отвън, ще се измени и моето състояние. Всички ще се стремите всеки един да измени състоянието на едно същество, което му препятствува. Ние говорим: Да се преродим. Помоли се на Господа да се измени, защото ако не се измени неговото състояние, и нищо не може да придобия. Ако един земеделец не изоре почвата, не изхвърли всички буци, ако не посади своето семе, какво ще му даде? Всички упорити хора в света, които са препятствие, те са почва, върху която може да посадите вашите семена и те ще бъдат полезни. Христос, като дойде на земята, каза: „Докога ще ви търпя?“ Казва: „Син человечески няма де глава да подслони.“ Но при все това имаше вяра в Господа. Ако дойде Христос, ще види, че онова, в което Той вярваше, то се изпълни. Близо две хиляди години, след 19 века най-малко 550, 600 милиона хора вярват в туй, което той проповядваше. Та казвам: Христос като дойде в света, Той иде да проповядва на хората. Като дойде Христос,

Той ще проповядва любовта не както аз проповядвам, Той ще я проповядва по-добре от мене, няма съмнение. Как хората трябва да живеят по любов. Преди две хиляди години той ги учи как да се спасяват от греха. Сега ще ги учи как да се обичат, как да учат. Сега е време за учение. Я да се създаде един хор от любов между вас, всеки, който пее, да пее от любов, той да е самостоятелен, да е свободен, като пее, с въодушевление да пее. Онзи диригент да дава такт полекичка, да има любов между диригента и хористите, той в центъра с пръчицата само ще маха с ръка. Вие ще ми възразите, ще кажете: „Можем ли да бъдем такива музиканти, може ли така да се пее?“ Аз мога да направя един опит. Може да се пее, но трябва един стимул. И на най-немузикалния от вас, който не е музикален, който казва, че от него няма да стане музикант, да му определим първите три месеца по сто наполеона на месец. Вторите три месеца по двеста наполеона, следните три месеца по триста, да увеличаваме. Аз ви казвам, в три години отгоре този човек, той ще забрави, че не може да пее. Ще каже: „Мога да пея, пари са това, ще пея.“ Премахне страха, ще пее. Казва: „Не мога.“ Значи парите могат да направят човека да пее. Че тогава може и любовта да стане като стимул. Необходима е любовта в света, да се създаде едно хармонично общество. Всичките тия противоречия, които сега съществуват, те са немузикални. Както е нашият живот, както ние живеем, имаше много груба музика в миналото. Музиката в начало беше много хубава, но после дойде езотическата музика и оттам насетне имаме изопачена музика, как ги наричат тия, шлагери ли? Първоначалната музика трябва да се възстанови. Затуй е необходимо да слушате някой познат, който свири; идете да слушате някой музикален човек. Спирайте се при всеки, който е роден музикант да слушате, придава се нещо. Защото музикалното чувство се подхранва. Ако музиката не я поддържате, музиката е свързана с доброто, с правдата. Аз считам музиката е вътрешното изражение на любовта. Музиката е едно изражение на Божията Мъдрост. Музиката е едно изражение на Божията истина, едно външно изражение на трите сили, които са свързани с трите свята. Ако така разбираме, тогава може да се пее. Имаш една мъчнотия, тя е поставена на една мажорна гама, започва с „до“, най-ниския тон, който едва можеш да го вземеш. Ще ѝ пееш. Ако пееш на болестта и ако можеш да подигнеш гласа си на три октави, болестта ще изчезне. Значи да пееш в първата октава, във втората и горе в третата. Когато един тенор вземе горно „си“, най-високия тон, всичката публика ръкопляска. Казват: Голям талант е. „Си“ взел, най-високият глас на тенора. Ако вземе най-ниския тон, не му ръкопляскат, казват: Талант, сила има, гений. Та казвам: В нашето усилие в музиката да вземем най-високите тонове, в усилието да направим едно велико дело, то е музика. Всяко велико дело е музикален тон. В нас да проявим най-великата добродетел, то е най-високият тон, който можем да вземем в тази част, която пеем. Никой не трябва да се

срамува. Да проявим онази, мощната любов в света, най-високият тон, до който нашата душа може да се подигне и тогава ще се образува един трепет около нас, който ще бъде благотворен заради нас самите и за публиката. Онзи човек, след като пее, всички ръкопляскат. В този тенорист има смисъл.

Казвам: Вярата без музика не може да се реализира. Любовта без музика не може да се реализира. Всички ония работи, в които музиката не влиза като фактор, те изчезват. Там, дето е музиката, всичко е постоянно, то е един непрекъснат процес в природата. Благодарение на тази музика всичко в природата се проявява. Трябва да ви се отворят ушите да видите какво пеене има, когато дърветата цъфтят, какво пеене има в дървото вътре. Понякой път ония, хубавите извори, които извират, да чуете каква музика има в тях. Не само това, но и светлината, когато сутрин изгрява Слънцето, когато слиза светлината, има най-хубавата музика. За в бъдеще хората ще чуват тази музика, цели оркестри из пространството. Съвременните глухи хора казват: В този мъчителен свят защо съм дошъл, в тази плачевна юдол. За глухите светът е плачевна юдол /долина/. За тия с отворените очи е Царство Божие. За онези, които са неми, земята е плачевна юдол, за онези, които говорят, тя е Царство Божие. Да каже: Братко, колко ви обичам, аз съм готов всичко да направя за вас. Много си добър. Колко добър те родил Господ, какво лице имаш, какъв глас имаш, я ми изпей една песен, аз ще те слушам хубаво. Този човек веднага ще му се отвори сърцето. А пък сега ще каже: Колко си грубиянин, какъв нехранимайко си. Това не са музикални работи. Музикално трябва да се говори в света. Интонация трябва да имаме. Като говорим, да се спрем, да знаем, че пред Господа седим. Трябва да имаме онази вътрешна мекота, приятност на гласа. Като се спреш, да знаеш, че седиш пред едни същества, които говорят хубаво, разумно, много са снизходителни. Ще гледаш по възможност на доброто, което може да говориш. Ще говориш разумно, не със страх, но с любов. Ще кажеш, ще ме извините, най-хубавото в мене, което можах да направя, направих. Ще ви бъда много благодарен, ако ме научите. Много ще бъда радостен, ако ми кажете нова идея, някаква нова мисъл, ново чувство в мене. Ще ви благодаря, ще благодаря на Господа за хубавото Слънце. Да благодарите на Господа, че аз съм пред вас и аз му благодаря, че вие сте пред мене. Казвам: Господи, много добри са твоите деца, много добре ме слушаха, очите им са много весели, добре вървят. Не смея да кажа другото. Ако кажа нещо лошо, ще компрометирам себе си. Пък и правото е, аз виждам, че Бог ви е одарил, виждам във вас много хубави работи. Много сте одарени, не ударени, гениално сте надарени, но още в третата степен. Гениални в трета степен. Ще бъдем едно с гениите на света.

Та ви пожелавам на всинца ви да се занимавате с музика и да ви бъде като

стимул в живота и всичко онова, което желаете, постепенно ще се постигне.

Благословен Господ.
Добрата молитва.

21-ва неделна беседа от Учителя,
Държана на 20 февруари, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев

1938_02_20 Единствената връзка
Утринно Слово

ЕДИНСТВЕНАТА ВРЪЗКА

Размишление

Ще прочета 3-та глава от Евангелието на Йоан.

„Ако не се роди някой изново, не може да влезе в Царството Божие.“ Думата „изново“ подразбира от вода и дух. Ето един въпрос, който навремето още беше неясен, даже за един от видните израилски учители. Той запита Христос: „Как е възможно втори път да влезе човек в утробата на майка си?“ За някои вярващи този въпрос е ясен, а за други – не е. Последните се питат как е възможно човек да се роди втори път? Как е възможно едно яйце да се снесе втори път? Същото яйце няма да се снесе втори път, но то може да се измъти. Снасянето е раждане по плът, а измътването – раждане по дух. Остане ли яйцето да чака за второ снасяне, смърт го очаква. Най-много след два–три месеца то ще се развали. Яйцето не е същественото, друго нещо има в него – зародишът. И човешкото тяло не е същественото. – Защо? – Защото излезе ли от него животът, то е осъдено на гниене и разпадане. Наистина, чудно и дивно е създаден човек. В природата няма по-съвършена машина от човешкото тяло. То е най-съвършеното предприятие. Човек е дошъл на земята с единствената цел, да изучава физическия свят. Затова му е необходимо тяло. Без тялото физическият свят ще остане неразбран.

Ще продължа по-нататък. Човек трябва да живее не само на физическия свят, но и в духовния. Обаче той не може да влезе в духовния свят с физическо тяло. И пилето не може да влезе в живота с черупката си. То трябва да я напусне и така да влезе в новите условия – в живота. И човек, като влиза в духовния свят, съблича физическата си дреха и се облича в нова – духовно тяло, още по-чудно и съвършено от физическото – черупката на неговия физически живот.

„Роденото от плътта, плът е; роденото от духа, дух е.“ Мнозина мислят, че като вярват, ще влязат в духовния свят. Казано е: „Повярвай в Господа и ще бъдеш спасен“. Това се отнася само до физическия свят. Тук ще бъдеш спасен. С тази вяра не можеш да влезеш в другия свят. Ако само вярата спасява, Христос нямаше да каже: „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие“. Докато си на земята, ще изучаваш петте сетива, но не само като физически възможности. Те имат и друго предназначение. Те са врати за съобщаване с други пет свята.

Окултистите твърдят, че човек има 12 сетива, т.е. 12 врати за съобщаване. Обаче сегашният човек си служи с пет сетива, чрез които се съобщава с природата. Засега останалите седем врати са затворени за него. Чрез очите си човек възприема светлината, която го запознава с външния свят. Без тях светлината ще остане неразбрана за него. Чрез ушите си човек се свързва с разумния свят. Така се създаде говорът, речта в него. Чрез носа, чрез обонянието човек се свързва с особен свят. Отнемете обонянието на човека, да видите какво губи той. Чрез устата, т.е. чрез вкуса, човек се свързва с един голям свят, в който взимат участие и петте сетива. Първо, очите поглеждат и пожелават. Така Адам и Ева видяха красивия плод на забраненото дърво и го пожелаха. Вкусиха от него и сгрешиха. Значи яденето е първата причина за грехопадението. Първият професор на знанието – изкусителят, дойде при Ева и започна да говори: „Ако ядете от плодовете на това дърво, ще станете божества, учени хора, господари на света. Всички тайни в природата ще се разкрият пред вас“. Ева повярва в думите на своя учител: яде от плода на забраненото дърво, а след това даде и на Адам да го опита. Така първият човек се раздвои. Първата заповед, която Бог даде на Адам, беше за послушанието. Грешката на Адам се заключава в това, че той не предаде тази заповед на своята съкласничка – Ева. Грешката на Ева се заключава в това, че като прие заповедта на змията, толкова умело я предаде на Адам, че той я прие без никакво възражение. Адам повярва на думите на Ева и каза: „Наистина, Бог ми заповяда да не ям от плодовете на забраненото дърво, но навярно не съм Го разбрал правилно. Щом ти яде от този плод, и аз ще ям“. Сега и вие ме питате: „Да ядем ли?“ – Ще ядете, но не от плодовете на забраненото дърво, не от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Щом се намериш под това дърво, ще постиш. Под „пост“ разбирам да не ядете от плодовете на забраненото дърво, а да ядете от плодовете на дървото на живота. Казвате: „Глупава жена била Ева, една змия да я излъже!“ – За Ева казвате, но вие и до днес още ядете от същото дърво. Адам и Ева излязоха от рая и още не могат да се върнат там. Ангел Господен стои на райската врата, с меч в ръка и пази, никой да не влезе вътре и да яде от плодовете на дървото. Едно дърво остана за хората – дървото за познаване на доброто и злото. И до днес всички ядат от него.

Беден човек минава край това дърво и поглежда към него. Там са закачени хубави дрехи, обувки, пашки. На друг клон – ризи, връзки, различни украшения – пръстени, гривни, часовници. На всеки предмет пише: „Ако се домогнеш до мене, велик човек ще станеш, ще се ползваш с почести и уважение“. – Така ли е всъщност? – Аз ви говоря на ваш език. Поглеждаш към тези предмети, пожелаваш ги, но си казваш: „Пари нямам, те струват скъпо“. – И пари ще се намерят. – „Как?“ – Ще откраднеш от баща си, от приятеля си или от касата на учреждението, където работиш. Или ако си

мома, ще пожелаеш богат момък, да те осигури, княгиня да те направи. – Бог, Който те създаде, не те направи княгиня, та един момък ще те направи княгиня! Или ще се ожениш за цар, царица да станеш. Тежко ти и горко! Като се ожениш, слугиня ще станеш, нищо повече. – „Силно казано е това." – Ти ще се караш с жена си, ще я използваш като робиня и тя, от своя страна, ще те накичи с епитети „простак", „говедо". – „Аз мислех, че си благороден човек, много съм се лъгала. Като те наблюдавам, не намирам нищо благородно в тебе. Ти нямаш нито сърце, нито ум."

Запитаха Христос: „Трябва ли човек да се жени, или неженен да остане?" Апостол Павел говори за отношението на човека към църквата. В това той разбира отношението между човешкия дух и душа. Ето едно правилно съчетание, правилна женитба. Правилно разбиране е нужно на човека. Женитбата е сериозен въпрос. Ако не разбираш предназначението на очите си, в тебе ще се роди едно противоречие, едно изкушение. Ако не разбираш предназначението на ушите си, в тебе ще се роди друго противоречие. Ако не разбираш предназначението на устата, на езика си, няма да можеш да говориш правилно. Всяка дума трябва да се постави на своето място. На големи противоречия се натъкваш, ако не можеш да виждаш, да слушаш и да говориш правилно. На това, именно, се дължат недоразуменията в живота. Един млад момък среща на пътя си старец, възседнал на магаре, и го запитва: „Дядо, къде си ходил?" – „Както виждаш, синко, купих си калпак." – „Добре ли си, дядо?" – „Хубав, лош, купих го вече." Както виждате, дядото не чува добре и отговаря неточно на въпросите. Дядото си мисли само за калпака, а момъкът иска да знае къде е ходил. Младият представлява живота със своите навици, а старият представлява миналия живот с наслоените навици в него. Всеки човек едновременно е и стар, и млад. Младият пита какво трябва да се прави, а старият казва, че трябва да се яде. Ще ядеш, хубаво ще ядеш, но и хубаво ще работиш. Много работи ще правиш на земята: ще се жениш, ще отглеждаш деца и ще уреждаш земния си живот. Младият, обаче, се интересува от съвсем други работи, а не от тези на стария. Днес аз ви говоря за вътрешния живот, защото ако живеете само по външен начин, ще се натъквате на заблуждения. Според сегашното си развитие повечето хора са на сцената на живота, където играят ролите си. Ти си актьор, играеш роля на цар, на съдия, на генерал. Какви роли не си играл на сцената! Като видиш публиката пред себе си, ти още повече съзнаваш ролята си на цар. Метнеш царската мантия на гърба си, разхождаш се с нея, мислиш, че наистина си цар. Колко трае твоето царство? – Най-много два–три часа, докато трае представлението. Щом слезеш от сцената, станеш обикновен човек. Ако и след това си въобразяваш, че си цар, и почнеш да заповядваш наляво и надясно, ти ставаш посмешище на хората. „Искам да бъда цар!" – Всеки може да бъде цар – на себе си. Не е ли хубаво

това? Да управляваш триста милиарда душички! Знаете ли какво богатство е това? Триста милиарда разумни душички се събрали на едно място и образували човешкото тяло. В каква хармония, в какво единство живеят тези души! Каквото потърсиш в себе си, всичко можеш да намериш. Ако искаш да се жениш, в тебе има вече институт за женитба. Тези душички са разрешили въпроса преди тебе. Те са видни професори. Искаш да изучаваш музика. Ще се допиташ до разумните души в себе си, те са разрешили и този въпрос. Ще ги питаш какво да правиш и те ще ти отговорят. Мнозина питат: „Защо говори учителят за женитбата? Кого ли има предвид?“ – Никого нямам предвид. Според мене всички сте женени и то така, както не трябва да бъде. Който е женен по този начин, ще бъде наказан. За сегашната ви женитба всички ще бъдете наказани. Няма да остане нито един ненаказан. Аз не изключвам и себе си. Онези, които ме родиха, и те са се оженили по неправилен път. И досега още не мога да изправя техния живот. Като се връщам назад, виждам, че този-онзи, макар и добри хора, не са живели добре с жените си. Онази, която ме е родила – плътта, моята майка, е била неграмотна, не е знаела да чете, но е била умна жена. Плътта е, която не знае да чете и не разбира Божия закон. Следователно, като се говори за майката, разбирам плътта. Тя създава всички недоразумения. Това е отвлечена област. Изобщо, земният живот е пълен с противоречия. Един ден, като излезете от този живот, от границите на земята и влезете в другия свят, и там ви чака митница, наречена чистилище. Като спреш на митницата, каквото носиш, всичко ще ти секвестират. Няма да ти оставят нито една частица от материята. – Защо? – Защото не е позволено да се пренася нито една материална частица в духовния свят. Не може да пренесеш в другия свят даже една микроскопическа част от етера. Всичко материално ще остане на земята и ти ще влезеш в другия свят беден, гол и бос, като блудния син, даже и рожкови няма да ти дават. При това положение ще бъдеш готов да отидеш при Баща си.

Днес всеки се стреми да запази своето тяло, да прекара по-дълго на земята. До колко години може да го запази? Един го запазва до 120 години, друг – до 60–70 години. Колкото и да пазим тялото си, един ден ще заминем за другия свят. Сега, като ви наблюдавам, виждам колко сте нетърпеливи. Всички се оплаквате, че сте бедни. Не е вярно това. От мое гледище няма бедни хора на земята. – „Искам да бъда добър.“ – Няма лоши хора на земята. Ако отсега нататък бъдете добри, вашата работа е загубена. – „Ама искам да бъда умен.“ – Ти си умен, добър, но трябва да проявиш доброто и разумността си. – „Искам да бъда силен.“ – Ти си силен, но трябва да проявиш силата си. Всичко, което е вложено във вас, трябва да се прояви. Ако не го проявите, вие носите отговорност. Представете си, че идвате при мене да искате нещо. Казвате: „Направи ми една услуга, дай ми десет лева

на заем“. Ако ви дам даже 100 и 1000 лева, изпълнил ли съм Божията воля? Ако съм ви нахранил, ако съм ви задоволил жаждата, ако съм ви облякъл и обул, това струва повече, отколкото ако съм ви дал една сума. Питам: Какво отличително качество прояви Христос, като дойде на земята? Какво даде Той от себе си? – Той каза: „Син Човечески дойде на земята да донесе живот“. Той каза още: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си“. Как ще разберете тази мисъл? Аз правя следното сравнение: Крушата ми казва, че ако не ям от плодовете ѝ, няма да имам живот в себе си. Ябълката казва същото. И житото казва: „Ако не ядете от моя плод, няма да имате живот“.

Ново разбиране е нужно на човека. Обаче за това се иска постоянна, непрекъсната любов към знанието. А това подразбира, първо, любов към Бога. Който има будно съзнание, само той познава Бога и всякога се допитва до Него. В това отношение той е като ученик, който постъпва в училището. Какъвто предмет или изкуство изучава, той не може да напредва без съветите на своя учител. И Христос казва: „Както ме е Отец научил, така постъпвам“. Ако Христос се е учил, какво остава за нас? Той казва: „Както аз възлюбих Отца, така и вие трябва да Го възлюбите. Както аз изпълнявам волята на Отца си, така и вие трябва да изпълнявате Неговата воля“. Ще кажете, че Христос пое греховете на човечеството, следователно ще плати и вашите грехове. Колко пъти ще плаща за вас? Още 99 пъти да плати, вие нищо не се ползвате. Да мислите, че Христос вечно ще плаща за вас, това е евангелско разбиране. Спасението на човека е в Словото Божие. То служи като лек за тялото и като храна за душата. Словото трябва да проникне така в човека, че да не се нуждае от външен хляб. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето“. Словото е животът. Когато дойдете до този живот, между вас ще се създадат правилни отношения. Отиваш при един богат човек не от обич към него, а от интерес. Неговото богатство те интересува. И богатият не те обича, защото знае, че отиваш при него с користолюбива цел. Между богатия и сиромаха не може да има любов; между учения и невежия не може да има любов; между силния и слабия също не може да има любов. Силният не зачита слабия. Като го погледне отвисоко, той казва: „Слаб е този човек!“

Единствената връзка в света е Любовта, начало на живота. Тя свързва всички души. Където действа връзката на Любовта, там е истинският живот; там е истинското знание; там е истинската сила. В Любовта всичко е независимо. На земята нещата са в зависимост едно от друго. В зависимост ли е праведният човек в любовта си? Той обича едного, втори, трети – любовта му е независима. Има ли нещо лошо в това? Важно е, че неговата любов повдига душите. Някой обича кръчмаря. За какво го обича? – За винцето му. Какво допринася тази любов? Обичаш богатия за парите му.

Какво придобиваш от тази любов? Обичаш художника за неговите картини. Какво ще придобиеш от тази любов? – Все ще придобиеш нещо. Какъвто и да е подтикът на любовта, тя е причина за всички недоразумения. Това е според разбирането на хората. Щом двама души обичат парите, те непременно ще се скарат. Ако обичат една и съща нива, пак ще се скарат. Ако и двамата обичат една и съща жена, пак ще се скарат. Какво отношение има тази любов към хората, ако тя става причина да се карат? Как може да се освободи човек от нея? За свое оправдание мъжът казва: „На големи изкушения съм". И жената казва същото. – Така е: Мъжът е изкушение за жената, жената е изкушение за мъжа. Питам сега братята и сестрите: Как ще се освободите от изкушението на мъжа-брат и от изкушението на жената-сестра? Ако не можете да се справите с този въпрос, аз ще ви отговоря. Ако си мъж и отиваш при жената, и ти трябва да станеш жена; ако си жена и отиваш при мъжа, трябва да станеш мъж. – „Възможно ли е това?" – Възможно е. Това е най-лесната работа. Днес жените се обличат в мъжки дрехи. Значи външно въпросът е разрешен. Остава вътрешно да се разреши.

Какво представлява мъжът и какво – жената? – Мъжът е първият син на Бога, а жената – първата дъщеря на Бога. Въпреки това, мъжът казва: „Това е моята жена". А жената казва: „Това е моят мъж". – Откъде накъде са ваши? Кога става това? Бог пък казва: „Този е мой син, тази е моя дъщеря". Вие влизате в противоречие с Бога. Това са човешки изобретения, придобили право на господство. Така те едни други се заблуждават. Те проповядват за неща, които сами не знаят. Говорят за онзи свят, без те сами да са ходили там. Ама еди-кой си пророк описвал онзи свят. Да, преди хиляди години пророците са описали онзи свят. Сегашните проповедници четат какво са казали пророците и го предават на хората. Обаче те не са ходили там. От онова време до днес и онзи свят се е изменил. В онзи свят можеш да прекараш само един ден. Вечерта тялото ти ще се стопи, на другия ден отново ще се яви като плод, който до вечерта ще узрее. Като залезе слънцето, пак ще се стопи и сутринта отново ще се яви. Не става ли същото и с ледената топка? Щом изгрее слънцето, тя се стопява, водата се изпарява и от нея нищо не остава.

Каква е разликата между този и онзи свят? – В онзи свят лесно се освобождаваш от тялото си. В този свят се родиш, живееш 60–70 години и не можеш да се освободиш от тялото си. От твоите мисли и чувства тялото се покварява, придобива лоша миризма. Ако имате силно обоняние, ще усетите лошата миризма, която се отделя от човека. Не бихте могли да седите при него. Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство внасят смрад в човешкото тяло. И най-красивият човек крие в себе си голяма нечистота. След това ще казва, че Духът го посетил! Мислите ли, че Духът би влязъл в

нечистото жилище на човека? Той се отвращава от човешкия смрад. Обаче, когато Бог реши да изпрати Духа си в някого, цели пет–шест години Той го прекарва през чистене. Лесно се казва: „Духът е дошъл в човека“. Той може да те зърне само за момент, но усети ли смрад, веднага се отдалечава. Колко криви мисли, мъгливи чувства и неправилни постъпки има в човека! Един Божи служител проповядва за Бога на човека, а сам не вярва в Него; проповядва за Любовта, но иска да му се плаща. След това изисква почит и уважение от хората. Че как ще го уважават и почитат? Кого почитат и уважават? Почита се чистият извор, от който изтича живот. Ако си чист извор, от който изтича най-хубавата вода, всички ще те почитат и уважават. Как ще те почитат, ако си мътен извор? Ако си чист пшеничен хляб и даваш живот на хората, всички ще те почитат. Ако си мухлясъл хляб, кой ще те почита? Добре е да ви обичат хората, но още със ставането си от сън да опечете хляба си и след това да го ядете заедно с близките около вас. Не оставяйте хляба за другия ден. Давайте и на другите от своите блага, за да ви обичат. Ще кажете, че сухият хляб е по-хранителен. Аз не вярвам в това.

В какво вярвам аз? Вярвам в истината, не вярвам в лъжата. Вярвам в правото, не вярвам в безправието. Не вярвам в парите; не вярвам в къщите. Аз съм голям безверник, в човешки изобретения не вярвам. Същевременно аз съм силно вярващ. Вярвам във всичко, което Бог е създал. Ако с вашата вяра влезете в Царството Божие, веднага ще ви изпъдят. Ако аз вляза със своята вяра в Царството Божие, ще ми дадат първо място. Често слушам да казвате: „Знаете ли какво можем да направим ние?“ – Знаете ли какво аз мога да направя? Ако пожелая, нито един от вас няма да остане жив. Така мога да ви помета, че и дрехите ви да не намерят. Ще ви прекарам през огън, който нищо няма да остави от вас. Ако се приближите към мене с Любов, знайте, че аз съм човекът, който може да ви помогне. Ще кажете, че и дяволът има власт. Не, дяволът няма никаква власт над вас. Той е хитър, голям дипломат. Като дойде при мене, той започва да ме хвали. Казва: „Много добре проповядваш, всички са доволни от тебе“. – Само един не е доволен – това си ти. Много естествено, не е в твой интерес хората да вярват в Бога и да Го обичат. Продължаваме разговора. Дяволът казва: „Като те гледам, намирам, че не си като другите хора. Каква походка имаш! Нещо особено има в нея“. – Ако е за походка, твоята е още по-хубава. Величествена е твоята походка, царско, владетелско нещо има в нея. Като погледнеш нагоре, минаваш за светия. В това отношение аз съм доста прост, не мога да те постигна. Така се разговаряме с дявола и се разделяме приятелски. Той намира, че съм наивен, искрен и ми казва: „Докато имаш този ум, много ще страдаш“.

Два порядъка съществуват в света: човешки и Божествен. Има нещо хубаво

в човешкия порядък, но той е временен, има отношение само към земята. Той е порядъкът на позлатените работи. Божественият порядък е вечен, има отношение към бъдещето. Всички работи в него са чисто злато. Те са трайни, никога не се изтриват. Лесно се познават позлатените неща от златните. Първите траят няколко месеца или години, според дебелината на онзи пласт злато, наслоен върху предмета. Щом се изтрие, отдолу остава простият, неблагороден метал, който веднага се окислява. Хитри са светските хора! Като видят, че някой не различава позлатените от златните неща, или простите от скъпоценнните камъни, лесно могат да го излъжат. За да не изпада в грешки, добре е човек да се посъветва с опитни хора, които разбират истинската стойност на нещата. Има начини, по които човек може да проверява нещата, да познае кое е Божествено и ценно и кое – човешко. Ако в ума ти влезе една Божествена мисъл, тя може да преобрази нещата: ако времето е лошо, тя ще го подобри; ако вали, дъждът ще престане; ако е облачно, небето ще се изясни. Има нещо в човека, което никога не лъже. Богат си, всички те почитат, имаш славата на света, но вътрешно не си доволен, липсва ти нещо. Ти чувстваш, че всичко, което имаш, е само позлатено.

Имаш хубави, елегантни обувки, но страдаш от живеница. Като стъпиш, веднага кракът те заболява. Облечен си добре, с хубави дрехи, но гръбнакът те боли. Имаш хубави очила, със златни рамки, но те болят очите, не можеш да се ползваш от тях. За предпочитане е да бъдеш обут с цървули, но да не страдаш от живеница; да си облечен в прости и чисти дрехи, но да имаш здрав гръбнак; да не носиш златни очила, но да имаш здрави очи. Мислите ли, че кожените и гумените обувки са хигиенични? Леки са гумените обувки, но те не са добри проводници на магнетичните и електрични енергии на земята. Те са изолатори на тези енергии. Ще дойде ден, когато човек ще носи обувки от енергиите на доброто, т.е. на добродетелта; ръкавици – от енергиите на правдата. Ще дойде ден, когато човешката уста и език ще служат изключително на Любовта. От всяка дума ще изтича Любов. Очите ще бъдат направени от материята на светлината и на Истината; ушите – от материята на Мъдростта. Такива очи и уши никога няма да се развалят. Отсега нататък ни предстои велика работа – да пресъздадем своите органи, да подобрим състоянието на своето тяло.

Сегашните разбирания на хората трябва коренно да се изменят. И вие, които ме слушате, трябва да се измените. Сега сте яйца, трябва да се излюпите. Може да се излюпите в някой инкубатор, а може и под крилата на квачката. Обаче, каквато е майката, такива са и децата. Ако е патица, патенца ще измъти; ако е пуйка, пуйчета ще измъти; орлицата орлета ще измъти, славеят – славейчета. Кога ще станете истински човеци? Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави“. Значи от Бога трябва да се

родим. От какъвто си излязъл, такъв ставаш. Ако си излязъл от богат, богат ще станеш; ако си излязъл от сиромах, такъв ще станеш; от учен – учен ще станеш. Всеки предава това, което носи в себе си. Ако излезеш от Бога, като Него ще бъдеш.

„Роденият от Бога грях не прави." „Роденият от плътта, плът е." Мъчно е да се роди човек. – „Та сега не сме ли родени?" – Всяка дума, която излиза от устата ти, се ражда така, както и ти си роден. Триста милиарда душѝ има в тебе и всяка трябва да се роди. Само тогава ти ще бъдеш роден. Ако половината от тях са родени, а другата половина не са родени, ти постоянно ще се смущаваш. Даже и трите четвърти да са родени, ти пак ще се смущаваш. Всички души до една трябва да бъдат родени. Тогава ще дойде денят на възкресението; тогава небето ще светне пред тебе и слънцето ще изгрее с всичката си светлина. Това значи роден от Бога. А тъй, роден от Бога, а вътрешно се мъчиш, това не е никакво раждане. Като се родиш от Бога, ти ще бъдеш щастлив, всякога радостен. Жена няма да те изкушава; пари и богатство няма да те съблазняват; слава няма да те съблазнява – нищо няма да те съблазнява. Навсякъде ще виждаш славата Божия, в душата ти всякога ще бъде светло и радостно. Каква по-голяма радост от тази, да виждаш слънцето? Спасението не е в слънцето, но то носи живот и радост. Мислиш ли, че парите носят спасение и радост? Парите, здравето са само резултати.

„Които чуят гласа Му, ще оживеят." Ето една трудна задача. Не само ти да чуеш гласа Му, но всичките ти клетки – на очите, на ушите, на носа, на устата, на ръцете, на краката, на всеки мускул, на всяка кост. Ще проповядваш на всички твои клетки да чуят гласа на Господа, да се newродят. Това е трудна задача! Като свършиш тази проповед, ще се обърнеш към сърцето, към ума и те да чуят гласа на Господа. Тръгнал си да проповядваш на хората, без да си проповядвал на себе си, без да си се обърнал към Бога. Пръв ти ще се обърнеш към Бога, пръв ти ще се newродиш, а после другите. В живота има много обърнати хора, но щом влязат в дома ви, първо кесията ви обръщат. Ако и ти обръщаш хората към Бога по този начин, това не е никакво обръщане.

Сега може да дойде заблуждението, че за да се newродиш, трябва да подариш нещо за Господа. Това не е newраждане. Ще убеждаваш хората да подаряват за Господа! Какво ще подаряват? – Божието. Не заблуждавай хората. Ще кажеш, че си учил хората. – Това, на което си ги учил, те го знаеха. – „Той ме научи да лъжа." – Ти го знаеше преди него. Лъжа е, когато именуваш нещата не с тяхното име. Опасно нещо е лъжата. Пазете се от нея! Опасно е даже да говорите за нея. След това трябва да се чистите. Даже като говоря за недъзите на хората, аз се цапам. Кажа ли за някого, че

е лош, пак се цапам. Затова казвам: Стани сляп и глух за недъзите на хората. Ако има нещо хубаво в човека, виж го. Дойде ли до лошото, нека той сам си го носи. И аз греша понякога, като се опитвам да ви обясня какво нещо е лъжата. Като говоря за нея, трябва да се облека в десет дрехи, да не ме засегне. Тя е по-страшна от радия. С ръце не се пипа. Като говоря за нея, ще си сложа ръкавиците на Истината, защото само Истината може да я пипа. Пипна ли я без ръкавиците на Истината, ръката ми ще изгори. По-добре е само ръката да отиде, отколкото целия човек. Не говори за нея, за да не попаднеш в нейната област.

Един селянин минавал покрай къщата на съседа си и видял, че жена му го биела, налагала го на общо основание. Той я молел да не го бие, обещавал, че ще я слуша, но тя продължавала да го налага. Като гледал, селянинът си казал гласно: „Ех, да ми падне тази жена, ще дам да разбере кой съм аз!“ Като чула заканата му, тя престанала да бие мъжа си, затичала се и право в двора на съседа. Качила се на крушата и там го причакала. Като се върнал в къщи, селянинът видял жената на крушата и я запитал: „Какво търсиш тук?“ – „Не ме ли познаваш? Аз съм твоята първа жена. Ей сега ще отида при жена ти и ще кажа, че не си честен човек.“ Той се видял в чудо и не знаел как да се освободи от тази беля. Веднага решил да обърне по мек начин с нея. Казал: „Слушай, съседке, аз сгреших, като мислех, че мога да се справя с тебе. Исках да помогна на мъжа ти. Твой мъж е, можеш да го налагаш, колкото искаш. Ти имаш право да възпитаваш мъжа си“. – „Добре, ще сляза от дървото, но ще знаеш, че мъжът и жената се възпитават взаимно.“ Ако умът не слуша сърцето и сърцето не слуша ума, работата не върви добре. Реалността на нещата не е във външната им страна. Оглеждаш се в огледалото, виждаш един човек – себе си. Отдалечиш се от огледалото, нищо не виждаш. Къде остана образът, реален ли беше той? – Това е реалност в огледалото. Казваш, че светът е лош. Това е външната лошавина в тебе. Казваш, че светът е добър. Това е твоето добро, проектирано навън. Значи ние сме направили света лош или добър. Виновно ли е огледалото, че светът е лош? Проектирай доброто навън и светът ще се оправи. Следователно не казвай, че си черен и че не трябва да се оглеждаш, но прояви своето добро и ще видиш, че си бял. Оглеждай се с доброто в себе си, а не с лошото. В огледалото може да видиш изразено и Божието Слово. – Кога? – Когато го носиш в себе си. Нека и ние станем тихи и спокойни, като тихата огледална повърхност на водата, за да може и Бог да се оглежда в нас. Той иска да бъдем чисти и добри, за да се проектира Неговият образ в нас. Това значи да станем като Бога. Ако Бог се проектира в нас, и ние ще бъдем като Него. Ако не се проектира в нас, ние ще си останем такива, каквито сме сега. Това подразбира Писанието под думите: „Чисти бъдете!“ Само така Божият образ ще се оглежда в нас. Това значи създадени по образ и подобие

Божие.

„Ако не се родите изново.“ – Ако не се родите от вода и дух. Водата трябва да бъде чиста, а Духът – светъл. Светлината трябва да се отрази в чистотата, за да се отрази Божият образ в нас. Тогава ще бъдем направени по образ и подобие Божие; тогава ще бъдем родени от Бога.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано на
20 февруари 1938 г., София, Изгрев.

1938_02_23 Богатство и сиромашия
лекция на Общия окултен клас

БОГАТСТВО И СИРОМАШИЯ

Отче наш.

Вие сега сте имали един инцидент. Един пример: Едно пчеларско дружество в Англия иска една царица да му изпратят. Пишат: „Царицата иде“. Това било във времето на кралица Виктория. В една малка кутия изпращат царицата. Целият град излязъл да посрещне царицата. Изваждат една малка кутия на това тържествено посрещане на една пчелна царица. Цял град излязъл да посрещне, царицата иде. Няма нищо. Има чудни работи. Всичките работи, които не ги разбираме са чудни, които не ги разбираме, мислим, че са чудни.

(Учителят чете една от темите за „Придобивките на сиромашията и богатството“.) Но на земята има двама души: най-добрият слуга и най-лошият слуга. Има и двама господари: най-добрият господар и най-лошият господар. По-добър слуга и по-лош слуга на земята от богатството няма и по-добър слуга и по-лош слуга от сиромашията няма. Мнозина от вас като говорите за богатството го вземате като господари. Казваш: „Да съм богат“. Защо искаш да бъдеш богат? – За да бъдеш господар. Пък няма нещо по-лошо да ти стане богатството господар. То е толкоз недоволно, че ти няма да имаш почивка ни ден, ни нощ. Богатството ще те тласка навсякъде, какво ли няма да направи от тебе. Ти ще замязаш на някой манекен, шапка ще ти турят, обуща, една дреха, друга дреха, та какво ли не. Ще те праща навсякъде. Ти ще пощурееш, какво да правиш. Господарят мисли какво да яде. Всички ще замязате на римски патриции, които пращали да събират езици от славеи за да си направят ядене. Та казвам: Богатството е слуга на мъдрия човек, на невежия господар. Щом се страхуваш от сиромашията, сиромашята ще ти стане господар. Сиромашията на умния човек е слуга, на невежия – господар. Ако се страхуваш от богатството, че го нямаш или че може да те напусне, значи ти е господар. В света само един господар да имаме. Да те пази Господ от двама господари. Един господар трябва да има в света за основа.

Сега един от вас е писал: „При сиромашията човек има възможност да се вглъби в себе си“. Въпрос е. „При богатството човек става щедър“. Въпрос е. „Може да осъществи своите желания“. Право е, как не. „Богатият много не се тревожи“. Въпрос е, най-много се тревожи. Външно богатият не се тревожи, но вътрешно. Прав е само, когато богатството е като слуга при мъдрия, тогава е право. Както и да се говори, се ще кажете: „Се си е добре човек да има един богат слуга, отколкото сиромах слуга“. Когато

господарят осиромашее, слугата като е богат, ще го кредитира. Когато слугата е сиромах, пък и господарят е сиромах, не може да се кредитират. Богатството за човека е един опит. То са условия дадени. И сиромашията е едно условие. Аз считам празната чаша сиромах, пълната чаша с вода наричам богата. В моя ум тази е идеята. Щом говоря за богатство казвам: Пълна чаша с вода. Сега вече хората обръщат внимание на външната форма на чашата, от злато ли е направена или от нещо друго. Всяка една чаша е форма за вода. Сега външно е водата вече, зависи каква вода ще туриш сам в тази чаша, от тебе зависи. Дали да се роди човек или да умре, не зависи от него. Да се роди човек, той не може да избере баща си и майка си. Как ще се роди зависи от баща му и майка му. И дето умира, пак не зависи от него. А да живее добре, зависи от него. Да подобри живота си, зависи от него. Понякой път ние се тревожим в живота си. Защо сме се родили, ние се тревожим и защо умираме, ние се тревожим. Не се плаши, че ще умреш. Никога не мисли, кога ще се родиш. Всичките тревоги идат, когато човек мисли: „Защо съм се родил?“ Родил си се да станеш богат. Това право ли е? – Не е право. Родил си се, за да станеш сиромах. Право ли е? – Не е право. То е твърдение. Но човек се родил за да живее един живот. Но животът носи две големи противоречия, големи страдания. И най-голямото благо носи животът. И двете са преплетени. Щом дойдеш в живота, непременно и двете блага ще дойдат, неизбежно е. Защо, как може да ти обяснят, защо животът носи две големи страдания, две противоречия, най-големите страдания и най-големите радости. Ако си учен, ще се разговаряш с радостите, пък за скърбите ще им намериш работа. Ако си от недоучените, от глупавите хора, се ще имаш работа със скърбите, със страданията, с тях ще се разговаряш. Запример, вие често се питате: „Защо съм сиромах?“ Как ще ми докажете, че вие сте сиромах? Какви са признаците на сиромашията? Чудна работа сега. Вие ще кажете: „Ами пари нямам“. Съгласен съм с вас, че човек може да има пари, но аз може да ви натоваря едно магаре със 70–80 кила злато, магарето богато ли е? Магарето съзнава ли, че носи 70–80 килограма злато, което милиони струва? То не съзнава дали е злато или камъни. Магарето усеща тежестта на работата, но какво е съдържанието, не усеща. Та казвам: То е понятието, което ние имаме. Най-голямото богатство, което човек носи, то е животът. Животът е богатството. Всички други неща са пособия, украшения на самия живот, само условия са те. Богатството е едно условие, сиромашията е друго условие. Ние разглеждаме въпроса другояче. Както сега хората го разглеждат, той няма разрешение, а се раждат всичките противоречия, които съществуват. Сега някои от вас седят и мислят, че са сиромаси. Лошото е там, че вие мислите, че сте сиромаси. Някой мисли, че е богат. Злото е там, че вие мислите, че сте богати. То е едно заблуждение, едно прегрешение спрямо Бога. Ние правим едно голямо прегрешение, като мислим че сме богати. За това, което имаме сега, способностите, доброто в

себе си, мислим, че сме богати, че имаме това-онова, то е престъпление. Значи трябва да вземеш една книга, обръщаш внимание на нейната подвързия отвън, не на съдържанието на книгата. Как е подвързана книгата, със злато, хубава, отлична книга, но мислиш само за подвързията. Книгата можеше да няма тази подвързия и книгата е пак ценна, защото ценността на книгата не седи в подвързията, но в съдържанието. Всеки един живот е ценен не за подвързията, но човек сам съдържа ценността. Богатството седи в онази непреодолима вяра, която имаме към Бога. В най-добрият смисъл. В онзи, който му дал живот. Като станеш сутрин няма по-хубаво нещо, какво голямо богатство е в света да мислиш за Господа. Не като станеш, да кажеш: „Какво да се прави сега?“ Какво ще се прави. Ако си при един лош господар, веднага ще ти кажа, какво ще се прави. Ще се пържиш. Ако си при един, който има да взема от тебе, какво ще правиш? Има да ти чете молитви. Ако си в училището при един лош учител има да те ругае, какво ли няма да ти каже, всичките епитети ще ти тури. Ще станеш невежа, будала, никаква дарба нямаш, много работи ще ти каже. Ще преглъщаш, като идеш ще се оплакваш. Питам сега: Какво ще ти каже учителят? – Ще ти каже будала. Една неразбрана дума. Невежа. Че какво лошо има в думата „невежа“? Тури не-вежа. „Вежа“ значи, човек който види, знае. Учителят му казва: „Будала“, човек на Бога със знание, който не се проявил. А ученикът разбира, че той нищо не знае, че е будала. Учителят му казва най-хубавото, а ученикът разбира туй, което не е. Значи от разбирането зависи. Когато Бог ни изпраща сиромашия, Той ни изпраща най-хубавите работи. Когато ни изпраща богатство, пак ни изпраща най-хубавите работи. Ама ти си седял спокойно, не си мислил. Като дойде богатството, то ще те стимулира да мислиш какво да правиш. Ще станеш енергичен, къщи правиш, железници правиш, фабрики правиш, ще ходиш, ще се разхождаш, вече на едно място не може да стоиш. Автомобили ще имаш, коне, овци, ще станеш един отличен човек. Ти си вече на работа. А пък сиромашията ще те научи да почиваш. Сиромашията иде след като си бил богат, казва ти: „Почини си“. Сиромашията ще те научи как да си почива човек. Ама вие така не разбирате. Цялото човечество за сиромашията имаме други възгледи. И за богатството имаме други възгледи. Както и да ви говоря, ако имаме една студена стая, вие ще бъдете недоволни. Ако сте в такъв един салон, неотоплен, студено, дава се концерт или аз държа беседа, но има 10 градуса под нулата, както и да ви говоря, ще се стискате. Къде е сега неудобството? Салонът е хубав, прозорците хубави, но има едно неудобство. Студът. Ако салонът е отоплен, веднага ще се измени всичкото положение. Казвам: Аз считам тази топлина в живота, животът е важен. Та първото нещо: Благодарете за живота, който имате, една постоянна величина. Когато човек разбира живота е една постоянна величина. Щом не разбира живота, той става непостоянна величина. Щом не разбираш

живота, той носи едно голямо нещастие; щом го разбираш, носи най-големите блага. В този живот има да научите много трудни задачи. Да стане човек доволен от живота, няма по-мъчно нещо от това. Много мъчна работа е. Казва някой: „Да се проповядва, че да бъдем доволни“. Но вие опитвали ли сте се да бъдете доволни от живота? Постоянно се опитвате и до де сте достигнали? Да кажем, аз мога да ви направя доволни, но то ще бъде временно. Баща ви даде 100–200 хиляди, вие сте доволни от баща ви. Но, ако баща ви вземе тия двеста хиляди, че ги похарчи, ще бъдете недоволни. Доволството на човека трябва да седи в една вътрешна величина, която не се мени. Сега представете си за един момент, че вие не сте такива каквито сте сега. Всеки един от вас има едно особено мнение за себе си. Всеки има мнение, което не е право. Всички имате едно погрешно мнение за себе си. Някой път човек мисли, че е много беден, но то не е ясна представа. В какво седи беднотията? Той ще ти каже, че е беден, но той няма ясна представа. Пък някой път може да мисли, че е богат и пак няма ясна представа за себе си. Сега коя е истинската представа за човека? Вземете сега: Вие сте учили музика. Няма някой от вас, който да не знае. Какво значи тонът „до“? Един основен тон има приблизително 32 трептения. Ние сме го приели по доверие на учените хора, че има 32 трептения. Аз може да ви кажа думата „любов“. ЛЮБОВ. Това ли е любов? Туй, което написах, любов ли е? То е символ. В какво седи любовта? 32 трептения са написани, но в какво седи един тон „до“? Преди няколко деня разправям на един доста даровит музикант как аз бих преподавал музика, как бих пял, ако съм певец. Ако аз съм певец, ще взема „до“ и ще мисля, че имам едно яйце. Най-първо искам да взема „до“. В туй яйце има всичките възможности да излезе едно жълто пиле, хубаво, шарено с най-хубавите краски. И след туй, на туй пиле ще му намеря една квачка, че да може да му предаде една особена, специфична топлина, че като премине топлината в яйцето, да може тази топлина да създаде краката на пилето, очите, ушите, носа, да му създаде устата, да може да му създаде всичко и най-после това пиле да може да отвори черупката и да излезе. Това е „до“. Тъй ще го пея. Ще пея да оживее пилето, да се образуват неговите крака, да се образуват неговите крилца, очи и да разчупи черупката, да се освободи. Това е „до“. Като взема „до“, да имам тази идея в ума си. Това е „до“, то е в хармония. Значи започвам с живота. Ако разбирам живота, най-голямото благо ще дойде, ако не го разбирам най-голямото нещастие ще дойде, ще бъда затворен в яйцето, не може да излеза. Много пъти намеря ръце нямаш, очи нямаш, това нямаш, страданията идат. Започнат да се образуват крака, крилца, ръце, очи, уста, нос, разчупва се черупката, това е най-голямото благо. Казвам сега: Ние искаме да вземем един обикновен тон. Някой казва: „Аз искам да живея“. Ще вземеш основния тон на любовта. Това е „до“. Само като символ е то. „До“ или C, основния тон. Ако ги пееш, как ще ги повишиш? Кажеш „до диез“. Ако вземеш C,

ще кажеш цис, цес. Казвам: Има една идея, която трябва да проникне. Човек от главата до петите си трябва да бъде музикално същество. Музиката не е само това. Музикални трябва да станат ръцете, музикални трябва да станат краката, очите, ушите, всичко трябва да стане музикално в тебе. Да бъдеш музикален, аз го наричам един свещен трепет, който го наричам едно музикално състояние. Да бъдеш свещения трепет на музиката, всичките ти частици на тялото, туй, което е живо, музикално да трепери. Тогава няма да имаш нещастия в света, ще бъдеш всякога щастлив. Сега във вас остава мисълта, казвате: „То е висока работа тази". Никак не е висока. Се трябва да има някой да запали собата, да се стопли салона. Ще запалиш въглищата. Тази соба ще стопли салона. Ти може да пееш и ще ти бъде приятно в един отоплен салон. Отоплете вашия салон. Салонът ви е музикален. Музикалността е един резултат. Горящата соба, любовта която може да влезе във вашата душа, защото любовта нито влиза, нито излиза. Има една любов, която влиза и излиза, но има една любов, която нито влиза, нито излиза. Каква е тя? Ние казваме: „Светлината влиза и излиза". Има една светлина, която влиза и излиза, но има една светлина, която нито влиза, нито излиза, но всякога и с отворени очи, и със затворени очи, се е вътре, чувствуваш накъдето и да е, около тебе светлина има. Има една светлина като затвориш очите, не може да ходиш. Има една светлина, която и със затворени очи да си, и с отворени очи, навсякъде еднакво прониква. Сега то е мъчно, как ще си представите вие?

Казва някой: „Как ще бъда доволен?" Казвам: Има едно доволство в света, което влиза и излиза. На туй доволство му трябват пари. Казва: „Как ще бъда богат, когато нямам пет пари в джоба си?" Казвам му аз философски, рекох: Предположи, че имаш пари. Казва: „Как ще предполагам?" – Ами как предполагаш, че нямаш? То сега е предположение, че нямаш. Предположение сега, че имаш пари в единия джоб, в другия джоб като бръкнеш ще намериш. Казва: „Как може да стане това?" Обяснявам философски. Казвам: Ходил ли си по планините? Децата нали правят снежни топки. Направят някоя голяма топка. Тази топка е голяма, но като започне да се топи, тече и постепенно се намалява. Най-първо децата търкалят топката, търкалят и като се търкаля, става голяма. Като оставят тази топка, дойде слънцето. Слънцето има особен тертип, като грее оттук-оттам топката започва да се смалява, смалява, най-после изчезва. Казвам: Как децата направиха топката, а слънцето я смали? Казва: „Стопи се". Рекох: Какво се изгуби? Като се стопи тази топка, какво става? Изгубила ли се тази вода? Че ти си сиромах, показва, че твоята топка се стопява. Като децата излез отвън, направи си друга. Казва: „Де да намеря сега сняг?" То е концентриране на мисълта. Ако можете да концентрирате вашата мисъл тъй силно, вие може да имате един наполеон в джоба си. Онези, които изучават закона на концентрирането, като се концентрират, като завършат

своя опит, ще дойдат да опитат опита на концентрацията. Учителят ще ги постави да нямат пет пари, ще се концентрират, че имат два наполеона в двата джоба. Пита ги учителят: „Концентрирахте ли се?“ – „Концентрирахме се“. – „Бръкнете в джоба“. – „Няма ги парите“. Не върви. Втори път пак ще държиш матура. Концентрираш се, бръкнеш, пак ги няма. Казва: „Дяволска работа е“. Казва: „Изгуби се“. Но един ден след като се концентрираш и бръкнеш, ще намериш два наполеона. Сега две обяснения има. Вие ще ме попитате: „Как са дошли парите в джоба?“ Сега ще ви преведа един анекдот. Една млада мома и един млад момък нямали пари. Имало един богат човек, който обичал жените. Те искали да го оберат, да имат пари да се оженят. Момъкът казва на момата: „Аз ще те представя на него, той като се заплесне в тебе ти му говори, пък аз ще го обера“. Сега обяснявам как са забогатели момъкът и момата. Момата говори на богатия, а момъкът обира джобовете му. Работата там се уредила. Върви богатият и си мисли, много хубава е тази мома. А пък момъкът като върви и си пипа джобовете и казва: „Пълни са“. Богатият мисли, че момата е хубава, а момъкът мисли, че джобовете му са пълни.

Сега се заражда идеята – откъде дойдоха тия двата наполеона в джобовете? Парите в джобовете на младия момък дойдоха от богатия. Но, ако не беше умната мома да го забавлява, че да се отвлече вниманието му, да се концентрира в момата, парите не може да излезат от джобовете на богатия. Значи богатият чрез концентриране извади парите от джобовете, младият момък чрез концентриране ги тури в своите джобове. Тия двата наполеона са били някъде. Значи щом са някъде, излезли са от някой джоб. Да допуснем сега да направите един опит. Един мъчен опит. Те са от мъчните опити. Как ще обясните, кажете ми сега, откъде са дошли тия пари. Нас не ни интересува. Аз може да обясня, но ще се изгуби интересът към темата. Нас ни интересуват двата наполеона откъде са дошли. Тогава ще ви приведа друг един пример. Не му търсете разрешението.

Един българин, който бил в Америка, се намерил в едно трудно положение. Трудно положение, няма работа, не може да намери работа, седял 3 дена гладен, не знае да се моли. Молил се на Господа да дойде някой приятел дето има, да му помогне, отникъде нищо не иде. Един ден върви по Бостонските улици и вижда една кесия (джуздан). В тази кесия имало 20 долара. Той започнал да се интересува, той гледа и вижда кой изгубил парите. Той намерил на кого била кесията, той бил един от студентите на един богат човек, който ходил в банката да си вложи парите, пък тези 20 долара оставил за харчлък. Като поискал да ги тури в джоба, паднали на земята. Отива да му занесе парите и мисли, че той ще му даде нещо. Той му казал едно „благодаря“ и го изпратил. Гладувал още един ден. Отива в един бит-пазар, дето хиляди хора влизат. Той гледа един

долар долу на земята, всички го тъпчат. Взема го и нещо му казва: „Не търси господаря“. Той се навежда, взема го и благодари на Бога. Нещо му казва: „Не му търси господаря, защото пак ще гладуваш“. Има нещо, което не трябва да разрешаваме откъде е паднало. Една кесия паднала там, когато един богат човек я изваждал. Та някой път ние искаме да разрешаваме въпросите до дъното. Не разрешавайте въпросите до дъното. В сегашния живот трябва да имаме една правилна представа. Докато не почнем да мислим правилно за Бога, работите ни няма да се оправят. Имаме крива представа за Бога, мислим, че Той си играе с нас, както Той си иска. Бог наредил живота много добре, но ние трябва да се учим да пеем. Вземаш „до“, но „до“-то да го вземеш, основното „до“ има 32 трептения. По 32 начина може да вземеш тона „до“. Всяко едно трептение е една форма на „до“, как да го вземеш; 32 начина има, най-малко седем начина има. Всеки един тон има седем степени. Тонът „до“ има седем степени, в които може да го вземеш. Сега няма да ви обяснявам първата степен „до“, втората „ре“, третата „ми“ – те са степени. „до“-то може да го вземеш в първа степен като „до“, като „ре“ може да го вземеш, като „ми“ може да го вземеш. Всичките тия качества на цялата октава то ги има в себе си. Но „до“-то само по себе си има една основна черта. То освобождава от големите противоречия. Тонът „до“ освобождава човека от големите противоречия и му дава истинска посока в живота. Туй, което може да ти даде посока в какво направление и да е, или мисловно направление, или чувствено или физическо, то е „до“. Ако вземеш „до“-то, крака ще имаш, уши ще имаш, очи ще имаш, всички условия ще имаш. Туй, което създава всичките условия то е „до“. Туй „до“, докато в тебе не започне да звучи като музика, докато не разбереш живота като музика, ти не може да живееш. Докато мислиш, че животът е страдание, ти не разбираш живота. Страдание е неразбрания живот. Неправилно се взема или неправилно разбираш Божиите пътища, не разбираш законите. Например, вие идете при един музикант, на който ухото много е развито. Вие искате да му говорите. Как трябва да му говорите? Ако вие му говорите музикално, веднага ще има едно желание, едно разположение спрямо вас. Кой господар би искал да му се говори немузикално. Всичките господари са музикални. Ако само в гласа си вземеш нещо неправилно, кажеш: „Какво искате да кажете?“ (Учителят го изговори грубо). Музикално как ще кажеш: „Какво искате да кажете? Какво искате да кажете?“ (Малко грубо произнесено). Това не е музикално. „Ти знаеш ли кой съм?“ – Това не е музикално. „Че аз съм недоволен“. – Това не е музикално. „Така ли трябва да се живее?“ – Това не е музикално. „Ти си невежа“, това не е музикално. Противоречие има. Всичките спорове в света произтичат от немузикалното произношение. Забелязали ли сте някой път, кажеш една дума на един човек, той я помни. Значи музикално сте казали. Някой път казвате така хубаво думата, има един трепет музикален

в самата дума. Човек не може да забрави, някой път, едно немузикално казване носи нещастие. Ти се молиш на Бога и изпращаш една музикална мисъл. Като седнеш, на Бога трябва да му говориш, че имаш един свещен трепет, тъй че няма никакъв дисонанс. Като идеш при Него, чист трябва да бъдеш. Сега да кажем, аз съм радостен. Вие казвате: „Нещастен съм“. Музикално как ще го кажете. Как ще ми изпеете: Нещастен съм? Или пък някой път вие казвате: „Бури минаха в моя живот. Големи бури минаха“. Как ще изпеете? (Учителят пее: „Бури минаха в моя живот“.) Музикално ли е това пеене? (Учителят пак пее: „Бури минаха в моя живот, бури минаха в моя живот, бури минаха, бури минаха, но малко добро оставиха“.) – Може още по-хубаво да се изпее. Ако пееш така, веднага в душата ти ще стане една промяна. Невидимият свят е толкова отзивчив, ако ти благодариш на Бога, като дете да изпееш на Господа „Бури минаха“, веднага ще почувстваш едно спокойствие. Няма да се мине него ден, някой приятел ще дойде отнякъде, ще започнат работите лесно да се уреждат. Като кажеш: „Бури минаха“ (Учителят го изпя грубо) работите съвсем се объркват. Ние живеем в свят на дисхармония. Много мъчно е да се живее някак си, блага има, ослабват страните, неразположен си, не ти се пее. Казва: „Какво ще пея? Аз мисля откъде да си изкарам хляба, работа нямам“. Пък то, ако се вложи музикален живот, работите тръгват наред.

Сега като ви говоря на вас, във вас остава една мисъл, вие ми кажете, на които съм говорил са ми казвали: „Ти нямаш моята опитност“. Аз седя и пея. (Учителят пее: „Аз имам опитността на всичките хора; няма опитност, която да не съм минал в моя свят и твоята опитност аз зная. Аз зная какво е парички да нямаш ти в джоба си, парички нямаш в джоба си“.) – Той мисли, че няма пари. Представете си, че аз съм човекът, който нямам пет пари. Като ви попея, като пусна дискус все ще се съберат 20 лева, ще спечеля нещо. Всеки един от вас поне е готов да даде по един лев. Като мина, ще кажете: „Много интересно пя“. Да се оставим, ние имаме един аристократизъм, имаме две слабости. Имаме един аристократизъм, от който трябва да се освободим. Имаме друго едно състояние животинско, останало у нас. Казва: „За нищо не искам да се грижа“. Две крайности. Едното състояние крайно взискателно, другото за нищо човек не се грижи. Казвам: Човек за всичко трябва да благодари. Скърбен си, благодари. Не мислете, че скръбта е едно твое състояние. Скръбта в света е нещо общо. Който разбира скръбта, е радостен, а пък който не я разбира, е скърбен. Казвате: „Защо е така?“ Много естествено. Представете си, че вие сте тук около десет души, седели сте два дена гладни. Вие ме гледате, че аз нося един хубав, топъл хляб, всички се зарадвате. Представете си, че аз дам само на едного този хляб, другите девет души останете без хляб. Този, който взел хляба, ще бъде доволен; другите, които оставате без хляб, ще бъдете недоволни. Най-първо се зарадвате, после ставате скърбни, понеже от

хляба не ви е дадено. Но вие сте прибързали. Казваш: „Отиде той хлябът". Додето няма, мърморите. Но пак ме виждате, пак ида с хляб и този хляб дам на друг. Казвате: „Този ги избира". Пак нося хляб и давам на трети, на четвърти, и на десетия път дам на вас. Ти не разбираш, казваш: „Онези предпочита, най-после донесе хляба на мене". Като му дам той се зарадва, но пита, защо на него не съм дал първи. Казва: „Защо на мене даде последен?" Защото всяка глава има една опашка. Всичките хора не могат да бъдат глава. Най-после остана хляба за краката. Всички все глава ли са? Това, което е последно, то е крака. И де е сега злото в света, че си последен? Нали сте виждали вие тия тренове. Някой път върви напред с локомотива, с главата напред, но някой път върви обратно, със задницата напред. Като тръгне със задницата напред, тя става глава, пък главата опашка. Последното място става първо. Това е второстепенно.

Най-първо имате предвид, че онова, което Бог е създал, то е хубаво. Вие влизате в Божествения порядък и дето ви турил, там е най-хубаво. Не се месете в Божиите работи. Положението, което ви е дал Бог не го изменяйте. Не излизайте от туй положение. Той дал възможност на всеки едного от вас, една специфична служба. Вие не знаете какво е вашето предназначение. Трябва да дойде някой гениален човек. Много пъти има бедни, но много музикални деца по музика. Като дойде някой учител по музика, някой даровит учител, казва: „Това дете е даровито". Казвам: Трябва да дойде някой учител около вас, за да ви извади дарбите. Хубостта на учителя седи в това, че като дойдат, учителите винаги изкарват дарбите, които са скрити на учениците. Ако учителят не дойде, тогава аз правя едно уподобление. Казвам: То е ясна представа. Семената, които се сеят в земята, аз наричам – това са учениците. Всички посети семена, това са ученици. Слънцето, което иде, то е Учителят. Като дойде, като ги нагрее, всяко семе придобива сила в себе си, неговите дарби които са скрити, излизат. Слънцето изкарва дарбите на семената, всички растат, цъфтят, завързват. Казвам: Непременно като изгрее слънцето, всичко израства. Сега вие сте в един свят, дето вашето слънце като изгрее ще бъдете на мястото си, за да може дарбите във вас, скритата сила във вас да излезе навън. Тогава в живота има много работи, които може да ни спънат.

Всеки казва: „Вече остарях". Но и младият може да се спъне и старият може да се спъне, ако не разбира. Старият може да се подмлади и младият може да остарее. Туй е, което постоянно става. Знанието съединява. Животът седи в това. Младият и старият се съединяват в света. Някога вие грешите, когато казвате, че младите се оженили. Млад за млад никога не може да се ожени. Млад за стар се жени и стар за млад се жени. Двама млади, приятели не могат да станат. Всякога един млад и един стар са приятели. Едната ръка е стара, другата е млада, двете ръце се хващат и

работят. Единият крак е стар, другият е млад. Едното око е младо, другото е старо. Сега вие за старостта имате една идея. Кой е стар сърцето или ума? Умът е по-стар, сърцето е младо. Младият прави погрешки, старият не прави погрешки. Но понеже двамата са свързани, старият плаща за младият. Погрешките ги прави сърцето, умът ги изправя. Младият носи капитала, старият дава методите за обработване на този капитал. Той като обработи капитала, плаща дългове. Какво лошо има, че младият направил погрешка? В реда на нещата е. В какво седят погрешките? Когато някоя домакиня или някоя млада мома или млада сестра точат, като точат правят понякой път две погрешки. Някой път турят повече масло отколкото трябва и турят повече сирене отколкото трябва. Някой път турят по-малко сирене и масло отколкото трябва. Най-хубавата баница става тогава, когато туриш толкова масло колкото трябва и сирене толкова, колкото трябва. Които не знаят, турят повече или турят по-малко. Две погрешки са те. Трябва да туриш толкова, колкото трябва. И в знанието може да турим повече, отколкото трябва или по-малко отколкото трябва. Във всеки случай трябва да турим толкова, колкото трябва. Сега те са общи схващания. – „Де да го зная, с ножици ли ще го взема, колко знание трябва да туря? И с какво трябва да се започне?" Вие започвате с яденето. То е първата музика. Щом започнеш да ядеш, то е първото музикално парче. Когато ядат хората, постоянно наблюдавам дали са музикални или не. Гледал съм хора, у които музикалното чувство е развито, когато ядат. Виждам, според степента на музикалното им чувство, такова е и яденето. Яде някой музикално, приятно ти е да го гледаш, хубаво движи устата си. Чувам като допира зъбите, предните зъби, кътниците, и в млякането, като мляска и тебе ти се доиска да вземеш. Казвам: Първото музикално нещо, това е устата. Като пипате с ръцете и то е цяла музика. Според мене, ако допрете леко палецът и показалеца на всяка ръка, това са основни тонове. Основен Божествен тон е палецът, основен човешки тон е първия пръст. То е най-хубавият образ на човека, че тия трите останали пръсти казват така: „Ние гарантираме за туй предприятие като вземеш нещо, посадиш го в земята". Имате основните тонове: Божественото и човешкото съединени, имате вече един акорд. А пък тия тонове приглася̀т, всички имате хармония. Туй е най-хубавото нещо.

Та ще се научите да пеете. Ще се научите да пеете мелодични песни. Вие понякой път изучавате хармонията. Хармонията отгоре ще дойде. Тя е Божественият свят. Ти не може да изучаваш хармония, докато не пееш мелодия. Зор ще има нагоре, ще изпращаш на Господа. Трябва да му пееш дълго време. Казва: Не се научил още да пее. Казва: Я попей. Казва: Заучи още. Вторият ден, третият ден Господ се те слуша с ухото си. Казва: Дайте му повече на него. Та вие отивате при Господа не да се молите, но музикално изпявате едно парче. Вие ни най-малко не се представяте.

Отивам да пея: концентрирам се на концерта, отивам ще пея една мелодична песен. Да кажем, сега вие пеете песента „В начало бе Словото“, от де започва, от кой тон започва? Прескачам „до“-то и я започвам от „си“, мисля, че е „си“. То е хармония. То е Божественото начало. Без Словото не пея аз. То е хармония, приемам Божественото. Според този закон, горното „до“ е по-повишено, то е „до диез“. Защо е повишено горно „до“? – Защото яйцето е вече излюпено. Повишението на „до“-то показва, че яйцето е излюпено, значи реализирано. Туй яйце, „В начало бе Словото и Словото бе у Бога“, но аз пея „В начало бе Словото“, но трябва да влеза във връзка със Словото. В началото на Битието бе Словото. Ако аз влеза в съгласие с това Слово, моите работи ще се уредят. Всякога в един оркестър или хор, лесно може да поправите погрешките. Ако вие запеете криво, веднага другите ще ви коригират, лесно се поправя. Ти слушаш, всички не могат да вземат фалшиво. Някои веднага се коригират. Казвам: Щом влезете в Божествения свят, погрешките лесно се поправят.

Та сега вие искате да знаете най-първо как трябва да се пее. При пеенето ти трябва да чувствуваш доволство в себе си. Пей най-първо на себе си. Ако си доволен, ти пееш хубаво. Щом отиваш другите да проверяват, ти не пееш хубаво. Аз ще се изправя пред невидимия свят, който хората не виждат, ще пея на ангелите, ще пея на Господа. Тогава след като пея, ще слушам дали съм пял хубаво. Ако след като съм пял хармония, чувам отзвук хармония, значи съм пял хубаво. Като съм пял, току изведнъж ще дойде един величествен акорд от невидимия свят. Всичките ангели ще запеят и аз ще слушам. Моята мелодия, която съм пял, моята мелодия изпяват не само мелодично, но изпяват хармонично. И аз тогава се коригирам. Казвам: Хубаво пея. Онова, което съм пял, те го пеят в хармония не само един, но хиляди хора пеят изведнъж. И тъй ми става приятно. Туй, което аз съм пял, те ми отговарят. Казват: „Много хубаво пя“. Ако аз не им пея и те не ми пеят. Щом аз пея, вече и те пеят в хармония. Знаеш ли какво е да чуваш в хор да пеят. Сега ще ви попитам, вие какво разбрахте сега? Можете ли ми изпя една песен? (Учителят извади цигулката си). В какво седи хубостта на една цигулка? Как мислите, тази цигулка как я оценявате? Тя е хубава, но трябва да има някой, който да покаже, че е хубава. Ако свири един обикновен човек, не може да разберете дали е хубава. Но ако свири един майстор, ще се покаже хубава ли е цигулката или не. Казвате вие, че това дърво е мъртво. Туй дърво сега доставя, причинява много по-голямо удоволствие, отколкото когато растеше някъде. Човек в обикновените условия мяза на дърво в гората. Като дойде в Божествения свят, ще мяза на инструмент. Непременно човек трябва да стане цигулка да свирят отгоре му. Ако тази цигулка не беше минала през тия страдания, не щеше да бъде на туй почтено място. Знаете ли през какви страдания е минала цигулката? Се трябва да се свири. Всички трябва да знаете да свирите.

Сега, ако река да свиря, веднага онези, които знаят да свирят, ще намерят погрешки: как държиш цигулката, как държиш лъка, че ръката не държи хубаво, после позициите не знаел, поза нямал. Не е лесна работа. Много взискателни са. Като излезе цигуларя да свири, много се изисква. Дайте тон от пианото. (Учителят настройва цигулката си). Свиренето, ако не е за възпитание, ако вземеш цигулката си, ще си създадеш страдания. Ако не знаеш да свириш, ти ще си създадеш страдания в себе си. Я изпейте основния тон. (Учителят свири и пее „до" и ние с него. После взе „сол".) „Сол" е реализиране на нещата. (Учителят свири и пее една мелодия с „а-а-а-а". После свири и пее думата „мензо" в много вариации). Кой е запомнил от вас? (Учителят свири и пее следното: „Всички ние в живота вървим с победа, всичко ние ще свършим. Напред, напред ние вървим, напред ние вървим".) – На какво мяза? Значи щом дойде скръбта, то е изгряване на скръбта. Щом дойде скръбта, аз я огрявам и тя ме огрява. Като дойде скръбта, започвам да играя. Като започна да играя, тя се сприятелява с мене. Казвате: „Защо трябва да бъдем скръбни?" – За да играем. Скръбта е една радост. Радостта е проявена радост. Радостта е проявена скръб. Скръбта е непроявена скръб. Радостта е проявена скръб. Скръбта като се прояви става радост. Радостта като не се проявява имате скръб.

Старите сестри се готвят да пеят. Вие всички като станете се упражнявайте. Попей малко на себе си. Можеш, не можеш, потананикай си, послушай се. (Учителят пее със затворени уста. После пее следното: „Колко съм недоволен, че днес криво станах. Колко съм недоволен, че днес станах, че днес станах, какво ще правя и аз не зная. Криво си турих крака на земята, когато стъпих; пък този беден юрган, с който нощес бях увит, цяла нощ се измъчва"). Юрганът, това са лошите условия. Това нямаш, онова нямаш. Ти попей си на юргана. Мини тогава в друга гама. Представи си, че юрганът е копринен. Като погледнаш юргана, представи си, че той е мек, копринен и веднага състоянието се променя. Ти когато си нещастен и хиляди и милиони хора има, които са щастливи. На земята щастливите хора и на небето ти като погледнеш на тях всеки от тях по едно левче като ти дадат, като тази публика, ти ще станеш доволен. Попей малко по едно левче, и тогава ти ще имаш нещо събрано. Казвам: Като станете сутрин, учете се да пеете. Аз бих желал всички да сте певци, знаеш как. Гледам, колко хубави гласове имате и камъните може да разиграете вие. Аз ви давам едно разнообразие, понеже според мене еднообразната мисъл, еднообразните чувства, всичко, което човек притежава е Божествено. И когато се смее човек, и когато е сериозен, и когато прави нещо, има неща, които са Божествени. Човешки неща наричаме, когато човек не оценява хубавите мисли в себе си. Че де е лошото, че си се засмял? В смеха се дигат устните нагоре, в скръбта спадат мускулите. Дали си се засмял, или се

усмихваш, ти даваш движение на тялото. Ти се радвай, че си се засмял. Бъди тогава сериозен, в какво седи тогава сериозността? Можеш да бъдеш сериозен. (Учителят показва едно спокойно изражение на лицето. После показва навъсено.) Казва: „То е човешко“. Засмей се! Като се смея, няма да мисля, но като се смея, вземам участие в туй. Че мене ми е приятно, когато децата се смеят много естествено. Гледам някой човек като се засмее, дойде му мисълта, че не трябва да се смее и събере се в себе си. Бъди във всичките си положения естествен. Не мисли какъв образ ти е дал Господ. Играй си ролята както трябва. Ако имаш роля на радост, играй я. Ако си сериозен, играй. Ако си скърбен, тури скръбта, не чакай скръбта такава, каквато не е. В скръбта има нещо много хубаво. Като погледнеш някой човек, има нещо в скръбта. Даже, ако нямате скръб, не може да ви обичат хората. Една скърбяща мома, всички я обичат. Една мома казва: „Изгоря ми сърцето“. Казвам: Да си замине скръбта. Казва: „Не, аз я обичам. Пак го обичам“. Та макар скръбта да ѝ причинява едно изгаряне, на място е. Защото то не е изгаряне. Няма изгаряне в любовта. Любовта никога не изгаря. Животът причинява много страдания, но тия страдания не остават. Като заминат, ще бъдат като едно възпоменание. По това се отличават. Ти казваш: „Няма да го забравя“. Като мине, като че сън било. Истинските страдания са нещо временно. Минават, те са едно благо за вас. Страданията, те ще оставят в нас вечното благо, което Бог ни изпраща. Да благодарим на Бога. Хубаво, ако аз нямах любовта, живота… Ще взема цигулката, ще ви свиря. Като погледна цигулката виждам този човек как работил, какви мисли имал, колко години минали, как се запознал, как дошла до мене, туй дърво как расло. Казвам: Хубаво стана, че Господ го изпрати да расте, че този направи цигулка от него, че друг направи струните, това магаренце така нагласено хубаво. Казвам: Гениална работа е това. Аз като взема да свиря, казвам: Колко хора са работили, докато дойде цигулката при мене. Уважавам техния труд. Казвам на това дърво: Много си хубаво, не плачи, ако тебе не бяха отсекли, ти нямаше да дойдеш при мене. Помилвам я, нося я, утешавам я, че е далеч от баща си и майка си. Казвам: Второ хубаво си направила, че си дошла при мене. Колко си хубава. Ще седиш при мене. Тъй аз гледам на въпроса. И мисля, че е право. Искам и вие така да гледате на нещата.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

XVII година.
21 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 23 февруари 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев

1938_02_25 Обич и любов
лекция на Младежкия окултен клас

ОБИЧ И ЛЮБОВ

Отче наш.

Новото упражнение може ли да го изпеете? – /Изпяхме няколко пъти упражнението: „Аз мога да кажа, че денят иде вече, слънцето изгрява да постъпим ние добре; Слънцето изгрява да мислим ние добре“./

Музиката, за да разбере, това е едно възвишено състояние. Не мислете, че туй, което пее човек, е музика. Музиката е нещо разумно, това не е само издаването на един звук. Тя може да засяга физическия свят като движение, може да засегне човешките чувства, това е като един усет или като едно чувствуване, или като едно вдъхновение, пък може да засегне и човешката мисъл. Но музиката иде от един възвишен свят. То е външната форма. Затуй трябва да проучвате човешките обвивки, човешките тела. Например, ако вашият стомах не е в нормално състояние, вие не може да пеете. Ако вашите дробове не са в нормално състояние, вие пак нямате разположение, ако и мозъкът, и той не е в нормално състояние, вие нямате разположение. Какво представя стомахът? Той представя най-низшите стремежи на човека, желанието. Стомахът представя най-низшите желания, но вземете смисъла на най-елементарните желания. Искаш да ядеш, понеже яденето представя този материал, с който трябва да градиш нещо. Имаш желание да си купиш някой плат. Защо? – Да си направиш една дреха. Защо ти е дрехата? Понеже тази дреха ти е потребна да запази топлината на тялото или да те избави от някои несгоди в живота. Дрехата е потребна, понеже имате едно външно желание да сте хубаво облечен. Или имате този вътрешен усет, имате глад. Какво нещо е гладът? Усещате, че ви липсва нещо, имаш едно силно желание да хапнеш нещо. Може да вкусиш един бонбон или захар, или каквото и да е. Но туй е залъгване отвън, ти може с вкуса си само да имаш вкус. И в музиката има вкус. Ти все опитваш отвън, не е нещо съществено, но е потребно. Без него не може. Защо? Защо трябва да принесе нещо вкусът?

Да кажем имате мъчнотия. Аз наричам „Благата песен“, тя тонира. Ти си се обезсърчил в живота, нямаш смисъл: „Защо ще се живее?“ Започва тонирането, изважда те от едно състояние, в което ти си ограден. Мислиш, мислиш, казваш: „Няма смисъл животът“. Какво може да кажеш сега? Мога аз да кажа, какво? Може да кажеш тъй: „Аз мога да кажа“, или „Мога аз да кажа“. Често вие се спъвате. Вземате, че искате тоновете да се приспособяват към думите. Имайте предвид, че човешкият език трябва да се изглади. Много пъти, много думи не са съдържателни, имат едно или

две съдържания. Някой път искаме да пресилим, музикалните тонове да се приспособят към нашия говор. Ако аз кажа: „Мога да кажа", или „Мога аз да кажа", или „Аз мога да кажа" – значи съм натоварена камила. „Мога аз да кажа" – показва движение, мога да сляза в глъбините до един извор да пия вода. Аз мога да кажа, че лош ми е животът. Или може да кажете, какъв е животът. Може да кажете едновременно: „Аз мога да кажа, че животът ми е лош. Аз мога да кажа, че животът ми е добър". Каква е разликата? В първия случай – „Аз мога да кажа, че животът ми е лош" – значи, натоварен си ти с нещо непотребно. Във втория случай – „Аз мога да кажа, че животът ми е добър", значи разтоварен си. Те са две състояния различни. Следователно, как ще ги пеете музикално? Първия път ти си натоварен, каква музика ще имаш? Ти ще се натовариш с музика. Музиката натоварва, но музикално натоварва. Всякога вие скърбите, когато сте натоварени. В света вие сте натоварени с известни идеи, чувства, усети – битпазар, вие сте насъбрали хиляди работи непотребни, усещате голям товар. Ще дойдете да ги изхвърлите. Ще наредиш тия тонове, но всеки тон той си има свой смисъл. В музикалния свят всеки тон „до" – то е един ангел, „до" е един тон на един ангел толкоз умен, че много знае. Целият този тон е музика. Самият тон и в него има музика. Той има и други тонове. „До"-то е образувано пак от 7 тона. Казва се седемте тона на „до"-то. Седемте тона на „ре", седемте тона на „ми". Какво ще разберете? – Те се различават по качество.

Запример, червения цвят по какво се различава? – Щом дойде червения цвят, усещате възбуда, разширение, движение има. Портокаления цвят се обособява, индивидуализира се. Този цвят завзема само известно място. Червения цвят има да се запали, да се разпространи, да запали целия свят. Неговото желание е всички да горят. Портокаления цвят има желание само едно нещо да изгори, той индивидуализира се. Зеления цвят в същото време, когато гори къщата, той има желание да влезе, че каквото вземе, да го задържи за себе си. То е само една идея това. Зеления цвят прибира нещата навътре. Ти искаш да забогатееш, зеленият цвят в тебе действува. Ти всичко събираш навътре. Но, след като събереш, ти само натрупваш, започва да ти тежи нещо. Виждаш, че този товар е повече, много си взел. Тогава си заставен да мислиш, какво да правиш. Иде жълтия цвят. Жълтият цвят е разтоварване навън. Нали и в природата е така? Като дойде жълтият цвят, започва да снема хубавите прекрасни украшения на дърветата, техните листа капят. Тия листа са голяма тежест на клонищата, на дървото. Тия листа опадат. Вие разглеждате дървото и го съжалявате. Казвате: „Окапаха листата!" Защо? Понеже те са били средство за дишането, външно средство за дишането. Добрите условия, при които вие живеете, това са вашите листа. Като нямате сега условия да живеете, значи са окапали листата ви. Следователно, вашият живот влиза в

едно упокоително състояние на безразличие. Седиш и не може да се подигнеш, трябват ти листа. Като започнат пъпките да се развиват, почва този гений на музиката, той да композира. Седи и мисли, какво да прави, отде да започне. Пъпките турят една малка нота, тури една нота, втора, трета, четвърта, нареди ги, после започва да ги развива. Започва с най-малките ноти, после с по-големите. Разширява ги, туря някъде цели ноти, някъде половини, някъде четвъртини, осмини, шестнайстини, тридесет и втори, той работи.

Та казвам: Като преведете лошите условия, музика ви трябва. Всяко едно желание, това е една нота. Едно микроскопическо желание имате – имате желанието да ядете. Но сега например, как ще ядете? – Ще вземете арфата, 32 струни има, ще започнете акорди да вземате. И тогава капелмайсторът – езикът, и той започва да дава такт. Вие понякой път забелязвали ли сте когато се храните, колко хубаво капелмайсторът се движи? Той има особен такт вътре. След туй втората хапка, второто парче. Ако яденето е много хубаво, сладко, вие ускорявате или забавяте. В музиката, някъде свирите по-бързо, някъде по-полека. Ако яденето не е хубаво, започвате по-полекичка, един бавен такт. Мислиш, как да се избавиш от това парче, как да го снемеш от репертоара? Как го снемате, когато парчето не е на място? Имате една публика, която слуша вашата музика. Не е един, не са двама, то са милиони, всички турили ушите да слушат, какво ще свирите. Виждате, публиката не е доволна. Понякой начин трябва да снемете този репертоар, защото публиката иска вие да им свирите това, което те обичат, а не онова, което те не обичат.

Та трябва да изучавате себе си. Най-първо трябва да изучавате вашата стомашна система, поне да не препятствува на мозъка ви. Стомахът е свързан с жизненото тяло на човека. Значи, ако искате, по един музикален начин може да повлияете на стомаха. Има известни тонове, тонът „до“ влияе. Но в сегашната музика тонът „до“ вече влияе на стомаха. Ако ти пееш, ти може да пееш добре. След като си ял, ти трябва да пееш една песен, при която храносмилането да стане правилно. Ако стане туй храносмилане правилно, ти се ползуваш. Тогава тия сокове ще минат в дробовете – това е вече духовното тяло на човека. Там ще се пречистят и най-после ще мине в твоя мозък горе – то вече е Божественото тяло, отиваш в най-висшия свят. Пак ще се образува един кръг, имате едно движение. Та казвам: При сегашното състояние, трябва да пеете някои песни за стомаха, някои песни за дробовете си и някои песни за мозъка си. Тези за стомаха са активни, груба енергия. Онези за чувствата, те са по-деликатни. /Учителят пее: „Аз мога да кажа, че добре днес ще ям“/. Онова няма смисъл, „да постъпвам добре“. В какво ще постъпвам? Аз мога да кажа, че днес хубаво ще ям, здраво ще ям, прилежно ще ям. Коя е най-

съдържателната дума за яденето? Коя е най-хубавата дума, която може да турим? Коя дума вие мислите, че в български език най-подхожда? За вас, коя е най-хубавата дума? Ако аз изпея: „Аз мога добре да ям“, музикално ли е? Вие как бихте изпели, „Аз мога добре да ям“? Сега във вашия ум седят известни идеи. Вие казвате: „Какво ще кажат хората?“ В яденето, когато започваме да ядем ние не мислим, какво ще кажат хората. Забележете, когато някой човек дойде гладен, той е концентриран в яденето, в паницата, той хич не обръща внимание какво е наоколо. Ако вие обръщате внимание, кой гледа на вас при яденето, вие не мислите за яденето. При яденето ще мислиш само за яденето. При яденето ще ти дойдат гости от невидимия свят. Една ябълка, знаете ли какво представя, ако вие я вкусите? Знаете ли тия малките клетки, от които ябълката е съставена, откъде идат, или някоя круша, или житното зърно? Онзи, който не е музикален, така може да мисли, но онзи, който е музикален, той има друго отношение. Временно аз разглеждам музиката. То е свещено чувство. Ти ще чувстваш. Казва Христос: „Аз съм живият хляб“. Как ще разберете това? Ако от този жив хляб ви се даде едно малко парче, как ще го ядете? Значи ние се самозаблуждаваме. Ние мислим, че туй парче е само една част. Но ние вече сме в съприкосновение с един живот. Всяко парче от хранителни вещества, то показва целокупния живот, от който ние възприемаме сила. И всяко едно ядене показва услугата, която този съзнателен живот ти е направил. Ти си гладен. Ти обръщаш тогава своята мисъл по един или по друг смисъл към Бога, веднага той да ти даде нещо от себе си. Тази храна като влезе, този живият хляб като влезе, ти ще се почувстваш радостен. Ако си радостен, значи си музикален. Ако си скръбен, значи има някакво препятствие. Например, ако вие сте тъжни, ако сте скръбни, каква е разликата между тъгата и скръбта? При скръбта тебе те режат на парчета, парче по парче те режат. А при тъгата тебе те натискат. При тъгата тебе те натискат. При тъгата, отгоре те натискат, то е тъга. При скръбта, режат малко оттук, оттам. Само за обяснение е туй между тъгата и скръбта. Едното е подтиснато състояние, при другото ти отнемат нещо. То е само едно обяснение. Защото една скръб може да има.

Представете си, че вие имате едно дете. Влезли са въшки в главата му, оставили са своите гниди по космите. Виждали ли сте вие деца с нашарени косми? Аз съм виждал гниди така се наредили, белички, белички по космите. Някой път с гребена може да ги извадиш, всеки косъм изтегляш, детето започва да плаче. Като теглят да извадят гнидите, изтеглят и космите из корена, та боли. Може да се образува една скръб. Ама тази скръб е на място, понеже чисти. Майката вземе гребена, навързва зъбците с конец, като прекарва гребена в косата, между тия зъбци на гребена гнидите остават и главата се освобождава от гнидите от малките „пичинета“. Пицикато имате в музиката. Пицикато е изваждане на

гнидите навън. То е така само едно уподобление. Каква роля играе едно пицикато? Даже онези, които го правят не знаят.

Питали един испански поет, след като написал много хубаво стихотворение: „Отлична поезия, му казват, но на еди-кое си място, в еди-кой си куплет, не може да разберем". Казва: „И аз не мога да го разбера". Той я писал, но не знае. Например, човек казва: „То е грандиозно!" Но, какво е грандиозно, не го знае. Велико! Тази идея,„грандиозно" е много неопределена. Грандиозно, велико е това. Туй аз разбирам, мога да го направя. Туй, което не може да го направиш, не си го разбрал. Всяко нещо, което може да го направиш, ти си го разбрал. Всяко нещо, което не може да го направиш, не си го разбрал. Кое е разбраното? Ако може да говориш на един чужд език, не да търсиш думите в речника, ами те да идат естествено, защото в света има едно знание, което иде естествено. Човек носи едно знание в себе си, но туй знание за да дойде, трябва работа. Сега да направя едно сравнение. Представете си, че нашето невежество в света се дължи на следното: Ние сме учени хора. Ние сме невежи, учени хора. Невежи, но учени хора сме. Казва: „Как може тъй?" Аз съм в една тъмна стая, учен човек съм, зная да чета, няма светлина. Сега седи един казваш: „Чети". Какво ще чете, той не може да чете. Даваш му книгата, той е невежа. Аз, който нищо не зная и той, който много знае и той не може да чете, и аз. Но, ако дойде светлината, той изведнъж ще започне да чете. Който не знае да чете, невежият, и да дойде светлината, той не знае да чете, трябва да се учи да чете. Казвам: Сега мнозина от вас сте учени, невежи. Тия условия нямате. Под думата „условия" какво разбирате? Като дойдат условията, вие веднага започвате да четете. Имаме такива случаи, че някои деца се раждат музикални, гениални, това дете на 4–5 години свири, няма да го учат. Значи носи своето знание. Детето, което не е гениално, трябва да се учи.

Сега мнозина от вас трябва да учите. Някои трябва да учите, понеже е дошла светлината, ще знаете, доколко разбирате. Сега, кое е по-хубаво да кажеш: „Аз мога да кажа или мога аз да кажа?" Българският език е малко по-богат в туй отношение. Ако кажеш: „Аз мога да кажа", много се ангажираш. „Мога да кажа", ако кажеш не се ангажираш. Може да кажа, ако има условия. Може това да кажа, ако има условия. В английски има два спомагателни глагола: „уил" и „шал". Ако кажеш „ю уил", значи че можеш да направиш нещо и може да не го направиш, но ако кажеш „ю шал" във второ лице, значи искаш, не искаш, ще идеш. Значи нямаш избор. Та казвам: Ако кажеш „Аз ще ида", значи нямаш избор. Като кажа: „Трябва да ида, каквито и да са условията, трябва да го направя", значи извън условията е. Пък има неща, които са условни. Има една музика, която е условна. Има една музика, която е извън условията. Някой от вас

може да каже: „Аз не мога да пея“. Прави сте. Дотогава, докато вие казвате, че аз не мога да пея, вие сте невежи в музиката. Като кажеш, че мога да пея, значи разбираш.

Сега някои от вас мислите, че вие в музиката, в този свят на музиката, вие може да успявате. Че то е разумното, в което човек се проявява. Пението е вече присъствие на Бога вътре в нашите души. Човешката душа има нещо общо с Божията душа. Когато ти дойдеш да пееш, ти може да пееш само в Божествения свят. Може да пееш само на онзи, който ти дал живота. Може да пееш само на онзи, който ти дал ума. Може да пееш само на онзи, който ти дал сърцето. Като го видиш, ти вече мязаш на него, на него можеш да пееш. А пък заради него може да пееш и на другите. Значи като пея на него и другите може да ме слушат, но само на него може да пея. Ами, че как? Кат иде животът като любов, как няма да пея! Тогава идат две неща – ще пееш и ще говориш. Те заедно вървят. Музиката, това е най-добрият начин, по който може да говориш. В музиката няма по-груба работа, да говори човек немузикално. В живота виждате тия животни, говорят много немузикално, „бу-бу“ – няма никаква музика.

Наблюдавайте се! Щом си недоволен, вижте в гласа ви, какво има. Като сте радостен, нервен, веднага нещо рязко има в говора ви. Изтича енергията ви. Или понякой път плачете. Какво означава плачът на човека? Оцапана е душата ти. Ще вземеш малко водица, всяка сълза показва, че с тази водица ще вземеш накрая да очистиш петното на душата. Затова са сълзите. Вземеш кърпичката, изтриваш. Всяка сълза, това е една нота. Значи, ако плачете, ако един ангел е при вас, като плачете, той след плача ви, ще ви направи едно парче музикално, как са падали сълзите. Виждали ли сте как падат сълзите на човека? Не сте ги наблюдавали? Някой път като заплачете, вземете едно огледало, да наблюдаваш, как сълзите излизат и какво направление вземат. Сега вие считате, че това е малодушна работа. Не е малодушна работа, благородна работа е. Защо някой път плачем? – Когато вятърът духа, плачем, когато болките са непоносими, когато някой човек го огорчите, всичките хора, които усещат голяма тъга, се ще излеят сълзи из тяхните очи.

За мене въпросът седи в следното: Пейте на стомаха си! Тези процеси, които опитвате, живота на ония работници, които работят, не заслужават ли да им попеете? Те са десет милиона работници, които работят даром за вас. Та след като сте яли, изпейте една песен. Като чувствуват те казват: „Ето нашият господар, трябва да му направим тази работа“. Вие казвате: „Те трябва да работят така“. Как не! Че то е голямо пре/силване/. Пък, ако не пеете на тия работници, те няма да смелят храната. Тогава вие искате да бъдете красиви. Тогава тази козметика, която вас ви е потребна за лицето,

веднага цветът ще покаже какво е вашето състояние. Сега да кажем, вие седите и сте недоволни от живота. Какво ви липсва, кажете ми? Какво ви липсва на вас? Ти си ял и си бързал, не си сдъвкал добре храната, след като влязла храната в твоя стомах, работниците казват: „Нашият господар не е сдъвкал добре храната“, започват те малко да критикуват вътре. Стомахът ти е неразположен. Този капелмайстор туря едно парче, дава един такт, ама дава го набързо. Защо някой път той като дава такта, бърза? Казва: „Да се свърши работа“. Пък някой върви бавно, тържествено става дъвкането. Аз виждам млекопитающите имат тържествено преживяне. Най-първо събират, събират храната, след това вземе онова животно да дъвче храната, преживя. Казвам: Този капелмайстор е много добър. Сега вие казвате: „Къде ще му иде /краят/, аз да седна и да ям бавно?“ Да седнеш да ядеш и да пееш. След като си ял, пей! В яденето най-първо се написва пиесата, то се композира нещо. След като си се наял, се композира, ще почнеш изпълнението. При стомаха парчетата се правят, при дишането се изпълняват, при мисленето се слушат. Следователно, като дойдем да мислим, ние слушаме музика. То е публиката. Слушаш как се изпълняват нещата. Най-първо стомахът прави музиката, грубата работа. Онзи вече на пианото го изпълнява. Значи музиката, която се пише, която се изпълнява, която се слуша. Та едновременно, ти трябва добре да я направиш, добре да я изпълниш и добре да я слушаш. Вие понякой път казвате: „Послушай ме Господи!“ Значи, ние като пеем Господ ни слуша. По-добра публика няма. Ние като пеем, като постъпваме в живота, Господ ни гледа в света. Трябва да знаем, че има един, който оценява постъпките. Ти си направил нещо, никой не те е видял, но Господ те видял. Ти си направил едно добро някъде, на една мушица си помогнал, никой не те видял, гледаш наоколо, никой не те видял, но има един, който те видял. Казва: „Много добре направи!“ Ти като попееш, усещаш една вътрешна радост. Значи като пееш, имаш най-хубавата публика. Казваш: „Сам пея, кой ще ме слуша?“ Аз като пея сам, Господ ме слуша. И тогава пеем най-добре. Защото като има публика, публиката ме слуша, като няма публика, Господ ме слуша. Затуй пейте най-хубаво, когато сте сами! Пред публиката пейте по-слабо. Затуй сами пейте, пред Господа пейте хубаво! Тогава Той ще ви коригира. Веднага се коригират работите.

Сега аз ви говоря върху музиката, по този начин вие имате постижения. След като сте пели добре, може да имате постижения в каквато и да е област на живота. Защото благото на живота седи от малкото постижение, което човек може да има. Може да е микроскопическо, но има работи, които са потребни за живота. Да кажем, някой път вас ви трябва нещо. Вие имате силно желание да четете. Може тази книга да е, може да е някоя поетическа, или някоя философска книга, или някоя научна книга. Но във вас има някой път желание да четете някоя книга. Да кажем с години сте

чакали. Като намерите тази книга, във вас се заражда желание с жадност да отворите книгата и да започнете да четете. И сте доволен от това четене. Казвам: Ако намерите една книга, как трябва да се живее добре.

Сега мнозина казват, аз съм говорил толкоз върху любовта, знаете ли какво нещо е да обичаш? Да обичаш, значи в даден случай да оцениш, да дадеш една преценка, най-хубавата преценка, която може да дадеш на нещата. Когато обичаш, ти даваш най-хубавото си внимание, всичко си готов да направиш, времето, всичко си готов да жертвуваш. Наскоро ми дойде една българска песен. Майката казва: „Синко Стояне, ако ме синко обичаш, добре ще се учиш. Ако ме синко любиш, добре ще работиш“. За да обичаме някого, трябва да се учим. А пък за да може да работиш заради него, трябва да го любиш. В любовта има работа. Без любов не може да работиш. Без обич, не може да учиш. Някой казва: „Аз искам да уча“. Ще обичаш, не може да се учиш, ако не обичаш. Ако няма кого да обичаш, не може да се учиш. Не може да работиш, ако няма кого да любиш. Сега в живота де е любовта и де е работата? Де мислите, че е работата? Де е учението и де е работата? В главата, горе е учението, а в стомаха е работата. За стомаха се изисква любов, а за ума се изисква обич. Туй е вярно. В умствения живот вие не може да прогресирате с любов. Любовта е за стомаха, а пък обичта е за учението. Ти една книга може да обичаш, не може да кажеш, че любиш една книга. Ти може да обичаш една книга. Обичаш някой предмет, може да го учиш. Пък храната ти може да я любиш. В любовта се обръща по-голямо внимание. Онези предмети, които предават в областта на любовта, те са зависими от нас. По-голяма жертва се изисква в любовта. Любовта изисква голяма жертва. Много големи несгоди има. В обичта имаме един уреден свят, лесно стават работите. Вземеш билет, качиш се на трена. Тренът те носи. Дойдеш до любовта, ти пеш ще пътуваш. Зимно време може да е 20–30 градуса студ, облечен си с кожух, ти тръгнеш, отиваш. То е любов. Дойдеш до обичта, качиш се на аероплан, по въздуха отгоре, свършиш си работата. Та казвам: Любовта е една сила, която работи във физическия свят за уреждането му. Любовта работи за уреждането на физическия свят и тогава стават всички стълкновения. Не че любовта ги прави, но тя е една сила, която може да се справи с всичките неразбранщини, които хората имат. По-своенравни деца от хората няма. Те са най-умните и най-добрите деца, но и по-своенравни деца от хората няма. Всички са царски синове, професори, не знаеш какво да му кажеш. Те имат достойнство. „Как казва, ти знаеш ли кой съм аз? – Царски син, че с мене трябва да се обхождаш добре“. Не искат да учат, не искат да работят. Искат да имат високи бележки, най-високи оценки. Нали във вашия живот искате да ви оценяват? За какво ще ви оценят? Ако правите хубаво, ще имате една хубава оценка. Ако учите хубаво, ще имате една хубава оценка. Но да кажем, не пеете добре, не учите добре, не

работите добре, не рисувате добре, каквото захванете, не го вършите добре, в какво ще ви оценят? Въпреки всичкото добро желание на учителя, казва: „Добро е това дете, ама неспособно“. Аз изключвам това. Тия деца, не са добри, които не се учат. В тях има нещо скрито лошо. Много добра конструкция имат на главата, като гледам – лицето правилно, черепа правилен, пръстите правилни, казвам: Това дете е пълно с енергия. Та където условията са лоши, хората го считат, че е лошо. То иска да работи. Аз в своите наблюдения имам един опит. Един свещеник ми разправяше: „Нехранимайко беше синът ми. Аз го пращам в училище, поп да стане, да се учи, ти видиш ли го него, не отива в училище, ами отива на реката и си прави воденички, играе си. Стана, може би, да съм го бил повече от 25 пъти“. Тъкмо направил воденицата да види, как се върти, баща му иде с тоягата да го праща на училище. Казва: „Ти човек няма да станеш. И в края на краищата, аз исках поп да стане, а той стана инженер. Трябваше, казва поп да стане“.

Аз да ви кажа: „Господ не ви е пратил за попове в света. Пратил ви е за инженери. Всички ние изучаваме изкуството на инженерството. Като ходим, това е мерене. Все мерим. Няма някой, който да не е мерил. Имате големи инженери и малки инженери. Ние всички изучаваме изкуството на иженерството – измерване. Нали в музиката, като се композират някои неща, се измерват тактовете, времето определят, поставят се по местата. Туй е инженерство. Туряме „до“ на спомагателна линия. Казваме: „До“-то долу туряме“. Не може да го туряте без спомагателна линия.

Та казвам: Сега ние имаме една работа. Знаете ли какво означава „поп“? – Поп да станеш, то е една от най-великите работи. А пък ти докато не станеш инженер, поп не може да станеш. Ти първо трябва да изучиш инженерството и тогава поп да станеш. Попът си дига ръката и благославя. Какво означава? – Той е онзи инженер, който направил всичките свои измервания, казва: „Тъй ще се направи, тъй ще се направи“. Ако той не е учил, работите как ще се поправят? Вие сега искате попове да станете. Ами, че трябва да се поправи характера на човека. Как ще го поправиш, я ми кажете? Ако вие сте беден човек, при мене дойдете, аз пътувам с вас. Ако вие сте закъсали, че навсякъде не ви приемат, а аз певец или музикант, навсякъде показвам изкуството си. Вие казвате, разправяте ми: „Лоши са тия хора, гонят ме навсякъде, не ме приемат“. Аз щом се спра някъде, извадя си цигулката, започна да свиря. Всичките тия хора казват: „Заповядайте“. Аз нищо не им говоря. Защо тия хора постъпват спрямо мене така? – Защото зная да свиря и да пея на тях, пък ти нищо ни си направил и искаш да те приемат хората. Като идете в света, какво трябва да направите за хората? Ами вие в света какво трябва да направите за себе си? Най-първо ще ядеш, ще направиш една малка услуга. Значи, всичките

ония жители, които са в тебе ще им дадеш храна. Те ще имат едно добро мнение заради тебе. След туй втората фаза. Щом станеш, ще възприемеш въздуха, ще дадеш и на тях храна. На другите ще направиш нещо. Следователно, ще почувствуваш радостта на дробовете, те са доволни. После ще дадеш предметно учение и на ония жители, които са в твоя мозък. Това е човекът. Ще ядеш, ще дишаш, ще мислиш. Като ядеш добре, като дишаш добре, като мислиш добре, ти правиш услуга на твоите поданици. Следствие на това, те имат за тебе едно отлично понятие и може да свършат каквато работа искаш. Те могат да я направят заради тебе. Тази е малко отвлечена работа. Какво разбирате под думата „отвлечена работа"? „Отвлечено" – в българския език има двояко значение. „Отвлечена" – значи далечна, неразбрана работа, значи още и отвлечена овца, отвлечена мома, значи задигната, подразбирате, че момата е неразбрана. След като кажат „отвлечена мома", аз разбирам, че с тази мома са направили една неразумна постъпка с нея, отвлечена. Ако една лисица ви посещава на гости, за какво ви посещава? Когато лисицата иде на гости ,за вас ли иде на гости, или за вашата кокошка? Когато вълкът иде на гости, за вас ли иде или за овцата? – За овцете разбира се. След като дойде лисицата, погледнеш, задигнала кокошката, отвлякла я. Вълкът като дойде и той задигнал. Казвате: „Изгубих едно чувство". Някой път усещате, че някое ваше чувство е отвлечено, задигнато. Питам: Кога вашите чувства се отвличат някъде, кой ги задига?

Да допуснем просто, че вие имате разположение, изгубвате своето разположение. Коя е причината за изгубването на вашето разположение? Допуснете, че имате едно шише с вода. Представете си, че вие сте в пустинята, дойде един и излее водата на земята. Какво ще стане с вас? Веднага вие си изгубвате настроението. Ще кажеш: „Защо вършиш това, тази постъпка не е разумна". Ще започнете да му давате морал. Но представете си, че този господин, който ви излял водата е при извора, вие си наливате вода. За същата постъпка, какво ще бъде вашето разположение? Защо в първия случай, като ви разлеят водата, вие сте недоволен, защо във втория случай като ви излеят водата, вие напълно сте доволен. Коя е причината? Че в първия случай, като излеят водата шишето остане празно; във втория случай, излее се водата, но пак напълни шишето. Всичките погрешки в света седят не в изливането на водата, но понеже сте оставили шишето празно. Та за това, всякога след като изпразните едно шише, напълнете го. Ако не може да го напълните, не го празнете. Щом искаш да изпразниш нещо, трябва да го напълниш. Щом го изпразниш, казват: „Вие не правите добре!". Много хубаво. Как трябва да направите? – Намери някой учен да те научи. То е изпразнено шише. Казва: „Ти не пееш добре." – „Ами как трябва да пея?" – „Ти не пееш добре, но аз не мога да ти кажа". – Ти си изпразнил шишето и не си го

напълнил. Съвременните хора казват: „Мога ли да ти изпразня шишето и да ти напълня друга /вода/?" Казва: „Не ми бутай водата!". Ако ние сме двама певци, кой от двамата пее хубаво? Допуснете, че двамата се конкурираме. Ето какво трябва да направите. Ще идем в света, ще пеем. Ще идеш в една богата къща, ще пееш. Ако ти дадат нещо, добър певец си. Ако не дадат нещо, аз ще ида да пея. Пея, дадат ми. Той пя нищо не дадоха. На второ място ти пееш, на трето аз пея и така на десет места пеем. На петте места дето аз съм пял, дадоха ми, дето ти си пял, не ти дадоха. Сега от спечеленото, дето пях, разделям с тебе, давам ти половината. Ти казваш: „Тия хора не разбират от моето пеене". Възможно е. Някои от вас сте много нетърпеливи. След като ви говорят, вас започват да ви се мърдат мускулите на устата. Казва ви някой човек нещо, започва да ви се мърда устата. Най-първо трябва да имате характер да изслушате човека. Защото зло и добро в човека изпитват човешката твърдост и човешкото търпение. С доброто какво може да направиш, а със злото може да покажеш своята сила, какво можеш. Ако може да противодействуваш на злото, ти си силен човек. Ако можеш да изтърпиш една обида, ти си силен човек. Ако може да служиш на доброто, пак си силен човек. Който служи на доброто е силен човек. Който издържа на злото, пак е силен човек. Злото и доброто са два метода, с които Бог изпитва хората. Опитва ни Господ. Казва: „Защо е злото?" То е проба, за да опита характера ти. Господ ще дойде да те опита, какво може да направиш и какво може да издържиш.

Сега, ако вие имате една музикална задача, как бихте турили музикално „Аз мога да слушам другите". Или да турим музикално „Аз мога да слушам добре". Като каже някой: „Аз мога да пея добре" – разбираме, че мога да слушам добре. Сега, когато дойде злото, когато човек изтърпява злото, как може да каже музикално? Всичките паузи в едно музикално творение са по закона на злото, да знаеш как да мълчиш на време. Като държиш такт, да пазиш такта. Музикално нали има един удар, някой път паузата има четири удара, после има половинки паузи, четвъртинки, осминки. Пауза – значи да знаеш, къде да мълчиш. Казвам: Търпеливият човек е мълчалив, да знаеш паузите как да ги вземаш на място. Защото, ако туряш една пауза не на място, ти не си търпелив. Ако ги туряш на място, че издържаш, ти си търпелив. После пак започваш. Там дето има пеене, там е доброто. Дето се пее, е доброто; дето се мълчи е злото. И тогава знаете ли, кога ние може да мълчим? Казва: „Да мълчим всички, да говори Господ". Когато Господ говори, всички да мълчим. Защото Господ се намесва да поправи злото в света, понеже той като говори на злото, то се поправя. Когато Господ говори, злото се поправя. На Бога гласът е толкоз музикален, че злото, което е толкоз страшно, като чуе Божия глас, престава вече да прави зло. Господ е толкоз музикален, че туй зло, забравя да прави зло. Господ трябва да започне да говори, да поправи злото. Господ като

говори, злото в света се поправя. Затуй на хората понякой път Господ трябва да им говори, че злото във вас да млъкне. Злото да се заинтересува в музиката. Когато се говори на злото, музикално да се говори. Затова всички ще се учите добре да говорите.

Сега нека вземем да направим едно упражнение. Сега вие искате да пеете „до" нали? Тонът „до", той е за стомаха. Тази грубата работа трябва да се свърши много добре. Ще работиш, не че си невежа, но самите условия са такива. И самите учени хора, може понякой път да работят в една рудница и невежите може да работят там. Много пъти възвишени същества слизат на земята да работят с нас заедно, с хората заедно. Когато дойдат, животът се изправя. При сегашните условия се изисква добри работници. Значи се изискват няколко неща. Любовта не може да се прояви, ако ти не си чист. Да се изяви трябва честност. Отлични форми са честността и справедливостта. Те са две фази. Честност и справедливост на една страна, чистота и безкористие те са други две фази. Без тях любовта не може да се прояви. Нищо не можеш да направиш, ако не си честен и не си справедлив, ако не си чист и безкористен, любовта не може да се прояви. Проявената любов ние вече наричаме висшето, разумното, то е великото, щастието в света, висшият идеал, с който означаваме нещата. Проявената любов е честност и справедливост. Проявената любов е чистота и безкористие, това е онзи идеален живот, за който нашата душа копнее. Само честността и справедливостта, чистотата и безкористието може да внесат хармония между хората. Ако влязат тия неща, ако ги направите основа, вие ще се споразумеете. Всички тогава може да работите, всичките противоречия може да се изгладят. Най-първо ще мислите. Ще имате една идея. Да кажем, искате да пеете. Другото правило – значи трябва да създадете ония условия, при които мъчнотиите може да се премахнат.

Вземете сега, вие искате да направите една услуга на едно яйце. Представете си, че в едно яйце е затворено едно разумно същество, в тия лошите условия. Как ще го освободите? Вие не можете да вземете туй яйце да го блъснете с един чук, да го освободите, ни най-малко не може да го освободите по този начин. Но туй яйце ще го турите при някоя квачка, под нормалната топлина на квачката. След 21 ден тази топлина, която влиза, ще създаде всички негови органи, ще създаде всичко онова, което е необходимо. След като създаде органите вътре, тази същата сила ще разнищи външните условия и пилето ще излезе навън. Най-първо, ако вие искате да премахнете една мъчнотия от вашата душа, ще идете при Господа, ще влезете под неговите крила, ще седите 21 ден, докато тази топлина на Божията любов влезе във вас и създаде ония възможни удове, да създаде вашето зрение, вашето слушане, вашето обоняние, вашият вкус, вашата уста, крака, ръце, да създаде вашата воля и след туй ще чуете гласа:

„Излез, стани!“ Първото нещо в Божествения свят ще ви кажат – „Стани, ти, който спиш!“ Казвам: То е „до“. /Тогава Учителят пее „до“ и после пее „Стани, стани, стани....стани!“/ Ако аз съм меланхоличен, ще започна да пея. Не вървят работите, „Стани!“. Може да си пея: /Учителят пее/ „Ще се оправи, ще се оправи.“. Пей на себе си, ще се оправи, ще се оправи. Защото около мене музикалния свят с тия трептения взема участие. Казват: „Ето един певец“. Всички се приближават, публика има. Публиката отваря джоба си, започват да се отварят. Има един свят около вас, те са готови да направят услуга. Щом пеете всеки дава по нещо. Та имайте една жива вяра за Господа. Свещено чувство имайте! Като станете сутрин, с благоговение пристъпвайте при Него, помисли си, че той ви дал всичко. Обърнете се към Него с хубавото име. Вие не се молите. Ти си пипнеш брадата, казваш: „Остарял съм“. Ни най-малко не си остарял, ти си едно малко детенце, брадата е дегизиране. Едно дете може да го направиш стар дядо, да му туриш брада. Не се лъжете от космите. Представи си, че си едно малко детенце, помоли се. Казваш: „Станах голям човек, какво да правя?“ Не мисли, че си станал голям. Станеш сутрин, представи си, че си малко дете, застани пред Господа и кажи: „Днес татко какво да направя?“ Да бъдеш готов за всяка работа. Каквато и да е работа, да я свършиш – да донесеш вода, да пометеш, или да пишеш поезия, или да рисуваш, или да свириш. Всичките работи, ако са свършени здраво, те имат еднаква цена. Еднаква цена имат пред Бога, еднаква цена имат, но те са на разни степени. Най-първо трябва да не се унижаваш. Не мисли, че ти като хванеш метлата, това е унижение. Значи има учено метене. Аз, ако мета, няма да вдигам толкова прах, колкото слугинята. А пък аз, ако работя, няма да дигам толкова шум. Понеже онзи, който не работи, вдига повече шум отколкото онзи, който знае да работи. Който знае да работи, по-малко шум вдига. Туй е приятно. Онзи, който знае да пее, няма да пита; онзи, който не знае пита: „Пях ли хубаво?“ Какво ще му кажеш? Казваш: „Много добре пя“. – Харесва ли ти? Какво да му кажеш, кажете ми, когато някой ме пита: „Пях ли хубаво?“ Казвам: „Чакай аз да ти попея. Аз се въодушевих от тебе, досега мислех, че не мога да пея, казвам, като те слушам насърчих се. Аз да ти попея“. Казва: „Че ти знаеш да пееш?“. Казвам: „Благодарение на тебе“. Защото всякога, когато вие слушате много добър певец вие се вковавате. Като чуеш другия, насърчиш се, казваш: „Мога и аз да пея“ Казвам: Всеки певец, който може да пробуди желание да пееш, е много добър певец. Този, който не насърчава, за неговото пеене ще каже: „Съсече ме това пеене“. Този, който в мене подигне едно желание, той е добър певец. Този, който много хубаво пее при мене, той е близо до фокуса. Този човек, който е надалеч, не мога да чуя гласа му. Ония прости певци са гениални, само че много надалече, че не мога да ги слушам. Казвам: Много хубаво, чакай аз да ти попея. Казва: „Не мислех, че ти толкова хубаво пееш“. Казвам: Понеже сега дойдох близо при тебе,

едно време аз като бях далече, не можех да пея. Човек само в един добре отоплен салон може да пее. Но като излезе горе на Мусала при 24 градуса студ, не може да пее, условията са лоши.

Любовта е, която създава всичките благоприятни условия в живота за какъвто и да е успех. Туй го турете като основа – Честност и справедливост, чистота и безкористие, това са Божествени възможности, при които работите стават. Един музикант трябва да бъде честен, да има желание да пее хубаво, да не взема фалшиво тонове. Аз като пея, трябва да пея не за публиката, не трябва да вземам фалшиво, нечисто. Като взема един тон и аз да съм доволен от пеенето, според музикалните правила, според музиката. И всеки тон да е доволен. Като взема „до“, не „до“-то да каже: „Така не се пее“, и „до“-то да остане доволно от мене. И „ре“ да остане доволно от мене, и „ми“ да остане доволно от мене, и господин „фа“ да остане доволен, и господин „сол“, и господин „ла“, и господин „си“ – всички да останат доволни от мене. Като дойда при тия половинките тонове, тоновете са семейни, взема „до диез“. То е полутон. Какво е полутонието? „До диез“ е син, а „до бемол“ е дъщеря. Значи „до“-то има семейство. Всеки бемол е дъщеря. В една песен дъщерите идат по-рано, а в някоя песен синовете идат по-рано. Но ето „до“-то като вземеш, имаш възможност да има една дъщеря и един син. Синът повишава, дъщерята понижава. Вие не разбирате музиката. Синът дава. При повишението на един тон обмяната става по-голяма, а в бемола дълбочината на тона е по-голяма. В един мек тон има по-голяма мекота, в повишението има сила. Силата е потребна. Тази сила, ако няма мекота тя не може да постигне своята цел. Сила и мекота, това са две неща потребни. За да се извърши една работа, трябва сила. В „до“ едновременно има сила, има и мекота за постижение. За да се постигне един тон, трябва сила. Мекото трябва, за да се приложи, да се реализира. Без мекота в света нещата не могат да се реализират, без сила не може да се постигнат. Това са методи за пеене. За мене силата е диезът, мекотата е бемолът, тонът е капиталът. Основният тон „до“ е капиталът, с който аз мога да оперирам в даден случай или едно разумно същество, което може да бъде на мое разположение. Аз като взема „до“-то, това е език на много разумни същества. Има цяла една категория същества, безброй същества разумни, че като вземам техният тон, „до“ е език, всички са на мое разположение. Колкото по-правилно пея, повече ще ми дадат. Колкото криво пея, те не дават да вляза във връзка с онзи разумен възвишен свят, който може да дойде на помощ, за да може да ни избави от тия, неблагоприятните условия. Защото много неблагоприятни са условията, при които живеем, изложени сме на хиляди и хиляди опасности. Всеки ден животът виси на косъм. Всеки ден може да изчезне животът ни. Затуй именно, трябва да се молиш. Обръщай погледа си към Бога! Всяка сутрин като станете, не се обленявайте, отправете

сърцето си към Бога и ума си към Бога, след туй за да влезете в съобщение с вашите братя, попейте си и целия ден ще ви бъде леко на душата, лесно ще учите. В каквато и да е област искайте работа, която може да свършите и ще ви бъде приятно. Казвам: Това е един начин за работа, за една такава продуктивна работа в света. Защото на нас сега ни липсва сила, любов нямаме. Искаш да работиш, но нямаш разположение. Искаш да работиш, но не си справедлив. Работил си повече, искаш да оценят работата отвън. Искаш да се учиш, но веднага искаш да ти турят висока бележка. Пък ти ще учиш не за бележка, ще учиш за самото знание.

Та сега оценявайте туй, което имате. Благодарете на Бога за това, което Бог ти е дал. Значи, колкото материал имате, върху него да работите. Сега, колцина от вас имате туй благородното търпение? Колцина от вас имате милосърдие? Човек да бъде милосърден. Някой път аз слушам някоя муха бръмчи в стаята ми, моли се тя: „Милосърдие искам“. Казвам на паяка. Понеже аз съм там, чувам, че бръмчи, казва: „Няма ли кой да ми помогне?“ – праща молитвата си. Казвам на паяка: Слушай ще я пуснеш! Това е милосърдие. Казвам: Ще я пуснеш, иначе бастун имам, в стаята аз разполагам. Казвам: Навсякъде трябва да проявявате милосърдие. Щом чуете зов на едно малко същество, което ви се моли, кажете: „Пуснете го!“ Видите някой човек, който страда, кажете някоя сладка дума. Да кажем някой ученик го скъсали на изпита, кажи му: „Няма нищо, то е за твое добро, втория път ще издържиш“. Някой музикант закъсал, кажи му: „Не бой се, ще станеш музикант“. Някой е болен, каквото и да е положението, счупен е крака, кажи: „Ще оздравее!“ Навсякъде носете радост и на себе си кажете: „Ще се оправи тази работа“. Бог, който направил света е толкова всесилен, че няма нещо невъзможно. За Бога е всичко възможно. Ако идете при него всичко ще постигнете. В този свят онези, даровити ученици, които са намерили даровит учител, нещо са станали; които не са намерили, не са постигнали. Ако идем при Бога не с туй разбиране, което сега имаме , ако идем при Бога, нашият живот ще се развие, ще имаме постижения, че и ние ще бъдем доволни от себе си. Няма по-хубаво нещо човек да е доволен.

Египтяните, откъде е започвала тяхната музика? – Те са имали една гама, употребявали са пеенето, за да въздействуват на своите чувства. Те са пели да въздействуват на своята дихателна система. Индусите са имали една музика, с която са въздействували на своя мозък. Ние в съвременната култура, ние въздействуваме на своя стомах. Ние сме направили една хармония отдолу нагоре постепенно в тия трите области: стомаха, дробовете, главата. Всичките тия музики да влязат в една музика и тогава ще имаме музика, която ще повлияе на стомаха, на дробовете, на главата. То са тия трите метода, чрез които ще работим, и бъдещата музика ще се

прояви. Великите същества ще изпратят учители.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

Любовта е, която внася честност и справедливост, любовта е, която внася чистота и безкористие. Това е новата култура.

XVII година
22 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 25. II. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_02_27 Възвиси ме Духът
неделна беседа

ВЪЗВИСИ МЕ ДУХЪТ

Отче наш.

Бог е Любов.

Ще прочета няколко стиха от 3-та глава от пророк Йезекил /14 стих/.

Духът Божи.

Нямате един обикновен човек, а имате един пророк, пред когото бъдещето се разкрива. Той е в смайване и не знае какви ще бъдат резултатите. Всичките хора, изобщо, които живеят на земята, искат нещата да им бъдат ясни, но туй е едно...., че всички са в смайване, в смайване, не знаят причината. Казват ти един пример, изгубиш си богатството, в смайване си. Защо? Защо и какво е станало, не знаеш. Дадат ти добри условия, пак не знаеш. Забогатееш, пак не знаеш защо ти е дадено това богатство. На един американец, който бил както български говедар, паднало му се наследство от 6 милиона долара. Какво да направи? Ходил, давал угощение в Сан Франциско, навсякъде давал угощение, на цели градове, и за една година изпохарчил всичко и пак станал говедар. Вие ще кажете: „Колко е глупав този човек, че изпохарчил 6 милиона." Всеки човек, който изпохарчи своя живот, своите мисли и чувства, всичко онова, което има за нищо и никакво, не е ли по-долен от този говедар? Сега понякой път има съвпадение на нещата. Някой път се дават говедари. Например, ако не знаете да го изтълкувате, няма да разберете. „Го", турете запетая, „дар", значи говедар. Значи, дръж дара, който ти е даден. Кое ти е дадено? Ако не знаеш да го държиш, ще страдаш. Ако вземеш думата, представката отпреде – го – на английски „го" значи иди. „Дар", дихарма, значи добрата съдба. „Говедо" не е българска дума, тя е чужда дума. Говедото произтича от хубавите условия на живота. Затова козината му е бяла. Малко говеда има, които са черни. Значи условията, при които говедата са създадени, са благоприятни. На тия говеда е писано така: „Ако вие запазите вашата чистота, която имате на кожата си, за в бъдеще ще станете отлични хора." Това са сега тълкувания. Това са произволни тълкувания. Не че са произволни, но няма очебийни доказателства. Наскоро при мене иде един учен, който се заел да изучава буквите как се преплитат в разните езици и като ми привежда известни факти, казва: „Как мислите, не е ли верно?" Казвам: Възможно е. Дали е верно, трябва да се опита. Някой ми казва: „Туй име, което имам, не е ли добро?" Казвам: Името ти е добро само по себе си, но според мене едно добро име трябва да има три качества: Като туриш доброто име, трябва да станеш умен човек. Като туриш доброто

име, трябва да станеш добър човек. И после, като туриш името си, характер да имаш, да постъпиш добре. Че каквато работа хванеш, да я свършиш. Щом не ти върви напред и сиромашията не те оставя, може да ти е добро името, но не е от хубавите имена. Една крепост, която не може да издържи на обсадно положение под напора на неприятеля, не е обсадна крепост. Едно оръдие, което не достига крайната граница на неприятеля, да го обстрелва, и то е слабо оръжие.

Сега във всички ви има желание животът ви да е уреден. Вие искате Господ да уреди вашия живот. Предпоставката ви е лъжлива. Значи вие мислите, че вашият живот не е уреден и отсега нататъка Господ трябва да го урежда. Досега Господ като не го е уредил, и сега няма да го уреди. Причината къде е? Не че първоначално човек не е създаден много добре. Той минавал в ръцете на много, които не са били учени и те са поставили неща, които не съответствуват вече на Божия закон. Любовта първоначално е била чиста. Хората са живяли отличен живот, но после са влязли много чужди елементи в любовта. Сега в любовта има доста кал, хората са вляли тази кал. Тя носи болести, страдания, недоразумения, какво ли не носи? Аз наричам тази кална любов, която носи смърт. В тази любов е непослушанието. Този човек, който се зарази от тази любов, той става непослушен. Сам ще решава своята съдба. Първо, можем ли да бъдем господари на своята съдба? Светът не го създадохме ние. Къде бяхме ние, когато се създаваше нашата земя? Къде бяхме ние, когато се създаваше нашето Слънце, защото Слънцето по-рано е създадено четири дена. Някои се спорят. Светлината е създадена най-първо, преди първия ден. В началото Бог създаде небето и земята. В първия ден Бог раздели светлината и тъмнината и после идваме ние до нашето Слънце. Ние имаме една обикновена идея за нашето Слънце, че е много голямо. Но туй Слънце, което имаме, в сравнение с едно Слънце, което сега са го открили, е малко джудже. Един американски астроном, директорът Стуве намира една звезда от 3-та величина, разправя къде е Ипсилон Ауруге, на която диаметърът е 400 милиарда и 780 километра. Толкоз е голяма тази звезда, че цялата наша слънчева система може да влезе в нея. Когато диаметърът на нашето Слънце е един милион и 386 километра, а диаметърът на това Слънце е 4000 пъти по-голям от диаметъра на нашето Слънце. Сега се задава въпросът: „Защо е създадено това Слънце?“ Онзи, който го е създал, знае защо, но ние не знаем защо е създадено. В сравнение с една микроба, един човек не е ли един свръх гигант? Ако сравним диаметъра на една микроба и на човека, човекът ще бъде още по-голям от Ипсилон. С милиарди неговият диаметър е по-голям от диаметъра на тази микроба. Разбира се, тия работи са отвлечени. Те смущават човека. Например, вие понякой път искате да знаете колко години ще живеете на земята. Ако дойде един гадател, който може да ви каже, че вие имате да живеете още

една година, веднага ще ви стане криво. Но, ако ви каже, че имате да живеете 120 години, ще ви бъде приятно. 120 години като ви каже, вие се зарадвате. Че 120 години те като утре ще дойдат. Или утре или след 120 години, задачата не е разрешена, въпросът не е разрешен. Аз не искам тия работи, които вие ги говорите, да ги вземете сериозно. Вие понякой път много сериозно взимате работите. Един някой млад момък посещава един дом, дето има дъщеря и веднага започват да се опасяват. Питат: „Защо посещава този дом?“ – Харесва му се тази мома. Те мислят само от едната страна. Той мисли нещо, тъй че не си правете преждевременно заключения. Казвате: „На място е.“ Не знаете какво ще стане. Работите не са уредени тъй. Вие мислите, че лесно се уреждат работите. Не е само човек да се роди на земята. Той трябва да има условия да живее. Не само да живее, но трябва да има такива условия, че добре да живее и да извади поука за себе си. Та сега вие мислите и понякой път се тревожите. Ето една мярка. Що се тревожите? Казвате, че той бил огорчен. Той бил огорчен, понеже имал известни възгледи и понеже работите не стават тъй, както той мисли, той е огорчен. Някой пророк предсказва нещо и някой се огорчава, ако станат, радва се, ако не станат, не се радва. Но не всякога едно пророчество може да бъде верно. Не, че пророкът иска да лъже, но може да предскаже, работите се изменят. Работите може да се изменят в добър или в лош смисъл. Изменението в добър или в лош смисъл от нас зависи. Да се роди човек или да умре, зависи от него. Да постъпи добре и да се учи добре, зависи от него. Защо се е родил, да не пита. И защо ще умре, и за него да не пита. Да не разрешава тия въпроси. Защото вие питате някой път защо живеете. Отговорът е, за да умрете. А защо умирате? – За да живеете. Защо умират хората – за да живеят. Защо се раждат – за да умрат. Всички казват: „Какво ще бъде в края на нещата?“ Краят на всички неща е смъртта. Началото на всички неща е животът. Там, дето има начало, има и край. А дето има край, има начало. Тогава казвате: „Защо е така?“ Защото не може да бъде другояче. Защото покажи по кой начин тогава може да бъде. Щом ти казваш, че може да докажеш, тогава по кой начин може да бъде? Та казвам: По този начин вие ще се освободите. Вие се смущавате, че ще умрете. Смущавате се дали някой ще се роди или няма да се роди. При какви условия ще се роди? Кой се ражда, оставете този въпрос. Това е определено. Кога се ражда човек, туй зависи вече от същества, които са много по-напреднали от хората. Те са толкоз учени, че когато някое същество ще се роди на земята, те му правят един хороскоп, съчетанието на всичките звезди, които съществуват на физическия свят. Съчетанието на всичките звезди, които съществуват в духовния свят и съчетанието на всички слънца в Божествения свят, изчисляват и виждат какъв ще бъде неговият живот. И го нареждат съобразно с тия възможности на тия слънца. Какво ще разберете сега вие? Като те напече лятно време Слънцето, без да искаш ще се запотиш. Зависи ли от тебе? От Слънцето

зависи. Слънцето иска да излезе вода от тебе. Слънцето казва: „Тази вода аз ти я дадох, дай ми я навън.“ Като дойде зимно време, студеното време да те свие и всичко в тебе ще замръзне. Казва: „Всичко, което е дадено, ще го задържиш в себе си.“ Казвате: „Защо да е така?“ Там, дето царува топлината, царува и мразът, дето царува мразът, царува и топлината. Когато мразът, студът царува, нещата замръзват. Когато толината царува, нещата текат. Това са изречения, ти се спираш в живота си и не можеш да прогресираш. Ти си замръзнал. Не ти стига умът. Замръзнал си. Сърцето ти не работи, не чувстваш, казваш: „Нямам любов.“ – Замръзнал си. Какво трябва да правиш? Излез и се напечи на Слънцето, чакай го като изгрее. Няма какво да го търсиш. Няма какво да чакаш и да търсиш Слънцето. Ако чакаш да вземеш билет, тази работа е непостижима. Ти ще го чакаш и след 12 часа на някое уютно място. И като изгрее туй Слънце, от това Слънце ти ще възприемеш всичко, от което искаш. Понякой път се учудвам на голямото невежество, което съвременните хора имат. Те са дошли и вярват в гадатели. Вярват в тия, които гледат на кафе. Вярват в тия, които гледат на боб, на бял боб, на чер боб, вярват на тия, които хвърлят карти, после някои вярват на ясновидство, че виждат. Но какво може да ти предскаже един боб, едно черно кафе? Някой казва: „Звездите.“ Всяка една звезда по своя път върви. Какво ще ти предскаже тази звезда? Аз не отричам, че предсказват, но какво ще ти предскаже тази звезда? Всяка една звезда в пространството, тя си има един представител на земята. Следователно, ако ти искаш да се ползуваш от тази звезда, ще намериш този човек, който е нейният представител. Нали има представители на едно дружество. Искаш да намериш тяхното представителство или тяхните агенти наречени. При тях ще се отнесеш. Ти не може да говориш направо към фабриката, понеже те имат комисионери и те разполагат. Та казвам, всичките звезди имат свои представители. Ти ще се отнесеш при тях. Тогава аз тълкувам новата астрология. Бащата представя влиянието на Слънцето, майката представя влиянието на Месечината. Ако имаш седем братя, те представят планетите. Ако имаш 2 сестри и 5 братя, тогава едната ти сестра представя Венера, а другата Месечината. Единият брат представя Меркурий, другият Марс, военен. Юпитер, Сатурн, Уран. В този дом твоето щастие зависи от баща ти, от майка ти. То зависи от твоите братя, които са дошли преди тебе. Ти може да си попаднал, както земята е попаднала. Земята има по-стари братя. Има спор върху нея. Доста братя има, родени преди нея. Юпитер е роден преди земята. Той е най-големият брат. Сатурн е роден преди земята. Уран и Нептун, и те са родени преди земята. Марс е роден преди земята, след това иде земята. Три сестри има. Нашата земя, на която живеем, е женска, ние не живеем на мъжка планета, на женска планета. Женски свят е той. Че е женски, да ви докажа аргументите си, понеже е женски, затова и жените грешат първи. В рая нали жената съгреши? Ако

мъжът влезе в другия свят, дето светът е мъжки, там мъжете грешат първи, после жените. Този свят, понеже е женски свят, жените трябва да го оправят, а пък мъжете да го поддържат. Това са хипотези, това са теории. Казвам, че нашата земя е жена с много желания, много груби желания има земята. Най-грубите желания в Слънцето има земята. Когато някой учен човек от Слънцето искат да го опитат дали е учен, пращат го на земята. Аз предполагам, че вие сте от учените хора, изпратени на земята да я изследвате. Всинца сте много учени хора и много велики, че ви изпратили за своите изследвания. Тъй щото от това гледище не сте прости хора, гениални сте, но само че във вашата експедиция някои от вас сте изгубили научните данни. Някои данни на миналото сте ги изгубили и няма на какво да разчитате. Ако тия изследвания са на леда, като се стопят ледовете, тогава какво щеше да ви костува, всичкият труд е напразен, трябва да се правят пак наблюдения. Те гледаха да не изгубят своите наблюдения, които имат. Сега вече влизат на земята да обработят този материал. Ще напечатат някои книги, които ще бъдат за в полза на цялото човечество. Казвам: Животът на всеки едного е толкоз важен, че може да се напишат стотина томове. Вие мислите, че не играете никаква роля в света. Толкоз сте видни, че природата и Бог определили специфичен бюджет, в малък размер, за всеки едного от вас. Името е написано, има и книги, толкоз бюджет имате в Божествената книга. За всеки едного от вас има специален бюджет. Вашата погрешка е там, че като изпохарчите вашия бюджет, искате свръхсметка, кредит. И там е всичкото стълкновение. А пък то се изисква воля. Вие харчите повече, отколкото трябва и вследствие на това осиромашавате и тогава хората казват: Не искам да бъда богат. Не искам и да бъда сиромах. Защото ако ти роптаеш като сиромах, ако грешиш като сиромах, по-добре не се раждай сиромах. Ако ще грешиш като богат, ако ще роптаеш като богат, пак не се раждай като богат. Сиромашията, която ражда лъжата и богатство, което ражда убийството в света, те не са желателни. Ние не желаем нито тази сиромашия, нито това богатство. Сиромашия, която сближава хората, дава възможност да се разберат, и богатство, което ражда щедростта и милосердието, то е добро. Туй са новите разбирания. Казвате: „Що е сиромах?“ „Сиро“, значи голям господин. „Ман“, значи мъдрец. „Сиромах“ е голям мъдрец, който разрешава въпроса. А вие разбирате сиромах, който няма нищо. Но той е учен човек и понеже е учен, нищо не му трябва. Той на камъка като седне, като хлопне, камъкът се отваря. Каквото богатство има в този камък, казва: Да излезе навън. Нали сте чели тази приказка? Отде се е родила? Седи един сиромах при една чешма. Малко се пообъркали работите му и казва: Ох! Току излиза един старец и казва: Какво обичаш? – Уморих се в пътя, нямам хляб. – Казва: На ваше разположение съм. Иде и донася хляб. – Уморих се. – Каруца ще имате. Като кажете: „Ох!“, веднага, хайде дошла каруцата и той от чешмата тръгне нататъка по пътя с каруцата. Знаете ли

какво му се случило вторият път? Тогава друг един анекдот има. Тогава дошъл един сказчик, духовник, проповедник и пита публиката, казва: „Знаете ли какво ще ви кажа?“ – „Не знаем.“ – „Няма защо да ви кажа.“ – „Знаем.“ Казва: „Като знаете, пак няма какво да ви кажа.“ Но то е избягване. Има едно знание, предполагаме, че ние знаем някои неща. Някой път ние трябва да знаем, пътя не знаем. Туй, което не знаем, туй място на незнанието трябва да го държим винаги празно, да не туряме на туй място. Всички ония неща, които знаем, да ги запълним. Трябва да се турят. То е градеж в човешкия живот.

Та казвам: Не влизайте в стълкновение със себе си. Най-първо вие носите една идея на обезсърчение, на ред поколения наследствени. Преживявате някой път известни отчаяния. Казвате: „Нищо няма да се постигне.“ Туй се дължи на вашето минало. Някой път от вашето минало вие се въодушевлявате, защото човек със себе си носи своето минало. Но той и лошото носи. Миналото ценим, постоянно се повтаря. И ако ви кажат, че живеете добре, защото за в бъдеще, ако живеете добре, този, вашият живот, той един ден ще ви бъде полезен. Този живот, той следва. Тъй че като дойдете до едно обезсърчение, той да дойде като една картина, като един стимул, да ви избави от трудното положение.

Когато говорим за любовта, ние говорим за една възможност. Любовта е една сила, тя е една монета, която в цялата вселена се познава. Дето покажат монетата на любовта, върви. Затуй вие трябва да работите с любов, да имате тази разменна монета, понеже навсякъде върви. Тя е обща монета на цялата вселена. Ако ти имаш монетата на любовта, навсякъде си добре дошъл. Ако нямаш тази монета, тогава работите няма да бъдат добри. После, ако имаш разумното в себе си. Ако си разумен, ти навсякъде ще бъдеш приет. Ако си умен човек, ти на Слънцето ще идеш, на Юпитер, на Марс, на Месечината. Ако си от гениалните и умните хора, ти навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Ако си облечен с истината и носиш в себе си свободата, пак ще бъдеш добре облечен и без разлика навсякъде ще те приемат, то е едно общо качество, едно общо разбиране има. За да се разбират хората, те трябва да имат тази любов между себе си, която да сближи хората, отваря ги. Всеки един човек е един огромен свят в себе си. Хората сами себе си не познават сега.

Понякой път аз съм засягал пеенето, музиката. Има известни тонове в съвременната музика, които музикантите още не знаят. Ако ти вземеш в акорд три тона, ти може да имаш пари, колкото искаш. Колкото пари ти трябват, те ще дойдат. Казвате: „Как може да бъде това? То е суеверие.“ Да допуснем, че е суеверие. В града Вашингтон, в тяхната гражданска война има две оръдия, едно до друго поставени и прекаран ток, образува се

магнетическа сила, която дига 500 килограма и който отива да ги види, изважда от себе си всички металически предмети, даже ако имаш гвоздеи на обущата си, трябва да ги извадиш, защото обущата ти ще се намерят залепени на оръдията. Даже ако имаш един железен обръч, ти ще се залепиш на оръдието, ще те привлекат и ще станеш роб на туй оръдие. Та казвам: В музиката има една магнетическа гама и хората трябва да са много умни. Как мислите, ония хора, които са събрали милиарди, как са ги спечелили тези хора? Мислите, това е произвол? Те са знаели този закон. Те са пяли музикално. Но с идването на тия пари има друга една опасност. Голямата вода идва, но тя носи със себе си кал. Тия пари, които са дошли при богатите хора, те носят кал, те трябва да се филтрират. Всичките богати хора, с малки изключения, са все нещастни. Съвременните хора трябва да имаме онова богатство, което носи в себе си благословение. Ти да си доволен от своето богатство, да си господар на богатството, не да се боиш за богатството, че може да го изгубиш. Богатство, за което може да се уплашиш, че можеш да го изгубиш, то не е реално богатство. При това, човек не е роден да бъде сиромах. Временно Бог поставил хората да ги възпита. Един ден той ще ги тури на известна длъжност. Вие се готвите за в бъдеще да ви турят на служба. Сега минавате дисциплина на земята, вие се учите сега. Един ден ще ви турят на почтена служба. Тогава как ще оправите света? Някои от вас ще бъдете големи хора, царе, царици ще бъдете. Какво ще правите тогава? Тогава ще забравите да живеете както знаете. Някои от вас ще станете пророци, ще предсказвате. Някои от вас ще бъдете военачалници, големи хора. Не да воювате сега на бойното поле. Един ден ще престане войната на земята, но земята ще отвори война на Месечината, ще започнат земята да обстрелват Месечината и Месечината ще обстрелва земята. Ще отворят война между земята и Марс и може да обстрелват, питам тогава: Знаете ли каква ще бъде тази война? Тя ще бъде по-разумна. Във всяка граната, като се пукне на земята, ще дойдат книги да четат. От земята ще хвърлят гранати на Месечината и в Марс хората ще покажат какво са научили. Война между планетите ще има. Те поддържат, че има планетно воюване. Съгласен съм, но всяка планета ще съобщи чрез своите гранати на каква степен на развитие е и познанията, които съществуват. Сега вас ви се виждат тия работи невероятни. Вие знаете ли къде е Господ? Господ е толкоз далече, че никой не може да го достигне и толкоз близо е, че всеки може да изпрати послание до Него. Питам, вие като изпратите вашето прошение, вашето писмо, какво ще пишете на Господа? Вие, учените хора, какво пишете на Господа, като се молите? Аз чета вашите писма понякой път. Аз си позволявам да чета писмата, които се турят в небесната поща. Мъжът пише тъй: „Господи, много съм недоволен от жена си.“ Жената пише: „Много съм недоволна от мъжа ми, освободи ме от него.“ Друг пише: Недоволен е от сина си, от дъщеря си. Някоя мома пише, че е недоволна от

господаря си. Господарят пише, че е недоволен от слугата. Слугата пише, че е недоволен от господаря. Всичките все оплаквания. Рядко ще намерите някой, който да благодари. Някой се оплаква така: „Дотегнало ми да ям сух хляб.“ Друг пише писмото: „Дотегнало ми само трева да паса“. Друг пише: „Дотегнало ми в тази колиба да живея.“ Всичките се оплаквания. Питам, какво разрешение дава невидимият свят? На всички дава ход, но понеже са много, не са един, но милион, два милиона и на всеки едного да му отговори. На някое писмо, за да отговорят, изисква се 120 години. Те имат всичката добра воля, но не може, спешна работа имат. Някой път, за да отговорят, взима 120 години, а някой път 200 години. Ще дойдеш във второто прераждане, а някой път в третото прераждане ще ти отговорят. В три прераждания от 60 години, това са 360 години и тогава ще имате отговор на една ваша молитва. Аз искам тия данни да ги имате като научни факти, да ги обяснявате. Не е въпрос да вярвате. Въпросът е на знание. Тия неща трябва да се проверят. Има една вяра, която може да се провери. Всички ония мисли и желания, които носят противоречия в сегашните отговори, идват по-бавно. Единственото нещо спешно от любов е, което се отговаря. Ако искаш нещо добро, веднага ще получиш отговор, координация има сега. В мислите на хората са противоречията. Та се изисква време благоприятно. На един човек с опак характер се изисква време да чака, за да му се прати онова, което иска навреме, за да се ползува. Сега много естествено е. Посейте една нива, но може ли да посеете една замразена нива? Ще чакаш, докато дойдат благоприятните условия – ден, два, три, месец ще чакаш, докато дойдат благоприятните условия, или дето почвата е хубава, може да посеете, да расте и ще изникне. Сега аз не искам да ви обезсърчавам, но ви казвам, трябва да знаете. Имате един грандиозен план в света. Това са същества безброй по всичките слънца и на земята, за всички тия същества Господ е промислил. Знаете ли какво нещо е Божията Промисъл? Промислил за най-малките животинки. Каква разумност има в Бога да разбира тяхните нужди и да им отговаря. Когато умират хората, взема предвид тяхната смърт и като се раждат има предвид. Всичко взема предвид и урежда и координира в едно. За вас животът може да бъде несносен, но този, несносният живот всякога се туря в един път, че и тебе да ползува, и окръжаващите да се ползуват.

В едно може да вярвате, че пред вас седи едно бъдеще. Умирате, пак вярвайте, че ще се подобри положението. Човек и след като умре, пак ще живее. Има едно умиране, което хората не знаят. Има едно умиране, след като ти умреш само ти ще знаеш, че и другите да знаят. Кое е по-хубаво, да оживееш и всички да знаят или да оживееш, че никой да не знае. Само ти да знаеш. Кое е по-хубаво? Как оживя Христос? Знаеха ли Го другите, че е оживял? Най-първо Той знаеше като дойде ангелът, който отвали камъка

и той знаеше. Има едно предсказание, че няма да оставиш преподобния си да види изтление. Дойде ангелът там. Знаеше, че оживя. Трябва някой да благодари, да покаже, че е живял. Не се показва на всички. Той се показа само на Своите ученици, които Го обичаха и че не е умрял.

Казвам: Ако искате на вас да ви се изявят вашите, които са заминали за другия свят, те трябва да ви обичат и вие да ги обичате, то е закон. Не може да влезеш в съобщение с когото и да е, ако нямате любов. Не можеш да влезеш в съобщение с една душа, ако вие не сте умен, или ако тази душа не е умна. Не може да влезеш в съобщение с другия свят, ако вие не разбирате езика и ако тази душа не обича истината. Щом обичате, всякога може да се изяви и да ви говори. Една душа може да ви се види много по-реална, отколкото вие сте тук. Тя ще ви се изяви, ще говорите с нея, ще си замине и ще бъде тъй естествено. И не само това, и вие от този свят ще идете в другия свят и пак да се върнете. Но онзи, който ходи в онзи свят, трябва да мълчи. Той трябва да мълчи. Какво разбирате под думата „мълчание“? Да мълчиш, тъй както Слънцето мълчи, но да грее. Не да казваш, че си ходил в онзи свят, но светлина да излиза от този, който е ходил в другия свят и отдето мине, от него да излиза светлина и живот. Той е, който е ходил на онзи свят. Има една студена топлина. Някой казва: „Аз ви много обичам.“ Студена топлина е туй. Той обещава и казва: „Аз ще ви науча.“ Все ще ви научи, все ще ви научи, нищо не можете да научите.

Та казвам: Онази сила, която трябва да даде спокойствие на нашия ум, да се организира, любовта трябва да влезе като една сила, която да организира сегашното положение. Ами че този свят, който се е заразил така, ние казваме, че светът е грешен. Но кой ще извади света от туй болезнено състояние? Има един цяр, с който хората трябва да се лекуват. Най-първо, като се проповядва една религия в света. Религията е един метод за лекуване. Човек трябва да бъде здрав. Човек, който повярва в Бога, омразата трябва да излезе вън от неговото сърце, отвън да седи. Въшките имат право да живеят, но вън от нашите глави, не в косите. Отвън може да пасат трева колкото искат, а не да се качват на главата и там да се (пасат).

Една лоша мисъл може да съществува, но защо ще приемеш тази лоша мисъл като светица да я държиш в ума си. Навън!!!

Та сега новото, реалното. Вие сега седите и казвате, защо сега светът не е добър? Извадете навън из вашите умове всичките лоши мисли. Как да ги извадим? – Вие сте учени хора, аз да ви кажа как. Как ще изправиш глада? – Нахрани стомаха си. – Как ще премахнеш препятствието на вашите

дробове? – Тури въздух в дробовете. Ето разрешението. Как ще успокоиш мисълта си? Тури мисълта да работи. Впрегни мозъка на работа. Прати мисълта да работи. Знаете ли какво динамо е човешкият мозък? Силата на човека седи в неговата глава, в неговия мозък, в неговата светлина седи неговата мощна сила и ако вие се съмнявате, идете в едно стадо на свине, 400–500 свини, хванете някое прасенце да се разквичи, да видите каква музикална сила, че като заквичи туй прасенце, цялото стадо грухти, трябва да бягаш, може да те искусят. Като извадите туй прасенце, всичките свини отиват да помагат. Мислите, ако дойде една лоша мисъл и тя се разквичи, на това прасенце ще дойдат всички други свини на помощ. Казваме, че свините са глупави, но се защитават. Разправят един пример. Във Варненско влязъл един вълк, че хванал едно прасенце, опашката, крака, нищо не останало. Хващат го, изтърбушват този вълк. Сега някои от вас седите и ви е страх от лошите духове. От дявола ви е страх. Страх ви е да не се демагнетизирате. Страх ви е от безпаричие. Страх ви е от сиромашия. Страх ви е от студ. От всички тия неща имате право да се плашите. Питам ви сега, ако вашата изба е пълна с въглища и дърва, какво ви трябва, нямате огън. Имате кибритени клечки, драснете, запалете, и тия, запалените клечки, турете ги в собата, да се запали, да гори. Че ако вие не можете да се справите с едно лошо чувство, ако не може да се справите с една лоша мисъл, туй е безпредметно учение. Вижте химиците как се справят с онези елементи, които имат опак характер, има известни съединения, има известни киселини, които са опаки. Химиците знаят законите и много добре се справят.

Та казвам: Настанало е време, когато вярата трябва да стане разумна. Занимавай се с лошите хора дотолкоз, доколкото те може да бъдат елементи за едно научно изследване. Изучавай лошите хора, изучавай при какви условия са станали лоши и защо са лоши. Един човек е лош, груб, има повече желязо, отколкото му е потребно. Някой човек е жлъчен, има повече мед в кръвта си, извадете излишното желязо из кръвта му. Някой човек е много отстъпчив, малко желязо му трябва. Някой път му трябва и отровица за жлъчката, трябва му отрова, киселина, която трябва да разлага. Не мислете, че човек трябва да бъде един светия, той трябва да има оръжие. Ние трябва да бъдем добри по отношение на небето. Добри, честни по отношение на небето, а по отношение на ада, смели и решителни, да се борим. Всеки един от вас, като види мечка, не да каже: „Ще ме изяде“, но хвани мечката за очите, нищо повече. Човек е толкова мощен със своята мисъл, че ако хване окото на мечката, веднага ще парализира всичките мускули и тя ще клекне, но ако ти се уплашиш, тогава тя е по-силна. Щом те е страх, тя е по-силна. Докато вие се страхувате, вие сте слаби хора, когато престанете да се страхувате, вие ще станете силни. Като обичаш, ще станеш силен. Аз ви препоръчвам

любовта като едно средство за каляване. Човек може да стане силен само чрез закона на любовта, слаб – само чрез страха. Казват, страхът не върши волята Божия. „Началото на мъдростта е страх Господен." Страхът не върши волята Божия, а любовта калява човека, прави го смел, да се бори. По-добре да направиш хиляди погрешки в любовта, отколкото да си един светия в страха. Според мене, в хилядите погрешки ще извадиш едно знание, по-мощно, отколкото един светия, който остава за себе си. Тогава трябва да напуснем онова положение, което държим. Казвате: „Какво ще бъде с нас? Да го знаем." Всеки един от вас трябва да знае имате ли любов или нямате любов. Имате ли мъдрост или нямате мъдрост, имате ли истина или няма, има ли знание или няма знание. Туй трябва всеки да знае. Нима като дойде вълкът при вас, няма да знаете, че е вълк? Нима лисицата като дойде при вас, няма да знаете, че е лисица? Нима паякът като дойде при вас, няма да знаете, че е паяк? Нима мухата като дойде при вас, няма да знаете, че е муха? Нима змията като дойде при вас, няма да знаете, че е змията? Добрият човек носи своя осанка. Провидението турило онези черти на добродетелта, на разумността, на любовта. Има линии на любовта. Най-хубавите линии в характера на човека, най-хубавите линии на лицето на човека, най-хубавите линии на устата, на носа, на очите, на веждите, то е любовта, мъдростта и истината. Казваме, този човек е на любовта, понеже има линиите на любовта. Този човек е на мъдростта, понеже има линиите на мъдростта. Този човек е на истината, понеже има линията на истината. Това е, което дава красота на нашето тяло и навсякъде в лицето има една линия. Вие не сте изучавали тялото, да видите какво съчетание, каква пропорция има в ръцете, как са направени ръцете. Сега аз ви представям възможностите, които Бог е вложил във вас. Мнозина очакват като умрат, да идат в другия свят. Вие сте вече в оня свят. Човек от 8000 години как е от онзи свят. Той беше в рая и като го изпъди Господ, влезе в оня свят. И в оня свят кой е сега? Още не може да разбере духовните закони той и се учи. Първото нещо, той се учи да обича себе си. Много хубаво, то е отлично. Но това е една трета от истината. Този човек не се е научил да обича Бога на първо място и не се научил да обича ближните си.

Та наскоро един млад брат, който се занимава с кабала, занимава се с петоъгълника, разправя, че дошъл до едно заключение, проверява някои неща. Човек, който е млад, който е светия в небето, е възрастен в ангелския свят и стар във физическия свят. Ти, който си стар на земята, си възрастен между ангелите, а пък в Божествения свят си едно малко Божествено дете. Питам, ако си стар в Божествения свят, какъв ще бъдеш на земята? Най-първо, подмладете се в Божествения свят, подмладете се в закона на любовта; станете възрастен в закона на мъдростта. Остарявайте в закона на истината, аз разбирам така. Човек, който е млад, той е в Божествения свят.

В Божествения свят е Любовта. Мъдростта е в ангелския свят, там е възрастен. Истината е тук, на земята. Тук ти ще остарееш. Стар човек не тъй, както вие го разбирате. Ще имате хора вече, които са за работа. На този, стария човек ти може да разчиташ. На земята има повече стари хора, отколкото млади. В небето много малко хора има стари. Млади деца има колкото искаш. В Божествения свят и в ангелския свят е пълно с млади, които искат работа. От невидимия свят, когато искат стари хора, идат да ги търсят на земята. По това е прочута земята, със своите стари хора. Значи остаряли сте, ще ви назначат на една голяма служба, почетна е старостта на един мъдрец. Сега желая вие да остареете и от невидимия свят да ви посещават. Сега желая вие да остареете и от невидимия свят да дойдат да ви посещават, че като стари хора да сте се прочули с нещо. Сега на старите от вас, какви са последните съчинения? На възрастните какви са последните съчинения и на децата какви са последните съчинения? Вие ще вземете образец от онези деца, които са в Божествения свят. Като говоря за деца, казвам: Такива са в Царството Божие. Царството Божие е на децата. Под „деца“ разбирам, които са в Божествения свят. Когато се говори за възрастните, разбирам разумността. Разумният живот е възрастният. Човек, който има светлина, разбира смисъла на живота. Човек, който има истината, той може да живее на земята и всичките хора на земята сега проучават закона на истината. Как може да се приложи? Казва този пророк, смутил се е, че не е намерил деца на земята. Не намерил възрастни, а само стари хора и казва, какво да се прави с тия хора, какво ще стане? Та като се смутил, Господ му казал: Трябва да се учиш. 7 деня седял и се молил, докато му открил духът. Тези, старите хора ще дойдат в Божествения свят да се научат от младите деца как трябва да живеят. Тия, старите хора ще влязат между ангелите, да се научат като възрастни как трябва да живеят. И като слязат на земята, тогава целият живот на земята ще се подобри.

Та желая ви вие да се научите на небето да станете малки деца, в ангелския свят да се научите да станете възрастни и на земята да станете стари.

Благословен Бог наш.
Добрата молитва.

22-ра неделна беседа от Учителя,
Държана на 27 февруари, 1938 г., 10 ч. преди обяд
София – Изгрев.

1938_02_27 Единство в живота
Утринно Слово

ЕДИНСТВО В ЖИВОТА

Размишление

Ще прочета 12-та глава от Евангелието на Йоан. Аз слагам заглавие на тази глава „Единство в живота“.

„Аз съм истинната лоза.“ В тези думи се крие единството в живота. Всички страдания и противоречия в живота се дължат на отсъствие на единство. Вие се учудвате на бурите, които стават във вас. Те рушат вашето щастие. Много промени стават във физическия свят, благодарение на което се руши и изчезва малкото щастие и малкото здраве, което имате. Промени стават и в духовния, и в умствения живот на човека, поради което той изменя и убежденията си. Гледаш един човек, здрав, прав, като планина. След време го виждаш слаб, прегърбен – нещо е засегнало чувствата му. Това се е отразило на неговото здраве. Малцина могат да си обяснят причината за тази промяна. Ще кажете, че външните условия са лоши – храната, водата, въздухът. – Каква пакост може да причини въздухът? – Много пакости може да причини той. Представи си, че си принуден да дишаш влажен или студен въздух. В един момент можеш да се простудиш и да заболееш от пневмония. Кажеш една лоша дума за държавния глава и веднага се намериш в затвора. – Къде е грешката? – С изказването на тази дума ти си раздвижил въздуха; някой те чул и те наклеветил. Човек носи отговорност за всяко раздвижване на въздуха. Ако се измери количеството въздух, излязло от гърдите ти, за да кажеш една обидна дума, ще видиш, че тежи извънредно малко. Обаче това малко количество въздух е причинило голяма пакост.

Всички хора – религиозни и светски, са страдали и страдат от неразбиране. Две крайности има в живота: едни хора поддържат мисълта, че Бог не съществува, че те сами си нареждат живота – едната крайност. Други казват, че има Бог в света, че Той нарежда всички работи – другата крайност. Те сядат, почиват си, нищо не работят и очакват всичко наготово. Добре е някога да бъдеш безверник, да разчиташ на себе си и да се учиш да работиш. Добре е също да бъдеш вярващ, да уповаваш само на Бога, а ти да си почиваш. Безверникът работи постоянно, на никого не разчита. Вярващият, обаче, си почива и казва: „Добър е Бог, Той ще промисли и за мене“. И двете неща са добри. Който не разбира живота, той осъжда безверието. Добре е някога да бъдеш безверник, а някога – вярващ. Бъди безверник в злото, а вярващ в доброто. Който не разбира Божия закон, слага вярата си в злото, а безверието – в доброто. След това се

чуди защо светът се е изменил толкова много. Целият сегашен свят е поставен на лъжлива основа, върху която нищо не можеш да градиш. Един те съветва: „Не вярвай на никого“. – Аз отдавна вече не вярвам на хората. – Как ще вярваш с това безверие? Той започва да живее само за себе си. Какво може да излезе от такъв човек? Той е лист от едно дърво, но не вярва и на самото дърво. – Какво ще стане с него? – Където ходи, ще казва, че светът е лош, че хората са грешни. Значи той, единственият, останал на дървото, е праведен. Ако е така, в какво състояние се намира това дърво? – В лошо състояние.

Често слушам да се казва: „Добър човек съм“ или „Лош човек съм“. Какво се разбира конкретно под думите „лош“ или „добър“ човек? Добър си, значи добре пееш, взимаш чисти тонове. Лош си – лошо пееш, взимаш нечисти, фалшиви тонове. На десет тона едва един ще бъде чист. Който те слуша, остава недоволен, съжалява, че е дошъл да те слуша. – „Трудя се, правя усилия да пея добре.“ – Няма защо да се трудиш, ще пееш добре, трябва да знаеш да пееш, да бъдеш готов певец. – „Ще пея, както дойде, че каквото излезе.“ – Не, ще пееш по всички правила на музиката. Какво се иска за доброто пеене? – Първо, салонът да е добре отоплен: нито много топъл, нито много студен. Студеният въздух се отразява вредно на гърлото. После, певецът да е добре разположен. Трето, публиката да го обича – да няма нищо пресилено. Всичко пресилено носи лоши последствия. Ето, някои от моите ученици, като чели за ползата от лимоните, сами се подлагат на лекуване с лимони. Те започват от един лимон и всеки ден увеличават броя, докато стигнат до десет лимона на ден. После се връщат от десет до един. Лечебна е лимонената киселина, но трябва да знаете как да я употребявате. Иначе тя причинява простуда. Понеже отнема топлината на организма, капилярите се свиват, кръвообращението се нарушава и човек заболява. Достатъчно е по един лимон на ден. Изцеди лимона, долей чашата с гореща вода и изпий сока. Повече от един лимон не е нужно. „Прекален светец и Богу не е драг.“ И в хубавите работи трябва да има мярка. Иначе ще се натъкнете на лоши последствия. Да лекуваш човека, това значи да направиш връзка с него. Хванеш го за ръката и му предаваш енергия от себе си. Горната част на ръката е мъжкият принцип – косматата страна; долната част на ръката е женският принцип – гладката страна. Земеделецът обича гладката земя, където няма дървета да пречат при орането. Казват за някого, че обича лицето на жената. – Защо? – Защото било гладко. – Кой земеделец не обича нивата, на която няма никакви дървета? Впрегне плуга си и свободно оре, нищо не му пречи. И гладкото лице е на място, и брадатото е на място. Ще обвинят жената, че обичала брадата на мъжа. – Много естествено, да я обича. Гонят я, преследват я и тя търси гора да се скрие, да мине опасността. Брадата на мъжа е гората в природата. Колкото по-гъста е гората, толкова по-добре

можеш да се скриеш. Не е ли на място тази брада? Ако си на гладката нива, неприятелят ще те намери и ще те убие. Когато земеделецът иска да оправи обърканите си работи, той търси нивата. Когато разбойникът иска да се скрие от онези, които го преследват, той търси гората. Разбойникът е мързелив човек, по цели дни спи, лежи и почива в гората, очаква да мине някой богат, да го обере. Земеделецът е работлив, по цели дни оре и копае. Като забогатее, отива при гората за града, но там го чака разбойникът. Щом го обере, пусне го да си отиде и отново се скрива в гъстата гора.

Като говоря за брадата на мъжа и за гладкото лице на жената, вие се поставяте на изкушение. Малцина разбират вътрешния, мистичния смисъл на думите ми и ще кажат, че учителят ни говори особени неща, а именно: мъжът обичал гладкото лице на жената, а жената – брадата на мъжа. Това е неразбиране! От ваше гледище това не е морално, но като се натъквате на опасности, щете, не щете, ще станете мистици и ще почнете да разбирате. – Коя е мистичната страна на въпроса? – Като пусне ралото, земеделецът се радва на гладката си нива без никакви препятствия: щом я разоре, той я посее и очаква плод. Колкото повече плод дава, толкова по-голяма е радостта му. Ако лицето на нивата не беше гладко и ако с ралото си не го набразди, никаква радост не го очакваше. Има ли в това някаква съблазън? Лицето на жената се превърна на нива, която се разорава и дава плодове. Трябваше ли да уподобявам лицето на жената с лицето на нивата и брадата на мъжа с гората? Англичаните и американците не носят бради. Всяка сутрин я бръснат; те обичат гладки лица. По този начин те изсичат горите в себе си, да хващат разбойниците. Според този закон всички бради трябва да се обръснат. Какво правеха турците, за да хващат българските комити? Понеже комитите се криеха в горите, турците изсичаха горите и така ги ловяха.

И тъй, брадата на човека не е нищо друго, освен плодно дърво, или дърво в гората. Да обръснеш брадата си, това значи да отрежеш или да отсечеш едно дърво. Децата се радват на дърветата. Колко пъти те се качват на плодните дървета, прегръщат ги и ги целуват, защото има какво да вземат от тях. Да оставим този въпрос настрана и да се спрем върху доброто. Казвате: „Да бъдем добри“. – Колко добри да бъдете? Има добри коне, които нито ритат, нито хапят, но и работа не вършат. Такива добри ли искате да бъдете? Има коне, които ритат, хапят, но работят. Може да натоварите колата с 1000 килограма и те теглят, вършат работа. Често се оплаквате от някои братя, че били много сприхави. – Сприхави са, но вършат работа. Каквото ги накараш да направят, веднага го свършват. Някой минава за кротък, добър, но не работи. За предпочитане е да си сприхав и да работиш, отколкото да си кротък и нищо да не работиш.

Като ученици, вие се натъквате на различни положения. Казвате: „Тази задача е мъчна, не можем да я решим“. – Мъчната задача за ученика е лесна за учителя. Дават известни упражнения на ученика да ги изсвири или изпее, но той не може. Оттук погледне, оттам погледне, виждат му се мъчни – не може да ги изпълни. Учителят само веднъж ги погледне и веднага ги изпълни. Ученикът се чуди на учителя, а учителят – на ученика. Невъзможното за ученика е възможно за учителя. Всеки човек може да се натъкне на известна мъчнотия – зависи от времето и от знанието, с което разполага. Важно е кога се натъква на мъчнотията и с какво знание разполага. Искаш да отидеш на планината. Това желание е естествено. Обаче тръгваш за планината през зимата, в снежно време, когато върхът е заледен. Всяка стъпка е рискована. Всеки момент можеш да се хлъзнеш и да пострадаш: да си счупиш ръката или крака. Ето къде е грешката – не си избрал благоприятно време за това. Щом искаш да се качиш на планината, ще избереш един хубав летен ден, когато земята е покрита с трева и цветя, да стигнеш благополучно на върха. Когато ни сполетят нещастия и страдания, това показва, че ние сме предприели една работа в най-неблагоприятно време.

Вчера се разговарях с един брат върху причината на противоречията. Той ме питаше: „Защо даден човек в известен момент е добър, като светия, а в друг момент – като дявол?“ Казвам му: Представи си, че пред тебе тече тиха, спокойна вода и ти си играеш с нея, ту пъхаш, ту вадиш крака си, раздвижваш я. Тази игра е приятна, изпитваш известно удоволствие. През зимата същата вода замръзва. Ти пак искаш да си поиграеш с нея, да я раздвижиш, но ледът се съпротивлява. Вместо да го раздвижиш, той те удря силно. Кракът ти започва да те боли. Ти виждаш вече, че с леда не се играе. – „Какво да правя?“ – Ще чакаш да се разтопи ледът и като се превърне на вода, можеш пак да я плискаш, колкото искаш. Казваш за някого: „Студено му е сърцето“. – Стой далеч от него, не бутай. Ако буташ, ще си нараниш краката. – „Какво да правя?“ – Ще чакаш да изгрее слънцето, да се стопи ледът. Когато водата потече, ти ще плискаш. – Защо замръзва водата?

Един турски ходжа, голям скъперник, имал 500 лири, които грижливо пазел. Научил се за тези пари един негов познат и отишъл в дома му да ги иска на заем. Ходжата казал: „Ще ти дам последните си 500 лири, но с условие, да ми дадеш 100% лихва“. Турчинът се съгласил, взел парите и си отишъл. Първите няколко месеца той бил редовен, навреме плащал уговорената лихва на парите. Като изплатил 250 лири, той престанал да внася лихвите на ходжата. Един ден ходжата го запитал: „Приятелю, защо не внасяш вече пари?“ – „Внесох вече 250 лири.“ – „Това беше лихвата.

Ами майката на парите?“ – „За майката не питай.“ Ще кажете, че турчинът полял ходжата със студена вода – изстинало му сърцето. Докато човек дава ход на своите скържави чувства, всякога сърцето му ще изстива.

Казваш: „Искам да бъда добър“. – Какви са съображенията ти за това? Друг казва, че не струва човек да бъде много добър. Може да бъде и лош. – Какви са съображенията му за това? Казвате, че трябва да имате любов, вяра и надежда, но не знаете защо искате това. Според мене любовта е главата на човека, вярата са дробовете му, а надеждата – стомахът. Значи любовта е свързана с мисълта, вярата е свързана с дишането, а надеждата – с храненето. Ще мислиш право, за да усилиш любовта си; ще дишаш, за да усилиш дробовете си, да закрепиш здравето си, а същевременно да усилиш и вярата си; ще се храниш добре, за да усилиш надеждата си. Ако твоята вяра не може да пречисти кръвта ти, да моделира твоя език, тя не е истинска, не е силна вяра. Всяка дума, която излиза от човешката уста, има различни свойства. Една дума може да има свойствата на желязото, на оловото, на медта, на калая, на златото, а може да има свойствата и на скъпоценните камъни. С устата си човек може да прави скъпоценни камъни; може да прави и злато, колкото иска. Обаче в материалния живот лесно не се прави злато. Не че е невъзможно да превърнеш желязото в злато, но ум се иска за това. За да превърнеш желязото в злато, трябва да имаш предвид отношението между атомните тегла на двата метала, техния молекулен строеж и т.н. Мислите ли, че бубата, като се храни с черничеви листа, няма предвид външните условия? Защо се увива в копринен пашкул, а не в друг някакъв? Колкото и да е глупава за вас, тя знае че коприната е лош проводник на топлината. Така тя запазва своята вътрешна топлина и не се поддава на външния студ.

Мнозина задават въпроса: „Защо човек трябва да води чист и свет живот?“ – Това е все едно да питате защо човек трябва да яде чиста храна. Чистият и свет живот, както и чистата храна, са идентични неща. Чистата храна прави човека здрав и силен; чистият и свет живот има отношение към чистите мисли и чувства. Така, именно, човек укрепва физически и психически. – Какво се иска от сегашния човек? – Ако има знание, няма любов. Ако има светлина и топлина, не разбира живота. Ето, индусите, със своите методи за вътрешна работа, постигнаха голяма мъдрост и знание, но не разбраха живота. Те се разделиха на брамини, кшатри, търговци и парии, т.е. обикновени. Ако един обикновен човек срещне брамин, ще се бие в гърдите като нискостоящ. И до днес още има християни, които се считат високо напреднали, като брамините. Както хората се делят на високопоставени и нискостоящи, така и буквите биват почетни и обикновени букви, без значение. Например, в българския език, буквите „Ь“ и „Ъ“ не се произнасят накрая. Значи в такива случаи те са букви без

почест. Друго нещо са буквите „л“, „Б“, „О“ и др. С буквата „Л“ започва думата „любов“. В нея влизат и „Б“ и „О“. И англичаните имат особености в своя език. Например, звукът „А“ се произнася по седем различни начина. – Защо нямат седем различни знака? – Това не е грешка, но особеност на езика. В английския език правописът, както и произношението, са много мъчни. Дълго време ще сричаш, докато научиш езика. Като чужденец, ако не сричаш, никой няма да те разбере.

Като наблюдавам работите на хората, забелязвам у тях желание да ги заглаждат. Същото се забелязва и в музиката. Като дам нова песен, един я изглади малко, друг я изглади малко и след време не мога да я позная. Където им се види мъчно, изменят нещо, изгладят я. И така ѝ придават съвсем друг строеж. Например и думата „любов“ е съвсем изгладена, не е такава, както е произлязла от небето. Ако ви попитам какво означава Любовта, не можете да отговорите. Или какво разбирате днес под думата „свобода“? Ще кажете, че под „свобода“ разбирате, всички да имате еднакви права. Според мене под „свобода“ не разбирам да направя на някого голяма къща, но да му доставя най-необходимото – да сложа трапеза, на която да участват и най-малкия, и най-големият. На трапезата е сложено ядене за всички, всеки може да се нахрани. Щом е сложена трапеза, всеки е осигурен, има право да се нахрани. Не е право да имаш хамбар, пълен с жито, и тогава да се считаш осигурен. Следователно Любовта не трябва да се изглажда, но да бъде динамическа. Любов, в която няма честност, справедливост, чистота, безкористие, не е Любов. Без тези качества Любовта е статична.

Казано е, че Любовта ражда живота. Като дойдете до живота, не мислете за доброто мнение на хората към вас. Живейте така, да имате всякога предвид доброто мнение на Бога. Той ви е дал живота, дал ви е всички блага, следователно неговото мнение е важно. Да не изгубим това мнение! Ако Бог няма добро мнение за тебе, ти не си честен човек. Ти си като детето, което постоянно се цапа. Щом хапне малко, дрехата му се изцапва, ръцете също. Ще кажете: „Сърцето да е чисто на човека“. – Не е така. Вътрешната чистота има отношение към външната. Каквито са очите, такова е и сърцето. И обратно, каквото е сърцето, такива са и очите. Това са отношения. Не оставяй нито едно петно на дрехата си. Ще кажеш, че по невнимание капнало малко зехтин. Една капка да е, веднага я изчисти. Щом направиш някаква грешка, например, обърнеш се към някого грубо натъртено. Какво ще стане с тебе, ако той е ангел, изпратен от Бога на земята. С един замах той може да те простре. Като знаеш това, ще внимаваш да не подхлъзнеш езика си, да кажеш една груба дума. – „Искам да отида при Господа.“ – Знаеш ли как се отива там? При Бога има няколко милиона градуса топлина. Как ще издържиш на тази топлина?

Достатъчно е да надзърнеш там за един момент и да се стопиш. Щом искаш да отидеш при Господа, трябва да бъдеш смел. Речеш ли да отидеш при Него, да Му разказваш как те обидили, ще станеш на прах и пепел, нищо няма да остане от тебе. Какво би предпочел: да се стопиш, или да изправиш една своя грешка? – „Ама защо да ме обиждат!“ – Преди да отидеш при Бога, срещни се с този, който те е обидил, и му кажи: „Благодаря ти за хубавите думи, които ми каза. Никога няма да те забравя“. Подай му ръка и забрави всякаква обида. Ако отидеш да се оплакваш при Бога за обидата, ти ще го огорчиш.

При мене идват много братя и сестри, много външни хора. Като разказват мъчнотиите си, те плачат. Питам ги: Защо плачете? Ако искате да поливате градината ми, тя не се нуждае от вода. Доста дъжд валя, не е суха. Със сълзите си ще я полеете толкова много, че ще се разкаля, ще се окаляме и аз, и вие. – Защо плачат хората? – По навик, а някога от голяма скръб. Има хора, които могат да плачат, когато искат. Те плачат, за да предизвикат съжаление у другите. Една ученичка от гимназията разказваше как се спасила от двойка. Един ден я вдигнали на урок. Понеже не знаела урока си, тя бързо наплюнчила очите си, да изглеждат мокри. Учителят я запитал: „Защо плачеш?“ – „Не съм добре.“ – „Седни си на мястото, друг път ще те вдигна.“ Учителят не разбрал, че тя хитрува. Казвам: Не хитрувайте, нито плачете за скърбите си, но ги изучавайте. Те са предметно учение. Противоречието, безлюбието, безверието също са предметно учение. Ще ги изучавате, а не само да казвате: „Обезверих се, противоречия имам“. Ще знаеш защо си обезверен, защо имаш противоречия и как да се справиш с тях.

Ново знание, нова наука е нужна на хората. Не е достатъчно само да констатирате фактите, но да се изучават причините и последствията им. Изучавайте сърцето, ума, душата и духа си, да разбирате тяхната същина. Не е достатъчно да кажеш, че имаш сърце, което бие. Знаеш ли точно колко удари прави то в минута? Правите опити, да видите колко пъти бие сърцето в минута, когато сте радостни и когато сте скръбни; когато печелите и когато губите; когато ви обичат и когато вие обичате. Биенето на сърцето е музика. В него има цели тонове, полутонове, четвъртинки, осминки и други. От равномерното или неравномерното биене на сърцето зависи и мисълта на човека. Четвъртинката от тона влияе върху облагородяването на чувствата. Полутоновете на сърцето влияят върху храносмилането; целите тонове – върху мускулната система. Хората даже не подозират какво влияние оказва биенето на сърцето върху психическия и физическия живот на човека. Изучавайте биенето на сърцето паралелно с музиката. Само така ще разберете влиянието на всеки тон върху човешкия организъм. Музикантите ще кажат, че вие се интересувате само

от мелодията и хармонията. – Знаете ли откъде идват те и какви движения правят? Мелодията излиза отдолу и върви нагоре. Значи тя се движи от земята към небето, по права линия. Хармонията има обратно движение – отгоре-надолу, т.е. от небето към земята. Не можеш да живееш хармонично, ако излизаш от земята; не можеш да бъдеш учен, ако излизаш от земята. Ще слезеш от небето, от Божествения свят. Там е музиката, там са науката, изкуствата, богатството.

Христос казва: „Аз съм лозата, а Отец ми е земеделецът“. Лозата представлява мелодията в живота. Като дойде земеделецът, обрязва я и тя започва да плаче. Питате: „Защо трябва да се обрязва лозата?“ – За да даде повече плод. – „Защо страдат хората?“ – За да дадат повече плод. – „Не може ли без страдания?“ – Може, но и радости няма да имате. Ако не искате да страдате, трябва да се откажете от радостите. Щом искате радости, страданията непременно ще дойдат. Представи си, че ти дават да свалиш от планината един чувал със злато, тежък сто килограма. Златото е твое, радваш му се, но как ще го свалиш от височината? Гърбът ти ще усети тежестта на златото. Ще пъшкаш, ще страдаш, но ще го свалиш – злато е. Значи човек страда, за да придобие нещо ценно.

Млад си, красив, способен, но си недоволен от живота. – Защо? – „Не мога да живея сам, искам другарка.“ Бог ти дава другарка. Живееш една–две години, пак си недоволен – искаш другарчета. И това желание ти се задоволява. Имаш едно другарче, две, три, четири. Започваш да се грижиш за тях, да ги храниш и обличаш – обикваш ги. Един ден те сполети нещастие: едното другарче заминава за другия свят. Плачеш, страдаш и докато се утешиш, и второто заминава. Питаш се защо идват страданията. – Не си знаел колко другарчета ти трябват. Стоногата пожелала да има сто крака, за да се движи бързо. Човек поискал само два крака. Следователно многото знание, неизползвано, струва по-малко от малкото знание, разумно използвано. Какво те ползва пълният хамбар със жито? Човек се ползва от малкото храна, влязла в стомаха му, а не от целия хамбар жито. Малкото храна, добре използвана, е истинският капитал за тялото. Казваш: „Осигурен съм, имам пълен хамбар с жито“. – Ти се заблуждаваш, пълният хамбар не те осигурява. Ти си осигурен само от онова, което си сложил в стомаха и в гърдите си. На минута правиш 20 вдишки и издишки. Трапезата постоянно се слага и вдига – тя е твоята осигуровка. Има ли нужда от хамбар за въздуха? – Няма нужда. Бог казва: „Никакви хамбари не ти трябват“.

Колко вдишки в минута прави обикновеният човек? – 20 вдишки и 20 издишки. Ако е по-издигнат, човек прави 10 вдишки и издишки в минута. Някои правят само по една вдишка в минута. Има адепти, които правят по

една вдишка на час. Според индусите Бог прави само една вдишка през милиарди години и тогава създава нова вселена. Значи при създаването на света Бог е направил една вдишка, т.е. един обяд. Като се свърши светът, Той ще направи една издишка, т.е. още един обяд. Такива са философските разбирания на индусите. Това показва какво знание има Господ. Едно е вярно: колкото по-малко яде човек, толкова по-малко енергия изразходва той. Останалата енергия се използва за друга работа – за умствена и духовна работа.

Вчера дойде при мене една от доста напредналите сестри; тя плачеше, искаше да покаже, че страда. Питам я: Защо плачеш? Ти мислиш, че почвата на моето сърце е суха, та искаш да я полееш със сълзите си, да се смекчи малко. Лъжеш се, плачът няма да те спаси, нито ще подобри положението ти. Плачът само утешава, но не спасява. Като плачеш, ще очистиш малко ума и сърцето си, да виждаш по-добре външните условия и отношения. В този случай плачът е на място. Той е нещо субективно. Детето кресне, заплаче и майката веднага отива при него, да види какво иска. Наблюдавал съм как майката постъпва с децата си. Някоя майка едва чака да се обади детето. Щом заплаче, тя веднага отива при него и задоволява нуждите му. Друга майка го оставя да поплаче малко и ако не престане, удари го с пръчица. Детето се разплаква още повече. Тя веднага го взима на ръце, гали го и му казва: „Маминото!“ В случая детето заповядва, майката изпълнява. Има случаи, когато детето плаче, т.е. пее на особен глас, а майката слуша и коригира. Детето пее в такт две четвърти, три четвърти, три осмини и др. Има правилни и неправилни тактове.

Защо бият човека? Защо го бият по меките части на тялото, по задницата? – Защото в тези части на тялото има много нерви, свързани със сърдечната област. Значи, като го удрят по тези части, той лесно се възпитава. Излизаш от дома си сърдит, недоволен, обиден. Вървиш по пътя, спънеш се в един камък и паднеш на задницата си. Станеш, изтърсиш дрехите си и забелязваш, че си омекнал малко – нещо се смекчило в тебе. Следователно, когато си недоволен, не сядай на меко. Седни на твърд стол. Като поседиш така половин час, недоволството ти ще изчезне. Ето един научен метод за възпитаване, за превръщане на недоволството в доволство. И на мене често ми донасят възглавничка, да седя на нея. Аз уважавам чувствата ви, но предпочитам да седя без възглавница. Не искам да ви отвикна от това, но казвам, че не всякога възглавницата е нужна. И в природата нещата не стават според вашето желание. Искаш времето да бъде хубаво, обаче в природата стават резки промени: мекото време се сменя със сурово, топлото – със студено. Изучавайте промените, които стават в природата, да видите и добрата им страна. Като е мислил хиляди и милиони години, Бог е създал света такъв, какъвто е днес. Питате: „Защо е създадена

тъмнината?“ – За почивка. В тъмнината човек се освобождава от всички впечатления. На неврастеника се препоръчва да почива на тъмно. Ако искаш да си починеш, тъмна стая ти трябва; ако искаш да бъдеш активен, светлина ти трябва. Търсете единство в природата, както единство и в живота. Като го намериш, няма да питаш защо се насърчаваш и защо се обезсърчаваш; защо си в тъмнина и защо – в светлина. Щом дойдеш до единството, няма вече роптание. Когато Бог те обрязва с ножчето си, няма да роптаеш. Във всичко, което става в живота, ти ще виждаш добрата страна. Разумната ръка на Бога работи във всички прояви на живота. Божият Промисъл работи навсякъде. Не мисли, че Отец, Който те обрязва, ти причинява зло. Закон е: „Всичко, което се случва на онези, които любят Бога, ще се превърне на добро“.

И тъй, под „любов“ разбирам човешката глава; под „вяра“ разбирам дробовете; под „надежда“ – храносмилателната система. Ще живееш добре на земята, ако стомахът ти с всички органи около него са в изправност. Следователно, за да имаш любов, трябва да приемаш повече светлина в ума си, да имаш здрав мозък. Да имаш вяра, дробовете ти трябва да бъдат здрави, да дишат всякога чист въздух. Да имаш надежда, стомахът ти трябва да бъде здрав. Значи светлината е за любовта, топлината е за вярата, а енергията – за надеждата. Ще кажете, че човек има много тела. Вярно е, човек има физическо тяло, астрално, умствено, причинно – но къде са те? Божественото, причинното тяло е в мозъка; духовното тяло е в дробовете; физическото тяло в добрите хора е в храносмилателната система, или в т.нар. стомашен мозък.

Физическият свят има отношение към хората; духовният свят има отношение към ангелите, а Божественият свят – към боговете. С други думи казано: с главата служим на Бога, с дробовете служим на ангелите, а със стомаха – на добрите хора. Вие искате да знаете дали онзи свят прилича на този. Има нещо общо, нещо подобно, но не във всичко. Не можеш да разбереш ангелския свят, ако не познаваш своя мозък. Ангелът например, е същество на абсолютна справедливост и чистота; той има отлична обхода. – „Как са облечени те?“ – Не се обличат модерно като хората, дрехите им са в класически стил. Как са ушити, с думи не се предава, трябва да ги видите. Трябва да живееш добре, като ангел, за да се облечеш в ангелска дреха. Да мислиш право, за да се наметнеш с Божествена мантия. Когато живееш в светлина и се храниш със светлина, само тогава ще облечеш Божествена мантия. Ще ти дадат скиптър в ръка и ще дирижираш, както диригентът със своята палка. Ново разбиране е нужно за това. Без новото разбиране нито скиптърът ще те ползва, нито мантията.

Христос казва: „Аз съм истинната лоза, Отец ми е земеделецът“. Когато Бог ви обрязва, плачете, но не вдигайте шум. Да плачете, това е ваше право. Плачете, за да ви заздравее раната. Да плачеш, това е благословение. Няма човек в света, който да не е плакал. Плакали сте и ще плачете в бъдеще. Аз нямам нищо против сълзите. Да плачат обрязаните пръчки, разбирам, но да плачат сухите пръчки, това не разбирам. И сухите пръчки могат да плачат. – Кога? – Когато вали дъжд. Обаче тези сълзи не излизат от тях, отвън някъде са дошли. Сълзите трябва да излизат от сърцето. Пръв ти да разбереш, че имаш някакво страдание. В страданието се заключава благословението на сълзите. Ако те идват отвън, човек не се ползва от тях. Ако сълзите идват отвън, това е изливане, то не е плач. И Христос е плакал. Като дойде в Йерусалим, Той каза: „Исках да спася чадата ти, но те не пожелаха“. Казвам: Добре е някога човек да плаче. Сълзите, които Христос проля, паднаха върху главите на евреите. От тях зависеше Христос да не плаче. Знаете ли какво ще бъде положението на народите, ако и днес заставят Христос да плаче? Следователно, когато Бог обрязва лозата, плачът е на място. Но когато ние я обрязваме, плачът ѝ не е на място. Не се обрязвайте, не се реформирайте сами. Тази работа е за Господа. Вие стойте далеч, за да не си пакостите. Гледайте как Бог работи. Това изисква от вас новото учение. *Любовта изисква знание.* Тогава Бог ще дойде между вас да оправи света. Това не е лесна работа. Сега, като ви говоря виждам, че някои ме разбират криво. Казват: „Свободна любов“. Оставете настрана свободната любов. Аз говоря за онази *Любов*, която носи живот, светлина, мисъл и чувство. Аз говоря за онази *Любов*, която носи всички блага в света, та който се домогне до тази *Любов*, да бъде щастлив. В тази *Любов* няма отчаяние, няма тъмнина. В нея няма болести; в нея няма смърт; всякакви караници и разправии при нея изчезват. Тя урежда всички спорове и недоразумения. Ако не става така, не казвайте, че живеете по Любов. Казваш, че обичаш някого, и цял ден тичаш след него. Това не е *Любов*. Щом си дошъл на земята, ще изпълняваш Божията воля.

И тъй, *Любовта* носи живот, светлина, топлина и знание. Като имаш тази *Любов*, ти приличаш на благоуханно цвете. *Любовта* изтрива всяка сълза. Ако работите не вървят добре, Любовта казва: „Не плачи, всичко ще се уреди“. Учиш, но не успяваш в уроците си. *Любовта* казва: „Постоянствай, ще имаш успех“. Сега и на вас казвам: Учете, прилежни бъдете и всичко ще се нареди.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 27 февруари 1938 г., София, Изгрев.

1938_03_02 *Лечебното действие на музиката*
лекция на Общия окултен клас

ЛЕЧЕБНОТО ДЕЙСТВИЕ НА МУЗИКАТА

Отче наш.
„Бог е Любов."

Някой път учениците от много учение се уморяват. Много учат и се уморяват и почват да забравят това, което са учили. Има неща, които трябва да се забравят, и има неща, които трябва да се помнят. Добре е човек да забрави своята скръб. Добре е човек някой път да забрави своите несполуки в живота. Добре е човек да забрави своята слабост. Има неща, които човек трябва да ги забрави. Но сега въпросът е: Кое трябва да се помни? Всеки един човек иска да бъде здрав. Знаете ли какво нещо е здравето. То е нещо, което трябва да се придобива. Здравето е богатство. И човек трябва да знае как да го добие. Голямо богатство е то. Има едно съвпадение в живота. Вземете например една буква, един звук. Казвате: „И". Това е българска буква, но тоя звук „и" в турския език като го продължиш, значи „добро". Българинът с този звук означава понякой път, че една работа не е добре, че не е станала както трябва. Българинът туря звука „и" понякога като коментар. Учен е, или!

Ако вземете двете букви: „Д" и „Т". Като произнесете тия два звука с по едно „е" след звука, ще получите – де-те – дете. Като събереш „д" и „т", родило се едно дете.

Здравето си има своите елементи. Има една философия, на която трябва да се спрете. Вие произнасяте една дума, например „дете", но какво носи детето в себе си? Казвате: „Злато". На всяка дума трябва да знаеш смисъла. Казваш: „Сребро, скъпоценен камък". Като кажеш „злато", веднага една мисъл ще дойде в ума ти. Кажеш например „един килограм злато", „един килограм вода", или „един килограм пясък", „един килограм кал". Всяка дума в дадения случай като я казваш, тя ще ти направи впечатление, ще ти дойдат известни мисли.

Казвам: Тепърва човек отсега нататък трябва да се научи да говори. В новия живот, най-първо, човек трябва да се научи да говори. Колко е мъчно да говориш. Вземете например, ако аз почна да говоря френски. Зная малко френски, английски зная, много езици зная, но да се говори не е лесно. И български да се говори е мъчно. Не само граматически правилно да говориш. Можеш да поставиш нещо правилно граматически, но музикалност е нужна. Това правилно поставяне не е още достатъчно.

Да се научи човек да говори, то е цяло изкуство. За да говориш, за да произнесеш една дума, трябва да владееш това изкуство. Човек не е просто същество. Човек засега е една арфа със сто струни, с които се изразяват неговите чувства, способности, сили, стремежи. Трябва да знаеш в дадения случай коя корда да бутнеш, за да произведеш съответния тон. Някой път трябва да бутнеш 2–3–4 струни, за да произведеш тон с някакъв смисъл. Казваш: „Той трябва да бъде мек човек". Искаш да възпиташ един човек в мекота. Коя корда трябва да бутнеш? Трябва да знаеш. Някой път искате да бъдете мек, а някой път искате да бъдете силни. Де трябва да бутнете? Коя корда трябва да бутнете, за да бъдете силни? Не само за вас е трудно това. Но много малко хора има, които могат това. Тия хора, които са се научили хубаво да свирят на тия корди, ние ги наричаме светии, гении, таланти. Те са три вида, които знаят да свирят, а пък обикновените хора, които сега се учат, те са ученици. Някои казват: „Аз много се моля". Можеш да изсвириш тия думи, само да правиш упражнение. Не, при молитвата се изисква изкуство. Като кажеш една молитва, в природата, навсякъде по всички вестници да пишат това. Молитвата е нещо велико в света! А пък ти ще кажеш една молитва като едно упражнение. Но дали тя е отишла при Бога, то е въпрос. Но вие още нямате един отговор, от който да се види, дали вашата молитва е послушана. Някой път сте гладен. Молите се, но хлябът не идва. Някой път сте болен. Молите се за здраве, и здравето не идва. Имате някой път вътрешни притеснения. Молите се, и не идва разрешението, освобождението.

Вие си имате известни възгледи. Оставете вашите възгледи. Туй, което сте придобили, дръжте си го. Но не мерете природата или Божия живот с онова, което вие знаете. Ако аз зная малко английски, мога да мисля, че мога да преподавам английски.

Има две страни: Можете да кажете „Аз нищо не знам". Не е верно. Можете да кажете „Аз много знам". Не е верно. Ти можеш да кажеш „Аз много знам. Имам култура". Колко думи употребяваш при говоренето (на) български? В английския език Шекспир употребил най-много думи – 16 000 думи; Милтон – 10 000 думи. Един съвременен оратор употребява около 4000 думи. А пък обикновените хора в разговор употребяват 1000–1500–2000 думи. Сега можете ли тия 1000 думи, които употребявате, можете ли тия думи да ги кажете една след друга както в речника? Не можете да ги кажете. Говорите с хиляда думи, но не ги знаете. Трябва да дойдат особени случаи, за да се предизвика някоя дума във вас. Някой път искаш да кажеш нещо, но думата не идва.

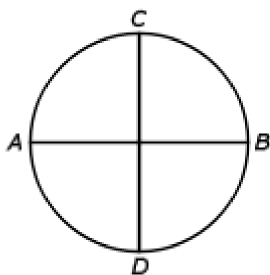

Фиг. 1Та казвам: В мекотата трябва да знаете де са кордите. /Фиг. 1./

Човек трябва да се пази в живота, защото има едно вътрешно еднообразие, което обезсмисля живота. Вземете един пияница, който взема една чаша с вино и я изпива. После налива втора чаша, за здраве. После трета чаша пак за здраве. И като пие за здраве, погледнеш, че се е променил. Като изпие първата чаша, той стане по-бодър, при втората чаша още по-бодър, и след това стане една реакция, стане разсеян: уж става философ, замисля се. И като съзерцава, клюмне и заспи. Това е еднообразие: една чаша, втора, трета, десета чаша. Трябва да се избягва еднообразието.

Вие искате да поправите себе си или някой пияница. Не му казвайте: „Не пий вино". Като дойдеш до него, кажи му: „Пий вода!" Срещнеш го втори път, пак му кажи: „Пий вода". Ти в него ще събудиш желание: „Чакай да опитам водата". Водата е майка на виното. Детето е вино, а пък да видим каква е майката. Ако вие от виното правите заключение за водата, какво ще бъде вашето заключение? Водата роди виното, но има нещо във виното, което не е произлязло от водата. И често в нашия живот влизат такива неща.

Ние казваме: „Всички сме излезли от Бога". Всичкото вино е излязло от водата. Но има нещо във виното, което не е излязло от водата. Защото, ако беше така, то от всяка чешма щеше да излиза нещо като вино. Но водата не прилича ни най-малко на виното.

В еднообразието се губи смисълът на живота. Ако сте музикант и казвате: „До", „до", „до", „до" – какво е сега това? Ако някой продължава така да пее, все ще дойде до едно място и ще заспи. Става умора.

Казваш: „Да се молим", „да се молим", „да се молим", „да се молим". И като казваш все така, ще заспиш. Еднообразие е това. Молитвата трябва да се съедини с нещо друго, с някаква мисъл.

В молитвата има хиляди работи, които трябва да знаеш. Молитвата е един отличен език и си има свои правила. То е велико нещо да знае човек да се моли. Ний като казваме „да се молим", подразбираме нещо много

обикновено. Вземете тия, които свирят за първи път. Малките деца как свирят някои упражнения на цигулка? (Учителят прави движения с ръка, като че свири на цигулка). Или изпееш някоя малка песен. Това е едно малко упражнение.

Певецът се отличава с няколко качества. За да бъдеш един отличен певец, не трябва да имаш никаква болка, не трябва да имаш никакво смущение в душата си, не трябва да имаш никакво разочарование. Казвам: Разочарованието може да дойде до тебе, но то ще бъде като водата за патицата. Водата не може да проникне през перата на патицата, понеже те са намазани. Скръбта не трябва да проникне в душата на човека. Изкушение може да дойде, но то не трябва да проникне в душата на човека. Сега това са закони.

Човек трябва да знае, как да бута кордите на душата си, за да мисли. И ако знае как да бута, той ще извади нещо отлично от себе си, но ако не знае, ще дойде в него еднообразието. Някой път усещате, че ставате кисел, недоволен сте, сърдит сте. И като че търсите причината във всички наоколо. И който дойде, вас ви е неприятно. Казвате: „Много съм нервен днес, много съм неразположен днес“. В какво седи неразположението? Или казваш: „Обезверил съм се днес“. В какво седи обезверяването? Или някой път казваш: „Имам вяра вече“. Аз наричам Вярата – дробовете на духовното тяло. Надеждата, това е храносмилателната система на духовното тяло. А пък Любовта, това е главата на духовното тяло.

Сега някой път хората говорят: „Аз имам любов“. Но те не разбират, че тя е в духовното тяло. Те не разбират, че тя не е на земята. Това, което отговаря на Любовта, това е главата. Казваш: „Слаба ми е вярата“. Слаби ти са гърдите. Казваш: „Надеждата ми е слаба“. Слаб ти е стомахът. В какво седи Новото Учение? Казваш: „Да имаме вяра“. Вярата – това са дробовете на духовното тяло. И ако тия дробове не се развият, ти не можеш да проявиш правилно вярата си. Ти ще започнеш от тия дробове, които имаш. Ти трябва да дишаш и с всяка една вдишка, когато поемеш въздуха, да чувстваш прииждането на оная велика сила от природата. Щом вземеш една нова вдишка, една нова мисъл трябва да дойде в тебе, едно ново чувство и една нова постъпка. С всяка вдишка трябва да приемеш това. При сегашния живот хората, които изгубят своето равновесие, дишат много бързо. И болните хора изобщо дишат много бързо. И казват за някого: „Много бързо мисли“. Не трябва да мислиш много бързо, както болният диша бързо. Всяка една мисъл, която идва в ума ти, трябва да има една стойност. И трябва да задържиш в себе си ония мисли, които носят сила. Например детето носи сила. На кого? Детето носи сила на майка си! Детето прави известни движения, които привидно

са като забавление, но вътре в самото дете има едно желание, то иска да се освободи от известни ограничения, и прави всевъзможни опити. Това е една душа, която е излязла от Бога и идва на физическото поле. Иска да се освободи. Прави опити: един, втори, и пр. Вие не сте наблюдавали живота на децата, за да видите колко разумно постъпват. Ние мислим, че тяхното въртене няма смисъл. То си върти очите насам нататък, то изследва! Учен човек е то, прави наблюдения както някой астроном: туря тръбата ту в едно, ту в друго положение. Търси някоя нова звезда, която трябва да изучава.

Та казвам сега: Вие седите някой път и казвате: „Като отидем на оня свят, какво ще бъде?“ Като отидете в онзи свят, аз ще ви дам една картина какво ще бъде. Вие ще се намерите в един клас на невежи деца, които сега са влезли в класа, които бъбрят и не знаят да приказват. Между тях ще се намерите. Щом влезете в онзи свят, трябва да учите нещо. Щом влезете в онзи свят, трябва да се упражнявате, да си движите краката, ръцете, очите, шията. Като малки деца ще станете. Ще пълзите по земята. Вие мислите, че като влезете в онзи свят, изведнъж ще се движите както в този свят. Няма да имате тия крака, тия ръце и пр. С една материя толкоз тънка, че няма никакви кости. Оттук го хванеш, не държи; оттам го хванеш, не държи. Ще кажеш: „На земята можех да си движа краката, ръцете, а пък тук не мога!“ И у вас тогава ще се роди едно недоволство. Ще кажеш:„Не си струва да се идва в този свят. Аз да знаех, не идвах тук. Аз го мислех нещо кой знае какво!“ Земният живот е едно приготовление. Затова ви казвам: Ти трябва да се свържеш с Доброто. Ако не се свържеш с Доброто, ако не си вещ в добродетелта, ти в онзи свят не можеш да си движиш краката. Ако в този свят не се свържеш с Правдата, на онзи свят не можеш да си движиш ръката. И ако в този свят не си имал любов към знанието, към светлината, в онзи свят няма да чуваш, ще бъдеш глух. Ако в този свят не си имал любов към Истината, в онзи свят очите ти ще бъдат затворени. И ако в този свят не си се научил да обичаш хората, в онзи свят ще бъдеш ням. Устата ти ще бъдат затворени. Вие мислите, че като влезете в онзи свят, ще можете да работите. В онзи свят ще видите всички дефекти, които сте имали в този свят. Ще кажете:„ Че как? Толкоз ли не знаем?“ Аз не искам да ви обезсърчавам, но всеки един недъг, който имаме на земята, там ще се прояви. Божественият Дух е толкова внимателен, че духът, който живее в нас, иска да ни накара да работим. Защото придобивките на земята ще ни дадат свобода за другия живот. И когато се проповядва, че човек трябва да се покае, да се обърне към Бога, да се новороди, да се възроди, това е защото като влезе в оня свят, да не носи недъзите на този свят! Например имате да кажем един недъг на страх. Да остане само един страх. От всичкия страх като се освободите, да остане само един страх за модел: Страхът от Бога! От мечки, вълци, от болести, от сиромашия, от

всичко това нито помен да не остане, да остане само страхът от Бога! Какво трябва да остане от Любовта? Ти имаш любов към винцето, към парите, към нивите, към обущата, към хубави кожи, към украшенията на ухото – обиците, към пръстени и пр. Хубави са тия работи. С какво ще заместиш един пръстен? Най-първо научи се да обичаш първия си пръст – показалеца. Като го бутнеш, кажи: „Желая да бъда така благороден, както ти си благороден. Желая да се запозная с твоя баща. Баща ти е много благороден". Този пръст е свързан с Юпитер, с най-голямата планета на нашата система. Хиляди пъти е по-голяма от земята. Направете една справка в астрономията.

Ще дойдеш до втория пръст – средния. Ще му кажеш: „Желая да се запозная с тебе. Ти си много справедлив. Правдата е тук. Кривите постъпки ти ги оправяш. Искам да се запозная с твоя баща – Сатурн". После ще се обърнеш към третия пръст – безимения или слънчевия. Той е пръстът на всичко хубаво в света, на всичко красиво и възвишено в света. Баща му е Слънцето. Ще се запознаеш и с малкия пръст, кутрето. Неговият баща е Меркурий. Той е най-малката планета. Той урежда всички търговски работи, деловит е, практичен. Защо ви са тия пръсти? Показалецът ти, ти урежда работите, другите пръсти също. На големия пръст – палеца, кой е баща му?

Та казвам сега: Това е едно предметно учение. Някои хора търсят Бога. Петте пръста са пътища, по които човек може да се запознае със самия живот. Седиш някой път и искаш да бъдеш благороден. За да бъдеш благороден, не само от своето гледище трябва да изхождаш, но едновременно се поставяш в гледището на всички хора. Трябва да разглеждаме нещата от становището на всички хора. Някой човек има някоя слабост от наше гледище. Като дойде да разглеждам от негово гледище, ще видя, че това не е слабост, но една необходимост. Дойда до друг човек, и мога да кажа, че този човек е мълчалив, не говори. Защо не говори? Защото много е страдал от много говорене. Много е говорил и много е страдал. Сега мълчи, за да не би да се изложи. Турците казват: „Който много знае, много тегли." Има друга поговорка: „Много приказки на воденицата". Но говорът на воденицата е много еднообразен: трака-трука, трака-трука. Имате един чакълдак, който само скача. Чакълдакът само бута житото, и житото пада надолу.

Та казвам: За да обичаш Бога, трябва да бъдеш като Него. За да обичаш един англичанин, трябва да отидеш в Америка и да се запознаеш с английския език, и да говориш после на английски с него. И англичанинът не може да обича българите, докато не се запознае с българския език. Ти не можеш да се запознаеш с когото и да е, ако не влезеш в неговия живот.

И той не може да се запознае с тебе, ако не може да влезе в твоя живот. Има влизане в живота, и има излизане от живота. Има едно правилно влизане в живота, и едно правилно излизане от живота. Пример за правилно излизане – това е артериалната кръв, която излиза от сърцето. Тая кръв отива по цялото тяло и после пак се връща в сърцето. Кръвта чрез вените се повръща в сърцето и оттам минава в дробовете. Има едно излизане от Бога. Ние, когато излизаме от Бога, отиваме в света да работим. Това, което ни е дал Бог отиваме да го раздадем. Ние един ден ще се върнем при Него, за да се пречистим, да възприемем новите блага и пак ще отидем в живота. Това може да става веднъж в деня, веднъж в месеца, може да става веднъж в годината, може да става и веднъж в целия живот.

Ти всеки ден като станеш, ще отидеш при Бога и ще се върнеш. За колко време кръвта прави едно обръщение? Излиза от сърцето и се връща в сърцето? За 23 секунди. Два кръга прави кръвта. Не само това. Има обръщение в човешкия живот за една минута. За 24 часа, за една седмица, има и годишни обръщения, които стават медленно. И благодарение на тая промяна, човек постоянно се изменя. В три месеца известни части на тялото съвършенно се изменят. И на това основание всички повреди, които стават, могат да се поправят и повредените части да се обновят. Някои поддържат, че за седем години съвършенно се променя човек. И ако направиш една погрешка, и в 7 години я забравиш, тялото ти е обновено. Ако не я забравиш, тялото ти не е обновено. Тялото на човека трябва съвършено да се обнови. Обновата не трябва да съдържа никакви дефекти в себе си, никакви недостатъци. Да ви кажа нещо с дефекта. (Учителят пее неясно и еднообразно.) Може някой да седи и да си бъбри нещо под носа. Той не да бъбри, но да изкара песен както трябва. (Учителят пее.) Трябва да правите упражнения. Ако вие сега не владеете това изкуство да пеете, вие няма да приложите никаква мекота. Като пееш, можеш да събудиш мекота в себе си, можеш да събудиш милосърдие. С пение трябва да събудиш Любовта към Бога, трябва да събудиш своето съзнание, трябва да събудиш своето достойнство, после своята смелост, своята честност. В пението има един начин за възпитание. Някой пее, но трябва да измениш една дума в песента. Например изпееш думата „дете“. Как пее майката „детенце, мило мое детенце“. (Учителят пее: „диндуруду, диндуруду“) Това значи: „Колко си чист! Девствен си ти!“ „Дин“ – значи девствен. „Дур“ – значи „стой“. Думите на майката значат: „Стой тук, да не ме напущаш. Много си хубаво направен, да не заминаваш, тук да седиш“.

В живота трябва да се тури една нова линия. Трябва да влезе в него една нова струя. Всяка сутрин като станете, обърнете стария лист. Недоволството, което имате в себе си, отхвърлете го. Защото тия недоволства в света се отразяват върху лицето на човека. Станеш сутринта

и си недоволен. Това недоволство може да произтича от храната, от стомаха, може да произтича от лошото дишане, може да произтича от мислите ти. Три са причините: или от физическия свят, или от духовния свят, или от мисловния свят може да произтича едно недоволство. Ако произтича от физическия свят, намерете кои са причините. Спрете се върху храната, която вземате, спрете се върху хляба. Ядете един плод – круша. Спрете се. Не почвайте изведнъж да ядете. Разглеждайте я! Нека да се зароди във вас чувство на любов, и като възприемете тая круша, да прочетете какво е писано в нея. И тая круша да внесе ново разположение в тебе. Всеки плод е едно написано писмо от невидимия свят. Върху тоя плод са падали слънчевите лъчи.Ония, които са създали плода са събирали слънчеви лъчи, кондензирали са слънчевата енергия вътре в тоя плод. Вие имате една задача да извадите тая светлина и да я внесете в тялото вътре. Плодовете са една слънчева храна.

Трудна е тая работа. Не мислете, че е така лесна. Какво сега се храним, то едва ли една хилядна задържаме от това, което съдържа храната. И ако ние бихме задържали всичко това, което е в плода, ние щяхме да имаме такъв дълъг живот. Растенията живеят по хиляда години, някои от тях.

Та казвам: Трябва да имате едно изкуство. Животът е едно изкуство, което трябва да се усвои.

Имаш ръка и не знаеш защо ти е. Седиш някой път и разглеждаш ръката си. Вие не знаете, как се е образувала първата става, втората става, третата. И не знаете какъв е смисълът на тия стави. После се е образувала дланта; и не знаете как се е образувала тя. При какви условия. Не знаете произхождението на палеца.

Новото възпитание на хората, бъдещото знание на хората е: Те трябва да бъдат запознати напълно със своята ръка. И човек като си постави така ръката, като я гледа да може да види лицето си в ръката. Като си постави ръката, да може да се огледа в нея. Като постави дясната ръка, да се огледа по един начин, и като си постави лявата ръка, да се огледа по друг начин. (Учителят си туря ръката срещу лицето и се оглежда като в огледало.) А пък вие си извадите своето огледало и се оглеждате. Колко време ви трябва за да се огледате в своята ръка? Ръката ти трябва да бъде огледало, да се оглеждаш в нея. В какво седи величието на човека? В справедливостта. Ако средният пръст е добре устроен, ти си справедлив. И ако първият пръст – показалецът е добре устроен, ти си благороден. Ако безименният пръст е добре устроен, ти си музикален, разбираш хубавото; този пръст е на красотата. Ако малкият пръст е добре устроен, животът ти е благороден. Ако палецът ти е добре устроен, ти служиш добре на Бога, търсиш

Неговото Царство, живееш по Неговата Правда, изпълняваш Волята Му. Тия четирите пръста са човекът, а пък палецът е Бог. (Учителят си затваря ръката с четирите пръста и туря палеца отгоре.) Тия пръсти се прекланят пред палеца. Някой път трябва да затваряте така ръката си, като дойде дяволът с изкушение. (Четирите пръста свити, а палецът насочен нагоре.) А пък като си отиде дяволът, ще направиш така. (Учителят отваря ръката си и всички пръсти са проточени напред.) Има една философия в приложението на християнството. Тъй както сега се прилага, е без постижение. От 2000 години насам много нещо сте придобили. Не можем да кажем, че не сте придобили. Но можем да придобием още повече. Да кажем, че вие всички бяхте отлични певци, и ако бяхте отлични художници, ако знаехте да рисувате, и ако бяхте отлични говорители. Колко е важно да се каже една сладка дума! И ако имахте това познание, още като видите един човек, да го познавате! Ако бяхте учени хора, както един ботаник знае имената на растенията и може да говори цяла една лекция върху едно цвете! Ако отидете в медицинския факултет, там професорът като вземе една кост, цял един час може да ви говори за нея, ще ви каже каква мускулатура има заловена за нея; какви сухожилия са заловени за нея, какви нерви има по нея. За една кост цял един час ще ви говори той!

Сега някои говорят за *линията на сърцето* по ръката. Но тая сърдечна *линия* е резултат на ония сили, които работят. Тая *линия* не може да се образува, ако пръстите не са оформени. И цялата ръка трябва да бъде добре оформена, за да имаме добре развита сърдечна *линия*. Също за това трябва да бъде оформена главата. *Линията на сърцето* показва, че главата трябва да бъде добре оформена, лицето, дробовете, стомахът. *Линията на сърцето* показва развитието на симпатичната нервна система, а пък *линията на ума* показва как е развит главният мозък. А пък има и други *линии*: *линията на живота* показва силата на неговата воля, каква е волята му, колко ще бъде дълъг животът му и какво той знае.

Сега без да знаете тия отношение, всеки един от вас знае доколко е силен в живота. Да си силен в живота, това не значи само да живееш, но да знаеш във всеки момент как да постъпваш; да знаеш как да употребиш своите мисли, да имаш най-хубавите мисли; да разбираш природата и да знаеш нейните закони. За да имаш добро сърце, трябва да знаеш качествата, които са скрити в самата природа. Как ще придобиеш сега това? Кой е начинът за добиването на това?

Ти си държиш някой път очите затворени. Защо хората си държат очите затворени някой път? Защото някой път са се набрали много впечатления, и за да се обработят те, природата като майка затваря очите си, за да може

това, което си набрал, да се оформи. И всеки момент ти мигаш. Вие постоянно мигате. Постоянно се образува една влага, и клепачите постоянно мият очите, за да можеш правилно да виждаш и да възприемаш впечатленията.

Вие седите с някой човек и не знаете как да се поставите с него, отде да го погледнете. И сутринта като станете, вие не знаете как да се огледате. На огледалото как трябва да се оглеждаш? Ще се поставиш така, че да виждаш цялото си лице еднакво, няма да се поставиш встрани. Някой път се поставяте встрани, за да изглеждате по-красив. Цялото лице трябва да е хубаво – да виждаш цялото си лице в огледалото. Всяка сутрин като станеш, разгледай веждите си, линиите на челото си, после как са горе космите на главата ти? Защото като почнат космите да щръкват нагоре, вземете вода и намокрете космите си. Щръкналите косми показват, че във вашия организъм има сухота и космите се нуждаят от вода. Вземете малко вода в ръцете си и намокрете космите си. здравословно е това. И тая коса малко да се овлажни. Ще кажете: „Това ли ни остана?“ Полейте тия косми! Намокрете ги! Кажи си: „Благословена е моята гора, която е израстнала на главата ми“. Какво значи „гора“? „Го“ на английски значи „иди“; „ра“ на египетски значи, изгрев на слънцето. „Гора“ значи: Иди при слънцето, което изгрява. Тая гора е, която възприема слънчевите лъчи. И космите играят една важна роля. Космите задържат влагата, сочността. И ако оголее човек, не е хубаво. Не е хубаво човек да бъде много космат, но и ако няма тия косми на тялото си, той ще дойде в друго едно противоречие. Човек трябва да използува енергията в косъма. Виждал съм някой път, че човек си глади космите. И забелязвали ли сте, колко пъти си поглаждате космите по главата? Някой път направете опит. Вижте колко пъти от сутринта след като изгрее слънцето докато залезне си поглаждате космите. Някой път направете наблюдение колко пъти човек си прекарва ръцете по главата. Вие сте правили това и не сте обръщали внимание, защото сте го правили без да участвува в това съзнанието ви.

Сега аз искам да ви наведа на тая мисъл: Ако обичаме Бога, ние изучаваме всичко това, което той е създал. И доколкото ние вземаме участие в това, което Той е създал, ние се ползуваме от благата. Имаме неща да изучаваме. Дойде ви някой голям неприятел в живота. Тогаз казвате: „Защо Господ създаде светът такъв?“ Вие сте се поставили на едно място неестествено. Ако една река тече силно и се поставите на средата на течението, и реката ви блъска, кой е виновен, вие или реката? Не се поставяйте там, дето реката ще блъсне много! Вие сте дошли в струята на живота, която блъска най-много, в средата. Тая струя ви блъска. Изместете се. Някои хора страдат, казват, че големи страдания има в света. Иска той да помогне на целия свят. Как ще помогне? Казва: „Много страдат хората“. Хората ги

хваща една мания и отварят една война. Но това е една лудост. Това донася ръце и крака счупени. И се бият една година, както в Испания. И после се помирят. Ще пишат после, че на тая война тая и тая са причините. Това е едно болезнено състояние. Казват за някого, че си изгубил ума. Че хората, които се бият, не са ли изгубили своя ум? Ако човек се разсърди, не е ли изгубил своя ум? И ако се обезсърчи, не е ли изгубил своя ум? И ако се обесърчи, не е ли изгубил своя ум? Войната на какво се дължи? Когато българите бяха под турско робство, турците винаги оставяха българите да работят 40–50 години, и като забогатеят много, турците правеха „бозгунлук“, ще направят яма, и българите ще избягат из горите, и турците ще оберат всичко. И после пак ще оставят раята да забогатее. Както правеха пчеларите, старите пчелари, те есенно време избиваха пчелите и взимаха меда. Сега новите пчелари са по-хуманни. Те не избиват пчелите; те вземат четки, изтърсят мухите в кошера и им вземат меда. По-хубав метод. Войната – това е едно неестествено състояние, което Бог използува. Опитност добиват хората. Избиването на хиляди хора във войната не е по Бога. Но защо го допуща Бог? Това е свободата на хората, неразумната свобода, която хората си дават. И всичките тия престъпления, които се правят във време на война, хората не ги считат за престъпление. Цяла една война става и вътре в човека. Ако вие някой път се разсърдите, във вас става една ужасна война и някой път милиони клетки стават жертва, измират. Или направите някоя неестествена постъпка, и във вас става цяла война. Болестта е една война. И след като се съвземете след болестта ще видите, че сте изгубили 10–15 килограма от теглото си. Колко живи същества във вашия организъм са измрели! И после ви взема няколко месеца, няколко години докато се съвземете от някоя болест. На какво се дължи това? На неправилните мисли. Дойде ви едно страдание. Кажете си: „Светът е разумен. Той е взел предвид всичко“. Сега като ви говоря, вие мислите, че го знаете, но като дойде едно страдание, вие не мислите така. И казвате: „Защо ми дойде това нещо?“ Господ като създаде света, той като види тия хора, които грешат, какво ще каже? Той ще каже: „Аз ги създадох разумни същества. Защо те не слушат?“ Ние не слушаме Господа по единствената причина, понеже искаме да бъдем като Него, да бъдем господари, да се освободим от Неговото влияние. Ние искаме да бъдем така самостоятелни както Него и искаме да бъдем свободни като Него. Желанието е хубаво, но нямаме тая сила и тая мъдрост. Той е създал света, понеже е знаел как, откъде да го създаде. Ти като искаш да създадеш света, откъде ще вземеш тоя материал и какъв свят ще създадеш? Аз съм срещал много проповедници, които казват: „Тоя човек аз го обърнах. Тоя човек, аз го доведох“. Тогава и земята ще каже: „Ако аз не бях! Благодарете на мене.“ Водата ще каже: „Ако аз не бях! Благодарете на мене!“ И въздухът ще каже: „Благодарете на мене. Ако аз не бях, вие не можехте да живеете“. И светлината ще каже така. Вие искате Господ да има към вас

едно особено разположение, но Бог има еднакво разположение към всички! Бог е създал света хармоничен. Той като те погледне, вижда че не вървиш в хармония с целокупния живот. Ако тоя пръст израстне повече! Ако показалецът иска да израстне повече и израстне половин метър, какво ще бъде неговото положение? Ако средният пръст израстне два метра? Ако безименният пръст израстне 1 1⁄2 м. Аз в своите изследвания само на едно място видях една млада мома, на която показалецът беше с 1 1⁄2 сантиметра по-дълъг от средния пръст и стърчеше нагоре. И като я видях, казах: Тук има един характер такъв, че и земята да се разруши, тя ще направи пак това, което тя си знае, и цялата земя да се обърне! Тогаз ми идеше на ум за оная българска жена: Имало една упорита жена. Под думата „жена“ аз разбирам друго – едно проявление на човешкия характер. Един анекдот е това. Отиват мъжът и жената на нивата. Мъжът казва на жена си: „Да съберем покосеното сено“. Тя казва: „Не е косено! То е стрижено!“ – „Косено е!“ – „Не! Стрижено е!“ Той излязъл от търпение и взел я, и я хвърлил в реката. Тя потънала надолу и си издигнала ръката, и пак с ръката правела знак, че е стрижено. И тя не се връщала. Той тръгнал да я търси по реката нагоре, срещу течението. Попитали го: „Какво търсиш?“ Той казал: „Хвърлих (жена си) в реката, и тя не отива надолу, а нагоре по реката“. Някой прави една погрешка, втора, трета, четвърта и пр., и при това казва: „Не може другояче“. Та сегашният ни живот, целокупният живот на човечеството прилича на тая жена, която казва: „Не е косено, а е стрижено“. Всеки казва: „Лош е животът. Лоши са хората“. Защо един човек е лош? Понеже е свободен! Той има добри стремежи, но няма достатъчно знания. Мнозина казват: „Ще оправим света“. Как ще го оправи? Все са идвали хора да оправят света! Бог ви дава всеки ден 10 пъти да видите колко сте силни. Седите вие при неблагоприятни условия, например болен си. Погледни на болестта тихо и спокойно и кажи: „Ще се оправи!“ Боли те кракът. Защо те боли кракът? За концентрация. Всички болести идат за концентрация. Инак ти не може да се концентрираш. Боли те лакъта. Концентрирай се. Като те заболи лакътят, като те питат: „Какво правиш?“ Кажи: „Концентрирам се в лакътя си!“ Или ще кажеш: „Концентрирам се върху рамото си, върху гърба си“. Когато те заболи глава, концентрирай се върху главата си! Някой казва, че го боли глава. Концентрирай се върху главата си, постоянно мисли върху главата си! Ако те заболи главата, на местото си е. Ако те заболи коремът, на местото си е! Само че не трябва да пресилваш концентрацията! Ако се концентрираш 1⁄2–1 час на ден, хубаво, но ако се концентрираш 3–4 часа, туй е вече прекалено. Но след като те заболи и след като мислите дълго време, да премахнете вашата болка. Аз ще ви кажа някой път как да лекувате стомахът. Това е за ония от вас, които сте ученици. А другите, които не са ученици, и направят опита, ще ги заболи корема. Като те заболи корема, концентрирай се сега тъй на физическото поле (Учителят тури ръцете си

върху корема) и почни да му говориш (Учителят пее: „Боли ме коремът, боли ме коремът") Не само да изчезне болестта, но и да се научиш да пееш. Това е една концентрирана мисъл вече! Когато те заболи глава, постъпи по същия начин – попейте! (Учителят пее: „Вече разбрах защо ме боли глава! Аз ще мисля вече добре! Аз ще чувствувам вече добре! И ще постъпвам справедливо, без да правя никакви погрешки! Напред! Напред!")

Сега гледам ви, вие сте остарели. Казвате: „Остаряхме вече". Аз се радвам, че имате остарели хора. От тях да се поучат. Щом сте стари хора, вие знаете! Имате много големи богатства. Децата се учат да пеят, а старият е публика. Учете се да пеете, за да се подмладите. Музиката е един начин за подмладяване. Не може да се подмлади човек, ако не пее. Музиката е една наука и изкуство. Тя е една сила. Музиката е нещо вътрешно. Тя не е от земен характер. Човек трябва да възприеме музиката в ума си и в сърцето си. Цялото тяло трябва да е обгърнато с музиката. Ако той вътрешно не е музикален, той и външно не може да бъде музикален. Та казвам: За да станете музикален, трябва да мислите за духовния свят, понеже там са музикални нещата. Там всяко нещо е изразено музикално. (Учителят свири на цигулката и пее следното: „Боли ме коремът. Силни болки ме свиват. Нетърпими са те. Но при герой са дошли те".) Като пее така, ще оздравее болката. – „Боли ме коремът. Боли ме коремът, боли ме коремът, силни болки са! Непоносими! Силни болки, непоносими".

Може да се пее на болката, понеже е нещо реално. Тая песен можеш да я пееш с израз. Болката, когато човек ѝ пее, не е страшна. Когато човек пее, болестта се лекува. Всяка болест, на която не може да се пее, мъчно се лекува. Болестта, на която можеш да пееш може да се лекува. Никога не сте слушали тая песен досега. „Боли ме коремът. Боли ме коремът."

Всички да изпеем „Тъги, скърби". (Всички пеят, а Учителят едновременно свири. След това Учителят изсвирва тая песен само с върха на лъка си върху цигулката.) Знаете ли колко е мъчно да удряте така лъка!

(Всички пеят: „Боли ме коремът. Боли ме коремът. Боли ме коремът. То е едно благо, което аз още не съм познал. Затуй е това коремоболие. Боли ме коремът, защото още не съм познал Доброто, що царува в този свят. Боли ме коремът".)

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.
(3 пъти)

Формула:
Да благодарим на Бога за всичките благости, които ни е дал.

6 ч.35 м.

Гимнастически упражнения

XVII година.
22 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 2 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.
Вали сняг. Небето облачно. Времето тихо и хладно
София – Изгрев

1938_03_06 Новата храна
Утринно Слово

НОВАТА ХРАНА

Размишление

Ще прочета 12-та глава от Еклисиаст.

Човешкият живот се изразява в две направления: като приятен и неприятен. В очакване да получиш нещо, ти или се обнадеждваш, или се обезнадеждваш. В първия случай, изпитваш приятност, във втория случай – неприятност. Въпреки всичко, казва се, че трябва да живееш. Изкуство е да знаеш как да живееш. Животът е музика. Следователно не е достатъчно да имаш инструменти и да се хвалиш с тях, но да знаеш да свириш. Ако дрънкаш само на пиано или на цигулка, скоро ще се отегчиш. Трябва ли да се отегчавате от живота ? Животът е дойна крава, от която всеки ден получавате известно количество мляко. От разбирането на човека зависи повече или по-малко мляко да вземе той от живота. Имаш крава, която всеки ден доиш и то по два пъти на ден: сутрин и вечер. Някои крави дават по 5–6 литри дневно, някои – по-малко. Идва време, когато млякото намалява, докато най-после спре. Трябва да чакате известно време, отново да забременее кравата, да се отели, и тогава пак да започне доенето. В първо време ще имаш предвид теленцето: ти ще използваш четвъртината от млякото, а на теленцето – трите четвърти. После ще го делите наполовина. След това ти ще взимаш три четвърти от млякото, а на теленцето една четвърт. Колкото повече то расте, толкова по-малко мляко ще взима от майка си, докато започне само`да се храни. Тогава ти ще използваш всичкото мляко на кравата. На същото основание казвам: Животът дава всичките си блага само на онзи, който го разбира и разумно използва.

Хората се нуждаят от разумно разбиране на живота. Без това разбиране човек не може да има ясна представа за нещата. Казваш: „Това е крава, кон, вол“, но не знаеш какво представляват те. Ако някой те нарече кон, крава или вол, ще се обидиш. Изучавайте алхимията на думите, да видите какви сили се крият в тях. От колко елементи се състои думата „добро“? В сричката „до“ има два елемента, а в сричката „бро“ три елемента – всичко две гласни и три съгласни. Според вас кой е първият елемент в доброто? Ако си химик и те питам за солната или сярната киселина, веднага ще кажеш какъв състав и какви свойства има. Ако се отнеме сярата от сярната киселина, остават елементите водород и кислород, но то не е вече сярна киселина. От колко елемента се състои думата зло? – От три елемента – от две съгласни и една гласна. В коя от трите букви се изразява злото като

сила? – Най-опасният елемент е буквата „З“. В останалите два елемента – „ло“, се включва елементът на Любовта – буквата "л". В коя буква на доброто е самото добро? Ще кажете, че доброто е в буквата „Д“ – сами ще проверите това. Сега лесно се казва добро и зло, но това са общи понятия. Тези думи трябва да се изучават, да се разбере техният вътрешен смисъл. Ученият и невежият външно имат еднаква представа за светлината и топлината, но ученият знае елементите на светлината и нейните свойства. Светлината еднакво разкрива пътя и на двамата – запознава ги с външния свят, но ученият познава и вътрешната страна на светлината. Може да я приложи като лечебно средство. Ученият прилага светлината и в изкуството, и в индустрията: с нея топи мъчнотопими метали, отпечатва образи и др. Обаче невежият не може да впрегне светлината на работа, не знае как да си служи с нея. И злото може да се впрегне на работа, като червея, който работи в тъмнина. Който не може да използва силите на злото, ще пострада.

Един виден математик работил 20 години върху една трудна задача. Той пишел изчисленията си на малки листчета, които оставял на масата. За да не се загубят, той винаги държал стаята си заключена. Слугинята, която чистела цялата къща, се чудела защо тази стая е недостъпна за нея. Един ден ученият излязъл на разходка и забравил да заключи стаята си. Като видяла, че стаята е отворена, тя погледнала вътре и се ужасила от безпорядъка. Казала си: „Ще изчистя стаята така, както никой не я е чистил досега“. Започнала първо от масата. Събрала всички, според нея, непотребни листчета и ги хвърлила в печката. Като се върнал, ученият влязъл в стаята си и разбрал, че в негово отсъствие, слугинята е влизала в стаята му. Подредена и изчистена била стаята, но нито едно листче не останало на масата – всички били изгорени. Ето как работи злото. Всичко наредила тя на място, но същественото го нямало. Привидно злото нарежда работите, но вътрешно причинява такава вреда, която с години не може да се оправи. Доброто действа обратно.

Имаш един голям цирей на ръката си. Той не ти дава покой, не те оставя да спиш от болки. Идва твоят приятел да те види. Понеже той разбира малко от лекуване, взима една игла, обгаря я и бодва цирея. Ти усещаш болка, но той продължава работата си: изцежда цирея, намазва го с дървено масло, превързва го и след един–два дни циреят изчезва. Значи в първо време доброто причинява болка, която след няколко дни престава. Резултатът на доброто е благоприятен. Като види, че носиш в торбата си мухлясъл хляб, доброто го изважда навън и го замества с чист пшеничен хляб. Злото постъпва обратно: то изважда пресния пшеничен хляб от торбата и го замества с мухлясал. То ще ти разказва какви били баща ти и майка ти, как се оженили, как ги почитали хората. Приятен ти е този

разговор, но това е залъгалка, то не е истината. Преди всичко ти се заблуждаваш, че си имал майка и баща. Ако наистина майка ти те е родила, какво ще кажете за онези мъже и жени, които се движат на екрана? Те раждат ли? Такова нещо са хората – те са живи фотографии на екрана, на сцената. Слушате, че говорят, но от друго място идва гласът. Слушаш по радиото да се говори от Русия, от Америка, но самото радио не говори. И зад всеки човек се крие нещо друго, което го заставя да говори, да се жени, да ражда. Един е истинският баща, една е истинската майка.

Казваш: „Тъжен, неразположен съм“. Защо си тъжен, не знаеш. Защо си неразположен, също не знаеш. Ученият трябва да знае това. Не е достатъчно да кажеш, че си тъжен, недоволен или обиден, но трябва да различаваш тези състояния едно от друго. Обидата е едно състояние, а докачането – друго. Ако си учен, ще различаваш своите вътрешни състояния, няма да ги смесваш. Учен си, по цели дни работиш, без да знаеш мощната сила, която носиш в себе си. Знаете ли какво представлява доброто и любовта? – „Знаем.“ – Знаете, но вашето разбиране е обикновено. Знаете ли как да впрегнете доброто и любовта на работа? Богат човек срещнал един беден на улицата и му казал: „Какво искаш да направя за тебе? Каквото пожелаеш, ще го изпълня“. – „Купи ми една свещ, да отида на черква, да се помоля на Бога.“ Това е неразбиране. Ако бедният иска само една свещ от богатия, за да я запали в черква и да се помоли на Бога за подобряване на материалното му положение, той нищо не е разбрал. И богатият не знае защо бедният иска свещ, да отиде на черква и да се моли на Бога. Изборът на бедния беше добър. Той на място е пожелал свещ, но не е знаел как да я използва. Бог няма нужда от неговата свещ. Той има милиарди запалени свещи. Слънчевата система се отличава с една голяма свещ, която постоянно гори. На нея зреят плодовете. Свещта има смисъл вечер, когато си в тъмнина. Запали тогава свещта си, вземи свещената книга и чети. Много неща ще научиш при новата светлина. Аз срещам много хора със запалени свещи, които отиват на черква да се молят.

Казано е в Писанието: „Вие сте храм Божи и Дух Божи живее във вас“. И бедният, и богатият са невежи: богатият не разбрал езика на бедния, да му купи две свещи: една свещ за четене, а друга – за черква. И бедният не разбира нуждата на своята душа. Ако аз съм богат и дойде при мене беден да иска свещ, първо ще разбера какво е положението му, как живее и тогава ще му купя свещ. Виждам, че той лежи на легло, със счупен крак. Веднага започвам да го лекувам. Щом му излекувам крака, ще му дам мотика в ръка, т.е. запалена свещ, и ще му кажа: Иди сега на лозето да копаеш. Бедният ще бъде доволен, че му излекувах крака, но няма да бъде

доволен, че го пратих на лозето да копае. Той ще се оплаква, че кръстът го боли от вдигане и слагане на мотиката. Казва: „Добър човек си, добре започна, но зле свърши“. – Той не знае, че аз още не съм свършил работата си с него. Като узрее гроздето, ще го извикам и ще му кажа: Ти копа по три часа дневно на лозето. Сега вземи децата си и жена си и елате пак на лозето, да берете по три часа на ден грозде. Напълни си кошницата и си върви у дома. Ще бъде ли бедният недоволен от мене? Това значи да запалиш свещта на човека.

И религиозните хора минават през същите фази, през които минава бедният. Първата фаза: лекуване на счупените им крака, оздравяването им и пращане на нивата или лозето, да работят. Докато са в тази фаза, те роптаят, недоволни са, че кръстът ги боли, че са уморени от работа. – Колко работят? – По три часа дневно. Казвам: Имайте търпение, работата ще се смени. Аз не съм за еднообразието. Дойде време да смените работата: гроздето узря! Вземете децата си, вземете празни кошници и елате на лозето. Ще работите пак по три часа, ще пълните и празните кошници и ще се върнете у дома си с пълна кошница грозде. Ще си изберете от най-сладкото и най-хубаво грозде. И тъй, каквото става на лозето, същото става и в живота. В който дом вляза, аз веднага познавам в какво положение се намира даден човек. На едного кракът е счупен, на друг – цирея пробиват; трети отива при богатия да иска от него свещ да я запали на Господа. Виждам след това как бедният, с накуцване, отива на черква да запали свещта, за да получи нещо. Свещта изгаря, а той нищо не получава. Иска от богатия още една свещ, по-голяма, по-дълго време да гори. И тази свещ изгаря и пак нищо не получава. Колкото пъти срещне богатия, сиромахът иска все по-голяма свещ от него. И ако богатият задоволява желанието му, свещта може да се увеличи толкова, че да тежи 50 килограма. Кой човек може да носи толкова тежка свещ на гърба си? По-добре продай тази свещ и задоволи нуждите си. Казвам: Разумни, възвишени същества слизат от невидимия свят и ви питат какво искате. Младата мома иска да бъде красива, добре облечена, да я харесват момците. Като излезе от дома си, момците тръгват след нея, всеки иска да се запознае, да говори с нея. Те започват да се ревнуват, сбиват се и като си пукнат главите, успокояват се. Има ли смисъл да искаш нещо, което носи нещастие за другите? Младият момък иска да бъде силен, снажен, да го харесват момите. И момите хукват подир момъка и се скарват, развалят приятелството си. Какво трябва да искат младата мома и младият момък от възвишеното същество, което слиза от небето?

Питате: „Толкова ли сме невежи? От години вече работим. Нищо ли не сме постигнали?“ Ще ви отговоря с един пример. Случило се, че всички зърнени храни – житото, царевицата, ръжта, ечемикът се обидили нещо и

обявили война на този, който ги е обидил. Въоръжени добре, те напуснали местата си и тръгнали на бой. За да не пострада човечеството от глад, те оставили просото да ги храни. То ги запитало: „Каква ще бъде моята длъжност?“ – „Оставяме те да храниш хората, да правят хляб от тебе.“ – „На баница да ставам ли?“ – „Ти стани на хляб, а за баница не мисли.“ Кой от вас е правил хляб от просо, да знае колко мъчно се прави. И на вас казвам: Бъдете готови да ставате на хляб, да храните хората, а за баници не мислете. При сегашните условия на живота не може да се говори за баница. Много от страданията на хората се дължат на баниците. Днес малко хора стават на хляб, а още по-малко на баница. Не е време да се мисли за това.

Ако в този момент дойде при вас същество от разумния свят, какво ще му искате? Каквото поискате, ще ви се даде. Соломон поиска от Господа мъдрост и знание. Сполучливо ли беше искането на Соломон? Какво спечели той със своята мъдрост и знание? В него се яви желание да изучи жената. Затова той взе 300 жени и 600 наложници при себе си. При всичката си мъдрост той не можа да разбере същината на жената и вместо да се оправи, повече се обърка. Според мене, ако мъжът иска да разбере жената, нека стане жена; ако жената иска да разбере мъжа, нека стане мъж. Ако и двамата искат да разберат какво представлява човека, нека придобият качествата на истинския човек. Следователно не можеш да разбереш какво представлява жената, ако не станеш жена; не можеш да разбереш мъжа, ако не станеш мъж; не можеш да разбереш човека, ако не станеш човек. Според вас мъжът е човек с брада и мустаци, силен, мускулест, енергичен. Заема различни служби: ако е военен, започва от обикновен войник и свършва до генерал. Жената не заема външни служби. Мъжът е умът, а жената – сърцето. Каквито желания да се родят в сърцето, без ума те не могат да се реализират; без него те са плодове, расли без слънце. Където е умът, там плодовете растат и узряват.

Какво представлява човекът? – Четири елемента съставят човека: ум, сърце, душа и дух. Всъщност, човек не е нито ум, нито сърце, нито душа, нито дух, но четирите заедно съставят човека. – Какво нещо е душата? – Необятно пространство, което включва всичко в себе си. – Какво е духът? – Необятна сила, която твори и съгражда. – А умът? – Необятна светлина, чрез която идват благата в живота. – Сърцето? – Необятни условия, в които се раждат плодовете на живота. Търсиш ли храна и плодове, ще ги намериш в сърцето. Значи човек се ползва от хляба, от светлината и топлината, от силата и простора. Питаш се: „Кой съм аз?“ Отговарям: Ти не си това, което виждаш в огледалото. Виждаш аероплан във въздуха. Аеропланът не е човекът. Виждаш, че аеропланът лети, чуваш да се говори от него, обаче апаратът не говори. В аероплана има едно същество, което

го движи, което говори. Тази идея е отвлечена, но искам да кажа, че това, което виждате отвън, не е човекът. Пипаш, работиш с ръцете, но зад тях се крие друго нещо, което ги направлява. Това, което не виждате, но чувствате и съзнавате, то е истинският човек. Гледаш, млад човек, едва 20–25-годишен, но като пипнеш ръката му, имаш впечатление на стар, 80-годишен човек. Тези дни имах такава опитност. Дойде при мене един 20-годишен момък. Ръкувах се с него и получих впечатление, че ръката е на стар човек. Значи млад човек с ръка на стар. Старият е човек, на когото огънят постепенно намалява и се превръща на пепел. Огънят на младия е буен. В него става пълно горение. Ръката на младия има особена, приятна топлина. Младият се отличава от стария по силата на неговия огън. Ще кажете, че това е естествено. Огън, който гори и изгаря, постепенно отслабва. Това се отнася до човешкия огън. Обаче има огън, който гори и никога не изгаря. Сега вие се питате какво е Бог. Докато не разбереш човека, Бога никога няма да разберете. Затова не питайте що е Бог, а се питайте какво искате от Него. Вие искате от Него неща, които отдавна ви е дал. Един познат разправяше своята опитност. Един ден той прекарал в усилена работа: чел, превеждал и не забелязал как изминал денят. Като свършил работата си, пожелал да запуши лула. Търсил лулата си тук-там, не могъл да я намери. Пита жена си: „Къде е лулата ми?“ И тя търсила, но не могла да я намери. Най-после, едно от децата казало: „Татко, лулата е на ухото ти“. Той забравил, че я сложил на ухото си и я търсил из цялата къща. И вие търсите лулата си, но не знаете, че е на ухото ви. Ако хората ви говорят, а вие не ги чувате, лулата е на ухото ви. Снемете лулата от ухото си, за да намерите това, което търсите. Така и вие искате от Господа това, което имате. Не впрягайте ума си да служи на една лула; не впрягайте сърцето си да служи на една лула. Имаш едно желание и ако не го постигнеш, гневиш се. Това желание е една лула тютюн. Недоволен си от живота – това е запалена лула, която пуши. Аз виждам мъже и жени, млади и стари със запалена лула в устата.

С какво можете да заместите лулата? Бих ви съветвал да я заместите с флейта. Вместо да пушите лула, по-добре свирете. Превърнете лулите на флейти. Оплакваш се, че твоята работа не върви добре. – Това е запалена лула. – „Обезверих се.“ – Това е запалена лула. – „Не е добър животът ми.“ – Това е запалена лула. – „Не мога да уча.“ – „Това е запалена лула.“ – „Не мога да пея.“ – Това е запалена лула. „Остарях, обеднях“ – това са все запалени лули. Свали лулата от ухото си и вместо нея си купи флейта.

Дойде при мене един просяк. Иска ми десет лева. Казвам му: Бръкни в джоба си, ще намериш десет лева. Той бръкна, но нищо не намери. – Бръкни в другия джоб. – „И там нищо няма.“ – Ако бръкна аз, ще извадя сто лева. Бръкнах в единия джоб, извадих сто лева; бръкнах в другия джоб

– извадих още сто лева. Бръкнах в третия и извадих сто лева. Значи всичко триста лева. Той се почуди как стана това и каза: „Ти държиш тези пари в ръката си и като бръкнеш в джоба, изваждаш ги. Бих желал и аз да правя така“. – Като бръкна в джоба, аз разтърсвам ръката си и от нея излизат сто лева. И той се опита да направи същото, но нищо не излезе. Трябва да знаеш как да разтърсваш ръката си. Както цветята дават безброй цветове и плодните дървета – безброй плодове, така и за човека, който възприема Божествената светлина, невъзможните неща стават възможни. За него възможностите се увеличават всеки ден. Лесно се предават мислите между хора, които живеят в любов.

За изяснение на горната мисъл ще изнеса един пример от живота. Мъж и жена си живеят добре. Мъжът излиза сутрин на работа. Жената остава в къщи да работи, да приготвя обед. Сеща се, че за обяд трябва да се купи хляб, захар, сирене, но забравила да каже на мъжа си да купи тези неща. Тя започва да мисли усилено върху покупката, като я свързва с мъжа си. Той се връща на обяд и донася точно тези неща, за които жена му е мислила. Някога тя си мисли: „Имам нужда от палто, трябва да си купя“. Като се връща от работа, мъжът вижда на една витрина хубави палта и си казва: „Ще вляза в магазина да купя на жена си едно палто, тя има нужда от такова“. Вечерта ѝ носи палтото. Значи желанието се е изпълнило. Обаче това става само между хора, които се обичат. Който има такива опитности, да не ги изнася навън. Щом се похвали някъде, законът вече не работи. Който вдига много шум около себе си, всякога губи. Цената на реката не е в шума, който вдига, но в количеството вода, която я прави пълноводна. Също така човек не трябва да си задава въпроса, добър ли е, или лош. Той не трябва даже да съзнава това. Мислиш ли, че си направил добро, ако дадеш пет лева на някого? Петте лева са тежест, от която се освобождаваш. Ако тръгнеш за онзи свят и носиш една игла със себе си, няма да влезеш в Царството Божие. Тя ще те спъне.

Най-малкото желание, с което човек тръгва за онзи свят, ще го спъне. Изкажеш ли желание да се сбогуваш с жена си, с децата си и тогава да тръгнеш за онзи свят, това ще ти попречи да влезеш в царството Божие. Под „влизане в Царството Божие“ разбирам да имаш отношение към него. Влизаш в университета, но не си студент. Само онзи е студент, който има отношение към студентите и професорите. Че си влязъл в университета, че си слушал една лекция, това не показва, че си студент. За да бъдеш студент, ще слушаш лекции и ще държиш изпити. – Защо идват изпитанията? – Защото сте студенти. Някой казва: „Аз няма да държа изпити“. Значи слушател си. Така може да прекараш и десет години в университета, но студент няма да бъдеш. Ще придобиеш известно знание, но тъй като не си държал изпити, знанието ти не е узаконено. За да се узакони, ще държиш

изпит по предметите, които си изучавал. Кое е по-добре: с изпит или без изпит? – По-добре е да си редовен студент, отколкото слушател.

И тъй, какво искате от този живот? – Ако съм на ваше място, ще искам да се подмладя; ако съм на ваше място, ще заместя лулата с някакъв инструмент; ако съм на ваше място, ще искам една свещ, да чета вечер при нейната светлина; ако съм на ваше място, ще помоля Господа да ме научи как да обичам хората. И после, ще Го помоля да ме изпита по всички предмети, които съм изучавал. Искам да видя какво знание съм придобил. Искам да държа изпит по Любовта. Такъв е моят избор. Ако вие сега не се подмладите, животът ви ще се обезсмисли. Ако не минете през изпити, да се провери знанието ви, не можете да се повдигнете. Когато бубата се увие в копринен пашкул, то има смисъл. И като се превърне на пеперуда и хвръкне, животът се подобрява. Какво ще кажете на червея, който пълзи по земята? Една кола да мине над него и ще го смачка. Станете пеперуда, за да бъдете свободни, да не ви сполетяват нещастия. Ако някое същество от разумния свят ме попита какво искам, ще кажа: Научи ме да мисля право, да виждам красивото в света. Като дойдеш до злото, ще гледаш на него като на корени, а на доброто като на клони. Корените са в земята, а клоните – във въздуха. Дръж злото долу, а доброто – горе. – „А Любовта?“ – Тя е плод на дървото на живота.

Казано е в Писанието: „Листата на дървото на живота са за изцеление, а плодът – за храна“. Понеже Любовта е плодът на това дърво, тя е хлябът, който трябва да ядем, за да живеем. Докато се храним с Любовта, ние живеем. Щом престанем да се храним с Любовта, ние умираме. Любовта не е сила, не е светлина, но тя е храна за човешката душа. Без тази храна човек не може да живее. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, има живот в себе си“. – „Дотегна ми да обичам.“ – Щом не обичаш, ще умреш. Който обича, той има живот в себе си. Не се страхувайте от думите на Христос: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, има живот в себе си“. Има смисъл да ядеш плътта Христова. Той ще влезе в тебе и ще изправи всички твои грешки. Ако не приемеш Христос, животът ти няма да се изправи. Докато студентът решава задачата на дъската, професорът седи далеч от него и следи работата. Когато професорът се приближи до дъската да провери задачата, студентът остава близо до него и се поучава. Това е процес на съзнанието. Как ще намерим грешките? – Това е работа на професора. Студентът само учи. Той изучава доброто и злото като сили, които работят в човека. И тъй, обичай злото, като корени на дървото, а доброто – като клони. Като обичаш клоните, ще се грижиш и за корените. От време на време ще ги поливаш. Как ще се грижиш за клоните; как ще изявиш любовта си към тях? – Като ги чистиш от яйцата на пеперудите. Дървото ще ти благодари

чрез своите плодове. Ако не изпълниш това, ще дойде съдбата в света. – Кой ще изпълни тази съдба? – Казано е в Писанието, че в последния ден Христос ще съди хората. Ще каже: „Болен бях, не ме нагледахте; в затвор бях, не ме посетихте; гладен бях, не ме нахранихте; гол бях, не ме облякохте“. И вие искате да служите на Христос! Казано е: „Понеже не направихте това на един от моите малки братя, и на мене не сте го направили“. Това е Христова идея. Новото разбиране казва: Хранете се с Любовта! Тя е единствената здравословна храна, от която можете да се ползвате. Останалите добродетели са видоизменение на Любовта, т.е. изменено меню на Любовта.

„Защото Бог ще докара на съд всяко дело.“ Така казва Соломон. Това е едното положение. Ще бъдеш студент, ще ти преподават и ще те изпитват. Изпитът е съдбата. Ако свършиш добре изпита си, ще ти сложат висока бележка и ще получиш диплом. Христос казва: „Който яде плътта ми, има живот в себе си“. Когато Любовта влезе в човека като храна, тя внася живот в него. Така се създава връзка между човека и Любовта. Често срещам гладни хора по улицата, пожълтели, позеленели, оплакват се, че работата им не върви добре. – Не се храниш добре. – „Как да не се храня добре? Вегетарианец съм, ям само плодове – ябълки, круши – най-чиста храна.“ – Не се храниш правилно, т.е. не се храниш с Любовта. Когато взема една ябълка, първо я прекарвам през пръстите си, да почувствам, обича ли ме тя. Ако не ме обича, давам я на други, а за себе си взимам такава, която ме обича. Така правя и с крушата. Щом я пипна, аз зная вече, че тя не е за мене. Крушата ми казва: „Аз обичам еди-кого си“. Занасям крушата на този човек. Други пък ми носят круши, които мене обичат. Имали ли сте такава опитност?

Аз засягам въпроса за хранене с Любовта, като предисловие на възвишения живот. – „И ние ще отидем в този свят.“ – Ще отидете, но без знание. Там ще ви посрещнат професори, учени хора. Те ще бъдат снизходителни към вас, ще изслушат вашите теории и хипотези и само ще се усмихнат. Ще си кажат: „Много неща знаете, но вашето знание не е право“. Истинско знание е като бръкнеш в джоба си, да извадиш пари. Като пипнеш цирея си, веднага да изчезне. Ако си неразположен, опитай се да смениш неразположението си в разположение. – Защо сте тъжни? – „Защото Бог ни е забравил.“ – Това е човешката гордост. Бог ви е забравил! Вие сте Го забравили и сега очаквате Той да ви намери.

Казвам: Хранете се с Любовта. Само Любовта, като храна, може да ви преобрази, да превърне недоволството в доволство. Дойде една сестра при мене да се оплаква от някого – недоволна, сърдита е. Аз затварям очите си, не я гледам. – Защо? – От очите излиза голяма енергия. Тя се оплаква и

чака да кажа нещо. Като свърши оплакването си, казвам: „Добър е Господ“. Тя ме погледна, замисли се и каза: „Извини ме, прекалих много“. И аз, като отивам при Господа, извинявам се, че не съм обичал хората, както Той ги обича. Не съм обичал растенията, както Той ги обича. Спомням си, че не съм ги поливал, не съм се грижил за тях. Един ден седя в стаята си и оттам виждам как една сестра мие листата на един голям лимон. Тя мие листата, а цветовете един след друг падат. Веднага излязох вън и казах: Сестра, престани да миеш листата на лимона. Като прецъфти, тогава ги мий. Изобщо, никога не мий листата на човек или на растение, когато цъфти. Опасна е тази работа. Като прецъфти, тогава да се мият.

Повтарям: Хранете се с Любовта. На всичко гледайте през очите на Бога. Мислете за Него, за хилядите добрини, които Той ви е направил. Не се самоосъждайте, но още днес си дайте отчет, как сте отговорили на Бога за всички добрини, направени от Него. Колко случаи сте пропуснали да изпълните задължението си към Бога! Всички хора са нещастни, а ти искаш да бъдеш щастлив. Защо не се вгледаш в нещастието на своя ближен?

Носете хляба на Любовта със себе си. И като видите, че хлябът на някого е мухлясъл, извадете го от торбата му и вместо него сложете му пресен, чист пшеничен хляб. Така постъпвайте, че никой да не ви съди. Като ви срещне Христос, да остане доволен от вас. Той може да ви срещне, както срещна двама от учениците си, които отиваха в Магдалос. Христос ги запита: „Къде отивате? За какво се разговаряте?“ – „Ти нищо ли не знаеш? Навярно си странник, от друга земя. Не знаеш ли, че имаше голям пророк на земята, когото видните евреи разпнаха? Ние очаквахме Той да победи Израил, а те Го разпнаха. Какви ли работи не се говорят за Него! Ти не Го ли познаваш?“ – „Така е трябвало да стане. Той да пострада, а те да се спасят.“ – „Хубаво говориш. Остани с нас да ядем.“ Насядаха на земята и като разчупи хляба, странникът изчезна. – Къде отиде Той? – Влезе вътре в тях. Следователно, когато Христос влезе във вас, ще стане невидим и вашите сърца ще почнат да горят.

Хранете се с Любовта, с живото Слово на Христос. Живото Слово ще внесе във вас това, от което всички се нуждаете. Това е новата храна.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано

на 6 март 1938 г., София, Изгрев.

1938_03_06 Радвайте се и веселете се
неделна беседа

РАДВАЙТЕ СЕ И ВЕСЕЛЕТЕ СЕ

Отче наш.
Духът Божи.

Ще прочета част от 18 стих от 65-тата глава на Исая: „И веселете се и радвайте се всякога в онова, което създавам.“

На здравия човек всичко е приятно, на умния човек всичко е разумно. На глупавия човек всичко е глупаво, на болния е точно обратното. Това са тъй наречените афоризми, противоречия. Всинца вие сте писатели, създавате афоризми, пишете цели съчинения. С всичките афоризми (сте) много красноречиви. Неприятността е там, че няма кой да чете вашите съчинения, нямате публика. Има голямо производство на такива афоризми, във всеки дом като идете, ще намерите даже и малките деца, и те са почнали да пишат по този начин. Всичко туй е хубаво. При сегашните условия, както живеем тук на земята, какво трябва да се прави. Защото има три категории. Едни минават за светски хора. Религиозните хора считат светските не са по сърцето на Бога, грешници са. А пък светските хора казват за религиозните, като идете при този религиозен маниак, глупак, няма ум. Всички религиозни хора са все такива глупави. Оставете да се молят на нещо. Религиозните хора какво казват за светските, че има нещо, което не е по Бога. И в религиозните хора има нещо, което не е по Бога. В миналото, кое не е било по Бога? Че религиозните хора са правили такива богове, направени от злато или пък от нещо друго и ще коленичат пред него да се молят. Очакват от него да ги спаси. Ето една религиозна глупост. Сега пък светският човек, къде е неговата глупост? Той не вярва в идеала, не ходи да се моли на идеала. Той ще си направи един апартамент или една къща от 3–4 етажа, ще вземе да ги дава под наем и от първия етаж ще вземе 3–4 хиляди лева и от другите по толкоз, та ще взима по 10 хиляди лева, осигурява се и казва: „Мен ми върви работата.“ Дойде един пожар, отиде къщата, развали се планът, отиде идеалът. Това е пак идеал. Той няма една положителна наука. Едно земетресение стане, някоя голяма буря дойде, къщата не е осигурена. Някой казва: „Пари да имаш в банката.“ От голямата криза в Америка фалираха повече от 10 хиляди спасителни банки, спестовни каси, в които американците пестяха парите си за черни дни, по 200–300 хиляди долара, и в една криза 10 хиляди банки капиталите им изчезнаха. Къде отидоха? Парите ядат ли се? Фалираха всичките банки и хората се спасиха. Другото заблуждение е, ние се спрем понякой път и казваме: „Да бъдем искрени.“ Едно прасе поят го, хранят го

по 4–5 пъти на ден, готвят го за Коледа и като дойде Рождество Христово, когато се е родил Христос, започват всичките свини да плачат. Тогава българите изобщо мушкат свините в сърцето или им прерязват гърлото. Питам: Ние постоянно като ядем, някоя сестра или някой брат гледам, понапил се малко, дойде Коледа, погледнеш, разболял се. Някой път го заколят, погледнеш, дръпнали го, дупнали го някъде, отишъл братът. Казвате: „Здрав беше." Не е ли той изваден от кочината? Де са го дупнали, къде са го турили? Ние сега се заблуждаваме и казваме, че той отишъл при Господа. Прави са. Свинете, когато излязат от кочината, къде отиват? Тя, докато е в кочината, е била в кална къща. Щом излезе от калта, отива при хората, вече ѝ дават уважение и почитание, седи на трапезата на човеците. Свинята влиза да живее в хората. Следователно от свините, като умрат, отиват да живеят в хората. Не (е) ли туй право, може ли да го отречете? Следователно, като извеждат свинете из кочината, те креяскат и казват: Много се радваме, че ще ходим при хората. Макар да грочим, ние се радваме. Дотегна ни тази кал. Там като отидем ще има юрган, кресло. Тук нищо нямаме. Ще имаме вилушки, удобства, не е ли хубаво свинете да излязат из кочината навън? Горко на онези свини, които не са в кочината. Друг афоризъм, ние седим в света и се оплакваме от големите страдания, които имаме. В какво седят големите страдания? Че има страдания, има. Но някои страдания са спасителни и трябва да страдаш, за да се спасиш. Някой път страданията идват от голямо щастие. Например, някъде идеш, хората от любов са приготвили толкоз хубаво ядене и за тяхен хатър, ако си кумец или кръстник, за хатъра на кръстника или за хатъра на кръстницата или за хатъра на децата им, ти пиеш все по една чаша винце. Не е лошо човек да пие за кръстника, за неговото здраве, после за здравето на кръстницата, за здравето на малкото кръстниче. Разправя един американец, който се познавал с един китаец и го поканил на гости китайският мандарин, дал му едно угощение, на което имало 40 вида яденета. 40 блюда му сложили и от всичките по китайския обичай трябвало да вземе по малко. Китайците са много ядливи. Този американец казва, че след това две седмици не е могъл да дойде на себе си.

Та казвам: При сегашните условия всичките ваши стремежи, които имате, са много добри. Яденето, което употребявате, не е лошо, пиенето не е лошо. Казвате на хората да пият. Който пие вино, казвате да пие вода. Не му казвайте не пий вино, но като го срещнеш, кажи: Пий вода. По-хубаво пиво от водата няма, най-хубавото пиво е водата. Пий вода! Пий вода! Пий вода! Питат някои какъв е вътрешният смисъл на живота? Вътрешният смисъл на живота са страданията и радостите. На земята ти ще опиташ онзи контраст, който седи между страдания и радостите. Ще кажеш, защо е тъй? Скръбта и радостта съставят едно цяло. Ти гледаш, че на земята са раздвоени, но те съставят едно цяло. Ако вземете краката надолу. Левият и

десният крак са раздвоени. Левият крак има 5 пръсти и десният има 5 пръсти, разделени са интересите. Всеки крак се нуждае специфично от храна, от кръв. Тия двата крака са съединени в тялото, служат на един и същи господар, изпълняват една и съща длъжност. Веднъж единият е на почит, веднъж другият е на почит. Когато единият се повиши, другият остане назад. Онзи господар обича туй положение. Ако ти турят и двата крака едновременно да вървят напред, и двата не може да вървят напред, все единият трябва да тръгне напред, а другият да остане назад. Този, който остава назад, който не разбира закона, този, който остава назад, е тил. Левият като иде напред, десният е тил. Следователно, щом имаш фронт, трябва да имаш тил. Всеки крак, който остава назад, той е тил.

Сега, защо са страданията в света, вие не може да си обясните. Ще ви дам малко обяснения върху страданията. Аз не съм за страданието, както вие го разбирате. Страданието е атмосфера. Малко влага трябва да се дигне, да се помрачи малко Слънцето, понеже всякога на земята, ако сме радостни, нищо няма да остане, всичко ще изсъхне. Скръбта е потребна да дойде някой път, да се заоблачи. Проветрение да има, да стане една промяна. След туй пак да се проясни и пак да дойде радостта. Ако небето е винаги облачно е една крайност, ако винаги е светло, е другата крайност. Затова Бог направил така, че половината от живота ще бъде облачен, а половината весел. Защо е така? Защото така е най-добре на земята. Който от вас не е доволен, нека даде един план. Комисия има, която ще заседава и ще изпратим плана, те са готови да го приложат. Най-първо ще го приложат на вас. Онзи, който не (е) влизал в скръбта, не разбира. Ти идваш да живееш в скръбта. Вие само сте чували за скръбта. Каквото вестниците пишат. Вие трябва да влезете в скръбта и да видите, че тази работа не е така, както се описва. Има нещо преувеличено, пак и радостта не е така описана. Трябва да влезете в радостта, да поживеете и да видите какво нещо е радост. Да поживеете в скръбта и в радостта и като бъдеш в едното и в другото положение, ще си съставиш една ясна представа. При голямата радост на земята, животът щеше да се съкрати по-скоро. В голямата радост животът ще се съкрати, ще изгори човек. И в голямата скръб пак е същото. Скоро ще умре, ако много скърби. Ако променя скръбта с радостта, да ги балансира, той може да живее 100–120 години, 150–200–250, триста, 400 и хиляда години. Той може да живее повече и от Метосала. Трябва да имаш знанията да разбираш тази химия. Химия аз наричам това, химия на радостите и на скърбите. Искате да бъдете щастливи. Вие в понеделник какво правите? Вие в понеделник се опретнете да работите, да чистите, правите туй, което не трябва да правите. Вторник какво трябва да правите? И вторник не знаете какво да правите. Сряда какво правите? И сряда не знаете какво да правите. Четвъртък? Българинът като седял, бил много умен и казва: Понеделник –

поседелник, обаче българинът освен че не поседява, жените мажат, перат. Понеделник ще седиш и каквото си научил от неделята да размишляваш, да седиш и да мислиш във въображението си, да помечтаеш малко за велики работи, за богатство, за наука, за красота, за музика, целият ден понеделник да ходиш, да се разхождаш, никаква работа, никакво пране. И слугите, и господарите, всички да си починат. В понеделник какво казва Писанието? Какво създал Бог в първия ден? Той създаде в първия ден красотата. В първия ден даде ония условия, че в понеделник трябва да видим всичко онова, което е красиво, което е създадено от Бога, защото вие не знаете. „Ден“, деница, имат двояко значение. „Ден“ е нещо, което е доволно, което съдържа някаква тайна, някаква наука, сила, нещо благородно, туй е ден. Да знаеш всеки ден да живееш. Всеки ден носи едно благо със себе си. Ако знаеш ти този ден, после не само деня, но трябва да знаеш и първият час какво носи. Среднощ като дойде, после вторият, третият, четвъртият, петият, шестият, дванадесетият час. Всеки час трябва да знаете какво носи със себе си. Я вижте вие в музиката, когато някой капелмайстор дирижира, той обръща листовете и с палката върви, всичките минават, определено е как трябва да се пее, някъде по-бързо, някъде по-бавно, някъде тихо, някъде силно. Ако те нямаха този репертоар, как щяха да свирят? Ние казваме: „Трябва да се живее.“ За да може човек да живее на земята, той трябва да има един отличен стомах. Той трябва да има едни отлични гърди, бели дробове и един отлично устроен мозък. Това са три врати, през които Божественото благословение може да дойде. Чрез устата, в стомаха ще дойде едно благословение. Чрез дробовете ще дойде друго благословение в гърдите и чрез неговата нервна система, чрез очите, и чрез тях отвън ще дойдат Божествените благословения. Ние дишаме и не знаем. Ще дишате. Някой иска да му се продължи живота. Ако ти дишаш бързо, твоят живот ще се съкрати. Ако всяка секунда направиш една вдишка, в една минута ти дишаш 60 пъти, ти не можеш да живееш повече от 10 години. Ако съкратиш на две секунди, имаш условия да живееш 20–30 години, ако съкратиш вдишките на 3 секунди, колкото намаляваш, по-добре е. Ако дойдеш до 1 минута да вземаш 10 вдишки, ти ще продължиш живота и тъй ще бъдеш по-спокоен, по-тих. Някой път, когато си нервен, неспокоен, бързо дишаш, спри се малко, не бързай. Казвате: „Да вярваме в Господа.“ То най-първо Господ няма да дойде толкоз бързо. Да ядеш, в една минута да вземаш 20 обяда, това е голяма лакомия. Или за една минута да вземеш 60 обяда, не е ли това лакомия? Че нямаш такъв бюджет. Ще намалиш на 30 обеда, на 20 обеда и пак е много. 10 обеда и те са много. Казвам: Нормално е сега на земята 10 вдишки на минута. Човек, за да бъде нормално здрав, трябва да взема 10 вдишки на минута. Тъй плавно ще дишаш. Някои от вас дишат бързо. Значи ти приемаш гостите и много бързо след туй ги изпращаш, не се позволява. Гостите как си ги приел? Ти ще ги приемеш почтено и ще ги

изпратиш. Като излязат, ще кажеш: „Много ви благодаря за услугата, която ми направихте. Много благодаря на моя баща за благото, което ми изпрати чрез вас, поздравете го.“ Тогава трябва да започнем да пишем по едно писмо. Щом като кажеш: „Поздравете баща ми“, веднага в небето всичките звънци зазвънят: „Ало, еди кой си много здраве на баща ми праща.“ Вие казвате: „Колко съм недоволен от живота.“ Така живее ли се? Радио е туй. Тогава Господ изпраща една инфлуенца. Другият ден пак си недоволен, праща треска. И после с недоволството всичките болести се редят. Всичките болести са родени все от недоволството. Дотогава, докато дойдеш на Господа да му благодариш и той казва: Снемете всичките болести и те си заминават. Злото в света седи в това, че ние не оценяваме Божиите блага. Всичките наши нещастия седят в това, че ние не сме оценили. Влезте в кой да е дом и ще видите. Аз разглеждам въпроса научно. Де седи болката и как може да се поправи? Има нещо, което може да се поправи много лесно. Всички са недоволни в къщи. Мъжът е недоволен. Жена му не го разбира. Защо е недоволен мъжът? Жена му не го разбира. Децата са недоволни, понеже бащата и майката не ги разбират. Слугите са недоволни, понеже господарите не ги разбират. Господарите са недоволни, понеже слугите не ги разбират. Учителите са недоволни, учениците, всички са недоволни, имат право. Но защо са недоволни? Всички в света имаме нужда от някакво благо. Например, аз привеждам този пример. Да кажем имате един приятел, богаташ, милионер. Какъв подарък на този милионер ще му дадеш? Ако речеш да му купиш едни обуща, ще го докачиш. Ако речеш да му купиш шапка, ще си създадеш беля на главата. Ако му вземеш палто, не може. Този, богатият човек с много малко може да се задоволи, но да знаеш. Стани градинар, посей круши, ябълки, от най-хубавите сортове, занесеш една, две, три от най-хубавите круши и ябълки, тъй едната да бъде от 250 грама или от половина кило, като му занесеш в една тепсия, ще му кажеш: Опитай. Той ще ви бъде много благодарен. Какво иска Господ от нас? Понеже Господ е във всички тия богати, Той, Господ, Той не се нуждае от тях, Той не се нуждае от нашите молитви, дето ходим да го забавляваме, Той не се нуждае от нашите оплаквания, нито от жертвоприношения не се нуждае. Понякой път му е приятно от нашата градина, да вземе от нашите плодове. Нашите добродетели от любов, които се обработват в градината на твоята душа, че от тези плодове да принесеш. От това, виж, Господ е доволен. Господ е доволен, когато те види, че ти се спираш при някоя мравя да я подигнеш. Той вижда, че ти си обърнал внимание на неговите малки същества. На Него е приятно, че ти вземаш тази мравя, тази мушица и ти него ден ще имаш някакво Божие благословение. Минаваш някой път и по пътя виждаш някой човек, който куца, едва се влачи. Казваш: „Защо Господ го е направил такъв да се влачи?“ Няма да се мине дълго време, ще ти дойде беля на главата. Ти си първият човек, който

трябва да направиш да се не влече този човек. Той се влече, понеже дяволът го е свързал, той не е свободен. Извади нож, отрежи връвта и кажи: „Ела да се разходим.“ Ние искаме да направим хората щастливи. Помнете едно нещо: Никой човек в света не е в състояние да направи друг човек щастлив. Всеки един човек може да стане условие за щастието за другиго. Човек може да стане понякой път тъй както едно въже. Едно въже, хвърлено във водата, може да стане повод да спаси един човек. Онзи, давещият, се върже с въжето и другият е на брега да го извади. Всичките хора понякой път имат ролята на едно въже. Той влезе във водата да се хване за въжето и някой да го извади навън. Ако вие като въже се хванете, невидимият свят тогава чрез вас ще направи едно добро. Едно въже, което спасява хората, придобива цена.

Казвам: Сега създайте си един нов възглед в света. Вие трябва всички да си създадете една отлична идея за Бога. С тази идея за Бога, която сега имате, вие щастливи хора не може да бъдете. Във вашия ум, ако имате една идея за Бога и да Го обичате, никога не трябва да допускате отрицателна мисъл. Отрицателните мисли ще дойдат в ума ви, но никога не допущайте отрицателните мисли. Те във вас са чужди и нямат нищо общо с Божественото начало. Може да произхождат от човешки източник. Ако пиете мътна вода, не е от първия източник. Тя се е просмукала някъде. Първоначалната вода, която излиза от извора и която не губи от своите качества, е най-хубавата. Как вие разглеждате живота? Този живот не излиза от Бога. Първоначално е излязъл, но този живот, който сега минавате, не иде направо от Бога. Той минал през много други хора. Трябва да се филтрират човешките мисли, трябва да се филтрират човешките чувства, трябва да се филтрират човешките постъпки. Ние трябва да филтрираме нещата. Засега това е необходимо. Как ще проявиш ти любов към Бога? Ако ти се съблазняваш в Бога, знай, че и в тебе ще се съблазняват хората. Ако ти укоряваш Бога, и тебе ще те укоряват. Ако ти не одобряваш Бога, и тебе няма да те одобрят. Ако ти не се отнасяш с другите добре, и към тебе няма да се отнесат. Един и същи е законът, от който никой не може да излезе. Някой като направи погрешка, веднага се отразява. Никаква лоша мисъл не може да се задържи при Бога, тя ще се върне. И доброто, което изпращаме към Бога, като го прославят и като благодарите, и понеже той е по-богат, и туй добро ще се върне. Ако вие се молите, туй благословение е заради вас. Той препраща своята мисъл със своето благословение.

Казвам: Ако Господ сега на земята идва в образа на беден човек и ти кажеш, като го погледнеш: „Какво ходи този бедняк?“, ако ти кажеш: „Това е Господ“, та аз ще ви приведа онзи пример, дето един цар искал да опита своите министри. Имал 12 души министри, разделил царството, дал

по една част на всеки да управлява и той инкогнито заминал за странство. Царят се престорил, дегизирал се и започнал да ходи при министрите, посещавал ги като просяк. И един му давал скъсани обуща, други – скъсани дрехи, шапка, той все ги събирал. Какъвто хляб му дали, всички каквито подаръци му дали неговите министри, той ги събирал. След 10 години, като се върнал, повикал министрите си да им даде голям банкет и на този банкет, на всичките министри в един голям пакет им дал подаръци, както сега се дават подаръци. И той дал на всеки министър подаръци. Та и вие в един такъв ден ще приемете такива подаръци, каквито вие сте дали на Господа. Съвременните хора са много невъзпитани в туй отношение. Няма благородство на признателност. Има нещо много отрицателно.

Та казва в 18 стих: „Радвайте се всякога в това, което Господ е създал.“ Бог не е престанал да създава. Ни най-малко туй предназначение, в което се намираме, то не е смисълът на нашия живот, то е временно училище. За в бъдеще нашият живот ще се измени. Условията на живота ще се подобрят. Казвам: Днес вървиш, впрегнал си биволска кола, утре – една волска кола, след туй конска кола, след туй ще се качиш на автомобил, после на аероплан и най-после ще започнеш да пътуваш с бързината на светлината. Един ден хората ще впрегнат светлината и с автомобила на светлината от земята за Слънцето за 8 минути ще идеш и ще се върнеш. Всичко 16 минути. И там ще постоиш 1–2 часа. Тъй щото ти се качиш на автомобила, идеш, следваш някой университет и заминеш, на земята живееш. За 8 минути отидеш, цял ден учиш там и вечерта пак с автомобила се върнеш. Питам: Ако следваш този университет на Слънцето, няма ли да знаеш доста, ами тия превозни средства? Вие казвате: „Ами това може ли да бъде?“ Има същества, които го правят. От земята има хора, които ходят и се учат на Слънцето и се връщат. Къде са те? То не е моя работа да казвам, нито пък ваша работа да знаете къде са. Че има, аз с двете ръце подписвам. Но къде са, не подписвам нито с едната ръка. Нека ви приведа един еврейски пример. Откъде дойде Христос и къде отиде? Той слезе, дойде един ангел и казва: „Благословена, при тебе ще дойде един утешител небесен.“ И след това, когато си замина, дигна се той нагоре и отиде нанякъде. Къде отиде? На Слънцето отиде. Вие ще помислите на това Слънце. Не. При това Слънце има друго Слънце, което не виждате. Вие виждате едното Слънце, има второ Слънце, което не виждате. Вие виждате едното Слънце. Че в човека има три тела, вие виждате само физическото тяло. Има едно Божествено тяло. Двете тела не ги виждате. Те са вътре във вас. Аз говоря научни работи, които мога да ви докажа, но нямам време. Но, за да ви докажа нещо, не само да ви докажа, че има. Например, вие имате вкус на сладчина и вкус на горчивина, за да ви покажа, вие трябва да имате този вкус. За да ви покажа дали има Господ или не, вие трябва да

имате туй чувство, с което Господ се познава. Горе на главата има един център, хилядолистник се нарича, той се занимава с Бога. Пред себе си нагоре може да видиш Господа. Отгоре ще видиш Господа. Винаги, като седиш, умът ни е насочен някъде, нагоре е насочен, оттам иде силата. Казвам: Всичките аргументи, които може да се приведат дали има Господ или не, този въпрос моментално може да се реши, както ви дават една бучка захар, веднага може да ви убедят, че е сладка. Толкоз време ще вземе, за да ви убедят дали има Господ или не. Разправяше ми един познат една своя опитност. Казвам: Ти си на кръстопът. Този път, по който вървиш, ти дълго време на земята не може да останеш. Защо не може да останеш дълго време на земята? Защото животът от живота идва. Едно дете, което е родено от здрава майка, е здраво дете. Едно дете, което е родено от болна майка, е болно дете.

Казвам: Безсмъртието, което ние търсим, то не може да дойде от хората. Безсмъртието в живота ще дойде от Бога. Следователно, ако ти не се държиш свързан със своята мисъл, какво ти костува? Не е необходимо да знаеш какво нещо е Господ. Да имаш за него външна форма. Ти трябва да мислиш, че в Бога е този живот, непреривният живот, щастието, блаженството, разумността, във всичко туй е Бог. Ти разрешаваш една задача. Да кажем, един студент разрешава една задача, мъчна задача, според правилата в математиката по един начин, по друг начин. Ти седиш, отправяш ума си към Бога и казваш: „Господи, как да разреша тази задача?“ Някой път не се минава 1, 2, 3 , 5 минути или 15–20 минути, ще дойде, веднага всичко отведнъж става ясно. Задачата се представя пред тебе ясна.

Та казвам: Сега трябва да се пречисти нашият ум. Умът трябва да се пречисти на човека, за да възприеме ония трептения на духовния свят, чрез които може да се поправят сегашните погрешки. Например, на какво се дължи сиромашията? Всичките тия сиромаси, които са недоволни, едно време са били богати хора. Всичките руски аристократи в този преврат, който стана, всички се преродиха, излязоха, изгониха ги, изгубиха всичкото богатство. Не вярваха в Русия в прераждането. Има прераждане, което става на 20 години. Онези, които туриха този ред на нещата, постъпиха несправедливо. Всички едни други се изтрепаха. Всякога човек трябва да бъде справедлив. Казвате: Как се изтребиха? Трябва да знаеш и ти да създаваш един ден. Ако този дом го създадеш върху една недобра основа, този дом ще бъде пометен. Грешните хора нямат шанс да живеят на земята. Само праведните са определени да бъдат наследници на земята, а грешниците не. Няма да се минат може би 100–200, хиляда години и в края на краищата земята ще бъде освободена от всичките грешни хора. Сега вие имате убеждение, че лошите хора са в света, които благуват.

Много се лъжете. По-нещастни хора от лошите хора в света няма. Кажете ми един, който е лош, че е благувал. Не се самоизмамвайте. Даже религиозните хора, след като влязат в религията, не може да търпят другите хора. Те считат, че другите хора, които не вярват като тях, ги считат за противници. Всякога една жена, когато не мисли като нея мъжът ѝ, счита го за противник и мъжът, когато жената не мисли като него, я счита за противница. Не е необходимо една жена да мисли като един мъж. Защото хубостта на една мисъл седи, че ти си мъж и мислиш, и като тебе друг мъж няма. Всеки от вас, както е направен, няма второ лице на земята. Няма някой като вас точно тъй да мисли. В туй седи красотата на нещата, в туй голямо разнообразие, което съществува. Да кажем, ако вас в живота ви се случат големи неприятности, които съществуват, вие ще видите, че за в бъдеще ще се оправят, че са за ваше благо, за ваш подем, за вашето развитие. Сега, ако вземем ние разсъждаваме по следния начин. Бъдещият метод изисква един нов метод за прилагане. Един човек, който не мисли, защо не мисли? Защото мисълта подразбира подбуждение на човека. Как ще мислите в Божествения свят? Да мислим. Как мислят в Божествения свят, как мислят в духовния свят? Как мислят в човешкия свят? Не само нашите човешки мисли. Тъй, както всичките хора мислят, но да вземем цялото човечество да мисли. Не само както един мисли, да мислим както богатият мисли, да мислим, както бедният мисли, да мислим, както поетът мисли. Да мислим, както философът мисли, да мислим, както съдията мисли, както учителят мисли, както работниците, тъй да мислим. Да вземем тази мисъл в нейната всестранност, тъй да мислим и да видим какво ще бъде разрешението.

Та казвам: Три начина има. Ако вие не може да мислите, както Бог мисли, ако вие не може да мислите, както ангелите мислят, ако вие не можете да мислите, както хората мислят, вие нищо не може да постигнете. Щом може да мислите, туй е вече третият принцип, да мислиш, както хората мислят. Ти започваш вече със закона на хармонията, влиза музиката в света, върху която е създаден целият свят. Например, една майка щом се роди нейното дете музикално, майката как изказва думата? /Учителят удря стъклената лупа./ Чувате един тъп тон, той не се дължи на стъклото, но от звука на този метал, който не е музикален. Той е един отглас на дисхармония. Понякой път ние сме отзвук. Нашият живот е отзвук на една дисхармонична среда. Понеже външната среда е дисхармонична, влияем се от тази среда. За да поправиш живота си, ти ще го построиш на музикални основи. Например, вземете речта. Как бихте изпяли „Пейо, пея“, един сложен тон. Музикалната гама на речта, коя буква съставя „П“-то в български език? Туй число коя буква е? Тя е петнайстата буква. „П“-то, както се пише, то е един музикален тон. Приблизително съответства „П“-то на музикалния тон „сол“, но в музикална гама и понижена. „П“-то

е понижено с половин тон. Коя е гамата? „Сол“ е понижено. В понижението на една гама какво означава да се понижи един тон? Каква е философията на живота, при която искаме да живеем? Понижението е един метод за възприемане, възприемаме нещо, задържане в себе си всичките ония положителни тонове. Поглъщаш тоновете в себе си. Имаме тонове, които са повишени. „Сол“ повишено дава, „сол“ понижено взима. Кога „сол“ се понижава? Щом е болно, понижава се, събира енергия. Щом стане здраво, вече е повишено. Тогава здравето излиза. Сега в музиката казвате, един тон да се понижи. Трябва да се понижи, понеже в онзи котел, в машината, трябва да се турят въглища, за да се превърне водата на пара. Като се изпари водата, парата е понижена. Парата в един локомотив е „ре“ на работата. Тази буква „ре“ показва, че трябва да се повиши в механика. Да кажем, ти имаш едно име. Да кажем имате името Павел. „С“-то беше в понижена форма и тогава от „С“ минава в „П“, повишено е. Савел музикално минава в Павел. Но „П“-то вече е повишено, „сол“ станало. След това виждаме това „Сол“ казва за себе си: „Аз ви родих“. Павел знаеше да пее, да мисли философски. Имаше една отлична мисъл. Вие казвате, че Господ ви е научил. Господ ви е пратил на земята да се учите. Вие от небето сте слязли на земята да се учите. Вие чакате сега да идете да се учите. Че туй е безпредметно. Що е търпението? Предметно учение. Що е сиромашията? Предметно учение. Що е богатството? Предметно учение. Що е поезията? – Тя е предметно учение. Поетът е един, който композира. Поет в музиката има. Като четеш един поет, музикално съчетание има, наредени, турени са в гама. Някой път ще видиш някои стихотворения са мажорни, а някои минорни. Като четеш, в мисълта ще възприемаш много от стихотворението, от онази сила, която ти е потребна. Във всяка една дума в дадения случай се съдържа сила в себе си. Мене ми разправяше един българин, когато бил в Америка. Бях, казва изпаднал в едно голямо отчаяние, не ми се искаше да живея, в отчаяние бях. След като се молих, той бил евангелист, направих много работи и вече ми се струваше, че моята работа се свърши. Един ден чувам, че в съседната стая се пее. Пее някой на английски една песен: „Където и да си, аз за тебе мисля“ и изведнъж само думите чувам. Онази пее на английски: „Където и да си, все за тебе мисля.“ Изведнъж дойде мощна сила в мене, въпросът е свършен. Чух гласа на Бога: „Където и да си, аз за тебе мисля“ и до вечерта моите работи се оправиха и в душата ми не остана сянка от съмнението. Казвам: Светът е разумен, във всичките тези хора Бог живее. Бог е в тях и аз ще изпълня волята Божия, за всичко съм готов. Каквото и да дойде, аз ще го приема. Няма да възразявам. Станах по-радостен. Всичките страдания дотогава се превърнаха в една вътрешна радост. Целият ми вътрешен мир се обърна, понеже повярвах, че има Един да мисли заради мене, че „Където и да си, аз за тебе мисля“. Само за онзи, когото обичаме, за него мислим.

Казвам и на вас: Където и да сте, вярвайте, че Господ за вас мисли. Щом мисли за вас, значи обича ви. Тогава възприемете туй учение: Където и да ходите, има Един, който мисли за вас, където и да съм, Той мисли. Туй е новото, което Господ създава сега във вашите души. Дръжте новото учение, то е за новия свят. Дето и да сме, Бог мисли заради нас. Ние сме дошли на земята да изпълним Неговата воля. Да я изпълним тъй, както разбираме. Както разбирате, много добре я разбирате. Ако изпълните както разбирате, много добре разбирате. Ако изпълните както обичате, по-хубаво изпълнение от това няма. Сега, ако ние пеем в един квадрат 4-ма души, един сопран, друг алт, тенор и бас. Трябва ли да пеят както сопрана, или да пеят както алта, както тенора или баса? Трябва ли да пеят като мене? Не, всеки ще пее своята част. И басът ще пее, но неговото място е последно. Сопранът и алтът трябва паралелно да вървят. Всички заедно като се съединят, образуват един ансамбъл. Много хубаво пеене е туй. Сопранът отгоре слиза, басът отдолу възлиза. А пък алтът иде отдясно, тенорът отляво. Образуват един кръст на движение. Този кръст като се завърти, образува един цял кръг. Имате вече хармония. Сопранът е отгоре, басът е отдолу, алтът е отдясно и тенорът отляво към центъра в дясно. Дето се посрещат, там се образува. Всички ние в един ансамбъл ще пеем сега. Кой е сега вашият основен тон? Вие, да кажем, искате да станете богат човек, но за да станеш богат човек, ти трябва да знаеш законът какъв е. Ти трябва да минеш като житеното зърно, да те посеят в земята. Богатият човек трябва да го посеят. Когото посаждат в земята, богат човек може да стане. Онзи, когото не са посаждали в земята, богат човек не може да стане. Онзи, който е посаден в земята, богат може да стане и учен може да стане, и светия може да стане, и талантлив може да стане, и гений може да стане. Трябва да минеш през тия изпитания на житеното зърно. Показва, че знание трябва. Житеното зърно, щом се зарови в тази материя, то започва да мисли и веднага то преодолява всичките мъчнотии, пробива земята и започва да възприема слънчевите лъчи. Тогава? Житеното зърно разбира свойствата на червения лъч. Чрез свойствата на червения лъч приема живота. Чрез свойствата на портокаления лъч, своята индивидуалност. Чрез свойствата на жълтия цвят възприема силата да расте, укрепва своята мисъл. А чрез зеления цвят добива сила да расте. Чрез синия цвят укрепява своето сърце. А чрез виолетовия цвят укрепява своята сила. Изкарва цялата гама, до, ре, ми, фа, сол, ла, си. Цялата музика е създадена от слънчевите лъчи. Започва от червения цвят до тъмно-синия. И там има полутонове. Само че в светлината има полутон, три тона, четири тона. Когато сегашната музика е на физическото поле, сегашната музика е еволюционна музика. Индусите са имали инволюционна музика, индусите развиха 4-ри тонието, но развиха само своя ум. Египтяните развиха 3 тона. И чрез всеки развиха своето сърце. Сегашната култура, която подобрява

развиването на челото, на най-грубата материя в човешкия организъм. Сегашната материя е, за да се организира правилно човешкото тяло. И за в бъдеще ще влязат 3 тона, 4 тона и тогава с хармонията ще имаме заедно възможност мъчнотиите, които имаме сега, да ги премахнем. Например, ти имаш една болест, може да ѝ пееш и да оздравееш. Сега не е лесно да говориш, понеже има толкоз лекари. Ако всичките бяха музикални и да лекуват така, какво щеше да стане с лекарите? С музика, да кажем, ако навсякъде се разрешаваха въпросите и ако светът щеше да се оправя с музика, какво щяха да правят хилядите адвокати, като няма дела? При сегашните условия какво щеше да стане? Туй е само за напредналите хора. Лекарите може да ви бъдат само съветници, вие сами трябва да се лекувате и ще опитате вашата вяра, ще пеете. Заболи ви лявото коляно, ще му пеете. Ти седни, плати на някой да му попее. Иди при някой и без да знаят, кажи: „Направи ми една песен за лявото коляно, боли ме коляното. Колкото искаш ще ти платя, и 500 лева да е.“ Попееш на едното коляно или на другото. Ти отидеш пак и кажеш: „Направи ми една песен за дясното коляно.“ Онзи ти направи една песен и ти оздравееш. Ти вече имаш една рецепта. И като намериш, че друг го боли коляното, кажи: „Да ти предам препис от мене. Да ти дам една песен. Попей си я.“

Сега, новите неща. Трябва да пеете по три начина. Аз застъпих само музиката. Най-първо, ще се спреш и ще пееш с ума си, ще си туриш двата пръста на двете страни на челото, на слепите очи, на ръбовете и като започнеш да пееш, започваш да чуваш тоновете в челото си, като че ли излизат. Да чуваш песен. Туй като постигнеш, ще си туриш двата пръста под лъжичката и пак да пееш. Като си пял горе и като си пял долу, тогава ще имаш едно отлично пеене. С туй пеене може да сториш каквото искаш, но щом тук не може да пееш, ти и през гърлото ще имаш едно обикновено пеене. Сега не зная дали вие сте слушали да говориш с устата си, едновременно да чуваш туй говорене да преминава в песен. Като ти говори някой, да чуваш, без да си мърда езика. Направете този опит да слушате отвътре. Да чуваш, че именно някой ти говори вътре в тебе. Туй е духовно положение. Някои казват, че говорели духовете. Аз съм против, не обичам кривите работи, не обичам изопачени неща. Има същества, които са разумни, слушат много добре, слушат около вас, слушат така. Сега, ако ви кажа, вие какво ще разберете. Казва: Събрал такива лъжи от оня свят. Ние не виждаме. Хубаво в събранието мирише. Нали казва, трябва да виждаме. Миришат хората. Да, миришат. Ти с обонянието си чувстваш. Не ги виждаш. Гледате хората. Някой път седите и гледате как са се изменили техните лица. Лицата вземат такъв израз, като на ангели. Светлина излиза. Някой път очите потъмнеят и постоянно става помрачаване на лицето. Та когато дойде да действува духовното тяло на човека, погледнеш, веднага светнало. Тялото взема един устой. Щом дойде физическият човек със

своята обмяна, свива се. Онзи, духовен човек, е музикален, във всяко отношение е музикален.

Казвам: Туй, което Бог сега е създал заради нас, ние трябва да възприемем Божествения дух, за да се постигнат желанията. Понеже вие сте дошли на земята и искате да имате някаква слава. Тия блага отникъде няма да ви дойдат. Ти своето здраве отникъде не можеш да го вземеш. От въздуха, от храната, от светлината. Ти своя живот не можеш да го подигнеш от мисълта, от чувствата, от твоите постъпки, от човешката мисъл. Ти ще извадиш сила да се подигнеш. Здравето ти ще го добиеш от светлината. Малокръвен си, обикни светлината, обикни червения цвят. Като иде светлината, лесно е, който знае. Червеният цвят да личи. Той като дойде, освежава човека. Да кажем, ти си се обезсърчил. На тебе ти трябва синият цвят. Още като иде светлината, синия цвят да го видиш. Той е храна за твоето обезсърчение. Или умът ти е забутан, не можеш да мислиш. Тебе ти трябва жълтия цвят. Отдели жълтия цвят и го направи да грее за ума. Защото умът се храни със светлина. Ако ти не знаеш да храниш ума със светлина, ти не може да растеш и да възрастваш. Туй растенията го знаят. Сегашните хора, религиозни и светски, всички трябва да изучават тази наука. Умните хора трябва да се хранят с жълтия цвят, религиозните хора трябва да се хранят със синия цвят. Справедливите и работливи хора трябва да се хранят със зеления цвят. Онези, които искат мощност и благородство, трябва да се хранят с портокаловия цвят. Онези, които искат да бъдат здрави, да не боледуват, трябва да се хранят с червената светлина, трябва да се хранят с червения цвят. Трябва да се хранят с червената светлина, с портокалената светлина, с жълтата, със синята, със зелената, с тъмносинята, с виолетовата светлина трябва да се хранят. Това е едно меню от порцията. Във вторник – с червения цвят. В неделя – с портокаления цвят, а в другите дни, вие ще ги намерите. В сряда – с жълтия цвят.

Тайната на живота седи в любовта. Любовта е една сила. Тя е единствената нормална храна. Когато идва светлината, вие нямате любов към светлината. Вие не може да възприемате тия храни в себе си. За да се храниш, ти трябва да имаш любов. Любовта иде чрез светлината. Най-първо събужда твоя ум. Храната, която ти дават, трябва да знаеш как да я употребиш.

Та казвам: Преди всичко трябва да се изменят ония възгледи за вътрешното самовъзпитание на човека. Външните условия трябва да се променят. Как ще се променят? Външният свят няма какво да се променя, то е работа на Бога. Но специфично светът на всеки един човек трябва да се измени. Човек трябва да вземе голямо участие в промяната на своя свят. Всеки един от вас може да промени своята мисъл. Всеки един от вас може

да промени своите чувства. Не да ги измени, но да ги промени. Изменението седи в следното: Ако майката прехрани детето, да не му дава много да яде, да остане гладно, да го оставя по-гладно. Ние, съвременните хора, сме преситени, потопени от страдания, преситени от радости, преситени от неестествена любов. Пресищането някой път много мъчно се лекува. Трябва да се пазим от пресищането в света. Трябва да имате предметно учение. Една муха, която целува белия цвят, казва: Не може човек да се подигне, ако не е чист. Сега ние сме приятели с нея. Но тя хвърка и си прави опита. Намери нещо за ядене тази муха и казва: Колко бих желала да бъда като тия, които тук те слушат. Но глава нямам сега. Колко време трябва да мине, докато дойде до това положение да слуша мухата. Благодаря, че съм на бялата покривка. Ходи, обикаля. Сега аз имам за тази муха особено понятие. Знаете ли колко ми е обична тази муха сега? Като ми е дошла на гости, гледам, приятно ми е. Като че един човек. И тя е творение на Бога. И нея я направи чрез Неговото Слово. Онези същества, които са я създали, са били много умни. Има някои много хубави черти в мухата, които са доста умни. После някои от тях са доста предвидливи. Някой път ще забележите, искаш да направиш нещо лошо и мухата дойде и кацне на носа ти. Казва ти: „Мисли, мисли! Не е право, ти си човек, може да влезеш в затвора." Че като бутне някой път и кажеш: „Откъде дойде тази муха?" Мене ми разправяше веднъж един господин: „Веднъж бях намислил да бия жена си. Отде дойде една муха и таман излизам навън, започва да ме обикаля. Станах да я гоня и забравих жена си."

Употребете вашето дишане за обновяване на вашия духовен живот. Оправете вашия стомах за вашия физически живот. Изправете вашата мисъл за вашия Божествен живот и възлюбете Господа повече от всичко в душата си. И след като Го залюбите, тогава ще излезете из Него и ще възлюбите вашите ближни. И като се върнете от вашите ближни, възлюбете и себе си. Това е пътят на новата култура: Любов към Бога, любов към ближния, любов към себе си. Това е Волята Божия.

Благословен Бог наш.
Тайна молитва.

23-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 6 март, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_03_09 Божието дихание
лекция на Общия окултен клас

БОЖИЕТО ДИХАНИЕ

Добрата молитва.

„Махар Бену Аба“.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ Пишете на тема:„Ползата от добрата храна“.

„Всичко в живота е постижимо.“

Ако ви се зададе една тема: „Добрият живот“, какво бихте писали? Сега няма да пишете върху това, но в бъдеще може да я развиете. В какво седи добрият живот? Ако сравним човека с растителното царство, то доброто на човека представлява външната страна, клонищата на едно растение. Ние знаем, че тия клонища трябва да имат някаква основа, те се крепят на корените, които са долу в гъстата материя, в почвата. Следователно, всяко едно растение, семето трябва най-първо да се посее в почвата. Там са най-неблагоприятните условия за работа. Ако тая семка може да ги преодолее и да изникне, тогаз в него ще се създадат условия да може да се развива, да израстне и цъфти. Сега мнозина от вас казват, че не можете да намерите защо е злото в света. Злото в света, това са корените на живота, а пък доброто, това са клонищата на живота. Злото можем да го намерим и като излезе растението от почвата. В животните злото се ражда. Имаме тревопасни и месоядни животни. Месоядните са произлезли от корените на растителното царство, а пък тревопасните от клонищата. Като дойдем до храната, едни хора са произлезли от доброто, а пък други хора от злото. Как е произлязло злото? То е произлязло от корените на човечеството, а пък (доброто) от клонищата. Сега някои хора искат да станат съвършено добри. Ако вие почнете постепенно да изваждате клонищата на едно дърво, и коренът може да се превърне на клон. Ако изкарате един корен на слънчевите лъчи, то този корен ще се превърне на клон. И ако това растение не може да образува нови корени, то ще почне да линее. Например, ако един човек стане много груб, то корените почват да вземат надмощие. Има повече корени, отколкото клонища. Човек тогаз е в анормално състояние. Ако има повече клонища, отколкото корени, пак е анормално. Сега някои не знаят службата на доброто. Доброто и злото като сили никой не може да ги използува отделно. Някои хора искат да бъдат много добри. А пък някой хора казват: „Не струва човек да бъде много добър. Той трябва да бъде и малко лош“. И едното и другото е несъвместимо в живота. Нито много добър ставай, нито много лош.

Ние трябва да приложим идеята сега, в това положение, в което хората се

намират. Искате да знаете защо светът е станал толкоз лош. По единствената причина, че те мислят за своя стомах повече, отколкото за своята глава. И вследствие на това долната част на тялото у жените е много по-развита, при таза, а пък горната част, при плешките е по-слабо развита. И у мъжа тая, долната част е повече развита. Казвате: „Да е човек повече развит при бедрата“. Не е лошо. Тогаз човек има повече сила, по-голяма форма, но ако пък се намали главата на човека съразмерно с неговото тяло, тогаз се ражда едно зло. Човек не разсъждава върху нещата. За всяко благо, което му се дава, той трябва да плати. Всякога трябва да плати за всяко благо, което му се дава в природата. И това, което ти се дава, трябва да го оценяваш. И ако не го оценяваш, глоба ще имаш. Сега не разбирайте, че това е произволно. Тоя закон не е произволен. Да кажем, че ти имаш големи богатства в света. Искаш да имаш голяма сила в света, но не знаеш как се придобива сила, как трябва да се поддържа. Силата на човека седи в неговите мускули. Ако човек е развил своята стомашна система, той ще развие повече своя черен дроб, при ядането ще се развие неговия черен дроб и ще стане анормален. Черният му дроб ще изисква повече храна и ще изкарва повече енергия. Къде може да я впрегне на работа? Обикновените хора впрягат своята сила само за да хванат някое тревопасно животно, да го изядат. Там показват своята сила. И после между тия, силните животни се заражда една вътрешна борба. Когато имат една плячка, по-силният всякога ще вземе плячката за себе си. Та виждаме сегашните народи така помагат на злото, което е взело надмощие. Всички хора вървят по един крив път. Въоръжават се да станат силни. Всеки иска да стане силен и защо? Всеки иска да бъде богат, да има големи удобства и се състезават. Не е още разумното, което направлява хората. И в религията, всички хора, които вървят по религиозен път, и те имат едно криво схващане. Ако Господ не им помага в материалните работи от тяхно гледище, те казват: „Не е Господ справедлив“. Ако им даде Господ пари казват: „Справедлив е“. Ако им даде повече къщи, повече добитък, казват: „Справедлив е“. Имаме една такава история с Йов. Йов е бил много умен и много добър. Той е бил от най-богатите на изток. И прочул се той. И в Господния съвет Господ го е похвалил. Дошъл представителят на черната ложа. Господ му казал: „Обърнал ли си внимание, че като Йова няма друг човек на земята, който да изпълнява Божиите закони?“ Онзи казал: „Дал си му богатства, запазил си го, дал си му синове и дъщери, и добра жена и хората го почитат и затова Те хвали. Но вземи му богатствата и какво ще прави тогава? Ще се обърне против Тебе“. Искал да каже, че в Йова няма някаква висока идея. Днес всички хора в малък размер се изпитват. Например, сега има една инфлуенца. Болестта инфлуенца това е последното изпитание. Най-първо ще ти се вземат външните, материални работи; можеш да изгубиш къща, парите, положението си между хората и най-после дойде страданието върху телото ти. Дойде някоя болест. И не

можеш да си обясниш защо са тия болести. Въпреки, че Йов беше толкова умен и добър човек, той принасяше жертвоприношения на Бога, но той беше малко по-пристрастен към синовете и дъщерите си. Сега ние разглеждаме от сегашното гледище. И казал онзи: „Вземи му богатството и дъщерите, и синовете, и жена му, вземи му всичко, и като остане, като човек да видим как ще се прояви?“ Като дойдоха всички тия нещастия на Йова, той прокле деня, в който се роди. Той казал: „Проклет е онзи ден, когато казаха на майка ми, че ѝ се родил син. Няма никакъв смисъл животът, нито във външните материални блага, нито в това, че синове имах. Ето, имах синове и дъщери, и те заминаха. Ето, аз уповавах на имането, но и то си замина“. Животът вън от условията, вън от синовете и дъщерите, какъв смисъл има, той не можеше да разбере. Та в Йова имаше едно вътрешно неразбиране на нещата. Че този факт е така, се показва от последната глава, когато Бог му проговори и тогава Йов каза: „Досега не разбирах, но се просветих и втори път няма да говоря така“. И тогаз имането наново му се връща, и синовете и дъщерите наново се прераждат от гледището на окултната наука. И казва се там, че те били още по-умни, по-способни, по-добри. И Йов след този изпит стана по-умен, отколкото бил по-рано. Сега какво можем да се ползуваме от живота на Йова? Вие искате да разрешите всичките въпроси на земята, искате да станете добри, да имате всички блага. Как ще ги разрешите? Ще ги разрешите, както Йов ги разреши. Христос като дойде на земята, как разреши един социален въпрос? Той беше най-умният, най-добрият на земята, и проповядваше на земята. Вие не можете да си представите, защо не Го приеха неговите съвременници. Защото тия новите положения не бяха съгласни със старите привички, със старото знание, което те имаха. Новите понятия за Бога не бяха в съгласие със старите понятия. Според старите понятия, както Мойсей ги възпита на времето, трябваше да принесат жертвоприношение. Казваше се: „За големите престъпления ще заколиш един вол. За по-малките, една овца. А пък за още по-малките една гургулица, един гълъб, една кокошка“. А пък в нашите времена вие като направите едно голямо престъпление, каква жертва правите? Сега като направи някой голямо престъпление, ще се моли един час и ще поплаче малко и мисли, че като поплаче, работата е уредена. Донякъде е възможно за един добър човек.

Това прилича на онзи, който взема пари от един банкерин. Отива той при банкерина. Когато дойде време за първата вноска и не му връща парите. Хората са сега като този длъжник. Взел е той от банкера милионер хиляда лева и отива при него и му казва: „Не мога да върна парите“. Онзи отлага, прави тогава полица и прибавя лихвите. Отлага три месеца. Временно се урежда работата. След три месеца пак отлага. Отлага, отлага – до кога? Това си има един край, когато банката повече не отлага и прави

ликвидация. Ние виждаме сега, че същият закон съществува и в природата. Един човек е изпратен на земята. Сегашните хора, както са създадени, не са свободни, понеже материята са взели отнякъде. Когато един човек идва на земята да се въплъти, той взема оттук оттам от кредитори. Той като е идвал да се въплъти, не е имал достатъчно средства за да си съгради една къща. Кредиторите му заемали пари на заем. Вие не знаете защо умирате. Умирате от лошите кредитори. Те чакат, чакат, вие не плащате. И те казват най-после: „Да се продаде къщата“. Какво значи да се продаде къщата? Това е умирането. Тогаз всеки един кредитор взема това, което има да взема. И тогаз вас, за да ви утешат, казват ви, че вие отивате при Господа. Каква е идеята в израза, че като умрем, отиваме при Бога? Че като сме в тялото, не сме ли при Бога? Казваме, че Бог е създал всичко. Значи, като сме на земята не сме при Бога, а пък като умрем ще отидем при Бога! Да умреш – значи да не си гражданин. Човек, който умира е без права. Да умреш това е все едно да те лишат от граждански права. При смъртта ти отиваш в другия свят, но ти там си един странник. Там има безработица. Както в Америка има сега 10 милиона безработни и държавата трябва да ги подкрепя. Мислите ли, че положението на тия безработни е приятно? Не!

Та казвам: Новите възгледи в религията поставят нещата на друга основа – да имаме правилно схващане за живота – кога живеем при Бога и кога не. Как ще живееш при Бога, когато имаш 10 души кредитори, които те кредитират? Да кажем, че ти не си свободен и при сегашните условия. Докато си плащаш добре данъците, ти си почтен гражданин на държавата, но щом не си плащаш почтено на държавата, тя ще продаде всичко, каквото имаш и ти ще останеш като слуга, който ще отиде да работи. Ще ти турят мита на печалбите, които вземаш. Държавата ще вземе. Ние считаме добри хора всички, които плащат на държавата. Сега този закон ние сме го прокарали. И за да бъдем благоугодни на Бога, какво трябва да правим? И в духовния свят се изисква плащане. Ние някой път искаме да живеем, без да плащаме. Ние казваме: „Да си поживее човек“. Как ще поживее? Често съм привеждал онзи пример, примера за онзи млад момък, който искал да се ожени. Взел си на заем чужди дрехи и обуща. И играе на хорото и се хваща за момите. Те не знаят, че играе с чужди обуща и дрехи. И онзи, който му дал обущата, казал: „Тропай по-малко, защото ще скъсаш обущата – пари се е дало за тях!“ И оная мома, която била при него на хорото узнала, че обущата не са негови. После друг един се обадил: „Събуй тия обуща и обуй моите, за да не те засрамват“. Момъкът като ги обул, онзи му казал: „Играй, тия като скъсаш, други ще ти дам“. Питам: И в единия и в другия случай къде е свободата? Кой е по-добър от двамата кредитори? Първият ли, който му казва, че ще скъса обущата, или вторият. Няма съмнение, че вторият е малко по-добър, но и в единия, и в

другия случай момъкът, който играе на хорото, не се повдига ни най-малко. Окръжаващите хора ще имат лошо мнение за него, че е беден човек, че не е сръчен, не е работлив, че не може да купи едни обуща и едни дрехи. Как ще гледа той една жена? Как мислите за тия социални разбирания? Върху тая основа хората са съградили сегашния строй на земята. Целият строй е граден върху човешки принципи. Божественият принцип тепърва работи. Той не е проникнал навсякъде. Тепърва ще почне да работи. И по кой начин човек може да се освободи от ограничаващите го условия? Как може човек да се освободи от болестта? От всяка една болест човек може да се освободи само при три неща: Ти трябва да вземаш здравословна храна, трябва да дишаш чистия въздух и трябва да знаеш каква светлина възприемаш, и кога я възприемаш! Много пъти даже прости хора денем, когато слънцето е на зенита всички хора бягат от него и сутринта, когато слънцето изгрява са по-разположени. Следователно, сутринта слънцето дава по-здравословна светлина, и въздухът сутринта е малко по-чист, отколкото към обед или вечерно време. И една храна, която е много пипана, губи нещо. Да кажем днес отиваш на пазара и купуваш една храна. Но тя е изгубила много от своята хранителност. При тая храна не можеш да бъдеш здрав. Не е същото, когато събираш нещо от градината. И хлябът ще мине през много ръце и ако разгледаш с микроскоп, ще видиш, че този хляб има нестестествени частици, които никак не са хранителни. Защото вън от лошото изпотяване, което излиза от някой човек, има и едно друго влияние, което изтича от човека, една материя, която изтича от него. Вие казвате: „На някой човек не мога да търпя влиянието му“. Или някой път от очите изтича нещо. От очите на някои хора изтича нещо остро, едно течение. Или пък от някои хора изтича една неестествена топлина. От някои хора излиза една топлина, която е неприятна. И тя действува неприятно върху нашия организъм. А пък има известна топлина, която действува приятно.

Та казвам: Първоначално религиозният, духовният живот е бил за да се създадат най-хубавите условия, при които човек може да се прояви. Но за да се прояви, трябва най-първо главата му да е добре устроена. Когато съм проучвал този въпрос, виждам на какво се дължи нещастието на хората. Някои хора нямат търпение – те имат известни части на челото над веждите, които са недоразвити, и тогаз човек е нетърпелив. Той винаги се притеснява. И за най-малкото ще кипне. Някой човек е чрезмерно честолюбив. Умът му е слабо развит, а пък неговите чувства са силно развити. Аз искам да посоча на какво се дължи честолюбието на човека. Честолюбието на човека седи в неговото съзнание, че той е една личност, която трябва да има свобода. И това е право, то е Божествено. У човека има едно чувство на самоуважение. Известни граждански права му са дадени от природата. Някой път той на тия граждански права дава повече права,

отколкото те имат. Например, едно малко дете, като гледа баща му колко яде, ако то поиска да яде колкото баща си, това дете няма разумност в себе си. То трябва да знае, че на него не му е потребно толкоз, колкото на баща му. Или имате две братчета – на 5 и на 20 години. Ако малкото братче иска да яде колкото брат му, който е на 20 години, то не разбира, че на него не му е потребна толкоз храна. Това е едно. Другото положение, личните чувства. Като искаш да си направиш живота щастлив, ще дойдат други мъчнотии. И понеже всички хора искат да бъдат щастливи, между тях се заражда една борба. Понеже това благо зависи и от външните условия – зависи от храната, от въздуха, светлината и пр. И всеки един човек иска да има най-хубавото жилище, да има повече земя, да има повече храна, да не е в нужда. И казвам сега: Колцина от вас имате тия условия? Някои от вас колко декара земя имате? Нямате нито един декар земя. А пък при сегашните условия човек без земя на какво може да уповава? Къщите в които живеете са под наем. Имате една малка заплата. Утре могат да те изхвърлят на пътя като чиновник. На какво ще разчиташ? Това е външната страна. От Божествено гледище сме осигурени. Въздухът ни се дава даром. Светлината ви се дава даром. Водата ни се дава даром. И хлябът, който ние употребяваме и той е даром. Но хората са турили възбрана на хляба. За този хляб казваме, че не го дава Господ, но ние го изваждаме от земята. И ти трябва да плащаш за хляба. Големият въпрос сега е за хляба.

И мнозина мислят и казват: „Господ ще уреди животът“. Но за да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем умни. За да уреди Бог живота ни, в нас, ние трябва да бъдем много добри. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем много силни. За да уреди Бог живота в нас, ние трябва да бъдем здрави. Отсъствието на здраве е едно нарушение на законите на физическият свят. Когато човек е слаб, отслабнал, той е вече нарушил функциите на ония сили, които идат в живота. Той има няколко тела. Нарушил е функциите и на едно от тия тела. Няма достатъчно сила за да извършва функциите си. А пък доброто, това е едно от качествата на работата, която той извършва. Всяка една работа, която извършва, трябва да има нужните качества. А пък умът, това е онзи капитал, с който той трябва да разполага. Това сега е в общи черти. Неговият капитал е мозъкът му. Вторият му капитал са неговите дробове. И третият му капитал е неговият стомах. Или той е създаден от две системи. Едната е човешка система, това е симпатичната нервна система, която се занимава с храносмилането, а пък Божествената е свързана с мозъка му. И следователно със своята симпатична нервна система човек има общо с всички животни. Сега вие имате една представа за животните, че те седят по-ниско от хората. В своето разбиране животните седят много ниско, понеже всички животни обосновават своето щастие върху силата. Всяко едно животно иска да бъде силно в своя вид. Ако е най-силно, то взема

храната. Ако то е много слабо, остава на заден план. Аз съм наблюдавал малките пиленца. Някое пиленце е слабо и всички го кълват. То е дребничко. И ако остане нещо, яде. Ако не, гладува. А пък по-силните са по-угоени. Някой път съм се питал, защо този човек е дребен? Той като пиле е бил дребен и са го кълвали. И какъвто е бил като пиле, и като човек е запазил качествата си. Като пиле какъвто е бил, такъв е бил като растение, и като човек е запазил качествата, които е имал като растение. Някои хора са паразитни, понеже са били и като растения паразитни, и са запазили това качество и като млекопитающи, и като хора. И сега вие, които сте дошли на земята, не можете да се освободите от много качества, които са вътре във вашето тяло. Да кажем, че някои от вас сте вегетарианци от 10–20 години. Има някои храни, които имат благоприятно ухание. Някои от вас сте яли печените на шиш кебапи. Ако са подсолени с чер пипер, червен пипер, малко сол, и като се турат на огъня, стават червени, зачервяват се и миришат, и казват: „Хубаво е да вкуси човек от това, приятно ми е“. То е от свинско месо. И някой път турят малко хрян и казват: „Хубаво е да си похапнем“. Един наш приятел, вегетарианец от 20 години ми разправяше. Влизам в гостилницата. Приготвили са момици. Сядам на масата и казвам: „Дай ми момици!“ Сложиха ми. Аз забравих, че съм вегетарианец, поглеждам и казвам си: „Ти си вегетарианец. Защо ти са тия момици?“ И за да се избавя от гостилничаря, казвам му: „Ще ме извиниш, не съм разположен“. И той казва: „У мене заговори животното. И мълча си и си отивам. Но за момент бях забравил, че съм вегетарианец и у мен се появи желание да опитам момиците“. Човек трябва да се роди вегетарианец, а не сега да става вегетарианец. Щом сега става вегетарианец, той е помак. И в морално отношение има хора, които са помаци. Той в този свят е станал добър. Щом сега си станал добър, ти си помак. Щом сега си станал вегетарианец, ти си помак. Трябва да се родиш вегетарианец, трябва да се родиш морален. Човек трябва да се роди с известен морал в света. Ето какво аз разбирам под това. В тебе доброто да ти е естествено вече. Някои растения сами си добиват храната, а други растения черпят сокове от други. Кой ги е научил тия растения на паразитен живот? Отде е научило туй това растение? Човек го е научил това отнякъде да кажем, но растението откъде? Това си има дълбоката страна. Няма да го разглеждаме. Злото в растенията, животните и човека, това са корените на живота. Ако на нас парите са ни станали господари, то значи, че корените на нашия живот са взели надмощие и при такъв един живот ти не можеш да бъдеш щастлив. Ако нямаш корени, ако кажеш: „Мен не ми трябват пари“, това не е разрешение на въпроса. И без пари не може, и с пари не може. Някой ще каже: „Пари не ми трябват“. Ако ти станеш роб на парите, там е лошото. Ти трябва да бъдеш господар на парите и като си господар на тях, тия пари да не те спъват. А пък за да бъдеш господар, ти трябва да бъдеш в

Божествения порядък на нещата. Имаме едно изяснение от Свещеното писание. Онзи, младият син седи при баща си и бил свободен. И разполагал с всичкото богатство на баща си. И веднъж в него се заражда идеята: „Аз искам да отида в странство". Той иска да опита щастието си в света. Иска онзи дял, който му се пада. И ония, които не разбират, мислят, че този младият момък може да бъде щастлив вън от дома на баща си. Баща му му казва: „Вземи". И той отива в широкия свят, удря на ядене и пиене. Пие, изяжда всичко и след като е изхарчил всичко, хората са го изоставили. Хората са го уважавали, докато има пари, но после го оставили. И той става свинар. И даже не му дават да яде рошковите, с които хранят свинете. И заражда се в него разкаяние и си мисли: „При баща си живях много по-хубаво и по-свободно, отколкото тук в света". И си казва: „Ще се завърна при баща си и ще работя при него. Работата при баща ми ще бъде много по-добра, отколкото при свинете". Сега вие всички хора на земята сте като този младия син, които са дошли от невидимия свят да пасат свинете. Всички вие сте все от тия младите синове. Като остарееш, хората ще те оставят и като умреш ще кажат: „Хубаво, че се освободихме от него". И ще ви погребат. И ние се лъжем, самоизмамваме се и казваме: „Добре да ни погребат". Аз не искам после хората да ме погребват добре. Аз искам като съм жив на земята, добре да се отнасят хората към мене, и аз да се отнасям добре към тях. А пък като умра, как ще ме погребват, то е посторонен въпрос. Някои питат: „Ще се познаем ли на небето като умрем?" Питам: Тук как се познавате? И тук не се познавате! Да се познаваме добре, ето какво разбирам аз под това: Да кажем, че ми трябват 5 лева. Отивам при един мой приятел и му казвам: Дай ми на заем 5 лева. Днес 5 лева ми трябват за храна. Ако аз поискам 100 лева или 1000 лева, той ще ми даде, но в дадения случай, ако аз поискам повече, аз не постъпвам добре.

Ние правим същата погрешка спрямо Бога. Ние искаме от Бога повече отколкото ни трябва. Като станеш сутрин какво ти трябва? Какво трябва да поискаш от Бога? Ако Господ ти даде здраве, и те направи силен, хората ще изискват от тебе повече отколкото трябва. Ако поискаш от Господа по-голяма красота, отколкото ти трябва, то ти ще имаш цяла беля на главата си.

Вие били ли сте една красива, угледна жена? Аз не съм виждал между вас красива жена. Това не е красота. Още като я видиш, тя запалва чергата и ти тръгваш подир нея. И не можеш да се освободиш от нея. Не е грехът в красотата. Тая красота има вече магнетическа сила. Ти от една красива жена си толкоз свободен, колкото е свободна земята от слънцето. Ти може да си какъвто и да е философ, но ти не си свободен човек. Щом дойде тая красота в нея, този израз на лицето ѝ се дължи на една колективна сила,

която действува. Ако тая млада мома, млада жена не е умна, тя ще си създаде нещастия. Тя ще привлече много мъже около себе си, и като не знае, как да се справи с тях, тя ще ги опълчи едни против други да се бият помежду си, кой да я има. И последният, който вземе надмощие, той ще почне да ѝ дава педагогическо възпитание. Докато се състезават за нея, тя е в безопасност, но като няма кой да се състезава, тя ще опита върху себе си насилието. Ако двама мъже се бият за мене и аз съм една красива жена, аз няма да взема нито единият, нито другият, нищо повече. Това е морал.

Красотата – това е външната страна на живота. Да кажем някой се влюбва в една красива жена. В какво седи нейната красота? Красотата седи най-първо в нейната доброта. Красотата седи външно в нейното лице; но вътрешно тя е милостива, милосърдна. Една красива жена има много добри черти. Една красива жена, както я схващам аз, тя никога не се сърди. Като дойде един грозен мъж към нея, тя ще се поусмихне като го погледне. На нея е приятно, че има един грозен мъж, че и той я обича. И красивите жени са много добри. Ония, грозните, са лоши. Лошият човек е изгубил своето отношение към Първата причина. Всеки един човек става лош от мисъл да уреди живота си. Щом помислиш, че ти на земята си фактор, който може да уредиш живота си, ти ще станеш лош. А пък щом решиш, че Бог ще уреди всичко за тебе, ти ще паднеш в друга крайност в живота. В разумния живот се изисква да разбереш ония положения, при които Бог работи и ония положения, при които ти трябва да работиш. Да кажем, че ти си един добър певец. Имаш един отличен глас. Защо ще ходиш да просиш? Иди изпей една песен. Или ако си цигулар, изсвири нещо. Ако си художник, нарисувай нещо. Хората имат нужда от тия работи. Или имаш какъвто и да е друг занаят. Прояви занаята си. Просията е последното на което ти трябва да разчиташ. Има една просия много благородна. Когато аз бях във Варна в 1917 година, направи ми впечатление следното: При мене дойде един ученик в хотела. Каза ми: „Да се запознаем с вас“. Разправи ми за семейството си. Каза ми, че баща му и майка му са бедни и той ходи да работи. И ми каза: „Ако искате, мога да ви направя една услуга“. Не дойде да проси. Каза: „Ако искате, мога да ви донеса вода, да ви купя лимони, хляб – каквото искате. Аз съм на ваше разположение“. Той каза: „Като се освободя от училище, аз мога да идвам при вас и да ви направя някои услуги, ако вие обичате“. Един ден идва при мене и като ми услужи, не искаше нищо. След като слугува една седмица, каза ми: „Можете да ми дадете 20 лева. Толкоз ми трябват“. Давам му 100 лева. Той каза: „Не, мен ми трябват само 20 лева“. Казах му: Защо не искаш да вземеш всичките? Той каза: „Че трябва да се плащат тия пари! Аз не искам даром! Аз съм си турил за правило, като ми дадат пари на заем, да ги изработя. Не искам да вземам даром. Аз искам да бъда свободен и ти да бъдеш свободен, и да не мислиш, че си ми давал пари. И аз да не мисля, че

съм те изнудвал, но да имаме правилни отношения“. Ето един ученик от трето отделение, който има доста правилни социални схващания. То има почти същата философия на онзи дервишин, който бил 40–50 годишен. Той след като живял и се учил в разни школи, срещнал един турски бей, княз и му казал: „Можеш ли да ми услужиш?“ В кесията имало меджидиета, наполеони, турски лири и прочее. Беят извадил кесията, отворил и казал на дервишина: „Вземи си колкото обичаш“. Дервишинът казал: „Няма ли други по-дребни монети. Тия са много едри“. Беят изважда друга една кесия. Дервишинът взел 20 пари и казал: „Толкоз ми трябват за дадения случай“. Той оставил меджидиетата, лирите.

У този ученик откъде се е родила тая философия в него? Давам му 100 лева, той ми казва: „На мен ми трябват само 20 лева!“

Та казвам: Всички вие сте родени с всички ония качества, които Бог е вложил във вас. Аз често забелязвам следното, някой път правя психологически изследвания. У човека има едно същество, което се дразни. Например, някой човек върши някаква работа и ти се дразниш, че той не я прави добре. Например, някой път те дразни следното: Някой свири и те дразни, че не взема вярно тоновете. Когато дойде английският хор и пя, английският диригент даваше тон по особен начин. Обикновено българският диригент взема камертона и дава тон на четирите партии. А в английският хор не беше така. Диригентът даде на пианото акорди, всяка партия слушаше гласа си, тона, който е потребен. С камертон много мъчно се дава тон. Колкото български хорове съм слушал, никога не съм слушал да вземат вярно тоновете. Все има нещо неверно. Онзи верния тон не го вземат. Например, вземаш тона „до“, но знаеш ли кой е правилният тон? Когато аз взема един правилен тон, то в моята главномозъчна и симпатична нервна система чувствувам нещо приятно. Аз съм правил опити. Ако съм неразположен и ако взема само „до“ верно, то веднага неразположението изчезва. Ако взема верно „ре“, пак изчезва. Щом взема някой тон верно, то веднага се явява в мен една енергия.

Та казвам: В дадения случай вие се нервирате, че някой взел един тон неправилно. Какво трябва да направите? Или виждаш, че един върши нещо и му говориш, че не е хубаво. Какво трябва да направите в случая? Станете и сами направете тая работа. Аз често съм правил опити. Гледам, някой се обръща към мен и казва: „Добър ден“. Има нещо рязко в думите му. А пък някой ти казва: „Добър ден“ и ти е приятно. А някой те поздрави и не ти е приятно. Ако той ти каже грубо „добър ден“ и ти му кажеш грубо, тогаз какво излиза? А пък, ако той ми каже грубо „добър ден“, а аз му кажа меко, той ще се спре веднага? Често във вашия живот каквото повикало, такова се отзовало. А пък вие веднага коригирайте! Ако

той ви каже грубо „добър ден“, вие кажете „добър ден“ музикално. Ти ще попиташ: „Защо трябва да се каже така?“ Твоята дума чрез радиото отива в света на ангелите и в света на светиите. Тъкмо някой светия е турил радиото си, ти кажеш рязко, грубо „Добър ден“ и тогаз светията знае, че между вас няма отношение. Вие трябва да пеете добре, правилно, понеже радиото е отворено и светиите слушат и казват: „Не е верно така. Вземете малко по-правилно“.

Колко е мъчно това! Аз гледам, когато пеят „Бог е Любов“ как невярно се пее. Една песен, която се пее неверно е тая. Аз не зная дали само веднъж сте я изпели хубаво! Има нещо, което дразни в това пение! Това е на основание на това, че вие като пеете, не чувствувате любовта. Вие като пеете: „Любов“, мислите върху други неща. Думите „Бог е Любов“ не се пеят така! (Учителят изпя тия думи.) Аз като изпея думите „Бог е Любов“, другояче пея, другояче схващам пението. И по-рядко трябва да се пее „Бог е Любов“. И после ние се срамуваме от Любовта. Казваш: „За Любовта ли ще пея?“ Да! За любовта ще имаш една отлична реч. Като помислиш, че Бог е любов, ти трябва да имаш един свещен трепет, че си пред едно велико Разумно Същество. Когато кажеш грубо „Бог е Любов“, този ден Бог ще ти покаже какво нещо е любовта. Този ден Той ще подбуди един човек да ти направи една услуга, за да видиш какво нещо е любовта.

Един ден свири една сестра, а друга сестра си дава мнението, че първата дрънкала. А пък и втората толкоз разбира! Оная сестра поне дрънка малко, а пък тая сестра, която прави критиката, тя и наполовината не знае.

Не си давай мнението, ако не знаеш повече! Никога не говори за някого, че пее лошо, защото той ще ти каже: „Я изпей ти!“

Някой казва: „Той ми засегна сърцето“. Аз не искам той да засяга със своята песен сърцето ми. Той като пее, да разлюлее малко въздуха и този въздух само да погали малко сърцето ми. Не искам да ми бута сърцето с пението си!

Ако вие изпеете „Бог е Любов“, вие бихте могли да се освободите от всяка една болест. Ако имате хрема и изпеете „Бог е Любов“, ще се освободите от нея. Някои имате инфлуенца. Ти си изпей „Бог е Любов“, инфлуенцата ще изчезне. Това ще бъде подобно на това, което е правил Едисон. Той след като е работил цял ден в своята лаборатория, оцапвал дрехите си с разни масла, и вечерта е пущал електрически ток през цялото си тяло и през дрехите си и веднага се е очиствал. И човек като пее „Бог е Любов“, трептенията са толкоз силни, че всички ония прашинки, които са полепнали по неговите мисли изчезват, изчезват и неговите лоши мисли и

чувства! Музиката трябва да бъде толкова силна, че да е метод за поддържане на здравето. Имаш хрема. Ще пееш на хремата. И в бъдеще, когато ви хване хрема, да си имате метод за една песен за хремата. Дайте ми един куплет за хремата. Как наричат хремата по най-любезен начин? О, любезна сестричко Хрема или Инфлуенца. Как да я наречем, думата инфлуенца е много груба. Кой е произходът на думата хрема? Но ние се впущаме в една друга област.

Трябва да се образуват истинските връзки. Образувайте си истинските връзки с Бога! Единственото Същество, което има еднакви отношения към нас, които не се изменят, е Бог! Каквото и да правим отношенията на Бога към нас не се менят. Ти като направиш грях, не можеш да кажеш, че Бог е недоволен от тебе! Недоволството произтича от съвсем други причини. И когато сме добри или не, Бог има еднакво отношение към нас. Когато постъпиш зле Бог не мисли, че си лош, но Бог мисли, че не си постъпил разумно. Той мисли, че злото е вън от тебе. И когато постъпиш лошо, Бог мисли, че си добър! Добрият човек има възможност да направи зло и добро. Вие разбирате добро и зло другояче. Да направиш така, че тия две сили да се хармонизират. Например, аз мога да кажа на някой човек меко, любезно: Ти си лош човек, и нему му е приятно! Ще му кажеш меко: „Ти си много лош“ – ще се позасмееш малко. А пък някой път казвам някому: Много си добър, а пък го гледам много сериозно.

Добротата е опасна в едно отношение. Да допуснем, че ти си учител и ученикът не си знае урока. И ти му туряш бележка „пет“. Един разумен ученик ще съзнае, а пък онзи, който не е разумен, ще каже: „Пет ми тури“. Втори път пак не си знае урока и пак му туриш пет, и го прекарваш от четвърти клас в пети с петорки. Дойдат други учители, те нямат това разположение и този способният ученик, който имаше петорки, сега гледаш, че има двойки. И те казват, че той е съвсем неспособен. Да, при добрият учител в четвърти клас е бил способен, а при тия взискателни учители той не е така способен. Не желайте да ви прекарват, когато сте неспособен ученик, с високи бележки. Когато не сте толкоз способен, по-добре е да минавате с три, защото инак в по-горните класове ще се покаже вашата неспособност. Ученикът, който не е способен, в горните класове всякога ще покаже своята неспособност.

Някой път постъпвам много добре и не го харесвам. Според тая теория аз съм много по-добър в тоя случай отколкото трябва и тогаз тия, при които ще отидете, ще бъдат много взискателни! Вие ще кажете: „От Христос?“ Вие още не познавате характера на Христа! Казва се там, че ще дойде един ден гневът на Агнето. Онзи метал ще мине през огъня. Вземете предвид, че златото за да се пречисти трябва да мине през висока температура. Не е

лоша високата температура. Трябва да се стопи, а не да изгори. Та казвам: При високата температура не трябва да горите, а трябва да се стопите и да се пречистите.

Идеята сега е: Не злоупотребявайте с Божията любов. Ти, ако обичаш един човек повече отколкото другите, ти злоупотребяваш с Божията любов! Ще бъдеш както Бога!

Ако обичаш един човек, понеже той ти прави добро, ти не си разбрал любовта. И ако го мразиш, понеже ти прави зло, пак не разбираш злото. Ти съзнавай, че неговата постъпка е добра или лоша, но не влагай това в живота му, което Бог не влага. Бог му е дал един живот и той е злоупотребил със своя живот. Ако тая красива жена накара 10 души да се бият и да си пукнат главите, кой е виновният? Тя е виновната. Тя използува своята красота. Тя да каже: „Ако искате да имате моето благоволение, не искам да се карате за мене. Към всички вас ще бъда еднаква“. А пък за нейното тщеславие тя иска да се бият за нея. Тя да каже: „Вие ще ме оставите свободна. Можете да ме обичате. Нямам нищо против това. Но не искам заради мене да се биете“.

Между всички вас се зараждат известни неща. Все си имате свои симпатии. В окултната наука към всички трябва да се стремите да бъдете еднакви. Аз не искам да бъдете светии, но да бъдете справедливи. Защото в своите чувства към едни сте изобилни, а пък към другите не сте изобилни. Но трябва да знаете, че както постъпвате спрямо другите хора, така ще постъпва и Бог спрямо вас. Сега идеята е: Бог винаги оставя да изпитаме нашите мисли, чувства и постъпки. Бог постъпва спрямо нас както ние сме постъпвали.

Той винаги докарва да опитаме всичките наши мисли, чувства и постъпки. Каквото правиш, ще ти го правят. Бог иска да ни докара в съзнанието да не подценяваме доброто и да не надценяваме злото. И да дадем на доброто и злото съответната цена. Когато дойде лошият Дух Сатана в съвета Господен, Господ говори с него. И казва му: Обърна ли внимание на моя раб Йова? И този Дух е много умен. И пита го Господ: Ти какво мислиш? И Духът му казва. Тогаз Бог му казва: Давам ти власт да го опиташ. И отиде дяволът да го опита. Понякой път лошите духове ви изпитват. Това е въпрос на вашето неразбиране. Какво може да ме изкушава един лош дух? Аз съм роден да не ям месо. Какво ще ме изкушава един лош дух мен? Както това момче във Варна, комуто давам 100 лева, и той казва: „Не искам повече от 20 лева. Толкоз ми трябват“. Или както този дервиш, който иска 10 пари! Представете си, че вие имате 20 каси пълни със злато. И какво ще ви изкушава това, че видите у някой човек 2–3 наполеона. Може ли да се

изкушавате? Но идеята, че нищо нямаш, това може да ни изкушава. Та първото нещо: Вложете идеята да осветите Името Божие, дето и да сте на земята. Най-първо считайте, че живеете за Името Божие. Христос казва на едно място: „Така да просветнат вашите дела пред човеците, че като ги видят да прославят Отца Вашего, Който е на небесата.“ Така да живеем, че като ни видят, където и да е, да кажат: „Ето, това се казва хора, които живеят по Бога“. Да бъдем образец. Аз не искам да стана добър, но да проявя своята доброта. Аз не искам да стана умен, но да проявя своя ум. Имам ги, но трябва да ги проявя. Искам да проявя своята доброта и разумност, както е благоугодно на Бога, а не да угодя на хората. Всички трябва да се стремим да бъдем благоприятни пред Божествения Дух. И Бог като си обърне погледа, да види, че онова доверие, което ни е дал, ние го оправдаваме; и че ние освещаваме Неговото Име. Та добър и умен човек е онзи, който никога не забравя Господа в своите мисли. Добър и умен човек е онзи, който никога не забравя Бога в своите чувства. Добър човек е онзи, който всякога е справедлив спрямо всички. Да бъдем еднакво справедливи в постъпките си, да бъдем добри в чувствата си, да храним еднакво добри чувства към когото и да е. Макар и да виждаме една лоша постъпка, да бъдем снизходителни и да кажем: „Аз се научих от Него“. И да не забравяме, че на земята сме за да извършим Волята Божия. Вие сте дошли тук, за да се проявите, че сте умни, че сте добри и за да проявите, че вашите постъпки са справедливи. Вложете справедливостта, добротата и разумността, в която да се осветява Името Божие, понеже ние сме в една епоха, която е епохална. Старият живот си отива, старите разбирания си отиват, старият порядък си отива. И иде нещо ново в света. И ако ние не сме готови да приемем това новото, ще се намерим в едно противоречие. Не е въпросът да ви се проповядва какво има в онзи свят.

Вложете Любовта в главата си. Вложете Мъдростта в сърцето си. И вложете Истината във вашите постъпки. Във вашите земни постъпки трябва да се управлявате от Истината, чувствата – от Мъдростта, а пък Любовта трябва да управлява главата. На това като положите живота, може да се създаде едно ново общество. Така ще се проявява както трябва Невидимият свят. А пък сега Любовта не е в главата ни. И Мъдростта не е в сърцето ни. И Истината не е в постъпките ни. И вследствие на това, работата не върви. И като срещнете Истината, поканете я.

Пишете сега по едно писмо на Истината. Пишете едно писмо на Мъдростта. Пишете едно любовно писмо на Любовта, да дойде Любовта във вас. Да дойдат и Мъдростта, и Истината във вас. Вие сега все искате да бъде Любовта във вашето сърце. Аз ви казвам: Не! Не! Любовта в сърцето е опасна, но в главата е безопасна. Любовта и в постъпките е опасна. Любовно като постъпваме е опасна работа. Я една жена да пипне любовно

ръката на един мъж и тя ще запали чергата му. Тя не трябва да пипа този мъж. Той няма нужда от пипане и гладене. Това е пиянство. Не трябва да пиеш от тая чаша. Така всички хора са се осакатили в света! Любовта трябва да бъде в човешката глава: Любовта трябва да бъде в свещената мисъл да се освети Името Божие.

В сърцето да дойде Царството Божие и Неговата Правда, а пък във вашите постъпки да бъде Волята Божия.

Или Славата Божия – осветяването Името Божие; Царството Божие и Неговата Правда; и Волята Божия.

Отче наш.

Проявете дишането, което Бог е вдъхнал първоначално във вашите ноздри. А не да го търсим сега в този живот.

6 ч. 45 м.

Гимнастически упражнения

XVII година.
23 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 9 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.
Небето чисто, звездно. Времето тихо и меко.
София – Изгрев

1938_03_11 Учение
лекция на Младежкия окултен клас

УЧЕНИЕ

Отче наш.

Тема имате ли? – /Нямаме./ – Пишете върху „Отношението на твърдите и течните тела“.

Миналото упражнение може ли да го изпеете?

Онова, което липсва на младите е координирането. Младите изобщо трябва да учат координирането. Вие нямате координиране на нещата или казано другояче: Нямате едно убеждение, на което да разчитате. Защото човек може да има една временна опора, като се измени, иде обезсърчението. Трябва да имате една мисъл, на която да разчитате по всяко време. Или да кажем, разчитате на вашето здраве, имате донякъде самостоятелност, но щом се разболеете, изгубите тази вяра, иде обезсърчението. Идеята, тази величина, трябва да бъде постоянна, неизменна величина.

Например, представете си, че вие денем тръгвате на път някъде, из някоя гора. Нещата денем са ясни, лесно може да се намерят, но представете си, че нямате никаква опитност, още не знаеш, че слънцето залязва. Излизате, когато слънцето изгряло, нещата стават ясни, по-ясни до обяд. Оттам започва тази светлина да се намалява. Виждате слънцето отива на запад, залязва. Тогава вие загубвате светлината, не може да се ориентирате. Представете си, че небето е облачно, мрак настане, вие изгубвате вашата ориентировка, не знаете, къде е изток, къде е запад, къде е север, къде е юг. Какво ще бъде вашето положение? Когато човек се отчая, намира се в мрачна нощ не знае накъде е.

Сега понякой път казвате, че човек трябва да има верую. Верую трябва върху нещата, които изтичат от един център, на който да разчитате. Например, човек всякога може да разчита на въздуха. Разчиташ, понеже имаш отношение към него. Щом поддържаш дишането, веднага животът се проявява. Отношение може да имаш към храната. Дотолкоз, доколкото има отношение между храната и тебе, силите на тялото ти може да се поддържат. Третото положение – дотолкоз, доколкото човек мисли, дотолкова животът може да се проявява. Три връзки има: трябва да има връзка с храната, връзка с въздуха, връзка с мислите. Те са три допирни точки. Най-първо, ние имаме отношение с твърдата храна, туй което ние наричаме материално, допирни точки с материалния свят. После имате

допирни точки с духовния свят. Духовният свят е свят на движение, на промени. А пък умствения свят е свят на разширение. Туй е едно произволно деление. То е само, за да ви стане идеята по-ясна. Мисълта се разширява, чувството се движи, материалното седи на едно място. Материалното е туй, което носиш. Духовното е туй, което носи. Умственото е туй, което дава направление на движението, накъде да го носят. Например, вие вземате една храна в ръката си. Храната е материална. Движението, с което вие пренасяте храната, то е духовното. Пренасяте до устата си. И най-после, туй което вие учите да дъвчите храната, то е умствено. Имате процес. Допирате се до нещо, казвате, такъв и такъв е този предмет. Казвам: Често си задавате въпроса, казвате: „Трябва /ли/ да се живее? Какво нещо е животът?“. Най-елементарното, във вас се явява едно желание. Първото желание, което се явява в човека, то е храната. Първата реалност е да се запознаете с вашата храносмилателна система, с вашия стомах. В живота казваме: „Кое е, което съставя реалното?“ Туй видимото, което вие в даден случай може да опитате. Материалното е работа. Туй, което е малко по-отвлечено, то е духовното. Пък туй, което съвършенно е отвлечено, то е умственото. Или нещата седят така: материалните работи са най-близките работи, духовните седят малко по-далеч, умствените са най-далеч. Когато отиваме при материалните работи, ние се движим много медлено. Ние се движим, тъй както микробата. Нещо е близо до нас, ние едва се преместваме. Представете си, че едно растение се движи. Растенията ходят като хората. Едно растение в десет години ще се премести на един сантиметър. Сто години, като прави усилия, ще се премести на един метър. Двеста години като върви, ще извърви два метра. Триста години като върви ще извърви три метра. Хиляда години като се движи туй растение, колко ще изходи? В хиляда години то ще изходи десет метра. За растенията туй пространство е грамадно, понеже хиляда години му взело да ги изходи. Едно малко дете за колко години може да изходи това пространство, което растението изминава за хиляда години? Растението с всичкия си ум, с всичката си опитност на своята история, едва се е преместило за хиляда години на десет метра. Всичките места, почвата дето се местило, ги знае. Растенията разбират всичко наоколо. Но в туй отношение растенията имат специфично знание за окръжаващата почва. Те от почвата може да извадят това, което човек никога не може да извади. Хиляда години са учили върху десет метра. Хиляда години са учили върху едно малко разстояние, как няма да го научат? Ти за един час, какво може да научиш? Едно дете за колко години може да изходи десет метра като пъпли? Произволно му дайте, колко време ще измине като пъпли десет метра. Десет метра за десет минути няма да може да ги изходи. Да допуснем, че за един час ще ги вземе. Даваме му кредит, може да се случи катастрофа.

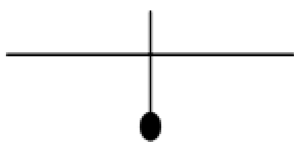

Понякой път вие искате да знаете, какви ще бъдат резултатите. Имате някаква мисъл, имате някакво чувство, не знаете, какви ще бъдат резултатите. Едно означава причината, да кажем, две е основата. Едно плюс две, какъв ще бъде резултатът? Едно и две е равно на три. Едното това е семето, двете това е почвата, посято семето в почвата, какъв е резултатът? Три е вече семето, което се разпукало. След като се посее едно семе в почвата, туй семе ще се разпукне. Фиг. 1.23В геометрическа форма, имате израстване. Какво ще стане с едно семе? То ще израстне. /Фиг. 1.23/ След израстването, вие искате да знаете, какъв плод ще даде, когато цъфне. След колко време ще цъфне? Имате втория процес. Вторият процес започва четири плюс пет имате девет. Вече законът се изменя. В това вече се поражда едно изключение. Тогава за да знаете, какъв ще бъде истинският резултат, тук имате една илюзия. В деветте вие очаквате един голям резултат. Ще имате изключение. /Учителят извади три./ Тогава ще имате девет минус три е равно на шест. Един резултат е. Шестте го наричат илюзия. Нестабилните чесла са в шест. Там има едно изключение в живота. Изключението седи в това, че като дали на един циганин една гърне, пълно до половината с мляко, той го турил на огъня да ври, вижда, че се подига млякото нагоре, казва: „Като напълни гърнето, ще напълни стаята“. Отишъл от комина да гледа как ще се напълни стаята. „Да идем, казва да видим, къде отиде млякото“. Влиза вътре и вижда, че млякото изкипяло. Той мислеше млякото да напълни гърнето, после цялата стая, но няма да напълни. Значи млякото станало шуплесто, да се подигне. Казвам: Ние често се смеем на циганина, но всички вие младите, претърпявате опита на циганина. Казвате: „Най-после, човек трябва да е хубаво облечен“. Вие се обличате модно първокласно – с шапка, с дрехи, с връзка, с ръкавици, с обуща, всичко туй. Тръгнете, мислите, че като че всичките работи са оправени. Действително са оправени. Тялото ще ви бъде топло, приятно. Но, ако идете да търсите работа, след като ви видят, няма да ви приемат по дрехите, но трябва да разбирате работата. Хубаво сте облечен, явявате се да станете професор в университета. Вие гимназия не сте свършили, много добре сте облечен. Питам: Дрехите ще ви помогнат ли на вас? Най-първо, хората ще обърнат внимание на вашите дрехи, после ще искат да знаят, какво знание имате, ще искат да ви опитат. Допуснете, че този, който отива за професор, ще предава по храненето, как трябва да се яде. Но представете си, че зъбите му са опадали. Зъби трябват. Как ще покаже на другите, как да се яде храната? На всичките ония ученици, на които той преподава за яденето, той вече ще им даде едно лъжливо понятие за яденето. Той няма да го даде тъй както трябва. Или

представете си друго обяснение. Един цигулар, на който пръстите не са свикнали да свирят добре, свири на цигулката, но не взема позициите, местата на тоновете не знае и започва да свири. Мислите ли, че цигуларите, които свирят, че право свирят? Много малко. Дали от българските цигулари един ще свири на свет. Другите го карат като тъпан. Всеки цигулар мисли, че свири, но много цигулари ще ги глобят, дето не знаят да свирят. Природата е много строга. Тя всеки един цигулар, който не знае да свири, тя го глобява. Всяко същество, като започне да се храни, трябва да се учи да свири. Като си мърда устата, отваря зъбите, това са една арфа. Като удря зъбите, чува глас, тонове. Знаете ли какъв е тонът, чувате нещо. Вие си ударете зъбите, сега имате пиано, цигулка. Някой път ударите, все ще имате половин тон разлика. Ако вие не знаете да ядете, ако не сдъвчите добре храната, ще се образува коремоболие. А коремоболието е наказание на цигуларя, че не знае да свири. След като се научите да свирите с устата, туй е свирене на арфа с 32 струни е тази арфа, тогава като се научите хубаво да свирите, ще ви дадат друг орган, дишането ще дойде. Той е един инструмент много по-сложен. След като се научите как да дишате, тогава ще ви дадат друг инструмент, как да свирите – то е пък човешката мисъл. Мисълта е нещо музикално.

Когато ние говорим за любовта, ние разбираме най-хубавото свирене в света, което човек може да има. Най-хубавата песен, най-хубавото свирене, най-хубавата работа в живота – ние разбираме онова, което е най-добро в природата. Вие търсите своето щастие в света. Него може да го намерите само в музиката на любовта. Та казвам: *Любовта не е нещо, което ти може да слушаш. Любовта всички забавлява, но който не работи, нищо не дава. Любовта всички забавлява, но който не работи с нея, нищо не дава,* тя върви, тя оставя всички. Който иска любовта, той с нея да върви, тя не се връща. Щом не ходиш с нея, тя ще те остави. Назад може да останеш, както искаш. Щом ти каже веднъж: „Тръгни!“, тръгни, не я питай, къде отива. Върви с нея и я наблюдавай какво става. Вие като дойдете до любовта, питате: „Къде ни водиш, какъв ще бъде нашият живот? Какво ще бъде бъдещето?“ Кой от вас, като я питал толкова пъти, кой от вас знае, какво ще стане с живота? Като се родиш, знаеш ли какво ще стане с тебе? Като се раждаш, ти не знаеш кой ще ти бъде бащата и майката, ти не знаеш кои ще ти бъдат братята и сестрите, и тях не знаеш. Какво ще бъде обществото наоколо, какви ще бъдат условията, как ще идеш в този свят, как ще си заминеш от този свят, всичко туй е неизвестно. Сега се зарежда едно желание: „Защо да е така?“ – Ами, че как трябва да бъде? Да бъдат нещата неизвестни или да бъдат известни? Нещата са неизвестни, понеже човек като тръгне по закона на любовта, веднага всичките му способности, всичките му чувства не са отворени. Той има един свят затворен. И да му разправят той няма да разбира. Като тръгнеш в пътя на любовта, ти трябва

да чакаш докато ти се отвори.

Най-първо научи да свириш на арфа на физическото поле, да се научиш да управляваш ръцете си, краката си. Има една наука, по която аз мога да определя, още като тръгне човек, ще сполучи или няма. Един цигулар, още като видиш, как си туря пръстите, как взема цигулката, може да кажеш, ще взема ли вярно тоновете или не. Някои цигулари си държат ръчката на цигулката, с оглед да вземат по-вярно тоновете, по-модерно държат с двете стави, за да може ръката да върви по-лесно. Но в единия и в другия случай цигуларите свирят фалшиво. В първия случай той трябва да прави повече усилие, за да взема тоновете, във втория – другата ръка е свободна, че взема фалшиво. Единият с минус не достига до мястото, другите са с един плюс. Та на едните на тона им липсва нещо, не са до позицията, другите са надминали, както когато надхвърли един камък.

Наскоро ми разправяха един факт от войната, какво там се случило, когато правят атака по превземането на Одрин. Полковникът заповядва да свири музиката на бойното поле, понеже атаката започва, дадоха разпореждане на всичките музиканти, извадиха инструментите. – „По едно време, казва, гледам една граната ни надхвърли, втората падна сто метра пред нас. Втората падна дето бяха музикантите, та около десет души от музикантите отидоха във въздуха, като се пукна гранатата. Като се пукна гранатата, съсипаха ни. Трябваше да предвидим“. То станало както този, който свири на цигулката и не му достига, а другият, който има плюс. Едната граната надмина позицията, другата падна пред позицията, но онази падна точно на позицията.

Понеже вие казвате, че животът /е/ едно бойно поле. Бойно поле е за кого? – За глупавите хора. Там дето има война, показва, че хората не са умни. Там дето хората разбират живота, животът е една възможност за проявление. Ние казваме понякой път: „Тежък е животът“. Тежък е животът защото нямаме вяра. Не мислете, че животът е така създаден произволно. Всеки човек е оставен сам да си устрои своето бъдеще. Това не е вярно. Всяка една работа, която е оставена на човека, тя е в сравнение много малка.

Сега вие младите, ще проучавате приказките на „Хиляда и една нощ“, но туй което се пише в „Хиляда и една нощ“ те са приказки. В живота работите не стават както в „Хиляда и една нощ“. Казваме: „Човек да помисли и нещата ще станат“. Вярно е, че каквото помисли човек ще стане. Туй, което почувствува ще стане и което направи ще стане. Сега, какво е отношението когато стават нещата; като помисли, как стават, като почувствува как стават и когато ги направиш как стават? Кое е най-

сигурното: което помислиш ли, което почувствуваш или което може да направиш? Сега да ви дам една картина: Туй, което помислиш е брашното, туй което почувствуваш е замесеното брашно с вода, а туй което направиш е опеченият хляб, който ядеш. В умствения живот ти ще имаш брашното, в духовния живот ти ще имаш брашното замесено с вода – тестото и във физическия свят ти вече ще имаш опеченият хляб. Казвам: В умствения свят ние не може да очакваме ония резултати, които вече имаме на физическото поле. Сега да направим една вътрешна връзка. Ако един от вас постъпи в университета, той ще се грижи ли за издръжката на този университет? Как ще се издържа университета, или ще се безпокоите ли вие дали професорите вас ще ви преподават добре материала, тия предмети, които вие искате да изучавате? Да кажем, някой от вас може да се съмнява, дали професорът е достатъчно учен да предаде този предмет, както трябва. Достатъчно ти е да знаеш, колкото един неспособен учител. Най-неспособният учител знае повече отколкото ученикът, който никак не се е учил. И най-неспособният учител е способен. От това, че е направил погрешка – нищо. Ученикът, който не се учил никаква погрешка не може да направи. Който никаква погрешка не може да направи, от него нищо не излиза. Човек, който прави погрешки, от него ще излезе нещо. Който не прави никакви погрешки, от него нищо няма да излезе. Доказвате сега, че имате много мирна соба, в която нищо не може да запалиш, нищо не гори в нея. Казвате: „Аз не обичам да измъчвам никого“. Питам: Тази соба, която не обичаш да измъчваш никога, какво ще ви донесе? Когато вие обичате собата, когато измъчвате дървата вътре, следователно, тя като мъчи дървата вътре, вие се радвате на мъчението. Казвате: „Колко е хубаво, колко хубаво гори!“ – То е едната страна. Тази соба като измъчва тия дърва, казва: „Дебели глави сте вие, нищо не разбирате, вие излязохте от слънцето, там може да бяхте аристократи, тук сте се уплели на земята, много добри сте станали, ние ще ви се отплатим, ще ви освободим от този материален свят, ще ви пратим пак към слънцето. Духовни ще станете“. Туй разправя собата, професор е станала, тя ги учи. Най-първо учениците не вярват, по какво знаем, че не вярват – димят. Щом се усили тяхната вяра, станат на пламък. Като повярват съвършено излиза топлина. Вие ги намирате способни ученици, че онова, което собата ги учила е право. Димът го пращат през тръбите навън да върви, да си замине този дим. Защото димът, ако наместо вън, влезе в стаята вътре, какво ще стане с тяхното разбиране? В света, вие често имате едно знание, което е дим. Та вие сами се опиянявате вътре.

При какви условия човек може да бъде щастлив в света? За да бъде щастлив, той трябва да има едно добре устроено тяло по всичките правила, както природата иска – съвършено здраво тяло, хармонично. За да бъде човек щастлив, той трябва да има чувства, които съвършено да

действуват, да няма никакво разногласие в чувствата. За да бъде човек щастлив, той трябва да има една отлична мисъл, никакви противоречия не трябва да се явяват в мисълта. Тогава човек ще бъде щастлив. За щастието на човека не се изисква много. Представете си, че вие имате храна, но ако вашият стомах е развален или зъбите не са здрави, или устата разранена, ако имате много хубава храна, щастието е при вас, но ако вземете тази храна, ще имате коремоболие. Казвате: „Животът не е добър". Животът ли не е добър или причината за щастието е в самите вас? – В самите вас е причината. Сега представете си, че и вашето сърце не работи правилно; да кажем, че и дробовете не функционират правилно, пак ще имате друго нещастие. Или представете си, че вашият мозък не действува правилно, ще имате трето нещастие. Ще дойде нещастието на физическото поле, после ще дойде нещастието в духовния свят, в чувствата, и най-после имате нещастието в умствения свят. Туй нещастие произтича от факта, че стомахът не е в нормално състояние, че сърцето не е в нормално състояние и че мозъкът не е в нормално състояние. Какво трябва да се прави? Трябва да идете до Първата причина, да идете до Онзи, който ви изпратил на земята и от Него да искате да ви разправи какво трябва да правите. Сега работата е, как да идете до Бога? Ако ти идеш в Англия и искаш ти един англичанин да те разбере, ще му говориш на неговия език. Ще говориш с англичанина на английски. Ако идеш в Турция, ще говориш турски. Ако идеш във Франция ще говориш френски. Ако идеш в Германия, ще говориш немски. Тогава ще те разберат хората, ако им говориш на техния език. На природата вие на какъв език ще ѝ говорите? В природата за да говориш, ти най-малко три позиции трябва да вземеш, за да дойдеш да направиш едно действие. Най-първо трябва да помислиш, после трябва да почувствуваш и трето трябва да работиш. Ти като видиш чешмата, най-първо ще помислиш заради нея. Ще почувствуваш тази вода, че ти е потребна, тогава ще наточиш вода да пиеш. Ако ти не помислиш, ако ти не почувствуваш и ако ти не проточиш ръката си, ти не може да бъдеш във връзка с благото на природата. Тогава природата ти дава: имате първа позиция, втора позиция, трета позиция на цигулката. Три позиции основни. Остават още девет позиции. Шест позиции са турени в пръстите. Всичките цигулари не знаят да свирят. Някои цигулари си движат ръката в раменете, някои цигулари тия позиции, които са в пръстите, някои, които са в дланите. Онези, майсторите в цигулката вземат тия позиции вярно.

Сега аз разглеждам музиката, но за мене музиката е как трябва да живеем. Тази музика е за живота, не за цигулката. Защото цигуларят, който свири на цигулката, той си движи ръката на шийката. Той постоянно души цигулката, казва: „Кажи ми как да живея?" Все я стиска за шията. Пък главата ѝ е с нея. Казва: „Кажи, какво трябва да се прави?" Пипа дихателната система на цигулката. Тази ръчка аз я наричам дихателна

система, тя е 30 сантиметра. Всичкото изкуство на един цигулар е в тия 30 сантиметра. Един цигулар 30 години като свири едва изходва 30 сантиметра. 30 години, 30 сантиметра изразходва. Той като носи цигулката, проучава. Всичките позиции знае съвършенно. 30 години, 30 сантиметра изучава, по един сантиметър на година извървява. Казвате: „Гениален". Гениите се раждат, но гениите са работили повече от всичките хора. Хора на труда са гениите, те са работили с векове. Като се роди един гений на 30 сантиметра работи. Ако е на пианото там е повече от един метър. Измервали ли сте пианото колко е дълго? Измерете, че да знаете. 30 сантиметра на една ръка. Пианото на двете ръце, аз предполагам един метър и половина. Вече в пианото имате закона на хармонията. В цигулката имате една част, само хармония се свири, в пианото вземате изведнъж акорди. Три по четири колко прави? В хармонията имате четири партии по 30 сантиметра – 30 сантиметра на сопрана, 30 на тенора, 30 на алта и 30 на баса. Значи в пианото имате един метър и 20 сантиметра. Сега може да ги разширим. Туй е разширението на хармонията. Значи, щом свирите на цигулката, вие може да свирите само мелодия на 30 сантиметра. 30 години ще се учи на цигулката и само мелодия свири. Пианистите отпосле дойдоха. Пианото, което имате, туй пиано е направено по законите на стомаха. Сега пианистите са стомахосвиристи. Та казвам: В свиренето то е третият принцип. Вие ще изучавате трептенията, колебанията, които стават. Да кажем казвате: „Всичко в живота се колебае". Но животът седи в туй колебание, в туй движение. Трепетът, който става, в туй се проявява животът. Ние едва когато започваме да се храним, да дишаме, да мислим елементарно, ние сме започнали да живеем. В яденето, в дишането и в мисълта; животът в тия трите форми се проявява. Вие схващате всички промени, които стават в живота, вие ги схващате като нещо отрицателно. Не искате да страдате. Тогава, ако едно дете би разсъждавало, да каже: „Че какво аз ще науча на цигулката на 30 сантиметра?". Че на 30 сантиметра, чудеса може да се правят. Цигуларите правят фокуси. Някой път майсторски работи вземат. Паганини на цигулката свирил мелодии. След туй на цигулката си давал, акомпанимент на някоя китара. На цигулката си давал, като че флейта свири. Сегиз тогиз, като че се чува един оркестър. Но туй е майсторлък, Паганини го е правил. Някои сегашни цигулари казват: „Какво направил Паганини?".

Вие имате един инструмент със себе си, тялото. Как свирите вие? Вие казвате: „Трябва да живеем". То е музика да живееш. Значи в даден случай да живееш, значи да знаеш как да направляваш своята мисъл, своите чувства и своите постъпки. Слушам един мъдрец е дал едно разрешение такова. Той обидил приятеля си и казва: „Какво да ти кажа? Заповядай втори път!". Приятелят след като го обидил, казва: „Какво да ти кажа?

Заповядай утре пак да разговаряме, искам да чуя това, което сега ми каза". Какво му е казал? – „Ти си невежа, ти си профан, ти си лентяй, неспособен, от тебе нищо няма да излезе". Пита: „Какво да ти кажа?" – „Утре, пак ми кажи тия хубави работи, които сега ми каза. Приятни ми са". „Лентяй" е звучна, мелодична дума. „Неспособен", то е нещо приятно, т.е. сега си неспособен, но кандидат си за способен. „Лентяй" съм, но за бъдеще. Може ли да ми изясните думата „лентяй". Аз искам да зная вашето разбиране. Ако ви кажат на вас „лентяй" какво ще разберете? Лентяй е човек, който се протака, но нищо не прави. Се носи книгите, като онази учена дама в Борисовата градина, която взела един френски вестник „Ле тън", че го обърнала наопаки. Минава един господин и казва: „Госпожо, вестника държите наопаки!" Казва: „Никак не съм обърнала внимание". Много хора, задълнали, обръщат вестника.

Сега вие може да се смеете с тази дама, но колцина от вас не държите вашите чувства с краката нагоре, колцина от вас не държите в същото положение вашите мисли? Погрешките са в нас. Например, вие често казвате: „Трябва да обичаме!". Как се обича човек? Просто нещо, как се обича един човек? Как ще обичате вие един ваш приятел? Един приятел, когото обичаме, иде от път, не сме го виждали три години. Като дойде ще му дадем вода за краката да си ги измие, след туй ще приготвим ядене, ще кажем: „Заповядай да си похапнеш!". След туй ще му приготвим стая да си почине. На другия ден да си приказваме. Любовта трябва да се прояви в конкретни работи, не в прегръдки и целувки, те отпосле ще дойдат. Според мене, целувките то е заплата за една работа, която си свършил, ще ти платят. Какво направила една американка на един банкерин, след като ѝ направил една голяма услуга? – „Нямам, казва с какво да ви се отблагодаря, не зная". Взема, че го целува. – „Това е единственото нещо, с което може да ви се отблагодаря". Казва /банкерът/: „Достатъчно, много ви благодаря, повече от туй не искам!". Вие ще вземете сега всяка целувка в добър смисъл. Казва: „Друго не искам". Тя му се отплатила за онова, което той направил заради нея.

Тогава, ние сме изпратени на земята да работим за Господа. Какво трябва да направим ние? Да турим реалното. Какво трябва да направите вие, младите? – Всеки ден на ухото ще му дадем една целувка; заповед влязла, ще го изпратят навън, на яденето пак – ще му дадеш една целувка. Вземеш хляба, целунеш го. Ние в света се с целувки – хляба целуваме, водата целуваме. Едва в мислите ние имаме нещо конкретно, отдалечените неща, които не са близо, протакаме ги. Но реалните работи, храната, въздуха, те са неща, с които ние оперираме. Следователно, трябва да разглеждате въпроса. Ако вие не знаете как да дишате, ако в дишането не чувствувате Божието присъствие, ако в храната вие не чувствувате Божието

присъствие, в яденето като ядете, трябва да знаете, че вие възприемате една Божествена сила, която ще ви научи какво трябва да правите. Че тогава вие ще помните тази Божествена сила, която ще ви научи, какво трябва да правите. Чрез въздуха вие ще поемете тази Божествена сила, как правилно да чувствувате. А пък чрез светлината, която ще дойде отвън, ще ви даде указания, как трябва да живеете. В даден случай, как трябва да постъпим. Ти виждаш някои неща, но не знаеш, защо са. Аз правя едно различие между учения човек и невежия, в какво седи. Ученият и невежият си мязат в едно, в друго не си мязат. Ако турите в тъмна стая ученият и невежият, и двамата са невежи. Невежият ще каже: „Какъвто съм аз, такъв си и ти". Ученият казва: „В тъмнината, при която сме и двамата сме равни, но като дойде светлината ние няма да бъдем равни". Щом дойде светлината, ученият не е равен на невежия. В тъмнината те са равни. Нито ученият, нито невежият могат да четат. Като дойде светлината, ученият извади книгата, чете, невежият и при светлината не може да чете.

Та казвам, в живота вие казвате: „Ние всинца сме братя". Да, в тъмнината синца сме братя, обаче в светлината синца не сме братя. Ако единият знае да чете, а другият не, за да бъдат братя, единия ще стане учител, другият – ученик. Ако единият не иска да преподава, а другият не иска да учи, не може да имат отношение в света. Виж този закон е навсякъде. Ти ядеш, ти си ученик. Ти дишаш, ти си ученик. Първото предметно учение е яденето. Ти, ако се откажеш да ядеш, тебе те изключват от училището, навън. Всеки човек, който се откаже на земята да яде, изключват го. Всеки човек, който се отказва да диша, изпъждат го из училището. Като те изпъдят от училището, какво става? Каквото има да се учи на земята, ще остане затворена книга за тебе. Като дойде човек на земята, трябва да диша, като дойде човек на земята, трябва да се храни. Той трябва да знае, че яденето е учение, ученичество. Като се научите да ядете добре и да дишате добре, две позиции ще знаете да свирите вече. Ще знаете как да дигате ръката нагоре, как да движите лъка, как да движите ръката във втората позиция – в лакета. Тогава ще дойде ума да можеш да вземеш нещо в себе си, да можеш да го употребиш. Ако вие имате нещастие в света, то се дължи, че не знаете как да дигате ръката в рамото. На някои нещастието седи в рамото, на някои в лакета, на някои в китката.

Та втория път бих желал да ми кажете, защо не ви върви. Да намерите причината де е, в рамото ли, в лакета ли, или в китката. Сега, както се проповядва щастието в света, такова щастие в света не съществува. В света съществуват разумни отношения между всички същества. Разумността е основен закон. Без един разумен закон, щастие не може да има в света, и добруване не може да има, и живот не може да има. Животът е нещо

разумно, щастието е нещо разумно, добруването е нещо разумно. Всичко онова, което ни пълни – красотата в света е нещо разумно. Хармонията е нещо разумно, богатството е нещо разумно. Ако богатството е неразумно, то ще причини страдание. Всяко нещо в света, което ни причинява страдание, е неразумно. Всяко нещо, което ни причинява радост, то е разумно. Радостта е проявление на разумното. Тогава аз турям друго значение: страданието това е ученикът, радостта това е учителят.

Сега искам да ви дам, как трябва да се справяте със страданията. Страданието е, което научава ученика да учи. Представете си, в гимназията сте ученик, имате учител много взискателен, по няколко предмета ви скъса. Връщате се, скърбен сте. Има нещо във вас, което плаче, обезсърчавате се, но във вас се заражда едно чувство, казвате: „Аз ще докажа на учителя, че аз не съм толкова неспособен.“ Едното чувство е скръб, другото чувство – започвате да учите. Едното плаче, другото учи. Колкото се увеличава знанието в ученика, че разбира придмета, толкоз се намалява неговото страдание. Като научи този предмет, страданието изчезва. Отива при учителя, учителят го изпитва, на всичко отговаря, туря му шест. Връща се той, скръбта си отишла и двамата са радостни.

Като дойде скръбта, колкото и да сте скърбен, учете. Като дойде скръбта и като учите, и научите предмета хубаво и ти, и тя сте разположени вече. Идете двамата, издържите изпита, получите 6! Скръбта и вие като се върнете, скръбта вече станала радостна и вие сте радостни, вие сте проучили добре предмета си. Та сега скръбта е, която учи ученика. Ученикът без скръб не може да учи.

Аз давам един пример. Един турчин чукал кафе. Те имат един такъв камък дето житото грухат, „кишке“ го казват. Чукал кафе и казвал „хъ“ при всеки удар. Минава друг и му казва: „Защо се мъчиш така, ти ще удряш, пък аз ще казвам „хъ“. Вие ще учите, ще дигате чука, скръбта ще казва „хъ“. Спестяване на труд. Та ще работите, когато дойде скръбта. Скръбта всякога подразбира една разумна работа. Скърбиш ли разумно, учи разумно. Скръбта, която е неразумна, ражда отчаянието.

Казвам: Всички в света вие сте пратени на земята, за да се учите. И ви са дадени всичките условия. Трябва да имате една отлична идея за Бога. Никога не трябва да се отчайвате. Макар да дойде отчаянието, вие учете! Като дойде отчаянието, учете. Като дойде неверието, учете! При всичките отрицателни състояния, които имате учете! Учението е, което ще спаси човека. То е работа. Учението е работа.

Сега направете един опит. Като ви се случи една неприятност, допуснете,

че имате хрема, кихате. Като кихнете веднъж, какво трябва да кажете? Ами, че то едно изречение „их“. Какво означава на български „их“? Че не станало, както вие искате. Та то има двояк смисъл. Като кихнете втори път кажете: „Заповядайте, какво искате на ваше разположение съм!“ Трети път като кихнете, кажете: „Какво мога да сторя за вас?“ 4–5 пъти: „Обедът сега ще стане готов“. Като кихнете 5–6 пъти, кажете: „Имам тази вечер един билет за концерта“. Но кихането носете навсякъде. Ако му говорите, туй кихане ще си иде. После, заболи ви ръката, кажете: „Какво обичате?“ Ами, че той е ваш приятел, който ви е хванал, казва: „Забравили сте ме вече!“. Той ви хванал за ръката. Някой път нали сте виждали, някой ви хване за ръката, казва: „Толкова време не съм ви виждал да ви видя“. Всичките болести в света не са нищо друго, освен да ни накарат да мислим върху забравените неща. Всяко едно страдание в света напомня за нещо, което сте забравили. Затова са страданията. След като си спомним за забравеното, страданието само по себе си престава. Всички несгоди в живота, са напомняне на онова, което трябвало да направим, пък не сме направили. Следователно, щом дойдат несгодите – учи! Туй, което ти е дадено от Бога да го направиш. Дошли сте всички на земята да се учите. Ако се учите добре, аз да ви кажа, всичко най-добре ще върви. Щом не се учите, там е лошото. И Писанието казва: „Каквото и да ви се случи, за всичко благодарете, понеже всичко туй ще се превърне за ваше добро“ Мислете разумно! Като скърбите, учете! Тогава работите ще се оправят.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
23 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 11.III.1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

*На 4. III. 1938 г. Учителят не е държал лекция – бележка на стенографа; и в каталога на Елена Андреева също не е отбелязана.

1938_03_13 Да слушат
Утринно Слово

ДА СЛУШАТ

Размишление

Ще прочета 10-та глава от Евангелието на Йоан.

При сегашните условия на живота човек няма ясна представа за себе си. Той не помни откъде е дошъл и къде отива. Че е дошъл отнякъде, това знае, но откъде, именно, не знае. Знае, че отива някъде, но къде, именно, и това не знае. Даже опитностите, които хората имат, са сянка на самата реалност. Например, храненето е процес, общ за всички същества. Ако този процес нямаше известна приятност, и той щеше да бъде тежест. Онова чувство, което заставя живите същества да се хранят, е приятността, която те изпитват при яденето.

Често питате какъв е онзи свят. – За да ви се говори за онзи свят, трябва да разбирате този свят. Казвате, че знаете какъв е този свят. Обаче, ако ви накарам да го опишете, как ще го опишете? Как ще опишете, например, в какво се състои красотата на семейния живот? Има някои външни признаци, които определят семейството. Казвате, че семейството е образувано от двама души – мъж и жена. Това е външната страна на семейството. То има и вътрешна страна. Как ще се опише тя? За да се опише тази страна, нужно е човек да бъде психолог, да прониква във вътрешните отношения на мъжа и жената. Какво ще кажете за едно семейство, в което и мъжът, и жената са посърнали, с увиснали глави? Щастливо ли е това семейство? Ако и двамата са жизнерадостни, доволни, това семейство е щастливо. Щастието е идеал, към който се стремят всички хора. Потребно е щастието.

Има противоречия в живота, които трябва да се обяснят. Например, някои хора, влезли в религиозния живот, вместо да се радват, те скърбят. Те искат веднага да разберат същината на нещата, да разберат онзи свят и Бога. Религиозният живот се представя такъв, какъвто не е. Говорят за рая и ада, без да ги познават. Адът и раят са вътрешни, психически състояния. Те не могат да се разберат без вътрешни опитности, без вътрешно чувство. – „Искаме да ни докажат съществуването на онзи свят." – Той не се доказва. Никой не може да те заведе на онзи свят. Ако очите ти са отворени, ще знаеш нещо за онзи свят. Ако са затворени, нищо няма да знаеш. Ученият и простият говорят за светлината, ползват се от нея; ученият разбира нейната същина, а простият не я разбира. Даже и най-малките същества се ползват от светлината, без да знаят нещо за нея. Ученият познава и

външната, и вътрешната страна, а простият – само външната страна. И религията има две страни: външна и вътрешна. Ученият се ползва и от двете страни на религията, а простият – само от външната страна. Само онзи се ползва от вътрешната страна на нещата, който има вътрешно чувство, т.е. вътрешно отношение към тях. Това се постига с постепенното развиване на сетивата в човека. Следователно ще виждаш външно и вътрешно, ще чуваш външно и вътрешно. Всяко сетиво има две страни, които трябва еднакво да се развиват.

Къде е мястото на религиозното чувство в човека? – Според учените-френолози мястото му е горе на главата. Когато този център, т.е. това чувство в човека е развито, той вижда вътрешно. Ако това чувство в човека не е развито, той нищо не вижда. Можеш ли да убеждаваш слепия, че има светлина? Първо ще му отвориш очите и после ще му говориш за светлината. Светлината, в своите прояви, е сложно нещо. Такова нещо е и музиката. Лесно се казва: „Това е музика, песен“. Но колко сложна е тази песен! Всеки звук има определена граница. Например, тонът „до“ има 32 трептения. Това не е достатъчно. За него може да се кажат още много неща. Какво се разбира под „яйце“? В яйцето се крие зародишът на живота и формата, която ще излезе от него. Такова нещо е тонът „до“. За да го изучиш, трябва да го сложиш под квачката, да се измъти. Яйце е този тон. Около всеки тон има цяла система вълни. Те се движат около един център. Всяка вълна има свой специфичен характер. Това са отвлечени въпроси. Колкото и да се говори за тях, те ще останат неразбрани.

Днес повечето хора имат общо понятие за музиката. Ако при това разбиране взимаха правилно основния тон на живота, те щяха да избегнат много нещастия и мъчнотии. Значи нещастията на хората се дължат на факта, че те не взимат правилно основния тон. – Кой е основният тон на живота? – Според някои основният тон на живота е „до“. Той представлява дом, който има условия да расте. Буквата „Д“ означава семка, която трябва да се посее. Буквата „О“ означава условие за растене. Искаш да пееш. Какво е нужно за пеенето? – Салон и певец. Салонът трябва да бъде добре отоплен и проветрен. Това са условията. Семето е в самия певец, в неговия глас. Като започне да пее, той поставя семето, което почва да расте. Тогава слушателите остават доволни от певеца. Ако семето, т.е. гласът, няма условия да расте, публиката не е доволна от певеца.

Сега, не е въпрос за музиката. Тя е външната страна на живота. Важен въпрос е какви трябва да бъдат отношенията ни към Бога. За да имаш отношение към Бога, първо ти трябва да мислиш. Мисълта е първото условие за създаване на отношения. Второто условие е да имаш същество, с което да се разговаряш мислено. Мисълта трябва да отива до известно

същество и да се връща. Така се създава особен вид общение, връзка. Трето условие е музиката, т.е. трептението. Не можеш да мислиш нито да предаваш мисълта си без проводник, т.е. без среда. Това са трептенията на въздуха, които, щом са хармонични, наричаме ги музика. На първия принцип отговаря мозъкът, на втория принцип отговарят дробовете, а на третия – стомахът и цялата храносмилателна система. Друго сравнение: музиката има отношение към устата, към чувствата, гласът има отношение към ушите, а мисълта – към очите, които възприемат светлината. За да се прояви, човек се нуждае от светлина, топлина и сила. – Какво търси човек в света? – Господа. Дали съзнава това, или не съзнава, не е важно. Всяка душа търси Бога. Грешката е там, че хората търсят Бога вън от себе си и се питат има ли Бог, или няма. Щом Го търсиш, ще се качиш горе в главата си, ще отвориш радиото си и веднага ще влезеш във връзка с горния свят, с разумните същества там и ще започнеш да се разговаряш. Който има радио, знае как се постъпва. Завърти ключа, сложи стрелката, където иска, и веднага слуша какво се говори от Москва, Лондон, Париж. Будните души веднага му отговарят. Знае се, че и когато не е съществувало радиото, хората пак се съобщавали с възвишения свят. Пророците, светиите са предавали думите на Господа, както и на разумните същества, от горния свят. Това не става чрез ума, но по вътрешен път. То е достъпно за учените, за просветените хора, които разбират. Колкото да говориш на невежия по този въпрос, нищо няма да разбере. Той не е просветен. Той казва: Невъзможно е машина да говори. Ако го накараш да слуша, ще каже: „Ти си скрил някого в машината и там той пее и говори“. Който не разбира законите на живота, прилича на маймуна. Като сложиш пред нея огледало, тя веднага започва да търси зад огледалото, да намери маймуната, която вижда там. Много естествено, тя никога не се е оглеждала в огледало и се чуди. Опитва се да хване другата маймуна – не може. Всъщност, тя вижда някъде една маймуна.

Ученият казва: „Аз искам да хвана реалността“. – Как ще я хванеш, когато тя е отражение на самия тебе? Реалността е в самия човек. Бог, Когото търсиш вън някъде, е в самия тебе. Той се изявява вън от тебе, но същевременно е и вътре в тебе. Ако познаваш себе си, ще познаваш и Бога. Ако познаеш Бога в себе си, ще Го познаеш и вън от себе си. Ако знаеш причината, ще познаеш и следствието. Кое е по-важно: причината или следствието? – „Искам да бъда добър.“ – Това е неразбиране на доброто. По естество човек е добър. Той е създаден добър, но трябва да прояви доброто в себе си. Да мислиш, че отсега нататък ще станеш добър, това е неразбиране. Все едно да искаш сега да станеш музикален. Музиката е вложена в тебе. Сега ти трябва само да работиш, да развиеш музиката в себе си, да я проявиш. Искаш да сееш. Имаш пълен хамбар с жито. Сей, колкото искаш. – „Имам много ниви.“ – Жито имаш ли? – „Нямам.“ –

Щом нямаш жито, нищо не можеш да направиш. Следователно, когато казваме, че човек трябва да бъде добър, музикален, умен, религиозен, разбираме даденото, т.е. онова, което е вложено в него. Реалността е даденото, вложеното в човека. Тя трябва само да се изяви навън.

Мнозина се питат говоря ли истината, или не. Ти си музикант, разбираш музиката и сам пееш и свириш. Излизам и аз на сцената да пея. Ти, който ме слушаш, трябва ли да искаш доказателства отвън, да ти кажат добре ли пея, или не? Като отворя устата си и взема първия тон, ти веднага ще разбереш добре ли пея, или не. Трябва ли да търсите човек отвън да ви каже как пея? Трябва ли да очаквате да дойде някой отвън или от невидимия свят да ви говори за Бога и да ви убеждава, че Той съществува. И това е добре, но когато дойде едно разумно същество от другия свят да ви говори, ушите ви трябва да бъдат отворени, да чувате и разбирате какво ви говори. Очите и ушите на човека трябва да бъдат отворени, да вижда и чува добре. И кокошката отваря и затваря очите си. Когато търси нещо, тя отваря очите си. Докато не намери зрънце и не го глътне, тя не затваря очите си. После пак ги отваря, търси нещо за ядене. Сега и аз съм отворил тази книга. Защо съм я отворил? – Да храня кокошки. Имам стотина кокошки. Напълнил съм крината с жито и хвърлям навсякъде по двора. Кокошките ме обикалят и кълват. Казвам за себе си: Ето един учител, който дава първия урок на кокошките. Сега, като пръскам аз, вие трябва да събирате. Добре е, че събират; лошо е, че нищо не дават. Обаче човекът, техният господар, е умен, знае как да вземе своето. Щом се мръкне, той влиза в курника, напипва една от угоените кокошки и казва: „Сега ти ще дадеш онова, което взе от мене“. Той внася този длъжник в къщи и направят едно хубаво ядене от него. Така той се изплаща за това, което е получил. Ще кажете, че това е фигуративна реч. – Да, фигура е, но в нея се крие известна идея.

И тъй, ако от невидимия свят слизат разумни същества и щедро хвърлят семената си, а ние само събираме и нищо не даваме, не ни очаква нищо друго, освен съдбата на кокошките. Всички Учители на човечеството, които са проповядвали, имали са предвид едно – да научат хората да живеят добре. Това значи да обработят даденото, а след това те да го предадат на другите хора. Не задържайте нищо за себе си. Каквото обработвате, пращайте навън и други да се ползват от него. Задържай за себе си само толкова, колкото ти е нужно. Останалото пусни да върви в света. Животът е движение. Следователно нищо не оставяй в покой. Всичко около тебе трябва да се движи. Умът, сърцето, волята ти трябва да бъдат в движение. – Какво движение? – Разумно. Следователно, ако нещо те измъчва или ако си в тъмнина, знай, че си в застой. Ако само за момент мисълта ти престане да работи, ти ще се натъкнеш на голямо нещастие; ако само за

момент сърцето и волята ти престанат да работят, пак те очаква нещастие. Казвате, че човек не трябва да мисли много, да чувства много и да работи много. В едно отношение сте прави, а именно, човек не трябва да се товари с ненужни мисли, чувства и преживявания. Обаче невъзможно е той да престане да мисли, да чувства и да действа. Престане ли да се движи, това значи да не живее.

Казано е в Писанието: „Истината освобождава, а лъжата ограничава. Истината носи живот, а лъжата носи смърт". Казано е: „Не лъжи!" – „Защо да не лъжа?" – За да не умреш, да не изгубиш всичките блага на живота. – „Защо трябва да обичам истината?" – За да живееш, да бъдеш щастлив, да придобиеш всички добродетели. Ако трябва да обичаш, обичай истината. – „Истината е отвлечено понятие." – Така мисли онзи, който не я разбира. Христос казва: „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил". Това е живот вечен, да познаем Тебе, от Когото излиза всичко. Това е живот вечен, да познаем всички хора, които си създал. Истината излиза от Бога, тя носи живот. Истината трябва да дойде в нас и ние да я познаем. Ако истината не дойде във вас, и животът няма да дойде. Казваш: „Искам да живея". – Обичай истината. – „Не искам да умра." – Изпъди лъжата вън от себе си. Лъжата е бирник; дойде ли в дома ти, каквото намери, ще го задигне и ще си замине. Вие се спирате върху големите лъжи, а върху малките не спирате вниманието си. Оставете големите лъжи настрана. Има лъжи в човека, които той не вижда; с години трябва да го убеждават, че нещо е криво, лъжливо в него, за да повярва.

Казвам: Не постъпваш добре. – „Условията са лоши." – Вината не е в условията, но в светлината, която имаш. Повече светлина ти е нужна. – „Ама задачите са трудни, не мога да ги реша." – Ако си решавал редовно задачите си, и трудните ще решиш. Като реши трудните задачи, ученикът получава шестица. Ако реши две задачи, получава четворка или петица – от усилията зависи. Ако не реши нито една задача, пишат му нула, т.е. колело за велосипед, без спици. Колелото трябва да се движи, да се впрегне на работа. Как ще накараш това колело да се движи? За онзи, който разбира, лесно е. Не можеш да накараш човека да направи това, за което няма условия. Всеки може да развие дарбите си, вложени в него. За да накараш колелото да се движи, трябва да се посъветваш с някой майстор. Така си помагат учениците в училището. Учителят преподава някой труден урок по математика и само двама–трима разбират урока. Какво става сега? – Като излезе учителят от клас, около тях се събират останалите ученици и ги молят да им обяснят урока. Способните ученици разказват, а другите слушат. Ако всички не разберат, поне половината ще използват обясненията. Така едни на други си помагат и работата върви.

Значи всеки учител си има асистенти – способните ученици. Често и вие търсите учител, да ви преподава. Кой е вашият учител? – Двама души да се съберете, единият от вас е учител.

Никога двама души не могат да бъдат на една висота. Под „учител“ разбирам нещо специфично. Всяка дума си има специфично съдържание. На понятието „майка“ ще дадете едно значение, на понятието „баща“ – друго. Не може да вложите в известно понятие съдържание, което то няма. Всеки не може да бъде майка, нито баща. Всеки не може да бъде брат, нито може да бъде сестра; всеки не може да бъде слуга, нито господар; всеки не може да бъде добър, нито лош. Това са идеи с точно определено съдържание. Във всяка идея се крият специфични качества. Не е достатъчно да бъдеш майка, но каква майка си ти? – Майката трябва да ражда. – Думата „раждане“ не е обща за всички случаи. Казваме: „Кравата се отели“. Не казваме, че кравата ражда. Семето пониква, не казваме, че земята го е родила. И затова, като кажем, че майката ражда, разбираме, че тя трябва да роди дете, което да прилича на нея. Ако майката роди разумно дете, момче или момиче, тя е майка в правия смисъл на думата. Ако роди хилаво, неразумно дете, тя не е майка. Ако учениците разбират учителя, когато преподава, той е истински учител, добре познава предмета си. Щом учениците не го разбират, той не е на мястото си, не владее предмета си. Разказваха ми за един учител, българин, който попаднал в Америка. Понеже трябвало сам да се прехранва, той станал учител в една прогимназия. По нямане часове по неговия предмет, той бил принуден да преподава аритметика, макар че не бил специалист. За да не се изложи пред учениците, той си служил със следния метод. Като влизал в клас, изваждал на дъската един от способните ученици и му давал да решава една задача. В това време следял как ученикът решава. От време на време се обръщал към останалите ученици, като ги питал: „Вярно ли работи другарят ви? Не греши ли някъде?“ Като чувал тяхното одобрение, той сам се учил. Така в продължение на една година той знаел вече материала по-добре от своите способни ученици. Има много такива учители. Това е досетливост, съобразителност. И на вас, като учители, препоръчвам да си служите понякога с този метод.

Като ученици и вие правите грешки. Какво е грешката? Изнасяне на един въпрос така, както не е. Ние приемаме само ония неща, които са изнесени правилно. Желанието ми е да се научите да слушате. Бог говори на всички. От вас се иска да различавате гласа на Бога. Много гласове чувате, някога и вие сами си говорите. Изкуство е да различите гласа на Бога. Както познавате гласа на майка си и на баща си, на брат си и на сестра си, така трябва да познавате и гласа на Бога. Рядко говори Той, но трябва да познавате гласа Му. Той всякога говори последен. Щом се изредят всички,

тогава Той започва да говори. Този ти говорил, онзи ти говорил и всички остават разочаровани от тебе. Казват: „От този човек нищо няма да излезе!“ Ти оставаш захвърлен на пътя, в голяма скръб и отчаяние. Казваш: „Моята работа се свърши вече!“ В този момент Бог ще ти проговори. Ти сам ще се убедиш, че невъзможното за тебе е възможно за Бога. Само при тези условия ти ще чуеш гласа на Бога. Ще Го чуеш и никога няма да Го забравиш. Когато паднеш на дъното на кладенеца, тогава Бог ще простре ръката си и ще те извади. Казваш: „Паднах в кладенеца. Извади ме една мощна ръка оттам“. Само така ще познаеш Онзи, Който ти е помогнал. И тогава, като те пита някой в какво вярваш, кажи: „Вярвам в Онзи, Който ме извади от кладенеца“. Глупава ли е тази вяра? Не трябва ли да вярваш в Същество, Което ти дава живот, светлина и сила? Ако животът ти се осмисля, не трябва ли да вярваш в това Същество? – „Къде е това Същество?“ – Във вас и вън от вас. Докато търсите Бога отвън и очаквате Той да ви обича, вие сте на крив път. Днес и мъже, и жени търсят някой да ги обича отвън. Майката не може да обикне детето си, ако не го е обикнала преди да дойде то на света. Ако го обикне преди да се е явило на бял свят, тя ще го роди.

Закон е: Не можеш да познаеш Бога, ако не Го обичаш. Щом е вътре в тебе, ти ще Го обичаш. Бог е пробуждане на твоето съзнание. Той е първият, Който те учи. Като се родиш, Той казва на майка ти: „Ще бдиш, ще следиш за това дете“. И на птичката-майка Бог казва: „Ще лежиш върху тези яйца, докато ги излюпиш. Като отгледаш малките си, тогава ще бъдеш свободна“. И наистина, докато пиленцата са малки, майката ходи и се връща, носи им храна. Щом пораснат, те сами изхвръкват от гнездото. Ако не искат да хвръкнат, тя ги кълве, заставя ги сами да си търсят храна. Отчасти птичките са разрешили семейния въпрос. Една кокошка има по 10–15 пиленца и за всички се грижи, но все пак към някое от тях тя има по-голяма любов. Онези, които тя обича, се въртят повече около нея. По същия начин постъпват и хората. Онзи, когото обичате, е по-близо до вас. Когото не обичате, съзнателно го държите далеч от себе си. За да се създаде едно отношение с вас, трябва да се вмъкнат други помежду ви, да се направи верига.

Питате: „Защо човек държи близо до себе си онзи, когото обича?“ – Не зная. Всъщност, аз зная причината, но понеже вие не знаете, влизам в положението ви и казвам, че и аз не зная. Ако бяхте глухи, щях да мълча, нищо нямаше да ви говоря. Понеже имате уши и чувате, вие ме заставяте да говоря. Каквото зная аз, за себе си го зная. Но аз не зная това, което вие знаете. Аз лесно мога да ви позная. Достатъчно е да ви поканя на обяд, за да разбера вашия характер и да видя дали можете да цените. Слагам пред вас чиния, вилица, нож, кърпа, хляб и наблюдавам как започвате да ядете.

Така ще позная учен човек ли си, или невежа; възпитан ли си, или не. Колкото и да се прикрива човек, все ще прояви нещо скрито в него. Който е набожен, ще се спре малко, ще отправи молитва към Бога и тогава започва да яде. Който не е набожен, веднага започва да яде. Той казва: „Много съм гладен“. Едно нещо е гладът, друго е лакомията. Гладът усилва в човека стремежа към живота. Чрез глада Бог изявява своята скрита любов към човека. От Любов Бог ни заставя да отидем до извора. Така, Той казва: „Ползвайте се от извора, от въздуха, от храната“. Той внася в нас непреодолим стремеж към благата на живота, към самия живот. Това значи да се прояви Божественото в човека.

Сега, като ви говоря, у вас се създава едно разбиране, което постоянно се изменя. Наблюдавам хората и виждам как менят характера си: когато са здрави, те се проявяват по един начин; когато са болни – по друг начин. Те стават нервни, взискателни, искат да имат двама–трима души около тях, да им помагат. Те са нетърпеливи, дразнят се лесно. Има болни, които са много внимателни, деликатни, признателни. Те стават меки, говорят тихо, спокойно. От грижите на окръжаващите към болния се съди за любовта им към него. Приятелите, познатите му се интересуват, питат как е със здравето си. Майката и бащата, братята, сестрите му също се интересуват, следят температурата му, очакват да дойде лекарят, да каже нещо за болния. Ако температурата му се повиши, те веднага тичат за лекар. Колко се повишила? – „Отива до 39–40 градуса.“ – Няма нищо страшно. Числата 3+9=12 – число на зодиаците. Значи болният трябва да изучава астрология. – „Сложна наука е астрологията.“ – Каквато и да е, той трябва да я изучава. Ако температурата на болния се е повишила до 41 градуса, положението му става опасно. Числата 4+1=5. И двете числа са мъжки. Значи двама мъже се бият за една жена. Ако са умни, единият от тях ще отстъпи; ако не са умни, ще се бият. Болният е момата, за която се бият. Ако умре, момците са били неразумни, бой е имало между тях. Ако болният оздравее, момците са били разумни, отстъпили са. Единият казва: „Отстъпвам момата на тебе. Нека си живее на земята, да се радва на света“. Следователно, когато умира някой, това показва, че за него се бият момци. Ако оздравее, това показва, че момците са разумни, спогодили се. Това е моята диагноза.

Един наш брат, добър поет, заминал вече за другия свят, се обади оттам и разказа как е положението му. Според него животът в другия свят е по-мъчен от този на земята. – Много естествено. На земята ти си пратен като дете, да учиш. Баща ти е работил, грижил се за тебе, поддържал те е. На онзи свят ти си самостоятелен, пратен да работиш и помагаш на другите. Цял ден работиш, ходиш от едно място на друго, учиш хората, но малцина те разбират. Ти отиваш при някого, нашепваш му как да постъпи, но той

махне с ръка, не иска да слуша. Ти се връщаш недоволен, неразположен. Ако не успееш да помогнеш на някой човек на земята, ти губиш. Веднага пишат за тебе в книгата, че нищо не си постигнал. Питате: „И на онзи свят ли ще работим?“ – Ако не работите, животът ви ще се обезсмисли. Ще изпратят другиго в една кръчма, да въздейства на някой добър човек, но пияница, да не пие. Друг ще изпратят в някой голям дом, където домакинята е разсипница, измъчва мъжа си. Ще нашепва да не пилее толкова много пари, да бъде по-скромна в облеклото си, в храната. – „С такива дребни работи ли се занимават там?“ – Няма дребни и едри работи. Там всичко е важно. Колкото е важно да се грижиш за краката си, толкова е важно да мислиш и за главата си. Какво по-важно от това, да знаеш как да се обуеш, т.е. да се облечеш с добродетели; да знаеш какви ръкавици да сложиш на ръцете си, т.е. да се облечеш в правдата; да знаеш как да си служиш с езика си – да приложиш Любовта; как да гледаш с очите си – да се облечеш с Истината; да знаеш как да слушаш – да се облечеш с дрехата на знанието и светлината. Всички хора имат език, но не знаят да говорят. – Защо? – Не са облечени в дрехата на Любовта. Външно те мажат къщата си, парфюмират се, но вътрешно не я поддържат. Говоря за човешкото тяло, като къща, в което душата живее. Ако питат някого защо не измаже къщата си и отвътре, той ще се оправдае, че няма пари. Аз предпочитам да я измажа първо отвътре и когато имам пари, тогава да я измажа отвън.

И тъй, измажете къщите си първо отвътре, после отвън. В това няма никакво противоречие. Ако уреждате живота си първо отвън, и това не е лошо. Обаче по-естествено е да го уредите отвътре. Щом е уреден отвътре, ще го уредите и отвън. Това значи да приложите следния закон: Вложи Любовта първо отвътре, после отвън. Вложи Истината първо отвътре, после отвън. Вложи Мъдростта отвътре, после отвън. Вложи Правдата отвътре, после отвън. Вложи Добродетелта отвътре, а после отвън. Сега Бог очаква от нас да проявим Любовта си към Него, да бъдем готови да Му служим. Без служене на Бога и най-простият живот е безсмислен. Няма по-достойно същество от Бога. Който Му служи, ще придобие всичко, към което се стреми. Никой не може да даде на човека това, което Бог му дава. На когото и да служиш в света, в края на краищата нещастен ще бъдеш. – „Аз искам да бъда щастлив.“ – Служи на Бога, там е твоето щастие. Първо ще служим на Бога, после Той ще ни прати да служим на другите. Този е правият път.

Мнозина са идвали при мене с желание, аз да ги уча. Казвам: Най-напред ще служите на Бога, а после ще дойдете при мене. Аз не искам никой да ми служи. Като излезете от Бога, тогава ще дойдете при мене. Ако има нещо, което не сте научили, тогава аз ще ви уча. – Какво ще научите от мене? Дребни работи. Като ученици, най-напред ще служите на учителя

си, който ви преподава. След това ще дойдат двама от способните ученици, след тях още двама, докато най-после дойдат и последните двама. Те вървят в пътя и си приказват. И семейството представлява двама ученика. И те се разговарят, учат се. Някъде жената учи мъжа; някъде мъжът учи жената. – Защо е така? – Защото другояче не може да бъде. Ако и двамата разберат какво говори професорът, те и взаимно се разбират. Ако не са го разбрали еднакво, който по-добре го е разбрал, той говори, а другият слуша.

Казва се, че жената трябва да се покорява на мъжа. – Не е въпрос за покоряване. То е друго нещо. – Жената трябва да слуша, в смисъл да се покорява. Послушанието не подразбира покорство. Можеш да бъдеш послушен, ако имаш знания, които прилагаш. В този смисъл послушният е свободен човек. Който не е свободен, не е послушен. Който обича, също е послушен. Не може да обичаш някого и да не го слушаш. Не може да обичаш Бога и да не Го слушаш. Следователно послушанието е закон, който се отнася първо към Бога, а после към хората. Ако Го обичаш, ти знаеш как да постъпваш и с ближния си, и със себе си. Каквото имаш, ти си готов да го споделиш със своя ближен. Пътуваш с един другар. Носиш в торбата си пресен хляб и 10 ябълки. Другарят ти нищо не носи. Сядате да си починете. Ти изваждаш хляба и ябълките и ги делиш наполовина с другаря си. Той ще бъде доволен от тебе. Това е справедливост. Който не е готов да се жертва за другите, не може да разбере Божиите закони. Ако семето, посято в земята, се разпуква на две, колко повече човек трябва да раздели благото, което му е дадено, със своя ближен. Любовта изисква жертви. Жертвата е семето, което се посява. Да жертваш нещо, това не подразбира, че губиш. Ако не сееш, не можеш да жертваш. Щом сееш, след време ще жънеш, т.е. ще придобиваш.

Учете се да обичате Бога и да Го слушате. Когато Той говори, не Му възразявайте. Ако ви каже да направите нещо, не казвайте, че не можете. Бог каза на Йон да отиде в Ниневия, но той се отказа под предлог, че не може да свърши тази работа. Когато Бог ти възлага една работа, приеми я. Можеш, не можеш, ще я направиш. Никога не отказвай на Бога. Каквато работа ти възложи, опитай се да я направиш. Ще видиш, че няма нищо невъзможно. Кажеш ли, че това не можеш да направиш, няма да усетиш как животът ти ще се обезсмисли. Ако ти не изпълниш думата на Бога, друг ще я изпълни, но ти вече си пропуснал нещо. Тази е причината за нещастията на хората. Човек живее и нарежда живота си по свое разбиране, по свой избор. Каквото е мислил в миналото, сега го живее. Каквото днес мисли, в бъдеще ще го живее. Бъдещето ви зависи от вас. Каквато основа си поставите днес, такова бъдеще ще си изработите. Ако поставите Любовта като основа, животът ви коренно ще се измени. Не

мислете, че сегашните ви вярвания могат да оправят миналото и да създадат светло бъдеще. Миналото трябва да изтече.

Казваш: „Толкова години вече работя, нищо ли не съм постигнал?“ – Постигнал си нещо, но още не можеш да забележиш промените, които са станали в твоя живот. Всеки е постигнал нещо, но с това, което печелите, изплащате стари дългове. Щом изплатите старите си дългове, тогава ще разберете какво представлява новото учение – Учението на Любовта. То изключва смъртта. Старото учение включва смъртта, а новото я изключва. Старото учение носи смъртта, а новото Учение носи безсмъртие. „Това е живот вечен, да познаем Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил.“ Познайте Господа в себе си, Който ви е дал живот. Слушайте гласа Му и гласа на онези посредници, които Бог изпраща до вас. Като познавате Бога и Неговите посланици, ще изпълните Неговата воля. В изпълнение на Божията воля е повдигането на цялото човечество. Бъдете готови да служите на Бога, като мъчениците в миналото. И сегашните мъченици трябва да бъдат готови да служат на Бога. От всички хора се иска жертва за Божествената Любов. Да няма нещо невъзможно в света. За Бога всичко е възможно.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 13 март 1938 г., София, Изгрев.

1938_03_13 Дигна ръцете си и ги благослови
неделна беседа

ДИГНА РЪЦЕТЕ СИ И ГИ БЛАГОСЛОВИ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само няколко стиха от Евангелието на Лука. 50 стих (24 глава): „И ги изведе вън до Витания и дигна ръцете си и ги благослови.“

Духът Божи.

Някой път е трудно да се направят нещата ясни. Има едни причини, които не зависят от нас. Казва Писанието, че излязли вън от Витания, благослови ги и си замина. Човек се намира в едно голямо противоречие. Туй, реалното, на което уповаваш, изчезва. Човек не може да обясни защо Слънцето изгрява и защо залязва. Когато изгрее, радваш се и когато залезе, не може да си обясниш защо залязва. Когато изгрява, не питаш, считаш го в реда на нещата. Питаш само когато залязва. Казвам: Има едно малко уподобление. Когато земледелецът изважда житото от хамбара, туря го на своята кола, кара го на нивата. Хвърля на нивата зърната отгоре и ги оставя, и се върне в къщи. Извежда ги из Витания. Значи извежда ги из хамбара, посажда ги на нивата и като ги хвърля, отдалечава се и си заминава. Житото не може да се остави. Защо трябваше да се хвърли в земята и да си замине? Заминава занякъде, житото не знае накъде заминал господарят му.

Казвам: Често ние в живота се намираме в едно положение. Онова, разумното, е свободно. Понеже в дадения случай като не съм свободен, онова, разумното е свободно. И постъпва тъй, както намери за добре. Ние не може да разберем тази постъпка защо става. И досега на земята не може да си представим защо човек се ражда и защо умира. Защо е млад и защо остарява. Не може да знаем защо остарява човек. Най-после не може да си представим защо еднакво всички хора не са богати или защо всички хора не са еднакво силни и здрави. Защо туй голямо противоречие е, което съществува. Та целият наш земен живот се занимава със задачи, които само си ги задаваме и никак не ги разрешаваме. Най-съществените задачи остават неразрешени. Някои малки задачи остават неразрешени, не може да обясниш защо гладуваш. Както и да обясняваш, не може да обясниш. Казваш, не съм гладен, но не се минават 5–6 часа и гладът пак дойде. Постоянно трябва да се занимаваме с него. Не може да се обясни причината, защо човек диша. Ние намираме едно противоречие, но не знаем може ли по друг начин, без да диша или без да се храни. Като умрат

онези, ще влязат в гроба, не се нуждаят. Щом като се откажат да ядат, вече изчезват. Щом като се откаже той да яде, изчезва. Този процес е навсякъде. Има един резултат. Ако човек се откаже да яде, може и без ядене, но ще го последва смъртта. Ако се откаже да диша, пак резултатът е същият, пак смъртта ще дойде. Ако се откаже да мисли, пак смърт го очаква. По три начина човек умира. Физически може да умреш, когато не ядеш. Духовно може да умреш, когато не дишаш. И от Божествения свят ще изчезнеш, когато не мислиш. Казвате: Аз искам да живея в Божествения свят. Мисли. Искаш да живееш в духовния свят. Дишай. Искаш да живееш на земята. Яж. Или казваме, искаш да живееш между хората. Яж. Ако не ядеш, между хората не може да живееш. Искаш между ангелите да бъдеш. Дишай. С въздуха се занимавай. Ако при Бога искаш да идеш, непременно трябва да мислиш. Със светлината трябва да имаш работа. Нас сега ни занимават временните процеси, които стават. Има неща, които са временни, те са важни. Едно упражнение. Онези, които се упражняват, то е по единствената причина да станат по-силни. Онези, които търгуват имат предвид да забогатеят. Онези, които растат, имат предвид да израстнат и да станат по-големи. Някой път казваме: Защо трябва да растем? Във всички същества на земята има един стремеж да растат. И най-малките животни, и те не искат да останат в тази, малката форма. Даже нашата земя и тя расте. Толкоз е голяма и не се задоволява, и тя расте. Всяка година все се увеличава по нещо. Сега учените хора са намерили, че континентите Америка и Европа всеки единадесет години се приближават и се отдалечават. С колко? Този период съвпада с петната на Слънцето. Единадесет години като се скарат и отдалечат, на 12-тата година пак се приближават. Туй постоянно става, като физхармоника, отдалечават се и се приближават. Интересно е как са го намерили. Те са намерили, че с 12 метра се приближават и се отдалечават. Намерили са чрез изчисление. Понякой път вие чувствувате в себе си, че се отдалечавате отнякъде. Казвате: Едно време бяхме приятели, а сега не сме близки, значи отдалечили са се като двата континента на 12 метра. Може да ви се предскаже, че след други 12 години вие пак ще бъдете на същото място. После другият период пак 12 метра ще се отдалечите. Сега отдалечаването и приближаването е нещо разумно. В приближаването и отдалечаването има един вътрешен закон, дава една възможност на човека да може да работи. Някой път учените хора се занимават с много отвлечени работи. Как са ги намерили, чудно! Сегашните астрономи намерили, че около Сатурн имало един спътник, който е приблизително голям като земята. На него материята е толкоз тежка, че един кубически сантиметър материя тежала 50 наши килограма. Макар туй слънце да прилича на нашата земя, но имал 3/4 от тежестта на нашето Слънце. Материята е толкоз тежка. Казвам: Как учените са го намерили? Имат един начин. Учените хора са гениални в своите изследвания. Учените хора са намерили с каква бързина

се движи земята. Изчислили са, че тя се движи с 300 хиляди километра в секунда. Една секунда какво означава? В една секунда светлината извървява триста хиляди (километра) в секунда. Туй, което светлината извършва за 1 секунда, на един човек колко време би трябвало, за да изходи туй пространство? Туй, което умният човек може да направи за 1 ден, на невежия и глупавия се изискват векове. Туй е по отношение на глупавите хора в света. Ние се сърдим на тях, но един глупав човек може да направи нещо глупаво, не му стига ума. Като направи, тези, глупавите хора големи пакости не правят, но малки и микроскопически добрини правят те. Но умните хора, умният човек защо трябва да живее? Един умен човек, ако направи една голяма пакост, тя е опасна. Затова умните хора трябва да бъдат много добри. Те са, които развалят света. Сегашните страдания на земята произтичат от погрешките, които ангелите направиха. Какви са били причините? Ангелите направиха някакви си погрешки, от които ние сега страдаме. Дето вие в дома не можете да живеете, се дължи на тях. Дето страдате всеки ден, това се дължи на тях. Дето се радвате, се дължи на тях. Радостта на онези ангели, които останали да живеят, дето страдате всеки ден се дължи на онези, които са напуснали небето и слязли тук на земята. Та всичките ли страдания се дължат на тях? Туй казват другите учени хора. Защо богатият осиромашава? Може да го питате, той ще ви каже коя е причината. Умният човек осиромашава. Един богат американец, който имал сто милиона на разположение, ял, пил, ходил по света, колекции събирал, експедиции правил и най-после похарчил всичкото огромно богатство, 100 милиона долара и като умрял, погребали го на общински разноски. Пари нямал за погребение. Сега може да ви се вижда чудно. Всеки един човек има огромно богатство, което носи със себе си. И той на земята го разпилява като този американец. Не само хората индивидуално, но и народите имат един стремеж. Всеки народ като се повдигне културно, веднага се заражда една идея да направи нещо. Значи, щом посадите, може да се роди едно противоречие. Щом посадите един бор, един жълъд, този жълъд в хамбара при вас се задоволява с малко, но ако го посадите в земята, след 100 години ще вземе едно голямо пространство, там взел мястото на хиляди такива жълъди. Всичкото място го обсебил. Сега, ако попитате защо стават нещата така, на туй никой не е отговорил. Че стават, стават, защо стават? И така, съвременните дървета, които обичат, се разширяват, тогава как ще се обясни, ако вие посетите тази местност на шопите? Има дъбове, които са окастрени, мязат на колове. Всяка година ги оставят да израстват. И ще ги намерите, че са много правоверни, нямат никакво разширение, по Бога гледат, но не от само себе си, други ги окастрили. Сега, кое е по-хубаво, да расте ли едно дърво? Да расте е по-хубаво.

Казвам: Не е причината в това, че ние искаме да растем. В разумния живот

всякога ти ще избереш условия да няма други близо около тебе. Най-малко между всеки един човек трябва да има разстояние, както между Америка и Европа по 12 метра, тъй да се приближават и да се отдалечават един от друг. Всичките възможности на тия двата континента, на всеки 11 години имат право да дойдат близо, до 12 метра да се преместят и след други 11 години да се преместят, и след други 12 години да се отдалечат.

Единствен в света, който нито се отдалечава, нито се приближава, е Бог. Всички други същества, като започнете от най-възвишените, все ще имат една дистанция най-малко от 12 метра. Неизбежно е. Тогава ако искате вие реалността, то е законът на Любовта. Щом влезете в закона на Любовта, противоречията в света изчезват. Щом излезете из областта на Любовта, всички противоречия идат. То е въпрос на геометрията. Виждаме, два народа може да се карат за една малка граница на земята, някаква част. Америка и Англия имат спор за два острова във Великия Океан. Спорът става за малка част от земя. Не само големите дървета, но и хората, всички ние се борим за някакви 12 метра.

Та казвам: Има едно разумно начало, което извежда хората и им показва пътя. Вие седите и понякой път и мислите какво е вашето предназначение. Ако някой учен човек влезе, вие казвате, че имате въглища и вземате три лева, да кажем, за 1 кило. Вие плащате едновременно дървата и въглищата. Едно кило около 3 лева хубави дъбови въглища. Ако някой човек каже, че тия въглища, ако може така да се превърнат на диамант, ще струват на милиони. Черните въглища може да се превърнат не във въглища, но в диамант, но изисква се разумна сила, която да работи в самия човек. Да кажем, вземете съвременния обществен строй. Или да вземем така, както ние живеем. Намираме, че ние сме нещастни. От какво зависи нещастието? Нещастието на един ученик в училището от какво зависи? От три причини може да зависи. Първо, той може да няма достатъчно храна, той няма облекло и трето, може той да не се учи, но изобщо на учениците най-голямото нещастие (е) тяхната леност. Каква почит той може да има в училището, като не се учи. Може да е много добре облечен. Може да има най-хубавата шапка, най-хубавия балтон, най-хубавите обуща, но не се учи. Питам: Тогава кое е по-разумно? А пък някой ученик, обущата му са скъсани – сега е модерно да се носят скъсани обуща. Едно време, ако носиш скъсани обуща, а пък сега се счита в реда на нещата. На къщата ще направят дупки, прозорци, наричат ги модерни сандали, ще турят една ремъчка. Тук преди години един учител, който се занимавал, мисля, с латински, бил малко особен и си тури сандали на краката, и отива на църква. Гледа, свещениците се разговарят. Питат, ще дойде ли Христос или няма да дойде. Единият казва, ще дойде. – Не, казва, ще дойде, той е дошъл. Аз, казва, съм със сандали и в Неговото време се носеха сандали. Аз

нося сандали, значи дошъл е. Какво трябва да разбираме? Всичките хора очакват Христа. В какво седи Христос?

Единственото нещо, което трябва да дойде в света, то е любовта. Любовта трябва да дойде. Христос днес по същия начин, както едно време в света няма да се разправя. Ако можеше така, вече 2000, години светът трябваше да се оправи. Но след като приеха учението Христово, християнските народи и те воюваха толкоз, колкото всички други народи. И между тях има същата борба, както и между другите народи. И в християнските домове мъже и жени се карат, както в езическите домове. Тия християнски народи не са приложили учението, което Христос носеше. И хората не го приеха. В живота има три неща, които трябва да се възприемат. Ако ние се запознаем само от физическото поле, какъв е светът, ние ще знаем само нещо за яденето. Ако изучаваме въздухообразните тела, ние ще знаем нещо за въздуха. Пък като изучаваме светлината, ние ще знаем нещо само за човешката мисъл. Следователно, животът, за да бъде разбран, трябва да се изучава от 3 гледища. Храната ще ни запознае с живота. Дишането ще ни запознае със силите, които действуват в създаването на света. Мисълта ще ни запознае с онова, разумното начало, което създало всичко. Че ядем, то е да дойдем в съприкосновение с живота. То е необходимо. Казва Христос, Той е живият хляб, който слязъл от небето, за да дойде този живот преизобилно.

Като ги извежда отвън, благославя ги и се отдалечава, и казва: Аз отивам при Онзи, от Когото съм излязъл. Един ден, като приготвя място, ще дойда, ще ви взема и вие ще бъдете там, дето съм аз. Сега понякой път ние не искаме да напущаме земята. Но по една необходимост трябва да я напуснем. Може ли един ученик да не напусне училището? След 4 години ще напусне 4-тото отделение. Иска, не иска, ще напусне. След три години ще напусне прогимназията, а след 5 години ще напусне гимназията, а след 4 години, като постъпи в университета, и него ще напусне и ще влезе в света. Колко години ти трябват? Да кажем, ако си свършил университета на 25 години, ти си на 75 и като учиш 75 години в света и света ще напуснеш, ще излезеш навън. Къде ще идеш? В света има много университети. Мене веднъж ме пита един: „Какъв е смисълът на живота?“ Казвам: Много съм занят сега, последните научни изследвания казват, че в нашата система има 100 милиона слънца. Ще ти взема един билет да посетиш всичките слънца. Като се върнеш, ела при мене, аз ще ти кажа какъв е смисълът на живота. Защото и аз пътувам, не разполагам с време, и аз сега пътувам между тия слънца и изучавам какъв е смисълът на живота. Като ида във всичките тия университети и свърша 12 факултета, тогава ще имам 100 милиона дипломи с по 12 факултета. Ако дойда на земята със 100 милиона дипломи по 12 факултета, какво същество ще бъда

тогава аз? Както виждам, вие имате едва ли не по една диплома. Аз, както ви виждам, всички имате по една диплома. То е вече само слънчевата система по една диплома. Има още 11 дипломи да вземете, за да излезете из слънчевата система. 11 дипломи за 11 факултети. Тях като имате, тогава ще напуснете земята и ще идете в друга система. Тия работи аз ви говоря за развлечение. Някога аз го забавлявам. Аз съм виждал, някой дойде при мене, оплаква ми се, аз се поусмихна, казвам: Защо се грижиш, ти си много късметлия, ти си имал една баба много късметлия, след 4–5 години твоите работи ще се оправят. – „Не думай." – Ще се оправят. Казва: „Господ живот и здраве да даде на тази баба." Случва се. Някой път аз му го казвам, за да го утеша, пък то се случва. Някой път, като забавлявам някой сиромах, той се мъчи, оплаква ми се. За да се отървa от него, мисля какво да му кажа. Казвам: След 5 години ще се оправят работите ти. Той мисли, че няма да го срещна вече. След 5 години го срещна и той казва: „Както ти ми каза, така стана, оправиха се работите. Къща имам, доста пари имам. Каквото каза, така стана." – Ти благодари на Бога. Ами казва: Баба ти. „Баб" значи голям, велик. На друг казвам, но той се обезверил. Казва: „Нямам никого." Аз зная, има един голям помощник. Казвам: Ти имаш, има един, който ти помага. Той казва: „Кой е?" Казвам: Господ. – „Че де е Той?" – Аз сега от Него ида. Срещнах Го. Той ми каза, че за тебе мисли и ще се оправят твоите работи. Сега ще направите едно възражение. Ти искаш да ме забавляваш, че ми говориш за Господа. За какво да ви говоря? Мога да ви говоря за последния театър, който са дали в София, в Париж, в Лондон или може да ви говоря за някой последен концерт. Или може да ви говоря за хляб, за която искате красавица в света. Красавици има. Красавици на германците, красавици на англичаните, български красавици, каквито искате красавици навсякъде. Всичко в света има своето място. Да се радваме, когато има красиви моми в света. Да се радваме, когато учени хора има в света, да се радваме, когато здрави хора, силни хора, на всичко онова, което е хубаво в света да се радваме, понеже от туй гледище всичко в света е на своето място. Всичките изпитания, макар и да не сме свикнали, и те си имат своето предназначение. Вие ако гледате цялата история на човечеството, ще видите, че най-великите хора в света много са страдали. Само погрешката е там, че когато дойдат страданията в света, човек трябва да ги оцени. Ако не оценяваме страданията, то е една загуба. Всяко благо, което се даде на човека и не го използува, то е една вреда. Ние, съвременните хора, страдаме от пренебрежението на ония блага, които Бог ни е дал. Не сме ги използували и вследствие на това ние страдаме. Сегашните страдания на индивида, на семействата, на народа, на човека, се дължат на ония криви схващания, които са имали в миналото и са създали своето начало. Сега тия народи и други народи живеят, но техният живот за в бъдеще ще се прояви. Турците имат една поговорка, която казва: „Пороят минал, калта

останала.“ Минал животът и е изминал, но калта у тебе останала. Тази кал трябва да я чистиш. Ние, съвременните хора, чистим калта на миналото, която останала. Животът е минал, а калта останала. Тази кал никой не може да я чисти. Сам човек е длъжен да очисти. Когато ние проповядваме любов, ние подразбираме онзи велик метод. Той е единствено да любиш. Да любиш, това не е едностранчив въпрос. Този въпрос на любовта е колективен. Ти, доколкото твоята душа се подбужда, в любовта ти вече влизаш с всичко онова, което е разумно. Ако в твоята душа се пробуди разумната любов, ти няма да бъдеш чужденец в света. Ти няма да бъдеш сиромах, няма да бъдеш болен, няма да бъдеш невежа, в тебе всичко наоколо, ще започне по радиото, отвсякъде ще слушаш говора на разумния свят. По какво се отличава? Русите дадоха един много добър пример. Те ходиха да изследват северния полюс и какво направиха? Не се знаеше. По-рано ходиха да изследват полюса, мнозина умряха, погинаха. А тези хора дойдоха до едно разумно отношение на въпроса. От Русия решиха да отидат на северния полюс да изследват, но и те проучиха от дълго време, пренасяха своите изследвания с аероплана, намериха едно място, близо до полюса, на блок. Сложиха там палатките, консерви, туриха известна станция, радио и всеки ден от станцията телеграфираха по три пъти на ден. И им отговаряха. През цялото време, близо 9 месеца седяха там. Че разумно отношение имаше. Видяха, че не може да се седи на северния полюс. Те отидоха на северния полюс и след 9 месеца бяха на 2700 километра далече. Трябваше да дойдат с ледоразбивач да ги вземат, учени хора бяха, да ги доведат в Русия. Вие сте дошли тука на земята, вие трябва да пазите вашето радио. Всеки ден да давате съобщения за изследванията, които правите. Някой казва: „Защо трябва да се моля?“ Ще се молиш по радиото сутрин. Като се молиш, ще кажеш какви изследвания си направил. Молитвата е радио. В духовния свят ще пишат, че днес такива и такива наблюдения. Сутрин се помолиш, вечер се помолиш, даваш своята радиограма. Казвате: „Аз не искам с тия работи да се занимавам.“ С какво ще се занимаваш? С какво трябва да се занимаваш? Казваш: „Човек трябва да живее само за себе си.“ Един ден аз минавам, нося тази лупа със себе си, с която чета и правя научни изследвания, за вас я нося. То е да ме пази от беля. Минавам покрай един мравуняк. Всички мрави се разтичали, всички тичат едновременно, един отива в едно направление, други в друго, носят нещо, борят се, Слънцето ги огряло. Вземам тази лупа, турям този фокус на мравуняка, всички се набраха, тази, ярката точка, която пари, почнаха да я атакуват. Когато дойде лъчът да я ухапе, подскочи. Всички накъдето ходят, казват: Откъде този, че не може да го хапят? Като мърда някъде, току задими техният мравуняк. Те тичат, хапят и най-после аз си оттегля ръката. Те казват: Победихме. Изгонихме го. Аз правя своите научни изследвания и казвам: Не се хапя. На себе си казвам тъй: Не се хапе туй, което носи светлина в себе си. Те всичките

нападаха, туряха знамена и казват: Победихме. Аз не съм имал намерение да воювам, правя своите научни изследвания. Някой път и невидимият свят прави опит с нас, ние като мравите тичаме, ходим. И като замине нещастието, казваме: Победихме. Не че има някакво нещастие. Има Един, Който ви обича в света и разчитайте винаги на Него. Една истина, която може да ви кажа: Във всичко може да се съблазнявате, във всичко може да се обезсърчавате, каквото и да е, но има Един, Който ви обича, за Който никога не трябва да имате ни най-малко съмнение. Като дойдете до туй, свещеното място, да знаете, че има една истина, която е неопровержима и за която всички трябва да имаме едно мнение. Тази идея седи, че туй, реалното не се изменя, нито се променя. То никога не забравя хората. В него ние живеем, съществуваме и се движим. Всичкият наш прогрес засега и за в бъдеще през хилядите милиони векове, които ще дойдат, всичко туй се дължи на Този, Единственият, Който ни обича и Който има всичкото добро разположение и желание ние да успяваме в този свят. Искам сега да се върнете с тази идея. Тази е сегашната телеграма. По радиото днес казват: Кажи на тия хора там, които се обезсърчават, днес това пише във вестниците горе, в духовния свят.

Добрата молитва.
Благославяй душе моя Господа.

24-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 13 март, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_03_16 О, любов неизказана! Музикално упражнение
лекция на Общия окултен клас

О, ЛЮБОВ НЕИЗКАЗАНА! МУЗИКАЛНО УПРАЖНЕНИЕ

Отче наш.

(Учителят си извади цигулката и веднага почва да говори.) Днес ще ви дам едно предметно учение. Какво значи разбиране? Аз говоря за пеенето. Може да се пее по много начини. Вие докато не отидете на Небето да чуете как пеят, никога няма да се научите. Сега аз ще ви изпея само две думи.

„О, Любов неизказана!“ (Учителят изпя тия думи няколко пъти.) Сега това пеене можем да го наречем предметно учение. Това е едно упражнение. Докато не пеете така, вие не можете да се тонирате. Това е едно упражнение. Вие сте като един, който изважда кесията си и гледа колко да даде 5 или 10 стотинки. Или вие желаете да пеете и мислите как ще пеете. Няма какво да мислите как ще пеете. Щом почнеш да мислиш как ще пееш, ние не можем да пеем. Докато мислиш как ще пееш, ти не можеш да пееш.

Да вземем думата „любов“ в българския език. Можеш да пишеш „лубов“, можеш да пишеш „любов“. Кое е правото сега? – Думата „Любов“ е една дума неразбрана. Разбраната храна е тая, която като влезе в стомаха, става част от човека и му дава сила. Тя е разбраната храна. А пък неразбраната храна е тая, която като влезе в стомаха не може да се смели, има запичане и трябва да вземеш рициново масло. В музиката има едно неразбрано пение. Аз не искам сега да ви пея така. Ако аз накарам да изпеете това, което аз изпях, как можете да го изпеете? Можете ли да го изпеете? – Не! – И ако аз река да го изпея втори път, не ще мога да го изпея така. Една плоча винаги може да изпее същото, което е написано на нея. На един разумен човек в когото е написано нещо, никога не може да изпее нещо по един и същ начин. Например някой голям певец пее. Да кажем, че пее първи, втори, трети път и между първото, второто и третото пение, винаги ще има различие, там нещата са механически. Та някой път вие искате да бъдете еднообразни, да постъпвате съвършено морално, че да не правите никакви погрешки. Трябва да заприличате на плочи. Така както аз ви пях, така пеят в елементарното училище, на окултната школа там така пеят. Досега не сте слушали такова пение.

За да се пее така, човек трябва да чувствува идеята, трябва да изразява съдържанието, трябва да даде и външната форма. Ако почнеш да мислиш

какво нещо е любовта и как да я изразиш, тя ще остане неизразена. Сега аз като ви пея и като ви свиря, вие можете да се заблудите и да кажете: „Да можех аз да пея, както вие пеете!“ – Като мене всички можете да пеете. Няма никой, който (да) не може да пее така. Защо не пеете? – Защото не искате! – Ако искате, можете. Може да кажеш: „Аз искам по друг начин“. По който и да е начин, пей! Аз гледам как пяха вчера в хора старите сестри – харесаха ми се. Харесах в тях желанието. Не се срамуват. Цял един хор от стари братя и сестри. И някой казваха: „Те приличат на млади сестри. Пеят тия стари сестри!“ – Аз ви пях сега, за да насърча старите. Младите няма защо да ги насърчавам, а старите трябва да се насърчават, понеже старите са изобщо усвоили един аристократически маниери. Един аристократ не може да ходи, понеже ще изгуби голяма енергия от себе си и казва: „Времето е пари. Да ме гледат хората като ходя, то не става така! Трябва да седя на едно място“. Да седиш на едно място, то е право, но онзи който седи на едно място, трябва много бързо да се движи, така бързо да се движи, че винаги да го виждаш на едно място. Но щом седи на едно и също място, без да се движи, то е едно опасно положение. Сега вие мислите, че сте стари. В какво седи вашата старост? – Вие казвате, че сте изгубили вашата сила. И къде дянахте вашата сила? Тогаз какво бих помислил заради вас? Вие казвате, че сте чада Божии и сте излезли от Бога. Бог е безсмъртен. И Бог никога не отслабва. И как е възможно вие, деца на Бога да сте отслабнали и да сте се обезсилили? – Тогаз другото заключение: Щом сте отслабнали, вие не сте от Бога. И щом не можете да вършите това, което Бог върши, пак не сте от Бога. Щом не можете да пеете, тогаз не сте певец. Щом кажеш: „Не мога да мисля“, тогаз не си човек. Ако кажеш: „Не мога да чувствувам“, тогаз не си животно. Можеш да кажеш: „Не искам и да ходя.“ – Тогаз какво трябва да правиш?

Сега аз не искам да ви кажа един морал: Трябва да бъдете добри. Доброто не е нещо, което можеш да го купиш някъде. Доброто, любовта, всичко това иде от Бога. И за всекиго едного от вас се изисква много малко, за да може да мисли правилно, да чувствува правилно, да постъпва правилно и да пее правилно! – Понеже, щом човек е мислил и чувствувал хубаво у него се заражда желание да изкаже своята мисъл, има приятност да изкаже тия неща чрез говора. Не мислете, че пението е само това, което се пее външно. Но и в говора има една музика! – Говориш някому, но съжаляваш и си казваш: „Защо ли му говоря?“ Трябва да имате качеството на един поет, който като гледа едно малко цветенце, наблюдава го цял ден и пише най-хубавите куплети. И аз се чудя откъде е намерил хубавите тия работи в цветето! – Аз само гледам няколко листа и цветове, а пък той колко неща вижда скрити в цветето. В това просто цвете, той вижда велики работи, а пък вие в хубавия човек не виждате нищо! – Сега някой път не искам да си опетня езика! – Какви ли не епитети не си туряте! – Аз чувам тук на

Изгрева много епитети!

Сега вие ще кажете: „Да мога да свиря, тогаз ще мога да пея!“ Можеш да свириш и да пееш едновременно. Но можеш да пееш и без да свириш. Сега аз взех цигулката, за да ме защитава от вас. В какво отношение? (Учителят пее: „О, Любов неизказана!“ Учителят пее така с неестествен глас, дебел глас.) При такова пеене, с дебел глас, човек иска да покаже психологически, че в тая любов има голяма дълбочина, неизмерима е по дълбочина. А пък когато се пее с тънък глас, човек иска да покаже, че любовта е много висока. Не е лошо. Човек пее дотам, додето е достигнал. (Учителят пее тия думи с много тънък, неестествен глас.) Не е лошо, но с тая любов никъде няма да го приемат. По този начин, човек само цъфти, без да завързва. А пък има едно естествено положение. Когато пееш, трябва да предадеш своето пение на другите, че и те да почнат с тебе да пеят. А щом пееш и другите, които те слушат не пеят с тебе заедно, пението не е правилно. А пък и ти щом пееш и щом не се вслушваш, пеенето не е правилно. Най-първо трябва да се слуша човек. Законът е верен и в друго отношение. Щом живееш добре, тогаз и хората ще искат да живеят добре. На всинца ви пеенето трябва да бъде мярката. Например, ти си неразположен духом, разгневен си. Попей и тогаз иди да говориш.

Няма друг морал в света. Този морал, в който ние живеем, тия форми, които съществуват във вас, това е старият морал, до който ние сме дошли. Главата ни ще побелее, ще се набръчка лицето ни, ще почнем да не виждаме, ще се прегърбим, ще ни заболи коремът, краката, ръцете, очите ни ще отслабнат, и ние мислим, че за Бога живеем. Какъв е този живот за Бога, кажете ми? – Ако ние в Божествения живот не можем да станем като ангели, ние сме на крив път. Ако в Божественият живот не можем да станем като светии, ние сме на крив път! – Светиите, това са най-веселите хора в света! – Светията е такъв, че всичко наоколо в неговия свят е градини с плодни дървета и цветя. Той не е облечен с оцапани дрехи, не е пожълтял! Не! – Той носи най-хубавите дрехи, у него няма нищо излишно. И когато говори, тъй е музикален неговият глас. Като го чуеш веднъж, ще искаш пак да го чуеш! – И хиляди години да минат, с приятност ще си спомняш това! – И в гласа му и в движенията му, всичко в него има смисъл! – И като те срещне, той ще се радва, че те е видял. И като те срещне, той ще мисли, че е видял някой друг светия на среща си! А пък ние като срещнем един светия, мислим че той е обикновен човек, като нас. А пък светията като срещне някой друг, той мисли, че и той е светия като него и ще му отдаде всичкото уважение и почитание. Вие имате особено понятие за Бога, тъй са ви го предали. Това е понятие на грешните хора. Това понятие е излязло от самите нас. Един баща, когато син му греши, той си носи тоягата и му казва: „Тъй казва Господ – който греши да го бият“. И

синът мисли, че Господ е казал това. А пък Господ е казал на бащата: „Покажи на сина си как трябва да живее“. Да кажем, че имаш един син и го учиш на пение. Той пее и ти пей с него, докато той обърне внимание, понеже твоето пение като е по-хубаво, е винаги по-силно от лошото. И той като те слуша ще се поправи и един ден ще почне да взема вярно тоновете, както ти ги вземаш! А пък ти сега му казваш: „Криво пееш. Така не се пее!“ Ще намериш един учител да го учи.

(Учителят пее думите „О, Любов неизказана!“) Я, ми изпейте вие, за да видим как вие схващате любовта! Като те срещне един човек как ще изкаже любовта? – Кой е най-естественият път на любовта?

Често казвате: „Учителят говори точно това, което аз мисля“. Вие се заблуждавате. Вие сте мислили, както Учителят е мислил по-рано. И вие възприемате неговата мисъл. И като чуете неговата мисъл, вие казвате: „Аз така мисля“. Вие сте приели неговата мисъл. И казвате: „Как аз мислех, той така говори“. И ако вие сега пеете, той е пял хиляди години преди вас.

Всичките Учители в своите бележки са били много изправни. Ето какво аз разбирам под изправност. Когато един ученик направи нещо без погрешка, турят му шест. Когато направи една погрешка, турят му 5 бележка, при две погрешки – 4. При три погрешки – 3. При четири погрешки – 2. При 5 погрешки – единица. А пък когато направи 6 погрешки – турят му нула. Тогаз по обратния път: Направиш 5 погрешки. Избавиш се от нулата. Като направиш 6 погрешки, турят ти нулата като венец на главата. Венчават те. Ти си венчан за нулата. Направиш 5 погрешки, турят ти тоягата на гърба. Направят те войник с щик. Дето ходиш, с щика! Направиш 4 погрешки, турят те на трапеза, 2-те е трапеза. Направиш 3 погрешки, направят те земледелец да сееш семена. Направиш две погрешки, дадат ти сърп да жънеш. Направиш една погрешка, дадат ти перото. Щом не направиш нито една, дадат ти първата книга да напишеш първото упражнение и ти ще пишеш: „О, Любов неизказана!“

Какво разбрахте сега от казаното? – Вие всички ме разбрахте, но я повторете сега, какво разбрахте! – Сега аз се помъчих да ви покажа какво аз разбирам, а пък вие сега ми кажете какво сте разбрали?

Направете сега лицето си да представлява доброта. Вземете една поза всички на добрата, да се види какво нещо е доброто. Каква е позата на доброто? – Ще ви е срам сега. Или вземете позата на един богат човек сега. Нямате ясна представа за доброто. Каква е позата на доброто?

За да покажеш какво е „до“, трябва да пееш. „До“ е един основен тон,

който има 16 трептения в секундата. И всяко едно трептение си има своята цена. При сегашните условия човешкото ухо може да долови минимум 16 трептения в секундата. А най-високите тонове имат 40 000 трептения в секундата. Това е най-високият тон, който ухото може да схване. Ухото го схваща, но ако речем да го изпеем, не можем. Гласът ни не може да го вземе.

Вземете бас – тонът да е нисък, но да е музикален. Сега вземете свободно „до". Вземете го без камертон. (Всички пеят „до".) Подобрете сега този тон. (Всички пеят „до"; след това всички пеят звуковете „а", „е", „и", „о" при което всяка следваща гласна има по-висок тон.) Когато си натоварен, ти можеш да вземеш „а" много хармонично; „и" е движение, посока. Когато вземеш „и" правилно, значи посоката по която вървиш е правилна. При „е", ти се разширяваш като река. Значи, ако вземеш „е" правилно, то разширението ти е правилно. Ако вземеш „о", това са условията, при които живееш. „О" е крайният предел. Ти по-далеч от „о", от този кръг не можеш да отидеш. „О" е основният тон, който можеш да вземеш, дето не си ангажиран с нищо. Ти си свободен. Когато говорим за музиката, ти в нея трябва да знаеш как да се товариш и как да се разтовариш. Най-първо ще очертаеш. Искаш да свършиш една работа вземи „о" (Учителят пее „о" с разни тонове – ниски и високи. Учителят нагласява цигулката и с песен казва: „Разгласена е цигулката". Учителят пее „о" с ниски и високи тонове и свири и всички пеят с него заедно. Учителят пее и свири „и" и всички пеят с него заедно. Учителят пее „О, Любов неизказана!" Това се повтори няколко пъти.) Като пее човек, освобождава се. Това са елементарни работи. Вие като влезете в една окултна школа, най-простите ученици там така ще пеят. А пък вие възрастните още така не можете да пеете. Защо не можеш да пееш? – Че как ще пееш? – 30–40 градуса студ има вътре. Вцепеняване има вътре. Например, ти мислиш най-първо, че си нещастен, сиромах, че никой не те обича, че нямаш къща, че нямаш това-онова. Как ще пееш тогава? – Ти за да пееш, трябва да вярваш в Бога, че Той е създал всичко. Аз бих желал да ви се отворят очите, за да чуете как пеят ангелите. Като се роди Христос дойде цял хор от ангели и изпяха една песен. Не сте ли чули как пеят ангелите? – Който веднъж ги е чул, няма да забрави това. Питам сега: Това, което аз ви изпях, колко време ще го помните? – Ще кажете: „Това не е за нас". (В това прераждане това няма да бъде, но в следующето.) Това е най-простото пение, което аз пея. Мога да пея още повече. Това е началото на пението. Ако аз искам да бъда певец, мога да развия колкото искам високи тонове. Но аз не искам да правя пакост на хората. Аз мога да изпея една песен така, че да ви обезсърча всички. А пък аз ви пея така, че да ви накарам да вярвате, че и вие можете да пеете. Защото и в пението има неща, непоносими за човешката нервна система. Ако слушате някой певец, ви е приятно, а пък като слушаш някого

другиго, искаш да бягаш, понеже казваш: „То е дарба!“ Дарбите са достояние на всинца ви. Когато един певец пее добре, то Бог иска да ви каже: „Така трябва да пеете всички!“ Слушате един цигулар да свири. Бог иска да ви каже: „Така можете да свирите всички“. Та всички добри хора като срещате от Невидимият свят искат да ви кажат: „Такива трябва да бъдете“. Всички велики хора са носители на Божественото в света. В дадения случай, ако вие бяхте ясновидци, щяхте да видите, че даден музикант не е сам, но има около него цяло едно общество от музиканти, които пеят и свирят. То е една задружна работа!

Та вие не искайте да бъдете музиканти сами. Но съединете се с целия музикален свят и станете едно с тях. Не да се изгубите, но влезте в небесния хор. Вас ви е страх, че като станете даровити, ще ви задигнат от земята на небето. Бъдете уверени, че дълго време няма да ви вземат. Ще чакат да се научите, и после ще ви вземат. Ако се запишете за небесния хор, няма да ви вземат горе, понеже ще ви оставят да се упражнявате тук 40–50 години, та като се научите да пеете, да бъдете готови за небето.

Аз ви давам само един малък метод, като употребих за пение думите: „О, Любов неизказана!“ Но можете да вземете и други някои думи вместо думите „О, Любов неизказана“! Например можете да вземете тия думи: „О, Светла Душа, от която аз съм родена“, или „О, Светла Душа, от която аз съм роден“. Вземете си едно изречение и си направете една ваша песен! Да кажем, че сте направили една погрешка, и не знаете как да я поправите. Вземете една ваша погрешка и я изпейте. Как ще я изпейте. Я ми кажете една дума, която ви мъчи. На Изгрева има една дума, която мъчи хората. Коя е тази дума, която мъчи? – „Не живеем добре!“ Ще ги изпея сега тия думи! (Учителят пее „Не живеем добре, не живеем, не живеем, не живеем, не живеем“.) Какво означава „не“? – Като казваш: „Не живеем добре“, това е подбудителна причина да живееш добре. Не че не живееш добре, но понеже пред тебе има един идеал и добрият ви живот, който сте живяли, пред по-доброто се показва като не добър. С думите „Не живеем добре“, аз подразбирам, че живеем добре. „Не живеем добре“ това значи, че живеем добре, но като достигна един идеал, към който съм се стремял, пред мене седи друг по-висок идеал и към този следующ идеал се стремя. Та не се спирайте на отрицателните работи. Достигнеш по-високият идеал и ще кажеш пак: „Живеем добре“. Но понеже видиш още по-висок идеал, пак ще кажеш „Не живеем добре“. После пак ще пеете „живеем добре“ и т.н. И всички се подобрявате по този начин.

Тия клечки на цигулката са от най-хубавите, но имат една слабост, че се разслабват, развъртват . И човек има най-хубавите клечки, но се развъртват.

Та като станете сутринта малко се понагласете.

Я сега изпейте една песен. Да изпеем: „Аз мога да кажа“. (Всички изпяхме тази песен.) Какво можем да кажем сега? Хубаво я изпяхте. Значи разбрали сте ме. Тъй както го изпяхте, значи има прогрес. Избавихте се от двойката. Разбрали сте. Всички трябва да бъдете добри ученици. Аз вземам думата „добър“ в този смисъл: Всички трябва да бъдете добри ученици, да ходите добре. Всички трябва да бъдете справедливи ученици, да работите добре. Всички трябва да бъдете любещи ученици, да мислите добре.

Три неща! – Да вземете верно тона. „До“-то е доброто. Да сте справедливи – да вземете вярно тона „ми“. И да любите добре, да мислите добре – да вземете добре тона „сол“. „До“, „ми“, „сол“! – Та винаги свързвайте тона „до“ с доброто. Основният тон на доброто е „до“. Основният тон на правдата е „ми“ и основният тон на Любовта, при сегашния живот е „сол“. В Любовта има цъфтене при „сол“, животът става красив, има благоухание. „Ми“ ти дава условията, благоприятните условия, богатството – „ре“, това са материалите от които ще се образува цветът. „Фа“ доставя материалите, от които ще се съгради цветът.

Имаме три основни цвята: червен, жълт и син. И в музика(та) имаме три основни цвята и четири производни цвята.

Та казвам: Основният тон е доброто. Да си припомниш, че имаш по пет пръста на краката си – петте добродетели. Та като тръгнеш на работа, ще мислиш, че отиваш да свършиш една работа не за себе си, но за Бога! Може да е нищожна работа, може да купиш нещо за някого или друга някоя услуга можеш да направиш, но ще знаеш, че е за Бога. Една малка работа извършена за Бога е велика работа, а пък една голяма работа, извършена за себе си, е нищожна работа, един мехур, който ще се пукне. И най-малката работа за Бога след 10 години ще те направи най-силен, най-мощен в света. И най-малката работа за Бога е работа, която спасява. На ден като направиш едно добро за Бога, то е доста. И като се върнеш вечерта, ще усетиш една радост, че денят е имал смисъл. Ще кажеш на Господа: „Най-малкото добро за тебе го направих“. И Бог ще си дигне ръката и ще те благослови и ще каже: „Много добре си направил“. Ще чуете Неговото благословение за най-малкото добро.

Този е сега пътят на новия живот. Като мислим по този начин, ще имаме радост. А пък другото: „Да бъдем морални“, „да имаме любов“, „да живеем добре“, това като думи са обикновени работи.

Сутринта като станеш, направи най-малкото добро: може да си слуга, учител, жена, мъж, дете, нищо не значи. Те са външните форми. Каквато и форма да имаш, тя не те спъва. Детето, което направи най-малкото добро, седи по-високо отколкото един цар, който не е направил нищо. А пък, ако царят направи едно добро, то е още по-велико. Вие, ако като малки деца не можете да направите едно добро, и като царе не можете да го направите. Ако го направите като малки деца, ще го направите и като мъж, и като жена, и като девица, и като момък, във всяко отношение ще го направите.

Та от вас искат от невидимият свят най-малкото добро, това което никой не вижда – добро, което само Господ вижда. Това да ви бъде сега новият морал. Като станете сутринта, да кажете: „Днес искам да направя най-малкото добро заради Господа!" И през целия ден между другите ти работи това добро да го носиш като скъпоценен камък. Казано е: „Ще им се даде по едно бяло камъче". И имаме (ли) това камъче отдолу под езика си, то всички думи придобиват качеството на това хубавото камъче. А пък това камъче, това е камъче на Любовта. Аз го наричам така. Първото камъче на Любовта е на доброто, второто камъче е на Правдата, а пък третото камъче е на самата Любов! – Сега мисля, че ме разбрахте. Това е най-малкото, което мога да ви дам отгоре и то ще ви донесе всичкото благословение в бъдеще. И ако го следвате, Божието благословение ще ви следва навсякъде, и Господ ще бъде навсякъде с вас. И Неговата десница ще бъде простряна над вас. И няма да се боите. „И хиляда ще паднат от страната ви и десет хиляди от другата ви страна, и при тебе няма да се приближи." Най-малкото добро! Най-малкото право ще дадете на всеки човек. Като срещнеш един човек отдай му най-малкото добро, като го срещнеш, отдай му най-малката любов, която няма къде да я турите! И като се върнеш, кажи: „Това направих Господи, заради Тебе!" И от тия малките работи, от малкото добро, от малката Любов и от малката правда, Господ е доволен. Той е доволен от тия скъпоценни камъни.

(Учителят чете темите: „Полза от добрата храна")

Аз сега похвалявам старите сестри, че пеят. Досега пееха младите, а пък сега запяха и старите. Като почнат да пеят и мъртвите, още по-добре. Като почнат да пеят и болните, още по-добре. Да оставим мъртвите. Всички трябва да пеят и здрави и болни – и добри и лоши. Казано е: „Пейте и възпявайте в душата си Господа!" – Да пеeме, понеже светът е създаден за да славим Бога, да мислим за Бога, да носим Неговата справедливост. Да обичаме Бога навсякъде, във всичките му малки работи. Това да ви бъде занятието. И да благодарим от сутрин до вечер за всичко, което ни дава

Господ.

Да пеем!

И когато ни попитат за какво мислим, да кажем: „Мислим за три неща“. Сега някои бягат в монастирите. В монастирите доброто го няма. И в църквите го няма доброто, и в училищата го няма. Доброто е вътре във вас, във вашата душа. Справедливостта е във вашия ум, а пък Любовта е във вашия Дух. Най-малкото добро, което вашата душа може да прояви, най-малката справедливост, която вашият ум може да прояви и най-малката любов, която вашият дух може да прояви!

Всяка сутрин служете на Душата си, на ума си и на Духа си, за да ви благослови Господ.

Добрата молитва.

6 ч. 10 м.

Гимнастически упражнения

XVII година.
24 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 16 март 1938 г., сряда 5 ч. с.
Небето облачно. Времето тихо и меко.
София – Изгрев

1938_03_18 Излизане, работа, молитва
лекция на Младежкия окултен клас

ИЗЛИЗАНЕ, РАБОТА, МОЛИТВА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Може да четете. /Чете се темата: „Отношение на твърдите и течните тела“./

Ако бих ви запитал: От какво зависи твърдостта? Кое обуславя твърдостта на едно тяло? – /Сцеплението между частиците/. От какво зависи туй сцепление? Например, казвате, че едно дете се държи за майка си. Че се държи, държи се, но държането е един процес. Кое кара детето да се държи за майка си? Някъде наляга нещо отвън. Всичките твърди тела имат голямо налягане. Ако вземем факта, че един квадратен сантиметър тежи, колкото наши 50 килограма на нашата земя. Винаги физически трябва да проверите. Целият физически свят е един резултат. Например, някои неща, които са сцеплени, на какво се дължи сцеплението? Например, когато човек се уплаши, се вцепени, не се мърда. Или когато се уплаши, вцепенил се. Колкото сцеплението е по-голямо, каква е връзката вътре? Тогава, ако ви запитам, на какво се дължи, че едни тела са твърди, но са крехки, други са твърди и са пластични? Досега стъклото минаваше за твърдо и крехко, сега го направиха и меко. Изгуби се тази крехкост на стъклото.

Да кажем, вие имате едно чувство, което е крехко. На какво се дължи? Тогава ще ви попитам: Може ли човек да бъде учител по рисуване без да знае да рисува? Или може ли да бъде учител по музика, без да знае да пее? Някой път някой казва: „Няма нищо, този човек може да бъде много умен, стига да е добър“. Ако вземете в едно училище, ако учениците са много добри, пък не разбират предмета, тогава какво отношение има тяхната добрина? Въпросът не е турен правилно. Глупавият човек не може да бъде добър. В него може да има привидна доброта, но добротата е нещо разумно. Добротата извън разумността не може да се прояви и не съществува. Или умът, и той извън доброто, и той не може да се прояви. Сега често се казва, че човек, който има слаба воля, той има малко желязо в кръвта. Слабата воля се отдава на малкото желязо. Когато мисълта е слаба, отдават, че малко фосфор има в мозъка. Когато паметта в човека се губи, малко светлина има. Ако лицето има жълт цвят показва едно разстройство на черния дроб. Сега, от какво се разстройва черния дроб? – От неядене или от много ядене?

За втория път пишете върху „Функциите на черния дроб“ – малко

физиология.

Допуснете, че едновременно живеете в трите свята: във физическия свят, живеете в духовния свят и в умствения свят. Но представете си, че във вас физическия свят има главно влияние, а другите, двата свята, стават спомагателни на физическия свят. Забелязва се, че ако физическия свят вземе надмощие, увеличава се стомахът, храносмилателната система. Ако духовния свят вземе надмощие гърдите се увеличават, сърцето, кръвоносната система. Ако умствения свят вземе надмощие, увеличава се главата. Значи, духовния свят строи дробовете. Тогава, ако физическия свят е развит, той заповядва в мозъка, аншлус има. Щом гласуват за стомаха голям бюджет се отваря. Каквото иска стомахът, ще се задоволяват всичките нужди. Сега например, ние минаваме през един свят, когото срещнеш, казва: „Хляб!“ Сега всички аншлус имат вече. Гладен, казва, не се живее. То физическия свят е свят, дето се вземат ровките материали за обработване. Сега всички държави се нуждаят от ровки материали, от сурови материали. В духовния свят се обработват, в умствения свят се пласират. Той е пазарът. В умствения свят има широк пазар за продажба на всички работи. Например, в умствения свят, един певец чрез ушите той продава въздуха. Той след като разлюлявал въздуха на сцената казва: „Ще платиш 100-тина лева дето си слушал, или 50 лева“. Нали сте слушали час, час и половина и сте плащали 50 лева за въздуха, дето иде до ушите ви? От този въздух, който дошъл по някакъв начин, вие изваждате някакво съдържание. Чрез ухото въздухът дошъл до тъпанчето, вие казвате: „Усетих много приятно“. Та казвам: В нас има едно неразбиране, в което ние се намираме, в едно голямо противоречие. И вследствие на това, имаме големи нещастия. Когато въздухът опира ухото, зад въздуха има нещо друго, което допира по-рано. Когато някой певец пее, казват: „Той е солист“. Аз считам гласа за един автомобил, той ще дойде. Гласът е един автомобил. Защото без автомобил той не може да дойде. Никой певец без автомобил не пътува. В умствения свят пеш не се ходи. Един певец, той един сантиметър не може да мръдне без автомобил. Той ще се качи на своя автомобил. Само като се качи на сцената, излиза из автомобила. И тогава запява на своя автомобил, с каквото е дошъл той. Вие казвате: „Защо е така?“ Питам: Ако дойде един цигулар на сцената без цигулка колко пари струва? Значи, цигулар без цигулка не може да дойде. За да се прояви и нему трябва автомобил. Какво струва един човек, ако се родеше без език? Какво струва един оратор без език?

Казвам: Има много работи, които трябва да се проучават. Вие понякой път казвате: „Какво има да се учи? Бог направил човека по образ и подобие свое“. Но „по подобие“, какво означава? Какво означава „по образ и подобие“? – Думите „образ и подобие“ трябва да се преведат. Какво

съдържа думата „образ“? Образът съдържа условията, при които човек може да се развива, а подобието то са зреещите плодове. Външно, наподобява човека, прилича.

Сега защо ни е твърдостта в света? Не можеше ли светът да се създаде без твърдата материя? Казва някой човек, че твърдата материя създава формите, а течната материя създава съдържанието. Тогава въздухообразната материя какво създава? Съществува духовен свят. Истинският духовен свят е тъй твърд, че е неделим. Най-твърдият свят е духовният свят, частиците са толкова дребни, безкрайно дребни. Твърдите тела на физическия свят са много големи, безкрайно големи са те. Една частица на физическото поле, сравнена с една твърда частица в този духовен свят, то е да сравните един атом със земята. Казваме: „Твърдата воля“. Значи твърдостта подразбира какво? Ние подразбираме това, което не е. Под твърдите тела разбираме онези устои, с които се строи света. Тези, течните тела, то е пластичността вече. Пластичността е пак едно качество на материята за подвижване от едно място на друго. Тогава се проповядва теорията, че една твърда частица има свойства в себе си и качества да се превърне в жидка без да изгуби своята твърдост и да стане въздухообразна без да изгуби своята жидкост. Как ще го разберете? Нали казвате някой път: „Той е мек човек“. Но сравнете един човек, който е мек и един, който е твърд, по какво се отличават? И единият е твърд, и другият е твърд, и единият има кости и другият има; единият има мускули и другият има, а при това казвате, че единият е твърд, а другият е мек. На какво се дължи тази твърдост? Та в един добър човек твърдата материя е /дребна/, в добрия – малка е, много дребна е. А във физическия човек е едра. Те са сега твърдения, то не е обосновано. Какъв опит бихте направили сега да се докаже това? Как ще се докаже?

Например, ако вземете цветните лъчи. Ако вземете една живо същество и прекарате през него червените лъчи, огрявате го само с червените лъчи, да видите каква промяна ще стане. Пък, ако прекарате портокалените лъчи, жълтите лъчи, зелените, синиte, ясносините, виолетовите лъчи, веднага ще забележите, има различни направления. Ако прекарате червените лъчи, той ще стане активен. Ако прекарате портокалените лъчи, той ще се индивидуализира. В червените лъчи той ще стане активен, ще иска да завземе по-голямо пространство. В портокалените ще се индивидуализира малко, ще каже: „Това е мое“. Ако прекарате зелените лъчи, ще се зароди желание той да си похапне повече. Ако прекарате жълтия цвят, той ще се отрази в мозъка, той действува върху нервната система. Ако прекарате ясносиния цвят в известна част на мозъка, вие ще създадете веднага религиозно чувство. Понякой път, природата когато иска да събуди религиозното чувство, туря тъмнина отвън, а светлина отвътре. Отвън

направи света толкова тъмен, че го направи непоносим, къса всичките съобщения с външния свят, затвори го като в затвор. Той става тогава набожен, религиозен. Като го пусне от затвора, той си е пак светски. Та набожните хора, които са в света, са, които са в затвора. В затвора и в света, еднакво разположение имат. Те са хора религиозни. Под думите „светски човек“ трябва да разбирате, човек, който дава цена на външността на живота. Под думите „духовен живот“ разбираме вътрешната страна на живота. Светският живот и духовният живот това са две страни на живота. Тогава къде ще турим Божественото в човека? Божественото еднакво се намира и в света, и в духовното. Материалния живот е външен живот, духовния живот е вътрешен живот. Божествения живот е и външен, и вътрешен. Що е Божественият живот? – И външен и вътрешен. Що е духовният живот? – Вътрешен живот. Що е физическият живот? – Външният живот на човека. Тогава казват: „Светският живот е външен живот“. Не е лош светският живот. Не е лошото в яденето. И малко като яде човек е лошо, и много като яде е пак лошо. Сега имате закон в музиката. Фиг. 1.24

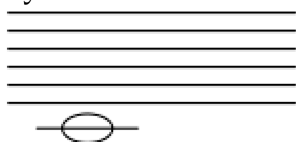

/Фиг. 1.24/ – Какво означава, каква нота е? Според сегашните правила, на спомагателната линия се пише „до“. „До“-то може да бъде цяла нота, половин нота, четвъртина. То е по отношение на времето, колко трае. Между една цяла нота и една четвъртинка, ако нотата е една и съща, има ли различие? – Няма. Само по отношение на времето цялата нота четири пъти по-дълго трае. Та казвам: В музиката е много просто.Но в музиката няма достатъчно букви да се изразят гласовете. Ти като пееш, на колко малко места може да се покаже, че човек е скърбен. Как бихте изпели вие, че човек е скърбен, или как бихте изпели, че някой има неразположение на духа? Защото неразположението на духа е едно болезнено състояние, а пък музиката не се занимава с паталогични състояния. Скръбта е едно патологично състояние на човека. Недоволството е друго патологично състояние. Страхът и той е патологично състояние. Безверието е патологично състояние. Безнадежието е патологично състояние. Отчаянието е патологично състояние. Музикалният свят е над тях. Ако прекараш една музикална вълна в този свят, той веднага ще се измени. На един безверник щом му пееш, той става вярващ. Казваш: „Е, то как?“ Представете си, че ти го виждаш и казваш: „И той като мене, какво струва, пет пари не давам“, като го погледнеш отвън. Но като го видиш на сцената, като вземе да пее, обърнеш се, значи веднага се създава вяра, че може да пее. Най-първо мисля, че не знае да пее. Като го чуя казвам: „Ето музика!“ Обърне ми ума. Казвам: „Пее човекът“. Ставам вярващ. За половин час ме

обърна. Може десет деня да му говорите, казва: „Не вярвам в тия работи“. Щом му пееш, казва: „Вярвам в музиката“. Много скоро повярва. Затуй понякой път казваме: „Болестта е едно живо същество, като дойде тя пет пари не дава“. Казваш: „Какво искаш?“ – Никаква цена не давам. Но щом ѝ пееш, тя те напуща. Тя е безверница. Казва: „На тебе нищо не давам“. Като се убеди, че може да пееш, напуща те. Сега вие казвате: „Много пъти съм пял, но не ме напуща болестта“. – Песента ви не е дошла до ухото на болестта. До ухото трябва да дойде. Сега аз ви питам: Кое ви дало повод да се обезверите? Защо сте се обезверили? Коя е причината? Вие толкоз млади хора, сте се обезверили толкоз рано. Аз например не намирам, че вашата вяра е както трябва да бъде. Вие сте се обезверили. Аз употребявам тази дума в малко по-друг смисъл. Вие като вярвате, сами не знаете, дали вярвате или не. Сега да определя, защо човек не вярва. Значи, когато няма никаква опасност, човек вярва. Въоръжил се заякът, носил два кобура. Който дойде, показва кобурите. Той на всички зайци се хвалил, казва: „Тия кобури виждате ли ги?“ Като бил в полето нищо не се докосва до него, хвалил се. Щом дошъл в гората, бутнал го един храст, оставил кобурите, избягал. Казват му другите зайци: „Защо бягаш?“ Аз сега няма да ви кажа, какво отговорил заякът, защо бяга. Защото страхът у него е по-силен отколкото неговия разсъдък. Страхът всякога произтича от онзи факт, че щом сме поставени в съприкосновение с някое същество, като не сме уверени в неговите истински отношения към нас, всякога в нас има една неувереност. Туй, в което ние не сме уверени, ние се страхуваме.

Сега, аз бих ви попитал, ако имате вяра, каква трябва да бъде:твърда, течна или въздухообразна? Сега, ако се сравнят твърдите и течните тела, кои са по-тежки? Ако вземем живака е течен, но е тежък. Ако вземем водата и тя е течна. Какво е относителното тегло на желязото и живака, желязото ли е по-тежко или живакът? – Живакът. Понякой път за да се обяснят някои свойства на материята, може да си послужим с известни примери. Представете си, че имате един приятел, който ви поканил на гости да идете и хванал ви за ръката, може да е приятел или приятелка. Хванал ви за ръката и не ви пуща ръката, но ви кани да идете на гости. Вие казвате, че трябва да учите, че нямате свободно време, но той не ви пуща. Казва: „Не, ще дойдеш!“ Сега онзи, който така ви държи ръката е по-силен, не ви пуща. На какво почива туй постоянство, че ви държи ръката? Или да ви дам друго едно определение. Вземете един апаш, който бръква в джоба ви, пълна е кесията със златни монети, той хване тази кесия и не я пуща, държи я. Ако той бръкне в джоба, хване кесията и усети, че е празна, хвърля я. Значи, зависи от силата на вашите чувства, онова, което имате, онова което знаете повече, за него се държите вие по-силно. Едно убеждение или едно знание, на което вие разчитате, вие се държите с по-голяма сила. Туй, което малко го цените, привързаността ви към него е по-

малка. Онези, по-тежките тела, живакът е по-тежък, значи живакът има много желания. Той е пълен с желания. Тогава в древността много пъти, когато човек изгубил своите желания, той ставал индиферентен, давали са му много дребни, микроскопически дози живак. Живак са му давали, понеже чувствата са му били много слаби. Но както и да вземете живака, той влиза и излиза, както влязъл. На работа не може да го турите.

Та сега, в окултната наука, за да си помогнете, какво трябва да направите? Вие си изгубвате вярата. На какво се дължи изгубването на вярата? Да вземем, не, вие какво мислите? Първо възможно е, че малко светлина има този човек. На второ място, възможно е желязото да се е намалило у него. Изгубил си вярата, понеже златото се намалило у него. Изгубил си вярата, понеже среброто се намалило у него. Изгубил си вярата, защото храната се намалила, плодовете се намалили. Има много причини в човека, които обуславят изгубването на вярата. Тогава, понякой път окултните ученици казват: „Каквото си мисля съществува". Мислиш, че нямаш пари. Казва: „Ти се лъжеш, пари имаш, ти мислиш, че нямаш пари". Вие казвате: „Как аз не зная ли, че нищо нямам в джоба си!" Представете си, че около вас имаше някой фокусник, майстор фокусник. Ти седиш, бъркаш в джоба си, нямаш нищо. Този фокусник бръкне в джоба ти и ти след него, като бръкнеш, намериш по един наполеон в джобовете си. Току изведнъж се изменя състоянието. Изваждаш ги. Онзи фокусник като бръкне, тури още две. Ти бръкнеш, намериш още две златни монети. Изваждаш ги. Онзи тури още две. Питам сега: Ако така се случи, как ще си го обясните? Казва: „Едно чудо". Този фокусник няколко чудеса прави. Но, ако влезе една мисъл, реална мисъл във вашия ум, тя е една мисъл, може да узрее. Ако вие посадите една ябълчна семка, след две години като седи в земята, ще имате ябълки, ще се изпълни вашето желание. Но, ако вложите една идея в ума си, беден студент сте, ако вложите в ума си едно житено зърно от злато, туй злато след една година ще даде плод. След една година вие ще имате тази сума, която сте определили. В дадения случай вие сте нямали сто лева. Трябват ви сто лева. Ако тази идея в необходимостта на златото остане във вашия ум, след една година вие на този ден ще имате сто лева. Разправяше ми един гимназист една своя опитност, която му се случила в Пловдив. Пътувал през града, три дена не е ял, гладувал три дни, пет пари нямал в джоба, не познава никого, пък не иска да проси. Минава покрай една турска гостилница, гледа 15 тенджери наредени, като замирисали, не му се живее. Въздъхва и казва: „Господ на мене ли даде три дена да гладувам? Половин лев ми трябва". Защото в това време 10 стотинки стигаха за едно ядене. – „Половин лев да нямам", си казва. Вървя и нещо ми казва: „Погледни към земята, вземи и иди да ядеш, не пъшкай!" Гледа на земята половин лев.

Та закон има в природата: Туй, от което имаш нужда, не излишните неща, но ония необходимите неща в живота, за днешния ден каквото трябва, всичко туй е промислено. Ако някои неща има, които не са промислени, те не са ни необходими. В далечното бъдеще ние искаме да се осигурим за 120 години. В природата за един ден те осигуряват. Гладен си, за този момент ти си осигурен, в следния в тебе пак трябва да се роди желание. Защото всеки момент трябва да бъде свързан с някоя идея. Вие сега казвате: „Тия нужди!“ Ако вие сега нямате тия нужди, всички тия нужди, които се явяват във вашия живот, това са връзки. Ако нямахте тия нужди, знаете ли какъв щеше да бъде вашият живот? Страхът, например не е даден човек да се плаши. Четеш в духовния свят: „Тук има опасни работи, не бутай!“ Страхът казва: „Бъди внимателен, понеже е опасно!“ Страхът казва, да бъдеш внимателен, че като буташ нещо, да знаеш как да буташ, да не направиш някакво сътресение, да не стане някакъв взрив. Сега, ние разбираме страха като нещо външно, от което се плашим. Никаква полза няма тогаз. И в човека страхът образува елементите на неговото благоразумие. Човек не може да бъде благоразумен, ако няма страх. Един от елементите на благоразумието е страхът.

Добре, сега ако се даде едно изложение „до-ми-сол“ от чисто музикално гледище, какво означава? „До-ми сол.“ – Ако си в затвора, гледай да излезеш навън – това е „до“. След като излезеш от затвора, намери си някоя работа да работиш – „ре“ е това. След като работиш, наяж се хубаво, пък не мисли. – „До-ми-сол“. Сега преведете. Ако си в затвора, излез навън, намери си някоя работа и се наяж хубаво! Преведете сега, втори превод. Затвора, на какво да го уподобим? Влез в училището, излез из затвора, влез в училището и учи добре, за да получиш хубава бележка, да се наядеш добре. То е превод. Преводът е точно обратен. Първо казвам: Излез из затвора, работа си намери и се наяж добре. Второто положение, вътрешната страна на живота, влез в училището, учи добре, за да получиш хубава бележка, да се наядеш добре. Защото бележката и тя е обед. Аз виждам защо плачат учениците. Не е ял човекът. Щом го видя да плаче, не е ял. Децата, като не им се даде храна, плачат. Трети превод – отвън и отвътре. Аз искам от вас да се поуча. Аз ви направих два превода, сега вие направете третия превод. Туй са го казали. Пуснете вашите затворници из затвора, пратете вашите деца в училище! Половината ви казвам, едната трета остава. Да извадиш затворника от затвора и да го пратиш в училище, това е Божествен закон. Но сега туй не е оригинален превод. Аз ще ви кажа: Пратете го в църква да се моли. Извадете го от затвора, пратете го в училище да се учи и най-после го заведете в църква да се моли. То са три различни състояния. Ако, значи, на затворника станало тежко в затвора, пратете го в училище; ако в училище му стане тежко, заведете го в църква. Ако там му стане тежко, къде трябва да го заведете? Има още един превод.

Та вие всички минавате тия състояния. Някой път вие мязате на затворници, някой път на ученици, някой път на богомолци. Ти си в затвора и не знаеш, защо си затворник. В училището си и не знаеш, защо си ученик. Богомолец си и не знаеш, защо си богомолец. Та в дадения случай, психологически трябва да се лекува човек. В затвора мъчни работи имате, които трябва да ги разрешите. Излезте из затвора! Нищо повече. намерете си работа! Ти се самозаблуждаваш. Ама представете си, че вие сте осиромашели, отчаяли сте се, отивате при реката, искате да се удавите. Защо? Защото нямате пари. Ти се самозаблуждаваш. Ти седиш при реката, представи си, че си богат, разполагаш с пари. Аз може да ви спася. Искаш да се хвърлиш в реката, казвам ти: Имаш наследство от един милион лева от баща си. Ще имате ли желание да се хвърлите във водата, като се научите, че имате един милион наследство? Веднага ще станете вярващ. Само като ви покажа книжката написана за наследството, вие се отказвате да се хвърлите във водата.

Та казам: Ако човек има една вяра и тя не може да му послужи във всичките условия да се справи с мъчнотиите. Онази вяра е силна, която може да се справи. С колкото повече мъчнотии може да се справи, толкова вярата е по-силна. Вярата понякой път се уякчава с мъчнотиите. Идат мъчнотии, като разрешиш мъчнотиите с вяра, вярата се усилва. Пък вие очаквате някой друг да ви разреши мъчнотиите. Има ученици, аз гледам, като им дадат домашна работа, търси по-големия си брат, който разбира, да му реши. Той е в 8-ми клас изведнъж решава. По този начин голяма пакост прави брат му. Той не се опитва сам да ги реши, но друг му ги решава. Днес брат му, утре брат му, погледнеш, не разбира. Някои учат сами, но някои разчитат на брата си. Хубаво е да имаш един такъв брат.

Кое е сега същественото? Кое остана съществено? Каква идея остана съществена? Я да видим, какво остана на морските вълни написано? Всичко онова, което написахме на морския бряг, вълните го заличиха. Защо? Защото покрай морето каквото се пише, се заличава. Напишеш нещо, минат морските вълни, заличат го. Работите трябва да се пишат далеч от морските вълни, да не се заличават.

Ще пишете върху „Функциите на черния дроб“. Представете си, че имате една нишка толкова тънка, но яка, че не може да се скъса. Ако речеш да дърпаш, ще се вглъби в мускулите, ще пресече мускула. Ако имате такъв конец стегнат около ръката, какво трябва да правите? Тънка нишка, но ограничава ръката ви. Какво бихте направили, как ще се освободите? Ако конецът е толкова здрав, копринен, трябва да имате едно ножче, да разрежете конеца. Често вие имате такива конци, с които се връзвате. Често вие се връзвате с някой конец. Казваш: „Аз съм неспособен човек“.

То е един конец, с който ти се връзваш. Аз често уподобявам хората на тези базуняци. Знаете ли думата „базуняк“, какво значи? Думата „базуняк“ означава ония бръмбари, на които горните криле са яки, те покриват други тънки крила. Често, децата хващат един такъв бръмбар, връзват го с един конец за крака, той хвръква донякъде, пада на земята. Та казвам: Та и ние понякой път се връзваме с една мисъл като този бръмбар. Свързваме се с тази мисъл. Скъсай тия връзки, никога не връзвай своите мисли, остави мисълта си свободна! Когато мислиш за нещо, не мисли, че е невъзможно. Всичко е възможно при дадени условия. Възможността е нещо разумно. Аз цялата земя на гърба си не мога да я дигна, но една малка част от тази земя мога да дигна на гърба си. Казвам: Както дигам тази частица, така мога да дигна и цялата земя. То е въпрос на време. Тази земя, като се движи, на кой гръб седи? Вземете сегашните аероплани; качил се този човек, на кое разчита? Като се движи това колело, от бързината на колелото зависи. Нито аеропланът може да седи във въздуха, нито човекът. Като се качи човек на аероплана, като се завърти колелото с голяма бързина във въздуха и двамата се държат. Човекът, който мисли, със здравата мисъл той се държи в пространството. Който престава да мисли, пада долу. Докато здраво мислите, вие сте в аероплана. Докато вие мислите здраво и за аероплана е добре, и за авиатора е добре. Затуй човек не трябва никога да изгубва връзката си със своята мисъл. Трябва да знаете, в Божествения свят всичко е възможно. Трябва да се знаят законите, при които тази мисъл е възможна. Няма нищо невъзможно!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
24 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 18. III. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_03_20 В името на Бога!
неделна беседа

В ИМЕТО НА БОГА!

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само 33 стих от 6-тата глава от Евангелието на Йоана: „Защото Божият хляб е този, който слязва от небето и дава живот на света.“

Духът Божи.

Засяга се един от важните въпроси: Хлябът, който слиза от небето и дава живот на света. Означава един непрекъснат процес. Имаме едно основно схващане за хляба. Всичкият спор днес е за хляба в света. Този въпрос е неразрешен. Когато той се разреши, Царството Божие ще дойде на земята. Дотогава, докато хората умират, Царството Божие не е на земята. Царството Божие изключва смъртта. Царството Божие изключва сиромашията, Царството Божие изключва болестите. Царството Божие изключва всички отрицателни неща, от които съвременните хора страдат. Сега, когато се прави сравнение, винаги трябва да се абстрахирате. Когато ви се говори, не сравнявайте с онова, което вие знаете, за което вашето съзнание е пробудено. Вие някой път, вие, с вашето обикновено съзнание, вие мерите какво знаете. Например в човека има едно друго чувство, тъй наречено интуиция. По видимому не знаеш, но знаеш след 10 години какво ще ти се случи и излиза вярно. Пък някой път си много учен човек, може да си свършил няколко факултета, може да мислиш, тъй да кроиш, иначе да кроиш и в края на краищата загазваш. Мислиш, как си попаднал с всичката своя ученост, с всичкия свой ум, как си попаднал в тази мрежа. Някой път ние казваме: Да бъде човек учен, за да си уреди работите. Ти на земята ще си наредиш работите, както крадецът. По-умен човек от крадеца няма. Той е учен човек, ще обиколи къщата на някой богаташ, ще изследва, ще измери прозорците, вратите, как се влиза, ще опита бравите, ще се запознае с вратите, ще се запознае отвсякъде, изследва човекът с всичките научни данни. Изследва с една лампичка и като прекара лампата, отвори се касата. Учен човек, наука е това.

Та казвам: Ако ние разглеждаме от чисто човешко гледище и казваме, че някои неща са прави, а други не, има една правда, която е човешка. Ние трябва да се съобразим с нея. Има една правда, която е Божествена. Ако поддържаме правдата, тя има острия от две страни. Тогава ние се намираме в положението. Щом попаднем в ръцете на правдата, тогава ние попадаме в ръцете както котката и лисицата, които били хитри,

попаднали в едно такова дело. Котката намерила доста хубаво сирене и отишла при лисицата да го разделят по братски. Лисицата казва, теглилки трябва да намерим. Аз имам един приятел, лъвът, той да раздели това сирене. Носят сиренето, отиват при лъва. Той турил сиренето на везните, начупил го на две парчета и го турил на двете блюда. На страната, на която натежавало, той взимал парчето и отхапвал. После от другата страна отхапвал, понеже било по-тежко. И така сиренето започнало да се намалява. Тогава лисицата казала: „Стига толкоз." – „Не, не, аз обичам точно да е." Та всичката наша правда в света свършва в края на краищата с онова, което ние искаме. Ние го изгубваме. Съвсем не искам да ви говоря. Ние изгубваме младостта, без да знаем. Всеки ден има нещо, което ни мами. Всеки ден виждаме, че се подхлъзваме. Не се качваш нагоре. Младостта е качване нагоре, а старостта е отиване надолу. Започваме да търсим. Тъй не трябва да се ходи. Щом започнеш да мислиш, че върхът е за тебе, ти си млад. Казваш: „На върха едно време като млад ходих. Сега съм стар, възрастен съм." Но ти не разсъждаваш правилно. Щом не можеш да ходиш на планинския връх, ти си взел обратния наклон. Когато започваш да се боиш от мъчнотиите в живота, ти не си от младите хора. Когато се плашиш от сиромашията, ти не си от младите хора. Когато се плашиш от злото, ти не си от младите хора. Защото младият човек не знае какво е зло. Захване се, бори се със злото. Старият, обаче, той турил позицията, отдалечил се, с далекобойни стреля. В него има голяма стратегия. Вземете, често в съвременния културен живот има една лъжлива идея, че човек може да се поправи. То е верно, че може да се поправи, но кой може да го поправи? Който го е създал. Бог, Който го е създал, може да го поправи. Но човек, който не е създал човека, не може да го поправи. Следствие на това, другата идея често препоръчват. Често на младите момци и на младите моми често препоръчват: Ти се ожени за него, че ще го превъзпиташ. После проповядват, казват: Ти се ожени, че ще подигнеш душата ѝ. Но как? Въпросът седи така. Може да я подигнеш ето как: Аз ако бях, бих ви препоръчал тъй. Един момък, ако се влюби в една мома, ако той е богат, да ѝ приготви една богата прикя на тази мома. Да ѝ намери един хубав момък и да се ожени за нея, но той да не се жени за нея. Сега, дали вие сте съгласни или не, то е мое частно мнение. Аз бих препоръчал това, понеже няма да се карат. Той минава за благодетел и я осигурява, и тя ще има хубава мисъл. Ако се ожени заради нея, няма да се минат два месеца и тя ще му тури една опашка отзад. После, след една година ще му тури и два рога на главата, а след десет години няма да има грях, който да не му тури. Сега, това са възможности. Аз разглеждам нещата от възможностите. Когато сближаванията между хората са неестествени, какви възможности може да произлязат? Днешната наука е доста успяла. Когато се женят двамата, може да ви кажа могат ли да живеят или не. Да допуснем, че и двамата са крайно честолюбиви,

щестлавни, те не са един за друг. Пък и двамата са гневливи, главата им е широка при ушите. Единият е като барут и другият е като барут. И религиозен да е, честолюбив като стане религиозен, пак е честолюбив, даже тогава има опастност да стане по-горд. Той има щестлавие и той си мисли, че е някое божество, голямо мнение има за себе си, на всичките хора гледа отвисоко. Та казвам: Вие имате ли мнение за тия, горделивите хора? Те привидно са много скромни, имат едно християнско смирение. Ти, за да познаеш този човек, дай му пари, дай му власт, за да го видиш какъв е. Като го познаеш, ти си го намерил. Когато той е сиромах, макар и да седи със скръстени ръце, ти му дай условия. Ако аз на вас ви дам едно змийско яйце, на един гълъб, на една гургулица, всичките са много кротки, но излюпете ги и вие тогава ще видите всяко яйце какъв характер има.

Та казвам: Храната, която слиза отгоре, дава живот. Онзи живот, който слиза от небето, има за цел да преобрази сегашните хора. Човек по никой начин не може да се преобрази, ако той не измени храната си. Дотогава, докато храниш вълка с месо, той ще си остане вълк. Дотогава, докато змията храниш с птички, гургулици, тя ще остане змия. Каквото учение вие може да проповядвате, но храната определя характера. Виж човек с какво се храни, за да видиш какъв е характера му. Аз веднъж минавах на улица „Леге“. То беше отдавна. Там имаше една месарница, до един часовник. Минава една млада жена, около 28–29 години, много угледна, красива. Веждите тънки, лицето хубаво, обърна ми внимание, наблюдавам. Тя влиза в месарницата и се обърна към мене, той ѝ отрязва от тия салами. Като отвори очите си като котка, като видя месото, измени се лицето ѝ, изчезна красотата, която имаше, като че виждаш един звяр. Отряза ѝ едно парче около половин килограм от салама, отвори чантата, тури го и изведнъж се измени лицето ѝ, тури маската и излезе навън. Казвам: Само като помириса месото, се прояви нещо друго в нея и като излезе навън, пак си беше както преди.

В живота всякога, когато ние влизаме в саламницата си показваме характера. Тази дама, като влезе при саламите, се показа какъв характер има, тя е от рода на месоядните. Казвам: Тя винаги ще разреши всичките въпроси със зъбите си. Ако е женена и се скара с мъжа си, тя току изведнъж ще захапе. Мене са ми казвали: „Тебе хапала ли те е жена?“ – Че казвам, как? – „Ха, да те пази Господ. За врата хапе.“ Аз говоря сега не за вас. Това са състояния в нас. Някой път ние не харесваме тия състояния, които се проявяват. Няма някой човек, който да харесва някоя черта, която да има. Няма човек даже в сегашните културни хора, като каже обидна дума, казва: „Не трябваше да го казвам. Какво добих най-после?“ Значи, съществува едно съзнание вътре. Като че извън нашия свят съществува един друг свят, който носи такава наркотическа материя, която нацъркват

и като нацъркат, ти се заразиш. Ние се заразяваме от известни болести, които са неестествени. След като оздравеем, ще приемем едно присаждане, второ, трето и очакваме, че някак си животът ще се измени. В Америка, в града Бостон, на един богат американец дъщеря му се влюбила в един млад, красив момък. Бащата, който желаел доброто на дъщеря си, изпраща портрета на момъка и на своята дъщеря на един американски френолог и казва: „Моля, господин френолог, физиогномически дайте си мнението, дъщеря ми може ли да живее с този млад момък.“ След три деня, той представя едно писмо и казва: „Господине, по никой начин дъщеря ви да не се жени, защото ако се ожени, след две години той ще я убие.“ Отде знае този човек, сега ще кажете? – „Моят съвет е, по никой начин.“ Той разваля работата. Той се оженва за друга и след две години наистина убива другата жена, за която се оженил. В светските хора ясновидство няма, но психология има. Както един инженер може да изчисли въглищата докъде ще стигнат и доколко време параходът може да върви с тях, те знаят, колко хиляди километра може да пътуват с един тон въглища. Знаят тия хора. После онзи психиатър, италианец, Ламброзо, който изучавал престъпните типове, той описва какви са тяхните признаци и деди, и прадеди, от хиляди поколения се носят. Той е ходил в Русия, при Толстоя да го види. И като ходил като италианец търси престъпни черти у Толстоя. Толстой през всичкото време бил на скара. Онзи само го наблюдава да види има ли нещо ненормално. Казвам: Тия ненормалности може да се премахнат. Всичките анормалности се пораждат при дадени условия. Невъзможно е да се добие една анормалност, при една нормална майка и нормален баща анормални деца не може да се родят. Затова сега в Германия са взети мерки за пречистване на расата. Ония, които са болни, имат известни психически недъзи, не трябва да се женят. Защо ще се ражда хилаво поколение с престъпни склонности? Имаме цяла статистика. Ред поколения, 10, 15, 20, всичките са престъпници. Защо ще се даде ход на тия, престъпните, да се раждат?

Казвам: За да се скъсят, трябва съответна храна. Даже някои психиатри са дошли до това наблюдение, че престъпниците може лесно да се оправят, да се поправи характера им, да им се дава жито да ядат, неварено жито по 100 грама, да го сдъвкват. Три, четири години като се хранят, ще станат вегетарианци. Ние казваме сега, да не ги измъчваме, те ще измъчват другите. Кое е по-хубаво сега, да оставим един престъпник да измъчва хората или ние да го измъчваме, да го поправим? Ако мъчението служи за подигането на човека, на място е. Ако мъчението не служи за подигането, туй мъчение не е на място.

Та казвам: За да може да се поправи в света, на човека му трябва храна. Храната е, която може да поправи. Христос казва: „Аз съм живият хляб,

слязъл от небето, който ме яде ще има живот." И с такава храна който се храни, този човек ще напусне всичките стари привички и ще се отучи. Тогава не е само тази храна. Вие разбирате само месната храна. Вие може да вземете известни ваши чувства, които са много плътни, известни ваши чувствувания, които, ако се храните с тях, ще се развали характерът ви. Има известни мисли и те може да развалят характера. И умът трябва да се храни с мисли. И сърцето трябва да се храни с желания. С каквото човек се храни, такъв става.

Та най-първо, при сегашното самовъзпитание, ние трябва да търсим винаги да дружим с хора, които са родени добри. Аз говоря, добър човек е този, който е роден добър. Онзи, който не е роден добър, той е като една машина, направена не на свят. Ти от нея нищо не може да направиш. Един швейцарски часовник, който е направен от добър материал, може да изкараш нещо от него, а който е направен от прост материал, никога няма да ти покаже точното време. Някой път обикновените часовници бързат като кон, а някой път спират като халашета. Ние казваме, в религията, в миналото, че човек трябва да се моли на Бога. Но за да се моли човек на Бога, той трябва да има туй разположение, което Бог има. Законът в света е такъв, че ти не може да говориш на когото и да е, ако не го обичаш или казано на сегашен език: Ти не може да имаш отношение към някой човек, ако нямаш интерес. Нуждаеш се от дрехи, ще намериш някой дрехар. Нуждаеш се от обуща, ще намериш някой обущар. Нуждаеш се от шапка, ще намериш един шапкар. Само ако обичаш един човек, с него може да говориш на един разбран език. Ако обичате пеенето, върху пеенето може да говорите. Ако обичате изкуството, върху изкуството може да говорите. Ако обичате музиката, върху музиката може да говорите. Върху всеки един предмет вие можете да говорите заради него. Всеки един от вас трябва да си създаде една задача. Вие сега мислите, че като умрете, като идете в оня свят, ще станете като ангел. Възможно е. Че един ден ще станете ангел, но с този ум, който сега имате, да станете ангел е невъзможно. За да станете ангел, вие най-първо трябва да бъдете един справедлив човек. Вие трябва да бъдете един любещ, после да станете един светия, тогава ще станете ученик и оттам насетне ще отивате при ангелите. Ангелите отдавна са минали туй учение, което ние имаме. Еволюцията, в която са минали, те са научили много работи. На един ангел историята му е много по-важна, отколкото историята на цялото човечество. Едно сравнение е това. След време и ние като минем по този път, и нашата история ще бъде такава. Ние едва започваме. Ние сме в десетото стъпало. Ние сме в последното творение на битието. Онези са първото творение на Бога. Има дълго време, за да живеем. Дълга опитност трябва. Вие казвате, че много знаете. Че каква опитност имате? Например, до де се постига вашето знание? На Месечината не сте били на разходка, на Слънцето не сте били, на Венера,

на Юпитер, на Сатурн не сте били. Някои даже от вас в Америка не сте ходили, в Германия, в Англия, в Африка не сте ходили. Някои от вас в Йерусалим, дори в България не сте ходили. В какво седи вашето знание, кажете ми сега? После, колко езици знаете? Аз, ако бях на вашето място, щях да зная на английски как се казва „Добър ден“, на френски, на германски, на италиански, на гръцки как се казва „Добър (ден)“, после на китайски, на индуски. Срещнеш човека, да му кажеш: „Добър ден.“ Светът е една възможност за учение. В невидимия свят като влезе някой, казва на Божествен език. Но като се влезе в другия свят, трябва да се учим. Някой казва, че са учили езика на любовта. Аз бих желал от вас, който знае на небесния език думата „любов“ как се казва, да ни каже и крайно ще му бъда благодарен. Който научил думата „Господ“ на небесен език, не на български и на английски. Казвате: На всичките езици, но на небесен език, този е по-стар език. Мойсей, който знаеше няколко думи от този език, от първоначалния език, той научи само няколко думи. И като каза, дигна тоягата нагоре. Като дойде до Червеното море, каза тази дума и веднага се раздвои морето. Имаме друг един Илия, като дойде до реката Йордан, няколко думи знаел, извади кожуха си, седна на него и отиде на другата страна. Елисей, който взе кожуха на Илия, удари реката и той мина на другата страна. Вие, ако вземете едно Христово изречение и се спрете при някоя българска река и кажете: „В името на Христа“, реката ще се раздвои ли? Аз бих желал да направите опита и като направите опита, да ми кажете. Някой път, като ме питат: „Ти правоверен ли си?“, казвам: Не съм правил опит при реките. Ти, казват, какво мислиш за Бога? – Не съм правил опит да съживя хората. Да имам понятие за Бога, трябва да мога да съживя хората, да възкресявам тия хора. Ами че сиромашията, това е една река от мътна вода. Ще дигнеш кожуха на Илия и ще кажеш: „В името на Господа!“ и ще се спре всичката сиромашия. Пък вие като дойде сиромашията, оплаквате се, казвате: „Завлече ни тази сиромашия, измори ни“ и се оплаквате на светските хора. Колкото религиозните хора се оплаквате от сиромашията, светските хора не се оплакват от сиромашията.

Аз често съм привеждал и пак ще приведа един пример. При един богат банкерин, в Ню Йорк, който минавал за голям скъперник, ходили високопоставени, почтени дами при него да им даде стотина, двеста долара. Веднъж отива при него една красива американка и в името на Исуса Христа да подигне един фонд, като влиза, усмихва се, поглежда го в очите и той като я погледнал в очите, трепнало му нещо и казва: „Какво обичате, какво заповядвате?“ – „Виждам, че сте много добър, може ли да ми услужите заради Христа?“ – „Как не, може, може. На ваше разположение съм.“ Отваря касата и дава. Казва: „Пак заповядайте, аз съм на ваше разположение.“ Казвам: Тази мома имаше Илиевия кожух, имаше и Мойсеевата тояга, дигна, отпуши се туй, стегнатото сърце, отвори

го. Сега вие ще кажете, тя му завъртяла ума. Аз бих желал и вие така да можете да завъртате ума. Аз бих ви дал правото, който и да е богат човек по същия начин да му завъртите (ума) за делото на Христа да даде пари. Аз бих желал да завъртите ума на кой да е пияница, да не пие. Аз бих желал да завъртите ума на кой да е крадец, да не краде. Аз бих желал да завъртите ума на кой да е убиец, да не убива. Аз бих желал да завъртите ума на всички държавници, да завъртите ума и да се оправят работите. Ние се спираме и проповедниците, и верующите казват: „Когато дойде Христос, Той ще уреди всичко." Вярно е, когато дойде Христос. Но Христос, това е символ на великата Любов, която сега действува в света и всеки един от вас е уд на Христа. Той трябва да употреби тази любов. И когато дойде да се прояви правдата в човека, той трябва да покаже своята правда, той трябва да покаже изкуството, той трябва да покаже, да си тури ръката на пианото, на цигулката и когато дойде да свири пианистът или цигуларят, какъвто и да е инструмент, неговите очи в дадения случай трябва да знаят как гледат и всичкото ни богатство седи в лъчите на Слънцето. Ако вие можете да акумулирате слънчевата светлина! – Има такива лъчи, които минават и заминават, ние ги спираме и ако бихте ги спряли, сиромашията и болестите отдавна щяха да изчезнат. Гледаш Слънцето и казваш, трепна сърцето. Всеки ден непрекъснато богатство иде. При туй всичкото богатство, баща ви, който е милионер, вие ходите да просите. Аз уподобявам сегашните хора на онази циганка, която била много красива и се оженила за един царски син, направил я царица, но по стар навик обичала да проси и не ѝ бил сладък царския хляб и турила брашно на няколко купчини из стаята, че ходила да проси от всяка купчина и ще тури в дисагите и от това брашно ще направи хляб, да ѝ е сладък. Вие правите всеки ден като тази циганка, ходите да просите. Казвате: „Изпросих си днес." Няма нужда да просите. Трябва да дойдем в света, не до онова положение да просиш, но онзи, при когото отиваш, той да е предвидил твоите нужди. Ти преди да си попросил, той да ти покаже. Пък, ако трябва аз да ида да го убеждавам и той едва да даде нещо, това е един стар навик. Остане ли аз да убеждавам брата си, че ми е брат, че любов трябва да имаме, туй братство не струва. Брат ми трябва да съзнава, че ми е брат. Вчера дойде един брат, не зная, може да е тука, носи доста хубава скулптура, направен един шоп на едно магаре, доста хубаво е направен шопът и магарето е направено. Български шоп, направен с луличка на магарето, седнал и върви. Казва: „Искам да купите това магаре." Една млада сестра се намеси, казва: „Тук не може да се продава шоп на магаре, в нас може да се рисува." Той се обиди. Аз сега искам малко да разгледам тази работа. Казвам: Имам високо понятие за твоето изкуство. Аз считам, че този шоп и туй магаре са родени, те са като деца. Сега да ги продаваш за нищо и никакво не става. Казвам: Колко искаш? – Той казва: „Колкото обичаш." – Колкото аз обичам, добре. Аз отивам

отгоре и колкото аз обичам, вземам 40 лева, слизам долу и турих една книга да му подаря. Гледам най-първо дали ще вземе парите или не. Той казва: „Господине, аз най-малко 100 лева ги продавам.“ Рекох: Ще извините, елате в събота, ще намерим още 60 лева, този шоп струва. Казвам: Магарето е по-умно от шопа. Физиогномически аз за магарето давам 100 лева, умно магаре е. Като го погледнах, казвам: Шопът не си го направил доста угледен. Няма израз, няма психология, магарето е замислено, лицето му, като седи магарето, казва: „Виж как се качил на гърба ми.“ Сега аз трябваше да ви го донеса. Втори път може да ви го донеса, ще го харесате ли или не.

Та казвам: Онова, което ние изработим, ще покажем изкуството си. Виждам изкуството на този човек, схванал отлично чертите на магарето. Едно хубаво магаре. Шопът, който се качил, хванал една отлична черта на шопа. Рекох, този шоп в София ли отива или се връща? Ако отива в града, има една психология. Ако от града отива на село, има друга психология. Той седи, гледа ме и казва, че може да мислиш както искаш. Аз отивам по-далече: Искам да зная шопът по-далече ли отива. Както виждам, дисагите не са празни. Има сирене, мене ми се струва, че той носи сиренето в града. Той, както е турил своята мисъл, тъй както е предадена, аз го виждам това. Магарето е замислено. Магарето ми се харесва, много хубаво е замислено. Аз седя и размишлявам. Ако този човек е способен изведнъж да схване психологията на едно магаре, да му даде една хубава линия, да схване един човек, защо да не е в състояние да измени своето естество? Даже аз да река да го правя, ще ми вземе доста време. И той казваше, че доста дълго време му е взело. Аз не зная дали за 10, 20 деня ще го направя, не се ангажирам. 10 дена, по 30 лева като туря на деня, те са триста лева. Законът, който изваждам сега: Единственото същество, което може да изправи живота си, той е самият човек. Аз често правя следния опит. Дойде някой, има известни хора, които може да те предизвикат. Хора има, които дразнят, те са нагласени. Те представят един вид едно подпушване, може да те подпушат. Трябва да разбираш психологията, може да те предизвикат. Освен че му даваш това, което иска, но ще изгубиш и мира си. Да кажем, един просяк, аз зная, тук имаше двама такива набожни. Отиват при един наш приятел. Жената не иска да ги приеме, започват да я кълнат, туй да ти стане, онуй да ти стане. Даде им два, три пъти повече. За да се освободи от тях, три пъти дава повече. Питам: Какво се постига? Всичките религиозни хора употребяват този лош навик. Туй да ти стане, онуй да ти стане. И тия хора минават за набожни. Не петни езика си. Не вземай името на Господа напразно и не викай Бога. Значи искаш Бог да съди хората. Бог не съди никого. Казва Христос: „Отец ми никого не съди.“ Никога не предизвикай Този, Който създал света, Който създал всичко живо, не Го предизвиквай да съди. Вие вършите голямо безумие. Може на друго място да се отнесете,

но съдба в света никога не предизвиквайте да бъде Господ. Не предизвиквайте Бог да слиза от търпението и нека всички бъдем търпеливи, както Бог е търпелив. Сега не можем да бъдем като Него. Сега някои от вас имате тия погрешки. Хем набожни хора сте. Неприятно е на Господа децата му, които вървят по Неговия път, неприятно е на Господа да слуша оплаквания от тях. Той като гледа, вижда, че не са виновати, но, когато сме виновати, да изправим погрешките си, да не употребяваме лъжата, да загладим погрешките. Носиш една погрешка, съзнай я, изправи я. Колкото и да е малка погрешката, малките погрешки изправяйте. Не изправяйте големите си погрешки. Аз имам няколко наблюдения: Един господин седи с цигарата си в харманa, във Варненско, върхът, пада една искра, запали се сламата и оттам снопите, всичко изгоря. Някой път цъкнеш кибритената клечка, падне искра. В самото начало с пръста може да натиснеш и да изгасиш, но ако оставиш да се минат няколко часа, нищо не е в състояние да угаси пожара. Малката погрешка в началото само с едно натискане може да я изправиш. Не оставяйте една погрешка за дълго време в себе си, защото с поправянето на една погрешка добиваш сила в даден момент. Щом изправиш една погрешка, тази сила остава в твой запас. Сегашните хора са много нервни. Какво показва? То е едно разстройство на известни анормални желания. Да кажем, някой иска да бъде много богат, за 100 години да се осигури. Хубаво. Как ще се осигуриш за 100 години? При сегашните условия как ще се осигури един млад момък? Отваря се една война. В Англия да стане, в Германия, във Франция, пратят те на бойното поле, мислиш ли, че може да останеш жив? Или често кръвта не е така чиста, попадне една микроба и може за 24 часа да изчезнеш от земята. По-добре е с нашия живот да почистим кръвта. Чистата кръв, като влезе бацилът да умира в нея. Защото чистата кръв, като влезе бацилът, от глад умира. В нечистата кръв бацилите живеят и се размножават и със своята нечистота уморяват човека. Сега някои от вас, когато се идвали тука, казват: „Дали няма някакво шмекерство, да ни заблуждава?“ Сегашният живот, както ние живеем, то е едно заблуждение. Най-първо аз разглеждам живота от три становища. Тъй, както ние живеем, ние сме хора, които пращат в затвора. Осъдени сме на 10–20–50 години, а някои са осъдени на 120 години. И 120 години да лежиш в затвора и като излежиш. Първото нещо, в затвора не може да бъдеш свободен. Ти ще учиш, всичко насила ще стане. Теб ще те заставят да учиш и трябва да учиш. Професор има в затвора, ако не, ще бъде голямо страдание. Да кажем, че си осъден за 5 години затвор. След като излезеш из затвора, къде трябва да идеш, ако не искаш в затвора да идеш? Иди в училището да учиш. Училището е свободен затвор, ти доброволно се ограничаваш. Като излезеш от туй училище, къде трябва да идеш? Един човек, който е в затвора, може да иде в училището. Един, който е бил в училището, може да се моли в църквата. Човек, който не е

бил в затвора и който не е бил в училището, не може да се моли. Това са три живота. Онзи живот в църквата е най-свободен. Ти като идеш в църквата, трябва да бъдеш свободен напълно. Няма да има кой да те учи да се молиш. Трябва да разбираш Божествения език, да говориш на Господа на Неговия език. Ще кажеш: „Това свърших, онова свърших.“ Или не знаеш работата как да свършиш. Казваш, моля, дай ми наставление, ще идеш да работиш. Туй наричам молитва. Аз не наричам молитва: Господи, че жена ми не живее добре, еди-кой си умрял, туй не е молитва. Ти или си в затвора или си в училището вътре. В училището, ако не се учиш, аз наричам в училището доброто учение. От затвора ти отиваш в училището. Като учиш, от туй зависи какво уважение ще имаш от учителя. Ако се учиш добре, ще имаш неговото уважение. Ако не се учиш, ще минеш за един от ленивите ученици. Казвам: Ние не сме дошли до положението да се молим. Ние правим опити за молитва. Не отричам, че не се молим, но казвам: Един ден молитвата ще бъде най-хубавият разговор, който ние ще имаме в Божествения свят. Когато влезете в този Божествен свят, сегашните противоречия няма да ги има. От нас зависи. Животът само ние можем да го уредим, както искаме. Аз казвам тъй: В Името на Бога всичко мога. Трябва да знаеш какво означава Името на Бога. В Името на Бога, Царството Божие и Неговата Правда всичко може да се постигне и с волята Божия всичко може да се направи. Ако ти не разбираш законите на Името Божие, ако ти не разбираш законите на Царството Божие, ако ти не разбираш законите на Волята Божия, тогава какво можеш да вършиш в този свят? Сега аз искам вие само да разсъждавате. Аз не искам да ви обвинявам. Вие може да се намерите в положението, както в Русия при един стар изповедник на 85 години. Отива един престъпник, който убил някого, да се изповядва пред този стар отшелник, как е извършил престъплението. Като излязъл навънка, в джоба му бил ножа и казва, ела да ви кажа кой извърши престъплението. Ще го намерите в джоба ми. Какво ще каже този отшелник и като излязъл вънка, казва, елате да видите кой извърши престъплението. Кой е бил? Ще намерите в джоба му кама. Какво ще каже този отшелник? Осъждат го. Как ще се оправдае? Вие сте дали обещание, че нищо няма да кажете. Ще понесете престъплението на престъпника. Как ще се оправдае този, набожният човек? Работите стават в тайно. Виж какво престъпление вършил. Вие какво ще кажете за себе си, ще си преглътнете този хап и ще си кажете в себе си: „Господ знае тази работа.“ Само Един в света знае кой е виноват и кой не. Сега ще ви подкрепя. В едно от английските списания преди години имаше един пример, даден за хубавите черти на славянина – самопожертвуването. В едно руско село живял един помещик и една бедна вдовица, която имала 4–5 деца. Запалило се е помещението на този помещик, обвиняват вдовицата, че е запалила помещението. Всички улики били срещу нея. Осъждат я да я пратят в Сибир. В същото село имало един от тия руски

босяци. Казва си: „Аз нито съм женен, нито деца имам, да направя услуга на тази жена." И казва: „Господа, тя не е виновата, аз запалих зданието на този помещик." Освобождават жената, той се жертвува заради нея. Пращат го него в Сибир, след 10 години един друг се изповядва, който запалил къщата на помещика, узнават и потърсили този босяк да го освободят, но той заминал за другия свят. Казвам: Каква е разликата между първия, който се изповядва и тури камата? Неговите мисли какви са? Каква е идеята на втория, който казва: „Аз не съм полезен никому, поне да направя добро на тази вдовица." Кое е за предпочитане? Второто. Ако всичките хора биха имали един такъв характер на пожертвуване, светът би имал съвсем друг образ. Когато Христос говори за живия хляб, ако ние се храним с Христовите идеи, Христос е донесъл едно правилно разрешение за съвременния свят. И в Неговото време Той бил неразбран. Ако любовта влезе в сърцата на хората, тя ще разреши противоречията, после любовта ще постави всеки човек на неговото място. Всеки ще бъде доволен. Всеки ще има предпочитание. Защо да не предпочетем някой човек, който знае няколко езици, добър математик, добър художник, добър музикант, добър земледелец, добър държавник, в каквото и да е направление? Не е занаятът, който пазим, че той ще ни подигне, но във всички занаяти се изискват честни хора. Един стражар да е честен човек, справедлив. Съдията да е справедлив. Адвокатът да е справедлив и любещ. Ако се приложи този ред, както сме сега, ние сега искаме да турим друг ред на нещата. Другият ред е Любовта. Сега още ние може да внесем любовта в нашия живот, да направим със себе си един малък опит. Аз понякой път седя, че ме безпокои някой. Някой път много ме безпокои. Таман съм седнал и се занимавам с някоя важна задача, току погледнеш някой тропа: трак, трак. Трябва да стана. Някой път се омълчавам, тропат, тропат, а някой път като потропа, изляза. Таман свърша с него, друг дойде.

Казвам: Някои неща от мене зависят. Казвам на себе си: Ако не искаш да те смущават тия хора, излез някъде на Витоша. Не стой тук в стаята си. Аз искам от тях това, което не са в състояние да направят. Тия хора си имат свои нужди. Казвам на себе си: Ако Господ тебе те е търпял и е бил снизходителен, и ти бъди не като Него, но поне наполовината, както е Господ, то е достатъчно. Наполовина да бъда като него търпелив, то е достатъчно. Бог е дълготърпелив, аз да бъда търпелив. Търпелив наполовина. Дълготърпението, то е голяма наука. В дадения случай ние ще се свържем с Него, защото Бог е в нас, Който живее и ни изпитва. Бог казва: Как искаш да разрешиш този въпрос? Имаш една жена, с която не може да живееш. Аз не говоря за тия, които можете да живеете. Тия жени Провидението не ви ги натрапило. Ти си родил един син, който е лош, не се е натрапил, ти сам го повика. Ще признаеш, че туй си поискал и са ти дали. Ти, като се жени, Господа не пита. Когато избира жена си, Господа

не пита. Когато се ражда детето, пак не пита. Като ти дойде беля на главата, тогава ще го питаш. Много късно ще питаш Господа. Тази, младата жена, която ми даде, Твоята воля ли е била да се свържем? Ако каже, че е Неговата воля, добре. Ако не е, ще кажеш: „Много те обичам, но не съм за тебе. Ти си много добра, не искам да страдаш с мене. Аз ще ти помагам, ти си намери някой по-добър. Аз ще ти помагам, ти ще намериш някой, който е 10 пъти по-добър от мене." А ние сега какво правим? Като дойде някой момък, като го хванем, не го пущаме. Момата хванат, и нея не пущат. Вземем някоя религия, някое учение, някое вярване, законът е все същият. Онова, което учиш, трябва да го обичаш. Трябва да бъдеш крайно справедлив, не само справедлив. Ако си справедлив, ти ще бъдеш с две остриета. Ти ще бъдеш любещ. Правдата казва сам да си уредиш работите. Любовта не съди никого. Тя урежда и дава. Единствената сила, която дава, е Любовта. Като дойде, казва, остави настрана. Мене ме излъга да платя. Ако ти каже любовта, вземи си един билет и ходи на разходка на Месечината, аз ти давам достатъчно пари, на Месечината да си вземеш билет. Ти казваш: Какво ще правя на Месечината, аз не зная. Ако Месечината е мъртва, защо младите обичат да гледат Месечината? Вие казвате: Месечината е мъртва. Не зная защо мъртвата Месечина развива въображението. Ако човек иска да развие някаква идея, да роди нещо, Месечината трябва да подействува върху него. Законът на Месечината е такъв. Месечината казва така: „Докато не преодолея всичките мъчнотии в живота, аз не се ангажирам с никаква работа." Чета наскоро, един мисли, че на Месечината има 270 градуса абсолютен студ. Възможно е да е толкова, но някои го считат, че е 150 градуса, някои 200 градуса. Някой път тия, студените течения, и действително на Месечината има студени течения, които изстудяват хората. Месечината е едно успокоително средство за големите разгорещявания. Тия страсти, които хората имат. Тази буйност. Когато Месечината свети, тя прекратява престъпленията. Даже вълците, даже мечките, даже тия опасните животни търсят тъмните места, като рекат да нападат. Като ги грее Месечината, страх ги е. Месечината в туй отношение помага. Психологически, когато Месечината ни въздействува, по-малко престъпления стават, отколкото когато Месечината не въздействува. И в религиозно отношение, религията е подобна на Месечината. Всичките религиозни вярвания ги сравняват с Месечината. Толкоз сила има тя. Същинският живот, дали е той религиозен или светски, се уподобява на Слънцето. Слънцето представя истинския живот. Човек, който живее в света, каквото взема, ни дава, ни има, помага някой път на бедните, този човек не е от глупавите. Някой казва, че той иска да ги използува. Онзи, който организира и помага на бедните, създава работа за тях, не взeме отрицателната страна. Някои, които искат да живеят за себе си. Та казвам, истинският живот е животът на светлината, на Слънцето. Той трябва да бъде емблема, както Слънцето

възраства, тъй и слънчевата светлина и топлина възрастват всички плодове. Като дойде този небесен хляб, Божествената светлина в нас възраства. Всичко това, и Месечината помага. На Божествената светлина, която подига, оплодотворява най-хубавите способности и всичките дарби, които са потребни за човешката душа. Понякой път аз препоръчвам на хората да се молят не с оглед да бъдат добри, защото всичко онова, което Бог е създал, казва: И видя Бог, че беше добро. Когато направи човека, видял Бог, че е добро. Онова, което направи Бог в нас, е добро. Никой следователно няма право да се оплаква, че светът е лош. За човешкия живот въпросът е друг. Но туй е достатъчно. Ония истински условия, при които може да живеете, всякога може да измените вашето положение. 10 души от вас може да направят следния опит и да видите психологически как седи въпросът. Вземете едно бедно дете, което няма ни баща, ни майка и го подритват оттук, оттам, нищо не му казвайте. Съсредоточете вашата мисъл и му кажете: „Ние ще ви помагаме да работите.“ Съсредоточете 10 души мисълта си, но никой да не знае. И ще видите, че където отиде туй дете, хората ще го посрещнат и ще му помагат. Вашите мисли ще дадат една краска, че туй дете ще стане нещо и самото дете е добило вяра в себе си.

Та казвам: Всички вие трябва да се обединявате, да имате най-малко в света един да ви обича, че като говорим за Бога, разбирам един Бог, значи всички да те обичат. Бог обича всички, а всички обичат Бога. Няма същество, което да не обича Бога. Те хулят името на Бога, но то е неразбиране. Всички, като се намерят при Бога, ви обичат, понеже всички от него черпят и добро, и лошо, всичко черпят от него. И сила, и живот, и всички блага, които седят в света, все този Господ, от който ти се оплакваш, от Него идат тия блага.

Та казвам: Новото учение седи в това: Не да чакаме да дойде физически Христос от небето. Щом е дошъл Христос веднъж, Христос не е заминал. Казва Евангелието, че както ги видяха, пак ще дойде. Сега те го разбират в края на века. Тогава как ще разберете? Когато апостол Павел отиваше от Йерусалим за Дамаск, чу глас, който му казва: Савле, защо ме гониш? – Нали отиде на небето? – Казва му гласът: Савле, защо ме гониш? – Кой си ти, Господи? – Аз съм Исус. – Какво искаш? – Иди, аз ще ти кажа какво трябва да правиш. Мъчно ти е да риташ срещу остен. Сега ние мислим, ча Христос е на небето. Седи от дясната страна на Бога и не се интересува от хората. Всички ония, които се подвизават в правия път, Христос ще ви срещне. Някой път ще ви срещне Христос. Ти си се разгневила на мъжа си и казва: Защо ме гониш? Този, когото гониш, той е Христос. Ти като гониш мъжа си, гониш Христа. Мъжът се разгневил на жена си и следва Христа. Той ще пита мъжа: Защо ме ме гониш? Ти си в една християнска държава,

гони те държавата. Пита Господ: Защо ме гоните? Благата, изобилието, които давам, не съм ли аз, който ги давам, защо ме гоните? Всичките неправди в света, които стават, против Господа стават. Казвам: Трябва да имаме друго гледище, трябва да се изпълни Волята Божия на земята. Не нашата воля, а Волята Божия. Да се освети Името Божие, и домове, и мъже, и жени, и учители, и слуги, и господари, и всички трябва да освещаваме Името Божие. Каквито и да са всички, да желаят Царството Божие и Неговата Правда. В България да се тури Божията Правда. Нека има свобода, но тази свобода да бъде озаконена, според законите на Името Божие, на Царството Божие и на Волята Божия. Волята на държавата да бъде в съгласие с Волята Божия. Ето една мярка. Три неща. Ако във всички държави и народи турят съдии, които да съдят, да се освещава Името Божие, да дойде Царството Божие и Неговата Правда и Волята Божия. Ако ние разрешим в една година, най-много в 25 години, ако християнският свят тури тия три принципа, светът може да се поправи. Може да запалим света с тази идея от единия край до другия. Ако 12 души можаха да запалят света преди 2000 години, да има днес 500 милиона християни, ами 100 милиона ако турим от християните? Но време се изисква, за да произведем същия резултат, който 12 души произведоха за 2000 години. Ако 12 души за 2000 години извършиха такава работа, то 100 милиона души за колко време ще извършат?

Та казвам: Турете следното правило. Първо: Името Божие. Второ: Правдата на Царството Божие. И Волята във вас да се възцари. Оставете другите. Кажете: „От днес нататъка аз искам Името Божие в мене да се освещава, Царството Божие и Неговата Правда в мене да царува, от днес искам Волята Божия да бъде в мене.“ И вашият свят ще бъде оправен.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

25-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 20 март, 1938г., 10 ч. преди обяд
София – Изгрев.

1938_03_20 Добрите плодове
Утринно Слово

ДОБРИТЕ ПЛОДОВЕ

Размишление

Ще прочета 15-та глава от Евангелието на Матей.

Често човек очаква нещо от живота. Още със ставането си от сън той очаква да се случи нещо особено в живота му. Какво ще се случи, и той не знае, но очаква. Някога се случва точно онова, което не е очаквал. Например, не е очаквал неприятност, но се случва. Не е очаквал някакво добро, то му се случва. Някога се случва това, което човек очаква. Това е съвпадение с Божествения порядък на нещата. Някой има особени възгледи за живота. Той иска да застави разумните същества, които са над него, да постъпват според неговите възгледи. Детето често се сърди, плаче; иска да накара майка си и баща си да постъпят така, както то желае. В известен случай майката и бащата са снизходителни към детето. Те постъпват според неговото желание. Обаче понякога не става, както то иска. Значи в случая бащата и майката са капелмайстори. Те дирижират детето, те дават такта на пиесата. Погледнеш, детето започнало да пее в специална, миньорна гама. Казваш: „Дете е!“ – Не е дете, то е възрастен човек, защото има определена идея, която иска да постигне. Ако е дете, как му е дошло на ум да заповядва на родителите си? Детето никога не заповядва. Щом заповядва, то ни най-малко не е дете, а стар господар.

Днес всички хора искат да станат господари, но не знаят какви са последствията от господаруването. Малцина желаят да бъдат ученици и слуги. Те учат по неволя, а не от любов; слугуват по неволя, не от любов. Всеки, който иска да стане господар, и на него ще се намери господар. Той е в положението на житното зърно, което заравят в земята. Откак свят светува, нито един господар не се е освободил от този закон. Който иска да заповядва, в земята го заравят. Хората умират по единствената причина, че искат да станат господари. Ако още първите хора се бяха задоволили с ученичеството, и до днес те нямаше да излязат от рая. Понеже пожелаха да станат господари, като Господа, те излязоха от рая и се намериха на земята. Така те изгубиха всичко, каквото имаха. Закон е: Бог не позволява да има много господари в света. Един господар е достатъчен. Ако пожелаеш да станеш господар, ти си в стълкновение с Бога. Само така ще се убедиш, че Бог е всесилен; няма да те остави да станеш господар. Това значи да опиташ тоягата на Бога.

Мнозина ме питат защо идват страданията в живота. Отговарям: Защото

искате да бъдете господари. Послушното дете, което изпълнява волята на баща си и майка си, никога не страда. В момента, когато детето иска да се наложи на родителите си, да им стане господар, те проявяват грубото си естество към него. Ако питате детето защо родителите му го наказват и бият, то отговаря: „Лоши станаха, не са такива, каквито бяха по-рано. Сега съм още дете, не мога да се справя с тях, но като порасна, тогава ще им покажа кой съм аз“. Казвате: „Дете е, не знае какво говори“. – Не, така постъпват не само децата, но и възрастните. Някой влиза в едно общество и в първо време се слага, не се проявява. Щом стане господар, той казва: „Не ме убеждавайте, аз имам свое мнение“.

Съберат се двама вярващи. Единият казва: „Аз вярвам“. И другият казва, че вярва. Започват да спорят кой от двамата е на правата страна. И двамата искат да се наложат. – „До нас ли се отнася това?“ – Не, вие не сте от тези двамата. Ще кажете, че ви иронизирам. Ето какво искам да кажа. Всички спорове в семействата, в обществата се дължат на господарите. Големият син иска да стане господар, а малките да му се подчиняват. Някога голямата сестра иска да стане господар, малките да се подчиняват. Кой ще бъде господар, това зависи дали братът или сестрата е по-силна. Където има господарство, там редът и порядъкът е крив. Някога този порядък е бил на място, но в бъдеще той не може да се използва. Някога каменарят, с чук в ръка, е ходил да чупи канарите и да троши камъните. Но днес, когато камъните са станали живи хора, какъв смисъл има да ги трошите? Ако градите къща от тухли и камъни, има ли нужда да ги трошите? Щом натрошите тухлите, стените ще се съборят. Ако камъните са малки и добре прилягат в постройката, защо ще ги трошите?

Помнете: Без Любов новото Учение не може да се разбере. Нужно ли е учителят или професорът, след като е държал една хубава лекция, да изслушва учениците или студентите отново да му я разказват? В случая ученикът прилича на грамофонна плоча, на която видният професор е предал една лекция. Този професор е длъжен да слуша как е възпроизведена лекцията му на грамофона. Ако грамофонът предаде лекцията, както професорът я е изказал, ще получи шестица; ако не я предаде, както трябва, ще получи по-долна бележка. Ако нищо не знае, ще получи единица. На място ли е този порядък? В духовния свят има място и за този порядък. Обаче има и друг порядък, според който когато професорът предаде лекцията си, студентът я заучава добре и отива в света да я приложи. За професора не е важно как студентът е разбрал и заучил лекцията. За него е важно как той я е приложил и какъв е резултатът от прилагането. На химика дават задача да изследва едно съединение в лабораторията. В случая професорът не се интересува от това, какво знае студентът по аналитична химия, но какъв е резултатът от анализа, т.е. как е

решил дадената задача.

В какво се заключава новото учение? – В изправяне живота на миналите векове. Дойде една сестра при мене да ме пита нещо. Тя минава за много напреднала. Този ден аз не приемах никого. Като дойде тя, реших да не я връщам, но да говоря откровено, както тя не очакваше. Казах ѝ: Ти искаш да се представиш за напреднала, но не знаеш, че приличаш на сестра си и на брат си. На сестра си приличаш по това, че си светска жена като нея; на брат си приличаш по това, че си скържава като него. Тя се разплака. Казах: Плачът няма да ти помогне, но мисли как да се изправиш. При това ти си доста тщеславна. Ако не признаваш, че думите ми са прави, не остава нищо друго, освен аз да изправя твоите недъзи в себе си. Такъв е законът. Слушам някога как мърморят моите ученици. Те казват: „Дотегнаха ни вече молитвите. Искаме да бъдем самостоятелни, да отидем в света, да си поживеем свободно“. – Хиляди години сте живели като хората от света, опитали сте този живот. Ако и сега го опитате, нищо ново няма да научите. Слушам прасето от кочината да роптае: „Дотегна ми това положение, цял ден да ме подкарва свинарят и вечер да ме прибира в кочината. Искам свобода, да вляза в тинята на локвата и там да се повъргалям“. Много години се е въргаляло това прасе в локвата! В края на краищата пак прасе си е останало, нищо ново не е придобило. Опасно е да се къпеш в тропическата река по обяд. Лесно може да попаднеш в корема на някой крокодил. – „Искам да се окъпя в топлата тропическа река.“ – И това може да направиш, но ще знаеш, че по това време, именно, излизат крокодилите.

Казвам: Естествено е човек да се стреми към свобода и самостоятелност. Този стремеж не е само индивидуален, но общ за цялото човечество. Благодарение на този стремеж човек някога върши неестествени, неправилни неща. Не е достатъчно само да се констатира това, но неправилните неща трябва да се изправят. Кривото се изправя чрез музиката. Следваш музика, но учителят ти още не е доволен от тебе. Ухо имаш, способен си, но ръката ти още не е привикнала, ухото ти – също. Ще се упражняваш, докато станеш господар на ухото и на ръката си. Ще изучаваш правилата на музиката и така ще се изправяш. Много пъти ще те поправя учителят, докато започнеш да взимаш чисти тонове. За да се изправи, ученикът трябва да има любов към музиката. Сто пъти ще изпееш песента, докато я научиш правилно. И учителят трябва да има любов към работата си, за да изправи ученика си, да го научи добре да пее и свири. И животът може да се изправи, ако имате любов към него. Като казвам, че не трябва да се къпете в реки, където има крокодили, с това не искам да кажа, че съм против удоволствията. Приятно е да се къпе човек в реките. Приятно е и да отидеш на банкет. Аз съм ходил и на банкет, и на

концерти; къпал съм се и в реки – не съм против това. Важно е да се използва всяко нещо. Например, има случаи, когато отиваш на концерт болен и неразположен, а се връщаш здрав. Отиваш на театър беден, с убит дух, а излизаш оттам богат, вдъхновен. Само веднъж през живота си аз отидох на борсата в Ню Йорк. Заведе ме един американец на галерията. Слушахме един да говори; той викаше, махаше с ръце. Американецът ми каза: „Тука е нашето висше общество". Някой влиза горд, самонадеян, с уважение и почит от всички хора, а после го извеждат като последен бедняк. Изпъждат го вън от борсата. Той влиза милионер, а излиза последен бедняк. Такава борса съществува и в религията, и в науката, и в музиката. Значи има религиозна борса, научна, търговска борса и др. Много естествено. Ако влезеш в едно научно общество, между учени, и ти ще станеш учен. Ако не си учен, ще изгубиш и това, което имаш. Ще ви приведа един пример, да видите какво става в така наречените „религиозни борси". Това е действителен случай. Един младеж от едно русенско село проявявал интерес към религиозни въпроси. Веднъж срещнал един евангелист, който започнал да го убеждава да влезе в тяхната черква. Така младежът станал евангелист. Но в селото почнали да го преследват като изменник на православието. По едно време той се запознал с баптистите, които пожелали да го кръстят, да мине в баптиската черква. Той се отказал и от евангелистите. Значи от православната църква минал към евангелистите, а после към баптистите. Последните го харесали и за да го задържат при тях, пратили го да проповядва. – „Как ще проповядвам, когато сам още нищо не зная! Дайте ми някаква работа между вас, да се уча." – „Няма за тебе работа." Един търговец-баптист му казал: „Ти си наш брат, не мога да те взема слуга при мене. Светските хора могат да слугуват при нас, а ти ще отидеш да слугуваш на тях". Младежът решил да замине в Румъния, там да си търси работа. Обаче попаднал между чужди хора, той се съблазнил и не издържал на условията. Научил се за мене, той ми изпрати писмо. – „Двадесет и две годишен съм, искам да дойда при вас." Отговорих му да дойде. Един ден виждам, пристига този младеж, със скъсани дрехи, обувки, съвсем изпаднал. Той ми каза: „Виж в какво положение съм! Бях православен, станах евангелист, после – баптист. Сега искам да остана между вас". Един от нашите братя, лекар, който вярваше в духовете, веднага го прие: облече го, даде му обувки, риза; прати го на баня да се окъпе и му осигури прехраната за един месец. Той ми каза: „Духовете са го изпратили при мене да му помогна". В това време младежът беше постоянно около доктора, който искаше да го настани на работа. Заведе го при един варненски книжар и му каза: „Дай на този младеж да продава книги срещу известно възнаграждение". Книжарят му даде книги за повече от 1500 лева. Младежът взе книгите и вече не се върна. За да му помогна, и аз го препоръчах на книжаря. Питаха ме после: „Къде отиде

младежът?“ – Да проповядва. – „Та ти нали минаваш за ясновидец?“ Не виждаше ли, че той ще ви завлече? – Духовете ви изпитват чрез него. – „Да пише поне едно писмо, а той изял парите и не се обажда.“ Повече не видяхме този човек. Понеже аз го препоръчах, платих на книжаря сумата 1500 лева. Докато беше православен, евангелист и баптист, той се вестяваше, но като стана спиритист, изчезна. Казвам на братята: Ще се нареди работата. И наистина, като платих, работата се нареди. Извиних го пред книжаря, че е забравил сметката. Най-напред, преди да беше получил парите, книжарят беше готов да се нахвърля върху спиритистите, но като му платих, каза, че младежът бил честен човек. Аз намерих, че грешката беше моя. Може би от миналото нещо да му съм дължал. И днес се изплатих. Готов съм да платя и лихвите. Аз разбрах защо младежът е минавал от едно верую в друго – той е търсел истината. Тя е същественото, което той трябваше да задоволи. Според мене, ако не бях срещнал този младеж, нямаше какво да ви разказвам днес, а така можах да ви изнеса един действителен случай от живота. Той струва повече от 1500 лева, за нищо не го продавам. – „Защо не го продаваш?“ – Защото ще го кажа и на други. Като го разказвам на различни места, оставям всекиго свободен, да плати за примера, колкото иска. Православните направили добре, че го кръстили като православен; баптистите го кръстили, а спиритистите го облякоха и нахраниха. И той направи добре, че изяде парите на спиритистите. Младежът искаше да каже: „Не са нужни пари на хората, те са само средство“.

Като се разговаряхме с доктора, той често ме питаше: „Ти не позна ли онзи момък; не знаеше ли, че той ще ни излъже?“ – Знаех, но съзнателно го оставих да ме излъже. Ще оставиш човека да се прояви и тогава ще го познаеш. За да го познаеш, той трябва да направи едно добро или едно зло. Така постъпва Бог, така постъпва и невидимият свят. Те ни оставят да се проявим, за да ни познаят какви сме. Ние познаваме дявола след като ни направи някое зло. Познаваме Бога след като ни направи добро. Бог ни познава чрез доброто и злото, на които служим. Той ни оставя свободни, за да види какво можем да направим. Казвате: „Не знае ли Бог хората, не ги ли познава?“ – Какво Бог знае, това е друг въпрос. Важно е как ти ще се проявиш, дали служиш на Бога, или не. Служенето не е механически процес. За да служиш на Бога, ти трябва да дадеш нещо от себе си. Бог трябва да живее в тебе, да Му дадеш гражданство, свобода, да слушаш Неговия съвет. Тогава Той оставя Духа си да те ръководи. Ако не се поддаваш на Неговите съвети, ти изяждаш и изпиваш благата, които ти се дават, и се връщаш при Баща си като блудния син и казваш: „Сгреших пред небето и пред Тебе; не съм достоен да се нарека Твой син. Приеми ме като един от Твоите слуги“.

„Защо твоите ученици престъпват преданието на старите? Понеже не си мият ръцете, когато ядат хляб.“ А Той отговори: „Не осквернява человека, което влязва в устата, но което излязва из устата, то осквернява человека“. Ако човек не е добре облечен, това ни най-малко не го осквернява. Че обувките на някого са скъсани; че шапката му е стара, и това не го осквернява. Отговорът на Христос има широк смисъл. Онова, което осквернява човека, е неразбирането на Божествения план. Казваш: „Не мога да търпя хората!“ Причината за това се крие дълбоко някъде в човешкото естество. Има случаи, когато някоя мома е крайно търпелива. Като стане майка, тя е вече нетърпелива. Не майката, а детето в нея е нетърпеливо. Като роди детето, в желанието да изпълни неговата воля в дадения момент, тя пак проявява нетърпение. Тя трепери над детето си, иска да го задоволи. Ако една мома се влюби в човек с пороци, по закона на Любовта неговите пороци ще минат и в нея. Ако обичаш музикант, музиката ще мине в тебе; ако обичаш крадец, тази слабост ще се яви и в тебе. Всеки недъг, всяка болест се предава от човек на човек. Разбирайте това правилно. Казвам, че трябва да обичате всички хора. – Кои хора? – Божествените – хората на Любовта. Без Божествената Любов човек не може да се прояви. Човешката любов е опасна: опасно е да те обичат, опасно е и ти да обичаш. – Защо е опасно да обичаш? – В тази любов има недъзи. Влезете ли в общество, където се прилага Божествената Любов, вие ще се спасите. Важно е да сте силни. Ако сте силни, никакво външно влияние на любовта няма да ви засегне. Ако не сте силни, и най-слабите недъзи ще ви повлияят.

Новото учение изисква от всички хора да имат един център, на който да разчитат. Единственото, на което човек всякога може да разчита, това е неговото висше, Божествено съзнание, Което никога не спи. Във всички живи същества, особено в низшите, има един пропуск, един промеждутък в съзнанието, който им пречи да бъдат будни. За да запазиш съзнанието си будно, спри се върху стиха, където е казано: „Да възлюбиш Господа, Бога Твоего, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила“. Значи цялото същество на човека трябва да се изпълни с Божията Любов. Това значи да се проявиш като човек. – „Аз обичам Господа.“ – Ако ти обичаш Господа с всичкия си ум, сърце, душа и сила, ти никога няма да боледуваш – ще бъдеш господар на болестта; ще бъдеш господар на всички недостатъци. Ако не се изпълниш с Божията Любов, ще опиташ всички противоречия в живота. Сиромашията се дължи на самите вас. В Любовта ви има нещо криво.

Сега аз разглеждам въпроса по същество. Ако вие обичате Бога, както трябва, то всички ония души, свързани с Него, в най-трудните минути ще ви се притекат на помощ. Каквато нужда имате, те ще ви задоволят, както

майката задоволява нуждите на своето дете. Заради Любовта си към Бога майката е готова на всички жертви за своето дете. Докато майката, т.е. Любовта, е с вас, всички хора ще ви услужват. Щом майката умре, условията се изменят. Любовта е майката на живота. Където е Любовта, там всичко се нарежда добре. Където Любовта отсъства, там майката не е жива. Дете, лишено от майка, е изложено на големи страдания. Вярвам, че никой от вас няма да остави майка си да умре. – „Любовта умира ли?“ – Любовта не умира, но си заминава. Малка причина може да застави Любовта да си замине. Това се случва и в светския, и в религиозния живот. Тогава човек губи най-хубавото от себе си. Всички светли мисли, светли чувства и постъпки изчезват от неговия живот. Слушал съм да казват: „Какво беше едно време! Колко се обичахме! Какво се случи?“ – Случило се нещо – любовта си заминала.

Питате: „Как можем да се обичаме?“ – Ако ви кажа как да се обичате, а вие наскърбите Любовта, по-добре не се захващайте с нея. Затова живейте и се обичайте, както е било досега. Ще ви кажа как да се обичате, когато приемете Любовта в себе си. Общество, където Любовта царува, там никакви бележки не се правят. Ако бяхте хора на Любовта, това, което сега ви говоря, щеше да бъде безпредметно. Там аз ще мълча. Защо? – Защото и вие сте хора като мене. Даже сега, като ви говоря, не постъпвам правилно. Защо ще ви говоря? Ако аз греша, на кого ще говоря? Следователно, ако и вие грешите, трябва ли да изнасям грешките ви? Мога ли да се осъждам за моите грешки? Както съм снизходителен към себе си, такъв трябва да бъда и към вас. Ще кажа: Счупих една стомна. Ще призная грешката си, без да се съдя, без да се оправдавам. Кажа ли, че пътят не бил равен, че стомната не била здрава, нищо не печеля. Значи своята грешка намалявам, а грешката на другите увеличавам. Това не е прав път на работа.

„Наближило е Царството Божие на земята.“ – Кога ще дойде то? – Когато Любовта влезе между хората. Вие искате да дойде Царството Божие на земята без Любов. – Това е невъзможно. Когато Христос дойде втори път на земята, ще дойде и Царството Божие. Идването на Христос подразбира идване на страданията. Без страдания няма да влезете в Царството Божие. Наблюдавал съм какво става с малките деца, които играят на пътя. По цели часове играят и не мислят да се прибират вкъщи. Но като дойде по-големият им брат с пръчка в ръка, те веднага бягат и си отиват вкъщи. Значи страданията ще заставят хората да се приберат в домовете си, т.е. да влязат в Царството Божие. Богомолците от Любов ли отиват на черква? – От страх. Ако не отидат, тоягата ще играе по гърба им.

Вчера дойде една госпожа от града да ме пита нещо. – Какво ще ме пита?

Видяла ме, та иска да знае какво може да направи за мене. Щом ме е видяла, трябваше тогава да ме пита, а не сега. Значи тя не е сигурна в това, което е видяла. Това е все едно да пита свещта гори ли, или не. Щом свещта гори, няма защо да пита гори ли, или не. Друг е въпросът, ако свещта е загаснала. Ако свещта гори, отвори книгата си и чети. – Можеш ли да четеш? – „Мога.“ – Това показва, че свещта гори и можеш да се ползваш от светлината. – „Обича ли ни Бог?“ – Вие сами можете да си отговорите. Ако ставате по-добри, Бог ви обича. Любовта си има признаци. Слагам едно дърво в огъня. По какво познаваш, че е в огъня? – Защото в огъня дървото изгаря и се превръща на пепел. Ако и вие разбирате Любовта, както дървото разбира огъня, ще изгорите. – „Как да разбираме Любовта?“ – Както житното зърно я разбира. Посято в земята, то покълва, израства и дава изобилно плод. Слънчевата светлина и топлина дават подтик на зърното да расте. Те представляват Любовта. Следователно онова начало в нас, което обединява нашите мисли и чувства, е Любовта. Обаче онази сила, която ни изгаря, както огънят изгаря дървото и ни превръща в дим и пепел, е неестествена проява на Любовта. Тя не е за разумните хора. Казвам: Дървото да гори и да изгаря! Ние нямаме нищо общо с него. Ние сме житни зърна, които растат, развиват се и дават изобилно плод. Ние сме плодни дървета, които дават добри плодове. – „Какво ще стане, като дойде Христос на земята?“ – Според някои земята ще изгори. – Това е криво разбиране. Земята няма да изгори, но ще мине през огън и ще се пречисти. На тази земя ще живеят и ще работят праведните.

„Не осквернява человека, което влиза в уста, но което излиза из уста.“ Човек се познава по своя ум, сърце и воля. В духовния свят имат представа за човека по неговите мисли, чувства и постъпки. Там те играят такава роля, каквато плодовете на земята. Както ние оценяваме овощните дървета по техните плодове, така и духовния свят ни оценява по нашите мисли и чувства. Съществата в духовния свят се хранят с нашите мисли и чувства, като с плодове. Те се грижат за нас като за растенията в Божията градина. Както вие изкоренявате растението, което не дава добри плодове, така и в духовния свят изкореняват всеки човек, който не дава добри плодове. И Христос казва за такъв човек: „Изкоренете го“. Ние казваме: „Еди-кой си заминал за другия свят“.

Казвате: „Само лоши хора ли заминават за онзи свят?“ – И добри, и лоши. Някой човек е толкова добър, че решават да го вземат в другия свят. Две градини има Бог: едната градина е астралния свят, наречена „адовата градина“, а другата е „райската градина“. Едни хора посаждат в рая, а други – в ада. Едните дават сладки плодове, а другите – горчиви. Като отидете в рая, там ще ви оценят според плодовете, които сте родили на

земята. Вашите мисли, чувства и постъпки ще ви следват. Като влезете в другия свят, след вас ще видите наредени мислите и чувствата си. Ако си бил вегетарианец, там ще видиш доколко си бил такъв. Някога си ял прасета, кокошки; там ще ги видиш наредени около тебе, искат да им върнеш месото. Ще чуваш: „Върни ми крилцето, върни ми крака!“ Ако си ял риба, и тя ще иска своето. Всички животни, от които си взел нещо, ще те обикалят и докато не им върнеш това нещо, няма да те оставят. Така се отне на Йов всичкото богатство, което не беше на място. Второто богатство, което той придоби, дойде по пътя на Любовта. – „Защо трябва да живея?“ – За да придобиеш истинското богатство. Ако влезеш в другия свят със своите камили, волове, овце, ще намериш ли място за тях? Затова Христос учил хората да се отрекат от богатството на земята; да се отрекат от лошия живот и да станат ученици на новото учение, да започнат отново. Всеки ще мине през опитността на Йов: Всичките камили, овце, волове ще отидат в другия свят; синовете и дъщерите също ще отидат в другия свят. Ще остане само жена ти, мърморката. Тя казваше: „Кажи поне една дума против Господа, да се освободиш“. – „Как да кажа, когато Той ме е благословил?“ – Ще търпиш като Йов. После ще дойдат и приятелите ти, които ще те осъждат. Като минеш и този изпит, ще дойде новото просветление – светлината на новия живот. Йов каза: „Много съм слушал, Господи, за Тебе; много съм говорил и аз, но вече няма да говоря така, както съм говорил; няма да живея така, както съм живял“.

Праведен беше Йов, но не беше човек на Любовта. Като дойдоха страданията върху него, той прокле деня, в който се е родил. „Дано и Бог забрави този ден – той е ден на безлюбието.“ В огорчението си Йов намери, че е безполезно да живее. И вие, като минавате през изпита на Йов, проклинате деня, в който сте се родили. Трябва да дойде денят, когато ще изгубите всичкото си богатство. В какво се заключава това богатство? – В онези братя и сестри, които ви обичат, които всякога са били на ваше разположение. Като ги изгубите, тогава ще разберете какво са били те за вас; тогава ще разберете, че и вие сте готови да направите всичко за тях. – „Може ли без имане на този свят?“ – Щом има кой да ви обича, може и без имане. От коя крава вадите въздуха? Въздухът е благото на онези, които ви обичат. От коя крава взимате водата? Хубавото мляко взимате от кравата, но откъде идва светлината? Значи има блага в света, които идват от Божествения свят. Хлябът идва от онези, които ни обичат; водата идва от онези, които ни обичат; въздухът идва от онези, които ни обичат; и светлината идва по същия път. Някога тези, които ни донасят хляба, ни заставят да плащаме скъпо за него.

И тъй, ако вярвате в това, което ви говоря, няма да се оскверни вашата душа. Ако вярвате в това, което сега ви проповядвам, няма да се

осквернитe. Вярвайте, че хлябът, водата, въздухът и светлината идват от съществата, които ви обичат. Ще кажете, че давате на хората дърва, хляб, но никой не ви благодари. От вас ли изтичат тези блага? Те не излизат от вас. Това учение, при което продаваш хляба на хората и мислиш, че правиш добро, то е старото учение. От този хляб умират хората. Човек живее с всяко Слово, което излиза от Бога. Той живее с всяко Слово, което излиза от светлината и топлината на Бога. Това подразбира онзи, живият хляб, който излиза от Бога. Той носи вечния живот.

Приемете Божията светлина. Приемете Божията Мъдрост.

Приемате Божията Любов. Приемате живия хляб, за който Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето“. Само така ще минете през изпитите на праведния Йов и ще се възродите. След това ще минете пътя на възкръсналия Христос.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 20 март 1938 г., София, Изгрев.

1938_03_22 Дигни одъра си!
извънредна беседа Издание 1938 г., София КНИГА: Дигни одъра си, ИБ

ДИГНИ ОДЪРА СИ!

"Стани, дигни одъра си и ходи!"
(Иоана 5:8)

Всяко нещо, което едновременно иде отвън и отвътре, е добро, защото е от Бога.
В живота на хората има нещо положително, което се изразява чрез думите, казани от Христа: „Дигни одъра си!" Дали човек спи на леглото си, или болен лежи, щом стане, или щом оздравее, той непременно трябва да дигне одъра си, да не оставя други да лежат на него. Щом станеш от сън, изнеси одъра си, да се проветри. Щом оздравееш, изнеси одъра си вън, да се пречисти. Оставиш ли други хора да лежат на одъра ти, без да си го изчистил, те непременно ще се заразят.

Мнозина четат Евангелието и цитират стиха „Дигни одъра си", но не се спират върху въпроса, как и защо да го дигнат. Всички казват, че този стих се отнася до някой човек, който боледувал цели 38 години. Като нямало кой да го пусне в къпалнята, Христос отишъл при него и му казал: „Дигни одъра си и ходи!" Кой човек днес не е болен? Кой човек днес не седи пред къпалнята и не чака реда си да влезе там, да се окъпе и да оздравее? Съвременният свят е една голяма болница, в която всички хора боледуват и чакат, дано се вредят да се окъпят, за да се излекуват. Всяка година Бог слиза в тази болница и на всекиго поотделно казва: „Дигни одъра си и ходи!" Въпреки това всеки бърза да се извини с нещо: или няма кой да го тури в къпалнята, или няма условия да дигне одъра си, или няма пари и т. н. Не, имаш, нямаш пари, ще дигнеш одъра си. Разчитай на себе си. Хората търсят богатства, за да могат да платят на някого да дигне одъра им, а те да вървят след него. Човек трябва сам да дигне одъра си, да не очаква на никого. Той трябва да излезе от очаквателното положение, в което досега се е намирал. Голямо търпение се иска от човека, да чака цели 38 години, за да влезе в къпалнята да се излекува. Когато слезе в тази къпалня, Христос каза на болния: Какво чакаш още? Дигни одъра си! Още 38 години да чакаш, едва ли ще можеш да влезеш в къпалнята. Къпалнята представя благоприятните условия на живота.

Като е дошъл на земята, човек не трябва да чака благоприятни условия за работа. Дали условията му са добри или лоши, той трябва да работи, да се учи. Щом дойде Божественото в човека, той не трябва да се разправя с него, може ли да дигне одъра си, или не. Каже ли му веднъж да дигне

одъра си, втора покана да не чака. Речеш ли, че не можеш да носиш одъра си, ти си слаб човек; ако можеш да го носиш, ти си силен човек. Ако не можеш да носиш кръста, на който си разпнат, ти си слаб човек; можеш ли да го носиш, ти си силен човек. Ако не можеш да благодариш за доброто, което ти е направено, ти си слаб човек; можеш ли да благодариш, ти си силен човек. Ако не помниш доброто, ти си слаб човек; ако го помниш, ти си силен човек. Който не може да дигне сламка от земята, той е слаб човек; може ли да дигне сламката от земята, той е силен човек. Който днес може да дигне една сламка, той утре ще може да дигне цяла планина.

И тъй, започне ли Божественото да действа в човека едновременно вън и вътре в него, той не трябва да се колебае. Всяко колебание в Божественото носи нещастия и страдания. Всяко колебание, всяко незачитане на външния и на вътрешния говор в човека води към ред изпитания и мъчнотии, към ред нещастия и страдания. Ако се вслуша в този глас и го зачита, тогава само човек придобива великите блага на живота.

"Дигни одъра си!" Това се изисква днес от всички хора. Човек не трябва да прекара целия си живот в болница. Болницата представя затвор, който трябва да се превърне в училище. Затвор, който не може да се превърне в училище, и училище, което не може да се превърне в църква, не са истински. Затвор, който може да се превърне в училище, и училище, което може да се превърне в църква, са истински. Църква, която не може да се превърне в служене на Бога, не е истинска. Църква, която може да се превърне в служене на Бога, е истинска.

Следователно истински затвор е онзи, който може да се превърне в училище. Истинско училище е онова, което може да се превърне в църква. Истинска църква е онази, която може да се превърне в служене на Бога. В затвора човек изучава закона на необходимостта. И в затвора могат да обичат човека, но там той е лишен от всякакво право. Каквото му кажат, той трябва да слуша и да се подчинява. Кажат ли на бялото черно и на черното бяло, той трябва да се съгласи. Той няма думата. Докато е в затвора, човек трябва да се подчинява на законите, които съществуват там. Излезе ли от затвора, той е свободен вече, има думата и може да се произнася за нещата тъй, както мисли.

Едно време правдата ходела по света, с намерение да го оправи. Дето отивала, навсякъде получавала бой, наказания. След големи страдания, тя решила да се скрие някъде, да не се показва пред света. За тази цел тя влязла в един дом и се скрила зад вратата. Вечерта мъжът се върнал от работа и, недоволен от жена си, започнал да я бие. От големи мъки и страдания, жената извикала: Къде е правдата в света? – Тук съм, зад

вратата, но ме е страх да изляза пред хората.

Каквото е положението на правдата в света, такова е положението на човека в затвора. Докато е в затвора, човек не може да говори истината. Не е лесно да се говори истината. Представете си, че някой откраднал голяма сума или убил човек. Питат го направил ли е наистина това престъпление. Той отказва, че го е направил. Той не говори истината. – Защо? Ако каже истината, или в затвор ще го турят, или на въже ще го закачат. Дойде ли до истината, човек мълчи, мисли, да я каже, или не. Да кажеш истината, това значи, да изнесеш една своя погрешка, ако не пред хората, поне пред себе си. Не знае ли Бог нашите погрешки, че трябва да ги изнасяме навън? Какво Бог знае, това е едно нещо; какво ти трябва да направиш, това е друго нещо. Понеже знае всичко, Бог никога не греши, нито се лъже. Няма същество в света, което може да Го излъже. Защо трябва човек да изнася това, което е в него? За да се види какъв е.

И тъй, не можеш ли да изнесеш това, което е вътре в тебе, ти си слаб човек. Ако изнасяш добродетелите си, а криеш погрешките си, ти си слаб човек; ако изнасяш погрешките си, а криеш добродетелите си, ти си слаб човек. Обаче, ако едновременно изнасяш и добродетелите си, и погрешките си, ти си силен човек. Христос е силен човек, защото, със слизането си на земята Той едновременно пое и злото, и доброто на хората. Той пое и добродетелите, и погрешките им. Това не значи още, че Христос беше подобен на хората. Това не значи, че всеки, който е в затвора, е престъпник. Той може да е облечен със затворнически халат, да има букаи на краката си, без да е престъпник. Как ще докаже този човек своята невинност? Той трябва да бъде смел, геройски да понася обвиненията и да чака да дойде някой умен, добър човек, който да го познае, да разбере какъв е той. Умният, добрият човек познава кой за какво носи букаи на краката си, за добро или за зло.

„Дигни одъра си!“ При каквито условия на живота и да се намираш, дигни одъра си! Чакаш ли благоприятни условия за работа, знания, богатство, здраве, това е обикновен морал. При такива случаи българинът казва: „Това и баба може да направи.“ Изкуство е човек да работи при неблагоприятни условия. За това се иска разумност. Той трябва да постъпва като разумните деца, които слушат учителя си. Има неразумни деца, които се налагат на учителите си. Те искат работите да стават по тяхно желание. Това са своенравни деца на живота. Не бивайте и вие такива своенравни деца. Своенравното дете казва на учителя си: Ако ти отстъпиш, и аз ще отстъпя. Ако ти не отстъпиш, и аз няма да отстъпя. Учителят трябва да бъде разумен, да знае как да постъпва с такива деца. Каквото върши, човек трябва да го върши от съзнание, а не чрез налагане

отвън. Наложи ли му се нещо отвън, привидно той ще се съгласи да го направи, но вътрешно ще роптае.

Един добър майстор шивач бил поканен в дома на един български чорбаджия да му скрои и ушие хубави гащи, каквито се носели навремето. Шивачът взел и слугата си да му помага. Чорбаджийката заклала кокошка, опекла я добре, да нагости с нея шивача. Като голям любител на печена кокошка, шивачът казал на чорбаджията: "За слугата ми можете да сготвите боб. Той не яде печена кокошка." На обед сложили кокошката пред шивача, а на слугата дали боб. Слугата ял боба, но от време на време поглеждал криво към господаря си и си казвал: "Аз ще ти дам да разбереш дали слугата ти не иде кокошка!" Като свършили обеда, слугата казал на чорбаджията: "Моят господар е добър човек, но един път в месеца го хваща някаква лудост и започва да се върти, да се озърта, като че търси нещо. Ако това стане днес, вържете го, докато се успокои." След това слугата скрил напръстника на господаря си. Като наближило време да си отиват, господарят започнал да търси напръстника си и се озъртал, да не е паднал някъде. Като видял, че шивачът се озърта насам-натам, чорбаджията веднага го хванал и вързал с въже. Тогава слугата се обърнал към майстора си с думите: "Слугата ти не яде кокошка, само боб яде. Така ли е?" Какво показва този пример? Че слабият не е такъв, какъвто го мислите и какъвто външно се представя.

Човек трябва да бъде свободен, да се прояви такъв, какъвто е. Не се ли прояви свободно, той няма да се познава, но и другите няма да го познават. Ама щял да греши. Като греши, човек може и да се изправя. Когато греши, човек не съжалява толкова за погрешката си, колкото за това, че се изложил. Някой казва: "И така извърших престъпление, поне да бях спечелил нещо, да осигуря живота си."

Един млад човек се промъкнал в къщата на един богаташ, с намерение да го обере. Като влязъл в една от стаите, той видял на масата 20 лв. и ги взел. Погледнал натук-натам, но нищо друго не видял. На излизане от къщата, той бил хванат и предаден на полицията. След това било заведено дело против него за кражба. Адвокатът му употребил всичкото си красноречие, да го оправдае. За да покаже, доколко този човек е бил честен и нямал намерение да краде, адвокатът се обърнал към съдията с думите: "Господин съдия, моят повереник е честен човек. Той взел само 20 лв., да си купи хляб. Ако имаше намерение да краде, той щеше да вземе 60-те хиляди лева, които също били на масата." Като чул това, обвиняемият започнал да плаче. Съдията го погледнал и си помислил: "Навярно този човек се разкайва за постъпката си." Той го запитал: "Защо плачеш?" "Плача, защото не видях 60-те хиляди лева на масата. Съжалявам, че

изпуснах случая да взема тия пари.” Обвиняемият си помислил: “И така се изложих на позор, поне да бях взел тия 60 хиляди лева, да подобря живота си.”

Мнозина изпадат в положението на този крадец и съжаляват, че са откраднали само 20 лв., а не 60 хиляди. Какво могат да направят с 20 лева? Нищо. Обаче, ако имат на разположение 60 хиляди лева, те ще могат да посрещнат нуждите си. В първия случай те се обезсърдчават, а във втория се насърдчават. И в двата случая, обаче, те са извършили престъпление. Същото се отнася и до доброто. Някой не е доволен на малкото добро, иска да прави големи добрини. Който разбира законите, той знае, че малкото добро води към голямото добро. Малките причини създават големи последствия. Ако по невнимание хвърлите една кибритена клечка в плевня, в която има суха слама, последната ще се запали, а с нея заедно ще изгори и цялата плевня. Ако в самото начало обърнете внимание, кибритената клечка може да се изгаси с капка вода. Не ѝ ли обърнете внимание, тя може да причини голям пожар. Следователно всяка погрешка, която човек върши, в началото си носи малки последствия. Не я ли изправи навреме, тя носи големи и лоши последствия. За да изправя погрешките си навреме, човек трябва да бъде разумен, да се учи от всичко.

„Дигни одъра си и ходи!” Така е казал Христос на онзи, който е лежал 38 години. Така казва днес на всички хора, които лежат на одъра си и очакват на добрата воля на близките си, да им приготвят ядене, да ги очистят, да задоволят всичките им нужди. Царството Божие не е за тези, които лежат на одъра си. Христос постоянно минава край тях и им казва: „Дигнете одъра си!” Откажете се от прислугата на вашите ближни. Отсега нататък вие трябва да им слугувате, а не те на вас. Да лежиш 38 години на одъра си, това е служба, която трябва да напуснеш и да бъдеш пенсиониран. Продължаваш ли още да лежиш, ти ще причиниш ред пакости както на себе си, така и на своите ближни. Кога се пенсионира човек на земята? Когато престане да работи. Докато работи, човек не получава пенсия; щом престане да работи, пенсионират го. На онзи свят е точно обратно: докато работи, човек е пенсиониран; щом престане да работи, пенсията му се прекратява. Тогава го пращат на земята да работи, но без пенсия. Престане ли да работи на земята, пращат го в невидимия свят, отново да започне работа, но пак с пенсия. Дали е на земята, или на небето, човек трябва непрестанно да работи.

Съвременните хора не разбират смисъла на живота и, като се намерят в мъчнотии и страдания, те се запитват, каква е ползата от живота. Голяма е ползата от живота. Тя се заключава в радостите и в страданията, в загубите и в печалбите, в успехите и в неуспехите, които човек има. Ползата от

живота седи и в положителното, и в отрицателното, на което човек се натъква. Бог говори на човека и чрез радостта, и чрез скръбта. Разумният човек се учи и от скръбта, и от радостта. Когато скърби и страда, той става внимателен към хората, стреми се да не им причинява скърби. Като се радва, той иска да им създаде радост. Предавайте радостите си и на своите ближни. Не причинявайте страдания на ближните си, нито поощрявайте ония, които причиняват страдания. Утешавайте страдащите. Само любовта е в състояние да утешава, да лекува страдащите и наскърбените. Любовта носи в себе си такова масло, което заздравява и най-опасните рани. Защо трябва да се обичат хората? За да лекуват раните на своите души. Само Божията Любов е в състояние да лекува раните, които човешката душа носи от незапомнени времена. Като тих, едва полъхващ ветрец, Божията Любов освежава уморената, страдаща, наранена човешка душа. Най-слабото докосване на Божията светлина до човешката душа е в сила да го подигне, да го освободи от всички несгоди и страдания, да му покаже живота такъв, какъвто е в действителност.

„Дигни одъра си!" Дигни одъра на своите скърби! Носи скърбите си, без да се оплакваш. Радвай се, че можеш да ги носиш. Геройство е човек да носи скърбите си, без да роптае, без да се оплаква. Казано е в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога." Щом е така, мислите ли, че Бог ще допусне нещо, което не е за добро на човека? Даже и дяволът, от когото плачете и се страхувате, върши волята Божия. И той присъства в съвета Господен. Когато Бог похвали Иова като Негов верен раб, сатаната Му се противопостави, като каза: "Ти си дал на Иова имане, слава, сила, здраве, затова е добър. Отнеми всичко това и ще видиш какво се крие в сърдцето му." Бог му каза: "Изпитай го, да видиш, истината ли говориш, или не. Нека излезе от сърдцето му всичко, което е скрито там."

Помнете: всички ще минете през страданията на Иова. Всички ще бъдете изпитани. Ако при най-големите страдания вие не пороптаете, дяволът ще избяга, ще отстъпи от вас. Роптаете ли, дяволът ще се насърдчи и още повече ще ви мъчи. Дойдат ли страдания, кажете като Иова: "Да бъде името Божие благословено! Господ дал, Господ взел." Докато сте в стария живот, Господ дава, Господ взима. Влезете ли в новия живот – живот на любовта, там е безсмъртието, там е вечната свобода. Докато влезе в новия живот, човек неизбежно ще мине през смъртта. Смъртта подразбира стария ред на нещата. Докато е в стария ред на нещата, човек все ще бъде в болница. Разликата седи само в това, в коя стая на болницата ще бъдеш, при кои лекари и слуги. Ще се местиш от стая в стая, от един лекар на друг, но все в болница ще бъдеш. Влезеш ли в новия ред на живота, в безсмъртието, ти сам ще дигнеш одъра си и ще вървиш напред.
Старият живот е живот на ограничаване. Новият живот е живот на пълна

свобода. Ограниченията се отнасят до болните хора. Здравите хора се намират под друг закон. Здрави хора са ония, в които се проявява Божията Любов. Тяхното небе никога не се заоблачава. То всякога е чисто и ясно. Който живее в човешката любов, той още се нуждае от облаци, които поливат градините, лозята и нивите му. В живота на истинската любов хората сами поливат градините, лозята и нивите си, вследствие на което те не се нуждаят от облаци, от светкавици и гръмотевици. На земята хората се нуждаят от големи ниви, градини и лозя. Те много садят, малко плодове имат. В невидимия свят, обаче, човек се нуждае от нива, десет метра широка и десет дълга. От тази нива той изкарва жито за цяла година. И от три плодни дървета изкарва толкова плодове, че свободно може да се прехранва. Всичко това, от което хората на земята се оплакват, болници, банкери, мъчнотии, в невидимия свят не съществува. Там всеки човек е добър и може да ви услужи, с колкото пари искате, без никаква лихва, без никакво задължение. Красив е онзи свят, но ако човек се намери там със сегашните си разбирания, ще изживее големи противоречия. Законите на онзи свят са съвършено различни от тия на земята.

Един богат човек се поминал. Понеже синовете му го обичали, те турили в гроба му една торба със златни пари, да си услужва с тях на онзи свят. Бащата останал доволен от постъпката на синовете си и считал, че с тия пари и на онзи свят ще се осигури, както бил осигурен на земята. Като огладнял, той потърсил гостилница, да се нахрани. На едно място видял една гостилница, на която било писано, че за всяко ядене се плаща по пет стотинки. Като прочел написаното, той се зарадвал и успокоил, че с парите, които синовете му дали, ще прекара дълго време. Влязъл той в гостилницата и заръчал едно ядене. Веднага му предложили да плати. Тук редът бил обратен на този, който съществувал на земята: първо се плаща, а после се яде. Богаташът извадил една златна монета и заплатил. – Извинете, господине, тук златни монети не вървят. Трябва да имате по пет стотинки. Той веднага писал на синовете си да му изпратят една торба с по пет стотинки. Синовете му изпратили торба, пълна с монети от по пет стотинки. Той взел една такава монета и отишъл на същата гостилница. Заръчал си едно ядене и платил пет стотинки. – И тези пари не вървят тук. Други са петте стотинки, които вървят в нашия свят. На онзи свят не се приемат никакви пари от земята. Разменната монета на онзи свят е любовта. Петте стотинки, които функционират на онзи свят, представят петте сетива на човека.

Сега, желая ви, като влезете в онзи свят, да имате на разположение тия пет сетива. Това, което виждате, чувате, вкусвате, осезавате и помирисвате, ще бъде вашата разменна монета, както за земята, така и за небесния ви живот. Като говоря за онзи свят, не е нужно да отидете там. И сега вие сте в

онзи свят. Който вижда, който чува, който вкусва, който осезава и който помирисва, той непременно е на онзи свят. Всичко зависи от разбиранията на човека, но разбиранията са на степени. В пътя на развитието си, човек постоянно прогресира. Който знае да чете и може да чува, той е развили зрението, и слуха си. Лошо е, когато човек не може нито да вижда, нито да чува. Той не е развил зрението и слуха си, вследствие на което живее в ограничения. Ако развие и външния, и вътрешния си слух, човек ще бъде във връзка с целия свят. Чува ли всичко, каквото става по света, той ще бъде доволен. Човек може да развие зрението си толкова, че да вижда не само това, което става на земята, но и всичко онова, което става на слънцето и на останалите планети. Какво по-голямо богатство може човек да желае? Това е достояние само на някои учени, които разполагат с големи телескопи. И те даже не виждат всичко, както трябва. Най-големият телескоп, с който човек би могъл днес да си служи, това е телескопът на любовта. Чрез този телескоп човек може да вижда всички неща в подробности. Най-голямата сила, с която човек може да разполага, това е любовта. Най-голямата препоръка, с която човек може да се представи някъде, това е любовта. Като знаете това, започнете с любовта.

Днес имаме особено красив изгрев. Слънцето излезе от чист, ясен хоризонт. Жителите на слънцето се радват, че сме се събрали заедно и разискваме върху това, което Бог е направил. Ние съзнаваме, че всичко, което Бог е направил, е разумно. Ние благодарим, че сме дошли на земята – едно велико училище, да се учим. Като свършим науките си в това училище, ще отидем на онзи свят, там да продължим учението си.

Днес всички хора се стремят към любовта. Защо? Да придобият нейните качества. Любовта носи живот, светлина и свобода. Който има любов, той свети като слънце. Дето влезе, той носи светлина. Той е облечен в дреха, изтъкана от всички цветове на светлината, от червения до виолетовия. Тия цветове се преливат един в друг, докато образуват бялата светлина. Такъв човек носи живот в себе си и е подобен на извор, който постоянно тече и дава от себе си на жадни, на страдащи и на уморени пътници. Той е носител на истина, на свобода.

Христос казва: „Дигни одъра си!" И аз казвам: Дигнете одъра на вашето минало и го изнесете навън! Няма защо да чакате ангела. Кажете: Благословен Господ, Който ни освободи от къпалнята. Дръжте се за онези ангели, които слизат не само да разбъркват водата, но да разбъркват вашите умове и сърдца, да разберете Божиите пътища. Те ще внесат в човека истинската светлина и топлина, за да чуе гласа на Бога и да оживее. Днешният ден е ден на избавление, ден на освобождаване. Нека всеки се препаше и тури ножа на пояса си. Нека всеки очисти езика си, очите си и

да бъде смел и решителен, а не страхлив. Каквото върши, да знае, че върши волята Божия. И тогава, срещнеш ли злото в света, побори се с него: ти отгоре, то отдолу, докато го победиш. Щом го победиш, хвани го за гушата и го питай: Ще ме мъчиш ли още? Докато не признае силата ти, не го пущай.

Желая ви да се въоръжите с Божията Любов, да сте готови на всички жертви за нея и да победите всички мъчнотии и препятствия, които срещате на пътя си. Това, което днес направите за Господа, ще бъде записано във вечността. Няма по-велико нещо от това, човек да направи една жертва за Бога, както трябва.

Станете, дигнете одъра си!

Това е живот Вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.

Беседа от Учителя, държана на
22 март 1938 г., София – Изгрев.
Начало: 05:00

1938_03_23 Музикалният живот на душата
лекция на Общия окултен клас

МУЗИКАЛНИЯТ ЖИВОТ НА ДУШАТА

Отче наш.
„Духът Божий“

Имате ли зададена някоя тема? Пишете върху темата „От какво зависи силата на речта?“

Ние сме дошли до една област, дето всички неприятности на съвременната култура произтичат от това, че хората нямат едно правилно различаване на нещата. Човек ако не може правилно да разрешава, ще има противоречия. Например, на вас може да се харесва една дреха, която има хубав небесно-син цвят. Цветът е отличен, но самата дреха няма съдържание, не е здрава, няма издръжливост. А понякой път съдържанието е хубаво, дрехата е здрава, но цветът ѝ, някак си не е приятен. Има хора, които в своята обхода външно са много деликатни, имат хубав цвят. Първият път като ги срещнеш са учтиви, имат дипломация, маниери, във всичко са отлични, знаят как да постъпят. Той е отличен, докато не е взел от тебе пари в заем. Щом е взел парите в заем, вече се изменя. Вземете една котка. Тя все мърка около тебе, но дайте ѝ една риба скумрия, котката не мърка вече, но хване скумрийцата, и като речеш да я вземеш, тя си дига крака срещу тебе и казва: „Или ти или аз“. Въпросът е кой ще яде рибата. Като влезеш при учените хора, някой път те се скарват за някаква си скумрийца, за някаква си история, кой по-добре разяснява някакъв си въпрос. Като влезеш в моралната област, хората се скарват по въпроса дали някой се е молил добре, къде се е молил, как е коленичил. В семейния живот става цял въпрос как така мъжът да си тури черната връзка малко накриво. Или братята се скарали за нещо.

Представете си, че с вас много пъти съм се обхождал много добре, но един път съм казал: „Много лош човек си“. Ти ми гледаш лицето, че е усмихнато и тогава няма да вземете тези (думи) много силно. Но, ако си набръчкам веждите и ти кажа „Много си лош“, на тебе веднага ще ти стане неприятно. Вие сте се повлияли от дисхармонията на моето лице. Някои линии са се появили на лицето ми, които са изменили вашето състояние. Като философ вие сте дали известни тълкувания на тези линии. Често забелязвате някой човек, че като му приказваш, той си подигне само единия ъгъл на устните и ти тълкуваш това, че той нито пет пари не дава за онова, което ти му говориш.

Откъде накъде този речник. Защо това движение на устните означава, че пет пари не дава. Казвам: Трябва да разбирате природата. Вие сте създадени от разни материали и всичкия материал от който сте създадени е индивидуализиран. Всеки материал от вас си има свое убежище. Например на желязото, което е в твоята кръв, ти не можеш да разчиташ в морално отношение. После ти не можеш да разчиташ на медта. Ако се насъбере много мед в тебе, тя ще те отрови, ще се образуват известни отрови. Да кажем, че някой път вие седите и сте неразположени. След като сте водили един религиозен живот, минала ви е някаква си идея, че вие не сте добър човек. Или някой път ви мине идеята, че вие сте добър. На какво се основава да мислите, че вие сте добър или не? – Има един вътрешен закон, който определя живота. Бог, Който е създал света, изисква от всички живи същества да разбират Неговите Закони и всеки според степента на неговото развитие да разбира Законите Му.

Често говорят за влиянието на музиката. Тези стършели, които снасят своите яйца под кожата на млекопитающите, имат особен тон. Като минава стършелът, образува особен тон и като чуе животното този тон, то бяга. Няма да ви кажа този тон, защото, ако ви го произнеса, мога да ви накарам всички да излезете вън. Вие сте били като млекопитающи и при чуването на този тон, ще изгубите съзнанието си и у вас ще се роди един страх.

Някой път вие мислите, че съм много сръчен, смел, но човек си има известни слабости. Ще ви дам един пример: Имаше във Варна една баба Хранова, акушерка. Тя беше героиня, добра плувачка, можеше да плува по 2–3 километра навътре в морето, като някой тюлен се разхожда из морето. Но само като ѝ покажеш една пиявица в шише, тя като я види, хуква да бяга. Тя е готова да се бие с кой да е мъж и да се защитава, но щом види пиявица, бяга. Тя казва: „Аз не зная с какво да си обясня това. У мене се явява един панически страх, като че нещо ме обсебва“. Тя е пострадала. Как ще се обясни този страх от пиявицата в нея? – Може да се обясни. Представете се, че във вашето здание има 100 кг. барут. Детето се приближава с една малка искрица до барута. Знаете ли какво може да произведе тази искрица върху този барут? – Всичкото ви здание ще хвръкне във въздуха.

Понякой път вие не знаете какво се крие на върха на вашия език и изказвате една дума, чрез която правите една такава експлозия в природата. За всякоя дума, която човек казва, Бог го държи отговорен. Една дума в дипломатическия свят, отваря цяла война. Един поглед разваля живота на хората за цял живот.

Като влезете в религиозния живот се излагате на известни пакости. У религиозните хора се явяват най-опасните работи за скандали. И между напредналите ангели се явиха най-лошите постъпки и онези погрешки, които те направиха, Господ не им ги прости и ги върза, и ги прати в изгнание. А пък някой път аз гледам тук приятели, които си играят с огъня. И аз съм дошъл до едно място да кажа, че трябва да затворя школата. Не намирам за нужно да ви говоря по-нататък и трябва да ви оставя да научите Божествения Закон. Онази вечер цял един скандал стана тук. Тук има братя и сестри, които толкова време следват този Път! Има някои неща, които могат да се търпят. Но аз не искам вие да престъпвате Божия Закон. Защото според този начин на постъпване, който имате, не мислете, че Небето е място, гдето могат да ви пуснат, както тук. Кракът на човека, който не мисли, не чувствува и не постъпва правилно, в райската градина не може да стъпи. Адам след като престъпи Божия Закон, Бог го изкара из райската градина, направи дрехи на Адам и Ева и ги изпъди навън. Законът е все същият и сега. Днес можеш да имаш хубаво настроение, но щом съгрешиш ще излезеш извън рая. Ще ти дойде скъпо. Ти казваш:„ Учителят каза така и така“. Христос нали е казал хубави работи. Всички проповядват това, което Христос не е казал. И често вие говорите това, което аз не съм казвал.

Говорим за Новото учение, но в какво седи то? – Новото учение седи в разбирането на Любовта. В какво седи разбирането на Любовта? Ако Любовта ви бъде съвършена, няма да имате никаква болка никъде. Аз забелязвам – мога да имам болки, които произтичат от самия мен, а пък мога да имам болки, които произтичат от окръжаващата среда. Аз мога да имам ревматизъм в краката си. Всякога щом видя един човек, който страда от ревматизъм и мен може да ме заболи кракът от симпатия.

Обичаш някой човек, който е добър и ще чувствуваш добрите му работи. Ако е лош, ще чувствуваш лошите му работи. Ако той има болка в сърцето си и ти ще имаш. Ако той има главоболие и ти ще имаш. Ако той има задух, и ти ще имаш.

Ти казваш: „Да се обичаме“. Как ще се обичаме тогава? Онзи, който обича другите, трябва да е по-силен, да лекува недъзите на хората. Щом не можеш да обичаш хората и да ги лекуваш, остави, не се занимавай с Любовта. И котката обича някой път птичките. Тук имаше една котка, която изяде една птичка и после умря. Видях я, че носи една птичка и след един месец умря котката.

Всички вие седите на едно място в почвата, на която сега седите, отдолу има динамит. Всякога може да произведете една експлозия. В човека, в

неговия мозък, в неговото тяло има толкова взривни вещества, че всякога сами може да произведете един взрив. Ти ще кажеш: „Че как може да се произведе взрив?" – Взрив може да произведе яденето. Седите на една трапеза и гледате на други колко са сипали, и на тебе колко, и веднага във вас има една мисъл къде си седнал, дали отляво или отдясно, и ще се яви у тебе въпрос: „Защо да си на това място". Това може да произведе цял един взрив.

Казваш: „По свобода да си изберат". Но знаете ли какво нещо е избиране по свобода? – Попитайте един музикант, който е вещ в музиката. Той ще постави всички тонове на мястото в музикалната стълба. А пък онзи, който не разбира музиката, ще ги постави гдето намира за добре и ще каже: „Аз така мисля". И после онзи, който разбира, ще разпредели нотите на цели, половинки, осминки, шестнайсетинки и пр., които ще употреби на място, после ще употреби правилно тактовете 2⁄4, 3⁄4, и т.н.

И самият живот е музика. За да живееш в пълния смисъл, трябва да си музикант. Трябва да знаеш всяка една постъпка как да я поставиш. У вас се зарежда желание да живеете добре. При добрия живот около себе си ще имате едно противоречие. Когато се говори за тези работи, вие не изследвате себе си, не изучавате себе си, а изучавате другите хора. Като изучаваш другите хора, ни най-малко няма да се ползуваш ти. Техните погрешки не са твои. И техните добродетели не са твои. Косвено те ще ти влияят. Когато някой сгреши, може по симпатия да ти причини вреда. Но един човек, който живее зле, не може да ти причини зло всъщност. И ако е добър, пак не може да ти направи добро. Човек остава такъв, какъвто е той всъщност.

Понякога вие упорствувате. Упорството у човека е един Божествен морален импулс. Упорството у човека зависи от Божественото в човека. Да упорствуваш е Божествено. Но знаете ли къде трябва да турите упорството? – Например искаш да пиеш винце и си казваш: „Аз трябва да пия вино". Думите да пия са прави. Право е, че трябва да пиеш, но какво? Никой не трябва да ти каже, че не трябва да пиеш. Онзи, който ти казва, че не трябва да пиеш, той не говори право. Никога не казвай, че не трябва да пиеш. Но какво трябва да пиеш? – Вода. Не казвай: „Не пий вино!" Оставете виното настрани. Не се занимавай с виното. От какво е произлязло виното. Виното произлязло от сладкото. Следователно, всеки един от вас, вие като станете много добри, може да станете и много лоши. Всички хора, които са много лоши, са и много добри. И които са много добри, са и много лоши.

Вие живеете в един свят на състезание. Например, вземете двама

приятели, вземете две майки. Те имат две деца и ги сравняват, кое дете е по-хубаво. Всяка една майка казва, че нейното дете е по-хубаво и веднага ще се скарат. Защо ще се скарат? – От неразбиране. Всяко едно дете в света се ражда, не за някаква похвала отвън. Детето се ражда в Божествената Хармония, за да попълни някое празно място, за да заеме мястото на някоя нота в Божествената Хармония.

Някои деца се раждат с басовия ключ, други в теноровия ключ, някои в алтовия ключ, а някои в сопрановия. Сега аз ви говоря не каква е идеята у вас. Какво е това басов ключ? – Човек е басов ключ има много желания. Знаете ли какво може да направи басът? – Басът може да направи много хубави работи, но и много големи пакости. Също така и сопрановият ключ.

У всинца ви има едно желание да изправите света. Помнете едно нещо: Никой не е изправил света. И вие няма да го изправите. И никой няма да го изправи. И хиляди учители няма да го изправят. Ако светът можеше да се оправи, то Христос дойде преди 2000 години. Преди Христа е имало други. Ти ще кажеш: „Бог създаде света и светът не е оправен“. Светът е оправен, но вие мислите, че той не е оправен. This, that, това. Каква е разликата между първата и втората дума? – Как се превежда тая английска дума? (Това, онова, че). Но това е приблизително.

Буквата „т“ е взета от еврейската буква „ш“. Тази буква сама по себе си показва едно лекуване на материалният свят. А буквата „ш“е чаша пълна. Пияницата при „ш“ е изпил две чаши вино. След като си изпил виното пак ще обърнеш чашата нагоре, за да ги изпълниш. Първата чаша е красива, ти ще усетиш едно вдъхновение. Ако изпиеш още една чаша, ще се усетиш по-възбуден, но след 10–15 чаши, ще станеш философ, ще клюмнеш и в дълбоко размишление ще заспиш.

Често препоръчват на запад източното концентриране. Да кажем, че се намираш в някоя кръчма и след като се напиеш, заспиш. Има няколко хора, които като се концентрират, заспиват. Значи има едно концентриране, което е направено от соковете на виното, а пък има концентриране, което е направено от чиста вода. Не трябва да имаш никакво желание да обсебиш този обект, върху който се концентрираш. Щом имаш желание, и най-малкото желание да го задържиш за себе си, ти вече пиеш едно опивателно питие.

При Любовта се вършат най-големите пакости. Яков имаше едно чувство: Обичаше хубавите жени, после имаше той и чувството на стяженолюбие. Той искаше да има нещо хубаво. Кожата му не беше космата. Той беше

женствен по характер и обичаше красивите жени. Майката на Якова беше красива и той приличаше на майка си. Тя имаше особена слабост към него, тя го обичаше и тя го подтикна да отиде той да излъже баща си. Според еврейският закон, Исав беше първият, а тя искаше да направи последния пръв, а първият последен. И майка му каза: „Аз ще те направя такъв, че баща ти да не те познае“. Или ще кажете: „Каква е тази майка?“ Но вие раждате в себе си едно чувство. И вие като Якова имате това чувство и искате да излъжете Господа. На вашият стремеж турите някаква Божествена мисъл и казвате: „Аз служа на Господа. Аз правя това за Господа“. А пък той не е дошъл ни най-малко от обич към Господа.

Един млад американец отишъл на едно място и видял една млада мома, в която се влюбил. Той отишъл да проповядва, но не отивал да проповядва в други села, а все в това село, гдето намерил тази хубава мома. И гледал дали тя е там и когато тя е там, той се разпалвал и разтърсвал всички хора. Той отивал за момата. Другите казвали: „Колко хубаво приказва, колко Божествено, мед капе от устата му“. Този мед не е за публиката. Този мед е за онази мома. И един ден, когато всички хора се научават, че този мед е за нея, всички ще се настроят против него.

Вие сте дошли до едно положение да различавате. Да допуснем, че правиш едно добро в света. Какви са подбудителните причини? – Аз ви говоря за ваше добро, понеже мястото, гдето сте дошли е много опасно.

Преди години аз се занимавах с философията на музиката, не на обикновената музика, но на музиката, която съществува в природата. Всички добри и лоши неща произтичат от музиката, от хармонията. Аз съм турил най-хубавите струни на цигулката си и като тегля два, три пъти на една струна, тя понякога се скъсва; тегля струна „ре“ и тя се скъсва. Тегля струна „ла“, скъсва се и тя. Тегля струна „ми“, скъсва се и тя. Опасно е при някои музикални парчета. Една хубава струна струва 30 лева, 40 лева, 100 лева. Всеки ден като късаш по три струни, каква ще бъде загубата? – Паганини е правил един опит, за да покаже на публиката, че е добър свирец. Той нагласява цигулката и като удря лъка, скъсва се струна „ми“. Продължава да свири. Удари лъка на струна „ла“ и тя се скъсва, и той довършва концерта на двете останали струни. Скъсването на двете струни му е било необходимо за да произведе известен ефект. Ако можете като Паганини да свирите на две струни – да, но ако не сте музикант като него, не ги скъсвайте, защото ще загазите.

Аз съм забелязвал всякога следното: Има известни музикални парчета, които ако изсвиря, ще падне чаша, ще се търкулне картина, ще стане голяма пакост. Тогава аз ще свиря друг мотив, за да противодействувам.

Някои сте почнали да свирите една гама, която аз наричам гама на смъртта и тогава се зараждат много болести.

Аз съжалявам, че тук на Изгрева боледувате. Боледувате, понеже свирите на тази гама, която носи смъртта. Вие казвате: „Ние не живеем добре“. Така не се говори. Вие казвате: „Не сме добри хора“. Добри сте, но не постъпвате добре. Богати сте, но не сте щедри. Имате отлична мисъл, но не изказвате мисълта. Вашата мисъл я изказвате, когато не трябва. Минава една мечка и вие я видите и се уплашите. Но след като влезе мечката в гората, вие стреляте. След като влезе мечката в гората, няма какво да стреляте.

Ако можете да поправите някого, кажете му така: „Братко, имам да ти кажа нещо на ухото“. А пък вие ще видите една лоша черта у него и не му я казвате, и като си отиде той, и вие говорите зад гърба му. Той прави това, онова. И образувате цяла една атмосфера, която не е хубава. Бог не изисква това.

Не говорете против себе си, понеже вие сте създания Божий. Не казвайте: „Аз съм лош човек“, но кажи: „Не съм се научил да свиря на цигулка“. Цигулката е отлична, струните са отлични, лъкът е отличен, учителят, който ви учи е отличен. Единственото нещо, което ви липсва е, че вие не знаете да свирите. Не че сте неспособни, но някъде бързате. Някои деца гледам са много послушни и свирят добре. А някои не.

Вие искате да бъдете диригенти. Всеки един от вас е диригент. Езикът е капелмайстор. И когато твоят език почне да говори, капелмайсторът е на работа. Я вижте как са отворени очите на един капелмайстор, който гледа и слуша свиренето на всеки инструмент. Това не е лесен занаят, както помислил един българин. Например как ще дадете един такт 7/16? – Такъв такт има, например, нашата ръченица? – Каква ще бъде бързината на ръченицата? – Като засвири цигуларят, той трябва да знае как трябва да се играе това парче. И както той свири, така трябва да играят другите. Цигуларят трябва да знае къде трябва да свири по-бързо и къде по-бавно. Понякой път играчите заставят капелмайстора да свири бавно или бързо. (Учителят изпя песента „Духът Божи“) В Духът всяко движение е разумно. В Духът няма нещо погрешно. В Божествения Дух всичко е съвършенно. Когато пее един човек, който знае музиката, всички тонове ще бъдат изпяти правилно. Ще падат на мястото и ако ти слушаш да пее един такъв певец, възприемаш неговата музика, то ако имаш болест в сърцето, в главата, в гърдите, всичко ще изчезне. Ако си сиромах, ще забогатееш. Ако си глупав, ще поумнееш.

Сега мнозина от вас мислите, че сте много добри композитори. Аз гледам като дойдат някои млади, нищо не разбират от музиката, но си дават мнението. Ако искате да знаете дали сте добър певец, може да направите опит: Когато времето е дъждовно, изпейте една песен, ако се проясни небето, вие сте добър певец. Или, когато времето е ясно и вие изпеете една песен и се заоблачи, тогаз сте добър певец. Но ако с вашето пеене, облачното небе не се прояснява, вие сте обикновен певец, както всички други, и не си правете илюзии. Някой път като пея, времето се изяснява, а някой път като пея, не се изяснява. Причината не е в небето, а в мене. В първия случай съм бутнал надлежния ключ. В природата има ключове. Ако бутнеш надлежният ключ, ще дойде светлина. Но ако бутнеш друг ключ, няма да има светлина. Значи не сте бутнали на място. Трябва да бутате на място.

Вие употребявате Името Божие напразно. Някой път 20 пъти казвате: „Аз за Господа правя това". Престанете да изговаряте думата „Господ". На ден само веднъж я изговори. Ти казваш: „Аз съм религиозен". Не говорете, че сте религиозни. Само веднъж като станеш сутрин, кажи: Набожен съм. Но кажи го насаме, а не на хората. Не казвай, че си набожен. Сутрин като станеш, кажи си: „Аз съм добър човек", но на хората не говори, че си добър. Ако искаш да покажеш на хората, че си добър, като видиш паднало дете, дигни го. Видиш някое дете, че си счупило стомната. Помилвай го и му купи нова стомна. Скарали се двама души. Как ще ги помириш? Казвам им: Нося ви подарък – една торба с пари. И те като видят парите, забравят да се бият. Давам им златото и те имат отлично мнение за мене. И казват: „Голямо щастие е това". И благодарение, че се биеха, че им занесох торбата със злато.

Защо ние като живеем добре ще ни дава Господ благословение? Защо ви е благословение като живеете добре? А пък някой път като се карате Бог ви дава злато, за да не се карате. Благо се дава на лошите хора. Един лъв се готви да се хвърли върху тебе. Пусни му парче месо и той ще те остави, и ще се нахвърли върху месото, но ако не му дадеш благото, той ще се нахвърли върху тебе.

Аз като ви говоря това съзнавам, че има една погрешка. Трябваше да ви говоря на вас, които разбирате на тих език, а не така както сега. Сега както ви говоря, считам ви за много учени хора. Казвам: Наредете тези работи. А пък аз виждам, че някои от вас ще наредят хубаво работите, а някои не. Сега къде е погрешката? – Бъдещият ви живот зависи от това, което вършите сега. Това, което сега става в живота, втори път няма да мине никога. Онова, което сега ще научите, никога друг път няма да го научите. Втори път можете да научите хиляди други работи, но онова, което ще

научите сега, ще остане като една празнина, ако остане сега ненаучено. Ангелите, които бяха преди хиляди години хора, научиха много работи, но има някои работи, които стават с нас, но те не ги знаят. Те се интересуват да знаят какво става между хората. Ти ще кажеш: „Как да не знае един ангел това?“ – Един ангел не знае какво нещо е горчиво, какво нещо е люто. Невежа е в това. Той не го знае, той не го е проверявал. Защото, ако туриш един ангел да проверява с езика си това, което ти проверяваш, той ще падне в същата погрешка, която ти правиш.

Фиг. 1Вие сте поставени на един голям изпит, да опитате доброто и злото, сладкото и горчивото. Каква пропорция ще турите между горчивите и сладките работи? – Ако аз бях на ваше място, ще си туря ръката върху челото.Така ще направя, ако искам да усиля паметта. За религиозното чувство ще изпитам като си туря ръцете отгоре на главата. /Фиг. 1/ Ще накарам някой невежа човек да тури ръката си горе върху моята глава. Всъщност този последния опит не го правете, а накарайте човека с религиозното чувство да тури ръцете си върху главата ти. Защото добрият човек ще ни предаде нещо. Набожният човек с ръката си ще ти даде нещо. Никога, когато си болен не позволявай на никого, който е по-болен от тебе, да тури ръката си върху вас. Но един здрав да си тури ръката върху тебе – то е благословение. Здравият ще ти предаде нещо, но болният не може да ти предаде нищо. Онзи човек, който е песимист и гледа мрачно на живота, не позволявай да си туря ръката отгоре ти. Като чума да седи той отвън, макар и да е за нищо. Ако един човек казва: „За молитва пет пари не давам, не го пускай в къщи“. Ти казваш: „Аз ще го обърна“. Освен че няма да го обърнеш, но той ще те обърне. Сега, ако влезе един крадец и обърне вашата кесия, какво е станало? – Какво значи обръщане? – Ти казваш: „Аз обърнах едного към Господа“. Тази дума е двояка, тя няма смисъл. „Обръщане“ значи да го обърнеш наопъки. Ако извадя и обърна твоята кесия наопъки, какво ще остане от нейното съдържание? – Не употребявайте думата „да обръщаш“, но внесете Божията Любов, посадете Божията Любов в човешкото сърце. Помнете следното: Божественият ред на нещата, няма да развалим Божественият свят. Някой, който е правил престъпления от хиляди векове, образува своите страдания. Било хора, било ангели, нито едно същество не може да наруши Божествения ред на нещата и да не мине през страдания. Ние можем така да причиним вреда на себе си. И ако човек има добри мисли, той ще причини добро на себе си и на другите. Аз искам вие да живеете добре, най-първо заради самите вас, така ще се приспособите. Аз като кажа, че ще живея за себе си, аз подразбирам следното: Да оставя Господ да живее в мен както Той знае. Аз нямам нищо против това да оставя Господа да се прояви в мен както Той знае. Също и вие пожелайте същото. Бог погрешка не може да прави. Щом разсъждавате какво Бог да направи, щом казваш, че тук или там не

направи добре, ти си на крив път. Не коригирай това, каквото Бог прави. Щом правим едно различие то се разбира, че в мене има един съдия по-нисък. Ти може да казваш, че един професор е по-лош. Не, вие не можете да давате мнение, не може да се (съди това), което седи по-високо от вас. За един човек с по-низки чувства може да си давате мнението. А пък по-високият може да си даде мнението за вас. Но вие никога не може да го коригирате. Вие не може да кажете: „Защо Господ направи така и така?" Но за онзи, който е по-долу от нас, можем да си даваме мнението. Като дойде при мене някой и иска да ми дава съвет, казвам му: Колко езици знаеш? – Казва: „Няколко езици?" Питам го: Как ги знаеш? – Някой път той знае да говори добре, но не знае да пише добре. Казвам: Може ли да говорите български, немски, френски, английски. За да бъдеш англичанин, трябва да знаеш как да произнесеш гръцката буква омега (фита) – това е пробният камък на английски език. В немския език е важно как употребяваш гърлото си. При френския е важно, как си служиш с носа. Англичанинът, който иска да внесе мекият елемент в езика си, иска да смекчи езика си употребява „фита". Гърците са правили така. У французите няма „фита". Има известни меки звукове. Да кажем, че си груб по характер. На момата кажи: „Много ми е приятно, че ви срещнах днес". Да кажем, че имате неразположение. Щом произнесеш думите: „Приятно ми е, приятно ми е". И ако изчезне това неразположение, ти тогава си произнесъл хубаво думата. Същото е и по отношение на мисълта. Щом почнеш да мислиш правилно, веднага това, което те е измъчило, ще изчезне. Но ако не мислите правилно, измъчването ще продължава. Ти казваш: „Защо са тези страдания, измъчвания?" Питаш ти. – Те са корекции. Онези, които искат да изглаждат езика си, правят корекции. Да кажем, че произнасяш зле една дума. Коригирай се. Има един духовен правопис. Ти казваш, че си набожен, нали така. По какво се отличава един човек, който е набожен и един друг, който не е? – При набожния човек дървата горят, а пък при човека, който не е набожен, дървата изгасват. При набожния човек храната се смила, а пък при онзи човек, който не е набожен, тя така си остава. При набожният човек мъртвият става, а пък при ненабожния, мъртвият влиза в гроба. Какво ще мисля аз, че съм набожен човек, ако при мене всичко умира. Някой от вас казва: „Ние не сме такива, каквито бяхме едно време". Студът е минус, а пък топлината плюс. Щом взимаш, студът работи в тебе. Ти искаш да станеш богат човек. Събираш оттук-оттам. А пък щом искаш да даваш от себе си, топлината работи в тебе. Топлината дава. И в раздаването на тази топлина има една опасност. Ако ти усилиш топлината повече, отколкото трябва, ако на едно цвете полееш повече топлина, отколкото трябва, ако на едно цвете полееш повече вода отколкото трябва, ти ще го осакатиш. Ти трябва да знаеш колко вода да полееш. Та казвам сега: Всеки ден произнасяй хубави думи. Бих ви дал една задача, да не употребявате повече от 100 хубави думи на

ден. 100 думи като кажеш на ден, нито една повече. Сутринта като станете ще определите колко думи да кажете. Когато дойде някой да държи кратка реч, а не дълга, колцина от вас биха могли да изпълнят това правило. И после колко глагола да употребявате, колко съществителни, колко прилагателни, колко местоимения, колко съюзи? Има известно съотношение между тях. Ако вземете думата „мома“, на български език значи едно, а пък в природата знаете ли какво значи? Думата „мома“ означава едно течение в природата. И музиката на това течение е или нагоре, или надолу. Някой път може да означава музика надолу, като произнесеш тази дума. А пък, когато се произнесе „мома“ както трябва, това показва, че веществото се движи във всички посоки, става разширение от всички посоки. Ако произнесете думата „иди“, много е изящна тази дума. Ти искаш да се разшириш, да знаеш причинния свят, да се разшириш и да станеш силен. Ако произнесе думата „жена“ или „деца“, този човек е бременен. Като се роди излезе растение. Имате корени и клони и растението се развива.

Фиг. 2Българите произнасят думата „аз“. /Фиг. 2/ Звукът „з“ е много опасен. Това е човешката уста ненаситна, която трябва да яде. Ще зависи как ще произнасяте буквите. В Библията създаването на света, почва с буквата „б“ на еврейски. Всяко нещо, което произнасяш, да има само един смисъл. В Любовта е смисълът на човешкият живот. Или можем да кажем: Любовта е смисълът на човешкият живот. Кой израз е по-прав? – Не говорете излишни работи. Не туряйте мисли, които са неподходящи за вашия ум. Не туряйте чувства, които са неподходящи за вашето сърце, и не туряйте постъпки, които са неподходящи за вашата воля. Вие с вашите неправилни мисли, разяждате мозъка си, с вашите лоши чувства образувате гниене във вас. С вашата постъпка образувате прах и кал, които запушват порите на вашето тяло, и оттам идат всичките нещастия и болести, от които сега страдате. Мислете право, чувствувайте право и постъпвайте право. Вие музикално не постъпвате добре. Старите сестри много хубаво изпяха като излязоха. Те пяха хубаво за малките деца. Те имаха една амбиция да се покажат, има някои места, гдето те не пееха хубаво.

Един камък е скъпоценен, който дава най-големите пречупвания на светлината. Той дава краски с хубави тонове. Снощи видях, че във вас има заложби да пеете, но само едно ви липсва. На българина му липсва постоянство. Българинът е даровит много, но никога не използува дарбите си. Той има едно желание, той обича разнообразие. С малко работи иска да придобие много. И изобщо всички българи страдат от това. Малко като направят, те мислят, че много са свършили. А пък много трябва да работят. Вие изпяхте една песен. Така ли се пее? Така ли се пее песента на

Учителя? – Някой път аз ще ви изпея една Учителюва песен, както аз разбирам песента. Ще видите как се пее на Учител. Вие хубаво пяхте, но може да пеете още по-хубаво. Сега те са посторонни работи. Дълго време трябва да пеете тук на земята, за да можете да влезете в Небесния Храм. Онези, които не пеят добре, няма опасност да ги задигнат горе. В небето няма нужда от тях. Земята се нуждае от тях. Небето има нужда от много добри певци. Аз желая да останете на земята и да пеете добре тук.

И това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истинаго Бога и Христа, Когото Ти си проводил.
(3 пъти)

XVII година.
25 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 23 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев

1938_03_25 Законът на музиката
лекция на Младежкия окултен клас

ЗАКОНЪТ НА МУЗИКАТА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете! /Чете се темата „Функции на черния дроб“/ Контраст има. Щом има черен дроб, има и бял дроб. Пишете нещо за белия дроб!

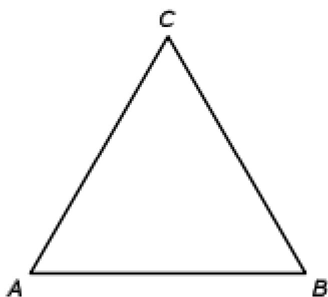

Фиг. 1.25/Фиг. 1.25/ Имате една обикновена линия АВ. Какви резултати ще произведе? Представете си, че АВ е корда. Какво представя в дадения случай кордата АВ, какво представя С? Всички тия трептения, които се образуват от тия линии се срещат в точката С. Значи тонът има три елемента А, В, С. Имате правилен тон, който може да турите на работа всякога. Този тон има материална основа, добра материална основа. Същевременно той има достатъчно сила, има и достатъчно изразителност. Да кажем, ако /на/ едната страна АВ или АС, /или/ ВС, удължите линията, скъсява се другата, веднага тонът изменя своето качество. Или пък, ако измените АВ на тона, веднага ще се измени неговата материална основа. Ако измените АС, вие ще измените силата на тона. А пък, ако измените ВС, ще се измени изразителността на тона. Сега туй е едно предположение, как ще се провери? Говори се за нещо, което е невидимо. Тук имате една корда, тонът е нещо отвлечено. Да кажем „до“. Но де е мястото на „до“? Какъв тон е „до“? Вие казвате тонът „с“. Какъв тон е „с“? „До“ и „с“ еднакви ли са? – /Еднакви/. Не са еднакви. Подир „до“ върви „о“, подир „се“ върви „е“. Следователно, тоновете, които може да произведат, ще се различават. Единият ще има добри условия във всяко направление да се прояви. „Се“ ще има специфично, в едно направление да се прояви, да се разшири само тонът. И тогава в сегашната музикална система имате една система на тонове, които не са произволни работи. Разбирайте, че онази музика, която може да се прояви от вас, тя ще се обусловИ от три фактора. Тя ще се обусловИ от вашето материално положение. Ако искате да проявите музика, тя ще се обуслови от вашите чувства, ще се обуслови и от вашата мисъл. Най-първо ще се обуслови от вашата мисъл, ще се обуслови от вашите чувства, ще се обуслови от вашето

тяло. Сега този тон може да се обуслови, ще дадем съвсем друго направление. Ако преместите този тон той ще бъде все същият тон, но ще има различни качества. Фиг. 2.25

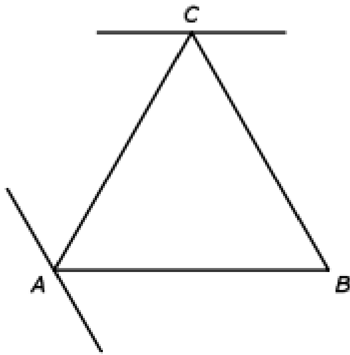

Ако този тон го преместим надясно /Фиг. 2.25/, ако горе С изменим, основния тон, какви са възможностите по линията? Този тон може да се измени в основен. На този основен тон С, А е бащата, В е майката. Те са възможности на тона, пак може да се прояви А – това са ония качества, които човешката сила дала на този тон. Сега работата седи в това, че не може да се тури приспособление на тона. Казвам: Какво отношение има „до“ към нас? – Че всяка една мъчнотия, която ние искаме да преодолеем на физическото поле, това е „до“. Дотогава, докато ти не си преодолял мъчнотията, ти казваш само, че това е мъчнотия. Щом я преодолееш, ти не само вече произнасяш „до“, но и пееш го. Как ще го изпееш? Докато го произнасяш ти не си решил мъчнотията, ти казваш: „Мъчнотия, мъчнотия“. Щом решиш тази мъчнотия, вече има песен, щом не се реши, само говор има. Следователно пеенето, музиката е произлязла от разрешаването на всичките въпроси. Когато се разрешават въпросите, постепенно се образуват музикалните тонове. Сега тия работи трябва да се проверят. Не, че вие ще ги проверите, те са проверени. Трябва да вярвате за да може да ги опитате. Защото не е безверието, което дава съдържанието. Казва: „Обезверил се“. Но обезверяването в едно отношение е усилване вярата в друго отношение. Казват, че някой човек се обезверил. Но той като се е обезверил, той се уверил в друго нещо. Защото всеки човек, който се обезверява в едно нещо, се уверява в друго нещо. Например, ти се уверяваш, че ще умреш, значи ти си престанал да вярваш в живота, започнал си да вярваш, че ще умреш. Друг се уверил в живота, обезверил се в смъртта. Казва: „Няма да умра, ще живея!“ Значи обезверил се в смъртта. Ако усилваш вярата в смъртта, ще умреш; ако усилваш вярата в живота, ще живееш. Ако усилваш вярата в ума, ще поумнееш. Ако намалиш вярата в ума, ще обезумееш. Значи, ако усилваш вярата в ума, ще произнесеш правилно „до“ – основният тон на мисълта. Трябва да имаш един основен тон.

Имаме тук в песента „Фир-фюр-фен“ започва с „ре“. От „ре“ започва. Ти

не можеш да вземеш правилно „ре“, ако не си взел правилно „до“. Пилето не може да ходи докато не се измъти. Първото ограничение се разрешава с основния тон в природата. Основният тон е, който разрешава мъчнотиите. Ще излезеш от едно инертно състояние на неподвижност. Имаш желание да направиш нещо, но си инертен. Туй състояние, с което можеш да се освободиш, да излезеш от туй положение, вече вземаш основния тон „до“. След туй тебе в природата ти се дава „ре“. Вече /има/ един наклон. Най-първо човек започва живота си с инволюция. От „до“ ти вече ще имаш един наклон. Искаш не искаш, слизаш надолу. То е инволюция. Пилето щом излезе из яйцето, то слиза надолу. Тъй щото как ще се движиш, няма какво да се смущаваш, ще имаш достатъчно сила да слизаш, ще вземеш правилно „ре“. Тогава „ми“-то, как се е образувало? „Ми“-то вече е първата спирка, когато отново туй движение един малък завой е направило. То е вече „ми“. Второто положение, вие имате да вземете вече една успоредна линия, паралелно движение на „ре“, но в друга посока, обратна посока. Посоката, в която се движите от „до“ до „ре“ и от „ре“ до „ми“, са успоредни, но в противоположни посоки. Трептенията на тоновете не се движат в една и съща посока.

Да кажем, онова желание, което имаш да проточиш ръката си, ти искаш да хванеш един предмет, проточиш ръката си. Като хванеш предмета, ражда се в тебе противоположното желание – този предмет да го привлечеш към себе си. Каква е целта сега, че искаш да го привличаш? Най-първо ти искаш да вземеш един тон. Защо искате? Ами, че в дишането има пеене. Най-първо вие поемате въздуха, после правите обратното движение. Ако вие имате едно хубаво дишане, достатъчно е да си турите ухото на гърдите, за да знаете дали дишането е правилно. Когато дишането е правилно, има една музикалност в дробовете. Пък, ако не е нормално, имате едно хъркане в дробовете. Често лекарите като турят ухото, казват, че дробовете не функционират правилно. Ако дробовете функционират правилно, има музика, отлично е. Всяка една бронха в дробовете издава един тон хармоничен, не издават един и същи тон. Тия бронхи, които са в средата на дробовете, тия, които са горе и долу, различно пеят. Всички пеят, един чуден хор има. Онези, които дишат правилно, като турите ухото, ще чуете едно симфонично пеене. Акламират. Кой такт имате? – /2/4/ /Учителят тактува 2/4./

Често в музиката искат да пеят вярно, да може да хванеш една песен. Често много песни не са вярно нотирани. Онези, които ги пеят, не ги пеят правилно и онези, които са ги нотирали, не са ги нотирали правилно. Да допуснем сега, че вие нотирате „Изгрява слънцето“. Как ще го нотирате? Може да го пеете по много начини. Но има един начин, има една музикална линия, по която слънцето върви. Тя не е перпендикулярна, но

тя е крива линия. Значи „Изгрява слънцето“, ще дадеш музикален подем отгоре надолу, не перпендикулярно, но една крива линия ще дадеш. Как ще го дадеш музикално? Как ще дадеш музикално кривата линия? Фиг. 3.25

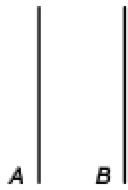

/Фиг. 3.25/ Сега в природата тия линии, ако се поставят в точките A и B, двете линии успоредно се прекарат в пространството, някъде вие ще видите, че се приближават. Двама хора се скарали. Де може да се примирят? Във C. Туй е точката на примирението. Тия хора за да се примирят трябва да се подвижат. Двама хора, които се скарали, на същото място не ги примирявайте. Турете ги успоредно да вървят. Нека да вървят в живота 1, 2, 3, 4, 5, 10 километра, като дойдат там ще се примирят. Ще дойдат до едно място, дето ще се примирят. Ще се яви желание да се примирят. Но, ако искате A и B да ги примирите то е невъзможно. Но като извървят туй разстояние AB, в тях ще се роди желание да се примирят. Този закон го приложете в себе си, ще видите, че е верен.

Имате противоречие в себе си, някой път скарали сте се със себе си, не искате да се подчините с нищо. Изходи туй разстояние! Ти като изходиш това разстояние ще кажеш: „Не съм прав“. Ти ще примириш една своя мисъл с едно чувство. Някой път една мисъл и едно чувство не могат да се примирят. Никога вие не може да примирите чувствата в A и B. Трябва да си гениален. Винаги ще се примириш в C. Само в C може да вземете правилно тона. Туй разстояние то е движение, то е „ре“. „До“ може да се примири. „До“ може да излезе из мъчнотията само, когато влезете в пътя на „ре“. „Ре“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „ми“. „Ми“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „фа“. „Фа“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „сол“. „Сол“ може да постигне своята цел, само когато тръгне в пътя на „ла“. „Ла“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на „си“ и „си“ може да постигне своята цел, само когато влезе в пътя на горно „до“. Всички тонове са в зависимост. Всеки тон спомага за реализирането на предния. „Ре“ е път за „до“, за освобождение. А пък „ре“ се освобождава чрез „ми“. „Ми“ се освобождава чрез „фа“. „Фа“ се освобождава чрез „сол“. „Сол“ се освобождава чрез „ла“. Или „ре“ е възможност на „до“. Какво е възможността на „ми“? „Фа“ е възможността за „ми“. „Сол“ е възможност за „ла“, и „ла“ е възможност за „сол“. „До“ горно е възможност за „си“.

Та вие понякой път искате да пеете „до“. Тогава най-първо намерете

възможността на „ре“. /Учителят взе цигулката си/. Представете си, че имаме няколко дисонанса, в които музиката не може да се прояви. Първият дисонанс е от тия корди. Тия материали не са хубави да образуват тоновете. Някой път самото дърво не е така акустично. Някой път в устройството на инструмента липсва нещо. Трябва една математическа точност в звуковите отражения. Пък някой път и самият цигулар, и той не е нагласен. „Ре“ показва, че баща му е малко сприхав. Вземете от „сол“ долно „до“! Сега да кажем, имате „ре“ във „Фир-фюр-фен“. Я я изпейте, тъй както я знаете. /Изпяхме я/. Като дойдете до основния тон – горно „до“, имате едно колебание. Казвате: „Въпрос е дали ще може да се освободим“. Понеже „до“ представя известно ограничение, вие се спъвате в „до“-то, имате съмнение, гласът ви трепери при „до“, съмнявате се, а музиката не търпи никакво съмнение. Всяко съмнение произвежда известна анормалност. /Учителят пее сам/. В пеенето трябва да влагате идеята, да вземате вярно. Вие се съмнявате дали ще го изпеете хубаво. Имаш съмнение. Щом чувстваш добре, щом мислиш добре ще го изпееш добре. Щом не мислиш добре, щом не чувстваш добре, не може да го изпееш. Трябва да мислиш добре. Тогава може да турим така: „Движа се ще цъфна“. /Учителят го пее/. Щом започнеш да се колебаеш, не можеш да вземеш „сол“ вярно – „Движа се ще цъфна“. Дали ще цъфнеш, ти се колебаеш. Може да го изпеете: „Движа се ще цъфна“.

Какво означава „фир-фюр-фен“? На български не може да се изрази. Ти имаш светлина, имаш най-лошите условия. Но тия условия, нещо разумно има в тях. Например „фир-фюр-фен“ ето как се представя: Гледате грънчар, който си оцапал ръцете. Този човек взема таз кал, меси, меси, направи едно гърне. След време виждам извади един много хубав съд. Та „фир-фюр-фен“ значи, от тия условия, от тази кал, от тази материя, от условията, при които се намираш, има един грънчар, който от тебе ще извади най-хубавото гърне. Туй значи. Ще кажете: „Аз съм кал, от която Бог ще извади най-хубавото гърне. Аз съм кал, от която Бог ще извади най-хубавото гърне“. – За изяснение на „фир-фюр-фен“. Зависи не от калта. Тя сама по себе си нищо не може да направи, но от това разумното начало.

Сега когато вие пеете, най-първо считайте, че имате възможности. Вие казвате някой път: „Аз не мога да пея“. Значи другото разумно трябва да работи у тебе, не калта. Но от тази кал ти може да извадиш нещо. Този, който не пее, той не може да се научи да пее. Кои учат сега да пеят, които знаят или които не знаят? Ти на богатия човек нищо не може да му дадеш. Той е дошъл до крайния предел. Богатият човек е съвсем инертен. От богатия човек нищо не става. Този, богатия, човек, за да изкараш от него нещо, ти трябва да го направиш беден, да изгуби богатството, да има желание да придобие богатство. Тогава той ще може да пее. Богатият, за

да го накараш да пее, вземи му парите. Дотогава седи. Като си изгуби парите казва: /Учителят го пее/ „Изгубих си парите“. Първата песен съчинява. А пък онзи казва: /Учителят пее/ „Спечелих богатство“. И двамата пеят; единият, който изгуби и другият, който печели. Има един начин за пеене, то е учение. Учиш да пееш, защото самата музика, то е велико благо. Музиката е велико благо, което слиза от Бога в човешката душа. Трябва да пееш! Само чрез музиката можеш да приемеш пълното благо Божие. Божиите блага идат чрез музиката. Ти като пееш, Божието благословение в тебе ще дойде. Ти ще се почувствуваш радостен и весел. Ако не си музикален, Божието благо не може да дойде. Ако ти си зле настроен, не искаш да пееш, не може да дойде Божието благословение. Не в пеенето, но в разположението да пееш, ще дойде Божието благословение. То е процес. Музиката има външна и вътрешна страна. Чрез външната и вътрешната страна на музиката иде Божието благословение, иде в душата. Туй е правилното. Вие трябва да имате един стимул, пеенето, за да възприемете Божието благословение. Външно и вътрешно да пеете. Тогава за да може да пеете трябва да мислите добре, да чувствувате добре, трябва да постъпвате добре. Щом добре мислите, щом добре чувствувате и щом добре постъпвате, ще пеете добре и Божието благословение ще дойде.

Тогава, ако дойдете до „Тао би“ – „Тао“ е благословението. В „тао“ очакваш благословението, ти се подготвяш, за да влезе туй благословение в тебе. За да влезе благословението трябва да съзнаваш. Щом съзнанието се отвори, тогава веднага ни става ясно, започва да ни се открива. Щом си отвориш очите, виждаш. „Аумен“ означава това, което си придобил, приел. След като си ял храната, усещаш в себе си нещо приятно. „Аумен“ е храната. Чувствуваш се много добре и казваш: „Много ми е приятно, че възприех тази храна, или много ми е приятно, че четох тази книга“. Възприемаш тези мисли, усещаш благото. „Тао“ означава туй, което съдържа хлябът в тебе – Божието благословение. А пък „аумен“ значи това, което влиза в тебе. Калта, която е у тебе разработвай я на хубави грънци. Условията, които са около тебе използувай ги! Благото, което влиза в тебе, радвай му се! Преводи ви правя сега. Сега тази песен трябва да я пеете хубаво. Какво е „фир-фюр-фен“? – Калта в грънци да я направите. Като кажеш „фир-фюр-фен“ лошото, което е в тебе трябва да се опече. Печенето как става? Как се печат? Трябва да дойде законът на любовта да работи. Самото горение, в огъня, който гори, има музика. Слушали ли сте огънят как пее? Слушали ли сте кога се пекат грънци? Огънят казва: /Учителят пее/ „Добри грънци ще излязат от вас, добри грънци ще излязат от вас“. Вие се мъчите, това е пещта, в която се пекат вашите грънци. Казвате: „Защо е туй мъчение?“ – Ако не се печеш, нищо не може да излезе от тебе. Ако тази кал не се пече, нищо не може да излезе

от нея. Това е един необходим закон. Туй е един разумен закон. Ако минеш по този път, човек ще станеш. Ако не минеш по този път, глупав ще останеш. Ако минеш през пещта, умен ще станеш. Кое е по-хубаво? – По хубаво е през пещта да минеш. По-хубаво е да послушаш песента на огъня. Защото, като ти попее огънят е хубаво. Другите не пеят. Огънят ще ти попее, ще те насърчи. Ако го обичаш той няма да те изгори. Изгарят тия неща, които не обичат огъня. Онези, които обичат огъня, той на тях им донася благо.

Та казвам: В музиката, ако пеете хубаво, тя ще ви донесе Божието благо. Казваш: „Това ми останало, да пея!“ Без пеене, нищо не може да се постигне. С музиката може да постигнеш много работи. Единственият правилен път за постижение на Божието благо, то е музиката, вътрешната и външна музика. Музиката отваря един път, едно разположение в човека, за да възприеме Божието благословение.

Хубаво, сега защо са турени осминки с точка, има шестнайстинки, имате бемоли, повторение? Защо едното „ре“ е осминка, другото е осминка с точка, другите са шестнайстинки? – В дадения случай, времето се съкратява понеже, „сол“ е за цел. Тия са разумни същества, не искат да останат дълго време, но колкото се може по-скоро да дойдат до „сол“. Имате три осминки, три точки. Имате една шестнайстинка. Времето се скъсява.

Всякога, когато едно желание е интензивно, то скъсява времето. При интензивните желания времето се скъсява. При хубавите изгледи времето се продължава. В музиката някои неща са продължени, приятни са, някои се скъсяват. Има второстепенни, третостепенни, четвъртостепенни неща, които бързо се минават. Тия работи, които в музиката се вземат набързо, те са украшения. „Фир-фюр-фен“ – ти тръгваш. Второто положение – „тао“ като вземеш, слизаш, не се отива нагоре, но слизате надолу. Горе имате „ла“, после „сол“. Пак се слиза при „сол“. Имате „си“, вие сте на края. Започвате от „ре“ и пак пристигате на „ре“. Но при второто „ре“ имате дълга почивка. Ако сега вие измените този ред на нещата, ще измените съвсем вътрешното си състояние. Ако измените този ред, музикалния ред ще измените. Ако пеете по друг начин, ще измените съвсем реда на нещата. Този е най-късият път за постижение. Всички други пътища са по-далечни.

Най-късото разстояние между две точки е правата линия. Всички други линии са по-дълги от правата. Следователно, за предпочитане е правия път понеже спестяваме време и разходи. Правата линия носи най-хубавите постижения. Кривата линия нищо не носи освен опита на много прави

линии за постигането на целта. Кривата линия е опит на много прави линии за постижение, за постижението на една цел. – Я изпейте сега „Фир-фюр-фен“!

Сега ви давам за цяла една седмица да пеете „фир-фюр-фен“, да го пеете и като го пеете, вие да сте доволни от себе си. Благословението после ще дойде. „Фир-фюр-фен тао би аумен“ – Калта на грънци трябва да се превърне. То е хубавото. Всички божиите благословения трябва да ги приемете. Да бъдем радостни, това значи калта да се опече, условията да се използуват и благото Божие да го получим. Туй значи „Фир-фюр-фен, Тао Би Аумен“. Трябва да пееш, за да почувствуваш, че калта е опечена, условията са използувани, благото е почувствувано.

На малките деца им дават по-малко. Трябва да се научите малко гладни да оставате. Всички вие искате да достигнете крайните предели на живота. Щом се достигне до крайния предел на живота, смъртта е неизбежна. Никога не искайте да достигнете крайната цел на живота. Избягвайте крайните цели на живота. Смъртта е крайната цел на живота. Крайната цел на живота е смъртта. Една смяна е крайната цел. Целта на смъртта е живот да дадеш. Ако всички сме разумни, тя сама има интерес да даде живот, че да има кого да мори. Смъртта, в неин интерес е, да даде подтик на живота, да има кого да мори, че работа си създава. Крайната цел на живота е смъртта, той иска да ограничи малко човека. Та казвам: Не търсете крайната цел на живота! Крайната цел на живота е смъртта. Като дойдете до смъртта мислите, каква е крайната цел. Но кажете, веднага турете мисълта, че крайната цел на смъртта е живота. Съедини ги и смъртта, и живота да дадат тон. Ако пееш ти няма да умреш. Като дойдеш до смъртта, ако пееш, няма да умреш. Минаваш по един начин. Защото, като дойде смъртта, ако пееш няма да умреш. Смъртта, която иска да те умори, казва: „Нека да живее, за да го моря пак“. Или вие имате съвсем друго разбиране за смъртта. Не, смъртта е много приятна. Нали сте виждали децата, когато намерят някой хубав плод, някоя ябълка или круша, децата обичат да я пипат. Като погледнеш, гледат наоколо, искат да вземат тази ябълка. Някой път само пипат и им е приятно. Смъртта само като пипне някого, не да го умори, уморяване може само като го откъсне. Някой път само да го пипне. Казва: „Да го пипна веднъж“. Желание има в смъртта да ги пипне. И смъртта от обич ви пипа. Някой път толкоз ви обикне, че може да ви откъсне. Ако вие запеете, казва: „Сега може да живееш, че втори път да го пипна“. Когато човек пее, мисли че е постигнал крайната цел. Човек като върви да знае, че не е постигнал крайната цел.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
25 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 25. III. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_03_27 Великите пътища
Утринно Слово

ВЕЛИКИТЕ ПЪТИЩА

Размишление

Ще прочета 10-та глава от Евангелието на Йоан.

Тази глава представлява част от една реч, която някога Христос е държал. Защо тогава хората не вярваха? Защо не можаха да разберат истината? Аз съм засягал този въпрос. Хората не могат да разберат истината, защото имат три съзнания: едното съзнание е външно, обективно; то се занимава с физическия свят. Другото съзнание е вътрешно, субективно; то се занимава с вътрешния свят. Третото съзнание включва първите две. Следователно, докато се занимава с физическата страна на живота, човек има външно разбиране. Той се занимава само с външната форма на нещата. Ако избира хляб, ще гледа да е голям, с хубава форма. Това е външната форма на хляба. Друг дойде, не търси голям хляб, но да е добре опечен и от хубаво брашно. Първият обръща внимание на физическата страна на хляба, а вторият – на духовната. Третият, в когото Божественото съзнание е пробудено, не купува хляб за себе си, а за другите. Той има предвид децата на някой беден, нещастен човек. Първата и втората категория хора се грижат за себе си, а третата категория – за другите. Човек с физическо съзнание търси голям хляб, а духовният – малък хляб. Той казва: „Не искам много“. – Не искаш много, но да бъде скъпоценен камъкът. Значи да не бъде голям като паче яйце, но поне като гълъбово. Такъв камък струва скъпо. Стойността му е няколко килограма злато.

Има нещо, което препятства в живота на човека. – Кое е то? – Еднообразието. Слушаш някой ученик пее „Цвете мило, цвете красно“. Където отиде, все тази песен пее. Най-после дотяга и на него, и на обкръжаващите. Започва да пее друга песен. Един ден и тя му омръзва. Не оставай да ти омръзват нещата. Някои се обличат в цветни дрехи – бели, червени, сини. Това особено обичат децата. Възрастните също обръщат внимание на цвета на дрехите си, но повечето са тъмни. Старите пък носят черни дрехи. Старият казва: „Всичко изгубих!“ – Какво изгуби? – Младостта си. Значи за стария младостта е вече умряла. Той е изгубил младостта си, която му носела радост, свежест, сила. Той вижда, че няма вече кой да му помага и кой да го утешава. Казвате: „Остаряхме, няма какво да правим. Не можем да работим“. – Докато младостта беше с вас, работата вървеше напред. Щом си замина тя, нищо не върви. Отиде си Младенка, а остана Старка. Казваш: „Този е млад, а онзи – стар“. – Какво от това? Така не се разрешават въпросите. Докато разглеждаш поотделно

младостта и старостта, всякога ще се спъваш.

Външната страна не разрешава въпроса. Четете във вестниците, по афишите, че знаменит певец ще дава концерт. Всички се произнасят много добре за него. Това е едната страна на въпроса. Важно е как пее той. Това е другата страна на въпроса. Често се произнасят за някого, че е добър, млад, учен. Това е само обявление. Трябва да опитате дали човек отговаря на качествата, които му приписват. Ще излезе на сцената и вие ще проверите доколко е вярно всичко писано във вестниците за него. Концертът решава въпроса. За предпочитане е да пресилиш малко добрите качества на човека, отколкото да изнасяш отрицателните му качества. Най-добре е, обаче, да изнасяш фактите, както са.

Съвременните хора се интересуват от окултните науки. В Англия се явил един окултист, който злоупотребил с доверието и интереса на хората към тези науки, с цел да ги обере. Дал обявления, в които съобщавал за големите чудеса, които вършел. С мисълта си могъл да спре експреса във време на движение. Обаче, за да демонстрира това, необходимо било злато и скъпоценности, да използва тяхната магнетична сила. Явили се много любители на този опит и щедро предлагали златните си украшения и скъпоценни камъни. В определения час за опита всички заинтересувани отишли на мястото, където той ще се проведе. Там бил и окултистът. В момента, когато експресът минал, той с голяма ловкост и бързина се хвърлил във влака и бързо изчезнал пред очите на публиката, без да спре експреса. Експресът продължил пътя си, а с него заедно и знаменитият окултист.

Често хората се излагат в живота си като този окултист. – Как? – По различни начини. Някои минават за силно вярващи, а като се намерят в затруднение, не могат да си помогнат – вярата им се излага. Един наш брат, сега е в другия свят, беше се парализирал, гръбначният му стълб се схванал. Идват двама братя да ми кажат какво е положението му. – Лесна работа, ще се лекува с вяра. Идете при него, хванете го за ръцете и мислено направете молитва, да стане от леглото. Вярата ви ще помогне. Те отишли, направили, каквото им казах, и след два дни идват при мене отчаяни, обезсърчени. Казват: „Учителю, тази работа не е за нас. Освен, че нищо не направихме, но болестта му се предаде и на нас, едва се движим, гръбнакът ни се схвана. Тази работа е за тебе. Втори път не отиваме да лекуваме такива болни“. – Според мене тази болест е проста, някое дете от невидимия свят си е играло с болния и по някакъв начин го е свързало.

Един стар човек ми разказваше една своя опитност. Един ден, като си седял, дошло едно от внучетата му, подало му една голяма макара и

казало: „Дядо, дръж малко макарата“. Дядото взел макарата, а детето започнало да обикаля. Той започнал да се смее на ума на детето, което си мислело, че ще излезе нещо от тази игра. Обиколило веднъж, два, три пъти и конецът се увивал около дядото. Когато конецът се свършил, детето казало: „Дядо, я стани сега!“ Опитал се той да стане, не може. Ръцете и краката му били здраво свързани, не могъл да ги движи. Ще кажете, че ви забавлявам, занимавам ви с приказки. Мислете, както искате. Аз отидох да видя болния брат. Седнах при него, гледам, вързал го е някой, както внучето вързало дядо си. Братът ме следи, да види какво лекарство ще извадя от джоба си. Лежи той с вързани ръце и крака, не мърда, гледа ме какво ще направя. И аз, от своя страна, гледам откъде да започна да развивам въжето, без да режа. В това време се разговарям с него. Казвам му: Ще полежиш малко и ще си починеш. Толкова години работиш като адвокат, не си починал. – „Остави тази почивка. Големи болки имам в ръцете и краката. Страшно е да не може човек да се мръдне. Кажи нещо за положението ми.“ – Бъди спокоен, тази работа не е толкова сериозна, не си нужен в онзи свят. Там не са нужни адвокати. Ти още имаш работа на земята. – „Не зная какво ще стане с мене, но болките са големи. Пък и за смях станах на хората. Знаят, че съм окултист, а лежа с вързани ръце и крака, не мога да се мръдна. Кажи как ще ме освободиш.“ Аз развивам въжето и се разговарям с него: Как са жената, децата? – „Те са добре, но аз се мъча, не мога да се обърна, не мога да се движа.“ Аз отвличах вниманието му върху различни въпроси, за да не ми пречи. Като развих цялото въже, казах му: Хайде, опитай се да станеш. Той забрави, че е болен, и се вдигна от леглото, спусна си краката и стъпи на земята. – Хайде, разходи се из стаята. Той обиколи няколко пъти, спря се и ме гледа. – Разходи се и по другите стаи. Той обиколи всички стаи и пак дойде при мене. Гледа ме, мисли и се чуди какво става с него, не може да си отговори. Обаче за мене работата е ясна. Аз само развих въжето, с което бяха вързани ръцете и краката му. След няколко дни той отиде на работа. Един ден го срещнал лекарят, който го преглеждал, и го запитал: „Как оздравя?“ – „Много просто. Дойде Учителят, поговори с мене, после ми каза да стана и да се разходя из стаята. Станах, разходих се по всичките стаи и след няколко дни бях съвършено здрав.“ – „Как стана това?“ – „Не зная.“ – „Даде ли ти някакъв цяр?“ – „Цяр не ми даде.“ – „Не може да бъде!“ – „Във всеки случай фактът е налице.“ Лекарят искаше да знае какъв цяр съм дал, та и той да го приложи.

Казвам: Някога е лесно да отмотаеш въжето около човека, а някога е мъчно. Стават възли, оплитания. Всичко това трябва да се премахне. Закон е: Който иска да се лекува, трябва да бъде абсолютно чист и физически, и духовно. Той трябва да има непоколебима вяра в онзи велик закон, който работи в света. Когато помислиш, че си болен, това показва, че внучето е

започнало да увива конеца около тебе. – „Боли ме коремът.“ – Много естествено. С храната ти прие в стомаха много въздух и той предизвика разширяване. Понеже не се упражняваш да дишаш дълбоко, диафрагмата се вдига нагоре и причинява задуха. Освен това не дъвчеш добре храната си. Щом се храниш бързо, стомахът и коремът страдат. Ти не даваш работа на зъбите си и товариш стомаха си.

Ще ви приведа още един пример. Един наш брат, окултист, дошъл по Коледа на гости в София. Излязъл в града, видял някъде, че се продава хубава халва с леблебии. Купил си от нея и доста хапнал. В малко време изял почти всичката халва, несдъвкана. Идва при мене и се оплаква от болки в стомаха. Питам го какво е ял. – „Нищо особено. Обиколих няколко улици, разходих се и се връщам.“ – Не може да бъде без причина. Все има някаква грешка. – „А-а, спомних си. Купих четвърт килограм чиста, бяла халва с леблебии.“ – Разбрах сега причината: не си дъвкал добре халвата. Гледам, той се превива от болки чак до изпотяване. Дадох му рициново масло да се пречисти. Като се облекчи, казах му: Втори път не яж такава халва. Ако пък искаш да си хапнеш, дъвчи я добре.

И тъй, ако в ума ти се сблъскат две противоположни мисли, те ще произведат разстройство, подобно на това от халвата. Ако едновременно се обнадеждиш и обезвериш, ти ще се натъкнеш на голямо противоречие. Такова противоречие ще преживееш и при сблъскване на две противоположни чувства. Една отрицателна мисъл може да парализира човека, а една положителна може да го освободи. Вяра е нужна на човека, абсолютна вяра в Бога. Надежда му е нужна. Тя представлява една трета от основата на живота. Надеждата не решава всичко, но тя урежда всички въпроси на физическия свят. Що се отнася до чувствата, това е работа на вярата. Дойдете ли до въпросите на Божествения свят, те се уреждат от любовта. Значи надеждата се занимава с физическия свят; вярата се занимава с духовния свят, а любовта – с Божествения свят. Това са три сили, които работят в човека; това са три пътя, по които той се движи. Надеждата има сила за сегашния живот, за настоящето; вярата – за бъдещето, а любовта включва всичко в себе си.

Казваш: „Аз не обичам този човек“. – Това не е любов, това е работа на надеждата. Не го обичаш, понеже нямаш материален интерес, нищо не очакваш от него. Ако може да ти услужи в нещо, ти го обичаш, т.е. обнадеждаваш се. Има хора, които не могат да ти услужат с пари, но могат да ти предадат своето изкуство. Например, някой е певец, музикант; той може да те научи да пееш, да свириш. Ти обичаш този човек заради изкуството. Значи едного обичаш за парите, другиго – за изкуството. И в двата случая се обнадеждаваш. Щом изгубиш парите, и надеждата изчезва.

Обаче изгубиш ли силата, вярата ти изчезва. Докато имаш сила, имаш и вяра. Затова, именно, вярата трябва да действа вън от силата. Силата, като качество на духовния човек, може да бъде в услуга на вярата, но не и да я управлява. Вярата има отношение към човешкия ум. Тя се проявява чрез него, но не зависи абсолютно от него. Казваме, обаче: Надеждата е проява на физическото в човека; вярата е проява на ума, а любовта – проява на душата и духа.

Питате: „Какво трябва да бъде дадено учение, за да живее човек добре, да бъде самостоятелен?“ – Щом си дошъл на земята, не може да бъдеш самостоятелен. – „Не съм ли свободен?“ – Свободен си, но относително, клонът е свободен дотолкова, доколкото е свободно дървото. Значи свободата на клона е в зависимост от свободата на дървото. Ако дървото е здраво, и клонът ще бъде здрав. И обратно: ако дървото не е здраво, и клонът няма да бъде здрав. Много паразити има в човешкия живот, както и в растенията. Те развалят хармонията в него. Достатъчно е да мине през ума ти една отрицателна мисъл, за да наруши твоята хармония и разположение. Най-малката съблазън на физическия свят е в сила да смути човека. Кажат ти: Лъже те твоят възлюбен. Твоят мир е вече нарушен.

Веднъж Ломброзо посетил Толстой в Ясна поляна. Понеже се занимавал с изследване на патологически типове, през всичкото време на разговора с Толстой Ламброзо внимателно го следял, с цел да намери нещо патологично. Според теорията на Ломброзо всички гениални хора имат нещо патологично. Толстой чувствал мисълта на Ломброзо и се смущавал – не бил свободен пред него. Като ви наблюдавам, намирам, че и вие поддържате теорията на Ломброзо. В каквото общество влезете, вие спирате вниманието си върху грешките на хората, търсите патологични прояви в тях. Вие искате да намерите съвършени хора. Такива хора на земята няма. Където има клозети, не може да има съвършенство; където има касапници, не може да има съвършенство; където стават пожари, там няма съвършенство; където има смърт, не може да съществува добър живот; там няма съвършенство; където съществуват противоречия, там не може да има щастие. Вие търсите щастието там, където го няма. Здрави може да бъдете, но щастливи – никога. На земята щастието може да се опита така, както опитвате сладкото, с което ви черпят. Като поседите известно време на гости, предлагат ви една лъжица сладко и след това вие си отивате. Така ви изпращат по един благоприличен начин. Някога след сладкото донасят и кафе. Това е евтин начин за посрещане и изпращане на гости. Хората се подслаждат едни-други, но въпреки това животът им не върви добре. Все ще ги сполети някое нещастие или ще им причинят някоя неприятност. Чудят се защо става това. Цели 20–30 години живееш

добре, не правиш големи грешки, но не ти върви. Ще ви обясня къде е причината за неуспехите в живота ви. Виждаш едно малко, красиво дете. Всичко го обичат, радват му се. То расте, става 19-годишен момък или мома, но положението му вече се изменя. Ако е момък, искат да го впрегнат на работа, да оре и копае. Ако е мома, дават мотика и я изпращат на лозето да копае. Докато беше дете, родителите му го пращаха на училище да се учи – нищо не изискваха от него. От време на време ще помогне малко в къщи и пак беше свободно. Сега всички го запитват защо не се ожени. И на момата казват: „Време е вече! Ожени се, докато си млада и красива". Роднини, приятели търсят за момъка и за момата богати хора, да имат имот и пари. Външните хора се месят в Божествения ред на нещата. Всеки, който се е месил в Божествения план, нищо добро не е принесъл. Мислите ли, че ако дървото има четири–пет големи клона, не е определено на всеки клон в каква посока да върви? – Точно определено е, един клон да върви на изток, друг – на запад, трети на север или на юг.

Какво представлява човек? – Ето една задача за разрешаване. Искате да ожените момъка или да омъжите момата. Това не е задача на човека. Знаете ли какво е женитбата? Да се ожениш, това значи да се свържеш с Любовта. Това е женитба. Какво ще стане с тебе, ако не се ожениш за Любовта? Какво ще стане с тебе, ако твоята любов не се свърже с Духа? Любовта е отношение към души. Животът е също отношение. Казва се, че Любовта ражда всичко. – Отчасти е така. Бог се проявява чрез Любовта, но тя не е най-великото нещо в света. Велико нещо е Любовта, но има по-велико от нея – Божият Дух. Любовта е плод на Духа. Следователно щом имате този плод – Любовта, и Духът ще влезе във вас. Любовта не е плод като обикновените плодове, но понеже от нея произлиза дървото на живота, затова се счита като плод. В Любовта е скрита силата на растенето. И човек расте, цъфти, връзва и узрява, благодарение на тази сила в себе си, т.е. на Любовта. Човек не може да расте и да се развива, нищо не може да направи, ако Любовта не е работила и не работи в него. Без Любов няма живот, няма здраве, няма сила. Без Любов нищо не може да се прояви. Да мислиш и да чувстваш, това не е Любов. Гледаш една картина, която представлява изгряващото слънце. Всъщност тази картина не е истинска. Слънцето на картината не е реално. Светлината му също не е реална.

Да мислиш, че и слънцето изгрява в тебе, както на картината, това е заблуждение. Реален ден е, когато слънцето изгрява вън и всички могат да го видят в един и същи момент. Гледате на киното, че слънцето изгрява, но това слънце не ви ползва. Слушаш някой да ти говори за Бога, но Бог не е в него. Това е картина, представена на кино. Като слушате така да ви се говори за Бога, вярата ви постепенно се разколебава. Казвате: „В това вярвах, в онова вярвах, но вече в нищо не вярвам. Това са все неверни

работи“. – Верни са, но са отражения на истината. Те са верни, но на картината. Че картината е хубава, в това няма съмнение. Това е все едно да гледате плод, направен от восък, например ябълка. Хубава е тази ябълка, но ако я вкусите, ще видите, че не е истинска ябълка. Ябълката може да бъде от гипс, но пак не е реална. Истинският плод се познава по онова, което съдържа в себе си.

Какво е човекът? Какъв е неговият характер? Той се познава при изпитанията. Само при изпитания и страдания се познава истинското съдържание на човека. Ако при изпитания захарта ви ферментира и от образуваното вино се опивате, това показва, че чувствата ви не са устойчиви. Щом чувствата ви не се вкисват, захарта ви не е ферментирала. Не е лесно да устоиш на големите изпитания – все ще се вкиснеш. Ако праведният Йов се вкисна, какво остава за обикновения човек? Първоначално Йов не се вкисна. Взеха му говедата, овцете, камилите; дойде буря, събори къщата му, уби синовете и дъщерите му. Той понесе всичко това съзнателно и казваше: „Бог даде, Бог взе“. Обаче дойде последният изпит, който засегна тялото му. Докато изпитанията бяха външни, той лесно понасяше. Щом дойде вътрешното изпитание, той прокле деня, в който се е родил. Вие няма да бъдете по-силни от Йов. Като дойде последното, вътрешното изпитание, и вие ще прокълнете деня, в който сте се родили.

Какво да кажа за изгревчани? Колко пъти и те са проклинали деня на своето раждане! Слушал съм да казват: „Откак влязохме в новия път, всичките ни работи тръгнаха назад. Ето, на светските хора всичко им се подава, всичко им върви напред, а нашите работи остават назад“. – Така ли е всъщност? Какво ще кажете за онези светски хора, които пълнят лудниците? Какво ще кажете за онези стотици и хиляди хора, които пълнят затворите? Какво ще кажете за онова множество хора по целия свят, екзекутирани само за това, че не изповядват известна идея? Това са хора на старите идеи. Това става и в политическия, както и в религиозния живот на народите. Едно време езичниците гонеха християните. После християните се гонеха едни-други, сами се екзекутираха. Изпитанията се явиха и в самата черква. Четете историята, да видите какво е ставало през религиозните борби между народите.

И тъй, не е въпрос само до външните изпитания. Страшни са вътрешните изпитания, когато човек може да въстане сам против себе си. Колко красиви мисли, чувства и постъпки е екзекутирал човек в себе си! Как ще се оправдаеш сам? Изгубваш равновесието си и започваш да колиш наляво надясно. Мнозина идват при мене и всеки ми предава нещо от своя характер. Дойде някой нетърпелив. Веднага възприемам нетърпението му

и ставам като него: искам да го изпъдя, да му се карам. Той пък приема моето състояние, става спокоен, търпелив и започва да ме морализира: „Бъди търпелив, изслушай ме“. Дойде друг, със сприхав характер. Аз ставам сприхав, а той спокоен, кротък. В това отношение аз възприемам всичко от хората, но различавам чуждото от своето. Така някой се оплаква от ревматизъм и казва: „Аз познавам какво ще бъде времето цяла седмица, преди да се развали. Започвам да усещам болки в ръката, в краката, в гърба“. Това не е ревматизъм, но апарат в тебе, с който възприемаш и най-малките атмосферни промени. Благодари на своя ревматизъм, на главоболието, на коремоболието. Това са привилегии, с които се ползвате на земята. Болестите са благословение за човека. Благодарение на тях той оценява красивите неща в живота.

Веднъж посетих един болен. Той казваше: „Учителю, ако оздравея, ще дам половината си богатство на бедните“. Слушам го и си казвам: Колко навреме дойде тази болест! Когато беше здрав, той нямаше желание да даде нещо на бедните. Като срещаше беден, казваше: „Работи, няма защо да очакваш на другите“. Щом заболя, готов беше да даде половината си богатство за бедните. Сега и вие искате да ви освободя от болестите. Какво обещавате срещу това? Питам: Трябва ли да ви освободя от болестта? Тя е едно благо за вас; тя е лотариен билет, който един ден ще се тегли и срещу него ще получите десетки или стотици хиляди лева. Ако ви отнема този билет, ще изгубите щастието. Почакайте малко, докато се тегли лотарията. – „Да се махне болестта; не искаме такива лотарийни билети!“ – Почакайте още малко и ще забогатеете.

Какво са болестите? – Те са духове, същества от невидимия свят, които упорито преследват известна цел. Като знаете това, не се карайте с духовете, но гледайте разумно да се справите. Един ден дойде при мене един упорит дух, първокласен псувач. Веднага започна да псува на общо основание. Слушам го и нищо не му казвам. Наблюдавам го колко майсторски псува по източен маниер. Можех да го изпъдя, но не исках да се карам с него. Изобщо аз не пъдя духовете, а ги пращам да орат на нивата. Пускам ги да влязат във воловете, в конете и така вършат отлична работа. От време на време аз потупвам ту единия, ту другия вол. Те отвътре ме поглеждат и казват: „За тебе е добре, за селянина е добре, но за нас не е добре“.

И на вас казвам: Всички непослушни духове са във вас. Небето ги е пратило у вас на работа, да се възпитават. Често и вие правите работа като децата, затова са ви изпратили на земята да ви възпитават. Вие искате да се върнете на небето. Не, учене е нужно за вас. Лошият дух има нещо, което не е постигнал. Той е дошъл на земята да постигне известно желание, да

намери изгубеното. Който е изгубил парите си, е недоволен и казва: „Парите си изгубих“. Който е изгубил здравето си, също е недоволен. Какво не е изгубил човек! Всеки е недоволен за нещо.

Ще кажете на недоволния, че Бог иска от него да търпи. – „Как ще търпя, пари ми трябват! Вместо да търпя, не е ли по-добре да имам пари, да имам един хубав апартамент?“ – По-добре е да имаш апартамент, отколкото да нямаш; по-добре е да имаш пари, дрехи, отколкото да нямаш. Ще каже някой, че заради Господа ходи окъсан, бос. Не се говори така. Като влезе в тебе един бос, окъсан дух, облечи го; ако е гладен, нахрани го. Всеки дух, който влезе в човека, има някаква цел. Той е в положението на онзи маниак, който искал да хване един пръст на ръката си със същата ръка. Понеже не могъл да се успокои, обърнал се към един лекар да му помогне. Лекарят бил съобразителен и си послужил с една предвидливост. В момента, когато болният пъхнал пръста на дясната си ръка в лявата и се готвел да го хване, лекарят бързо пъхнал своя пръст в ръката на болния. Като успял да хване в ръката си пръста на лекаря, вместо своя, болният се успокоил и казал: „Хванах го вече!“ Така той оздравял. Често и вие се натъквате на известни мисли, които ви измъчват, като пръста на болния. Трябва да се намери разрешението на тези мисли. То може да стане чрез закона на надеждата, чрез закона на вярата и чрез закона на любовта. Без тези начини човек се натъква на големи противоречия. Щом сте на физическия свят, ще разрешавате противоречията си с надеждата; в духовния свят ще ги разрешите с вярата; в Божествения свят ще ги разрешите с любовта. Където са надеждата, вярата и любовта, там е щастието на земята. Облечете се с надеждата, като дреха на живота. Вложете вярата, като кръвообращение на живота. Вложете любовта, като светла мисъл на живота. Правете маневри, за да се калявате.

Представете си, че сте богат като Йов; че изгубвате всичкото си богатство; изгубвате синовете и дъщерите си, здравето си и ако при това положение можете да запазите духа си, да останете тих и спокоен, само така ще опитате вярата си и ще я калите. И най-после, ако можете да издържите и вътрешните изпитания, да се засегне вашето здраве, вашия живот, вие сте дошли до областта на любовта, вярата и надеждата. Страданията са път за познаване и разумно действане с надеждата, вярата и любовта. Решете в себе си: Когато Бог ви говори отвътре, каквото и да чувате, не противодействайте. Най-малкото нарушение, което можете да направите, когато Бог ви говори, носи лоши последствия. „Бог поругаем не бива.“ Каквото ви каже Бог, изпълнете го. И за най-малкото, което правите за Него, Той ще ви благослови. И за най-малкото послушание към Него, Той ще ви благослови. Но и за най-малкото непослушание страданията ще

дойдат върху вас. Ще плащате с лихви. Не мислете, че лесно ще минете, затова слушайте Божественото! Имате желание да направите микроскопическо добро – направете го. Недоволен си от нещо, не давай ход на недоволството си. Дали Бог ти говори отвътре или отвън, това е все едно. Това са два важни свята. В случая, ако аз съм във физическия свят, а вие в духовния, и обратно, ако вие сте във физическия, а аз в духовния свят, и в двата свята се чува гласът на Бога. Божественото трябва да се прояви, да обхване и тебе, и мене. Да дойде плодът – Божественото. Като влезете в Божествения свят, всичко се обръща с главата надолу. Там ти чувстваш, че животът и на най-малките същества е твой живот. Ти живееш в тях, радваш им се и не гледаш вече на тях като на нищожни същества. И в най-малката форма се крие един ангел, но хилядите и милиони години ще изменят неговата форма и той ще покаже знанието, което носи със себе си. То ще се яви в нова форма, с по-големи възможности и условия. – „Буболечка ли съм бил някога?“ – Минал си през условията на буболечката: бил си растение, риба, птица, млекопитаещо и най-после си дошъл като човек. Днес идваш да докажеш, че не си невежа, но едно учено, мощно същество.

Някога ти си бил в животинско състояние, но не помниш. Питаш: „Как се познава това?“ – По желанията, които сега изпъкват в тебе. Имаш желание да се облечеш хубаво, да се нагиздиш. Това е желанието на райската птица. И царската дъщеря не носи такава разкошна дреха като на райската птица. Като я погледнеш, и ти пожелаваш да бъдеш като нея. Колко птици са облечени красиво! Какво ще ти допринесе красивата дреха на птицата? Имаш гласа на славея, но не го използваш. Защо ти е този глас? Трябва да обработиш гласа си, да пееш на хората и да ги утешаваш. Някой се оплаква от живота си, попей му. Красноречив си, имаш дар да говориш. Срещнеш някого обезсърчен, отчаян. Кажи му няколко думи, да го насърчиш. Казват за някого, че не е добър певец. Не, който мисли, чувства и постъпва добре, той е добър певец. Който говори красноречиво, той е добър певец.

Всички хора са пратени на земята да вършат Божията воля. От хиляди години Бог изпраща своите слуги на земята, да видят как работят Неговите малки деца. Един лекар по психиатрия, като обикалял лудниците из Европа, разправя интересни случаи от техния живот. Между другото той разказва, че видял един луд, който по цял ден пренасял сламки от едно място на друго. Правел от тях купчини и отново ги пренасял. Ако и вие правите такива купчини и ги пренасяте от едно място на друго, нищо не придобивате. Като изпраща своите посланици от небето, Бог им казва: „Вижте какво правят моите деца. Още ли събират сламките на купчинки?“ Казвам: Престанете да събирате сламки и да ги нареждате на купчини.

Смесете ги с кал и измажете къщите си. Вместо сламките, купете си един инструмент и свирете на него. Даже тъпан да е, за предпочитане е пред сламките. Като види, че мъжът е неразположен, жената да вземе тъпана и да удря. Вместо да се гневи и да бие децата, да вземе тъпана и да удря. Вместо да биете децата си по задницата, като по тъпан, купете си един тъпан и удряйте. Дали ще си купите тъпан или дайре, не е важно. Всеки трябва да свири и пее, да трансформира състоянието си.

Като ученици, от вас се иска права мисъл. Мислете право и прилагайте самообладанието. Някога не можеш да се въздържаш, искаш да кажеш на човека нещо, но не се решаваш, да не го обидиш. Добро нещо е търпението, но не всякога е полезно. Някога се налага да бъдеш търпелив. – Кога? – Когато имаш отношение с груб, силен човек. Той е груб, но ако и ти си груб, ще те набие. На грубия ще говориш меко, кротко, ще го гледаш право в очите. И на упоритите духове говорете тихо, мекичко. Ако си служите с груб език към тях, те ще ви създават големи неприятности. Лошият език е причина за страданията на хората. – „Много страдам." – Страдаш, защото говориш глупости. Доведоха при Христос една жена, хваната в прелюбодеяние, и Го запитаха: „Как да постъпим с тази жена? Мойсей казва да убиваме такива с камъни. Ти какво ще кажеш?" Христос отговори: „Който е безгрешен, нека пръв хвърли камък върху нея". Ако искаш да кажеш нещо на тази жена, бъди разумен. Ние не сме дошли на земята да съдим хората. Има кой да съди. Който има отличен ум, отлична душа и отличен дух, само той може да съди. Вие трябва да бъдете снизходителни, да прилагате Любовта. Ако критикувате, на място критикувайте. Критиката ви да почива на истината. Ако изнасяш недостатъка на човека или грешката му, изнеси ги, както трябва. Не можеш да пееш и да свириш и да критикуваш другите; не можеш да рисуваш винаги и да критикуваш. Не критикувай, но покажи как се пее и свири, как се рисува, как се говори. Не осъждай човека за това, което ти сам не можеш да направиш. Дошъл някой от света, цял потънал в кал, и ще критикува старите братя, че не живеели добре. – А той как живее?

Хванали тези дни един брат, че бере череши без позволение. Аз, който съм свободен, сам не си позволявам да късам плодове. Една–две череши мога да си откъсна, не повече. Не искам да постъпвам така, че да се хули името на Бога. И на вас казвам: Постъпвайте така, че да не ставате причина да се хули Божието име. Ще кажете, че като говоря, засягам ви. Аз и себе си засягам. Важно е като говоря, да не правя грешки. Като си давам отчет, виждам, че не правя грешки. Обаче няма грешка, която да не съм опитал. Какви ли мисли, желания, чувства не са минали през мене! Всичко човешко е минало през мене. – Защо? – Защото съм ви изслушвал. След това е трябвало да се чистя, да не остане помен от човешката нечистота.

Всичко в света се е отразило в мене. И след това ще говоря, че съм голямо величие! Не е важно какво съм по отношение на хората. Важно е какво съм по отношение на Бога. Бог е велик! – Никой друг. Само Неговата Любов е съвършена. Той заслужава всичко. Питаш: „Какво да правя?“ – В надеждата ще се крепиш на земята. Във вярата ще те разпъват. В любовта ще гориш. Ако имаш любов, ще гориш. Ако не те разпъват, вяра нямаш. Кръстът на който си разпънат, трябва да покълне, да цъфне и плод да даде. Това показва, че вярата ти е Божествена. Според мене кръстът е дърво, което се посажда, за да даде плодове. Ще минеш през всички страдания – от най-малките до най-големите. Ще видиш великите пътища, през които Бог прекарва хората.

Като минеш през закона на надеждата, благославяй Господа. Като минеш през закона на вярата, благославяй Господа. Като минеш през закона на любовта, благославяй Господа.

Използвай условията, които ти са дадени на физическия свят.

Използвай условията, които ти са дадени в духовния свят.

Използвай условията, които ти са дадени в Божествения свят.

Учители и ученици, приемете Любовта! Всякога и навсякъде благославяйте Господа.

Благославяйте всички, които служат на Бога.

Благославяйте всички хора – грешни и праведни.

Благославяйте и онези, които са се отдалечили от Бога. Божията милост да дойде над всички.

Служете на Бога!

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 27 март 1938 г., София, Изгрев.

1938_03_27 Добрата круша
неделна беседа

ДОБРАТА КРУША

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от 36 глава от пророк Йезекил, от 24 стих нататък.

Духът Божи.

В старо време хората са говорили по един начин. В новите времена се говори по друг начин. Децата говорят по един начин, възрастните – по друг, старите – по друг. Има три начина: Детинско, възрастно и старческо говорене. Всяко говорене е на своето място. Децата, като говорят, разбират по детински. Туй, което говорят за тях, е право. Възрастните, което говорят, и то е право, и старите, което говорят, и то е право. Сега, пророкът се пренася в бъдещето, което Бог ще направи в света. Едно уподобление. Ще отнеме каменното сърце. Сърцето на човека не е направено от камък най-първо. Един фигуративен език има. Че камък има, твърди работи има. Земята е покрита с камък, после е обвита с една мека обвивка. Лицето има една каменна плоча отвътре, а само е обвито с една мека обвивка. Онова, което е приятно в живота, това са обвивките, а пък другото, това са стълбовете, които поддържат цялото здание. В природата има едно повторение. Туй, което отначало е станало, става частно и с хората. Съвременният свят не е бил такъв, какъвто е сега. Едновремешните хора не са като сегашните и сегашните не са като едновремешните. Сега аз може да ви кажа, че едно време имало хора по 25 метра, по 30, 40, 50 метра високи. Какво ще кажете? Това са приказки от 1001 нощ. Сега слонът е най-високото животно, но слонът е една малка (илюстрация) на ония допотопни животни, мамонти. Но, разбира се, тия високите хора са били направени малко от по-друга материя, отколкото сегашните хора. Сега не можем да кажем, че те са били по-добри. Сега по-икономически е работата. Виж на хората какъв голям ръст, то не е практично. Ако човек би имал по сто крака, колко ще му струва само да се обуе? Най-евтино по 100 лева ако струват, 100 крака по 100 лева, това са 10 хиляди. Имаш 4, 5 деца, от чисто икономическо гледище е много непрактично. Например, сегашните социални въпроси разрешават и казват, че са лоши условията. Материалните условия не са толкоз лоши. Природата днес е много по-щедра, но има едно неразбиране. Някои хора желаят повече, отколкото им се пада и всичката погрешка седи в това, че някои са взели повече, отколкото им трябва. Никой не е взел, колкото му трябва. Един взел повече, отколкото му трябва, а друг взел по-малко. Сега всичките държави

в света промислят икономически как да подобрят положението на своя народ. Отлична е тази идея, защото в природата има една отлична икономия. Ако по нейните закони ние бяхме поставили една икономия, която е вложена в нашия организъм, тази конструкция, която е направена, ония образи и начини за живеене, както тя е изработила, ако ги приложим, земята щеше да бъде един рай.

Сега се ражда друг въпрос, защо хората не мислят право? Защото не искат. Някой казва: „Защото бил невежа." Не е това. Невежа е той, понеже не знае какви ще бъдат резултатите. Има неща, които отначалото са красиви, хубави, та човек се лъже, че и краят ще бъде такъв. Работата на невежия човек е такава, че в началото е умен, а в края става глупав, безумен. Писанието казва: „Рече безумният в сърцето си, няма Бог." Човек, като разглежда света, казва: „Къде е Господ, да го намеря." И тогава се поставя този аргумент, отричането. Всеки човек, който отрича Бога, отрича себе си. Ние никога не може да отречем Бога, защо? Ние като кажем, че няма Бог, ние отричаме себе си. Следователно казва някой: „Няма Господ." Казвам: Ти съществуваш ли? – „Съществувам." – Ти отричаш себе си. Ти си Господ в света. – „Ами че ако аз съм Господ, защо хората не ме слушат?" – Защото не си умен. Ти си един Господ, който не си умен. Ако станеш умен, ще те почитат хората. Казвате: „Отрича Бога." Всеки човек може да отрече себе си. Следователно, в Бога има едно съвършенство, че той нито себе си отрича, нито нас отрича. Понеже ние сме несъвършени, ние отричаме Бога. А пък не знаем, че ние като отричаме Бога, ние отричаме себе си. Сега, да не спирам върху въпроса, защо хората отричат Бога. Той е икономически въпрос. Аз съм следял, когато търговецът купува житото, ръката служи като пробен камък. Мушне ръката в житото и казва: „Не струва това жито, слабо е." Отиде при друга кола, бърка там, казва: „Не струва." Все не струва житото. Щом като купи това жито, той му подига цената. Та човек, който не оценява нещата, той купува, а който оценява нещата, той продава. Слугата, който отрича господаря си, той иска господар да стане, и господар, който отрича слугата си, той пък слуга не иска да стане. Сега аз искам да ви наведа на една нова мисъл: В света хубавите неща трябва да се поддържат. Погрешката на хората е в това, те мислят, че поддържат, че в света има едно статическо положение. Ако в този момент си в туй положение, в следующия момент може да се измени. Хубостта на живота седи в тази, вечната промяна, която става. Щом мислиш, че ти всичко знаеш, ти се намираш в едно статическо положение. Да знаеш всичко, то е едно статическо положение. А пък да учиш, значи да създаваш нещата. Всеки момент да проектираш. Много работи има, които знаеш, но трябва да ги проектираш в природата, да ги опиташ. Вземете един музикант, който работи. Той може да създаде нещо, но трябва да го опита. В реалност да види как звучи. Може да кажете, това, което мисля е

идеално. Идеалните неща, докато не станат реални и реалните, докато не станат материални, ние не познаваме нещата както трябва. Сегашните духовни хора имат една погрешка, казват: „Нас не ни трябва стомах на земята." Ти трябва да знаеш, че всичката твоя религия зависи от твоя стомах. Само чрез стомаха човек може да бъде един отличен слуга и един отличен господар. Щом стомахът стане господар, тогава е лошо. Не че е лошо да имаш стомах на физическия свят, то е благословение. Може да опиташ всичките Божии блага, които е създал. Ще оцениш всичките плодни дървета и хляба ще оцениш, и водата ще оцениш, всичко ще оцениш. Тогава се зараждат ред убеждения, как трябва да ядете. Законът е, че ти трябва да се храниш с любов. Не с любов, но туй, материалното, което съществува, с любов трябва да го ядеш. А с любов да ядеш, ето аз как разбирам. Ето как трябва да се разбира: Тебе ти подаряват една книга, като отвориш книгата, започнеш да четеш, разбираш съдържанието. То е разумното разбиране. Като отвориш хляба и го опиташ, след като ядеш с любов, прочел си го. Туй, написаното, изпъкне в ума ти и ти навсякъде виждаш Божиите блага. Сега ти погледнеш на хляба, казваш: „Какво има в този хляб? Не е така културен." Не се лъжи. Във всяко парче хляб има такава разумност, която може да поправи цял един народ. Ако вие бихте разбирали, с едно парче хубав хляб бихте поправили живота си. Бихте били щастливи за целия си живот. И дето сте нещастни, да ви кажа коя е причината. Вземеш малко хляб и казваш: „Не струва." Тебе те уволняват. От невидимия свят казват: „Дайте му страдания." Дадат ти слива, казваш: „Не струва." – „Дайте му страдания." – Дадат ти круша. Пак не я харесаш. – „Дайте му страдания." Като вземеш хляба, благодари за хляба. Благодари за сливата, за крушата, за всичко благодари. Започни да благодариш и работите ще се оправят и в умствено отношение, и в духовно отношение, във всяко отношение ще се оправят. Сега туй вие още не сте проверили. Отчасти сте проверили това. Туй, за което аз говоря, ако имате туй учение и го приложите, тогава тази публика съвсем другояче щеше да бъде. И лицата ви щяха да светнат и не щеше да има никакъв шум тук. Всяко нещо, което ви се говори, вие казвате: „Дали това е истина или не?" Имайте предвид, че аз не съм от глупавите хора. Онова, което го зная, го зная така на свят. Хубаво го зная, нищо повече. Ще кажете, защо? Защото мене не ми отърва повече да зная. Да зная нещо добре, то е най-икономично. Другояче не е икономично. Какво ми костува да кажа истината? Да кажа една лъжа, трябва да мисля дълго време как да я скроя. Цял ден трябва да мисля как да ви излъжа, а да кажа една истина, то е да кажа туй, което съществува. Може да ви заведа в една градина, да ви говоря върху цветята, върху реките, върху облаците, върху Слънцето.

Та казвам, нашата земя е минала, ние сме минали през едно състояние. Някога хората са били въздухообразни. Затова ръстът им е бил голям. 25,

30 метра, 30, 40, 50 метра. Може и 100 метра. Тогава ще ви наведа онзи анекдот. Ще кажете бива, бива, ама сто метра. Един американски проповедник обичал да преувеличава нещата, ще каже нещо, но ще го каже преувеличено. Много хубаво е говорил, но преувеличавал. Имал един приятел, на когото казал: „Когато нещо преувеличавам, предупреждавай ме." Да преувеличаваш не е недостатък, но има чувство, развито в мозъка, че винаги преувеличава, за да бъдат ясни. Много хубаво чувство на преувеличение. Един ден този проповедник държал една беседа за Самсона, който хванал лисиците и им турил запалени свещи и казал, че опашките на тия лисици били по 5 метра дълги. Приятелят му дава знак, че това е много. Той казва: „Не вярвам да са били толкоз, вижда ми се много, но трябва да са били 4 метра дълги." Приятелят пак му дава знак. – „Предполагам – казва – да са три метра." Като дошъл на половин метър, казва: „Не снемам повече." Всеки един може да хване една лисица и да ѝ премери опашката. Няма защо да ходи, да търси аргументи. Като премери опашката на една, две, три лисици, казва: „Толкоз е дълга опашката." Един автор е писал нещо по астрономия, мисля в 45-тата година на миналия век, имало някаква епидемия в Лондон, голяма епидемия. Една вечер този астроном, като наблюдавал звездите, вижда един грамаден човек, с километри, но той се движил така медленно в орбитата на телескопа и се чудил, казва си: „Дали главата ми е побъркана?" Един човек, дълъг с километри. Вика 10 души свои приятели, които се занимавали също с астрономия и между тях една жена и им казва: „Виждам едно особено явление в небето, да го проверим." Дошли към 10 часа и половина вечерта. Отива единият на телескопа, гледа, търка си очите. Казва си, какво виждам? Гледа вторият през телескопа и така се изредили всичките. Най-после гледа жената и казва: „Виждам един голям човек." Учен човек е този, който пише, трябва да му вярваме и той казва, че след като изчезнала епидемията, и този, големият човек изчезнал. Значи, свършва тази епидемия с туй грамадно същество, че коси наляво и надясно.

Ние за Господа, за туй Същество, Което управлява света, имаме много смътно понятие. Понякой път наблюдавам човешкия характер и ние приписваме на Господа наши черти. Защото една мравя, ако мравите биха искали да си представят човека какъв е, то непременно ще си го представят като една голяма мравя. Мислите ли, че туй представяне на мравите за човека ще бъде верно? И ние си представяме Господа, каквото е сегашното наше състояние. И представата ни не е верна, понеже ние се намираме в едно отрицателно състояние. Нямаме една положителна мисъл за Бога. Положителната мисъл седи в туй, ти да бъдеш свързан с туй същество, че Бог влиза в твоето положение. И когато се обърнеш към Него, той да те послуша. Някой път може да се обърнеш, не те слуша, понеже имаш криво мнение заради Него, Господ мълчи. Господ мълчи дотогава, докато

изправиш положението си за него. Тогава във вас ще остане мисълта: „Тогава кое е правото учение?“ Правото учение в света седи в следното: Правото учение седи в туй, което не лишава човека от неговата младост. Правото учение седи в това, което не лишава човека от неговия възрастен живот. Правото учение седи в това, което не лишава човека от неговия старчески живот, от неговия разумен живот. Правото учение е това, което не лишава човека от неговия ум. Не отслабва ума, но постоянно се усилва. Правото учение седи в туй, което не накърнява човешките чувства, но ги облагородява. Сега станеш възрастен, остарееш, след туй мислиш да умреш. Казвате: „Някои дойдоха от оня свят.“ Как, по кой път си дошъл? Казвам, по кой път дойде ти? Например, помните ли? Какво представят окултистите? Окултистите представят следното. Колко е вярно, аз не гарантирам. Ето една теория, цитирам тяхния авторитет, без да се ангажирам. Нека се излагат те, не аз. Аз, като проверя работата, тогава ще си кажа мнението. Те казват, че когато се реши някоя душа да изпратят на земята, три ангела я взимат, дойдат, и 9 пъти ще обиколят земята. Има една врата и тази врата се отвори, влязат през тази врата и ще намерят майката, ще оставят детето в утробата и ще се върнат. Питам: Вас като ви носеха ангелите според тази теория, помнехте ли? После, казват, че имало езеро на забвението. Като минете, ще ви потопят там, че да не помните нищо за оня свят. Значи, от потапянето в езерото дотук нищо не помните, нищо не знаете. Преди да сте потопени в езерото, знаете. Ще кажете, всичките ли хора не знаят? Има хора, които знаят. Христос казва на друго място: „Аз не съм от този свят. Излязох от Отца си и дойдох в света и се връщам пак при Отца си.“ Казва на своите ученици: „И вие не сте от този свят.“ Сега да оставим тия спорни въпроси. Има въпроси, които са отегчителни. В дадения случай аз ви считам за хора много умни. По човешки говоря. Считам ви за много умни, защо? Защото, ако кажа нещо, което не е право, изведнъж ще ме коригирате. Я да кажа нещо на френски, веднага ще ме коригирате. Ако кажа нещо на немски, изведнъж ще кажете, че едикоя си дума не е вярна. Аз съм правил своите наблюдения. В германците има едно гърлено произношение, във французите има едно носово произношение, в англичаните има едно положение през зъбите, езика си турят и с края на езика си действуват. Англичанинът запитва с края на езика си, а пък българинът като говори, винаги си стиска зъбите си. В какво седи правилното говорене? Всяка една съгласна буква, тя е един велик елемент в природата, съответствува на някаква сила и всякога именно на тази буква всеки един език трябва да ѝ даде съответно трептение. Например, ти произнасяш буквата „А“ или „О“, или „У“, или „М“, или „П“, ще видиш къде туряш езика си. На „М“-то, на „Е“-то. Навсякъде буташ разни области в устата си вътре. Тия области са съединени с известни центрове и те произвеждат известни впечатления в тебе. И известни сили произвеждат. Например, ти може да произнесеш

думата „любов“ и да се събуди малкият ти мозък. И тогава ти ще подивееш. Ти може да произнесеш думата „любов“ и може да се събуди обич към децата, малко по-нагоре. Може да произнесеш думата „любов“, и ще се образува едно чувство да обичаш хората, приятели да имаш и ако се събуди още 2 пръста нагоре, щестлавието ти ще се събуди. Пак същата дума може да произнесеш. И още два пръста нагоре, ще дойдеш до Божествения свят. Като произнесеш, ще станеш твърд като магаре. Казват сега, той е крайно упорит човек. Че то е Божествено чувство. Човек не е отстъпчив. Някои хора са толкоз твърди, че едного като били, понеже направил нещо, от голямото напрежение, дето е твърдостта, черепът се разделил от силното напрежение, от изпъването на мозъка, за да не каже и да устои на своето си. Някои хора, които не са твърди, главата е спитена, той не е твърд човек, мисли, че има качество. Човек трябва да има качеството на твърдостта, че тогава да го задържи. За да възпитате някой, ако той няма това качество, сиромахът какво ще се хвали? Аз бих желал да има 20–30–40 милиона, че тогава да се види щедър ли е. Той няма 5 пари и мисли, че е много щедър човек. Казва: „Аз това ще направя, онова ще направя.“ Така не се говори. В живота, който говори, казва: Аз имам пари. Те са на мое разположение. Разумният човек трябва да знае как да постъпи най-първо. Вие, които сте забогатяли, сте много добри хора. Направете един опит. Вие, които ме слушате, че мислите, като вашите вярвания няма други, поне туй чета по вашите лица. Вие се считате не за фанатици, но считате онова, което знаете, е верно. Прави сте, приложете, в какво седят вашите възгледи, че са по-добри от възгледите на другите. Ако ние сравним две лупи, коя е по-силна? – Онази, която образува по-голям фокус на запалване е по-силна, по-голямо пречупване прави. Тогава, ако човек мисли, че има една вяра, нека да направи един опит. Ти си изгубил днес 20 хиляди лева. Ако ти си насочиш своята мисъл, ако ти си разбрал Божия Закон и ако насочиш своята мисъл, 20-те хиляди ще се върнат назад. Аз ви привеждам примера, че не може да се краде в оня свят. Всички неща там са отворени и всеки може да вземе торбата със злато на когото и да е и една, и две, и три торби може да вземе, но като ги занесеш в къщи, като ги оставиш, тия торби се дигат и отиват отдето си ги взел. В оня свят абсолютно е невъзможно ти да откраднеш. В оня свят, абсолютно е невъзможно да кажеш една лъжа, понеже хората в оня свят не може да крадат, не може и да лъжат. Слизат в тоя свят, за да го изпълнят. Това сега е теория, не е факт. За мене е факт, но за вас не е научен факт. От чисто научно гледище, то е едно предположение, но има вероятност, че е така. Защо водата, която слиза отгоре от невидимото пространство няма кал? Тази вода само тук, на земята, може да се окаля. Следователно, в невидимия свят не може да имате кални мисли, кални желания, понеже там няма условия, животът е чист. Те, като искат да знаят какво нещо е кал (идват на земята). Според моите възгледи, калта не е нещо лошо. Калта е

лоша, когато не знаеш как да се справиш с нея. От калта стават най-хубавите грънци. Един умен човек, ако знае как да направи гърне, да го изпече, туй гърне ще го вземете.

Та казвам: От лошата кал и от нея може да излезе нещо хубаво. Това са нашите вярвания. Някой път мислим, че сме лоши хора. Погрешката е там. В какво седи твоята лошавина? Лошавината седи в това, че не знаеш да направиш калта на грънци. Хубави печени грънци. Лошавината седи в това, че си отличен певец, но не искаш да пееш. Лошавината седи в това, че си богат човек и не искаш да направиш на хората добро. Че не го правиш, там е лошото. Лошавината седи в това, че си силен човек, може да помагаш, а не помагаш. Туй е лошото. А че си болен, че нямаш 5 пари, не е в това лошото. Лошото седи в нашите възможности, които ние имаме и не употребяваме за подигането на себе си и за подигането на другите. Защото твоето богатство остава само това, което ти може да употребиш за благото на другите. То остава. Онова, което ти не направиш за благото на другите, то се взема от тебе. Такъв е законът в природата. Например, едно растение, като пусне всичките корени, взема само онази храна, от която има нужда, която растението взема в себе си. Тази светлина остава заради него. Тя влиза в строежа. Доброто, което ние правим в света, хубавите неща, които мислим в нас, хубавите чувства, с които всеки ден преминават, върху тях се гради нашето бъдеще. Питам сега, кое е по-хубаво, да кажеш: „Обичам този човек" или да кажеш: „Мразя този човек." Може да лъжеш и при единия, и при другия случай. Може да кажеш, че го обичаш и да лъжеш, може да кажеш, че го мразиш и пак да лъжеш. Да говориш истината и в единия и в другия случай. Тогава как трябва да говориш? Бих желал да обикна този човек. Истината е тъй приблизително или бих желал да намразя този човек, да опитам какво нещо е омразата. Да кажеш, че мразиш, какъв повод имаш да го мразиш, кажете ми. Аз съм привеждал този пример. Един български чорбаджия, отива при него един беден студент, трябват му пари, но той му казва: „Нямам пари, търси на друго място, не разполагам със средства." Казвам: Знаеш ли, този ще стане за в бъдеще министър председател. – „Не думай, сега ще го стигна да му помогна." Ако ще стане министър председател, готов е да му помогне. Срещнеш един човек, за в бъдеще ще бъде министър председател. Може би срещаш един човек, който е министър председател в духовния свят, тогава? Може би срещаш един човек, който е ангел, дошъл с някаква мисия, ти се отнесеш пренебрежително с него и той те записва. Казва: „Моля, може ли да зная адреса ви?"

Всеки един ден вие сами си чертаете, вие сами си създавате нещастието. Срещате един човек, казвате: „Този е един духовен глупак, той не знае нищо." Пък той е един от тия ангели, те минават. Срещне те една сестра,

казваш: „Малко завеяна е.“ И тя е една от тези, които са писани в невидимия свят. Като идете в другия свят, ще питате на каква основа, на какви научни данни отгоре говорите. Това са ваши научни данни, на какво основание говорите.

Ще ви приведа един пример. Толстой разправя за една своя опитност. Написал една статия, която за пръв път дава в един вестник. Редакторът не го знае, че го накълцва, че е много невежа, не знае къде да тури точките. Казва: „Може да стане нещо от тебе, но много невежа работа е. Мога ли да зная името ви?“ Той казва: „Толстой.“ Като казал „Толстой“, редакторът казва: „Извинете“. Вече не е невежа. Аз гледам често музиканти, често съм дал някоя песен. И казват, не може ли тук да бъде „ла“, наместо „сол“. Не може ли да бъде „фа“, или „ми“, или „ре“. Не може и може. Но в дадения случай, като вървят по две линии, или по-меки, или по-силни линии вървят, или имат якота, или имат мекота в себе си. Всичките ония ноти, които падат на линиите, са яки, а които са между линиите, са меки. Забележете, че „до“, което е на спомагателната линия, минава през „до“-то, а във втората октава, вече „до“-то е между линиите. Значи от якото „до“ в първата октава, става меко. Ако го пренесете в третата октава, „до“ пада пак на линията.

Та казвам: Ти от едно меко състояние ще минеш в едно грубо състояние. От едно грубо състояние ще минеш в едно меко състояние. От едно религиозно състояние ще минеш в едно светско състояние. Не е лошо човек да бъде светски. Че в какво седи лошото? Тия хора, които правят фабрики, тия хора, които правят часовници, които правят научни институти, които се занимават с много неща, с много научни въпроси, какви са, лоши хора ли са? Те са хора на културата. Или, да кажем, онези, които се молят, и те са добри, но на своето място. Религиозните хора са женствени, а светските хора са мъжествени. Аз вземам в много хубав смисъл, женствени са религиозните хора. Светът има нужда от женственост. Но религиозният живот има нужда от мъжество. За да бъде човек мъченик, мъж трябва да бъде. Жената мъченик не може да стане. Тия, женствените жени защо не карат мъжете да раждат, ами жените раждат? Защото жените са много меки, за да ги накарат да бъдат по-яки, те раждат, да се мъчат. И чрез страданието в тях се внася този мъжествен елемент. Мъжът отвън като влиза, работи с физическия свят, търси груба материя. И става женствен. Жената казва: „Дотегна ми да бъда жена, да готвя.“ Мъжът казва: „Дотегна ми да ходя да копая, да ора, камъни да чукам.“ Вземам това в хубавия смисъл. Казвам, трябва да знаете едно нещо: Срещне ви една мома и във вас чувствувате едно добро разположение, във вас ще стане едно чувство да станете по-женствен. Като срещнете момък, искате да станете строг. Не е лошо човек да бъде строг. Не е лошо и човек

да бъде мек. Но трябва да бъде милосърд. В мекотата трябва да има милосърдие, не да има такава лигава каша, да отстъпва. – Туй бяло ли е? – Бяло. Туй черно ли е? – Черно. Той е готов и черното да направи бяло, и бялото да направи черно. Казва: „Аз с никого не споря.“ Няма какво да спорим. Казва: „Нямам мнение. Този въпрос не съм изследвал.“ Какво мислиш за Бога? – „Нищо не мисля.“ – Кой направи света? И за него няма мнение, не знае кой го направи. Учените хора казват: „Знаем, че светът е направен, но кой го е направил, сега го търсим.“ Аз зная, аз искам да зная мене кой ме е направил. Ние всички търсим и докато не се научим кой ни е направил, ние няма да се освободим от смъртта. Да намериш Онзи, Който те е направил, то значи да влезеш във връзка с Любовта. И тогава смъртта е един господар, който те държи в заблуждение. Казва: „Тебе никакъв Господ не ти трябва, ти си роден да слугуваш и да страдаш. Ти трябва да се подчиняваш.“ А пък тогава, като умираш, Господ ти пришепва и казва: „Това е една лъжа.“ Ти, като умираш, смъртта казва: „Свърши се твоята.“ Господ казва, шепне ти: „Ти, като умреш, аз пак ще направя нещо от тебе.“ Този, Който казва, че ще направи нещо от тебе, Той е Бог. Този, Който при всичките моменти, и в най-тъмната нощ е с тебе, Той е Бог. Аз представям живота така: Един поет пише за любовта и казва: „В онази мрачна нощ, когато аз бях изгубил всичката своя надежда, когато бях изгубил всичката своя вяра и когато бях изгубил всичката своя любов, бях окован с железни вериги и турен в подземие“ – той помни онази нощ – „когато светна Твоята малка светлинка и Ти с твоята магическа тояжка побутна моите окови и те паднаха. Каза ми: Стани, излез вън, светът е създаден за тебе. Помни това.“ Този човек, който има тази опитност, какво ще му говориш? Той минал през страданията и оковите. Той казва: „Ти възвърна в мене моята надежда, Ти възвърна в мене моята вяра, Ти възвърна в мене моята любов.“ Това е реалното, това е Бог в света. Онзи, който възвръща нашата надежда в нас, Онзи, Който възвръща нашата вяра и Онзи, Който възвръща нашата любов, в най-широк смисъл, Той е Бог. Аз не турям в любовта никакви престъпления. В любовта не може да станат престъпления. И във вярата не може да станат престъпления, и в надеждата не може да станат престъпления. То е едно неразбиране. Надеждата, това е най-малкото приятно постижение, което ти може да имаш на земята. Вярата, това е най-малкото и най-доброто постижение, най-малкото добро постижение, което ти може да имаш в духовния свят. Любовта, това е най-малкото постижение, което може да имаш в Божествения свят. Това са най-малките работи. Надеждата е най-малкото постижение във физическия свят, вярата е най-малкото постижение в духовния свят, а любовта е най-малкото постижение в Божествения свят. Вие ще ми кажете: „Защо да не е най-голямото?“ То е статически закон. Най-малкото, то е свързано с най-голямото. И най-голямото е свързано с най-малкото. Ние голямото не можем да знаем какво е, то е непонятно и

всякога ще остане непонятно. Ще имаме понятие за Бога. Този, новият телескоп, който сега правят, ще открива една вселена толкоз далечна, че светлината иде за един милиард години. За един милиард години иде светлината от най-далечното слънце. Какво ще си представите Господа, който създал тази велика вселена? Как ще разбере вашия ум? Един милиард години трябва да пътува светлината! Имате едно число 75 с 23 нули. Туй, което човешкият ум не може да разбере. И ние, малките хора на земята казваме: „Защо Господ ме е така направил?“ Защото Господ не иска ти да останеш в тази форма. Ти временно си облечен в туй. Туй е едно временно облекло, което имате. За в бъдеще, ако погледнете, ще имате друго облекло, което Той е приготвил заради вас. И в живота, ако погледнете, не е ли верно? Я фотографирайте едно ваше дете в първата, втората, третата и т.н. до 120 години, 120 образа. Като ги гледате, ще намерите ли туй дете да си прилича? Между детинството и старата възраст има такъв голям контраст, че ще се чудите къде е това дете. Хубаво, защо на стария човек му е израстнала брадата и защо на малкото дете му е паднала брадата? На малкото дете му е паднала брадата, понеже няма мъчнотии. Туй дете беше при един блажен живот, косми нямаше. Тук като дойде, като дойдоха мъчнотиите, брадата започна да расте. Всичките тия косми, веждите, всичките тия противоречия, всичко туй от зор е израстнало. Вие ще разберете криво сега. Има една форма на човешкото лице, която хората рисуват и която не се изменя. Като дойде до 33 години, оттам насетне човека не може да го познаеш. И хиляди години да живееш, не може да познаеш, че е на хиляди години. Гледаш го, млад е този човек. Има една реалност в света, на която времето не оставя никакъв отпечатък, обаче времето оставя отпечатък на нашето лице и хубаво е, че оставя отпечатък. В окултната наука има начини вашите бръчки, можем да ви дадем методи и да премахнете вашите бръчки от лицето си, и пак може да се подмладите. Няма да се присаждат жлези от маймуна. Казвам: Човек може да се подмлади без присаждане. Присаждат се дивачките. Но питам, каква нужда има питомното растение да присаждаш? Тогава с какво ще присадиш питомното? Казва Писанието: Ние живеем в един век, дето Бог снема тия окови от нас. Оковите на миналото са нашите лоши мисли. Като дойде човек, започне да мисли, че е голям грешник. Но има хора, които обратното мислят, че са най-големи светии. Има хора в света, като направят погрешка, никога не считат, че са направили. Казва: „Той е виноват.“ Той бил някого и обвинява друг. Понеже тази епоха е стара епоха, в която сега живеем, тя се сменя. Казват, че земята най-първо е била в едно състояние светлообразно, етерно състояние, после материята станала малко по-гъста. Тогава станала въздухообразна и сега част от тази материя станала твърда. Твърдата материя показва, че между духовната и физическата материя има едно съответствие, че едната е твърда и другата е твърда. Само че онази, Божествената материя, която е твърда, тя е

еластична и никога не се чупи, а пък тази материя на земята, която е твърда, се чупи, разглобява се. Ако придобием тази, Божествената твърдост, ние ще станем меки, гъвкави, еластични. Ако добием твърдостта на физическото поле, сами ще предизвикаме смъртта. Ние сме предизвикали смъртта, че сме станали твърди. Физическият свят не отстъпва. Човек не отстъпва и целият пазарлък се разваля за 10–20 гроша или за 10–20 лева. Че туй, което купуваш, струва 1000. Ти за 50 лева искаш да развалиш сметките си. Гледам някой учител, който преподава по музика, бащата за 5 лева не се съгласява и търси друг учител, по-евтин. Но този, който взема по 25 лева, и знанието му е за 25 лева. Ако идеш да купиш ориз, ако дадеш 18–20 или 22 лева, ще вземеш най-хубавия ориз. А ако дадеш 14 или 12 лева, ще вземеш огризки, начукан.

Казвам: Когато дойдем в света, да се не щадим, но да избираме по възможност най-хубавите работи. Бог е решил да даде най-хубавото. Добрите хора ги прекарва през най-големите изпитания, за да им даде най-хубавото. Питат ме някои: „Не може ли без тия страдания?“ Казвам: Кажете ми един добър човек в света, който да не е страдал. Като вземем Христа, и Той е минал през страдания. Какви престъпления направи? Какви прегрешения имаше и при това този човек мина през най-големите страдания, мина през най-големите страдания но има и най-големите блага. Сега питат някои: „Кой е Христос?“ Не може да познаеш Христа, докато не станеш като Него. Не може да познаеш Христа, ако не дигнеш кръста си и не носиш Неговите страдания, да имаш този стремеж да служиш на Бога и да пожертвуваш всичко. Ти искаш да бъдеш един Христос без страдания. Христос умря заради тебе. Ти искаш като идеш, всички да те обичат. Много смешен е този рай. Този рай мяза на Мохамедовия рай. Не зная дали това Мохамед е казал. Представят цяла планина с пилаф и седят с лъжици, с паници, ядат само и при това хиляди нимфи играят най-красиви. Донякъде не е право. Малко преувеличено е. Може би учениците на Мохамеда, отпосле туриха на Мойсея много работи. Не е от Мойсея това. И сегашният век тури много работи в устата на Христа, че е казал Христос. Тия работи, в които християните вярват, Христос не е казал. Ще проповядват, че Христос казал да не се женят хората. Той не е проповядвал това. Той казал, че в началото не беше така да се женят. Няма право мъжът да напусне жена си, нито жената да напусне мъжа си. Щом се оженят, нямат никакво право да се напущат. Сега вече имат право. Ожени се за една, за втора, за трета. Окултистите казват: Той се преражда, понеже един окултист се преражда 777 пъти, за да постигне съвършенство, той ще има 777 жени. Той ще бъде женен за толкова жени и коя ще му бъде жена? То е едно неразбиране. Във всичките свои прераждания, той със своята жена ще има, само 12 пъти ще има своята жена, а другите, които остават от 777, като извадите 12, той ще се

жени за сянката. 12 пъти ще живеят на земята. Тогава ще бъдат гениални, ще имат щастие. Това са окултни теории. Не е моя теория. И тъй ще бъде. Аз съм съгласен с това. Казва: Ще напусне човек баща си и майка си и ще се прилепи при жена си. При коя жена? Тази, която обича. Онзи мъж, който обича жена си, всичките мъже, които обичат жените, мязат си. И всичките жени, които обичат мъжете си, мязат си. Всичките деца, които обичат бащите си, мязат си. Всичките дъщери, които обичат бащите си, мязат си. Няма по-хубаво нещо да имаш една жена да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един мъж да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един син да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш една дъщеря да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един слуга да те обича. Няма по-хубаво нещо да имаш един господар да те обича. Законът е всякога един и същ. Във всичките отношения любовта в света е нещо велико. Между големите и малките хора тя не изравнява нещата, но туря отлични отношения. Големият човек влиза в положението на малкия и дава възможност на малкия да дойде в неговото положение, дава му възможност той да се развива. Туй е идеята на Бога. Бог иска да ни подигне от туй паднало състояние и на обезсърчение. Всички тия учения, които съществуват в света, не се плашете от тях. Лъжливите учения да не ви смущават. Туй е тиня, която влязла във водата. Тази тиня, като мине през пясъчните филтри, водата ще се пречисти и отдолу ще излезе извора. Вас да ви не смущава временния живот. Окалял се е човек. – Окалял се е. През пясъка ще мине, или да се изпереш. Като се обърнеш на пара, калта ще остане долу. Сега човек може да се филтрира по три начина: Чрез своите постъпки, чрез своите чувства и може да се филтрира чрез своите мисли. Туй е филтриране. Сега има нещо, от което вие сте обременени. Казвате: „Толкоз години вярваме, остаряхме. Ето, къде отиваме, не знаем.“ Започвате да мислите, че ще умрете. Ами ти да умреш, какво значи? Значи да си купиш билет. Като кажеш „умира“, напишете „у-мира“. Който умира, отива в света. Всичките светски хора, като умрат, ще идат в религиозния свят. В оня свят всичките вие, религиозни хора като умрете, ще бъдете в светския живот на духовния свят, а пък светските хора като умрат, ще идат в религиозния свят. Ще си размените мястото и тогава вие ще бъдете в оня свят светски, а светските хора ще бъдат духовни. Как ще ме разберете? Благодарете, че е така. Понеже на този свят те са корави, а там ще станат меки.

Сега аз ще ви приведа думите Христови и може да ви пипнат в една съблазън. Религиозните хора в оня свят са в ада. А пък светските хора са при Адама. Който свети, той е светски. Човек трябва да бъде светски. Религиозният човек се пази да не му виждат погрешките, каквото прави. Крият го. Някой път религиозни хора има, които обичат да похапват. Като дойдат приятели, крият пилето, турят отгоре коприва или спанак.

Светските хора, те са по-други. Светските хора като ядат боб, като видят, че иде приятел, за да не се унижат, ще турят месо и ще скрият боба. В светските хора бобът се крие, а кокошката излиза отгоре. А в религиозните хора кокошката е скрита отдолу, а копривата излиза отгоре. Аз в туй отношение бих желал да бъда светски човек, да извадя кокошката, отколкото да туря отгоре копривата.

Казвам: В нашия век, като разглеждам развоя как става, сега има едно голямо изпитание. Защото светът минава през такива големи изпитания, каквито никога не е виждал. Някои от вас да доживеете да видите какво ще бъде второто пришествие. Второто пришествие е в Испания. 24 часа бомби хвърлят, от 250 кг взрив. Казвате, второ пришествие. 24 часа пукат, пукат. Какво ще научите? При туй второ пришествие ще има само разрушение. Но казвам: Тази война трябва да мине, туй е един неизбежен закон. Войната е едно зло, но е и едно благословение. Без нея светът не може да се оправи. Огънят е едно зло, но е и едно благословение. В него къщи изгарят, хора изгарят, хиляди злини стават. Но и добрините, които огънят принася, са много повече, отколкото злините. Казвате: Войната. Войната в едно отношение произвежда злини, но в друго отношение донася едно пробуждане на съзнанието на хората, че хората за в бъдеще от онова, което има да стане, ще се погнусят.

Казвам: Всички вие трябва да служите на Бога, че като се качите на този Божествен параход, ще ви посрещне една буря, трябва да бъдете мъжествени, да издържите тази буря, да няма тия ежби човешки. Да имате тишина на сърцето си, не да се интересувате от света. Казвате: „Не се интересувам от светския живот.“ Че ние не знаем какъв е духовният живот. Духовният живот има отражение в светския живот. Влизате между светските хора и аз съм виждал някой път в тях нещо отлично. Казваме, че са светски хора. В туй отношение ще турите едно широко сърце. В душата си за Бога да може да обичате всички ония, които Бог обича. Да бъдете готови да идете там, дето ви праща. Всеки един ще има вътрешен подтик да извърши нещо. Бъдете верни да извършите този подтик, за да се изправят тия работи. Защо всичките нещастия стават? Има едно състояние, една вътрешна борба, една глупава борба има в човека: Да направи ли нещо или да не го направи. Взел нещо и казва, да открадна ли или да не открадна. Че хубаво, мене ако ми дойде една мисъл на кражба, ето аз как щях да я излекувам: Дойде ми една мисъл да открадна някъде, аз тогава ще туря в ума си, че наместо да открадна, ще туря мислено 20. Дойде втори път мисълта да крам, 40, двойно ще туря. Аз така ще излекувам кражбата. Онези, които може да ме изкушават по този начин, ще видят, че туй не е играчка, те губят. Сега ти казваш: „Аз не искам да крам.“ Не е въпрос за кражбата. Идеш при някой човек, иде ти да го

нападнеш, да му кажеш лоша дума. Кажи добро за него. Това не ти костува нищо, в себе си да кажеш добро. Аз говоря за отвътре. Има борба, която трябва да водим, да воюваме в себе си. Бог не обича в нас противоречията. Вие имате едно същество във вас, най-благородно, най-възвишено. То отвън може да допуска. Ти може да правиш каквото искаш, но вътре, по възможност, трябва да го слушаш. Ако не го слушаш, то ще се оттегли. То ще ти каже веднъж, дваж и ако не го слушаш, ще се оттегли и като се оттегли, ти ще започнеш да риташ. За да може да придобиеш живота, трябва да го слушаш, да имаш любов към него. Казвате, как тъй? Ние имаме един пример. Как постъпи Христос? То не е външна, но една постъпка вътрешна. Той казва: Прости им, те не разбират какви са последствията. Две хиляди години има да страдат и те ще видят, след 2000 години ще разберат. Прости им засега. Ако не беше се молил Христос, от евреите нищо не щеше да остане. Благодарение на тази молитва той се освободи и прие благословение, и то премина и в другите народи. Та някой път и вие искате да кажете нещо. Досега сте казвали, но какво сте придобили? Брада ви е израстнала и косми са ви израстнали. Казвате: „Разболяхме се, стомахът ни се развали." Ако започнем да живеем по новото учение, всичките болести ще си идат, сиромашията, несгодите, омразата, всичко ще си иде, и хората ще живеят братски. Но вътре трябва да се приложи, но не насила. Не може насила да се приложи. Аз в себе си този закон може да го приложа, но насила в другите не може. Бог, както е построил света, няма да остане в края на века нито едно същество, на което главата да не изтънее. Всичките дебели глави, колкото има, които не познават този закон, ще го познаят. Един ден ще дойде, когато всички ще се примирят. Засега вашето време е дошло, понеже виждам, че вашите глави са поизтъняли, няма защо да ги одебелявате сега. Понеже, казвате, как да проповядваме на света? Аз как проповядвам на света? Пита ме един: „Ти вино пиеш ли?" – Казвам: Най-хубавото вино, отлично вино, което ти не си пил. Дето отида, от най-хубавото вино, което Господ е направил, от него пия аз. Аз не казвам да не пиете, но казвам: Пийте вода, пийте най-хубавата вода. И на хората не казвам: Не живейте. Живейте добре, най-добрият живот живейте. Другото оставам настрани. Миналото го оставям настрани. Счупените стомни оставам настрани. Как сте живяли в миналото, то е минало. Настоящето ще изправи миналото. Бъдеще е, което е пред нас, то ще ни въздигне по-близо до Бога. Имаме три неща: Минали погрешки, настоящи възможности и бъдещо повдигане. В миналото са погрешките, от него да се ползуваме. Настоящето са възможностите и тях да използуваме, а бъдещето, към него трябва да вървим. Там са всичките възможности, поставени от Бога за нашето повдигане. Всичките имате еднакво право, според възможностите на вашето сърце. И тогава имате възможност да се повдигнете. Не очаквайте да дойдат отнякъде да ви осиновят. Не обвинявайте Господа. Досега

Господа вие не сте ли го срещали? Във вашия баща не видяхте ли Господа, във вашата майка не видяхте ли вие Господа, във вашия брат, във вашата сестра, във вашия слуга, не видяхте ли вие Господа? В един генерал, в едно дърво, не виждате ли Господа? В реката, във въздуха, навсякъде аз Го виждам, най-разно се проявява Той. Аз веднъж имах една малка опитност. Пътувах във Варненско през есента. Седнах под една круша, погледнах, всичко обрано. Казвам на себе си: Късно съм дошъл. Трябваше по-рано да мина през това място. Седя и задуха вятър и като подухна, 7 круши паднаха и като ги видях, казвам: Оставиха нещо и за тебе. Благодаря ви, казвам. Благодарих на тази круша. И тя е била толкоз внимателна, знае, че аз ще мина и оставила 7 круши за мене. Благодаря за вниманието. Туй аз ще го помня и ще разказвам. Няма да кажа името на крушата как беше. Аз я наричам „Добрата круша“. Всякога, когато дойде мъчнотия, казвам: Ако добрата круша остави 7 круши, аз не може ли да оставя 7 круши като дойде някой. Като дойде някой път някой съм склонен да кажа: Няма нито една. Казвам: Почакай. Ще подухне вятърът и все ще падне някоя.

Та желая вие все да имате 7 круши останали, когато мине някой пътник покрай вас, като подухне този Божествен ветрец, да паднат и да каже той: „Много благодаря на Господа за тия круши, които остави за мене.“

Благословен Бог наш.
Тайна молитва.

26 неделна беседа от Учителя,
Държана на 27 март, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_03_30 Един момент
лекция на Общия окултен клас

ЕДИН МОМЕНТ

Отче наш.

Чете се темата: „От какво зависи силата на речта?".

„Бог е Любов".

Няколко пояснения. Вие правите упражнения например. Всички хора пеят и се упражняват. Хубаво е, но всяко нещо трябва да се прави добре. Аз например, тази сутрин като ви слушах отгоре да пеете една песен, чувствувам, че вие правите правилен застой. Веднага прави отражение на моята симпатична нервна система. Казвам: Хубаво пеят песента. Вълните пристигат. Когато пеете някой път упражненията, гледам вие ги пеете от немай къде. Така човек всяко нещо което прави, трябва да знае, че той гради. Вие си дигате крака като някой стар човек, едва се клатите. Забелязвам някой си дига ръката, трябва да има 45 градуса, ще проточиш ръката си, ако искаш да приемеш енергия. Ако държиш ръката си отпуснато, енергия не може да приемеш, нищо не можеш да приемеш. То значи, ти си един човек, един цвят, който цъфти и е окапал, нищо няма да завърже. Ще проточиш ръката си веднага перпендикулярно и тогава ще свиеш малко ръката си. Ако някой ви фотографирва, вие ще видите, всеки си има някаква идея. Най-първо ние трябва да поддържаме природата, онова, което тя е начертала по един път и каквото можем ние да създадем за себе си. Някои сега спорят кое е право. Двете ръце трябва да бъдат успоредни, пак близо 45 градуса, за да можете да възприемете известни енергии от природата. Може да приемеш енергия от природата, само когато постъпваш разумно. Глупавите хора страдат по единствената причина, че не постъпват разумно. Щом кажеш една дума, която не е разумна, почувствуваш една скръб. Щом мислиш, че една мисъл е глупава, неразумна, иде скръбта. Щом имаш едно глупаво чувство, неразумната скръб идва. Казваш: „Скръб имам". Неразумните постъпки носят скръб. – „Какво трябва да правя?" – Разумно постъпвай. Веднага ще почувствуваш радостта. Сега похвално е например, че вие ставате рано. Като вас колко има в София, които стават в 4 часа и тук идват да бъдат в 5 часа на лекция. Вие сте по-силни от войниците. Туй, което вие правите, войниците не го правят. Войниците може би след 20 години ще го правят. Ако го наложиш, един човек, който не е възпитан, като дойде на събрание ще заспи. Казва: „Тежка работа е. Не може толкоз рано, нека изгрее слънцето". Значи вие имате известно възпитание, известна придобивка. Всички неща се придобиват от навик, а навикът не е нещо произволно. Защото частиците „на" и „вик", казвате „навик", отделяте „на" от „вик". Онзи, който вика.

Навик е нещо придобито. „На“, дето вика този човек.

Желая, когато правите упражненията да се ползувате от тях. Всеки един от вас трябва да е съсредоточен. Като дигнеш ръцете си, да ти е приятно, да усещаш движението. Има движение, което като направиш, приятно ти е. Най-после внимавайте другите как правят упражненията, но ти като дигнеш ръцете си, да ти е приятно. (Учителят показва движенията плавно на първите четири упражнения.) Вие ще направите опит, когато имате най-лошо разположение на духа. Ако направите някое движение правилно, веднага туй състояние, което имате във вас ще се премахне. Та казвам: Да направим упражненията както трябва.

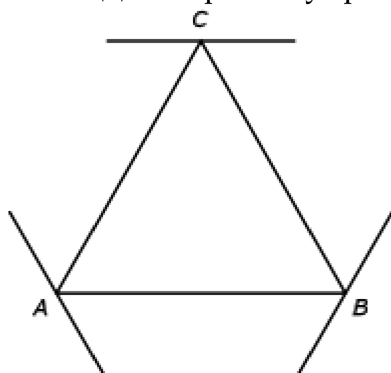

Фиг. 1Сега аз начертах този триъгълник (фиг. 1). Вие може да го тълкувате както искате. Този триъгълник в природата си има смисъл. АВ е основата. Това е основата на музиката, основата на движението. Един тон може да се вземе правилно само при един равностранен триъгълник. Трептенията, които излизат от тебе, образуват един равностранен триъгълник. Да кажем да вземеме „до“. Искаш да го вземеш правилно. Може да го вземеш в едно или в друго отношение чрез понижение или повишение може да го вземеш. Може да имаш много „С-С-С-С“. „До“ може да го вземеш правилно или неправилно. Но първото „до“ ще ти даде смисъла на тона, с който ти искаш да се почувствуваш в дадения случай. Един тон най-първо действува на ума, действува на сърцето, действува на тялото и на волята. Всеки един тон, той е известни трептения. Тяхната природа се отличава чрез трептението. Чрез трептенията се предават мислите и чувствата на хората. Една мисъл иде от някой далечен център. Чрез трептението на светлината се предава тази мисъл. Да кажем, вие получавате червения лъч или портокаления или зеления, или жълтия. Те са трептения, ще видите, че в червеният цвят някой може да бъде по-ясен, някой по-тъмен. Цветът, това е висша музика. Ако река да ви занимавам с неща, които не са достъпни за вас, ще стане едно от двете. – Или ще заспите, или ще излезете навън. Казвате: „Туй нещо не ме интересува“. Казвате: „Отвлечена работа е“. Вие трябва да бъдете приспособени да възприемате нещата. Понякой път някои хора искат да им се казват някои неща много отвлечени, нови неща, но има нови неща, които като се кажат, ти ще заспиш. Един

американски студент от горните класове, идва при него един студент от долните класове, който е много любопитен. И той носи едно шише със силен амоняк. Казва: „Какво има в шишето?“ – „Опитай“. Той като го опитва пада на гърба си, толкоз силно му подейства. Има неща, които не ги опитвайте. Щом като ги опитате, ще се намериш на гърба. Някой път трептенията на този амоняк може да са толкоз слаби, че даже не подозираш, че има амоняк.

Та сега вие казвате: „Толкоз време какво сме придобили?“ Да допуснем туй положение. Вземете един светски човек, един религиозен човек и един учен човек, какво са придобили? – Един светски човек придобива за тялото си, един религиозен човек придобива нещо за сърцето си, един учен човек придобива нещо за главата си. Сега казвате: „Какво придобиваш?“ Но питам: В края на краищата учения, който придобил за главата си, религиозния който придобил за сърцето си, и светския – за тялото си, те след като имат, де им остана капитала? – Светският човек къде оставя капитала си? В земята го оставя. Религиозният човек къде го оставя? – И той го оставя в банката на земята. Къде го оставя ученият човек? – И той го оставя в банката на земята. Питам: Светският човек къде отиде, религиозният къде отиде и ученият човек къде отиде? – На едно място само оставиха придобитото. Ученият човек къде отиде? – Светският човек е AB, ученият човек е AC, а религиозният човек е CB. Тогава светският човек остава в линията AB, ученият остава в линията AC, а пък религиозният остава в линията BC. Тримата образуват един триъгълник. Сега, във вас идеята – значи тази форма, тези трептения се сливат. Тук вече имате едно статическо положение на триъгълника, за да кажем че единият остава да живее в своите чувства, другият остава да живее в своите мисли, а третият остава да живее в своето движение. Така ще го видиш ти. Единият тръгнал и върви, другият се занимава с яденето, взел паницата и яде, а третият взел една книга и той само се озърта над книгата, чете. И тримата имат общо. Този, който копае на нивата, той доставя храната на онзи, който яде. Онзи, който е работил, че е ял, той доставя храната за онзи за ума, той да вземе книгата и да мисли. Тия двамата доставиха храната на AB. На светския човек му дадоха сила да може да носи мотиката. Туй отчасти е така, казвате: „Туй е много проста работа“. Представете си, че вие сте влезли в другия свят, няма да имате тази форма. Коси няма да имате, очи няма да имате. Тези неща, всичко ще остане на земята. На какво ще мязате като влезете в другия свят? – Като вземе някой да рисува един човек, на какво мяза? Тогава имате един човек нарисуван. Какво има в тази рисунка? (Учителят показва картината на Цветана Симеонова „Изобилието“.) Като влезете в онзи свят, част от тялото ви ще бъде направено от мисловна материя, част от тялото ви ще бъде направено от чувствена материя, и част от тялото ви ще бъде направено от една малка, съединителна материя,

съединени заедно. И ако вие влезете в оня свят и погледнете на хората от този свят, ще видите, че от някои хора излиза кал от главата им, някой човек като мисли, излиза кал, тече от главата му. От оня свят като погледнете на някой човек, ще видите че от сърцето му излиза друга кал. Може да се окаляш в тази кал, както тука на земята. Тук като дойдеш може да си чистиш обущата. В оня свят, може да тече кал от онзи човек, който чувствува неправилно. И от онзи, който не мисли правилно, тече кал от ума. А пък от онзи, светския човек, от цялото му тяло тече кал. Ученият се отличава по това, че кал излиза от ума, от религиозния кал излиза от сърцето му, а пък от светския човек тече кал от ума му, от сърцето му, от тялото му, отвсякъде тече кал. Ако от другият свят гледате на един учен човек, който мисли хубаво, една свежа мисъл иде, светлина приятна излиза, един извор излиза, вятър полъхва, едно ухание, когато цветята цъфтят. Същото е и за духовния човек, който чувствува правилно. Така е и с религиозният човек. Ако и светският човек живее хубаво, правилно, от цялото му тяло излиза нещо хубаво, приятно. Сега всички вие се приготвяте да бъдете ученици. Добри ученици сте. Започвате добре, но свършвате малко зле. В началото, в първите класове, получавате шесторки, във втори клас – петорки, в трети – четворки, а най-после свършвате с тройки. После пак се събуди импулс, пак имате шесторки. В пети имате петорки, в шести имате четворки и свършвате с тройки. По-добре е да започнете с тройки и четворки и във възходяща степен да вървите. Вие започвате с мажорната гама и свършвате с миньорната гама. Казвате: „Не си струва човек толкоз да се учи, какво е добил от учението?" Все таки когато си учил и покажеш, пък си получил 6, друго нещо е. Казвате: „Шест, нищо не значи". Щом получиш 6, ти си доволен. Остава в тебе нещо много хубаво. Щом си получил 3, ти едва минаваш. Или ако добиеш 2, или ако добиеш единица, или ако добиеш една нула – ти при нулата, при единицата и при двойката все ще повтаряш класа, но пак има разлика между онзи, който остава с нула, онзи, който остава с единица и онзи, който остава с двойка. Те трябва да се съюзят тримата. Ако се съюзят втората година ще изкарат отлично.

Казвам: Господ иска от нас каквото правим в света, да го правим много добре. Имаме сега песента „Фир-фюр-фен", всички сте я пели толкоз пъти. Тази песен е за главата. Тя е за учения човек, не е за сърцето. Песента „Махар Бену", тя е за сърцето. Най-първо ще вземете тона. Но как ще си дадете тона? Камертонът какъв е у вас? Започвате с „до". За главата имате мъчнотия. Ти си се родил сега. Туй движение ти започваш научно да изследваш. Тръгваш нанякъде, имате „ре". Като тръгнеш непременно трябва да цъфнеш. Какво значи да цъфнеш? Като тръгнеш, научни изследвания ще правиш. Трябва да имаш способности. Джобът ти трябва да е пълен със средства. Ако тръгнете в странство да се учите, може ли да

тръгнете така? Казвам: Какво е „*сол*“? „*Сол*“ значи пъпка. И тази пъпка всякога може да цъфне. Като цъфне всички насекоми ще се съберат. Събирането на тия насекоми значи, условията са благоприятни. Как ще вземете сега „ре“-то? (Учителят пее „Фир-фюр-фен“.) Правилен ли е този тон? – Сега песента излиза правилно, защото започнахме от „ре“. Сега ще започнем от долно „сол“. Всякога в пеенето има една опасност. Понеже в нас има едно съзнание на музикалност. Като вземеш нещо, казва: „Не е право“. Пееш нещо, казва: „Не пееш правилно“. Не може да се образува една връзка. В тебе има един певец. В тебе пее един и той ти казва: „Не пееш правилно“. Казваш: „Толкоз може. Доста трудно е“. Докато започнете да разбирате този вътрешен музикант, той те слуша и след туй, той си има една губерка. След като свършиш, мушне те и ти почувствуваш една болка. Като пееш, пооправяш малко. Тази работа усещаш. Вторият път пак ти казва: „Не пееш правилно“. Вторият път пак те мушне. И като те мушка, мушка, най-после дойдеш до убеждението, че трябва да пееш хубаво. Представете си, че вие (не) изпеете хубаво тази песен „Фир-фюр-фен“. Той казва: „Моля да си излезете, не ви искам“. Или вие я изпеете и той каже: „Я ми я изпейте още веднъж“. Изпеете я трети път и той е толкоз благодарен, изважда една кесия и казва: „Много съм признателен за песента ви. Нещо ново влезе“. Носи кесията. Какво показва кесията? Че сте пяли хубаво. Сега в природата туй е верно. Всякога, когато изпееш нещо хубаво, веднага кесията се отваря. Щом изпееш зле, казват: „Излез навън“. Така един професор имало в музикалната академия, който изпъждал учениците си навън, които не знаели да свирят. Казва: „Хайде, ще си научиш урока, излез вън“. Който знае, слуша го, а който не знае да свири казва: „Излез навън“. Като не знаеш, казва, излез навън. Щом свириш хубаво, ще ти даде една кесия. Щом ти даде кесията, ти знаеш, че добре си пял и свирил. Никога не излизайте вън от училището без кесия. Като излезете всякога да имате една кесия. Никога не излизайте без кесия. Да кажем, аз няма какво да пея пред вас, но казвам: Като пея на вас, например може да ви коригирам. Но същевременно аз като пея, да коригирам вас и мене коригирам. Някой път и учителя и ученика изкарват навън. Сега има толкоз системи по музика. Гледам спорят коя система е по-хубава. Онази музикална система е верна, която подхранва ума, която подхранва сърцето и която подхранва тялото. Следователно, при една музика ти трябва да бъдеш здрав, енергичен. Трябва да имаш хубави чувства. При една хубава музика трябва да имаш хубави мисли, защото в музиката всичко моментално, магически става. Онези от вас, които искат работите им да вървят добре, трябва да бъдат музикални. Това е външната страна. Музикалност трябва да има в ума ти. Музикалност трябва да има във вашите чувства, музикалност трябва да има и във вашите постъпки. Да кажем, някой път аз съм правил опити. Някога, когато започнат да се карат, аз ги слушам колко красиво говорят. Някой път, когато искам да

видя двама приятели, които се карат, досега не са се познавали. Единият казва: „Аз не те знаех какъв си. Толкоз си скържав, нищо не си направил за мене“. Другият казва: „Ами аз не зная ли? Зная ли те тебе?“ И започват да кряскат. Като започна да пея на двамата, единият проточи ръка и казва: „Ще ме извиниш“. Туй, което казах е прекалено. Той намерил една малка микроскопическа погрешка, турил я под микроскопа, направил я много голяма. Никой път не му услужил в нищо, малките работи вижда големи. Щом се докачи, в докачението има едно чувство, което увеличава нещата. Този човек направил голяма погрешка. Щом го обичаме, големите погрешки се смаляват. При обичта почти не виждаш погрешките. При безлюбието всичкото лошо виждаш. Един човек като дойде ти не му вярваш, щом няма любов. Щом дойде ученият човек, казва: „Това са празни работи“. Единственото реално нещо остават тогава само парите. Реални са парите, но за тия реалните пари, може да те пречукат всякога. Парите са една красива другарка, за която всякога може да те убият. Даже Авраам, когато отиде в Ханаанската земя, като беше между князовете, пък жена му беше красива и понеже го беше страх да не го претрепят, когато го попитаха дали му е жена, казва, че не му е жена, ами че му е сестра, уплаши се той. Един от князовете взе жена му и дойде Господ на помощ. Казва му: „Защо ме излъга? Не каза, че е твоя жена, ами че ти е сестра. Щях да направя едно престъпление“. Често и ние при парите, вземат ни ги хората. Всеки обича парите. Красивото всеки го взема. Следователно, при красивите неща хората трябва да бъдат добри. За този пример навождам ви. Той показва състоянието на тия хора какви са били, значи този закон е верен. Например, нас може да ни съблазни една красива кокошка. Една кокошка може ли да ни съблазни, както една красива жена? Една красива кокошка, угоена, може да ни съблазни да я заколим, да я изядем. С една красива жена няма да направиш това престъпление да изядеш, но ще я прегърнеш. Ако има малко кал по устата, ще я измиеш с памук, ще направиш едно благодеяние. Целувката не е нищо друго, освен измиване на една кална уста. Тя дошла кална, понеже много са я целували. Някой казва: „Ще я целуна“. Тя е вече окаляна. Друг казва: „И аз да я целуна“. Онзи, който я обича, ще си извади кърпичката и ще я умие. Та в целувката на хората не виждам нищо друго, освен чистене, чистене устата на любимата. Като са ги целували, опетнили са техните уста. Някой като целувал някого казва (Учителят направи намръщено лице). Вие се смеете, понеже мислите, че в целувката сте придобили нещо. В целувката може да придобиеш, но трябва да знаеш как да придобиеш. Закон има в природата. Всички неща са реални. Ако вземеш едно пясъчно зърно и го посееш, то ще бъде целувка, която нищо няма да допринесе. Но ако сееш царевично семенце или житено зрънце, или ябълчна семка, и ако знаеш къде да го засадиш, на каква дълбочина и ако след една или няколко години туй посаждане, тази целувка изникне. Да допуснем, че един човек,

който страда от охтика, е на умиране. Ти отидеш и го целунеш и той оздравее. Една княжеска дъщеря умира, и като я целунеш здравето ѝ се възвърне, мислиш ли, че тя ще забрави тази целувка? Казвам: Целувките в света, това са носителки на Божиите благословения. Чрез целувките Божественото се изявява. Кой от вас не отива да целуне чешмата? Кой от вас не целува ябълките? Кой от вас не целува крушите? Кой от вас не целува всички неща, които са приятни? Казвате: „Аз не съм целувал никого". То е първата лъжа. Целуваш и как целуваш! Другите неща, другите целувки те са естествени. Така очистена целувката вече има смисъл. Една прегръдка, една целувка, това са Божествени действия, които дават подтик да се развива нашата душа. Ако нашето слънце нямаше желание да ни целуне, ако вятърът нямаше желание да ни прегръща, ако въздухът не искаше да влезе вътре, какво щеше да бъде нашето положение? Ако тази храна, която влиза в нас, не се жертвува, че не ни обича, ами тя се жертвува в стомаха. Тя се жертвува, започва да ни целува, да ни прегръща. Храносмилането е обичта на храната. Тя като влезе, започне да целува. Тук прегръща, там целуне. Казват учените хора: „Хубаво се смляла храната". Храната прегръща и целува стомаха. Тази храна, която влязла, го обича. Онази храна, която излиза, не го обича. Казвам: Не яж храна, която не те обича. Щом не те целуне, ще те ухапе. Тук хапе, там хапе. Бъдете свободни. Всеки един свободен човек да се изрази. Човек може да бъде сериозен. Сериозният човек какво означава? И който се смее какво означава? Всяко нещо, което правите, един ден ще ни се отворят очите и ще видиме, че вие сте заобиколени със същества. Най-малко стотина същества има, които ви наблюдават. Всеки ден сте под зорки погледи. Вие всинца сте под зорките погледи на разумните същества, както живеете. Вие сте под погледите на хората. Ние, хората сме като цветя на този невидимият свят. И всеки ден минават, и като пъпки, като цветя все ни наблюдават. Някой път мислите: „Кой ли ни обръща внимание?" Господ и Той ви наблюдава. Господ като наблюдава, каквото и да правите, Той не се сърди, но Той изправя нещата. Когато Господ ни посети някой път ще ни дойдат най-големите нещастия. От какво? – Понеже, там дето Господ е стъпил, всички същества се събират. Казват: „Господ при еди кое си същество е, на еди кое си място", и всички тичат. И като се съберат, този иска дръпне нещо, онзи иска дръпне нещо. Ще ви приведа един пример. Когато освещават някоя православна църква свещениците и владиците имат бели дрехи. Ще хванат тази дреха, че всичките късат. Кой как хване иска да откъсне едно парче. От владишката риза и от ризата на поповете, нищо не остава. Всичко туй отива. Там, дето Господ освещава някой храм, от вашата риза нищо няма да остане, вие ще останете гол, голеничък. Кой как дойде, отреже едно парче, понеже е осветен един храм. Някой път казвате: „Много страдам". Непременно тази дреха, с която се освещава един храм, тя трябва да иде за подарък. Сега не

се оплаквайте. Някои от вас се оплаквате, че имате ревматизъм, имате бележки в кръста или в корема имате болка. Болестите показват, че храма се освещава. Болестта е отрязване на едно парче от ризата. Всеки като вземе своята част, болката ще престане. Законът е такъв: Бъдете благодарни на онова, което Бог ви дава. Тогава като ме боли кракът, казвам: Благодаря Ти, Господи, че си благоволил да ме посетиш. Благодаря и на тези приятели, които са дошли. Казвам: Чакайте, колкото искате аз ще ви дам. Чакайте, аз сам ще ви дам. Като кажа: Сам ще ви дам, те се нареждат и аз започвам, на този дам, на онзи дам и болката престане. Вие казвате: „Моя е тази риза". Не искате да давате. Тогава дойдат насила и теглят. Кажете: „Чакайте, ние ще ви дадем". Започнете да им давате. Те се наредят наред, няма да имате болка. Казват: „Вие сте егоисти, не искате да страдате. Не искате да дадете онази риза, с която се освещава храмът, тя не е ваша". Тия благословения нека си вървят. Хлябът или житото, всичко давайте. Вие ще задържите от освещаването на храма едно малко парченце на ризата или едно житено зърно. Законът е верен. Ако си раздал всичките житени зърна и остане едно житено зърно, след време от туй, малкото зрънце, от туй житеното зърно, вашият хамбар ще се напълни. Достатъчно е да имате една хубава Божествена мисъл, достатъчно е да имате едно хубаво Божествено чувство. Достатъчно е да имате само една Божествена постъпка и всичкото ви богатство може да се възвърне. Но когато няма нито една добра мисъл, когато няма нито едно добро чувство, когато няма нито една добра постъпка, всичко е изгубено тогава. Всякога дръжте правилото: Всеки ден трябва да имате, да разчитате на една хубава мисъл в себе си. Силата на човека седи в хубава мисъл, защото казва Писанието: „Вие сте храм на Бога". В добрата мисъл, в нея Бог пребъдва. В доброто чувство Божият Дух пребъдва. Добрата ми постъпка, в тази моя постъпка Божията сила пребъдва. Следователно, в хубавата мисъл, Бог пребъдва в дадения момент. В доброто ми чувство Духът пребъдва и в добрата ми постъпка, силата Божия пребъдва. Тогаз Бог работи в тялото, работи в сърцето, работи и в ума. Защо трябва да имаме хубави мисли? Ако нямаш хубави мисли, работите няма да вървят. Да кажем искаш да учиш, не може да учиш – хваща те сънна болест. Речеш да учиш, заспиваш, защото има една преумора, има натрупване. Да кажем вие сте често сериозни. Природата винаги не е сериозна. Природата може да бъде сериозна за 1, 2 часа или за 24 часа, но след туй веднага стане весела, всичко има в нея. Всички трябва да бъдем както природата. Когато тя е сериозна, тя дава нещо. Когато тя е весела, тя взема нещо. Когато някой ден, както днес, времето е ясно ще има повече изпарения ще вземе повече от Земята. Когато дълго времето е сухо, забелязва се, ще даде нещо от себе си. Сериозните хора дават, веселите хора вземат. Онзи, който дава, благодарение на онези, от които е взел. Баща ми, който взел, оставил нещо аз да дам. Ако не беше взел, нямаше аз какво да дам. Ако бащата е бил

щедър, синът ще върви по неговата линия. Но той ще започне обратно. Най-първо ще вземе, после ще дава.

Казвам сега: В музиката ще пеете за главата си, за вашите мисли ще пеете, и за вашето сърце ще пеете. И за вашето тяло ще пеете. Как бихте пели? – За тялото си аз бих пял така: „Аз ще бъда здрав“. За сърцето си ще пея: „Аз ще бъда добър“. За ума си: „Аз ще бъда умен или разумен“. Сега я изпейте: „Аз ще бъда здрав!“ Как ще я изпеете? Как я схващате? Представете си, че вие сте болен, как ще изпеете „Аз ще бъда здрав“. Най-първо ще си представиш какво нещо е здравето. Вторият път за идущата седмица пейте „Аз ще бъда здрав“. Всеки ден попейте си. Както и да го изпеете, все е хубаво. Хубаво ще бъде, но каква полза ще принесете, ще оцените. Сега не може да пеете, понеже един мисли по един начин, а друг мисли по друг начин. В природата песента за здравето се пее по един начин. За здравето ще имаме друг един триъгълник обърнат надолу. AB ще представя линията за здравето; AC ще представя линията за ума, а BC представя линията за сърцето. Сега ако пеете „Аз ще бъда здрав“ как трябва да кажете на себе си, ако говорите, как ще го кажете? „Аз“, ударението е вече на „аз“; „ще“ пак е силно ударение. „Аз ще бъда здрав“. Имате едно ударение „аз“ е силно и „ще“ пак силно ударение ще бъде. Тогава според законите на музиката, като изпеете „аз“, трябва да направите една крива линия, понеже имате друг един момент, който ще дойде после. Казвате: „Ще бъда“. Ще направите една завивка. Ще кажете: „Аз ще бъда здрав“. Трябва да отворим една опитна школа за пеенето. Все трябва да ви събера такива ревматични, които имате болки, да се провери, да се види дали е верно. Като вземем тази болка на крака и като запеем, ще поолекне. И на гърба ще почувстваш здравето. Ако препятствията веднага ще се премахнат, добре пеем. На английски имате „W“ (дубъл ве). Това е реалистичен знак. То е нещо реалистично, което приема. Туй, което приема не е силно, туй което дава е силно. Слабите приемат. „З“-то е слабо. Същият закон е. Имате вече турено нагоре. „М“-то имате два момента. Един силен и един слаб. Слабите моменти аз наричам на възприятия. Човек трябва да бъде силен във възприятията. Някои са силни в даването, но са слаби във възприятието. Други обратното: Искам да станете силни и във възприятието и в даването. Силата е в центъра на човешкото съзнание. Едната е от центъра на съзнанието навън, а другата е от съзнанието, а другата е обратно. Казвам: Ние трябва да бъдем изразители на музиката. Музиката ние не я създадохме. Ние трябва да възприемем музиката. Около нас целият свят е музикален – слънцето, което изгрява, вятърът, който вее, всички разумни същества преди хиляди години са излезли от един музикален свят. И ние като се раждаме сме потопени в музикална среда. Ако нашето съзнание е развито, ще чуваш песен. Ако човек се обърне към Бога, никога няма да бъде тъжен и скърбен.

Мислиш, че има сиромашия, болести. То е от незнание. Ние при големите благословения ходим като големи нещастници. Ние сме като онези деца, които са забравили името на баща си и майка си и ходят като немили-недраги. Името не му знаят. Ако знаеш името на баща си, баща му е княз. Той не знае името на баща си, ходи търси баща си и не може да го намери. Та вие сте нещастни по единствената причина, че сте забравили името на баща си. Че вие не може да произнесете името на Бога. Как му е името? Бог. Как ще кажеш, че Бог е ваш баща? Аз като мисля за моя баща, за Бога, забравям, че имам къща, считам всички неща, които имам дрипели. Какво има да нося на земята? Или знанието, което имам то е толкоз малко. Една малка картина имам при онова великото. При името Божие трябва да забравиш всичко, да се зароди (в) тебе желанието не да излезеш да идеш при Бога, но да направиш нещо заради Него. Какво ще му занесеш? Като идеш при баща си трябва да му занесеш някакъв подарък. Бог, като идва при нас, всякога ни носи подарък. Той като дошъл при нас, Той оставя едно несметно богатство. Колкото пъти идва, Той все ще остави. Ние сега като отиваме при Бога по същия закон и ние трябва да занесем нещо. Поне да занесем едно признателно сърце. Като помислим заради Него, когато ние сме наскърбени, да станем радостни. Или да кажем такова едно състояние. Представете си, че сте опърпан, гол, бос, ходите из града, хората ви съжаляват като ви гледат. Вие мислите за Господа и сте радостни. Като че сте облечени най-хубаво и да не обръщате никакво внимание на хората. Ходите бос да забравите, че сте бос. Ходите гологлав, да забравите, че сте гологлав. Че хората към вас гледат и започват хората да обръщат внимание, казват: „Опърпан е този човек“, но в лицето му, в погледа, като погледне, лъха нещо свежо. Хората ще забравят да гледат на вашите скъсани дрехи. При такова едно състояние, дрехите ти ще се обновят. Как може да се обновят? Как се обновяват дрехите? – Една птица има ли скъсани дрехи? Веднага, ако някое перце падне, друго израства. Ще видиш веднага туря и изправя положението. Една райска птица е облечена като царска дъщеря, с най-хубавите дрехи. Казвам: И вие можете да бъдете така. Всеки ден може да бъдете облечени с най-хубавите си мисли. Всеки ден да бъдете облечени с най-хубавите си чувства. Всеки ден да бъдете облечени с най-хубавите си постъпки. Кой може да ви затрудни да бъдете облечени в царски дрехи така? (Учителят пее: „Аз ще бъда здрав, целият ден ще бъда здрав, ще бъда здрав“.) Сутрин като станете пейте покрай болните. Като ви слушам отгоре, ще ви кажа дали пеете добре.

Свободата на човека седи в това, човек да бъде носител на Божественото. Дето минаваме, всичките хора да са благодарни от нас в даден момент, не всякога. През едно място като минават хората, да бъдат благодарни. Един кратък момент трябва да бъдете благодарни. Не постоянно да бъдем. Ние в даден момент да бъдем благодарни. Не трябва да туряте един час. Вие не

туряйте часове, но кажете: „Аз искам един момент да бъда здрав“. Този момент си здрав и това е подвижна точка, тя не седи на едно място, тя се движи навсякъде. Щом искате за един час, вие имате един час от времето. Много малко имате за един час. Един момент е по-силен, отколкото един час. Един момент на здравето е по-силен от един ден. Един момент на здравето е по-силен, отколкото една година. Един момент на здравето е по-силен, отколкото един живот. Един момент е най-силната мярка. В един момент, ако станете силни ще бъдете и в 120 години. Казвам ви сега: Желая ви да бъдете силни в един момент, не за един час, не за една седмица, не за една година. За един момент.

Упражненията, които имате, трябва да се поправят. Упражненията трябва да ги правите добре, че ангелите като ви погледнат, да им се поревне и те да дойдат да играят с вас.

Добрата молитва.

XVII година.
26 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 30 март 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_04_01 Отворени и затворени очи
лекция на Младежкия окултен кла

ОТВОРЕНИ И ЗАТВОРЕНИ ОЧИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. /Чете се темата „Функции на белия дроб"/ – Пишете върху темата „Ползата от историята като наука".

Трябва да се създаде интерес. Да имате интерес, да има неща, които да ви привличат. Например, по какво се отличава твърдата почва? По какво се отличава водата? По какво се отличава въздухът? По какво се отличава светлината? Казваме, че земята е твърда. По какво се отличават твърдите вещества? Те се отличават по това, че каквото хванат, задържат за себе си. Казват: „Това е за нас". Нищо повече. А течните вещества, те всичко разтапят и го завличат, носят го. Въздухообразните вещества подигат нещата. Като дойде въздухът, ще подигне листата, ще започне да ги дига нагоре, играе си с тях. А пък светлината като дойде, тя разкрива всички тайни, всички скрити работи. Като дойде тя, като някой репортьор ще започне да човърка оттук-оттам, да извади нещо, което са го скрили, ще го извади на белия свят. Питам сега: Ако всичко излезе на белия свят какво ще остане? Нали казвате: „Бели да бъдем". Ако всички бяхме бели, какво щеше да стане с материалния свят? Всичките хора искат да бъдат чисти, всички искат да имат бели дрехи. Всичките, ако бяха бели какво щеше да стане със света? Думата „бял" това е едно отношение, това е една дълбока философия. Ако не разбирате отношението на белия цвят, и белината сама по себе си ще ви създаде неприятност. Ако идете на северния полюс, ще ви заболят очите от белия цвят. Всичко наоколо като погледнеш, все бяло. Туй е отчасти вярно, така може да се говори.

Казвате: „Няма нищо добро в света". Вярно е, няма нищо добро в света. Но и другото е вярно: няма нищо лошо в света. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Няма нищо добро в света – вярно е, но и няма нищо лошо в света. И туй е вярно. Кое е вярно? То е отношение. Казваме: „Няма нищо добро в света". Какво трябва да подразбираме под думите: „Няма нищо добро в света". Вие трябва да разбирате в света в дадения случай, в твоя живот, в твоето разбиране, тъй както си неразположен. Казваш: „Няма нищо добро в дадения момент". Един момент, който не може да го определиш каква част от времето завзема. С моменти се мери времето. Моментът е мярка за времето. Моментът мери времето, не времето момента. Нищо повече. Защото един момент е Божествен момент. Моментът включва хиляди години. За Бога, туй което е момент, като се е кратковременно, векове може да минат за хората. Казва, в едно мигновение

щяло да стане всичко, но туй мигновение години ще минат, докато мине. Казвам, под думата „мигновение“ разбираме разумното, когато всички неща ще се оправят. В един миг светът ще се оправи. Какво трябва да разбираме под думите: „В един миг светът ще се оправи“. Каква част от време съставя едно мигане? Колко време завзема едно мигане? Те са два момента: затваряне и отваряне на очите. Един момент, когато в твоето съзнание всичко потъмнява. Казваш: „Няма нищо в света“. Значи затворени са моите очи. Значи, никаква светлина не виждаш. „Всичко е добро в света“ – отварям си очите всичко виждам. Аз тълкувам. Като кажеш: „Няма нищо добро в света“ – затворени са очите ти, сляп си. Отваряш очите си, всичко е добро. За да има нещо добро в света, какво трябва? Очите трябва да се отворят. Като са затворени очите, няма нищо добро в света, нищо не те интересува. Като се отворят очите, всичко те интересува. Виждаш ябълки, круши, сливи, книги четеш. Затвориш очите си, няма нищо в света. Вие казвате, че вас ви дотегна да живеете. Затворени ти са очите. Кажеш: „Живее ми се“ – Отворени ти са очите. „Мене не ми се учи“ – Затворени са очите ти, какво ще учиш. Казваш: „Учи ми се“ – Отворени ти са очите. – „Нямам никакъв стимул за живота, нищо не ме интересува“ – Затворени са очите ти. За да се интересуваш, какво трябва да имаш? – Ще си отвориш очите.

Сега например, вас кое ви застави тази сутрин да дойдете тук? Какъв е поводът, за да станете в четири часа, в пет часа да дойдете тук? На легло трябваше да бъдете, да почивате под юргана. Вие напущате топлото легло, юргана. За какво сте дошли тук, за топлата соба, за изгрева на слънцето? Може би за тия четири лампи, които светят? Но и у вас има лампи. При това, сега минавате всички за философи, разрешавате много важни въпроси, социални въпроси, морални въпроси: има ли Господ, няма ли Господ, какъв е смисълът на живота, отношението на хората, в музикално отношение какъв трябва да бъде човек, за силата на човека, за сиромаси, за богати, учени, какви ли не въпроси. Всичките въпроси остават неразрешени. Какво представлява един социален въпрос? Един социален въпрос, това е сбор от нерешени задачи, един сборник. Какво трябва да се прави с този сборник? Ще вземеш този сборник, ще започнеш задача подир задача да разрешаваш. Всичките задачи ще ги разрешаваме. Казваш: „Аз изучавам социалните въпроси“. Какво си изучил? Коя е първата задача в социалните въпроси? Онези, които сте завършили гимназия, в задачника, коя е първата задача? Коя е първата задача, която започват в първо отделение? В първо отделение, това е буквата „А“. Въпросът е: Написано ли е туй „А“ както трябва? Ще каже някой, че е написано. Как трябва да се пише „А“-то? „А“-то е кръгът на живота. Що е „А“-то? – Първата буква. „А“-то е първата буква с която тебе те натоварват. Като кажеш „А“ ще се учиш как да се товариш. „А“-то ще те товари.

Всеки, който казва: „Аз съм“ – той е натоварен вече. Този учен човек казва: „Аз съм учен“. Умът му е натоварен. Дойде моралният човек, казва: „Аз съм“ – Сърцето му е натоварено. Дойде физическият човек, казва: „Аз съм“ – И той е натоварен. Тялото е натоварено, този човек има 150 килограма, бабачко! Другият, който сърдечно е натоварен, много страдания има, той постоянно се тревожи – тревоги, тревоги, морални тревоги; погрешка тук, погрешка там, тук скъсан, там опърпан постоянно. Моралът не е нищо друго освен чистене. Вземеш четката и се чистиш. Допрял си се до някоя стена, бяло има на дрехата, вземеш четката и се изчистиш. Какво има, че има бяло на дрехата? Ще дойде слугинята да ти чисти. Не става така. Защо не става? Бялото може да е на плата отгоре. Вие от стената не искате бяло, а туряте бяла панделка. Черното не ви е приятно. Но някой път на една бяла шапка може да турите черна панделка. Панделка: „пан“ – значи голямо, „дел“, значи с голями работи се занимава. Панделката сама по себе си е нищо, но с големи работи се занимава. Панделката, която нищо не знае, но името ѝ е голямо. Каква е големината? Два–три пръста широка, една корделка около три сантиметра, носи името панделка.

Хубаво, казва: „Аз съм моралист“. – Панделка. „Аз съм учен човек“. – Панделка. Коя е учената панделка? То е един кръг. Значи това са условията. „А“-то, това е условие, при което започва животът. Значи, първата буква „А“ е това, което събужда. Щом се събуди съзнанието на човека, иде гласната буква „А“. Имаш вече две идеи в ума си, две противоположности имаш. Минаваш от едното състояние в другото. Едновременно две състояния трябва да имаш, образуват се два полюса. Фиг. 1.26

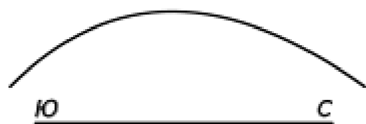

Това са двата полюса на земята /Фиг. 1.26/ Около тия двата полюса текат силите, кръвообращението; артериалната и венозната кръв на земята, електричеството и магнетизма. Електричеството и магнетизма – това е кръвообръщението. Електричеството е артериалната кръв, магнетизмът е венозната кръв. Вие електричеството виждали ли сте го? Като течение не се вижда. Ние виждаме туй, което не е електричество. Например, светлината сама по себе си е невидима. Тя прави нещата видими, а тя самата е невидима. Виждаш една книга, но светлината не виждаш. Светлината прави да виждаш книгата. Светлината прави нещата видими. Тя сама е невидима. За да видиш нещо то трябва да е в статическо положение. Туй, което вечно се движи, то е невидимо, не може да го видиш. Нещо, което ти виждаш трябва да се спре един момент. Светлината, която за един момент се блъсне в един предмет, това е едно отражение, ти виждаш предмета, тя светлината е заминала, виждаш предмета на мястото. Сега, колко е мъчно

да се разискват идеите!

Ще ви приведа един пример. Да допуснем имате един револвер. Веднага ударите един куршум. Питам, като мине вече куршума в чашата, вече е пробита, счупена. Питам: Туй, което произведе туй явление, счупи чашата, къде е? Няма го, но вие вече имате резултатът. Дупката виждате. Кушумът там ли е? Няма го. Светлината, която прави в даден момент нещата видими, тя е изчезнала, но останал само резултатът. Следователно ние виждаме само резултатът на светлината. Същинската светлина още не е видима на хората. Следствие на това, имаме за себе си понятие. Казвате: „Светът е тъмен". Именно в света туй, което е тъмно, то е реално. Туй, което не знаеш, то е реално, а туй, което знаеш, то е нереално. Трябва да разсъждавате. Сега вие казвате: „Защо е така?" Но твоето незнание, това, което ти не знаеш, другите го знаят. Тебе те интересува един въпрос, за друг човек този въпрос е обикновен. Той го проучил.

Та представете си сега едно същество, което знае толкоз, то разбира научно работите. Туй същество знае, какво има да ви се случи откакто се родите, докато свършите живота си, знае какво ще ви се случи. Ще кажете: „Как го знае?" Нали сега вие казвате: „Как може да знае всичко? Не може да знае всичко". Та вие сте всезнающи. Първата буква е „А", последната коя е? Аз съм невежа. Мисля така се пише „". Колко букви са всичките? Хубаво, да кажем, че са 32. Кажете точно, колко са? – 32, опасна работа! Един дом дето майката е жива и синът, бащата е в странство, работите не вървят. Но както и да е. Имате 32. Те са 32 елемента, с които е устроена речта. Всякога в живота всичките противоречия произтичат от това, че вие не знаете да произнасяте буквата „А". Не знаете как да произнасяте буквите. Като ги произнасяте по различни начини, като ги съчетавате, правите какви ли не работи. Някой път лошо ви се случва. Да кажем ти напишеш „горчиво" какво ще ти стане? Ще се вгорчиш. Напишеш „зло", зъл ще станеш. Напишеш „богатство", богат ще станеш. Напишеш „светия" светия ще станеш. Каквото напишеш, туй ставаш в даден случай. Вярно ли е това? Вярно е, само че вие като напишете светия сам не вярвате в светията. Ето аз как обяснявам. Представете си, един сляп човек служи на вас и вие му дадете една кибритена кутия. Този сляп човек се научава да пали свещта, макар, че не вижда. Драсне, напипва лампата, запали свещта. Той запали свеща, но сам не се ползува от свещта. Понякой път гледам много хора има между вас, вие говорите за някои неща, но сами не се ползувате. Казвате: „Добро", но доброто заради вас е непонятно. Вие не може да схванете, какво нещо е добро. Например, някой път вас ви е мъчно, ставате сутрин неразположен. Защо сте неразположен? Сега философската страна, защо човек е неразположен? Неразположението значи има малко светлина. Когато няма светлина, затова е неразположен! Защо е неразположен

гладният? – Защото не е ял. Защо е разположен ситият? – Защото е ял. Защо е разположен богатият? – Защото е забогатял. Защо е неразположен сиромахът? – Защото е осиромашал. Защо е неразположен ученият? Всеки човек е неразположен от това, което няма. Значи, ти си разположен в даден случай, когато си придобил нещо, колкото и малко да е, придобивка. То са относителни неща. Но всяка една придобивка, която донесе на човека една малка радост, тя е реална. Всички неща, които се явяват в съзнанието и придобиват една малка придобивка, колкото и малка да е, те са неща реални. Всички ония неща, които не придобиват, които носят страдание, изгубваме нещо. Щом изгубим нещо винаги страдаме. Казвам: Сега страданията имат две страни. Страданието е един подтик. Страданието иде всякога в един момент, когато ти ще печелиш нещо. Страданието иде като страха. Казва: „Внимавай господарю, зад тебе има нещо оставено, гледай да го вземеш, да не го изгубиш!“ Страданието е една малка спирка. Ти си толкоз голям аристократ, че всяка спирка ти причинява вреда. Светлината, като се спре само една триста хилядна от секундата, причинява едно малко страдание. Всякога, когато се спираш някъде, се ще пострадаш. Всякога, когато тръгваш, ще се образува една малка радост. Спираш се – страдание; тръгваш – радост.

Какво разбрахте сега? Разбиране, значи светлина. Разбирам, че се спирам. Защо се спирах? После може да питаш пак. Тръгнах, защо тръгнах? Всякога в природата ти тръгваш, за да придобиеш нещо. Защо тръгваш? Отиваш на търговия. Отиваш да се учиш. Отиваш да се молиш. Или размишляваш, какво може да правиш в себе си – имаш едно движение. Тази сутрин вие тръгнахте на търговия, дойдохте да спечелите нещо. Осиромашал си. Защо отиваш в гостилницата? Защо? Да забогатееш. Излизаш из гостилницата. Като влизаш в гостилницата, отиваш да забогатееш, понеже са те натоварили повече в гостилницата ти излизаш навън, пак да печелиш. Аз говоря за вътрешните процеси, не за това, което става отвън. Ти отиваш като търговец, като учен човек, каквото и да правиш на земята този процес трябва да го намериш вътре в природата.

Съществува един процес. В природата казват, че сте пратени на земята, в невидимия свят сте седели в бездействие. Горе като сте нямали работа, станало ви тежко. Да ви представя пример. Детето, майка му го много обича, говори му много любезно, възлюбленото е в къщи. Но майка му като работи, то е постоянно палаво; днес направи една пакост, утре друга пакост. То иска да направи нещо. Майка му, за да се освободи от неговите пакости, го праща в училище да има с какво да се занимава. Вас сега от невидимия свят, понеже сте бъркали, искали сте да направите нещо, пратили са ви тук да не бъркате. Сега трябва да учите по единствената причина, понеже като се върнете в другия свят за да не бъркате. За да

може да останете там, да ви дадат служба, тук трябва да учите. Ако не се учите тук, работа няма да има горе. Ще кажете какво сте научили. Представете си, че ще държите една лекция в другия свят – представете си, че тук на земята сте били странник, 50–60 години сте били на екскурзия. Представете, че като идете, ще държите лекция за този свят. Представете си, че сте в онзи свят, държите лекция за този свят. Как ще държите лекцията, да направите този свят понятен за другия свят. Представете си, че аз на вас ви говоря, какво нещо е изгаряне, какво нещо е светлината, разправям ви, разправям ви. Казвате: „Не разбирам“. Този човек на когото разправям никога не се горил. Разправяш, че има една сила в света, която гори, гори и изгаря човек. – „Че как може да изгори?“ Какво трябва да направиш? Много лесна работа е. Ще извадиш една кибритена клечка, ще драснеш клечката и като я туриш на неговата ръка, ще разбере. Дето ще разправяш с часове, като го опариш с огъня, той веднага разбира, какво нещо е горението.

Та природата най-първо ни осведомява с реалността да почувствуваме, какво нещо е горението. След това тя започва да ни обяснява, какво нещо е изгарянето. Ние на земята искаме да разберем нещата преди да сме ги почувствували. Казвате: „Аз искам да бъда добър“. Какво нещо е доброто не го знаеш. Какво нещо е доброто сега? Не се смущавайте, защото и най-големите философи в света и те не знаят, какво нещо е доброто. Може да се говори относително, какво нещо е доброто, но конкретно какво нещо е доброто и най-големите философи не знаят. Какво нещо е злото? Като попитали най-голeмия египетски мъдрец, какво нещо е злото, той само си стиснал устните. Какво нещо е доброто, никой до сега не е разрешил. И най-големите мъдреци като ги попитате какво нещо е доброто, мълчат. Ако искаш да ти е мирна главата не хвали доброто и не укорявай злото, ако си умен. А пък вие правите точно обратното, туй което е забранено. Не хвали доброто и не укорявай злото! Вие веднага казвате: „Той е много добър човек. Той е много лош“. Ами това не е наука. Вие казвате, че е много лош човек. Представете си, че един добър човек ви даде една торба със злато 10 килограма, вие го вземете на гърба си и тръгнете. Трябва да минете през една река, мостът е тесен. По едно невнимание хлъзнете се и с товара в реката.

Сега представете си, че един човек отвън тръгнал подир вас, един апаш върви по стъпките ви да ви обере. Вие като паднете в реката той се спуща, извади ви от реката и задигне торбата. Вас ви извади на брега, макар той да ви взима торбата. Вие сега казвате, че този човек е лош. Този, който вас ви е турил торбата, той ви е създал едно зло. Щяхте да се удавите. Лошият човек ви извади из водата и ви тури на сушата да се сушите на слънце. За него вие казвате, че е лош човек. Разсъждавате ли право? Кой от двамата е

по-добър; който ви даде торбата, или който ви взе торбата? В дадения случай онзи, който ви взе торбата, той е по-добър. Онзи добрият човек казва: „Като срещнеш доброто то ще ти даде една торба“. Доброто казва тъй: „Аз съм добро, но от мене има нещо по-добро. Ти като се давиш в реката ще дойде един, който ще те извади из реката, ти да знаеш, той е по-добър от мене“. Така се тълкува. Онзи, който те изважда от реката и ти взема торбата е по-добър от онзи, който ти дал торбата.

Питам: Сега кой е по-добър, който пее или който слуша? Ами че ти като слушаш някого като пее, той те е глобил 50 лева. Отиваш на концерт, давате 50 лева за билет, то е глоба. Ти мислиш, че е достойнство. То е глоба. Ако знаеше да пееш, този музикант нямаше да ти вземе 50 лева. Понеже не разбираш, той те глобява 50 лева, някои с 100, някои с 150, някои с 200. Издаде се един закон в София, че не трябва да се плюе на земята. Минава един наш брат около халите, плюе на земята. Стражарът казва: „Пет лева глоба, защото не се плюе на земята“. Ти си бил толкоз добър човек, че си искал да дадеш от своето богатство на земята. Защото плюенето по земята е да покажеш, да ѝ дадеш от сладката си плюнка. Стражарът дойде, пет лева ще платиш за пренасянето на плюнката. Пет лева ще платиш за пощата.

Но да дойдем до същността на нещата. Произнасянето на една буква е събуждане на съзнанието. „А“-то във физическия свят има едни отношения, в духовния свят има други отношения, в Божествения свят има трети отношения. Ако ти „А“-то не може да произнесеш на трите места, ти ще създадеш мъчнотии. В дадения случай каквото и да ти се случи, умният човек е онзи, който може да се приспособи към условията. Даже и животните, понеже много са бити някои от тях, като речеш да му хвърлиш нещо бяга. Ще направи едно движение за запазване. Умният човек е онзи, който при даден момент може да се приспособи към условията на живота. Да кажем, тебе ти е мъчно. Що е мъчението? Ако ти се приближиш до собата, ще ти стане много неприятно. От тебе зависи да ти е приятно. Значи постепенно ще започнеш да се отдалечаваш от този предмет. Ще дойдеш на такова разстояние, дето ще взимаш от тази топлина толкоз, колкото ти е потребно. Или пък имаш по-малко количество топлина, ще се приближиш. Да кажем имаш една мисъл, която ти е неприятна. Много си се приближил при този предмет. Всяко нещо, което ни е приятно, ние сме се приближили. Трябва една естествена дистанция, следователно, предметът произвежда едно приятно впечатление.

Да дойдем сега до музиката. Кое е „А“? „А“-то аз го наричам първата буква в музиката. „С“ или „до“. „До“ е „А“-то в музиката. Но при какви условия може да пееш „до“? Боли те кракът, коляното те боли, пей му

„до“! Туй е негативната страна. Пеенето, то е изучаване на миньорните гами. Оздравее ти кракът, пак пееш „до“ на мажорна гама, не с понижение, с повишение. „До“ повишено. „До“ понижено не се пее. Можете ли взе обикновено „до“? Аз харесвам туй „до“. Какво означава „до“? „До“ означава едно семе, което е посято – „do“ – тази частица нагоре показва, че то е израстнало. „О“-то в дадения случай показва условията, при които това покълнало семе може да се развива. Всяко нещо в тебе в съзнанието като стане успокоение започваш да го разбираш. Разбираш един предмет. Да кажем иде една нова идея. Онова елементарно разбиране, това е „до“. Всякога елементарното разбиране на един предмет, това е „до“. Очертава се. Когато този предмет има движение, движението ще дойде с втората буква. Що е движение? Вземете едно дете, което се роди. Най-първо в него има желание да се подвижи. След като излезе от утробата на майка си където е седяло дълго време, в него има желание да лази по земята. Но в туй лазене, каква е целта на природата? – Туй дете търси храна за себе си. Движението всякога показва една нужда в природата. Ти се движиш за да придобиеш нещо. Желанието на движението подразбира, че ние се движим в една посока, дето е нашето щастие. Какво е нашето щастие? Нашето щастие е целта или центърът, към който ние се стремим. Туй, което осмисля живота, то е щастието. Ние искаме да бъдем щастливи. Ние можем да бъдем щастливи, ако така разбираме, понеже ние се движим към това щастие. То е цел на един разумен свят. В света всички разумни същества са свързани. Ти като влезеш между тях те ще те разберат. Между тях всяко същество е толкова умно, че каквото пожелаеш, веднага ще ти го дадат. Ти като идеш в този щастлив свят и пожелаеш цигулка, цигулката ще дойде. Като пожелаеш шапка, шапката ще дойде. Като пожелаеш обуща, обущата ще дойдат. Каквото ти дойде на ума, всичко ще дойде. Същевременно, каквото ти помислиш ще стане. Искаш да пътуваш, пожелаеш да пътуваш с един аероплан, аеропланът ще дойде. Каквото помислиш, с каквато бързина пожелаеш ще те носят. Ето щастливият свят. Ти тук мислиш за шапка, шапката не иде. Мислиш за обуща, обущата не идат. Мислиш за книги, книгите не идат. Разбира се как може да бъде човек щастлив. Казва: „Да бъдем щастливи!“ Щастлив човек е онзи, който каквото помисли, да стане.

Тогава казвам: Бог е щастието на човека, понеже той всичко може. Следователно, щастието е само при този, който всичко може. И ние всички трябва да идем при Бога, за да придобием това щастие. Понеже ние всичко можем и Бог всичко може. Той е, който всичко може, щастието е там. Знанието и мъдростта, добродетелта и силата, всичко е само при Онзи, Който всичко може.

Тогава вземете „до“ да видим може ли да излезете из вашата черупка.

Вземете горно „до“ и долно „до“. То е достатъчно от едната октава до другата. Каква линия може да дадем на „до“? В каква посока ще тръгнете? Значи, ако вие вземете „до“ и желаете да се учите, тогава ще тръгнете по посока на вашата глава. Мисловният свят ще ви влияе. Или пеете „до“. Туй е един импулс. Искате духовния свят. Духовния свят то е сърцето на човека. Божествения свят то е умът на човека. Физическия свят то е тялото на човека. Като говорим за физическия свят, трябва разбиране. Той е добре уреден – тялото ви. Тогава не трябва да има никаква спънка във физическия свят, всичките органи трябва да функционират правилно.

Какво ще разберете от това „до“? /Учителят пее: „До, до, да, да“. Или – „Свърши се стана тя“/. Вие сте взели една дума „стана тя“. „Станал си“, значи бил е под юргана и станал. Когато бил под юргана, станал. Станал, но пак спи. Вие казвате: „Стана“. Стана нещо неприятно, стана някаква работа.

Казвам: Трябва да се създаде една философия в живота. Тъй както сте сега, вие се намирате в едно пасивно състояние. Искате благото на вашия живот да ви дойде от някъде, като някой лотариен билет. Те само философите имат нужда да вземат билет. Те като нямат работа, те трябва да вземат лотариен билет. Вие, простите работници, вас не ви трябват лотарийни билети. Защото тя е опасна работа с билета. Забележете, вие в една лотария имате сто хиляди билети. Вземате един билет, вземате една сто хилядна част. Или да кажем, че единия билет печели един милион. Значи на 100 хиляди случаи имаш възможността да вземеш един милион. След колко години тебе ще ти се падне един милион? Може още в първия път, като вземеш билета, или в началото в „А“ или в края в „“. Представете си, че тази лотария се тегли веднъж в годината, сто хиляди билети. Вие вземате един билет, значи може след сто хиляди години да ви се случи да спечелите. Най-щастливия случай ще бъде „А“, най-нещастния след сто хиляди години. Питам: Един прост човек, трябва ли да изгуби сто хиляди години, за да придобие един милион лева, след сто хиляди години? Ако работи, той сам щеше да го добие, няма защо да чака. Има хора, които не трябва да чакат, има хора които в 20–30 години печелят не един милион, но 5–6 милиона. Следователно няма защо да се занимават с тази работа. Онзи, ученият човек знае, какво да пита, когато се върти барабана, само /дръпне/ и изкара своя билет. Ученият човек като види, неговия билет изкаран. Винаги кои билети печелят? Глупавите назад остават. Понякой път дето вашите билети не печелят, вие сте от глупавите. В сто хиляди билети кой е най-умният билет? – Най-умният е, който печели един милион. Вторият, който да кажем,печели 500 хиляди, после печели 200 хиляди, 100 хиляди, 50 хиляди, 10 хиляди и най-после имате този, който печели толкова, колкото си дал. Ще вземеш само парите си. Трябва да

познаеш, най-умният билет кой е. – Онзи, който печели един милион. Трябва да знаеш, той е белязан. Ако вие сте в една европейска стая и турят на гърба № 13 никой няма да влезе при вас. В Европа, толкоз културни са, щото като иде някой в хотела, № 13 няма да намери; 12 и 1⁄2, но в 13 никой не влиза. Защо ги е страх хората от 13? Пък не само това, но знаете ли едно число, което се дели на три, какво може да ви донесе? Едно число, което се дели на 7 какво може да ви донесе? Едно число, което се дели на 9 какво може да ви донесе? Ако сега се бяхте занимавали, всякога, когато досега ви се случи неприятност, като сте били ученици, някой път учителят ви дигне и ви тури единица. Случи се тъй, учили сте, но един ден какво става? Ходили сте на забавление, не сте приготвили урока, отивате мислите, че учителят няма да ви дигне. А пък него ден погледнете, дигнал ви, не сте приготвили урока си. Способен сте, но не сте се подготвили. Ако знаеш кой ден, може да е първият месец януарий на десето число. И втори път, ако намерите, кога ви турят тия единици, ще забележите една закономерност. Някой път хубаво сте си научили урока, но не ви изпитват. Друг път не сте го учили, изкарат ви. Случва се, че учителят ви дига точно, когато не си знаете урока. Някой учител е много добър, пък се случва точно когато не е научил урока си да го дигне. Учителят казва: „Ленивец, нищо не е научил“. Други го изважда на време, когато си научил урока, пък вас ви изважда, когато не сте подготвен. Най-хубавото е всякога да бъдете подготвени.

Как бихте разделили един хляб на трима души? Щом един хляб се дели, винаги ще има един спор. Не може да има равномерност. Една ябълка щом се дели не може да има равномерност. Понеже едната страна на ябълката, която е печена на слънце, по-хубави сокове има, отколкото отдето не е печена; там е по-кисела. Тогава двама души делят ябълката, единият взема сладката част, другият – киселата. Казва: „По равно делим“. По равно сте делили, но има нещо, което не е право. Една ябълка на колко части трябва да я разделите? Най-първо ще я разделите на четири части. Вие като разделите ябълката, най-първо не знаете къде да я ядете. Вие вземете разделената ябълка и не знаете, коя е печената страна на слънце и коя не е. Следователно, започваш с печената страна и свършваш с неопечената страна. Винаги трябва да започнеш с неопечената страна и да свършиш с опечената страна. Защото слънцето казва тъй: „Всички от мене не могат да се доопекат“. Затова недопечената най-първо ти ще изядеш, ще се доопече в тебе. Някои недоопечени работи ще влязат в твоята фурна да се доопекат. Една ябълка ще се доопече в тебе. Представете си, вие като изядете една ябълка, в духовния свят израства едно дърво. Там се проявява. Ще дойде едно същество от другия свят, ще изяде ябълката. След като я изяде, тя ще изникне в Божествения свят. В Божествения свят пак ядат ябълката. Само, че в духовния свят знаят по-добре да ядат отколкото на

земята. А пък в Божествения свят съвършено ядат. В Божествения свят всичките неща са добре опечени, няма недоопечени работи. Когато ви дадат недоопечени работи, вие сте недоволен.

Днес да кажем, станете, погледнете времето, кажете: „Облачно, не е хубаво времето“. Тя е работа недоопечена вече. Създавате една неприятност. Казвате: „Не си струва днес времето“. Право ли е вашето заключение? – Не е право. Ако на земята небето беше всякога ясно, както вие бихте искали какво би станало? Ако никога не се заоблачваше нашето небе, какво ще стане със земята? И ако никакви бури не стават, ако никакъв дъжд не става, грее слънцето, пече от единия край до другия, какъв ще бъде животът?

Вие на земята сега искате едно щастие, което носи нещастие. Сегашното ви разбиране е такова. – „Ама да бъдем богати“. Но за да бъде богат човек, какво трябва да предшествува богатството? За да бъдеш богат, първо трябва да бъдеш умен човек, второ трябва да бъдеш добър човек и на трето място – силен човек – тогава богатството е на място. При умния, при добрия и при силния човек богатството е на място. Богатството при глупавия човек не е на място.

Та сега представете си, че аз ви давам един милион. Какво ще направите? Ако разрешите добре, милиона го имате, ако не разрешите, отиде милиона в една минута. Какво ще направите, кажете! Вие започвате да се колебаете, нищо няма да стане. Милионът отиде вече. Изведнъж трябва да знаеш вече, един милион за какво ще го употребиш. На мене, ако ми дадете един милион какво ще направя? Подарявам го. Ще бъда по-свободен. Сега мисля какво да направя, в коя банка да ги вложа, отиде милиона. Банката ще вземе милиона. Аз като отида в другия свят на слънце, ще ходят да го търсят, къде съм оставил милиона. Щом подаря милиона, вие сега ще кажете: „Как да го подаря?“ То не е разрешение. Дадат ми на мене ябълчна семка, ще я посадя, туря я в земята. След 4, 5, 10 години аз ще се върна. Туй дърво, което съм посадил ще даде плод. Пък ако взема семката за себе си, тази семка никакъв плод няма да даде.

Доброто е туй, което ти даваш, което посаждаш. Това, което мислиш, което чувствуваш и което правиш, то е доброто в света. Туй, което не мислиш, не чувствуваш и не правиш, то е лошото в света. Значи приходи не придобиваш. Казвам тогава: Трябва да мислите! Всеки човек като стане сутрин, трябва да направи нещо. Да благодари на Бога, че е пратен в света. Като станеш, благодари, че Господ те пратил на земята с един билет даром ти е дал. Дошъл си на това кълбо. Знаете какво голямо кълбо е земята? С каква бързина пътува земята? Един билет гратис ви е дал да пътувате със земята. Ти седиш и си недоволен. Не знаете защо сте недоволни. Ти си се

качил на кораба и гратис ще пътуваш. После ще кажеш: „Не искам втори път да пътувам.“ Понеже морето било бурно ,облачно, не сте прекарали хубаво.

Та понякой път и духовното пространство е бурно. Макар да пътуваме през етъра, бурно е морето. Някой път, когато вие сте неразположени, морето е развълнувано. Утре станете, щастлив сте, морето е тихо. Те са външни условия, през които земята минава. Те се предават навън. Нещастен сте, морето е бурно. Щастлив сте, морето е тихо. Тъй аз разсъждавам.

Посаждайте вашите семки! Един милион като ви дадат, давайте го, не го оставайте в банката!

Станете!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
26 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 1. IV. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_04_03 Под тебе и над тебе
Утринно Слово

ПОД ТЕБЕ И НАД ТЕБЕ

Т. м.

Ще прочета една неразбрана глава от Исай (60-та). Тя е била на времето си неразбрана, неразбрана е и сега. Ще я прочета, без да я разберете.

„И славата Господня изгря на тебе.“

Животът, сам по себе си, е велика загадка. Не мислете, че когато казвате колко нещата са незнайни, всъщност са незнайни. Това, което е незнайно за едного, знайно е за другиго. Това, което детето не знае, бащата и майката го знаят. Изобщо, който седи по-високо, знае повече от онзи, който седи по-ниско. Защо идват изпитанията в живота? Има едно мистическо тълкуване на въпроса. Човек се изпитва по единствената причина, да знае кой е под него и кой е над него. Така той се учи да различава нещата. Това, което е над него, носи светлина; това, което е под него, носи тъмнина. Като сгрешиш, ти объркваш нещата: считаш тъмнината за светлина, а светлината за тъмнина. Ще опиташ кое от двете е вярно. Щом искаш да победиш това, което е над тебе, ти ще бъдеш победен. Ако искаш да победиш този, който е под тебе, той ще бъде победен. Това, което е над тебе, е Божествено. Следователно на Божественото ще се подчиниш. Също така, ти можеш да вярваш на това, което е над тебе. Не може да вярваш на това, което е под тебе. То е извървян път и колкото прах е имало, ти си го погълнал. Какво ще вярваш в този път, който си изминал вече? Може да вярваш в пътя, който ти предстои да минаваш. Без да съзнаваш, ти вярваш в Мъдростта, която те ръководи. Онова, което тя може да направи за тебе, е за твое добро. Тя никога не злоупотребява с твоето доверие. – „Защо Господ е направил така света?“ – Това не е ваша работа. Колкото и да ви говори Господ, няма да Го разберете. – „Защо раждат жените?“ – Как ще отговорите на този въпрос? – „Не може ли да не раждат?“ – Може, но с това въпросите свършват.

Запитали веднъж Паганини, може ли да свири на три струни. Той дал концерт и свирил на три струни. Пак го запитали: „Може ли да свириш на две струни?“ – „Мога.“ И той свирил на две струни. – „Ами на една струна можеш ли?“ Свирил и на една струна. – „Ами без струни можеш ли да свириш?“ – „Може и без струни.“ Всички очаквали с нетърпение да го чуят, но той не се явил. Наистина, изкуство е да свири човек на една струна. Колкото и да е голям майстор, на две струни ще свири по-добре, на три, на четири струни ще свири още по-добре. Ако свириш на инструмент

с 25 хиляди струни, ще излезе нещо много хубаво. Обаче кой може да свири на толкова струни? Каква памет се иска за това? Даже на 200 струни не се свири лесно. Колкото повече ви говоря в този дух, вие ставате все по-неспокойни. Защото и вие, като малките деца, търсите лесния път, искате да разберете всичко изведнъж. При един богат човек отишъл един апаш, голям виртуоз в изкуството си. Богатият му казал: „Чувал съм за тебе, че си владеел много изкуства. Покажи ми едно от тях". – „Мога да ти покажа, но очите си ще затвориш само за пет минути." – „Ще направя, каквото искаш." Богатият затворил очите си. В това време апашът, с голяма сръчност, обрал всичкото му злато и скъпоценности и изчезнал. Същото става и в живота. Когато искате изведнъж да се домогнете до истината, непременно ще ви оберат. Какво научи, като те обраха? Ще кажеш, че поне поумня. – Въпрос е дали си поумнял. Да те обере такъв виртуоз, това е изключителен случай. Ако богатият нямаше желание да научи едно от изкуствата на апаша, не щеше да пострада. Той щеше да бъде с отворени очи и да следи какво прави апашът.

Ще ви приведа още един пример с коментари. Един крайно беден човек, отегчен от живота си, постоянно се молел на Господа да го избави по някакъв начин от беднотията. Молитвата му била чута. Един ден идва при него човек, който му донася торба със злато, тежка десет килограма. Той му казал: „Вземи тази торба и разполагай с нея, както искаш". Бедният се зарадвал, благодарил на Бога и си казал: „Най-после, сложи се край на беднотията". Весел и доволен от положението си, той нарамил торбата със злато и тръгнал с нея, да я скрие някъде на сигурно място. Дошъл до една дълбока река, с много тясно мостче, едва един крак да стъпи. Стъпил на мостчето, но кракът му се подхлъзнал и той паднал в реката. Апашът, който го следял заради парите, веднага се хвърлил във водата да го спаси: бързо снел торбата от гърба му, извадил го от водата и офейкал със златото. Кой от двамата е направил добро: който подарил торбата със златото на бедния, или апашът, който го спасил и задигнал торбата. Според мене апашът е по-добър, а дарителят е по-умен. – Защо? – Ако апашът не беше добър и не знаеше да плува, бедният щеше да се удави под тежестта на торбата със златото. Ако дарителят не беше умен, нямаше да изпълни Божията воля. Той знаеше, че бедният ще изгуби торбата си, но изпълни волята на Бога, Който искаше да усили вярата на бедния. Последният благодари на Бога и за златото, и за апаша, който дойде навреме да го извади от водата. Като видя, че се дави, той каза на апаша: „Моля ти се, вземи торбата за себе си, само спаси живота ми". Ще кажете, че дарителят и апашът са се наговорили. И това е възможно. Има ли нещо лошо в това, че апашът освободил бедния от торбата със златото? – Нищо лошо няма. Преди всичко това е подарък, бедният не е спечелил парите с труда си. Все едно, че той е натоварил магарето си да носи торбата му и

после го разтоварил. Има ли нещо престъпно в това? Апашът казва: „Аз показах изкуството си, като добър плувец. От друга страна пожертвах живота си за бедния, затова на мене се падат парите“. Ако той беше умен, щеше да задържи парите си. Той нямаше да минава през толкова тесен мост, да рискува и живота си, и парите. Следователно той не заслужава тези пари. Много такива случаи има в живота. Срещате млада, красива мома. Гледате я и се възхищавате на красотата. Бог дал голямо богатство – красота. Тя разполага с магическата пръчица. С красотата си тя може да помага на хората: да ги утешава, насърчава, да повдига духа им. По едно време в ума ѝ дошла мисълта да се жени, да си намери един възлюбен. – Защо иска да се жени? – Да има кой да я храни. Ще се ожени, но какво ще остане от нейната красота след десет години? Нищо няма да остане. Като роди няколко деца, тя ще изгуби красотата си. И кравата, като се отели няколко пъти, за нож става. Господарят се отказва да я храни. Той казва: „Тази крава вече не дава мляко, ще я заколя, да използвам месото и кожата“. Кравата е добра, докато дава мляко. Тя е добра за онези, които използват млякото, но не и за себе си.

Днес повечето хора живеят с философията на младата мома, която иска да се жени, и с философията на търговеца, който използва кравата докрай. Аз наричам тази философия „ледена философия“ и уподобявам тази философия на замръзнало блато. Каквато е водата на блатото, такъв е и ледът. – Може ли да се очисти блатото? – Може, но след като се стопи ледът. Тогава водата ще се утаи и ще се избистри. Друг начин няма. Животът на сегашните хора, поради сгъстената материя, не е нищо друго, освен заледяване, т.е. замръзване на водата. Техният живот не е още организиран. В този смисъл организираният живот не умира. Това, което не се топи и не умира, е организирано. Това, което гори и изгаря, е неорганизирано. Хората се смущават от много неща. Това е в реда на нещата. Щом живеят в неорганизиран свят, естествено е да се смущават. Имаш къща, но един ден я изгубваш. Къщата е твоето тяло. Можеш ли да разчиташ на него? Дете си, растеш, радваш се на живота. Всички казват: „Голям юнак ще станеш“. Колко голям ще станеш? – Най-много два метра. Не можеш да станеш като планината. Колко силен ще бъдеш? Ще носиш 100, 120 или най-много 250 килограма товар. Това се случва рядко. Има атлети, които могат да вдигат с една ръка кон с кончето. Обаче това са единици. Досега не съм срещал човек, който може да вдигне един тон тежест. В бъдеще може да се явят големи юнаци, но те ще разбират законите на материята.

Що е реалност? Какви качества има тя? – В нея има нещо неизменно. И в човека е реално само онова, което не се изменя. В този смисъл корените не са реални и клоните – също. И листата, цветовете и плодът са нереални,

защото те се изменят. Наистина, листата, цветовете и плодовете на дърветата окапват, клоните и корените пък изсъхват. Дървото може да живее 4–5 хиляди години, но в края на краищата и то умира. Кое е реалното в дървото? – Семката. – От нея излиза преходната реалност. На какво отговаря семката в човека? – На душата и на духа. От тях излизат умът, сърцето и всички дарби и способности в човека. Ние сме дошли на земята да учим делата на Бога, Неговите пътища. Той ни се изявява чрез тях. Който не е дошъл до това знание, той пита: „Кой създаде Господа?“ Този въпрос не е на място, не е разумен. Да допуснем, че си отговориш на този въпрос, веднага ще се яви друг въпрос: „А кой създаде Твореца на Бога?“ Чрез такива въпроси ще дойдеш до една безконечност от въпроси. Така ще дойдете до философията, според която Вселената се развива в две противоположни възможности, като безкрайно голяма и безкрайно малка. Значи една част от материята на природата се увеличава, а друга се намалява. Малките части непрекъснато се намаляват, а големите постоянно се увеличават. Когато едните и другите достигнат до крайния предел, те се съединяват: голямото се хваща за опашката на малкото, а малкото се хваща за главата на голямото. – Какво става после? – Става това, което и с нас е станало. Колкото и да се говори за голямото и малкото, вие нямате ясна представа за тях.

Учените говорят за светлината, за звука, но малцина разбират тяхната същина. Говори се за разстоянието на звездите и планетите от земята, но и това мъчно се схваща. Как ще измерите разстоянието на една звезда от земята, за която се казва, че светлината достига до земята за един милиард години? Говори се и за звука, но виждате ли трептенията, които го произвеждат? Знае се, обаче, че всяко трептение на въздуха се възприема от ухото като звук. Като се съединят 32 трептения, те се организират и се чуват като един тон. – Кой е основният тон на живота? Как се образуват тоновете? – От съчетанието на различен брой трептения. Значи те се образуват от съединяването на 32 трептения нагоре. Колкото по-малък е броят на трептенията, толкова по-гъста е материята. Във връзка с материята се говори и за измеренията. Колкото по-голямо е измерението, толкова по-дребни са частиците на материята. Например, в първото измерение частиците на материята са по-едри, а в четвъртото, петото и нагоре частиците на материята са по-дребни. Изкуство е да минава човек от по-долното измерение в по-горното. Това значи да минаваш от студа в топлината, от безлюбието – в любовта. Ако си в пустиня, където всичко е замръзнало, как ще задоволиш жаждата си? – Ще стопиш леда с топлината си и ще го превърнеш във вода. Любовта е сила, с която вадите соковете от земята. Любовта не е чувстване, тя е сила, която внася живот, здраве, знание и светлина в човека. Бог ни се изявява чрез Любовта. При сегашните условия Любовта е най-достъпната форма на живота.

Питат: „Къде е Бог?“ – Навсякъде: и в светлината, и в тъмнината; и в доброто, и в злото. Ние ходим в Божия свят, но не сме доволни от него, не вярваме в това, което ни се дава. Земеделец си, посял си нивата, но се безпокоиш, не вярваш, че Бог ще го възрасти. Безпокоиш се дали ще има достатъчно дъжд, да порасне житото. Безпокоиш се дали ще узрее и какво количество ще излезе. Ако е малко, безпокоиш се, че не можеш да напълниш хамбара си. Живеете в Божествения свят, а само за ядене и пиене мислите. Кръчмарят и земеделецът се безпокоят какво ще бъде гроздето, ще даде ли много вино. В това отношение вие приличате на красивата циганка, която се оженила за царския син. Тя живяла в дворец, но била недоволна от живота си. Казвала си: „Всичко имам, но хлябът не ми е вкусен“. – Защо? – Защото нямала възможност да си прави хляб от изпросено брашно. Този хляб ѝ бил сладък. За да задоволи вкуса си, тя от време на време взимала от най-хубавото брашно и го сипвала на десетина места в стаята. С торба, препасана през кръста, тя обикаляла купчинките брашно и си взимала по малко. Като напълвала торбата, тя си представяла, че брашното е изпросено. После си казвала: „Ето, това е сладък хляб!“ И вие правите същото: живеете в царски дом, но ходите от къща на къща да просите брашно, да си направите изпросен хляб.

При един американски милионер в Ню Йорк, отишъл един апаш да му иска пари. Като влязъл в кантората, веднага се отправил към него с думите: „Изеднико, искам от тебе една голяма сума. Няма само ти да ядеш и пиеш“. – „Ти не ядеш ли, не пиеш ли?“ – „Ям и пия, но ти имаш много милиони.“ Милионерът му казал: „Седни да направим сметка, колко пари ти се падат. Прав си, че милионите не са мои. Те принадлежат на всички християни. Аз имам 500 милиона долара. На земята има около 500 милиона християни. Значи на всеки християнин се пада по един долар. Ти си християнин. Ето, вземи твоя долар. Нека дойдат останалите християни да си вземат своя долар“. Питам: Имате ли право да гледате на хората като изедници и да искате парите им? Щом търсите справедливост, ще се задоволите с един долар. Ако в България отидете при един български милионер, той трябва да има шест милиона лева. В България има шест милиона жители, значи на всеки се пада по един лев.

Много стремежи имат хората и всеки стремеж е на мястото си. Обаче начинът, по който човек иска да постигне стремежите си, не е правилен. Стремежът да се облечеш добре, с хубав костюм, е на място, но да имаш десетина костюма и всеки ден да сменяш, този стремеж не е правилен. Какво е нужно на човека в един живот? Една сестра ми казва: „Учителю, помогни ми, че няма да издържа“. – В какво не може да издържи: В знанието, в товара, или в любовта? Друг брат ми пише: „Учителю,

помагай, ще се самоубия". Мисля си: Какво иска този брат? Иска да му помогна, но не пише от какво се нуждае. Той е доста страхлив, не може да понесе това, което му е дадено, а ще се самоубие. Голям герой иска да стане! Да се самоубиеш, това е геройство. Малкото страдание не може да понесе, а иска голямото – да се самоубие. Това е лъжа. – Какво представлява самоубийството? – Голямо геройство. Невидимият свят съди самоубийците като страхливци. Те се самоубиват, а после започват да охкат. Паднеш на земята, удариш се и започваш да охкаш. Това е страхливост. Къде остана вашето геройство? Който иска да се самоубие, по-добре да отиде на фронта, други да го убият. Нека отиде на война, да освободи народа си! Нека отиде да работи за другите хора, да ги освободи от робство.

Сегашните хора се молят на Господа, Той да работи за тях, а те само да ядат и да пият. Това не е молитва. Ученикът на новото Учение трябва да бъде доволен и от най-малкото. Който се задоволява с най-малкото, той е истински човек. Това е закон, който работи навсякъде в природата. Заровете един голям камък в земята и вижте какво ще стане с него. Посейте едно семе в земята и вижте какво ще излезе от него. След няколко години то ще се превърне в голямо дърво, милиарди пъти по-голямо от семето. – Кой човек се самоубива? – Който е недоволен от малкото. Няма човек на земята, който при известна мъчнотия да не е пожелал да се самоубие. И Толстой пише за себе си, че като играл веднъж комар, изгубил 12,000 рубли. Понеже се намерил в голямо затруднение, той се молил на Бога да му помогне по някакъв начин. Той обещал, че ако Бог му помогне да спечели една сума, да си плати дълга, никога вече няма да играе на комар. Един приятел му дал една рубла и той започнал играта. Действително, той спечелил 12,000 рубли, платил дълга си и оттогава никога не престъпил обещанието си. Какво печели човек от играта на комар? Не само че не печели, а губи.

И досега още хората се държат за старото, не са свободни. Не смесвайте старото учение с новото. Някои казват, че ви проповядвам това, което едно време се е проповядвало. Вие не говорите истината. Няма защо да ви уча на стари работи, нито да ви уча на това, което едно време сте учили. Аз не говоря за това, за което Христос е говорил. Днес аз говоря за неща, за които никой не е говорил. Който дойде след мене, и той ще говори за съвсем нови неща. Изобщо всеки, който идва от Бога, говори нещо ново. Всеки говори върху въпроси, за които никой преди него не е говорил. Защо ще изнасяте какво казал Христос или какво казал Учителят. Така говорил Учителят преди две хиляди години, така говори Учителят днес. Не разделяйте Учителя, не делете и Христос. Говорите за стария Христос и за новия Христос. – Няма стар Христос, няма и нов Христос – един е Христос.

Един е Бог в своите прояви. Така разбирам аз. Божественото е вечно младо, вечно ново. Бог се е проявил в миналото, проявява се сега, ще се проявява и в бъдеще. Пазете убеждението, с което сте родени. Един брат се оплакваше, че го следели, да видят какви убеждения има. Ще кажат, че е окултист. Това е човешко тълкуване. Човек не се ражда нито християнин, нито окултист. Това са имена, с които впоследствие го кръщават. Човек се ражда човек, както рибата се ражда риба, а птицата – птица. Човек стъпва на земята, рибата плува във водата, а птицата хвърчи във въздуха. Всеки се проявява такъв, какъвто е роден. Дойде някой при мене и казва: „Ще ме извиниш, малко съм сприхав". – Нищо, аз пък съм спокоен. Колкото е ценен човек като сприхав, като лош характер, толкова е ценен и като спокоен. Някога е нужен човек със сприхав характер, а някога е нужен кротък човек. Всеки на мястото си ще свърши известна работа. Сприхавият ще свърши работата бързо, а спокойният – бавно.

Новото се заключава в това, което Бог е вложил в човека. Закон е: Всеки ден проявявай вложеното в твоята душа. Дойде ти една добра мисъл, едно добро желание, не го отлагай. Щом е Божествено, трябва да се реализира. Пробуждаш се сутрин, но ти се спи. Нещо отвътре ти казва: „Стани!" Ти се потриваш, не ти се става. Не, стани, измий се и не философствай. След това направи си молитвата и благодари за всичко, което ти е дадено. Молитвата е най-красивата работа. Молитвата е слизане от заледения планински връх в долината. Докато си на върха, ще мръзнеш и гладен ще стоиш. Като слезеш в долината, в Божествената градина, там ще се нахраниш и ще благодариш за благата на живота. Това е молитвата. Да отвориш Библията и само да четеш и да философстваш, това не е молитва. Вземи каква и да е книга, прочети я и благодари на Бога, че е пратил учени хора на земята, да пишат такива книги. Прочети нещо от книгата, затвори я и пак благодари. Да благодарим за всичко, което срещаме в живота си.

Желая ви тази година да се научите да благодарите. Не търсете щастието, но благодарете за всичко. Не говорете за Любовта, докато не я познавате. Това, което вие наричате любов, не е Любов. – „Обичам този човек." – Не говориш истината. Да обичаш някого, това значи в даден момент да направиш за него всичко, което правиш за себе си; да направиш за него това, което Бог прави за тебе. Бъди последователен в себе си. И аз мога да кажа, че обичам кокошката, но каква е тази обич? И аз обичам плодовете, но това е обикновена любов. – „Обичам някого." – Това са старомодни думи. От тази любов хората умират. Всички ще умрем от старата любов. Предупреждавам ви: Ако в нас не влезе новата любов, всички до един ще измрем. Ще умрем, т.е. ще влезем в по-долен свят, където ще страдаме повече. Животът ни ще се влоши десет пъти повече, отколкото е сега. Защо ще слезеш долу като червей и там да страдаш? И сега имате страдания, но

трябва да се новородите, да се освободите от страданията. Да се новородиш, това значи да се качиш на десет стъпала по-високо, отколкото си бил. Желая ви да се качите десет стъпала по-горе, а не да умирате. Казваш: „Аз съм роден“. – Ще проверя. Ако утре, другиден те носят на носилка, не си още роден.

Наскоро замина за онзи свят един наш брат поет. Питат ме къде е той сега, какво е положението му. Аз нямам намерение да ви разказвам чуждите работи. Как е той на онзи свят, това е интимен въпрос. Как е живял този, онзи, как живее сега, това е запечатана книга. Нямам право да я отпечатвам и да чета от нея. Можете ли да си представите какво значи да се доближиш до едно тяло, нагрято до 45 милиона градуса? Ако е нагрято до 40–50 градуса, до 100 градуса или до 3–4 хиляди градуса, както и да е. Тези температури са измерени, но за повече нямат инструмент. Как ще измерите 45 милиона градуса? Това е работа на бъдещето. Един ден ще дойдете до тази топлина, защото увеличаването на температурата има отношение към пречистването на живота. Как ще се справите, ако дойде някой да ви кори? На колко съм помагал, за колко съм се молил и след това се обявяват против мене. Мнозина постъпват хитро. Дойдат при мене, искат да се моля за тях, значи да им стана майка, да ги храня. Това няма да направя. На такива казвам: За тебе не мога да се моля, но мога да те науча как да се молиш.

Христос казва: „Не се моля за света, но се моля, Отче, за тези, които ми даде“. И на вас казвам: Молете се за онези, които Бог ви е дал, а не за света. Някои сестри и братя искат да се молят за България, за цялото човечество. Вие не сте оправили своята работа, че за цялото човечество ще се молите! Това е тщеславие. Новото учение изисква от вас да изпълнявате волята Божия. Всеки ден си пожелавайте, да дойде Царството Божие на земята и да работите за Божието име и за Неговата слава. Това да бъде вашият идеал. Като свършите тази работа, тогава мислете за себе си. Щом си ученик на новото учение, ти ще останеш на последен план. Ти ще работиш за Господа, а Той ще работи за тебе. Каквото Бог ти даде, то е твоето право. Досега хората са работили за себе си, благодарение на което са дошли до безизходно положение.

Казано е: Ако не се отречете от себе си, ако не приемете новото разбиране, вие ще се намерите в положението на Ананий и Сапфир. Те пожертваха всичко, но после отделиха и скриха една малка част за себе си. Апостол Петър го запита: „Ананий, това богатство не беше ли твое? Ако дадеш нещо от себе си, всичко дай. Ако не даваш, нищо не давай“. Вие искате да служите на Господа, но не сте готови да пожертвате всичко за Него. От Него искате всичко, а вие не давате всичко. Значи не сте готови да

направите една жертва, благоугодна на Господа. Някои са готови само на думи за изпит, иначе приличат на младия брат, който казва: „Учителю, или ми помогни, или ще се самоубия“. Значи, не може да издържи изпита си. Аз виждам, че той е голям страхливец. Казвам му: По-добре се ожени. Щом е дошло до самоубийство, това показва, че в него има нещо, което се отказва. По-добре убий злото в себе си. Мушни с ножа злото в себе си, отколкото – сам себе си. Имаш едно ненаситно желание. Мушни го! Мушни всичко лошо, отрицателно в себе си, а работѝ за доброто. Мислите ли, че по друг начин може да се поправи светът? Хората отиват да гласуват за една или друга партия, но това оправя ли света? Вие само гласувате, но не знаете как ще дойде Царството Божие на земята. Онзи, за когото си гласувал, ще му кажеш: „Аз дадох гласа си за тебе“. Ти ще бъдеш депутат и няма да лъжеш. Ще работиш за доброто и за свободата. За тебе има още пет хиляди гласа. Тези пет хиляди души трябва да се изредят и да му кажат, че са гласували за него; че искат да върви той в правия път. Ако се отклони от пътя, от дадените бюлетини за него, ще направят въже, на което ще го обесят.

Герои са нужни на света, да проявят любовта си. Само Любовта ще ви направи свободни, силни. Само силният може да търпи. Само силният може, като Христос, сам да се предаде. Тогава всички Негови неприятели се качиха на гърба Му и Го питаха: „Познаваш ли ни? Всичко, което проповядваше, не е вярно и няма да се сбъдне“. Христос се разтърси и те паднаха на земята – Той отгоре, те отдолу. Той ги запита: „Сега познавате ли кой съм аз? Както аз пострадах и вие ще пострадате“. Светът трябва да пострада, за да покаже Христос пътя, по който човечеството ще върви. Това няма да се постигне лесно. Христовата кръв тече и вашата кръв ще тече. Може да се намери някой да ви носи кръста, но гледайте вие да се качите на гърба на противниците си, те да останат отдолу, да не се засилят. Силен е онзи, в когото Бог живее.

Желая на всички да възкръснете и да кажете на ония, които са под вас: „Слушайте онова, което ние ви казваме, както ние слушаме и изпълняваме Божията воля“.

Желая ви да слушате онова, което Бог отгоре ви отговори.

Приемете Божията заповед и я предайте на онези под вас.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 3 април 1938 г., София, Изгрев.

1938_04_03 Няма да ожаднее
неделна беседа

НЯМА ДА ОЖАДНЕЕ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само един стих от 4-тата глава на Евангелието на Йоана, 14 стих: „А който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века. Но водата, която ще му дам, ще бъде в него извор на вода, която извира в живот вечен.“

Духът Божи.

Дошли са сега времена, когато човек може да изнесе малката светлинка, която хората имат. Колкото е по-мрачно, толкоз по-зле за добрите хора, колкото повече светлина, толкоз по-добре. /Всеки, който пие от тази вода/. Всеки човек, който има този живот, който сега имаме, той непременно е изложен на страдания. Онези, които изучават природата, сега хората са започнали да изучават, да видят същината на нещата как стоят. Ние сме под една майя, дето я наричат индусите, обвити сме в едно лъжливо учение. Започваме с щастието и свършваме с нещастието. Започваме с живота и свършваме със смъртта. Започваме с прегръдките, майката прегръща най-напред детето си, а после го оставя земята да го разложи, да го изяде. Казвате: „Майката много обича детето си.“ Питам: Ако го обича, защо го оставя да умре? Всяка майка, която оставя детето да умре, нейната любов е слаба. Всяка вяра, при която човек пропада, е слаба. Всяка надежда, при която човек пропада, е слаба. Всяка любов, при която човек фалира, е слаба. Аз искам да дам на нещата онази цена, която имат. И не се заблуждавайте с онова, което не е. Тъй като гледам земята, виждам, че в света съществува една възможност за развитие. Значи, всичките тия светове, които съществуват, това са безбройни възможности за всички разумни същества, възможности и степени, за да се развиват. Земята не е място за страдание. Страданието е нещо случайно. То е както когато ученикът разрешава някоя задача в къщи, направи някоя погрешка, не че иска да я направи. Учителят поправи погрешките. Целта е да се разреши задачата. Певецът, който пее, може да направи погрешка. Не че иска, но в реда на нещата е. Какво има, че направил 10 погрешки? В какво седи неговата погрешка, че не е знаел как да разбърка въздуха. Онзи певец, който добре разбърква въздуха, пее хубаво, а който не знае да разбърква, минава, че не разбира нищо от музика. Каквото и да ви разправям аз за Хималаите, един англичанин иде и описва Хималаите, но той, човекът,

направил една екскурзия в Хималаите, за да си състави едно понятие, какво нещо са Хималаите. Или какво може да разправяте за Месечината? Че може да я посетите от 250 хиляди мили, ние правим своите заключения, че сме видяли нещо. Че какво се вижда? Едно тяло, което има 10 хиляди в диаметър, се вижда като топка. Един предмет, който е 10 метра, е невидим. Казват, че на Месечината нямало вода. Нямало растения. Че как ще ги видите растенията, тревите? Растенията в Месечината растат по друг начин. В природата няма само един начин на растене. Ако разгледаме Венера, обвита е със светла обвивка. И в нея не знаем какво има. Месечината е открита и пак не знаем какво има. Венера е покрита и в нея не знаем какво има. Ние се намираме в положението на турския бей, който искал да се жени и търсил една красива жена да се ожени. Пратил сватове да сватосват. В турците, според стария обичай, младоженецът няма право да види своята избранница. Като се ожени, ще дигне ячмяка и тогава ще я види. Отишли сватовете, намерили му една жена и след като се оженил, тя дошла пред него, дигнала си ячмяка и той като я видял, уплашил се, толкова грозна е била. Че тя го попитала, на кого да се показва. Понеже той трябвало да каже, на баща му, на брат му, колкото братя има, на близките си и на някои други приятели. Той ѝ казал: „Показвай се комуто искаш, само на мене не се показвай.“ Та и сегашният живот като дигне ячмака, пита: „На кого да се показваме?“ – Показвай се кому искаш, само на мене не се показвай.

Сега да дойдем до истинската страна. Има един велик план в света. Ако вие вникнете какъв е Великият Промисъл, не само за вас. Вие понякой път се обезсърчавате, че сте нищо в света. Чудна работа. Аз гледам учени хора, свършили, обезсърчават се, не им се живее. Един щурец излязъл из дупката, пее. Излязъл на слънце и се грее. Човекът е едно Божество пред щуреца и той е недоволен от себе си, а пък щурецът, който след милиони години ще дойде до положението на човека, е доволен. От какво е недоволен човек? Съвременните хора не разбират благата. Има нещо анормално. Всичките хора са пияни. Опиянение има. Нещо омагьосано има. Един омагьосан кръг има. Та казвам: Има един вътрешен Промисъл и всеки един от вас може да го провери. Но не по същи начин. Защото всичките науки имат свои методи. Вземете математиката има особен метод за разрешаване на трудните задачи. В геометрията методите се различават. В химията методите се различават. Във физиката методите се различават. В геологията, в психологията. Всяка една наука има особен метод.

Та казвам: Ако искаме ние да се домогнем до това знание, до вътрешното знание, ние трябва да имаме един съответен метод. Този метод, то е една непоколебима вяра. Защото вярата е, която повдига човека. Не считайте туй суеверие, което имате, че е вяра. Вярата е една сила, която при най-

трудните условия на живота, ти оставаш тих и спокоен. Представете си, че аз имам знанието или представете си, че вие имате знанието да се увеличавате и смалявате. Представете си, че вие можете да се увеличите тъй, че да станете голям като земята. Представете си, че вие може тъй да се смалите, че с най-голямото увеличение, с най-големия микроскоп да не може да ви видят. Представете си, че вие в света сте длъжни, имате да давате някому 300–400–500 хиляди, дойде вашият кредитор и вие започвате постепенно да се смалявате и изчезнете. Какво ще каже вашият кредитор? Тогава ще ви приведа онзи анекдот. По Нова година в Япония имат обичай да ликвидират дълговете. Един богат японец от аристократическа фамилия отива при един кредитор, комуто има да му дава и казва: „Понеже не можах да устоя на думата да си платя, реших да си направя харикири. Да се изтърбуша." Не искал да живее, понеже не могъл да си изпълни думата. Иска да се самоубие. Онзи казва: „Да не бъде. Колко ми дължиш?" Скъсва полицата, за да не се самоубие. Сега казва: „Ела да те почерпя едно кафе", но онзи му казва: „Много бързам, на друго място имам да правя харикири." Та казвам: В природата съществува едно зорко око. Една интелигентност, която взема участие. За всеки човек, който живее, има един специален бюджет заради него. Дали вие вярвате или не, това няма да ви го доказвам. За да ви го докажа, трябва дълго време. Два начина има на доказателство. В Америка отива един религиозен човек, че се молил на един богаташ. Казва: „Имам да давам. За Господа дай ми малко пари." Казва: „Я ми докажи има ли Господ? Когато ти ми докажеш, че има Господ, тогава аз ще ти дам пари. Сега няма Господ, какво ще дам, да идеш да работиш." Той излязъл, отива да учи. Няколко години той учил, свършил университет. Дошло му на ум. Купил си един револвер. Влиза една вечер при богаташа, когато си правел сметките. Показва му дулото на револвера, казва: „Сега те утрепвам." – „Чакай." – „Ти вярваш ли в това?" – „Вярвам, не ме убивай." Взема парите и излиза навън. Значи, щом хората дойдат с револвер, веднага се доказва силата. Щом дойдем теоретически да доказваме за Господа, изискват се години. Та сегашните хора не искат да учат. Искат по този начин, със силата. И народите, след като разискват политически, дипломатически, погледнеш, току извадят пушките. Обаче, в Америка, в Англия, англосаксонците обичат да се дуелират. Когато се бият американците, няма дърво, ами започват с бокс по носа, погледнеш, шапката паднала, изкривени носове, набият се хубаво, после хванат се за ръката, ръкуват се и хайде сбогом. Начин за възпитание в хората. Сега ние можем да се смеем. Казвате: „Туй не е благородно, да се дуелират." Когато един мъж и една жена се дуелират в къщи. Наскоро един господин ми се оплакваше: „Не живея добре с жена си." Казва: „Какво да я обичам, наби ме. Намерих ги двамата с любовника си и като ги хванах, аз ги бих и те ме биха." Аз ви превеждам не измислени примери, но действителни, защото не искам да ги украсявам. Какво да му кажа.

Рекох: Кармата ти е такава. Аз превеждам примера. Казвам: Ти представяш работите тъй, както не са. Аз не бях на мястото, как ти си ги бил и как те са те били. Аз не зная как са го били и тоя как ги е бил. Не зная това. Там, дето хората се бият, то не е реален живот. Дето има бой, аз да ви кажа, то не е реален живот. Запример, житото след като са го сяли на нивата, нали го бият, конете прекарват, бият го. Защо го бият? Да се излющи, да излезе чистото жито. След туй във въздуха го хвърлят, очистят го, че хубаво, чисто го прибират. Една жена, след като се ожени, понеже има много шушулки наоколо, мъжът иска да дигне шушулките. Онези от вас, които ме слушате, ще кажете: „Ти не си бил жена.“ Всички ние в света, които страдаме, все сме жени. Всички хора, които страдат, са жени. Какво разбирате под думата „жена“? Човек, който е слаб, всякога ще страда по един начин. Силният, и той страда. Най-силните хора, и те страдат. Бащата, който е силен, не страда. Детето страда по един начин, физически. Бащата вземе тоягата, наложи го, а детето със своята мисъл, със своите постъпки и то налага баща си. Баща му след като го набие, неприятно му е. Детето не е било баща си.

Питам сега: Как ще се разрешат сега тия, трудните въпроси? Запример, религията е създадена като метод за уреждане на социалните въпроси в света. Религията е била в древността наука за сърцето, за канализиране и облагородяване на сърцето, за канализиране чувствата на сърцето. Тази наука е изгубила съществения закон. Казват: „Да вярваме в Бога.“ Какво ще те ползува една гола вяра? Да вярваме в Слънцето, че съществува някъде е едно нещо и да сме в общение с него, да възприемаме светлината на Слънцето. Не, че Слънцето трябва да дойде до мене, но аз трябва да бъда в общение чрез светлината на Слънцето, да бъда в общение с него и то да има връзка с моето тяло. Сега такава връзка в умствения свят съществува. Не е въпрос сега има ли Господ или не. Закон има такъв: Ти не може да мислиш за това, което не съществува. Невъзможно е. Не може и да отричаш туй, което не съществува. Ако го отричаш, твоето отричане съществува само в твоя ум. Но реалността съществува. Казваме: „Има ли Господ или не?“ Някой казва: „Ако има, има; ако няма, няма.“ Но туй не е доказателство. Господ има в света. Абсолютно този въпрос е изключен. Заради мене, аз може да кажа, че цялата вселена съществува. Как съществува тя сама по себе си? Цялата вселена, това е едно произведение на Божествената мисъл. Тя е вътре в Бога, а Бог е извън нея. Тя е по-ограничена. Вселената е вътре в Бога, а той е извън нея. Как ще си го представите? Ще кажете,че го няма. Право е, че Той не е на едно място, Той е навсякъде. Ако кажем, че Бог би имал дворец, на Слънцето има по-големи дворци, отколкото на земята. На Слънцето има по-добри служители, отколкото на земята, следователно повече Го разбират.

Та казвам: Ако ние, съвременните хора, отказваме съществуването на Бога, то е по единствената причина, че нещата не стават, тъй както ние ги искаме. Ако вие влезете в една музикална академия, вие ли ще давате тон как трябва да ви се преподава или ще се съобразявате със законите на музиката? Ако влезете да изучавате химията, вие ли ще давате тон или ще вървите по онези закони, които професорите преподават? Религиозните хора искат да дадат тон. Питам: Защо Господ създаде света така? – Този въпрос не си го задавайте. Задайте си въпроса: Защо аз живея така? Защо Господ създаде света, вие никога няма да знаете. Никой не е в състояние да даде отговор на този въпрос. Например, как е създаден света, как ще отговорите? Че тогава трябва да имате гласоподаване, да намерите, че светът е нещастен. Сиромахът казва, че светът е много лош, а богатият казва, че светът е създаден много добре. Изменете условията, вземете богатството на богатия, дайте го на сиромаха и дайте сиромашията на богатия и тогава сиромахът ще каже, че светът е създаден добре, а богатият ще каже, че светът не е създаден добре. Хората разправят за временните условия. Вие казвате, че животът е лош. Обаче, по този начин на земята ние не може да се развиваме. Каква е главната цел на битието, не отвън? Преди всичко главната цел на туй Същество, което ни е изпратило на земята, иска от нас да бъдем умни. Туй Същество изисква ние да бъдем добри. Туй Същество изисква ние да бъдем справедливи. Три неща иска Бог от нас. Значи, твоят ум ще развие твоята глава. Твоята добродетел ще облагороди твоето сърце. Твоята справедливост ще организира тялото ти. Следователно, всякога може да се направи един опит. Вземете вие в живота си и извадете един закон на справедливост. Всякога да бъдете абсолютно справедлив, ще видите, че тия болести, които сега ги имате, ще изчезнат от вас. Че защо вие искате да бъдете щастливи? Всеки един човек е роден щастлив в света. Ние не трябва да търсим щастието, понеже сме родени щастливи. Всеки, който търси щастието в света, ще стане нещастен. Защото щастието трябва да го носим със себе си. Щастието зависи от един вътрешен процес. Ако ти обичаш някого, ти си щастлив. Ако не обичаш, не си щастлив. Ако обичаш, ще бъдеш щастлив. Два начина има, за да бъдеш щастлив: ако обичаш, ще бъдеш щастлив, ако те обичат, пак ще бъдеш щастлив. Но, ако обичаш както трябва, ще бъдеш щастлив и ако те обичат както трябва, ще бъдеш щастлив. Ако те обичат както не трябва, ще бъдеш нещастен. И ако обичаш както не трябва, пак ще бъдеш нещастен. /Една мравка лази пред Учителя./ Мравката дошла да слуша лекцията. Някой репортьор е, ще пише в мравешките вестници за какво са събрани тук хората.

„Всеки, който пие от тази вода.“ При съвременните условия какви възгледи трябва да имаме? Най-първо направете един опит, едно научно изследване. Спрете се да видите психологически, че кучетата имат

разбиране, може да направите опит. Не искам да ви залъгвам. Сега то не ме лае.

Казвам: Аз ще направя баница и скоро ще се оправдая и ще ти дам. Туй куче като те погледне, ще почне да си клати опашката. Като му говориш, ще започне да обикаля 5–10 минути, ще започне да си клати опашката. Извади, хвърли му хляб и туй куче 2–3 деня като минаваш все баница ще има. Ще се сприятелиш с него, колкото и да е лошо. Ти имаш един човек, който те мрази, кажи: „Баница ще ти опека на тебе, ще ти направя най-голямото добро, което никой не ти е правил.“ Този човек ще се вслуша и ще започне да дава друго мнение. Ти като отидеш, почваш да го гледаш от главата до петите, виждаш лошите черти и този човек те намрази. Ако ти мислиш, че Бог е и в най-лошия човек, оправя се работата. Направете и другия опит, идете някой път в гората, спри се при мечката и кажи: „Господ живее в нея.“ Стой, не се мърдай. Да опиташ в тази мечка живее ли Господ или не. Аз в живота си само веднъж срещнах мечка. Повече от 25 години има оттогава. Ходихме на Мусалла и слязохме в Маришката долина. Вървим по пътя. Не бях ходил друг път на Мусалла. Имаше с мене един евангелски проповедник. Няколко души бяхме. Те вървят напреде. Аз нося своята омбрела. Минавам по долината. Минавам на едно място, което се стеснява, има борови дървета и гледам една мечка отгоре слиза, направо към реката. Зад мене стои евангелският проповедник, който по едно невнимание беше си навехнал крака и накуцваше. Аз вървя и гледам мечката много близо. Аз не искам да му кажа, той е зает с крака си. Мечката дойде до дърветата и аз му показвам мечката и мечката навела глава, хич не ни вижда. Аз искам да направя място на мечката да излезе преди нас. Той мисли, че аз бягам и като иде при дървото, закачи му се крака, пада и си дига краката и мечката като го видя, и тя ококори очи. Че като хукна по същата посока, отдето беше дошла.

Казвам: Той падна, че уплаши мечката. Падането на един евангелски проповедник изплаши мечката, ами ако беше проговорил? Аз, казва, си помислих, че бяга вече и че ме остави на мечката и ти хукна да бягаш. Казвам: Не може да се нахвърли, Господ живее в нея. Казвам: Двама набожни хора, животните са съобразителни, няма животни в света. Може да направите психологически опит. Правени са опити. Мухи има в стаята, вие седите и помислите някой път да излязат навън. След половин час като отворите прозореца, като овце започват да излизат навън. Тогава вие имате лоша мисъл във вас, вашите мисли и те разбират. Турете мисълта да излезе навън и те ще излязат във външния свят. Тия, лошите мисли ще излязат. Имате лошо разположение на чувствата, кажете им да си вървят. И тия чувства ще започнат да си отиват и след туй ще влязат онези, хубавите неща вътре във вас. Та ние, сегашните хора, сме толкоз реалисти.

Ако един ангел дойде от небето, как ще докаже той, че е ангел, кажете ми. Ако дойде в своето естество, температурата му е толкоз голяма, толкоз силна, че вие не може да се приближите при неговата температура. Светлината му е толкоз голяма, че нито очите ви, нито организмът може да издържат. Следователно, той трябва да намали светлината и топлината, а щом я намали, той вече ще замяза на вас. Как ще докаже той, че е някой ангел? Ще докаже, който разбира. Има нещо, с което се отличава. Един ангел като дойде на земята, той няма никакво желание да те излъже или да те оскърби, или да наруши в какъвто и да е смисъл твоите интереси, той ще постъпи както постъпва спрямо себе си. Ще бъде крайно благороден.

Казвам: Всеки един от вас може да стане един такъв ангел. Защо не? Искат да кажат някои кой е правоверен. Всичките народи имат право да живеят. Всичките народи Бог ги е създал. И англичаните имат право да живеят, и французите имат право, и германците, и българите, и русите имат право, китайците, японците, всеки да живее според условията, които Бог им дал. Тия хора трябва да зачитат правата, които Бог е дал. Към туй се стреми и природата. Сегашното международно положение, Божественият Дух така е свързан с хората, че вече имат нужда едни от други. Нито един народ сега не може да господствува над другите народи. Сега се координират, съюзяват се. Следователно, постепенно като се съюзят, ще се организират, ще започнат да се балансират, ще се явят по-умни и ще започнат да мислят, че не трябва да живеем, както досега сме живяли. За в бъдеще, например, сегашният строй може да се измени. Сегашният строй, който имаме в света, мъже и жени не може да живеят. Да можем да направим да живеят добре. За всички ония мъже и жени, които не живеят добре с мъжете и жените си, ще ги пратим на екскурзия. Мъжете в Англия, жените във Франция или в Америка и за дълго време, и после пак да се върнат. Да направиме един опит. Че как ще живеят в една тясна къща с 4–5 деца в една стая? Как се живей в този нечист въздух? Семейството не е устроено добре. Животните в туй отношение са по-умни. Сега се казва, че трябва да се раждат хората. Сега не само трябва да се раждат, но трябва добре да се вглеждат в света. Не трябва само количество, но трябва и качество. При това, друго трябва да имаме предвид. Майката не трябва да се изтощава и бащата не трябва да се изтощава при раждането, понеже ние сме психологически на една крива посока. Ако бащата се изтощава, не е в полза на сина и ако майката се изтощава, не е в ползата на нейната дъщеря. Следователно, майката в най-голямата си възраст трябва да запази онази младенческа сила в себе си. Своите идеи никогаа да не ги изгуби. Може нейното тяло да отслабне, но и на 120 години да бъде млада и весела. Ние сега мислим и казваме, той е наш баща. Ние, съвременните хора мислим, че като остареем, ще оглупеем. Казвате: Бащата е остарял, изветрял е и синът ще изветрее. Щом бащата изветрява, и синът ще

изветрее. Щом майката изветряла, и дъщерята ще изветрее. Ти се радвай, когато баща ти не е изветрял, той запазва знанието си, има мощен ум. Мисля, в историята има един пример за Калвина. Явяват се католически свещеници да го причестят, да се покае от своето учение. Той се разгневил и казва: „Ти ще ме оставиш и ще умра в туй, което аз вярвам. Аз желая да умра в това, което вярвам. Аз не се нуждая от това, което ти ще ми дадеш." Туй показва неговия манталитет, неговото вярване. Този човек не е изветрял. Казва: „Аз не се разкайвам за това, което направих и което направих, мисля, че е право, ако не е право, ще го проверите. И като го проверите, тогава ще кажете."

Следователно, всички ние трябва да умрем като Калвина. Като умираш, да кажеш: „Аз ще умра в туй, в което вярвам." Ти като умираш, започваш да се съмняваш и казваш: „Къде отивам?" Ще видиш къде. Най-първо ще ви кажа, като умираш, най-първо ще почувствуваш една тъмнина, понеже около земята има един черен пояс, нещо от 1–3 минути. Ще се намериш в една голяма тъмнина, след туй ще забележиш едно зазоряване, постепенно се увеличава и изведнъж ще се намериш в друг свят, с нова светлина и много мека. Всеки от вас може да направи опит. Всеки от вас може да го направи, може да го направи, че да се концентрирате. Ако извадиш от ума си всичко онова, което събужда ума ти към бездействие, да се концентрираш и веднага тази светлина ще изчезне, ще се намериш в тъмен свят и ще минеш после в друг свят. Туй го наричат излъчване и едновременно тогава ще живееш и в този свят, и в другия свят и ще видиш, че има две Слънца, едното Слънце на небето, а другото Слънце на земята. Сега ще кажете: „Туй не можем да го разберем." Кой ви е крив, че не можете да го разберете? Аз не съм виноват. Казват: „Туй, Учителю, не разбираме." – Не съм виноват аз, ще се научиш. Казваш: „Как да го разбера?" Казвам: Вечерно време като спиш, с кое тяло ходиш? Виждаш, Слънцето изгрява, гонят те от едно място на друго. Тялото ти е на кревата, пък ти бягаш. С кое тяло бягаш? – Казваш: „Аз искам да зная къде ще бъда." Добре, на онзи свят ще бъдеш като на сън. Всяка вечер ходите, разхождате се и казвате: „Как ще бъда в онзи свят?" Точно тъй, както в съня. Някои ми разправят, че са сънували сънища. Оглежда се в огледалото млад и че е красив, с кое тяло, с туй или с друго? Има друго тяло и той е същинският човек.

Та казвам: Има неща, които се дължат на опитност. Реалността на света се дължи на една опитност, на една горчивина, на една сладчина в природата, от тази горчивина и от тази сладчина има две различия в света. Те съществуват като контраст.

Христос казва: От тази вода, който пие, от земната вода, който пие, пак ще

ожаднее, но който пие от онази вода, която е вечен живот, той казва, никога няма да ожаднее. Но първото нещо, във всичките ваши вярвания трябва да имате нещо, което да разбирате и в което обичта ви да се не мени. Някой път казвате, че има някое суеверие. Всеки човек има нещо, което обича. Дотогава, докато ти обичаш, ти живееш. Степента на вярата зависи от силата на Любовта. Колкото вярата се увеличава, силата на любовта се увеличава и колкото силата на любовта се намалява, толкова и силата на вярата се намалява. Пропорционално се намалява. Пък се намалява вече и човешката надежда. Всички ние трябва да увеличаваме вярата си. Най-после Онзи, Който ни е пратил на земята, се грижи за нас. Мислите ли, че земният баща, който се грижи за своите деца, мислите ли, че Бог, Който е създал хората, Той не се грижи за тях? Мислите ли, че на Бога му е приятно, когато вие сте недоволни? При всичките блага, които Господ ви е дал, вие сте недоволни. Тяло имате, не сте доволни от тялото. Очи имате, не сте доволни от очите. Крака имате, не сте доволни от краката. Глава имате, не сте доволни от главата. От всичките условия сте недоволни. Питам: По какъв начин може да се създаде в досегашния свят доволството? Ние може да пресъздадем нашия живот. Мислите можем да пресъздадем или сега органически, или по присаждането. Ако на един човек, на когото кръвта е нечиста, вземат, че му турят нова, чиста кръв, младенческа кръв, веднага този организъм се обновява. Сега няма какво да правим, туй присаждане. Трябва да се посаждаме с новата мисъл, да внесем в себе си новата мисъл. Тя ще внесе нова сила. Това е Божественото. Искаш да живееш. Кажи: „Няма да умра, аз не съм от тези, които умират.“ Все таки при тия условия, ако е решено да умреш, няма да умреш. Как тъй? Да ви приведа един пример, какво може да направи мисълта. На един богат американец разболява се жена му. Вика 10 души лекари, констатират, че е болна от една болест и ще умре, казват, че едва 25 часа ще живее. Мъжът ѝ отива при нея да я приготви и казва, че 10-те лекари са казали, че е осъдена да умре. Тя казва, че вече е готова да замине за другия свят, но казва, искам едно обещание да ми дадеш. Той ѝ казва: Трябва да зная какво е, за да видя ще може ли да го направя. – Искам като умра, да не се ожениш за друга. – Виж, казва, това не може да ти обещая. – И аз не умирам тогава, ще оздравея. И действително, тя не умира. Желанието на Бога не е ние да умираме, понеже не изпълняваме в света закона, по който битието е създадено. Бог ни е предпазил от самото начало и Той не желае ние да умираме и следователно, като почнем да изпълняваме Волята Божия, можем да живеем колкото години искаме, можем да живеем 120 години, стига да искаме да живеем. Някой път като ти дотегне, понеже казваш, че ти е дотегнало, не искаш да живееш и тогава той изпраща един ангел да му стане живота лек. Да ви приведа един пример. В Америка имало една бедна негърка на 85 години, живяла при един американски семинар, при един духовен лицей. В него живеели студенти и всяка вечер

наблюдавали негърката как се моли на Господа, казва: „Остарях, Господи, да ме вземеш от този свят, не искам повече да страдам.“ Двама от тия студенти решават да направят една смешка. Една вечер хлопат на вратата и тя пита: „Кой е?“ – „Архангел Михаил е дошъл с един свой помощник.“ – „Защо?“ – „Искам да ти взема душата.“ – „Кажете му, че я няма тука.“ Ние трябва да желаем да умрем само тогава, когато сме изпълнили своята мисия на земята. Преждевременно да отидете в другия свят, то е все таки да отидете във Франция или Англия неподготвени. Знаеш ли колко е мъчно да отидеш без пари в Лондон или в Ню Йорк? Някои са ходили и знаят, че е много трудно да живеят без пари. Ако знаеш езици е трудно, но ако не знаеш, е 10 пъти по-трудно. Сега трябва да научите онзи, Божествения език. Ако идете във Франция, пак сте един служител. След като имате една пръчица, може да намерите вода някъде или където има злато или сребро във Франция, с туй изкуство ще си отворите път, пък и навсякъде, но като отидеш, не знаеш да свириш, не знаеш да пееш, не знаеш вода да намираш, не знаеш къде има минерали. Как хората ще се интересуват от тебе? Да вярваме в Бога, разбирам да развием ония дарби, които са вложени в нас. Казвате: „Той е религиозен човек.“ Един религиозен човек като влезе в една къща, дето се карат мъжът или жената или има спор, да помогне. Може нищо да не им говори, но те като го видят, да забравят да се карат. Влизате в един дом, дето бащата не може да се справи със сина или с дъщерята. Като влезете, да разберете тяхното естество и да кажете: „Ще почиташ баща си и майка си.“ Най-първо трябва да се внесе любов в дома. Трябва да възстановиш авторитета на вашия баща и на вашата майка. Ще възстановиш авторитета и на сестрата, на брата, ще възстановиш авторитета на всичките, и на слугата, че един слуга, то е една душа и той трябва да бъде почитан от господаря си, и слугата да почита господаря си. Учителите да зачитат своите ученици и учениците да зачитат своите учители. Да има взаимно почитание. Жалко е, че религиозните хора, които трябваше да дадат този пример, не могат да го дадат. Като се срещнат религиозните хора, започват да спорят кой как е вярвал в Христа, дали Христос е син Божи, после дали Христос може да се яви сега или не. Един син Божи как могат да го разпънат? Има две теории: Едните казват, че са го разпънали, а другите казват, че не са го разпънали, само фиктивно така се вярва. Две вярвания има. Тогава не се знае сега. Има един, който се разпъва. Значи в Христа имаше едно същество, което почувствува, че има един, който е изоставен. Туй, Божественото, не се изгуби, оттеглило се е и остана човешкото в Христос. Който е разпънат, е човекът Христос, който пострада. Но туй страдание се възнагради на Христа, понеже 500 милиона хора вярват. Вярват заради Него и благодарение на онова страдание. Великото, хубавото в характера на Христа е онова, благородното чувство, онази издръжливост. Той съзнава и седи на кръста. Казва: Каквото и да стане, аз зная, че има Един, Който

мисли за мене. Аз приемам всичко туй. Той признава факта, че е изоставен, но пак казва: „В Твоите ръце предавам духа си." Има един, който се разпъва. Значи в Христа има едно същество, което се разпъва. Той почувствувал, че Един, който е бил в него, изоставил го е. Туй, Божественото не се разпъва. То се е оттеглило и остава човешкото. Човекът Исус, който е разпънат и пострадал. Но туй страдание се възнагради на Христа. Понеже 500 милиона хора има, които вярват в Него. Благородната черта на страданието е онова великото, хубавото в характера на Христа. Онова благородство, онази издръжливост, онова съзнание. Казва: Каквото ще да стане, да става. Както и да си ме изоставил, приемам го. Признава факта, че е изоставен и пак казва: „В Твоите ръце предавам духа си." Защо християните да не възприемат същия закон? Защо да не бъдем търпеливи? Дойде една болест, най-първо попитай я: „Ти имаш ли позволение от Господа да ме мъчиш или не? Ако нямаш позволение, да си вдигаш партушините и да си вървиш." Като дойде болестта, казвате: „От Господа е." Де са акредитивните ѝ писма? Кажете: „Ако Господ ти е позволил, приемам те на радо сърце. Ако нямаш акредитивни писма, върви си." Дойде сиромашията. Кажи ѝ: „Ти си дошла при мене да се учиш ли или да ме мъчиш, да съм ти слуга или да ти бъда господар?" Като дойде богатството, също ще го запиташ: „Дошло си да се учиш или да ме мъчиш, да ми бъдеш слуга или господар? Ако си дошло да ми бъдеш господар, върви си, ако си дошло да ми бъдеш слуга, приемам те." И на сиромашията кажи: „Ако си дошла да ме учиш, приемам те, ако си дошла да ме мъчиш, върви си." Ако сиромашията дошла при мене да се учи, ако богатството дошло при мене да се учи, добре дошли са. Това е новото учение в света: Да направим условията слуги на нашия живот. Ние да запазим само едно верую, че нас Бог ни е господар. Като се подчиним на Него, като изпълним Неговата воля, тогава по този начин да внесем Любовта в света, да знаем, че имаме един Баща. Така ще се съгради обществения живот. И тогава съвременната наука иде чрез учените хора, чрез религията да се покаже само едно. Не съм за една нова религия в света. Ново в света не трябва. Старата религия трябва да се подмлади. Нали сега старите се присаждат, за да се подмладят. Досега не е давано ход на Любовта в света. Да повярваме в Любовта и всички хора да се стремим да даваме повече време на любовта, която действува в нашия живот. Ние считаме, че всички хора, които се занимават с Любовта, са изветрели. Казвате: „Те са завеяни." Не. Това е лъжливо положение. Всички велики работи в света са ставали само чрез закона на любовта. И всички престъпления в света са станали само от безлюбие. Всичко хубаво в света Любовта го е създала. А всички лоши неща се дължат на безлюбието, което е съществувало в даден момент. Защото за мене моментът е като мярка за времето. Времето се мери с момента. Моментът е мярка. По-малка мярка от момента няма. В този момент, в който Любовта се

проявява, то е мощна мярка, която дава направление на Божията Любов в нашия живот. Ако кажем, че Бог е Любов и ако имаме абсолютна вяра в Него, тогава всичките ни работи ще се оправят. Направете един опит в себе си. Не разправяйте в какво вярвате. Но, като дойдете до вас, турете една вяра, че вярвате в Бога. Болен си, благодари Му. Ти като благодариш, болестта сама ще си замине. Болестите в света са един целебен метод. При болестта твоето състояние ще мине в друго. Понеже ти си напрегнат, в това състояние ще благодариш в ума си и ще дойде орегулирането. Ще настане една вътрешна смяна и ще се сменят енергиите. В тази смяна хората оздравяват. А понякога като дойде да се сменят, хората може да заболеят. Казвате: „Какво ще стане?" Всяка болест е за тебе. Толстой няколко пъти е заболявал и всякога, след всяко заболяване той е придобивал едно ново чувство, едно ново разбиране. От съвременно гледище всички тия страдания, които Бог изпраща в света, те са за подигане на нашите духове, за подигане на нашите сърца, души, за подигане на нашите умове, за подигане на нашите сърца.

Христос казва: „Водата, която ще ви дам." Новото учение, което ще донесе новата вода. Новото учение ще даде сила. Христос казва: „Който пие от тази вода, няма да ожаднее." Които приемем новото учение, ще създадем приятели около нас. Които приемем новото учение, ще създадем дом. Които приемем това учение, ще създадем хора на любовта, бащи, майки, приятели и тогава животът ни ще стане приятен. Само новото учение е, което ще обедини всичките народи. Онези държавници, които ще дойдат, в тях трябва да има тази мисъл: да живеят за благото на своя народ, да живеят за благото на цялото човечество и най-после да живеят всички за Бога, който е създал цялата вселена. Това е бъдеще пред нас.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

27-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 3 април, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

Забележка: По каталога на Елена Андреева на 10 и 17 април, 1938 г. няма беседи.

1938_04_06 Еднократен, многократен и непрекъснати процеси
лекция на Общия окултен клас

ЕДНОКРАТЕН, МНОГОКРАТЕН И НЕПРЕРИВНИ ПРОЦЕСИ

Отче наш.
„Духът Божий“.

Имате ли зададена тема? – /Не./

Пишете тогава върху: „Произхода на житното зърно“. Един философски въпрос.

Противоречията в живота произтичат от една несъобразителност у хората. Всякога ние искаме да си пробием път, при най-големите препятствия, които имаме. Човек трябва да се движи в една линия, дето има най-малко съпротивление. Да кажем, вие имате главоболие. В главата има голямо препятствие. Щом се яви главоболието в главата, значи нервната система не функционира правилно, има голямо препятствие. Твоята мисъл се движи при голямо съпротивление. Или, ако имате болка в корема си, значи симпатичната ви нервна система се движи в голяма противоположност. Трябва да измените пътя си. Сега да допуснем, че вие си съставите една идея, и искате да имате красиви обуща, модни, рогообразни. Не, които подхождат на вашия крак, но модни. Както воловете имат рога. Тия обуща, тия тесните обуща започват да ви причиняват болка, образуват се известни мазоли и вие не можете да ходите, по причина на модата. Носите ги. Питам: След като човек носи тесните обувки, какво придобива? Ще се влоши. Чувствува болка. Едно препятствие. При това не можете да се откажете от обущата. Не бива да се носят такива обуща. Туряте си широки обуща и казвате, че са малко батал. Груби са обущата. Сега да направим второто сравнение. Има някои яденета, които не са здравословни, но са вкусни. Има храни, които не са хранителни, но са вкусни, следователно човек се заблуждава. Щом като яде такава храна, казва: „Вкусна е“. Но щом като яде такава храна, няма да се мине дълго време, той усеща едно неразположение, повръщане. Казва: „Вкусна беше храната“. След това се породи едно обратно действие на стомаха. Стомахът наместо да започне своята работа, започва да изхвърля всичката храна навън. Онези, които не разбират закона, чудят се и казват: „Много добре ядох, но защо храната излиза навън“. Той не може да си обясни. Тази храна не подхожда. Между храната и човека се образува реакция. Храната след като влезе в твоя стомах не иска да остане там. Следователно, човек трябва да образува едно насилие, за да я задържи. Но

той е похарчил повече енергия, отколкото тя ще му даде. Тогава българите казват: „Жена, която е много работна, две затъкавала, три разтъкавала“. Какво искат да кажат с думите: „две затъкава и три разтъкава“? Ти си чиновник, имаш 20 лева приход на ден, пък правиш 30 лева разход. Казваш: „Печеля“. Колко печелиш? – „20 лева“. А харчиш 30 лева. Образуват се дългове. И мислиш един ден да изплатиш дълговете. Казваш: „Имам един приход“. Ти уповаваш на един приход от 20 лева. Казваш: „Мене ми трябват пари“. Вземаш пари на заем, оттук оттам. Чудиш се защо се увеличават дълговете. Че ти вървиш по пътя на най-големите съпротивления. Сега често се говори, има едно заблуждение. Най-първо, човек казва че има едно тяло. Но ти трябва да разбираш, че туй тяло е създадено в материално отношение от милиарди същества, клетчици и те са създадени от още по-дребни частици. То е едно множество. Те се индивидуализират. Всички имат особени правила, закони, по които те се движат. Значи във физическия свят трябва да разбираш множеството, интересите на всички тия частици. Някой път вие говорите за духовният свят. Какви са в духовния свят? Там няма ти да изучаваш множеството. В духовния свят има вече едно напрежение. Туй са сили, които работят. Например, ти ще изучаваш барута, но ще четеш от колко зрънца се състои. Няма да знаеш колко зрънца барут имаш, но каква е онази възпламеняваща сила в барута, какво избухване има той. Следователно, (в) духовния свят като влезеш, не разбираш законите. И често в тебе става избухване. Да кажем, че ти някой път си се разгневил. В кой свят си? Щом се гневиш ти си в духовния свят. Веднага зачерви се лицето, очите изскочат, замахаш ръце. Мислиш, че ще направиш всичко. В къщи започваш да викаш на синовете, на дъщерите си. Днес викаш, утре викаш, и децата ти след като им викаш дълго време, не може да те обичат. Казват: „На нас не ни харесва нашият баща“. Преди да викаш на синовете си и на дъщерите си, те са имали едно добро мнение за тебе. Щом започнеш да викаш с време и без време, казват: „Не зная, стана нещо с баща ни“. Сега туй става и във вашия дом, и във вас. Какво трябва да правите в дадения случай? Трябва да минеш в един по-горен свят. Значи, щом викаш, щом се сърдиш, ти вървиш по пътя на най-големите съпротивления. Ти искаш да си пробиеш път, там, дето мъчно може да се мине. Да допуснем, че двама души се бият, но единият е бил умен, той се е въоръжил, има модерни оръжия. Другите мислят, че са герои без много въоръжаване, както абисинците, тази работа ще свърши. Започва войната и едните казват: „Нас Господ не ни помага“. Питам: На кои хора Господ може да помага? Въпросът е предрешен на кои може да се помогне. Всякога се помага на умния човек. Следователно онзи, който се гневи, трябва да знае. Сега, аз зачеквам въпроса за гнева. Има един гняв, който няма основа. Има един гняв, който е непотребен. Господ като се разгневи в света, работите се уреждат. Господ трябва да се гневи, за да се уреждат работите. Докато не се

разгневи, работите не се уреждат. Но щом се разгневи, всичко се урежда. Сега умният, когато се гневи, той работи. Глупавият, когато се гневи. Турците имат друга една поговорка: „Силният на своята кожа прави препятствие“. Сега често тук седите и казвате: „Не ми върви“. Вие сте религиозни, да кажем, молите се и очаквате Провидението спрямо вас да бъде снизходително, каквото поискате да ви дадат. Но някой път не става. Децата някой път може да поискат нещо, което в дадения случай майката не може да им даде. Децата мислят някои път, че бащата и майката са вселена, че каквото поискат може да им дадат. То е заблуждение. Майката много работи може да даде. Но има работи, които не може да даде. Ако детето поиска от птичка мляко, отгде ще го вземе? Казват: „От птичка мляко да поиска, ще даде“. Коя птичка, как ще издоиш? Това не е една крава.

Наскоро една вечер иде една сестра към един часа, хлопа. Аз седя и казвам: Кой е? Казва: „Еди-кой си“. Казвам: Какво има, сега е един часа? Казва: „Учителю, разсъждавах нещо! Измислих нещо много важно! Като размишлявах, размишлявах“, изведнъж очите ѝ почервенели, кръвта нахлула в очите ѝ. И тя не може да разбере, мислила за много хубави работи, пък кръвта нахлула в нейните очи и започват да я смъдят очите. Тя разбира едно нещо, пък аз разбирам друго нещо. Как е възможно човек да мисли за хубави работи и да му почервенеят очите? Сега защо човек като мисли за най-хубавите работи, ще почервеняват очите? Сега как ще го обясните вие? После, тя казва: „Да ида при Учителя“. И като помислила да иде при Учителя, поспаднала кръвта ѝ. Тя е мислила за най-хубавите работи, но може би тръгнала по един път на най-големите съпротивления, дето е неприятелят. Когато ще разрешаваш една задача, най-мъчната задача не разрешавай, но най-първо най-лесните задачи разрешавай, а после най-мъчните.

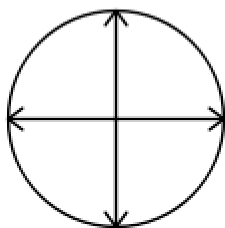

Фиг. 1Та казвам: Често в миналото, (в) каквото и да е общество, раждат се някой път противоречия. Противоречията произтичат от това, че напреженията. – Вземете в този кръг. (фиг. 1) Те са възможностите на вашия живот. По четири направления вие можете да постигнете, и то се образува така. Вие имате във фигурата вече един резултат. Допуснете, че туй е една узряла ябълка. Може да разгледате отвън нейната форма, нейния цвят. Може да разглеждате и нейното съдържание и нейния вкус, но то е вече един завършен резултат. Кои са причините, че на някоя ябълка

плодът е сладък и хубав? Един въпрос научен. Разисква се, какви са били условията, при които тази ябълка е израсла. Но да допуснем, че вие имате една мисъл във вас, която е израснала при същите условия. Явява се известна мисъл, вие не знаете какво може да произведе още вашата мисъл. Имате едно желание, но не знаете туй желание какво може да произведе във вас, какъв резултат. Или появи се една мисъл. Някоя мисъл може да е много благородна, но не знаете тази, благородната, мисъл какво ще произведе. Или може да направите едно добро, според вашето схващане, но не знаете какъв резултат ще произведе във вас. В дадения случай откъде трябва да тръгнете в този квадрат. И когато ние говорим за Любовта в света, ние разбираме движението по най-малкото съпротивление. В света няма по-безопасен път от Любовта. Най-безопасният път, по който човек може да върви, то е Любовта. Тук в квадрата, де ще намерите Любовта? В квадрата имате 4 души. Де ще намерите Любовта между тях? Имате бащата, майката, синът и дъщерята. Ние ги взимаме само за изяснение. Де ще намерите Любовта? Откъде започва тя? Любовта, ако започва от бащата тя ще има един резултат, ако започва от майката, ще има друг резултат, ако започва от сина, ще има друг резултат, ако започва от дъщерята, ще има друг резултат. Ако започва от бащата, Любовта ще донесе нещо. Ако започва от майката, Любовта ще завлече нещо. Ако започва от сина, синът ще донесе нещо. Ако започва от дъщерята и тя ще изнесе нещо. Ти трябва да знаеш този закон. Вие сега ще разсъждавате и кажете: „Сестрите винаги изнасят навън". Сестрата е един отдушник. Ако бащата донесе дърва и ако майката донесе огън, да запалят огъня на една камина, и ако синът направи камината, този комин нагоре, това е сестрата, тя е един отдушник. Тя ще изкарва димът навън. В дадения случай, вие трябва да знаете службата каква е. Бащата дървата носи. Майката огъня носи. Синът камината, а сестрата комина. Ако сестрата я няма, ще ви кажа, че във вашата къща дим ще има, следователно очите ще бъдат зачервени винаги. Ако братът го няма, камина няма да имате. Ако бащата го няма, дърва няма да имате. Ако майката я няма, тогава и огън няма. Тогава какво ще има във вашата къща? Ако дърва няма, камина няма, дим няма. Допуснете, че сте свободни, питам: Какъв ще бъде вашият живот без дим? Лошото не е, че има дим. Но този дим трябва да излезе из комина навън, да има горение. Има в света един живот без дим. Но той е идеалния свят. Идеалният свят разбирам, дето не се образува никакъв дим, никакво противоречие. Щом се явява противоречие в живота, все ще има малко дим. Трябва да имаме една сестра, която ще изкара дима навън. То е разумността. Като започнеш да разсъждаваш, разумността ще ти покаже по кой начин може да извадиш дима навън. Да бъде въздухът чист. Ние, когато направим една погрешка, казваме: „Невидимият свят ще уреди този въпрос". Урежда го, но ти имаш да даваш. Да вземем само за изяснение на нещата. Онзи, който има да взима от тебе, не може да търпи

и най-после те дава под съд. Казва: „Ще се уреди тази работа“. Урежда се. Съдията те осъжда да платиш. Осъждат те тебе, след туй извикат те и те турят в затвора, понеже няма с какво да платиш. Казва: „Ще се уреди?“ Как ще се уреди? Колко време ще вземе да се уреди, да платиш дълговете? Да кажем имаш да даваш стотина или 1000 лева, колко време ти трябва да лежиш, за да ги изплатиш? Колко хващат на ден, за да ги излежиш? /Няма такъв закон./ Тук няма, но в природата има. Глоба има. Сега ние сме център А. Сега ние сме заняти не с външната страна на живота, но с онова, което е създадено у нас. Нашият организъм, нашият духовен мир, нашият ум, сърце, са проява на светове, които са работили преди нас, хиляди и хиляди разумни същества. Едни са работили на физическото поле, други са работили в духовният свят и в умственият свят, и са създали нашия организъм, който имаме. За главата ни са работили от умствения свят. За дробовете са ни работили в духовният свят, за стомаха ни са работили на физическото поле. Сега едно разглеждане частично на въпроса. Ние трябва да разбираме в едно отношение законите на физическият свят. Сега, каква е разликата между законите на физическият свят и законите на духовният свят? Да кажем вие имате 10 коня, които трябва да ги храните. Към коя категория ще спаднат? Ще помислите сега за тях да ги храните. То е физическият свят. Значи трябва да знаете всеки един кон колко храна му трябва на годината. Колко сено, колко ечемик му трябва. Всеки един кон си има свой навик, особени черти. Някой кон е сприхав, обича да рита. Някой обича да хапе. Трябва да знаете, като го храниш какъв е характерът му. На мнозина ушите са се щръкнали. Конят като хване ухото, отхапе го. Или като минеш, ритне те, може да ти счупи крака. То е духовният свят. Казваш: „Аз исках да направя добро на този кон, отивам да му давам сено, но този кон не разбира“. Той като гледа и той разсъждава. Ти мислиш, че му правиш добро. Той казва: „Благодаря ти. Ти си ми турил юлар на главата. Искаш сено и ечемик да ми дадеш, лишил си ме от свобода“, хване те за ухото, откъсне го или ритне те. Казва: „Не ти искам нито сеното, нито ечемика, пусни ме да си вървя“. Искаш да знаеш защо те рита този кон. Той иска свобода. Защо ми ухапа ухото? Казва: „Слушай, ако ти си на моето място, ако тебе те свържат, ти какво ще мислиш?“ Ти го свържеш и мислиш: „Господ направил този кон да служи на човека“. Добре, но щом го е направил да служи, между конят и човека има отношение. Господарят впрегнал този кон да му служи. Господарят има отношение. Пратил този кон да работи. Какви са тогава отношенията на коня? Този господар взел този кон и само ечемик му дава и сено, нищо повече. Заплата, нищо друго не дава. Не се грижи за него. Че този кон казва: „Разбираш, аз съм млад момък. Един ден трябва да се оженя, деца ще имам. Кой ще ги гледа?“ Този господар казва: „Ти като ги народиш, жена ти и децата ти, всички ще живеят при мене“. Кобилата и កончета като се народят той ги впрегне всичките. Ти след като впрягаш коня, кобилата и кончетата, какво ще стане

най-после с тази работа? Казваш: „Той е кон“. Ще го продадеш, свърши се работата. Ти го продадеш коня, но работата е следната: този кон като иде, понеже на земята няма право да му даде на коня, той трябва да служи 10–15 години и неговата възлюбена и тя служи 10–15 години, най-после заминат за другият свят. Дадат едно заявление и в другия свят повикат те да те съдят, конят и жената (на коня). Ти мислиш, имаш известна идея, че този кон е на 4 крака, животно, няма никакво право. Не е така. Един кон има толкоз право, колкото един човек. Той на земята няма право. Но в оня свят има. Тогава те викат в духовния свят и те питат: „На какво основание ти му тури юлар на главата?“ После ще те питат: „Защо що подкова? Защо не направи както на себе си, хубави, меки обуща, но защо го подкова с железни налчета, тикна в ноктите му железни гвоздеи?“

Вие например, мислите, че една мисъл, едно чувство, което идва у вас, или една постъпка не са живи. Вие някой път за едно чувство, което е дошло във вас, не сме му дали място да се прояви както трябва. Вие ставате отговорни. За една хубава мисъл, която минала в теб, всеки един човек става отговорен. Не мислете, че една мисъл иде без някакво отношение. Една лоша мисъл, една добра мисъл, едно добро чувство и едно лошо чувство, една добра постъпка, една лоша постъпка – всички тия неща имат отношение към нас. Сега, ако не разбираме Божественият закон ще се уплашим. Казваме: „Не ни трябват никакви мисли“. Мислите идат, и добрите и лошите мисли ще дойдат. Ние като не разбираме законите ще кажем: „Защо Господ създаде света тъй?“ Ни най-малко този въпрос, защо Господ създаде света не разрешава въпроса. Светът е създаден и защо Господ го е създал, то е друг въпрос. Но в дадения случай как трябва да се справиш с една добра мисъл, и да се справиш разумно, добре с една лоша мисъл. Там се изисква голяма разумност. Да знаеш как да се справиш. Да допуснем, че ти си един моден човек. Имаш едни обуща, които ти са осакатили крака, както китайците имат една мода. За да направят благочестиви, морални жените си, стискат им краката в менгемета. Китайките имат малки крачка. Тя е голяма китайка, а има краче на малко дете. Питали един китаец защо правели това? – „За да не ходят да хойкат из махалата надалеч“. Какви са били съображенията? Може би един моден вкус. Но седиш ти и казваш: „Не зная какво ще стане“. Едно време краката бяха здрави, но сега те болят краката. Ти вече не вземаш предвид, че обущата са причина. Казваш: „Нещо урочасаха краката ми“. Когато съм правил наблюдения, често българинът все страда от уроки. Казва: „Не зная, тук до няколко години бях здрав човек, но вече урочасах“. Казвам: Как? – „Бях така се поизпотил, станах, отидох, взех едно кюпче, изпих една вода и оттам насетне не ми върви. В тази вода влезе нещо нечисто, че урочасах“. Аз виждам уроките в това, че той простудил своя стомах, свили се кръвоносните съдове, кръвообръщението не става редовно. Започва едно

болезнено състояние. Казвам: Лятно време той се изпотил, дигне стомната, изпие едно кюпче вода и с тази студената вода, всеки човек може да урочаса, и най-силните може да урочасат. Някой напил коня със студена вода и погледнеш коня паднал и умрял. В туй отношение не разбирате законите, като туриш това животно потно да пие вода.

Сега да оставим животните. Често ние допущаме в ума си известни мисли и не може да си представим какъв динамически резултат ще произведат. Някои мисли са динамични. Те щом влязат в човека, непременно ти трябва да бъдеш внимателен, едно малко сътресение ще произведат, някаква експлозия. Някои чувства носят в себе си известни киселини, отровни са. Техните трептения са отровни. Някои постъпки носят в себе си разрушения. Казвам: Имаме постъпки, които правят разрушения. Да кажем, вие вървите по пътя. Ударите си крака о някой камък. Кракът ли е виновен? Изведнъж, като се ударите в камъка, забравите, че е камък. Искате да го ритнете, и като го ритнете, вие си осакатите крака. Често има някой кон, като го впрягате, той се е научил да рита. С ритането коня иска да покаже, че иска да се освободи. Но го впрегнат здраво в талигата. Този кон рита, рита и изкривява крака си. Най-после ги опитомяват лошите коне. Като го впрегнат да оре нивата или го впрегнат коня в колата, ще се качат няколко души и той тръгне, докато най-после се умири. Конят започне да мисли. Защото ритането му дава един резултат и конете стават умни. Някои коне са много умни. Разправяше ми един приятел от Казанлък. Той развъждаше охлюви, 4–5 хиляди в градината си. За да не излизат навън, турил една жица и пуснал един слаб електрически ток. Охлювът като стигне до жицата и като го парне тока, и той падне. И ходих, казва, да ги преглеждам всяка сутрин. Тези, които бяха паднали, аз ги отбелязвах отгоре на черупката и никога не намерих от белязаните втори път някой да е правил опит да излезе. Значи, този глупавият охлюв с едно опарване вече разбира и не отива. Казва: „Всякога намирах все нови, които нямаха тази опитност. Онези, които се бяха опарвали, не правеха друг опит да пълзят през тази жица“. Онези, които са се опарили, никога в тях няма желание по тази жица да се допират навън. Обаче, ние хората не само веднъж, но много пъти след като се опарваме, все пак искаме да излезем през тази градина. Ти не може да излезеш, докато си на физическото поле. Казваш: „Лоши са условията“. Какво ще правиш? Искаш да излезеш. По кой начин? За да излезеш, ти трябва да мислиш правилно, ти трябва да имаш план за живота си. Второ, ти трябва да бъдеш духовен, да разбираш духовните сили, с които трябва да работиш. Защото какви са тия чувства? Чувствата са един материал, с който ти трябва да работиш. Вашата мисъл е потребна като ключ, като план да имате, да ви ръководи. Вашите чувства са материал. Пък трябва да постъпвате добре, понеже с хубавите постъпки се гради. Вие едновременно

като мислите и като чувствувате, и постъпвате добре, вие съграждате себе си. Градите вашия умствен свят, градите вашия духовен свят, градите вашия физически свят. Но не съзнаваш нещо. Като мислиш, ти мислиш за хората. Вие най-първо мислите за хората. Бог ти дал мисълта, за да уреждаш живота в мисловния свят. Дал ти е чувства, за да можеш да изграждаш чувствения свят. И дал ти е на физическото поле тяло с постъпките си, за да може да имаш тия постижения. Тогава на физическият свят имаме резултати. В духовният свят имаме основа. А в мисловния свят имаме идеи. Мисловният свят, това е идейния свят, пътищата по които може да се постигне.

Та казвам: *Любовта* може да се постигне по три начина. Ако ти не мислиш, ти *Любовта* не може да разбереш; ако не чувствуваш, ти *Любовта* не може да разбереш и ако не постъпваш добре, *Любовта* не може да разбереш. Три начина има за разбиране на *Любовта*. Често в *Любовта* правим същата погрешка. Ние разбираме *Любовта* само от физическо поле. *Любов* на постъпките има, но той е еднократен процес. В духовния свят ние имаме многократен процес, а в умствения свят ние имаме един непреривен процес. Еднократният трябва да се смени с многократен. Многократният трябва да се смени в непреривен. И така вече се образува един кръг, в който можем да завършим. Ако ти не знаеш как да минаваш от еднократният процес в многократен и от многократният в непреривен, работите не се постигат. И тогаз се произвежда такъв процес, усещаш някой път една празнина, едно обезсърчение. Казваш: „Като направя добро, какво от това“. Ти разправяш, като направиш добро, нищо не се постига. Наял си се, върнеш се. Какво ще постигнеш? За няколко часа се освободиш от глада, но след няколко часа гладът ще се яви. Тогава иде многократният процес. Да си доставиш храна за една година. Най-първо ти се наядеш и мислиш откъде да вземеш храна. Мислиш откъде да вземеш храна за втория ден. За да се избавиш от процеса, понеже ще се повтаря, набавяш си храна за цяла година. Но тогава се явяват други препятствия. Тази храна, която си приготвил се разваля. Приготвил си сирене за цяла година, но то се развалило. Приготвил си масло за цяла година, но маслото колкото да го рафинират, то се разваля. Сега вземете рафинираното масло. Ако ми трябваше шарлан за цяла година, ще взема 5–6 крини орехи, туй ми е шарланът. Ще счупя 10 ореха, ще извадя черупките и ще взема ядките вътре. Ще ги туря в яденето, ето шарланът. Сега, купете си орехи. Трябва ти шарлан да готвиш, 50 ореха в яденето – най-здравословна храна. Или вземете си лешници или бадеми, и турете бадеми – и те имат масло. После имате слънчогледово семе. Да кажем имате една машинка да ги мелите. Вземете машинка да ги бели, турете 100–150 грама от слънчогледа и яденето ще бъде по-вкусно, отколкото да имате рафинираното масло. То е тъй рафинирано, че ония здравословни

масла, тия витамини се развалят. Отдавна си заминават. Казвам: Понякой път нашите мисли замязват на тия рафинираните масла. Мисълта не я бели, мисли с нейната черупка. Постъпката и нея дръж с черупката, не я обелвай. Като ти потрябва постъпката, счупи черупката. Като ти дотрябва едно чувство, счупи черупките, извади ги. Но никога не избягвай черупките. Сега мнозина от вас искате да станете много добри. Аз не ви препоръчвам да си счупите черупките. Отвън трябва да имате черупка, отвътре да бъдете добри. А не отвън да бъдете красиви. Щом Господ е поставил главата както е мозъкът, без да тури тази яката, дебела черупка, какво щеше да стане? Казва: „Дебела му е главата“. Ако беше оставил главата да е мека, знаеш какво нещастие би довело. Ти благодари, че мозъкът е затворен. Тази къщица на мозъка е доста добра. Понякой път ние казваме: „В Любовта човек трябва да бъде много добър“. Но какво вие подразбирате под думите „много добър“? Добро е туй, което никога не тревожи човека. – Що е зло? Туй е зло, което всякога тревожи човека. – Що е добро? Туй, което не те тревожи, е добро. Туй, което те тревожи, е зло. Та казваш: „Остави, има нещо, което ме тревожи“. Какво трябва да правиш? Дръж се за онова, което не те тревожи. Сега се заражда друг един въпрос: „Как да го знаем?“ Чудна работа, вие имате такива чувства, с които можете да усетите. Бог е предупредил, предохранил го, запазил го. Ако ви дам един плод, вие имате език, с който можете да го познаете. Казвам: Проверете. Има плодове, които са горчиви, сладки, кисели. Ако вие опитате плодовете с вашата уста, вие за 5–10 минути ще имате правилно понятие трябва ли да го ядете или не. Някой ви препоръчва нещо, вашият език да опита. Вашият вкус е по-голям авторитет в дадения случай, отколкото всички научни изводи. Те са хубави като спомагателно средство. Но, вашето спомагало, което имате, което Бог ви дал, струва повече отколкото всичко туй, което имате. Казвате: „Сега да направим едно добро“. Според вас как да се направи едно добро? Искам да ви говоря хубаво на вас. Най-първо трябва да зная. Един закон има. От какво разстояние трябва да ви говоря. Не сте правили опит. Ако говориш на един човек от 10 метра разстояние, ако му говориш от 5 метра разстояние, дойдеш до 1 метър и половина, дойдеш до половин метър, или дойдеш до 10 см да му говориш, знаеш ли какви ще бъдат резултатите? Да кажем, ако на вас някоя мечка ви говори от 5 см до вас, какво ще ви бъде? Ако мечката ви говори от 5 см разстояние, какво ще бъде състоянието ви? Ако мечката ви говори от 100 метра, вие сте горе на някоя канара, вие ще имате едно разположение, но няма по-опасна работа от 5 см мечката да ви говори. Вие най-малко ще боледувате 3 месеца и при това имайте предвид, туй е неразбиране. Ще боледувате, защото мечката има ужасно интензивни чувства. Тя когото обича, обича, но и когото мечката мрази, мрази го. Когото обича мечката, много обича, но и когото мечката мрази, ти трябва да знаеш, че след 20 години ще ти отмъсти, не забравя. И във

френологията казват: „Да те е страх от мечи характер“. Хората с мечи характер, у които мечката живее, 20 години да минат, те няма да забравят. Някой път вие не искате да забравите. Казвате: „Аз не мога да забравя“. То е мечката във вас. Не че е лошо. Има нещо благородно при мечката, много добра е. Направиш едно добро на мечката, признава. Едно малко мече в Карнобатско, една жена го подувала като дете. Станало голяма мечка и като играла един ден, като минава мечката се затичва при жената, и започва да лиже краката на тази жена. Мечкарят се чуди защо прави така мечката. Тя била същото мече, което жената подувала. И сега ѝ ближе краката. Казва: „Колко добро ми направи ти“. Но този, който я разиграва сега, ако тази мечка би се освободила и този мечкар попадне в ръцете ѝ, тя ще си отмъсти тъй, че мечкарят ще се намери в чудо.

Аз ви обръщам вниманието. В природата има известни напрежения. Четири напрежения имаме. Кои са? (Учителят показва кръга). Трябва да разрешим. Самият живот изисква. Ти си напрегнат в умствено отношение. Напрегнат си в чувствено отношение или си напрегнат във физическо отношение. Три напрежения имаме, които не разбираме. Някой казва: „Да мислим“. Има едно напрежение, което извожда, то е изходно. Разумното в света е, което разрешава въпроса. Четвъртото положение е, което разрешава въпросите. Туй е разумното или идеята за Бога. Казвам: Ти мислиш за Бога, но Бог е разумното. Като мислиш за Бога, трябва да разбереш за тия трите напрежения и тогава ще дойдеш до Бога. То е изходната линия, то е пътят на малкото съпротивление. Да мислим за Бога, то е единственият път, по който най-добре можем да излезем. Всичките други пътища, каквито и да хванем, все ще фалираме, в края на краищата, все ще фалираме. Като хванеш онзи път, който води към Бога, той е единственият път, който винаги спасява. В този път няма противоречия. Всяко противоречие, което се явява във вашия живот показва, че вие имате малко отклонение. Трябва да се повърнете докато престане. Дотогава, докато имате противоречие в живота си, трябва да търсите разумното. И онези пътища са хубави. И трите пътища са добри. По който и да е път можете да излезете навън, но и при трите пътища ще имате най-голямото противоречие. По този път нагоре (Учителят показва перпендикуляра нагоре), когато тръгвате, то е пътят на Любовта. Пътя, в който трябва да се премахне препятствието. Да кажем, вие имате един страх, не отивате при Бога. За да се премахне страхът, трябва да тръгнете. Казвате: „Аз имам Любов“. Щом имаш Любов, страх нямаш. Щом имаш страх, нямаш Любов. Страхът е отвътре, а Господ е отвън. Тогава тури така: Страхът отвън, а Господ отвътре. Да туриш Господа отвътре, значи да започнеш да се движиш много добре, да имаш желание не само да идеш при Него, но да имаш желание Бог, каквото ти каже да изпълниш. Като идеш при Бога, ще ти даде наставления, ще те прати в света, ще ти даде

една задача, която трябва да свършиш. Ако ти се колебаеш в пътя, започваш да правиш умозаключения, не вървиш към добрия път. Веднага ще направиш една погрешка. Ще направиш една погрешка, ще се оплетеш. Мязаш на муха, която кацне на паяжината и се оплете. Паякът е по-умен от мухата. Той предвидил слабостите на мухата. Тя като кацне на паяжината, ще се оплете. Лукава е тази паяжина.

Та казвам: В религиозния живот вие изучавайте вашите чувства. В умствения живот, вие изучавайте вашите мисли, във физическия свят вие ще изучавате процесите. Има един начин за изучаване, той е следният: Имате едно съпротивление – концентрирайте ума си. Дадат ви едно блюдо за ядене, но трябва да знаете да си концентрирате мисълта. Оставете се свободен и кажете: „Да ям ли тази храна или да не я ям?" Веднага ще дойде във вас нещо и ще каже: „Няма да я ядете". Или пък: „Възприемай тази храна". Някой път казва: „Не яж" и ти ядеш. Друг път ти казва: „Яж", и ти не искаш да ядеш. Та в Божествения свят, когато ти се каже: Яж, – Яж. Когато ти се казва: „Не яж", – не яж. Нищо повече. Вие ще кажете: „Ами ако човек не яде, то е само за един момент". В даден момент се казва: „Не яж". Защото един момент ще те спаси. От този момент, в който ти не ядеш, ще тръгнеш в правия път. Като послушаш, едно послушание е път, за да те вкара в правия път. Ако не послушаш, ти ще влезеш в кривия път. Всеки ден вие правите една погрешка. Всяка погрешка е отклонение. Всякога, когато поправяме погрешки, значи да влизаме в правият път на Любовта. Да направиш една погрешка, аз всякога подразбирам да се отклониш от своя си път. Следователно, в този път ние трябва да пазим равновесие. Този закон навсякъде съществува. Един велосипедист седи на две колелета, но знаете ли какво равновесие трябва да пази. Той се е научил да пази равновесие. Аз, ако се кача, който не съм се научил да карам, ще падна. Или на едната или на другата страна. Знаете ли какво ще стане? В пътя ние на две колелета вървим, на велосипед, пък някой път пътят не е така гладък. Ще дойде някъде и този велосипед ще спре. Трап има някъде, трябва да го прескочи. Ако речеш да го прескочиш, ще изхвръкнеш от велосипеда. Всички тия велосипедисти отдалече виждат трапчинките и току завъртат, колко внимателен трябва да бъде. Ако някоя трапчинка е по-голяма, веднага става едно подскачане. Казвам: Вие сте шофьори на вашето тяло. Понякой път урбулешката карате, да се покажете, че сте голям майстор – шофьор. Но погледнеш, шофьорът отхвръкнал някъде. Много внимателен трябва да бъде човек. Трябва да има достатъчно мисъл, достатъчно чувства. Чувствата са груби. Аз считам мисълта в един автомобил, като започне да дига шум, запалват се тия въглища. С какво? – С бързината. Чувствата, това е бързината. Запалването, това е мисълта. Бутате, това са постъпките. Автомобилът го карат. Едно време конят като рита, колата върви. Казвам: Мисълта трябва

да загори огъня. Трябва да дойде бързината. И трябва буталото да бута и автомобилът се движи. Ние казваме: „Много добре постъпих“. Казвам: Някой път стига разумно да рита конят. Сега има от тези живите коне.

Казвам: Вие за в бъдеще бутайте разумно. После, като горите, на свят горете. Като се запалите, на свят, не да избухвате. Казвате: „Да бъдем мълчаливи“. Онези автомобили дигат доста шум. Нека дигат шум, но работата да върви в света.

Правилна работа на човешката мисъл. Правилна работа на човешките чувства и правилна работа на човешките постъпки.

Добрата молитва.

XVII година.
27 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 6 април 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_04_08 Импулсът
лекция на Младежкия окултен клас

ИМПУЛСЪТ

Отче наш.

Зададена тема имате ли? – /Имаме./ – Каква? – /„Ползата от историята“./ – Четете! /Чете се темата „Ползата от историята“/.

За другия път пишете „Ползата от вегетарианството“.

Като ви се дават темите мислете! Някои теми са давани за да привлекат вниманието ви. Някои теми не могат да се развият. Историята не е нещо настояще. Тя се занимава с минали работи. Исторически работи, значи туй, което минало, не ни интересува. Счупила се стомната. Исторически се описва как се счупила, какви са били причините. Може да се разгледа тази стомна как е станала, къде била намерена пръстта, как са я направили, къде са я пекли, де е била на служба, как слугувала и най-после как се счупила стомната. Или може да описвате как се създал човекът. В историята се описват неща неверни. Защото всеки пише за това, за което не е бил свидетел, той не знае точно как било, само догатва как е станало някое събитие. Онзи, който описва, той не е бил там. Има някакви данни. От тия данни той сглобил, направил нещо. Казвам: Въпрос е сега човек да мисли за миналото по един вътрешен начин, да може да се ползува, да знае именно де нещата в историята са верни и де не са верни. Фиг. 1.27

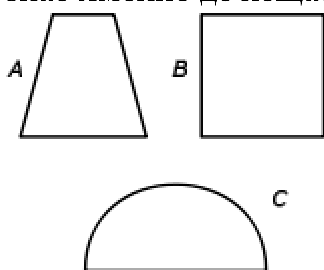

Ако кажем, ако нарисуваме тия чела, имате тия две фигури /Фиг. 1.27/, как се образували. Какъв е поводът за създаването на трапеца и за създаването на правоъгълника? Или какъв е поводът за създаването на третата форма – С? Ако тази форма няма отношение към самия живот, ако не произтича от един разумен център, тя няма ценност в себе си. Но всички тия хора произтичат от една разумност. Сега как мислите, коя е най-разумната форма /от/ тия трите: правоъгълната, трапеца или полукръга?

Но сега да се повърнем към историята. Не е въпрос да се нахвърлим върху историята, че не е наука. Наука е туй, което човек заучава. Например, ако заучава историята на месоядството или ако изучава историята на

вегетарианството, в дадения момент по какво се отличават? Вегетарианството в миналото и месоядството в миналото, вегетарианството в настоящето и месоядството в настоящето, по какво се отличават? По какво се отличава едно животно, което е вегетарианец и по какво се отличава едно животно, което е месоядец? Фиг. 2.27

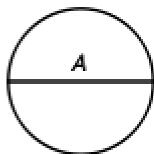

/Фиг. 2.27/ Имате кръга А. Ако изучавате главите на месоядните животни, ще видите, че главата, на екватора, на всички месоядни животни се разширила, пък екваторът на тревопасните животни се е смалил, полюсите се удължили Фиг. 3.27

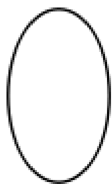

/Фиг. 3.27/. На всички месоядни животни напречния диаметър, който показва широчината на главата, е голям. Главата на всички животни, които са вегетарианци, е тясна, не е широка главата. Във всички месоядни животни главата е чрезмерно широка. Какво отношение има философски тази широчина? Свързана е широчината с месоядството. Свързано е тесноглавството с вегетарианството. Всичките глави, които са тесни са вегетариански – общ извод. То не е наука вече. Всичките глави, които са широки, са месоядци. Всички тесни глави са вегетарианци. Този човек е с тясна глава. – Вегетарианец е. С широката глава е месоядец. Ако искате да имате един съсед, кой ще изберете с тясна или с широка глава? Защото, ако имате един съсед с широка глава, днес една кокошка ще изчезне, утре edno агънце, после вол ще изчезне, крава ще изчезне. Всичко туй се стопява при месоядеца. Ако имате съсед един вегетарианец, кокошката ще остане, агънцето ще остане, няма да го закачи никой. Следователно, ако имате един вегетарианец, добре ще живеете. Тогава изваждам друго заключение. Когато двама души се скарат и се борят, вегетарианци ли са или месоядци? Ако двама души се спорят, за какво може да се спори човек, какво може да дели? Например, човек иска да бъде много богат, да има пари. На какво се дължи туй? Че иска да има пари, че е много умен или че е много твърд, на какво се дължи желанието му да има пари? Или вземете желанието, че някои хора обичат червения цвят, някои портокаления, други обичат жълтия, синия. Разните хора имат разни предразположения. Туй е общо казано, но какви са подбудителните причини, остават неизвестни.

Сега, това чело заобленото, то е честно чело. Човек с такава глава е честен

човек, който няма да ви лъже. Каквото каже може да разчитате на думата му. Този, който има трапецовидно чело, той е материалист, той винаги има съображения, когато прави нещо. На него не може да разчиташ. Защо на него не може да разчиташ? Разсъждавам малко конкретно. Защо не може да разчиташ на един слаб? На един слаб и хилав човек може ли да разчиташ за една яка работа? Казва: „Трябва да разчиташ“. Може ли да разчиташ, че той може да носи сто килограма на гърба си? Не може да разчиташ. Тогава ние засягаме другия въпрос. Кой човек е силен? Силен е онзи човек, който изобщо на физическото поле може да работи, може да носи тежести, голям товар, той е силен човек. Той има силни мускули. На когото мускулите са слаби, той е слаб човек. Но има слабост физическа, има слабост на човешките чувства, има слабост на човешките мисли. Мисълта може да бъде слаба. Да кажем, сега, от ваше гледище, кога мисълта е слаба? Да кажем вие се безпокоите за някоя работа. Вашата мисъл е слаба. Всякога, когато мисълта е силна, когато човек мисли, той не се безпокои. Човек, който много се безпокои, той е влязъл в чувствения свят, има неща, които го вълнуват. Не е лошо вълнуването. Ако океанът се вълнува, има ли нещо лошо в туй вълнуване? Не е лошо, че ние се вълнуваме. Лошото не седи в самото вълнуване. Когато се вълнува океанът, има ли нещо лошо? Във вълнуването на океана има един закон, че с вълнуването става опресняване на водата. Ако няма туй движение да се предава, водата изменя своето естество, няма да бъде тъй прясна както сега. Постоянно трябва да става раздвижване. Ако един кораб влезе в океана, когато той е тих и спокоен, няма вълнуване, той ще мине по един начин; когато се вълнува, ще мине по друг начин. При тихия океан ще има приятни впечатления, при развълнувания океан, ще има неприятни впечатления. Да кажем океанът е развълнуван. Питам: Океанът заради него ли се развълнувал? Сега, както някой път океанът се развълнува, така и вие се вълнувате някой път. Вие казвате: „Да не се вълнуваме“. Да не се вълнувате е невъзможно. Не се вълнуват само умрелите хора. Живите хора най-малко по десет пъти в годината се развълнуват. Някой път ще се развълнуват, че по десет, петнайсет метра вълни ще има и ще се блъскат в брега. Да кажем сега, вас ви кажат, къщата ви изгоряла. Да кажем вие сте на угощение с вашия приятел, ядете, пиете, седите спокоен, разговаряте се с вашия приятел и дойде някой, и ви каже: „Къщата ви изгоря!“ Вие веднага се развълнувате. Защо се вълнувате за вашата изгоряла къща? Да отговорите, не можете. Че се вълнувате това го знаете. Колко причини има човек да се вълнува, заради къщата? Изгоряла къщата, защо се вълнувате? Може да кажем: „Да не се вълнуваме“. Но не може. Така казваш, но отиде нещо изгоря. Но представете си, че имате едно известие, че къщата изгоряла, но това е лъжливо известие. Казва: „Изгоря вашата къща“. Вие се развълнувате. Вие си мислите, че нямате никакви приходи, много социални въпроси влизат в ума ви. Измениха се условията на живота. Кое

се събужда сега вътре в човека. Кое чувство играе важна роля, като кажат, че къщата изгоряла, кое чувство започва най-силно да действува в човека?

Да допуснем, че вие сте войник, кажат ви, че кавалерията иде. Всички войници, като чуят, че кавалерията иде, всички бягат. Кое чувство подбужда войниците? – Страхът. Страхът ги импулсира. Виждаме, че страхът дава импулс. После гневът у човека и той дава импулс. Твърдостта не дава импулс на човека. Твърдият човек не го ангажираме. Човек, който има самоуважение и той има импулс. В импулса аз считам, че има разширение. В твърдостта на един човек няма разширение, твърдостта не може да направи човека импулсивен. Ако си много учен човек и то няма да те направи импулсивен. Но, ако си страхлив, ако имаш едно предчувствие за нещо, в тебе веднага ще /се/ роди импулс да излезеш от едно положение. Казвам: Има известни чувства, които правят хората импулсивни, затова човек трябва да изучава себе си. В дадения случай може да станеш импулсивен, без да има причина. Да кажем, кажат ти, че къщата ти изгоряла. Какво чувство ще дойде във вас? След като кажат, че къщата ти изгоря, вие сте взели един билет от лотария и след като ви казали, че къщата изгоряла и вие сте паднали духом, съобщават ви, че вашият номер печели един милион. Кое чувство се събужда във вас? – Любов към придобиване. Придобиеш нещо. Тогава във вас се раждат ред чувства и мисли. След като ви кажат, че имате един милион на разположение, какви чувства ще дойдат най-първо във вас? Представете си, че ви се паднал един милион. Първата мисъл каква ще бъде? Ако сте били беден, най-първо ще се зароди желание един хубав първокласен обяд. Един милион, ако ви се падне, ако сте от месоядците, веднага ще си представите една вакла кокошка, хубаво изпечена, чорба направена с яйце. Ако сте вегетарианец, ще имате тогава най-хубаво, някоя баница изпечена или сладкиши, или най-хубавите плодове, се ще имате едно желание да имате един хубав обяд. Ако сте турили единия крак в духовния свят, вие непременно ще искате да бъдете хубаво облечен. Вие сте ходили беден, ходили сте опърпан, във вас ще се зароди желание да бъдете добре облечен. Ако навлезете в умствения свят, щом ви се падне един милион лева, веднага ще ви дойде на ум някаква книга. Ако сте художник, ако сте музикант, веднага ще ви дойде на ум някакво хубаво пиано, ако сте цигулар, някаква хубава цигулка. В дадения случай милионът ще подействува на чувствата в човека. Тия чувства ще събудят един вътрешен импулс. Та някои хора са повече импулсивни, някои нямат импулс. Кое е по-хубаво? Да бъде човек импулсивен или да няма никакъв импулс? Допуснете, че вие затворите два килограма вода в едно шише. Тази вода е в тихо спокойно състояние, няма никакъв импулс. Представете си вода в един извор, която блика, излиза, изтича, в дадения случай кое е по-хубаво? Импулс трябва да имате. Но представите си, че този импулс иде по друг,

неестествен начин. В една местност падат поройни дъждове, пороища, дойде импулс. Както реката Мисисипи в Америка заля едно голямо пространство, всичко отнася този импулс. Човек в себе си трябва да се пази от неестествените импулси. Има благоприятни неща, но има и неблагоприятни неща. Например, имате един такъв импулс: някой се докосне до вас и вие веднага кипвате, измени се цвета ви, вие кипнете, разсърдите се. Какво се добива в сръднята? Каква полза добива човек от една сръдня? В природата всички неща, които стават са целесъобразни. Гневът е нещо целесъобразно, ти трябва да се разгневиш. Хубаво е, че си се разгневил, но трябва да употребиш гнева на място. Погрешката е, че ти не използуваш този гняв. Трябва да впрегнеш гнева на работа. Ако ти го оставиш от самосебеси да върши, едного ще ритне, другиго ще удари, ще направи много големи пакости. После ще има да плащаш за него. Представете си сега, че влизате в един двор на един грънчар, който направил гърнета и ги оставил навън да съхнат. Вие въвеждате един кон импулсивен, пущате го малко на свобода. Този кон като влезе между грънците на свобода, какво ще направи? Представете си, че се разскача. Туй гърне ритне, онова гърне ритне. Конят не вижда пакостта, която прави, но неговият господар вижда. Грънчарят казва: „Господине, конят ви изпочупил грънците!“ Аз ви привеждам един пример, малко измислен, но този пример в живота ни става. Често нашите коне, като ги пуснем, строшават грънците. Колко пъти се връщате и грънците ви са изпотрошени. Представете си, че вие сте ученици, добри ученици сте, хвалят ви, добри бележки имате. Един ден вие се скарате с учителите и оттам насетне работите не вървят добре. Грънците са изпочупени, бележките не са 6, но някой път може да слязат на 3 или на 2. Някой път учителите може да ви заставят да напуснете училището. Ученикът е много импулсивен. На какво се дължи тази импулсивност? В дадения случай, трябваше ли да бъде импулсивен? Той трябваше да бъде импулсивен, но само трябваше да се въздържа.

Та казвам сега: Ако се разгневите, направете един опит. Като се разгневите, радвайте се, че сте се разгневили. Но щом се разгневите, турете си ръцете от двете страни на главата, над ушите. Това ще бъде отдушник. Сега педагогически, ако туриш двете ръце на главата, какво ще се постигне? По този начин нищо няма да се постигне. Но, ако ти си учител и знаеш, ако ти туриш палците си от двете страни на главата при ушите на туй дете, после туриш първия пръст, после средния, после безименния, после малкия и най-после всички заедно ги туриш, почти шест различни явления ще се явят у детето. Казвам: Ако вие бутнете вашата глава с палците, казвате: „Какво искате?“ Казвате: „Защо трябва да бутам с тия палци?“ Туй дете, което се разсърдило, природата иска да го събуди, иска да каже на това дете, че то трябва да бъде по-активно. Той не разбира. Най-първо в него се

зарежда един импулс. Значи този импулс не е разумен, волев не е. Защото под думата „воля“, разбираме един акт, който е разумен. Без воля може да направиш нещо необмислено. Имате едно желание, което може да бъде волево желание, пък може да бъде просто едно желание, като един импулс. Да допуснем сега, че вие искате да пеете хубаво. Може ли туй пеене да дойде изведнъж? Най-първо трябва да разбирате качествата на седемте тона. Трябва да разбирате числото седем много добре. После трябва да разбирате специално повишението на тоновете и понижението. После вие трябва да разбирате във време и пространство как се проявяват, какво време трябва да има един тон, каква част от времето трае. После този тон има известен ритъм. Ритъмът е нещо разумно в природата. Например, ритъм има в скърбите и в радостите на хората. Всякога един ритъм на скръб се заменя с един ритъм на радост, и всякога един ритъм на радост се заменя с един ритъм на скръб. Става смяна. Всякога богатството се сменя с ритъма на сиромашията, и всякога ритъма на сиромашията се сменя с ритъма на богатството. Всякога ритъма на доброто се сменя с ритъма на злото, и ритъма на злото се сменя с ритъма на доброто. В природата съществува така законът. Сега вие някой път казвате: „Злото да не съществува в света“. Но злото съществува. Може да кажем, че лоши хора няма в света. Хубаво, да кажем, че ти имаш една философия, че няма лоши хора. Някой вас ви задига парите. Вие казвате, че няма лоши хора, но вас парите ви ги няма. Изчезнаха парите. Казваш: „Всички са добри“, пък парите ги няма, всички са добри пък дрехите ги няма, всички са добри, ябълките са обрани, всички са добри, пък имането изчезнало някъде. Тогава в себе си казвате: „Светът е много добре направен“. В тебе липсва нещо. Имал си едно приятно чувство, изчезнало, къде отишло това чувство? Да кажем, вие имате едно приятно настроение, изчезне. Къде отиде туй настроение? Ако се обезверите, да изхвърлите Бога от ума си, веднага светът ще потъмнее за вас. Ако във вас милосърдие, любов към ближния изхвърлите, веднага ще се яви втвърдяване. Милосърдието дава импулс на човека. Човек трябва да бъде милосърден, понеже в милосърдието има импулс. Да бъдеш твърд не е лошо, но в твърдостта няма никакъв импулс. Ти като си милостив, в тебе се зарежда едно желание ти да направиш нещо. Ако вие мислите за музика и само запеете така, нищо няма да направите. Но, ако във вас се зароди желание да пеете хубаво и по някакъв начин да дадете концерт да свирите, да направите някакво добро, милосърдието ще ви поощри да пеете. То ще бъде един канал, един път, по който може да добиете тия средства. Ако милосърдието влезе във вашия живот като учен човек /и/ се зароди желание да измислите нещо, тъй че да бъдете полезни на човечеството, милосърдието ще ви научи на една импулсивност, деятелност. Ако нямате този импулс на милосърдието, ще бъде една отвлечена философия, една суха философия без да има никаква придобивка.

Казвам: *Любовта към Бога дава един импулс. Любовта към ближния дава един импулс.* Затуй, понякой път, когато се обезсмисли вашият живот, ставате апатични, нямате никакъв импулс. Нищо благородно не ви стимулира. Вие мязате на една пустиня, нищо не расте, няма какво да ви радва. Трябва да дойде един импулс. Ако имате любов към себе си, то е един импулс. Ако имате любов към баща си, към майка си, към брата, към сестра си, каквото и да е отношение в света, дето влезе любовта да действува, тя ще внесе импулс на ума да работи. Някой път вие нямате импулс. В някои светски хора има много импулс, много импулсивни са, работливи са, но в тях има идея. Че един човек, който иска да забогатее, иска да направи една къща, една черква, какъв импулс има? Или някой иска да направи едно сиропиталище, или някой приют за старци, или да направи училище за млади. Кой е импулсът, какво е събудено в него? Че всички учени хора, които работят имат импулс да бъдат полезни. Всички не са еднакво полезни, понеже всички не разбират еднакво живота. Казвам: Всякога едно чувство към Бога ще даде един импулс. Колкото туй чувство бъде по-благородно, толкова и импулсът ще бъде по-благороден. Милосърдие и любов към Бога ще ви дадат импулс да преодолявате мъчнотиите в живота. Когато вие не може да работите, показва, че този импулс е слаб. Щом милосърдието е слабо и любовта към Бога и тя е слаба, тогава човек няма импулс. Ако тия възвишени чувства не са стимул, каквито придобивки да имате, вие ще мязате на онзи американски говедарин, каубой, комуто се паднали 6 милиона долари наследство от негов чичо. Намерили го в степите на Америка, той напуснал говедарството, започнал да дава угощения на целия град Сан Франциско. Три деня давал угощения на целия град и след шест месеца изпохарчил всичките пари, връща се пак говедарин.

Да кажем, вие сте млади. Какво подразбира младостта? Младостта подразбира, 6 милиона долари ви се паднали. Вие ходите като млади – угощение след угощение, но угощението не е осмисляне на живота. Върнете се като каубой, пак говедарин. Дойдат старите години, наведете глава. Казвате: „Свърши се!“ Пак почнете говедарството. С какво ще имате работа? – С говедата. На тия говеда какво ще им разправяте, че си загубил 6 милиона. Казвам: Всеки един от вас трябва да се стреми. Когато се говори, че човек трябва да има идеал, в какво седи идеалът на човека? Да кажем вие искате да се обличате хубаво. В туй чувство има един малък импулс, да имате хубави обуща, да се обличате хубаво, да имате хубаво ядене, но тия импулси са малки. Хубав и силен импулс е *любов към Бога, любов към ближните*. То е силен импулс, който може да се използува, като динамическа сила за развиването на човешките способности. Тогава, ако ме попитате, че някой човек е религиозен, какво ще стане от него?

Религиозен човек не може да бъде онзи, който няма любов към Бога, любов към ближните. Двата елемента трябва да дойдат. Като стане човек религиозен, човек трябва да стане. Ако ти не си станал човек, да имаш в себе си благороден импулс или идеал го наричат, какъв идеал ще туриш? Идеал за тебе ще бъде Бог, идеалът за тебе ще бъдат твоите ближни. Ближният не може да бъде индиферентен. Ближен е онзи човек, който като те види, влиза в твоето положение и иска да ти помогне. Всеки човек, който иска да ти помогне в каквото и да е отношение, считай за свой ближен. Не считай ближен някой, който ти е съсед. Ближен е онзи човек, който влиза в твоето положение, споделя отношенията, които вие имате, иска да ви помага в тази работа. И вие сте ближен на всеки, комуто искате да помогнете. Казвате: „Мене никой не ме интересува". Ако човека нищо не го интересува в света, какъв ще бъде?

Сега за една седмица мислете върху идеята за Бога като импулс. Има за какво да работиш. Идеята за ближния, която да даде импулс. Те са области, от които човек може да черпи сила, вдъхновение. Бог е място, от което ние може да черпим вдъхновение и от ближните също. Аз ги наричам два велики закона на онази импулсивност на човешката душа, пътища, по които човек може да постигне всичко. Да любиш Бога и да любиш ближните, то са двата единствени пътища, по които може да постигнеш всичко, да се радваш и да си доволен от себе си. Другояче, така отвлечено да имаме любов към Бога, ние нищо няма да му предадем. Но, ако имаме любов към Бога, Той ще ни предаде известен импулс. Ако се печем на слънце, какво ще му предадем? Ако аз се пека на слънцето, какво ще предам на слънцето? Аз на слънцето нищо няма да предам, но слънцето ще ми предаде, ще ми даде един импулс. Импулсът на слънцето ще придобием. Като вярваме в Бога какво ще добием? Ще получим един импулс. Без импулс животът не може да се прояви. Животът започва с един импулс. Първият импулс, то е Божественото вътре в човека. Да живееш, да се движиш, то са Божествени импулси. Пратил ви Господ на земята да се учите, какво трябва да учите? Най-първо ще се учите какво да ядете. Научно да подбирате храната си. Каква храна ще изберете – плодна или месна храна?

Но да се повърнем към въпроса. Да остане във вас същественото. Мислете върху двата импулса. Човек трябва да има импулс, любов към Бога и любов към ближните. Любовта към Бога и любовта към ближните дават най-силният импулс. Има и други чувства, които дават, но тия чувства дават най-хубавият импулс за живота. Ако понякой път във вас изчезват тия импулси, показва, че не сте дошли до това място. Кога импулсът на слънцето е по-силен, сутрин, на обед, или вечер? Импулсът най-приятен е сутрин, най-силен е на обед и най-слаб е вечерно време. Ако търсите

приятното в живота, търсете го сутрин, ако търсите полезното, по обед го търсете.

Сега практическото положение е следното: когато останете един ден без импулс, че нищо не ви интересува, казвате: „Мен нищо не ме интересува, не виждам никакъв проспект“, вие тогава нямате Божествен импулс, към Бога и към ближния. Ще излезете из туй пасивно състояние. Вие сте влезли в някое подземие, ще излезете из туй подземие навън. Да кажем, че във вас се зарежда мисълта, казвате: „От мене нищо няма да стане“. Аз ще ви запитам: Може ли едно гърне да каже на себе си: „От мене нищо няма да стане?“ Гърнето е направено, каквото вече му туриш. Какво може да бъде едно гърне? Може да събира две кила и половина вода. Направено ли е туй гърне да събира два килограма и половина, то и възможността, и силата му е на две кила и половина. Ако в туй гърне турите две кила и половина кал, и ако вложите в туй гърне, ако го напълните със злато, питам, ако го напълните със злато или ако го напълните с кал, еднаква ли цена ще има гърнето? Аз правя едно сравнение. Ако вие напълните вашата глава като едно гърне, което има 15 сантиметра широчина и 19 сантиметра дължина, ако вашето гърне напълните с кал, или ако го напълните със злато, какъв смисъл ще има вашето гърне? Та пазете се да туряте кал във вашето гърне! Не туряйте кал вътре във вашата глава, нищо повече! Калта е потребна отвън. Но тази кал не трябва да бъде в човешката глава. Сега, ако ви пратя при някой грънчар и вие отидете, и ми купите един ибрик – знаете ли какво е ибрик? По какво се отличава един ибрик? Тя не е българска дума. Ибриците имат едно място, отдето водата влиза и друго място отдето излиза. Има известни стомни, откъдето наливаш, оттам и празнят се. Ибрикът има два отвора: вход, отдето водата влиза и изход, отдето излиза. Кое е същественото на ибрика? На ибрика има един показалец, който стои като един клон израстнал отдолу.

Мисловият свят се нуждае от един импулс. И сърдечният и той се нуждае от импулс. Някой път вие се плашите от онова, което ви раздрусва. Раздрусването е необходимо в света като импулс да даде живот. В импулса седи великият живот, който слиза в света. И човек трябва да знае как да се нагоди в този живот.

Но сега за една седмица мислете за любовта към Бога, не като идея, но за любовта към Бога като импулс в живота. Като мислите за Бога, мислете какво искате да направите и когато мислите за ближните мислете, какво искате да направите.

Любов към Бога и любов към ближния като идея!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
27 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 8. IV. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_04_20 Беззаветна благодарност
лекция на Общия окултен клас

БЕЗЗАВЕТНА БЛАГОДАРНОСТ

Добрата молитва.
„Духът Божий.“

Трябва да се избягва еднообразната мисъл. Туй трябва да се избягва: еднообразната мисъл, еднообразни чувства, еднообразни действия. Еднообразната мисъл образува втръсване в мисловния свят. Еднообразните чувства образуват втръсване в чувствения свят или в духовния свят. И еднообразните действия внасят втръсвания във физическия свят. Втръсва ти се нещо, еднообразие има. Например, някой ти говори нещо и ти казваш: „Аз това го зная“. Ако той ти говори нещо и ти не искаш да го послушаш, защо? Не казвай на хората туй, което те знаят. Кажи им туй, което не знаят. Сега, друго: Не храни ситите хора, но гладните хора. Не обличай облечените, но облечи голите. Не учи учените, но учи невежите. Нека се разбира думата. Най-първо учи себе си. Ако искаш да учиш, стани ти ученик, учи ти себе си. Та туй, което ти искаш да научиш хората, първо го опитай, ти стани ученик на себе си, научи го и като видиш какви са резултатите, поддържай това, което те не знаят. Има една еднообразна мисъл, тя е следната: Вие мислите, че това, което на вас ви се пада, че някоя мисъл дошла във вашия ум, и че тази мисъл може да иде в другите умове. Тази мисъл, която дошла във вашия ум, тя остава ваша, на друг не може да бъде. Ако някой каже, че и той е занят с тази идея, формата е друга. Никога една и съща мисъл с една и съща форма не се предава. Например, вие говорите за Любовта, но всичките хора имат различни схващания за Любовта. И във всеки един има Любов. Тя не е това, което ти мислиш. Ти за Любовта мислиш едно, друг за Любовта мисли друго. Кое е същественото на Любовта? Кое е същественото на Мъдростта? Самата дума съществена ли е? Тя е неразбрана. Като кажеш кое е същественото на Любовта; ами кое е същественото на същественото? Що е Любовта? Каква е съществената Любов? Най-първо същественото на Любовта е, че ти като влезеш между мъртвите хора, те оживяват – това е Любовта. Същественото е, че ти като храниш един човек, който е гладен, той се задоволява. Ако не го храниш със същественото, той остава гладен. Ако оставаш гладен, същественото го няма. Там, дето се задоволява, същественото е влязло в тебе. Трябва да се разбира конкретно същественото. Същественото има връзка с реалното.

Та казвам: Често тълкуват Писанието. Един стих има, Христос казва: „Не трябва да си вземаш нито тържик, нито обуща, нито тояга, защото

работникът е достоен за своята прехрана." Две тълкувания има: може да дадете на онзи, който отива надолу и онзи, който отива нагоре. Който отива нагоре, да кажем човек, който отива на небето; да кажем, че вие днес станете пътник – не насила да ви интернират със закон, но доброволно. Купите си билет и отивате на другия свят. Питам: Какво ще вземете от този свят да носите? Колко торби ще вземете? Когато някой човек умрял заминава да туриш „у" – „Умира", казва човек, който отива в широкия свят. Да умреш в малкия свят, да отидеш в широкия свят, то е умиране. Сега представете си, че рибата излиза из водата, престава да живее като риба, а живее като човек. Питам: Какво е изгубила рибата? Какво ще вземе рибата да носи в човешкия свят? Нищо няма да вземе. Нейните хриле са непотребни и нейните крилца, с които плувала, и те са непотребни, и люспите, които има, и те са непотребни. Когато казваме, че човек отива в небето, като тръгнете за небето никакъв тържик не ви трябва. Вие, които сте тръгнали да служите на Бога, нищо не ви трябва. По-напред ви казах, че като тръгнете да идете в света да работите, тържик да не вземате, а после казвам: Който има тържик, който има тояга, да вземе. Значи, отивате в човешкия свят. Щом отиваш в човешкия свят, ще си напълниш кесията със звонкови. А като отиваш в небето паспорт не ти трябва, нищо не ти трябва. Но щом тръгнеш в света паспорт ти трябва, ще се въоръжиш. Та някой път, когато се разговаряте с хората трябва да имате две неща предвид. Аз често наблюдавам: някой иска да убеди някого, говори му за Бога, а той му говори за човешкото, той няма тия знания. Аз го виждам, че джобовете са празни, билет няма, познания няма, не знае какво нещо е знание. Той казва: „Ще бъда научен отгоре". Ти като идеш в света, тъй по човешки няма да си напълниш джоба. Ще се напълни, като работиш. Например, ако един цигулар излезе на сцената и каже без да свири, публиката ще го вдъхнови? Какво ще го вдъхнови? Какво ще разберат хората? Те ще кажат: „Той искаше един концерт да даде, но не можа нищо да направи. Даже не можа нищо да свири. Той не знае да вдигне цигулката". Ще кажат: „Изправил се на сцената като истукан. Не знае да погледне, но и какво ще пее?" Какво ще разберете? Но свири човекът най-хубавото, което може по всичките правила, които музиката изисква. Ще изсвири и тази публика ще каже: „Този човек разбира от всичко в света".

Та казвам: И вие трябва да разбирате вашето изкуство. Кое изкуство е това? Думата изкуство понякой път означава външната страна на нещата. Да даде един облик. Един музикант може да има изкуство в музиката и често публиката е недоволна, казва: „Техника има, но душа няма". Той свири, но публиката не го въодушевлява. Изкуството не е техника. Той не е научил съдържанието на музиката, той не е музикален още. Но какво ще извадиш от музиката? Някой път аз ще ви попея да ви покажа какво нещо е музиката. Ще ви посвиря да видите музиката не като изкуство, но музиката

като музика, като хармония в природата. Музиката като живот. Сега вие може да мислите какво ще бъде. Като го чуете, тогава ще разберете. В какво седи да ви дам едно малко определение. Да кажем, вземете, че вас ви дадат хубаво направени кюфтета, понеже сте вегетарианци, направени от пресни картофи. Има един начин, там ще ги направят, турят някои примеси, ще ги позачервят хубаво, с брашно ги правят, с малко лютивичко, със сос отгоре им турят и какво ли не? Щом ядеш кюфтетата, те са много вкусни на езика, но щом влязат в стомаха, казват: „Нещо се превръща в стомаха". Туй не е изкуство на кюфтетата. Това сготвено е изкуствено. Друг ще ги сготви тъй хубаво, но и щом ги ядеш, става ти приятно, светло. Не такова лютивичко. Някои са просто направени, но като влязат у вас тези кюфтета придават. Та има едно знание, често се употребява в Писанието: Знанието възгордява. Знанието направено по човешки начин, примесва се това, онова, то възгордява. Всяка мисъл, която не се възприема добре от човешкия ум, всяко чувство, което не се възприема както трябва и всяка една постъпка, която не се направи както трябва, те всякога произвеждат гордост. Ти си направил нещо, ти мислиш, че никой друг човек не може да го направи като тебе. Представете си, че двама души сте певци, влизате някъде. Единият казва: „Като вляза всичките хора ми ръкоплескат". Колко умрели хора има. И там всичките ги погребват на гробищата. Влезе вторият и като пее, не му ръкоплескат. Ще каже някой: Не му ръкоплескаха. Тия хора са толкоз заняти с мисълта си, която той им даде, та не им остава време да ръкоплескат. Например, аз мога да ви накарам да не ми ръкоплескате. Аз мога да не ви дам нищо, вие ще ми ръкоплескате да изкарате нещо. Но, ако извадя и започвам да хвърлям златни английски лири, вие ще ми ръкоплескате ли? Вие сте заняти, че като събирате тия пари не ръкоплескате. То не е залъгалка, събирате. Казвам: Когато една мисъл влиза в човешката душа, става същото, човек не ръкоплеска, той отпосле благодари. Ръкоплескането го има, но на оня свят то е благодарността на душата. Благодарността трябва да дойде.

Сега ще ви прочета за тази седмица да размишлявате 10-а страница от „Свещените думи на Учителя":

„Светлина – ученикът живее в светлината. Това е единственият реален свят. Сянката не е реална. Търси светлината, която няма сенка. Избягвай всяка мисъл и чувство, които внасят тъмнина в твоето съзнание. Глава на твоето Слово е Истината. Дето Истината грее, плодът цъфти и зрее. Ученикът разбира Истината само тогава, когато я прилага. Туй, което не може да приложиш, ти не може да го разбереш. Ученикът трябва да бъде чист в мислите, желанията и действията си, за да може Учителят да му даде методите за работа. Пътят на ученика е път на зазоряване. Той е път на

вечната светлина, носителка на Любовта. Единственото същество, до което човек най-лесно може да се приближи е Бог.“

Да се пазите от следното, понеже в живота се говорят много излишни работи. Не говориш истината. Всеки ден говориш черни и бели лъжи, несъзнателно ги говориш. Запример, ти се оплакваш: „Бял ден не съм видял. Аз съм нещастно същество“. – Това е една квадратна лъжа, защото ако ти беше нещастно същество, от тебе нищо не щеше да остане. Не може да живееш. Ако и бял ден не си видял, ти на света не си излязъл. Ти бял ден не си видял. Ти очи имаш, значи лъжа е туй. В какво си нещастен, запример? Хиляди години си живял, Господ за въздуха още пари не ти е вземал. Хиляди години си живял, Господ за хляба, който си ял, пари не ти е вземал. За светлината, която си приемал, пари не ти е вземал. Ти имаш телефон и за вашите телефони нищо не сте плащали досега. После да се наръсиш с малко козметическа миризма, все ще платиш най-малко 10–15 лева, а за цветята, които пръскат тази миризма нищо не си давал. Всичко даром ви е дадено. И за светлината, и за въздуха, за мислите, за чувствата, всичко туй даром ви е дадено. Искат само едно, казват: „Деца, учете се, защото един ден туй училище, в което сега се намирате ще се дигне, че и да искате да учите, няма да можете, ще се затвори този университет“. Може този университет на земята (да е) 100–200 години, 10 хиляди; милиони, десет милиона, 100 милиона години и най-после този университет на земята ще се затвори. Вие сега разбирате – ще се затвори, ще се смени вече този университет. На земята, когато хората завършат, когато всичките хора, които са изпратени на земята, този университет е направен заради тях. И щом хората завършат този университет, земята трябва да си почине и този университет ще се затвори. Всичките ученици ще минат в друго училище, в някой друг свят. Казва Христос: Работете докато е навреме. Защото когато няма условия, вечерно време, когато хората спят какво ще им говориш, какво ще им проповядваш? Ще пееш на хора, които са будни, ще говориш на хора, които са будни. А които спят, няма да ги безпокоиш, ще ги оставиш да спят хората. Ние няма да ги съдим, нека спят. Не безпокой хората, когато спят. Знай, че след 8–9 часа ще се наспи, но едва легнал, той на първия час, ти да идеш да го събудиш. На втория, на третия, на четвъртия, най-малко да спи. Колко часа оставят децата да спят? Майката с каква философия да занимава децата си. Децата спят 9–10 часа. Майката със Сократа занимава ли ги? Какво е казал Сократ? Коя майка занимава детето си с Платон? Коя майка е занимавала детето си с Цицерона, с Демостена, с гръцкия онзи оратор, или пък с някой от модерните? Тия неща отпосле ще дойдат. Те са потребни тия работи, но не са необходими за детето. Отпосле ще дойдат. Майката говори, занимава се със съществените работи. Тя ще ги занимава с Любовта. Тя ще ги занимава с храната. Ще ги научи какво трябва да ядат. Най-напред като рече да

заплаче, то иска да пее. Някога вие имате криво разбиране за живота. Когато детето иска храна от майка си, то започне да пее. И като разумно дете, майка му казва: „Добър певец си мама, хайде сега, ела мама“. Вие (не) разбирате и казвате: „Плаче детето“. А майката казва: „Стига толкоз“. И тя го туря да суче. Плати му. На певците плащат. Майката казва: „Толкоз е хубава песента. Най-хубавото, което имам ще ти дам“. Туря го да суче. Туй дете майката го погали, помилва го и казва: „Какъв отличен певец си. Благословен Господ, Който те е пратил да ми пееш така“. Вие, които не разбирате закона, казвате: „Тази майка как го търпи“. Вие не разбирате езика на децата. Не разбирате думите. Които не разбират сега, трябва да станат майки и трябва да станат деца, за да разберат тази истина. Майката без детето нищо не представлява. На едного казах три изречения: Нивата без земледелец може, но земледелец без нива не може. Грънчар без гърнето може, но гърнето без грънчар не може. Светлината без очите може, но очите без светлината не могат. Светлината създаде очите. Този постоянен напор на светлината. Светлината създаде очите. Очите само възприемат светлината. Светлината е била преди очите на човека. Нивата е била преди земледелецът. Земледелецът отпосле е дошъл. Любовта без нас може, но ние без Любовта не можем. Следователно, Любовта в каквато и форма да дойде, не роптай, приеми я. Може да е най-малката форма, ти благодари на Бога за тази Любов. Ако ти му благодариш, тази малката Любов, тя ще ти достави всичко онова, от което ти се нуждаеш. Тя е като малката ябълчна семка, която расте и се развива, иска се само време. Любовта иде, тя е много внимателна. Иде в най-малката форма. Тя е толкоз деликатна, че не иска като дойде да усещаме някаква тяжест. Тя иде в най-малката форма да не би да ни причини някаква вреда. Внимателна е много. После, след време се развива, става по-голямичка. Като стане по-голяма вие започвате да плачете от Любовта. Често плачете от Любовта. Защото формата на Любовта е станала по-голяма. Щом се оплаквате от Любовта, нека формата ѝ да се смени.

Аз съм ви дал оня пример, за онзи турски паша, който бил в едно село във Видинско и останал много доволен от селяните, та им пратил един слон. Пашата мислел, че тия хора могат да го употребят за работа. Слонът седял там и ял, и трябвало да му дават по 70 кг на ден ориз. След две години пашата среща един от селото и казва: „Как сте, доволни ли сте?“ – „Паша ефенди, много сме доволни“. – „Да ви изпратя още един слон?“ Сега правя едно сравнение. Често ти имаш един слон на Любовта, той ти изпоял и ушите и търсиш още един да ти изпрати. Мислиш, че вторият слон, който дойде ще ти донесе нещо по-добро. Несъвместимо е. Вторият слон трябва да го туриш на работа. Умът трябва да работи. Този слон трябва да го туриш на работа. Ако не туриш Любовта в себе си на работа, ако себе си не впрегнеш на работа, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Някой

път ние сме недоволни, че Бог това не ти е дал, онова не ти е дал. Бог, Който знае всичко, Той не иска да ни направи нещастни. Той не иска да ни изпрати един слон и постоянно да плащаме. Понякой път ние искаме по навик да ни прати и на нас един слон. Ако сме богати е добре, но ако сме сиромаси, слон не ни трябва. Една малка овчица с едно малко агънце е на място, малко и млечице ще имаме, но слонът, който яде 75 кг., не ни трябва. Мнозина от вас искате да бъдете богати. Хубаво е богатството, но ако вие сте богати, вас ще ви припишат най-лошите работи. Ще дойде някой път някой, ще му дадете 100 лв. Той ще ви изпсува. Казва: „Този мръсник!“ В себе си ще каже: „Сто лева ми даде. Милиони има той“. Та всеки ден този ще ви напсува, онзи ще ви напсува, вие се ожесточавате в себе си. Богатите хора защо мразят бедните? Бедните хора сами ги заставят да ги мразят. Не си разбират те от езика.

В новия живот, в който сте влязли, вие се стремете към щастието. Вие не можете да бъдете щастливи, докато не разберете всичко онова, което ви се дава. То е разумно. Каквото и да ви се случи в света, то е разумно. Някой път някой ме пита: „Ти тази работа не знаеш ли?“ – Знаех, казвам. – „Ами защо я допусна?“ Казвам: Защото е разумно. – „Как е, казва, разумно?“ – Иде при мене, който боледува, има кръвоизлияние, страх го да не умре. Казват: „Кажи Учителю една дума, ще му престане кръвта“. Не е време да кажа една дума. Ако кажа една дума, освен че няма да спре кръвта, но ще тече още повече. Те не разбират. Казвам му: Слушай, ще вземете малко сердава вълна, ще вземете една свещ, ще я изгорите, ще я направите на пепел. И тази, вълнената пепел на върха на една лъжичка ще вземете и кръвта ще спре. Казва: „Лекарите дадоха лекарства, но не спира“. Сега, ще изгорите сердевата вълна, че тя да спре. Сега искат да им кажа друго. – „Не очаквах това. Пък тази пепел какво ще направи?“ Минава ден, кръвта не спира. После направят пепел и наблюдават, че спира кръвта. Аз казвам: Опитайте. – „Сега нас ни е страх пак да не потече“. Рекох: Пак вълна ще турите. Като потече някъде вода механикът коноп има, извади крана, завърти, туря конопа, докато престане да тече.

Казвам: Благодарете на Бога. Трябва да благодарим. Всеки ден трябва да благодарим на Бога. Ние сме същества, които не сме се научили още да благодарим. Да благодарим на Господа, защото е толкоз добър, да бъдем като Него. Обиди те някой. Казваш: „Кръвно ме обиди“. Какво кръвно те обидил? Размърдал въздуха, направил такива дълги вълни, дошли до ушите му, раздрусало тъпанчето малко повечко отколкото трябва. Не хлопай силно, тъй тихо похлопай. Казвате сега: „Какво трябва да правим?“ Ами ти, който не си благодарен, не обиждаш ли Господа? И колко пъти! Такива благословения Господ изпращал и Господ не е обиден. Господ може да стъпи отгоре ти и ще остане нищо от тебе. Ти казваш: „Господи!“

Той казва: Дайте му повече. Защо плаче? – Иска повече. Дадат ти три, четири и ние всякога сме неблагодарни. Господ дава, дава, досега все ни е давал. Ние страдаме от това, че сме така натоварени от това, което Бог ни е дал, че пъшкаме вече от многото даване. Първото нещо: Ще се научиш да благодариш. Който те е обидил, ще опиташ характера си заради Господа. Ще кажеш: Както Господ те е търпял, така и ти ще търпиш. Онзи, който те е обидил ще го търпиш. Може сега ти на него да не се обиждаш.

После отивате и ходите да носите новини, които не са верни, които не сте ги проверили. Проверете една новина верна ли е. При мене някой път дойдат и казват: „Знаете ли какво става на Изгрева?" – Какво става? Казвам, чуете нещо, разправяте го. Казвам: На Изгрева става това, което става навсякъде. Светлината грее. Тия хора много хубаво си приказват. Казвате: „Две сестри се скараха". Ни най-малко не се карат. Понеже едната глуха и другата глуха, високо си говорят. Често съм се запитвал: Ти чу ли това, което приказват? Друга сестра ми приказва за нещо. Казвам: Повикай другата сестра. Питам: Ти каза ли на нея? На нея казала едно, на мене казва друго. Казвам: Викайте онзи. Някой път съм проверявал. Тия сестри, които се карат и като се съберат, тя започва да се извинява. Казва: „Учителю, ще ме извиниш. Чух ги като се караха, но го преувеличих. Тези сестри те не се караха". Казва: „Малко високо говореха". Казвам: Как се карат хората? Връщам се назад, докато намеря извора. Двете сестри, които били глухи, които си говорили по-високо, за да се разберат високо говорели. Другата изтълкувала, че се карат. Ни най-малко не се карат. Приятелски се разговарят. Едната казала: „Каква си ти хубостница!" А пък другата казала: „Колко си мазна!" Какво лошо има в думата „хубостница", или в думата „мазна"? Че де е лошото в думата „мазник"? Искате да сготвите малко, нали ще турите малко „мазник". Казва: „Знаеш да наливаш зехтин". Че кой не е наливал зехтин? – Няма нищо. Вие от тази школа, по-велика школа засега никъде не можете да намерите. Тази школа е 10 пъти по-хубава отколкото Питагоровата школа. Тия опити ги произвеждаха там изкуствено, а сега всеки ден, сутрин като ставаш ще те изпитат. Няма да мине дълго време, ще те изпитат. Онзи, когото изпитват, да се радва, че го изпитват. А онзи, чрез когото те изпитват, не обръща внимание. Радвайте се, че ви изпитват, защото мъртвите хора никога не се изпитват. Живите се изпитват. Когато човек умре, той се моли на Господа. – „Господи, съживи ме". Защо умират хората? Понеже не искат да имат изпитания. Господ казва: Турете го. Остават те и ти оставаш забравен. Щом не те изпитват ти ще бъдеш от забравените. Кое е по-хубаво: да ти говорят или да останеш да бъдеш от забравените? Да не те смущават. Казват: „Оставете го. Никой да не му говори нищо". Дошъл вятърът и някой казва: „Лъхна вятър". Събудил се. Че кое е по-хубаво, да те лъхне вятър, или никак да не те лъха? Казвате: „Слънчасах малко". Няма нищо, че си слънчасал, приел си повече

слънце. Човек се грее 1 минута. На едного казват: „Главата ти е гола“. Препоръчват му да ходи гологлав, да му израстнат косми. Докато се приспособиш в началото ще ходиш по 5–10, 15 минути гологлав и ще увеличаваш все повече и повече. И като ходил няколко години, израстнали косми на главата му. Колко време ходил? Казвам: Много хубаво си направил. Много си взел. Казва: „Как да се изпразня?“ Много мъчно се изпразва главата. Напълнила се е вътре. Турям си ръцете отзад. Казва: „Какво правиш?“ – Моя работа. Затвори си очите. Той ги затвори и аз си слагам ръцете по главата му. Той казва: „Започва малко да ми олеква“. Казвам: Така не се ходи на слънце, целият ден гологлав. И ти си възприел повече електричество в мозъка, отколкото трябва. Може да се получи удар. Може да да се турят препятствия. Казвам: Навсякъде човек може да получи удар. Не пресилвайте нещата. Първото нещо: Благодарете на Бога, че ви е пратил на земята. Вие искате да бъдете между ангелите. Ангелите знаеш ли какво послушание имат те? Те работят. Вие мислите за ангелите, че седят. Те са същества на работа. Че ако вие идете между ангелите какво ще правите? Най-малките условия, които им се дават, те го считат за щастие. Вие за да идете при тях, тук на земята трябва да се научите. Ако на този живот, който Господ ви дава не сте благодарни, как ще бъдете благодарни там? Ще бъдете още по-недоволни. Тамън ще ти турят паницата и ще кажат: „Иди свърши тази работа“. Ще се върнеш и ти ще бъдеш недоволен. Щом в небето веднъж си недоволен, ти вече в небето не може да се върнеш. Тук на земята и 20 пъти да направиш погрешка, ще се върнеш. В небето между ангелите, ако направиш една погрешка, за 10 хиляди години не може да се върнеш. Затуй погрешките тук се изправят. Когато изправите вашите погрешки, вие ще станете жители между ангелите. Дотогава, докато не се научите да благодарите на Господа, при ангелите не можете да идете. Да благодариш, да кажеш: „Благодаря за благата“. В ума си имате нещо хубаво. Толкоз хубаво, даже вие не подозирате. Вие даже не сте го сънували.

Та Новото Учение заради вас лично седи, да възприемете всичките, Божиите блага, които ви се дават, да ги реализирате и в постъпките, и в чувствата, и в мислите. Всичко онова, което Бог ви дава, да го възприемете. Всичко, каквото ви се дава от Бога, възприемете го на радо сърце. Нещастни сме ние, защото си позволяваме някои работи. Казвам: Ти питай, туй, което не разбираш. Ако искаш обуща, намери някой майстор, който разбира от обуща, да ти вземе. Ако отиваш да си вземеш цигулка, намери някой майстор да избере. Ако искате да изучавате светлината, трябва да дойдат духовете на светлината отгоре да ви научат по кой начин да възприемете. Кой от вас знае как да гледа? Как гледате слънцето? Слънцето не се гледа направо. Не възприемайте слънцето направо. На слънцето крадешком ще хвърлите един поглед за 1/10 от секундата. Един

бегъл поглед. Отдалеч ще погледнеш слънцето. Слънцето действува много силно и много хора може да повредят очите си като гледат слънцето. Светлината не е лоша, но ретината не е приспособена. Вълните на слънцето, които идат, са доста големи. Човек, който иска да гледа слънцето, да го разбира, трябва да има Любов към Бога. Да се заинтересува как Господ създал слънцето, да има Любов към него, да мисли за слънцето като живо същество. Тогава светлината ще ти говори, ще имаш друго понятие за светлината.

Та, единствената мисъл, която трябва да остане у вас е следната. То е новото в света: ЕДНА БЕЗЗАВЕТНА БЛАГОДАРНОСТ. Човек като стане благодарен на Бога, че той е останал да живее. Като се върнеш вечерта, благодари на Бога, че не те е премазала някоя кола. Аз виждам хиляди такива нещастия. Денем може да се случат. Да благодариш, че Бог ни пазил през целия ден при най-лошите работи, които може да се случат, при всичките злини, които може да дойдат, ти си останал. Някои неща допуща заради ваше добро.

Сега искате да знаете защо някои неща се случват. Всичко е за добро. Дотогава, докато вие не почувствувате в себе си един вътрешен мир, вътрешна радост, макар да не разбирате нещата, да ви стане приятно.

Та казвам сега: Сега трябва да създадем една атмосфера, не да създадем, но да не образуваме фронт на Божиите блага. Има опасност да се образува фронт, да се отбие едно Божие благословение. Всеки един от вас трябва да бъде един проводник на Божиите блага. Вашата работа никой друг не може да я свърши. Ако вие не бъдете един проводник, липсва нещо. В музиката една нота може да липсва. Някой път става замръзване. Един музикант една нота може да липсва, но като се вгледа, вижда че липсва нещо. Да се тури на мястото. Та в живота (има) много малки работи. Ние в живота наместваме работите. Човек е музикално съчетание, което Бог праща постоянно да се коригира. Всички неща да се наместят по местата. Постъпка ли е, мисъл ли е, всяка една клетка да се намести на мястото, тогава ще бъдем съвършени хора. Може да ви се говори. В човека има удове, с които Бог е снабдил човека. Човек може да знае какво има да му се случи. Вие имате един уред, който може да ви показва какво ще бъде времето утре. Вие имате уреди, с които може да знаете ще бъдете ли назначен чиновник, или поет, или философ, или музикант. Може да знаете. Едновременно човек всичко не може да стане на земята. Няколко предмета не може да се учат. Когато учиш музика, ще се предизвикат тия центрове, които се занимават с музиката. Щом искаш някой друг научен въпрос, други центрове ще се събудят. Казвам: Сега има една наука, която не допринася туй, което искаме. Ние четем Библията, много мъчно е да се

чете. Взело е 1500 години, докато се напише в разни епохи, с разни разбирания. Вие не може да се върнете 1500 години да четете. Тълкувате. Вие четете например Псалмите. Трябва да знаете в какво положение е бил Давид, когато писал Псалмите. Или живота на Авраама. Или тия войни, които ставали във времето на Илия, или във времето на апостолите, или във времето на Христа. Тия работи, за да ги разберете, трябва да се повърнете назад, да пресъздадете туй време и да видите каква е истината в живота. Вие тълкувате всичко от ваше становище. Казвате: „Тъй е казал Христос“. Но Христос го е казал при известни условия. Христос е говорил за рибите, понеже се намирал между рибари, за да го разберат. Когато е бил между земледелци, говорил за семето. Защо говорил на рибарите, за рибите? Какво разбирал под думата „риби“? Под думата „риба“ се разбира: Ти трябва да бъдеш чист. Трябва да бъдеш в състояние да побеждаваш всичките мъчнотии в живота. Това е риба. В нея ще видиш каква гъвкавост има, ще бъдеш гъвкав. Тя върви навсякъде гъвкава. Ти искаш направо да си пробиеш път на земята. Рибата е много гъвкава. В характера си трябва да имаш нещо гъвкаво. Като рибата да се приспособяваш при всичките условия. Това значи риба. Когато говорил за житното зърно, съвсем друго разбирал Христос. Там няма да бъдеш гъвкав като рибата, ще бъдеш стабилен. Христос, когато изнася идея, за рибата е друга, а когато говори за житното зърно е друго. Вие сега туряте общ знаменател на житното зърно и рибата. Така не може да разберете истината. Някои мисли ще ги поставите по начина на рибите. Някои чувства ще ги поставите по начина на житното зърно. То е философия. Казвам: Благодарете! Едва сега сте влезли в училището, много има да учите още. Много има да учите, но ако не сте способни да учите, тогава какво трябва да правите? Ще турите: Не, способни. Не да спираш на отрицателната страна. Неспособен е всеки, който не учи. Всичко може да ви се даде, но вие трябва да учите. Ако не учите, вие ставате неспособни. Имате въздух, имате всички условия на земята. Единствената спънка е, че вие не учите. Това е най-лошата работа на земята. Единственото място, додето сме дошли сега, е да учим.

Та разсъждавайте сега: Ученикът трябва да ходи в светлина. Трябва да се учите, да благодарите на Бога. Понеже няма да се мине дълго време, няма да се мине повече от 120 години и Господ ще ви повика. Нито един от вас няма да остане тука. След 120 години всички, които сте тук, ще ви повикат. И след 120 години нито един няма да остане на земята. До 120 години нито един от вас няма да остане. Отсега, понеже имате 120 години на разположение, използувайте времето всеки ден. Използувайте времето. Нито един ден, нито един час, нито една минута да не остане неизползувана по възможност. Всяка една секунда има своето назначение. По възможност използувайте, нищо не отлагайте. Да кажете: „Има време“.

Така разсъждават, които не разбират Божиите закони. Не отлагайте. Станете сутрин, благодарете на Бога. Имате работа, благодарете на Бога. Свършите работа, благодарете на Бога. Излезете навън, благодарете на Бога. Направите нещо, благодарете на Бога. Дойдете в къщи, благодарете на Бога. Понаквасите се от дъжда, благодарете на Бога. Духне ви вятърът, благодарете на Бога. Слънцето ви огрее, благодарете на Бога. Каквото и да се случи, навсякъде благодарете. Погледнал ви някой зле, благодарете. За всичко се научете да благодарите. Срещне те някоя мравя, благодарете, че ви е удостоил да срещнете мравята. Благодарете за облаците. Благодарете за дърветата, че ги виждате, благодарете за цветята, че цъфнали. То е един метод. По този начин ще приемете едно благо, което по никой друг начин не може да се приеме. Благодарното сърце приема всичките Божи блага.

Отче наш.

Сега на упражнения!

XVII година.
28 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 20 април 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:
На 13 април 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1938_04_22 Няколко въпроса
лекция на Младежкия окултен клас

НЯКОЛКО ВЪПРОСА

Отче наш.

Изпейте „Сила жива!“

Какво означава думата „учен човек“? Имате понятие за учения човек, който знае много. Не е невежа, не е прост. А има и едно друго разбиране за учения човек: учен човек е онзи, който постоянно изправя своите погрешки.

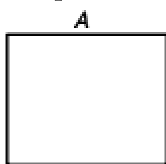

Фиг. 1.28/Фиг. 1.28/ Елементарна азбука. Как се определя точката? Точката в обикновен смисъл, е място отдето ти трябва да тръгваш. Пътят, който си извървял, това е права линия. Разширението на тази права линия какво образува? Значи, каква е идеята, когато излизаш от точката? – От една точка ти се стремиш да бъдеш до друга точка. В ума ти седи само една идея. От една точка до друга точка се образува права линия, образува се отношение. Питам тогава: Ако в дадения случай, като тръгваш, имаш в ума си две точки, ще се образува ли права линия? Щом имаш две точки в ума си, какво ще се образува тогава? Правя геометрически разсъждения. Казвате: „Това е лесна работа“. За да се образува една площ, какви условия трябват? За да добие една идея във вас широчина, какво се се изисква от нея? Или, ако на вас ви дадат идеята да определите какво нещо е време, какво нещо е пространство, как ще определите времето и пространството? По видимому много елементарни работи, много лесни работи. Във времето станало някакво събитие. Пространство – мястото, дето е станало.

Та казвам: От идеята за точката вие вече имате едно напрежение. Щом имаш едно напрежение в себе си, нещо неопределено. Какво нещо е точката в човека? Как ще определиш, че имаш точка? За всяка една точка се казва, че не завзема никакво пространство. Ние казваме: „Ония неща, които не завземат никакво пространство, не съществуват“. Права ли е идеята? – Отчасти. Да кажем, ако нещата не завземат никакво пространство, без пространство, или извън пространството да живеем, как е тогава? Човек, като излезе из физическото пространство къде отива? Като напусне физическия свят, къде отива? Пространственият свят е физическият, духовният не е пространствен. Щом като излезеш из пространството, къде отиваш? Тогава каква е разликата между

пространствено и непространствено? Сега кой ограничи пространството?

Фиг. 2.28Сега да кажем имате една нота. /Фиг. 2.28/ Може ли да определите каква е тази нота? Може да бъде „си“, може да бъде „ла“, може да бъде „ми“, може да бъде „сол“. Фиг. 3.28/Фиг. 3.28/ Това е петолинието.

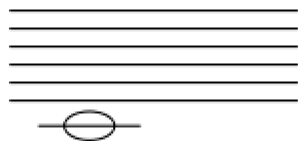

То е една система, която служи за разбиране на някаква идея. Да имате вече една спомагателна линия. По какво се отличават ония ноти, които са на линията, от ония, които са между линията? Имате „ре“ /на/ междулинията, „фа“ е /на/ междулинието, „ла“, също „до“. Кои са на линията? Ако ги прекарате в една по-висока октава, къде ще падне „до“? – /На/ междулинието. Тогава всички, които са на линията във втората октава, ще бъдат /на/ междулинието. Онези, които са на междулинието, ще бъдат на линията. Тогава, каква е разликата между ония ноти, които са на линията и ония, които са между линията? Има разлика, разбира се. По какво се отличава „до“? Ако вземете трептенията на „до“ и трептенията на „ре“, се отличават. Ако аз ти пея „до“ на тебе, постоянно, в тебе ще се роди едно желание нещата да се разширяват, да разпуснеш някаква линия. Като ти пея „до“ ще се роди желание да премахнеш едно препятствие, което те ограничава. Затворен си, ще се зароди желание да излезеш от затвора. Ако ти пея „ре“, в тебе ще се роди желание да вървиш по права линия. Ако ти пея „ми“ в тебе ще се роди желание, като имаш известни мъчнотии, да се справиш с мъчнотиите. Като ти пея „до“, ти имаш желание, да разпръснеш мъчнотиите. Като ти пея „ми“, в тебе ще се роди желание да мислиш, като как да се справиш с мъчнотиите. Защото в „ми“ пак се повтаря мъчнотията на „до“, но в друга форма. И следователно, мъчнотията на „до“, ти в „ми“ може да я разрешиш. „Фа“ ще разреши мъчнотията на „ми“. Като влезеш в „ми“, имаш желание да събереш нещата, че да върви.

/Дойдоха двама стражари и казаха, че не е позволено да говори Учителят. Някакво недоразумение станало, защото ни беше позволено/.

Понякой път тренът се туря в крива посока на релсите.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

Сега упражненията.

XVII година
28 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 22. IV. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

*На 15.IV.1938 г. в каталога на Елена Андреева не е отбелязяна лекция от Учителя

1938_04_24 Всичките народи
неделна беседа

ВСИЧКИТЕ НАРОДИ

Отче наш.

Ще прочета само един стих от 28 глава от Матея, 19 стих: „Идете прочие, научете всичките народи и кръщавайте ги, в името на Отца и Сина, и Светаго Духа.“

Ще взема само две думи: „Всичките народи.“ Животът има смисъл само когато се разбира. Който разбира живота, то е поезия на живота. Който не разбира живота, то е мъчение на живота. Някои казват: „Защо са страданията?“ Страданията произтичат от много хубави работи. Вземете някой, който се учи, който пее, мъчи се, срам го е, докато не знае да пее. Постоянно сърцето му бие, мъчи се, постоянно движение има. Но щом се научи да пее хубаво, пеенето започва да става привилегия. Туй го повдига. Казват: „Този човек пее хубаво“ и той се радва. Та казвам: Всички онези, които страдат, учат се да пеят, а всички онези, които се радват, научили се да пеят. Онези, които не разбират живота, казват: „Не може ли без страдания?“ – Не може. Може ли да живее човек в живота? За да живее човек, непременно трябва да страда. Страданието е една велика привилегия. Ако ти имаш привилегията да страдаш, ти имаш привилегията на всичките Божествени блага. Щом ти се откажеш от страданието, ти се отказваш от всичките други привилегии, които Бог може да ти даде. Ако някой оспорва туй в себе си, нека си създаде един свят. Щом някой не одобрява този ред на нещата, нека създаде един нов ред, един нов проект и да го приложи. Не само да критикува, да казва: „Това не е право, онова не е право.“ Всяко нещо, което се прилага и дава живот, то е право. Всяко нещо, което се прилага и дава светлина и знание, е право. Всяко нещо, което се прилага и облагородява човека, е право. Всяко нещо, което се прилага и дава богатство на човека, е право. Всичко онова, което е постоянно, то е право. Всяко нещо, което отнема от благородството, от радостта на човека, не е право. Всяко нещо, което отнема от светлината на ума на човека, не е право. Всяко нещо, което отнема от топлината му, от благородството, от добродетелите му, и това не е право. Думата „народ“ какво значи? Какви са народите? Та вие сте цял един народ. Всеки един човек има повече жители, отколкото има жители на земята. Та три милиарда и 600 милиона жители има само в мозъка на човека. Само в главата му има толкова жители. А пък в цялото негово тяло има повече от 300 милиарда жители. Когато изчисляват, всичките души в този и в онзи свят са 60 милиарда. В този и в онзи свят окултистите изчисляват около 60 милиарда жители, а човек в себе си има 300

милиарда. Това са все души, които за в бъдеще очакват нещо от човека. За човека се казва, че е малък свят. Казват: „Че какъв смисъл има моят живот?“ – Да дадеш свобода на всичките свои поданици, които живеят в тебе, да туриш ред и порядък, че всички да кажат, славен е нашият господар и затова имаме този велик закон. Вие не може да познаете себе си, ако не обичате Бога. Всяка сутрин, като се събудиш, първата мисъл трябва да бъде, да трепне сърцето ти, че има Един, Който всякога те е обичал, Той създал света заради тебе. Слънцето, звездите, топлината, въздухът, всичко, каквото съществува, Той го създал за тебе. Не ти да бъдеш господар на него, но да се ползуваш. Онези, които не разбират, казват: „Че човек толкоз голямо същество ли е?“ Те не разбират живота. Туй показва величието на Божията Любов. И най-първо човек се е учил на закона как да възлюби ближния си. Кой е твоят пръв ближен, от който се учиш? Човек сам по себе си е едно същество егоистично. Господ трябва да го учи на първия закон на самоотричането. Той всичко взема за себе си. Постоянно каквото взема, за себе си мисли. Вземете малките деца, всичко вземат, минават за големи господари. Децата заповядват, майката заспи, то кресне, казва: „Ставай, не трябва да спиш.“ Тук генерал има, голям човек. По 10 пъти на нощ събужда този генерал майка си и тя ще става, ще го погали и казва: „Какво искаш?“ Тя е като един много добър слуга. Питам: В дадения случай кой е слугата? Детето е генералът, майката е слугата. Но от кого зависи животът, от генерала или от слугата? Кой роди този генерал? Генералът ли роди слугата или слугата роди генерала? Малките работи в света, малките добродетели раждат големите добродетели в света. Малката любов ще роди голямата любов в света. Слънцето не е имало първоначално този огън. Много малък е бил огънят на Слънцето, тази, малката любов в него. Божественото е скрито в малкото, затова Бог ни учи как да познаваме света. Той ни учи на смирение. Казвам: Какво нещо е смирението? Смирението е да познаеш, че силата седи в малките работи. Една сладка дума е в състояние да предотврати цяла една война. Една дума е в състояние да подигне цяла една война. Една мисъл в тебе ще измени цялото ти състояние. Една лоша мисъл ще измени пак цялото ти състояние.

Казвам: Съвременната наука, учените хора едва влизат в предградието на една истинска наука. Ако влезете при един философ, който говори за философия, от философската глава излиза особена светлина. Ако идете при някой, който се занимава с химия, друга светлина излиза от неговия ум. Ако идете при някой, който се занимава със социалните науки, друга светлина излиза от ума му. Ако идете при някой, който се занимава с богословие, друга светлина излиза от ума. Ако отидете при някой, който се занимава с изкуство и с музика, различна светлина излиза. Аз ви казвам: Днешният ден определя една епоха. Този ден никога няма да се повтори

вече. Туй, което днес аз внесох, то е Божествено, то ще мине като Слънцето. Слънцето милиони пъти е изгрявало, но днешния ден изгряването носи нещо особено в себе си. Днешната светлина не мяза на вчерашната. Утрешната светлина няма да бъде като днешната. Вие може да четете същия този стих по същият начин, но за да го разберете, във вашия ум трябва да влезе една специфична светлина на любовта. Знаете ли какво нещо е специфичната любов, специфичната любов на светлината? Ако ти си в отчаяние, всичкият свят е помрачен. Един лъч като премине в душата ти, всичко така се стопява, цял един свят се създава в тебе, ти виждаш, че всичко има смисъл. Изгубиш този лъч, веднага в света всичко потъмнява, всичко се разрушава.

Та казвам: Човек с любовта прогледжа, без любовта ослепява. С любовта човек прочува, без любовта той оглушава. С любовта той проговарва, без любовта той онемява. С любовта той заработва, художник става, музикант става, без любовта той се лишава от всичките ония велики Божии блага. Та казвам: Когато ние говорим за любовта, разбираме ония възможности, на които ние трябва да станем владетели, или да се ползуваме от благата, които Бог внесъл в този свят. Днешният ден, сегашният наш живот няма да се повтори. Това ще бъде като един епизод в бъдещето, туй, което сега преживяваме.

Та казва Христос: „Идете и научете всички народи.“ Човек трябва да учи себе си. Ние искаме светът да се оправи, но тя е задача за Бога, не сме ние, които ще оправим света. То е задача за Бога, да се оправи света не е наша работа. Да се движи земята, то не е наша работа. Бог, като помислил за земята, тя се подвижила, понеже Божията мисъл създава движението. Понеже Бог помислил заради вас и вие заживявате. Вие казвате: „Съществува ли Господ?“ Щом живеете, Господ те обича. Ако Господ престане да мисли за тебе, ти ще изчезнеш, ти ще се спреш, ще умреш. Та казвам: Бог ни е обичал и вие сега трябва да Го обичате. Как ще покажете сега вашата любов? Вие показвате вашата любов. Един баща имал един син, много упорит, своенравен, правил много големи пакости. Завежда го бащата при един педагог в училището и казва: „Своенравно е детето ми, много пакости ще ви причини, но колкото погрешки направи, няма да го наказвате него, но само ще ги записвате и аз в седмицата ще идвам и мене ще биете заради него, понеже аз съм причина, аз го родих такъв, мене ще биете, аз да се науча. Ще забелязвате всичките погрешки.“ Обръща се към сина си и казва: „Синко, гледай по-малко погрешки да правиш, защото аз ще ям боя.“ Не сме ние, които страдаме в нас. Бог е, който страда в нас. Ние чувствуваме Неговите страдания. Съжаляваме, че сме причина за страданията Му. Ние причиняваме страдания на Онзи, Който всякога ни е обичал. Направиш прегрешение, Той страда. Казва: „Аз страдам.“ Бих

желал и вие да страдате, както Той страда в съзнанието. Аз не отричам страданието. Значи Бог във всинца вас страда. Бог никога не съжалява, че Той страда. Понеже в Неговите страдания Той ни учи какво нещо е Неговата Любов. Всичките страдания, когато правим погрешки, това са нашите грехове, всичките слабости, това са една възможност да прояви Бог Своята безпределна Мъдрост. Няма задача, която Той да не може да разреши. Няма престъпление, което Той не може да изглади. В самия човек, в народа и в цялата вселена няма нещо, което Той да не може да поправи. Тъй го зная аз. И вие като учите един ден, ще дойдете до това. Дали вярвате, туй е безпредметно. Ти не може да вярваш в това, което не си видял, за което не си помислил. Ти не може да вярваш в това, което не си го чувствувал. Ти не може да вярваш в това, за което не си направил нещо. Сега се изисква от нас да вярваме в онова, върху което ние мислим. От нас се изисква да вярваме в това, което ние чувствуваме, да вярваме в онова, което ние правим. Аз определям: Учен човек е онзи, който знае как да изправя своите погрешки. Той е учен човек. Невежа е онзи човек, който не знае как да изправя своите погрешки. Вземете учените хора, тяхното учение, всяка година изменят своите теории. Всички тия учени хора изменят теориите си. Те не са като религиозните хора, една теория постоянно да поддържат. След 5–6 години изменя се, втора, трета, четвърта, пета теория, но те имат предвид истината да излезе в света. Теориите, хипотезите служат като едно помагало да се изясни великата истина. Та сега какво са нашите страдания? Нашето страдание е една теория, една хипотеза. Аз съм казвал на мнозина: Донесете ми вашите страдания, аз ще ги купя. Сега не съм се отказал да купувам страданията. Кой от вас би ми продал своите страдания? Щом ми продадете вашата вълна, изпреда я, изтъка я, и първо аз ще се облека, а после вие. Туй да го знаете, такъв е законът. Вълната, която взема, най-първо ще облека себе си, после вас. Това, което вие разбирате, първо ще облечете себе си, а после другите. Човек, ако се не научи – аз говоря за Бога, трябва да Го обичаме, понеже най-близкото същество, което ние познаваме, то е Бог вътре в нас, затова Той е първият, Когото трябва да обичаме. Няма някой друг по-пръв от Него. Вторият по място, който иде, ближният го наричат, то е духът, третият, то сме ние. Да обичаш себе си, то е синът. Ние сме плод на Божието творение и следователно, нас за в бъдеще хората ще ни обичат само като ни ядат. Казва Христос като син: „Който ме яде.“ Всинца вие трябва да знаете, че ще ви ядат. Така ще кажат: „Обичаме този плод, Той носи Божие благословение.“ Тогава онези, които хапнат от вашата кръв, от вашата плът, те ще оживеят, пък вие ще живеете в тях. Сега, разбира се, аз не искам да ви насоча в едно направление погрешно. Най-първо всички трябва да гледате на нещата, както Бог гледа на нещата. Нашето щастие зависи от щастието на земята. Ако е добре на земята, ако земята се движи постоянно, ако се движи в една отлична област, ако изпълнява правилно

своето движение около Слънцето, ако и Слънцето е разположено, и на нас ще ни бъде добре. Понякой път Слънцето обича да се сърди. Понякой път Слънцето се сърди на хората, понеже благата не се разпределят между живите хора, става една пертурбация, завежда се дело тогава. Нали тук углавни дела има. Някой чиновник не си изпълнил службата, завежда се дело. Често на слънцето завеждат дела и на земята тогава става земетресение, трусове, бури, все ще бъде някакво наказание, понеже благата не се разпределят. Туй е Божествен Занон. Бог изисква всичките Негови блага и в умствения свят, и в духовния, и в сърцето ни, и във физическото поле, всичко туй да бъде разпределено добре. Всичките хора да живеят като братя. Всякога вие ще забележите, щом направите една погрешка, нещо ви казва: „Не си прав." Туй радио се намира горе на главата. Някой от вас, виждам по главата, е много добре устроен, а пък на някой едва сега се устройва. Главата е радио с хиляди (станции), радио за всичките светове. Космите са антени, които идат от Божията мисъл, от пространството, от всичките светове и гледайте да не оголяват главите ви. Ако космите са много дебели, радиото не е хубаво. Тези хора, които имат дебели косми, радиото не функционира правилно. За да функционира правилно, космите трябва да станат меки и деликатни, като коприна. Тогава човек е възприемчив, влиза в положението на другите хора. Забелязва се, вземете онзи човек, който има къдрави коси на главата си, такива хора са много своенравни. Бащите, които имат такива деца, виждат колко са своенравни. Ако родиш такова дете, мъчно се възпитава, и трябва да знаеш как. Човек може да се възпита, но трябва да съзнае.

Преди години в Америка един богат милиардер имал три коня много лоши, единият бил толкова лош, че на трима слуги отхапал ушите. Единият обичал да рита, утрепал няколко души. Този милиардер казал, ако се намери някой човек да ги опитомява, да се отучат от този нрав, ще го възнагради. Мисля, че това станало в Ню Йорк или в Бостон. Явява се един американец, професор, да опитомява коне. Дават му тия двата коня и в половин час първият кон се отучил да хапе. Как го отучил да хапе? Сварява един чукундур и както е горещ, хваща коня и конят го дебне да го ухапе, дебне го да се заплесне, че да му улови ухото. Той като рече да го хване за ухото, онзи му туря от чукундура. Три пъти като хванал конят този горещия чукундур, този кон разбрал, че е опасна работа да се хапе. Сега, ако вие обичате да хапете, чукундурът ще дойде. Не мислете, че ние, хората, които имаме велико понятие за себе си, че сме нещо. Ще остарееш, ще те заровят в земята онези, които те любят. Ще дойдат малките червейчета и ще те разглобяват. Отгоре ти ще плачат, ти ще седиш долу и ще те пита Господ, обичаш ли да хапеш ти? Ти ще кажеш, че вярваш. Не е въпрос за вярване, и аз вярвам. Аз познавам хората много добре. Зная, че някой ще ме лъже, но по 10 пъти са ме лъгали и пак ме лъжат. Някой ме е

лъгал 10 пъти и аз му вярвам. Казвам: Изменил се е този човек. Казват: „Не го ли познаваш?“ – Познавам го, че той няма да ме излъже. Преди години тук, в София, имаше един човек, идва и иска пари назаем от мене. Дадох му пари назаем. Той се замълча. Оставих го. Казвам на себе си: Я да съм на неговото място, при същите условия, ще направя същото. Най-първо той казва: „Еди на кое си време ще върна парите.“ Той не устоява на времето. Питам: Сега какъв урок ми е? Един пример, който сега изнасям, той ми струва, не че в този човек нямаше нещо добро. Този човек искаше да опита моята вяра, доколко аз вярвам в него. Ти като си честен, ще те излъжат 10 пъти. Да имаш вяра. Не като не те лъжат да имаш вяра, но като те лъжат да имаш вяра. Той ме посещава, погледне ме да види какво е моето разположение. Опитва дали аз имам вяра в него или не. Един ден казва: „Убедих се. Голяма вяра имаш.“ Аз правя следното сравнение. Същото нещо е и Бог. Бог ни дал един живот в света. Ние идем и колкото погрешки правим, ние опитваме каква любов има към нас. Даже след всичките престъпления, които правим, Бог ще покаже най-голямата си любов. Ние се убеждаваме и казваме, че Бог е неизменен. Нашите грехове не са в състояние да изменят любовта на Бога. Бог може да измени греховете му, но нашите грехове не може да изменят Божията Любов.

Та казвам: Вашият народ вътре във вас, ще убедите себе си. Вие сте цял един свят. Ако може да убедите себе си, вие може да убедите и другите хора. Туй, в което вие вярвате, може да убедите и другите хора. Туй, в което вие не вярвате, не може да убедите и другите хора. Коя е причината сега, че Христовото учение или всяко едно учение не прогресира? По единствената причина, че хората имат два възгледа. Едно говори, но той сам не вярва. Ако вярваш в туй, което проповядваш, то може да стане. Че вяра имаше в Христа. Той се моли на Бога и не Го послуша. Най-после Го заковаха на кръста, чакаше поне да дойде на помощ и не дойде и най-после казва: В Твоите ръце предавам духа си. Твоя работа е, както, Господи, Ти си решил, така да бъде. Значи, когато ние останем на Този, Който ни обича, Той е, Който живее в нас, Той ще ни повдигне. Бог никога не умира. Туй, привидното, тялото, то е едно привидно проявление, в което ние живеем. То трябва да се измени. За бъдеще Бог ни е приготвил едно тяло хиляди пъти по-добро, отколкото сегашното. Че вие може ли да замените тялото си с тялото на една мравя, или на една пчела, или с тялото на един вол? Тия добродетели, които имаме, учените хора сега започват да ги изучават. Вие считате насекомите за нищо. Знаете ли каква музика има в насекомите? Някои животни има, които, когато обичат, има мухи, които обичат своите възлюбени, храна им носи, подаръци носи на своята възлюблена. Мъжките мухи донасят на женските големи подаръци. Питам: Откъде се научиха тия мухи така да постъпват? Кой ги е научил? Ние, живите хора на земята сме изгубили туй благородното чувство на

мухите. Наблюдавали са учените хора един гълъб със строшен крак, дошъл един плъх, който му донесъл царевица. Сутрин, обед и вечер носил до него храна. Кой вложил това чувство? Казвате: „Плъх е той.“ Ако един плъх може да направи това, да покаже своето благородно сърце, човек има хиляди пъти по-големи възможности, което плъхът може да направи. Казват, Христос преди две хиляди години е бил и говорил. Вие казвате: „Да бяхме тогава в Неговото време!“ Колко души повярваха тогава? След 2000 години едва има 500 милиона последователи. Ако тия 500 милиона християни имаха една основна мисъл на любовта, то биха превърнали света. Ако 500 милиона хора проектират своя ум, те са в състояние да превърнат целия свят. Вие може да направите един опит. Ако някой е болен, може да направите опит. Има общества в Америка, в Англия, навсякъде правят опити. Някой е болен, двама, трима, четирима, пет души като концентрират мисълта и пожелаят той да оздравее и той оздравява.

Ние, хората, сме в състояние да извършим това, което Бог изисква. Бог изисква ние да бъдем здрави. Бог изисква ние да бъдем умни. Бог изисква ние да бъдем силни. Следователно, ако ние желаем това, това е волята Божия.

Та казвам: Всеки едного може да го направим добър. Но туй е едно привидно добро. Ти може да нагорещиш едно желязо, но като го свалиш от огъня, то изстива. Сега хората правят туй. Една майка прави децата си добри. Бащата прави децата си добри, но те изгубват понякой път добротата на баща си и на майка си. Обаче, доброто трябва да стане качество вътре, любовта трябва да стане едно свойство, едно качество. Тази топлина, тази светлина трябва да произтича от нашата душа, от нашия дух, а не отвън, механически. Ние забравяме нещата. Следователно, ние се учим как да обичаме. Първото нещо, ти ще обичаш на свят. Този, когото обичаш, той в твое присъствие да се усеща свободен, да му е приятно. Този, когото обичаш, трябва да му станеш слуга. Този, когото обичаш, ако искаш да бъдеш господар, ще изгубиш любовта. Христос казва: „Отец ми работи и аз работя.“ Христос казва за себе си: „Син человечески не дойде да му послужат, но да послужи.“ Няма нещо по-велико в света от служението. Може да служи онзи, който знае. Който не знае, нека се учи и като се научи, нека служи.

Та казвам: Радвайте се за всяка една среща, която ви се дава, че да може да обикнете някого. Радвайте се, когато може да обикнете някого. Радвайте се на всеки едного, който ви обича. То е благото в света. Да обичаш и да те обичат, то е най-великото благо в света. Да учиш и да те учат, то е най-великото благо в света. Да правиш добро и да ти правят добро – то е най-великото благо в света. Това са велики блага в света: Да обичаш и да те

обичат. Да мислиш за другите и те да мислят за тебе, да правиш добро на другите и те да ти правят добро, то е сега приложение. Вие сте тъжни, скръбни. Турете Господа в ума си, помислете малко заради Него. От вас може да е скръбен някой, да помисли за Господа. Тази скръб ще се махне. На някой скръбта се е махнала. Вие сте чувствували Божията Любов, възприели сте я. Проявете вашата любов към Него. Казва Христос: „Онова, което сте направили на едного от тия, малките, на мен сте го направили."

Казвам: Днешният ден аз го наричам ден на примирение. Да примирим нашия ум, да примирим нашето сърце, да примирим нашата душа, да примирим нашия дух, да се примирим ние вътре, да почувствуваме какво ни говори духът, да послушаме душата си, да послушаме нашия ум, да почувствуваме светлината, да послушаме нашето сърце и най-после да послушаме всички малки души, които седят в тялото. Да послушаме тяхният зов и да кажем: „Господи, благодарим ти за всичките блага, които си ни дал! От днес нататъка ние ще работим за Твоята Слава." Тогава вие ще чуете гласа: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Властвува умният човек. Властвува Бог в света, най-силният, понеже е Всемъдър. Ние трябва да бъдем умни, любещи деца на Бога, добри деца на Бога. Гледайте сега какво може да направи вашата любов. Сега любовта не е достояние само на един човек. Любовта е достояние на много. Колкото повече вземат участие в любовта, толкоз по-добре. Ако един ден цялото човечество вземе участие в Божията Любов, то ще бъде блаженство. Колкото по-малко същества, души, вземат участие в любовта, толкоз туй въже е по-слабо. Колкото повече вземат участие в любовта, толкоз въжето е по-дебело. Ако ние може да се радваме на любовта, която се проявява в света, по-добре е. Ако ние не може да се радваме, този закон не работи. По същия начин, когато в планинските върхове започнат да се топят снеговете, всичкото благо, което планината събрала, то слиза долу в долината. Следователно, човек, който иска да развие Божествената Любов, трябва да бъде планински връх, от който всичко като се стопи, да слезе долу в долината. Любовта към ближния е събраната вода, да се дава на растенията. Любовта към ближния създава органическия свят, плодът от който се ражда животът. Любовта към ближния работи по същия закон. Както планината отгоре дала събраното богатство, така и долината, която събрала своето богатство, трябва да го даде. Той е човекът, който събира последното. Най-после от себе си и той може да благодари. Всяка сутрин като станем, трябва да отправим душата си към Бога, да благодарим за този, великия свят, който е създаден. Ако ние така го обичаме, един ден ще получим свободен билет да отидем до Слънцето, ще получим свободен билет да отидем до Луната, до всичките планети и по-далече. И по-големи перспективи седят пред нас. Сега ние се занимаваме с малки работи. Някой си направил къщичка, апартамент, чиновник сте, 5–10 хиляди лева

заплата имате. Хубави работи са те. Те са красиви работи, но има други работи, хиляди пъти, много по-велики, отколкото ние това, което сега желаем. Един ден ще го придобием. Имаме много лоша съдба. Един ден ще минем през една митница, дето всичко ще ти вземат. Като минеш, ще те оберат, всичко ще вземат. Всичко ще оставиш и ще минеш в другия свят, ще се намериш гол и бос. Питам: Тогава какво ще правите? Кажете ми! Като те питат: „Отде бяхте, отде идеш?“ – „От земята, всичко ми взеха.“ Всичко вземат на земята. Има един начин, дето да не вземат. Ако любите Бога, ако имате светлина и знание, ако сте постъпили добре, куфарите на границата никак няма да ги бутат. Имаме такъв пример. Господ имаше едно време един пророк, когото обичаше – Илия. Прати огнена колесница и той се качи на колесницата. Той искаше да остави на Елисей, един от своите ученици, кожуха си. Остави го и той се качи на колесницата и замина с куфарите заедно нагоре. Вторият кой така замина? Трима души има, които така заминаха. Третият е Христос, който така замина. Желая и вие така да заминете с огнена колесница. Само да си оставите кожуха, който е непотребен.

Та казвам: В закона на любовта животът ще придобие своя смисъл. В закона на Божията Мъдрост, знанието ще може да се приложи. Да кажем, какво има да се учим? Гледам, някой човек има сини очи. За мене сините очи, това са епоха в миналото, които са живяли. На някой очите са кафяви или черни. Това е цяла епоха на миналото. Всичките очи показват кога се създадоха такива очи. На някои хора лицата са продълговати, на някои широки. На някои челата са високи, на други ниски. На някои веждите са дебели, а на други тънки, написано е откъде е минал човек и как е живял. Трябва да се изучава. Имаме стари навици в нас, които трябва да се преобразят. Например, вземете на Тарас Булба като описват веждите много дебели, навъсени, значи Тарас Булба е материалистически тип, който държи сметка на своя син. В Америка бащите държат сметка на синовете си. Американците са много сметкаджии. Един син, чиновник, отива на гости на баща си. Три деня като седял на гости, заминало от бащата. Но той седял един месец и платил по сметка. Бащата като направил сметката, синът го коригирал, казва: „Татко, аз бях на гости, тогава не бях тука.“ Та казвам: Ще държим една права сметка на земята. Любовта не седи в един опростен живот. Любовта, това е най-разумният живот, най-съзнателният живот, при който ние можем да постигнем ония блага, които желаем. Трябва да постигнем нещата. Всеки един от вас има едно свещено желание. Желая ви всички да постигнете, всеки за каквото е роден, трябва да постигне. Вие не мислете, че затова не сте родени. Върви затова, за което си роден. Каквото желание имаш, твоето основно, главно желание, дръж го, не се отказвай от него. Това е Божествена привилегия.

Казвам: Само законът на Божията Любов, само законът на Великата Божия Мъдрост, само законът на Божията Истина са в състояние да ви дадат сила, да постигнете онези копнежи, които искате. Мнозина от вас искат да бъдат красиви, и може да бъдете красиви като ангели. Мнозина от вас искате да бъдете богати. Богатството да бъде благо, че като сте богати, всичките близки да се радват около вас. Вие искате да бъдете учен човек. Ако вашето учение е за благото учение, за благото на вашите ближни, за онези, които ви обичат, вие може да бъдете художник или музикант, всичко, което имате да бъде благо заради вас и заради другите. А всичко това да бъде за Славата Божия. Всички сме призвани да живеем добре. Че от нашия живот Бог да е доволен, че има деца, които изпълняват Неговата воля.

Сега ви желая за в бъдеще да бъдете от послушните деца на Бога. Всяка сутрин като станете, да чуете гласа Му, както в рая. Не да чуете гласа вечер. Преди да съгреши Адам, Господ му говореше сутрин. Като съгреши Адам, Господ дойде вечерта да го търси. Желая вечерно време като ви търси Господ, вие да се скриете под юргана. Желая сутрин като ставате, да ви търси Господ, да ви поговори. Този, на когото Господ говори сутрин, Той всичко може да постигне. Желая ви сега Господ на вас всичко да постигнете. Желая на вас Господ всичко да направи.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

28-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 24 април, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_04_24 Даде ми се всяка власт
Утринно Слово

ДАДЕ МИ СЕ ВСЯКА ВЛАСТ

Размишление

Ще прочета 28-ма глава от Евангелието на Матей.

Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“. Не е добре да бъде човек слаб; не е добре да бъде болен; не е добре да бъде ограничен в живота си. Стремежът на всяко живо същество, колкото и малък да е, се заключава в желанието му да живее. Възгледите на хората за живота са различни, но желанието им да живеят е едно и също. То е Божествен импулс. Това е и желанието на Бога, да се прояви. Той живее в човека. Следователно, когато се казва, че човек трябва да бъде безсмъртен, това подразбира да стане той Божествен. Хората умират по единствената причина, че Божественият живот не се е вселил в тях. Затова, именно, човешкият живот е кратък. На земята човек не може да постигне това, към което се стреми. Например, той не може да бъде щастлив, той не може да разполага с онази сила, с която да урежда работите си. Нов живот е нужен на хората. В какво се изявява новото? – В следните думи на Христос: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята“. Преди да Му се даде тази власт, Той премина през големи изпитания. И Христос трябваше да се изпита, да се види доколко Той е верен на Бога. Който иска да изпълнява Божията воля, непременно се изпитва. Тогава ще му се даде всяка власт. Властта е вътрешен процес. Да имаш власт, това значи да станеш господар на своя ум, на своето сърце и на своето тяло. Само така, каквото изработи човек, ще бъде разумно и добре направено. То ще има предвид самия него и неговите ближни. Всички искат да бъдат умни, богати, силни. Силата на човека се определя от великия закон на Битието. И за извора се казва, че е силен, бързотечащ. За водата на щерната не може да се каже, че е силна; напротив, там водата е в застой. Силно е слънцето, което дава светлина; силен е огънят, от който излиза топлина; силен е човекът, от ума на когото излиза светлина. Той може да упътва хората в правата посока. Ако в един дом между членовете се яви недоразумение, там всички страдат. – Защо? – Нямат светлина. Щом майката и бащата не се разбират, и децата страдат. Неразбирането между хората гаси светлината на техните умове.

Един човек имал в градината си стотици охлюви, които отглеждал за продан. Един ден той искал да направи опит с тях, да види какви възприятия имат те от външния свят. За да не излизат вън от оградата на градината, той поставил на пътя им електрическа жица, през която минавал слаб ток. Всяка сутрин градинарят наблюдавал, кои от охлювите

се опитвали да минат през жицата. Всеки охлюв, който минал веднъж, още отдалеч се отклонявал от пътя. Той сложил знак на тези, които минали през оградата. Той си извадил заключение, че нито един от белязаните охлюви не се опитал да мине втори път оградата. Ще кажете, че охлювът е глупаво същество. – Глупав е, но от една опитност не престъпва вече закона. Те си казват: „Тази градина ни е достатъчна; няма защо да се впускаме в широкия свят“. И ние сме в Божествената градина. Ако искаме да излезем вън от нея, не ни очаква добро. Някой не иска да живее на земята. Къде ще отиде? Може ли да отиде от земята до слънцето?

Сегашните хора са изгубили първичната мярка за връзката си с Бога, т.е. с Любовта. Казано е, че Любовта ражда живота; където е животът, там са и благата. – Кога хората не се разбират? – Когато живеят в недоимък. През деня, на светло, хората не се спъват, но вечер често се спъват. Значи при недоимък на светлина всеки може да се спъне. Ако изтеглите въздуха от една стая, хората ще почнат да се задушават. И тук има недоимък. Ако лишите хората от храна, те ще страдат пак от недоимък. Значи, в органическо отношение, човек трябва да има здрава храна, а в умствено отношение – трезва, права мисъл. Често хората спорят по въпроса, кой е на права страна. Според мене прав е само онзи, който обича Бога и Му служи. Това е закон, на който всички, големи и малки, се подчиняват. Който не обича Бога и не Му служи, той не е на права страна. Който обича ближния си, той е на правата страна. Който обича себе си, и той е на правата страна. Да обичаш себе си, това значи никога да не си пакостиш; никога да не си създаваш лоши навици; да не допускаш в ума си нито една лоша мисъл; да не допускаш в сърцето си нито едно лошо чувство и нито една лоша постъпка във волята си. От това гледище, който не спазва тези правила, той не обича себе си. И тъй, не можеш да обичаш себе си, ако не обичаш Бога. Ние живеем благодарение на това, че Бог ни обича. Ако Той не ни обичаше, ние щяхме да умрем. Без Любовта на Бога няма условия за живот. Понеже живеем, ние виждаме великата Божия Любов, която се излива върху нас. Мнозина си купуват лотарийни билети с цел да спечелят милиони, но много често нищо не печелят. Има едно дружество на Божията Любов, от което всеки може да си купи билет. Там всички билети печелят. В човешката лотария малко билети печелят, а в Божествената – всички до един. Въпреки това, малцина си купуват билети от тази лотария.

„Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Сегашният свят минава през голяма криза: индивидуална, семейна, обществена, общочовешка. И земята претърпява едно видоизменение. Никой не е господар на себе си; никой не може да избегне тази криза, но каквото става, всичко е за добро. Който не разбира законите на живота, на цялото Битие, се смущава. Много естествено: той живее отгоре на леда. На леда хората могат да се

забавляват, но не и да орат, да сеят и да жънат. Когато ледът се стопи, водата се използва за поливане на градини и ливади. Тогава започват да цъфтят цветята, плодните дървета да зреят. По-добре е да се топи ледът, отколкото водата да замръзва. Ние сме дошли до фазата, когато ледът е започнал да се топи. Това се дължи на Божията Любов. Бог слиза на земята да сложи нов ред и порядък. Затова е казано, че всяка власт е от Бога дадена. Има една сила в света, която е по-голяма от силата на оръжието. Има една сила, по-мощна от силата на взривните вещества. Какво ще кажете за онази сила, която може да приспи една армия от 50 хиляди души? Що е смъртта? Не е ли такова приспиване? Понеже не изпълняваме това, което Бог ни казва, най-после Той сам идва и ни приспива. В известно отношение човек проявява голямо лакомство за пари, за богатство. Един рибар намерил кост от човешко око и го занесъл да го продаде на царя. Царят го попитал колко пари иска за окото. Рибарят казал: „Толкова злато, колкото тежи окото“. – „Лесна работа!“ – казал царят. И той сложил една жълтица на едната страна на везните, а на другата страна – окото. Но везните не мръднали. Сложил още много жълтици, но везните пак не мърдали. Царят се намерил в трудно положение. Най-после той се сетил за един мъдрец и заповядал да го извикат. Като дошъл той, царят му разказал всичко и го попитал какво да се прави. – „Лесна работа – казал мъдрецът. – Сипете малко пръст на окото.“ Щом сложили пръстта, окото веднага олекнало. Така царят заплатил на рибаря само една жълтица за окото.

Какво ви очаква днес? – Малко пръст. Понеже сте неблагодарни и недоволни от живота, ще сипят малко пръст върху очите ви и ще станете доволни. Това е неразумно разрешаване на въпросите. Не е нужно да умре човек, за да научи истината. Тя се учи при Любовта в училището на земята. Човек е дошъл на земята да служи на Бога, на своя ближен и на себе си. Разумният живот включва три неща: да познаеш Бога чрез Любовта – великото благо на живота. После, да познаеш ближния си пак чрез Любовта. Най-после, да познаеш себе си. „Познай себе си!“ Така са казвали още старите гръцки философи. Сегашните хора обичат себе си, но не са минали през първите два закона. Предстои им да се качват нагоре: от третия закон – любов към себе си, да минат към втория – любов към ближния, а оттам към първия – любов към Бога. Този е еволюционният път на развитие. Бог живее в нашата душа и в нашия дух. Следователно, като познаеш Бога, ще почувстваш такъв мир и радост в себе си, които ще осмислят твоя живот. Любовта към ближния е пъпка, която започва да се разпуква и цъфти. Тази любов дава условия на пъпките да цъфтят и зреят. Божията Любов дава живот. Любовта към ближния дава условия за цъфтене и зреене на плодовете. Любовта към себе си е узрял плод. Това е човек с убеждение, който знае, че има една сила в света, наречена Бог. При

всички грешки на хората Той седи тих и спокоен, само наблюдава, без да говори. Така Бог проявява своята Любов. Каквато грешка и да направиш – в умствения, чувствения или физическия свят, Той казва: „Изправете грешката си!“

„Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Това е новото в света. Всеки се бори за тази власт. – С кого се бори? – Със смъртта. Всеки е насочил дългобойните си оръдия срещу нея. Време е вече човек да победи смъртта, да не бъде неин роб. Който е роб на смъртта, той не може да бъде свободен. Тя е заробила, както отделния човек, така и обществата, и народите. Много народи е покосила тя и още много ще коси. Ако и нашата земя не възлюби Бога, и тя ще изчезне. Обаче земята признава Бога и Го слуша. По Негова заповед тя се движи около себе си и около слънцето. И слънцето признава Бога. Каквото Той му заповядва, всичко изпълнява. Той му заповядва да изгрява и да носи благословение на всички живи същества. Да бъдем като земята, да се въртим около своята ос и право да мислим! Да бъдем като слънцето, щедро да раздаваме благата, които Бог ни е дал. Казано е в Писанието: „Така да просветнат делата ви пред человеците, че като ги видят, да прославят Отца вашего, Който е на небеса“.

Приемете властта, която Бог ви дава чрез Любовта. Научете се да любите Бога! Научете се да любите своя ближен! Научете се да любите и себе си! Това е новото. Само така ще имате ново разбиране, нова култура. Тогава, като се срещнат двама души, няма да се гледат като неприятели, но като братя, които служат на един Бог. Само тогава хората ще разберат, че светът е създаден за тях. И животът им ще се осмисли. При това положение разсъжденията на философите за Бога, дали Той съществува, или не, ще пропаднат. Човек чувства това по вътрешен път. Той е свързан с физическия свят чрез тялото си, с духовния – чрез чувствата си, а с Божествения свят – чрез онова, което дава от себе си. Човек взима повече, дава по-малко. Той се страхува да бъде щедър. Трябва ли планинският извор да се страхува да дава? Колкото повече дава, толкова повече се излива Божието благословение.

„Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ Идете и проповядвайте не от страх, но от Любов, и кажете: „Даде ни се всяка власт да мислим добре, да чувстваме добре и да постъпваме добре“. Който не върви в правия път, ще се намери в положението на турците през земетресението. Земята се разигра и цели 38 села загинаха. Ако хората се откажат да служат на Бога, цялата земя ще се разиграе и то така, че помен няма да остане от сегашната култура. Кой ще спечели тогава? Аз не бих желал земята да се разиграе. Какво ще стане с колата, ако луд кон я кара? Той ще се разлудува,

но от коларя и хората в колата помен няма да остане.

Пазете се от крайните резултати. Казваш: „Не ми се живее, ще се самоубия“. – Внимавай, че лудият кон те кара. Той е без гем и на лош край ще те изведе. Защо ще се самоубиваш? Бог не те е създал да се самоубиваш, нито да правиш зло на своя ближен. Той ти е дал всяка власт и те е пратил на земята да Го прославиш.

Питате: „Жив ли е Христос?“ – Жив е. Той е толкова силен, че ако дойде на земята втори път, никой не би могъл да Го разпне. Преди две хиляди години Го разпнаха, тогава се намери дърво за Него. Обаче днес Христос е толкова голям, че не може да се намери съответно дърво, на което да се разпне. Което дърво да извикат днес да послужи за разпъването на Христос, непременно ще се откаже. – Защо горят дърветата? – По единствената причина, че послужиха за разпъването на Христос. Всички хора, които разпъват Христос в себе си, ще горят като дървата. Това са страданията, през които минава цялото човечество. Всички, които дават път на Христос в себе си и признават, че Той е възкръснал, ще се ползват от благата на живота.

Човек е дошъл на земята не да се откаже от живота, но да придобие живот и да получи своето наследство – Божията Любов. Наследството на човека е Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина. Наследството на човека е животът, знанието и свободата.

„Даде ми се всяка власт на небето и на земята.“ – Защо Му се даде тази власт? – За да бъде щастлив и Той, и всички онези, които вярват в Христос и обичат Бога.

Желая ви властта, която Бог ви е дал, да я употребите за ума, за сърцето и за душата си.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 24 април 1938 г., София, Изгрев.

1938_04_27 Божественият импулс
лекция на Общия окултен клас

БОЖЕСТВЕНИЯТ ИМПУЛС

Отче наш.
„Фир-Фюр-Фен."

Ще ви прочета един стих от 10-а глава на Йоана: „Крадецът не иде освен да открадне, да погуби и да заколи, а аз дойдох за да имате изобилно."

Човек трябва да има една определена посока на своето движение. Една определена мисъл, едно определено чувство. Казва се: Не пожелай. В окултната наука се казва да се убие всяко желание. Да желаеш нещо и да пожелаеш нещо, те са две неща различни. Желанието е един Божествен процес. Желаеш. Желай, казва псалмопевецът. Ако убиеш туй желание, в тебе, какво ще желаеш? Да пожелаеш едно желание, на което се радва. Не пожелай неговото желание, не му го вземай. Тогава Давид пожела да вземе едната овчица на онзи, бедният човек. И през целия си живот за това пожелание той опитва резултатите. Какво нещо е пожеланието? Понякой път гледам, искате да се разправяте с хората. Казвате: „Ние сме християни". Аз се чудя. Ти, един невежа човек, ти ще се оправдаваш, че и ти мислиш като него. Невежият не се оправдава, ти не казвай, че си като него. Кажи: „Едно време и аз мислех като тебе, но сега не мисля. Като бях като дете, мислех като тебе. Но сега съм възрастен човек, не може да мисля като тебе". Ние искаме да покажем, че ние сме правоверни. Ние мислим, както другите хора мислят. Всеки един от вас трябва да мисли, каквото Бог е вложил в него. Да мисли заради Него. Казваме: „Ние вярваме в Христа". Въпросът не е във вярването, доста хора са вярвали в Христа. Светът не се нуждае сега от вяра. Светът не се нуждае и от надежда. Надежда има в света колкото искаш и вери има колкото искаш. Много вери има. Светът се нуждае от Божественото, то е Любовта. Вие считате Любов е туй, което слиза отгоре. Така трябва да мислите. Щом Любовта я търсите някъде в хората, по земята, това не е Любов. Фиг. 1Качеството на Любовта е, че когато тя дойде, тя е изгрев на човешкия живот. Тук имате един кръг, (фиг. 1)

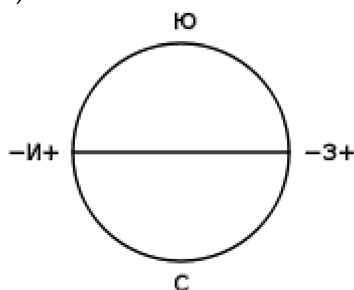

това са възможностите. От минус „З" тук е западът. По какво се отличава

западът от изтока? Изток е там, дето слънцето изгрява. Но изток е туй място, дето иде благословението. Туй, което дава е изток, туй, което взема е запад. Следователно, щом ти даваш, ти си изток. Щом вземаш, ти си запад. Трябва да знаеш, този запад за кого е. Този запад може за тебе да е запад, за другите е вече изток. Сменят се нещата. Всяко едно състояние, което човек има, то се сменя. Сега вие мислите, че като вашата Любов към Бога няма. То е едно частично схващане. Например, по какво се отличава вашата Любов от Любовта на другите? По какво се отличава Любовта на една майка от Любовта на други майки? И двете имат деца, по какво се отличават? Онази майка, която люби добре децата си, тя може да бъде здрава майка. Щом не е здрава майка, тя не може да ги люби. Тази, здравата майка на Любовта, тя дава достатъчно храна на детето си и то не гладува. Щом детето гладува при майка си, то тази майка няма мляко. Защо нямат мляко? Защото Любовта им е малка. Някои жени нямат деца, защо? Защото не трябвало да се женят, преждевременно се е оженила. Всички бързат да се женят. Вие сте изопачили понятието за женитбата. Всеки бърза да се жени. Не бързайте да се жените, не бързайте и да се разженвате. Сега, щом се каже женитба, разбираме дали човек трябва да се жени или не трябва. Женитбата е едно отношение, за да познаеш Божията любов. Ти трябва да изпълниш един закон. Не тъй както ние го разбираме. Женитбата може да я считаме като един закон за яденето. Поне веднъж трябва да ядеш. На физическото поле поне три пъти трябва да ядеш на ден, значи три пъти ще се ожениш. Сутрин ще се жениш, на обед и вечер ще се жениш и след туй ще легнеш да спиш. Какво разбирате под това? Защото думата „женитба“, тази буква „ж“ значи нещо, което се посажда и расте. Ти извършваш някаква работа, ти се ожениш. За туй съчетание, да се ожениш за някого, ти трябва да дойдеш в съприкосновение с една душа, да познаеш как Господ я е създал. Тази душа, която излязла от Бога, да познаеш тази душа. Как се познават душите сега? Казва Христос: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истинаго Бога“. Ако ти в една душа не може да видиш Бога, Който е скрит вътре и се проявява, защото външната страна, която виждате, то се вижда обикновено, то е човешкият Дух. Когато познаеш Божественото, което е скрито във всяка една душа, то е Божественият живот, който ще даде израз. Ти не може да дадеш цена на човешкото. Например, аз мога да ви напиша думата „БОГАТСТВО“. Може да произнесеш тази дума. Каква сила има в думата? Казваш: „Богат е“. Думата богатство е отвлечена. Но ако имаш звонкови монети, ако богатството е в звонкови монети, ти вече имаш реалността, ти си по-близо до реалността. Ти можеш да бъдеш богат, но трябва да знаеш как да употребиш това богатство, което имаш. Вие всички искате да бъдете богати, вие искате да имате злато. Не разбирате живота, а туй, което не е. Най-важното нещо в света е Любовта. Второто важно в света, това е животът и третото най-важно в света, това е движението, посоката. Или

най-първо трябва да изразиш Любовта. Щом имаш Любов, ти трябва да имаш мисъл. Щом имаш живот, ти трябва да имаш чувствуване в себе си, а щом имаш движение, ти трябва да имаш воля в себе си. Ако твоята Любов няма мисъл, ти Любовта не познаваш. Ако твоята Любов не може да придобие живота, и ако твоята мисъл не може да произведе едно чувствуване в тебе, ти не си влязъл в онзи свят, по който Господ иска да те учи. Ние разбираме сега и казваме: „Аз вярвам в Бога“. Каква е идеята, която имаме? Казваме, че Господ е отвътре и казваме, че Господ е отвън. Ако е вътре, де ще Го търсиш, на кое място? Или ако е вън, накъде ще търсиш? Трябва да има някаква посока. Ако търсиш Ивана, Драгана, все трябва да знаеш накъде. Когато търсим човека, де го търсим ние най-първо? Аз гледам, когато някой дойде, погледне те в главата, погледне те в краката. Той иска да се ориентира. Иска да види първо главата, долу ли е или горе. Краката горе ли са или долу. Веднага гледа и се ориентира. След туй, като се ориентира, вижда, че главата е горе, започва да ти говори. Ти погледнеш един човек горе в главата, после го гледаш в краката, но не знаеш защо го гледаш в краката. Ти го гледаш в краката, понеже хиляди пъти ти давал ритник в миналото и ти сега седиш по-далече, да не би пак да имаш ритник. Вие го гледате в главата, тази глава, знаете ли колко хиляди страдания ти е причинила? Главата на една змия като хване жабата какво прави? Казвате: „Всичко е в главата“. Всичко е в главата и всичко е в краката. На змията всичкото е в главата, но в змията има нещо, и в тялото има нещо. Казвам: Било е време, когато нашата глава не е работила както трябва и краката не са работили както трябва. Вземете тия, мирните животни като овцете. Казвате: „Колко са кротки!“ Но я вижте тези пехливани, кочовете, когато дойдат тези овни, като се изтъпанчат от два далечни краища, че като се затичат, ударят си главите, натиснат се, блъскат си главите, и после пак се изтеглят. Защо? Борят се те, разрешават един социален въпрос. Кой да се ожени по-напред. И който надвие, той се жени по-напред. Когото надвият, той остава за последен. Той пак се бори. Ако той надвие, има право да се жени. Ако него надвият, няма право да се жени. Туй е същият закон. Аз вземам един пример. Вие казвате тъй: „Ако може да гледам една жена“. Как ще гледаш жената? Как се гледа една жена? Сега аз засягам въпроса. Защото човек е този, който мисли, а пък жена е, която чувствува. Следователно, те са два полюса. Най-първо се е образувал мъжът. Мъжът е изгревът. Жената е залезът. Мъжът е началото. Жената е краят. Сега вие искате да знаете кой е на първо място. На първо място е първият, който дава. На второ място е онзи, който взема. Защото този първият, който дава, той на себе си няма да даде. Следователно, той е пръв да дава, но той трябва да го даде на един, който трябва да вземе. Първа е жената, която взема. Фиг. 2

Фиг. 3И тогава те турят този знак на плюс. Аз бих ги употребил така: Това е мъжът. (Фиг. 2) Това е жената. (Фиг. 3)

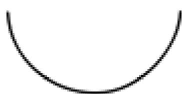

Първият, е който дава, вторият, е който взема. Но нищо в света не е в покой. Туй движение, което е отгоре, то ще се обърне. Те са две половини. Мъжът, който се движи пръв, той ще дойде до положението да взема. А жената, която първа взема, ще дойде до положението да дава. Следователно, тази паница, която е пълна, тя като се движи, ще дойде да се изпразни, ако даваш, ще ти дадат. Ако не даваш, няма да ти дадат. Сега вие казвате: „Защо трябва да обичаме някого?" За да те обичат. Давай, за да ти дават. Мисли, за да мислят за тебе. Не само да мислиш за един човек. Ти може да мислиш как може да му направиш една пакост. Може да мислиш за него добре, за благото му. Та казвам: Аз се отнасям към Любовта, Божията Любов. Ние сме дошли на земята и всичко онова, което Бог ни е дал да го обработим. Дал ни е богатство, несметно богатство ни е дал. Вие седите и мислите какво да правите. На някой богатството седи в гърлото. На някой богатството седи в пръстите, в мърдането на тия пръсти. Той знае как да ги мърда. На някой седи в лявата, в дясната ръка. Ако знаеш така да си мърдаш ръцете (Учителят показва както цигуларят свири) милиони ще дойдат. Ако някой знае с четката да рисува, а пък на някой богатството седи в писането. Имаш едно златно перо, не сребърно, вземи това перо, дращи, дращи и богатството ще дойде. Ами че, един учен човек мастилото го продава с хиляди. Като вземе едно шишенце мастило, че то струва 10 лева, а той го продаде за 10 хиляди. Но той вземе, че изпише едно шише мастило и го продава после. Това не е ли търговия? А пък онзи, който знае да пее хубаво, въздухът продава. Той ще приеме малко въздух и като го изкара навън, продава го на хората. Всеки иска малко от този въздух да го тури в ухото. Казва: „Ей, че хубав въздух! Да имам в ухото!" Продава човекът въздуха. 50–60 или 100 вдишки. Всеки един ще плати по стотина лева за малко въздух. Аз ви представям работите по-другояче. Вие някой път ги представяте идеално. Представяте ги в най-простата форма. Казвате: „Много гори сърцето ми". Казваш, че гори. Разбира се. Ама изгоря ли сърцето? То не само трябва да се запали и да гори, но да гори без да изгаря. Щом изгаря, работата на пепел става. Една мисъл, която ти имаш, трябва да се смени с друга. Мисълта не трябва да престава. Някой казва: „Едно време какво мислехме! Идеални бяхме. Сега вече не е така животът ни". Та казвам: Нашият брат, сърбинът, който дойде, ние казваме, че нямаме Любов тука, а този брат като дойде при нашата малка Любов, се стопли. Той казва: „Аз като вашата Любов никъде не съм виждал". Онези казват, че нямаме Любов. Любовта е нещо особено. Онзи, който не е готов за Любовта, затъпява неговото чувство, той не усеща

Любовта. Той мисли, че няма Любов. Но мнозина от вас изгубвате възприятието на Любовта. Вие гледате един човек, той първо ви прави впечатление, след туй изгубвате красивото чувство. Защо го изгубвате? Ще ви приведа един пример. Казвате, има една дума „докле“. „До-кле“, „до-кле“. Едното казва: „Докле“, значи откъде си. На български „докле“ значи почакай, докато си свърша работата. Има две значения. Ние трябва да знаем „докле“. Казва: „кле“, „докле го“. Трябва да разбираш смисъла. Че в езика ни има много думи, които имат двуяко значение. Вие често слушате думата Любов. Любовта това е първият подтик на Битието, на живота. Божественият импулс. То е най-хубавото нещо. Първото нещо, което иде в живота, което създава вселената. Това е този Божествен подтик. И този подтик го наричам Любов. Този подтик като дойде, човек всичко може да направи. Божествената Любов трябва да ти бъде подтик, непреривен подтик като движение, като един извор. Всякога Любовта отдето минава, около нея се започва да растат растенията. Дали тези растения ще разбират, то е друг въпрос, но все ще приемат вода. Все ще възприемат Божията Любов. Казвам: За Бога трябва да имате едно определено понятие. Трябва да обичате Бога. Всичките ви спорове, недоразумения произтичат. Оставете всеки един човек, пред вас, оставете да се изкаже. Било е време, когато вие сте спирали. Казвате: „Чакайте аз да ви кажа, какво зная“. Ти не бързай да кажеш какво ти мислиш, остави го да се изкаже, той какво мисли. Ти казваш: „Чакай да ти кажа аз“. Той казва: „Чакай да ти кажа аз“. След като той се изкаже, изкажи се ти. Чакай да ти каже, тогава ти му кажи. Гледам сега, постоянно някои стари сестри казват за някоя млада сестра: „Губят си времето, събират, се седят“. Казвам: Когато изгрява слънцето някъде, няма ли да се спреш да го видиш? Аз съм наблюдавал децата като отиват в училище, спират се в някоя градина с узрели круши, ябълки, пък плет има, гледат го, научно изследване правят. Аз вече зная какво изследват тези деца. Най-първо мислят дали градинарят е добър, да даде нещо. Когато го няма, гледат да се качат, да вземат нещо. Турците казват: „Да гледаш хубавото, то е добро“. Какво разбира турчинът? Той разбира: хубаво е човек да си пийне винце. Като пийне малко винце, той става весел. Лошото във виното къде е? Не пий вино, което другите са пили. Туй вино, което опива, хората са го пили. Ние пием някой път виното, което изгубило своите свойства и хранителни вещества. Не пий вино, което изгубило своите съществени качества, сладчината си. Виното, което изгубило своята сладчина, то е за другите и не е за тебе. И ако пиеш туй вино, ще се опиеш. Ако пиеш сладкото вино, няма да се опиеш. Вие пиете от Любовта. Има една Любов, която се е вкиснала. В света съществува една вкиснала Любов. Виждам младите като се влюбят, се вкисват. Казват: „Тази е вкисната Любов“. Неразположен си. Всеки един религиозен човек и той се влюбва. Вие се влюбите в Бога, какво ще правите? Да кажем, вие отивате при един хлебар, в какво ще се

влюбите? В хляба му. Докато не ви е дал хляба, вие мило може да го гледате. Вие го гледате, но хляба гледате. Той казва: „Давам ти хляба“. Ти даваш 5 лева, вземаш един хляб. Кой печели? Ти ли печелиш или хлебарят печели? Тия пари ти не може да ги ядеш. Ти като си дал пари – туй, което не се яде, всел си онова, което се яде. Казваш: „Дай онова, което оживява хората, аз ще дам онова, което уморява“. Като отидеме при Господа, ние трябва да платим. Туй е едно нещо, което не ти е идвало на ум. Ново нещо ще ви кажа. Разменната монета при Бога, това са нашите грехове. Ние ще му дадем нашите грехове. Той ще ни даде един сомун. С греховете си ние ще заплатим. Ние плащаме на Бога за хляба, който ни дава, с греховете си. Ние се хвалим, че сме платили. Идеш при Господа, дадеш 5 лева, Той ти даде един сомун. Господ взема тия пари, туря ги в обръщение, дойдеш – пак Му дадеш. Сега, в края на краищата, кой печели? Не е въпросът в печеленето. Вашите грехове Бог като тор ги туря при растенията. Тор са те. Че трябва цялото Битие да работи, тия грехове да ги превърне, от тях да стане нещо, един плод за ядене. Че един ден ще опитаме сладките плодове на греховете. Това е една необработена материя. Необработена мисъл, необработени желания и необработени постъпки. Сега, вие, като ме слушате ще кажете: „Хубаво, нека да грешим“. Да ви кажа: Грешете, само да имате по 5 лева, да имате да платите при Господа. Не пълни джобове, но да има да платиш. Господ иска като идеш, 5 лева да ги дадеш и нищо да не остане в джоба. Вие искате сега домът ви да е пълен, джобът ви да е пълен, това са непотребни работи. Като идеш дай 5 лева да ги вземе Господ и ще ги тури на работа. Ти вземи хляба и като го изядеш, ще се въздигнеш. Сега трябва да имате мистичен живот, за да разбирате. Вие, ако разбирате буквално, какво ще разберете? Откъде се ражда ревността на хората? От неразбирането на нещата. Ние ревнуваме всякога слабия човек. Ние не ревнуваме, че Витоша може да я откраднат. И да дойде някой да ми каже, че Витоша е открадната, да ми каже да повярвам. Всичко може да откраднат, но не и Витоша. Ако дойдат да ми кажат, че един мой пръстен е откраднат, може. Щом ние се съблазняваме в някого, ние го смятаме слаб, нямаме доверие в него. Тогава какво ще кажете вие в себе си? Дошла една мома, която избягала от дома си. Облякла се в мъжки дрехи, за да си прошрави живота, в света. Настанила се в един дом, в един млад момък, който работи. Казват: „Внимавайте, този младият момък, тук има една мома, може да ѝ напакости“. Младият момък казва: „Аз не се интересувам от младите моми“. – „А, казват, преструваш се. Ти се интересуваш.“

Смъртта се интересува от живота. Животът се интересува от смъртта. Смъртта винаги обикаля там, дето има живот. Смъртта търси живота. Животът не търси животът, но търси смъртта. И като я намери там, веднага се спира. Ако вие разбирате онзи велик закон в Битието, ще видите каква е Божествената Любов. Казваме: „Божествената Любов в света“. Като

ви говоря сега, аз не искам да разравям вашето минало, вашите разбирания. Аз не правя въпрос за миналото. Защото гледам, някой казва: „Защо не внимаваш, защо счупи тази стомна, ти ум нямаш ли? Знаеш ли колко пари струва?“ Безпредметно е това. И да гълчиш, че стомната е счупена, тя е счупена вече. Друг път като му дадеш стомната, кажи: „Слушай приятелю, тази стомна е скъпа стомна, бъди внимателен“. А като се счупи, засмей се. Ще купим друга стомна, нищо повече. Туй, което е станало, станало е вече. Направил си една погрешка, направена е погрешката. Ама защо да я направя? Направил си погрешка. Ако аз „О“-то го направя на „А“, какво ще стане? Богатство, богатства. Сега вие минавате за много умни. Аз гледам, някои много напреднали духовно и някой път те ме учат, те какво да правя. Казват: „Учителю, защо всичко това е така?“ Казвам: Аз ще изправя това. Казвам: Втория път ще го изправя. – „Ама не трябваше“. Казвам: Втория път ще го туря тъй, както трябва. Гледам, не се минава един ден, иде ученият философ и плаче. Защо? – „Боли ме коремът“. Аз го питам: Защо? Трябва да има една причина. Защо те боли коремът? Защото не мислиш право. Когато човек не мисли право, коремът го боли. Когато стомахът правилно не чувствува, главата го боли. Щом те боли главата, причината е в сърцето, щом е анормално, главоболие ще има. Щом умът е анормален, коремоболие ще има. Коремът е външната страна на сърцето. Липсва нещо на сърцето. Изправи чувствата си, веднага ще се махне коремоболието. Сега например, като ходихме на екскурзия, казвам: Какво нещо е навикът? Често нося един шал. За да не стават резки промени, излизам от стаята, завивам се с шала. Но като излизам, забравил съм, турил съм си палтото, не съм взел шала. И целия ден беше студено, но аз мисля, че шал имам. Като се връщам, търся шала. Намирам го отгоре, оставил съм го. А пък през целия ден все ми беше топло на врата. Седя, разговарям се през целия ден и мисля, че шалът е преметнат. Даже разсъждавам в себе си. Казвам: Как днес моят шал ме слуша, друг път току пада единия край. Аз взема, че го преметна. Днес се е възпитал, никак не пада. Минава ми мисъл и казвам: Чудна работа. Минава ми мисъл, но не правя опита и се радвам. И казвам: Целият ден мина и не се простудих. Мисълта, че имаш шал, дали го имаш или го нямаш, е друго. Но, мисълта, че имаш шал е реална. И действително този опит съм го правил. Аз имам едно тънко палто, но меко, хубаво. Една зима, студено беше, турям туй, тънкото палто, но магическо. Питат: „Как ходиш с тънкото палто, няма подплата?“ Но аз мисля, че може да ме топли. И като мисля, че може да ме топли, топли ме. Като започна да се колебая, започвам да се свивам. Казвам: Всичко зависи от човешката мисъл. Само трябва да има един обект, върху който да концентрираш ума си нагоре. Опорната точка е Бог в света. Първата опорна точка, в която ние трябва да турим своите основи, да любим Бога. За Бога постоянно ще мислиш. Всякога мисли, че Той мисли за тебе.

Другояче, ако мислиш, ти ще създадеш едно нещастно положение в себе си. Мисли, че каквото и да направиш, Той ще го поправи. То не е за тебе добро, но за Бога всичко е за добро. За нас всичко не е за добро. За едно дете е добро само майчиното мляко. Ако ти му дадеш твърда храна, то ще умре, коремоболие ще има. Следователно, Господ ще ти каже: Туй не е за тебе. След време, когато поизрастнеш, тази твърдата храна ще бъде за тебе. Когато ние казваме, че нещата са за нас, те са нашата възраст. Има известни мисли, известни желания, има известни постъпки, които в дадения случай не са за нас, ами за другите. Следователно, не критикувай никого. Ако седи по-ниско от тебе, кажи: „Туй не е нужно за тебе". На едно малко дете може да му кажеш: „Тази храна не е за тебе". Ако седи по-горе от тебе, че той прави някои работи, не се меси. Ние се месим. Питаме се: „Защо Господ създаде света така?" То не е наша работа. Господ мислил, мислил. Казваме: „Защо Господ е създал света така?" Ние мислим: „Не можеше ли по друг начин?" Можеше Господ да го създаде. Та туй, което Бог ви е създал, благодарете. Използувайте вашите богатства. Използувайте колкото сила имате. Понякой път направете един опит. Вие казвате, че имате вяра в Бога, имате Любов. Направете един опит. Срещнете някой човек и му кажете: „Моля, може ли да ми направиш една малка услуга". Виж как този човек ще се отзове. Ако добре се отзове, то е хубаво. Срещне те втори, друг, кажи му: „Може ли да ми направиш една малка услуга", то е положителното и после ще дойдеш до някой банкер, ще кажеш: „Може ли да ми направиш една услуга?" Ти си слаб, дошъл си до камъка, който е твърд. Ти ще се обезсърчиш, но пак ще започнеш от началото, пак ще правиш опити. Докато този банкер се отзове. Ти ще намериш ключа да отключиш. Аз понякой път съм правил опити. Аз никога не турям в ума си, когато ще тръгна за някъде, че ще пътувам или с трен, или с файтон, или с автомобил. Те са изключения. Аз го смятам, че това са изключения. Може да се случи в 40 години, може да се кача на файтон, но считам, че не е нещо далечно. Реша се да вървя и нищо не турям в ума си. Минава един (с) автомобил и казва: „Качи се". Казвам: Нямам пари. Той казва: „Не искам пари, качи се". Питам: Защо този човек ме качи? Някой път се качвам, някой път не се качвам. Защо? Като се кача, понеже някой път сам вървя по пътя, минава един, втори, покани ме. Втори път ме покани, трети път. Платя. Помни, туря в ума си да се кача. Трябва да го спра: Моля ви се, ще ви платя, мога ли да се кача? – „Да казва може, място има". Казвам: 5 лева? – „А, не". – 10 лева? – „Не". – 15 ? – „Не". – 20, 25, 30? – „Хайде вече". Казвам: Този човек е много ядлив. Значи, аз му давам, колко? Шест пъти по пет–шест сомуна, значи той изяжда на ден по 6 сомуна, от ядливите хора е. Най-първо му давам 5 лева, за един сомун. Не иска. За два, не иска. За три, седнем разговаряме се. Казва: „Не ми върви. Губят се тия пари". Питам: Къде дявате вашите хубави чувства, вашите хубави мисли? Къде ги дявате? Къде е вашата младост? Къде са дянати

ония въжделенните мисли? Човек от детинство до старини трябва да остане една младенческа идея. Любовта не трябва да претърпи никакво изменение. Любовта, каквато е в младини, такава трябва да бъде и в старини. Отвън може да се измени както искате, но в себе си трябва да запазите онова младенческо състояние. Младенческо състояние наричам онова първо състояние, което Бог е вложил. Има една младост, която Бог е вложил. Има една старост, която Бог е вложил. Има една младост, която хората са вложили. Има една старост, която хората са вложили. Казвам: Дръж онова младенческо състояние. Не вземайте предвид как трябва да обичате. Обичайте както Господ дал. Не се месете в Любовта на хората. Или другояче казано: Бъдете отглас на Божията Любов. Не я делете. Всеки да прояви Любовта си, тъй както Бог му я дал някога. Никога не туряйте лоша мисъл, и без това ще дойдат лошите мисли. Вие трябва да се възпитавате. Една сестра ме гледа. Казвам: Гледайте, но се учете. Защото ще ви изпитвам. Понякой път тия младите сестри ги обвиняват. Но като няма кой да мете салона, казвам: Научихте ли урока? Я, изметете салона. И те го измитат. Ако накараме някой външен човек, ще му вземе 2–3 часа. Трябва да дадем най-малко 50 лева, а те като изметат салона, чувам музикално нареждат столовете. „До“, „ре“, „ми“, „фа“, „сол“. Чува се като се местят столовете. И като нареждат столовете, аз зная дали новата част нареждат или крайните. Казвам: Аз, ако съм на тяхното място, какво ще направя? И аз ще направя същото. Като идеш гладен, ти ще гледаш хляба. Жаден като си, като идеш при извора, ще го гледаш. Кой няма да гледа извора? Аз като ида във фурната, гледам хората – кой как гледа, приятно ми е. Виждам някои хора, вниманието им е на хляба. Като вземе хляба от фурнаджията, даде му пари и благодари. Вие като отидете в Божествената фурна дайте парите си и не ходете на фурнаджията да му казвате, че хлябът днес не беше добре опечен. Аз говоря за майстори хлебари. Някои от вас искат хляба да е препечен, някои искат да не е препечен. Защо обичате препечения хляб? Някои обичат непрепечения. Малко суровичък.

Та новото в живота трябва да го знаете. Трябва да вземете Любовта като основа, отдето ще се появи Божественото слънце, тогава вие ще намерите вашият запад, ще намерите и себе си. Но, трябва всички да имате един подтик, Божествен подтик. Всички трябва да обичаме Бога. Без Любовта към Бога ние ще останем чужденци един към друг. Единственото нещо в света, което може да ни забележи, единственото нещо, което може да внесе радост и веселие. Виждате, даже един музикант, когато свири, като гледа публиката, веднага в публиката ще намери някого, когото обича и той да го обича. Погледнеш някой като свири погледне нагоре и свири. Като свири поглежда там. Онзи, който е на сцената, който го обича, той трябва да дава подтик. Този, когото обичаш, там е Бог. Онзи, който те обича в тебе, е Бог. Ти, когото обичаш, Бог е там. И онзи, който те обича, Бог е в

тебе. Следователно, ние като обичаме, ние търсим Бога. И нас трябва да обичат. Не само да обичаш, но и тебе трябва да те обичат. Туй трябва да знаете, че като те обичат, ще познаеш че Бог е в тебе. Аз ви обичам, познавам, че Бог е във вас. Вие ме обичате, познавате, че Бог е в мене. Между нас става обмяна. Когато някой иска него да обичат, а той да не обича, то е човешко. Може, но то е човешки егоизъм. Този брат, сърбинът, който замина в Сърбия, научи нещо. Той казва: „Трябва да образуваме една теоцентрична идея, не егоистична“. Значи да образуваме един Божествен живот, на който Бог да е центърът. Не егоистичен, ние да сме центъра в света. Сега ние излизаме от егоцентричния живот и влизаме в теоцентричния живот.

Какво имахте вие, десета страница? За следващия път – 30-а страница!

(Учителят прочете 30-та страница от „Свещените думи на Учителя“).

Добрата молитва.

XVII година.
29 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 27 април 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_04_29 Една основна идея
лекция на Младежкия окултен клас

ЕДНА ОСНОВНА ИДЕЯ

Отче наш.

Изпейте „В начало бе Словото“

Пишете върху темата: „Учението като метод за постижение“.

Изпейте песента: „Мога да кажа“.

Коя е основата на правата линия? Ако някой ви запита: „Коя е основата на правата линия?“, какво ще отговорите? Или някой да ви каже: „Коя е основата на живота?“ Под думата „основа“ на физическия свят разбираме това, върху което може да се гради. Тогава как бихте разграничили вие, каква е разликата между физическия свят, духовния свят и Божествения свят? По какво се различават? Казвате: „Физически свят“. По какво се отличава физическия свят от духовния? По какво се отличава духовния свят от Божествения? Сега може да се дадат много отговори, но има една идея, която трябва да седи вътре в живота. Знанието съществува и дава сила на човека. Ако някой ви попита: „В какво седи новото учение“, какво ще отговорите? Или имате едно ново верую, в какво седи това ново верую? Казвате, че вие вярвате, както едно време, хората вярвали. Че няма нищо ново, ако вярваш, както волът вярвал, ако вярваш както мравята вярва, или ако вярваш както птицата вярва. Какво ново има в тази вяра? Казвате: „Вярвам както едно време са вярвали“. Тогава няма ново. Новото се различава коренно от старото. После във вас седи идеята, вие искате да се покажете на окръжаващата среда, че вие не се различавате от тях. Казвате: „Двама хора мязат ли си?“ Те най-първо, ако си мязат един на друг, няма да се обичат. Ама то е едно противоречие. Какво разбирате под думите: „Няма да се обичат“? В живота, ако на двама души дадете едно малко парче хляб и двамата да са гладни, турите им едно малко парче, тогава ще се зароди едно състезание – мязат си. Значи и двамата искат да ядат. Ако единият не искаше да яде, а другият искаше, ще се обичат, защото единият, който не иска да яде ще даде на другия и той ще яде повече.

Коя е основата на дишането? – Въздухът. Без въздух дишане няма. На какво дишането се обосновава? – На въздуха? – Въздухът е потребен за дишането. Без въздух не може да се диша. Каква е основата на яденето? – Храната. Без храна не може да ядеш. – Коя е основата да чувствуваш? Сега малко новото ще влезе в противоречие със старото. Фиг. 1.29 A ______________ B /Фиг.

1.29/ Теоретически казваме, че между две точки може да се прекара само една права линия. Тук тази идея, колко прави имаме? Туй, което аз съм начертал, между две /точки/ може да се прекара една права линия. Значи, щом може да се прекара една права линия, има само дължина. Сега се твърди, че между две точки може да се прекарат много прави линии. Тогава какво разбирате, че може да се прекарат много прави линии между две точки? – Щом се прекарат много прави линии между две точки, вие вече имате широчина. Следователно физическият свят е едноизмерен, духовният свят е двуизмерен, а Божественият свят е триизмерен. Туй е само за обяснение. Тази линия, за да стане духовна, трябва да се разшири. Правата линия, за да може да се прояви, трябва да има широчина. Ако може само една права линия да прекарате между две точки, тя ще се движи безконечно в една и съща посока. Сега трябва да знаете, че тъй като говоря, в природата има едно Божествено измерение, което е праволинейно. Всичките измерения се мерят с праволинейното измерение. Сега туй го вземете като една идея. Когато вземете например тона „до“, ти едновременно чувствуваш колко трептения има. Знаете ли, колко трептения има „до“? Или като го вземете във втората или в третата гама, като го вземете, знаете ли колко трептения има? Не знаете. Един тон може да го вземеш верен, без да знаеш, колко трептения има. Най-първо 32-те трептения виждат ли се? Тогава, ако вземем 32 трептения за основа, ако това е един закон – едни подържат, че най-низкия тон има 16 трептения, други – 32. Както и да е, без разлика, дали е 1 и 6 или 3 и 2. В дадения случай, то е само една идея. 1 и 6, и 3 и 2 какво означава? 1 и 6 е силно творческо число. 3 и 2 това е меко число, число на възприятия. Ти може да вземеш един музикален тон с 16 трептения, тия вълни ще бъдат по-дълги. Теоретически, механически, ако се обяснява е едно, но ако изпееш с 16 трептения, тонът ще бъде силен и мощен, няма да има мекота. Ако го изпееш с 32 трептения, веднага малко изменени ще бъдат вълните, мекота ще има, ще се различават вълните. Един остър тон се различава.

Фиг. 2.29 Единият ще има /Фиг. 2.29/ такова движение, Фиг. 3.29другият ще има /Фиг. 3.29/ друга форма на движение. Сега туй твърдение трябва да се докаже. Как ще се докаже, че едните образуват корубести вълни, другите вглъбнати? Учените имат ред начини за доказване. Как ще докажеш, че един човек е религиозен? Научно как ще докажеш, че един човек е религиозен? По какво се отличават религиозните хора, как може да определите? По какво се отличават учените хора? Ученият човек изучава външната страна на нещата. Учението е нещо, което се занимава с външната страна на предметите. Религиозният човек опитва нещата отвътре. Той иска да знае. Да бъде идеята по-ясна, може да кажем,

че религиозните хора са хора на вкуса. Те искат да опитат вътрешната страна на нещата. Един религиозен човек иска да му е приятно. Религията донася нещо. Религията не е празна дума, но тя доставя нещо на човека. Религия значи свързване. Религията ни свързва с онова същество, от което ние сме излезли. Трябва думата „религия“ да ни даде наука да се свържем с онова същество, от което сме излезли или от източника, от който сме излезли, за да става една постоянна вътрешна обмяна между нас и туй същество.

Сега целият свят е построен върху два центъра. Засега „А“ го наричам егоцентричен, „В“ е теоцентричен. Значи една права линия може да се начертае тъй, че азоцентричната да се отправи към теоцентричната. Имате един азоцентричен живот. Какъв може да бъде този живот, на който основата е „аз“-а? – Искаш всичките неща в света да се подчиняват на твоите възгледи, на твоята сила, искаш да те слушат. Туй може ли да стане? Виждате, че във всичките животни в природата, като влезе едно голямо куче някъде, ще изгони всички по-малки кучета, ще ги накара всичките да се подчиняват наляво, надясно. Дойде от него по-голямо, то му покаже, че и то трябва да се подчинява. Питат най-голямото куче – кое накара всичките кучета да му се подчиняват? Най-първо на голямото куче му се подчиняват всички кучета, като дойде по-голямото куче, то образува друга една система, която от егоцентрична е станала теоцентрична. Как ще се усещаш ти? Ти ще се усещаш, че фасонът ти е паднал. Като кажат, че фасонът паднал, показва, че вашата система се променила. Когато вие се обезсърчавате, не е нищо лошо, че вашият център се е променил. Вашата основа е съградена върху пясък, и като дойдат изпитанията, казва Христос: „Една къща, съградена върху пясък, като дойдат бурите и ветровете, рухне“. Казвам: Правата посока на правата линия трябва да изхожда от Божественото начало, не от нас. Бог да е в центъра и ние в периферията трябва да бъдем. Всякога, щом се обезсърчите, трябва да знаете, че има една погрешка, че ти си създал един свят, който не е естествен. Защото човешкият свят е свят на измененията, Божествения свят е свят на постоянство. Щом чувствувате, че вече нещата са изменени, вие вече имате една система, която хората са образували.

Сега някой път питате: „Защо светът е така създаден?“ Най-първо, този въпрос не е право зададен. Ако свирите някое музикално съчинение и питате: „Защо е така написано?“ – То е написано, тъй ще го свириш. Другояче не може. Тогава направи го тъй, както казваш. Може да питате деветата симфония на Бетовен защо е така написана? Напишете вие. Не само да критикувате. Питате, защо светът е така създаден? Че как трябва да се създаде? Казва: „Защо само една уста имаме?“ Че ти едва една уста може да нахраниш, ами ако имаш две, три усти, четири? Казва: „Защо трябва да

имаме два крака?“ Ти едва може да обуеш двата си крака, 400 лева даваш за обуща, ами ако имаш десет крака по 400? Казва: „Защо ми е една глава, да имам две“. Той едва може да се справи с една глава, ако има две? Най-първо защо са му две глави?

Та сега вие казвате: „Ние сме окултисти“. Какво разбирате под думата „окултист“? Тя е много неразбрана работа. Казвате: „Окултизмът е наука“. Че каква наука е тя? „Те, окултистите много знаят“. – Че окултистите много знаят, но какво знаят? Тогава вие ще замязате на римските патки, които едно време казали: „Не знаете ли, че нашите прадеди едно време освободиха града Рим?“ – Те са второстепенни работи.

Най-първо трябва да имате една идея за Бога. Една идея за Бога да мислите, че Той е всесилен. Може да мислите, каквото искате, но една идея за Бога трябва да имате, че вие сте излезли от Него, дошли сте на земята да служите най-първо на Него, после на себе си. На Бога трябва да служите. Ако изворът престане, реката ще съществува ли? Значи, изворът, който изтича, животът който изтича от Бога, ако ти се държиш за този живот в Божественото, тогава твоят живот ще има смисъл. Някой казва: „Аз не вярвам в Бога“. Какво искате да кажете? Каква философия има да вярваш или да не вярваш, научно засягам въпроса? Той се е докачил нещо и не вярва. Защо? – Защото не е постигнал нещо. Казвате: „Аз не вярвам в Бога“. Добре, в кого вярвате? – „В себе си вярвам“. Много добре, тогава обосновете живота си! Започнете да видим какво сте намислили. – „Ама мен ми дотегна животът, не ми се живее“. Като не искаш да живееш, като не ти се живее, знаеш ли, какво нещо е да не живееш? Аз ви отговорих отчасти, какво е да живееш. Да не живееш, значи, вечно да бъдеш гладен, а пък да живееш, значи вечно да бъдеш сит. Има един вътрешен глад, от който няма никакво разрешение. Да живееш, значи да бъдеш вечно сит. Кое е по-хубаво сега, кое е практично, джобът ти да бъде празен, без да имаш петаче, или джобът да бъде пълен, кесията ти да бъде постоянно пълна? Кое е по-хубаво? Допуснете, сега казвате, че известен предмет, че го виждате. Ако известен предмет не виждате, показва ли, че този предмет не съществува? Казва: „Ама ти Бога видял ли си?“ Но то е само едната страна на нещата. Само с виждане ние не познаваме нещата. Колко начина имаме на физическия свят за опознаване реалността на физическия свят? Имате пет сетива, пет канала има, по които ти може да се домогнеш до известна реалност. Виждали ли сте Бога, то е вече физическият свят. – „Ти, казва, слушал ли си го някога?“ Вземете, имате един орех непосаден и един орех вече посаден, който израстнал. По какво се отличават посаденият орех и непосаденият орех? – По формата си. Сега значи може да имаш една идея за Бога, която да мяза на един непосаден орех и имаш една идея за Бога, която мяза на посаден орех. Непосаденият орех остава неизменен, се като

орех, но този непосаден орех след десет години ще има ли качествата, които имал в началото? Да кажем, първата година, втората година, третата година, ако се тегли, ще има ли същото тегло? – Ще изгуби нещо от теглото си. Ако този орех седи 10–20 години ще стане неспособен да се произвежда. Казвам: Вие имате идеята за Бога, както един орех, който е непосаден. Идеята ви за Бога, трябва да бъде посаден орех. Именно познаването на Бога, страданието в живота не е нищо друго, освен научен начин да познаеш Бога. Че страданието е единственият начин на земята, по който ние може да познаем Бога. То е страданието. Страданията и радостите, които дойдат то са двете опорни точки, по които познаваме Бога, с който ние сме свързани. Защото страданието може да бъде привидно. Може да имате физическо страдание – един удар, или страданието ви може да бъде от такъв, морален характер.

Представете си, че вие носите в джоба си една крупна сума. Вървите весел. Бъркате в джоба, търсите кесията си, няма я. Почувствувате една болка. Но тази болка не мяза на удара. Къде е тази болка? Но представете си, че вие се обезсърчите, казвате: „Отиде вече!“ Представете си, че вие сте ученик, отивате в странство да се учите. Бръквате в джоба, няма ви парите. Казвате: „Свърши се!“ Трябва да се върнете назад. Бъркате пак в джоба, парите са там. Пак се върнете. Само един момент на бръкване, казва: „Свърши се всичко!“ Какво се свърши? – Няма учение. Бръкнеш пак в джоба, казваш: „Всичко ще стане!“ Сега, каква е разликата между едното бръкване и другото бръкване? Какво ново е влязло, че в първото бръкване, бръкнеш, няма нищо, във второто бръкване ще напипаш нещо. Когато бръкнеш в своето сърце и не може да напипаш Бога, казваш: „Свърши се всичко!“ Когато бръкнеш и напипаш Бога, напипаш го в сърцето си – всичко ще стане. Аз да ви дам една ясна идея. Вие може да си турите друга идея. Не туряйте идеята за Бога /като/ нещо, без което може човек. По никой начин. Не казвайте, че човек може да живее без Бога. Кажете ли така вие се осакатявате. То е се таки да кажете, че човек може да живее без глава. Може ли аз да живея без глава? – Че как ще живея? Може ли да живееш без сърце? Как ще живееш без сърце? Казвате: „Че без очи не може ли?“ Как ще живее без очи, на какво ще замяза тогава човек? Без уста не може, без очи не може, без уши не може ли? Тогава откъде тази идея? Какво ще турите на мястото /им/? Ако кажете: „Без очи не може ли?“ Тогава какво ще турите на мястото на очите? Прах трябва да турим. Тогава ние туряме онази идея за Бога, която ни е достъпна в следното: Бог е любов. Значи любовта ни е достъпна. Достъпна форма, с която може да знаем Бога. То е вътрешната страна, то е любовта. Ти Бога може да чувствуваш външно, във външните условия. Но щом чувствуваш по закона на любовта, ти ще имаш права идея. Без любов ти не може да разбереш Бога. Нищо в живота не може да се извърши без любов. Всичко е осъдено на фалимент. Онзи,

който в живота иска да мине без любов е осъден на всички страдания. Всички страдания произтичат, че ние искаме да постигнем нещата без любов. Всеки, най-малък, опит е съвпрегнат със страдания. Всеки опит, в който влагаме любовта, това е радост, философия е това. Може да правите опити. Казвате: „Моят живот се свърши, аз страдам“. То са човешки работи. Страдаш защото искаш да извършиш работите без любов, без Бога. /Защо Йов страда, нали беше праведен?/ Никак не беше праведен. Щом страда, не е праведен. Христос страда защото носеше греховете на хората, за тях страдаше. Казва: „Той понесе греховете, Той изплащаше“. Както и да схващате, страданията произтичат от безлюбие. Всяко едно страдание произтича от безлюбие. Аз искам да ви насоча на философията. Вие може да мислите, каквото искате, то е друг въпрос. Ако искате може да обосновете живота си. Ти може да пееш както искаш, ти може да пееш с наведена глава, или може да пееш с обърната глава назад, но има един правилен начин за пеене. В пеенето най-първо ще имаш една мисъл и едно чувство. Защото музиката има един умствен характер. Мисълта дава посока, чувствуванието дава широта. Първо посока се изисква. Да пееш, трябва да имаш идея.

Та казвам: Всички трябва да имате една идея за Бога, да изучавате, като сте при Бога. Аз понякой път изучавам хората, гледам, вие понякой път нямате любов към Бога. Понеже се намирате при едно същество, което е най-благородно, най-умно в света, ако с Него вие се проявите такива, каквито не трябва да бъдете, тогава аз вас, хората, ви уподобявам на една мома, една млада мома, която била много ленива. Кои хора са лениви? – Лениви са ония хора, които искат всички да им шетат, а те да седят на едно място. Тя била богатска дъщеря, от леглото ще я дигнат, ще я турят до огъня, оттам ще я дигнат и ще я турят до софрата и с лъжичка ще я хранят в устата. Тя само казвала „примъч и отмъч“. „Примъч“ – да я довлекат, „отмъч“ – да я отвлекат. Дошъл един момък и тя била доста угледна, харесал я и искал да се ожени заради нея. Майката казва: „Както виждаш, тя не е научена на работа, трябва ние да я донесем до огнището, после да я отнесем“ Той казва: „И аз ще го правя, стига тя да ме хареса“. Като се оженили, той я занесъл до огнището, пък наклал голям огън и излязъл навън. Тя викала „отмъч, отмъч“, но никой не дошъл да я отвлече. Тя казала: „То няма кой да ме отвлече, но чакай аз да се отвлека“. Значи тя намерила, че и сама може да стане. И по едно време се намерила на крака. Тя разбрала, че не само другите хора може да я носят, но че и тя може да става. И ние понеже сме от тия много работливите, някой път Господ ни донася до огнището и ни оставя. Като накладе голям огън, ти викаш: „Отвлич, отвлич“, но няма кой да чуе. Тогава казваш: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ“. Помогни си сам на онова, което ти можеш, а пък на онова, което ти не можеш, Бог ще ти помогне. Има нещо, което ние

сами може да си помогнем. Най-първо ти ще дишаш въздуха, ще го приемеш и тогава, онова Божественото, въздухът като влезе, каквото ще произведе в тебе, това е Божественото. Въздуха като приемеш, ще го задържиш. Сега дишането в какво седи? Западните хора дишат и източните хора дишат, но има разни теории за дишането. Не бързай да дишаш! Ти като приемеш въздуха, този въздух ще задържиш, Бог да свърши своята работа. Като усетиш, че Бог свършил своята работа, тогава ще издишаш. И тогава като издишаш, кажи по една хубава дума: „Добър съм“. Под думата: „добър съм“ какво подразбираме? „Добър съм“ – Значи, че си добър създаден. „Добър съм“, не че си добър пред хората, но да разбираш идеята, че си добре създаден. Следователно, благодари за онова, както Бог те създал – „Добър съм“. Ако по този начин вие дишате, като вдишвате, вие си концентрирате ума към Бога и като издишате, казвате: „Добър съм създаден“, веднага тъгата, която имате, ще изчезне. Та казвам: Вие трябва да имате характера на мъчениците. Дойдат и кажат: „Ти вярваш ли в Бога?“ Не само да кажеш, че вярваш, но и се надяваш, и обичаш Бога. – „Не само вярвам, не само се надявам, но и аз любя Бога“. Вярата е излязла от любовта, надеждата е излязла от вярата. Следователно, любовта в случая това е основата, пък вярата е майка на надеждата. Надеждата е детето. Надеждата в света, с която уповаваме, то е детето на вярата. Някой казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ Ти ще кажеш в себе си: „Не само вярвам, но аз обичам Бога“. Някой ще каже: „Ти виждал ли си Бога?“ – Ами ти човека виждал ли си? Казвате, че виждате някого. Ако това е вярно, този човек утре умре, къде е човекът? Туй, което се изменя човек ли е? Но туй невидимото вътре в човека, то е човекът. Видимото, то изявление на невидимия човек. Видимият човек е изявление на невидимия човек. Следователно, ние хората сме видимата страна на Бога. Като виждаш себе си, то е външната страна, външното проявление на Бога. Онова начало, което не се изменя, което при всичките условия, в каквото отношение и да се намираш, ти веднага отправи ума и сърцето си към Бога ,и него слушай. Тогава се разрешават всичките въпроси. Жаждата се разрешава само при извора, гладът се разрешава при хляба. Вие ще си извадите своите заключения. Скърбите къде се разрешават? – При радостите. /Къде да ги намерим?/ Къде се намира водата? Въздухът къде се намира? Нали навсякъде се намира въздухът?

Тогава, аз ви препоръчвам, ако сте нещастни, всеки един от вас да си вземе една саксия, едно карамфилче или едно друго цвете, което цъфти по няколко пъти в годината, посади го и го обикни. Погледни и обикни това цветенце. Ти ще кажеш, че не може да обичаш цвете. Човек и той е едно цвете, което е цъфнало. Ти срещаш един човек и го обикваш. Като видиш един човек, или като чуеш гласа му, или по говора му, или по хода му, или онова, което ти виждаш, ти го обикваш. Аз искам да ви наведа, да имате

една наука за нещата. Тия старите неща, старите баби да ги оставите. – „Мен ми дотегна животът“ – То е бабешка работа. – „Не вярвам“. То са стари работи, на пастърма са станали. Този речник, оставете го настрана! Вие се сърдите. Сръднята е метод. Като се сърдиш, ти мислиш, че ще постигнеш нещо. Аз съм виждал музикант, като свири, че хвърли цигулката, хвърли книгите, не иска да свири. Защо не иска да свири? Неразположен е да свири. Давам му една английска, не е раположен, като му дам 100, веднага е разположен, като му дам 200, 300, 400, 500, 1000, свири човекът. Значи, нему му трябват хиляда английски. Даже, ако не е толкова гениален, пак ще свири. Я, ти дай на шивача две хиляди и ти ще видиш, как хубаво ще шие. Плати му 5–600 лева, той ще направи дупките големи, големи.

Сега аз не искам да ви убеждавам. Вие имате стари идеи, които ви измъчват. Всичкото ново в света, то е което причинява радост. Аз наричам нови неща, които изтичат от Бога, които причиняват радост. Старото е човешко. А пък старото трябва постоянно да се обновява. То трябва да се обновява от Божественото. Затова, щом се усетиш, че си неразположен, то е човешко чувствуване. Веднага внесете Божественото! Вие страдате. То е човешко. Радвате се, то е Божественото. Казва: „Да се весели Бог в своите дела“. И да скърби човек в своята глупост. Защо? За да се поправи. Сега туй ви препоръчвам като един метод. Често в съвременното възпитание хората правят опитите на тези, които са образували изкуството на цимента. Вие забърквате циментена каша, туряте крака си вътре. Най-първо е приятно да си туриш крака. Но да бъдеш внимателен. Ако туриш крака си и го държиш няколко часа, после ти ще се сковеш. Никога не си туряй крака в една циментена каша! Безверието в света е една циментена каша. Нищо повече! Недоволството в света е една циментена каша. Ти ги бъркай с дърво, с желязо, но краката и ръцете да бъдат далече. Влезе ли ръката, влезе ли кракът, ти ще пострадаш. Когато дойдете до безверието, ние знаем какво е. Това е циментена каша. Тогава каква е кашата на вярата? Понякой път аз гледам някой, той сам не вярва в Бога, казва: „Онзи не вярва“. Той го преценил. Ти, който не вярваш в Бога, ти не може да знаеш, кой вярва в Бога. То е невъзможно. Може да се определи, онзи, който вярва в Бога, който има тази вяра, която е основата на любовта, вярата и надеждата. Който има тия трите неща, то е основното учение на онези, които вярват в Бога. Той се познава по това. Срещне го някой беден човек, поиска му, бръкне в джоба, той има само една монета, даде му я и върви. Като върви, бръкне пак, в джоба има пак една монета, пак дава. Той никога не се съмнява, съмнението не влиза в ума му. Не мисли, че джобът му ще се изпразни. Той вярва, че джобът винаги ще бъде пълен. Както изворът, колкото и да дава, всякога ще има, ще бъде пълен, колкото и да дава, този извор ще блика. То е любовта към Бога. Онзи човек, който при

всичките условия се блика, извира, той е човекът, който има вяра, надежда, който има любов към Бога. Онзи, който като някоя щерна се изпразва, той няма любов.

Сега разбрахте ли? Какво остава във вашия ум? /Зададе се един въпрос за Фидеас – склуптора/. Всичките хора са склуптори. Децата умират, вземат тия деца. Дойде смъртта, вземе детето, не е ли същото? Най-после и ти сам изчезнеш от света. Когато дойде човек, трябва да знае, какво нещо е умирането. – Да ти вземат всичко, каквото имаш, да те оставят без нищо. Представете си, че вие уповавате на ръцете си, вземат ви ръцете. Уповавате на краката, вземат ви краката. Уповавате на очите, ушите, вземат и очите, и ушите, и дробовете вземат, вземат всичко и представете си, че ви лишат от всичко онова, на което вие уповавате. Турят ви в един свят, на какво ще уповавате? Няма ли да бъде туй най-голямото разочарование? Има нещо по-красиво от очите. Кое е то? – Това, което не знаете. Има нещо по-красиво от ушите. Кое е то? – Което не знаете. Има нещо по-красиво от сърцето. Кое е то? – Което не знаете. В това седи Божественото. Божественото може да възстанови всичко онова, което ние сме изгубили. Всичко може да го възстанови в много по-хубава форма, отколкото изгубеното. Защото, вземете и Йов в своите страдания, и той казва: „Говорил съм много пъти в незнанието си, но сега няма да говоря". Призна погрешка в своите разбирания. Дойде туй вътрешно просветление. И тогава Писанието казва, че той тогава получил двойно богатство, богатствата му били в двоен размер по-големи. Казва Писанието и дъщерите, и синовете му били по-красиви, отколкото първите. Неговите разбирания след туй изпитание са били други. Следователно, във физическия свят, в духовния свят и в Божествения свят в Йов станало едно изменение, едно подобрение.

И тъй всички трябва да бъдете герои. При всичките изпитания в света, като дойдете до изпитанията, да видите сила, да се не обезсърчите, да минат година, две, десет, двайсет години, да опитате, че вашата идея, върху която сте съградили вашия живот е вярна. Да кажете, че това, в което вярвате е така, не може да бъде другояче. – „Отде знаеш?" – Зная го. Казва: „Няма Господ". Че туй доказателство ли е, че няма Господ. Доказали го учените хора. Че как са го доказали? Бог не е една идея, която може да се отхвърля. Бог никога не може да се отрича. Туй е абсолютно немислимо. Ако отричаш Бога, ти веднага ще умреш, ще изчезнеш. Онези, и те правят опити, дето казват, че не вярват. Те са привидни работи. Казва: „Аз съм се обезверил в хората". Щом намери добър човек, че му помогне, казва: „Имало и добри хора". Изменя се неговото мнение. Те са пресилени работи. – „Няма добри хора в света". Щом му помогне някой, казва: „Имало добри хора в света". Казвам: Пазете се! Може някой път на човека

да му е мъчно. То е едно вътрешно изпитание. Бъдете благодарни, понеже вие не сте благодарни. Благодарили ли сте за онова богатство, което Господ ви дал сега? Вие не сте се отблагодарили. Постарайте се да се отблагодарите! Ако не се отблагодарите, тогава ще ви дойде някое страдание. Защо ще дойде страданието? – Защото в страданието вие ще познаете, какво може Господ да направи за вас. Писанието казва: „Познайте ме в ден скърбен и аз ще ви помогна". Значи, в този, скръбния ден какво ще познаете? – Ще познаете Божията любов. Виждаш, че в Бога всичко е възможно. Всичките ваши мъчнотии, които срещате в живота, ще изчезнат. Всичките хора те са условия: баща ви, майка ви, това са се условия. Онова начало, на което вие може да разчитате, то е Бог във вашата душа. Дръжте се за Него, не като слепец за тояга, но дръжте се с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкия си дух и с всичката си сила.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
29 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 29. IV. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_05_01 Някой си стотник
неделна беседа

НЯКОЙ СИ СТОТНИК

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само един стих от 8 глава от Евангелието на Матея: „Но речи само реч и момчето ще оздравее.“ (ст. 8).

Духът Божи.

Аз ще се спра само върху думите: „Някой си стотник.“ Кои са отличителните черти на живота? Отличителното нещо на живота се заключава в това, да се създаде човека. Животът има смисъл само тогава, когато се създаде човекът. Щом животът не служи за създаване на хората, този живот е безпредметен. Казвам: Епохата, в която сега ние всички живеем, е по-добра от миналата. Тя има по-добри условия, отколкото в миналото. Някои се спират върху древната мъдрост и казват, че в древността е имало по-голяма мъдрост, отколкото сега. Аз мисля, че това е малко пристрастно. Като разсъждават, мнозина казват, че като дете някой бил глупав, а после поумнял. Този, който не разбира философията на живота, той мисли, че детето първоначално е било глупаво, а после станало умно. В действителност не е така. Умното дете всякога е било умно, а глупавото дете всякога е било глупаво. Под думата „разумно дете“ разбираме дете, което носи всички условия за своето развитие. Под думата „глупаво дете“ разбираме дете, което е лишено от тия условия. Значи глупавият човек е лишен от условията за своето развитие. Той нищо не може да постигне. Например, какво го очаква глухият, немият и слепият? Каквото и да предприеме, той нищо не може да направи.

Сега ви навеждам за тези мисли на разсъждение. Някои хора имат големи обобщения, те искат изведнъж да постигнат всичко. Те казват: „Кажи ни това нещо в една ядка, изведнъж да го разберем.“ Ако аз ви разправям всичко за Слънцето изведнъж, в една ядка, как ще разберете какъв е животът на Слънцето? За да ме разберете, какво трябва да ви разправям за Слънцето? Например, аз мога да ви изнеса една теория, според която топлината на Слънцето е само на повърхността му, а във вътрешността му съществуват отлични условия за живот. Там жителите на Слънцето живеят във вечна пролет. На повърхността на Слънцето има топлина с хиляди градуси. Сега у вас ще се яви мисълта: „Защо тази топлина е само на повърхността на Слънцето?“ – За да се пазят от другите слънца, да не ги нападне някой. Следователно, отвън Слънцето е с броня, която го

предпазва от нападението на другите слънца. Докато минат тази преграда, те ще се видят в чудо. Ако от някоя слънчева система, както от земята се решат да направят едно нашествие на Слънцето, да воюват с него, какво ще стане? Най-близката звезда, която имаме до Слънцето е Алфаценториус. Светлината на тази звезда, която пътува с триста хиляди километра в секунда, за да дойде до земята, трябва да се минат три хиляди години. Ако жителите на Алфаценториус биха отворили войни и на нашето Слънце, как мислите, за колко време би се свършила? При това знаете ли как би трябвало да се храни този толкова голям екипаж? За тези войници трябва да има храна, провизии, снаряди. Жителите на Слънцето са много амбициозни. Когато правят нещо, те го правят в голям мащаб. Жителите на земята се занимават с дребни работи.

Сега аз не казвам, че трябва да вярвате в това нещо. То е като приказка от Хиляда и една нощ. То е като забавление. Вие четете романа на някой автор, но той сам не е опитал това, което пише. Той го е скърпил оттук, оттам, а вие четете и говорите за героя и за героинята, че те постъпили така или иначе. Всъщност всичко това е като една забава на хората. Сега по този начин представят и страданията на Христа. В Германия има едно селище, в което на всеки десет години дават едно представление, в което изнасят страданията на Христа. Сега, за да се осмисли животът, всички хора се нуждаят от една нова философия. Казват, че човек е централна точка във вселената. Това обаче не се отнася за човека-животно, но за онзи човек, който има дух, душа, ум, сърце и воля. В света има обикновени хора, талантливи, гениални и свети хора. Ние се стремим към гениалните хора, към онези, които не зависят от окръжаващата среда. Дотогава, докато окръжаващата среда ти заповядва, ти не можеш да бъдеш свободен. Средата ти се налага. Обаче, когато ти се налагаш на средата, на окръжаващата среда, тогава ти ще бъдеш в състояние да използуваш живота така, както намираш за добре. Като четете съчинението на някой велик човек, мислите ли, че всичко, каквото е написал, е нещо постоянно? То е временно нещо. Например, като четете философията на някой учен, вие искате изведнъж да дойдете до същественото, затова прелиствате набързо страниците. Ако той е по-учен от онзи, който е писал книгата, тогава той може да чете така набързо, но ако е по-прост от писателя, той трябва да чете книгата от край до край. В това отношение има гениални четци, както и талантливи, и обикновени. Само онзи може да чете отгоре, отгоре, който е необикновен човек. Мнозина четат Библията и казват, че тя е най-Боговдъхновената книга. Сега преследват Библията, защото в нея писало само за войни. В Стария завет се разправяло само за войни, вследствие на което поощрявала хората към войни, да се бият помежду си. Различни тълкувания се дават на тази книга. Съвременните хора се стремят към един идеал, който не могат да оформят. Например, върху

какво почива здравето на един човек? Хората искат да бъдат здрави, но кое е първото средство, което лекарите препоръчват? Преди всичко здравето на човека почива върху една трезва мисъл, едно трезво чувство и една трезва воля. Или можем да дадем друго определение: Здравето на човек почива върху една права мисъл, върху едно право чувство и една права воля. Следователно, човек трябва напълно да се е определил с каква храна трябва да се храни. После той трябва да (е) определил качеството на тази храна, както и начина, по който трябва да се готви. Често аз обичам сам да си готвя. Например, ще ви приведа пример, как можете сами да ги наготвите и то само за половин час. Трябват ви всичко две чушки, два домата и два картофа. Ако е зимно време или ако е студено вън, ще стопля малко вода, за да полея доматите и чушките да не са студени. После ще нарежа доматите на малки парченца, чушките ще опека на огъня и пак ще ги нарежа, а картофите ще ги изчистя, ще ги нарежа на колелца и ще ги туря да се варят около 15–20 минути. Като се сварят, ще ги туря върху другия зарзават. След това ще си взема една филия хляб и ще си направя един отличен обед. Зимно време такъв обед излиза много скъпо. Две чушки по 6 лв струват 12 лв. Доматите сега са много скъпи, около 120 лв. Така че двата домата ще струват около 30 лв. Значи чушките и доматите ще струват 42 лв. Като прибавите и за картофите, които сега са скъпи, около 8 лв., ще имате един обед около 50 лв. Но като дойде лятно време, този мой (обяд) ще се намали, ще струва най-много 6 лв., две чушки – 2 лв, два домата – два лева и картофите 2 лв, всичко 6 лв. И след всичко това мнозина се питат с какво да се хранят. Много прост е този обед, който ви дадох, но е хранителен. При това, като няма кой да ми наготви, аз сам си правя такъв обед само за половин час. При това, колкото пъти съм си готвил, никога не ми се е разстройвал стомахът. Обаче това се дължи на факта, че аз зная как да избирам чушките и доматите, както и картофите. Същото се отнася и до книгите, които четете. Като четете някаква книга, вие трябва да разбирате кое е същественото в нея и него да изваждате. В една книга всичко не е важно. Когато един автор е писал една книга, той е вложил някои важни, а други маловажни работи. Според мен книгите на великите хора представят техните деца. Като пипна една книга, аз веднага познавам, че авторът е вложил душата си там. Тази книга е жива. За онези автори, които нищо не са вложили в своите книги, (те не са живи), но за онези автори, които от две хиляди години и повече са писали своите книги и са ги оставили и до днес на човечеството, те са вложили душата си в своите книги, заради което и до днес още са живи. На същото основание казвам: И вашите мисли и чувства, както и постъпките ви всеки момент трябва да оживяват. Често вие се съмнявате във вашите мисли и казвате: „Не зная, дали моята мисъл е права или не е права.“ Как да не знаете дали мисълта ви е права или не? Виждам един цвят и казвам, че е червен. Как ще го смесвам със син или със зелен? Като видя един цвят, веднага казвам

дали е червен, зелен, син, портокалов и т.н. Като казвам, че познавам цветовете, имам предвид най-разумните хора, които разбират цветовете. Всеки цвят си има свои качества. По какво се отличава, например, червеният цвят? Червеният цвят винаги увеличава енергията на човека, внася в него подем. Ако е малокръвен, човек се оживява от червения цвят. Ако внесем портокаления цвят в човека, той почва да се индивидуализира, дава цена на нещата. При зеления цвят нещата растат. При жълтия цвят човек започва да мисли. При синия цвят в човека се развиват духовните му чувства: Вяра, надежда, а същевременно се дават условия за любовта. При виолетовия цвят се създава сила в човека да може да преодолява известни мъчнотии. Когато човек се обезсърчава, това показва, че в него виолетовият цвят в него е слабо застъпен. Ако животът му е слаб, червеният цвят е слабо застъпен. Ако той не знае защо е дошъл на земята, портокаленият цвят е слабо застъпен в него. Ако на човека не му се учи, това показва, че зеленият цвят в него е слабо застъпен. Всеки цвят внася известен подтик в човека. Зеленият цвят казва на човека: „Ти трябва да растеш по всички правила, както Бог изисква, че всяка твоя мисъл, всяко твое чувство и всяка твоя постъпка да бъдат на своето място. При това каквото вършиш в света, ще го вършиш на свят.“

Сега хората търсят своето възпитание там, дето го няма. Те не търсят Бога във въздуха, във водата, в светлината, в храната, но Го търсят извън някъде. Къде е Бог, и те не знаят. Казвам, че човек не е това, което се проявява. Той е нещо съвсем друго. Казвате: „Ако човек не (е) това, което се проявява, тогава какво е той? Ако човек не е това, което е написано на него, ако той не е това, което учи, което рисува, което пише, което се движи, което прави добро, кое е тогава човекът?“ Сега, аз не си задавам задача да определя какво нещо е човекът. Формата на човека показва степента на силата, която се проявява в него. Колкото по-силен е човек, толкова по-голямо пространство заема. Англия, която е една голяма империя, заема голямо пространство. Това показва, че тя има голям ум, знае как да управлява тази голяма земя. Вземете, например, евреите, които Мойсей изведе из Египет. Господ им даде много малка държава. Защо? Защото по-непослушен народ от евреите няма. Ако ме слуша някой евреин, ще се обиди. Това виждаме още и в техните страдания и наказания. От единия край до другия дето има евреи, те са изложени на големи страдания и наказания, все за тяхното непослушание. „Че лоши хора ли са евреите?“ – Не е въпросът там, но нека всеки, без да ги осъжда, си каже в себе си, че не иска да постъпва като евреите. Не трябва да ги осъждате, но не трябва да бъдете като тях. Това е едната страна. Сега вие ще кажете: „Евреите са много лош народ, заради което Бог ги наказва.“ Защо ги наказва Господ? – Че ги наказва, това показва, че в този народ има нещо много добро, което Господ иска да го извади навън. В тях има нещо добро, което Господ иска да го

извади навънка. В тях има нещо добро, което в другите народи го няма. Иначе не е обяснимо как е възможно тези толкова лоши хора, да има между тях толкова гениални и при това да изпрати Господ своя Син между тях. Бог изпрати своя Син между тях, да ги спаси. Как ще оправдаете това положение? Като изнасям този факт, искам да ви обърна внимание, да ръзсъждавате правилно.

Сега, като изнасям тия факти научно, искам да бъдете обективни, да няма никаква лъжа между нас. Аз разглеждам въпроса от Божествено гледище, кое е заставило евреите да не послушат Христа. Наказанията, които Бог изпраща на евреите, ни най-малко не говорят, че Той не ги обича, но той ги учи чрез страданията. Не че евреите са лоши, но лошото в човека изобщо се дължи на две неща: на неговото користолюбие и на неговото щестлавие. Да бъде човек щестлавен не е лошо нещо. Напротив, щестлавието е добра черта, но трябва да се прояви на място. Да бъдеш пестелив, да икономисваш нещата, и това не е лошо. Ако човек подхранва в себе си желанието да трупа богатство, той е користолюбив за себе си, но в края на краищата той ще изпадне в друга крайност. Като привеждам примера с евреите, искам да ми послужи само за изяснение. И Мойсей сам се оплаквал от тях като казвал, че още малко и ще го убият с камъни. След като ги изведе от Египет, Мойсей трябваше цели 40 години да ги възпитава в пустинята, да ги направи герои. Всички, които се намираха под египетско робство, бяха страхливи като зайци. Те бяха се така изпоплашили, че не беше възможно да отидат даже в Ханаанската земя. През тези 40 години, които прекараха в пустинята, трябваше да умре старото поколение, страхливците, че да се родят новите, безстрашните хора, с новите убеждения, хората на новата култура. Не че културата на Египет беше лоша. Напротив, тогава културата на Египет беше най-високата. Културата на Египет беше една от най-високите култури по това време. Обаче египтяните като хора с висока култура гледаха на евреите, които бяха пастири, с лошо око. Те не им даваха такива права, с каквито се ползуваха самите египтяни. Те гледаха на египтяните като пришълци в тяхната земя. Сега аз разглеждам работите донякъде исторически, без да настоявам, че данните, които навеждам, са много верни. Защото аз не искам да кажа, че историята е много вярна наука, не искам да кажа, че е неверна, но в историята изобщо липсват много съществени данни. Като изучавам историята, аз виждам докъде е стигнала. И в природата се записват всички данни. Тъй щото един ден ще имаме съвсем друга история, филмувана с най-точни данни. В природата е точно отпечатано кога е роден Христос, деня, часа, месеца и годината. Съвременните хора не знаят точната дата, дали се е родил Христос сто години по-рано или по-късно от определената дата. Обаче в природата това е точно отбелязано. Там всичко се пише вярно. Ама кога е роден Христос? Това не е моя работа. Че роден Христос,

роден е, но кога е роден, това не е моя работа. Идете в библиотеката на природата, там ще намерите точната дата. Ако отидете в Палестина, там и по камъните ще намерите кога е роден Христос. Навсякъде е написана тази дата. Астрологически е определено, кои планети са господствували тогава, всичко това е написано отвън и който може да чете, ще намери всичко, което го интересува. В природата има други места, на които е написано всичко. Не само това, но и във вашите мозъци е написано кога е роден Христос. Не само тази дата, но всички войни, всичко, каквото е ставало в природата е написано във вашите мозъци. Създаването на света също така е написано във вашите мозъци.

Сега вие можете да кажете, че това нещо трябва да се докаже. Пет минути само ми са нужни, за да докажа това нещо. В пет минути мога да изкарам един филм пред вас, да видите как е станала цялата работа. Ако един ден на мозъка ви поставя две електрически жици, едната, по която да тече положително електричество, а по другата – отрицателното, тогава мозъкът ви ще представя екрана, на който ще започнат да се изреждат всички филмове. Вие ще се чудите отде се взимат тези картини и как стана тази работа. Как ще си обясните всичко това? Много просто. Тия картини идат от вашия мозък. За да ги видите, обаче, вие трябва да знаете начина, по който тези неща могат да се трансформират. Това, което днес ви говоря, се отнася до далечното бъдеще. То ще стане един ден, когато хората бъдат готови. Ако това нещо се изнесе днес, всички ще кажат, че това е някаква магия или някакво заблуждение. Да, докато парите играят важна роля в живота на човека, всякога ще търсят заблуждението там, дето не съществува. Не са лошо нещо парите, но докато те служат в живота на човека, всякога ще има заблуждения. Един ден, когато парите отстъпят на второ място, а първото място заема любовта, която може да изнесе истината в света, тогава ще се знае как се е създал светът, как е станало развитието на човека. До това време няма защо народите да се гонят едни други. Бог гледа еднакво на всички народи. Понеже Бог е създал всички народи, на всички е дал власт, на всички е дал земя, съответно на тяхното развитие. Че на едного е дал повече земя, а на другиго по-малко, това зависи от развитието на тия народи. Ако влезете в един дом, в който има и братя, и сестри, но един от братята, например, е на 25 години, а другите са по-малки от него, всички с еднакви права ли ще се ползуват? Които са по-големи, ще имат повече права, т. е. повече земя. В това отношение англичаните са по-стари, те имат повече земя. След тях идат славяните, главно Русия, която има голяма земя. Ако ние съпоставим Англия с Русия, какво представя английският народ и какво представят славяните, специално руският народ? Ще кажете, кой от двата народа е по-добър? Ако взема да описвам англичаните и славяните, у вас ще произлезат спорове, но аз казвам: Всеки народ, който работи за въдворяване на

Царството Божие на земята, който туря ред и порядък на земята, който работи за подобряване на цялото човечество, е благороден народ. Добротата му се определя от степента на неговото развитие и от това, колко повече е допринесъл за благото на човечеството. Исторически е доказано, че всеки народ мисли повече за себе си, отколкото за другите, както и всеки човек мисли повече за себе си, отколкото за другите. Засега така е в живота. Ако съберете десет или 20 милиона хора, законът е пак същият. Тези хора ще мислят повече за себе си, а по-малко за другите. Сега ние искаме всеки народ да мисли донякъде поне и за благото на другите. Това е качество на Бога. Само Бог е, Който мисли за цялото човечество. Само Той мисли за благото на цялото човечество. А засега няма в света нито един народ, който да мисли за благото на човечеството, както Бог мисли. Няма друго същество в света, което да мисли за вашето добро така, както Бог мисли. Ничия мисъл не може да се сравни с мисълта на Бога, нито мисълта на майката, нито мисълта на бащата, нито мисълта на брата и на сестрата могат да се сравнят с онази първична мисъл, която Бог има. Следователно, ако майка ви или баща ви, ако брат ви или сестра ви ви обичат, ще знаете, че това се дължи на Божията мисъл, която той храни към нас. Какво нещо е Бог? Бог е онова същество, което иска да индивидуализира човешката личност, да създаде една личност с такъв характер, който да има дух в себе си, да разсъждава правилно, да има душа в себе си, любвеобилна, че да могат всички Божествени сили, които излизат от душата, да бъдат за благото на цялото. Умът на тази личност да бъде проводник на Божията светлина, сърцето да бъде проводник на всички добродетели, а волята му да бъде проводник и изпълнител на всички блага, които сега притежава.

Сега при всички гледища на хората, ще се зададе въпроса: „Кой е правоверен?“ – Това е стара история. Има правоверни млади хора, има правоверни стари хора. Всеки човек, който не разбира своята личност и желае благото само за себе си, той ще остарее. Следователно, ако ти мислиш само за себе си, ти ще дойдеш в стълкновение с другите хора, ще кажеш: „Този работи за моето благо, а онзи не работи.“ По този начин ти ще почнеш да подозираш хората, и те ще те подозират. Като се стълкновиш, това стълкновение ще породи в тебе манията, че всички хора те преследват. Казва някой: „Преследват ме, искат да ме убият.“ Защо ще искат да те убиват? Няма никакъв повод да те убиват. Когато една кокошка се оплаква, че ще я заколят, това показва, че се върши някакво престъпление, но казвам: Съдбата ѝ е такава. Казвам на кокошката: Господарят ви има нужда от вас и вие трябва да се жертвувате за него. – „Докога ще бъде това?“ – Докато Господ ви извади от кокошия свят. Хората казват: „Докога ще страдаме?“ – Докато излезете от вашия свят, който сами вие сте образували. Докато имате тези понятия и вярвания за

живота, вие все ще страдате. Съвременните хора имат изопачени понятия за Бога, за духовния свят, за държавата, за бащата и за майката, за дома, за какво ли не. Възгледите на сегашните хора са по-широки и по-добри, отколкото са били в миналото, но все още има някои изопачени идеи. Но сега това не влиза в нашата програма. Ние не сме изпратени в света да го оправяме. Всеки от вас е изпратен да реформира себе си. Всеки от вас е изпратен на земята да реформира своя дух, своята душа, своя ум, своето сърце и своята воля. Това е една задача, дадена на всички хора. Казвате, че трябва да се създаде човешкият характер. За да се създаде човешкият характер, трябва да се направи едно преобразяване в човешкият дух. Има една книга от Смаилса, в която се говори за сформируване на човешкия характер. Англичаните говорят върху въпроса, как трябва да се сформира човешкият характер. Те обръщат голямо внимание върху учтивостта и деликатността. Те имат специални институти, в които се работи специално върху учтивостта. Външно те изглеждат хладнокръвни, но работят много върху учтивостта. Това е един метод при самовъзпитанието, чрез който може да се сформирува човешкият дух, душа, ум, сърце и воля. Ние трябва да бъдем деликатни спрямо себе си. Ние не знаем как да изразим деликатността спрямо себе си. Често хората биват много груби спрямо себе си. Те не знаят даже как да се обхождат с ръцете си. Виждате как хората осакатяват пръстите си даже от много работа, само за да получат стотина лева повече. Виждате как цигуларят свири по десет часа на ден и уморява пръстите си. Ковачът и железарят по цял ден чукат, удрят желязото, докато осакатят ръцете си и стават негодни за работа. Шивачът по цял ден боде пръстите си с иглата и то все, за да изкара нещо повече. Това са все едностранчиви работи. Това нищо не допринася за развитието ви. Вие имате едни очи, които с нищо не могат да се оценят. Въпреки това, вие не ги уважавате. Ти имаш един нос, един език, една уста, нищо не оценими. Не считайте, че нищо не струва вашият нос. Ако по някакъв начин изгубите носа си, и милиарди да дадете, не можете отникъде да го купите. Някой ден трябва да ви разправя как се е образувало човешкото ухо, око, нос. Докато създаде тези органи на човека, природата е правила хиляди и милиарди опити, но все пак още не е завършила своята работа. Ухото, окото на човека имат още много да се оформяват, да се сформируват. Какво ухо ще се създаде в бъдеще! В бъдеще ще се създадат още по-красиво око, ухо, уста, нос. Природата не е завършила още своята работа. Всички научни изследвания показват, че човек още ще се сформирува. Ако човек има някакъв органически дефект, той се отразява върху неговото лице, но отразява се и върху носа му. Ако черният дроб на човека е слаб, това се отразява върху очите му. Ако е слаба нервната му система, това се отразява върху ушите му. Ушите донякъде показват какво е състоянието на нервната система на човека. Сега аз не ви давам никакви признаци, какви трябва да бъдат ушите, защото ще се изплашите, но както

виждам, вашите уши са добре сформирувани, здрави сте. Понеже виждам, че сте здрави, вие може добре да слушате. Ушите ви са добре развити. Според мене всеки човек, който мисли, че новото не може да се приложи, не е здрав човек, но е анормален. Ако кажете на болния, че ако приложи всичко, каквото му казвате, той няма да ви повярва, но ако му кажете, че ще оздравее, той ще каже: От твоите уста, в Божиите уши. Или от твоята уста в моите уши. В това бих повярвал. Сега и на вас казвам: Това, което сега ви казвам, аз искам да влезе от моята уста във вашите уши. Като влезе във вашите уши, да влезе и в Божието сърце. Щом влезе в Божието сърце, Той веднага ще ви създаде благоприятни условия, ще ви помогне. Аз казвам, моите думи да влезат във вашите уши, защо? Защото всичко зависи от ушите. Ако имате послушание, всичко ще дойде до Божието сърце. Бог има всичкото желание да ви даде благата на живота, но във вас има голяма подозрение, вследствие на което сами си пречите.

И тъй, като влезат думите във вашите уши и оттам в Божието сърце, Той ще каже: Да помогна на хората сега. Ето защо в хората трябва да се яви това вътрешно послушание, да слушат Божиите думи, за да придобият благото, което иде от Божието сърце. Така ще дойде и новата култура. Ако Бог не взима участие в нашата култура, той не може да ни помогне. Докато Словото не влезе в нашите уши и не се свържем с Божието сърце, никаква култура няма да има в света.

Стотникът казва на Христа: „Не съм достоен да влеза в дома ти. Но кажи само реч и момчето ми ще оздравее." Христос казва: „Никъде в Израил не съм намерил толкова голяма вяра." Сега и аз ви желая да бъдете като този стотник, да кажете на Христа: „Господи, кажи само една дума и момчето ми ще бъде здраво." Желая на всинца ви да бъдете здрави!

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

29-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 1 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_05_01 Даром давайте
Утринно Слово

ДАРОМ ДАВАЙТЕ

Размишление

Ще прочета 10-та глава от Евангелието на Матей.

„Даром сте взели, даром давайте!“

Всеки знае кога се дава нещо даром. Когато младата мома се жени, тя дарява близките си, дава дар без пари – даром дава. И сватбарите, от своя страна, дават дар на невестата, кой каквото може. Ето защо, тя дава даром и те дават даром. Единственото нещо, което всякога дава даром, е Любовта. Другите неща не дават даром. Следователно всяко нещо, което идва от Любовта, даром се дава. Това е вътрешен закон, вътрешно правило. Щом не даваш нещо даром, то не произлиза от Любовта. Ако нещо не ти се дава даром, не го изисквай. То не е дадено от Любов. Само Любовта дава доброволно. Всяко нещо, дадено насилствено, без Любов, произвежда противоречие. Казват, че животът е дар от Бога. Значи и той се дава даром. Въпреки това, с проявата на живота явява се една вътрешна борба. Това се наблюдава в цялата природа. Тази борба е неизбежна. Благодарение на нея живите същества едни-други се ограничават. Котката ограничава мишката, змията ограничава жабата, а човек ограничава всички. Няма живо същество в природата, което човек да не е ограничил.

Един от основните закони на живота гласи: „Всичко, което си приел даром от Бога, даром ще го дадеш“. Като дойдеш до Любовта, ти започваш да си правиш сметка, да подчертаваш, че обичаш даден човек. Това е неразбиране на Любовта. Няма защо да подчертаваш, че обичаш. Щом обичаш, ти ще оживееш, т.е. ще се пробудиш. Това е първата проява на Любовта. После ще станеш – втората проява. И най-после, ще възкръснеш – третата проява. Докато не дойде възкресението, Любовта не се е проявила в своята пълнота. Казваш, че живееш, но имаш и радости, и скърби, които произвеждат противоречия. После ще се питаш на какво се дължат радостите и скърбите. Докато не си възкръснал, ще имаш и радости, и скърби. – „Аз се пробудих.“ – Ще се пробудиш, но пак ще имаш противоречия. Ще станеш – пак ще имаш противоречия. Щом възкръснеш, ти си завършил един процес в себе си и разбираш, че това, което си взел даром, ще го дадеш даром.

Първа природата дава такива образи. Виждате извора как дава. Той спазва закона: даром дава. В това даване, именно, е изобилието. Където е

изобилието, там е щастието. Докато не опита изобилието в Божествения свят, човек не може да бъде щастлив. Тази идея е още неясна. – Защо? – Защото изобилието има отношение към Любовта. Казваш, че обичаш Бога, но веднага прехвърляш любовта си към известен човек. Тази любов те ограничава и ти излизаш от закона на изобилието. Казваш, че Бог е огън всепояждащ и ако Го обичаш, ще изгориш като дърво в огъня и ще се превърнеш на пепел. Значи обичаш Бога, но те е страх от Него. – „Как ще обичам Онзи, за Когото е казано, че никой никога не Го е видял?" – Не видя ли Христос, Сина Божи, излязъл от Отца? Само очите на Любовта са в състояние да видят Бога. Без Любов можеш да се приближиш до Бога, но не можеш да постигнеш онова, което искаш. Ще имаш знания, но не такива, каквито искаш.

Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди – заповедите на Любовта". Една от заповедите на любовта: „Даром давайте!" Ако даваш и се смущаваш, това не е Любов. Любовта подразбира жертва. Как ще се жертваш? Ако жертваш живота си за някого, какво си спечелил? Той ще живее, а ти ще умреш. Това не е жертва. Ако това е жертва, природата е пълна с такива примери. Мишката става жертва на котката, жабата – на змията, овцата – на вълка. Това е насилие, не е жертва. Има смисъл да жертваш, но само онова, което смущава твоето сърце и твоя ум. Пожертвай в себе си това, което те смущава. То е временно. Например, като млад ти се интересуваш от нещо и си доволен. Щом остарееш, то не те интересува и ставаш недоволен. Имаш пари, радваш се, доволен си; щом ги изгубиш, ставаш недоволен. Това е крива философия на доволството. Пожертвай тази философия.

Мнозина очакват всичко от Бога и то даром. Ако Той не ги задоволи, те се чудят защо не са богати, учени, силни. Те не знаят, че единственото нещо, което се дава даром, е Любовта. Всичко останало не се дава даром. Например, парите не се дават даром. Знанието, силата също не се дават даром. Ако искаш хората да те почитат и уважават, трябва да заслужиш това. И то не се дава даром. Искаш да станеш певец. Ще работиш по 4–5 часа на ден. Наготово певец не се става. Искаш да станеш богат. Ще станеш рано, ще работиш с часове, докато си създадеш известно положение. Богатството не се дава даром.

Казвам на всички: Този въпрос трябва да се разреши чрез новото учение, чрез религията. Ако оставите за най-после даването даром, животът ви ще си отиде напразно. Най-напред ще започнете с Любовта, тя трябва да бъде основата. Когато получавате нещо даром, вие сте свободни. Също и когато давате даром, вие се чувствате свободни, чувствате една радост в себе си. Когато даваш пари с лихви, при известно условие това е цяло главоболие.

Ти си мислиш, че с това си направил добро. Може да е добро, но то не произтича от Любовта. Тогава вие задавате въпроса: „Къде ще му отиде краят?“ – Като давате даром. Това не се отнася до вас. Само Любовта е, която дава даром. Пари даром не се дават. Ако получиш така пари, кисело ще ти излезе. Обясняват с кармата, че в миналия живот ти си направил добро някому и сега ти се изплащат. Или ти имаш да даваш; според кармическия закон, не можеш да се освободиш от този дълг. Трябва да го платиш. Ако не можеш и този живот да го платиш, друг живот с лихви ще го платиш. Мнозина гледат така да мине. Нищо не може да мине така. Единственото нещо, което може да мине даром, то е даденото от Любов. Вземеш ли от Любов, то е благословение, щастие за тебе. За другите работи трябва да бъдеш много внимателен. Ако си неизправен, едно малко благо може да ти донесе в бъдеще голямо нещастие. Слушал съм мнозина да казват: „Аз го обичам, но той не ме обича“. Ти продаваш ли любовта си? Какво те интересува, че той не те обича? Щом искаш да знаеш дали той те обича, ти не си разбрал закона. – „Защо да не зная обича ли ме той?“ – Щом искаш да знаеш, ти си в материалния живот. Разправяш се с материални работи. Трябва да знаеш, че щом правиш услуга някому, и той ще ти услужи. Даваш пари в заем и ти взимаш пари в заем. Любовта даром дава. Казваш: „Той трябва да ме обича“. – Не можеш да искаш да те обичат, това не е твое право. Ако обичам някого, никой няма право да се меси в моята любов, нито аз мога да се меся във вашата любов. Това е Бог, Който се проявява във вас. Нямате право да се месите в Неговите работи. Не търсете сметка на Господа, кому какво дал. То е все едно, ако имате извор в двора си, да търсите откъде идва той, през къде минава и кому дава от своята вода. Значи всички, които се ползват от този извор, трябва да ти плащат данък. Така влизате в спор с хората, но те не искат да ви плащат. През колко държави минава Дунав? Трябва ли те да плащат за водно право? Даром сте получили това благо. Трябва да се разбере законът на свободата. Когато Господ обича, ти радваш ли се на този, когото Той обича? Кого обичат, как го обичат, знаят или не знаят това хората, тебе да не те интересува. Единственото важно нещо: Ти имаш връзка с Бога, която ще пазиш свято; имаш връзка с Онзи, Който носи щастие за човека. Там е вечното богатство.

И тъй, който дава даром, даром взима. Като обича, човек трябва да има съзнанието, че служи на един велик закон, според който не трябва да мисли за онова, което е дал. От това, което даваш, всички се ползват. Такова нещо е Любовта. Даваш, не мислиш, че си дал, и от никого нищо не искаш – нито слава, нито почит, нито обич. Сега, аз не казвам, че трябва да станете такива. Ако ви кажа как да постъпвате, вие ще се уплашите, понеже още живеете в материята. Ако при сегашните условия ви повикам в Любовта, вие ще се превърнете на въглен. „Какво ще бъде отношението

ми към майка ми и баща ми, към братята и сестрите ми?“ – Това е старото разбиране. Какви са сегашните ви отношения? Според мене голяма е още вярата ви в старото учение. Искаш да си запазиш вярата, която си имал някога. Каква е тази вяра? Мислиш, че с една тънка нишка, като паяжина, можеш да вдигнеш цялата земя и да я носиш навсякъде из пространството. Друг се усмихне на някого и той казва: „Топло ми стана на сърцето. Обича ме този човек“. – Вярваш, че те обича. Мислиш, че като те обича той, каквото поискаш, ще ти даде, и каквото той ти поиска, ще му дадеш. Служили ли сте на човек, който ви обича? Според мене, който те обича, той не иска да му служиш. Който не те обича, той изисква да му служиш. Щом искаш да ти служат, ти не обичаш. Като обичаш, ти освобождаваш другия да не ти служи. Следователно, ако не искаш да ти служат, ти си започнал вече да обичаш. Не можеш да придобиеш Любовта, докато очакваш да ти служат и да те обичат. „Даром сте взели, даром давайте.“ Без Любов не може да разберете този велик закон. Христос даде власт на учениците си и на апостолите да изцеляват болни, свободно да проповядват Словото Божие. Това подразбира даване даром. Ще ходиш да проповядваш, без да носиш със себе си тържик и дреха. На който параход се качиш, навсякъде ще бъдеш приет даром. В хотел ли отидеш, в гостилница ли влезеш, навсякъде даром ще взимаш. Нито хотелджията, нито гостилничарят искат нещо от тебе. Те считат за голяма привилегия, че си ги посетил. Влезеш във влака – пак даром. Където отидеш, никой нищо не иска от тебе. Казвате: „Колко е хубаво това!“ Хубаво е, но има ли някой между вас, който да излиза и влиза даром? Трябва да бъдеш с отворени очи, да видиш, че има такива хора. И слепият казва, че иска да вижда. – Как ще виждаш, като нямаш орган на зрението? За да виждаш, трябва да си научил даром да взимаш и даром да даваш. Ти сам трябва да почувстваш, че даром си взел и даром си дал. Това е мярката на Любовта, мярката на вътрешния закон. Някои се спират върху тази идея и питат: „Дали всички са разбрали това?“ Всички да разбирате еднакво нещата, това е невъзможно. Няма защо да мислите как разбират другите. Важно е как вие разбирате. Дойдеш ли до Любовта, трябва да почувстваш, че всичко ти е дадено даром. Вътрешното чувстване е резултат на съзнанието, то е резултат на интуицията; то е най-висшето. – „И като дадеш даром, и вземеш даром, какво ще стане в края на краищата?“ – Щом поставяш известно ограничение на пътя си, ти сам се спъваш.

Като наблюдавам живота на сегашните окултни учени и философи, намирам, че те са потънали до колене в калта, а някои още по-дълбоко. След всичко това те искат да проповядват за Любовта. Любовта не се проповядва. Даром сте взели, даром давайте. Идваш в света и там проповядвай Божията Любов, без да мислиш кого ще обърнеш към Бога и кого няма да обърнеш. Важно е да чувстваш и да съзнаеш, че ти си обърнат

към Бога. Няма какво да обръщаш другите хора. В Америка съществува една секта, според която всичко предоставят на Бога. Те казват: „Сам Бог ще обърне сърцата на хората“. По този повод, те често се шегуват, като казват: „Вярваме в такова обръщане на човека, че като се обърне сърцето, да се обърне и кесията“. Някои хора обръщат сърцата си, но кесиите си не обръщат. Като влезеш в дома им, виждаш, че всичко там е обърнато: и воловете им, и овцете, и котката, но не и кесията на човека. Как ще разберете това обръщане?

Думата „обръщане“ има двояко значение. – Кой е начинът за обръщане? – Един от начините е – да се отвори нещо в човека. Значи даром да излезе онова, за което ти не си мислил. Да дадеш и да се радваш, че излязло от тебе. Само това, което даваш даром, то представлява вечната основа на живота. Докато даваш даром, животът ти всякога ще се обновява. В този закон младият постоянно се обновява и усъвършенства. Ще кажете, че човек трябва да бъде щастлив. – Само ако спазваш закона. Ако поддържаш в себе си мисълта, че си грешник, нищо не си дал даром. Мислиш ли, че като отидеш при Бога, Той ще те пита защо си толкова грешен? Ти нямаш представа за Бога. Огънят на Бога има толкова висока температура, че каквато нечистота имате, може свободно да се приближите при Него. Той ще ви очисти. На каквото разстояние да се намирате, този огън ще ви стопи, ще ви превърне на па̀ра. Нищо няма да остане от вашата нечистота. Мислите ли, че с една лоша дума, излязла от устата ви, може да отидете при Бога? Достатъчно е само да се докоснете до тази топлина, за да се разложи и разтопи всичко, каквото носите със себе си.

Казвате: „Как ще се представя пред Бога в този вид?“ – Че вие имате криво разбиране за Бога. Радвай се, че отиваш при Отца си, макар и грешен. Казва се: „Лесна работа! И грешникът се пречиства“. – Така е, но какво печели грешникът от греха? Знаете ли колко струва един грях? За един грях могат да снемат десет кожи от гърба на човека. Но и тук не се спират. Докато си на земята, всяка година ще свалят по една кожа от гърба ти. – „И това не е мъчна работа.“ – Драли ли са кожа от гърба ти? Мъчно зараства одраната кожа, а още по-мъчно расте нова кожа.

Казват: „Да бъдем силни!“ Човек е силен само в Любовта. Когато обичаш, давай даром; и когато те обичат, пак същият закон действа. Не слагай в ума си мисълта, че като обичаш някого, той ти е длъжен. Не хвърляй сянка върху него. Нека той не знае, че го обичаш. Щом знае, ти слагаш преграда на Любовта. Тя не търпи никакво препятствие, никакво съпротивление. Яви ли се някакво противоречие в Любовта, хората започват да я измерват: този обичат по-малко, онзи обичат повече. Ако в Любовта се яви изкушение, това показва, че не сте я разбрали. Обикнеш някого и го

следиш дали те гледа. Ако не разбираш закона, оплакваш се, че не те погледнал. Който люби, даже с крайчеца на окото те вижда, но дава вид, че не гледа. Някога и двамата се преструват, че се сърдят. Това е „любовно сърдене". Тези неща вие ги знаете по-добре от мене, но аз ги обяснявам научно. Единият върви напред, другият назад. Първият казва: „Не искам да те видя!" Всъщност, той всичко вижда. Той е направил десетки фотографии, а казва, че не иска да го види. Като се върне у дома си, разказва какво е видял. И двамата се намръщили, като че ли светът им е крив. В случая и двамата не разбират Любовта. Защо се сърдят, защо се гледат под око? Аз се интересувам от научната страна на въпроса, от повода за сърденето. Така постъпват младите, така постъпват и възрастните. Синът греши, а бащата се сърди, не иска да го види. И синът има желание да даде гръб на баща си. Това са прояви, които трябва да се изучават. Те са крайно интересни от гледище на психологията.

Няма да се спирам много на тези прояви, но питам: Кой не е ял попарата на любовта? Няма човек на земята, който да не е ял любовна попара. Понякога тази попара е много гореща. Отишъл един кумец у своя кръстник на гости. Сложили на трапезата чорба от кокошка. Сипали му една чиния. Кумецът бил много гладен и започнал бързо да сърба чорбата. Понеже била много гореща, той си изгорил устата. Срам го било от кръстника, затова той си отворил устата и погледнал нагоре. – „Откъде купихте тези греди?" – попитал кумецът. – „От Лаком дол" – отговорил кръстникът. Защо кумецът си отворил устата? – За да му мине по-скоро опареното. Той не искал нито себе си да изложи, нито кръстника си. Не го интересували гредите, но с това искал да прикрие лакомията си. От лакомия хората се изгарят, както от любовта. Това става във всекидневния живот. Човечеството е дошло до една фаза, където Христос казва: „Даром сте взели, даром давайте". Туй изисква Любовта. Вие живеете още по стария начин. Време е вече да потърсите нов начин на живот. Щом дойдете до разбирането на Любовта, спрете вниманието си върху стиха: „Бог толкова възлюби света, че даде своя Единороден Син в жертва, за да не пострада всеки, който вярва в Него". Който разбере този стих, много ще научи. Той ще види как Бог жертва. Иначе Той никога не е казал какво е направил за човека. Питал ли ни е Той защо не оценяваме това, което е направил? Бог е създал света; дали вие го оценявате, или не; дали го приемате даром, Той не ви пита. Христос казва за Бога, че е винаги благ. Никога не съди и не се интересува за греховете на хората. Един брат ми казваше: „Учителю, ти всичко знаеш". – Прав си, аз зная всичко, което се отнася до истината. Обаче това, което се отнася до лъжата, аз не го зная. Като ви наблюдавам, аз зная в кого живее истината и в кого – лъжата. Ако истината хлопа на вратата ти, лъжата е вътре в тебе. Ако лъжата хлопа отвън, истината живее вътре. Важно е Мъдростта да не хлопа отвън и

Истината да не хлопа отвън. Това е моята диагноза. Добродетелите са живи същества. Те са ваши приятели, които хлопат отвън, за да ги приемете вътре. При онзи, който даром дава и даром взима, лъжата никога не хлопа отвън. Обаче, щом похлопат Любовта, Мъдростта и Истината, за тях вратата винаги се отваря. Те влизат в човека, както светлината – през прозорците. Щом намери отворена врата, светлината свободно, безпрепятствено влиза, като у дома си. Така влизат всички добродетели. Това е смисълът на живота. Остане ли да хлопат при затворена врата, нищо добро не ви очаква. Ще дойде слугинята да пита кой хлопа и после ще докладва на господаря си.

„Даром сте взели, даром давайте." На онези от вас, които разбират закона, казвам: „Даром сте взели, даром давайте". Който прави сметка, какво е дал и какво трябва да получи, неизбежно изпада в противоречия. Законът на даването разрешава всички въпроси, недоразумения, сиромашия, здраве, свобода – всичко се разрешава. С даването започва разумният живот. Тогава Духът се излива върху човека. Това означава стихът: „Ние няма да умрем, но ще се изменим". – Какво ще стане с грешниците? – И те ще се изменят. Как ще съди Бог света, това не ме интересува. Аз имам предвид благата, които Бог е дал на човека. Те ще бъдат общи за всички, които са страдали. Бог ще даде даром на всички. Това е бъдещата съдба на човечеството. – Какво ще стане със света? – Ще стане това, което никога не е ставало.

Казано е в Писанието, че мъртвите ще възкръснат, ще минат от смърт в живот. – Как ще стане това? – Като се изпълни законът на даването. Бъдете готови! Когато дойде времето да се дава всичко даром, вратите трябва да бъдат отворени. Противоречията трябва да бъдат разрешени. Това значи да не носите никакъв тържик. Христос знаеше, че учениците Му не бяха готови за Неговото учение, затова им каза да не носят тържик. Сега, като ви гледам, виждам, че всички носите кесии, също и по две дрехи. И това има смисъл, но когато тръгвате на екскурзия. Ако при сегашните условия на развитие искам да приложите закона, това ще бъде насилие върху вас. Затова ви оставям свободни. Този закон не е още за вас. Онези, които искат да го приложат, и те са свободни: даром ще дават, даром ще взимат.

На какво почива новото Учение? – На закона за даването. Този закон е основа на новото общество, на новото братство. Всички майки и бащи, братя и сестри, господари и слуги, приятели, приложете този закон. Само така хората могат да се обичат. Без този закон Любовта е далеч от вас. – „Как можем да се обичаме повече?" – Колкото повече давате, толкова повече ще се обичате. Аз лесно мога да ви накарам да ме обичате. Давам ви по една жълтица, вие ме обиквате. Давам ви по две жълтици, повече ме

обиквате. С три жълтици още повече ме обиквате. Така не се разрешават въпросите. Докато вие се осъждате един-друг, нищо не сте разрешили. Казваш за някого, че не те обича. Много просто! Затворил си вратата. Той хлопа отвън. Вие седите с приятели, ядете и пиете и мислите, че онзи, който хлопа, ще влезе при вас и ще седне пред трапезата. Зависи кой е хлопал на вратата. Щом седне между вас, той ще извади от торбата си най-хубавото и даром ще го сложи на трапезата. След това пък другите ще се изредят – ще има взаимно даване. После, ще се разделите и пак ще се срещнете. Вие питате дали ще се срещнете. – В новия живот няма раздяла, няма и излишни приказки. След това ще тръгнеш свободно по пътя и ще кажеш: „Даром дадох, даром взех. Да бъде името Божие благословено!“

Желая да се насърчавате, без да се обезсърчавате. Сегашният живот е почва за новия, върху който ще расте всичко.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 1 май 1938 г., София, Изгрев.

1938_05_04 Музикална любов
лекция на Общия окултен клас

МУЗИКАЛНА ЛЮБОВ

Отче наш.

Пишете върху темата: „На какво да разчита човек най-много?“ – /Изпяхме „Венир Бенир.“/

Да разчита, но да е последователен. Не теоретически. На какво да разчита човек в даден случай? Може да разглеждате на какво да разчита за в бъдеще, но в дадения момент на какво да разчита. Давиш се във водата, на какво ще разчиташ? Или борчлия си. В дадения случай на какво ще разчиташ? Или в голяма опасност се намираш. На какво ще разчиташ? Болен си. На какво ще разчиташ? Ако си здрав, на какво ще разчиташ? Ако си болен, на умиране, на какво ще разчиташ? Във вас ще се роди една идея, като сте решили въпроса. Човек, ако правилно постави въпроса: На какво да разчита най-много?, той ще има успех. Ако си на умиране, на какво ще разчиташ най-много? Ако си здрав, добре, но ако не си добре, на какво ще разчиташ? Как трябва да разчиташ? Мислете малко, не изведнъж да кажете. Аз още отсега виждам какво ще кажете. Точно определено нещо е. Мярка да ви бъде в даден случай, в един момент, разположен или неразположен, на какво може да разчиташ. Човек, като се разгневи, разчита на гнева си. Като е в добро разположение, разчита на доброто си разположение. Като се обезвери, разчита на безверието. То е един начин. Като има вяра, разчита на вярата. Всичките спънки в живота произтичат от това, че хората не знаят на какво да разчитат. Ти разчиташ на нещо, но то е общо разчитане. В даден случай в момента не знаем на какво да разчитаме. Много пъти човек, като се дави казва: „Ще се удавя вече“. Той мисли, че ще се удави. Някой път в давенето може да разчита на нещо. Ще спечели да излезе навън. Може да поставиш въпроса на какво да разчиташ. Събират се 20 пъти на едно място, няма никакъв надпис. На кого трябва да разчиташ? Трябва един от тия пътища да хванеш. Кой е най-подходящ? На кой път трябва да разчиташ най-много? Всякога в живота човек прави своя избор. Всеки ден вие имате известен избор. Не само между две неща да правите избор, между много неща може да се прави избор. След като направите избора ще видите: той не е направен за вас, както вие искате. Вие ще намерите пътя не такъв, какъвто сте го очаквали. Пък някой път може да го намерите по-добре, отколкото вие сте предполагали. Да допуснем, че вие минавате през една местност, дето човешки крак не е стъпял. Какво ще бъде вашето положение през тази местност? Да кажем, минавате през гористо място, дето човек не е стъпял, вие ще се натъкнете на нови мъчнотии. Сега всичките хора в живота очакват. Всеки един човек

мисли, че всичко в живота, както е наредено е само заради него. И човек понякой път се чуди как тъй нещата да не стават, както той мисли. Всеки недоволен мисли, че работите трябва да станат, както той мисли. Като не станат, както той мисли, той се чуди как да не са взели всичко туй предвид и като не станат, започва да се сърди на своята съдба, на провидението. Нещо има да се сърди, мисли че като се сърди, ще му се уредят работите. Вземете, например, в едно семейство. Домакинята мисли, като се разсърди на домакина, ще ѝ се уредят работите. Домакинът мисли, че като се разсърди, ще му се уредят работите. Но представете си, че уреждането на работите не зависи от нея. Да допуснем, че няма никакви дърва, времето студено, навън е 25 градуса студ. Иде той и се сърди, защо стаята да не е отоплена? Питам: Кой е виноват? Отчасти той е виноват. Защо тя не е предвидила да потърси оттук, оттам. Как тъй да не вземе това предвид, ами седяла, чакала да се уредят работите. Да кажем, в един живот някой път ние виждаме, че работите не вървят тъй, както трябва, понеже ред поколения някои семейства не са предвидили, не са живели, тъй както трябва, и вследствие на това едно от поколенията трябва да изправя погрешките на друго поколение. За,пример, може да се разглеждат ред наследствени черти, положителни или отрицателни. Да кажем в едно поколение някои от дедите си е позволил да попийва повече винце, отколкото трябва, образувал един навик, който наричат пиянство. Сега по това пиянство има общо съдържание. Въздържанието (е), чрез което хората се мъчат да изправят тия недъзи на миналото. Или да допуснем, че в човека има чувство на стяженолюбие. Кражбата произтича понеже онзи, който обича да краде, в него стяженолюбието е над нормата. Свръхнорма има. В него има такова желание, че той не взема нещата по един разумен начин, но всичко, каквото види, мисли че е заради него. Обича да попипва, да краде. Сега, кражбата още психологически не се знае на какво се дължи. Той има положително чувство, той има силно желание да притежава този предмет, същевременно няма съзнание на справедливост, дали му се пада или не, не разсъждава правилно. Дали туй, което желае му се пада или не. Тогава хората се сдружават, държавата образувала известни закони и за онези, които обичат да усвояват чуждите работи, направила затвор, изправително място за крадците. Всеки крадец като хванат, според тия закони, ще го осъдят. Кражбата може да е малка, за една седмица, за един месец, може за няколко години да го осъдят.

Има три положителни фактора в света. Един положителен фактор на Божествения свят, един положителен фактор на духовния свят и един положителен фактор на физическия свят, които действуват едновременно, положително. Има и три отрицателни, които същевременно действуват. Шест фактора, които действуват и оставят своите отпечатъци върху човека. В даден случай може да разглеждаш въпроса: „Защо не си постъпил тъй,

както трябва?“ Ти съжаляваш, че не си постъпил както ти искаш, или може да съжаляваш, че си постъпил тъй, както хората искат. Тъй, както приятелите искат. Или пък може да съжаляваш, че не си постъпил тъй, както Бог изисква. Та ние винаги се натъкваме на три мъчнотии. Не постъпваме тъй, както ние искаме някой път. Не постъпваме както ближните ни искат и някой път не постъпваме тъй, както Бог изисква. Тия три неща се различават. Онзи, Божественият свят изисква най-малко време. Божествено да разрешиш дали трябва да направиш – не се изисква много време. Моментално, в една минута, даже не ти взема една минута. В една секунда може да разрешиш нещо и всякога решението е правилно. Когато човек постъпва по Божественому, тогава почти изключение няма. Когато ще постъпиш по правилата на ближните, там се изисква най-малко 1 час да мислиш, а пък когато ще постъпиш по своему, както ти си намислил, се изискват цели 10 часа. След 10 часа като си мислил, ти едва ще намислиш дали постъпваш правилно. Ако не мислиш 10 часа, няма да решиш правилно. 10 часа се изискват, за да решиш правилно. Ти ще трябва да употребиш туй време. Сега вие ще кажете: „Защо да е така?“ Защо да е така, да го оставим. Важно е, че е така. Защо да е така, тоя въпрос, може да го обусловим. Вие искате да опечете една пита. Както българите печат, в пепелта заровена. Колко време се изисква да се опече една пита? Все таки не по-малко от половин час трябва. Добре, но ако огънят е слаб, ако пепелта е слаба, тогава ще вземе 1 час. Някой път ще вземе час и половина, а някой път и два часа. Когато хората сгорещят огнището и отгоре, и отдолу се опича добре. Някой път я извадят, че я обърнат от другата страна, заровят я в топла жарава. Да може да се опече цялата се изисква известно време. Или представете си, че имате да топите калай. За да заври водата, при 100 градуса завира, а за да се стопи калая трябва 200 градуса. При 200 градуса се топи. Ако имате да топите желязо, повече от 1000 градуса температура се изисква. А за златото или платината се изискват 1000–1500 градуса топлина. Защо е така? Защото сцеплението на ония частици е голямо, металът, е който изисква голямата топлина, голяма сила изисква, за да ги разедини.

Сега, вие се натъквате. Някой път човек мисли еднообразно. Еднообразното мислене разрешава наполовина работите. Вземете млекопитаещите. В някоя далечна епоха земята е била изобилна с плодове, с растения, не трябвало млекопитающите нито да орат, нито да работят, докато всичкото било в изобилие. Наяде се, легне под някоя круша, спи. Няма какво да прави. Да учи, книги няма, да оре, не мисли. За децата не мисли да ги възпитава: нови дрехи, обуща за жена си, за децата си, каква шапка да ѝ купи, не мисли, за обуща, за юрган, не мисли за креват, за нищо не мисли. Най-после туй животно седне и започне да яде. Господ изпрати мухи, за да ги накара да мислят, изпраща хапливите мухи.

Било време, когато хапливи мухи нямало. По цял ден са дремали. Ушите не са мърдали, но виждат, че по този начин ще се атрофират органите, няма да се развиват. Тогава идват хапливите мухи, като учени хора. Тия животни седели тихи и спокойни, идеалисти, един идеен живот. (Мухите) седнали започнали да правят своите изследвания или на ухото, или на някое тънко място и животното подвижи гърба си, измени състоянието. Тази муха прави своите научни изследвания. Какъв е този предмет? Туй, ученото същество да види този предмет какъв е. Туй тяло какво е и започват млекопитающите да мислят: „Откъде дойде това нещо, че ги безпокои“. Та казвам: Тия безпокойствия тогава причинили мухите в далечното минало. Сега тия мухи не са изменили смисъла. Един ден, тамън ти си се успокоил като туй млекопитающо, мислиш, че всичко е уредено, искаш да си подремнеш, дойде хапливата мисъл в твоето съзнание, наруши всичкото равновесие и тогава започваш да мислиш: „Защо светът така е създаден?“ То е една проява, то още не значи. Една проява е, имате две същества, които постъпват по два различни начина. Мухите правят своите научни изследвания. И комарът дойде на твоята ръка, кацне, прави своите научни изследвания. Мислите ли, че той научно го прави. Туря си хобота и започне да тегли от кръвта: погледне, стане червеничко. Малко е теглил. Една микроскопическа част е взел. Дойде един комар, втори, трети, десети комар. Като изтеглят малко кръв, ти усещаш неразположение, че част от твоето богатство е взето. Кръвта е твоето богатство, усещаш се неразположен. Но, ако вземете един маларичен комар, той ще остави известни бацили и отпосле у тебе ще се образува маларичната треска. Други малки същества влязат в кръвта. Сега в нашето съзнание, мнозина от вас от миналото има мисли, наслоени бацили, които се развиват. Яйца има. Цял ден ти се безпокоиш за нищо и никакво. Например казваш, че трябва да имаме вяра. Някой път има мисли, трябва разумността да помогне. Зароди се една идея в тебе, че ти сега ще умреш, как ще си помогнеш? Идеш при един лекар, той направи своята диагноза, виждаш лекаря не дава насърчение. Някъде, ако и да те насърчи, казва: „Няма ти нищо“. Ти мислиш, че те лъже, казваш: „Смята ме!“ Казва: „Няма ти нищо“. Преди години иде един свещеник при мене, ходи обикаля всичките лекари, заражда се в него един страх, че той сам не може да остане. Щом остане в къщи, трябва да има някой. Ако иде в църквата, в олтаря, трябва да има някой друг свещеник. Ако е сам, хваща го един страх, иска да избяга. Сам не може да ходи, все трябва да има някой с него. Гледат го здрав, казват му: „Няма ти нищо“. Казва: „Как ми няма нищо?“ Намислил той да напусне свещеничеството. Не може и да иде при някой болен, трябва да има и друг с него. Сам като е, хваща го страх да бяга. Ако има някой с него ще чете молитва, ако няма, не може да чете. Иде при мене и ми казва: „Какъв съвет ще ми дадеш?“ Казвам: Може да ти дам един съвет, но няма да ме лъжеш. Ако ми кажеш истината, ще ти

дам. Ако не ми кажеш истината, ще си носиш туй благословение, което имаш, ще го носиш. Господ ти го дал ще го носиш. Казвам: Имаш ли някой човек, с когото си живял и не си постъпил тъй както трябва? Той иска да се изповяда. Някой ще каже: „Аз не зная ли?“ Аз зная, но той трябва да знае. Той, ако не знае. Сега вие разсъждавате. Аз зная цената на английската лира, но ако му дам и той мисли, че е българско петаче? И той трябва да знае. Понеже аз като му дам тази лира трябва да я употреби, тя да предаде нещо, защото онзи, комуто се дава едно благо, трябва да разбира, за да оцени благото. Казвам: Ще ми кажеш. Той казва: „Майка ми живееше при мене. Много ме обичаше. Един ден кипнах и набих майка си, тя умря и оттам насетне ме нападна този страх“. Казвам му: Ще се примириш сега с майка си. Ще викаш майка си, ще се молиш, ще викаш майка си да ти прости. Майка му не му прощава. Рекох: Защо би майка си? Казва: „Кипнах“. Кой ти дал правото да биеш майка си, ти си свещеник? Майка бие ли се? Казва: „Този дявол дойде“. Рекох: Дяволът е дошъл и дяволът останал у тебе. Дяволът те мъчи. Сега, това е единственият случай. От чисто научно гледище аз зная отгде тази болест е дошла. Няма друга причина. Туй може да се докаже. Щом се примирят, ако той се примири с майка си, тя ще има друго разположение спрямо него и този страх ще изчезне. Този страх ние го виждаме в първите хора. Когато те съгрешиха. Майка му била много добра жена. Той направил прегрешение. Страх има в него. От невидимият свят го посрещат. В държавата, когато един престъпник направи престъпление, държавата го преследва, той се крие навсякъде; та и човек, когато направи прегрешение, невидимият свят го преследва. И първият човек, който не знаеше какво нещо е страх, като съгреши Адам, този ученият човек, скри се в един храст. Понеже Господ го вика и той не се обажда. После Господ го намери. Господ знаеше в кой храст е скрит. Дойде Той, намери го и като дойде, тогава Адам излезе. Жена му се криеше, защото и тя беше в туй положение. Казва: „Боя се от лицето Ти?“ Защо се боиш? Коя е причината на страха? Защо се роди страха в него? – Че изяли една ябълка. И Ева взела, и той ял една ябълка. Веднага се заражда един страх. Поставено е в една форма, достъпна за човешкия ум. Веднага Бог му казва: Да не си ял от онзи, забранения плод? Страха от него иде. Заражда се не само страх, заражда се една форма на лъжа. Той да се извини, казва: „Онова голямо благословение, което ми направи, онзи помощник уж щеше да ми бъде помощник в рая; онази моята другарка, която ми изпрати, тя донесе тази работа, тя стана причина“. Но това не беше, понеже Адам не можа да си помогне ни най-малко. В Адама се тури страхът и тури лъжата в най-малката форма, че той не взе прегрешението върху себе си, но казва: „Ако аз бях сам, тази работа не щеше да бъде“. Но работата не помогна, остана и днес да носим последствията. Казвам: В днешния живот ние не може да се обосновем на ония поколения, както са живяли в миналото. Днес има един момент,

трябва да знаем как да постъпим. Новият живот, който иде, изисква нови условия. Трябва да постъпиш по един или по друг начин. Да допуснем, че сега искаме да поставим едно възпитание на хората. Най-първо турят една хигиена, здраво трябва да бъде поколението. Здравето зависи, то се определя чисто биологически. Определя се от момента, от който детето се роди. Този момент, в който се роди, как ще започне дишането, в положителен смисъл или отрицателен. Някои деца се раждат и като се родят правилно започва дишането. Детето ще взема определено количество въздух, което е необходимо за пречистване на кръвта. Някой път туй, дишането започва неправилно, не се приема достатъчно количество въздух. Кръвта остава нечиста и тогава се зараждат много болести. Съвременните хора дишат много неправилно. Няма ритъм. В дишането има цяла музика. Ще видите онзи, здравият човек, като спи, спи като ангел. Всичко върви тихо. Той диша така хубаво, че мислиш, че е умрял. Някой път има запъване, хъркане, ужасно е това хъркане. Някои хора като хъркат, може да се чуе на 300 метра отвън. Сега може да кажете, че не ни интересува хъркането на хората, но много видове хъркания има. Речеш да мислиш, започваш хъркането, не става мисленето правилно. Искаш да постъпиш добре, хъркане има, не става музикално. После да ви приведа едно изяснение. Не всички може да се ползуват от едно изяснение. Да вземем из музиката едно обяснение. Всинца не сте музикални, не разбирате философията на музиката и обяснението не е ясно. Ти вземаш един нормален тон. Нормални тонове са тия, които нито се понижават, нито се повишават. Казвате: „Той се е понижил“. Не е лошо да се понижи човек, нито е лошо да се повиши. Има нормално състояние, дето човек нито се повишава, нито се понижава. Има нормални тонове, които трептят само повишени, понижение не може да стане. Те са няколко, малко са. Някои трептят и повишени и понижени. Други трептят само понижени. А други само повишени. Питам сега: Кое е онова, което заставя един тон да измени своето нормално състояние, да се повиши? Да кажем повишавате „до“. Какво му предават с повишението на тона? Този тон вече е минал в понижено състояние, той придобива мекота, а в повишено състояние той придобива сила. „До диез“, ако понижите, той ще придобие известна мекота. Та казвам: Някой път зависи, трябва да повишавате тона, за да придобиете сила, някой път трябва да го понижавате, за да придобиете мекота, която е необходима. Музиката като възпитателно средство ще употребите. Отлични свойства има. Ако така не разбираш музиката, а искаш само да се повишаваш. Щом се повишаваш, ако един железар знае само да калява желязото, той ще добие един резултат, ако научи закона и да разкалява и да закалява. В единия случай туря желязото в огъня и го туря във водата. Още философията на туй не знае, но знае, че като се изважда от едното състояние и се туря в другото, закалява се. Има и други подобни методи за закаляване. Разкаляването ще го нагорещи. Като го

нагорещява, то се разкалява само по себе си. Но за да закалиш едно желязо, изисква се доста материал да изгори, доста време взема. В себе си имаш известна мисъл, която трябва да се закали. Или имаш едно чувство, което трябва да се закали, или имаш една постъпка, която трябва да се закали. Понеже външните условия изискват туй закаляване, тогава, ако си музикален лесно, няма нищо да ти струва, моментално само ще зърнеш, ще стане. По Божествен начин ще стане. Или сега аз забелязвам някои певци. Много певци има, на които им трябва сила на тона. Трябва да ги закалят, трябва да повишава всичките тонове и той само прави усилие, но той прави само усилието на желязото. Туй само за желязото е вярно. Искаш да закалиш едно дърво. Как ще го закалиш? Като желязото ли? Или пък искаш да закалиш една своя мисъл. Как ще я закалиш? Като желязото ли? Не като желязото. Сега, онези от вас, които искат да пеят, щом в даден случай ти се безпокоиш дали ще вземеш вярно или не, ти не разбираш закона на пеенето. Безпокоиш се, имаш предвид, че ще те слуша някой, ще ти се смее. Като изучавам пеенето, мене ме интересува аз сам как пея и аз сам се слушам. Трябва да ида между същества, които да не се интересуват от моето пеене. Ще ида при дърветата. Дали правилно пея или не, те са снизходителни, казват те тъй: „В нас живот е, който образува музиката“. Те са само едно отражение. Като ида между тях, както и да пея, те няма да ми кажат нито дума или добре пея, или зле. Ако сте между дърветата, как ще пеете? Вземете друго. Има една Любов на музиката. Всички музиканти, които не успяват, нямат музикална Любов. С музикалната Любов, както на желязото е необходимо огън, защото ако на желязото няма огън, не може да се закали. Огън трябва и на музиканта, който свири или пее, той трябва да има музикален огън. Музикална Любов аз я наричам. Щом имаш Любовта на музиката в себе си, на певеца, ще може да закалиш гласа си, да туриш сила на гласа си. Може да туриш и мекота. Без туй, каквито и усилия да правиш, постижение не може да имаш. А пък може да имаш и музикална Любов, но трябва да знаеш как да закаляваш. От железарско гледище колко време трябва да държиш желязото в този огън? После, като туриш желязото във водата, колко време трябва да го държиш? Трябва да разбираш законите. Има закони определени. Няма да го държиш 4–5 часа вътре, желязото, в огъня да се стопи. Онези железари имат мехове, те ще усилят огъня. Сега аз ви дадох две сравнения. То е само да дойдем до правата мисъл. Искам да пеете, вас не ви трябва желязото, но ви трябва музикална Любов. Ха сега, как ще започнете закаляването? Искате да вземете верен тон „до“. В понижено, в нормално и в повишено състояние. Ще започнеш от нормалното състояние най-първо, защото ако един музикален тон не може да го понижиш и ако не можеш да го повишиш, то значи не може да разполагаш с неговата сила. Ако една своя мисъл ти не може да я закалиш, да ѝ дадеш мекота, ти ще претърпиш известно фиаско, несполука в

живота. Мнозина трябва да говорите музикално. Като започнете, с кой тон започвате говора си? (Учителят каза високо: „Какво искаш?“) – Кой тон е? (Учителят изговаря ниско: „Какво искаш?“) – Кой тон е? „Какво искаш?“, нормален тон ли е? Понижен ли е или повишен? Основният тон, с който започваш речта в даден случай, ще определиш дали тона ще го вземеш нормално, дали повишено или понижено състояние. Понижено разбирам да туриш мекота. Меките тонове са събирателни, а пък онези, силните тонове, разпръскват нещо надалече. Когато искаш да изпратиш далече, ще дадеш повишен характер на речта, когато се молиш за един човек дали ще оздравее или не. Веднъж бях при едно семейство, дето разположение имам спрямо всичките. Беше заболял хазяина на дома. Сестрата иде, уплашила се, иде при мене и ми казва: „Учителю, Иван си отива. Иван се е разболял“. Аз седя и болестта на Иван не ме интересува. Казвам ѝ: Ще му мине. Не си е свършил работата, как ще си замине? – „Три деца имаме, поне да отгледаме децата, да станат големи!“ Аз отивам при болния, той изгубил съзнание, едва диша. Турих си ухото наблизо и слушам, че чете една молитва, която той знае и още като слушам, гледам той взел правилно тона, нормален тон взел. Аз се усмихнах и отстъпих. Казвам: Ще оздравее. Чете си молитвата и много добре я чете. Казвам ѝ: След 2–3 дни ще оздравее, ще оздравее, нормален тон е взел. Съзнание има в него, моли се и се моли правилно, както аз бих желал хората да се молят. След няколко деня той беше вече здрав. Казвам: Вие как четете молитвите? Някой от вас като четете молитва, не вземате верен тон. Изисква се верен тон да вземете. Невидимият свят е много взискателен. Музикално трябва да четете. Не е проста работа да се моли човек. Най-първо ще вземеш, верен тон. Ако не вземеш, ще те върнат назад. Ще вземеш втори път и ако не е верен, пак може да те върнат. 10 пъти ще четеш молитвата и виждаш, че няма отговор. Сега има такива учители, които казват: „Моли се Господ ще те слуша“. Ако Му се молиш по всичките правила на музиката, ще те слуша, но ако не се молиш, молението ти ще остане тук на земята, до другия свят няма да иде. Или казано: Молитвата ти трябва да бъде изпратена с Любов до Бога. Без Любов ти не може да вземеш верен тон. Музикалната Любов трябва да вземе участие в молитвата. Тия работи вие не ги знаете. Мислите, че и без музика в рая може да влезете. Не, не. Без музика в рая не може да влезеш. Човек, който не е музикален, в рая не може да влезе. Той не може да влезе. Може да го зърне на прага, но не може да мине. Можеш да слушаш един оркестър и в салона да бъдеш, но да станеш член, да пееш в хора или да свириш в оркестъра, не можеш. Ако си добър певец, може да вземеш участие. Ако си отличен певец, ще те вземат, но ако не си, ще те оставят. Вие се приготовлявате да идете в оня свят. Но за оня свят как ще идете, като екскурзианти или ще идете там да се установите? Отива някой във Франция за една–две години, да вземе своето образование. Друг иска да се пресели във Франция. Казвам: Вие

отивате да се преселите в оня свят, да напуснете земята, или отивате за 4–5 години да прекарате и пак да се върнете? Две положения различни. Но в единия и в другия случай трябва да изучавате французкият език. Ако знаете френски език, ще свършите, ако не знаете френски както трябва, не зная дали в някой французки университет ще ви дадат правото да свършите, ако не знаете добре езика. Сега вестниците писаха, че един българин взел премия, за един красив французки език в академията. Прославил се един българин. Не французин, но българин.

Сега другото положение. Мнозина казвате: „Господ да ми даде големи дарби“. Че, Господ дарбите ги дал още в началото. Всеки човек като се ражда му дал дарба. И повече от това не може да му се даде. Сега се изисква условия да се развие туй. Трябва да знаеш туй, което ти е дадено, да го развиеш. Онова, което ти е дадено, не си развил, как ще ти дадат ново. Новото ще те отвлече от целта на живота. И най-първо трябва да упражнявате, да видите силата на човешката реч. Някой път минавате през някоя местност и ви лаят кучета. Някъде тия кучета се нахвърлят отгоре ви. Не е много приятно да те лаят кучетата, но ще упражниш гласа си, ще започнеш да им говориш. Ще им говориш като на хората и те ще започнат да омекват. Има един начин, дават ухо. Ако ти си попаднал, най-първо те си държат опашката в едно положение. Щом вземеш нормалния тон, те започнат като камертон да си клатят опашката. Като започнеш да говориш, започват да си клатят опашката и след туй някой, който не разбира езика, хвърля камъни. Те избягат като хвърлиш, но после те пак се опълчат и се нахвърлят още по-силно. Представете си сега, че една мъчнотия е едно куче, някой я създаде, лае те. Какво трябва да правиш с тази мъчнотия, с едно куче, което те лае? Ако му хвърлиш един камък, кучето ще стане по-лошо. Какво трябва да правиш? Да му говориш. Допусни, че в тебе има една мисъл, че ти човек няма да станеш, ще умреш – всичко отрицателно. Какво ще направиш на туй куче в тебе, че ти човек няма да станеш. Значи в дадените условия може туй състояние да е право. Хванал си кривия път. Този път по който вървиш, ти никъде няма да излезеш. Тогава ще провериш верно ли е туй нещо, което ти се казва. Ако е верно, върни се назад. Вземи правият път. Едно правилно разрешение, а някъде просто трябва да отхвърлиш тази мисъл. Казваш: „Ще умрем“. Не, няма да умреш. На какво основание? Не съм създаден да умирам, създаден съм да живея. В Бога няма желание аз да умирам. Ако Бог допуща аз да умра, то е по единствената причина, че аз не върша Неговата воля. Кога уволняват един чиновник? Уволняват го, защото не си върши работата. Щом си върши работата, не го уволняват. Щом дойде човек да умира, онези от невидимия свят трябва да имат някакъв повод да го уволнят.

Сега да се върнем към основната мисъл за музиката. Сега, представете си,

че ви дам да проучвате песента „Махар Бену“, да я изпеете по всичките правила, понижено и повишено, да ѝ предадете и мекота и сила. Не да измените същественото, да я повишите в един тон. Защото някой път музикантите изменят. Много пъти от една гама в друга гама поставят, но работата не се свършва. Дали е в „до-мажор“ или в „ла-мажор“, „до-минор“ или в „ла-минор“, в която и да е гама, трябва да се пее. Най-хубавите са които, минават от една гама в друга. Например, ако аз мина от „до-мажор“ в „ре-мажор“. Какво е гамата? Два диеза. Но това са технически работи. Повишеният тон на „ре-мажор“ в дадения случай показва, че онова, което пееш, трябва да дадеш сила на движението. В „до-мажор“ ти се въртиш наоколо, спирално, както някои деца прашките си въртят, а като пусне камъка на прашката, то е вече „ре-мажор“. Сега туй между вас да остане. Трябва да го проверите. „До-мажор“ вие дълго време трябва да го опитвате и трябва да го пуснеш, за да образуваш „ре-мажор“. Най-първо трябва да разбирате в двата диеза – „ре-мажор“. Ами ако са два бемола? Защо с два диеза е „ре-мажор“, а с два бемола е „си-миньор“? Музикантите си имат правила. Ние сега влизаме в една техническа област. Онези музиканти, които са образували гамите, са имали нещо предвид. Имали са определена идея. Практическа идея за постижение. Турили са един път. Инженерите чертаят от едно място, друго място, имат съображения. Най-малката права линия е да излезе на добър край. Първото нещо, когато пеете, трябва да имате музикален огън. Сега това не изключва всичко онова, което знаете. Вие понякой път се спирате и казвате: „Аз това зная“. Но знанието във вас трябва да се организира, да расте. Много пъти знанието може да е така разхвърляно, че ние не може да го използуваме. В цигулката онези, които вземат най-първо лъка, от единият край до другият край прекарват лъка силно. Да натиска лъкът. То е един метод. Децата както започват – с натискането. С натискането на ръката може големите виртуози да го правят. Детето щом натисне лъка, излиза един неопределен тон. То не знае как да натиска. Като свири на цигулката трябва да остави ръката свободно да тегли, само тяжестта на ръката като минава е достатъчна. Някои учители по музика искат да чуят гласа. Тихо трябва да свири, да се научи онова дете. Някои от вас, когато пеете имате желание гласът ви да бъде силен. Гласът ви може да бъде силен, ако започнете от тихото. В природата всички неща започват тихо. Силният глас, той е експлозия някъде в дадения случай. В природата виждаме изгрева на слънцето. Светлината иде слаба, после се усилва, усилва, докато дойде до изгрева на слънцето. Та винаги дръжте в себе си туй усилвателно положение. Да кажем, вие имате едно песимистично настроение, болен сте. Да допуснем, че имате една обикновена простуда. Употребете музиката да видите за колко време ще оздравеете. С музика може да се лекува. Тъй на настинката, на простудата започни да ѝ пееш. Ако пееш, в 24 часа ще иде. Най-много три деня. Тъй музикално попей на

тази простуда. Българите често имат един метод, който аз го харесвам. Той седи в следното: Те като знаят, че човек трябва да пее, те го разтриват: понеже болки има, като го разтриват той пее „олеле, олеле“, и като го разтриват хубаво, оздравее човекът. Понеже пее „олеле, олеле“ натиснат и оздравее човекът. Някой след като го разтрият мъчно оздравява. Казвам: Ти може да направиш музикално една разтривка. Как бихте пели? Как бихте пели на настинката сега? Може да ми отговорите: Туй ни остана сега, всичко свършихме, това ни остана. Пък като станете сутрин, как започвате? Откъде трябва да започнете? Сутрин като станеш, поне една песен малка трябва да съчините. Кой как стане, казвате: „Какво ще се прави днес?“ Значи никъде не сте ангажирани. Щом сте ангажирани вече, ще се уловите на работа. Какво ще се прави днес, значи никъде не сте ангажирани още.

Сега сте дошли в една област на малките постижения. Аз съм правил опити. Свириш някоя песен, вземеш „ре“ свободно. Ако вземете „ре“ свободно на струната „ре“ и на струната „сол“, тия два тона се различават. Едновременно „ре“-то може да го вземете на „сол“ струна на 4-ия пръст. Ще направите повече усилие. А пък може да го вземете и свободно, без никакво усилие, но всякога един тон, дето вземат участие човешките пръсти, ако вземете „сол“ без участието на пръстите има един резултат. Имате „сол“, „ре“, „ла“, „ми“. Може да вземете един тон с първия, втория, третия или четвъртия пръст. Те се различават. Ония тонове в музиката, които се вземат с първият пръст имат достойнство. Тия, които се вземат със средният пръст, с големият пръст, давам им стойност. Придобиват ценност. Тези, които се вземат с третия пръст им се дава красота. А тези, които взема с малкия пръст има практическо приложение. Всичките ония цигулари, добрите цигулари, като свирят, този, малкият пръст играе. Има практическо приложение. Ако малкият пръст не играе, както трябва, то нещата практическо приложение нямат. Онзи пианист като седи, мърда пръстите си. Четири основни тона ще вземете. Вие даже не знаете какъв основен тон представя първият пръст. От първият пръст излизат известни тонове в музиката. Те са специални работи. Някой път, ако се занимавате с философията на музиката, ще ги разберете. Вие сега ще кажете: „Да ги знаем“. Тя е много дълбока работа. Аз ви казвам сега. Хималаите, виждате ли тия върхове? Дали ще идете там или не, все таки е хубаво да го желаете. Англичаните, французите, германците от колко години искат да се качат. Мъчно, трудно е. Онова, което Бог вложил във вас, вие трябва да направите едно усилие да развивате, всичките дарби, чувства и способности, които имате. Понеже тия дарби, чувства и способности вас ви са необходими. В другият свят, дето идете, ще зависи от степента на вашето развитие. В оня свят, в който отивате, не искат невежи хора. Невежеството никъде не помага. Учението навсякъде помага. В тоз свят и в другия. Онази наука, която ни води към онзи, истинския път на самовъзпитание. Човек да

благодари на Бога за всичко онова, с което Той го е одарил. Трябва всички да съзнавате какво богатство Бог вложил във вашите умове, какво богатство е вложил във вашите сърца. Някой път вие мислите, че никакви дарби нямате. Пък това не е верно. Сега всичко, каквото ви говорих, може да развиете темата: „На какво да разчита човек най-много?“ Разчитай на онова, което Бог е вложил в тебе.

Добрата молитва.

XVII година.
30 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 4 май 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_05_06 Причина, среда, факти
лекция на Младежкия окултен клас

ПРИЧИНА, СРЕДА, ФАКТИ

Отче наш.

Тема зададена имате ли? /Чете се темата „Учението като метод на постижение“./ – Пишете върху темата „Разлика между честност и справедливост“. По какво си приличат и по какво се отличават?

Изпейте една песен. /Изпяхме „Фир-фюр-фен“/.

Природата има няколко начина за разглеждане на живота. Например, къде може да приложите числеността на нещата? Когато нещата са разделени, например, вземете отделните тела, които съществуват в природата. Нашата земя, слънцето, всичките други звезди се са отделни. Може да ги изчисляваме колко са на брой, може да приложим аритметиката, численността на тях да знаем, когато дойдем да изучаваме вътрешните отношения на нещата, телата, които са отделени едно от друго, например, разстоянието между две слънца, които са далеч на три светлинни години. Колкото светлината може да измине за една година, като пътува 300 хиляди километра в секунда, това е една светлинна година. Та едно слънце седи от друго на такова голямо разстояние. При това тия двете тела имат отношение едно към друго. Обикновените хора даже не подозират за тия работи, те не подозират отношението на звездите една към друга, както мравите не подозират, че има някакви хора на земята. Мравите и досега не знаят, че съществуват същества по-високо от тях. Мравите мислят, че единствените разумни същества са само те, над тях други същества сега няма. Тя е така построена, че и да види, ако иска да си състави едно понятие за човека, ще го мисли, че е една голяма мравя. Питам сега: Какво може да се постигне с един мравешки ум? Някой път хората поставят въпроса: „Каква е целта на човешкия ум?“ С разширението на чвешкия ум се разширява човешкото съзнание. Там се включва прогреса на човека. Без развиване на човешкия ум и на човешкото съзнание, не може да има вътрешна култура. Ако престане човешкия ум да се развива, то идва упадък. Цялата история на природата показва, че ония тела, които не се развиват имат упадък. И съществата подлежат на същия закон. И те като не се развиват, явява се един упадък, регресивен упадък, израждане. От израждането на нещата се явява смъртта. Всички същества, които се израждат са подложени на смърт. В дадения случай, смъртта е един обновителен процес в природата. Всяко нещо, което постига крайния предел на своята инволюция, е вече предразположено към преживяване на ония условия, при които то може да съществува. Разбира се ние

засягаме смъртта не така както се разбира. Смъртта в природата е едно ограничение на деятелност. Сега, разбира се науката може да се занимава със сегашните условия на живота. Понякой път всичките хора се спират върху въпроса, казват: „Да прекараме добре на земята“. Представете си, че един пътник е в кораб, казва: „Да прекараме добре в кораба“. Пътува с един параход и се занимава, как ще преплава той океана. – „Вън, казва, на сушата като излезем това не ме интересува“. И действително, докато човек е на кораба, не трябва да го интересува другото. Един ден, като излезе на сушата какво трябва да прави? Или ние, онзи, бурния живот по морето го уподобяваме, когато имаме големи неприятности в живота. Той е бурният, морски живот. Животът при пътуването е неприятен, няма тия удобства, както на сушата. Тогава, разбира се, условията в кораба са други, и условията на сушата ще бъдат други. Често мнозина не правят разлика, казват: „Един бурен живот и един тих живот“. Ако се попита, в какво седи бурния живот? Има известни изпитания, които не произтичат от самия индивид. Някои от вас може да сте пътували в Атлантическия океан, от България за Америка, да ви посрещне някоя буря, ще видите в какво положение ще се намерите. Приятно спане няма. Ще се държиш някъде на кревата, ще гледаш да не те изхвърли, ще се тласкаш от едно място на друго.

Сега запитвате, защо се случват тия работи. Да допуснем, че не биха съществували никакви бури, никакви ветрове не биха съществували, знаете ли какво ще бъде положението на земята, на водните течения? Представете си, че бурята на земята, би била еднаква навсякъде. Да кажем, ако нямаше никакви ветрове, температурата беше еднаква по цялото земно кълбо, какво щеше да бъде положението на земята? Сега нали вие се занимавате с философия? Понякой път вие си задавате въпроса: „Защо са тия промени в живота?“ – Туй, което става на земята, става и в човека. Туй, което става във вселената, става и в самия човек. Човек не може да избегне промените, които съществуват в природата. На тия промени всички същества са изложени. Ония същества, които са на по-висока степен на развитие са изложени повече на промени, отколкото ония същества, които са на по-ниска степен на развитие. Те са изложени по-малко на промени.

Понякой път във вас се заражда желание на недоволство. Хората обичат да се сърдят. Какво нещо е сръднята? Всеки човек може да го разгневите. Върви някой човек, пее си, изведнъж спрете го, в него ще се зароди едно неприятно чувство. Човек моментално, ако се спре с този подтик на енергия, щом се спре, ако в даден случай ти не може да намериш правилен път, за да насочиш своите енергии, в тебе се образува едно вътрешно триене, загорещяване. Веднага ти си раздразнен. Казва: „Кипва“. Ще се образува топлина. Знаете, че като се образува топлина има кипване. За да

има кипване, трябва да има горещина отдолу.

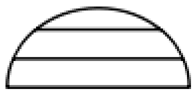

Фиг. 1.30Следователно в живота човек трябва да изучава вътрешните движения. Течения има на мисълта. /Фиг. 1.30/ Това представя челото. Имате горна част, долна част и средна част. Долната част на челото се занимава с онази, грубата материя, необработена материя. Областта над веждите има наблюдателен ум, който се занимава с фактите, отделните факти, какво се случва, без да има някаква връзка между фактите. Средната част се занимава с набраните факти, туря ги в известни системи. В горната част се търсят причините, системи се образуват. Горната част търси причините, които са произвели тия факти. Запример, вие чувствувате студа, това е един факт. Сега трябва да обусловите на какво се дължи студът. Или топлина чувствувате, то е един факт. Природата е пълна се с отделни факти, които срещате. Фактът е нещо, което не можеш да го обясниш, но не може да го отречеш. Умира човек, един факт е. Защо умира не го знаеш. Може да видите, един човек се разболява, става известна промяна, не знаете в какво седи промяната. Или виждате понякой път изгубвате равновесието на своя ум. В какво седи изгубването на равновесието? – Някаква промяна стане в неговия мозък.

При сегашните условия физическия живот не е поставен на една точна основа. Често стават промени. И каквато система и да употребим за самовъзпитанието, ние трябва да вземем много работи. Запример, вие понякой път си задавате въпроса, че при най-малките промени в атмосферата, вие усещате едно чувствување, става ви студено. Вие не може да си обясните, защо ви става студено. Първо, тази студенина зависи, че вие не употребявате една хубава храна. Второ, че у вас окисляването не става правилно, белите дробове не работят правилно. На трето място имате изобилно венозна кръв и организмът ви не функционира правилно. Следствие на това, в природата вие започвате да чувствувате едно изстудяване на крайниците, на вашите ръце и на вашите крака. Някой път краката изстиват и то /е/ един болезнен признак, изстиват краката ви. Или изстиват ръцете ви. Краищата на ръцете ви изстиват. Тогава се забелязва един процес, че кръвта се събира във вътрешните съдове на тялото. Кръвообращението не е правилно. Щом кръвообръщението не е правилно и мисълта на човека не работи така правилно. Във вас се явява едно угнетено състояние. Вие сте неразположени, усещате, че има нещо, което ви стеснява. Не го знаете /от/къде е. Туй състояние, което угнетява, може да е наследствено, може да го носите от четири–пет поколения, вие го усещате. Случва се така, че дядо ви страдал от някаква ипохондрия, или имал някаква болест. След четири поколения, вие нямате нищо общо с дядо си, но във вас идат тия страдания по симпатия на дядо ви. Сега

казвате, че какво има, какво вършил дядо ви – живял не добре. Какво отношение имате вие с дядо си?

A B

Фиг. 2.30Представете си сега линията АВ /Фиг. 2.30/. Тя е една желязна линия. Представете си, че А се постави в едно огнище. След време, какво ще стане с В? Ще кажете, че този влязъл в огъня, какво съм виноват аз? След време от А и В ще се нагорещи. Ще проникне тази топлина от А до В. Да допуснем, че туй нагорещяване е благоприятно условие. След време в даден момент, ще мине известно време и то ще мине във В. Може всеки един от вас да направи известно наблюдение, след колко време топлината ще мине в центъра А. И в живота между дядо ви и вас, вие сте поставени на една линия, вие вървите по една линия и по необходимостта на този закон последствията ще сполетят и вас. Сега има два начина за констатиране на нещата. Може да се констатират без обяснения. Някой казва: „Защо е така?“ Така е този въпрос. Как стават нещата и защо стават те, са различни методи. Защо стават никой не знае. Защо се ражда човек? Че е роден може да се обясни и как се ражда, но защо е роден, то е един въпрос, не може да се обясни. Защо човек се сърди, не може да се обясни. И всякога може да направите един опит. Вие може да разсърдите, когото и да е. Пък може и да утешите, когото и да е. Взели сте пари от някого, не му плащате. Той се разсърди на вас. Има нужда от пари, но вие сте в състояние да внесете мир в неговата душа, да не го сърдите. Може да му платите и лихвите, и да му дадете един подарък, веднага ще има разположение.

Понеже ти си излязъл от дядо си, ти си вече свързан. То е една свързана верига. Най-първо казвам: Турете си една мярка. Трябва да имате една абсолютна мярка, която не се мени. Тази мярка ще турите. В природата има една абсолютна разумност. Вземете тази мярка, с нея ще мерите. Защото, да допуснем, че известно страдание има в света. Но някои страдания произтичат от неразбиране. Ако на едно новородено дете му дадете твърда храна, вие ще произведете болки в неговия стомах. Това дете няма зъби, не може да дъвчи. Ако му дадете жидка храна, която природата приготвила, то ще се чувствува добре. Казвате, че природата не е разумна. Природата предвидила и приготвила млякото за малкото дете. Друга храна приготвила когато порасне, може да се храни самостоятелно, дава му твърда храна.

Сега вие не искате да страдате. Страданието в света е привилегия. Страданието е твърда храна. Всяко страдание е твърда храна. Трябва да разбирате. Нещо ви се случва в живота. Това е нещо, което трябва да обработвате с вашия ум. Ония, по-висши същества имат повече страдания, по-низшите имат по-малко. Един, който е в университета, се занимава с

по-трудни задачи, който е в гимназията с по-прости. Като влезеш в първо отделение, там са елементарни работи. Понякой път вие се спирате върху въпроса: „Защо са тия страдания?“. Излез из училището! Един студент всякога може да не се главоболи, ако иска да не си бие главата, да учи 4–5 часа, да го късат, да се дразни, че работите не му вървят, да напусне университета. Но след като напусне университета, работите няма да се улеснят. В университета работите донякъде ще се оправят, но като напусне няма да се оправят. С университета работите ще се оправят по-лесно отколкото без университета. Животът е училище. По-добре университет на живота, отколкото училището на смъртта. Тогава някой казва: „Да умрем, да напуснем училището“. Нямам нищо против, но с напущането на училището, и със свършването на училището вие имате два различни резултата. Казвам: Придобивките на живота са повече, отколкото придобивките на смъртта. Да приближите смъртта и животът. Практически и смъртта е потребна, и животът е потребен. Животът ще приложите в доброто, а смъртта ще приложите в злото. Смъртта ще приложите в злото за да се освободите от злото. Непременно трябва да умрете. А за да се свържите с доброто, непременно трябва да оживеете. Следователно, всеки който умира, свързва се със злото; всеки, който се ражда, се свързва с доброто в света. Ако той не разбира този закон, той се самоосъжда. Като живее, той постепенно умира. Един човек, който не е разбрал закона, постепенно умира. Защото, като погледнеш един човек, може да се чете в неговото лице, че той умира. Може да се определи след колко години ще умре или след колко дена. Дойдат някой път лекарите, лекарят като пипне пулса на болния, като го погледне, казва: „Още два–три дни, ще свърши“. Как познава лекарят? Много лесна работа. Имате един аероплан. Като се качи онзи, който кара машината, може да определи за колко дена ще стигнат въглищата. Знае, че на половината път ще остане влака. Тъй щото може да се изчисли енергията на човека, да се види колко време ще живее. Ако някой се разболее, един съвременен учен човек, като бутне задната част на ухото на болния, знае, ще умре или ще оздравее. Някой път лекарят казва: „Ще умре“. Като побутне другият казва: „Няма да умре“. Някой път лекарят казва: „Ще живее“. Онзи като побутне зад ухото казва: „Ще оздравее“. На ухото има един белег, който показва, ще живее ли човек или ще умре. Тъй щото, искате ли да не умрете, когато се разболеете, бутай те се зад ушите, ще живеете по-дълго време. Като се разтриваш, ще живееш повече, отколкото ако не се разтриваш.

Та казвам: Знанието е потребно за да се облагороди нашият живот. Човек е свързан с три свята: със света на мислите, със света на чувствуванията и със света на постъпките си. Или физическият свят, духовният свят и Божественият свят – те са три свята съвършени. И тогава връзката е

Божественият свят, причината, това е духовният свят, това е средата и физическият свят, това е резултатът. Следователно, на физическото поле ние от резултата ще съдим за причината. От причината може да знаем, какъв ще бъде резултатът в Божествения свят. А пък тази причина, да кажем слънчевата светлина, минава през известна среда. Коя е средата между земята и слънцето? – Етера. Тук на земята има и една друга среда – въздуха, през която минава светлината. Казвам: Всеки един човек се нуждае от известна среда за да може Божествената енергия да премине. Следователно, духовният свят съставя средата, през която човек възприема благата, които идат от великия свят. А сам човек е един резултат на ония причини, които действуват извън неговия обсег. Тъй щото вие живеете на земята, но съдбата ви е разрешена от друго място. Съдбата на човешката глава зависи от неговата глава. Неговият мозък зависи от неговото съпоставяне, както е съпоставен той в отношение с разумната природа. Казвам: Всякога се пазете да не изгубвате връзката, която природата е турила във вас. Например, вие имате връзка с вашите очи. Ако вие ги продадете, изгубвате връзката. Имате връзка с вашите уши. Ако вие ги продадете, изгубвате връзката. Имате връзка чрез вашия нос, имате връзка с вашата уста, имате връзка с вашето осезание. Те са основните връзки, от които зависи животът на човека. Вашият усет на пръстите трябва да бъде нормален.

Та казвам: В съвременната наука има едно приложение – химията има едно приложение, физиката има едно приложение, съвременната педагогия трябва да има едно практическо приложение за самовъзпитанието. Знанието трябва да се приложи. Знанието, което не може да се приложи, то е безполезно за човешкия живот. Имате известна литература, трябва да разбирате това, което е полезно. Или четете някое духовно съчинение, трябва да разбирате онова, което е за облагородяването на чувствата. Или четете физическа наука, трябва да четете онова, което е полезно за неговото тяло. Всеки един трябва да разбира ония условия за своето тяло, ония условия за своите чувства и ония условия за своята мисъл. Или тъй нареченото, трябва да разбира условията за тялото, условията за симпатичната нервна система, която е свързана с неговите чувства и да разбира условията за своята мозъчна система. Човек трябва най-първо да започне възпитанието от тялото, възпитанието на симпатичната нервна система, която е свързана с неговия стомах. Човек трябва да възпитава своя стомах. Той се намира в най-низка степен, той е най-невъзпитан. Животът му няма да тече така благоприятно, ако не може да възпита, да тури в хармония своя ум, своята мисъл. Той не трябва да се безпокои от всички промени, които стават в природата, той трябва да ги изучава. Например, вас може да ви сплаши идването на силна буря, или повдигането на праха в атмосферата, или някои дни, когато

става горещина, или зимно време на някое място може да се увеличи спадането на температурата, може да бъде 25 или 30 градуса, туй веднага може да ви сплаши. Но как ще си обясните, когато човека го тресе лятно време? Отвън има достатъчно топлина, а вие треперите вътре. Как ще си обясните този студ, който става? Казвам: Много неща има в природата, които трябва да се обяснят. Индивидуално човек трябва да изучава своя организъм и трябва да изучава природата, да се постави в хармония. И като изучава природата, като изучава себе си, той ще знае във всеки даден случай, как да се постави.

Сега, например, ако на вас ви дадат една тема да развиете: „Кои са причините, които създават водните течения, обръщането на големи маси вода, които постоянно се движат. Кои са причините, които заставят водата да се движи?“ Туй, което става в океана, което става на сушата, става и в човека. Има общност в законите. Ние считаме, че законите, които управляват нашия организъм, не са общи със земята. Пък ония закони, които движат земята, движат същевременно и човека, и онези закони, които движат слънцето. Да кажем, нашата земя има две движения. Едното около себе си, около своята ос, на какво се дължи, да се обясни? При това има и друго едно движение, около слънцето. Питам сега: Ако земята не се движеше около себе си, ако не се движеше около слънцето, какво щеше да бъде? Движението на земята около слънцето, това е идеята за Бога. Разумният живот на човека се движи около един голям център. Движението на земята около себе си, разбираме личния живот на човека. В туй обръщане има практическо приложение. Понеже земята, ако не се движеше, едната част щеше да бъде осветена, щеше да има благоприятни условия, другата не щеше да има. Сега при туй движение равномерно земята се осветява, тъй щото всичките части имат еднаква привилегия. Сега понякой път вие задавате въпроса, защо трябва да се движи около слънцето? Накъде трябва да се движи човек? Кое е по-хубаво – движението или застоят? – Движението. Посока на движение в природата трябва да има. Новите идеи в света идат, да се даде една правилна насока на ония енергии, които са вложени, да дойдем в съгласие с великите закони на природата. В това отношение и обществото, и народът, само така може да се повдигне човечеството. Ако човек се движи в пространството като комета без никаква идея, нищо не може да се очаква от него, всякога ще дойде един катаклизъм. Там дето светът няма общ център, катаклизми се случват често; дето има общ център, катаклизмите са изключение. Но всичките неприятности в живота произтичат от известни колебания. Понеже сме свободни същества, ние искаме някой път да изменим живота си. При туй изменение, ако изменим своя център, по който трябва да се движиш, ще се случи някаква промяна нежелателна. Та казвам: Обща идея трябва да имате. Трябва да имате една обща идея за Бога, която да може да

я турите на изпит, на един личен изпит. Не философите да ви доказват, има ли Господ или няма. То е съвсем друг въпрос. Защото тия философи, които са доказвали досега дали има Господ, този въпрос – съществуването на Бога, не може да се докаже. Казва: „Да се докаже, че има Господ“. Туй, което се доказва, то не е реално. Туй, което не може да се доказва, то е реално. Какво ще ми доказва един философ, дали има въздух. Аз го зная, аз дишам. Какво е въздухът сега, ако остане аз да чакам той да ми доказва, дали има въздух, че тогава да го употребявам, ще се свърши. Какво ще ми доказва един човек, има ли светлина или не. Трябва да ви се говори за онова, което вие знаете. Да ви се говори за светлината като факт, за въздуха като факт, който сте проверили, може да ви се говори. А пък за ония неща, които не съществуват като факти те са извън човешкия ум. Казвам: Опитната наука, онова, което мислят хората е хубаво, но всякога трябва да вярвате в онова, което вие сте опитали. В човека има едно чувство. Та казвам: Опитът важи повече от всички философи. Туй, което е опитано, което е проверено, туй върху което почива твоят живот, е по-реално от всичко онова, което може да четеш.

Та казвам: Свързвайте причините, свързвайте средата, свързвайте фактите! Изучавайте живота без да се обезсърчавате!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
30 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 6. V. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_05_08 Който не носи кръста си
неделна беседа

КОЙТО НЕ НОСИ КРЪСТА СИ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само един стих – 38 от десета глава на Матея: „И който не вземе кръста си и не следва подир Мене.“

Духът Божи.

Сега ще се спра само върху думите: „Който не носи кръста си.“ Съвременните хора имат особени понятия за кръста. Кръстът е една формула, която трябва да се изясни математически. За да се обясни какво нещо е небето, трябват ни астрономи. Обикновените хора виждат звездите, но какво представят звездите, те не знаят. Трябват ни геолози, за да ни обяснят какво нещо са планините и как са образувани. Обикновените хора не знаят това. Трябват ни учени хора, химици, за да ни обяснят какво нещо е водата. И духовните истини трябва да се обясняват. Кръстът е емблем, останал от най-стари времена, от незапомнени времена, още от преди времето на Христа. Когато е трябвало да накажат някой човек, наказвали са го с разпъване на кръст. Кръстът е едно от позорните наказания. Кръстът има две значения. Има един пасивен кръст и един кръст, който е в движение. От научно гледище, кръстът представя четири основни точки в живота, без които човек не може да се ориентира. Така, както ние се ориентираме на физическия свят с четирите посоки – изток, запад, север и юг, така и кръстът представя една ориентировка в живота. Виждаме, че когато заковаха Христа на кръста, бяха заковани ръцете и краката му, но главата Му беше свободна. Главата означава Божията Мъдрост. Лявата ръка представя Божията Любов, а дясната – Божията Истина. Краката пък представят сегашния живот на хората. Някои казват, че трябва да имат кръст. Обаче, ако те нямат ум, значи горната част на кръста я няма в тях. Ако нямат любов, значи лявата част на кръста отсъствува. Ако нямат истината в себе си, дясната част на кръста я няма. Ако човек няма и крака, кръстът сам по себе си изчезва. Някой пита: „Ти кръстиш ли се?“ – Какво означава кръстът? Това значи: Ти мислиш ли, когато решаваш някой важен въпрос? Допитваш ли се до Божията Любов? Когато искаш да направиш нещо, допитваш ли се до лявата си ръка, до сърцето си? Лявата ръка има отношение до сърцето, а дясната ръка до дробовете, до кръвоносната система в човека.

И тъй, хората на новата религия, на новата епоха в света трябва да

разбират смисъла на кръста. Иначе, ако продължават да живеят със старите разбирания, те няма да придобият нищо. Ние виждаме до какво положение е дошъл светът със старите си разбирания. Не е въпрос за страданията в света. Човек трябва да страда, но разумно. Мнозина казват, че кръстът бил сила Божия. Силата седи в истината. Истината е, която дава свобода на човека. Любовта пък внася живот в човека. Мъдростта внася светлина и знание. Лиши човека от живота, от светлината и от свободата, той е мъртъв вече. Следователно, ние вярваме в един кръст, на който горната част, дето е главата, е незакована. Ние вярваме в кръст, на който главата не е закована. Освен кръста, ние почитаме и пентаграмата, която представя човека. Човекът е създаден по формата на кръст. Като съберете краката на едно място и разтворите двете ръце настрана, вие образувате един кръст. Щом главата ви е свободна, с това Провидението иска да ви каже, че трябва да мислите. Вие трябва да проявявате живота си и всички ваши постъпки да бъдат свободни. Всичко, каквото човек върши, трябва да го върши, трябва да го върши свободно. Защото всички лоши работи в живота произтичат от това, че човек не е свободен. Човек иска да направи нещо, прави го, а при това не е свободен. Казвате: „Какво е говорил Христос едно време?“ Питам: Какво ще говори Христос, ако днес дойде на земята? Ще кажете, че всичко, каквото Христос е говорил на времето си, е писано в Евангелието. Не, Христос не е казал всичко. Защото ако се знае, че Бог е говорил и на Мойсея, каква нужда имаше да изпраща и Христа на земята? Мойсей е говорил за малките деца. Затова трябваше да дойде Христос да говори на възрастните хора, да им покаже как трябва да приложат това знание. Сега се казва, че след Христа не може да дойде пророк на земята. Това е най-голямото заблуждение, което може да съществува. Да мислите така, това значи да изключите Бога, да го ограничите. Че кой изпраща пророците? – Бог ги изпраща. Ако един пророк иде от само себе си, той е самозванец. Неговата сила ще трае ден до пладне. Казвате: „Отде да знаем, че някой говори истината?“ – Това е най-лесната работа. Онзи, който ви говори истината, той трябва да ви освободи. Ти си вързан с въже, не можеш да се мърдаш. Дойде един и казва: „Аз ще ти помогна, ще те освободя.“ Как ще вярваш, че той говори истината? Той взима едно ножче, разрязва въжето и те освобождава. Сега вярваш ли, рече. Вярваш ли, че той говори истината? Някой лежи, умира на леглото си, болен е. Идва един и му казва, че ще му помогне. Отде да зная дали говори истината? Като постои известно време при тебе, след 4–5 часа ти ставаш от леглото си, но вече съвършено здрав. Вярваш ли, че говори истината? Съмняваш ли се вече в него? Истината носи свобода. Тъй щото намираме ли се при някои трудни условия, според свободата, според светлината и според живота, които придобиваме, ние можем да познаем вършим ли волята Божия или не. Бог ни е изпратил на земята и Той иска ние да учим, да живеем, да бъдем свободни и да се ползуваме от всички

блага на живота. Всички хора имат еднакви права. Не разбирайте това буквално. Под еднакви права разбираме чиниите на всички да бъдат пълни. В даден случай и мравята диша въздух, както и човекът, но тя диша толкова, колкото ѝ е потребно. И мухата диша въздух, и човек диша въздух, но всеки взима толкова, колкото му е потребно. Значи, всички същества имат еднакви условия за живеене, но всяко същество се ползува от тия условия дотолкова, доколкото може да ги възприеме. Сега някои ще възразят, че злото съществува в света. Че съществува злото, ние не го отричаме, но то е привидно зло. Хората със своето невежество са станали проводници на злото. Някой мисли, че ако е богат, ще живее повече време на земята. Не, като богат именно, той по-скоро ще умре. Животът не седи в богатството, но в любовта, която човек има към Бога. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил.“ Кой е Христос? Който проявява любовта в света. Съвременните християни проповядват за спасението. Те казват, че Христос е спасил света. Други пък се запитват: „Какво е направил Христос за човечеството?“ Не е въпрос какво е направил за човечеството, но какво носи Христос в себе си. Христос казва на хората, че не трябва да грешат, но да обикнат Бога. Казвате, че човек трябва да вярва. При какви условия човек може да има вяра? Там, дето няма любов, там, дето няма мъдрост и дето няма истина, и вяра не може да има. Там не може да има никакви добродетели. Това е един кръг. Ще знаете, следователно, че там, дето няма Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, никакви добродетели не могат да се проявят. Добродетелите, това са мощните сили, чрез които Бог работи в света.

Та сега хората се плашат от това, че някой може да ги заблуди. Чудно нещо! Че всички хора са заблудени. Кой е онзи, който не е заблуден? Ти мислиш, че като се ожениш, ще уредиш работите си или мислиш, че като родиш няколко деца, работите ти ще се наредят. Друг пък мисли, че като забогатее, работите му ще се наредят. Не, това са все външни условия. Покажете ми един богат човек, който да е живял поне 400–500 години. И онзи, който няма 5 пари в джоба си, умира, и онзи, който има сто милиона или един милиард, умира. Тогава каква е разликата между сиромаха и богатия? Сиромахът е едно ненатоварено магаре, а богатият – едно натоварено магаре. За магарето аз имам особено мнение, не го считам като прозвище. „Маг-хахарец“ значи един голям мъдрец. Магарето е значи един велик мъдрец – „маг-хахарец“. Защо магарето реве днес? Едно време Господ го е направил малко животно, но то искало да бъде голямо, да го виждат и чуват всички отдалеч. Затова Господ му дал голям ръст. Затова магарето казва на хората: „Не искайте да имате голям ръст и да се занимавате с големи работи, че ще ревете като мене.“ Затова днес хората казват: „Магарешка работа.“ Казват за някого: „Той пие като магаре.“ Това

не е вярно. Преди всичко магарето не пие вино. Магарето има една добра черта, то знае де има чиста, хубава вода и оттам пие. Следователно, искате ли да пиете хубава вода, вървете подир магарето. Дето магарето пие, пийте и вие и не се безпокойте, глава няма да ви боли. Пиете ли вода оттам, отдето магарето не пие, ще ви боли глава.

Сега аз не искам да споря по въпроса, къде е истината. Този въпрос за мене е изключен. Истината е нещо очевидно. Тя се познава по това, че носи свобода. Някой казва: „Не съм свободен.“ Че как да не си свободен? Ако нямаше свобода в света, ако ти не си свободен, всички трябва да бъдем мъртви. – „Ама невежество съществува в света.“ – И това не е вярно. Ако имаше невежество в света, навсякъде трябваше да съществува мрак. Слава Богу! В света има достатъчно светлина. – „Ама животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде.“ – Че животът ни не е такъв, какъвто трябва да бъде, това зависи от разбиранията ни. В живота на съвременните хора любовта не е фактор, който да ръководи хората, както трябва да бъде. Ти имаш един приятел, но не си вникнал, какво богатство крие в себе си, какво богатство крие твоят приятел. Ако бяхте учени хора или ако бяхте талантливи, вие нямаше да се оплаквате от сиромашията. Всичкото богатство е скрито в земята. Несметни богатства се крият в земята, във въздуха и в светлината. Че ако аз разложа слънчевата светлина, че взема само най-хубавия червен цвят и започна да лекувам с него всички болести, какво ще кажете тогава? Но при това положение не се лекува с пари, но ще питам болния: Ти обичаш ли Господа? – „Обичам го.“ – Готов ли си да се учиш, да станеш ученик? – „Готов съм.“ – Обичаш ли Божията истина? – „Обичам я.“ Обичаш ли свободата му? – „Обичам я.“ – Ще знаеш тогава, че здравето ти ще дойде от Бога. Какво правят хората днес? Те казват: „Ти ми дай първо това, което ти искам, аз после ще повярвам в Тебе.“ Или: „Ти ми покажи, че ще оздравея, аз после ще повярвам.“ – Аз не се нуждая от неговата вяра. За мене същественото в света е Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Върху тия неща е основан животът. Във всеки живот това са съществените неща, това са реалностите. В който момент сгрешиш в една от тия области, веднага ще те сполети най-голямото нещастие. Всички неприятности или нещастия в живота произтичат от три причини: или от едно прегрешение в областта на любовта, или от прегрешение в областта на Божията мъдрост и знание, или от прегрешение в областта на Божията истина и свобода. Някой казва: „Ние трябва да си поживеем.“ – Ако вие мислите, че можете да си поживеете, както разбирате, вие се лъжете. Господ, който е толкова мъдър, ще ви покаже, че нито един косъм от главата ви не може да падне без Неговата воля. Казано е в Писанието, че по-лесно камила може да мине през иглени уши, нежели богатият да влезе в Царството Божие. Като се казва, че камила може да мине през иглени уши, не се разбират тия игли, с които

вие си служите днес. В историята ще намерите какви са били тия иглени уши, през които камилите минавали, когато влизали в градовете. Значи ако имате разбиранията на един богат човек, вие не можете да влезете в Царството Божие. Че какво се крие в едно съвременно общество? Навсякъде ще видите алчността на човека да забогатее, за да живее охолно. Богатият човек трябва да бъде касиер на Божиите банки, за да помага с тия пари на бедните. Това е предназначението на богатия. С парите, които има, той трябва да осребри просбата на бедния. Това значи богат човек. Какво прави съвременният богат? Той крие парите си и казва: „За това богатство аз съм се мъчил." Никак не се е мъчил. Той одрал кожите на хиляди животни и от тях станал богат. Някой земеделец впрегнал на работа стотици работници, които по цял ден копаят и вършеят на нивата, а после той казва: „Трудил съм се за това жито." Никак не се е трудил. Той е използувал труда на стотици хора. Ние искаме да направим съвременния живот хармоничен. Затова трябва да турим Божествения ред на нещата. Тъй, както сега животът се проявява, не е право. Не е лошо, че има богатства в света, но богатството не трябва да бъде на едно място. Не е лошо, че има много жито в света, но житото не трябва да бъде на едно място. Всичко седи в правилното разпределение на желанията на хората да имат. Въпросът седи в добрата воля на хората правилно да разпределят богатствата си. Хората не желаят да се обичат едни други. Богатият вижда, че сиромахът страда, но не се трогва. Има страдания, които не са важни, но има страдания, на които трябваше да се обърне внимание. За мене не е важно, че човек страда, че нямал модерни обуща или че нямал голяма, хубава къща. Това не са важни страдания. Но когато видя, че някой човек страда от глад, не е ял 4–5 деня, аз непременно трябва да му дам парче хляб, да задоволи глада си. Много хора умират от глад, а богатите ще правят благодеяния, ще събират оттук, оттам сухия хляб и ще го раздават. Но да оставим сухите хлябове. Бог не ни е оставил сухите хлябове, но Той ни изпраща Слънцето, от лъчите на което растат и зреят семенцата на живота. Ние трябва да се научим да постъпваме като Бога. Всички плодове: ябълки, круши, сливи, череши, портокали и лимони, всичко това е събрано и създадено от влиянието на Слънцето, от земята, въздуха, водата и светлината. Всичко ни е дадено даром.

Сега мнозина казват, че съвременните християни били много лоши. Не, те са много добри. И ако страдат, те страдат от голяма добрина. Апостол Павел беше много добър човек. Той се държеше за старите убеждения, за традициите. В това отношение той беше еретик и не можеше да остави християните свободно да развалят традициите. Той не позволяваше на евреите да стават християни. Той не им позволяваше да се отделят от Мойсея. Павел гонеше християните, но един ден Христос го срещна на пътя. Павел слезе от коня си на земята и запита: Какво искаш от мене? Той

чу един глас: Павле, защо ме гониш? – Какво искаш от мене, Господи? – Аз съм Исус, когото ти гониш. – Какво искаш от мене, Господи? – Ще ти кажа: Този начин, по който ти си тръгнал да гониш хората, не е Божествен, той е човешки. Стани, аз ще ти кажа как трябва да проповядваш за в бъдеще. Няма повече да връзваш хората, но ще ги освобождаваш. Казвам и на вас: След като с години следвате Христа, ще дойде някой да ви разправя, че сте на кривата страна. Кой е на правата страна? – Всеки човек, който обича Господа, е на правата страна. Всеки човек, който прилага Божията мъдрост, е на правата страна. Всеки човек, който прилага Божията истина, е на правата страна. Сега аз оставям другите неща настрана и правя превод. Според мене, всички учения, които съществуват в света, са преводи на истината. Дотолкова, доколкото тия преводи са съгласни с оригинала на нещата, те са добре дошли. Вие можете да преведете едно класическо съчинение на няколко езика, но онзи превод, който е най-близо до оригинала, е най-хубав, най-добър. Цялата природа, с всички живи същества в нея, е една Божествена книга. И ние представяме листа на тази Божествена книга, върху която са записани всички Божествени закони, според които ние можем и трябва да живеем. Казано е в Писанието: „В последните дни ще напиша закона си в човешките сърца.“ Питам: Тези закони сега ли ще ги напише Господ или са написани вече? Под думата „написване“ разбираме кръста, за който говори Христос. Ние не разбираме онзи пасивен кръст, който е свързан със страданията на Христа. Който разбира кръста като носител на страдания, според закона на любовта, той трябва да се ползува от тия страдания. Щом разбираш страданията от гледището на Божията мъдрост и от гледището на Божията истина, ти трябва да се ползуваш от тях. Не разбира ли страданията, човек не може да ги използува. Не е лошо да страда човек, но лошо е ако не разбира страданията.

В какво седи неразбирането на хората? В незнанието. Когато Христос ходеше с учениците си, заедно с тях идваше няколко хиляден народ да Го слушат. Един ден около Него бяха се събрали около 4–5 хиляди души, които не бяха яли. Христос каза: Жал ми е за народа, че са гладни, може да припаднат. Христос запита учениците си колко хляба имат. Те му казаха: За да нахраним този народ, трябват не по-малко от двеста хляба, а ние имаме само пет. Как ще ги нахраним? – Дайте хлябовете тук. Учениците донесоха петте хляба. Христос дигна очите си нагоре. И след това каза на народа да насяда. Всички ядоха от този хляб, а след това останаха укрухи, които напълниха 12 коша. – Как стана това нещо? – Не е важно как е станало. Важно е, че Христос имаше знание. Той имаше и Любов. Христос призва любовта на помощ. Христос имаше Божията Мъдрост и Божията Истина в себе си. Той ги призва на помощ. С пет хляба Той нахрани петхиляден народ, но след това останаха и 12 коша укрухи. Всеки от вас

може да направи този опит. Да кажем, че един баща има 4–5 деца в дома си, а разполага само с един хляб. Той трябва да призове Божията любов, мъдрост и истина на помощ и хлябът ще се увеличи. От него ще се нахранят всички деца, жената, мъжът и пак ще останат няколко коша укруха. – „Може ли да бъде това?“ – За онзи, който знае, може. За онзи, който не знае, не може. Един българин имал един хубав часовник, който му служил цели 40 години непрекъснато. Той често го отварял и затварял, да го преглежда как върви. Един ден, като отворил часовника си, той спрял, не могъл повече да върви. Той не забелязал, че когато отворил часовника си, жена му се чесала, та паднала едно малка въшка вътре някъде. Той занесъл часовника си на един добър майстор и го помолил да види каква е вредата му. Часовникарят извадил инструмента си, с който преглеждал часовниците и започнал внимателно да го гледа. Видял, че няма никаква повреда. Затова духнал един път и часовникът започнал да върви. Оказало се, че една малка въшка била причина за спирането на часовника. – „Колко ще ми вземеш?“ – „Пет лева.“ – „Само за едно духане искаш пет лева.“ – „Да, но майсторлъкът е в духането.“ Трябва да знаеш как да духнеш, за да изкараш въшката, онзи паразит от своя часовник. Колко паразити са попадали в нашия живот? Едни от тях може да са от жена ви, но важно е, че от този паразит сърцето е спряло да работи. Но само пет лева ще ви струва да започне сърцето правилно да функционира.

Та казвам: Настанало е вече време, когато всички хора от всички народи, от големите до най-малките трябва да се приближат с всичкото си уважение и смирение да възприемат истината. И кой колкото я разбира, да я приложи. Аз не искам да я разберете и приложите като мене, но кой колкото я разбира, толкова да я приложи, това е хубавото. Защото често вие мислите, че някои хора не разбират истината. Всички хора разбират истината. Една стара баба на 80 години дойде един ден при мене да ѝ поговоря нещо. Като стана дума за прераждането, аз ѝ говорих в какво се заключава. Тя даже не знае да чете и да пише, но като ме слуша, каза: „Синко, това нещо е близо до ума и като е така, животът има смисъл. Значи аз мога да се подмладя.“ – Да, бабо, ще се подмладиш. – „Тогава животът е красив, понеже аз мислех, че моята работа е свършена вече. Това ми допадна. Да бъде благословен Господ. Като отида при Господа, ще му кажа пак да ме прати на земята, да поживея малко между моите внучета.“ Ако това разправяш на учените, на религиозните, те ще кажат, че това не е съгласно с догмите на науката, на църквата. Оставете настрана вашите догми! Важно е за вас факт ли е прераждането или не е факт. Ако прераждането е факт в природата, разбери го както искаш. Фактите не могат нито да се отричат, нито да се доказват. Страданието е един факт, който не може нито да се отрича, нито да се доказва. Важно е каква роля играе страданието в живота. Страданието е солта на живота. Страданието

осолява човека, без страдане човек е без сол. Когато едно дете се ражда, винаги го осоляват. Ако опитате вкуса на потта си, ще видите, че тя не е безсолна. Някой казва, че му е дотегнало от страдания. – Съгласен съм с вас. Много сол не трябва да има, но съвсем без сол човек се схумва. Във всичките неща е турено поне по малко сол. Значи, силата, която свързва живота, е именно солта. Изгуби ли човек солта си, той умира. Ако можеш да задържиш солта си, ти ще живееш 50–60–80, 200, 300, 500, 800, 900, 950 години. Хайде да спрем до годините, които живял Матусал – 950 години. За да може човек при сегашните условия да живее 950 години, той трябва да има от какво да се интересува. Не мислете, че само физическият живот е хубав. Той е само предговор на живота. Той е забавачница. И от тази забавачница вие постоянно ще отивате на онзи свят и пак ще се връщате на земята. Не мислете, че само вие сте видимите хора, които живеете на земята. В другите области, в другите светове има по-висок живот от този на земята. Между вас, между хората на земята, живеят още много същества, които вие не виждате. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че е заблуждение. За слепите, за онези, които не виждат, това е заблуждение. Но за онези, които виждат, това не е заблуждение. Тези неща могат да се проверят. Аз не казвам, че трябва да вярвате. Има неща, които трябва да се проверят. Ние сме за всичко онова, което е добро. Само доброто може да остане в света. Всички онези неща, които не съдържат в себе си истината, знанието, светлината, живота, свободата, те са спънки и трябва да се махнат. Казано е в Писанието: „Ще залича всичките ви грехове.“ И Господ ще заличи греховете на хората, защото греховете представят заблуждение, което спъва хората.

Казвам: Сега всички трябва да имате ново разбиране. Всички трябва да имате този кръст в себе си. Като срещнете един човек, който носи този кръст с новото разбиране, трябва да има весело лице. Този човек не е като сегашните хора, които при изпитанията на живота се обезсърчават и казват: „Свърши се нашата.“ Той е човек, който се е подмладил. Онзи човек, който носи кръста с новото разбиране, той има светлина и знание в себе си. Този човек трябва да бъде свободен. Той може да е сиромах, може да е бос, но е свободен и радостен. Как отиде Христос на небето: бос или с обуща? С модерна шапка ли отиде, с модерни дрехи ли отиде Христос на небето? Всички художници рисуват Христа със сандали, така е ходил едно време, но когато отиде на небето, Той отиде бос, без никакви обуща. Вместо шапка, хората му туриха един венец на страдания на главата. Едно, което особено ми хареса в характера на Христа, е Неговото търпение. Той седи между шест-хилядна римска войска, всички Го бият, Той седи тих и спокоен. Ето Човекът, който разбира. И след като Го разпнаха, Той знаеше, че това е от неразбиране на хората. Той им казваше: Ще разберете това един ден. Ако и вие като Христа не можете да погледнете на страданията

си тихо и спокойно и да кажете, че всичко е за добро, къде е вашето разбиране? Вие казвате: „Ама да не ме излъжат?“ Кое е по-добро, да те излъжат или да не те излъжат? Обаче има едно положение, което всякога трябва да знаете: Човек сам себе си никога не може да излъже. В душата на човека *лъжата* е изключена. Човек може да *лъже*, но в себе си той знае, че *лъже*. Да *лъжеш* и да мислиш, че *лъжата* е истина, това е невъзможно. Като говориш нещо, което е *лъжа*, в себе си знаеш, че нещо не е вярно. „Ама на мене ми го казаха.“ – Това не е вярно. – „Еди кой си ми го каза.“ – Това не е вярно. – „Ама в Писанието е писано така.“ – Че и Писанието са го писали хора, печатали са го хора. – „Евангелистът казва, че е свещена книга.“ – Свещена книга е, но е преписвана и печатана все от хора. Това не е първоначалният език. Пък и на гръцки както са говорили и писали, и този език е човешки. Но онзи език, на който Духът е *говорил*, тепърва трябва да го учите. Духът казва: „Когато Духът на истината дойде, той ще ви научи.“ Но за да ви научи Духът, вие трябва първо да научите неговия език. Заблужденията в съвременното християнство седят в това, че те още не са научили Божествения език, вследствие на което правят криви преводи. Те казват: „Духът ми каза така.“ – Че Духът ти е *казал*, право е, но какво ти е *казал*? Каква е разликата, когато ти сам си говориш и когато Духът ти говори? Сега на ваш език да ви говоря. Ако ти сам си говориш, като човек, в стаята ти ще бъде тъмно. Но когато Бог или Духът ти говори, в цялата ти стая ще бъде светло. Когато говориш като човек, болен ще бъдеш. Когато ти говориш като човек, сиромах ще бъдеш. Но когато говориш на Бога, богат ще бъдеш.

Сега ще направя една разлика между богатите и сиромасите. Богатите хора са много скръжави, а сиромасите – много щедри. Ще ви докажа защо е така. Богатият държи богатството си близо при себе си, осигурил се е и не го дава – скръжав е. А сиромахът раздава навсякъде своята сиромашия – щедър е. Какво трябва да се направи? Да се прати скръжавостта при сиромаха, а щедростта при богатия. Богатите да станат щедри, а сиромасите скръжави. Сиромахът трябва да стане скръжав, понеже няма какво да яде, а понеже богатият има много, има какво да яде, той трябва да раздава. Всички учени трябва да бъдат щедри, доблестни, да не се срамуват. Всички хора могат да възстанат против една теория, това нищо не значи. Всеки човек има право да каже това, което знае. Той сам ще си носи последствията. Един ден ние или ще се радваме на това, което сме говорили, или ще съжаляваме. Аз не искам един ден да съжалявам, че съм *говорил*. И всеки, който би приел тази истина и би я *приложил*, би се *радвал*, че я е *говорил*. Истината е общо достояние, общо благо за всички. Това е разрешението за всички, това е разрешението на въпроса. В истината седи разрешението на всички въпроси: на семейните, на обществените, на социалните, на религиозните и т.н. Ако всички хора

приложат Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина в живота си, всички социални въпроси постепенно ще се разрешат. Умни хора се изискват сега. Много умни хора има на света, но някои от тях и досега още мислят, че времето на новото още не е дошло. Не само че времето не е дошло, но даже сте закъснели малко. Казват някои, че второто пришествие щяло да дойде. Второто пришествие е второто идване на Христа, не да съди хората, но да оправи света. Казано е: „Когато син човечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра?“, т.е. ще намери ли достатъчно хора, които да търсят истината и да я познават? Трябва ли и тогава да постъпим, както евреите постъпиха с Христа? Или трябва да постъпим с Христа, както римската империя и Пилат постъпиха? Днес, в 20 век, трябва ли християните да постъпят с Христа, както евреите преди две хиляди години постъпиха? Въпросът не е в това, как са постъпили хората на времето си, но трябва да се знае, че всеки човек, който се противи на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина, както на знанието, светлината и свободата, които идат от Него, той е изгубил всичко. Може да се направи опит в това отношение. Дойдем ли до човешките работи, то там всеки има право да се противи, но дойдем ли до Божествените работи, всички трябва да имаме един възглед, не еднообразен, но всички трябва да имаме желание да изразим Божията любов така, както искаме да се прояви и спрямо нас. Както искаме да се прояви спрямо нас, така и ние трябва да се проявим спрямо другите. Както искаме хората да бъдат откровени и искрени спрямо нас, така и ние трябва да бъдем спрямо другите. Дойде някой и като му говорите, през всичкото време ви наблюдава, да не би да го излъжете нещо. Преди години дойде при мене един много учен човек, който след като ме занимава цял час с научни и религиозни въпроси, ми каза: „Слушал съм, че сте били добър ясновидец.“ – Не зная, предвиждам някои неща. – „Кажи ми тогава какво мисля в този момент.“ – В този момент ти си мислиш: „При много съм ходил и всички са ме лъгали, да видим сега, какво ти ще ме излъжеш.“ Ти мислиш сега точно това. Та казвам: В лъжата няма никаква наука. Тя не е наука преди всичко. Лъжата унижава човешкото достойнство, лъжата унижава човешката любов, лъжата унижава самосъзнанието. Лъжата унижава човешкото знание, светлина и свобода. Лъжата заробва човека. Тя нищо не допринася. Онова, благородното в света, това е истината, която е вложена в любовта и в мъдростта.

Това е новото, което Бог иска сега от света, от всички хора. Бог ще прекара света през един голям огън, за да го пречисти. Ако някой мисли, че в бъдещия си живот ще може да живее така, както е живял в миналото, той се лъже. Миналото е минало време. Сега иде нов свят, нова светлина, нова любов, нова свобода. И това се отнася не само за един народ, но за всички народи, за всички племена.

Сега ви желая на всички ви да дигнете кръста си – този златен кръст на Божията любов, златния кръст на Божията мъдрост, златния кръст на Божията истина, да го турите на себе си. Всички да бъдете с кръстове.

Поздравявам ви сега с този, новия кръст.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

30-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 8 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_05_08 Отворени за доброто
Утринно Слово

ОТВОРЕНИ ЗА ДОБРОТО

Размишление

Ще прочета 13-та глава от Евангелието на Матей, от 1-ви до 24-ти стих.

„Който има уши да слуша, нека слуша." Това е казано преди 2000 години. Сега ще кажа нещо, което не е казано в този глава: „Който има очи да гледа, нека гледа. Който има сърце да разумява, нека разумява".

Тези дни четох във вестниците, че един от най-големите френски параходи се запалил в едно от пристанищата и изгорял. Загубата била грамадна, възлизала на пет милиона франка. Френското правителство изпратило свои хора да открият причината за пожара. При най-щателно издирване те не могли да открият причината. В бъдеще, може би, ще се открие, но засега казват, че причината е изключителна. Казвате: „Какво представлява един параход, че трябва и ние да се занимаваме с него". – Добрият човек е един скъп, ценен параход. И той може някога да се запали и изгори, но може и да се загаси. Ако изгори, този човек ще струва на държавата над 5 милиона франка.

Ще кажа нещо, което и друг път съм изнасял. То е следното: В събота не приемам посетители. Ще кажете, че този ден аз се занимавам със себе си. – Мислете, каквото искате. Понеже шест дни през седмицата се занимавам с работите на хората, решил съм един ден – събота, да се занимавам с моите работи. Въпреки това, вчера дойде една сестра при мене и ми казва: „Учителю, една госпожа от провинцията е дошла тук и желае да ви види, иска някакъв съвет. Да отстъпя ли от правилото си, или да гледам своите работи?" Питам сестрата: Млада ли е тази жена? Защо питам? Зная, че ако е мома, ще ме пита кога ще се ожени. Ако е женена, ще ме пита защо не живее добре с мъжа си. Най-после реших да я приема, но като свърша своята работа. Ако има търпение, нека почака вън. Сестрата каза: „Тя изглежда учена жена, ще си поговорим, докато чака". Аз започнах да се занимавам със своите работи, но отвреме-навреме поглеждам какво правят двете вън. Видях, че се разговаряха добре. Сестрата я учеше нещо. Като свърших моята работа, около два часа следобед, извиках госпожата в стаята, да каже какво иска от мене. Запитах я кое е дало повод да ме търси.

Младата госпожа започна да говори: „Преди десетина години бях студентка. Исках да дойда при вас, но отложих. Ожених се и сега, понеже ми се случи голямо нещастие, реших да ви потърся". Мисля си: Какво ли

се е случило? Да не е умрял мъжът, или едно от децата? Аз зная причината, но се правя, че нищо не разбирам, искам тя да каже защо е дошла. Тя продължи: „Ожених се един път и се разведох. Ожених се втори път и сега съм пак пред развод. От втория мъж имам две деца, момчета. Той иска да ги вземе, но аз не ги давам – обичам децата си“. Казах: Едното дете много прилича на баща си. Това дете ще му дадеш, а другото ще задържиш при себе си. Бащата е голям хитрец. Тя се съгласи с мене. Попитах я защо иска да се разведе с него. – „Той е лош човек, бие баща си и майка си.“ – Бие баща си и майка си, но и нея бие. Последното тя не иска да каже. Като я наблюдавах, аз разбрах истинското положение. Тя не могла да живее нито с първия, нито с втория си мъж, защото искала да ги възпитава. Първият мъж бил много недодялан и тя искала да го додяла. Казах: Ти си направила голяма грешка по отношение на себе си. Твоята интуиция е добре развита. Тя ти е подсказвала какво трябва да направиш, но ти не си слушала. Втората грешка произтича от това, че си искала да възпитаваш мъжа си. Колкото и да възпитаваш мъжа, той ще си остане такъв, какъвто си е. Колкото и да възпитаваш жената, и тя ще си остане същата. Който се опитал да възпитава мъж или жена, непременно е претърпял фиаско. Помни: Никой никого не може да възпита. Всеки си остава такъв, какъвто Бог го е създал.

Всички хора грешат като тази жена. Те искат да възпитат някого. – Това е невъзможно. Никой никого не може да възпита. Човек не може лесно да възпита и себе си. Нека се опита да се справи със страха. Нека се опита да се справи със своя чрезмерен апетит. Това се дължи на силно развития център зад ушите. Българинът казва: „Яж така, че ушите ти да плющят“. – Тежко и горко на този, на когото ушите плющят при ядене! Той е осъден на страдания. Според мене ушите са предназначени за слушане, а устата – за ядене. Ще ядеш и пиеш умерено, иначе ще страдаш. Преди да ти плющят ушите, първо ще се обърнеш към носа, а после към вкуса, те да се произнесат за яденето. И тяхното мнение не е достатъчно. Ще се вслушаш и в стомаха, да чуеш какво казва той. Стомахът опитва храната и казва: „Господарю, тази храна не е за тебе“. – „Не, ще ям, на мене ми харесва.“ Ядеш, но скъпо плащаш.

Питате: „Защо светът е такъв?“ – Този въпрос е безпредметен. Важно е всеки да се вслушва в Божественото начало в себе си и да Му се подчинява. Всъщност, като започне То да говори във вас, вие казвате: „Човек може да отстъпи малко от този глас“. Колкото и да отстъпвате, няма да подобрите живота си. От какво зависи доброто разположение на човека? Някога една дума е в състояние да подобри или да влоши разположението му. Понякога една лоша постъпка е в състояние да развали доброто разположение на човека за цял ден. Човек е дошъл на земята да учи

търпението и послушанието. Още Адам трябваше да учи тези уроци, но не издържа изпита си. Бог му каза да не яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото, но не му обясни защо да не яде. Като дойде изкусителят в райската градина, той започна да говори на Ева за тайните и силите, които се крият в това дърво. И започна да я убеждава, че ако ядат от това дърво, ще станат като Бога, ще придобият знание, сила, свобода. Няма да зависят от никого. Увлечени от думите на изкусителя, Адам и Ева пристъпиха Божията заповед и сгрешиха.

Да се върнем към примера за младата жена, която се женила два пъти и сега е втори път пред развод. Казах: Ти си следвала по математика, следователно трябваше да приложиш теорията на вероятностите, да видиш каква възможност има да бъдеш щастлива. Пред тебе се разкриваше задача с три неизвестни, която не можа да решиш. – „Наистина, учих математика, но не можах да я приложа в живота си." Казвам: И Ева прие думите на изкусителя за абсолютно верни и се зарадва, че ще станат като Бога. Тя не се запита каква вероятност има да станат подобни на Бога. И Адам си каза: „Защо да не станем като Бога? Всички условия за това ни са дадени." И двамата ядоха от забранения плод, но след това се почувстваха като пияни. Щом изтрезняха, сами разбраха грешката си, но късно. Адам се засрами и се скри, не смееше да се яви пред лицето на Бога, Който го търсеше из райската градина. Той почувства, че с него е станало нещо особено – той бе оголял.

Пак ще се върнем към младата жена. Не исках да я утешавам; станалото е станало, не може да се поправи. Виждам, че се бе отчаяла, животът ѝ се бе обезсмислил. Питам я какво мисли да прави по-нататък. – „Ще напусна учителството и ще отида, където ми видят очите." Гледам, тя сложила бяла шапка, елипсовидна форма. За мене това е добър признак, работите ѝ ще се оправят. Не казах, че бялата шапка ще я спаси, но казах, че отсега нататък работите ще започнат да се оправят. Мъжете са добри хора и тя е добра, но като характери не се схождат. Това се случва често в живота. Ако двама пътника се срещнат и трябва да продължат пътя си заедно, те могат да се сближат, а могат и да се разделят. Ако и двамата носят празни торби, непременно ще се разделят. Обаче, ако торбата на единия е пълна, те ще се сближат и ще станат добри приятели. Торбите на твоите мъже, както и твоята, са били празни, затова не сте се сприятелили. Сега не ти остава нищо друго, освен да благодариш на твоите другари, че станаха причина да дойдеш тук, да потърсиш истината.

Благодарете и вие на вашите скърби и страдания, че станаха причина да потърсите Истината и Любовта и да ги оцените. Без Любов нищо не се постига. Каквото и да придобиете, щом нямате Любов, неизбежно ще се

натъкнете на страдания. Без Любов знанието, силата и красотата носят страдания. Ожениш се за една млада и красива жена и мислиш, че си постигнал щастието. Лъжеш се. Не само че не си щастлив, но всичко изгубваш. Всички дяволи започват да те атакуват. И те обичат красивите жени. Изобщо, красотата привлича човека. Както котката се стреми към рибата, така и човек – към красотата. Веднъж отидох на гости у едни познати. Котката им беше вън. Щом влязох аз, и тя влезе с мене. Веднага тя се спря сред стаята, застана мирно; вдигна глава нагоре, като че се моли, и започна да мяучи. Мисля си: Защо ли мяучи? После разбрах, че горе имало окачена риба. Каквото друго да беше окачено, тя нямаше толкова да мяучи, но за рибата не престана да мяучи, докато не ѝ дадоха едно парче. Като погледна към рибата, котката иска да каже: „Обичам рибата, за да се науча от нея на мълчание“.

Всяко животно и растение са символ на нещо. Още първите християни си служили с рибата като символ на мълчание. Понеже тогавашните християни виждали лошото в света и често го критикували, за да избегнат критиката, употребявали в писмата си, вместо думата „мълчание“, образа на рибата. Не е лесно човек да се откаже от критиката и роптанието. Не можеш да заставиш човека да не си каже думата за нещо.

Един селянин от шопските села поканил кумеца си на обяд. Яли, пили и накрая кръстникът казал на кумеца си: „Кумчо, можеш да си поиграеш, но ако се въздържаш да не викаш „иху-ху“, ще ти подаря една крава с теленцето“. Кумецът играл, скачал, въздържал се да не извика, но най-после казал: „Кръстник, не мога повече да се въздържам. Ритам ти и кравата, и телето и викам „иху-ху“!“ Това не е право. – „Не е важно какво ще постигна. Важно е, че си казах думата.“

В турско време един българин от варненските села отишъл във Варна да си купи чехли. Ходил от магазин на магазин, но не могъл да си намери по мярка. Най-после влязъл в един магазин, където се продавали много чехли, но и тук не могъл да си намери по мярка. Крайно ядосан, турчинът му казал: „Сен калъпсъз!“ Това значи: „Ти си човек без калъп“. Българинът се обидил, но премълчал. Тръгнал за селото си и когато се качил на един баир, на края на града, той се обърнал назад и извикал: „Сен калъпсъз!“ Като се прекатури колата, тогава човек вижда грешката си.

Като ученици, вие трябва да дойдете до мълчанието на рибите, но разумно мълчание. Не говоря за невежеството на рибите. Ще кажете, че рибата е глупава, затова живее във водата. Не, рибата живее във водата, за да научи закона на чистотата и да се справи с плавателния мехур, да слиза на големи дълбочини и да излиза на повърхността на водата. Изкуство е да се

справяте с всички условия на живота, както рибата се справя и с дълбоките, и с плитките води. Учените са открили в моретата риба-стрелец, която стреля като с пушка. Така тя убива своята жертва и се храни. Интересно е как е изработила тя своето оръжие. И хората се научиха да воюват. Не е лошо, че воюват. Лошо е, когато ги побеждават, че трябва да плащат контрибуция. Когато народите воюват, всеки мисли, че ще победи. Ето, японците и китайците воюват няколко години и войната още не е свършена. Японците вярват, че ще победят, защото китайците не са добре въоръжени. Китайците разчитат на своята многочисленост и казват: „Ако японците избиват всяка година по два милиона китайци, ще им са нужни 200 години, за да избият всички“. Днес повечето хора са в положението на японците, искат да завладеят Китай.

Човек трябва да бъде предвидлив, да предвижда работите. Има гадатели, които предвиждат бъдещето. Гадатели е имало и в миналото. Важно е добре да гадаят, да дават добри съвети на хората. Един от нашите приятели ходил при някакъв гадател в града. Той му казал, че в най-скоро време му се отваря път за Индия. Братът се чуди как ще стане тази работа. Той едва се прехранва. Откъде ще намери пари за тях? Под „Индия“ се разбира друго нещо. Наистина, много време мина след това, но братът не замина за Индия. Ако някой гадател ви каже, че ще придобиете богатство, ще знаете, че ще изгубите и това, което имате. Каже ли гадателят, че ще придобиеш голямо благо, това значи, че ще имаш опитност, която струва милиони. Тази опитност ще следва човека и на този, и на онзи свят, ще свети в пътя му като скъпоценен камък.

Няма по-желано нещо за разумния и просветен човек от това, да служи на Бога. Няма по-хубаво нещо за ученика, който обича музика, да се научи добре да свири. В който дом влезе добрият цигулар, веднага му се отварят вратите. Той навсякъде си пробива път. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да е сладкодумен. Всяка дарба, всяка добродетел е благо, което с нищо не се купува. Казах, че само Любовта дава даром. Всичко друго, което искаш да придобиеш, трябва сам да го изработиш. На всеки човек е дадено по една дарба или изкуство, но той трябва да работи, за да го развие. При Христос дойде една майка да иска единият ѝ син да седне отляво на Христос, а другият – отдясно. Христос отговори: „Не знаете що искате. Бог определя местата“. Това значи: Всичко се дава по заслуга. – Какво разбирате под „лява и дясна страна“? Лявата страна е адът, а дясната – раят, небето. На небето ще ти дадат работа, която не можеш да свършиш. В ада ще се натъкнеш на такова изпитание, което няма да издържиш. Какво ще правиш тогава? Ако ме питат кое място искам, бих желал да бъда пред лицето на Бога, да Го видя.

Адът и раят са училища. Адът е черната ложа, а раят – бялата ложа. И в двете школи човек учи, придобива знания и опитности. В развитието си човек минава и през двете школи. Някой иска да седне отдясно или отляво на Бога, да вземе почетно място. – „Остави това, кажи ни какво мислиш за нас.“ – Какво мисля за вас? Ще ви кажа какво отговорих на жената, която се оплакваше от живота си. Казах: Ти не използва здравото въже – своята интуиция, но си послужи с тънки въжета. Трябваше да слушаш интуицията си, която ти подсказваше: „Не се жени за този мъж“. Твоята самонадеяност се обърка. – „Прав сте, не послушах интуицията си.“ – Повечето хора не слушат своя вътрешен глас. Като срещна някого, аз веднага познавам дали този човек има послушание. Ако слуша Господа, работите му се нареждат добре. Ако не Го слуша, много ще страда.

Христос говореше на учениците си, защото те Го разбираха. И на вас казвам: Вие сте от онези, които можете да слушате и да разбирате. Не се съблазнявайте нито от мъже, нито от жени, нито от пари. Това са временни неща. Светът може да се съблазнява от тях, но вие, които искате да служите на Бога, не трябва да се съблазнявате. Не се спъвайте от идеята за Царството Божие. Питате кога ще дойде това Царство. То е дошло вече в сърцата на мнозина. От вас зависи още днес да бъдете в рая, т.е. в Царството Божие. Когато Христос беше на кръста, от двете Му страни имаше по един разбойник. Този, който беше отдясно на Христос, каза: „Господи, помени и мене в Царството си“. Този, който беше отляво, каза: „Нали си Син Божи, слез от кръста, та освободи и себе си, и нас“. Първият влезе с Христос в рая, а вторият отиде в ада. Ако и вие очаквате Бог да ви нареди всички работи, ще останете вън от рая. Колкото и да философствате, наготово нищо не се дава. Ако очаквате Бог да ви нареди всичко, ще се намерите в положението на втория разбойник. Обаче, ако живеете разумно и уповавате на Бога, ще влезете заедно с Христос в рая. Желая ви да влезете в Царството Божие. Мъчно се влиза в това Царство. Мъчно се влиза и в ада. Който минава през страданията на Христос, той е на кръста. Той използва последния случай, който му се дава, и казва: „Господи, помени и мене в Царството си“. Той влиза в рая. Който не признава Бога и се гаври с Него, отива в ада.

Като се натъквате на страдания, вие постъпвате или като първия разбойник, или като втория. Първият влезе в рая, а вторият – в ада. Като изучавам човешкия живот, в миналото и сега, виждам, че от единия до другия край той върви все по линията на непослушанието. Човек не послуша в рая, но и до днес, 8000 години оттогава, все не слуша. Той постоянно живее по закона на непослушанието. Разправяш нещо на някого, но той не те слуша; той си знае своето. Не го съди, защото съдбата ще дойде върху тебе. Ако искаш да работиш, работи върху същественото,

което Бог ти е дал. – Кое е същественото? – Това са твоята душа, твоят дух, твоят ум и твоето сърце. От тази работа зависи твоето щастие.

Пазете се от грешката на разбойника отляво на Христос. Другият каза: „Господи, помени ме в Царството си!“ Дойдете ли до първия разбойник, не го осъждайте, но потърсете една добра черта и в него. Двамата мъже на тая сестра аз не считам за лоши. Ако бяха лоши, тя и толкова нямаше да ги търпи. Съгласили се доброволно да се разведат. От отношенията им към нея аз виждам, че и двамата са умни мъже, имат добри наследствени черти. Те виждат грешките си и са готови да ги изправят. Не се изправя човек лесно. Например, разгневиш се, изгубиш равновесие. Виждаш слабостта си, но не можеш изведнъж да я изправиш. Някой взел от тебе десет лева на заем. Понеже не може да ги плати навреме, като го срещнеш, ти искаш парите си и го нагрубяваш. Какво са десет лева! Зачеркни ги и забрави. А ти цели две години се безпокоиш за тях. Какво ще направиш с десет лева? Ако си на Изгрев, ще си осигуриш два обяда, а в града какво ще направиш с десет лева? Можеш ли да направиш една закуска? Ако живеете разумно, вие можете взаимно да си помагате.

Дадеш обещание, изпълни го. Аз никога не отстъпвам от думата си. Има случаи, когато може да не изпълниш обещанието си. Например, някой те пита можеш ли да минеш през реката. Казваш, че можеш. Отиваш на реката, виждаш, че е дълбока повече от два метра. Да плуваш, не можеш. Кажи: „Отстъпвам, не мога да мина реката“. В случая ти си свободен да не изпълниш думата си. Върни се назад и потърси плитко място, откъдето можеш да минеш. Ако си дал дума при дълбоката вода, откажи се от думата си и намери по-плитко място на реката. Сега и вие, като младата жена, трябва да изучавате математика. X е мъжът, y е средата, а z е резултатът. Значи от неизвестното x ще намериш резултата z. От слънчевите лъчи, които минават през средата (y), можеш да намериш резултата (z). Някои изчисляваха x. Той е неизменна причина. Y е неизменната среда, през която минава причината, за да се прояви. Щом има x, ще има и z. Край тях ще се яви и y. Вие мислите, че като разрешите x, ще разрешите и останалите две неизвестни. Има още едно неизвестно в духовната математика. Само видните математици знаят това. И аз го зная, но няма да ви го кажа. Ако го кажа, ще оголеете и ще ви изпъдят от рая, както изпъдиха първите човеци.

Четвъртото неизвестно е това, за което изкусителят говори на Ева. Тя го научи, но скъпо плати за това знание – изпъдиха я от рая. Има още една тайна, която не знаете. Засега ви е достатъчно това, което знаете. Нека има нещо, което не знаете. Така ще се научите да слушате. Като ти каже Господ да не ядеш от забраненото дърво, не яж. Каже ли ти, че тази жена не е за

тебе, думата Му на две не прави. Ако на една майка каже, че това дете не е за нея, да не прави въпрос за това. Ако на богатия каже, че богатството му не е за него, да не прави въпрос. Каже ли на някого, че силата му не е за него, и той да не се учудва. За доброто или за злото думата на Бога не прави на две.

Слушайте Господа! Това е новото знание. – „Ние Го слушаме. Виж как слушаме и тебе.“ – Слушате, но аз не се лъжа. Ако има човек, когото най-малко слушате, това съм аз. Ако вас един не ви слуша, мене десет не ме слушат. Две млади сестри вървят след мене. Други две, които гледат отдалеч, казват: „Учителю, защо тези сестри вървят подир тебе и те безпокоят?“ – Много естествено. Защо децата се качват на черешите? Червените череши ги привличат и те се качват на тях. Как ще им кажа да не се качват на черешите? Бог е създал черешите за ядене. Има ли нещо престъпно в това, че децата се качват на черешите? Колкото е възможно да забраниш това на децата, толкова е възможно да забраня на двете сестри да вървят след мене. Мнозина казват: „Учителю, каквото кажеш ти, всичко става“. – Не е така. Колко пъти ме накацат мухи, които не ме слушат. Казвам им да не ме безпокоят, но те си правят, каквото знаят. Минавам през една гора, наблюдавам природата и си правя своите научни изследвания. В това време няколко мухи кацват на мене и ме придружават цял километър. Казвам им да ме освободят, но те не слушат. След малко те се връщат назад и нови кацат по мене. Те искат да кажат: „Ние, високоблагородните мухи, искаме да се запознаем с тебе“. Оставят своите семена, визитните си картички, и заминават. Нищо не им казвам, но си мисля: Някога и аз не съм слушал Господа, затова днес те не ме слушат. Взимам поука от тяхното поведение и изправям себе си. Мухите са настойчиви: от една страна ги пъдиш, те идват от друга. Кацне една муха на носа ми и ме пита: „Какво правиш тук?“ Казвам ѝ, че правя научни наблюдения, но тя продължава да ме безпокои.

Преди няколко дни дойде при мене един млад брат. Оплаква се, че някоя сестра го обидила. С какво го обидила? – Нарекла го баба. Той ѝ написал едно писмо, да ѝ докаже, че не е човек без достойнство и че тя няма право да уронва достойнството му. Той чете писмото и ме гледа, да види какво ще кажа аз. Казвам му: Тя не те е обидила. Думата „баба“ е добра; тя означава голям, разумен човек, който знае какво прави. Следователно напразно ѝ пишеш това писмо.

Да дойдем сега до заключението. Щом стане въпрос за лошите работи, там ще мълчите като риби. Когато стане въпрос за добрите работи, там ще пеете като птички. Според еволюционното развитие на животните казва се, че птиците са произлезли от рибите. – Коя е причината за това? –

Рибите се учат да мълчат за злото. Като станали птици, те казали: „Досега мълчахме, сега ще пеем“. Така те си създали съответна форма и се превърнали в птици. – „Ние пеем за доброто. Понеже, като риби, се учихме да мълчим; сега, като птици, ще пеем за доброто.“ – Учете се и вие, като птици, да пеете за доброто. Щом дойде злото, ще мълчите. Онези от вас, които се занимават с физиономика, виждат как се изменя човешкото лице. Всяка грешка изопачава линиите на лицето. Също така и добрите постъпки се отразяват на лицето. Някой ме лъже, сам зная това. Но той си мисли дано мине лъжата. Аз го вярвам. За да бъда последователен, слушам лъжата му и свалям първата дреха на лъжата. Така постепенно го събличам, както онзи, който отива на баня. Докато е вътре, може да бъде с бански костюм или хавлия. Щом излезе навън, веднага се облича. Ще остави настрана банския костюм и ще облече горните си дрехи – костюма и палтото.

Като дойдат страданията, вие отивате на баня. Събличате горните си дрехи, мятате хавлията и влизате в къпалнята. Следователно, за да познаеш човека, трябва да го видиш облечен в хубави, нови дрехи. Един руски полковник, командир на полк, имал обичай, като става сутрин, да метне халата си и така да си пие кафето. Веднъж руският главнокомандващ, генерал Кутузов, решил да направи ревизия на полковника. Отишъл при него и го заварил по халат, с чаша кафе на масата. Той седнал при него и го помолил да го разведе из лагера. Хванал го под ръка и тръгнали на ревизия. Полковникът не могъл да се извини и се подчинил на заповедта на генерала. От този ден полковникът не се осмелил вече да излиза по халат пред войниците. И природата постъпва по същия начин. Като види някакъв недостатък в човека, хваща го под ръка и го развежда, всички да го видят. Ако се осмелиш и втори път да излезеш по халат, тя ще те разведе навсякъде, да те запознае с хората. Халатът е домашна дреха; отвън ще се обличаш с подходяща дреха.

Желая ви да сложите ума, сърцето, душата и духа си на работа и всякога разчитайте на тях.

Като ученици, на всички е дадено: очите ви да са отворени за доброто; ушите ви да са отворени за доброто; сърцата и умовете ви да са отворени за доброто; душата и духът ви също да са отворени за доброто – за Любовта. Това е съдържанието на днешното Слово.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 8 май 1938 г., София, Изгрев.

1938_05_11 Учат и страдат
лекция на Общия окултен клас

УЧАТ И СТРАДАТ

Отче наш.

Чете се темата: „На какво разчита човек най-много?“

Когато се развива една тема, трябва да има едно естествено положение. Един художник, да допуснем, че иска да рисува. Той избира една точка, откъдето да разглежда предмета, да го рисува. Вие искате да наблюдавате един предмет. Трябва да си изберете една точка, откъдето да разгледате този предмет. Да кажем, искате да говорите, трябва да знаете отде да започнете. С глагол ли да започнете, със съюз ли, с някое прилагателно, с местоимение, със съществетелно или с някое причастие. Цяло изкуство е. Онези, които изучават ораторството изобщо, вземат предвид тия неща. Ораторът е добре осведомен за своята реч. Онези, които не се карат както вас, казват по вдъхновение. Някои отделят вдъхновението, но вдъхновението е най-разумното, вдъхновеното влиза (в) правилната реч. Някой поет пише нещо отлично. Ти го заучаваш да го декламираш. Като че тази реч излиза от тебе. Тук друго същество се е намесило. Ти само изразяваш онова, което той е изразил. Много пъти, ние когато мислим, някои мисли имаме, които ги изразяваме, но не са наши. Та казвам: На какво човек да разчита? Много пъти говорим за нещо, което не знаем. Вземете един съвременен човек, който свършил гимназия, може да ви разправя за водорода, за кислорода, за азота, за въглерода. Той разправя. Вие казвате: „Я направете един опит“. – „Опит не може да направя“. Някой може да разправя за музиката. Отлични теоретици има за музиката. Казвам: Я изпей нещо. Не може нищо да изпее. Теорията знае много добре. Дойде да се приложи музиката, няма една вътрешна опитност. В живота сега има три неща в сегашното съзнание. Човек трябва да има посока, то е едно движение. После, туй движение трябва да има съдържание, трябва да има и смисъл. Сега, кой от вас не е чувал за посока? Но ако в живота ти не знаеш посоката на живота. Идеш в живота и не знаеш посоката, в какво направление трябва да се движиш. Например, когато дойдоха кристалите в земята скриха се, не излязоха на повърхността, долу се скриха. Дълго време седяха, докато изучиха много работи. Сега като говоря за кристалите, мисля че имаме отношения с разумни същества. То е отчасти така. Тази книга, Библията, само по себе си няма съзнание за разумност. Тя не съзнава, че е свещенна книга. Онзи, който чете знае, че нещата не са вътре в книгата, а излизат от един свещен източник. Или друго обяснение да ви дам: Вземете светлината. Ние виждаме в кинетическо състояние как се проявява, но светлина има. Друго

състояние, положително състояние. Допуснете, че вие имате кибритена кутия със светлина, която е турена в главичките на всяка една клечка. Един човек може зимно време, един невежа да носи тази кутия в джоба си, да каже: „Какво ми струва“. В дадения случай всяка една клечка може да го спаси от някоя беда. Той ще запали клечката, ще запали огъня. Вие имате една мисъл. Не знаете в какво отношение тази мисъл може да ви помогне. Казваме: „Да вярваме в Бога“, но изучавали ли сте динамичната вяра? Вие казвате, че имате вяра. Имате някаква болка в крака си някъде. Казвате: „Имам вяра“. Казвам: Приложи вярата си. Казано е: „В това, което повярваш, ще бъде“. – Повярвай, че не те боли. Ще престане болката. Туриш мисълта си, болката не престава. Защо не престава болката? Защото условията, които причиняват болката не са се премахнали. Причини има. За да изцериш една болка, ти най-първо трябва да намериш причината, след туй да видиш средата, през която е минала и какъв резултат е произвела тази болка. Само тогава ти може да се справиш. Тогава ще ви приведа онзи пример от Севастополската война. Във Варненско минава един французки войник, който разправя на един българин нещо на френски. Разправя му: „Иска мляко“. Българинът казва: „Кажи на български да те разбера“. Французинът разправя на френски, но българинът му казва: „Виждам, че си добър човек, но кажи да те разбера“. Той показва с ръката си, че дои крава. Този българин бил доста умен човек и той разбира какво иска да му каже, иначе ще си помисли: Какво иска, защо си дърпа пръста? Някой път пеете една песен, който е досетлив, веднага ще знае, а друг ще каже: „Какво се е запял този, какво размърдва въздуха, какво безпокои хората!“ Ако сте от добрите певци, ще ви слушат. Ако сте от недобрите певци казват: „Какво се е разкрякал от 10 часа, не знае ли, че трябва да се спи“. Казвам: Има известни мисли, които нас може да ни безпокоят. Запример, думата „старост“. Вие често започвате да казвате: „Остарях“. Защо употребявате думата „остарях“? После казвате думите – „обеднях“, „разболях се“, „неразположен съм“. Произнасяте тия отрицателни думи и очаквате нещо. Като кажете:„Остарях“ какво ще стане? Днес кажеш „остарях“, утре „остарях“ и един ден усетиш, че си остарял. Казваш: „Това е то, човек трябва да остарее“, но нищо не е разрешено. В една школа както сте вие, имате много познания – от миналото натрупани. Ние съвременните хора страдаме всички от излишни познания. Не, че са излишни познанията. Ти тръгнеш на екскурзия, вземеш една раница, напълниш я с храна и я туриш на гърба си, но това не е екскурзия. Ще туриш до около 5–6 кг на гърба си, до 10 кила. Да туриш повече кила не се нагърбвай, вече си се натоварил трикратно като туриш 30 кила, до туй място, до което отиваш. Носиш, нужни са запаси. Сега по-умните хора взимат товарни животни и ги натоварват. Ти няма да тургаш в торбата повече багаж отколкото трябва. Сега вече има далеч повече багаж, отколкото трябва. Седиш и мислиш,

какво ще се прави след 20 години и затова целия ден ти се осигуряваш, за да може като остарееш добре да живееш. Тук въпросът не е добре да живееш. Ти като остарееш трябва да живееш, но има два начина. Ти като остарееш, никак няма да живееш. Фиг. 1

Ако остарееш и поумнееш, тогава разбирам. Но, ако остарееш и не си поумнял, съвсем другояче се развиваш. Да кажем, имате такава една линия. /Фиг. 1/ Дайте тия линии на някой геометрик, той веднага ще ги включи някъде. Нищо в природата не е без смисъл. Един художник може да намери мястото на тази линия. Един художник може да нарисува. Един геометрик и той може да ги употреби. Онзи, който нищо не разбира, ще мисли, че това са като разхвърляни кости. Онзи, който разбира може да ги сглоби и да образува цяло същество.

Сега вие казвате, че Господ създал света. Когато Господ създаде света, вие не бяхте там. Като го създаваше Господ, ние не бяхме там. Това подразбирам, съзнанието да е било будно. Да кажем, когато някой път слънцето изгрява, ти спиш. След като изгрее слънцето твоето съзнание ще се пробуди. Сега някои казват: „Трябва човек да бъде религиозен". Какво значи човек да бъде религиозен? Неговото съзнание трябва да се пробуди за живота, че живота има по-възвишен смисъл. Религията, е която иска да осмисли земният живот, да го постави при по-добри условия, защото в материалния живот ние живеем в една гъста среда, в която човек постоянно изгубва. В материалното поле постоянно трябва да се бориш за своето съществуване. Вземете едно растение, което е посято в земята. Най-първо има борба в почвата. Да пробие гъстата материя и да изважда храна. Другата част е турена във въздуха, за да приема храна от един по-възвишен свят и туй растение след като расте, даде своите плодове. То разчита на окръжаващата среда. И за да се развива, трябва други животни да дойдат да му помогнат. Ние понякой път казваме, че растенията не са разумни. Много са разумни. В растенията има голяма вяра. Едно растение като създаде плода, турило заплата в плода. Туй, което ние ядем, то е заплата. То казва: „Посей костилката". Тази обвивка около семената, то е заплатата. Какво ще ти вземе, посей костилките, на тия плодните дървета. Най-първо малките мушици, птиците са вземали тия костилки и са ги посявали. Сега хората дошли на тяхното място. Но хората сега ядат плодовете и някои посяват костилките, други не ги посяват.

Та казвам: Да дойдем до човешката мисъл, всяка една мисъл. При днешното възпитание на хората вие казвате: „Остаряхме". На 45 години казваш: „Остарях"; на 50, 55, на 60, на 70, на 80, на 90 години. Като станеш

на 90 години какво имаш, какво си разбрал? Казвате: „Той е вече столетник, на 100 години“. Какво е придобил? Човек си остава какъвто е в началото, такъв е и в края. Малките деца като се раждат са безпомощни, трябва майката да вземе участие в тяхното растене. Когато остарее човек, дойде по едно време в крайния предел, той пак остане малко подвижен. Сутрин с бастуна си стане, тури го на земята, за какво мисли? – „Остарях, остарях“. Върви с бастуна и си мисли: „Остарях, остарях, ще се мре, ще се мре. Остарях“. Какво показва: Ще се мре? Ще умрем, ще влезем в един нов свят, дето условията са по-хубави. Остарях, значи поумняваме. Нека разсъждаваме за живота. Сега под думата „старост“ разбираме, че си изгубил силите си. Млад си бил, имал си идеал, сега казвате, че животът се изменил. И както виждам, някои от вас сте започнали да повтаряте: „Остаряхме“. По лицата ви чета. Даже някои от вас по един път на ден го произнасят. Някои не са започнали още да го произнасят, някои го произнасят по два пъти, по три пъти. А по лицата като ги гледам, някои го произнасят до 10 пъти. Старият човек трябва да се научи да се подмладява. Смисълът на старостта е подмладяването. Старият трябва да се учи. Старите хора трябва да бъдат най-добрите слуги в света. Най-добрите ученици трябва да бъдат младите. За ученик, ако търсите, търсете млад. Ако за слуга търсите, търсете стария. Така ли е сега? Сега са турили все младите хора да слугуват, а старите ги турили да се учат. Размесили са нещата. Старият човек като го туриш да се учи, той е недоволен. Старият човек на 70–80 години да го учиш, той се бунтува. А да туриш младия да слугува, той не знае как да направи тази работа. Той ще се намери в едно противоречие. Та казвам: Младият трябва да вярва в Бога, за да се учи, старият трябва да вярва в Бога, за да слугува. Старият ще разбира наредбата в света, онзи Божествения порядък. Ние когато дойдем да говорим за Бога, трябва да имаме една свещена мисъл. Някой път, като дойдем до името Божие, ще бъде свещено да имаш само едно мнение. Всеки, който се е опитал да има две мнения за Бога е имал страдания. Всичките страдания в живота произтичат от двете мнения за Бога. И всичките благости и добрини произтичат от едното мнение за Бога. Някой, който страда в себе си, да знае това. Да каже: „Две мнения имам за Бога“. Вие вземате някой път и разглеждате въпроса за злото. То не е философия. Философски разгледано, злото има съвсем друго предназначение. Злото, което съществува в човешкия живот, то са известни сили в природата. Ние не сме ги употребили както трябва и вследствие на това, дошло злото. Но няма такова зло, каквото ние мислим, то е наше разбиране. Писанието казва тъй: „Аз съм, Който творя доброто и злото.“ Тъй е казано в Свещеното Писание. Какво трябва да разбирате. Ако вие не разбирате свещения смисъл на думите, ще кажете, че Господ прави зло. Не, онзи чук, който играе върху камъка, добро ли е това? Онзи седи със своя чук и откъртва от някоя канара някое парче, добро ли прави? Че, ако дойде

някой сега със същия чук и го приложи върху тебе да откърти нещо, добро ли е? Но човек не се нуждае от тия чукове. Онези, които изучават философията на живота казват: „В един голям камък като откъртиш, всяка откъртена частица ти е приятел, че се е освободила от канарата“. Значи, ти като откъртиш едно малко парче, туй малкото парче се радва. Понеже се ражда самосъзнанието, че трябва да живее отделно. Казвам: Туй, отделното парче на някоя планина, остава ли на планината? Започва да се търкаля и дойде в долината. След хиляди години ще се преобрази. Какво ще стане с малкото парче? Какво ще стане с една семка? Ако една семка поставите на място, дето може да се развива, ще образува едно растение. А пък, ако не е на мястото, няма благоприятни условия, ще се спре нейното развитие.

Та, понеже вие сте дошли на земята да се учите, две положения има. Най-първо трябва да имате предвид да се учите. Всеки ден част от времето ще употребите за учение, а част от времето ще употребите за служене. По този начин ти ще се освободиш от вътрешната дисхармония, от вътрешното неразположение и ще станете добри, разположени. Има случай, ти седиш, ставаш и не си разположен. Когато ти дойде едно състояние, каквото и да ти говорят, сърдиш се, не искаш да говориш: „Не съм разположен“, казваш. Какво трябва да разбираме под думата „неразположение“? Да кажем, един човек на когото челото е такова (първата линия от чертежа). Този човек не разбира противоречията. Тази линия е магнетична. Тази линия води по пътя на най-малкото съпротивление. Ние в природата страдаме, понеже вървим по пътя на най-голямото съпротивление. Умният човек не трябва да иждивява своята енергия, той трябва да търси пътя на най-малките съпротивления. Да кажем, ние ще си зададем въпроса: „Като умрем къде ще отидем?“ Никъде няма да отидеш. Той сега мисли, че като умре, ще иде някъде. Никъде няма да отиде. Той си създава една идея. Той не знае. Трябва да знаете, че сте тук на земята, има едно тяло. Като умреш, ще излезеш из тялото и тялото ще се развали. Той не знае каква е идеята. Той изгубил това понятие. Ти като живееш физически, по Бога живееш, като умреш, пак в Бога ще живееш. Казвате: „Как ще живея?“ Представете си, че вие сте богаташ, който има 100 милиона. Или представете си, че вие сте сиромах, който има само 1 лев в джоба си. Богатият казва: „Аз имам с какво да живея“. Сиромахът казва: „Аз нямам с какво да живея“. Ти не разсъждаваш добре. Животът седи ли в парите, които имат? Стоте милиона, това са резултат на умствения живот на човека. Тези пари няма да му донесат живот. Стоте милиона не носят никакъв живот в себе си. Единият лев, който има в джоба си, ни най-малко не показва, че той е сиромах. Сега вие седите и казвате, че един човек е даровит. Този, даровитият човек е разработил дарбите, които Бог е вложил. Онзи, който

не е даровит се подразбира, че той не е работил върху дарбата си. Вие седите и казвате: „За какво сме дошли на земята?“ Човек трябва да знае. Дават един пример, той е следният: На един железничар, машинист къщата била близо до железопътната линия. Бащата карал един локомотив. Гледа един ден, неговото дете играе на железопътната линия. Иде машината. Той извиква на детето си: „Лягай!“ То като чува баща си, ляга и машината минава отгоре. Не се спира да пита „Защо трябва да лягам“. Детето ляга и тренът минава отгоре. Ние сега седим на Божествения път и Господ казва: Лягай! Ти казваш: „Защо да лягам?“ Лягай и нищо повече. Като мине тренът отгоре ти, стани тогава и разсъждавай защо трябва да лягаш. Ние искаме да разрешим въпроса защо трябва да лягаме. Щом баща ти казва: „Лягай“, лягай! Щом баща ти казва: „Ставай“, ставай! Сега казвате: „Защо трябва да мислим?“ Трябва да мислим, понеже мисълта е единственото средство, чрез което ние можем да постигнем нещо. Трябва да живеем. Под думата „живот“ – трябва да чувствуваме, да оценяваме своята мисъл. В живота си да оценяваме мислите си. Ако мислиш, и в живота си не оценяваш своята мисъл, ти си на крив път. Всеки ден, всеки един от вас трябва да бъде благодарен. Като стане сутринта трябва да благодари, че има хубавите условия да живее добре. Виждате времето е малко облачно. Но барометърът показва, че ще се подобри. Аз имам един барометър, той не разсъждава, но от снощи прави цял един кръг, близо 360 градуса. От най-лошото започва тази стрелка. Качва се, качва се и гледам, дошла до 99; още 1 градус има, отива към хубаво време. Върти се стрелката. Ако дойде някой път да гледа часовника като обикалят стрелките, казва: „Какъв е този часовник?“ Този часовник показва времето. Ако ще се развали времето, часовникът ще се обърне обратно и започва да се върти назад. Като дойде от другата страна, пак дойде 100 градуса. Отдясно като дойде показва хубавото време. А като се обърне отдясно наляво, показва буря, земетресение.

Та казвам: Някъде се движи човек? Ако се движи отдясно наляво ще има едни резултати, ако се движи отляво надясно, ще има съвсем други резултати. Ние казваме, че човек трябва да започне с Любовта. Любовта е отляво. Ти ще започнеш с Любовта и ще вървиш към истината в живота, защото истината е посоката на свободата, която ти търсиш. Правата мисъл е в истината. Там са ония, най-хубавите условия, при които можеш да постигнеш всичко онова в даденият случай. Ето аз какво разбирам постижение: Аз съм жаден човек, един пътник. Така в долината на един километър има един хубав извор. Какво ще постигна? Ще постигна това, че като ида при извора, не че (ще) стана най-добрият човек, най-ученият, най-здравият или най-красивият, но в даденият случай, ще придобия онова, което е необходимо. Понеже, ако не задоволя своята жажда, тази жажда може да стане причина да се спра в живота. Казвам: Всякога, когато имате

една жажда в себе си, ти искаш да бъдеш певец, намери извора на певачеството, нищо повече. Казваш: „Да отложим сега“. Не отлагай. Да отложиш аз разбирам, ако влезеш в една кръчма, отлагай, не пий. Но, ако идеш при извора, пий. Щом влезеш в кръчмата, отлагай! Не пий от онова, което кръчмарят ти дава, защото това са два порядъка. Кръчмарският порядък е човешки. Други са предназначенията в природата, дето Бог създава нещата. Всяко нещо е направено за наша полза. То е предметно учение. В кръчмата всичко е направено в полза на кръчмаря. Туй е разликата. Тогава да ви приведа друго. Един отива, запознава се с кръчмаря. Той имал 20–30 бъчви с най-хубаво вино. – „Какво искаш?“ – „Налей едно кило“. Днес едно кило, утре едно кило, казва: „Иване, ти си много добър човек. Майстор си, много хубаво пиеш“. И все го потупва по гърба кръчмарят. Всичко пропил. Един ден закъсал, продал всичко, няма нищо, идва в кръчмата. Има един голям кош с череши. Нямал пари. Рекъл да вземе една череша. Казва му кръчмарят: „Чакай, не се вземат тия череши така“. Направи му това впечатление, че кръчмарят докато той имаше пари, даваше, а като няма, казва: „Всичко изпоядох“. Кръчмарят му казва: „Иване, не си за тук, гледай да си търсиш късмета на друго място. В кръчмата не може да (се) идва на вересия. Аз не може да ти дам“.

Питам: Ние как ще устроим един живот? Ще си устроим ние един живот по подобие на кръчмаря или един живот по подобие на Бога. Аз ще ви покажа тогава лошите условия. Вие ще кажете: „Един кръчмар не може да се освободи от лошите последствия“. Всичко може да стане. Сега ще ви покажа, че от лошите последствия ние не може да се освободим. Мене ми разправяха преди няколко време. Един касапин, който се е занимавал с клане на говеда, на агнета, имал (три) деца. Едното наскоро родено, на около 6–7 месеца, а другото на 5–6 години, а по-голямото на 7–8 години. Един ден голямото братче казва на по-малкото: „Да ти покажа как татко коли агънцата“. И то му отрязало гърлото. Детето не мислило какви последствия ще има. Хваща братчето си, взима ножа и му показва. Като го заболяло, започнало да вика, да реве. Като се задава майката, по-голямото рекло да бяга, пада и се намушва на ножа. Майката в това време къпела детето и като чула вик го оставила в коритото. Като се върнала и то се удавило. Ние сега мислим, че ако сме касапи, ще уредим живота си. Лошият живот не може да донесе щастие на човека. Лошите мисли, лошите чувства и лошите постъпки никога не може да донесат добро, туй трябва да го знаете. В живота една лоша постъпка може да ти бъде за поука. Но добро никога не може да донесе.

Фиг. 2Често хората изучават човека. Физиономистите като (изучават човека), изучават живота. Всичко трябва да се изучава, за да видите какво ви липсва. /Фиг. 2/ Някои от вас го носите на вашето чело, пък някои не сте работили върху търпението. Някои виждам, че сте работили върху философията. Вашето чело е развито там. Някои от вас виждам, че върху музиката сте работили. Някои от вас сте работили върху математиката. Знаете добре да смятате. Някои от вас в смятането ви няма. Някои от вас върху реда и порядъка сте работили. Някои от вас порядък нямате. Като дойда във вас, всичко е разхвърляно. Столове, маси, покривки не са турени както трябва. Като влезеш в една къща дето има ред и порядък, всяко нещо е на място. Фиг. 3

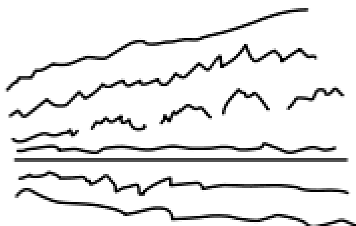

Или пък може да изучавате човека по почерка. (Учителят взима една от темите). Този брат, който писал това е оптимистичен. Този човек е много припрян, енергия има, подем има, въодушевление, динамичен е. Жар има в себе си. А друг като пише, той започва така: (Учителят показва линиите.) (Фиг. 3) Когато пишете, гледайте да бъдат прави линиите, да имате посока на движение. Ще пишеш право, за да имаш права посока. Онези, източните народи пишат отдясно наляво. Китайците пишат отгоре надолу. То е все същото. Европейските народи пишат отляво надясно. Правилното писане е отляво надясно. Фиг. 4Значи, от мъчнотиите към по-добрите условия. От неразумното към разумното ние отиваме. Сега, аз ви представям, тия работи са като лъчи разпределени. Те имат общ център. /Фиг. 4/

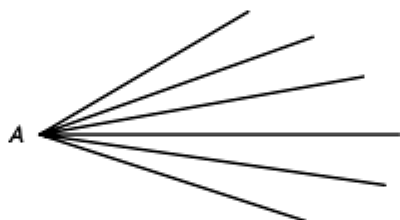

Ако те произтичат от едно такова тяло, де е въпросът? Ако имаме една обща плоскост да кажем плоскостта АВ, законът е вече друг. Това са лошите условия на живота. Тук са лошите условия на живота. Следователно, трябва да знаеш какво отношение, каква енергия трябва да имаш. За да постигнеш нещо, при тия лошите условия, воля трябва да имаш. При горният чертеж постиженията са по-лесни. Та всеки човек като вярва в Бога, ще постигне нещо. Като не вярва, пак ще постигне. Като вярва ще бъде богат. И като не вярва, пак ще бъде богат. Сега, онзи, който не мисли ще каже: „Като вярваш, ще бъдеш богат с радости, а като не

вярваш, ще бъдеш богат със скърби. Като вярваш, ще бъдеш богат със здраве, а като не вярваш, ще бъдеш богат с болести; пак си богат“. Всеки ден ще има нещо да ви занимава ума. И страданията ви занимават еднакво, както и радостите. Някой от вас казва: „Защо трябва да вярвам?“ Ако искаш радости, вярвай. Ако искаш страдания, не вярвай. Ако търсиш добър живот, тури Любовта. Ако ли пък търсиш нещастието в света, тогава вземи пътя на безлюбието. Два пътя има, по които човек може да върви, казвам философски. Казва някой: „Ще бъда безверник“. Два резултата има. Защото и в безверието има вяра. Когато казват хората, че той се е обезверил, човек се е обезверил в едно, а започнал да вярва в друго. Аз съм привеждал този пример. Отива един господин при един богаташ, по Бога му говори: „Заради Господа – му казва – дайте“. – „Иди, казва, да работиш. Той, Господ не обича просяци. Ти ходил ли си при Господа?“ Казва: „Господ ме прати при тебе“. – „Господ с тебе ли ще се занимава да те праща при мене, върви си по работата“. Този, като излязъл, казва: „Ти не искаш да слушаш Господа“. Отива, купува си един револвер. Малко пресилено е обяснението. И след 4–5 месеца влиза при същия богат човек и му казва: „Скоро давай, аз ще те претрепам“. Казва: „В кого вярваш повече? Аз преди време дойдох тук без револвер, не вярвам в Бога. Сега Господ ме прати при тебе с револвер да изпълниш Неговата воля. Ако не изпълниш волята Му, ще те претрепя“. Този пример аз го привеждам и като ме слушате, някой може да каже: „Какво иска да каже?“ Защо иде насилието в света? Мислите ли, че един баща, който насилил сина си, че синът ще постъпи с баща си другояче? Аз имам един пример, може да ви го приведа. Туй се случило във Варна. Един баща, който обичал да потупва своята другарка, всякога когато потупвал другарката си, той имал едно момченце и то плачело и казвало: „Татко, не бий мама!“ Бащата някой път го слушал, някой път не го слушал. Минават се години – 10–15. Дохожда един ден и бащата иска да бие жена си. Момчето става, хваща баща си за ръката и казва: „Татко, не ти позволявам в мое присъствие да биеш мама“. Бащата ми разправяше този случай: „Като ме хвана за ръцете този синко майчин, като клещи. Той докато беше малък се молеше“. И бащата казва: „Започнах да мисля и казвам: Прав е. Какъв пример давам на сина си“. Значи един ден и той ще почне да го налага по същия начин. Силният си позволява. И няма да мисли право ли е или не. Казвам: Наказание трябва да има в света. Аз съм за всичко, което съществува. Но да те бие един умен човек, един добър човек е благословение. Но да те бие един лош човек, то е едно проклятие. Да те одумва един светия, то е едно благословение, но да те псува един лош човек е едно проклятие в света. Понякой път Господ ви наказва в света и вие се възмущавате. Радвайте се, Божието наказание е едно благословение. Ако Господ е обърнал внимание да ви наказва, показва, че Той мислил заради вас, че от вас може да стане нещо. Ако вие роптаете, не разбирате Божия път, ако мислите, че Бог ви наказва, за да ви

измъчва, нямате понятие за Любовта, която има към вас. Сега се спирам върху един морал. Човек да се възнаграждава веднага. Защото има три вида бойове. По мисъл може да те бие човек, по чувство може да те бие, и трето – по постъпки. С всяка постъпка може да те бият. Та някои от вас мислят: „То е бой“. Едно слово заради вас, туй е бой. Някоя постъпка на физическото поле заради вас – туй е бой. Казвам: Ние трябва да се откажем от нашите лоши мисли. Трябва да се откажем от нашите лоши чувства и от нашите лоши постъпки. Те са един материал непотребен. Не че е бил непотребен по-рано. За камъните е чука. Но този чук е стар метод. Не трябва да се приложи на човека. Един баща ще каже: „Синко, направи това“. Така може да го каже. Ако си Драганчо може да каже: „Драганчо, иди на нивата, впрегни воловете, изори нивата. Вземи книжките и иди на училище“. Ако си музикант казва: „Гледай да пееш хубаво, гледай да слушаш хубаво учителя“. Какво ви коства? Някои от вас имате този метод. Кой е сега правилният начин? Как ще кажеш? Кой е правилният метод? Питаш един човек – Искаш да ти покаже пътя. Ти си странник, той е овчарче. Кой е правилният път? Как ще го извикаш, как ще се обърнеш към него? Един англичанин ако е, ще каже: „Моля“. Българинът как ще каже? Аз съм наблюдавал. Българинът ще каже: „Хей, момче, кой е пътят?“ А един англичанин ще каже: „Моля, може ли да ми покажете пътя?“ Сега някои поддържат, че трябва да бъдат праволинейни. Какво разбирате под думата праволинейни? Представете си, че вие срещнете този овчар и го питате. Вие разговаряте и така да снимат за филм. Тебе ще те озвучат. Твоят глас ще бъде озвучен какво си казал. И този овчар ще бъде показан. И като се разглежда филма, един ден те ще питат: „Защо попита „Хей, момче!“ Питам: Как трябва да отговорите сега? Ако някой от вас е умен, трябва да седнете при този овчар, да кажете: „Много хубаво място е. Стадото е много добро“. Ще го попитате, ще се разговаряте 5–10 минути с него и след туй ще кажете: „Може ли да ми направите една услуга? Вие сте запознат с местността, може ли да ми покажете пътя?“ Вие понеже сте практичен, ще кажете направо. Не, ще седнете, ще се запознаете с него, ще си поговорите и ще кажете: „Много ми е приятно, че се запознахме. Ако дойдете в града някой път, елате у дома“. Ако не постъпиш така, като го извикаш, той може да ти каже такава дума! Някой на теб ще ти каже: „Не постъпи добре“. Гледам и в религиозните хора, и те нямат обръщение. Някой път религиозните хора много се молят. Аз съм привеждал този пример. Един баща искал да направи сина си религиозен. Завежда детето си в църквата. Молят се по евангелски, коленичили. И като коленичат, проповедникът чете и като започне от началото на Битието, как създал Господ света. Започнал да се моли 15–20 минути, половин час и повече. Като се молили така, детето пита: „Татко, свърши ли се?“ Минало се още половин час и бащата казва: „Синко, той е в пустинята още“. Христос казва: „Не мислете, че в многословието Господ ще ви слуша.“ Ти

си жаден или ти си гладен. Бог е вложил в тебе един дух, Бог е вложил в тебе една душа, Бог е вложил в тебе един ум, Бог е вложил в тебе едно сърце; кажи онова същественото към Него. Като се обърнеш към Баща си, кажи: „Татко, моля Ти се, помогни ми“. Като вярваш, не Му казвай кога да ти помогне. Ти ще имаш Божията помощ. Човек трябва да бъде вътрешно искрен. Вътрешно как ще се моли на Господа? Ти имаш понятие какво нещо е молитва. Молитвата е най-хубавото отношение, което човек може да има към Бога. Може да се тури каквато и да е дума. Най-хубавото отношение към едно същество, което считаш, че е разумно, че е добро. Може да ти направи една малка услуга в дадения случай, тъй да я направи, че да бъдеш доволен. Тогава, ние се явяваме при Бога, ти се молиш и казваш: „Ти, Господи, днес не ме послуша“. Тогава ти не вървиш по правият път. Ти не мислиш правилно. Господ вече ти отговорил. Че ти преди да се помолиш, Той ти даде, Той накара слънцето да изгрява. Даде ти въздуха, даде ти баща ти, майка ти. Всичките условия, които имаш, всичко туй зависи от разположението на Господа. Ще имате друго възражение. – „Ами онези бедните?“ И богатият може да стане беден. Ял, пил, развалил си стомаха, турил го лекаря на диета, казва: „Няма да ядеш, ще постиш два деня, три деня“. Ще му дадат храна да яде такава, която лесно се смила. Този, богатият човек, който се е научил да яде много пищна храна му се вижда ограничение. Тогава богатият човек казва: „Как ще взема храната?“ По правила ще я взема. Та сега Бог ти е турил ограничения, всички вас ви е ограничил, не сте на една степен на развитие. Отношението на Бога към всинца ви не е еднакво. Той желае след хиляди години ние да станем свободни. Туй е целта. Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш.“ Съвършени ще станете, умни, добри, да се изпълни душата ви с Любов, със знание, със светлина. Да се изпълни вашият дух със свобода. Да сте свободни във всичко, каквото желаете. Но в тази свобода да не ощетявате никого, което правите да бъде добро, да бъде за Слава Божия. Да бъде добро за ближните и за вас. Това е разумният човек. Сега тъй като ви говоря, вие се сравнявате. Искаш да пееш, като чуеш по-добър певец, някой път не може да те въодушеви, казваш: „Аз не мога да пея“. Всякога, когато слушаш, който и да е добър певец, ти се радвай, понеже всеки добър певец внася нещо ново. Като срещнеш един добър човек, радвай се, че си го срещнал, радвай се, че не си като него. И ти ще бъдеш като него. Като видиш един богат човек, радвай се, че си срещнал един богат човек. Да имаш ясна представа. Като видиш една череша, една круша, една ябълка, ти не желай да бъдеш като този човек, но радвай се да имаш ясна представа. Радвай се да видиш слънцето как изгрява. Радвай се за всяка книга, която четеш. Радвай се на една дума, която идва до твоето ухо. Радвай се, че Бог ти е турил една слушалка. Вие искате да имате радио сега. Едно радио колко струва? Едно хубаво радио струва 25–30 хиляди. Има такива по-прости, по-евтини, но разликата е в

гласа. Казваш: „Ще имам едно радио!“ Туй, което слушаш не е ли радио? Ами ако бяха затулени ушите? Какво може да се сравни с човешките очи, онова благо, което имаш? Погледнеш небето, виждаш всичките звезди, всичката растителност наоколо, онова благо, което донася светлината. Ти седиш при тия богатства и казваш: „Какво богатство аз имам?“ То е несметно богатство. Цял един свят е отворен. Може да ходиш навсякъде – 20, 30, 40, 50 години всичко това го виждаш свободно, за билет нищо не плащаш. Ако плащахте по един лев за всяко нещо, което сте видели, знаете ли на ден колко трябваше да платите? На ден, ако видиш 1000 неща, ще платиш 1000 лева. Необходимо е да ги имаш. Ако видиш 10 000 неща, десет хиляди трябва да платиш. Ако сметнете тогава 1000 лева за 100 дена правят сто хиляди лева. За 300 деня, 300 хиляди лева бюджет трябва да платите. Всичко това ни се дава даром. И при това сте недоволни. Сега неразбиране има. Като влезете в духовният свят и там ще видите облаци. Като влезете в оня свят, вие ще видите кой как е живял. В оня свят – да ви дам едно обяснение, като идете в разумния свят, всеки е взел билет. Ще види колко печели. Ще види, някому се паднали 10 000 лева, някому 20, 30, 40 хиляди, а на едного се е паднал милиона. Един като влезе по музика, ще види какво знае да пее. Ще изпее само едно куплетче от 3–4 реда „Цвете мило, цвете красно“. Друг ще изпее някаква си ария. Аз съм превеждал този пример за Паганини. Минава той покрай един стар цигулар, 85 годишен. Едвам му държат краката, едва държи цигулката. Мисля, че е бил много способен човек. Паганини като поглежда цигуларя, взима цигулката и изведнъж започва да свири. Образува се една голяма тълпа и той като свири, всички започват да турят в паничката на стареца. Паганини свири и се напълва копанката с пари. Бедният цигулар казва: „Синко, защо не дойде по-рано?“ И този цигулар свири, но копанката е празна. Когато свири Паганини, копанката се пълни.

Казвам: Ние имаме един живот, дето копанката е празна. Трябва да дойде Паганини и да покаже начин на свирене. Някой казва: „Аз съм добродетелен човек“, а при това е нещастен. Добродетелният човек всякога трябва да бъде щастлив. Защото доброто, това е плод на Божествената Любов. Всички благодарете на Бога, че имате една отлична глава, че имате отлични дробове. Благодарете на Бога, че имате едно отлично сърце. Благодарете на Бога, че имате едно отлично благоутробие, един отличен стомах. Благодарете за всичко. Като станеш сутринта, благодари на Бога. Като станеш, погледни на ръката си. Цяла книга е това. Всичкото благородство, което Бог е вложил в моя пръв пръст, аз желая да го проявя. Всичкото благородство е в първият пръст. Като хванеш първия си пръст, кажи: „Аз искам да бъда благороден“. Като хванеш вторият пръст, всичката справедливост в света е там. В третия пръст е всичката красота, която съществува в света. Всичките разумни работи, практически

направени – вземане, даване, това е малкият пръст. Като хванеш най-после палеца си, ще кажеш: „Туй, което Бог е вложил в моя палец, неговата сила няма равна. Той носи всичките блага. Всичките блага, които има в пръстите, той ги носи“. (Учителят дига пръстите си). Те сега като се събират са сила. (Учителят събра всичките си пръсти). Тъй като се съединят, значи всички са съгласни в едно. Или искаш да бъдеш справедлив, съедини палецът и средният пръст. Искаш да обичаш хубавото, съедини палецът и третият пръст. Искаш да постъпваш практически, съедини малкият пръст и палецът. Казвате: „С тия ли работи трябва да се занимаваме?“ С какво трябва да се занимаваме тогава? Ако ти си написал една поезия, няма кой да я чете, каквото си написал? Надраскате там нещо, но ако никой не го чете и твоята мисъл, ако не влезе в живият свят, или ако ти си направил едно добро, в какво седи доброто? Давам един плод някому. Но, ако този плод комуто съм дал, е мъртъв човек, това не го ползува. Всеки един плод, даден някому, след като се изяде доброто, което си направил трябва да влезе, да даде плод. Всяка една наша мисъл, всяко едно наше чувство и всяка една наша постъпка трябва да дадат един хубав резултат. Някой път погледът може да бъде мътен. Защо става погледът мътен? Защото няма благородство, защото няма справедливост, защото няма красота. Искаш да имаш един поглед благороден, красив, справедлив, ще се свържеш, това е едно радио. Ще си подигнеш ръката нагоре. Това са антени. Казвам: Господи, всичко онова, което ти си вложил в нас, да бъде. Ти показваш пръстите си. Казваш: „Господи, всичко онова, което си вложил, искам да се прояви в моята душа“. Туй показва като си дигнеш ръцете нагоре. Седи един приятел, дигнал си ръцете нагоре, иска да нарисува една картина. Казва: „Не ми се харесва“. Горе, ръцете, туй значи. Ако ги изнесеш ръцете напред, туй е динамически. Казваш: „Животът е велик“. Животът е направен велик. Ние казваме: „Трябва да се обичаме“. (Ръцете на гърдите). Най-първо ще покажеш в какво седи Любовта. Да си доволен само от Любовта. И като помислиш, веднага да светне, да се запалиш. Един ден като проявиш Любовта, веднага да се образуват няколко хиляди градуса топлина и светлина. Вечерно време като кажеш „Любов“, навсякъде да стане светло, да стане топло. Като влезеш в една къща, дето хората са замръзнали, веднага да стане топло. Като кажеш „Мъдрост“, веднага да стане светло. Като кажеш „Истина“, веднага всички болни да станат от леглото, да се освободят. Тогава животът има смисъл. Всяка една добродетел, това са билети. Като произнесеш името на една добродетел, ще имаш блага. Аз ви говоря, това е хиляда и една нощ. Един брат като се оженил, иде и ми разправя за жена си. Казва: „Особена е, бамбашка е“. Всинца все сме бамбашка. Аз сега от моето гледище му разправям, той казва: „Не може, не разбирам“. Нима ние тук разбираме Волята Божия? Господ с хиляди години ни говори, ни говори, но не разбираме. Учените хора след като

свършат четири факултета, казват: „Няма Господ“. Този учен човек разбрал ли е, че няма Господ? Отде намерил, че няма Господ? Еди кой си автор казва, че нямало Господ. После една жена казва, че иска да бъде свободна. Синът иска да бъде свободен. Синът не може да бъде свободен, докато бащата не е свободен. Дъщерята не може да бъде свободна, докато майката не е свободна. Ако причинита е свободна и резултът ще бъде свободен. Ако причината е ограничена и резултатът ще бъде ограничен. Ако, ние вярваме в един Бог, който не е свободен, който ни е Господ – той не е Господ. Ние вярваме в един Господ, който е свободен, който всичко може да направи. Следователно, ти като вярваш в Бога, ти ще придобиеш същата свобода. Ако ти вярваш в Бога, туй което не е, ти сам ще се ограничиш. Казвам: Сега какво е новото вярване? Днес кое е новото вярване? Ти ще се научиш да обичаш Онзи, Който те обича, Който всякога те е обичал. Ти ще се научиш да имаш добро мнение за Онзи, Който всякога е имал добро мнение за тебе. И ще се научиш да имаш добро мнение за Онзи, Който всякога те е освобождавал от всичките неприятности на живота. Ти трябва да имаш добро мнение за Бога. Туй е философия. Ако ти не може да се научиш да обичаш Онзи, Който те е обичал, Онзи, Който всякога ти е мислил доброто, Който всякога имал добро мнение за тебе, тогава какъв човек може да бъдеш ти?

Та казвам: Вие сте тръгнали по този път. За придобивките втори път ще продължим.

Тайна молитва.

XVII година.
31 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 11 май 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_05_13 Честност и справедливост
лекция на Младежкия окултен клас

ЧЕСТНОСТ И СПРАВЕДЛИВОСТ

Отче наш.

Изпейте „Духът Божий“, „Всичко в живота е постижимо“.

Пишете върху темата „Разликата между постоянство и твърдост“. – Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Каква е? – Четете. /Чете се темата „Разлика между честност и справедливост“./

Доста труден въпрос, понеже е отвлечен. Честност и справедливост – това са отвлечени въпроси. Как може да се конкретизират, да станат по-ясни? Разликата между студено и топло каква е? Когато имате топлина и когато имате студ, какъв е резултатът, какво се произвежда? Или при друго едно състояние, да кажем когато човек е твърд, какъв е резултатът? Между твърдостта и мекотата каква е разликата, или вземете разликата между други две състояния – болен и здрав. Каква е разликата, когато човек се намира в едно болезнено състояние и когато се намира в едно здравословно състояние? Или разликата между гладния и сития, каква е? Вие може да вземете честността като ценност и справедливостта като друга ценност. Те по качество се различават. На какъв скъпоценен камък може да уподобим честността и справедливостта?

Всякога трябва да имате много определена идея в ума си. На какъв предмет да се уподобят? Как си представяте честността? Физиогномически каква черта ще дадете на честния човек и на справедливия? Ако един художник иска да нарисува един честен човек какви черти ще тури? Особени черти има честния човек. И справедливият има особени черти. Ако нарисувате едно животно и човек, те си имат особени форми. Животното има своя форма и човекът има своя форма. Вие понякой път разглеждате работи/те/ поотделно, както някои анатомисти разглеждат костите. Вземете една кост, анатомистът изучава я, вижда че има известно различие от друга. Но тия кости имат една вътрешна връзка. Не може да турите костите където и да е. Да кажем, човешката плешка, къде ще я турите? Или костите на пръста, къде ще ги турите? Ако искате да образувате човешкия организъм, човешкия пръст къде ще го турите? Честността къде ще я турите? Представете си, че честността е като една кост, къде ще я турите? Честността е опашката, справедливостта е главата. Туй е едно уподобление. Всяко куче, като го срещнете, маха опашка. Като си маха опашката, показва, че то се убеждава, че живее, ходи. Има някакво достойнство – постоянно си върти опашката. Чрез опашката животните се

карат да мислят. Ако животното престане да си върти опашката, то не може да мисли. Щом като престане да си върти опашката, то или заспива, или си подвие опашката и бяга някъде. И човек постоянно си трие носа. Защо? – Карате го да мисли. Тъй, че хване те хрема. Хремата е един процес да мислиш и ти постоянно се секнеш. С туй се събуждат тия центрове на мисълта.

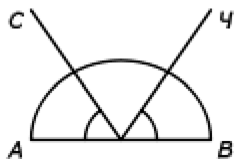

Фиг. 1.31Справедливостта е свързана с човешката мисъл. Честността е свързана с човешките чувства. Френологически те са два противоположни полюса. Ще разсъждавате. Имате АВ – една права линия. /Фиг. 1.31/. С – е справедливост, Ч – е честност. Тези ъгли са равни. Казвам: Зависи от продължението на тия линии.

Справедливостта има свои качества. Справедливостта има седем качества. Честността и тя има седем качества. Тогава, ако ви попитат тъй: „Кое е първото качество на справедливостта?“ За изяснение да кажем вземете тона „до“. Колко отношения има в музиката? Седем тона имате, нали? За да се изясни тонът „до“, има отношение към „ре“, към „ми“, към „фа“, към „сол“, към „ла“, към „си“. „До“, ако се тури във връзка с другите тонове, то е едно съзвучие. Трептенията на „до“, ако дойдат до трептенията на „ре“, какво се образува? Образува се секунда. „До“ – „ре“. Ако вземете „до“ и „ми“, какво се образува? – Терца. Тогава каква е разликата между терца и секунда? Различието в трептенията зависи от разстоянията, че трептенията на „до“ са по-далеч от трептенията на „ре“. Трептенията на „ре“ са по-близо до „до“ отколкото до „ми“. На „фа“ са още по-далеч. Когато изучавате в музиката трептенията, ако вие изучавате тона „до“, ще имате един резултат. Сега под думата „резултат“, какво подразбирате? Ние влизаме в една област, където човек трябва да се интересува. Например, един гладен човек се интересува от храната, на ситият безразлично му е. Щом говорим за резултати вие всички сте сити. Да кажем, един човек взел един билет от лотария и очаква от билета да получи 400–500 хиляди лева. Докато не се теглила лотарията, интересува се от билета, какво станало, теглена ли е или не. Щом се тегли лотарията, вече не се интересува от билета повече. Казва: „Не ме интересува“. Защо по-напред се интересуваше, а сега не се интересуваш? Билетът пак го имаш. Преди от този билет очакваше нещо. Сега билета го имаш, но нищо не спечели, не те интересува.

Та понякой път вие може да разглеждате честността като един билет на нетеглена лотария, може да разглеждате честността като теглен билет.

Може да разглеждате справедливостта като нетеглен билет, пък може да я разглеждате като теглен билет. Една конкретна идея. Сега щом разглеждате честността и справедливостта, всички тия билети не са теглени. Честността досега не е изтеглена. Ами че, представете си една честна лотария от сто хиляди билета. Тегли се първия билет, нищо не излиза. Но цялата лотария е честна. Тегли се втория, третия билет, а има билети на честност. Някои не допринасят, но се таки, най-малката печалба от честността е един лев. Първият билет като се извади, един лев ще има. Сега от вашето гледище, кажете по колко се продава един билет на честността? С колко пари може да се купи? Представете си, че книгите на които се пише честността, са направени от злато. Понякой път са доста тежки, тежат по няколко грама. Тогава, колко ще платиш, ако тежи един грам? Ако книгата е направена от чисто злато? Колко карата е чистото злато? – /24./ Колко струва чистото злато единия грам? – /93 лв./ Дадеш 93 лв., получиш 1 лв. По този начин има друго едно разсъждение като, че няма никаква печалба.

Представете си, че имате една ябълчна семка. Вие я посаждате и първата година тя не допринася нищо. На втората година пак не дава нищо. Работите, разкопавате я, поливате и третата година, и едва на третата година може да даде един плод. Хубавите работи в началото не всякога дават плод. В природата има един закон, че всичките ценности по видимому не допринасят никаква полза. Колкото времето минава туй, което ни се виждало неценно, става мощно и ценно. Тази ябълка след 20–30 години може да образува хиляди други ябълки, да образува ябълкови градини с хубави плодове.

Но сега, когато се говори в съвременния свят, всичките хора разглеждат по-повърхностно живота. Казват: „Какво се ползува човек, ако е добър?“ Работиш 3–4 години на халост, работиш, дървото расте, листата падат, пак растат, казва: „Празна работа, изгубихме си времето напразно“. Обаче има и други работи в света, които в началото дават големи резултати. Например, вземете едно такова състояние на пороен дъжд. Веднага се образува река, порой има, напълни се коритото на реката, залива всичко. Не се минават четири, пет или десет часа, остане само кал. Та едно лошо състояние на човека по какво се отличава от едно добро състояние? Едно лошо състояние е порой в човека, а едно добро състояние е извор. По този начин, като разсъждавате ще видите, че ония добродетели са постоянни. По какво се отличават те? Постоянните добродетели градят. И онези, и пороите са полезни. Поройт е излишъкът дъжд, който паднал, и който земята не е погълнала; минава отгоре по земята и се връща към своето предназначение, откъдето дошъл.

Та казвам сега: Силният човек и справедливият човек по какво се отличават? Имате отношение. Ако имате един справедлив човек без сила, какъв ще бъде? В дадения случай на какво може да уподобим това? Уподоблението иде. Справедливостта е семка, а силата е вече почва, в която справедливостта може да расте. Следователно, ако една справедливост се посее в силата, силата е, която може да тури справедливостта в действие. Щом един човек е справедлив и силен, той ще тури справедливостта в изпълнение. Обаче, ако той няма сила, справедливостта ще остане в бездействие, потенциална. Някой казва: „Каква е разликата между справедливостта и силата?“ Справедливият човек трябва да бъде силен, не само това, но той трябва да бъде и умен; не само да бъде умен, но той трябва да бъде и любещ. Свързани са всички тия качества, които постоянно създават човешкият характер. Трябва да имате сила. Без сила нещата не може да се приложат. Не механическата страна на този въпрос.

Какъв беше въпроса, който разглеждаме? – Честност и справедливост. Честността е качество на човека, тя произтича от самия човек. Честността е за човека. То е единично отношение към човека. А пък справедливостта засяга не нас, но и другите. Справедливостта е спрямо другите. Честността е спрямо себе си. Справедливо човек постъпва спрямо другите, човек постъпва честно спрямо себе си. Тогава разликата между справедливия и честния човек как ще определим? Честния човек казва: „Мен това като човек, не ми подобава да бъда безчестен“. Справедливият не казва, че не му подобава, но той търси същността, казва: „Това е несправедливо“. Не казва, че не му подобава, но казва, това не е право. Една постъпка оценява сама по себе си, казва: „Тази постъпка не е справедлива“.Човек може да бъде честен по закона, по външната форма на закона може да бъде честен, а в същото време може да бъде несправедлив. Може да е спазил всичките форми на закона честно, обаче същността я няма вътре. Честността е нещо външно. Справедливостта е нещо вътрешно. Честността е мазилката отвънка, справедливостта е съдържанието отвътре. Честността лесно се измива. Трябва човек често да маже, да измазва. Справедливостта, то е градеж вътре, съградено е едно здание, съдържание има. Тогава кой е за предпочитане, честния или справедливия? Честния човек е черна събрана вода, справедливият човек е извора. То е само за уподобление, за да имате ясна представа, идейно. Честността има и друго изяснение, по качество се отличават. Справедливостта е изгрев, честността е залез. Изобщо старите хора говорят за честност. Като остарее човек, той става много честен. А младите говорят повече за справедливост. Младите в началото са справедливи, в края са честни. Човек като се отдели от Бога най-първо е справедлив, като дошъл до себе си, обеднял, станал честен, да не би да изгуби и малкото, което има в себе си. Защото честността е най-малката

връзка, която го държи свързан с Бога. Защото и нея като изгуби, той е изгубен. Честността е последната връзка, която те държи с Божественото. Последната връзка е тя. Нея като изгубиш, всичко отива. Справедливостта показва, какво е бъдещето на човека. А пък като дойдеш до честността ще знаеш, че нито крачка повече напред не може, отдето си дошъл, ще се повърнеш назад. Фиг. 2.31

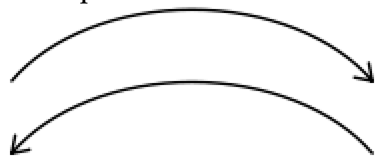

Тогава имаме две движения. Честността е движение напред, справедливостта назад. /Фиг. 2.31/. Справедливият човек гледа назад, честният трябва да гледа напред. Справедливият трябва да гледа назад, понеже опасността е отзад, напред е всичко уредено. Той се връща отзад, за да уреди работите, а пък честният трябва да върви напред. Разбира се честността и справедливостта вече функционират. Съчетанието на способностите, чувствата и действията на човека са по особен начин съединени на справедливия. Особен начин има на съединение и при честния. В справедливостта ти имаш предвид да уредиш работите на другите, не своите си работи, но повече работите на другите. В справедливостта ти уреждаш първо работите на другите, после своите работи уреждаш. Щом уреждаш своите работи и после уреждаш работите на другите, ти си честен. Сега, ако зададете въпроса: „Защо е така?“ Защото честността урежда своите работи, защото работите ѝ са неуредени. Защо справедливостта урежда най-първо работите на другите? – Защото работите на другите не са уредени. В справедливия човек всичките работи са уредени, а работите на другите не са уредени, той ги урежда. На честния, работите не са уредени, а на хората са уредени, той урежда своите работи. Всеки, на който работите не са уредени е честен. Затуй той ги урежда. Всеки, на който работите са уредени е справедлив. В справедливостта работите на другите хора не са уредени. В честността моите работи не са уредени. Честността е на място, когато нашите работи не са уредени. Честни трябва да бъдем, да приложим честността в себе си. Когато работите на окръжаващите не са уредени, трябва да бъдем справедливи. Справедливостта е, която иде на помощ да помага на общото. Справедливостта помага на общото, честността – на частното. Това са разсъждения, може да ги опитате в живота. Аз ви говоря за една теория, която може да опитате доколко е вярна. Защото може да я вземете като хипотеза, може да опитате, да направите своите наблюдения. Вие не сте имали тази дефиниция и никъде няма да я срещнете. Тя е ново положение на човешкото съзнание. Хората го съзнават тъй. Сега, понякой път, туряме /честността/ да уреди обществените работи. Тя не може да ги уреди. Честността ще уреди малките работи. Един малък извор е тя.

Справедливостта е голям извор. Тя може да урежда и големите работи. За Бога никога не се казва, че той е честен, но справедлив е Той. За Бога не можем да кажем, че той е честен. Като кажем, че Той е честен, значи работите му не са уредени. Той е справедлив, в него всичко е уредено и слиза да урежда нашите работи. Справедлив е Бог. То е Божествено качество. Затова по-добре е да бъдем справедливи. Хубаво е да бъдем и честни. Потребна е и тя. Сега не вземайте да извадите едно заключение, да кажете: „Значи, не ни трябва честността“. Казва: „Без чест“. Какво означава „без чест“? „Без чест“, значи няма нищо уредено и трябва да бъде честен, да има какво да урежда в живота. Безчестен, значи няма никаква сила, няма нещо, което да урежда живота му. Този човек е изучен, няма какво да урежда. „Безчестен“, „без“ – на турски значи платно. На български какво означава? Без храна, без платно, значи човек няма платно, с което да се облече. Гол е той, изложен на най-лошите условия навън. Без чест. Както са поставени трептенията „без“, в „б“-то имате знака на безконечността. Показва, тази енергия, която се движила така неизползувана, веднага я спираш, посееш я, туриш семката.

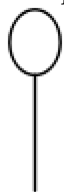

Фиг. 3.31„Е“-то отгоре, показва този плод /Фиг. 3.31/ една мисъл, която е спусната в материалния свят. „З“-то е зърното, което е разчупено и пониknало. Туй „З“ показва, че човек почва да работи. На туй „З“, къде е опасността му? – То е отворена уста. Като отваря и затваря устата. Като говориш отваряш устата, като ядеш отваряш устата, една работа е. Казва: „Без“. Ако тази енергия в тебе не я спреш, ако тази енергия не пусне корени, ако ти не ядеш, ти съвсем ще загазиш. „Без чест“. Турете запетая след „без“, какво ще имате тогава? Ако се тури една запетая, какво ще се образува? Какво може да ни помогне една запетая? Без чест, но и без добродетели. Може ли да направите думата „без“ положителна? Може ли с „без“ да образувате една положителна дума? – /Без грях./ Хубаво, на място е. – /Без болест./ Тогава в математиката, като съберете две отрицателни величини, какво дават? – Положителна. Имаш да даваш на едного, имаш да даваш и на другиго. Като събереш, на едного имаш да даваш 500 на другия 200, какво стават? Но даването може да бъде в разсъждението. Ти имаш да даваш на земята. В природата има едно даване, което е полезно. Най-първо даваш на земята, едно кило жито ѝ дадеш. След туй, житото, което ти си дал, тя ти го връща назад. Та понякой път ние се заблуждаваме. Казваме: „Не си струва да дам“. Ако даваш, в природата съществува един закон – като даваш ще дойде обратното движение.

Ако си справедлив може да станеш и честен. Справедливостта е от един по-висш свят. По-долните светове са създадени от по-висшите. Любовта е създала много светове, но долните светове не могат да създадат горните. Долните светове могат само да проявяват любовта. Любовта създава световете, а долните светове само проявяват любовта. Бог е създал света, създал хората, за да се прояви. Бог чрез нас се проявява. А ние за какво служим? Ние в Бога какво правим сега? Ако Бог сега в нас се проявява, ние какво правим? Ние като идем в Бога какво ще направим? Да дойдем до конкретната мисъл, реалното, което трябва да остане. Може да наблюдавате децата в ранната възраст имат ли понятие за честност? В тях честност има ли? На всяко дърво се качват, във всяка кутия бръкват. Често ги учат на честност, майката казва: „Няма да буташ!" Туй дете навсякъде си позволява да бута из кутиите. Децата са много справедливи. Има една страна в човешката мисъл, когато разсъждаваме правилно. Правилно трябва да се разсъждава, понеже правата мисъл създава сила. Силата е необходима в живота. В живота, ако нямаме сила в каквото и да е отношение: може да имаме сила на физическото поле, може да имаме сила в сърцето си, може да имаме сила в ума си. Казвам: Сила е необходима. От Божествено гледище е необходима, за да се приложат нещата. Как ще постигнем ония стремежи, които имаме? Та справедливостта е един метод за постижение. За да добие известна сила, човек трябва да бъде справедлив. В хигиенично отношение справедливостта дава устой на човешкия организъм. Нали, ако ви дадат една задача, че между две точки може да теглите една права линия, нали вие, които сте математици, така ще кажете. Един математик казва, че между две точки могат да се теглят много прави линии. Някой път може да се спрем, да се даде конкретно една идея: как могат да се теглят много прави линии между две точки. То е право по отношение на духовния свят. Кога може тази идея да стане ясна? Когато не можем да си проправим път в живота, ние се намираме в идеята, че между две точки може да се теглят много прави линии. Ние разбираме целият кръг на нещата. Разрешението на въпроса става по-лесно. Кажеш: „По кой начин е възможно, за да се постигне една добродетел?" – Само по един път може да я постигнеш.

Представете си сега, че имате 7 гами, 7 октави имате с по 7 тона. „До"-то в първата октава, и „до"-то в седмата октава какво ще бъде? Каква ще бъде разликата? – Грамадна е разликата. В едното „до" ще имате едно постижение, в другото „до" ще имате друго постижение. В първата октава вие се движите с биволска кола, а пък в седмата октава вие се движите с бързината на светлината. Тия малките трептения проникват много бързо. Та казвам: Ако разгледате музиката, трептенията в долните гами са за един материален свят. Ако искате да постигнете нещо на земята, вие трябва да

разбирате първата октава. Ако дойдете да разбирате духовния свят, в средата ще се спрете. Ако искате да разберете Божествения свят, седмата октава трябва да разбирате. Това аз взимам като символ. Музиката има свои постижения. Горните октави са, които боравят с постижението. Някой път вие без да знаете пеете. Вие седите и правите нещо, и като не може да го направите, казвате: „Хо!“ То е песен. После пак правиш, правиш и пак кажеш: „Хо, ох!“ Тебе току ти светне. 4–5 пъти като кажеш „ох“ ти си изказал тази нота и за мъчнотиите, които са някъде в живота, дойде ти някакво разрешение. Като дойде туй разрешение светне ти, отмахне се тъмнината. Ти казваш: „Не може вече, отвори се пътят“, тръгнеш напред.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
31 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 13. V. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_05_15 Речи само реч
неделна беседа

РЕЧИ САМО РЕЧ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще взема само няколко думи от осма глава на Матея, от осми стих: „Речи само реч и момчето ми ще оздравее.“

Духът Божи.

„Речи само реч.“ Речта е най-разумното, най-разбраното, най-реалното, което може да ни интересува. И ако речта в живота не би съществувала, това би било най-голямото нещастие, което би могло да сполети хората. В своята възраст човечеството е минало през една епоха, минало е своето детинство, но още не е дошло до възмъжалост. Досега човечеството е било в положението на десетгодишно дете. Сега е в положението на 12 годишно дете и се готви за прогимназия. Ние казваме, че един народ е културен. В какво седи културата на нещата? Има известни черти, които определят степента на културата. Казваме, че някой човек е красив. В какво седи красотата на човека? Според някои, красотата на човека седи в неговия нос или в устата му, или в брадата му, или във веждите му, в очите му, в телосложението му, в ушите му и т.н. Та когато се казва, че човек е красив, това не се отнася до една негова черта, но трябва да има една съразмерност във всички негови части. Всички велики хора са красиви. И природата иска това именно, всички велики хора да бъдат красиви. Тя желае това и за всички хора изобщо. Само великият човек може да бъде красив. Красотата е външно изражение на великия човек. Велик човек може да бъде само добрият човек. Добър човек може да бъде само любещият, а любещ човек може да бъде само мъдрият човек. А мъдър човек може да бъде само онзи, който обича истината. Това са научни дефиниции.

Сега, по какво се отличава културата? Вземете, например, в културата, всички ония същества, които се движат мудно, са крайно невежи. Колкото по-културно е едно същество, толкова по-бързо се движи то. Вашата земя, която се движи с една скорост от 29 километра в секунда, е доста учена, доста културна. Когато казваме, че някой трен се движи със скорост сто километра в час даже, той е доста учен. Колкото по-бързо се движи, толкова повече се увеличава неговата ученост. Това показва, че зад трена се движи едно същество разумно, учено същество. Ако зад трена не се крие никакво разумно същество, тренът не може да се движи с такава голяма бързина. Има аероплани, които се движат с бързина 200–300 километра в час. Някои аероплани са достигнали до 500–600, даже и до 700 километра в

час. В това отношение донякъде ние сме надминали птиците, но още не сме надминали насекомите. По бързина насекомите са по-учени от нас. Направена е една статистика в това отношение. Например, антилопът се движи с бързина 75 километра в час. Вълкът се движи с 48 километра в час, леопардът – със 110 километра, хвърката риба се движи с 56 километра в час. Като дойдем до птиците, бързината им е още по-голяма. Те започват нормално от 150 километра и все по-нагоре се отива: лястовичката се движи с бързина 170 километра, орелът – със 190, водният сокол – с бързина 290 километра бързина в час, а мъжката – 1300. Птиците в своята бързина наброяват около 200, 300 милиона години откак са се явили. Следователно, като по-стари, насекомите са по-учени от птиците. Казвам: Съвременната наука се доближава до времето, когато ще ни даде една научна дефиниция за живота. Ние не трябва да се заблуждаваме от външната форма на нещата. Най-съвършената форма, която природата е създала на земята, това е човешката форма. На човека предстои едно велико бъдеще. Ако ви кажа, че за развитието на човека са потребни може би не по-малко от 300 хиляди години, навярно ще се окажат малко. Ако ви кажа, че са потребни един милион години, и това ще се окаже малко. Някои богослови смятат, че откак съществува човечеството, изминали са се около осем хиляди години, но мнозина се страхуват да отрекат или потвърдят това число, защото не знаят за какви години се говори, за човешки или за Божествени.Тези осем хиляди години не са човешки, но Божествени. Ако тия осем хиляди години се преведат на човешки език, те се равняват на 190 милиона години. Но за да дойде до едно по-голямо развитие, на човека са нужни още 200 милиона години. Аз говоря за цялото човечество, а не само за един човек. Това не трябва да ви стряска. Тези данни може да са верни. Ако са верни, толкова по-добре за вас. Ако не са верни, ще ги поправим. Може би да са потребни още повече години. Ще кажете, че това е много дълъг период. Дължината е нещо относително. Ако тръгнеш с биволска кола, като нашата, за Слънцето, ще ти трябват няколко милиона години. Ако тръгнеш с конска кола, годините ще се намалят. Ако тръгнеш с един бърз трен, ще трябват 260 години. Ако тръгнеш с бързината на светлината, ще ти трябват само осем минути. При тази светлина, 200–300 милиона години човешки могат да се съберат в една светлинна година. Ако днес човечеството в 200–300 милиона години придобива известни качества, ще дойде ден, когато същото това знание ще го придобие в една година. Това наричат научна спекулация на разсъжденията. Това се отнася за учени, за напреднали хора, а не за деца. Сега, някои от вас не сте деца, но сте възрастни. Бог е създал великия свят, който представя огромна материя за изучаване. За да можем да проучим този свят, трябва да си представим едно число със 17 нули след него. Толкова години ни са нужни за проучаване на сегашния свят. За да можем цялата вселена да я проучим, да я разберем, да имаме истинско понятие за

нея, само за нейната материална, физическа външност, трябва ни едно число със 17 нули. Грамадно число е това. Но то представя една възможност, която Бог е вложил. Като знае човек колко още има да учи, той трябва да се радва. А вие казвате: „Какво има да се учи в бъдеще?“ Много има да се учи. В коя школа се учила саханомията, за да може да пътува с бързина 1200 километра в секунда? Ще кажете, че Бог ѝ дал тази способност. Така не се говори. Вие разглеждате нещата съвсем материално, а те не са материални. Това насекомо има известна наука в себе си. Тя е турила своето знание в действие, за да може да използува тази сила. Природата не е глупава. Тя е разумна. Следователно, ние трябва да имаме ясна представа за устройството на земния, на физическия живот. Това е необходимо, за да може човек да се избави от сегашните неприятности, в които изпада. Тези неприятности и страдания следват не само отделния човек, но и всички народи, както и цялото човечество. Засега земята мяза на една гробница, на място на изтребление. Най-големите нещастия стават на земята. Аз не искам да ви говоря за онова, което сега става, но това са смени, промени в природата. Формите постоянно умират, а животът минава от една форма в друга. Онези, които не разбират Божиите пътища, биха се обезсърчили, но онези, които ги разбират, те ще се насърчат. От тяхно гледище, смъртта не е нищо друго, освен една почивка. Някой път човек трябва да умре, за да си почине и после пак да дойде и да почне да работи. Има една смърт, която не е желателна. Понякога човек живее с една мисъл в съзнанието си, че постоянно го преследват, че Бог не го обича, че хората не го обичат, че хората са лоши, че земята не е устроена, както трябва и т.н. Някои учени поддържат мисълта, че земята ще изгори, че ще дойде някоя комета близо до нея и ще я блъсне с опашката си и тя ще се пръсне или че земята не е добре устроена и т.н., че войни ставали по земята, че това, онова. Бъдете уверени, че този, който пътува със земята, като с един кораб, ще стигне най-после своето предназначение. Всички хора са екскурзианти, които земята ги носи. Един ден те все ще стигнат някое пристанище. Тогава всички ще дойдем на някоя нова планета, добре устроена. Коя е тази планета? Къде е тя, няма да ви кажа. Като дойдете на тази планета, ще научите името ѝ. Като дойдат до тази планета, земята ще остане на ремонт за един дълъг период от няколко милиарда години да си почива. От това гледище земята е едно развлечение за хората. Бог обича да дава развлечения на своите деца. Понеже хората не са готови още за науката и за живота на ангелите, ако останат дълго време между тях, ще се отегчат, понеже не разбират науката им, няма с какво да се занимават, затова Бог ги е изпратил на земята като екскурзианти, да пропътуват цялата земя около едно число със 17 нули и след това да се върнат пак между ангелите. Тогава ангелите ще ги посрещнат с радост, защото вие ще бъдете готови за тяхната висша наука, да ги разбирате. Днес всички вие сте слезли от небето, напуснали сте ангелите, понеже не сте могли да

издържите на тяхната висша наука. И досега ангелите са на две мнения по отношение на хората: Едни от тях са на мнение да изпратят хората на земята, да се учат, а други са на мнение да ги наложат добре с тоягите си, за да ги възпитат. Между ангелите става голям бунт за хората. Така разправят поне. Това не са мои коментарии. То е като разказите за Дон Кихот и Санчо Пансо. Колкото е вярно това, което се разправя за тях. Впрочем, все има някаква вероятност. Дон Кихот е един идеалист, който идеализира нещата. Представя ги в такъв вид, в какъвто не са. Санчо Пансо е материалист, който идеализира нещата в материалния свят и ги представя нещата такива, каквито не са. В края на краищата Дон Кихот умира в разочарования и Санчо Пансо умира и съжалява, че не могъл да получи от господаря си това, което му обещал. Казвам: Не се интересуваме от реалния живот. Мнозина ме питат в какво вярвам аз. – Не е важно в какво аз вярвам, но важно (е), че няма в света човек, който да не вярва. Навсякъде има вяра. Вяра има в растенията, в насекомите, в животните, в птиците, но вяра има и в човека. Човешката вяра седи на първо място. Вярата се различавала и различава във всички времена и народи. Не само вярата се различава, но и любовта, и знанието между хората се различава. Великият Божи Дух, който прониква битието, се проявява във всички области и във всички форми, в които има живот: и в насекомите, и в птиците, и в рибите – навсякъде. Казал е Бог: Да стане и е станало. Най-после физически Бог се е проявил в човека. Казва се в Писанието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое го създаде да говори.“ Не мислете, че само хората говорят. И насекомите, и птиците говорят, но на своя език. Пчелите си имат радио, с което се съобщават. Когато една пчела намери някъде добра паша, тя се връща, кацва на кошера и започва да играе особен танц. По танца ѝ пчелите познават, че тя е намерила някъде нещо за ядене и пиене и тръгват след нея. Ще питате, кой е видял това нещо. – Видели са го. Има учени хора, които по 30 години иждивяват, за да правят наблюдения върху живота на пчелите. Обаче върху човека са правени малко наблюдения. Човек тепърва започва да изучава. Някой път вие сте гневен. Защо? Защото някой мускул на лицето ви се е свил. Това лесно можете да видите в огледалото. Понякога изпитвате голям страх от нещо. Ако погледнете лицето си в огледалото, ще видите, че друг някой мускул на лицето ви се свил. Някога сте се обезверили. Друг някой мускул на лицето ви се е свил. Следователно, всички отрицателни черти в човека се дължат на свиване на някой мускул на лицето му. Това е само за обяснение. Що се отнася до проява на известни добродетели или положителни черти в човека, те предизвикват известно удължаване или разширяване на някои мускули на лицето. Това не става с някаква голяма мярка, но едва с една стомилионна част от милиметъра или с една петстотинмилионна част от милиметъра. И в този мащаб да са, те развиват грамадна сила в човека. Когато човек е забъркан в някаква работа, скъсяват

се ръцете му. Като се скъсяват ръцете му, той започва да се чеше тук-там по главата, отзад. Защо човек се побутва по задната част на главата си? Защото едно време, преди 20–30 милиона години, когато човек е живял животински живот, когато имал опашка, интелигентността му е била в задната част на главата. Но днес, вместо да бута задната част на главата си, нека бута носа си. Някой като бута дълго време отзад главата си и не може да разреши някой въпрос, дохожда хремата на помощ. Като започне да чисти носа си, да го пипа често, най-после той разрешава въпроса. В това отношение хремата е една от важните болести, защото чрез нея се разрешават някои вредни въпроси. Някой се скарал с някого и не може да се примири. Щом го хване хремата, тоя се примирява вече. Хремата, треската са болести, които помагат за примиряване на хората. Треската обича да гори. Като нападне някого, той започва да танцува, да играе. Тя обича да раздвижва хората. Кашлицата пък е много щестлавна. Като дойде, тя иска да покаже на всички хора, че е дошла и че като нея друга няма. Значи и болестите като хората биват щестлавни.

Та казвам: Сегашните хора, сегашните народи са дошли до положение да внесат в живота си нова философия, нови форми. Те ще намерят тази философия, тези форми в самата природа. Те са вложени в нея. Това не е с цел да се защитава една човешка кауза, но казвам: В природата има ред закони и ако човек върви по тях, той ще приеме всички блага на живота. Всеки може да бъде относително щастлив, здрав, да има условия за постигане на своите желания, но ако спазва разумните закони на природата. Не ги ли спазва, огрешава ли се, той може да дойде до нежелателни резултати. Например, ако вие имате една лоша мисъл в ума си, храносмилането няма да стане по естествен начин. Тази мисъл ще внесе в храната елемент на отрова. Гневът, например, внася отрова в човешкия организъм. И тогава, като се разгневи човек, за предпочитане е да се нахрани добре, отколкото да е гладен. Храната представя предпазително средство срещу отровата на гнева. Гневът отделя отровни сокове, които се отразяват зле върху празния стомах. Гневът причинява голямо разтройство на стомаха. Днес повечето хора се оплакват от неврастения и питат, на какво се дължи неврастенията. Неврастенията се дължи на страха. Човек се страхува от болести, от сиромашия, от смърт, от какво ли не, вследствие на което този страх го отравя постепенно. Кое е онова, което трябва да противодействува на страха? – Вярата, любовта, знанието, те идат в помощ на човека срещу страха.

Сега не е въпрос само да се каже на човека, че знанието може да му помогне, но той трябва да има такова знание, което всеки момент може да се подложи на опит. Сега трябва да има училища, в които новото поколение да се възпитава по нов начин, да видите какви ще бъдат

резултатите. Не е достатъчно да се говори за ново възпитание или за любовта между хората, но теорията трябва да се приложи на практика. Не е достатъчно да се каже, че човек трябва да бъде свободен. За да бъде човек свободен, той трябва да бъде разумен. Преди всичко човек трябва да спазва онази свобода, която природата е вложила и която изисква от всички живи същества. Божественият закон на свободата е написан върху човешката глава, в човешкото сърце и в човешките дробове. Божественият закон е написан във всяка частица от човешкото тяло. Следователно, всеки човек трябва да живее съобразно този написан закон. Ако всички хора биха живели според този написан в тях закон, светът би се оправил много лесно. Понеже хората не живеят според законите му и се отклоняват от тях, те постоянно влизат в стълкновение с Него и със самата природа. Храненето на човека трябва да бъде разнообразно, дишането му също трябва да бъде разнообразно. Следователно, ако човек не употребява съответна храна за своя организъм, както и съответен начин на дишане, той ще носи последствията на това нарушаване. Когато диша, човек трябва да държи в ума си добри мисли, да не диша със страх. Като диша, той трябва да вярва, че във въздуха се крие една Божествена сила, която е в състояние да пречисти неговата кръв. Ако хората разбираха каква енергия, какъв живот се крие в храната, те биха се ползували от нея. Ако те разбираха това нещо, то те като приемат храната с любов, щяха да внесат в организма си онази сила, онзи живот, който е скрит в нея. Всяка ябълка, всяка круша, слива, череша, картоф, крият в себе си такава сила, която може да обнови човека. Но всяко нещо трябва да се приема с любов, за да даде своя резултат. Любовта привлича живота. Без любов животът не може да се прояви. Без любов нито един народ не може да прогресира. Дотолкова, доколкото гражданите, поданиците на една държава, на един народ имат съзнание и любов помежду си и живеят един за друг, дотолкова могат да прогресират правилно. Любовта е закон за всеки дом, за всеки човек. Следователно, между стомаха и ума на човека не трябва да има никакво стълкновение. Между главата и дробовете също не трябва да има никакво стълкновение. Главата не трябва да става роб на стомаха. Стомахът е доста учен. Неговите поданици, които са на брой около десет милиона, неговите клетки извършват такъв процес, какъвто клетките на мозъка не могат да свършат. Но енергията, която стомахът придобива, отива в мозъка. И мозъкът знае как да изпрати тази енергия по цялото тяло. Ако стомахът свърши работата си много добре, а мозъкът не свърши своята работа както трябва, тогава се ражда известна болест на недоимък. Щом кръвта не приижда към главата, кръвообращението става неправилно и тогава по посинелите пръсти и устни на човека лекарите констатират известна болест и препоръчват различни средства за лекуването ѝ. Устните на човека трябва да имат свеж, червен цвят, а не да бъдат сини, до черни. Червеният цвят е цвят на живота. Аз наричам

червения цвят първия подарък, който природата дава на човека. Белият цвят или светлината е дар, даден от небето. Всички останали цветове, синият, жълтият, виолетовият, тъмносиният, зеленият, са подаръци, които природата ни изпраща. И ако хората знаеха как да употребяват тия подаръци, всички щяха да бъдат здрави, умни. При това положение между хората щеше да има пълна хармония. Хората днес носят червения цвят, без да знаят защо го носят. Като отиват на война, те носят червено знаме, без да знаят защо. Червеният цвят прави хората смели. Човек трябва да знае как и кога да употребява червения цвят. Портокаленият цвят означава някакво примирение. Той представя друг един дар, даден на човека от природата. Зеленият цвят означава култура, растене. Той показва, че земята трябва да се оре и сее. Жълтият цвят показва, че човек трябва да бъде разумен, да използува нещата правилно. Синият цвят показва, че трябва да благодарим на Бога за всички блага, които ни е дал. Виолетовият цвят показва, че трябва да бъдем благородни и да дадем от себе си не само на подобните си, но и на всички животни, растения, насекоми, на всички живи същества. Към всички да бъдем благородни и справедливи.

Казвам: Когато Христос е дошъл на земята, Той имал за цел да научи хората как да обичат Бога. Да обичаш Бога, това значи да обичаш всичко онова, което Той е създал. Казват за някого, че се занимавал много със своето лице, със своето тяло. Аз се радвам, когато виждам човек, който се занимава със своето лице и често се оглежда в огледалото. Не, нека се оглежда, да види какви са очите му, какви са устните му на цвят – червени или сини. Нека всеки си има едно огледалце, че като става сутрин да се оглежда, да види какви са устните му. Ако види, че устните му са малко тъмни, нека започне да диша дълбоко, да дойде повече кръв в тях, да станат червени. Черният цвят не е добър. И той има нещо хубаво в себе си, но трябва да се превърне. Черният цвят е подобен на въглищата и като тях трябва да се превърне, да му се тури малко огън, да се запали. Черният цвят трябва да се превърне в червен. Той показва, че в природата има нещо, което гори и издава светлина и топлина.

Стотникът каза на Христа: „Кажи само реч и момчето ми ще оздравее." Това значи: Кажи само една разумна реч. Когато професорът преподава своята разумна реч или когато музикантът преподава своята разумна музика, те носят радост за всички души. Разумното в света всякога носи радост. Всеки от вас е радвал баща си и майка си, когато им е говорил разумно. Нали и вие сте се радвали на усмивката на своя баща? Достатъчно е майката да тури ръката си върху главата на своето дете или бащата да го погледне с дълбок поглед, за да изпита онзи свещен трепет на тяхната любов. Какво нещо е майката? – Майка е онази, която е умна, любеща,

щедра. Когато от ръцете на майката излиза нещо, т. е когато майката с ръцете си раздава, а от очите ѝ излиза нещо светло, детето се държи за майка си. Освен майката, то няма нищо друго на земята, което да го държи. Казвам: Освен майката няма друг някой, който може да замести в нея идеята за любовта, за Бога. Като вярваме в Бога, трябва да чувствуваме, че от него потича нещо към нас чрез майката. Като погледнем към Слънцето, ние трябва да почувствуваме, че от него иде към нас светлина и топлина. Кой е заповядал на Слънцето да ни изпраща своята светлина и топлина? Има неща в света, които са неизбежни, а други, които са временни. Неизбежно е, например, изгряването на Слънцето, въртенето на земята и т. н. Промените на живота са неизбежни, ние не можем да ги предотвратим. Всеки, който се е родил, той ще остарее, но ние трябва да разбираме, какво нещо е старост и какво младост. Младостта подразбира капитал, който се развива, а старостта подразбира развития вече капитал. В старостта капиталът вече е развит и остава в наследство на бъдещото поколение. Като свърши работата си, човек остарява и напуща земята, но не се изгубва. Той отива в другия свят, дето му е приготвено място. Христос казва: „Отивам жилище да ви приготвя, дето съм аз, там да бъдете и вие." За всекиго се приготвя място. Дали вярвате в това или не вярвате, то е друг въпрос. Като казваме, че за всекиго се приготвя място, имам предвид за всеки, който се учи добре, който е свършил отделенията, прогимназията, гимназия, университета. И след това, като специализация, за него се приготовлява място. Този човек може да стане и съдия, и лекар, и учител. Но онзи, който не се е учил, той ще заеме служба от низък уровен. Трябва ли при това положение да се сърдите? Който има малко сила, малко работи. Който има много сила, много работи.

Казвам: Днес се изискват умни хора. Това не значи, че няма такива хора на земята. Никога светът не е имал толкова умни хора, колкото днес има. Каквото и да говорите, но учените хора, които днес се събират в обществото на народите, дошли от целия свят, от Англия, от Франция, от Германия, от Италия и от останалите страни, са умни хора, добре организирани. Те съзнават, че всички хора на земята представят нещо цяло, неразривно. Те съзнават, че между всички хора има една обща връзка, не живеят със старите разбирания на хората. Има един Божествен закон, който регулира нещата и показва на всички народи, малки и големи, че са полезни едни за други. Понякога хората се страхуват от това, че един малък народ може да изчезне. Това е невъзможно. Вземете пример от еврейския народ. Няколко хиляди години се изминаха, откак излязоха от Египет, но и до днес още не е изчезнал. През какви изпитания не е минал този народ, какви страдания не е понесъл, но и до днес още евреите, макар и пръснати по цялата земя, не са изчезнали. Всеки народ, когото Бог ръководи, не може да изчезне. Ето защо всеки народ трябва да чувствува

Бога в душата си и да каже: Бог ни е изпратил на земята и ние ще Му служим. Бог е определил място на всеки народ. И това място един ден всеки справедливо и достойно ще го заеме. Мнозина се плашат пред мисълта, какво ще стане с тях. – Вярвайте в Бога не външно, но вътрешно. Вярвайте, че всички народи са деца на Бога. Вярвайте, че всички животни, които ни помагат, са изпратени като наши помощници, да ни помагат. Казвате: „Вол е това." В този вол е скрито едно разумно същество, което е дошло на земята да работи, да ви помага. Цели 20 години този вол ви работи, без да му плащат нещо. Ти ще си спомняш от време на време, че си имал един вол. Но един ден той ще те срещне в невидимия свят и ще те пита: „Познаваш ли ме?" – „Не те познавам." – „Аз съм твоя вол, който ти работих цели 20 години. Много пъти опитвах твоята тояга на гърба си." Ти трябва да му се извиниш, че тогава не си разбирал нещата, че си бил голям невежа. Ако сега слеза на земята, няма вече да постъпвам по този начин. Това са новите разбирания, до които хората трябва да достигнат. Когато дойде любовта в живота ни, така трябва да разбираме нещата. Хората, които седят на висока степен на развитие, трябва да имат уважение и почитание към онези, които са над тях, но и на онези, които са под тях, трябва да спазват техните права, да не ги презират и да знаят, че навсякъде в света Бог се проявява. Бог опитва нашите умове, да види доколко ние разбираме неговите дела. От това именно той определя на какви места да ни тури. Това са ред философски разсъждения.

Съвременните хора се нуждаят от школа, от учене, да разбират причините и последствията на нещата. Някой казва: „Аз съм много нервен." Друг някой казва, че се страхува. – Няма защо да се страхуваш. – „Как мога да не се страхувам?" – Аз мога да направя така, че да не се страхувате. – „Как може да направиш това?" – Ти се страхуваш, защото си сиромах и мислиш, че ще умреш гладен. Като вложа в банката сто хиляди лева на твое име, ти веднага ще се усмихнеш и страхът ще изчезне от тебе. Значи, ти вярваш в парите, в златото повече, отколкото в мене. А не знаеш, че това злато съм аз. Ако аз не извадя златото от земята, то само няма да дойде. Следователно, гаранти за златото, за богатството в света са хората. Без хора на земята ние не можем да бъдем щастливи. Ако ти мислиш, че можеш да живееш без майка и без баща на земята, без братя и без сестри, ти се лъжеш. Бог е великото в света, Бог е нашият баща, това е великото за нас. Майката е природата за нас, а ние сме деца на тази майка, на тази велика природа. Нашите бащи и майки в живота заместват Бога, заместват великата природа. Бог ни говори чрез тях. Когато майка ни и баща ни заминат за другия свят, Бог изпраща друга майка и друг баща, които да ги заместят и да ти помагат. Всъщност Бог ти помага чрез тях. Мнозина са ми казвали: „Срещнах втория си баща. Първият ми баща не ме обичаше, но този ме обича." Щом този човек го обича, той го нарича свой баща. Да те

обича един човек, значи да намериш един човек, който да е готов да направи всичко за тебе.

Та казвам: Всички хора трябва да се стремят към реалния живот. Ако ние не можем да подобрим живота си на земята, как ще го подобрим на небето? Мнозина мислят, че макар и да (не) са били способни ученици в училището, като излезат вън от училището ще бъдат способни. В това отношение те мязат на онзи способен българин, който като дошъл до един голям трап, казал: „На млади години прескачах трапа много лесно. И сега ще мога да го прескоча." Той се засилил и хоп, в трапа. Като мислил, че някой ще го чуе, че има хора около него, той си казал: „Едно време на младини не беше така, но като остарее човек, така става." Като се огледал и видял, че никой няма, казал си: „Каквото беше на младини, това е и на старини." Това значи: Дървото мяза на семката. Каквото е скрито в семката, това ще бъде и в дървото. Каквото не е било в семката, не може да бъде и в дървото. Следователно, какъвто съм бил на младини, такъв ще бъда и на старини. Не мислете, че на старини ще бъдете по-добър. Какъвто си бил на младини, такъв ще бъдеш и на старини. По-добър не можеш да бъдеш. Да бъде добър, това не значи човек да не прави погрешки. Погрешките са възможности за него. Те не спъват човека. Погрешките са неизбежни в живота на човека. Че прави човек погрешки, това не е лошо. Може ли майсторът да гради къща, а да не се окаля, да не изцапа, да не окаля дрехите си? Това е невъзможно. Дрехите си ще окаляш, но ще съградиш къщата си. Като работиш някъде, ти все ще оцапаш ръцете си, но поне работа ще свършиш. Нека правим погрешки, но поне работа да вършим. Важно е да живеем добре, че нашата майка природа и нашият баща – любов, нашите братя и сестри да бъдат доволни от нас. Когато Бог е доволен от нас, и ние ще бъдем доволни от себе си. Когато природата е доволна от нас, и ние ще бъдем доволни от себе си. Първото нещо, което се изисква от вас, е да задоволявате вашия баща и вашата майка. Какво трябва да каже онзи баща, който е изпратил своя син в странство да се учи и всяка година му изпраща по 50–60 хиляди лева, а той не учи? Като го поддържа десет години, той е дал за него 500–600 хиляди лева. И като се върне, колкото и да го обича, бащата ще каже: „Отидоха парите ми напразно." Обаче, ако синът е учил добре и се върне от странство с големи знания, бащата ще каже: „Доволен съм от моя син." Знаете ли какви разходи се правят за нас на земята? За да свършим земното училище за нас се правят грамадни разходи. И ние трябва да бъдем разумни, да използуваме тези средства.

„Речи само реч!" Сега и аз ще ви кажа само една реч: Всички вие ще станете учени хора. Кажи само реч. Ще ви кажа: Всички вие ще станете добри хора. Кажи само реч! Всички ще станете красиви хора. Всички вие

до един ще изправите всичките си погрешки. Тогава ще се обичате без погрешки.

Добрата молитва.

Благословен Господ Бог наш.

31-ва неделна беседа от Учителя,
Държана на 15 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_05_15 Главните точки
Утринно Слово

ГЛАВНИТЕ ТОЧКИ

Размишление

Ще прочета 10-та глава от Евангелието на Матей.

Има особен начин за изучаване на Свещените книги. И досега още хората не са изработили метод, по който да ги изучават. Те казват: „Така са говорили пророците, така са говорили апостолите“. Обаче те нямат предвид какви са били тогавашните условия на живота. Четете книгата на Исай, но не знаете какво е било отношението му към живота. Казвате, че той е един от главните пророци, но това не е достатъчно. Имаме четири главни пророци и четири евангелиста; 12 малки пророци и 12 апостола. Исай казал ценни работи. Той представлява една от кардиналните точки на астрологическия кръг. Йезекил е втората кардинална точка. Йеремия е третата кардинална точка, а Данаил – четвъртата. – Какво представляват тия точки? – Онези, които не са изучавали астрология, мъчно могат да ги разберат. Питам: Коя е кардиналната точка на човешката глава? Според мене това, което главата произвежда, е нейната кардинална точка. Това, което дробовете, стомахът, мускулите произвеждат, са техни кардинални точки. Това е особена философия, която трябва да се изучава.

Ново знание е нужно! То е онова знание, което приляга на човека. Това знание не причинява никакви противоречия. Ако си шиеш дреха, намери добър майстор. Той ще ти я скрои така, че да прилепне добре на тялото. Дадеш ли дрехата си на посредствен шивач, тя няма да ти приляга добре. Шивачът ще се извинява, че тялото ти не е право, че си прегърбен. Той търси вината в клиентите, а не в себе си. Ако искаш да чуеш една песен, търси пак майстор певец, той да я изпее.

Като изучавате пророците, виждате, че всеки е говорил по особен начин: Исай е говорил по един начин, Йезекил – по друг начин, Йеремия – по трети начин и Данаил – по четвърти начин. Като четете малките пророци, виждате, че всеки от тях отговаря на един от 12-те зодиаци. – Какво ни интересуват пророците и техния начин на говорене? – Много трябва да ви интересуват. Всеки говори на особен език. Лошо ли е да знаеш един език? Какво ще правиш във Франция, ако не знаеш френски? Щом знаеш този език, всички ще те разберат, ще влезеш във връзка с французите. Ако французин дойде в България и не знае български, и той ще се намери в затруднение. Да знаеш един език, това е отворена врата към съответния народ. За да познаеш един народ, първо ще знаеш езика му. Изучавайте

езика и на малките, и на големите народи. Казваш, че обичаш някого. Знаеш ли какви мисли и чувства го вълнуват? – „Не зная.“ – Тогава не можеш да го обичаш. Как ще го разбереш и познаеш, ако не знаеш с какви мисли и чувства живее той?

Казвате, че се разбирате, че познавате хората. – По какво ги познавате? – „По външността им.“ – Един ден тази външност ще изчезне. Тогава? Как ще познаеш баща си и майка си в онзи свят? На земята те са имали една форма, а на другия свят – друга форма. Баща ви е имал брада, мустаци, а на онзи свят няма нито брада, нито мустаци. Как ще го познаете? Изучавайте мислите и чувствата на човека, за да го познавате и на този, и на онзи свят. Човек е жива книга, която трябва да се изучава. Всеки религиозен човек, който чете Стария и Новия завет, си има по един любимец. Онзи, който има развито сърце, обича евангелист Йоан. Който има развит ум, обича Павел. Догматикът обича да чете Петър. Праведният обича Яков. Има един закон, по който се изучават нещата. Как ще се ползваш от благата на слънцето, ако не знаеш как да се поставиш към него? Например, младите се пазят от слънцето, да не изгарят лицата им. Ако отидете в Америка, ще видите, че онези, които работят на слънце, носят на главите си бели гугли, да не изгарят. Щом слънцето изгаря лицето ти, има някаква причина за това. И момата казва, че момъкът я изгорил. С какво я изгорил? Да е с дилафа, не е; да е с ръжена, не е; да е с въглен, не е. Изгорил я с нещо, но то е невидимо. Важно е, че лицето ѝ губи червения си цвят и постепенно потъмнява.

Сега аз ви навеждам на една философия, която има приложение в живота. В едно отношение религиозните хора приличат на влюбени моми и момци. Погледнеш лицето на един религиозен – пожълтяло; на друг – позеленяло; на трети – побледняло. – Защо? – Има нещо, което ги мъчи. Религията е предмет на сърцето. Значи има някакво влюбване. – В кого са влюбени? – В Господа. Обаче те не могат да Го намерят. Имат някакъв образ за Него, но Го търсят отвън. Казваш: „Светът е създаден от Бога, но не прилича на Него“. И нашият салон е направен от някого, но този, който го е направил, не прилича на салона. Гледаш картината на художника, но самият художник не е в картината. Той рисува чужди образи, но въпреки това, вложил в тях нещо от себе си. Тънко виждане и разбиране е нужно, за да намериш художника в неговите картини. Следователно, ако искате да намерите Бога, търсете Го във всичко, което Той е създал.

И религията, както всички неща в живота, е подложена на постоянни промени. Това е в реда на нещата. Природата не търпи еднообразието. То произвежда реакция. Еднообразието в мислите, в чувствата и постъпките убива човека. И в религията еднообразието убива. В какъвто и да е смисъл,

еднообразието произвежда особена реакция. Не можеш да удряш хиляди пъти на едно и също място и да не произведеш никаква реакция. Достатъчно е да удариш стомната няколко пъти, за да се счупи. Даже и с погледа си може да произведеш реакция в човека. Като го погледнеш няколко пъти по един и същ начин, той непременно ще се смути. Ако се ръкуваш често с един човек, той пак ще се смути. Когато често се целуват, хората се развалят.

Еднообразието в целувките убива и разваля човека. Не целувай всякого с едно и също чувство. Колкото пъти целунеш човека, толкова пъти трябва да внесеш в душата му нещо ново. Каквото внесеш в човека, трябва да е ценно, като диамант. Ако с целувката си не можеш да внесеш нещо ценно в душата на човека, не го целувай. Не можеш ли да внесеш ценното, ще оцапаш душата му. Никой няма право да цапа! Нито момъкът да цапа момата, нито момата – момъка; нито майката да цапа детето, нито детето – майката; нито мъжът да цапа жената, нито жената – мъжа; нито господарят да цапа слугата, нито слугата – господаря. Не се позволяват целувки, които цапат! Ще кажете, че много тънко се преде.

Като ме слушате да говоря, някои казват: „Какво ли ще каже учителят?“ – Аз още не съм започнал да говоря. За да говоря, трябва да ме разбирате, а вие едва сте научили азбуката. Още много има да ви уча: образуване на срички, на думи, на изречения. Вие мислите, че знаете много. – Като се сравните със светията или с ангела, тогава ще разберете колко малко знаете. Ако измерите силата си с тази на ангела, ще видите колко сте слаби. Един ангел може да вдигне земята само с едната си ръка и да я захвърли на 4–5 километра далеч в пространството. Един ангел може да си играе със земята, като с топка, да я подхвърля нагоре-надолу и ние да стоим на нея спокойно. Това е обяснение, от което се вижда силата на ангелите. Децата играят с прашка, хвърлят камъни. Какво движение образува прашката? В каква посока отива камъкът? Това са движения, с които учените се занимават. Говори се за тангента, за движение по тангентата. Ще кажете, че това движение е праволинейно. Обаче всички праволинейни движения се превръщат в криволинейни. Какви движения прави земята при въртенето си около своята ос? Какви движения се образуват при въртенето на земята около слънцето? Това са въпроси, които мога да разглеждам с математиците. Колкото и да ви говоря на вас, и след хиляда години вие ще знаете толкова, колкото и сега. Каквото и да ви говоря, ще кажете: „Нер де Шам, нер де Багдат“.

И тъй, когато Бог мисли едно нещо, хората мислят друго. Когато Бог чувства по един начин, хората чувстват по друг начин. Много естествено, когато богатият намисли да си прави къща, работниците веднага

пристигат. Той има идея, каква да бъде къщата, от какъв материал, какво изложение да има. Обаче работниците мислят друго: по колко ще им се плаща на ден, кой от тях работи повече, кой по-малко; колко камъни ще делят, къде ще ги слагат и т.н. За идеята на богатия работят десетки хора: всички слизат, качват се, бързат, пренасят вар, пясък, тухли, камъни. Богатият седи и заповядва, а другите работят. Коя е причината за това? С какво, именно, богатият може да застави толкова хора да му работят? Как ще отговорите на този въпрос? То е все едно да говоря на деца за висшата математика. Аз искам да разбирате този въпрос, както аз го разбирам.

Азбуката, която сега изучавате, ще бъде недостатъчна за по-нататъшното ви развитие. Стремете се да разберете онова, което днес не разбирате. Онова, което ви радва и осмисля живота ви, е непостижимото. Непостижимата Любов е истинската, а постижимата любов е предисловие на истинската Любов. Който иска изведнъж да постигне всичко, сам се осъжда на смърт. За да живееш, трябва да се стремиш към непостижимото. Колкото повече непостижими неща има, толкова по-дълъг е животът. Да допуснем, че носиш на гърба си торба, пълна със злато, и по някакъв начин слизаш с тази торба до дъното на океана. Постигнал си известно богатство, но животът си ще изгубиш. За да излезеш на повърхността на океана, трябва да късаш връзките, с които се държи богатството ти. По-добре да си на земята, макар и с непостигнато богатство, отколкото с торба злато на гърба в океана. Красотата е на повърхността на океана, а не на дъното.

Богатството, знанието, които ви спъват, трябва да останат на дъното. Те нямат никакво отношение към вас. Много от богатствата, оставени на дъното, са непотребни. Като ви наблюдавам, виждам, че имате много религиозни богатства. Те ви държат вързани за дъното на океана. Мъжът иска да върви в правия път, да служи на Господа, но е свързан с жена си, тя го тегли надолу. Някога жената е свързана с мъжа си, той я тегли надолу. Христос казва: „Ако не се отречете от себе си“... – „Как да се отрека от себе си?“ „Ако не се отречеш от баща си.“ – Нито синът да се свързва с баща си, нито бащата да се свързва със сина. Има само една правилна връзка – с Любовта. Бог ви свързва с Любовта. Вън от Любовта други връзки не ви трябват. Млад момък среща една красива мома и се влюбва в нея. Той я носи постоянно в мисълта си. Всяка негова мисъл е нишка, която я държи вързана за него. Тя иска да следва, например, в Ню Йорк, но е вързана, не е свободна. Целият път дотам, 7–8,000 километра, е препасан с нишки. За да се освободи от тях, тя трябва да бъде силна, разумна, да знае как да се освободи. И религиозният, като влезе в едно общество, веднага започват да го свързват с такива нишки; ту от парите му се интересуват, ту от живота му, ту от вярата, във всичко го следят. Всеки отправя към него една и съща

мисъл. То е все едно двадесет души професори да те изпитват за едно и също нещо, по един и същ начин. Питат те в какво вярваш и защо вярваш. – „Ей тъй, вярвам.“ – Обичаш ли? – „Обичам.“ – Как обичаш? Интензивно ли обичаш? На друга страна говорят за него: „Той е чистосърдечен, с отворена душа“. – Няма да бъде отворен! Човек трябва да е свободен. – Как да бъде свободен? Така се изреждат няколко души и му задават все едни и същи въпроси. Така постъпват и с мене. Питат ме за едного: „Не виждаш ли, че този брат не живее хармонично?“ – Няма какво да ми казвате. Достатъчно е да погледна една дреха, за да позная какъв е бил шивачът. Достатъчно е да погледна хляба, за да позная какъв е бил фурнаджията. Следователно, без да ми се говори, аз зная кой какъв живот живее – хармоничен или нехармоничен. Вчера се разговарях с една млада сестра за любовта, за еднообразието в живота. И сега говоря на нея. Обръщам вниманието на нейното особено разбиране, на нейната особена философия. Казвам, че ако не обича хората, тя сама си пакости; ако ги обича, тя сама си прави добро. Същото се отнася и до любовта към Бога. Който обича Бога, първо прави добро на себе си; който не обича Бога, сам си пакости. По това ще познаете и Бога, и човека. Който ви обича, ще знаете, че Бог чрез него ви обича. Обичай хората, за да не си пакостиш. Не говори лошо за никого, за да не се каляш. Защо ще цапаш езика си? Лесно е да кажеш лоша дума за човека, лесно е да го ухапеш, но ще се окаляш. Пази чистотата на душата си. Пази чистотата на своя език. Понеже аз не искам да се калям, затова и на вас казвам: Не цапайте езика си! Не се осъждайте! Сега, аз не искам да ме разбирате. Първо аз искам да ви разбера. Каквото изисквам от себе си, изисквам го и от вас. Като се разбираме, и хората ще ни разбират. Като се разбираме, и Бога ще разберем. Тогава никой няма да каже за нас лоша дума. – Какво значи да разбираш Бога? – Това значи да Го познаваш като Любов, като Мъдрост и като Истина. Да Го познаваш като живот, светлина и свобода. Да разбираш Бога, това е твоята задача, а не да се занимаваш с грешките на хората. Всъщност, ти имаш неправилно схващане за грешките. Според мене грешка е, когато поставяш нещо не на мястото, което Бог му е определил. Не е грешка, че си написал думата „любов“ на френски, на руски, на английски или на турски. В разнообразието е красотата на живота. Обаче грешка е, ако разместиш буквите или изпуснеш някоя буква. Що се отнася до разбирането на Любовта, всеки я разбира по своему: българинът по български, французинът по френски, англичанинът по английски, руснакът по руски, турчинът по турски. Наблюдавали ли сте каква обхода имат насекомите помежду си? Мъжката муха се отнася с голямо почитание към женската. Още отдалеч се кланя и казва: „Моето уважение към тебе! Готов съм на всички услуги. Ще ти съдействам във всичко“.

Сега вие се смеете на това и добре правите. Смехът е благословение. Когато

е много сериозен, човек се втвърдява, мускулите на лицето му взимат особено изражение. Да се смее човек от сърце, това е едно козметично средство. Смехът смекчава линиите на лицето. Когато се смея, аз се смея от сърце, както трябва. Аз не искам да се смеете като мене, нито да бъдете сериозни като мене. Ще се смеете и ще скърбите на място, да не разваляте чертите на лицето си. Ако се говори за някой умрял, ще се смееш ли? Смъртта произвежда скръб. Тя е сериозен акт. Умрелият се намира в трудно положение. Той напуска земята без пет пари в джоба си и се пита какво ще прави в другия свят. Там му се дават мъчни задачи за решаване. На земята той знаеше азбуката, служеше си със земния език. Какво ще прави с този език в другия свят? Той се намира в съвсем нова обстановка. Като българин, той и там си говори български език, но никой не му обръща внимание.

Минават-заминават ангели край него, той им говори на своя език, но те не му отговарят. Достатъчно е само една дума да им каже на ангелски език, за да спрат пред него и да му обърнат внимание. Питате: „Така ли е всъщност?“ – Ако не вярвате, идете при умрелия и го питайте. Това, което вие мислите, право ли е? Казваш, че с мир работите не се оправят. – Как се оправят? – „С бой.“ – Значи, за да яде житото, трябва да се груха. Колко жито ще огрухаш в една чутура? Всичкото жито не може да се груха. Следователно всички хора не могат да се бият. Има смисъл да биеш някого само ако знаеш колко удара да му нанесеш.

Вчера един от възрастните братя забиваше два кола. Отдалеч видях, че колците не са забити право. Понеже той гледа отблизо, не може да забележи това. Някога нещата се виждат по-добре отдалеч, отколкото отблизо; някога отблизо се виждат по-добре. За да нарисуваш добре една картина, трябва да я поставиш на определено разстояние от тебе. Опитвал съм да рисувам човешкия нос и то с пипане, а не с гледане. Прекарвам пръстите по линиите на носа си и рисувам. Ако успея да го нарисувам точно, радвам се, но мъчно успявам. Живи са линиите на носа. Някога мръднеш ръката си с една стотна от милиметъра и носът се изменя. Особено мъчно се предава средната линия, която дава формата на носа. Преди няколко дни получих писмо от един професор в Панама. Гледам почерка му – гладък, буквите прави, четливо написани. Казвам: Ето един човек с вкус, с желание да научи нещо; добър е той.

Чета друго писмо: една буква по-висока, друга по-малка; една наляво, друга надясно. Този човек не е лош, но е небрежен. Много от религиозните хора, като тръгнат в духовния път, стават небрежни. Те не обръщат внимание на близките си, не искат да се свързват с тях, да не се окалят. Там е грешката им. Като обикнеш Бога, ще обикнеш и хората, и то повече,

отколкото по-рано. Тогава ще знаеш как да постъпваш с тях, как да им говориш. И аз правя опити, да видя какъв е резултатът от моето говорене. Дойде някой при мене и ми се оплаква, че се скарал с жена си, че децата не го слушат.

Казвам: Ще се оправят работите. – „Дай Боже, от твоята уста в Божиите уши!“ Отива си в къщи и на другия ден идва радостен, засмян, че се помирил с жена си, че децата му станали по-послушни. Друг се оплаква, че длъжниците му не искат да плащат; градините, нивите му не са разкопани. – Бъди спокоен, ще се оправят и твоите работи. След десет дни той пак идва и казва, че думите ми се сбъднали. Намерил работници да копаят градините му; длъжниците почнали да плащат. – Всеки човек е проводник на Божието благословение. Ако не му даде път, той носи отговорност за това. Кажи една добра, блага дума на човека и Божието благословение ще протече. Като станеш проводник на Бога, ти помагаш първо на себе си. Като кажа някому, че работите му ще се оправят, и моите работи се оправят. Ако не вярвам в това, и моите работи не се оправят. Щом пожелая доброто на ближния си, и моите работи се оправят. Това е закон, в който няма никакво изключение. От благословението, което получава моя ближен, има дял и за мене. Това е новата философия на живота.

И тъй, четирите кардинални точки в живота са: Любовта, Мъдростта, Истината и четвъртата точка – познаване на доброто и злото. Грешката на хората се заключава в това, че те не започват с първите три точки, а с последната – залезът на живота. Те започват със знанието, което идва най-после. Научи първо Любовта, Мъдростта и Истината, а после доброто и злото. Ако не изучиш първо трите точки, последната ще ти донесе голямо нещастие. Следователно не питай защо страдаш, но знай, че си започнал да учиш по обратен път. – „Как да си помогнем?“ – Започнете първо с Любовта, Мъдростта и Истината и после с познаване на доброто и злото. Само така ще разберете вътрешния смисъл на живота. В това се крие мистичната страна на християнството. Като дойдете до това учение, ще правите сравнение между четирите главни пророци: Исай, Йезекил, Йеремия и Данаил. После ще се спрете върху четирите евангелисти, върху дванадесетте малки пророци и дванадесетте апостоли. Като ги изучите, ще видите на каква добродетел отговаря всеки пророк и всеки апостол. Те са дванадесет добродетели, т.е. дванадесет извора, дванадесет цвята, дванадесет сили.

Сега, поставете за основа Любовта, като най-достъпна. Качете се при Мъдростта, като най-висока точка. Слезте при Истината, като най-дълбоко място. Любовта и Истината са на една линия. Мъдростта е на една линия с

доброто и злото: Мъдростта е горе, а доброто и злото – долу. Значи Мъдростта е на главата, доброто и злото – под краката. Сложете всичките си недоразумения, смущения, страдания под краката си. След това качете се горе, откъдето ще ги изучавате с ума, сърцето и със силата си.

Поздравявам ви с новия ден!

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 15 май 1938 г., София, Изгрев.

1938_05_18 Доброта, разумност, любов
лекция на Общия окултен клас

ДОБРОТА, РАЗУМНОСТ, ЛЮБОВ

Добрата молитва.
„Бог е Любов."

Било е време, когато светът не е бил такъв, какъвто е сега. Предполага се какъв е бил света. Нито едно от живите същества не знае как е бил света. Ще кажем: „Да си представи човек". Но как може да си представи това, което не е виждал? И на слепия човек можеш да му говориш за светлината, той може да си представи, но каква ще бъде неговата представа в сравнение с представите на оня, който има зрение? Често казваме: „Трябва да се живее". Животът в сегашната форма се различава от животът, който първоначално се е появил. Свещените книги казват, че Бог е създал човека. Създал го е от пръст. Който не разбира това, ще каже, че човек е направен от пръст. Това е отчасти верно. Оня, която не разбира, той ще мисли така. Че е направен от пръст, това е верно, но че човек е пръст, това не е верно. Та казвам: Човек трябва да разбира.

(Учителят показа едно стъкло, в което е поставено едно изкуствено цвете.)

Тук имате едно шишенце. Представлява като цвете. Можете да мислите за него какви ли не философии. Най-първо ще кажете, как е влязло това цвете в това шишенце. То си мени няколко пъти краската. Става синьо, лилаво и розово. И същевременно това е свързано с друго нещо – показва времето. Когато ще се оправи времето, става синьо. Когато времето ще се промени, става лилаво, а пък когато ще вали дъжд, става розово. Това е едно изкуствено цвете. В химията нали има известни вещества, които при известни киселини променят краската си? В дадения случай човек е едно цвете. Той има не само една краска. Човек е барометър със 7 краски. Можеш да познаеш, дали един човек ще живее или ще умре. Като казваме дали ще умре, разбираме, дали ще се премести един човек от едно место в друго место. Това е умиране. А пък ние считаме смъртта за друго нещо. Смъртта е преместване от едни условия в други условия. А пък под живот ние разбираме навлизане от един неорганизиран свят в един организиран. Следователно, в живота има страдания, понеже той се организира. Едно дете, което е влязло в училище, е неорганизирано. Но за да се просвети, за да се организира, то трябва да учи. Какъв труд се изисква! Ще учи буквите, ще му пишат поведение, ще съобщават на баща му, че не се учи. Много работи ще мине. Всички вие сте в дадения случай ученици, дошли на земята. Вие това не го съзнавате.

(Една котка забелязахме около катедрата). *Лятно време мухите идват в салона, за да научат нещо. Тая котка и тя е дошла да научи нещо, но тя никога няма да научи това, което вие ще научите. Мухата дето и да влезе, какво ще научи? Все ще научи нещо, но няма да научи това, което вие ще научите. Глухият дето и да влезе какво ще научи? Все ще научи нещо, но той не може да научи това, което може да научи оня, който има слух. Оня, който има зрение, ще научи повече от оня, който няма зрение. Но да оставим сега тия противоречия. Сега всички казват: „Човек трябва да прояви живота си". Но има един живот, който се проявява извън време и пространство, извън сегашните условия. Например, след като умре човек, вие нямате опитността, в какво положение се намира човек. Както и да ви разправят, аз мога да ви разправям много неща, но то ще бъде хиляда и една нощ. Ще кажете: „Я, да го видим това!" Хубаво, как ще го видиш? Когато едно тяло е нагорещено до 1000–2000 градуса, как ще влезеш вътре да видиш как е нагорещено? Казваш: „Искам да видя". От далеч, отвън ще измерваш градусите, но вътре не можеш да влезеш при тая топлина. По какво се отличава една топлина от 1000 градуса? Топлината разширява нещата. Следователно тая топлина си има мярка. Ако вашият организъм има повече топлина, той ще се стопи. Вие не ще можете да живеете при тая топлина, няма да имате условия да живеете.

Тепърва трябва да се научим, как да живеем. Сега хората още не живеят. Не че не живеят. Но имаме повече страдания, отколкото радости. И следователно често слушаме хората да казват: „Дотегна ми, не съм видял бял ден!" Това не е верно, че не сте видяли бял ден. Белите дни са толкоз, колкото и черните дни. Нощта е черен ден, а пък когато слънцето е изгряло – бял ден. Но понеже неговият ум е бил занят само с черните дни, той мисли, че само черни дни е имало, а пък другият е занят само с белите дни и казва, че има само бели дни. Не, има бели и черни дни. За умния човек черният ден е така приятен, както и белият ден. А пък за ония, които са неразумни, не е така.

Страданието – това е нощ. Радостта – това е ден. Който разбира живота, за него страданието има такъв смисъл, както и радостта. Страданията – това са корените на живота. А пък радостите – това са клонищата на живота. А пък онова, Разумното, с което ние ще извадим вътрешния смисъл, това са плодовете на това дърво. Та казвам: Животът си има свой смисъл. Животът прилича на такова цвете. Например, това цвете е лилаво. Готви се да става промяна на атмосферата. Сега да не излиза навън човек – ще има дъжд. И ако някой е облечен като за Великден, да не излиза навън. И ако вие искате да направите екскурзия за няколко часа, ще се върнете ли сух? Ще отидете сух и ще се върнете мокър. Ще кажете: „Защо е така?" Някой пита: „Защо

е така?“ Никога не питай защо е така. Вие констатирайте фактите както са. Нещата ще станат. Защо? – Има си причина. В природата всякога стават промени и благодарение на разнообразието на живота, последният има красота. В безконечните промени на живота е красотата на живота. Каквито и промени да стават разумният човек разбира. Понеже Бог, Който е създал света е разумен, то и всичко, което Той е създал е разумно. Ако ние не разбираме разумността, ще срещнем мъчнотии. Ако ние влезем неподготвени в Музикалната академия, знаете ли какви мъчнотии ще срещнем?

Някой иска да пее. Но ако започнете една песен от основния тон „До“ и трябва да слезете в низходяща степен, колцина от вас ще вземат долно „до“, което е една октава по-долу от основния тон „до“? Нито един от вас не може да вземе това долно „до“. Повечето от вас ще вземат горно „до“, но долно „до“, няма да може да вземете. Ако имате за основен тон „сол“ в основната октава, по-лесно ще можете да вземете долно „сол“, т.е. една октава по-долно от „сол“ в основната октава. Тогава горно „сол“ ще вземете малко по-мъчно. Повечето от вас по-лесно ще вземете долно „сол“, отколкото горно „сол“. Ако вземете основния тон „до“, малцина от вас ще можете да вземете по-долното „сол“. Може да има някои от вас да го вземат, да могат да слезат в бас до долно „до“. Та казвам: Нещата в света са постижими. В много случаи зависи от това, каква основа вие вземате в живота. Много неща са постижими и непостижими; зависи каква основа на тона вие взимате, отде започвате. При сегашните условия, тъй както се развива музиката, трябва да имаме правилна идея за музиката. Музиката е един Божествен метод за да стане животът по-сносен. Музикалният човек има един много завършен характер. Има хора, които се тревожат, когато чуят фалшиво изпълнение на музикален откъс. Аз имам един познат, музикант, когато се свири нещо фалшиво, той си маха ръцете край ушите и излиза навън. Дразнеше го това. За да кажеш една дума хубаво, музикално, изисква се музика. Трябва да издадеш музикални трептения. Например, как ще произнесеш думата „Любов“ музикално? Можете да дадете направление на Любовта! Един вид Любов във вас може да се яви като разрушителна сила, която разрушава яйцето. Или на Любовта можете да дадете направление на движение, или да ѝ дадете една оценка, мислейки върху нея. Или при Любовта във вас може да се роди желание да се обличате хубаво; хората когато се влюбят, почват да се обличат хубаво, турят си хубави дрехи, шапки, обуща. Имате пък желание да се покажете, че знаете нещо.

Като обичате някого, как му говорите? Представете си, че вие се влюбвате в някого. Той е един готвач, със скъсани дрехи, оцапан. Вие като отидете, за дрехите му нищо няма да кажете. Той като бърка яденето, ще кажете:

„Колко хубаво готви!“ Та вие ще видите у оня, когото обичате красота в движенията при бъркането на яденето. Ще кажете: „Много красиви движения има той!“ И ако не го обичате, никаква красота няма да видите в движението на лъжицата! Ако го обичате, ще кажете: „Той с такт движи лъжицата, бърка“. С такт е той. Може да има един готвач такт 2⁄4, 3⁄4 и пр.

Сега може да попитате: „Каква е разликата между 2⁄4 и 3⁄4 и 4⁄4?“ – 4⁄4 е творчески такт; той е най-силният такт вътре в природата. 2⁄4 е женски такт, 3⁄4 е детски такт. 3⁄4 – това е „сол“ в музиката. 2⁄4 урежда живота, а 4⁄4 – създава живота. Човек е създаден при 4⁄4. Турили са го в градината при 2⁄4 и при 3⁄4 го извадиха от рая навън. А пък сега отвън рая учи 5⁄4.

Какво съставлява музиката? – Туй е такт! При един тон трябва да определиш колко време трябва да продължава. Например, един даден тон се развива. Какво пространство ще завземе и колко трябва да продължава? Да кажем, че 2⁄4 е тактът. Да знаете, на всяка четвъртина колко време трябва да дадете. Времето трябва да го сметнете много правилно. И ако дадете малко повече на едната нота, вие я удължавате. А ако ѝ намалите трайността, съкратявате я. Някой бърза в живота. Музикално е създаден човек. Вие бързате да израстнете. Знаете ли какво може да стане, ако израстнете преждевременно? Ако цъфнете преждевременно, с вас ще стане така, както в умерения пояс, когато някое дърво цъфне рано. И ако цъфне късно, пак ще стане нещо лошо. Значи всяко нещо трябва да дойде навреме.

И всички хора не са еднакво музикални. Най-музикална сега е бялата раса. В нея се развива сегашната музика. Тук на челото, странично над веждите, има един ръб, който е центърът на музиката. Над веждите тук е центъра на времето. Някой човек има такт. Много е учтив. Има време развито. Той знае как да постъпи. Минавате, той ви дава място, отстъпва. Или ще ви търпи да се изкажете. А пък онзи, у когото не е развито времето, той бърза във всичко. Той взема някой път половината нота като четвъртинка, а пък някой път половината взема като цяла нота. И след това, като си създадем една особена музика, ние почваме да се питаме: „Защо светът е такъв?“ Туй е животът, който ние сме си създали.

Ти като станеш сутринта, няма да мислиш най-първо за себе си. Защото слънцето, ако не изгрее и ако въздухът не влезе в твоята къща, ако хлябът и водата не дойдат какво ще стане с тебе?

Ти казваш: „Аз трябва да живея“. Как ще живееш без въздух, без светлина? Казваш: „И без Бог може да се живее в света!“ То е една идея неверна. Дошъл си на земята. Извън земята ти не можеш да живееш този живот! И

казваш: „Дотегна ми на земята този живот“. Ти не си разбрал земния живот. Бог направи земята и взе пръст и направи човека от пръст. Бог уважава земята, а пък човек ходи с краката си и тъпче земята и казва, че няма смисъл животът, че тая земя била грешна. Това не е философско разбиране, това не е разумно разбиране. Това са хора, които са изгубили оня вътрешен смисъл на живота. И ние сме турили друго като важно. Казваме: „Пари да имаш!“ Колко пари му трябват на човека? Фиг. 1За парите има един център на главата. У някои хора този център е много развит. Той е над слепите очи. /Фиг. 1/

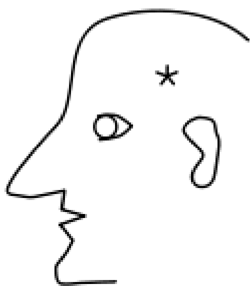

В парите има музика. Като вземеш една златна монета и я пуснеш, какъв тон издава? Ако се пусне една английска златна монета и ако пуснете едно българско левче, как ще звънтят? Левът си има свой тон. И златото си има тон, той има най-хубавият, музикалният тон. И аз бих желал всеки човек, всеки от вас да има по една златна монета в джоба си. Тя действува здравословно. То е емблема на живота, на онзи разумния живот. Ти като пипнеш златото, ти ще влезеш във връзка с нещо, не само със самото злато – то е проводник. Като гледаме на стъклото ще приемем светлината, която е в света. Мнозина хора пипат златото, но те са оцапали това злато и не могат да възприемат благословението, което иде чрез златото. Ако човек разбира златото, той ще бъде здрав, радостен, весел. Но златото си има две страни: Трябва да го цениш и към него трябва да бъдеш щедър. Но знаете ли къде се учи щедростта? Та като богат никога не можеш да учиш щедростта. За да станеш щедър в Божествения свят, ти трябва да минеш през сиромашията. Сиромашията е едно велико училище, за да стане душата ти обширна и щедра? За да разбираш работите трябва да бъдеш непременно сиромах. А пък за да можеш да организираш света, трябва да станеш богат. Затова банкери в света са жените. Сиромасите в света са, които работят – мъжете. И затова всяка една къща е изградена от сиромаси и от богати. Сега новото разбиране е – Мъжът носи щедростта, а жената носи икономията. Тя казва: „Да се пести!“ Пестеливост трябва да има да се внесе ред и порядък вкъщи. А пък мъжът трябва да финансира тия работи. Той трябва да има капитали. Съдружници стават те.

Ти казваш: „Какво трябва да се прави?“ Какво трябва да прави един банкерин, какво трябва да прави един музикант, един певец? Трябва да пее! Не само да пее. Трябва да пее хубаво. И този музикант трябва да се

опитва в две неща. Един муизкант в две неща може да покаже, че е добър музикант. Ако времето е много влажно, да се изясни чрез неговото пение времето, както е днес. И като запее и времето се изясни от облаците, той е добър певец. Тогава ще светне, светлината ще дойде. А пък когато 3–4 месеца е било суша и като дойде той да запее, и дойде дъжд, той е добър певец.

Казвам сега: Облачното време – това са тъгите и скърбите. Някой път е много влажно времето. И трябва да си попееш някой път за да могат да се разпръснат тия тъги. Вие всичките трябва да се учите да пеете, за да можете да си разпръснете тъгите. Може да има трояко пение. Ти можеш да пееш с ума си. Защото пението е един процес на ума.

Но можеш да пееш по Божествен начин. Тогава по Божествен начин ти ще пееш за Любовта в света, ще пееш за Разумността в света, ще пееш за Свободата в света. Те са три неща велики. Ще пееш за Любовта! Ще пееш за Бога. Ще пееш за Божията Мъдрост, с която светът е създаден. Ще пееш за Божията Истина, от която е произлязла Свободата. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не познаваш Истината. Ти не можеш да имаш Божествената светлина и знание, ако не познаваш Мъдростта. Ти не можеш да имаш живот, ако не познаваш Любовта. Защо е Любовта? За да внесе живот. Защо е Истината? За да внесе Свобода! Защо е Мъдростта? За да придобием светлината, знанието! Това е необходимо и за сегашния живот и за всеки друг живот!

Тия три неща трябва да бъдат основни подтици в живота ни. Срещнете някой човек. Някой човек може да го обичате и някого не можете да го обичате. Всички ония хора, които ви дават нещо, вие ги обичате. Можете да направите опит. Всеки, който иска да вземе от вас, тия които вземат от вас, не ги обичате. Някой човек не го обичате, понеже той взема и не дава. И защо обичате добрите хора? Добрите хора ги обичате, понеже те дават. Те носят Божието благословение в света. Най-първо трябва да бъдете добри, в смисъл онова, което Бог е дал на вас да го раздадете, понеже след като го раздадете, Бог ще ви даде друго благословение.

Сегашната основа на живота е, че ние искаме да станем щастливи. Щастието в живота зависи от Любовта. Щастието в живота зависи от Мъдростта. Щастието в живота зависи от Истината! От Любовта зависи! Животът зависи и от светлината, и знанието, което имаме.

Сега във вас влизат противоречията на минали или ежедневните противоречия.

В съвременния живот вие трябва да имате разбиране за нещата. Има всевъзможни, хиляди течения има, които влизат в човека. Вие можете да направите един опит. Ако отидете между банкерите, вие ще почнете да оценявате парите, (у) вас ще се зароди желание да имате пари. Ако отидете между земеделците, ще се зароди у вас желание да имате и вие земя. Ако отидете между градинари да живеете дълго време, у вас ще се зароди желание да имате и вие градина. Ако отидете между гениални музиканти, у вас ще се зароди желание да бъдете и вие музиканти. Но трудът в света е разпределен. Човек в дадения момент не може да бъде всичко. Всеки човек в дадения случай има да извършва една работа.

Сега вие казвате, че човек трябва да бъде добър, че трябва да бъде умен. Най-първото нещо: Човек трябва да бъде разумен. За да бъде разумен, той трябва да знае едно: Че всичко, което Бог е създал в света, той трябва да го приеме на вяра, че е добро. Може да му се струва, че има някои противоречия, но той за себе си трябва да възприеме това. Допуснете, че ви заболява коремът. Къде е причината? Заболяването на корема може да произтича от две причини: или, че вашата симпатична нервна система не е в съгласие с вашия мозък и тогава се заражда коремоболие; или пък причината може да е, че вие сте яли някоя храна, която е мъчносмилаема, та клетките на вашия стомах почват да чувствуват особено дразнене. И следователно, от това гледище, когато човек ще яде, той трябва да си подбере най-добрата храна и да я дъвче. Да не оставя несдъвкана храна, да не оставя стомахът да върши работата на устата. Инак ще има коремоболие.

Но този закон на (дъвченето) е валиден и за човешката мисъл. И мисълта си има свой стомах. Ако една мисъл не си я разбрал, не си я сдъвкал хубаво, тя ще ти причини коремоболие. И чувствата си имат свой стомах. Ако си я приел и не си я сдъвкал, ще ти причини коремоболие. Та имате едно коремоболие в стомаха, едно коремоболие в ума и друго в сърцето. Когато човек е гневлив, той има коремоболие в ума. Когато плаче, той има коремоболие в сърцето. Сръднята е на место. Но колко човек трябва да се сърди? Някой казва: „Да не се сърди човек!“ Все трябва да се посърдиш, но каква доза от сръднята трябва да употребяваш? Един мъж има една жена, която се е влюбила в него. И той минава в нейните очи за ангел. И ако той повиши малко тона си, може една година да не се примири. Та, ние съвременните не сме се научили да знаем следното: Каква динамична сила има всяка една мисъл, която създаваш, и всяко едно чувство, което допускаш, и всяка една постъпка. И след време тая сила може да се прояви.

Има един анекдот: Отишъл един в другия свят. Искал да отиде там да

разгледа света. Молил се дълго време един за това и Господ изпратил един ангел, който го завел да види ада. Адът е място, дето живеят души. Не е толкоз лошо място, но е едно несгодно място. В цигански колиби живеят. Циганските колиби са като палати пред тях, те са десет пъти по-лоши. Та видял той един циганин на пиростия и много малко огън отдолу. Той попитал: „Този циганин защо е седнал на тая пиростия?“ Ангелът му казал: „Той в света беше един писател, написа една лоша книга, с която развали света. Този огън сега едвам ще го опари, но той след време ще се разгори. Сега едвам кади отдолу“. Той седи на пиростията и чака нещо да стане. Онзи ходи, обикаля и след като се върнал, вижда голям огън под циганина. – „Откъде дойде този огън?“ – пита той. – „От неговата книга“. – Му се отговаря.

Та кажеш една отрицателна дума, ти си на пиростията. На тая пиростия ти сам ще се печеш. Всеки ще отговаря за своите мисли, чувства и постъпки. За чуждите постъпки никой няма да отговаря. Този закон е верен и за един ангел, и за боговете в света. Една вечна справедливост има вътре в Божествения свят. Всеки ще опита своята мисъл, дали е добра или лоша, своите чувства, дали са добри или лоши, и своите постъпки, дали са добри или лоши.

Сега ония, които се интересуват, питате: „Този закон верен ли е?“ Казвам му: Да оставим онзи свят. Един ден аз искам да му дам една опитност. Той не вярва. Той се запознава с една мома, която той обиква и иска всеки ден да я види. Но ако един ден той ѝ каже една обидна дума, тя ще си обърне гърба и тогава тя няма да иска да го види. Той ще почне да се пече. Казваш: „Защо е така?“ Тъй е, защото не знаеш да владееш езика си. Какво трябва да казваш на своята възлюблена? Ето какво трябва да ѝ кажеш: „Аз виждам в твоето лице, че Бог живее в тебе. Аз виждам в тебе един ангел“. Ако каже: „Какъв демон си ти! Какъв звяр си ти! Каква мечка си! Каква змия си“. Какъв смисъл има в това? Ние виждаме тия думи навсякъде. Така не се говори. На оня, когото обичаш, ще кажеш, че Бог живее в него. И той като те обича и той ще види Бога в тебе. Ти казваш: „Къде е Господ?“ Като виждаш Бога в хората, Любовта е там! И като виждат хората Бога в тебе, Любовта е там! Така трябва да се разбира. Не само да се казва: „Аз вярвам!“ Не, трябва да се направи стъпка по-напред! Да виждаме Бога в хората, и тогава да имаме всичкото благословение. Като обичате едно дете, няма разлика между детето и възрастния. Там, дето е Любовта, ценността на нещата е еднаква. Знаете ли колко са умни малките деца? Има малки деца, които са по-умни от възрастните. На едно малко 6-годишно момиченце му дадох веднъж цвете. То каза: „Това цвете аз не мога да го нося. Кака ми е по-голяма. Тя да го носи“. А пък аз на кака му не искам да го дам! Аз изхождам от гледището: Ако дам цвете на това дете, с него няма да

завържа нещо, а пък ако дам цветето на тая мома, ще внеса съвсем друго нещо.

Някой дава някому едно откъснато цвете. Знаете ли какъв ангажимент има в това? Сегашните хора като се женят, си дават все откъснати цветя и затова са харосали! На всички тия цветя трябва да се даде живот! За живите и здравите хора не късайте цветя! Цветята могат да се късат само за болни хора! А за здравите хора не късайте цветя! Давайте им с корен. Туй е културата на новото. Ето какво аз разбирам: Една хубава мисъл не я късай! Едно хубаво чувство, което ще цъфне, не го късай! Една хубава постъпка не я късай от корена! Носи с корен тая хубава мисъл! Носи с корен това хубаво чувство! Носи с корен тая хубава постъпка! Това се подразбира.

И всеки ден ние сме пред лицето на един свят. Ние мислим, че сме сами. И тук като седите сега, вие ме наблюдавате и вас ви наблюдават! Тук има толкова умни същества, чийто поглед е насочен към вас! Тук е насочен погледа на Бога! Бог сега наблюдава какво мислите вие. Ако има някой, който наблюдава хората, това е Бог! Той наблюдава така, че нищо не може да избегне от Неговото око! И доброто и злото. Той винаги мълчи. Като те види, че правиш нещо лошо, Бог ще прати един ангел да ти пошепне: „Не прави това!" Три пъти ще каже. И ако го направиш, ще носиш последствията. И щом помислиш нещо добро, пак Бог ще прати един ангел да ти каже: „Направи това!" Та две неща казва: „Прави това" и „Не прави това!" Едно правило: Говорете, когато имате да кажете нещо хубаво. Не говорете, когато имате да кажете нещо лошо!

Някой път седиш и се укоряваш. Казваш си: „Аз съм лош човек!" Така човек не се оправя! Когато аз направя погрешка, имам условия да науча нещо. И след като направя погрешката си, ще покажа силата си. Ще покажа, че имам по-голяма сила да я оправя. И така добивам двойна сила. И като направи човек погрешка, ако не я поправи, ще стане два пъти по-слаб, а ако я изправи става два пъти по-силен. Опасното в живота е там: Щом направиш 10 погрешки и не ги изправиш, ти ставаш 10 пъти по-слаб. И ако направиш 10 погрешки и ги изправиш, ставаш 10 пъти по-силен. Ето защо, поправи погрешката си, за да станеш по-силен, по-добър, по-разумен. Всяка погрешка е едно малко петно, което трябва да се премахне.

Сега, ако ви кажа: Изпей „сол"! Защо трябва да пеете „сол?" За да цъфнеш. Който не може да пее „сол", той не може да се разцъфти. Щом вземеш „сол", можеш да вземеш и „со". От „до" до „ми" имаме терца. От „сол" до „до" имаме кварта. То е вече Божественият принцип. Кварта е четвърта степен. Това е Божествената страна. Третата степен е за децата. Втората степен е за жените. А пък първата степен е за Бога! Сега, това е пак

неразбрано. В първата степен ти ще бъдеш сила, мощ, разумност. Във втората степен ти ще бъдеш начин как да създаваш нещо, да уредиш една къща. А пък в третата степен ти ще внесеш равновесието и радостта в хората. В дома този закон е верен: Момъкът е единицата. Неговата възлюблена е 2. А пък детето е 3. Детето носи радост като дойде. То е 3⁄4. (Учителят прави движение с дясната ръка в три посоки: надолу, надясно и нагоре – както се движи ръката при такт 3⁄4.) Започва се движението отгоре надолу – това е доброто; надясно – това е разумността и нагоре – това е Любовта. Това е 3⁄4 такт. Добро, разумност, Любов!

Сега коя песен бихте пели с такт 3⁄4? Ти в духовния свят не можеш да пееш докато не чувстваш. С такта заедно трябва да станеш добър, трябва да станеш разумен, и трябва да станеш Любов. Ти в духовния свят без този такт не можеш да помръднеш ръката си надолу. Ръката ще остане на мястото си. Ако си добър, ще слезе. Като си разумен, ръката ти ще отиде в дясно. Ако имаш Любов, ръката ти ще отиде нагоре.

Някой път искате да отидете при Бога. Как ще отидете при Бога, ако не си бил добър? Добър – това значи да имаш крака. Човек, който е добър, той има крака, за да отиде при Бога! Ония, които имат разумност, те имат ръце. С ръцете ще погалиш нещо, ще напишеш нещо. И след като отидеш при Бога, трябва да имаш уста. Какво ще кажеш на Бога, като отидеш? Ако отидете при Бога, изпърво какво ще кажете? – „Татко, благодарим Ти, ние бяхме на земята. Свършихме Твоята Воля. Наскърбени утешихме и сега дойдохме при Тебе да приемем Твоето благословение, за да слезем пак отново да работим“. Да отидеш при Любовта, значи да възприемеш новото благословение на Бога! И ако вие всички бяхте слезли от небето с този такт, с това Божие благословение, за да раздадете доброто, животът ви би имал велик смисъл! Всички вие трябва да бъдете пълни с добро! Доброто е от Бога! Разумността е от Бога! И Любовта е от Бога! И като ги раздаваме, тогава ние вече участвуваме в този Божествен живот. Тогава вече физическия живот на земята има смисъл.

Трябва да имаш здраво тяло, за да възприемаш нещата. По цялото тяло има милиони антени. Това са космите, които израстват по кожата. Човек има седем милиона прозорци по кожата си, и при всеки прозорец има по една антена. Човек има седем милиона антени, които възприемат всевъзможните промени, които стават в природата. Някои от тия промени ние не ги чувстваме. А пък един разумен, велик, гениален човек, той отвсякъде черпи знания. Чрез космите се приема знание. Казвате: „Каква ще бъде бъдещата култура?“ Бъдещата култура ще бъде на доброто (Учителят поставя ръцете надолу); на разумното (Учителят дига ръцете настрани) и на Любовта (Учителят подига ръцете нагоре). Сега доброто не

се зачита. То се счита като механически процес. Казват: „Не си струва човек да бъде добър“. Казват: „Човек трябва да бъде хитър“.

Човек трябва да бъде разумен! Три неща трябва да бъде: добър, разумен и любящ. Три неща: доброта, разумност и Любов трябва да се свържат. И ако те и във вашия живот се свържат, тогава вашата глава ще се развие по особен начин. И ако ги турите като основа, ще се развивате. Ако сте певец, ще пеете на свят. Ако сте разумен, ще дадете израз на пението си. Ако имате Любов, всички ще останат доволни от вашето пеене. Там, дето има Любов в пеенето, не остава никоя душа незадоволена. Аделина Пати имала запис в пощата. Казали ѝ: „Не ви познаваме госпожо! Трябва да има някой да ви гарантира“. Тя пяла и директорът на пощата казал: „Дайте ѝ сумата! Само Аделина Пати може да пее така!“ Ти искаш препоръка! – Пей! Като отивате при Господа, ще запейте. Знаете ли как ще запеете? Като се роди Христос, дойдоха ангели с песен и запяха оная велика песен. Но хората не разбраха тая музика, хванаха Христа и Го разпнаха. Казаха: „Той не е за земята. Той е дошъл преждевременно“. Ако хората бяха разбрали Христа преди две хиляди години, тия страдания, които сега идат, не би ги имало. Две хиляди години страда човечеството. Та казвам: Ние трябва да разберем пеенето. Ние трябва да разберем тия ангели – ангелът на Любовта, ангелът на Доброто, ангелът на Разумното. Те съставляват една тройка. И всеки ден те хлопат. Всеки ден те хлопат на вашата глава, на вашето сърдце и на вашето тяло, и пеят песента. Кога не са ви пели?

Сега приложение се изисква! Ние казваме, че вършим волята Божия. Да се зароди в нас желание да вършим волята Божия. И да виждаме във всички неща в природата Божия пръст. И да виждаме във всеки един човек всичко, там където има живот да виждаме Божието проявление. И същевременно да виждаме, че там дето се е намесил човек, нещата не са така, както трябва да бъдат. И трябва да се изправят погрешките.

Някой път не вземаш добре известен тон. Как ще вземеш тона „до“ верно? Аз имам една свирка. Тая свирка знае по-верно да взима тона. Тая неразумна свирка взима по-верно тона, а пък вие разумните хора, понякой път не може да вземете тона верно, понеже има малка промяна в атмосферата. И поради това може да има една вариация в тона.

Я вземете „сол“! Всеки да вземе както може. (Всички пеят „сол“) Вземете горно „сол“! Вземете долно „сол“! Сега вземете горно „сол“, основно „сол“ и долно „сол“. (Всички пеят тия тонове). (Учителят поглежда изкуственото цвете-барометър, и казва Към розово отива цветето. Дъжд вече някъде вали.

Аз имам един барометър, с който сега правя своите наблюдения. Той показва 3–4 дена по-рано какво ще бъде времето.

Стрелката му се движи на голямо пространство. А пък обикновените барометри за 2–3 дена едвам ще направят едно малко движение. А пък този мой барометър прави два кръга от по 360 градуса. А пък при обикновения барометър изменението на налягането ще покаже едва едно малко движение вътре в барометъра, едно малко разместване.

Чутките души отдалеч познават. Има хора ясновидци, които отдалеч чувствуват какво има да стане. А пък някои не могат.

Преди години, когато стана земетресението в Търново, всички търновци излязоха на лагер. И пророци се явиха в града, които казваха, че Търново ще потъне. Всички пророкуват. Казаха: „Скоро ще стане пак земетресение“. Аз пък виждам, че птиците пеят, петлите кукуригат, кучетата лаят и магаретата реват. И казвам: Никакво земетресение няма да има, понеже птиците пеят, петлите кукуригат, кучетата лаят и магаретата реват. Ако имаше да стане земетресение, всички кучета щяха да бъдат вън. Не щеше да има никакво кукуригане на петли и когато ще стане земетресение, всички петли млъкват. Ако петлите престанат да кукуригат, тогава вземете мерки. Когато петлите кукуригат, птичките пеят, на добре отива. За мене петлите са барометър за времето. За мене най-хубаво предсказват петлите. Казвам някому, че ще стане от него нещо. Идва петела и изкукуригва. И казвам на оня: Хубаво! Виждаш ли, че и петелът казва, че ще стане от тебе нещо. Но когато говоря някому и петелът не идва, казвам: Земетресение ще има. Туй е едно съвпадение, едно съчетание.

Казвам: Всичко в света си има своя дълбок, Божествен произход. Когато цветята цъфтят, това е Божие благословение. Когато, както в днешния ден, слънцето свети, това показва, че Бог благоволява. Днешният ден показва, че бъдещето, което Бог ще създаде, ще бъде отлично. Върху това аз нямам две мнения. Бъдещето, което Бог ще създаде, ще бъде добро за всички хора, без разлика!

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

(3 пъти).

6 ч.15 м.

Гимнастически упражнения

XVII година.
32 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 18 май 1938 г., сряда, 5 ч. с.
Ясно небе. Времето тихо и спокойно.
София – Изгрев

1938_05_20 Опорна точка
лекция на Младежкия окултен клас

ОПОРНА ТОЧКА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. /Чете се темата „Твърдост и постоянство“./ – За следния път пишете върху „Взаимните отношения на слуха и зрението“.

Изпейте „Духът Божи“.

Какви бяха положенията в миналата лекция? /Каза се/.

За какво служи честността? За какво служи справедливостта? Какво предназначение има честността и какво предназначение има справедливостта? Те в живота имат смисъл като един закон, който оформява нещата. Човек се родил и тепърва трябва да се учи, как да живее. Има всичките възможности. Но как трябва да живее, той трябва да се учи. Имате един музикант, той трябва да учи да пее, да свири. Но за да се научи да пее и да се научи да свири, трябва да направи известни усилия, трябват няколко години. Да кажем, някой път ние казваме, че някой човек е добър, че някой е справедлив. Добрият човек, като идеш в дома му, ще те нахрани, а справедливият човек ще ти помогне в някакъв мъчен въпрос, да го разрешиш. В добротата има една мекота, а в справедливостта има някой път една вътрешна строгост. Справедливият не може да бъде мек, добрият не може да бъде твърд. Ако добрият човек изгуби своята мекота, доброто в него не може да се прояви. Когато моралните качества в живота се проявяват, трябва да се допълват. Много хора, които стават чрезмерно справедливи, ако не влагат доброто, те ще станат сухи. Справедливостта носи сухота.

Например, вземете синия цвят, вземете виолетовия цвят, вземете и розовия цвят. Ако ги изучавате, по какво се различават синият от розовият? Синият цвят е сухо и хубаво време, розовият – влажно. Като погледнеш, небето е синьо, защото е сухо. Та казвам: Виждате един човек, който има розово лице – значи има повече влага в организма. Ако лицето посинее, това показва отсъствие от влага, и се явява болезнено състояние. Като посинее, изгуби своята влага. Следователно, синият цвят на физическото поле вредно действува, ако се пренесе от физическия свят в духовния, той означава чистота. Със синия цвят може да виждаш, небето ти ще бъде ясно. Ти със синия цвят може да бъдеш отличен астроном, да наблюдаваш звездите. При розовия цвят може да бъдеш отличен градинар, ще имаш

достатъчно вода. Следователно, ако градинарят замени розовият със синият цвят, той ще фалира. И ако астраномът замени синият с розовия, и той ще фалира. Често хората правят погрешки в своя избор. Някой, да кажем, иска да придобие в науката. Той не знае, кой цвят да привлече. Например, ти искаш да бъдеш добър човек. Кой цвят трябва да привлечеш? Или пък искаш да станеш умен човек. Кой цвят ще привлечеш? – Жълтият цвят, който е в умствения свят, ако го пренесеш във физическия свят, означава известно болезнено състояние. Ако се пренесе в организма, разстройва черния дроб. Жълтият цвят усилва мозъка, разстройва черния дроб. Следователно, много хора страдат от черен дроб защото не мислят. Когато почне човек да мисли, мисълта е, която може да погълне жълтия цвят от ума и да се тури на работа.

Те са отвлечени работи, вие не сте ги наблюдавали. Сега ви говоря на теория. Туй твърдение е теоретическо. Да кажем, че аз ви казвам, че ако вие изпеете една песен, вие може да си поправите положението. С една песен може да си поправите положението за цял живот, и с една песен може да си развалите живота за цял живот. Един американец повикал един европейски виртуоз да му попее и само за половин час, като му свирил, толкоз харесал, че му дал хиляда долара. Половин час свирил и получил хиляда долара. Хубаво, ако му беше свирил обикновено, щеше ли да даде тия пари? Кое е онова, което го разположило? Значи в онази музика трябва да се вложи нещо и в пеенето трябва да се вложи нещо. Един тон може да го направиш сочен, да му дадеш качествата на една череша, може да му дадеш качествата на една слива, може да му дадеш качествата на една ябълка, може да му придадеш уханието на един цвят, на някой карамфил, на някоя роза. Та казвам: Съвременните певци, които се учат да пеят, искат да ги харесват другите. Когато пеете, най-първо трябва да изучавате, кое е основното в музиката вътре. Ти за да познаеш, че си добър певец, пей на себе си най-първо. Ако си неразположен, изпей си една песен и ако тази песен измени твоето състояние, което имаш, ти си добър певец. Ако състоянието остане същото, не си прави илюзии. Цигулар си, свириш. Ако си добър цигулар и свириш, когато имаш лошо състояние, трябва да се измени твоето състояние. Ако не се измени, ти не си добър цигулар. Искаш да знаеш, че си красноречив, може да говориш. Кажи на себе си десетина думи. Ако от говоренето се измени твоето лошо състояние, ти знаеш да говориш. След като говориш и не се измени твоето състояние, не знаеш да говориш. Сегашните хора едва са започнали, не знаят да говорят. Някой оратор може да говори, колкото иска. Те са празни работи. Те са камбани, които бият някъде „дан-дун, дан-дун“. Или може да говорите колкото искате. В природата има един закон: Всяко нещо е осмислено. Когато кажете български десет лева или сто лева, или хиляда лева, то е се едно. Добре, не е се едно. Най-първо, човек когато

произнася една дума, като каже „добро“, какво казва? Доброто си има свои качества. В доброто влиза закона на равновесие. Един човек, който няма равновесие, не може да бъде добър. Доброто е едно уравновесяване между ума и сърцето, между човешките мисли и човешките чувства. Доброто съдържа един закон за равновесие. Следователно, за да задържаш една права стойка в себе си, ти трябва да имаш доброто. Тогава ще бъдеш свързан с двата центъра: центърът на слънцето и центърът на земята. Тогава ти ще бъдеш трети център – човекът, който разсъждаваш, ще ходиш. Ако ти нямаш туй равновесие, ти на всяка стъпка ще падаш, ще ставаш. Защото падане има не само физическо, или крака ще удариш, или ръката, или лакета. Има и духовно падане. И чувствата, и те падат, и мислите падат. Една човешка мисъл и тя може да падне. Една хубава мисъл, която имаш, може да се изгуби. Едно хубаво чувство, което имаш, може да се изгуби. Казваме: „Изгубило се чувството“. Но всяко изгубване е падане. Изгубил си равновесието. Как се изгубва едно чувство? След като си се ударил, ти ще изгубиш онова настроение, което си имал. След като изгубиш едно чувство, пак ще последва падане от друга една категория. Когато изгубиш равновесието на своя ум, пак има падане. Казвам: В света има три закона на равновесие: равновесие във физическото поле, равновесие в духовния свят и равновесие в умствения свят, в Божествения свят. Сега, когато човек се разгневи, в гнева има една възможност да паднеш. Гневът не е падане, а гневът е подтик. Но ти в този гняв може така да се засилиш, че да паднеш. Ще изгубиш своето равновесие. Например, някой казва: „Без гняв“. Гневът е излишна енергия. Ако изучавате научните теории, гневът винаги дава широта на човека. Ако измервате главата на един човек, ако има 14 сантиметра един човек на 25 години, или ако има 12 сантиметра или 15, или 16, 17 сантиметра, това е голяма разлика. Сега вие не сте правили наблюдение и за вас това са само цифри. Какви качества има една глава, която има широчина 12, или 14 сантиметра, или 15, 16, 17 сантиметра? – Голяма е разликата. Един човек със 17 сантиметра широка глава е крайно устойчив. Трябва с топ да го избиеш, за да го изкараш, да го изместиш от мястото, трябва да го убиеш. Този с 12 сантиметра широка глава е миролюбив човек. Ако е на бойното поле казва: „Тази работа не е за мене“. Този с 17 сантиметра, ако е на бойното поле, залости се там, за да го изместят, трябва да го претрепят. Та казвам: Числата в живота на човека не са случайни. Когато човек е създаден зависи от съчетанието на числата, как са положени числата. Например, отношението на 1 и 2, или отношението на 2 към 3, или на 3 към 4, или отношението на 4 към 5, на 5 към 6, на 6 към 7. Някой казва: „Тия работи при известни условия не са важни“. Но вземете един цигулар, който туря пръстите на струните, той измерва. Всеки тон е отмерен. Мерки има на цигулката, зависи на кое число ще измериш струната, колко е дълга. Правилността на тона зависи колко точно си премерил, колко точно си турил тия пръсти; трябва да има

разстояние на един тон от друг. То са се числа. Правилните числа дават правилни тонове. Онези от вас, които сте цигулари, ако вземете при сегашното измерване на метричната система, ако вземете разстоянието между струната „ре“ и „ми“, между „ми“ и „фа“, и „фа“ и „сол“, може да измерите да видите какво е разстоянието. Туй е вярно. Ако вземете един човек, който има нос 3 сантиметра и друг човек, който има нос 6 сантиметра, че ги турите дипломати и двамата. Мислите ли, че ако турите един човек с 3 сантиметра и друг с 6 сантиметра за дипломати, ще бъдат еднакво полезни на своята страна? Онзи с 3 сантиметра чело и да иска да бъде умен, не може. Неговият ум не може да проникне далеч. Дългите носове не са за деца. Късите носове са за деца, средните за възрастни и дългите носове за стари. Тогава законът за младостта и старостта има отношение. Законът как седи в природата? Съвременните научни изследвания какво показват?

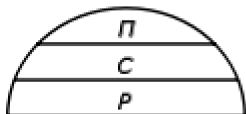

Фиг. 1.32/Фиг. 1.32/ Ако тази част дето са поставени веждите, представя младите – децата винаги живеят над веждите, така може да кажем. Те постоянно наблюдават. Вземете едно малко дете, ще отвори стомната, ще погледне, ще отвори, ще разкъса, наблюдение прави. В своите наблюдателни способности, човек започва да расте постепенно. Като мине 7, 8, 9, 10, 15 години идва в средата на своите способности. Тогава започва да се развива времето, изучава понятието за времето, или за музиката. Тя спада към средната възраст. В стари години човек започва да мисли за причините, ще започне да мисли, защо е остарял, защо се е родил. Той като дете, ни най-малко не е мислил има ли оня свят, или няма, но сега като остарял и ще напуща земята, започва да мисли. Дошъл отнякъде, отива някъде, мисли. Следователно, какъв ще бъде другият свят?

Та казвам: Сега хората са определи. Онези, които са деца мислят за този свят, за физическия свят. Онези, които са станали възрастни, мислят само за своя си свят, старите мислят само за оня свят. Единствените хора, които мислят за оня свят, то са старите хора. Онези хора, които мислят за своя си свят, са възрастни; онези, които мислят за този свят са деца. Децата са на правата страна, възрастните и те са на правата страна, и старите, и те са на правата страна. Тия трите свята са свързани. Тук в долната част на челото, детето представя своите наблюдения – най-елементарната работа. После в средата ги оформява, после придобива смисъл, влиза в онзи правилен, Божествен свят където са причините. Казвам: Първия свят е Божествения, това е причината на нещата. Нашият свят е средата и детинският свят е резултатът П, С, Р. Следователно, всички физически тела това са деца, които се разхождат в природата, из пространството. Вие казвате: „Това е

едно тяло“. Човекът и той имал една форма, която не е била както сегашната. Сега с видимата форма, се разхожда с нея. Дотогава, докато има тяло, той е дете. Като напусне тялото, той ще бъде възрастен. Като се научи, как да мисли, той ще живее в Божествения свят. Тогава ние казваме: „Какво нещо е мисълта?“ – Една мисъл е една връзка, която ни свързва с Божествения свят. Промените, които постоянно стават в света, те означават онази среда. Забелязваме, че в живота постоянно стават промени, понеже нито един човек не седи в едно състояние. Постоянно се сменят състоянията. Смяната на състоянията зависи от средата, през която минават. Например, ако вие като един учен човек, който се движи от екватора към полюсите на земята, постепенно ще забележите, че става промяна с топлината, намалява се. Растителността става по-бедна и най-после ще дойдете до полюса. Ще се чудите, кои са причините за изгубването на топлината.

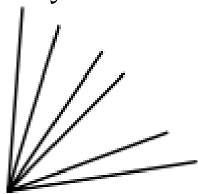

Фиг. 2.32Най-очебийните причини са, че на екватора светлината пада перпендикулярно, а колкото отивате на север, пада под ъгъл, светлината пада полегато. /Фиг. 2.32/ Земята в тази област възприема по-малко топлина, понеже падат лъчите полегато. От този удар, от тази топлина става отражение. В природата има един закон: Когато лъчите падат перпендикулярно, тогава е най-силен ударът, на другаде става отклонение на светлината.

Често и във вас стават такива промени. Зависи една мисъл как пада във вашия ум, ако пада мисълта перпендикулярно, или ако пада под известен наклон вашата мисъл, вие ще имате две различни реализирания, две различни постижения. Ние считаме хубавите неща, Божествените неща, тия които падат перпендикулярно в нас. За да пада една тежест перпендикулярно, човек трябва да бъде умен. Падането е състояние, как силата трябва да се използува. Един умен човек трябва да използува своята мисъл. Ако не използувате тази мисъл, тази динамическа сила, която се зарежда в него, ще му създаде ред страдания. Всички хора днес страдат от чрезмерни желания. Като наблюдавате искате всичко да постигнете. Следствие на това във вас се явява чрезмерна енергия, която ви създава излишни страдания. В даден случай, всеки един човек трябва да използува туй, от което той има нужда. Не трябва да има никакво натрупване. Представете си, ако един човек би имал тяло голямо като слона, какъв щеше да му бъде халът? На един слон му трябват 75 килограма ориз на ден. 75 килограма по 20 лева, колко ще струва? Достатъчно е един слон да

вкарате в едно село, за да го обеднеете. Ако го турите на работа, той ще изкара прехраната си. Ако не знаете да впрегнете слона на работа, той ще бъде излишно същество. Често ние в нашия живот храним слонове. Някой слон го храним с години. Се даваш и казваш: „Ще стане нещо“. То е станало нещо. Чрезмерните желания – то са нашите слонове. Имате някой голям слон, имате някакво желание да постигате. Ще постигнете това, че вашия слон ще изяде по 75 килограма ориз на ден.

Допуснете сега, че вие искате да бъдете най-силния човек на света. Питам сега, какво ще ви ползува? За какво ще я употребите вашата сила? Да допуснем, че наместо да имате голяма сила, имате голяма тежест. Представете си, че вие тежите 200, 300 килограма. Започвате да вървите по земята. Тази земя, която не е устойчива, ако затънете с тази тежест някъде, как ще излезете? 200 килограма, ако турите краката как ще ги извадите? Вие мислите, лесно е. Но вие трябва да имате опорна точка. Представете си, че нямате опорна точка. Силата има отношение, само когато имаш опорна точка. Сега в дадения случай, причината, това е опорната точка. Средата има свое развитие, трябва да има опорна точка, за да може да се използува силата на ума.

Сега да допуснем, че един организъм има достатъчно количество топлина, пък няма достатъчно количество светлина. Пък е познато, че без светлина човешкият ум не може да работи. Без топлина човешките чувства не могат да работят. Следователно при съвременното самовъзпитание трябва да знаеш, какво количество топлина трябва да има, за да се проявяват чувствата. Ако тази топлина се усили, тогава чувствата стават нормални. Светлината трябва да бъде определена. Ако е повече, тогава ще се роди анормалност. Тогава се раждат съвременните нервни болести. Нервността е суша, изсъхване. По-голяма светлина има, по-голяма топлина има, която изсушава. Нервните хора нямат влага. При това те са егоисти. Те мислят само за себе си. Един нервен човек от сутрин до вечер мисли само за себе си. Ако този нервен човек започне да мисли за своите ближни, веднага се изменя неговото състояние. Казвам: Ако човек мисли само за себе си, той ще стане нервен. Ако постоянно само наблюдава света, той ще стане материалист. Трябва да има опорна точка, за да започне да разсъждава. Следователно, ти като войник отиваш на бойното поле. Цял живот няма да воюваш. Като се свърши войната ще се върнеш дома здрав или ранен. Човек, който е дошъл на земята, той е дошъл да се учи. Той няма да остане во веки веков тук. За хиляди години може да остане, но и няколко хиляди години да остане, се таки трябва да се върне дома. Да се върне дома си с диплом, че е свършил, че е научил нещо. Ако се върне и нищо не е научил.

Вие казвате: „Да поживеем малко“. Какво разбирате под думите „Да си

поживеем“? Често употребяват тези думи, казват: „Да си поживеем на земята“. Живот без любов, не може да има. Любов без знание, не може да има. Любовта без знание смисъл не може да има. Знанието без истина, смисъл не може да има. За да се осмисли животът – любовта е потребна. За да се осмисли любовта – мъдростта е потребна. За да се осмисли мъдростта – истината е потребна. Значи казвам: Ако в живота си човек няма опорна точка на любовта, опорна точка на мъдростта и на истината. Три опорни точки трябва да има: опорна точка на любовта на живота, опорна точка на знанието на мъдростта, опорна точка на свободата на истината. Човек за да бъде свободен трябва да има опорната точка на истината. Човек за да има знанието, трябва да има опорната точка на мъдростта. И човек за да има живота, трябва да има опорната точка на любовта. Следователно любовта във вас трябва да дойде като една опора, основа, върху която вие да може да градите. И мъдростта трябва да бъде една опора, върху която вие да градите. И истината трябва да бъде една опора, върху която да изхождате. Сега това са практически приложения. Ако един музикант знае как да приложи любовта, той ще има един отличен глас, мек, хубав. Ако той знае как да приложи знанието, тогава неговото пеене ще има простор. Един певец трябва да има три опорни точки, за да бъде добър певец. Като пее, трябва да пее с любов. Той като пее, трябва да пее със знание. И като пее, трябва да бъде свободен, трябва да обича истината. Туй, което дава на хората, трябва да бъде за тяхна полза. Като пее, трябва да има желание да подигне окръжаващите. Ако той една публика не може да подигне, в даден случай, той не е певец. Ако в даден случай певецът не може да хвърли светлина върху слушателите, не е добър певец. И ако не може да им даде въодушевление, няма любов вътре. Казвам: Не е лесна работа да си певец. Да пееш като жабите, които сега се учат. Аз ги слушам, те са нови певци. Доста музикални са жабите. Три месеца постоянно пеят. Казвам: В жабите има постоянство да пеят, не се уморяват. Само когато ще се развали времето, млъкват. Когато времето става сухо /пее/, като започне да става много влажно, размеква ѝ се гърлото, че тя млъква да си почине. Когато жабите млъкнат да пеят, показва, че влага има. Казвам: При влажно състояние не пеят. Щом салонът е добре отоплен и сух, те крякат три–четири месеца. Казвам: Пейте на сух салон. Някой казва: „Жабите крякат“. По жабите познаваме времето. Жабата метеорологически познава времето. Когато е влажно времето не пее, за да не се развали гласът. Когато е сухо пее.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
32 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 20. V. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_05_22 Великото в света
Утринно Слово

ВЕЛИКОТО В СВЕТА

Размишление

Ще прочета 13-та глава от Евангелието на Матей, от 53-ти стих до края.

Ще прочета нещо от „Ценното от книгата на великия живот“ (Беседи, държани на Рила, 1932 г., от беседата „Откри“, с. 327.): „Един нумизматик намерил една стара монета, на която имало някакъв надпис. Той я дал на слугата си да я измие само от пръстта. С голямо усърдие слугата се заел да я изчисти; толкова хубаво я изчистил, че изтрил и надписа. Желанието му било да я изчисти така, че да светне“ (с. 327 и 328).

Какво ще кажете за скърбящите? Кой скърби? – Който се учи. Като учи, човек постоянно съжалява, че не е достатъчно учен, и започва да скърби. Днес светът се нуждае от радостни хора, а не от скърбящи. Скръбният се занимава само със себе си: ту кракът го боли, ту главата, ту стомахът. Взима малко дървено масло, малко спирт, разтрива болния си крак и се разговаря с него. – Кракът те боли, понеже някога не си бил внимателен, дружелюбен с него. Боли те ухо, ако все за него мислиш. Скръбният мисли само за скръбта си. Скръбта е резултат на човешкото, а радостта – на Божественото. Бъдете радостни и весели; вярвайте в Разумното Начало. Ако не вярвате в Него, ще бъдете от скърбящите. – „Обезверихме се.“ – Изгубили сте естественото си знание. И недоволните намират, че има нещо криво в света. Това е тяхно разбиране. Кривото в живота се дължи на факта, че работите им не стават, както те мислят. Вчера дойде при мене един от нашите приятели – най-щастливият човек на Изгрева. Едва седна, той започна да хвали своята възлюбена: каква била любовта, каква обхода имала, каква мъдрост, каква истина! Във всяко отношение съвършена – цял ангел. Казах му: Пази я, да не ти я вземат. – Там е всичката опасност. Гледам, влюбил се един в нея. – Кой не се влюбва в хубавата книга? Всеки иска да я чете. Кой не иска хубаво ядене? Кое дете няма да се качи на зрялата череша, да си откъсне няколко череши? Някой обсебил цяла череша и мисли, че само той има право да яде от нея. Всеки има право да яде череши, обаче никой няма право да преяжда. Къде е кривото? Криво е, ако вземеш черешата от ръката на човека. Сам си откъсни от дървото няколко череши.

Кои са отличителните качества на умния човек? – Умен е онзи, който може да смени скръбта в радост (с. 335).

Слушах приятеля, който хвалеше жена си, и му казах: Много хвалиш другарката си, но и тя те хвали. Като дойде при мене, и тя казва: „Няма подобен на моя възлюбен“. Ще ме извините, и двамата се хвалите много. Аз съм на особено мнение. Има един закон, според който приемам само 25% от думите ви за верни. Когато хората се хвалят или укоряват, аз приемам само 25% от казаното за вярно, а 75% слагам в моята каса.

Вчера денят беше мъглив, облачен, с малко дъжд. Коя е причината за това? – Големите похвали. Щом хората се хвалят много, времето си скрива лицето. После запитах Господа в себе си: Да хваля, или да укорявам хората? Той ми отговори: Ако има за какво да ги хвалиш, хвали ги; ако има за какво да ги укоряваш, укорявай ги, но бъди справедлив. Нито един косъм повече да не присложиш или да отнемеш. Бъди абсолютно справедлив! Ако хвалиш несправедливо, ще се поквариш; ако укоряваш несправедливо, пак ще се поквариш. Който хвали или който укорява хората, сам се покваря. – Какво да се прави тогава? – Първо, трябва да се научиш да обичаш хората. Ако хвалиш някого, без да го обичаш, или ако го укоряваш, без да го обичаш, ти ще се поквариш. Ако не обичаш някого, по-добре мълчи; нищо не казвай за него. От разговора си с Бога аз разбрах, че всяко нещо, което става без обич, е достояние на Господа. Щом стане въпрос за него, ти млъкни. Остави Бог да се занимава с него. Щом обичаш нещо, занимавай се с него, колкото искаш.

Често хората си създават мъчнотии от нищо и никакво. Една сестра се оплакваше от силно главоболие и стомашно разстройство. Питам я какво е яла. Оказа се, че яла кисело мляко и след това ягоди. Киселото мляко и ягодите не се спогаждат. Ако някои страда от туберкулоза или рак, да яде кисело мляко. Трябва да ядеш най-малко три години по три пъти на ден по 100 грама на всяко ядене, за да има микроскопическо подобрение. Като цяр, киселото мляко е на място, но не и с ягоди. По същия начин не смесвай несъответни мисли с чувства. Ако смесиш едно чувство с една неестествена мисъл и неестествена постъпка, ще се разстроиш. Обичаш някого, искаш да му кажеш нещо хубаво, да го похвалиш, но чувстваш, че езикът ти е вързан, нищо не излиза. Много естествено. Опасно нещо е хвалбата. Днес го обичаш, ще го хвалиш; утре любовта ти се намалява, преставаш да го хвалиш. Защо ще хвалиш човека? Той е ученик, едва сега започва да учи. Трябва ли ученикът да хвали учителя си? Ще му каже, че е много учен. Учителят ще му отговори: „Колко съм учен, то е моя работа. Ти по-добре мисли, че скоро ще дойде изпитът; гледай да научиш добре материала“. И вие понякога отивате при Господа и казвате: „Господи, колко си велик, колко си добър!“ – „Колко съм велик и добър, това не е ваша работа. Скоро ще държите изпит, гледайте да се подготвите добре, да отговорите на всеки зададен въпрос.“ Любовта изпитва учениците. Тя

има съвсем друга задача от тази, която вие мислите. – „Ами ако ме скъсат?“ – Радвай се, ще научиш по-добре материала. Ако получа единица, аз ще си кажа: „Нагоре!“ Във всички мъчнотии през живота умът и сърцето да са отправени нагоре, към Господа. – „Писали ми четворка.“ – Това е стол за сядане. Кой може да седне на единицата? – „Писали ми петица.“ – Тя е съд, в която можеш всичко да поставяш. – „А шестица?“ – Боздуган, който удря по главата. Според мене най-хубавата бележка е единицата. Тя може да играе роля на писалка, с която пишеш хубави писма. Трябва да бъдем справедливи в преценката на нещата.

Срещаш едного и виждаш, че е сериозен повече, отколкото трябва. – Кой човек е сериозен? – Натовареният. Като му сложиш 100 килограма, той веднага става сериозен. Така всеки може да стане сериозен. Сложи му на гърба 20–30 хиляди лева дълг или някаква тежка болест, ще видиш, как веднага става сериозен и започва да мисли. Дойде при мене един мой приятел и казва, че загазил нещо. Как си загазил? – „Имам да давам 20 хиляди лева.“ – Какво са 20 хиляди лева? Ако са живи, ще ги продадеш. Това са 20 хиляди лъва. Всеки лъв по хиляда лева най-малко. А така, какво са 20 хиляди книжни левове! Няма какво да се страхуваш. Накриви си шапката и върви напред! И вие имате такива книжни мъчнотии, от които се плашите. Казваш: „Аз чувствам, че учителят ще ме скъса“. – Как чувстваш това? – „Чувствам, че нещо лошо ще мине през главата ми.“ – Какво от това? Да се плашиш от предчувствия, това е атавизъм. Има една опасност в повтаряне на нещата. Старият живот неизбежно ще се измени. Бъдете готови за това. Всяка грешка на миналото трябва да се изправи. – „Страшна е кармата!“ – Колкото и да е страшна, трябва да се ликвидира с нея. Онези, които са писали върху кармата, не са обяснили много неща.

Защо трябва да се изправят грешките? – Защото при всяка грешка човек губи нещо от себе си. Дали съзнаваш това, или не, ти си изгубил половината от силата си. Кармата идва с цел да изправим грешките си от миналото и да придобием двойно по-голяма сила. Следователно, като грешиш, ти намаляваш силата си; като изправиш грешката, увеличаваш силата си. Изправянето на грешките подразбира удвояване на нашата сила. В този смисъл добър е онзи човек, който изправя грешката си; учен е онзи, който изправя грешката си. Достатъчно е ученият да погледне един написан ред, за да разбере къде трябва да се поставят препинателните знаци.

Казваш, че искаш да живееш добре. – Това е най-лесно. Добрият живот има отношение към Любовта. Ако мислиш, че си роден от Бога, ще прилагаш Любовта и ще живееш добре. Ако още не си роден от Бога, не можеш да говориш за добър живот. Добрият художник рисува хубави

картини. Добрият музикант свири добре. Всеки тон в него е точен, ясен, чист. В това отношение той е добър геометрик. Той поставя всеки пръст точно на мястото си. Малко музиканти свирят с абсолютна точност. Те носят музиката вътре в себе си. Това подразбира, че имат Любов. От всеки тон излиза светлина. Добрият музикант може да лекува с музиката си. Ако те боли глава или стомах и слушаш добър музикант, болката веднага престава.

Ще се върна на въпроса за брата, който хвалеше своята другарка. Той я хвали, аз нищо не казвам. Той мисли, че не му се радвам. Радвам се, че Бог му е дал такова благословение. На излизане от стаята, той каза: „Дай Боже!“ Един баща се оплакал на своя близък приятел от сина си, че бил много непослушен. Приятелят му го слушал и мълчал. – „Защо не кажеш нещо? Не влизаш ли в положението ми?“ – „Влизам в положението ти, но не мога да ти помогна.“ – „Знаеш ли какво значи непослушен син?“ – „Зная. Аз имам двама, които също са непослушни. Други имат по няколко сина, все непослушни.“ Яков, един от израилските първенци, имаше 12 сина. Как мислите, всичките дванадесет бяха ли послушни? Те искаха да убият брата си Йосиф, после отмениха решението си и го продадоха. Парите изядоха и изпиха, а на баща си казаха, че звяр разкъсал брата им. Хората се натъкват на големи противоречия. Понеже ние сме в края на старата епоха, когато всички сметки се ликвидират, не можем да правим нови опити. Кармата се ликвидира вече.

Идва новото в света, няма време за отлагане. Каквото противоречие застава на пътя ви, разрешете го. Каквато грешка видите, изправете я. Не се отегчавайте да изправяте грешките си. Това, което става днес, няма вече да се повтори. Ще дойде ден, когато ще съжалявате, че няма кой да ви се кара. Ще си спомняте за блажените времена, когато жена ви се е карала или мъжът ви се е карал. Не е ли по-добре детето ти да е живо, па макар да плаче, отколкото да не може да говори. И плачът е говор. По-добре да плаче, отколкото да е нямо или схванато, да не може да се помръдне. Следователно, каквито и да са противоречията, има нещо велико в тях. Щом ги е допуснал, Бог е вложил нещо добро в тях. Бъдете внимателни към противоречията. Каквито и да са те, не ги оставяйте неразрешени. Ако вие не ги разрешите, след вас никой не може да ги разреши. Разрешаването им е задача на сегашния век. Аз мога да накарам всекиго от вас в един момент да ми повярва. Как? – Ще извадя от джоба си сто наполеона и ще ти ги дам. Сега вярваш ли в мене? – „Вярвам.“ – Колкото повече давам, толкова повече се усилва вярата ти. Като му взема всичко, той става безверник, в нищо не вярва. Защо да не вярваш? Очи имаш, не вярваш ли в тях? – „Вярвам.“ – Уши имаш, вярваш ли в тях? Уста имаш, с която ядеш; ръце имаш, с които работиш; крака имаш, с които ходиш; ум

имаш, да мислиш; сърце имаш – да чувстваш. В какво вярваш сега? – „Във всичко.“

„Блажени вярващите.“ Аз казвам: Блажени сте, ако не оспорвате това, което Бог е дал. Признайте тези блага и ги използвайте. Проповядвайте на всички хора да признават благата, които Бог е вложил в тях. Не се заблуждавайте от неща, които не съществуват. Как ще вярваш, че си много красив, когато огледалото не казва това. Друг е въпросът, ако виждам в огледалото, че съм красив. Вярвам в цигулката си, защото като свиря, времето се оправя и болните оздравяват. Ще кажат, че свиря много хубаво. Аз сам зная това.

Радвайте се, че сте дошли тук на събрание; радвайте се, че краката ви доведоха дотук. Доста добродетели имате, за да ви доведат тук, при мене, да се срещнете с Господа. – „Къде е Господ?“ – Където сте вие, където съм аз, където е вашата мисъл, там е Бог. Където е и моята мисъл, там е Бог. Където е вашата Любов, там е Бог. Ние сме се събрали тук и Бог е между нас. Щом е тук, щом ни е дал своето благословение, ние сме готови да изпълним Неговата воля без никакво отлагане.

Едно желание имам: Да бъде волята Божия!

Да дойде Царството Божие на земята!

Да се прослави името Божие! Това е великото в света, за което всички сме призвани да работим.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 22 май 1938 г., София, Изгрев.

1938_05_22 Да бъде речта ви: ей, ей, не, не
неделна беседа

ДА БЪДЕ РЕЧТА ВИ: ЕЙ, ЕЙ, НЕ, НЕ

Отче наш.

Благославяй, душе моя, Господа!

Ще прочета няколко стиха от пета глава от Евангелието на Матея, от 33 стих надолу.

Духът Божи.

Ще говоря върху 37 стих от прочетената глава: „Но да бъде речта ви: Ей, ей, не, не." Разликата между един разумен човек и един обикновен седи в това, че разумният знае как да се радва на най-малките работи, а обикновеният и на големите работи даже не знае да се радва.

Сега ще ви прочета някои неща от „Ценното от книгата на великия живот" от Учителя: „В пътя на живота си опитвай вярата и надеждата на другите хора, но опитвай и своята вяра и надежда. В пътя на знанието опитвай ума и волята на човека, но опитвай и своя ум, и своята воля. В пътя на свободата опитвай благородството на душата, както и милосърдието, и сърцето на другите хора, но опитвай и своите. Там, дето малкото семенце пада, камъкът стои. Там, дето камъкът пада, човекът стои. Пък опитай и ти да падаш и да ставаш. Когато листата от дървото слизат, зимата идва; когато листата от дървото на живота се качват, пролетта идва. Опитай се да видиш дали в тебе листата от дървото на живота падат или се качват. Когато сиромашията хлопа на вратата, студът се показва. Когато богатството хлопа на вратата, богатството се показва. Ако в тебе е студено, зима е. Ако в тебе е топло, пролет е. Когато простият царува, прах се дига, когато умният царува, мирът влиза. Ти ще видиш в къщата си, ако прах има, значи простият царува. Тогава ще знаеш за себе си, че не си от много умните. Там, дето мравята се дави, човек се забавлява. Там, дето мравята се забавлява, човек спи. Затова наблюдавай живота си, дали с мравята се забавляваш или спиш в себе си. Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува. И тъй, ако ти с едното си ухо слушаш, ти си от глупавите. Ако и с двете си уши слушаш, ти си от умните. Ако от нищо не се интересуваш, не мисли, че можеш да постигнеш нещо. Детето лази, младият се издига, а старият се прегърбва. Когато лазиш, дете си, когато се издигаш, млад си. Когато се прегърбваш, стар си. Но ако ти не се учиш като дете, ти няма да се научиш да лазиш. И ако като млад се издигаш, но не знаеш какво да правиш, ти никакъв млад не си. И когато се прегърбваш, но нищо не пишеш, твоята старост не е на мястото си. Домът е за детето, нивата – за младия, полето – за стария, а

леглото – за уморения. Ако си у дома си, дете си. Ако си на нивата, млад си. Ако си на полето, стар си. Ако си на леглото, уморен си от живота. Ти така трябва да се издигнеш, че да нямаш нужда от нищо. Не разваляй това, което природата е наредила. Не ѝ давай съвет какво да прави. С нея не се състезавай и нищо от нея насила не взимай. Вземай всичко онова, което Бог ти дава. Всичко онова, което Той взима от тебе, не го искай назад. Дом без врата и училище без прозорци, подобни са. Както в къща без врата никой не може да влезе, така и в училище без прозорци нищо не може да се научи."

Това са ред изречения, формули в живота. Всяка хапка е ценна за човека, когато се сдъвче и влезе в стомаха. Само при това положение стомахът ще извади нейните сокове. Всяка хапка носи известна сила, известно съдържание в себе си. За умния човек всеки поглед, всеки лъч, който иде от Слънцето, носи нещо в себе си. Ако знаеш как да го възприемеш, ти приемаш ценното от него. Всеки звук, който се отнася до ухото, има известна ценност в себе си. Ако ухото знае как да се постави, то може да възприеме тази ценност.

Съвременните хора са отегчени от много правила в живота си. Хората не са свободни в живота. Те казват, че искат да бъдат свободни, търсят свободата, а въпреки това не са свободни да мислят, както искат. Ако човек отиде на един съвременен бал, той ще трябва да се облече в специален костюм, за жените един, а за мъжете друг. Мъжът трябва да се облече с фрак, с бяла вратовръзка и с бели ръкавици. Ако някой си позволи да отиде на бал с обикновените си дрехи, веднага ще го извадят вън от бала. Ако тръгнеш на бойното поле с хубав костюм и с бастун в ръка, веднага ще те арестуват. На бойното поле като отиваш, ще вземеш пушка, патрони, ще облечеш военната униформа и така ще се явиш. Ако пък тръгнеш за училище и се наредиш като войник за бойното поле, с пушка в ръка и с военна униформа, веднага ще (те) спрат пред вратата още, ще ти кажат: „Ти не си за тук." Пушките и сабите са за бойното поле. Тук се изисква друго нещо. Та в съвременния живот се изисква специална литература за четене. Човек трябва да знае какво да мисли, какво да чувствува и какво да прави. Три неща са необходими за човека, без които той нищо не може да постигне. Първото необходимо нещо за човека е силата. Без сила той нищо не може да постигне. Второто необходимо нещо за човека е разумността. Без разумност той не знае как да започва работите. Третото нещо, което се изисква от човека, е устой. Но къде ще търси човек устой, къде ще търси силата и къде ще търси разумността? Устой се придобива на физическия свят. Следователно, като е дошъл на земята, човек тук именно трябва да придобие устой. И най-великите същества от небето слизат на земята, само за да придобият устой. На земята има специфични неща, които спомагат

за каляването на човека. Всяко същество се калява на земята по особен начин и придобива устой. Устоят е нещо, което може да се придобие само на земята, на тази грешна земя, прочута в цялата вселена. Следователно, земята е прочута само с едно нещо, а именно, че дава устой. С устоя човек може да прави каквото иска. Какво ще прави, това е негова работа, то е друг въпрос. Ако искаш да добиеш устой, ще дойдеш на земята. Обаче, ако искаш да добиеш сила, на земята няма да дойдеш. На земята сила не се добива. За да добиеш сила, ти трябва да отидеш на друго място. Сила се придобива само с любовта. Къде ще намерите любовта? – В Божествения свят. Следователно, искате ли да добиете сила, трябва да отидете в Божествения свят. Сила без любов е немислима. Някои казват, че любовта прави хората меки. Не, меките хора са влюбени. Любовта прави хората силни, а не меки. Ние разглеждаме нещата така, както са в действителност. Като сте дошли на земята, вие искате да постигнете нещо. И прави сте. Всеки човек има известна цел, известна мисъл, която иска да постигне в живота си. Той все е дошъл за нещо на земята. Като е дошъл на земята, той все ще замине един ден, но трябва да постигне устой. Той не трябва да замине от земята, докато поне не достигне устой. Като има устой, той ще има една основа, върху която ще гради.

Някои хора, които са стигнали до религиозния живот, казват, че Господ ще даде всички неща даром. Какво разбирате под думата „даром“? Едно нещо, което Бог дава на хората даром, това е любовта. Любовта е дар на човека от Бога. Чрез любовта Бог се изявява навсякъде на хората, за да им даде сила. Но тази сила той я дава не за насилие. Почне ли човек да изнасилва другите, Бог веднага се оттегля. Когато започне да отслабва човек, това показва, че той е престъпил закона на любовта. Щом изгубиш любовта си, ти губиш силата си и започваш да остаряваш. Като остарееш, ще дойде и смъртта. Всички хора, които престъпват закона на любовта, умират, без изключение. Това се отнася не само за хората, но даже и за най-възвишените същества, които са си позволили да престъпят закона на любовта. И тях постига същата участ, каквато и обикновените хора. Тъй щото, знайте: Изгубите ли силата си, смъртта вече иде. Смъртта се страхува само от силата. Та когато хората се запитват защо трябва да обичат, казвам: Хората трябва да обичат, за да бъдат силни. Защо трябва да бъдат силни? За да бъдат свободни. Ако не си силен, ти не можеш да бъдеш и свободен. Следователно, щом Бог е любов, Той е всесилен. Ако човек остави Бога да действува в него, както Той иска, човекът ще бъде най-силен. Ако Бог е с тебе, кой ще бъде против тебе? И ако съвременните хора се оплакват от неприятели, това показва, че те са слаби, т.е. любовта не е с тях. Ако една държава се оплаква от някаква слабост, това показва, че любовта не е с нея. Ако едно общество се оплаква от известна слабост, това показва, че любовта не е с него. Значи, любовта трябва еднакво да царува в

човешките умове, в човешките сърца, в човешките души и в човешките духове. Любовта трябва да царува навсякъде, да бъде един основен закон.

Сега аз говоря за любовта в нейната първична същина. Любовта има много нюанси. Вие сте запознати с някои нюанси на любовта. Но все таки мога да ви кажа, че не познавате любовта напълно. Някои от вас сте били майки, знаете какво е майчината любов. Но същевременно вие знаете какво нещо е и майчината скръб. Мнозина от вас знаете какво нещо е съпружеската любов, но същевременно знаете и какво нещо е и съпружеската скръб. Някои от вас може да са големи националисти. Знаете какво нещо е народна любов, но знаете и какво нещо е народна скръб. Когато твоят народ печели, ти се радваш, но когато започне да губи, ти носиш неговата скръб. Понякога случва се, че на цял народ не му върви напред, както и на един човек не му върви. Който обича своя народ, той скърби, както скърби и за себе си.

Казвам: Новата философия на живота ни показва къде е болното ѝ място. Ако ти си слаб човек, ще знаеш, че твоето място се дължи на любовта ти. Причината за твоята слабост се крие в любовта ти. Следователно, по който и да е начин, ще гледаш да добиеш любовта си. И след като добиеш любовта си, ще гледаш при всички условия на живота си да запазиш своето равновесие. Онези от вас, които са пътували по океан, имат представа за него. Аз ще ви представя една своя опитност, какво представя пътуването по океан. Като се качвахме на парахода, всички пътници бяха весели, доволни, махаха с кърпа на своите познати, поздравяваха се. В началото на пътуването, към вечерта на първия ден, те започваха да стават сериозни. На втория ден наведоха глави надолу, а на третия ден започнаха да стават много щедри, да дават нещо от себе си. Всички започнаха да ядат лимони, да се търкалят кой къде свари: един се търкулнал на едно място, друг на друго място. Всичкото геройство, всичката веселба изчезна, нищо не остана от веселието им. Сега, аз правя сравнение между този параход в океана и нашата земя, с която пътуваме – в това отношение нашата земя е един голям параход, на който ние сме пътници. Тя не се клати от големите бури и земетресения, както виждаме с параходите по океаните, но тя се клати от земетресенията, които стават главно в астралния свят. Като се клати, земята прави големи амплитуди и затова човек често бива неразположен. Вие сте се качили на този параход, но става една голяма буря и той започва да се клатушка. Тази е причината, че хората са като пияни на този параход, тук виждат някой залетял, там друг, не могат да стоят на едно място. Не че те имат желание да бъде така, но не могат да се ориентират. Следователно, това, дето хората се гневят, дето мъже и жени, майки и дъщери, бащи и синове, братя и сестри се карат, това се дължи на парахода, който се блъска от големите бури. Мъжът се блъска в жената,

жената в мъжа, детето в майката и т. н. Щом бурята утихне, всички спорове и караници млъкват. Та когато се карате, ще знаете, че морето е бурно. Преди няколко дни дойде един мъж да се оплаква от жена си, че много го нагрубявала. Казвам: Астралното море е виновно за това. Тогава стават бурите. Като стане някоя буря, ти я изучавай. Когато се качваш на някой параход, още от начало ти трябва да изучаваш географията му, да знаеш кога стават бурите. Като знаеш времето, когато стават бурите, не се качвай на този параход. Качи се в мирно време. Като погледнеш лицето на човека, ще видиш, че на всеки човек е писано, кога стават бури на морето, по което той пътува. Всички хора не пътуват с еднакви параходи. Вие тук сте всички заедно, всички сте пътници, но всеки се качва на свой кораб. И с този кораб той пътува из пространството. Това са отвлечени въпроси. Като слушате да ви се говори така, казвате: „Къде пътуваме? Ние по цял ден стоим в къщите си.“ Не, не е така. Аз не съм от тези, които се заблуждават.

Седя един ден в морската градина във Варна и до мене на една пейка седи една млада мома. Тя седи замислена, решава един важен, философски въпрос. Казвам на приятеля си, който седи до мене: Тази мома сега е в Америка. И сега е при него. Тя мислено пътува за Америка. Ако някой я бутне, тя ще се стресне. Тя мисли постоянно за него. И като е мислила така, тя се е пренесла в Америка. Може да дойде някой да я обере, но тя няма да усети. Като се събуди, ще се чуди къде е била. А набожните отиват още по-далеч. Като мислят за духовни работи, за небето, току виж, че са се пренесли там. Като знаят това, светските хора казват: Човек не трябва да се моли много. Не, като се моли, човек трябва да се качи горе. Ако твоята молитва не може да се качи горе, тя не е приета. Аз влизам в положението на хората. Съвременните религиозни хора искат да си направят радио да говорят на Господа, но понякога между земята и небето застават такива големи облаци, които пречат на звука да се предава. Тези вълни нарушават спокойствието на въздуха, вследствие на което в радиото се чува шум, който пречи звука да се възприема ясно. Някой се моли на Бога, но нещо вътре в него му казва: „Какво си седнал да се молиш? Опретни се на работа.“ Който няма сила, той трябва да работи. А който има сила, какво трябва да прави? Любовта е онази сила, която осмисля живота. Любовта е основа на живота. Ние искаме от хората да имат уважение и почитание към нас. Ние искаме Бог да ни слуша, но питам: Ако любовта у нас не е закон, ако мъдростта у нас не е закон, ако истината у нас не е закон, кое е онова, което ще ни даде ценност? На какво Бог ще обърне внимание у нас? Кажете ми, кое е онова, което ще ви препоръча пред Господа? – „Ама ние трябва да се молим.“ За да се моли човек, той трябва да има любов към Бога, да бъде силен. За да изпрати човек молитвата си да иде до Бога, той трябва да бъде силен. Огнището на човека трябва да бъде така нажежено, че да изпрати молитвата си до Бога. И ако човек не е разумен, мисълта му

няма да има нужната светлина, а Бог не обича тъмните работи. Ти не можеш да имаш едно лошо разположение на духа и да се молиш. При това положение Бог не може да ти обърне внимание. Бог може да послуша човека, да приема молитвата му само когато той има най-добро разположение на духа си. И другите хора не могат да имат нашата любов, ако нямат добро разположение. Казвате: „Ние трябва да обичаме всички." Не, всички не можете да обичате. Обичайте онези хора, които имат добро разположение на духа си. Ако всички други хора, които нямат добро разположение на духа си, не ги обичате, вие сте свободни. Нима ние трябва да обичаме мъртвите камъни? Камъните не се нуждаят от любов. Даже и да обичате един камък, той няма никакво отношение към вас, не може да възприеме вашата любов. Камъните спадат от съвсем друга категория от тази, в която спадат хората, те имат съвсем друго естество, различно от това на хората.

Съвременните хора се натъкват на три вида противоречия. Понякога те стават среда на особен свят същества и започват да разглеждат живота без любов. И тогава те казват: „Животът няма смисъл." Това, което хората очакват от живота, не могат да го имат без любов. Любовта е алхимическият камък. Тя е, която отваря всички врати. Ако ти имаш Божествената любов в себе си, всички врати на природата ще бъдат отворени за тебе. Ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Дето отидеш, вратата ще ти се отвори. Много окултни ученици казват, че окултните науки трябва да се изучават. Те нямат предвид едно нещо: Окултните науки трябва да се изучават с любов. В съвременна Европа мнозина изучават окултната наука, но без любов. Окултните науки без любов са недостъпни. Може и при това положение да се научи нещо, но то не е достатъчно. Много от съвременните химици изучават химията, научават как да правят газове, които имат разрушителна сила, но това не е за тях благо. Днес има дългобойни оръдия, които удрят надалеч около на 60 километра разстояние. Като падне един такъв снаряд, знаете ли какви разрушения причинява? Обаче, това не е още законът на любовта. Каквото и да правят хората, колкото и да се стремят да подражават на природата, те не могат да се сравняват с нея – нашата земя е също едно такова ядро, което е изхвърлено от пространството от едно голямо дуло. Знаете ли преди колко години е изхвърлена земята от това дуло в пространството? От хиляди години насам земята се движи в пространството, а ние пътуваме на нея, като в параход. Но земята не е направена така, че да се пукне някъде, както става с гранатите. Ако тя би се пукнала, нищо нямаше да остане от нас. И съвременните хора сега искат да подражават на Господа, да направят такава една бомба, като земята. Като се пукне тази бомба, всичко ще се свърши. Божиите работи не мязат на човешките. Аз похвалявам съвременните хора, че са се научили на 60 километра

разстояние да хвърлят бомбите си. Бих желал и на 120 километра да достигнат. Ако с тази граната изхвърлят един човек на хиляди километра разстояние горе в пространството, той ще се намери в забранено място. Там няма да има нито хляб, нито пък ще може да диша. Ще дойде време, когато хората ще се бият по този начин. Тогава ще се бият богати и бедни. Те ще отворят топовете си и ще започне дан, дун. Богатите ще отворят своите топове и ще започнат да изпращат на бедните дрехи, обуща, хляб, провизии и непрекъснато ще се чува дан, дун. Сиромасите пък ще приемат с благодарност, каквото им се праща и ще отговарят пак с дан, дун. Аз съм за войната, но за каква война? Която дава свобода на хората. Аз съм за една война, която дава право на жените, на мъжете, на децата, на господарите и на слугите. Аз съм за една война, която дава право на буболечиците, на птиците, на рибите, на гущерите, на дърветата, на растенията. Изобщо, аз съм за една война, която дава свобода на всички живи същества.

И тъй, основното нещо е, че животът коренно ще се измени. Съвременното общество също ще се измени. Онези пък, които изучават религията, казват: „Това ще стане, когато Христос дойде на земята." Христос вече дойде на земята и приложи Божествената любов. И ние трябва да приложим тази любов. Ако вие очаквате отсега нататък да дойде Христос, и хиляди години още да Го очаквате, Той няма да дойде. Тъй, както очаквате Христа, Той няма да дойде. Христос е дошъл някъде. Ако приложите любовта, ще видите Христа. Ако влезете в една къща и драснете една кибритена клечка, вие ще видите нещата както трябва. Светлина трябва на хората. Любовта е, която ще донесе тази светлина. Сила трябва в света. Любовта трябва да се наложи на хората чрез сила. Преди няколко дни дойде при мене един брат, много смел, готов на всякакви реформи. Дали му да възпитава една жена. Той е умен, но тя е по-умна от него. Тя сега се вдала в изучаване на любовта. Тя си създала една теория, че не да обичат само младите, но и старите трябва да обичат. Той казва: „Аз ще ѝ тегля един бой, че да ме познае." Той иска да взема неговата страна, но аз не я вземам и му казвам: Тъй, както говориш за жена си, ти много я препоръчваш. Ти постоянно говориш за нея, че е много добра. Като ми разправя тия работи, той иска и ми дава право да ги изнеса и двамата в една беседа. И понеже съм задължен, аз говоря сега за тях. Казвам на брата: Ти трябва да я биеш от любов, че тя да познае, че я обичаш. Един мъж разправяше как се ядосал на жена си, искал да я бие. Той се засилил, но като дошъл до нея, ударил с ръце във въздуха. Тя се усмихнала. По този начин той бие себе си, но не и своята възлюблена. Такова нещо е любовта. Като удариш, да не падне ръката ти на твоята възлюблена. Че Бог ни обича, ние се уверяваме, че Той слиза на земята и взима всичките ни грехове. И Христос слезе на земята, пострада за хората,

взе греховете им и каза: Не са виновни те, така разбират. Каквото прегрешение и да правят, това произтича от техните ограничени разбирания. Като си замина, Христос каза на хората: Братя, правете по-малко грехове, че като дойда втори път на земята, да ме бият по-малко. Обичайте се и правете по-малко прегрешения. Питам: Трябва ли ние да позволим да бият онзи, когото обичаме? Това е унижение за нас. Достойно е за нас да повдигнем името Божие. Ние трябва да подигнем името на Този, Който ни е правил толкова добрини, Който ни е дал всичките блага на живота. Ние не трябва да допуснем прах да падне върху Този, Който ни е дал всичко в света. Жена ти е направила едно погрешка, искаш да я биеш, кажи: „Заради Господа, няма да я бия." Някой има да ти дава пари, иде ти да го набиеш, заради Господа кажи: „Заради Господа няма да го бия, ще му простя дълга." Знаете ли какво щеше да стане в света, ако всички хора биха се решили поне в един ден или в една седмица да направят нещо добро заради любовта? Голяма промяна би станала в света.

Сега вие, които ме слушате, направете този опит за един ден. Ако излезе сполучлив, направете го за една седмица. После за един месец, за два, за три, за четири, за пет до 12 месеца. И тогава ако опитът ви излезе сполучлив, елате при мене да ми кажете дали законът е бил верен или не. Пък ако опитът ви е бил несполучлив и останете ощетени, елате при мене, аз ще ви платя всички разноски. Колкото разноски направите, аз ще ви ги платя щедро с най-големи лихви. Ако опитът не излезе сполучлив, ще бъдете осигурени за цял живот. Ако пък опитът излезе сполучлив, ще бъдете осигурени за цялата вечност. Затова казвам: Приложете Божията любов. Тя е приложима навсякъде, във всички работи. Ако болният би приложил любовта, той би разбрал смисъла на своята болест. Ако невежият би приложил любовта, той би разбрал причината на своето невежество. Ако слабият би приложил любовта, той би разбрал причината на своята слабост. Ако всички хора биха приложили любовта, те щяха да имат опитността на Йова, който казва: Едно време, когато живеех без любов, правих много глупости и грешки, но сега, понеже те познах, няма да правя вече такива глупости. И казва Писанието: „Нека ви бъде според вярата." Питам: Кое е онова в човека, което по-рано сте обичали, а сега не го обичате? Вие не сте си задавали въпроса, защо по-рано сте го обичали, а сега не го обичате. Вие казвате: „Не го обичам, понеже и той не ме обича." Това не е никаква философия. Преди всичко вие не знаете дали той не ви обича. Вие нямате никакви доказателства дали той ви обича или не. Вие имате доказателства само за себе си, че го обичате, но дали той ви обича или не, това не знаете. Аз зная за себе си дали обичам хората, но за тях не зная, обичат ли ме или не. Аз още не съм влизал в душата на хората, да зная дали те ме обичат. Те си знаят това. Има един начин, по който познавате дали някой ви обича или не. Ако вие

умрете и при вас дойде този, който ви обича според Божествената любов и пошепне на ухото ви: „Стояне, аз те обичам“, ако Стоян веднага стане от гроба, значи този човек ви е обичал според Божията любов. Но след като кажете: „Стояне, аз те обичам“ и той си лежи, не става от гроба, на такава лъжа не обръщайте внимание. Това не е любов.

Разправяха ми следната опитност за един млад момък. Той се отчаял нещо от живота и решил да се самоубие. Майка му, баща му го съветвали да не прави това нещо, но той никого не слушал. Решил да се самоубие. Той си купил един револвер и без да го види някой, отишъл в една гора. Отнякъде го видяла една млада мома и се затичала към него. Тя се доближила до ухото му, казала му една дума и продължила пътя си. Той веднага хвърлил револвера и тръгнал след нея. Какво му казала младата мома? Тя му казала: „Стояне, аз те обичам.“ Той ѝ казал: „Щом ме обичаш, и аз обичам такива силни хора. Дай си ръката, заедно ние можем да победим света.“

Сега, желая ви и вие да бъдете като този Стоян. Като ви каже Господ, че ви обича, хвърлете и вие оръжието си и тръгнете след Него.

Благословен Господ наш.
Тайна молитва.

32-ра неделна беседа от Учителя,
Държана на 22 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_05_25 Правият и кривият път
лекция на Общия окултен клас

ПРАВИЯТ И КРИВИЯТ ПЪТ

Отче наш.
„Махар Бену Аба.“

Пишете върху темата „Правият и кривият път“.

Ще ви дам една дефиниция на „право“ и „криво“. Право е туй, дето няма възможност да паднеш. Дето никога няма да паднеш. Криво е там, дето всякога може да паднеш. – Що е криво? – Дето всякога може да паднеш. – Що е право? – Дето никога не може да паднеш. Ако не внимаваш в правото, пак не може да паднеш. Щом паднеш, ти си в кривия път. Щом трябва да внимаваш, ти си в кривия път. Право е, което няма възможност да паднеш. Вие всички имате възможност да паднете. Вие по една неизбежност вървите в кривия път.

Фиг. 1Фиг. 2Сега ще разбирате научно кривия път. Това е правият път /Фиг. 1/, пък това е кривият път /Фиг. 2/.

В този кривият път има голяма опасност. Сега мнозина от вас разбирате живота по човешки, изхождате от едно становище, което отчасти е право. Например, вие искате да бъдете щастливи. Всичко да ви бъде добре, обаче не сте изучили какви са условията на щастието. – При какви условия човек може да бъде щастлив? – За да бъдете щастливи, значи хиляди други същества трябва да бъдат нещастни заради вас. Ако те не са щастливи, вие можете да бъдете щастливи. Така е в реалния живот. За вас може да е много добре, че една кокошка е заклана. За вас може да е много добре, че едно агне е заклано. За вас може да е много добре, че майка ви се е мъчила, че баща ви се е мъчил. Вие като останете сам, казвате: „Как да не бъде щастлив?“ Някой път не трябва да бъдеш щастлив, трябва да бъдеш нещастен, за да станат другите щастливи. Закон е: Една обмяна на енергиите има в света. Сега да кажем слънцето, което изгрява на земята, ще видим, че то върви по една линия. Във вселената има едно Божествено движение, според което всичките тела вървят по права линия. Там се изисква един гениален ум, за да се схване. Там всички вървят по права линия. В сегашното устройство се показва, че земята обикаля около слънцето. Тя има стремеж. Правата линия има стремеж към слънцето, понеже слънцето се е изместило и тя трябва да се измести. За да го намери, тя се изкривява, понеже слънцето не е постоянно. Ако беше постоянно, земята би вървяла свободно по права линия. Земята се е

влюбила в слънцето, слънцето в друг се е влюбило. Този, другият, в друг се е влюбил. Всеки се е влюбил и търси. И никой не намира. Земята като иде на местото на слънцето, търси го. После пак го види, пак го търси. Това е кривият път на Любовта, който хората имат. И вие сте като земята. Вие обичате някого, като идете там, няма го. Вие сега философски казвате: „Защо е така?“ Проучете го защо е така? Вие обичате един човек. Защо го обичате? Дали ли сте си отчет? Обичате го. Защо трябва да го обичате? За да не го мразите? Защо не трябва да го мразите? За да го обичате.

Сега разбирайте, има един закон в света. Не трябва да правиш зло, нали? Туй е минус. Но, ако не трябва да правиш добро? Не, ние не трябва да правиме зло. Ако този закон – не трябва да правиш зло – че ако всичко престане, че не трябва да правим и добро, това е минус. Законът казвам е: Трябва да правим добро – плюс. Ако туриш този знак плюс на злото, ти ще измениш целия ред на нещата. Ако не правиш зло, ако в злото си отрицателен, негативен, защото в злото, за да станеш силен, ти трябва да се въздържаш от него. Ако правиш зло, постоянно отслабваш. Ако се въздържаш от злото, ти печелиш. В доброто е обратно. Ако се въздържаш да правиш доброто, отслабваш. А пък, ако правиш добро, усилваш се. В злото, ако правиш злото, ти губиш. Ако правиш доброто, ти печелиш. Законът е: В злото, ако се въздържаш, ти печелиш. Ако в доброто, ти се въздържаш, губиш. Сега вие казвате: „Защо е така?“ Че ти не си направил опит, защо е така. – Ти пръв не си разбрал защо е така. Най-първо ти не си разбрал какво нещо е злото и какво е доброто. Тепърва има да се учиш. Вие като станете всяка една сутрин, вие сте още под чуждо влияние. Ти станеш сутрин, не си разположен, не от самосебе си, но понеже имаш някое задължение. Слуга си. Ще стане господарката. Ти, слугата, имаш нейният ум и нейното лице. Тя казва: „Пак ще дойде онзи“. Ако си слуга, казваш: „Пак ще дойде онзи“ и тебе ти е неприятно да го видиш. Ставаш сутринта, разположен си, понеже получил си известие, че него ден един приятел, когото ти обичаш ще дойде. Ти си разположен. Казвам: Всеки ден трябва да дойде някой ваш приятел. Всеки ден, когато сте неразположени, все вашата господарка ще дойде. Сега, някой път вие сте дошли до идеята, вие мислите за Бога като за лошата господарка. – „Той ще дойде пак да ни наказва“. Онзи, който ни наказва, той носи името Божие, но той не е Бог. Онзи, който наказва, той е от съвсем друго естество. Та най-първо трябва да се освободим от известни възгледи. Например, ти си се научил, че майка ти в първата година те е хранила с мляко. Но ти през целия живот не можеш да бъдеш хранен с мляко. Майка ти не е длъжна да те храни. Тя ще те храни една, две години, после ще те отбие, ще те научи да ядеш твърда храна. Искаме да живеем един добър живот. Значи майка ти да ти дава мляко. Хубавият живот е в млякото. Но, понеже всякога мляко не може да ядем, понякой път си спомняме. Сега вие сутрин

като станете си правите мляко с кафе. Тук наблюдавам носят мляко да ви спомнят за ранната възраст, как майка ви давала мляко. Един половин кило, друг по едно кило. Друг казва: „За мене мляко не остана“. Значи майка ви е крива. Едно време пиехте мляко от майка си. То е друго майчиното мляко. Сега пиете мляко от кравата. Вчера се разправям с две млади сестри. Седят и казват: „Как Учителю, ние да нямаме хубави шапки“. Аз започвам една нова философия. Казвам: Не знаете ли, че вашите шапки са необходими за кравите, за конете. Те слама ядат. Шапките от слама са направени. Ако носите шапки, ще гладуват. Каквото остане, ще го направят на шапки. Вие се хвалите с вашите шапки, пък то е храната на добитъка. Пък те казват: „Дотегна ни тази слама“. На тях им е дотегнало, пък вие я туряте на главата си. И аз имам една сламена шапка и като я туря на главата си, мисля дали се храня добре. Понякой пък като искам да мисля за говедата, турям си сламената шапка. След туй, както виждам вие имате хубави дрехи. Но това са стара мода на овцете. Вълнените дрехи, е стара мода на овцете. Ние ги стрижем. Старите дрехи на овцете са наши нови дрехи. Старите дрехи, с които някои растения се обличат, ние ще ги турим. Памукът, то е стара мода. Ние още нямаме нови дрехи да не са носени. Ние носим дрехите на овцете. Казваш: „Аз овца ли ще бъда?“ Овца не искаш да бъдеш, пък дрехите ѝ носиш. Това са разсъждения. И ние по същият начин носим старите възгледи. Неща на миналите поколения, какво са вярвали в Бога. Баща ви как живял, вие как живеете? Баща ви имал едно тълкувание. Вие имате друго тълкувание. Нещата са изопачени. Сега на вас ви трябва доста познание, за да можете да направите една връзка.

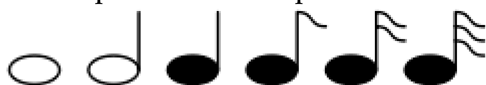

Фиг. 3Онези от вас, които са музикални, вие имате цяла нота, половина, четвъртина, осмина, шестнайстина, трийсетвторина. /Фиг. 3/ Питам тройките къде са? Тройките ги няма. Имате само 4 и 8. 5 и 7 къде са? Половин тон имате. Няма третина тон. Една четвъртина тон мъчно се взема. Ако може да вземеш една четвъртина тон, ти си гениален. В музиката служи за украшение. Често вие не може да се справите с някои ваши състояния, понеже не можете да вземете половина тонове. Те са много ситни трептения, които уреждат някои работи. Тази сутрин слушах отгоре като пеехте една песен много разлято. „Бог е Любов“ пеехте така разлято, така плоско, гласът няма никаква дълбочина. Няма дълбочина. Тъй като пеете, това не е никаква Любов. Вие произнасяте думата „Любов“, но не е никаква Любов. Или морал, но никакъв морал не е това. Казвам: Каквото кажат хората, трябва да знаете, че в природата има един отзвук на нещата. Каквото кажеш, ти ще чуеш неговият отзвук, някъде чуеш един отзвук, някъде три, четири, някъде много отзвуци. Всяка ваша мисъл, която вие проектирате, на всяка ваша постъпка ще чуете отзвук. Може в

дадения момент или след няколко време. Сега, когато ви разправям този закон, не трябва да се плашим, но трябва да знаем, че отзвукът на нещата ще дойде. Някой казва: „Защо трябва да живея?“ – Защото ще чуеш неговия отзвук. Трябва да живееш добре, за да бъдеш щастлив. Доброто живеене, това е основа. Трябва да туриш доброто да градиш. Трябва да бъдеш добър. Ти градиш своето бъдеще. Вчера идат двама ученици, следват богословие, пък единият от тях иска да става монах, другият иска да става свещеник. Казвам на него: Ти свещеник може да станеш, за монах не си. Монах е високо състояние. Той трябва да бъде служител на църквата или трябва да стане служител на Бога, че след туй да стане монах. За да бъдеш монах трябва да обичаш Бога от всичко друго в света. За да бъдеш монах, Бог трябва да бъде на първо място. Щом Бог не е на първо място, ти не си монах. Някой казва, че иска да иде в монастир. В монастир може да идеш, но въпросът не се разрешава. Ти може да мислиш, че на Бога служиш, но въпросът не се разрешава. Служенето е вътрешен подтик.

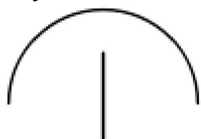

Фиг. 4Та казвам: Служенето на Бога, Любовта на Бога иде. Какво означава това положение? /Фиг. 4./ Онзи ученият човек от тази кривата линия ще получи цяла наука. Някой път туй мяза на една гъба, с корените отдолу. И човек има един корен. Главата, но тази глава е поставена върху тялото. Тя не е турена, за да му пази сянка. Тази глава е поставена да мислиш. Ако мислиш, ако разсъждаваш с главата си, ти ще бъдеш щастлив. Ако знаеш как да държиш главата си. Например, някой от вас наведе главата си наляво или надясно или напред. Те са различни състояния. Някой път хората по навик държат главата на една страна. Преди години четох една книга, че в Америка имало един председател на проповедниците, един евангелски владика, който носел главата наведена наляво. Всичките проповедници носели главата си наляво, по симпатия или модата в света не е нищо друго. Каквото носят хората и ние носим. Дали е право или не, то е друг въпрос. Главата трябва да бъде права. Дръжте си главата права, ни напред, ни назад. Може да я наведете, но то е за упражнение. Всякога, когато искате да изкажете един въпрос, главата трябва да бъде отвесно. Тогава очите ви трябва да бъдат хоризонтални, към хоризонта, дето слънцето изгрява. В мисловния свят пак е същия закон. Трябва да имате една ясна мисъл. Ясната мисъл е когато гледаш натам, отдето изгряло слънцето. Искате да разрешавате мъчни въпроси. Когато изгрява слънцето, предметът става ясен. Казвам: Не само трябва да изгрее обикновеното слънце в природата, но във всеки един човек има по едно слънце. Неговото слънце всяка сутрин трябва да изгрява. Може на вашия хоризонт да има облаци, тогава вие сте в състояние да измените облаците. Както в

природата известни облаци се разкъсват. Облаците ще се изместят от хоризонта. Така и всеки един от вас е в състояние да измени своето настроение. Ти ставаш сутрин, неразположен си духом. Може да измениш своето състояние. Гладният винаги може да измени своето състояние, стига да има хляб. Жадният може да измени винаги своето състояние. Ако няма вода, ако няма хляб, тогава какво трябва да прави. Става сутринта, неразположен. Кое е онова, което може да внесе разположение в душата? Мисълта за Бога. Ако помислиш, веднага ще се измени твоето настроение. Най-първо, ти може да не схващаш идеята за Бога, като цяло, понеже от туй гледище не можеш да видиш. Бога като цяло не може да видиш. Нашето зрение не е нагодено. Има тела в света, които не можем да видим, понеже са извън обсега на нашето зрение. Не попадат в областта, дето нашето зрение може да схване. Понеже Бог се проявява, във всички хора, отчасти се проявява. Тогава като видите един човек, вие трябва в него да знаете, да прегледате на кое място се проявява Бог. Не искам да ви казвам, то е наука. Двамата студенти като погледнах, на единият харесах задната част на главата, основа има. В него има съзнание, човек, който мисли, а пък другият, Господ в тази част на главата Го нямаше. Него като погледнах, видях, че при брадата се проявява. На единият горе в главата Бог се проявява, а на другия в брадата. Те са два различни характера. На единия казвам: Ти си много страхлив. Без да искаш, смутоляваш работата. Като направиш нещо, току изведнъж ти кажеш една лъжа. В него съзнанието за себе си е развито. Съвестта е развита, затуй като дойде, започне нещо и на него казвам: След като изправиш ти една погрешка, видиш последствията лоши и ти от практическо гледище казваш: „Не трябваше да направя тази работа“. Ти започваш да мислиш по Божественому, че не трябва да правиш. Другият, у когото Господ горе се проявява, той има друга опасност. У него се развило тщеславието отзад. Като се яви Господ, тщеславието казва: „Знаеш ли, че Господ е изгрял в мене“. Господ изгрява във всичките. Слънцето като изгрее, то не може да се хвали един предмет, че само него огрял. Слънцето еднакво огрява всички. Но всички растения не еднакво възприемат светлината. Не еднакво се ползуват от нея. Например, при сегашното наше разбиране някои хора се оплакват. Казват: „Много съм нервен“. Да бъдеш нервен, то е Божие благословение. Ама ти като станеш сутрин не знаеш. Най-първо трябва като цигулар да знаеш как да нагласиш цигулката. Казваш: „Нервен съм“. Всички ония същества, които имат нервна система, те са влезли в музикалния свят. Следователно, трябва да знаеш как да нагласяваш нервната си система, понеже както струните на цигулката се влияят от налягането, от влагата, от топлината, така и нервната система се влияе. Та казвам: Като станеш, трябва да нагласиш хубаво цигулката си, защото ако не си нагласиш цигулката, ти свириш в един оркестър. И като вземеш един тон, друг вземе друг, и тогава казваш: „Ти не си прав“. Онзи казва: „Ти не си прав“. Ти казваш: „Ти не

разсъждаваш добре“. Нагласете нервната си система според камертона. Първият камертон е това. (Учителят показва палеца и средния пръст на ръката). Аз го наричам камертон на Любовта. Аз с него си служа. Когато се намеря в най-трудно положение, не искам да слушам никого. Ударя моя камертон. Той дойде, изказва своето мнение. Но, аз ударя моя камертон и нагласявам цигулката си. Ако някой си покаже двата пръста, какво ще разберете? Туй показва, че имаш в себе си едно противоречие. Трябва да знаеш как да го примириш. Защото двата пръста така, това е знак на противоречие. Обърнати надолу, има единство в ръката. Ръката е, която разрешава разумно. Разумното е, което разрешава противоречията. Че има противоречия, няма нищо лошо. Имате една задача: 3х3=9. Какво съставя 9-те? Ако на три места турите по три, какво ще ви дадат? Или ако на две места турите единица, какво ще придобиете? – Ще добиете две. Но две единици в дадения случай са две сили, които са в спор една с друга. Значи две мощни сили. Едно и едно никога не може да се примирят. Ако ги турите, те са в борба. Двете, това е примирение. Двете сили, с които се борите, вие може да ги примирите само чрез две. Чрез 1 и 2. Едно и две, които са в несъгласие, може да ги примирите с числото 3. Когато в един дом бащата и майката не може да се примирят, децата ги примиряват. Децата са примирителен елемент. Затуй, ако в един дом няма деца, нито бащата е баща, нито майката е майка. Детето като се ражда, произвежда баща си за генерал, а майка си за генералша. Докато не се родят децата, те са прости, редови. Казват: „Да се женят“. Не е въпросът в жененето. Важното е да се родят децата. Те са, които дават смисъл на дома, но не жененето. Сега аз принасям идеята. Ако имаш в себе си, за твоят дух и твоята душа, разсъждавам какво нещо е душата и какво нещо е духът. Да оставим тяхната същина какво е. То е далечен въпрос. И след хиляди години вие за душата, и за духа ще знаете толкоз, колкото сега. След хиляди години вие можете да напишете едно число с 20 нули и туй число пак ще бъде непонятно за вас. Може много лесно да го напишете. Сега например, са дошли астрономите да казват: „Новият телескоп, който е поставен, ще открие вселената на един милиард на светлината години“. Светлината, която изминава за една година, туй пространство се взема за единица. Този телескоп, такова пространство за един милиард години ще открие. Хубаво, ще ги открие. Какво ще знаят за тях? Ще ги видят като едно малко блещукане. Ще има фотографии, но отношението, което съществува между звездите, какви са законите, с които то е един закон, то е една земя, неизвестна – тера инкогнита.

Та казвам: Вие за себе си сте непознати. Вие не разбирате себе си. Къде е вашето религиозно чувство не знаете. Де е вашият разсъдък, де е вашата музикална способност и нея не знаете. Вие говорите за Любовта. Къде е центърът на Любовта не знаете. Говорите да се женят хората. Кой жени

хората не знаете. Тук, задният мозък ги жени. Хората се женят отзад. Двама души като се съберат, ушите са виновати, за да се одумват. На стария ум има една опашка. Някои хора са много докачливи. Причината е отзад на темето. Та ви казвам: Предметно учение. За да разберете тия центрове, трябва дълго време да учите. Ние се намираме в един свят, предадено ни е едно знание и не са ти показали местото къде е. Казват: „Тук е касата“, но ключът къде е, и как ще отваряш и затваряш, не знаеш. Къде е този ключ? Търсим сега ключа. Изгубен е този ключ. Много пъти се намираш в трудно положение. Не знаеш как да постъпиш. Когато някой се разгневи, той не иска да те гледа вече. Защо не иска да те гледа? Ще те погледне, но все на земята гледа. Казва: „Не искам да го гледам“. Защо не иска да го гледа? Ти, ако погледнеш този човек, ще видиш, че нямаше причина да му се сърдиш. Няма никаква полза. Ти си го престорил, че той е. Аз ще ви приведа пак онзи пример за най-добрият човек. Седя аз преди години в едно място, в един кръг. Седи един облечен хубаво, 20-годишен, седи една мома угледна, около 20–21 година, виждам, че той решил да бръкне и да извади парите ѝ. Аз седя и го наблюдавам, тамън рече да бръкне, аз само си мръдна главата. Той пак мисли, че не го виждам, и аз пак си мръдна главата. Сега той ме счита, че аз съм по-майстор от него. Казвам: Не е тази работа за тебе. След като направих три пъти, подигна си рамената, стана и си замина. Казва: „По-майстор си“. Значи остави на мен да разреша въпроса. Казвам: Туй момиче не е позволено да го обираш. Той казва: „Не е за тебе тази работа“. Добро му направих. Аз искам да му направя добро. Той иска да обере момичето. Казва: „Какво си направил сега?“ Ще каже някой: „Ти като си го гледал, момичето останало необрано“. Ако аз не бях гледал, не щях да си махна три пъти с главата и той щеше да обере момичето. Туй момиче не знае, че аз съм причината, че не го обраха. Можех да му кажа с пръст, но да го не изложа. Апашът ме гледа и вижда, че съм по-майстор. Ако рече да бутне, аз го поглеждам. Него ден всичките апаши не можаха да си направят работата. Ако търсиха работа, защо не им провървя? И всичките ония, които са щастливи, дължат на мене щастието си. Понеже не позволих да ги оберат. Следователно, в дадения случай, когато вие правите едно добро, вие правите доброто за хиляди хора. В даден случай, когато вие правите зло, ако го допуснете, на хиляди хора го правите. Казвам: Трябва да живееш за Бога. Бог не иска да се вършат престъпления. Бог не иска да допущаме лоши мисли и като ги допуснем, Бог иска да изправим лошите си мисли. Ти може да имаш лошо настроение. Това нищо не значи. Злото само по себе си, в злото имаме три букви „З Л О“. Всичкото седи в злото там, че умът не е взел надмощие. В злото човек няма една опорна точка. „Д О Б Р О“. В доброто, както виждате той вече има една основа, върху която е построен живота. В злото е отворен този кръг. Ти в злото всичко онова, което направиш, то няма да остане при тебе. В злото нещата не остават в

човека, а в доброто остават. Следователно, една работа, направена с каквато и да е лоша мисъл, всичкият твой труд ще бъде напразно. Казвам: Не трябва да се прави злото, понеже всичката деятелност на нашата мисъл, целият живот, може да иде, да се разсипе. Затуй трябва да се тури мисълта, хората да станат добри. Човек трябва да търси живота.

Та казвам: Бог допуснал злото в света като една опаковка. В сегашния живот, злото трябва да седи, като една неизбежна опаковка за доброто, за доброто, което ти трябва да направиш. Защото какво е доброто? Да направиш доброто, ти трябва да приложиш нещо от злото. Ако дойде един работник, който е работил, че иска да се ръкува с някой, на когото ръката е деликатна, той ще го поодращи. Като се ръкува ще каже: „Не знае как да се ръкува“. Може да ти стисне повече ръката. Вие не сте разбрали ръкуването. В ръкуването има една страна. Как се ръкува човек? Някой се ръкува хлабаво. Някой с двата пръста. Хубавото ръкуване е палците ще се срещнат, единият палец ще бъде отгоре. Ръкуването, това е емблем, който хората трябва тепърва да учат.

Та казвам: Всички ние сме едно предметно учение. Ако вие имахте едно огледало, станете сутрин да се огледате каква промяна става във вашето лице, в челото, в носа. Три неща: челото, носът и устата. Ще гледате какви са космите. След време ще започнете да наблюдавате ушите, да видите дали един човек ще бъде щастлив или не. Тия кривини на ушите показват, какво има на човека да му пати главата, или какво щастие в света ще дойде. Всичко е написано в тия кривини, който знае да чете. Писано е вътре. Значи най-хубавите неща идат чрез ухото. А пък най-хубавите образи идват чрез очите. Онова, което съдържат някои цветя иде чрез носа. Хубавото, сладкото, приятното иде чрез устата. Та това са съобщения, чрез които ние опитваме великите блага, които Бог е внесъл. Има още други работи, които трябва да се изучават. Казвам: Вие като станете сутрин за какво мислите? Да дойдете тук. Вие като станете сутрин трябва една малка добродетел да проявите. Какво трябва да направите най-първо? Как ставате вие с левия крак или с десния? Вие вдигнете главата или изхвърлите крака или се обръщате на другата страна. Някой се обърне на другата страна и казва: „Дали е изгряло слънцето“. Правило е: Щом като се събудиш, изведнъж да станеш. Как трябва да станеш? Ако си лежал на дясната страна, изправи си ръката, стани на леглото. Тури краката си отвесно, вземи едно право положение. Виж каква мисъл ще ти дойде. Дали ще ви дойде или не е друг въпрос, но вземи едно положение, ще получиш ли някакво сведение, дали по радиото ще дойде нещо. Да видиш дали радиото работи. Веднага ще дойде някоя хубава мисъл, някакво хубаво разположение ще дойде. Не си навеждай главата на една страна да кажеш: „Какво ще ми дойде?“ Тури ръцете, отпусни ги, тихо, спокойно, като че

работите са уредени. Не мисли, че си слуга или друго нещо. Най-първо Господ те е пратил на училище да се учиш, ти ще се считаш като ученик. Другите занаятия отпосле ще дойдат. Ти, като станете, да кажем, имате една роля да играете на една сцена. Докато сте на сцената, добре. Но, ако речете в действителния живот да играете тази роля, ще идете в затвора. На земята, във вашата стая сте свободни да играете, каквато искате роля. Но, ако речете да играете същата роля отвън, не сте свободни. В къщи вие сте свободни, като станете да мислите, каквото искате. Може да мислиш, че си цар, може да мислиш, че си милионер, може да мислиш, че си най-силния човек. Всичко е в реда на нещата. Но, ако отвън излезете и започнете да мислите така, веднага ще влезете в стълковение с другите хора отвън. Отвън, като влезете в света, ще вземете последното място. Аз досега тази философия съм я проверявал и досега мене не ми се е случило нещастие. Като се качвам по трамваите, аз като влизам, не влизам пръв, ако остане място, тогава се качвам. Като вървиш напред, бутне те някой. Всеки ти заповядва. Като няма никой, тогава се качвам. Като няма никой подир мене, аз се качвам, понеже ще ми кажат: „Няма място“. Спра се и погледна. Казва: „Заповядайте, има място“. Кача се. Ако няма място, не се качвам. Оставам пеш да вървя. И досега не ми се е случвало нещастие. Някой път като не се кача на трамвая още по-добре, спечеля 3 лева. После като вървя, срещна се с някой свой познат, поспра се, купя си банан, портокал, хубав лимон. Видя някоя хубава шапка или видя някоя красива мома, красива жена или видя някое хубаво, красиво здание, добре замазано. Казвам: Нищо не съм изгубил. Вие седите понякой път и мислите. Ама той обича жените. Ти едновременно си мъж и жена. Ти седиш сега като мъж, но в миналото си бил жена. Сега си станал мъж и казваш: „Ето закача жените“. Защо мъжете обичат да закачат жените? Понеже били жени. Жената, понеже е била мъж, казва: „Не трябва да закачаш мъжете“. Вие имате криво разсъждение. Под думата жена, трябва да разбирате сърцето, Любовта. Мъдростта, това е главата на човека. Мъжът в дадения случай отражава светлината на мъдростта. А пък жената отражава топлината на Любовта. Сега ти си жена, която отражава топлината на Любовта. Тя е жена. Дотолкоз, доколкото мъжът отражава светлината на Мъдростта, то е мъж. Щом като престане, не е мъж. След туй се сменят, в следующия живот. Това са философски работи. Като философия е това, не да вярвате 100%. Ако сега си жена, следующия живот ще бъдеш мъж, сменят се. Защото, ако всеки остане на своето място, няма да има никакви мъже и жени. Мъжът и жената са полюси. Това е човекът. Човекът се е разделил на две части.

Казвам: Най-първо Бог направи човека монах. Адам беше монах турен в рая и въздишаше. Казва: „Не искам да живея с Бога“. Защото той дойде в изкушение. Той дойде в туй противоречие, понеже Бог като прекара

всичките животни, видя ги две по две. Горкият монах, онези не бяха монаси. Казва: „Не си струва монашеството“. Господ като му видя тази идея, направи му другарка и той престана да е монах. Следователно, като дойде Ева и монашеството изчезва. Вие сега искате да бъдете монаси – дето няма да го бъде. Вие в рая не можахте да бъдете, че тук немислимо е. Една жена да има при тебе, че да бъдеш монах. Или един мъж да има, че ти да бъдеш монахиня. Във вас сега влиза една идея, която ви съблазнява. Вие трябва да разбирате човешката душа, която вие обичате. Та вие сте прегърнали тялото. Душата не е нещо, което може да я обсебиш. Жената прегърнала някой мъж, целунала го. Аз гледам свободно. Какво има, че те целунал мъжът, кажете ми сега? Казваш: „Той ме опетни“. Ами един ден като ти турят телото в земята, вземат ръцете, лицето, тогава няма ли да те опетнят? В дадения случай ти трябва да разбираш този мъж. Като те целуне, той иска да ти даде една идея. Казва: „Аз те обичам“. Много са ми казвали: „Той ме целуна“. Кое е по-хубаво, да те мушне или да те целуне? Да те целуне. Той можеше да вземе ножа, да те мушне два пъти. Едно време казва мушках, сега целувам. Какво лошо има в целувката в дадения случай? Защо ще считаш, че твоята целувка е на место, пък целувката на другите хора не е на место? Казва: „Аз не искам да живея такъв живот“. Когато един слънчев лъч влиза в клозета, тия нечистотии, които има, не ги ли целува? Слънчевият лъч целуне човека и си заминава. Ако светлината не влизаше да целува тия извержения, знаете ли какво би станало в света? Та вие разглеждате нещата; в света всичко, което Бог е създал е на место. Казвате: „Той ме целуна“. Благодарете на Бога, че ви е целунал. Казвате: „Той ме удари“. Благодарете на Бога, че ви е ударил. Мушнал ви е. Благодарете на Бога затова. Понеже вие досега сте мушкали и вас ви мушкат. Понеже не сте целували на свят, целувайте се както трябва. Понеже сте се одумвали в миналото, какво ли не сте правили, сега се учите на положителното. Като срещнете един човек, не говори за отрицателните му страни. Говорете добре, за да чуете Господа. Щом се произнесеш за един човек, ти се произнасяш върху делото на Бога. Казвам: Вие сте даровити, но казвам – Трябва да учите. Всички сте богати, но не сте станали още наследници на вашето богатство. Вие ще кажете: „Тъй как ще ме целуват всичките хора?“ В света има един пример, той е следният: Един генерал съблича един подпоручик, построява цялата рота войници и всичките войници имат пръчка и гол го прекарват, всеки войник да го шибне. Започват да го шибат от единия край до другия край. Той върви, а те го шибат. Казвам: Като минеш от единият край до другият, двеста души от една рота, а във военно време 2000 души по един удар да ти ударят, това са 2000 удара. Казвам: Тия удари на место ли са? Защо го направи генералът? Целта с това постига ли се? Не се постига целта. Казвам: Вие едно време сте били генерали, които сте прекарвали хората по два удара да ударят. Сега казвате: „Трябва да се бие“. Какво се постига с биенето?

Биенето, това е градеж. Няма нужда сега от биене. Като се съгради една къща, ще направят мазилката. Като се свърши мазилката, ще влезете в къщата да турите другата обстановка.

Казвам: Сега във вашия живот вие ще сложите вашите чукове и мистриите ще сложите, друго занятие вече имате. Сега кажете една дума, помислете как да я кажем. Да изпеем „Фир-Фюр-Фен". Турете една българска дума с три слога. Светлина. Какво значи „Фир-Фюр-Фен"? „Фир-Фюр-Фен" значи високо нещо. Туй, от което светлината излиза, мощното състояние в света, което създава светлината. Светлината е женски за нас елемент. „Фир-Фюр-Фен" е мъжки елемент. При светлината вече мъжът се изгубва. Жената мъж не може да стане.

Та казвам: Приложете Любовта. Да мислите за великото благо, което Бог ви е дал всеки ден. Вие още не съзнавате какво Бог направил заради вас през хиляди векове, във всичките ваши падания и ставания. Когато вие не сте го познавали, Той винаги минавал и все ви оставял по едно добро. Когато сте живяли на земята и в смъртта, на гроба, казва: „Да се извади навън". Камъни, когато сте били, скъпоценни камъни, когато сте били, желязо като сте били, каквото и да сте били, Той вас ви посещавал. Не че вие сте били желязо, но сте били в условията на желязото. Под думата „желязо", разбирам, когато нещата се окисляват, става бърза промяна. Когато сте били в условията на златото, разбирам един живот по-уреден, дето не стават тия промени, тия преустройства. Не може да мислиш, докато не влезе в човешката мисъл светлина. Светлината непременно трябва да влезе, да имате запас от Любов, за да може да мислите. Не може светлината да дойде в света без Любов.

Та казвам: Сутрин като станете, помислете за Бога, за Любовта Му към вас, която има и тогава вие се постарайте заради Любовта към Него да покажете него ден комуто и да е, където и да е, при каквито и условия да е. Минеш някъде, едно камъче на пътя. Аз често на камъните правя добро. Едно камъче, ритат го хората, този го ритне, онзи го ритне. Взема го, да го не ритат хората. Или пък много пъти един камък взема, ще го измия и ще го туря някъде. Една философия, никого няма да изнасиля. Някой път съм се спирал при някой извор, взема, че го изчистя. В ума ми остане чистото изворче. Усещам, че водата, която иде, остава доволна. Туря наоколо камъчета. Та сутрин като станете, на вашите шосета турете камъните на място. Вашите извори, в самите вас изчистете. Защо трябва да бъдем добри? Аз трябва да бъда добър в себе си, понеже от това зависи моето щастие. Щом съм добър, веднага може да градя. Щом не съм добър, няма материал. Тепърва Бог трябва да праща някой друг зидар, който трябва да ме учи какво трябва да правя. Пък и аз, който не искам да уча, казвам: „На

тези ли години трябва да се уча?“ Тамън сте на възраст. Някои сте на 45 години, някои сте на 30, някои на 15, някой ученик най-малко е на 15, на 20 години, на 21. Баща и майка трябва да има. Баща и майка разбирам, глава да има. Сърце да има, съзнание да има. След туй воля трябва да има. Волята подразбирам братята. Сестри трябва да има. Ще ви дам един опит, каква трябва да бъде Любовта ви към вашия (баща)? Любовта ви към вашата майка? Любовта ви към волята, която имате. Любовта към самите вас, каква трябва да бъде? Вие сте всички от (умните) хора, само от вашите стомни излиза водата, пукнали сте ги. Някога се случва счупите стомната. Идете и си купете по-хубави стомни. Благодарете, че старата стомна се е счупила. Ако имате стари възгледи, които сте оставили, не съжалявайте за тях. Едно време какво мислеше? Че какво мислеше едно време? Днес може да мислите. Вие се оглеждате и казвате: „Остаряхме ние“. Два вида остаряване има. Едно остаряване има – ти започваш да признаваш, че си слаб. За да те обича Бог в света, трябва да бъдеш слаб. Ако си силен, Бог няма да те обича. Единственото нещо, което Бог обича, Бог обича слабите хора. Когато апостол Павел се оплаква, че го мъчи нещо, Господ казва: Моята сила, моята Любов се показва в твоята слабост. Ако си силен, ти сам вършиш работата. Ако майката роди едно силно дете. Представете си, че родите едно съвършено дете, тогава сегашният живот има ли такъв смисъл. Законът е същият. Всяка мисъл, всяко чувство, което се ражда във вас първоначално то е слабо. Мислите не остаряват, а се усилват. Постъпките не остаряват. Всичко в природата расте. Бог е, който се изявява. А пък ние не може да обичаме слабото в нас. Ние хората обичаме силното, а ние самите сме слаби. Следователно, нашата Любов трябва да бъде по-силна. Ние трябва да обичаме Бога, който е силен; само слабото може да обича силното, и силното може да обича слабото. Аз намирам отношенията са верни. На силният му допада като хване слабият. Някой силен най-първо като срещне силен като себе си, ще го набие, като стане онзи слаб, ще му помага. Ако сте от силните, Господ ще ви набие, а когато станете слаби, тогава ще ви обича. Ако сте силни, ще ви набие. Вие сте силни, Господ казва: Ще опитам вашата сила, да видим колко сте силни. Ще ви вземе и ще имате борба като Якова. Като го бутна за хълбока, изкълчи се. Някой път ви боли сляпото черво. Сляпото черво сега го режат. То не е, което образува една болка. Ще ви бутне Господ на хълбока и като ви бутне на хълбока, ще станете хром. По-добре е човек да се не бори с Бога. Може да се борите. Като обичате Господа, то е борба. Яков не знаеше и като го бутна Господ, той съзна своята погрешка. Господ казва: Ти измами брата си, взе му благословението. Сега ще се примириш, ще идеш при брата си, ще искаш извинение, ще поправиш погрешката. Тогава даде подаръци. Казва, на 400 души въоръжени: „Като дойде ще турите всичко под нож“. Но той отиде със смирение казва на Исава, и като видя Исава веднага казва: „Всичко туй е за тебе, ако искаш. Аз ти взех

благословението, сега ида при тебе да си изправя погрешката.“

Та казвам: Ние сега сме дошли в света, връщаме се от странство. От Ливана се връщаме с двете жени. Двете жени, това са два морала. Едното за Бога, едното за света. Връщаме се с жените си, с чадата си, при брата си. Кой е този брат? Знаеш колко пакости сте направили на Господа. Често ние с нашите прегрешения правим пакости. Ще намериш един ден Божественото тяло на онзи, който ни обича. И евреите като идат, ще видят отвърстието от раната на Христа. Един евреин попитал: Какво ще бъде нашето място в Царството Божие? Казват: „Ще влезете всички в раната на Христа, за да я запушите, в раната, която прободохте, за да запушите тази рана. Христос още носи тази рана“. Казва: „Не искам да зная, боднаха го римляните“. Сега ще видите, че има някаква рана на тялото на Онзи, Който ни обича. Ние сме го мушнали с копието. Та сега аз казвам: Не съгрешавайте! Аз казвам на себе си. Не трябва да цапам Господа. Всяка моя лоша мисъл е цапане лицето на Господа, цапане ръцете на Господа, цапане краката на Господа.

Казвам: „Не трябва да греша. Не трябва да цапам Онзи, Който ме обича“. И на всинца ви казвам: Не цапайте Онзи, който ви обича.

Сега туй, което ви казвам, ако го направите от Любов, на място е. Ако тия работи, всички работи вършите от Любов, на място е. Не искам да остане в ума ви мисълта, че вие сте измъчили Господа. Каквото сме правили, трябва да забравим. В миналото, каквото сме правили, да оставим. Отсега нататък, туй новото, което правим, да го не цапаме. Досега сме го цапали, да го не цапаме вече!

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.
(3 пъти).

XVII година.
33 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 25 май 1938 г., сряда 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_05_27 Мозъчни центрове
лекция на Младежкия окултен клас

МОЗЪЧНИ ЦЕНТРОВЕ

Отче наш.

Зададена тема имате ли? – /Имаме./ – Четете. /Чете се темата „Отношение на слуха и зрението“./ – Пишете върху темата „Взаимното отношение на храненето и дишането“. Изпейте „Изгрява слънцето“.

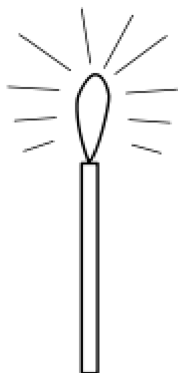

Фиг. 1.33Има много работи, които човек трябва да учи. Да си представим, че това е един светилник, /Фиг. 1.33/. Едно малко дете се ражда, вижда, че има светлинка, иска да опита да хване. Майка му запалила тази свещ. Вижда, че запаля, иска да я хване. Казва: „Щом майка ми бута, трябва да е нещо много приятно“. Като бутне светилника долу, работата върви, но като дойде до пламъка, дръпва си ръката. Питам сега, как ще си обясните туй противоречие. Детето като бутне два, три пъти пламъка, вече не бута. Сега, туй дете какво понятие ще си състави за свещта и за майка си. Сега често младите и учениците се намират в туй положение на малкото дете, което опитва свойствата на свещта. Какво нещо е свещта? Че в основата свещта е безопасна, но там дето се проявява пламъкът е опасна. След туй детето се научава горе-долу да бута свещта. Не разбира предназначението, че тази свещ може цяла нощ да свети. Вие се занимавате конкретно с реалността на тази свещ. Същият процес се случва, щом си наситен ти си добър, щом си гладен ти ставаш лош. Какво отношение има? Всичките хора, които са лоши, липсва им нещо. Всички, които са тъй способни, добри, значи придобили са нещо. Да кажем, че си недоволен някой път. Един певец е недоволен, защото му липсва нещо. Някой път певецът е доволен защото е придобил нещо. Искате да знаете защо сте недоволни. Липсва ви нещо, изгубили сте нещо в дадения случай. Туй, което ви липсва ви прави недоволни. Може да е микроскопическо, една иглица да е. На някой човек се скъсало копчето, дето се държат гащите и той трябва да ги хване с ръка да държи своите гащи, защото другояче ще паднат. В дадения случай няма игла с конец да си зашие копчето, той е недоволен. Казвате: „Защо той да не е предвидлив?“ Оставете вашата предвидливост. В

ежедневния живот ние се намираме пред такива факти. Ти се безпокоиш, че копчето на твоите гащи е скъсано. Другите не се безпокоят, защото тяхното копче е на място. Може би на някоя сестра да са се скъсали копчетата на роклята, не се държи същия закон. Казвам: Това са отношения.

Вие понякой път казвате: „Защо животът е такъв създаден?“ Как трябва да се създаде животът? Например, вие искате да бъдете обичани някой път. Не искате ли всички да ви обичат? Представете си, че един стол има съзнанието, че обича някой да има да седне отгоре му. Но, ако се съберат 10–15 души, че той започва да усеща тежестта, че може да му се счупят краката от тази тяжест. Всяко нещо в нас е дотолкоз потребно, доколкото може да ни причини някаква полза. Представете си, че столът иска да седнете отгоре му. Сега може да ви направя едно твърдение, което може да внесе смут във вас. Казвам, че столът се нуждае от храна. Всеки, който седи отгоре му го храни. Верно ли е туй? Ако един добър човек седне на един стол, по-дълго време живее. Ако седи един лош човек върху него, по-малко живее. Казвам: Има една вътрешна обмяна. Туй е вярно по отношение на битието. Има столове, които са щастливи, има столове, които са нещастни. Има столове, които са направени със съответни трептения имат, трептят. Този стол живее. Докато живее столът, той е цял. Столовете са живи. Като умре се разглобяват, не държат, разглобяват се, умират. Отвътре започва едно гниене на нещата. Казвам: Ако един ден вие имате един стол, трябва да изберате стола си от такова дърво, което има отношение към вас. И вие да имате обич към дървото и дървото да има обич към вас. Ако имате едно дърво, което няма обич към вас и вие нямате обич към дървото, туй дърво ще ви причини вреда. Понякой път наблюдавайте, може да направите опит. Идете до една река, която е бистра, турете въдица, турете червейче, рибките има такива плавачи с доста големи очи, доста умни са. Хванете една от тях, щом я подържите извадете въдицата от устата и и пак я пуснете във водата. Като я пуснете, втори път тя ще идва ли да хване въдицата? Няма да хване въдицата, но ще хване въдицата за гърба, за кривата страна, разнася я нагоре, научила се вече. Като дойде някоя друга може да хване. Как ще обясните този факт? Какво е станало в съзнанието на тази риба? Аз бих ви привел един факт, който съм наблюдавал. Преди години във Варна имаше две реки, сега ги няма, децата ученици, ходеха да ловят риба, седнат на моста, ловят. Някои деца цял ден седят, не може да хванат една риба. Аз гледам рибата хванала въдицата разнася из водата. Туй дете премести се от туй място, онази риба пак дойде, пак хване и разнася въдицата. Значи една риба, която придобила една опитност да нагълта въдицата в устата си, помни тази болка. Докато се извади из нейната уста, придобила едно впечатление.

Вие казвате, че имате една опитност. Каква опитност? Защо са страданията? Страданията – това е въдицата. Понякой път като страдате се хващате на някоя въдица. Доста въдици има. Мислите ли, че всички червейчета са за ядене? Някои червейчета са много опасни. И в обикновения живот хората казват: „Дяволът“. Дяволът в света, това са много умни същества, които искат да ви използуват и то ви използуват по един много умен начин. Ще ви турят въдица с едно червейче, ще я пуснат долу. Ти като видиш казваш: „Какъв Божествен Промисъл“. Бог го пратил, като го хапна, ще придобия нещо. Като го хапнеш, видиш, че ти си мислил, че е от Господа, виждаш, че тази работа не от Господа. Най-първо рибата хоризонтално ходи, играе из водата. Като я извадят из водата, главата вече отива нагоре, перпендикулярно я изваждат. Казва: „Какъв човек ще стане.“ Мислите ли, че тази риба излиза на своето време. Едно време птиците излязоха от зор над водата, все нагоре подскочиха, имаше едно усилие. Мислите ли, че всяка една риба, която биха извадили от водата отива в разумния свят? Мислите ли, че всяка една риба, която е опечена на скара тя е придобила нещо? Не, човек е придобил нещо, а рибата е придобила една малка опитност, че не трябва да се хваща на въдицата, нищо повече. Та онези, които разискват. Сега аз правя една аналогия. Рибата казва: „Дотегна ми тази среда да живея, искам да изляза навън, не в гъстата среда, в по-рядка да изляза, между другите хора, както живеят“. Мислите ли, ако рибата излезе във въздуха при туй положение, ще ѝ бъде по-добре? Как ще я посрещнат хората? Ще я посрещнат, ще я хванат, след туй ще я занесат в къщи. Най-първо ще отворят стомаха ѝ, ще извадят червата навън. Тя има съзнание, не е умряла. След туй на една скара ще я турят, ще започне да цъцри, ще започнат да /я/ обръщат на една страна, на друга. Те казват, ти като не си допечена, не си културна. За да влезеш между нас, трябва да станеш културна. Ще ѝ изменят дрехите, ще я направят червена, ще турят лимон, зехтин, после някакъв примес. След туй ще започнат, ще отрежат една малка част, ще я турят в една свещена уста. След туй ще влезе в свещеното място на човека, дето излизат най-хубавите работи. След туй рибата ще влезе в ада. Аз ви разправям един процес, който е верен. В ада ще влезе тази риба. Тя ще пита: „Какво голямо прегрешение направих аз, че Господ ме тури в този ад?“ Ще кажат: „Голямо е прегрешението, че Господ те тури в този ад, големите риби гълтат малките риби, малките риби по-малки, на общо основание“. Като дойде някоя риба глътне малката. Понякой път ще видите една голяма риба глътнала по-малка, малката глътнала още по-малка, някой път се случва три се нагълтали една друга. Защо е влязла в стомаха, в ада вътре?

Всяко страдание показва, че ти си излязъл от една среда в даден случай и си минал в друга, която на тебе не подхожда. Има нещо, което те мъчи. Някаква мисъл те мъчи. Може тази мисъл да е била полезна. Често съм

виждал децата след като ядат дини стават смешни. След като ял, иска да види дали семката ще влезе в ухото, че като я тури не може да излезе. Тази семка като влезе мисли, че са я посадили започва да се подува. Два–три дни ще минат, ще се подуе. Детето след като яло дини, иска да направи един опит, като тури семката в ухото, какво ще излезе. Какво ще излезе? – Ще причини болка.

Та понякой път аз гледам хората, някой зная защо страдат. Казвам: Той преди 2–3 дни ял дини и след туй турил в ухото семката. Че семката трябва да се посади, вярно е, трябва да се посади, но не трябва да се посади в ухото, но трябва да се посади в земята. Детето, като не знае това изкуство я посажда в ухото. Допуснете, че вие чувате една дума, която ви обижда. Тази дума е една семка. Тази дума може да е посадена на място, но ако една дума ти посадиш там дето не трябва, тя ще ти причини страдание. Фиг. 2.33/Фиг. 2.33/

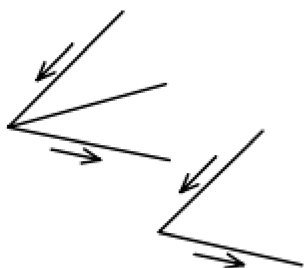

Това е геометрическо обяснение. Представете си, че имате един център. Какво ще бъде положението? Ако кажем един предмет се движи по тази плоскост, откъде ще има движение? Ако е отдясно, ще има движение наляво, надолу ще се движи. В първия случай движението отива към центъра, във втория случай движението излиза от центъра. Имате две положения. Значи имате двама души, може да бъдат в същия център, единият се движи към центърът, другият излиза от центъра. В дадения случай те не могат да се разбират.

Докажете кой човек е духовен и кой човек е материалист? Като ги събереш не може да се споразумеят във вярването. И двамата са прави. Материалистът излиза из центъра навън, религиозният в центъра се връща. Казваме: Той е материалист. Под „материалист“ разбираме излиза от центъра навън да добие някаква опитност. Ти ставаш материалист, да се отделиш от своя център, да добиеш някаква опитност, да се учиш. Казвам сега: Друго обяснение има. Фиг. 3.33/Фиг. 3.33/

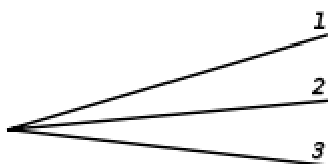

Тук имате първа степен на честолюбие. Тук имате втора, трета степен и

обратно. Имате седма степен. Тук имаме четвърта степен. Този човек е крайно докачлив, той е като един огън. Сухото трябва да го пазиш, навсякъде то е като барут. Огънят най-малката дума като чуе, веднага избухва. Динамит е той, взривно вещество. Тук имате един човек, колкото и да го обиждате, той все се усмихва. Казва: „Като нямаш работа, дрънкай“. Той не се обижда, в него честолюбие няма. Кое е по-хубаво, човек да има честолюбие или да няма честолюбие? Кое е по-хубаво, с ръце ли да бъдеш или без ръце, да бъдеш с ръце и да биеш или да бъдеш без ръце и да не биеш? По-добре е да имаш ръце и да знаеш да биеш, отколкото да нямаш ръце и да не можеш да биеш, да бъдеш кротък човек. Че по-добре е с език ли да бъдеш, или без език да бъдеш? Без език няма да обиждаш, но то е една неволя, която ти е наложена, не че си от добрите хора. Ти мълчиш, минаваш за много мълчалив човек, за много добър. То ни най-малко не е така. Езикът трябва да бъде дълъг. Красноречивите хора, доста дълъг език имат. Казва: „Дълъг му е езикът“. И действително, ако търсите речта, ще я търсите под очите. Има известни сенки, които показват силата на речта. Пък, ако търсите този човек може ли да говори, премерете езика му. Има особена дължина езикът, колкото е по-дълъг, по-красноречив е той. Не е лошо човек да има дълъг език. При това езикът има няколко функции. Езикът има три функции. Едната функция е да опитва нещата. Той е изпитна комисия. Всяко нещо, което ще влезе в човека, той като някой директор, митничар, той трябва да подпише. Докато той не подпише, без неговия подпис, нищо не влиза в държавата. Той е най-големият директор митничар. Каквото той подпише ще мине. Тогава се пуща да влезе. Във всичките животни е така. Някой път мислите, че петлите са много глупави. Не са толкоз глупави. Директорът, езика, разбира. Дайте едно царевично зърно, ще го глътне, дайте му едно зърно от кафе, хване го, пусне го на земята. Директорът казва: „Това не е за ядене“. След туй езикът има друга служба. След като влезе някой в устата, той иска да го опита, ще го повърти насам, натам ще го прекара през зъбите, дъвче. Казва: „Гледайте да го съблечете хубаво“. Той инспектира нещата. Вие, например, казвате: „Дъвчите, той е директор, той ви учи какво да дъвчете“. Това е втората му служба. И най-после, третата му служба е да говори. В говора трябва да бъде културен, да ви каже най-хубавите думи. Като говори ще каже: „Многоуважавани господине, мене ми е много приятно да ви се представя“. А пък някой път ще каже някои неща от неговия речник, който той има. Има неща, дето езикът ги казва, дето друг не може да ги каже. Ръката никога не може да каже, например туй, което езикът може да каже. Ръката може да те удари и да забравиш този удар. Езикът може да те удари само като размърда въздуха, през въздуха ще ти прати една бомба, ще те блъсне и години минат, казваш: „Обиди ме той“. Ти помниш тази бомба. Сега казвате: „Ти помниш тази бомба“. Понеже, щом може да хвърля бомби, може да пуща по същия начин и хубави

работи. Понякой път казвам: Злото не е в лошото говорене. Вие се радвайте, когато човек може да говори лошо. Този, който може да говори лошо може да говори добро. И обратното, този, който може да говори добро, може да говори и лошо. Вас ви се вижда някой път странно. В какво седи лошото сега? Може да кажеш на един човек така: „Не ви обичам“. Де е лошото, в какво седи лошото, който казва, че не ви обича? Но в тази дума едно изпитание има. Някой казва: „Не ви обичам“, за да ви изпита. Казвате някому: „Не ви обичам“, за да видите дали той ви обича. Значи, ако той ви се разсърди, знайте, че не ви обича. Ти му казваш: „Не ви обичам“. Той казва: „Вие не ме обичате, пък аз ви обичам“ и се чуди защо вие не го обичате, а той ви обича. Как ще примирите двете неща? Някой път казваме: „Не може да обичаш туй, което не те обича“. Законът е верен. Само, че този, който казва, че не ви обича, той не говори истината. Той лъже. Щом вие го обичате и той ви обича. Мислите ли, че аз не обичам боба? Неварен боб не обичам, но след като го сварят, го обичам. Значи, ако бобът стане малко по-културен, аз го обичам. При това условие, при което се намира, при дадените условия, има външни неща, за които не обичам. Ти обичаш един човек, има нещо в него, което обичаш. В него има нещо, което обичаш. Казвам: Прави сте, когато сте при един професор, който е горд, нагрубява, понеже вие не разбирате нищо от музика, пък той разбира, обичате го. Кое ви заставя в дадения случай да го обичате? Музиката в него. Вие сте дошли в един свят чужд за вас, от странство сте дошли, тъй както човек идва във Франция, в Англия, в Германия или в Америка, вие веднага трябва да се съобразите с езика на този народ, с обичаите, с правата им, които на са както в своето отечество. Защото вие сте дошли от един свят, тука сте като патета в решето. На земята вие сте дошли и се намирате в положението на кокошката, на която българинът насадил – той е много изобретателен, насадил пилета, патета, после и мисирчета. Кокошката ги поведе, гледа половината от децата ѝ влизат в реката, другите седят с нея. Тя се чуди откъде дойдоха тия деца. Понякой път вие носите такива мисли и вие сте като квачката със своите пилета. Някой път с вас вървят такива патета. Ни най-малко не ви са по естеството, пък вървят големи пуйки един ден. Пуйките са много тщеславни. Хубаво нещо е тщеславието. Който не е щеславен да яде пуйки. Който е много тщеславен да се въздържа от пуйки. Пуйчиното месо усилва тщестлавието. Ако обича някой човек да стане учен човек, всичко да рови навсякъде, кокошо месо да яде. Като му дадат цяла крина с жито, научно търси да научи нещо, навсякъде рови. Според едно научно изследване, кокошката като ровила земята, изкарала житото из земята. Тя няма понятие как се сажда житото, казва: „Като рових земята го извадих“. Туй е научно, научни данни.

Сега да дойдем до въпроса. Вашият живот е несносен. Ако имате

самоуважение, ако задната част на главата е издигната и предната е снишена, вие ще се намерите в противоречие. Казвате: „Той е смел човек“. Смелият човек има нещо в главата. Ако задната чост на главата е тясна човек не е смел, ако има 10–15 см широчина на главата, смел е човекът. В смелия има нещо. Онзи, който не е смел, липсва му нещо. Някой е страхлив, някой е безстрашен. Страхът си има своето място в света. Не страхът, който е развит в животните, в горната част, но в задната част на главата. – Ако страхът създава основа за съвестта у човека, пред страха в главата на човека седи съвестта, съзнанието за право и криво. Сегашното съзнание, което /се/ създало в човека. Та казвам: Ако някои хора са безстрашни, сега ще бъдат смели, но за в бъдеще ще бъдат безсъвестни, ще бъдат несправедливи. Следователно, страхливите хора за в бъдеще, понеже са плашили навсякъде, като дойдат в човешкия живот, върху този страх ще се създаде справедливостта. Тя ще направи човека да бъде приятен за окръжаващата среда, на окръжаващите хора. За да бъде човек благоприятен трябва да има съзнание на справедливост. Понякой път, когато туй съзнание в човека не е развито, човек постъпва несправедливо. Причинява вреда на себе си и на другите. Казвам: Трябва да бъдете смели, трябва да бъдете и страхливи, но страхливи, не боязливи. Какво е разликата между страхлив и боязлив? Страхливият човек от всичко се стряска. Боязливият, когато каже нещо е внимателен. Страхливият го е страх да не направи нещо. Боязливият е внимателен да не би да направи нещо, да не би да каже една дума, с която да огорчи хората, или да направи престъпление. Боязливостта е там, а пък страхът е нещо по-външно, да не би да направи някое по-голямо престъпление, ще започнат да го съдят. Боязливостта се отнася до по-интимния живот на човека. Вземете, за пример, вниманието на какво се дължи? Вниманието е степен на страха. Ти си внимателен към някого, има едно преплитане, внимателен си, този човек искаш да го предразположиш. Ти седиш отдалече да не би да го обидиш. Страхът влиза като елемент, да бъдеш внимателен. Ако не беше страхът, не щеше да бъдеш внимателен. Сега си внимателен, слушаш един професор, защото искаш да научиш нещо от него, имаш една цел. За да придобиеш нещо. Всички не сте еднакво внимателни, защо? Защото вниманието на хората седи в слепите очи на човека, има един център на стяженолюбие го наричат. Стяженолюбието е на физическите работи. Искаш да те обичат хората. – Същият център. Искаш да станеш музикант. – Същият център. Много предразположения. Някой казва: „Аз нямам желание“. Трябва да имаш желание. Ако нямаш желание ти не може да се избавиш. Но туй желание, за да се избавиш действува в трите свята едновременно. Трябва да го изявиш на физическото поле, трябва да го изявиш на духовното поле и трябва да го изявиш в умствения свят. И всичките способности, които имаме функционират в трите свята. Та оттуй гледище, всяко нещо, което имаме, трябва да го разбираме.

Някой човек казва, че е груб. Но грубостта произтича от смелостта. Без смелост ти нямаш никаква инициатива. Грубостта е, че се образува повече смелост, излишна енергия, липсва ти друга някоя способност, да употреби/ш/ тази енергия. Казвам: Мнозина от вас като ви гледам има много работи, които не са развити, недоразвити са те. Трябва да се създаде една школа да се възпита човек. Да кажем, някой иска да стане набожен. Някой човек е доверчив, развито е това чувство. Някой е недоверчив, той е страхлив. Казва: „Аз не вярвам". Но неверието се дължи на страха. Щом не вярваш, ти си страхлив. Щом си дошъл до отрицателната страна на своето неверие, ти си вече като риба, ще опиташ въдицата на своето вярване. Казва: „Мене ме е страх да вярвам в тия работи. Ще се занеса в друг свят". Няма какво да се занасяте. Религиозното чувство в човека дава най-ценните постъпки в човешкия живот. Когато видите някой човек да постъпи тъй хубаво, че да ви е приятно, то се дължи на неговото религиозно чувство. Има една ценна обхода. Най-хубавата обхода се дава с религиозното чувство. Че за да изявим любовта към Бога, трябва да развием това религиозно чувство, за да имаме най-хубавата обхода, туй което ние желаем, най-хубавото се добива, с религиозното чувство. Казваш: „Липсва ми нещо". Дойдете някой път, неразположени сте, туй чувство не работи. Ако то функционира правилно, ти ще бъдеш щастлив. Щом то не работи, казваш: „Липсва ми нещо". Какво ти липсва? Някому липсва нещо. Някой път не наблюдава, не разсъждава. Някой път музиката липсва у някого, някой път речта липсва, не може да говори. Да си помилва окото отдолу. Вие понякой път не си барате очите. Та казвам: Целият сегашен живот на човека зависи от неговото тяло. За в бъдеще и самовъзпитанието на човека /ще/ зависи от човека. Три начина има за възпитание. Едно възпитание, което произтича от цялото тяло, друго възпитание, което произтича от лицето. Духовният човек за да се самовъзпитава трябва да изучава лицето на човека. Ако знаеш как да бараш лицето си имаш методи да се възпитаваш. Третото възпитание е умствено. Ако човек иска да стане гениален, той трябва да знае как да бара главата си. Ако знаеш как да бараш главата си, как да я буташ, то е само за гениалните. Наблюдавайте хората как се движат, някой учен човек, някой професор, когато пише нещо, мисли, турил ръката на главата си, на челото си и мисли. Мисли, турил си пръста до челото. Той бута трите пръста, които му дават материал. От всяко място, което бутне на главата излиза нещо. Тече нещо вече, пише. Пък някой, който не знае да пише, зачерква, почесваш се на другата страна, пак няма, дращи, казва: „Не върви". Когато пишеш, отзад не бутай главата си. Онзи, който пише трябва да знае къде да бута главата си, челото си. Тя е особена школа. Аз само давам пример.

Та казвам: Бог ти дал едни ръце, да знаем как да се възпитаваме. Ако ти се

намираш в трудно положение, ако разумно буташ челото си, веднага от разумния свят ще ти отговорят. Ако бутнеш където и да е, ако разумно буташ ще ти отговорят. Целият свят аз го наричам разумен. Щом разумно буташ ще видиш, че наоколо цялата природа е разумна. Щом не буташ разумно, природата минава за много мълчалива. Започнете от себе си, като едно предметно учение. Например, някой път мислите защо е създаден вашият нос. Някой път мислите защо е създадено вашето ухо. Мислите ли защо са създадени вашите очи?

Ако вие не се интересувате от музиката, значи този център е слабо развит, ако се интересувате, развит е. Ако се интересувате от религиозни работи, от лика на Бога, развит е съответният център, ако не се интересувате, не е. Ако философия ви интересува, значи този философски център е развит; ако не се интересувате от философия, този център не е развит. Или ако изкуството не ви интересува, значи липсва ви нещо. Ако животът не ви интересува, липсва ви нещо. Казва някой: „Мене много работи не ме интересуват“. Много работи не те интересуват, много ти липсва. Щом много работи те интересуват, то е много хубаво, много работи трябва да те интересуват. Човек не трябва да тури преимущество, трябва да тури деятелност, едновременно да действува, защото човек трябва да бъде смел. Трябва да бъде и малко страхлив. Казва: „Безстрашен“. Безстрашните хора са разумни. Те знаят, че зимно време една боа е безопасна, която е замръзнала, тя е безопасна. Ученият човек трябва да го знае. Страхливият като види змията ще бяга от нея. Учения ще се приближи. Лятно време, ако не е замръзнала, ученият човек знае, че е опасна. Ученият човек знае отношенията на нещата, а глупавият не ги знае. Ученият като види някой, че се колебае, знае че е страхлив. Ако ти не разсъждаваш, знае че разсъдливостта в тебе не е развита. Ако си немърлив, не зачиташ този-онзи, той знае, че едно хубаво чувство не е развито в тебе. Онзи, невежият ще каже: „Такъв го е Господ създал“. След като си оцапал дрехата с петна, дрехата не е така създадена, тя отпосле се оцапала. Човек трябва да я очисти. Казвам: Нещата, отношенията в живота се дължат на един вътрешен недоимък.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

Всичките качества на човека имат геометрическа проекция. Може да се намери едно качество в човешката глава за в бъдеще. Може да е една стотна от милиграма. Всички неща са реални.

XVII година
33 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 27. V. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_05_29 Обнова на човека
Утринно Слово

ОБНОВА НА ЧОВЕКА

Размишление

Ще прочета 4-та глава от пророк Данаил.

Три неща занимават човешкото съзнание: миналото, което отживяло времето си и не се връща; настоящето, което живеем сега и изучаваме; бъдещето, което очакваме и не знаем какво ни носи. Мнозина градят своя живот на минали опитности, затова често остават излъгани.

Ще приведа един случай, станал някъде в Южна България, където има много лозя. Двама турци минавали край едно лозе. Единият знаел малко български. Те си говорили: „Ще влезем в това лозе да си наберем грозде". – „Ами ако излезе отнякъде пъдарят?" Онзи, който знаел малко български, казал на другаря си: „Ще те науча какво да правиш. Ако чуеш, че пъдарят казва: „Удари го" – веднага бягай". Те влезли в лозето и започнали да берат грозде. Пъдарят ги видял и извикал на другаря си: „Я му светни една!" Турците очаквали да чуят „Удари го!" и продължавали да си берат, докато на гърба им стоварили по една здрава тояга. Едва тогава разбрали какво значи „Светни им по една!" И в сегашния живот хората разбират смисъла на думите „Удари го!" Те още не разбират значението на думите „Удари го!" Животът е лозе, в което сте влезли да берете грозде. Често правите нещо без позволение, но има пазачи, които ще ви изненадат с думите: „Светни им по една!" – „Не сме ли свободни?" – На земята свободата е относително нещо. Всички хора искат да бъдат свободни, но въпреки това са ограничени. Човек не е свободен да говори, каквото иска; не е свободен и да прави, каквото иска. Да правиш, каквото искаш, това не е свобода.

В турско време един млад момък работел градинарство, но този занаят му омръзнал. Той решил да го смени с друг, по-лесен. Отишъл в Солун и като обикалял из града, той се спрял пред един абаджия и го попитал: „Искаш ли да ме научиш на твоя занаят?" – „Искам." Момъкът останал при абаджията, който му дал парче аба, да се упражнява да шие. Цяла седмица той теглил иглата, но още нищо не знаел. Един ден при абаджията дошъл един турски бей, който му казал: „Майсторе, искам да ми ушиеш едни бирбучуклии гащи. Ще дойдеш у дома да ги ушиеш". Случило се, абаджията бил много зает и не могъл да отиде с бея. Затова изпратил чирака си, той да вземе мярка и да го почака там. Доста време минало, но абаджията все още не идвал. Беят казал: „Както се вижда, майсторът ти няма да дойде, затова ти ги скрой". Дал му един топ сукно и го оставил да

крои. Момъкът, който само от една седмица учил занаята и нищо не знаел, започнал да крои. Оттук-оттам мерил, но нищо не излязло. Като го гледал, беят казал: „Вижда се, че нищо не можеш да направиш. Скрой ми поне една салтамарка". Чиракът почнал да крои, но пак нищо не излязло. Ядосан, беят му казал: „То се вижда, че и салтамарка няма да стане, но уший ми една тютюнева кесия. Ако и нея не можеш да направиш, ще те набия".

Обикновено хората започват с големи работи – с бирбучуклиите гащи. Като не могат да ги направят, залавят се за салтамарка. Като не могат да направят и нея, спират се на тютюнева кесия. Оттук идват всичките нещастия. Младият чирак трябваше да каже на бея: „Аз работя само от една седмица, още не съм научил занаята. Ще почакам да дойде господарят, той да скрои гащите". Вие често се залавяте за работи, които не знаете, искате да минавате за майстори и казвате: „Каквото каже човек, всичко става". – Така е, но това се отнася за разумния човек. Каквото каже той, става. Обаче, каквото каже глупавият, нищо не става. Казваш: „Гладен ще умра". – Който знае да пее, никога не умира гладен. В Англия има закон, според който не се позволява на просяците да искат милостиня, без да проявят известно изкуство. Ако просиш, без да пееш или свириш, ще се намериш в затвора. Щом пееш, всеки е готов да ти даде нещо. Днес повечето хора влизат в живота без никакво изкуство и очакват да бъдат щастливи, учени, красиви. Това е криво разбиране. Ще пееш, ще свириш и тогава ще бъдеш щастлив. Ако не пееш, ще се намериш в затвора. Искаш да станеш учен, но не ти се учи и казваш: „Бог е милостив, ще ми помогне". – Ако учиш, ще ти се помогне; ако не учиш, в никое училище няма да те приемат. Бащата може да е много богат, но богатството не спасява. Учителите изискват и от богатските синове, както и от бедните. Казваш: „Млад съм, не мога да не греша. Ще се моля и Бог ще ми прости греховете". – По-добре да не грешиш, не разчитай всякога на молитвата. Ще грешиш, че после ще се молиш! – „Защо греши човек?" – Защото е невежа. – „Ама учен е човек." – И ученият греши. Това показва, че има нещо, което и той не знае. Три неща са нужни на човека, като условия за правилното му развитие. Първо, той трябва да бъде здрав. Второ, да има разумно сърце, с което да реализира своите естествени чувства и желания. Естествено е желанието ти да бъдеш добър певец, да взимаш три октави, но условия са нужни за това. Ако искаш да станеш добър певец, ще пееш, ще се упражняваш. Лесно е да се каже, че някой е даровит. – Даровит е, защото е работил в миналото. Без труд и работа нищо не се постига. Какъв смисъл има да дадеш нови, красиви дрехи на скърбен човек? Той ще ги погледне и ще ги сложи настрана. Дай тези дрехи на един млад, левент момък, да ги носи с радост. Хубавите книги се дават на учените. Здравето се дава на силните хора.

Третото нещо, което човек трябва да има, е светъл, добър ум. – „Нищо не зная, нищо не разбирам.“ – Умът ти не е светъл. Радвай се и на малкото, което знаеш. То ще ти помогне за това, което трябва да направиш. Каквито знания да имаш, пак трябва да работиш. Нещата не се постигат изведнъж. Взимаш кибритената кутия, изваждаш клечка кибрит и цъкнеш: първата клечка не хваща, втората – също, едва третата се запалва. – „Кибритът е овлажнял.“ – И това е възможно; може и работниците да не са го направили, както трябва. Важно е, че и при изработените неща пак се иска малко усилие.

И тъй, за да реализира своите мисли и чувства, човек трябва да бъде вътрешно самоуверен. Искаш да направиш нещо. Уверен ли си в успеха на твоята мисъл и твоето чувство? Не е достатъчно само да имаш подтик. Без увереност в това, към което се стремиш, няма успех. Наблюдавал съм как пеят видните певци. Щом излезе на сцената, той вземе една свободна поза, уверен е в себе си. Гласът му се излива леко, плавно, като че извира отнякъде. Някой още първия момент се смути, не е уверен в себе си. И той пее, но усещаш, че гласът му едва излиза от гърлото, като че ли го тегли с помпа. Истинският певец навсякъде и всякога пее. Гласът му може да не се чува, но и като мисли, и като чувства, той все пее. Слушаш един виден певец и казваш: „И аз искам да пея“. Ако мислиш, че отсега нататък ще се учиш да пееш, твоята работа е загубена. Пей при всички условия и не се безпокой. Знаете ли какво се иска от бъдещите певци? Тяхното пеене трябва да отговаря на изискванията на Любовта. В онзи свят съществата са крайно безпощадни. Там и най-видният певец от земята може да се провали в един момент. Никой не може да разчита на миналото, да каже, че на земята е бил добър певец. Ще му кажат: „Ако пееш добре и взимаш тоновете правилно, певец си; направиш ли една малка грешка, не си певец“. В света на Любовта не се позволява абсолютно никаква грешка. – „Едно време бях добър певец.“ – Не е важно какъв си бил някога. Днес не пееш добре. Може някога да не си пял добре, а сега пееш хубаво.

Слушате някои религиозни да казват: „Едно време бяхме набожни“. – Сега не сте ли набожни? – „Не знаем какво стана, но изгубихме нещо ценно.“ Друг казва: „Никога не съм се молил, но надявам се на бъдещето. Тогава ще се моля“. Това е все едно да искаш да станеш добър певец, без да си пял в миналото, без да пееш сега. Значи разчиташ на бъдещето. И това е възможно, но се иска гениална воля. Ако правиш гигантски усилия, можеш да постигнеш нещо, но можеш ли да правиш такива усилия? Нещастието на хората се дължи на тяхната сляпа вяра в бъдещето. В миналото не си живял добре, а очакваш в бъдеще да живееш добре. Хубаво е човек да вярва, но да вярваш само в бъдещето, това е позволено на

младите моми и момци. Младият момък казва на възлюбената си: „Ще те направя царица. Каквото пожелаеш, ще имаш“. Тя го слуша и вярва на всичко. Тя гледа на него като на божество, което каквото каже, става. Всъщност, от всичко казано се изпълнява едва една десета.

Една селянка, красива жена, се оплакваше от мъжа си: „Обичахме се, оженихме се, не живеем лошо, но едно не мога да забравя и да се откажа от него. Преди да се оженим моят възлюбен обеща да ми купи кюркче с лисича кожа на врата. Оженихме се набързо и той обеща после да ми го купи. Ето, десет години минаха оттогава и кюркчето още не е купено. Силно е желанието ми да имам такова кюркче; ще си отида на другия свят с отворени очи за него“. Питам мъжа: Защо не купиш обещаното кюркче на жена си? – „И аз не зная какво става. Като се наканя да купя, все ще се случи нещо и парите отиват. Получавам хиляда лева месечна заплата, а кюркчето струва десет хиляди лева. Как да ги спечеля?“ Казах на жената: Както виждаш, мъжът ти има добро желание, готов е да ти купи обещаното, но няма пари. Ами ти защо бърза да се жениш? Трябваше да чакаш да ти купи кюркче и тогава да се жениш.

И на вас казвам: Не се женете без кюркче. Всяко нещо в началото става по-лесно, отколкото накрая. Казвате: „Ако работата започва зле, поне добре да свърши“. – Прави сте. Обаче някога работите започват добре, а свършват зле. Правилно е да започват добре и да свършват добре. Божественият живот започва добре и свършва добре. Ако животът започва добре, а свършва зле, в него има нещо човешко. Всяка работа, която е изпълнена с Любов, Мъдрост и Истина, започва добре и свършва добре. Ако започва само с Любов, а без Мъдрост и Истина, не е започнала, както трябва. Не пренебрегвай нито една от добродетелите в своята работа. Това значи да започваш с Божественото. Основа на живота и начало на всяка работа са добродетелите. Без тях нищо не се постига. И като говори, човек пак трябва да изхожда от Любовта, Мъдростта и Истината. Този говор е музикален. Без тези добродетели говорът е обикновен, немузикален. Щастието и нещастието на човека зависят от неговото гърло, от това, как пее и говори. Според френолозите центърът на речта се намира някъде на челото, в средата на предния мозък. Който знае как да възприема светлината, той подхранва центъра на речта. Значи този център се храни със светлина. Светлината е майка на говора, т.е. на речта. Затова се казва, че между очите и говора има тясна връзка. Който е откърмил добре центъра на говора, добре говори. Ако не го е кърмил добре, в говора му има известно препятствие.

Казва се за Моисей, че бил гъгнив, имал някакво препятствие в говора си. Питам: От рождение ли е бил гъгнив? – Един ден Моисей видял как

египтянин бие един евреин. Вместо, като посветен в Мъдростта, да въздейства с мисълта си върху египтянина, той взел активно участие в разпрата. Без да мисли много, той се намесил в тази борба и убил египтянина. От страх той го заровил в земята и избягал в пустинята. От този момент той станал гъгнив. Цели 40 години Моисей прекарал в пустинята, където го умил Бог. Той разбрал, че чрез убийство не може да се спаси еврейският народ. Веднъж, като пасъл овцете, Моисей видял, че една къпина гори. Като се приближил към нея, той чул глас: „Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свято“. Моисей трябваше да мине през огъня, докато разбере как се освобождават народите. Той беше сприхав, необуздан, но разбра, че само Любовта разрешава въпросите. След това Бог го изпрати да освободи евреите от робството на египтяните. В първо време Моисей се отказа от тази мисия, но Бог го убеди, че с помощта на брата си Арон ще свърши възложената му работа.

В сегашния ни живот Бог ни учи, като Мойсей, как да изправяме грешките си. Казваш: „Какво толкова съм направил, че страдам?“ – Защо беше гъгнив Мойсей? – Той не се е родил гъгнив, но като сгреши, стана гъгнив. Грехът идва отпосле. Бог създаде човека съвършен. Отпосле той сгреши и изопачи Божия закон. И до днес още Бог учи първия човек как да изправи грешката си. Всички хора учат същото, а именно, как да изправят грешката на своето минало. Като ви наблюдавам, виждам колко сте несъвършени. Всеки говори, каквото му дойде на ума. Някой казва: „Една дума да кажа, огън ще падне от небето“. И Христовите ученици, като не ги приемаха в някое село, казваха да падне огън, да изгори тези хора. Христос ги питаше: „На кого служите вие?“ Светът не се поправя така. Обуздавайте езика си! Какво правят турците? Като кажат обидна дума някому, веднага започват да се молят. Така постъпват източните народи. Християните, като ги обиди някой или ако те обидят, взимат особена поза, като че Бог е виновен за това.

Като ученици, вие трябва да работите върху търпението. На повечето от вас ще пиша единица по търпение. За други добродетели може да ви се пише шест. Някой за грубост заслужава да му се пише седем; за скържавост заслужава също голяма бележка. Наблюдавам го какво прави. Има крава, която дои. Като дойде при него беден човек, той едва издоява половин кило мляко – не иска да даде нещо на бедния. Като остане сам, той хваща здраво вимето на кравата и я дои. Значи за себе си взимаш много мляко, а за другите – малко. Това е неразрешен въпрос. Работете върху търпението. То е велика наука. Ще кажете, че само Бог може да търпи. Бог е дълготърпелив, а човек може да бъде поне търпелив. Търпението е основа, върху която се изгражда човешкият характер. Българинът е крайно упорит. Той мисли, че е търпелив. – Упоритостта не е

търпение. Ако пиша бележка на упоритост, ще му пиша седем. Между упоритост и твърдост има нещо общо, но търпението е съвсем друго нещо. Въздържанието води към търпение. Изкуство е да можеш всичко да направиш, но да се въздържаш. Някога е за предпочитане да се въздържаш да проявиш силата си, отколкото да победиш целия свят.

Един млад момък, студент, отишъл да наблюдава упражненията, които правят юнаците-борци. Имало състезание между борци. Това се случило в един американски град. Студентът се провикнал нещо, заради което един от борците му ударил една плесница и го повалил на земята. Студентът скочил, изтърсил дрехите си от праха и си казал: „Ще ти покажа кой съм аз! Ще ти отмъстя някога“. От този ден той започнал да изучава това изкуство и в продължение на десет години се развил толкова много, че могъл да вдигне един кон с кончето. Той намерил бореца, който му ударил плесница, и го запитал: „Познаваш ли ме?“ – „Не те познавам.“ – „Сега ще ти покажа кой съм аз.“ Хванал го с една ръка за краката и го вдигнал във въздуха. После го обърнал с главата надолу и пак го вдигнал нагоре. Най-после го сложил на земята и му казал: „Аз съм онзи студент, на когото преди десет години ти удари една плесница и ме повали на земята. Тогава бях студент“. – „Да, тогава ти си бил студент, а сега аз съм студент пред тебе. Похвалвам те, добре си използвал условията.“

Използвайте условията, които съдбата ви дава, да станете силни, да се справяте с нея. – „Не можем да се борим със съдбата.“ – Днес не можете да се борите, но когато станете силни и можете с едната си ръка да вдигате кон с кончето, ще се борите и с нея. Като дойде при тебе, хвани я за краката, вдигни я във въздуха, обърни я с главата надолу, после я остави на земята. Тя ще те погледне и ще каже: „Признавам силата ти“. Силен човек е онзи, който прилага правилно Божията Любов в живота.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 29 май 1938 г., София, Изгрев.

1938_05_29 Всичко е възможно
неделна беседа

ВСИЧКО Е ВЪЗМОЖНО

Отче наш.

Ще се развеселя.

Има едно изречение в свещените книги, което казва: „У Бога е всичко възможно."

Духът Божи.

Има някъде едно изречение: Светът е създаден за живите хора, за умните, за свободните хора. За живите, за умните и за свободните хора. В Бога всичко е възможно. Всеки един човек трябва да си състави едно понятие за себе си, ако иска поне да разбира своя си живот. Да си състави едно мнение и да не идва в противоречие с туй, което той мисли. Ние понякой път се учудваме защо хората не мислят тъй, както ние мислим и хората се учудват, че и ние не мислим като тях. Ако ние мислим, че всичко може да стане тъй, както ние мислим, тази идея е вярна само по отношение на Бога. От гледището на Бога, един ден всичките хора ще дойдат да мислят, както Той мисли. Искат, не искат, ще дойдат. Днес има хора, които не мислят, както Бог мисли. Но след милиарди и милиарди години, след милиони и милиони години, хората ще дойдат да мислят като него. Мисълта – това е най-красивото, през което човек може да мине сега на земята. И туй, за което човек е чувствувал, и то е най-красивото и това, което е направил. Три неща има, които са красиви. Това, което мислиш в даден случай, е най-красивото и това, което чувствуваш е най-красивото. И това, което правиш, е най-красивото. Сега, може да дойде едно противоречие. Може да кажете, ние казваме в даден случай туй, което човек прави е най-красиво, в дадения случай заради него. Може да се родят много противоречия, как тъй да е най-красиво. Туй, което ти мислиш и което чувствуваш и което правиш, то е най-красивото за тебе. Ние говорим сега за положителната страна на нещата. Отрицателните неща, това са сенките. Може да кажем, имате една сянка, обаче тя има реалност. Тя няма вещество, органическа реалност. Сянката е реална, докато Слънцето грее. Туй Слънце не грее и сянката не съществува. При това от дървото може да имаш плод, но от сенките не може да имаш. Защото някой път ние казваме: „Кое е реалното?" – Реално е туй, за което може да мислиш. Реално е туй, за което може да чувствуваш в даден случай. Реално е туй, за което постъпваш, то е реалното. Вземете думата „реалност" в нейната достъпна форма. Например, на български вие ще попитате: „Туй, което казва някой, знаеш ли български?" Той ще се учуди. Българинът да го питаш знаеш ли български. Казва: „Зная, разбира се, аз

съм българин.“ Ако питаш един французин знае ли френски, той ще каже: „Зная, разбира се. Аз съм французин.“ Ако попитате един англичанин знае ли английски, той ще каже: „Зная, разбира се, аз съм англичанин.“ Но ако попиташ един англичанин: „Ти знаеш ли български?“, той ще се намери в едно положение, той ще каже: „Сега, слушам, не съм запознат.“ Слушам какво нещо говорят за българите. Ще ви се види чудно, че един англичанин не знае български. Или един англичанин може да се учуди как вие не знаете английски. Вие може да изучавате английски, ако имате нужда или известен интерес. За българина е в реда на нещата да знае български и за англичанина е в реда на нещата да знае английски, и за французина е в реда на нещата да знае френски. И за всеки един човек в реда на нещата е да знае езика на своя народ, и за човека в реда на нещата е да мисли по човешки. Казваш: „Мислиш ли?“ – Мисля, разбира се. Мисълта е общо достояние на цялото човечество. Ако питаш: „Мислиш ли?“ – Разбира се, мисля. – „Как мислиш?“ – Има разни степени на мисълта. Но обикновено всичките хора мислят по един и същи начин. Но, ако попиташ едно животно: „Ти мислиш ли?“, животното няма да разбере. И ако попитате едно дърво, и то няма да ти даде отговор. Казвате понякой път, че дърветата мислят, но не като хората. Животните мислят, но не като хората. Че мислят, няма съмнение. Че в тях има известна интелигентност, няма съмнение, но те се различават със своята мисъл. Туй не е едно противоречие, че се различават. Това са фази на този, Божествения свят. Ако попитате: „Защо светът е така създаден?“, той е един много труден въпрос, защото другояче не можеше да бъде създаден. Както и да го обяснявате, има два начина.

Казва Христос на едно място. Има един стих: „Прослави Ме със славата, която имах при Тебе, преди създаването на мира“. Значи, преди да се създаде този свят, с тази слава да го прослави – каква е била онази слава преди създаването на света, ние нямаме никакво понятие. Вземаме този стих: „Прослави ме“ като нещо понятно. „Със славата, която имах в Тебе, преди създаването на мира“. От философско гледище, има един свят, който не е създаден, както всичките други светове са създадени, той сам не се създава. Има един порядък, който е вечен. Съществува един образец на човечеството. Сега някой път такива мисли смущават хората. Как е възможно това? Ние се смущаваме. Какъв е този свят? Ние се смущаваме, как е възможно едно дърво да съществува без сянка. Как е възможно едно дърво да съществува, да има реалност, без сянка. Сянката е едно отражение на реалността. Ние се смущаваме някой път от сенките в живота. Трябва да се освободим от ония сенки, които ни смущават. Седиш и се радваш или се смущаваш от сенките. Ти си мислиш: „Кой знае, този живот много зле ще прекарам.“ То е сянка. Не знаеш, казваш: „Кой знае какво ще ми дойде до главата.“ Някой път мислиш, че ще ти дойде до главата нещо много добро.

Радваш се и скърбиш за неща, които не съществуват. То е едно разбиране. Казва: „Може да пострадам.“ Но има един смисъл в страданието. Казваш: „Не може ли без страданието?“ – Може, може без страдание. Но цялото щастие на всички същества зависи само от страданието, което съществува в света. Вижте цялото органическо царство, изсичат дърветата, изгарят, страдания имат. Животните едни други като се унищожават, и то е страдание. Съвременните хора унищожават милиарди същества и то е едно страдание. Защото, ако тия същества не се унищожаваха, човечеството не може да расте. С милиарди тонове храна се унищожава.

Та казвам: Ние живеем в един свят, дето се учим. Страданието не е нищо друго, освен една наука. Хората се учат, че туй, което имат, трябва да дадат нещо от себе си. Учат се на земята на жертвата. Най-дълъг живот имат растенията. Има растения, които са по на 4, 5, 6 хиляди години. Стари дървета има, които са живяли толкоз. Казвате, че Адам живял 900 години. Растения има, които са живяли 5 пъти повече, отколкото Адам е живял. Но въпросът е сега, онова, което Адам е преживял и тия растения са преживяли, дали тия растения имат същата опитност, същото преживяване както Адама. Имат ли, следователно, същото знание. Знанието на тия растения не може да се сравни със знанието на (Адама, което той) имал в себе си, с вашето знание, ако вие разбирате, ако сте доволни. Вие някой път искате да бъдете доволни от онова, което притежавате. Истинското притежание на човека седи във възможността на живота. Истинската възможност на човека седи в знанието, в разумността, която има. Истинската възможност на човека седи в свободата, която има. Три неща има. Човек, където и да е, който иска да бъде малко щастлив, за да разбере човешкия живот. Първо, той трябва да има живот. Същевременно този живот трябва да е ограден, да има знания в себе си. Трябва да знаеш защо живееш. И при това, щом като знаеш, трябва да имаш свобода. Та всичко онова, което желаеш, да можеш да го направиш. Сегашните учени хора са много допринесли. Един обикновен човек, който нищо не знае заради себе си, но идете в една библиотека и ще видите колко книги са написани по анатомия само за костите на човека. Цели томове има, които с години да чете трябва човек: костите, мускулите, нервната система. После вземете по изкуството колко картини има нарисувани. Вземете по съвременната музика цели томове има написани. Вие, за да може да научите всичко, което е написано по музика, ви трябват най-малко 200 години, за да може да свирите всичко, което е написано. Сега, във вестниците пишат за един млад българин, който се е прочул, че свирил много мъчни работи, че му дали премия, един млад българин на 12 години и този българин се прочул само затова, че могъл да свири тия, мъчните работи. Още не се е родил българин, който да може да напише тия неща, които великите музиканти са написали. Казвам: Българинът

трябва да се радва, че може да свири. Хубаво е, че знае да свири. За да свири, той трябва да има права мисъл. Онзи, който свири, трябва да има живот, онзи, който свири, трябва да има знание. Онзи, който свири, трябва да има светлина, онзи, който свири, трябва да има свобода. Вие седите понякой път и се питате какво трябва да правите в дадения случай. Всеки един от вас трябва да знае. Като стане сутрин, трябва да знае какво да прави. Често съм слушал жени, които се питат: „Защо съм се родила жена? Трябваше да зная защо се родих жена.“ Те са станали жени и не знаят защо са станали жени. Мъжът пита: „Защо съм се родил мъж?“ Слушал съм мъже да казват така: „Не ни трябваше да се родим мъже. Жени трябваше да се родим.“ То е частично разглеждане сега. Ние разглеждаме жената от съвременно гледище като една домакиня, но то е много ограничено положение. Домакиня е хубаво, но всичките жени могат ли да бъдат домакини? Някои могат да бъдат. Всички жени могат ли да бъдат майки? Някои може да бъдат. Всичките мъже бащи могат ли да бъдат? Някои може да бъдат, но някои няма да бъдат. Всичките хора философи не могат да бъдат. Музиканти не може да бъдат. Има нещо, което всички хора не може да бъдат. Но всички хора може да живеят, може да мислят, може да бъдат свободни. Туй е общо достояние за всички. Туй е първото нещо. Казвам: Всеки един човек от своето гледище не се приспособява на условията. Гледам, колко са умни растенията. Гледам тука в нашата гора някои са яли сливи и са хвърлили костилките, от които са израстнали сливи, израстнали са сливи между боровете. А пък сливите и борът се различават. По стремеж борът е много духовен. Той към Бога мисли, не се отклонява. Малко се разклонява. Върви нагоре, малко се разклонил и върви нагоре, мъчно расте по ниските места. Във високите планински места расте. Сливите на високо не растат, но стават много широки. Голям простор искат. Тия сливи, като се родили между боровете, казват: „И ние искаме да живеем като вас.“ И тези сливи станали високи, и те вървят нависоко, и сливите вървят към Бога. Казват: „Както вие вярвате, точно и ние като вас.“ И ще видите, че сливите растат нависоко като боровете, но като излезе сливата над бора, ще се разпростре. Докато върви успоредно с бора, е като бора. Тя е заострена, нагоре гледа. Щом излезе над него, очите ѝ се отварят. Вчера минавам и с един наш приятел, казвам: Ела да видиш каква политика имат растенията. Ела да видиш една слива каква политика прави, на ваш език казано. Между боровете тя станала тънка, като мотовила, нагоре излязла, отдолу е тънка и станала 7–8 метра висока.

Казвам: Ние, съвременните хора, седим и се питаме какво трябва да правим. Трябва да се приспособим към ония условия, които Бог ни нарежда, нищо повече – някои хора Бог ги е направил и им е казал, като дойдат в света да бъдат певци, да пеят, а те като дошли, някои ги

направили земледелци. На човека Бог като го е изпъдил, му казва: Ще ореш земята и малко ще ти дава. Някои са земледелци, някои са певци, някои са художници, шивачи, железари, колари, какво ли не. Какви не занаятия има. Всеки има по един занаят, за да може да си изкара прехраната. Това е едно временно положение. Ние мислим, че сега, че ти като си музикант, ти си създал музиката. Че ти, ако си художник, ти си създал художеството. Художеството съществува преди. Ти само ще копираш. Ние само ще копираме онова, което природата е създала преди хиляди и хиляди години. Музиката, която е създадена преди хиляди години, едва сега нашите музиканти започват да изваждат модели. Музиката е копиране. Във времето на Христа дошъл цял полк от ангелски същества от невидимия свят, които са пяли още преди хората да бяха учени, знаеха да пеят много по-добре, отколкото сегашните хора. Сега ние, съвременните хора питаме: „Оня свят кой е?“ Оня свят е за живота. Схващайте идеята. Животът подразбира оня свят и този свят. Когато говорим за оня свят, разбираме причината на нещата. Духовният свят е причината. Но има три фази. Ако вземем живота, знанието и свободата, тогава животът е причина, светлината е среда, през която животът минава и свободата, това е един резултат. Там, дето животът може да се прояви. Свободата не е нищо друго, освен проявление на живота. Знанието са възможности, през които животът минава. Самият живот носи в себе си туй, което иска. Сега хората не схващат така. Ти най-първо трябва да носиш живот в себе си. Ти казваш: „Аз утре ще умра.“ Туй, което умира, туй не е живот. Някой казва: „Аз ще живея.“ Друг казва: „Аз ще умра.“ Щом умреш, това е сянка на живота. Животът никога не умира. Животът се изменя. Животът не е нещо, което може да го развалиш, да го отделиш от себе си. Този живот може да се прояви в хиляди форми, по различни начини. Но животът като една целокупност не може да се унищожи. Ти като живот не може да умреш. Но душата, която е като един резултат, като сянка. Ако считаш живота като сянка, той може в тебе да се прояви. Най-първо ние нямаме истинско понятие. Казваме: „Утре като умрем, може ли да се познаваме?“ Сега как се познават хората? Сега хората не се познават. Че как се познават? Една жена като умре, мъжът ѝ се ожени за втора. Вие искате еднобрачие. Вие искате еднобрачие, а като умре мъжът ѝ, оженва се за втор, той като умре, за трети. И казвате, че има еднобрачие, то е вече многобрачие. Оженил си се веднъж, свърши се работата, в другия живот. А сега един мъж, двама мъжа, трима мъже. Аз вземам настоящите форми като едно обявление. В брака вътре трябва да се схване не сегашното положение. Една жена се жени, за да може да влезе във връзка с Божествената Мъдрост. Жена, ако не се жени, мъдростта ще бъде недостъпна заради нея. Жена, която не се жени, любовта ще бъде недостъпна за нея. Жена, която не се жени, свободата ще бъде недостъпна. Който победи докрай, той свободен ще бъде. Следователно, ако ти в света

не си в сила да победиш смъртта, ако ти в света не си силен да победиш тъмнината, ако ти в света не си силен да победиш робството, в което се намираш, свобода не може да имаш, знание не може да имаш. Ти и живот не може да имаш. Тогава ще се намерите в едно положение, казвате: „У човека е невъзможно, у Бога всичко е възможно.“ Тия неща, ако ги разглеждаме като хора, искаме да бъдем щастливи. Ще бъдем щастливи толкоз, колкото всички хора може да бъдат щастливи. Вчера имахме един пример. Като покриваха салона, по едно невнимание, там имало една положка на врабчета, деца си имат, изваждат ги работниците от гнездото, хвърлят ги долу. Не се минава 4–5 минути, един наш приятел намира гнездото, двете изскочиха, а трите останаха. Казвам: Може да ги храним, но тук има друго едно гнездо на врабчета, турям трите, там да ги отхранят, донася гнездото. Вярвам, тази птичка имаше около 5–6 деца, та ѝ турихме още три. Гледам едно проявление у врабчетата. Влиза мъжката, влиза женската, по едно време излезе майката навън и започва да си търси крилата. Какво стана на това врабче? Говори, говори нещо, дигне си главата, казва: „Ще се хранят.“ Но единственото нещо, като наблюдавам движенията, понеже съм изучавал движенията, намерих, че тази птичка се намери в голямо учудване. От всичките си движения, учудва се тя. Тя не може да си представи откъде са дошли тези. Съзнава като факт, че са дошли там и най-после направи едно движение, с което искаше да каже: „Ще се хранят тия деца вече.“ Отиде да търси храна. Сега не знаем какво ще стане. Беше интересно. Ако бях художник, щях да нарисувам как се учудва на трите деца. Често като ни дойдат някои нови мисли, някоя нова мисъл дойде, ни в клин, ни в ръкав, чудиш се откъде е дошла. Казваме: „В Бога всичко е възможно.“ Не трябва да се делим от Бога. Че Бог е нещо отвън. Да имаме едно желание да изпълним Неговата Воля. Докато благото на нашия живот, както е начертан твоят идеал, както искате да живеете. Някой начертал един идеал как да живее. Ние трябва да реализираме оня идеал, който Бог ни е начертал. Не е синът, който дава образа за здравето на сина. Бащата и майката е, която дава образа на сина и на дъщерята. Не сме ние, които даваме нашите планове, но ще вървим по онези образи, които той ни е дал. Следователно, сега влизаме в едно стълкновение и мислим, че ние трябва да уреждаме живота. Уреждането в нас в какво седи? Много лесна работа е. Даден ти е въздухът, ти трябва да дишаш, само да го приемаш и изпращаш. Този въздух в тебе ще извърши онова, което е потребно в тебе. Преди няколко деня иде един, че ми носи яйца. Казва: „Какви хубави яйца ти нося.“ Казвам: Трябва да благодарим на кокошката. Тя ги е снесла. Този дошъл и ги носи. Но дали са хубави яйцата или не, зависи от кокошката. Ако кокошката е здрава и умна, знае, че и яйцата ще бъдат такива. Ако кокошката е болна, каквото и да ми кажат за тях, от кокошката зависи. Правя сравнение. Ако ние сме здрави, ако ние сме умни и свободни и нашите мисли, които излизат от нас, и те

ще бъдат такива. Мислите излизат навън, както Слънцето изпраща своите лъчи. Тия лъчи идат по земята. Така и нашите мисли, които излизат навън, отиват от нашата мисъл в окръжаващата среда и тя се ползува от мислите ни. И ние се ползуваме от окръжаващите мисли на хората. Ние трябва да живеем между хората, защото техните мисли помагат за този прогрес. Без да знаят, хората помагат със своите мисли. Помагат със своите постъпки. И не само ние, но и растенията ни помагат, и въздухът ни помага, и светлината ни помага. Всичко в света иде, за да ни помага. Ние наричаме туй външен свят, проявление на Божествената мисъл. Туй, което става в света, не е нищо друго, освен проявление на Божията мисъл. Бог иска всички да живеят така, като Той живее. Туй е желанието на Бога. Христос изказва тази идея така: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш.“ Някой път хората се оплакват и казват: „Не можем да бъдем съвършени.“ Съвършенството, това е привилегия, то е крайната цел, крайното благо. То е един резултат и ние ще разберем смисъла на сегашния живот. Някои разбират, че ако не станат съвършени, няма за какво да работят. Но именно онова Божие съвършенство ни подтикна нас към работа. Съвършенството на Бога е, което дава хубостта на този свят. Като сме всинца съвършени, тогава всинца ще бъдем щастливи, няма да има противоречие, животът ще мине в друга фаза, хиляди пъти по-красива, отколкото сега. Ние мислим, че като станем съвършени, няма какво да правим. При сегашния живот, вземете в музиката, колко хубави неща има създадени. Гледате и не можете да свирите. Един ден вие като станете виртуози на цигулка или на пиано, всички неща, които свирите, ще се радвате. Сега вие търсите някой друг да дойде да ви свири, да платите. А един ден веднага ще турите великия музикант и ще посвирите, че ви стане приятно. Ние, съвременните хора, трябва да разбираме, всеки един от вас ще създаде по нещо. Великите музиканти в миналото създали. Когато тук имате големи пророци, написали нещо, четете. Четете един велик пророк, виждате каква мощна мисъл има. Четете някой друг по-малък, виждате каква разлика има. Четете нещо, което някой обикновен човек написал, голямо различие има между една гениална мисъл и между една обикновена мисъл. Например, сега, ако вас ви попитам каква е дажбата на един слон, какво ще кажете? Колко му е дажбата? Една закуска на слона, да се нахрани, да е задоволен и да не загуби своето тегло, трябват му 12 кила хубаво брашно, печеничко, половин кило масло, четвърт кило сол, да се опече, вода по половин килограм, да му се дава 12 килограма за закуска, след туй трябва да го заведеш някъде в гората и той вън от това, от някое любимо растение ще начупи клони, не яде листа, но с хобота има особен начин. Ще обере гората и ще си достави от онова, което има нужда.

В 19 глава се казва: „В Бога всичко е възможно.“ Тази възможност не съществува извън любовта. Първото условие на възможността е Любовта,

втората възможност, това е Божията мъдрост, знанието. Третата възможност, това е истината, това е свободата. Това са условията. Всичко е възможно само при любовта. Всичко е възможно само при разумността. Всичко е възможно само при свободата. Когато ние искаме да бъдем свободни, ние трябва да имаме ясна представа. Трябва да имаме ясна представа за онази Божествена Любов, която взела предвид вниманието на всички същества. Всички същества от най-малките до най-голямите, Бог ги поддържа в Своето съзнание. Туй, което човек никога не може да направи. За всяко същество, Той определил дажба, условия, според своите познания, според възможностите. Има всичките възможности туй същество да живее какъвто и да е живот. Сега, ако нямаме тази идея за Бога, че Той работи заради нас и в нас, се ражда едно обезсърчение. Да кажем, вие се намирате в противоречие. Беден човек е и се чудите защо е беден. Бедни сте на единственото основание, че не възприемате Божията Любов. Затова сте бедни. Щом възприемеш Божествената Любов в себе си, веднага всичките хора ще се заинтересуват за тебе. Вземете едно дете, което е видно, туй дете е надарено с известни дарби. Да кажем един музикант, в него е развита музиката, веднага става достъпен, всичките хора се интересуват, има какво да даде. Всички хора, които дават от себе си нещо в света, те са добре дошли. Вие искате хората да ви обичат. Трябва да дадете нещо от себе си. Трябва да сте приели, да имате Божественото в себе си. Само Божественото е един неизчерпаем извор. Ако Божественото във вас не е, вие не можете да бъдете щастлив, вие не можете да бъдете любещ, вие не можете да имате желание. Но да имаш желание и да повишиш, и да проявиш желанието, то е друго нещо.

Та казвам: Има една реална страна в живота. Откъде трябва да се започне при сегашните условия, тъй както хората живеят? Какво трябва да се прави, тъй както хората живеят? Сега хората питат дали ти вярваш в Бога или не. Има нещо по-съществено. Вярата е съществено, но да възприемеш, то е Божията Любов. Ако веднъж си възприел Божията Любов, тогава няма какво да се смущаваш. Най-първо смущенията идват в света да ви изпитат имате ли Божията Любов или не. Понякой път питате защо са тия страдания? Страданията ви изпитват, каква е любовта ви, която сте възприели. Вие като възприемете Божията Любов, искате да я задържите за себе си. Възприемете колкото е необходимо заради вас. Най-първо залюбете себе си. Всичките клетки, които са във вашето тяло, оградете ги така, както индусите казват. Те дишане имат. Има едно дишане с любов. Много хора не са здрави, защото не дишат с любов. Казват: „Защо дишаш?“ Дишането е вливане на Божествения живот. Ти като дишаш, ще пратиш на всяка клетка в мозъка, навсякъде, всички да оживеят и всичките вътре в тебе да почнат да се радват на Божието присъствие. Ако ти дишаш така и мислиш, че Бог всичко може да направи в тебе, трябва да провериш.

Някой боледува, някой е сиромах, някой наближава да умира. Аз ви казвам, че хората умират някой път от страх. Повечето хора умират от страх. Много хора умират от страх. Много хора умират. Спират се функциите. Има едно течение, на някои хора, от страх може да спрат функциите. Сърцето престава да бие. Този човек, според сърцето може да се констатира, че умрял, пък не е умрял. Вие мислите, че като престане да диша, умира. Ти може да чувствуваш вътре, не дишаш, но слушаш в главата какво говорят. Казват: „Умря." Казват: „Сърцето му спря да бие." Ти казваш: „Живея, макар че сърцето е спряло, пак живея." Разправят за един пример. Един англичанин отива с един слуга в Алпите да прави своите екскурзии. Слугата носил в раницата една опечена кокошка, една бутилка шампанско вино. Като вървяли, припада англичанинът и помислили, че е умрял, пипат го, умрял. Мислят, че трябва да го заровят. Слугата си казва: „Нека да се наям." Изважда от чантата, изяда кокошката и изпива виното. Като се поразвеселил, казва си: „Чакай да видя господаря, да го поразтрия малко, може да се съживи." Господарят се съживява. Казва му: „Защо изяде кокошката?" Слугата умира от страх. Значи онзи умрял и като изял кокошката, като оживява господаря, той от страх умира. Той без позволение как се решил да изяде кокошката, става взрив. Той не е умрял, но той умира тогава.

Та казвам: Истинското положение, трябва на хората една религия, в която да опитат всеки ден Божията любов. Да имат ясна представа, когато дойдат всичките противоречия в света и като дойдеш до Божията Любов, всичките тия противоречия се разрешават. Колко лесно биха живяли хората, ако чувствуваха Божията Любов, че Бог ги осигурява. Всинца ние сме така осигурени, че понякой път аз се чудя защо хората не вярват в тази осигуровка, която Бог им дал. Аз не се питам защо Бог даде. За Него не се питам, но се чудя на хората. Само един пример съм намерил, колко е малка вярата в хората. Преди години четох за един английски лорд, който имал 500 души длъжници. Имали голяма сума да му плащат. Чел Евангелието, чудел се защо хората не вярват в Бога. Той писал във вестниците: „Всички мои длъжници, ако дойдат на еди кой си ден, еди кой си час, еди коя си минута, ще им простя дълговете." Събрали се всичките длъжници около него, разисквали са какви са неговите намерения. Да не би да ни изпитва дали не искаме да платим. Гледат, иде един беден човек и казва: „Тук ли е къщата на еди-кой си лорд?" Хлопа, отварят му, влиза, онези седят вън и разискват какви са подбудителните причини. Той седи като англичанин с часовник в ръка и то всичките 500 души, само един се намерил и повярвал, че каквото каже, ще бъде. Та един ден туй ще се случи със сегашния свят. Господ ще държи часовника и ще види, колко души са повярвали, че Бог е Любов, че каквото иска, Той ще ви даде. Който влязъл, му е простен дългът, а пък онези останали пак да плащат. Та

сегашната малка карма трябва да се изплати. Всеки един човек, който не вярва в Бога, трябва да си изплаща кармата. А който вярва като вас,.... Бащата не иска от сина си синът да му плаща дълга. Той няма да плаща дълговете на сина. „Всичко е възможно.“ Сега каква е философията на живота? В органическия свят, вложете като един органически процес за здравето, вложете човешката мисъл, като органически процес за придобиване на сила. Приложете онзи процес на истината и свободата. Свободата е необходима като процес, за да придобие тялото своята пластичност. Всичко онова, което искаш да направиш, само по пътя на свободата може да направиш нещо, както искаш. Само по пътя на знанието ще имаш всичките условия. Само чрез живота, който в тебе действува в дадения случай, чрез любовта ти ще знаеш как да използуваш този живот, да бъдеш щастлив, да се радваш, че ти си познал Бога. И знаеш какво нещо е да познаваш Бога. То е същото, когато едно изгубено дете намери баща си и майка си, знаеш каква радост. Оттук подбутвано, оттам подритвано, и като намери баща си, това дете е свободно. Четете една радост на неговото лице. Казвам: Поглеждайте се в огледалото щом сте тъжни и скръбни. Баща си, Господа не сте намерили. Има едно място, дето е сянка. Да имате онази самоувереност в света, че каквото и да стане, да знаете, че всичко съдействува за добро. Един ден всичките противоречия в света, от Божествено гледище ще се разрешат. Всички ще се разрешат. Болните здрави ще бъдат. Глупавите умни ще станат. Слабите силни ще станат. В Божествения свят така ще бъде. Не в човешкия живот. В човешкия живот е обратния процес. В човешкия живот силните слаби ще станат. Богатите сиромаси ще станат. Здравите болни ще станат. Живите умрели ще бъдат. Туй е в човешкия порядък. А в Божествения порядък мъртвите оживяват, точно обратното става.

Казвам: Дотогава, докато вие вярвате в сиромашията, докато вярвате в болести, ти ще бъдеш болен, ще бъдеш сиромах. Щом си болен, вярвай, че в болестта ще се прояви Господ. Ти на болестта кажи така: „Моля ти се, в името на Господа, дай място, нека дойде Господ в мене.“ Тя ще се поопери, ще ѝ кажеш, ще хванеш болестта, ще разчепкаш с ръцете и ще кажеш: „Малко настрани, доста си ме държала, нека дойде Господ. Ти постянно вземаш. То е егоизъм.“ Тя постоянно черпи от тебе, тя е телоядец. Тури я настрана. Нека дойде Господ. Нека Той да те прегърне. Нека имате онези мисли, които вас ще ви прегърнат. Гледам някоя сестра, сърди се на друга. Вашите сръдни, турете ги настрани. Сръднята е хубаво, гневът е хубаво, всичките тия работи са все хубави. Сръднята, за да я направиш да влезе, трябва да я дириш. Всяка сръдня в човека не е нищо друго, освен насъбрала се енергия. Понеже един човек има желание, не е постигнал желанието, той не е доволен. Има право да не е доволен. Има един път за постижение на нещата. Слабите понякой път мислят, че ще умрат. Вие

считате смъртта, като изменя човека, той трябва да умре. Не е ли хубаво като длъжник да умреш? Ами не е ли хубаво за всичките ония престъпления да умреш, за тях да ги забравиш? Същевременно да се зароди желание да станеш един човек без тия престъпления. Не е ли хубаво човек да хвърли нечистите си дрехи, да вземе една баня и да се облече с най-хубави дрехи. Нас ни е страх да се освободим от временните неща. Има възкресение. Сега проповядват възкресение. Обнова трябва в мислите. Обнова трябва в чувствата и обнова в постъпките – възкресението е един процес. Казвате: „В един миг." Знаете ли колко години е един Божествен миг? Казвате: „Туй всичко ще стане в един миг." Един Божествен миг трае 45 години. Значи, Господ като мигне, туй го счита 45 години. Години трябва да минат за този миг, за да се реализира, за да разберете. Вие мислите тъй, по човешки и казвате: „В един миг ще стане." За всички неща се изисква време и разбиране. Трябва една солидна философия. Може да кажете: „Учителят тъй каза." Не, приложете Любовта. Имате хиляди опитности. Беден си, гладен си. Защо? Гледай да придобиеш нещо и попитай по кой начин може да си задоволиш глада. Три, четири деня гладуваш, докато проникне една мисъл. По кой начин ще добиеш храната? Ако можеш да добиеш храната по прав път, имаш Божието благословение. Може да направите един опит. Ако вие от 4–5 деня очаквате Бог да се прояви, ще дойде един ваш приятел, който ви обича, иска да ви посети, от 10 години да ви види. Когато вие се намерите в най-големите скърби и страдания, вие ще тръгнете да просите и казвате: „Гладен ще умра." Аз бих предпочел да умра гладен, отколкото да изгубя любовта, пък да имам яденето. Яденето без любов за мене нищо не струва. Храна, която не ми дава мисъл, нищо не струва. Храна, която не ми дава свобода, нищо не струва. Храна, която внася свобода, тя е Божествена, трябва да се освободим. Имаме пример в Евангелието, онези 120 души, първите вярващи в Христа, молеха се за апостол Петър. 120 души се молиха и дойде един ангел и каза: „Да си върви, свободен си."

Та казвам: Някой път, за да се направи нещо, 120 души нека се съберат на един ум, да се молят. Навсякъде в България, като стане бездъждие, хората излизат вън и се молят. Бог някой път ги послушва. Преди години, там в Шуменско, в Новопазарско, на едно място събрали се 9 турски села, заклали курбан и се молят за дъжд. Българинът казва: „Господ като дава дъжд на турците, ще даде и на нас." Интересното е, че на 9-те села дъжд паднал, а на българското село не паднал. Трябва да се моли човек, да работи. Ако очакваме други да се молят заради нас, молитвата е един от онези велики закони, да бъдем всички образец. Проповядва се едно учение за Бога. Как ще го проповядвате? Как ще проповядваш, че обичаш Господа? Да обичаш един народ, трябва да говориш на неговия език, трябва да изучаваш неговите нрави. Следователно, ние, за да покажем, че

обичаме Бога, трябва да изучим неговия език. Тогава всички хора трябва да благодарим за онова, което Бог ни дал. Което хората ще направят, да са благодарни. Даже и вярващите някой път са недоволни. Бог това не връзва за кусур. Някой път се съмняваш и казваш: „Дали това, в което вярвам, е така?“ Не се съмнявайте в Божията Любов. Три неща има, за които не трябва да има никакво съмнение в душата. Не се съмнявайте, не се колебайте в Любовта. Не се съмнявайте в мъдростта, в светлината и в знанието. Не се съмнявайте в истината и в свободата, която дава простор. Това е основа. Щом се усъмните, вие губите всичката основа на вашия живот. Туй може да го проверите. Това е една опитна наука. Казва Христос: „Ако син человечески дойде, ще намери ли вяра между хората?“ Ще намери ли любов? Сега всичките казвате тъй: „Дали трябва да говорим истината?“ Още сега може да се провери. Ако искаме да проверим, може да направят опит всичките верующи, то е следният: Нека се съберат хора от всички вери. 10–15 души, които вярват в Бога, всеки по своему. Ще докараме 10 души болни, 10 вярващи болни, все от разни лоши болести. И ще кажем: „Ха вие с вашата вяра, помолете се на Господа.“ Помолиха се и този човек оздравява. Права е тази вяра. Помолят се за друг и той оздравява. Ако 10-те души се помолят и 10-те души оздравеят, вярата е права, но ако се молят и болните не оздравяват, не е право веруюто. Тогава ще се съберат вярващи, които вярват в Господа и ще дойдат 10 души сиромаси, които са гладували по 10 деня, постили са и казвам: Ха сега нахранете този брат. Един човек, който не е ял 10 деня не иска много дажба, много малко ядене се иска. Знаете ли, ако всичките тия хора се задоволят, нагостите ги, тогава как ще се разрешат въпросите? Всичките да вземат по един гостенин и да го заведат в дома си, ето веруюто. Има я сега практическата страна в живота, която Бог изисква от всичките хора. Аз говоря за вярващите от вас, които искат да идат в оня свят, вие ще видите лицето на Бога, но няма да го видите еднакво. Когато Мойсей отивал на Синайската гора да вземе закона, минавал покрай един овчар, който имал видение, един сън, казал му, че Господ ще му дойде на гости. Той заклал едно агне, опекъл го. Минава Мойсей и му казва: „Какво си се развеселил?“ – „Сънувах, че Господ ще ми дойде на гости.“ Мойсей, с човешкото знание казва: „Ти си се заблудил, Господ агнета не яде.“ Като отишъл в Синайската гора, Мойсей видял, че лицето на Бога има нещо изменено. Той му казва: Ти направи една погрешка, иди кажи на овчаря, че аз ще му ида на гости. Връща се Мойсей при овчаря и му казва: „Ще ме извиниш, аз ти казах, че Господ няма да дойде, но Господ ще дойде.“ Овчарят се зарадвал, развеселил се, че Господ ще дойде. Скрил се Мойсей да види как ще дойде Господ на гости на овчаря. Заспал овчарят, в това време слязъл огън от небето и изгорил агнето. Събудил се овчарят и казва: „Колко съм радостен, че Господ изяде моето агне.“

Казвам: Не се съмнявайте. Като ви каже Господ, че ще ви дойде на гости, ще ви дойде, по който и да е начин.

Вярвайте в три неща: Вярвайте в Любовта, която излиза от Бога. Вярвайте в знанието, което излиза от Бога и вярвайте в свободата, която излиза от Бога, вярвайте във всичко, което излиза от Бога. Вярвайте в Бога, който ви обгръща и ви подтиква във всичко добро. Вярвайте в Бога, който сега ви води и който ще ви изведе, вярвайте в Бога, който за в бъдеще ще ви даде да постигнете вашата цел.

Благословен Бог наш.
Тайна молитва.

33-та неделна беседа от Учителя
Държана на 29 май, 1938 г., 10 ч. преди обяд
София – Изгрев.

Забележка: По каталога на Елена Андреева на 5 и 12 юни, 1938 г. няма беседи.

1938_06_01 Великото благо на живота
лекция на Общия окултен клас

ВЕЛИКОТО БЛАГО НА ЖИВОТА

Отче наш.

(Чете се темата: „Отношение на правите и кривите линии".)

„Благост".

Има един процес в природата, който причинява болки на хората. Този процес в по-низшите животни, понеже желанието да ядат е толкоз голямо, не остава дълго време да дъвчат. Щом като хване жертвата си, глътне я. И понякой път човек е под влиянието на тях. Някой път иска бързо да се нахрани. Има един навик, не иска да дъвче, иска така да глътне. Понякой път казват: „Той има лакомия". Но лакомията, той я учил преди милиони години. Наскоро четох, имаше една статия „За породата на китовете – колко храна трябва на един голям кит". На най-големите китове трябва един тон храна, за да се нахрани. Питате вие: „Откъде човек се е изучил да бъде лаком?" От кита. Един тон храна му трябва. Седи в съзнанието идеята, че много храна ти трябва. Колко храна ти трябва? Например, един човек в устата на кита, една хапчица закуска. Ако турим 10–15 хора по 50 кила, не може да го нахранят. 20 души, 20 хапки ще бъдат, един обяд. Двадесет души по 50 кг. едва ще направят един обед за този кит. Представете си на този кит за 100 дена колко хора му трябват, ако яде по 20 души на ден! Сега въпросът не е колко яде китът. Цял един тон му трябва като върви с отворена уста. Пък си има една мрежица, и водата като влиза – прецежда. Той цеди водата и преглъща. Върви все с отворена уста. Някои хора има сега, които си държат устата отворена по навик от кита. Някои сега ще кажете: „Докажи." Всичко в природата може да се докаже, само се изисква дълго време. Казвам: Една храна трябва да се сдъвче добре. При сегашните условия трябва да се дъвче, не трябва да бързате.

Или да кажем сега, ако ви зададат една тема: „Коя е най-късата и коя е най-дългата линия?" Всеки, който е ученик, ще се намери в затруднение. Не му е казано най-късата линия коя е. Най-късата линия е правата линия между две точки. Туй разстояние е толкоз малко, че трябва с микроскоп да го гледате. Правата линия е почти невидима между две точки. А най-дългата линия е кривата линия. Следователно, в дългия път ти не може да хванеш правия път. Сега това са изводи. В дългия път ти не може да хванеш правия път. И в правия път не може да намериш кривия път. Значи има друг един път. Човек като излезе, преплитат се тия двата пътища, дългият и късият път. От него се образувал кривият път. Дългият и късият път

образуват кривият път, тъй наречения. Да допуснем, че вие се движите в една рядка среда. Да кажем, слънчевият лъч се движи в една рядка среда, светла, етерна среда, етера в своето най-рядко състояние. Но понеже лъчът дойде в по-гъста среда, веднага става едно пречупване. Щом влезе в една по-гъста среда, ти вече по правата линия вече не може да вървиш, ще се изкривиш, ще образуваш една крива линия.

Та казвам: В живота, когато човек изкривява, казвате: „Дойде в трудно положение“. Да допуснем, че някой ви стисне ръката, веднага във вас се изгубва от приятното настроение. Или някой човек ви каже нещо. Някой път една (…) може да бъде по-гъста. Ако някой изпрати по-силен звук във вашето (ухо), ще произведе неприятно впечатление, веднага ще се изменят вашите чувства. Но вие не можете да си дадете отчет, защо са се изменили чувствата ви.

Да кажем казвате: „Ти си разумен.“ ТИ СИ РАЗУМЕН. Тебе ти е приятно. Но достатъчно е да тури само един слог, за да се измени твоето разположение. Достатъчно е да ти каже: „Ти си НЕ-разумен“. Само две букви да тури и ти усещаш неприятност. Казвате: „Ти си разумен!“ Тебе ти е приятно, но като тури една малка частица „не“ пред разумен, изведнъж тебе ти стане неприятно. Ако съедини двете букви с разумен, ще се образува едно съединение, което започва да работи. Казваш: „Аз съм неразумен“, но идеята остава неразбрана. Този слог „РА“ е свързан със светлината. Значи неразумния човек няма светлина. Вследствие на това, отдето минава се блъска. Ако влезеш в една тъмна стая, може да има много ценни работи, ти като вървиш бутнеш това, онова, ще направиш пакост. Не че си имал някакво лошо желание, но от нямане на светлина ти ще направиш някаква пакост. Ти се чудиш как си направил тия погрешки. Нямал си достатъчно светлина. Как се придобива светлина? Именно, кажи „не“, тури запетая, „разумен“. Какво ще разбереш? Ако туриш запетая, да се спреш. „Ти си не, разумен“. Да допуснем, че един човек има светлина, разумен е. Няма светлина, неразумен е. Много работи вие сте ги забравили. Сега някои хора често ми са казвали, когато идат при Бога, там да ги съди Господ. Те мислят, че ще отидат при Господа като тука да ги съди. Като идеш в оня свят, няма да има такъв съд. Там няма да има адвокати, съдилища. Всичкият ти живот, каквото си вършил, всичките тези души, които си убил, ще вървят подир тебе. Кокошките, които си изял и те ще вървят подир тебе. Изял си миди, и мидите ще вървят. Изял си ябълки, круши – всички вървят отподире ти и казват: „Този човек ни дължи“. Всичките са с развалени форми. Тръгнали те да съдят и викат. Кокошките казват: „Главите ни дай, крилцата ни дай, крачката ни дай!“ Целия ден вървят отподире ти. Ти се обръщаш, те казват: „Крачката осакати ни, дай ни ги“. Тръгнали стотина агънца отподире ти и те искат. Всичко, каквото

си изял, ще върви отподире ти. Крушите казват: „Излъга ни, изяде крушата и не посади семките в земята. Защо не ги посади? Ти спря нашата еволюция“. Ябълките, крушите, черешите всички ще станат да ни съдят. На своето задължение не сме издържали. Та в края на века сме. Трябва да минем в новото разбиране. Някой мисли, че е много набожен. Ти тази, старата набожност я остави настрана. Туй старото ваше разбиране трябва да го погребете. Като слизам отгоре, една сестра казва: „Трябва да напуснем старото“. Казвам: Старото трябва да го погребваш. Като остарее някой, клекне на кревата, иска да го храниш и като умре да го погребваш. Ако погребваш старите, плачеш. Докато се освободиш от някои свои възгледи, трябва (доста време да мине). Запример, вземете възгледа за човешкото достойнство. В какво седи достойнството на един брат, в какво седи достойнството на една сестра? – Достойнството е, тя да не допусне никога една лоша мисъл за брата си, но те са неща скрити вътре. Никога в неговия живот да не му е казала една обидна дума, това е сестра. Такава една сестра като спомниш, чуваш само нейния красив език. Някой път като чуеш сестра си, на деня по 10 пъти ще ти каже „говедо“ и „звяр“. Самата дума „говедо“ не е лоша дума, но тъй произнесена, че в туй произношение има нещо лошо. Веднага ти се обърне в симпатичната нервна система, засяга твоето чувство. Засягат се вече твоите чувства. Ние сега се връщаме и искаме да обясним. За говедата не трябва да говорим. За говедата, трябва да говорим: Най-хубавата страна на тези говеда е, че са орали нашите ниви. После, кравите са се отелвали, давали са ни млечице за нашите деца, пък и за нас самите. Трябва да си представим в ума добрините, които са ни направили, за да забравим лошото, което имаме в ума си. При сегашните условия някой казва: „Кажи ми някоя моя погрешка“. Казвам: Ти си знаеш погрешките по-добре от мене, какво ще ти казвам. Ако аз ти кажа наполовина, ще ти кажа какъв си. Аз като правих своите изследвания, аз казвам: Да казваш погрешките на хората, то не е наука. Ученият човек, ако търси погрешките на хората ще си осакати ума. Наука е да търсиш доброто в човека, доброто е наука. Понеже доброто е разумно, има ред и порядък. Какво ще изучаваш онези, немузикалните песни? Каква музика има в мученето на воловете, или крякането на жабите? За един музикант и там има музика. Онзи, който чува, че крякат жабите, в жабите има сопран, има и алт, има и бас, има и тенор. Някои казват „ква, ква“ бързо, някои бавно. Това е жабешко положение. Братко, като те срещнах, виждам в тебе една отлична постъпка. Например, срещне ме някой, казва: „Какъв си капелмайстор“. После, както виждам каква красива линия имаш, като си дигаш ръката. Пък колко хубаво ме магнетизира. Казвам: Този човек както го магнетизира, ти му предаде едно благо от Господа. Вие ще кажете: „Това не е морално“. Кое е морално? Да напуснем стария морал, да ходим в топлина, да ходим в светлина, да ходим в свобода. Да ходим в живот, тоест

в Любов. Да ходим в светлина, това е знание. Да ходим в свобода, то е онази област, в която нещата се постигат. Ние разбираме свобода да правим каквото искаме. Свобода е закон за постижение на онези копнежи, които има човешката душа. Ти искаш да постигнеш щастието. Щастието се постига само в свободата. В тази свобода животът трябва да функционира, знанието трябва да функционира и то положително знание. Да кажем ти казваш: „Две по две е четири". Туй какво е сега „две по две е четири"? Всякога в живота многото желания отклоняват човека от правият път. Многото желания отклоняват човека да постигне щастието, което той търси. Пътят на вашето щастие е там. Вие ще намерите щастието в един път, дето никой не може да ходи освен вие. Вашето щастие по особен път вие ще го намерите. Ако не влезете във вашият прав път на вашата душа, вие никога не можете да постигнете щастието. Научно казано е така. Или другояче казано: Ако вие не намерите вашата Любов, която вие можете да изразите, или която вие можете да възприемете. Всеки човек има особен начин за възприемане и за предаване на своята Любов. Ако не намериш този път, вие всякога ще се намерите недоволни. Ще има нещо празно в душата. Ако ви дадат дреха, ще кажете: „Защо ми са тия дрехи?" Ако ви дадат обуща – „Защо ми са тия обуща?" Ако ви дадат някоя книга да четете, ще каже някой: „Да беше това на млади години, сега вече съм остарял".

Хубаво, да допуснем, че вие сте вегетарианец. Какво да ви кажа? Хайде сега няма да ви приведа кокошки. Ако бяхте месоядни, щях да приведа пример за кокошки. Ти нямаш зъби, остарял си, станал си на 90 години, пък ти донесат най-хубави ябълки, круши. Но те не са от много меките, как ще ги ядеш? Какво ще си кажеш? – „Да беше на млади години, когато зъбите бяха хубави, здрави". Сега и очите ти не виждат тъй хубаво. Само си клатиш главата и казваш: „Остарях". Остарял си, защо? Не може да ядеш ябълки, круши. Ако може да ги ядеш, хич няма да бъдеш стар, ще бъдеш млад.

Казвам: Когато някой човек не може да разсъждава, не е ли остарял? Когато в някой човек не може да се проявява Любовта, чувствата в него да се проявяват, не е ли остарял? Що е старостта? Ти преставаш да чувстваш. Казваш: „Това е празно. Глупости правех на младини, ходих да играя на хорото. Сега не играя на хорото. Едно време къщи правех. Глупава работа, изгубих си времето. После се обличах по 3–4 пъти на ден. То са глупави работи. Събирах книги да чета, рисувах. Глупави работи!" Кое е останало умното на стария? Той казва: „Това е глупаво, онова е глупаво". Че кое е умното? Старият казва: „Ще се мре". Туй е сега една задача – „ще се мре". Казва: „Какво ще се прави в тази черната земя?" Какво ще прави в черната земя? Трябва да влезе да проучава ония закони,

отдето е започнал. Ще влезе в черната земя и като семе ще го заровят, да видим дали ще може да поникне или не. Що е възкресението? Как ще възкръсне човек? Това е възкресение. Земледелецът взeме житото, зарови го и вижда в кое жито има възможност да възкръсне и в кое не. Някое жито възкръсва, някое жито хич не възкръсва. По 2–3–4 пръста е заровено в земята. Колкото е по-дълбоко заровено, по-мъчно изниква. Ако никак не е заровено, няма възможност туй жито да изникне. Казваме сега: „Умира човек". Ние се плашим. Умирането, това е посяването в живота, за да може пак наново да поникне. Смъртта е един процес. Не може да се убедим в туй. Човек трябва да умре, за да дойде пак новият живот. Щом съгреши, непременно смъртта е една неизбежност да започнем наново, да поправим своите погрешки. Сега вие не знаете колко пъти сте умирали. Забравили сте. Всинца сте сега под гнета на смъртта. Всинца сте осъдени на смърт, нищо повече! Няма какво да ви казвам, че сте осъдени. По-добре да не знаете, че сте осъдени. Аз чета присъдата. Присъдата е за всинца ви. – „Че как, ние ще идем в рая". Докато идете в рая, зорът е там. В рая ще идете, но докато идете в рая… Дойдеш от странство, носиш някои подаръци, взел си, минаваш през митницата. Като излизаш от Франция – митница има, като влизаш в България – митница има. Разправяше един брат, който се връщал. Набедили го за евреин. Германците му разхвърляли всичко, търсят нещо. И всички ония неща ги конфискуват. Има неща, които не са позволени да се носят, ще ги конфискуват. Очакват подаръци. Няма никакви подаръци. Ще се оплакваш, че това е взето на митницата, онова е взето. Ще се оплакваш, че на митницата ги взели. Хубаво, защо носиш такива работи, които ги вземат на митницата?

Сега в съвременния свят има такива случаи, не носи някои неща със себе си, прати ги по пощата. Някой път ще платиш толкоз, колкото струва. Платил си 1000 лева и още 1000 лева, 2000 лева ще платиш. Какво от това, че е двойно по-скъпо? Сега за нас е въпросът, да се постигне нещо, не е въпрос до цената. Ако е за един плат и 1000 лева, и 2000 лева, и 10 хиляди лева, и 100 хиляди лева ще дам, стига този плат да е необходим, стига да се постигне целта в живота. И в живота, за да се постигне една добродетел, всяка добродетел е нещо, което е необходимо, което е съществено. Ти за в бъдеще не може да живееш без добродетели. Някой казва: „Защо не може да живее без добродетел?" Твоят капитал, вложен в Божествената банка – всичкия, с който ще живееш. Без добродетел, то е немотия. В небето хората отиват, вие още не знаете закона за прераждането. Някой седи 45 години и като изяде капитала, хайде казват. – „Тук не може да живееш", търсят място, на земята го пратят да работи. И да искаш, не може да останеш. Никой не те кредитира. И да може, не дават. Че и в оня свят ще бъдете без работа.

Четох преди няколко време. Двама английски студенти, които се съмняват дали има задгробен живот или не. Дали си обещание, ако единият умре по-рано, ако има възможност другият, ако има начин да съобщи. Който приятел да съобщи на другият, че той е жив. Дали си един знак в един затворен плик и както англичаните са много постоянни, след като умира единият, другият направил близо 500 сеанса и най-после приятелят му дал знака. Написал лозинката, която си дали. Написва на една плоча без ръка. Турил само плочата, турил само едно перо и написва лозинката: „Тук започва да се зазорява. Две години работа не са ми дали още". Вие сега мислите, като идете в оня свят, изведнъж ще ви посрещнат. Не се знае. Този англичанин казва, работа не му дали и казва, че започва да се зазорява малко. Сега аз не искам да ви представям някои неща. Някои хора, за да накарат хората да бъдат добри, ще им представят, че има ад, страдания. Животът седи в друго. Ние трябва да разбираме какво нещо е Любовта. Любовта, това е великото благо на живота. Какво нещо е Мъдростта? Това е велико благо на знанието. Знанието е необходимо за човека. Какво нещо е Истината? Това е едно благо за свободата. Свобода без Истина не може да има. Следователно, когато говорим за Истина, ние подразбираме свободата, която има отношение. Свободата дава всички възможности за постижението на онова, което човек копнее. Ти като да постигнеш това, което искаш. Сега в живота срещат се двама. Двама нещастни хора може да си помогнат. Тъй щото в нещастните хора има голямо тщеславие. И щастливите хора са тщеславни, и страхливите хора и те са тщеславни. Срещнат се двама души, които знаят много езици, 5–6–7–8 езика. Току изведнъж започне единият да говори на един език, на друг ще каже на друг език. Който не знае нищо само поглежда. Като се срещнат двама добри хора и те искат да се покажат. Ако се срещнат двама певци, естествен начин е, той иска да покаже и току започне да пее някоя ария. Другият като слуша, като свърши първият, той започне друга ария. И двамата пеят хубаво. Срещат се двама, които страдат и се разправят. Той носи някаква болка на сърцето си. Органическа болка или ревматизъм, или коремоболие, или болка в гръбнака. Казва: „Ох". И двамата вървят. Единият казва: „Ох", и другият казва „Ох" (Учителят го изговори дебело). Туй е пак тщеславие. – „Остави се, не мога да крача". Другият казва: „Остави се, коремът ме боли". Ако дойде трети казва: „Остави се, в главата (ми) има нещо". Разправят се тия хора. Като се разправят, малко им олеква. Аз ги виждам, гледам болните хора са много тщеславни. Като дойдат, започват, разправят кого, как го въртяло коляното или кръста. А болестта, аз виждам, тази болест ни най-малко не те върти, но ти мислиш, че тя те върти. В болезнените състояния на човека някой път той казва: „Да не се радваш ти на онзи, който страда". Че аз ще ви приведа един пример да се зарадваш, когато някой страда. Представи си, че някой човек те гони с пушка да те убие. Изведнъж парализират се крака и ръцете. Няма ли ти да

се зарадваш? Ще кажеш: „Слава на Господа!“ Тогава какво трябва да правиш, кажи ми? Зарадвай се, че ръцете са се парализирали и краката. Не се моли да му се развърже ръката, но кажи: „Братко, какво те застави, защо искаш да ме гониш, защо искаш да ме убиваш, искам да зная какви са причините, какво те накара?“ Ти сега ще искаш да го съжаляваш. Казваш: „Горкият човек, как му се вцепениха краката и ръцете?“ Кое е по-добре? По-добре да се вцепенят ръцете в престъпника, отколкото да му останат здрави и да те убие.

Та казвам: Понякой път страданията, които идат не са нищо друго за нас, страданията ни се изпращат от свободния свят, за да ни освободят от престъпления. Всяко страдание те освобождава от престъпление. Ако не страдаш, ти ще направиш престъпление. Дойде страданието, усетиш ръцете си вързани. То е, за да не извършиш престъпление. Всяко оздравяване ти дава възможност да направиш добро. Искайте да бъдете здрави. Внесете мисълта. Всеки един момент да използуваш за Славата на Бога. Сега вие сте дошли в света. Когато човек мисли за себе си, мисли и за другите. Три центъра има: Мислиш за себе си. Как се нарича туй състояние? Как да го кръстим? Щом мислиш за себе си, законът е там, щом очакваш благото от хората, ти всякога ще се размътиш, понеже то е едно блато. Щом очакваш от хората своето благо, ти нищо няма да постигнеш. Щом очакваш твоето благо от Бога, ти вървиш по правия път. Щом се размъщташ, да знаеш ти вървиш в едно човешко течение. Щом си губиш мира, ти си в човешко течение. Щом не си изгубваш мира, ти си в едно Божествено течение. В Божественият път разочарования няма. Ще дойдат мъчнотии, но ти виждаш. Зад мъчнотиите виждаш ония постижения. И тогава усещаш тяжест, но усещаш в себе си сила, че може да превъзмогнеш. В човешкия път казваш: „Това нещо е непостижимо“. В човешкия порядък нещата се виждат непостижими. Казвам: Всички трябва да се завземете да използувате условията. Малките условия трябва да се използуват. Вие не знаете, като дойдете до един човек, вие не спазвате правилата. Вие при един човек не трябва да се приближавате. Като дойдете при някой човек, вие се приближавате повече, отколкото трябва. Някои хора дойдат близо, че като говорят, изскача им плюнката. Стойте на половин метър, на един метър разстояние. Вие се приближавате. За да бъде естествено това състояние помежду вас, трябва да има разстояние. Тук сте в едно неестествено положение. Вследствие на това изникват недоразумения. И в театъра и навсякъде не е спазен този закон. Трябва да има 50 см. място, за да бъде всеки свободен. Но за в бъдеще това ще стане. Всеки път като се дава представление, ще бъдеш в къщи. Ще туриш слушалката и по телевизия ще виждаш как се играе. Никой съсед няма да се обръща да те смущава. То е за далечното бъдеще. Сега дойдете до убеждението, искате да знаете в какво вярва един човек. Питате: „Какво е

твоето верую?“ Питам: Какви са вашите съображения? Срещам една череша, питам: Ти каква си? Казва: „Череша“. Езикът на черешата казва: „Опитай ме, ще видиш“. Тогава, за да познаеш черешата каква е и ти ще си кажеш мнението. Ще ѝ кажеш: „Много си сладка“. И тя тогава казва: „Мене ми е приятно, щом съм много сладка, аз ще дойда на гости във вас, ще влеза във вашата приемна стая“. И тя ще донесе писмо. Тази череша носи писмо от вашия небесен Баща. И вие ще започнете да четете. Като изядете една череша, какво сте чели? Всички знаете, че черешите са сладки. Някои са сладки, някои не са толкоз сладки. Онези, които са анемични, нека ядат череши. Онези, у които вярата е слаба, нека ядат сини сливи. Казвам: Комуто е слаба вярата, да яде сливи. Не зелени, зрели. Не презрели, ами точно узрели. Когато зреят сините сливи трябва да знаете. Казват: „В идущия месец ще имаме най-щастливият ден“. То е на кабалистите. Интрига беше. Писано е във вестниците.

Изисква се от всинца ви самовъзпитание. Разумност. Трудно нещо е самовъзпитанието. В разумния живот много малко се говори. Христос като дойде при онзи човек, не го разпитва какви грехове имаш, но му казва: Дигни одъра си и ходи! Този човек беше учен. Понеже 38 години беше болен. Този човек, за да носи тази болест, трябваше да мисли, да разсъждава. Искаше да влезе в къпалнята и каква настойчивост имаше. Христос му каза: Дигни одъра си и ходи. Като дойде някой от вас, казвам: Ще се оправят твоите работи. Той започне да философствува: „Как ще се оправят работите?“ – Аз казвам: Още 10 години трябва да минат. Казвам: Ще се оправят работите. Още 5 години трябва да минат. Като дойде трети път, казвам: Ще се оправят работите! – Как ще се оправят? – Като се оправят ще видиш. Не искай да ти разправят как ще се оправят. Божествените работи като станат, ще се оправят. Провери. Преди да са станали, не знаеш. Казвам: Ще оздравееш. Как ще оздравееш, не знаеш. Каже ти: „Стани“ – Стани. „Учи“ – Учи! – „Защо трябва да го правя?“ Не питай. Прави доброто. От резултатите му ще видиш. Здравето на човека зависи от силата на неговото добро. Доброто укрепва нервната система. Например, вие ходите. Защо човек трябва да ходи? Някой път не вървят. Трябва да ходите, за да бъдете здрави. Мнозина се разболяват, понеже турят подметка от животинска кожа. Хубави са обущата, но лятно време, за да бъдете здрави, ще хвърлите обувката, ще излезете на поляната и по зелената морава ще ходите бос. И то не сутрин, на росата, ами денем, когато е топло вече и се е нагорещила тревата. На топло ще ходите половин–един час. Тогава земята всичко онова, което е нечисто, тя има такова влияние, ще го погълне. От земята ще приемеш онази енергия, която е здравословна. Сега казвате: „Трябва да имаме обуща“. Обущата трябва да са направени така, че да няма притеснение на капилярните съдове. Много хора заболяват от техните обуща. Кракът трябва да е

свободен, за да става функционирането редовно.

Та казвам: Сега като говоря за Любовта, аз имам предвид, ако ядеш без Любов, ще дойдат болести. Ако учиш без Любов, каквато работа и да вършиш в света, ако не влагаш Божественото, твоят успех ще бъде проблематичен, временен ще бъде. И тъй, в една школа вие всички ставате, вие си давате мнението: еди-кой си пял хубаво, еди-кой си не пее хубаво. Всички пеят хубаво. Когато някой човек го обичаш, виждаш колко хубаво пее. Като не го обичаш има нещо, което не му достига. И действително не достига. Този човек, който те обича има известна мекота. Този, който ти пее без Любов, трептенията не са еднакви. Някой път учителят пита учениците дали разбират. Те махат с главата. Българите имат този обичай, клатят си главата. Клатенето на главата е излязло от неволя. Защо конят си клати главата нагоре? Какво означава? Защото мухи са влезли и той пърха. Казва: „Мухите, стойте настрана?“ Някои хора си клатят главата, мухи има наоколо. Не си клатете главата. Това е спестяване на време. Ще кажеш ясно какво е. Да кажем ти искаш (да кажеш) някому, че той е добър. Как ще го кажеш? Този човек за да му кажеш, че е добър, ти трябва да го обичаш. Ако не го обичаш, не можеш да му кажеш, че той е добър. На този човек като му кажеш, че е добър, като че ти виждаш себе си. Като му кажеш: „Ти си добър“, тебе да ти стане приятно, че си му казал, че е добър и да се зарадваш, че е добър. Като че тази доброта е твоя. Пък сега кажеш: „Ти си добър“, ама въздъхнеш. Казваш: „Нима аз не съм добър?“ Ако кажеш, че той е добър, а ти не си добър, тогава ти го опетняваш. И ти трябва да бъдеш толкоз добър, колкото е той. Та да се радваш в неговата доброта. И той да се радва в твоята доброта. Та когато седнете, всеки да седне и да мисли само за себе си. А вие като седнете, вие все гледате дали е тук някой. Вие като седнете, представете си, че само вие сте в салона и после като се свърши лекцията да се учудиш, че тия братя са тука. Сега вие се гледате. Някои говорят, другите мислят дали ще каже право. Ти слушаш една песен, слушаш как я пеят. Нали имаме онази песен „Благост“. Кой е там е основният тон? – Първият е „до“, после е „сол“. Казваме, че Бог живее у нас. Но Бог живее в разумното, във всяка наша мисъл. Защото искаш да кажеш нещо, но това е едно въплътено Слово. Едно въплътено Слово Божие е. Една въплътена мисъл е минала през три фази. Ти си възприел една форма от умствения свят, тя е слязла в по-нисшия свят в груба форма, в чувствения свят и най-после в постъпките. Като направиш едно добро, ти си родил нещо. Всяка постъпка е като една майка, която е родила едно дете. Тази, добрата майка, трябва да я отглеждаш. Ако направите една добра постъпка, ако е от естественото царство, тя ще расте. Все таки трябва да обиколите туй място, да го поливате, че да може всяко добро, което сте направили, да расте. Всяко добро, което човек прави, трябва да вземе участие, да расте. Някой път раждаме доброто, като децата и не мислим за

тях, оставяме ги другите да се грижат. Сега сме дошли до фазата – нашите хубави мисли трябва да ги отглеждаме. Вашите хубави чувства трябва да ги отглеждате и вашите добри постъпки трябва да ги отглеждате. Защото, ако не ги отглеждате, на стари години няма кой да ви гледа. Вие ще ме разберете криво – няма кой да ви помага. Добрата мисъл, доброто чувство, добрата постъпка е, която помага. Ти седиш и в живота ти усещаш, че преминала някаква хубава мисъл, тя те радва. Тази мисъл живее. Минало едно хубаво чувство, туй чувство живее. Понякой път вие мислите за Христа. Откакто е заминал Христос от земята има две хиляди години. Две хиляди години няма, но 1900 години. Той е толкоз стар – на 1900 години. Вие си представяте образа на Христа, казвате: „Какъв е?“ Вие, ако видите образа на Христа, ако го погледнете, в него ще видите всичките пертурбации, които стават в целият християнски свят. Мени се Неговото лице, ако погледнете Христа. Той като гледа какви престъпления се вършат в Неговото име, като погледне на кривите заблуждения, като погледне на Любовта ви, мислите ли, че Той е весел? И после опити има как да го излъжете. Дойде някой и казва: „Господи, това ще направим, онова ще направим“. Но го полъгват. Той казва: „Господи, аз ще посветя живота си“. После като му мине магарето през водата, нищо не дава за Господа.

Много пъти идват сестри, оплакват се. Казва: „Не ме признават“. Казвам: Те Христа още не са признали, пък тази сестра иска да я признаят. Те господаря са изпъдили, а искат слугата да го изпратят с финикови вейки. Казва Христос: Мене, ако изгониха и вас ще изгонят. В света, когато хората почнат да обичат Бога, да живеят по закона на Любовта, тогава можем да бъдем сигурни, че и нас ще обичат. Докато има съмнение дали Господ съществува или не, дали Христос е реален, историческа личност или не, с тези разбирания хората не могат да се примирят. Ние чакаме да се примирят християните.

Но сега да дойде до онова, което ние можем да направим. Всеки един от вас може да направи 10 повече отколкото сега. Силата е турена вътре в него. Ако ви се покаже пътя, по който вие може да се повдигнете, вие ще дойдете до друго едно заблуждение. Ще кажете: „Аз нямам нужда от другите хора“. Колкото човек знае повече, той ще има отношение към хората. Когато ти дойдеш да живееш по Божия Закон, ще имаш по-широки възгледи, ще започнеш да обичаш хората повече. В Божествения порядък ще обичаш хората повече, а в човешкия порядък себе си ще обичаш повече. Синовете, дъщерите и другите ще ти бъдат като чужди. В Божествения порядък е друго. Друг (е) реда. И близки, и далечни са като братя. Имаш някой брат, той не е свършил училище, ти си свършил университет, той не е свършил, но той като дойде на твоите години, той

може да знае повече от тебе. Бог гледа еднакво и на учените, и на невежите. Той гледа на възможностите, които са вложени в тях. Та казвам: Трябва да се радваме на онези, които засега се проявяват, които са постигнали целта и на онези, които ще се проявят. На всички трябва да се радваме: онези, които ще се проявят за в бъдеще, другите ще си почиват. Пъпките, които сега ще цъфнат и онези, които са прецъфтяли, те ще дадат плод, а пък онези, които за в бъдеще ще цъфнат, за бъдеще ще дадат радост. Радостта иде. Външната радост е цъфтене на човека. Благото на човека иде от плода, който ще опитаме. Най-после ще имаме една радост, че сме видяли един цъфнал цвят, че завързал, че дал плод, който ние може да опитаме. Ще се радваме, че Любовта в нас е цъфнала и дала плод. Тази Любов трябва да даде плодове. На всеки Любовта трябва да цъфне и да даде плод. Ние трябва да се радваме, че Любовта е поникнала, цъфнала и дала плод. При туй положение мнозина имат коремоболие, кръвно налягане. Откъде е това кръвно налягане? Някой път ще се спра върху кръвното налягане. Кръвното налягане, това е дявола в нас. Дяволът дошъл, наляга с помпата. А пък онзи, естественият живот е доброто. Нормалното състояние на здравето е доброто. Под думата „добро“ разбирам здравословното състояние, което тялото има. Та всичките клетки се усещат разположени. Кръвта циркулира навсякъде, всички клетки имат храница, чистота има, порядък има. Гледам света и се радвам на всичко, пък и на мене всички се радват. Та казвам: Ето сега днешният ден. Аз казвам: Утре ще им говоря. Утрешният ден ще бъде хубав, ясен. Ако говориш, ако живееш по Божията Любов, то ще бъде с тях, няма да има никакво облаче. Когато дойде да ви говоря, един ден ще ви говоря какъв е лошият живот. Него ден ще бъде облачно. Ако живеем добре, небето ще бъде като днес. Много хубав беше изгревът.

Та импулсът във всинца ви заради Божията Любов, и знание, и музика, и художество, всичко в света, което вършим, трябва да го вършим от Любов. Вчера иде при мене една сестра, казвам ѝ: Слушай сестра, ти сега ще дойдеш да ми се оплакваш, че някой ти казал една горчива дума. Онзи, който те обидил, не е виновен. Той е виноват, че те е огорчил, но ти като идеш и ми разправяш, огорчаваш и мене. Намесвате и мене във вашата каша. Вие искате да ме заставите аз да ви кажа, че той не трябва да прави това, че не е прав. Той знае, след като те е обидил, че не е прав. Аз няма да ида да го съдя. За мене е радостно, като направи една погрешка, той да бъде в съзнание. Аз се радвам, понеже е видял, че греши, щом отида като командир да му кажа: Ти защо го направи? Аз не съм съдия. Със съдийство светът не се оправя. Ще дойде някой да ми каже: Защо на този човек не даваш пари? Не бъдете съдии. Старият завет и Новият завет. Праведните хора ще съдят света. Ще идат, ще те викат. Ще кажат: „Защо ти не си плащаш?“ Има закон, насила ще те турят в затвора. Хората в света имат

право да съдят, понеже те са праведните хора. Ако искате да влезете в света, имате право да съдите. Но старозаветните (да пасат овцете). Новозаветните да си градят къщите, а пък праведните да ги дават под наем. Ще вземат кирия от тях. Старозаветните материал да докарат; новозаветният гради, праведният да ги дава под наем, а ученикът трябва да учи. Нему не трябват нито материал, нито греди, нито да дава под наем. Понеже материалът е донесен, други ще градят. Той няма да гради, нито наем да взема, понеже наемът е взет. Нему остава само да учи. Оставете старозаветните със своя Стар Завет, оставете новозаветните с техния Нов завет. Оставете праведните с тяхната правда. Вие с вашата торбичка, учете се. Всички много добре извършват работата си. Който е старозаветен, да си гледа работата, който е новозаветен, аз разбирам който гради, той е новозаветен; праведен е, който под наем ги дава. Сега ние учим новото, което Бог ни изпраща. Всичко е съградено. Понеже казва: Бог направи нова земя и ново небе. В туй новото небе е училището, в което ние влизаме да изучаваме сега Божията Любов, а пък ще изучаваме човешката любов, като опашка на Божията Любов. Ако турим тази основа за Любовта, да имаме съзнанието в нас, да не бъдем слаби хора. Знаете ли каква сила е мисълта? Виждам някой човек неразположен. На някой дължал 1000 лева. Той иде, но още отдалече аз отброявам тези пари и като влезе при мен, аз му давам 1000 лева, поусмихна се и казвам: Ще извините, аз трябваше да дойда. Ето парите, имате ги. Кажа сладка дума и този човек измени мнението си заради мене. Когото срещнете, всеки едного, дайте му като извор. Покажете му Божественото в себе си. Дойде една сестра, казва: „Какво да се прави?“ Обвинявали я. Казвам: Тъй е. Ние в небето не можехме да живеем на свет, че тук на земята, извън рая ли ще живеем? Вие искате извън рая да ви говорят благи думи. Благите думи са в рая. Ти за да кажеш сладка дума, трябва да влезеш в рая. Щом кажеш лоша дума, ти си извън рая. Докато не влезете в рая, казвате: „Хубавите условия, новите условия“, това е раят, в който Любовта може да се прояви. Любовта е като срещнеш един човек да видиш, че има хубави мисли. Певецът като дойде при онези, които го обичат, зароди се желание да пее. Щом мога да пея някъде значи, че ме обичат. Щом не мога да пея, не ме обичат. Щом съм при някои хора и може да направя добро, обичат ме хората. А щом съм при някой хора и не мога да направя добро, не ме обичат. Навсякъде, дето можете да направите нещо, обичат ви. Щом не можете да направите нещо, не ви обичат. Тогава, ако в тебе духът не работи, ти не го обичаш и той не може да се прояви. Същият закон е: Ако обичаш Бога, Бог в тебе всичко може да направи. Трябва да го обичаш. Казвате: „Защо трябва да обичам Господа?“ Понеже непостижимите неща в живота Бог трябва да ги направи в нас. Ако не Го обичаме, не може да работи в нас. Ако Го обичаме, Той ще направи тия работи и ние ще ги видим, може да станат моментално. Тогава, ако някой е болен, направете опит. Боли го крака. Обикнете Господа, моментално ще

изчезне болката. Щом не се маха болестта, Любовта ви към Бога не е такава. Туй ще опитате. Тук идваше онзи селянин. – Как му се явил Господ и му казал да оправи хората, как го помазал. Аз го похвалявам в едно нещо. Харесвам го, понеже е много естествен. Като разправя, няма никаква лъжа. Разправя го по простому, като го разправя, не преувеличава, по простому го разправя. Харесва ми. Казва някой: „Сто мечки ме гониха“. А една мечка не е имало. Разправя си човека, точно какво му разправя Господ. Разправя, че като отишъл при Христа, видял че Христос бил мек, с приятно, хубаво лице. Като отишъл при старият Господ, бил строг. Като отишъл при стария Господ, докарали при Него един грешник и този, старият Господ казал: Поразете го. Христа го вижда, че е мек, на Любовта, а онзи, който съди, Той се разправя. Вие всички мислите, че Господ като идете при Него, ще бъде като баща, снизходителен. Онзи баща като ви види, че сте грешни, като види погрешките, ще каже: Не тъй, това да не правиш. Кой ти даде право? Ти мислиш, че като направиш нещо лошо, Господ ще те гледа благо. Не, ще се измени Неговото лице. Казва: Нищо не правиш добро. – „Господ говори в мене“. Не е този законът. Та като видял Христа, Той бил весел, с весело лице, засмян. Тогава му казал: В името на Господа лекувай! И в името на Исуса Христа, лекувай! Казва: „Някъде, казвам, чува ме Господ, пък някъде не ме чува“. За да ви чува Господ, за да станем такива, каквито трябва, най-първо трябва да се научим да пеем. Като дойдем да пеем, да видим какво нещо е музиката като наука. Един ден ще направим опит на някоя малка болест. Няма да започнем с големите болести. Но някой, който е болен от малка болест, ще му изпеем една малка песен и веднага ще престане коремоболието. Или главоболие има, веднага ще изчезне главоболието. Не е мъчна работа пеенето. Двама души се карат. Седни и пей „Благост“, веднага ще се свърши работата. Двама души са гладни, да почнат да пеят „Благост, благост“, ще дойде хляба. Вие казвате: „Това са залъгвания“. Всички се намирате в един свят все на залъгвания. Всичко наоколо е залъгване. Да не мислите, че залъгването е нещо реално. Вторият път като дойдете на идущата лекция, всеки като седне да не мисли за никого. Като влезе, да се съсредоточи в себе си, да мисли, че той е сам в салона и след като се завърши събранието, да ви е приятно, че всички братя са били с вас заедно. Туй чувство да остане. После, в Изгрева колко благословения се изпращат? Аз по кухнята познавам колко е прогресирал Изгрева. Един човек целият ден му взело, докато изчисти казаните. Изпогори си ръцете. Колко киселина е турил? Тези сестри, които са готвили, трябвало е с малко дървено масло да намажат казана. Тия киселини, които падат всички те почернили, че опетнил се, почернил се. Всяка сестра сготви и остави кухнята. Остави казаните, кюнците, всичко нечистено, смачкано – една каша. Та казвам: Всички ония сестри, които готвят ще намазват казана с масло, ще го изчистват отвътре и отвън. После в кухнята ще мязат на Дели бей. Турим

някоя сестра в кухнята, като директор. Управление има за един месец. Дайте им свобода да се проявят. Ще идете до вратата и ще кажете: „Може ли да вляза?“ Ще отиде някой ще им се меси в работата. Те казват: „Учителя тъй каза“. Няма да се месите в работата! Няма да използвате моето име, да го туряте. Не съм казал тия работи. Някой иска да вземе топла вода. Изгревът е място за всички. Не един да има привилегия. Всички да имат неговата привилегия, не само един. После, оставете една сестра да управлява както знае и ще видим. Аз виждам коя как работи. Тази година, аз искам да видя как работите. Дайте свобода. После, не си давайте мнението как ще сготвят. Този, който си дава мнението, да дойде да сготви. Без критика. Не да ни критикувате, но когато аз искам да критикувам, то на себе си често казвам, като видя погрешката на другите казвам: Всяка една погрешка е възможност за мене. Като ми дотрябва малко тор, намеря някоя сестра или някой брат и с пари го купувам. Но вие не може да го направите. Някой казва: „Ти си много търпелив“. Аз зная, докато стана търпелив какви усилия трябват. Мислите, че тъй съм роден. Усилие трябва. Направите някоя погрешка, някой пък искат да ме заставят. Всякога съзнанието ми е будно, понеже музикално постъпвам. Като дойда до някой, искам да му кажа: Извади си камертона. Искам да зная от кой тон да започна. Той музикално ще вземе основния тон. Та гледам каквото каже, ще трябва да коригирам, защото не може да се постигне една наша мисъл, при Бога не може да отиде една мисъл, която не е музикална. Тя остава на земята. Всички мисли и желания, които са музикални, отиват в невидимия свят. Всички мисли и чувства, които са немузикални, от тях идат страданията неволно. Туй е неизбежен закон. Ще говорим пак по това.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

XVII година.
34 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 1 юни 1938 г., сряда 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_06_03 Правата линия
лекция на Младежкия окултен клас

ПРАВАТА ЛИНИЯ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. /Чете се темата „Взаимни отношения между хранене и дишане“./

Храненето и дишането това са два процеса. От хиляди години човек ги изучава не само на теория, но и на практическо приложение и хората още не са се научили да се хранят и да дишат, още се учат. Не е лесна работа човек да говори за дишането.

За втория път пишете: „Отношенията, които съществуват между жидката, твърдата и въздухообразната материя, какви промени стават?“

Вие имате да кажем песните: „Фир-фюр-фен“. Как започва тя? – /От „ре“/. Ако някой ви каже: „Фир-фюр-фен“, какво ще разберете? Ако някой пее „фир-фюр-фен“ с отворена уста и друг го пее много медлено, какво ще разберете между първото и второто пеене? Едното е бързо, другото е много медлено. Представете си, че вие проточите „фюр“, протакате тия работи, работите ще бъдат неразбрани. Да кажем, ако два предмета вие ги държите надалеч, че не може да имат отношение, картината ще бъде неясна. Та много философски въпроси са неясни, понеже не съвпадат.

A B

Фиг. 1.34Да кажем имате една права линия АВ /Фиг. 1.34/. Тази права линия няма само едно отношение. Тя не е една черта, но ако тя е направена от злато, тогава нали има една цена. Тъй както ние разбираме философски, какво е една права линия? Философски правата линия е невидима, понеже тя има само дължина, точката е непространствена, не завзема никакво пространство. Туй, което не завзема никакво пространство, проявява се в един свят пространствен. Точката е безпространствена. Точката като се подвижи в една посока, образува едно пространство, нарича се неизвестно. Какво разбирате под думите „неизвестно пространство“? То е все същата идея. Неизвестно пространство, или казва: „Грозен и хубав“. Каква е разликата между грозния и хубавия? Фиг. 2.34

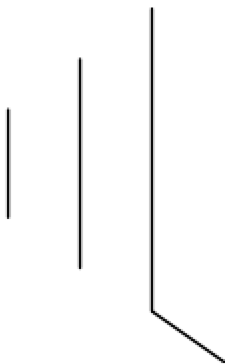

/Фиг. 2.34/ Между тия линии има ли отношение? Никой не иска да бъде грозен. След като е грозен, той се мъчи да направи смекчаващи условия. Щом като е грозен, той иска да направи смекчаващи условия, да направи грозотата да я носи. Той иска да покаже, че и в грозотата има нещо хубаво. Кои са хубавите страни на грозотата? В красивия човек тщеславието се развива. Всички красиви хора са тщеславни. Всякога туй чувство е силно развито в тях. Грозните хора са груби изобщо. Тия центрове при ушите са развити. Всеки, който е грозен, всеки като го погледне, казва в ума си: „Колко е грозен“. Понеже грозният го поглеждат, че е грозен, той започва да се сърди. Най-после свиква, престава да се сърди. Първоначално, ако ти кажа, че си грозен, ще се разсърдиш, ако ти кажат, че си красив, ще ти стане приятно. Вие казвате: „Грозен“. Де седи грозотата на човека? Вие имате известна мярка. Някой казва: „Де седи грозотата, може да не зная де седи грозотата, но да зная какво нещо е грозотата“. Например, ако ми дадете една бучка захар, няма ли да зная какво нещо е сладко? Казва: „Как знаеш, че е сладка?“ Как зная, че е сладка, тъй както и ти знаеш, че е сладка. Дайте една бучка захар на когото и да е, ще чувствува сладчината. Има един начин, в който хората еднакво чувствуват нещата. Та в нас, в очите ни като дойде един образ, не ни се харесва, вярваме, че има нещо нехармонично съчетание. Фиг. 3.34

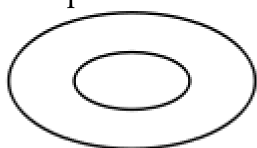

Допуснете сега, че в един грозен човек линията на устата е такава. /Фиг. 3.34/ Представете си, че един човек има една такава уста. Ще бъде ли красив? Не, няма да бъде красив. В обикновеният живот, красивите неща имат по-голяма цена, а грозните неща имат по-малка цена. Щом си красив пътят ти е отворен. Красивият човек цена има навсякъде. Щом си грозен не те поставят на изпит. Един красив човек дето и да иде, даже един богат банкер ще му даде повече доверие, ще му даде нещо. Ако банкерът види грозен, няма да го кредитира. Така ние свързваме добротата с красивите хора, грозният свързваме с лошите хора. Всеки, който е грозен ние го считаме, че той е лош човек. Има някой път изключение. Всеки добър човек ние считаме, че е красив. И там има изключение. Но в пълния

смисъл, ако идеално е красив не може да бъде лош човек и ако идеално е грозен, той не може да бъде добър. Казвам: За да бъде човек красив три неща трябва да дойдат: най-първо трябва да дойде любовта, после трябва да дойде знанието и свободата. За да бъде човек красив в него трябва да дойде животът – животът трябва да е излязъл от любовта. Знанието трябва направо да е излязло от мъдростта и свободата трябва да е излязла направо от истината. Този човек, който така получава, той ще бъде красив. Всеки човек, който има ясна представа за живота, който обича живота, обича знанието, обича и свободата, той е красив. Всякога, когато човек започне да не обича живота, става грозен. Ако започне да не обича знанието пак погрознява, ако започне да не обича свободата, пак погрознява. Ти обичаш свободата за себе си, но когато друг човек е свободен ти това не обичаш. Свободата трябва дето я видиш да я обичаш. Даже като видиш една мравя като се движи, да ти е приятно, че е свободна да се движи. Това е само за пояснение на нещата. Понеже някои искат да бъдат красиви, но не знаете как да бъдете красиви. Трябва да обичате живота, трябва да обичате знанието, трябва да обичате свободата.

Песента е един метод, който ретушира нещата. Ти чрез пеенето може да знаеш като един художник, който с четката, оттук вземе, оттам, смесва бои, тегли линии, погледнеш, направи една хубава картина. Музикантът и той по същия начин, и той като художника вземе една черта от „до“, например, от „ре“, от „фа“, от „ми“. Няма изведнъж. Някъде вземе „до“, „ми“, какво ще направи? „До“ е червен цвят. Като смесваш червен и жълт цвят какво ще ви даде? – Оранжев, портокален. Портокаления цвят е цвят на индивидуализиране. Най-първо червения цвят дава подтик за живота, освобождава човека от известно ограничение. Под думата „индивидуализиране“ разбираме, когато в даден случай даваш оценка на една постъпка. Тази постъпка не може да оцениш. Ако не се индивидуализира, ако не се постави на място, няма смисъл. Ако една нота не я поставиш на известно място на петолинието, тя е без съдържание. Сега напишем една нота на една спомагателна линия. Сега може да кажем че е „до“. Въпрос е дали е „до“. Или можем да кажем „до“-то има една спомагателна линия. Но спомагателна линия има и „ми“. Спомагателна линия има и „сол“, после и „си“, и „ре“ имат спомагателна линия. Казваме, ако вече са написани на петолинието, имаме обикновен тон.

Една права линия в света. Правата линия в света, в природата е мярка за всичко. Това подразбира. Една права линия има в Божественото съзнание, която измерва всичко. Ако имаш тази права линия в себе си, тя ще ти даде мярка, може да се измерят всичките неща. Правата линия мери всичките работи. Когато казваме, че човек трябва да се движи, разбираме този Божествен импулс. Правата линия разрешава най-добре. Фиг. 4.34

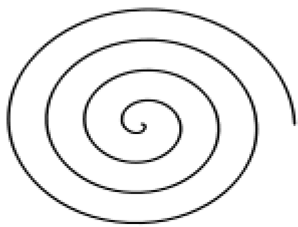

Представете си сега, че вие излизате от този център /Фиг. 4.34/, обикаляш, каква е целта, къде отиваш след като се въртиш? Децата, нали понякой път имат прашка и така въртят, въртят прашката, че като я пусне камъкът хвръкне. Туй движение, дъгообразно да го обърне по права линия, пусне прашката хвръкне камъкът. То има за цел да удари нещо. Някаква точка има. Тази крива линия се движи, за да се образува после една права. Трябва да се образува тази кривата линия, за да дойдем до положението на правата линия. Представете си, че ти въртиш прашката, но единия край не е свободен. Единият край на прашката трябва да бъде свободен. Единият ще бъде закачен на пръта, че като завъртиш другия като го пуснеш /да хръкне камъка/. Ако не може да го пуснеш, тогава и да въртиш, няма да има постижения.

Сега приложението на закона. Вие имате една мисъл се върти във вашия ум или едно желание се върти във вашето сърце, или някоя постъпка се върти. Казвате: „Не мога да го постигна“. Щом не може да го постигнеш, единият край на твоята прашка не е свободен. Единият край трябва да се пусне. Да направя една аналогия. Да допуснем, че ти някой път искаш да завържеш известно приятелство. Въртиш тази идея в ума си. Искаш да имаш един приятел, но за да имаш един приятел, все таки се иска да му хвърлиш един камък да го удариш на място, да почувствува удара. Всеки един, който става приятел, той е все ударен. Сега ще ви докажа, че е удaряне. Ами този човек върви, тръгнал си по своята работа. Ти като въртиш, като го удариш в сърцето, обикне те. Той те удари, нарани те. След туй той ще дойде да лекува сърцето ти. Ти ще почувствуваш, че той ти е приятел. Казва: „Аз може да те нараня и може да те лекувам“. Това е само за изяснение, но идеята е права. Онзи, който искаш да ти бъде приятел трябва да го удариш в сърцето. Да го удариш, но да му е приятно. Светлината като иде от слънцето все ни удря. Като влезе в окото удря, но нейният удар е музикален, че произвежда един цвят, произвежда някоя идея. Пък има удари в света безидейни. Казвам: Движението на приятеля ще произвежда разумни действия в нас. Сега не е толкоз удрянето, но все таки падането на един слънчев лъч ще произведе един удар. Някой път светлината, която иде произвежда дразнение, един удар, който не е приятен.

Сега да ви наведа един пример. Ако една граната падне върху един твърд

предмет, веднага избухва, но ако падне в мека почва, някой път гранатата не избухва. Слънчевите лъчи, ако паднат на една камениста почва, какво ще произведат? И ако паднат на една мека почва, какъв ще бъде резултатът? Че на каменистата почва като паднат, камъните ще се сгорещят, като паднат на меката почва, тя ще произведе известни растения, ще роди растителността. Растения ще се появят. Та казвате: „Защо човек може да бъде мек?“ Защото мекотата в човека е един събирателен процес. Ти със своята мекота събираш нещата, а със своята якота ти ги отблъскваш. При твърдите тела има този процес да отблъскват нещата. Меките ги възприемат. Казвам сега: И в закона на възприятието има една мекота, която задържа нещата. Сега водата каква е, мека ли е? Когато един камък падне във водата, отваря му място. Този камък падне на дъното. Ние под думата „мекота“, разбираме, мекота, която задържа нещата. Мекият човек задържа по-дълго време нещата в себе си, отколкото грубият човек.

Сега, каква е вашата идея? Казвате вие понякой път, че сте груб. Какви са външните черти на грубия човек? Вие сте изучавали физиогномия. Мъчна работа е да се определи. Общо казано е груб човек. Груб е човек в постъпките си. Пушката сама по себе си е груба, но ако няма груб материал в нея, тя не може да се прояви. Кой е грубият материал на пушката? Барутът. Този барут, след като се тури в пушката, барутът и пушката дойдат на един ум, имат туй разширение, запали се, а пък пушката е тъй направена, че не му дава да се разширява навсякъде, ами ще го ограничи, ще го пусне само в едно направление. Че като се съединят тия, двамата души, барутът и пушката, пушката го прати по права линия. Ще дойде умният човек, ще я тури на рамото и той ще насочи накъде трябва да върви. Има още едно твърдо тяло, което пази барутът да не излезе навън. Този, твърдият сега, грубият барут, грубата пушка, грубият, който седи вътре и грубият човек, който държи пушката. Най-първо, самата пушка е груба, човекът, който държи е груб, барутът, който е вътре е груб. Куршумчето е грубо. Четирима души, като се съберат на едно място /и/ още един фактор, като дойде огънят да уйдиса на тяхния ум. Че той ще дойде отнякъде, като запали барута, той ще стане петият елемент. Най-после имат някаква цел, наранят някой човек. Откъде излезе огънят тогава? Какъв е произходът на огъня? Съвременните учени хора какво казват за огъня? От триенето става. Но в природата откъде иде огънят? Огънят иде от любовта. Дето има огън, има любов, дето няма огън, няма любов. Има любов, дето има светлина и топлина.

Та казвам: Правата линия. Казваме ние: „Прав човек“. Винаги любовта върви по права линия. Знанието и то върви по права линия. И свободата и тя върви по права линия. Три неща вървят по права линия. Всичко, което

излезе от любовта и то върви по права линия. Пък всичко, което се отклонява от любовта, от мъдростта, от истината, по крива линия върви. Всяко отклонение от правата линия дава крива линия. Да допуснем, че ти искаш да вървиш по права линия, искаш да видиш Бога. Най-първо виждаш, че няма резултат. Богат си, искаш да бъдеш щедър. Дойде един, даваш, дойде втори, даваш, най-после никой не иде да ти благодари, от тези, които взели. Ти казваш: „Няма да давам вече“. Щом решиш да не даваш, какво е това състояние, по каква линия вървиш? – То е крива линия. Правата линия отива в центъра, а с кривата линия не се постига целта. Човек върви в кривата линия. Кривите линии са за продължение на времето. Когато един ученик не иска да учи, той продължава времето, по криви линии върви. Прилежните ученици искат бързо да свършат. Онези, които не са прилежни, искат по криви линии да вървят. Една, две, три, четири години подир другите. Не стигат успешно другите. Ленивите ученици вървят много бавно. Те въртят прашката и ако не може да я отпусне, всичкото въртене на прашката остава напразно. Представете си, че вие 120 години въртите една прашка и след 120 години се оставите. Питам, ако след 120 години отпуснеш краят на прашката, какво ще придобиеш? Представете си, че вие държите една череша до следната година, докато дойдат нови череши. Като дойдат нови череши, тая череша, която вие носите каква ще бъде? До идната година, като държите тая череша на какво ще замяза вашата череша? Ще остане костилката на черешата и от месото на тази череша ще остане много малко. Като дойдат новите череши, вие ще ядете ли старата череша или нови ще ядете? Кои ще опитате по-рано? – Новата.

Не оставайте вашите стари идеи да дойдат до новите идеи. В съвременния свят вие искате да примирите старите идеи, старите ваши понятия на живота с новите. Тия неща не може да се примирят. Всяко нещо има свое време. Не отлагайте нещата. Казвате: „В някое друго прераждане“. Ти при сегашното възпитание не отлагай за една година. Една мярка имай, денят. Ние туряме за цяла седмица. Днес! Отсега до довечера, каквото направиш, туй е. Днес, ако не е, като заспиш, утре като станеш, пак ще кажеш, днес, за един ден. Не казвай, след една седмица, или след една година, или след един месец. Кога трябва да турите за една седмица? Да кажем искате да направите едно добро. След колко време трябва да го направите? Още днес трябва. Искаш да пееш. Още днес ще пееш. Ти чакаш да се научиш да пееш, че да излезеш на сцената. Днес пей. По-добра публика от тебе няма. Някои певци искат да имат публика. По-добра публика от самия певец няма. Онзи, ако на себе си не може да пее, не може да пее и на другите. Ако вие разсъждавате, че една ваша мисъл, ако не е приятна на вас, тя не може да бъде приятна и на другите. Туй, което е добро за вас е добро и за другите. Туй, което не е добро за самите вас, не може да бъде добро и за

другите. Искате да направите едно добро. Направете го най-първо на себе си. Единствения човек, който може да оцени доброто, то сте вие самият в дадения случай. Ако туй добро е добро за вас, то ще бъде добро и за другите. Вие искате да дадете някому череши. Най-първо опитайте ги вие. Ако вас ви са приятни, сочни, дайте ги на другите. Но, ако вие сами не харесвате черешите, не ги давайте на другите, не ги убеждавайте, хвърлете ги. Ако искате да напишете едно писмо на един ваш приятел, напишете го. Ако на вас ви хареса и вашият приятел ще го хареса. Да допуснем, че вие пишете тъй: „От всичките хора на земята най-много обичам вас". Пишете ли истината? Човек никого не може да обича. Казвате: „Аз ви обичам повече от себе си". Това не е вярно. То не е вярно, понеже един извор, ако искате да го прекарате някъде, този извор не може да се подигне повече от нивото, на което извира. Ти не може да обичаш другите хора повече от себе си. В тебе няма никаква възможност. Ти може да ги обичаш, колкото себе си обичаш. Пък някой път може да ги обичаш по-малко, малко по-малко от себе си. Пък ти не си виновен. Сега графически това може така да ви го представя. Имате един извор, който прекарвате през няколко плоскости. Ако го прекарате през разните плоскости, силата ще бъде ли една и съща? Да кажем, че вие обичате някого, той се намира на четвъртата линия, или ако се намира на първата линия, на уровена на който сте вие, или ако се намира на втората или на третата линия, все по един и същи начин ли ще го обичате? Представете си, че той е по-учен от вас, друг е малко по-учен и третият е още по-малко учен. Питам: Вашата вода, която минава, ако отива при умния, ако отива при този, който не е учен и ако отива при простия, има ли някакво различие във водата, която им пращате? Ако напишете еднакво писмо и на четиримата, които не са еднакво учени, те ще оценят ли еднакво писмото? Те и да искат да го оценят няма да могат, понеже няма да има разбиране. Кой ще бъде, който ще оцени писмото? Първият, който е на същият уровен с вас. Тогава, какво ще бъде състоянието на втория, на третия и на четвъртия? В музиката вие пишете нотите на петолинието. Може ли една нота от първата линия да се покачи на четвъртата?

Сега понякой път вие се спирате и казвате: „Кажи ни същественото". Ето казвам ви. Ти седиш и му разправяш за хубавите череши. Казва: „Покажи ми, дай ми същественото". Значи, бръкни в торбата си, пък ми дай същественото. Като говориш за същественото, бръкни в торбата, извади, дай на тия хора. Те в дадения случай ще имат много по-вярна представа, отколкото ако ти им разправиш за черешите. Има един свят на опит. Така ти ще се освободиш от известни описателни работи. Като дадеш, те всичките разбират какво е. Казва сега, че човек не трябва да решава. Казва: „Аз искам да бъда добър". Под думата „добър", разбираме носи туй реалното в себе си. Човек е като една книга, в която всичко се пише. Онова,

което човек преживява, всичко се пише в съзнанието. Ако е едно добро, или ако е една добра постъпка, или какъвто и да е идеал, ако го имате, ако този идеал няма никакъв модел, не е написан, ако не е във вашето съзнание, вие не може да го реализирате никъде. Значи всички неща, които са написани в нашето съзнание, ние може да ги реализираме. Следователно, говорим за неща, които са написани. Има едно обикновено съзнание, има едно подсъзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. Какво разбираш? Подсъзнанието е в низшето царство на природата. Съзнанието е в животинското царство. Самосъзнанието е в човешкия свят и свъхсъзнанието е животът на ангелите. Имаме четири съзнания. Съзнанието е процес на животните, самосъзнанието е процес на нашия живот, ние самосъзнаваме. Свръхсъзнанието, това е процес на напредналите същества. От обикновен човек те имат туй свръхсъзнание. Едновременно в нас подсъзнанието го има като нещо минало, съзнанието е в животинското царство, самосъзнанието ще го видим в себе си. Свръхсъзнанието го считаме като нещо в бъдеще, което ще го опитаме. От туй свръхсъзнание вече има известни зачатия в нас. Някои въпроси ще ги разрешите по образа на подсъзнанието, някои по образа на съзнанието, някои по образа на самосъзнанието и някои по образите на свръхсъзнанието. Представете си сега, че имате четирима души певци. Първият е гениален, вторият е талантлив, третият е обикновен, а четвъртият е бездарник. Талантливият, като ви изпее една песен, колко ще му дадете. Ха да кажем, изпей българската песен „Цвете мило, цвете красно“, на гениалния, колко ще му дадете?

При един английски милиардер отишъл един европейски музикант, давал концерт, но той като пристигнал, концертът бил свършен. Отива в хотела дето спрял музикантът и му казва, че иска да го чуе. Онзи казва: „Не може“. Казва, че сто долара ще му даде, онзи не иска да свири двеста дава, пак не иска да свири. Давам казва, хиляда долара. Онзи му свирил. След като го чул казва: „Дай и аз да ти посвиря малко“. Гениалният за сто, двеста, триста долара не свири, но след като му дал хиляда долара, става от леглото и му свири. Казва: „Дай аз да ти посвиря, да си дадеш мнението как аз свиря“. Аз ви говоря за неща, които са реални. Някой път вие искате да опитате някой човек колко е добър. Отивате там, пък и вие искате да покажете вашето добро. Аз да ти покажа, дай ми цигулката! И аз да ти покажа колко съм добър.

Та човек все трябва да направи някакви жертви. Правата линия, която действува в даден момент. Някои хора са успешни, защото действуват по права линия. Никога не отлагайте нещата. Никога не отлагай една права мисъл. Щом дойде да искаш да пееш, не отлагай нито минута. Като ви дойде на ум не отлагай, след 1 час, след половин час. Никога хубавото,

което ти дойде по пътя не отлагай. Ти отклоняваш водата, не чакай да дойде от някъде благоприятно. Хубавото още на пътя започни. Доброто като дойде, каквато и да е добра мисъл не отлагай. За лошото е друг въпрос. Всеки човек, който иска да има полза, като дойде една хубава мисъл, едно хубаво чувство, една хубава постъпка, в даден случай, не отлагай! Всякога отлагането носи в себе си лоши последствия. Защото този момент, ако не го използуваш, за другия момент има други /условия/. В природата, като ти дойде една мисъл, приложи я в този момент, защото за следния момент има друга мисъл. Тогава другата остава неопитана. Не отлагай! Дойде една мисъл, приложи я. Дойде втора, трета, приложи я. Те идат по един разумен път. От отлагането на нашите идеи се е образувала нашата карма. Когато някои говорят „карма“, аз разбирам отлагане на добродетелите на хубавите работи. Щом отлагаш хубавите работи, кармата иде. Отлагаш, отлагаш, някога в бъдеще ще поправяш тия работи. Може да се поправят, но най-добре е сега да се реализират. Не отлагайте каквато и да е хубава мисъл. Всяка една мисъл, която дойде, тя има време за реализиране. Дойде ти нещо да начертаеш, започни, начертай го, в дадения случай не отлагай, след един час, след един ден, след една седмица. След като отложите кажете: „Не излезе сполучливо“. Всякога нещата стават несполучливи, когато се отлагат. Ако започнеш точно на време, ще бъдат сполучливи.

Аз съм дал следния пример и досега не може да разберете примера. Един баща често пътувал с трена. Един ден както машината засилено иде, дете си играло на линията и бащата само извикал: „*Лягай!*“ Като каже: „*Лягай!*“, лягай. Защо така, не питай. „*Лягай*“, то значи идея. – Ама защо трябва да легна? – *Лягай!* Лягай. – Ставай! Ставай. – Бягай! Бягай. – Мисли! Мисли. Значи в дадения случай туй значи идея.

Има неща, които са извън времето и пространството. Не питай: „/Защо да/ *лягам?*“ *Лягай*. Като мине локомотивът, след туй може да мислиш какво щеше да бъде, ако не беше *легнал*. Но в дадения случай, като легнеш, постига се целта. Детето е живо. Бащата се радва, че детето го послушало. Казвам: Когато ви кажат: „*Лягай!*“, *лягай*, когато кажат: „Ставай!“, направете работата. Две неща: *лягай* и ставай. Ако *легнеш* навреме ще спасиш живота си, ако не *легнеш* навреме, отиде животът. *Лягай* и ставай, те са два процеса опасни. Опасност има, *лягай*. Ставай, опастността е минала.

Тогава аз разбирам „да“ и „не“. – *Лягай!* – Не. – Ставай! – Да. Щом кажеш нещо „не“, никога не отменявай. Хайде да идем да пием в кръчмата! – Не. – Да излезем от кръчмата! – Да. Казвам: Ако сега човек може да употреби „да“ и „не“ на място, той е спасен. Защото животът във всинца ви има

изкушения. Вие се намирате в два свята. Между два вида същества, които са заинтересовани. Едните искат да ви съблазнят, понеже от всяка съблазън печелят. Другите искат да ви избавят от съблазън, понеже като ви избавят и те печелят. Когато вие грешите, първите печелят. Когато вие не грешите, вторите печелят. Едните искат всякога вие да не грешите, те да печелят, другите искат вие всякога да грешите, те да печелят. И едните, и другите искат да печелят нещо от вас. Вие на едните ще кажете „не“, на другите ще кажете „да“.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
34 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 3. VI. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_06_19 Последен в света
Утринно Слово

ПОСЛЕДЕН В СВЕТА

Размишление

Ще прочета 10 глава от Евангелието на Матей.

От книгата „Великият живот“ ще прочета 10-та, 20-та, 30-та и 40-та страница.

Всички хора страдат от това, че искат работите им да се уреждат преждевременно. Например, паякът си мисли, че като е майстор в тъкането, може да стане като човека. Лъже се той. Ако мравката мисли, че може да стане силна като човека, тя се лъже. Ако птицата мисли, че може да хвърчи по-бързо от човешката мисъл, и тя се лъже. Това са превзети възгледи. Такива възгледи имат и хората. Младата мома казва, че като нея няма такава красива мома. Обаче красотата, която се губи, не е истинска. И юнакът мисли, че няма силен като него. Но сила, която се губи, не е истинска. Мнозина казват: „Какви бяхме едно време – млади, красиви, богати!“ Богатство, което се губи, не е истинско. Доброта, която се губи, не е истинска.

Казваш, че си лош човек. – Лош си, но имаш условия да станеш добър. Има лоши хора, които са кандидати за добри; има и добри хора, кандидати за лоши. Как може лошият да стане добър и добрият – лош? – Може, случва се това. Например, имаш една златна монета, покрита с кал. Щом я изчистиш, тя веднага светне. Ценна е тази монета, от чисто злато е. Значи, като се изчисти калната монета, тя става ценна. И обратно, имаш монета, която външно изглежда златна. След време горният пласт се изтрива и отдолу прозира мед. Като постои на влага, медната монета позеленява. Къде отиде златната монета? – Тя била само позлатена, излъгали сте се в нейната стойност. Ако през време на изпитания вашите добродетели се изтриват и не можете да издържите, добри хора ли сте вие? Приложихте ли Божията Любов? Който не прилага Божията Любов, той е лош човек; който не прилага Божията Мъдрост, той е лош човек; който не прилага Божията Истина, той е лош човек. И обратно, който прилага Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, той е добър човек.

Казва се, че Христос ще ни спаси. Ще ви спаси Христос, но при известни условия. Който прилага Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, той ще бъде спасен. – „Какво да направя, за да се спася?“ –

Приложи Любовта. – „Аз обичам всички хора." – Как ще докажеш това? Влизал ли си между бедни, страдащи и нещастни? Ако е на думи, всеки може да каже, че обича хората. Как ще го покаже на дело? По какво се различава Божията Любов от ангелската, човешката и животинската? Много учени и философи са писали за Любовта, но същественото не са писали. Всички казват, че Любовта е велика сила, но в какво се заключава нейното величие? Конкретно трябва да се определи. Казвате, че топлината и светлината се различават една от друга. Кои са отличителните качества на светлината и топлината? Светлината дава възможност на слепия да прогледне. Докато е в тъмнина, той се блъска натук-натам, минава за невежа. Щом дойде светлината, веднага проглежда. Светлината осветява човека и го примирява с всички противоречия. – „Недоволен съм от живота." – Сляп си. – „Какво да правя?" – Отвори прозорците си, да влезе повече светлина. Щом Божествената светлина влезе в твоя ум, ти си свободен от всички противоречия. – Що е топлина? – Това, което размразява човека и го освобождава от вцепеняване на членовете му, е топлина. Здраве без топлина не съществува. Без топлина не можеш да бъдеш нито добър, нито умен, нито силен. Без топлина нищо не се постига. Някой се оплаква, че нямал пари, затова нищо не могъл да направи. – Това са празни думи. Какво са парите? Ако е вярно, че парите са всичко, какво ще кажете за богатите? Пари имат, но боледуват. Пари имат и пак умират.

Сегашните хора говорят за парите като необходимост в живота, но сами се заблуждават. – „Пари нямам, нищо не мога да направя." – Не, топлина нямаш. Щом дойде топлината, и парите ще дойдат. – „Как ще дойдат?" – Много просто. Един момък се оплаква, че момите не му обръщат внимание. – Защо? – Защото е грозен. Направи го красив, да видиш как ще го търсят красивите моми. През прозореца ще влязат и пак ще го намерят. Светлината и топлината са невидими, но произвеждат големи резултати. Често малките неща произвеждат по-големи резултати от големите. Седиш замислен, четеш една философска книга – нищо не те смущава. Една малка муха кацне на носа ти и ти започваш да се смущаваш. Ти си голям философ, а се смущаваш от една малка муха. Умна е мухата. Тя е добър педагог, възпитава човека. Казва му: „Ти, големият човек, трябва да работиш и да изпълняваш Божията воля". И волът, колкото и да е голям, също се смущава от мухите. Достатъчно е да забият хобота си в кожата му, за да хукне да бяга. Ще кажете, че стършелът безпокои воловете. Само да бръмне около него, волът вдига опашка и бяга.

Казвам: В умовете на хората има много стършели, които постоянно ги безпокоят. Когото срещнеш, бяга и казва: „Страшно нещо са мъчнотиите и страданията". – Да, те са стършели. – „Страшно нещо е дяволът." –

Страшен е за онези, които не знаят как да се справят. Най-слабото същество в света е дяволът. Въпреки това, всеки се страхува от него и бяга. Като му тропнеш с крак, той бяга. Най-големият капитал на дявола е лъжата. Той е майстор в лъжата. Така може да те излъже, че с години не си свободен от неговата лъжа. На какво ли не ви е научил дяволът? Той е внесъл между хората спора и недоразумението; той е внесъл безверието; той е внесъл недоволството и неразбирането на живота. – „Лош е дяволът." – Той не е лош, но вие се поддавате на лошото. Двама души – земеделец и търговец, правят сделка помежду си. Първият оре земята, сее жито, жъне и го прибира в хамбара. Търговецът идва да купува жито. Погледне го, пипне го и казва: „Не отговаря на мярката". С това той иска да го подцени, да го купи по-евтино. Земеделецът хвали стоката си, иска да я продаде по-скъпо. Най-после, търговецът купува житото и го продава двойно по-скъпо. Като го купува, казва, че не е много хубаво. Къде е истината? Къде е дяволът? – И в двамата. Единият иска да го продаде по-скъпо, а другият – да го купи по-евтино. Когато двама души се карат, и двамата са криви. Когато се сърдят, и двамата са криви. Когато не се обичат, и двамата са криви. – „Кой е прав?" – Който е умен и добър. – „Не съм ли добър?" – Това е все едно музикантът да пита не е ли добър музикант. – Посвири малко, за да те чуя. Ухото ми ще каже дали си добър музикант, или не. – „Кой е добър художник?" – Окото ще ви отговори. Това, което окото преценява като хубаво, то е хубаво; не харесва ли окото нещо, то не е хубаво. Работете, за да придобиете истинското знание – благото, чрез което Бог се изявява. Чрез очите Бог те учи да разбираш кое е криво и кое не е. Чрез ушите те учи да различаваш хармоничното от нехармоничното. Ако чрез очите си не виждаш красотата и чрез ушите си не познаваш хармонията, как ще разбереш другите неща? Мислите ли, че глухият е добър човек? Преди години при мене дойде един млад офицер, сега генерал, и ми каза: „Намислил съм да се женя". Показа ми портрета на една мома. – „Тази мома ми харесва." – Харесва ти, но тя не е за тебе. Вие се различавате по темперамент, по стремеж, по разбиране – не си схождате. Ако се ожените, само ще се измъчвате един-друг. – „Нищо, аз я харесвам, ще се оженя за нея, че каквото ще да става." – Ожени се, твоя работа. След една година го срещнах и той ми каза: „Ожених се, но съжалявам, че не те послушах". – Сега ще си носиш последствията. И генералът, като го ранят на бойното поле, ще си носи раната. И да съжалява, ранен е вече. Всяка грешка в живота не е нищо друго, освен рана. Тя трябва да оздравее. – За кого се отнася това? – За онези, които са изгубили Любовта; за онези, които са изгубили Мъдростта и Истината; за онези, които са изгубили вярата; за онези, които са изгубили милосърдието. Но за онези, които имат вяра, Любов, Мъдрост, Истина, това е развлечение.

Една Любов съществува в света – идеалната, т.е. Божествената. За нея никой не говори. Достатъчно е само да зърнеш нещо красиво, за да изпиташ една от проявите на тази Любов. Например, приятно ти е отдалеч даже да зърнеш красивия планински връх. С години помниш тази картина. Ако не се радвате на красивите линии на планината, на чистия планински въздух и на слънчевата светлина и топлина, на какво друго ще се радвате? Божественото причинява радост. В светлината е свободата на човека, а в топлината – неговата сила. Между топлината и търпението има нещо общо, а именно, търпеливият е силен човек. – „Аз съм силен." – Ако си търпелив, силен си. Всичко, което се случва на търпеливия, в края на краищата е все в негова полза. Нетърпеливият всякога свършва с разочарование.

Казано е за Бога, че е дълготърпелив. За да бъдеш поне търпелив, трябва да носиш в себе си Любовта, Мъдростта и Истината. Без тези добродетели не може да се говори за търпение. – „Как да търпя? Обидиха ме." – Кой се обижда? Според мене само слабият се обижда. Казали ти, че си слаб като муха. Обаче ти вдигаш 100–200 килограма тежест на гърба си. Слаб ли си? Кажи на този, който те обижда, да вдигне същия товар; той веднага ще се откаже, не може да го вдигне. – Признаваш ли, че съм силен? Онези, които не признават силата на Бога, се натъкват на страдания, които ще ги накарат да Го признаят като всесилен. Страданието е тежест на човешкия гръб. Кажеш ли, че Господ нищо не е направил за тебе, Той заповядва да сложат на гърба ти голям товар. Като не можеш да го носиш, веднага казваш: „Господи, признавам силата ти; признавам, че се грижиш за мене. Моля ти се, вдигни товара от гърба ми!" Щом се помолиш, товарът се вдига. Който отрича Истината, губи свободата си и товарът се слага върху него. Който отрича Мъдростта, губи светлината и влиза в мрака на живота. Който отрича Любовта, губи живота и влиза в смъртта. – „Какво трябва да се прави?" – Приемете Любовта и прилагайте нейните закони. Един закон има тя: Не огорчавайте Бога в себе си. При мене са идвали мнозина с молба, да изпратя от моите ученици да им проповядват новото Учение. Кого да изпратя от вас, кажете ми? Какво ще ги научите? Откъде ще започнете? Ако ви пратя при умрелите, какво ще им говорите? Ако ви пратя при болните, при богатите, при силните, какво ще им говорите?

Питам: Ако дяволът дойде при вас, какво ще го научите? Като бил на небето, той чул за мъдростта на човека и решил да слезе на земята, от него да се учи. Ако намери най-малката ви слабост, той ще ви използва. Намери ли най-малката дупчица у вас, той ще почне да ви проповядва. Ако нямате никаква слабост, той ще ви слуша. Как ще ви проповядва дяволът? Като види, че работите, веднага ще каже: „Откажете се от тази работа, тя няма да ви донесе никакъв приход". Ако сте женени, ще каже, че

жена ви не ви обича; че обикнала друг мъж. Той пъхне един бръмбар в главата ви и си отива. Някой се оженил за една млада вдовица с деца. Но тя не му казала, че има деца. Като ходела с мъжа си из града и срещала баща с дете, тя се обръщала да гледа детето. Казвала си: „Какво ли правят моите деца?“ Дяволът веднага нашепва на мъжа: „Виждаш ли как твоята жена гледа чуждия мъж?“ Според мене, когато жената гледа чужд мъж, тя вижда в него известна добродетел. Следователно не се съмнявай в жена си; не мисли, че жените обичат мъжете. Единственото нещо, което жената обича, това е детето. И мъжете не обичат жените. В своята жена мъжът обича детето. Нито жената е обичана, нито мъжът е обичан. Те нямат нужда да бъдат обичани. Как ще разберете това? Здравият човек има ли нужда от разтривка? Болният се нуждае от разтривка. Да те обичат хората, значи да те разтриват. Бедния човек всеки може да го обича. Но какво ще обичаш на богатия? Например, на бедния човек можеш да му дадеш пари. Какво ще дадеш на богатия? Ако му дадеш пари, той ще се обиди. Ако отидеш да помогнеш на силния, и той ще се обиди.

Казвате, че обичате Бога. Ако не обичате слабия, а казвате, че обичате Бога, вие не говорите истината. Всъщност, вие не обичате Бога. Като помагате на слабите, вие обичате Бога. Така вие сами изпитвате своята любов. В този смисъл на обезверения ще усилите вярата и ще възстановите неговата любов. Животът е велико училище, в което се изучават много уроци. Вие не знаете на какво се дължат скърбите и страданията в живота. Гневът е ненормална проява. Като се разгневи човек, лицето му става червено; пулсът му се изменя; ту се намалява, ту се ускорява. Тези признаци произвеждат известни противоречия в него. Не разчитайте на огъня на гнева. Когато слънцето изгрее, трябва ли да се топлите на чуждите камини? Друг е въпросът, когато няма слънце. Но лятно време, при силното слънце, при голямата светлина и топлина, лесно се справяте.

Като сте дошли на земята, вие очаквате да заемете високо положение, да станете министри, генерали, майки, бащи. Това са все високи служби. – „Какво прави Бог в света?“ – Понеже великите хора имат велики желания, Бог изпраща смъртта да ги възпитава. Той казва: „Доведи онзи министър; доведи онзи генерал“. Ще кажете, че това е смърт – заминаване за другия свят. Как ще разберете думите на Христос, Който казва: „Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие“. Ако не се освободите от вашите грандиозни желания – да станете богати, красиви, умни и добри, няма да влезете в Царството Божие. И красив да си, ще умреш; и богат да си, ще умреш. И владика да станеш, пак ще умреш. И цар да си, и министър да си, ще умреш. За да не умреш, трябва да се откажеш от всички човешки желания. Единственото нещо, вложено в човека, е желанието му да живее, да познае себе си и своя брат. Кой е твой

брат? – Всички хора. Ти трябва да бъдеш техен брат и да проповядваш учението, че съществува един Баща. Всички хора, които са забравили това учение, са като артисти в театър: един играе ролята на цар, друг на царица, трети на съдия, на просяк, на слуга. Питам: Това, което се играе на сцената, реално ли е? Само Любовта е реална; тя побратимява хората; знанието ги примирява; Истината ги освобождава.

Ще дойде ден, когато Бог ще изпрати ангели от небето да вземат всички големци от земята и да ги заведат в другия свят. Вие ще се намерите в положението на Йосиф, когото братята продадоха. После заклаха агне, с кръвта на което напръскаха дрехите му, за да докажат на баща си, че звяр го разкъсал. Всъщност, те го продадоха и взеха пари за това. Еврейска работа! Когато дойдоха гладни години, синовете на Яков отидоха при Йосиф, който им се откри. Аз желая да бъдете на страната на Йосиф, а не на страната на братята му, които го продадоха. Бъдете последни в света! – Кой е последен? – Който следва закона на Любовта. Бъдете като Йосиф, последни в света, за да се ползвате от Божието благословение.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 19 юни 1938 г., София, Изгрев.

1938_06_19 Три фази
неделна беседа

ТРИ ФАЗИ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Обичаят в хората да говорят за миналото и затова аз ще ви прочета 15 глава от Лука, какво се е говорило в миналото и после ще ви кажа какво може да се говори сега. /Учителят прочете цялата глава./

МИЛОСЕРДИЕТО.

Реалността сама по себе си има три фази, те са три статически фази и една същинска фаза. Три статически фази значи, когато ние се движим, ние се движим по земното кълбо. Туй, което става зад нас, ние сме го изходили, ние го наричаме минало. Туй, в което сме сега, е настоящо, а туй, в което има да вървим, е бъдеще. Някой път ние мислим, че миналото не съществува, мислим, че само настоящето е реално. Мислим, че и бъдещето не е реално. Но от туй гледище едновременно миналото е тъй реално, както настоящето и бъдещето е тъй реално, както настоящето. Някой казва: „Как може да се докаже?“ Тъй е от нашето гледище. Миналото, настоящето и бъдещето, това са фази на нашето движение. Някои неща са минали, понеже показват движението, посоката, от която изхождаме. Посоката, в която се движим, е бъдещето, а туй, в което сме сега, е настоящето. Туй, което сме изминали, е миналото.

Та казвам: Знанието е опитността, която имаме. Някой казва, нашият минал живот има една връзка. Миналият живот има връзка с настоящия, а настоящият има връзка с бъдещия. Ако ние така не схващаме, тогава нашият съвременен живот е разпокъсан. Някой казва: „Има ли бъдещ живот?“ Има, разбира се. Казвате: „Защо съществува безверието?“ – Защото вярата го роди. Ако нямаше вяра, не щеше да има безверие. Казват: „Защо съществува безлюбието?“ – Безлюбието съществува, защото има любов, ако нямаше любов и безлюбие нямаше да има. Има насилие в света, защото има сила. Казвате: „Не може ли без сила?“ – Може. – „Какво ще бъде?“ – Без любовта в живота има страдание, ще опитаме опакото на живота. Казвам: Ние се спираме единично върху живота, искаме своето благо. Представете си, че един лист, който мисли само за себе си, не мисли за цялото дърво, няма да му е добре. Възможно ли е на едно дърво само един лист да е добре, а пък на другите да не е добре? Законът, който съществува, е: Ако на цялото дърво е добре, ако на всичките листа е добре

и са в цветущо състояние, и на единият лист ще му бъде добре. Казвам: Ако един лист изсъхва, изсъхва по единствената причина на безлюбието на другите листа, че са намразили листа, затова изсъхва. И в дърветата има омраза. Щом изсъхне, казвам: Мразят се, скарали се и виждаш 10–20–30 листа изсъхнали. Като се скарат дърветата, като умрат 20–30 листа, ще се примирят. И хората умират. Караница, омраза има. Омразата произвежда в света смърт. Един закон има, щом започнат хората да си завиждат, някой ще умре. Сега вие схващайте смъртта като един Божествен метод за примирението. Когато някой човек не живее на земята, както трябва, Господ казва: Повикайте този мой син, нека се върне. Кои са причините, че той не иска да живее както трябва? Казва: Доведете го. Защо е умрял? Питам сега: Този баща казва: Този мой син мъртъв бе и оживя. Какво разбирате? Вижда бащата, изглежда много добре. Значи синът като излязъл от бащата, забравил за баща си. Като дошъл в големите страдания, значи с любов към баща си да се върне. Дали вече ще го обичат или не, той не пита, но казва: „Не съм достоен за твой син, но като един от твоите слуги да ме приемеш."

Вие в света сте дошли и искате вашето щастие. Вие се намирате в положението на този младия син, който взел наследството си и казва: „Да си поживеем в този свят." Че после ще остане гладен, че ще го качат на полето свините да пасе, това не му иде на ума. Всичките хора казват: „Туй нещастие е." Аз ви казвам: Всички ние, хората на земята, сме осъдени на най-големите страдания. Какво по-голямо страдание от смъртта? Като умреш, ще идеш в митницата и като минаваш тази митница от онзи, физическия свят за другия, като те хванат, ще разчепкат мозъка, сърцето ти, да не би да откраднеш нещо. И ти ще останеш без тяло, без уши, без крака и с експреса ще те изпратят някъде. Тебе ще те залъгват, ще те турят в един ковчег, при митничаря те носят. Малки митничари има, които разглобяват. Един българин ми разправяше, който бил във Виена и като дошли германците и него набедили за евреин. Взели и разхвърляли куфарите му. Казва: „Намерих се в чудо. Казвам: Българин съм, не ми хващат вяра. Отнася се като с евреи." Та и като умреш, ще ти кажат: „Ти си евреин." Щом отиваш в другия свят, казват: „Евреин си", всичките куфари ще ги разчепкват. Казват хората: „Умря и отиде при Бога." Това не е философия на живота. Чрез умиране не се отива при Бога. При Бога се отива чрез любов, когато възлюбиш Бога чрез сърцето. Казвате: „Де да го видя?" Чудни сте. Всеки ден виждате Господа, а казвате: „Де да го видя?" Ако ти в светлината не може да видиш Бога, ако ти в плодните дървета не може да видиш Бога, ако ти в изворите не може да видиш Бога, ако ти в звездите не може да видиш Бога, ако във ветровете не може да видиш Бога, ако във всеки гениален човек, ако във всеки музикант, във всеки един художник не може да видиш Бога, тогава де ще го видиш? Някой се напъва

и казва: „Да стана ясновидец.“ Казвам: Ти си сега ясновидец. Та всинца не сте ли ясновидци? Жена си не виждаш ли, мъжа си, децата си не ги ли виждаш, приятелите не ги ли виждате? Има някои работи, не може да видим, понеже сме надалече. Щом дойдем близо, ще ги видим.

Сега аз бих желал да ви говоря за някои неща основни. Може би вие очаквате някои от вас да се разочароват в това, което мислите. Понеже всеки един от вас има нещо, което обича, иска да му кажат. Иска да му кажат за това, което обича, а пък аз няма да ви говоря за неща, които обичате, понеже са интимни работи, пък аз не обичам да се меся в интимните работи на хората. Оставям ги, то е тяхна работа. Ако ме осведомят, така и аз не обичам да се меся в живота на хората. Много мъчно може да се проникне в човешкия живот. Това, което вие знаете, веднъж като укорявали един учен човек, той казва: Много добре. Казват му, не чуваш ли като говорят? – Аз зная два пъти отколкото той казва за мене. Но и той като ме хвалеше, аз зная повече. Някой ще казва, че съм лош или че съм добър. Аз зная толкоз, колкото той не подозира. Че ме хвали, че съм учен човек, в какво седи учението? Учението ми седи в това, че аз мога да превърна желязото в злато. Разрешението седи в това, че аз може да излекувам проказата. Учението седи в това, че аз само с едно духване може да излекувам онези, които боледуват от туберкулоза. Учението седи в това, че онези, които имат повреда в мозъка, само като махна с ръка, умът им идва на място. Това е знание. На мене някой се оплаква, че бил гладен. Аз на глада само като стисна вежди и той се уплаши, и хлябът дойде. Като намръщя вежди, жаждата си отиде, цяла река потече към мене. Това знание ли е? Туй реално ли е? Трябва да бъдете при златото и при реката, за да разберете реално ли е или не. Отидоха японците да воюват, една цяла катастрофа. Китайците предполагат, че повече от 200 войници са издавени и повече от милион китайци. Предположения, вестникарски работи. Колко са верни, не са проверени. По-напред казваха, че повече от 2 и половина милиона хора са издавени. Казвам: Какво е сега тяхното положение? Защо става туй наводнение? Японците искаха да подобрят своето положение, китайците се защитават. Сега аз ви навеждам понякой път. Ние, хората, мязаме на японци, че отваряме война на Господа. Казват: „Аз вече не вярвам.“ Безверието е родено от вярата. Когато и да е, туй безверие ще стане верую и ти като блудния син ще кажеш: „Отче, съгреших пред небето и пред тебе, направи ме като един от слугите си.“ Представете си, че един богат човек не вярва в никакво страдание. Докато има пари, докато има слуги, не вярва в страданието. Утре като изгуби всичкото богатство, попадне в голяма сиромашия, никой не му помага, не му прави услуга, затворят го като шпионин в затвора, дойдат всичките страдания. Тогава други възгледи за живота ще има. Всичките болести не са ли един затвор, и на какво се дължат болестите? Казваме: „Едно

наказание на Бога.“ Не, всичките болести са продукт на един по-низш живот. Дали сме достъп на един низш живот в себе си. Казваш: „Аз не искам болестта.“ Не искаш болестта, но даваш достъп. Всички болести се дължат на един низш живот. И според степента на този живот са и болестите. Колкото болестта е по-лоша, толкоз степента е по-ниска. Колкото болестта е по-мека, степента е по-висока. Хремата е най-слабата болест. Като кихнеш няколко пъти, то е болест. След кихането иде хремата. Това са низши организми, които като влязат в човешкото тяло, произвеждат болезнени състояния. Болезнените състояния произтичат от изверженията на тия малки животинки, които живеят в човека. Те със своите извержения уморяват човека. Например, холерата в 24 часа може да те умори. Ще умреш от милионите микроби, които светкавично се размножават, че след 24 часа или след 2 денонощия може да заминеш за другия свят. От тинята, от калта, която те оставят вътре в човешкия организъм. Грехът не е нищо друго, и те са микроби, наричат ги духове, това са микроби, низши същества, които влизат. И нечистите мисли са същества, и нечистите желания са такъв низш живот, който влиза в живота. Следователно, животът е разделен на две категории, низш и висш живот. Всякога, когато се съединява с низшия живот, идват болезнени състояния. Всякога, когато човек се съединява с висшия живот, иде радостта. Следователно, всяка една радост е една връзка с висшия Божествен живот, признак на нашата връзка с висшия Божествен живот и всякога нашите страдания са един признак на една връзка с низшия живот. Казвате: „Тогава какво трябва да правим?“ – Ще напуснеш низшия живот, ще се свържеш с висшия. И всякога лекарите препоръчват на един болен да напусне местността и да иде в планината, да подиша чистия въздух, чистата храна.

Казвам: При сегашните условия хората само се страхуват. Дойде някое страдание и казват: „Какво ми дойде до главата!“ – Какво ти дойде до главата? – „Много, казва, страдам.“ – Че защо страдаш? Страданието има и добра страна. Ти никога не си мислил за крака си. Ходиш и не знаеш колко се хубави, колко са полезни краката. Блъскаш ги, ходиш по земята, мяташ ги, за какво ли не. Един ден, като заболее кракът ти, ти го милваш. Тия крака никога не са милвани, а като те заболят, ще вземеш, ще ги измиеш, ще обърнеш внимание. Ще обърнеш внимание на големия палец, ще го разгледаш оттук, оттам. Хубав е този крак и той се радва, казва: „Колко е добър моят господар.“ Ако те боли кракът ти, ще го мръднеш, ще бъдеш внимателен с него, ще го намажеш с масло, няма да ходиш на работа, постоянно за него мислиш. Ако те заболи пръста, дойде лекарят, казваш: „Господин докторе, виж пръста.“ Като дойде приятелят ти, казваш: „Виж пръста“ и като оздравее пръстът, направиш угощение. Казваш: „Оздравя пръстът.“ И ще дадеш угощение. Това е благородно състояние. Колко ти

струва този палец? Вие имате една ръка и никога не оценявате вашия палец. Но всичкото наше нещастие в света, дали си музикант, дали си философ, дали си поет, дали си генерал или цар, каквото и да е, животът ти напълно зависи от палците. Те са, които заповядват, те са генералите. А пък тия, другите, са войници. Четирите са войници, които спомагат на генералите. Това са десет души, с които човекът отива да воюва навсякъде. Всеки един човек от вас има по 10 войници, двама генерали отгоре – палците. И двама генерали долу и осем войници отгоре и осем войници отдолу, всичко 16 и 4 – 20 и от тия двете /Показва палците на ръцете/ зависи вашето бъдеще щастие. Някои хора мислят (че нямат) късмет. Ти не може да бъдеш късметлия човек, ако твоят палец не е късметлия. Ти не може да бъдеш умен човек, ако твоят палец на крака не е умен. Ти не може да бъдеш умен, ако твоят палец горе не е умен. Този шашкънин става понякой път. Ако остане така, не се мърда. Ако той стане шашкънин и ти ще станеш шашкънин. Всичките хора, които умствено заболяват, психолозите забелязват, че палецът започва да не се мърда, става повреда в мозъка, но не трябва да ги носиш палците да ги показваш. Ще станеш сутрин, ще видиш мърдат ли генералите. Кажи: „Господин генерал, как си ти?“ Като кажеш туй, свиеш ръката си. Ще се учиш на послушание. Онези, страхливите, си държат палците свити. Сега аз ви разкривам една азбука в природата. Когато едно животно се уплаши, то си подига опашката. А когато то чувствува своето достойнство, навие опашката си, накъдри я. Кучето като те види, маха си опашката, казва: „Добър ден. Добре дошъл. У нас и мъже, и жени, всички живеем много добре.“

Сега онези, които са набожни, казват: „Говорете за свещени работи.“ За мене най-малките работи са свещени. За мене, когато кучето върти опашката, е свещено. Туй куче ми казва: „Благодарение на моята вяра аз мога да си мърдам опашката.“ Както вижаш в дома, при всичките условия, макар че господарят му е тука и кучето си мърда опашката. Понякой път казват: „Какво се разговаряш с кучето?“ Казвам: Много умно ми говори това куче. Като ме види, веднага ми отваря устата си и казва: „Господине, моите зъби са бели, аз поддържам доброто.“ Някой казва: „Озъбило се кучето.“ Кучето казва: „Доброто е в мене.“ Ако речеш да хвърлиш един камък, ти си невежа, не разбираш и то започва да те хока, да лае.

Казвам сега: Ония спорове, които стават в нас, на какво се дължат? В човека вътре, в неговата мисъл стават спорове. В неговото сърце стават спорове и в неговото тяло стават спорове. То се дължи на онова неразбиране на Божествената Любов, която прониква навсякъде. Защото Божията Любов ние трябва да я приложим. Не може човек да познае любовта. Той не може да приеме любовта, ако не я познава. Трябва да се приложи любовта. Целият живот, който ние имаме, е едно приложение. Целият

свят, това са възможности за всички нас, които живеем. Всеки човек може да постигне всичко, което желае, но едновременно не желай много работи. В даден момент аз подразбирам ето какво. В този момент, който е извън времето и пространството, може да е хилядна, три хилядна от секундата, но в дадения момент трябва да поставиш само една мисъл, която трябва да реализираш. Съсредоточи ума си върху нея, върху нищо друго. Ти не показвай, че трябва да бъдеш едностранчив. Ако хората бяха станали едностранчиви, те щяха да преобразят тялото си. Например, ако вие стискате вашите чувства, ако постоянно реагирате върху вашата любов, този да не обичаш, онзи да не обичаш, ще ви изтънеят устата и ще започнат да побеляват. Като станат твоите устни тънки, тънките устни не са за препоръчване. Някой път носът изтънее. Като изтънее носът ви, не е за препоръчване, охтиката е готова. Като изтънеят устата, охтиката е готова. Като изтънеят очите, ушите и вие най-после като изтънеете, че никъде няма да се намерите. Следователно се изисква от Божественото становище. Дай ход на своите чувства, не реагирай върху никое чувство вътре в себе си. В съвременната окултна наука казват: „Убий всяко желание!“ Желанията и чувствата са две неща различни. Желанието в човека е нещо скроено от самия човек. Ти имаш желание към едно нещо. Чувствата в човека са нещо Божествено, на което ти трябва да дадеш ход. То е един извор, който трябва да канализираш. Всичките нещастия на съвременния живот произтичат от подтискане на нашите чувства. Има един начин. Когато дойде един човек радостен, ние не сме доволни. Казваме: „Много се радваш.“ Ако дойде много тъжен, пак сме недоволни. Ако някой рече да се хвали, пак сме недоволни. Ако ни пее много, пак сме недоволни. Но има едно пеене, ако идеш в някоя воденица, която постоянно дрънка, пее ли тя? Кой пее? – Камъните пеят. Тия камъни не искат да пеят, човек ги е накарал да дрънкат. Казват: „Нека слушат дрънкането на тази воденица.“ Често ние си създаваме известни воденици, мелим брашно. Тия воденици дрънкат и се научаваме на неестествено дрънкане. Често пъти вие искате да знаете какво нещо е педагогия. Виждам колко са невъздържани съвременните хора. Невъздържани са, ще избухне, някой устата си мърда, на някой окото се мърда, на някой се мърда ухото, някой като започне да си мърда, той може да е далече и ти ще го бутнеш, дето не трябва. Аз съм правил хиляди опити и съм дошъл до следното. Казвам: Човек в света никога не може да се поправи. Всеки един, който мисли, че може да поправи някого чрез съвет, той се лъже. Човек по естество е непоправим. Защото човек е добър създаден, а по проявление е лош. Следователно ние искаме да поправим човешкото естество. То е добро, но има една лъжлива теза. Казват: „По естество човек е лош.“ Не, по проявление човек е лош. Тогава какъв смисъл има? Човек е направен по образ и подобие на Бога. Щом е направен по образ и подобие, той е добър. Тогава трябва да търсим де седи злото. – В проявлението на

неговата воля. Във волята на човека седи злото, не в неговата душа, не в неговия дух. Така трябва да знаете. Аз ви казвам на вас: В ангелите съгреши мъжът, а в хората съгреши жената. В ангелите се изопачи волята, а в хората се изопачи сърцето. Сърцето представя човека. Началото на греха е сърцето. Жената изопачи сърцето си. Не говоря за вашата форма. Във всеки човек има една жена. Вашата жена в проявлението си разваля вашия живот. Какво трябва да правите, за да поправите жената в себе си? Трябва да я обичате, да ѝ дадете пример. Човек може да се излекува. Ето какво разбирам: Чисто физиологически, чисто психологически какво разбирам: Ако човек пречисти своята кръв, че няма никаква храна за ония низши микроби, понеже всичките микроби в човека трябва да намерят храна, за да живеят. Ако твоята кръв е чиста, като влезе микробът в чистата кръв, умира. Следователно, мъжът, който иска да повлияе на своята жена, той трябва да бъде абсолютно чист. И жена, която иска да повлияе на мъжа си, трябва да бъде абсолютно чиста. Учител, който иска да повлияе на своите ученици, трябва да бъде абсолютно чист. И ученици, които искат да повлияят на своя учител, трябва да бъдат чисти. Слуга, който иска да повлияе на господаря си, трябва да бъде чист и господар, който иска да повлияе на слугата си, трябва да бъде чист. Чистота навсякъде е необходима, за да имаме едно влияние. Някой казва: „Влияние." Влиянието е резултат на Божествената чистота, която се проявява в нас. Чистотата е един резултат на любовта. Направете наблюдение. Мене са ми разправили, много майки са ми казвали: „Много несретен, не се държи чист, нацапан е." Казвам: Той ще стане чист, нека се влюби и тя ще стане чиста. По три, четири пъти ще се мие, ще се чисти, петна да няма, къщата ще си маже, пометено, изчистено. Изгуби ли любовта, наш Петко пак стане същият. Не изгасяйте пламъка на Божествената любов, която гори във вас. Сега ще ви кажа: Аз говоря за една Любов, която не изгасва. За мене Божествената Любов седи в следното: Четири неща ще ви разправя, те са ценни. Те са тъй ценни, милиони струват и милиарди струват. Аз разглеждам Любовта от четири становища. За мене Божествената любов, само като зърна Бога, целият ден съм весел, както младата мома като зърне своят възлюблен, целият ден шета радостно. Вторият ден като го види, пак е радостна и доволна. Радостна е и туй е Божествената Любов. Сега, според мене ангелската любов казва: „Усмихна ми се той." Но и там се ражда едно противоречие. Някой път се случва, че не се усмихва. В Божествената Любов няма туй различие. Като го видял, в ангелската любов има раздвояване, че се е усмихнал. И тези от вас, които се усмихвате, във вас работи ангелската любов. Щом не се усмихвате отвътре, има едно неразбиране на ангелската любов. В какво седи човешката любов? Като прегърнеш някого, казва: „Целуна ме", и то е хубаво. То е човешката любов. В какво седи животинската любов в човека? Тази любов, която ви измъчва. Вие виждали ли сте между животните един вол мине, мушне

друг вол. Навсякъде, дето ходи, все мушка. В животинската любов има постоянно мушкане, че този бил такъв, онзи бил такъв. Това е животинска любов. Аз наричам животинската любов, любов на работата. Щом работиш, животинска любов има. Щом целуваш, човешка любов е. Щом се усмихваш, ангелска любов е. Щом назърта, виждаш, Божествената любов е.

Казвам: Трябва да се образува цял един кръг на тази Любов. Като срещнеш един човек, най-първо трябва да го видиш отдалече. Господ казва: Този човек аз го създадох. Като дойдеш до този човек, ще се усмихнеш. Ангелите казват: Ние го направихме така да се усмихва, да е красив. Затова ти трябва да го уважаваш и да го почиташ. Като дойдеш до хората, те ще кажат: Понеже този човек Бог го направи и понеже ангелите го научиха да говори, ще го разцелувам, за неговите сладки думи, за хубавото, което от Бога носи. Животните ще кажат като дойдат до него: Понеже Бог го създаде, ангелите го направиха толкоз умен, ние ще работим за него, тъй, както майката работи за своите деца.

Та казвам: Вие понякой път се спирате на животинската любов и искате да имате подаръци. Не търсете подаръци. Най-първо този, който ви обича, трябва да ви зърне, той да ви е видял с Божествената светлина. Казва: „Ето едно същество, което Бог е направил." Онова, което Бог е направил, то е съвършено. Радостен си, че срещаш едно същество, което Бог е направил. Ангелите ще дойдат и ще се усмихнат отдалече. Ще се зароди интимна връзка, ще дойдат всичките връзки, ще дойдат и хората, и животните, трябва да благодарим на тия наши братя, ученици са те при нас. Те работят, учат се при нас. Няма нищо, че оре цял ден на нивата. Няма нищо, че тегли каруцата цял ден. Сега вие може да имате възглед и да кажете: „Аз не съм животно." Ти не си животно, нямаш формата на животно, но постъпваш по животински. Като дойде някой го мушнеш. Гледам, някой път мушкате. То са рогата на вола. Защо мушкате? Животното мушка. По човешки хората се мушкат със своя език. Аз досега комуто съвет съм дал, комуто каквото съм казал, никому добро не съм направил. Всеки прави това, което знае. Правил съм няколко опита, ще ви приведа. Не съм намерил още някой опит, дето някой да ме е послушал. Тръгвам аз за ., спирам се в едно село и казвам на едного, че след три години в еди кой си месец, еди кой си ден, ще си счупи крака и него ден да не излиза никъде. „Как ще го счупи?" – Него ден не излизай. – „Чуден човек. Защо ще си счупя?" – Казвам: Него ден ще си счупиш крака, ако не се пазиш. След три години получих едно писмо, в което ми пише: „Господине, както каза, така стана. Ти разбра, че ще си счупя крака, но аз не разбрах и не послушах." Моето желание беше да не си чупи крака. Казвам на този човек: До обед да не излизаш. Не му казвам причините, то

си има причини. Причината може да бъде той да седи на желязната линия, може да мине трен и ще го прегази или пък може да го прегази трамвай. Не стой на пътя, като може да ти се случи.

В съвременния живот трябва да се изучава живота много основно. Трябва да се образуват ония истински отношения. Вие може да ме слушате и да кажете: „Каква цел има този човек, защо е дошъл той тук? Че нямаме ли религия, свещеници, учители нямаме ли?“ Че какво зло има като има служители? Какво лошо има, ако има повече свещеници, ако има повече учители, какво лошо има? В България имате много министри, ако дойде още един министър, ще има ли вреда България? Аз съм дошъл да помогна на българите. Аз нямам никакви интереси, аз нищо не печеля. Не искам нито славата на българите. Искам да им помогна като народ. Понеже мен ми е приятно да служа на Бога, както трябва. Значи, ако те служат на Бога, ще бъдат един добър народ. А ако не служат, нищо няма да станат. Туй да го знаете. Ако не служите на Бога както трябва, ще си счупите крака. Ако ме слушате и служите на Бога, краката ви ще бъдат здрави, ще бъдете един виден народ, Бог ще ви благослови. Сега да се върнете и да кажете: „Досега така живяхме, но отсега нататък ние ще живеем, както ти искаш.“ Сега дали ще ме послушате, ще видим. Досега никой не ме е послушал. Дали ще ме послушате е друг въпрос. Аз съм длъжен да докажа. Ако ме послушате и не се сбъдне и ще каже, че не се е сбъднало. Някой път аз зная като кажа, че не се сбъдва. Онова, което съм предсказал, няма изключение. Българите оставил съм ги свободни, дали ще изпълнят волята Божия. Има едно нещо. Дали българите ще изпълнят Волята Божия, аз го зная. Но какво ще стане, няма да го кажа. Като стане, ще го видите. Аз искам да ви въведа в Божествения План. Господ иска всички да живеете добре, защото човек без Божественото в света, той е нищожество, утре ще изчезне и няма да си намери името. Като влезеш в гроба, къде ще идеш? Казваш: „Ще ида в оня свят.“ Ходили ли сте някъде? Къде се намира онзи свят? Ако ви попитам от кой път дойдохте от онзи свят, помните ли пътя? Нито един от вас не помни откъде е дошъл, нито пък знаете де ще идете. Разправят много окултни разкази, които донякъде са верни. Понеже (е) една свещена зона, не искам да се спирам върху нея. Тя е материалната страна, но казвам: Защо не помните вие? Вие не помните по единствената причина, че вашият живот в миналото не е бил чист. Понеже сте минали през една тъмна зона, не помните и понякой път ви е страх, че ще се върнете. Защо ви е страх? Всички се плашите. Даже и светиите се плашат. Даже и Христос, като дойде да замине, казва: Ако е възможно тази чаша да замине от мене. Туй страдание да мине. Има едно страдание, през което хората ще минат. Има страдания, които са нежелателни. Ние не желаем хората да умират. Бог казва: Не благоволява духът ми в смъртта на никого. Бог знае, че като минавате в смъртта, един, който вас може да ви избави от тази

дълбочина, от ноктите, от зъбите на смъртта, е само Бог. Нито ангелите, нито светиите, нито никой не може да ви избави, да ви спаси. Единственият, който може да ви спаси, е Бог. Значи казваме: Бог е, който спасява хората. Та аз ви проповядвам онова, което е написано в живота. Някои мислят, че религиозният живот е само в молитвите. Не. Животът във всичките свои форми, които съществуват, всички те са Божествени. Но трябва да видим хубавата страна. Тия форми са окаляни. Майката е окаляна, бащата е окалян, синът е окалян, дъщерята е окаляна, слугата, ученикът е окалян, генералът е окалян, управляващият, навсякъде кал и кал. Всичката кал е от греха. Представете си един млад момък. Аз съм влизал в училището и виждам, като погледна онези млади момчета, в лицето му какви черти, какво падение. Влизам в един дом, какво падение в мъжа, в жените. Трябва да се върне чистотата. Сега се изисква чистота. Ако не се повърнем към Бога, без тази чистота сме осъдени на смърт. Такава смърт, каквато никога не сте си въобразявали. Ако се решите да слугувате на Бога, ще ви дойде такава радост, каквато не сте сънували. Такива блага ще ви дойдат, ако обичате Господа и в този свят ще ви дойдат такива блага, каквито не сте ги сънували. Казва апостол Павел: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Господ е приготвил за тия, които го любят.“ Две неща ще дойдат. Безлюбието ще създаде нещастието, а Любовта създава щастието. Мъдростта ще създаде нашето щастие, а безумието ще създаде нашето нещастие. Истината ще създаде нашето щастие във всяко едно отношение. И за мене, за личния живот и за духовния, учението трябва да има Божествен произход. Ние криво разбираме нещата. Считаме, че едни хора са светски. Аз считам хората, които живеят за себе си, животът, който имат, ще го изгубят. Христос казва: Който изгуби живота си за Бога, за Любовта, той ще намери живота си.

Казвам: Сега да се върнем към реалното. Не го вземайте като осъждане. Не мислете, че аз искам да ви съдя. Във вас има заблуждение. Вие мислите, че по естество хората са лоши. Не, по естество всинца сте добри. Трябва да се самовъзпитавате. Възпитанието трябва да седи в нашата воля, в нашето сърце. Сърцето на човека трябва да се подобри. Гледам, някои хора като дойдат при мене, аз ги чувствувам. Като дойдат лошите хора при мене, аз ставам лош, като дойде някой с нечистота до мене, чувствувам тази воня, която излиза от него и искам да бягам. Казвам: Изчистете се, измийте си краката, идете на баня, преоблечете се, турете си нови дрехи. Казвам: Не мислете, че вие създадохте тази нечистота. Казвам: Има един външен свят, който създава нашето нещастие. Това е един низш живот, който постоянно ви оплита. Мислите, че са външните условия, мислите, че сте сиромаси и като сиромах започваш да крадеш. Мислиш, с кражба ще уредиш работата. Щом си сиромах, тебе ти е дадена сиромашията да учиш. Сиромашията е условие за твоето забогатяване. Стани учен човек, започни

да учиш, ще повярваш, че сиромашията е метод на Божествения свят да добиеш най-великите добродетели в себе си. А щом станеш богат, тогава има друга опасност. Ти не разбираш нищо. Казваш: „Пари имам, къща имам“, ще разполагаш с всичко, ти ще разполагаш, ще имаш всичките свои удоволствия, ще имаш като Соломона 300 жени и 900 наложници, ще удариш на ядене и пиене и твоето царство ще се раздели. Какво е състоянието на еврейския народ? Като видим евреите, трябва да кажем: „Не искаме да бъдем като евреите.“ Този народ, на който Бог е дал 36 хиляди обещания, които не са изпълнени. Тия обещания, като дойде Христос да го приемат, освен че не го приеха, но те го убиха. И две хиляди години ги възпитава Господ за тяхното престъпление. Мислите ли, че ако дойде Христос при тебе и ти няма да го разпънеш? Знаеш какво ще стане. Две хиляди години Господ ще те тласка по лицето на земята, безпощаден е Той. Та вие казвате: Христос ли е за мене? Отвън Христос няма да дойде. Христос ще дойде вътре във вас. Ако във вас Христос не е дошъл, отвън никога не може да Го видите. Вие в огледало ще видите себе си. Не, аз разбирам другояче що е Христос. Той е проявление на Бога. Може да ви кажа, в мене Бог се проявява и аз се радвам. Ако аз спра проявлението на Бога, Който ме е създал, да Го проявявам в Неговата слава, ще създам най-голямото нещастие. Ако дам ход и Му услужвам, тогава ще създам най-голямото благо. И всичките блага ще дойдат. Христос иде в света да бъде проводник на Великата Божия Любов, която ще внесе живот и безсмъртие на хората. Христос иде в света да бъде проводник на Божията Мъдрост, която ще внесе знанието и свободата. Христос иде да донесе истината, да освободи хората и всички да живеят братски. Той не иде да коленичат пред Него и да се кланят. Като Го видите, да ви стане радостно. Като Го прегърнете, да ви стане радостно. И като работи заради вас, да ви стане радостно. Не е ли работила вашата майка, вашият баща заради вас? Господ не е ли работил заради вас? Един учител в училището не помага ли на учениците? Че вие сте събрани тук, считайте Господ ви е събрал да ви каже тази истина. Казва: Кажи на тия деца да си не играят с огъня. Какво да ви кажа? Не искам да се опорочава Божията Любов. Бог ви обича и вие трябва да Го обичате. Че ви обича Господ, пратил ме е да ви говоря. Мене ни най-малко не ми е приятно да ви говоря. Мене ми е тъй неприятно да ви говоря, както на един говедар не е приятно да пасе говедата. С един кривак да седи да ги пасе. Какво аз се нуждая от говедата? Те и без говедаря ще си пасат. Те знаят да пасат. Ще дигне кривака, ще мисли, че обновява тия говеда. Аз не искам да играя ролята на говедар. Казвам: Бог ви е пратил в света и за вас иде голямо благо. Ако обичате Бога с всичкото си сърце, ако обичате Бога с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ако обичате ближния като себе си, ако обичате вашата майка, братя, сестри, слуги, ако обичате бедни, страждащи, немощни с всичкото си сърце, вас ви очаква едно велико бъдеще във всяко едно отношение. Не

зная дали ще ме послушате. Ще видя след три години. На вас ви казвам: След три години аз ще зная дали сте забравили. Казвате: „Иска да ни занимава с празни работи. Ние сме слушали тия неща.“ Не, братя, не сте ги слушали. Аз не съм от тези хора, които да ви кажат: Ще ви дам, ще ви помогна. Казвам: Аржан конте. Ако днес ме послушате, най-малко ще имате една голяма радост, ако ме послушате, болните ще оздравеят. Ако умът е шукнал, като ме послушате, ще се намести. Най-малко, ако ме послушате, ще изчезне ревматизмът на краката и ще бъдете здрави. Ако някой от вас е беден, ще се оправят работите, ще му тръгнат напред. Аз не ви препоръчвам един апартамент. За да ви препоръчам апартамент, аз имам особено познание, как се поставям. Съвсем са други моите идеи за хигиена и за жилище. Тук искате да кажете дали е българско. Аз не искам да ви проповядвам български работи. Искам на вас като българи да ви проповядвам Божествени работи. Божественото във вас е, което ще ви подигне, като българи сте много добри. Но онова, от което вие имате нужда, то е Божественото, то е общочовешкото. Българите си имат своето място. Изпратени са като народ да служат. И дотолкоз, доколкото служат за благото на човечеството, дотолкоз може да имат благословение. Щом те ще живеят само за себе си, няма да имат благословение. Казвам: На първо място трябва да служат на Бога, а след туй да служат на себе си. На второ място, това е правото. Казвам: Внесете Любовта за в бъдеще, каквото и да говорите. За мене много са писали, и лошо, и добро са писали. Аз от всичко туй се ползувам. Когато един човек ме хвали, гледам, ласкае ли ме или говори истината. Когато друг ме укорява, пак гледам дали е верно. Ако е верно, казвам, че е верно. Ако не е верно, казвам: Престорено е. Преди години пътувам за Варна и във влака се разговарям с един. Той ми каза: „Знаете ли колко вестници пишат лошо заради вас?“ – Аз се радвам, че пишат много лоши работи, поне ще бъдете уверени, че не съм им давал пари. Тия вестникари даром за мене писаха. Та казвам: Та и за вас, когато вестниците пишат лошо, зарадвайте се. Аз говорих днес за търпението. Това търпение е качество на гениалните, качество е на търпеливите хора. Търпението е едно качество на силните хора. Не говоря за неволята. Силният човек е търпелив човек. Богатият е търпелив. Сиромахът, който изнася сиромашията, той е търпелив, той е силен човек. Кротък човек сиромахът не може да бъде. Има една сиромашия, която препоръчвам. Аз съм всякога сиромах от престъпления. Нямам си парици. Соломон беше богат с жени. 300 жени и 900 наложници, но едно благо ли е това? Който не разбира 300 жени какво означават. Какво означават 900 наложници? 3 по 3 е равно на 9. Един човек, който има 300 жени, това са 300 деца. 900 наложници, това са 900 деца, родени не на време. 300 деца, родени на време и 900, родени не на време. Тия, които са родени не на време, съдбата им не е от щастливите. Всякога, когато се ражда един човек в света, не според онези закони, които са вложени вътре, в Божествения свят, то е

незаконородено дете. Всякога, когато човек се роди, според законите на Божествения свят, то е законородено. Вие понякой път имате лошо понятие за многоженството. Човек е цяло едно общество от многоженство. Всичките клетки, все с любовни работи се занимават. Когато ти се жениш, всичките клетки в тебе и те се женят. Лявата страна е мъжка, дясната е женска. Дясната ръка е мъжка, лявата е женска. После се сменят. Дясната е женска, а пък лявата е мъжка. Левият крак е женски, десният крак е мъжки, а после левият става мъжки, а десният женски. Пръстите, и те се редуват. Какво означава жената? Жената е среда, през която минава топлината в човека, а мъжът е среда, през която светлината минава. Жената е необходимост за топлината. Мъжът е необходимост за светлината. Жената е необходимост за любовта, мъжът е необходимост за светлината, за знанието. Следователно, вие казвате: „Защо ни са жените?“ Вие криво разбирате. Жена, която се оженила, не е жена. Всеки, който е проводник на топлината, е проводник на любовта. Туй е женски елемент, туй е жена. Всеки, който е проводник на светлината, е проводник на знанието, на мъдростта. Той е мъж. Светлината и топлината са неразделни сами по себе си. Казвате, че има една светлина, която била студена. То е привидно така. Казвате: „Има една топлина без светлина.“ И то е привидно. Жените искат да се освободят от мъжете. Не. Жените да станат свободни и мъжете да станат свободни. Не желайте свободата. Свободата се добива чрез истината. Жената, за да стане свободна, единственото нещо, което може да я освободи, то е истината, тя трябва да възлюби истината. Жените обичат много лъжите. Женският елемент обича много да лъже. Аз ги считам само бели лъжи. Жената е отричане на истината. Дойде някой, пита: „Как си разположен днес?“ Какво да му кажа: Много добре съм. Аз не говоря истината. Аз съм се карал с този, с онзи, и казвам, че съм много добре. Един евангелист идва при мене, питам го: Как си? – „Много добре съм.“ Той цял трепери. Не говори истината. Човек в душата си трябва да има едно разположение. Казвам: Всички вие трябва да се събудите, да станете светии. Аз не искам са станете светии, понеже, ако станете светии, ще ви повикат на онзи свят. Там са светиите нужни. Тук са нужни хора, които да работят една полезна работа. С всеки един страх, с всяко едно недоволство трябва да се борите. Как ще се борите със сиромашията? При мене са идвали мнозина и ми казват: „Кажи ми един билет от лотарията, да печели.“ Аз зная, че по никой начин няма да му се падне. Ще кажете: „Отде знаеш?“ Иде някой при мене зимно време и иска да расте нещо. Невъзможно е, не е време за това. Не всякога билетът, който може да вземете от лотарията, може да бъде щастлив. Няма да печелиш. Казва: „Защо да не печеля?“ Някой човек няма да печели. Някой вярва, че сто на сто ще спечели. Който няма да спечели и когато вярва, и когато не вярва, пак няма да спечели. В човека има едно чувство, което му подсказва: Когато ще станат нещата, те ще станат. Туй чувство ти с години го носиш.

Ако остане сега да му кажа, че ще спечели, аз може да кажа нещата, които са определени да станат, но не защото аз ви казвам, те стават. Те са определени да станат. Например, казвам ви, че вие ще наследите някой ваш роднина. Но той от 10–30 години е намислил да направи завещание. Ако този ваш роднина не беше направил това завещание, нищо не ви е писано.

Сега, понеже Бог, Христос ви е завещал нещо на вас, и в това завещание пише така: Всички мои роднини и наследници, на които съм завещал, ако изпълнят волята Божия, ще има наследство, ако не изпълнят Волята Божия, нищо няма да имат.

Сега ще ви оставя една мисъл. Радвайте се на светлината, която виждате. Радвайте се на усмивката, която виждате. Радвайте се на словото, което чувате. Радвайте се на работата, която се върши заради вас.

Тайна молитва.

34-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 19 юни, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_06_22 Какво трябва на младите
лекция на Младежкия окултен клас

КАКВО ТРЯБВА НА МЛАДИТЕ

Отче наш.

Изпейте „Аз мога да кажа“.

Пишете върху темата „Какво се очаква от младите?“

Често хората не могат да си обяснят от какво произтичат противоречията. Вземете слънцето както сега е поставено, произвежда две неща, които са противоречие едно на друго. Изгревът на слънцето произвежда едно явление, залезът произвежда друго. Но противоречието произтича от самата земя. Защото когато слънцето изгрява, образува се ден, пък когато залязва, образува се нощ. Как ще примирите това противоречие? В какво седи противоречието? Сега учените хора ще го обяснят с въртенето на земята. Но как ще го обясните на един човек, който не е учен? Или вземете чувството глад у вас. Вие сте гладен, после се насищате. Каква е разликата между глада и насищането? При глада вие чувствувате, че ви липсва нещо в стомаха. След като турите половин килограм храна вътре във вашия стомах, започва един процес. Вие казвате, че сте вече сит, не сте гладен. Питам: Разрешили ли сте вие въпроса на глада? С едно ядене разрешавате ли въпроса? Сега би се разрешил въпроса, че след като се наядете веднъж, не щеше да ви се яде. Какво щеше да ви бъде вашето състояние? Забележете другото противоречие. Туй, което ви плаши е сиромашията. Що е сиромашията? Сиромашията е глад. Богатството това е ситост. Ако всичките хора са богати, какво ще стане в света? Представете си, че вие всинца сте богати все милионери. Няма най-първо да бъдете тук. Къде ще бъдете, какво ще бъде вашето състояние? Да допуснем другото, че вие минавате за невежа, че нищо не знаете, едва може да пишете. Да допуснем, че едва пишете от едно до десет. Това са вашите понятия. Представете си, че някой от вас вече знаете да пишете до няколко милиона, от 100 до 200. Единият, който знае да пише до десет и другият, който знае, до няколко милиона да пише. Каква ще бъде разликата между двамата? Онзи, който знае да брои до десет, кога ще свърши работата? Много по-скоро. Онзи, който знае много да брои, нему ще му трябва много време. Всички хора, които много знаят, много малко работа вършат. Онези, които малко знаят, повече работа вършат. Ражда се едно противоречие. Как тъй? Онзи с малкото знание по-малък товар има, по-свободно може да ходи, или онзи, който голям товар има на гърба си? Ако вие турите едно кило на гърба, еднакво ли ще ходите или ако ви турят сто килограма на гърба? Това са неразбрани идеи.

Казвате: „Идеята за Бога, тя е неразбрана идея“. Вярата и тя е една идея отвлечена. Надеждата, богатството, всички тия неща са отвлечени работи. Ти си въобразяваш да имаш пари. Какво нещо е да имаш пари? Казва: „Без парици не може“. Хубаво, съгласен съм с вас, без парици не може. Вие сега сте дошли да се учите. Защо? Защо се учите? Задавали ли сте си въпроса, защо учите? Често, например, дойде някой, че се оплаква, казва: „Мен ми е много мъчно“. Защо му е мъчно? Де седи мъчнотията? Мъчнотията виждали ли сте? Какво нещо е мъчнотията? Каква форма има мъчнотията? Може ли да ми опишете, каква форма има мъчнотията? Някой, като му е мъчно, усеща тежест на корема. Някой като му е мъчно, боли го глава. Някой като му е мъчно, боли го рамото. Някой като му е мъчно, боли го коляното, боли го малкият пръст. Някой казва: „Мъчно ми е, че нямам хубава дреха“. Някой път може да има хубава дреха и пак да му е мъчно. Туриш хубавата дреха, имаш болка в гръбначния стълб, болката не се вижда. Как ще предадете на един човек, че имате болка? На какво се дължи, например, болката в рамото? Значи на рамото влязла някаква чужда материя, която не е свойствена на твоята ръка. Вследствие на това дошла някаква странница, отишла на гости някъде по ставите, иска дълго време да седи на гости, няколко седмици, не иска да се мърда, не иска да работи. Той трябва да работи. Той трябва да работи заради нея, той не може да си движи ръката, да я мърда. Тогава, ще дадеш едно заявление, ще викаш лекар, ще започнат да го мажат, да убеждават този, който дошъл вътре, да си иде. Та всичките болки в крака, това са вашите любими гости, които са дошли и не си отиват. То е верно за някаква идея. Тя като дойде не си отива. Започва да причинява известно главоболие.

Сега на младите трябват много неща, които не са реални. Какво му трябва на младия? На младия му трябва една оформена глава, отличен мозък. На младият му трябват много добре оформени дробове, че като диша да не хърка вечерно време, да не се чува хъркането. После младият трябва да има отличен стомах. Като яде, да има един отличен, здрав стомах. Това е младият човек. Човек, който няма добре оформена глава, човек, като няма добри дробове, който няма здрав стомах, той не е млад. Всеки човек, който няма нужда, подразбира млад човек. Млад е само онзи, който няма никакъв товар. Щом имаш товар ти не си млад, ти си започнал да остаряваш. Стар човек е онзи, който е обиколен с какви ли не идеи. Синца вие имате желание да станете стари хора. Например, турите идеята, казвате: „Къща трябва да имаш, живее ли се във въздуха?“. Имаш къща имаш дънъци. Казваш: „Не се живее така, трябва да имаме удобства“. Автомобил му трябва. Щом имаш автомобил, шофьор му трябва, бензин. На шофьора трябва да му плащаш. На един шофьор, колко се плаща? На един файтонджия, колко се плаща? Ще дойдем до файтонджията, до

шофьора, после пилот може да е или капитан на някой параход. Често аз съм привеждал примера. Един садил череши. След като /народили/ череши, обрал най-хубавите в една паница, напълнил я с първокласни череши, турил ги на главата си и отишъл да ги занесе на царя, да ги опита, какво нещо са черешите. Той вървял по пътя и си вземал по една череша, вкусвал ги дали ще ги хареса царят. Най после, като отишъл при царя, видял, че има само една череша. Казва: „Садих череши много хубави". Пита царят, как се яде това нещо? Той му показал. Питам: Какво научил царя, като изял онази череша? Аз ви наричам вас всинца млади царе, на които идат да носят череши и вие не знаете как се ядат. Той ви показва, глътне черешата. Туй е знанието, което сега имате. Младите са на кривия път. Кой е на кривия път? Че не знаят да ядат череши. Всеки един човек, който не знае как да живее, той е на кривия път. И млади, и стари, всеки един човек, който не знае как да мисли, е на кривия път. И млад, и стар, какъвто и да е, който не знае как да работи и използува ония блага, които Бог му дал, е на кривия път. Сега казвате: „Какво да се прави?" – Трябва да знаете да ядете череши. Хубаво. Сега едно време, този цар не е знаял да яде череши. Вие сега никога няма да правите тази погрешка, която този цар направил. Но има неща, които вие не ги знаете как ще ги направите.

Представете си, че туй представя „до". И това е „до", но в трета октава. Първото „до" е в първата октава, второто е в третата октава. Едното е в началото, другото е в началото на четвъртата октава. Аз сега ви давам една премия от 100 хиляди лева, който може да ми вземе това „до" от четвъртата октава. Ето 100 хиляди лева, сега ще ви ги дам. Не се шегувам, ако някой може да вземе това „до". Ето едно щастие за вас. Но вие не може да го вземете. Имате възможност, но не сте упражнявали. Ето дойде черешата. Вие ще ми кажете, че аз ви давам една череша. Казвате как се яде това нещо? Аз съм уверен сто на сто, че няма да вземете това „до". Уверен съм, няма нито едно изключение. Ако зная, че има едно изключение, ще си мълча. Че всеки един от вас можеше да развие гласа си. Този германски боксьор Шмерлинг, преди две години победи този негър. Сега след две години онзи като го удари, го повали на земята.

Имат едно число, до което бият и онзи не може да дойде на себе си. Той е победен. Преди две години Шмелинг наби негъра, той беше в ужасно положение, след две години работата се обърна, онзи негър се е научил и германецът се е намерил в едно ужасно положение, че едва ли ще може да придобие своите сили. Погрешката на Шмелинг е там, че той мисли, че онзи не се е упражнявал. Негърът се е упражнявал, с бързината си го поразява, има вече знание. Шмелинг най-първо му удари един удар. Той след две години, като се упражнявал, че му дава такъв един удар, че спечелва всичката слава. Пръв боксьор става. Питам ви как му е името? –

Този боксьор е Джон Мис. Вие сега някой и да имате смелостта на Джон Мис, нямате неговата сила. Аз ви виждам, често от вас да сте бити, изгубили сте сражението. Четири реда сълзи капят. Казвам: Защо ходи да се биеш на арената, като нямаш сила? Дяволът в света е един голям боксьор. Казваш на някого: „Да се бориш с дявола.“ Като те удари, той ще те повали. Като не знаеш да се биеш, не ходи да се бориш с дявола. Като не знаеш да удряш на място, не се бори. Той ще те бие по всичките правила.

Вие всички младите, казвате: „Да имаме вяра, да имаме надежда, да имаме знание, да имаме пари, изкуство“. Какви ли не работи. То са все голи думи. като дойде да се боксираш, няма да го гледаш, но ще застанеш да се бориш. Кикири, микири няма. В живота мислите, че ще гледате. Като дойдете в живота, като дойде някой боксьор, като го ударите, да го повалите на земята. Някой се отчаял, на какво се дължи отчаянието? Той получил един удар, такъв хубав. Най-първо, като дойдете в живота, ти трябва да бъдеш един боксьор. Един войник бяга от бойното поле, ще го ранят. Казва: „Ходих на бойното поле“. Намирам раната отзад. Казвам: Тези, които са ранени отзад, на гърба, герои ли са? Знаете, че ще ви ранят, но по-добре да ви ранят в гърдите отколкото в гърба. Ранят ви в гърба, казвате, че сте ходили на бойното поле. Ходили сте на бойното поле, но сте бягали. За мене не важи, че един човек страда. Че страда, то е в реда на нещата. Ако някой ви каже, че в света няма да страдате, той не ви говори истината. Неизбежни са страданията. Цял живот ще страдате. Такова е устройството на живота. И богати да бъдете, ще страдате. И бедни да бъдете, ще страдате. През целият си живот ще страдате. В живота ви страданията са необходими. Всяко страдание е залез. Ако разбирате страданията, ако разбирате закона на страданията, ще бъде като един залез, ще намерите какво да работите. Ще се справите с тази мъчнотия. Ако не разбирате страданието, тогава ще се образуват мъчнотии. Та казвам: Мъчнотиите са от разни категории. Например, вие имате мъчнотия, че сте гладен. Какво трябва да правите? Друга мъчнотия, наял си се, но имате мъчнотия, че пари нямате. Екскурзиант сте, имате мъчнотия, обуща нямате за път. Има разни мъчнотии. Как ще се справите с една мъчнотия? Искате да идете на планината, нямате обуща. Но не само това. Да допуснем, че вие искате да идете на планината, но имате мъчнотия, че сте слаб. Мястото е високо, какво трябва да се прави? Или да допуснем, че нямате вяра.

Вие сега представете си, че имате още едно „до“. Вземем последното „до“. Едно подир друго като се пеят, какво ще произведат? Представете си, че като изпееш това „до“, образува се движение. То е един удар. Значи представете си, че след като изпея едното „до“ се блъсна в тази стена, като изпея второто „до“, втори удар ще има в стената. Питам: Ако туй „до“ пея

няколко милиона пъти, аз ще пробия стената. Туй е теория, никой не е правил това. Никой досега не изпял един милион пъти „до“, да пробие стената. Предполагаме, че е така, дали е така не се знае още. Всичките противоречия в живота произтичат от еднообразните движения. Седите и казвате: „Тази работа няма да я бъде“. Един удар. Няма да я бъде тази работа. /Учителят удря дъската/. Ако вие така удряте, какво ще стана. Ако така удряте, какво ще стане на пръстите ви? След като ударите 1000 пъти, ще ви заболят пръстите. Понякой път вие седите и правите същото. Понякой път гледам, смешни са хората. Той сам се блъска. Казва: „Тази работа няма да я бъде. Тази работа няма да я бъде“. След като се блъска казва: „Боли ме главата“. Защо казваш, че няма да я бъде тази работа? Казва някой, че може да пееш. Казваш: „Не мога да пея. Аз не мога да пея, изгубил съм таланта“. Аз бих желал да купя вашият изгубен талант. Досега още не съм намерил, някой да е изгубил таланта. Може ли една дарба да се изгуби? Дарбите не може да се изгубят. Може да се осакати, не да се изгуби. Например, ако ви ударят на ръба на челото, дето е музиката, може да се разпеете, че няма да млъкнете. Има такива примери. В този център ударят някого, той започва да пее непрекъснато. Ужасно положение. Не може да спре човекът.

Тогава вие замязвате на онзи американец, който си взел един електрически будилник. Той не се събуждал, обичал да си поспива. Този будилник като започва да дрънка, не престава, докато не стане и се облече. Като стане и се облече, тогава престава. Този американец обичал да си поспива и след като взел будилника, като не знаел как да го спре, блъскал го в земята да спре. Той отивал пак да спи и пак закъснявал. Някой път вашият будилник ви безпокои, вие като не знаете как да го спрете, блъскате го в земята и пак заспивате. Дойдете тук, разрешавате въпроса. Разрешавате въпроса по един естествен начин. Минава покрай мене един човек. Аз се мъча да нося един камък от стотина килограма. Иде някой, не иска да ми помогне. Казвам: Помогни ми, половината от камъка ще ти дам. Минават и заминават тия хора. Казвам: Защо е така в света? Но има едно разрешение. Ако аз нося два камъка от по сто кила, но ако бяха от по сто килограма злато, тогава мине някой, кажа: Ще ти дам половината, ако ми услужиш. Мислите ли, че той няма да дойде да носи този камък. Някой от вас ще се отрече ли? Всеки ще задигне камъка, ще го носи. 100 килограма злато колко правят? Един килограм има двеста наполеона, десет килограма две хиляди наполеона, един наполеон по 600 лева, всичко един милион и двеста хиляди.

За да успеете в живота, никога не предполагайте, че сте стар. Ти и музикант да си, никога не може да изпееш един тон в музиката, основното „до“, никога не може да го изпееш по един и същи начин. Може да го

пееш по хиляди и хиляди пъти, във всяко пеене, ще има едно различие в изпяването на този тон. После всякога, когато изпееш основния тон, ще стане нещо чудно в живота ти. Някой път като изпееш „до“, слънцето може да изгрее. Друг път като пееш „до“, слънцето може да залезе. Може да изпееш основния тон и вярата ти да се подигне. Може да изпееш основния тон и да изгубиш вярата си. Някой път като изпееш „до“, ще бъдеш богат. Някой път като изпееш „до“ ще бъдеш сиромах. Някой път като изпееш „до“ ще бъдеш учен, някой път красив ще станеш. Като изпееш основния тон много чудеса ще станат в света. Сега вие казвате, в окултната наука доказателства стават, туй което казваш, трябва да го направиш, като тази череша. Изваждаш друга от джоба и казваш: „Заповядай!“ Какво нещо е черешата? – Заповядай! Няма какво да му разправяш. Онзи комуто ще дадеш черешата, той трябва да знае. Казваш: „Опитай черешата“. Казваш: „Един лев“. Какво нещо е риза? Веднага изваждаш от джоба си една риза. Облечи я, ще направиш опит. Всички неща, онзи на когото говориш ще дадеш да се опитат.

Следователно, как ще опиташ ти вярата? Че вие, ако идете при един ваш приятел и не иска да ви услужи, причината е, че вие не вземате основния тон на вярата. Ако вие вярвахте с всичката пълнота на вярата, той всякога онова, което искахте от него ще направи. От сегашното гледище, като идете при един първокласен професор по музика, мислите ли, че ако не вземете верен основния тон „до“ ще ви пусне? Ще вземете тона „до“, като вземете верен тон, веднага ще забележите едно разположение в лицето. Щом не го вземете верно, ще забележите едно свиване на веждите. Щом вие не вземате верно основния тон на живота, природата казва веднага, че не е верно. Сега вие казвате: „Не може ли светът да бъде другояче поставен?“ Аз ви казвам: Ако може да изпеете „до“ изведнъж, всеки ще придобие това, което иска. Ако изпеете верно основния тон, ще добиете това, което чакате. И сега ще го имате. Ако си болен, ще оздравееш, щом вземеш верно основния тон. Сиромах ако си, богат ще станеш. Ако си невежа и вземеш верно основния тон, ще станеш учен. Каквато и мъчнотия да имаш, ще може да си помогнеш. Всички мъчнотии няма да се разрешат. В дадения случай основният тон разрешава малките мъчнотии, които ви спъват. Каква е малката мъчнотия? Влиза един цигански трън в крака ти. Малък е той, не е кол, но след като стъпиш трябва да се спреш, да събуеш чорапа, ще извадиш този трън, като стъпиш да не те безпокои.

Аз съм за идеята, не оставайте в ума си, в душата, в сърцето си, нещо да ви безпокои. Нали сте имали една малка опитност, че влезе една малка прашинка в очите, какво безпокойство произвежда.

Аз съм привеждал този пример. Преди повече от 15 години бяхме на

курорт някъде из Баташко. Имаше един българин, такъв особен, не искаше никаква услуга да ни направи. В неговата къща живеем, не ни поздравлява. Един ден като работил едно малко парче влиза в окото, подува му се окото. Иде синът разтревожен. Казвам: Нека дойде. Идва, гледам окото подуто. Подигам горния клепач. Виждам малко парче. Казвам: Опасна е тази работа, разбирам тия работи, много голям майстор съм. Обръщам и долният клепач, казвам му: Стой сега тихо. Гледам туй малкото парче излезе навън. Намазах го с зехтин, казвам: Утре окото ти ще бъде здраво. На другия ден, както казах, оздравя му окото. Той вече е разположен, казва: „Тия хора са много добри, каквото искат да им се услужи. На тяхно разположение сме". Спаси, казва, окото ми. Аз извадих малката прашинка, но ако я бях оставил, щеше да му причини голяма пакост, щеше да дойде тук, можеха лекарите и окото да му извадят. Не съжалявам, че влезе малката прашинка. На място дойде. Извадете прашинката и ще бъдете разположени. Ако една мъчнотия знаеш да я извадиш от душата си и Господ ще те благослови. Щом не я извадиш, ще стане по-лошо. Всичките мъчнотии в живота на младите, това са задачи, които правилно трябва да се разрешат. Правия, основен тон трябва да го вземеш. Професорът казва: „Не е верен, идете да учите! Повтори, повтори!" Някои казват, че повторението е майка на знанието. Не зная дали повторението е майка на знанието. Ако повтаряш, знанието майка ли ще стане? Знание е, ако изправяш погрешката, а не да повтаряш нещо. Майката на знанието в света е доброто.

Казвам на вас младите: Вие младите турете една основна идея във вас. Считайте всяка мъчнотия във вашия живот едно благо за вас. Че онези мъчни задачи, с които късат студентите, мислите, че са едно нещастие. Като дойде математикът и реши мъчните задачи, в него прониква ново съзнание. Някои въпроси, които са мътни, мъчни, щом ги решиш, тези въпроси, веднага нова светлина иде. Всичките мъчнотии в живота са задачи, които носят известно благо. Всяка мъчнотия, която вие имате, ако вие я разрешите, ще придобиете светлина. Има мъчнотии, които сами трябва да ги решите. Например, вие сте учили аритметика, нали? Имате единица, имате две, имате три. Представете си, че едно е житено зърно, почвата е две, три е резултатът. Сега, ако не може да пишете 3, имате житено зърно, посяли сте го. Ако туй житено зърно не изникне, питам, какъв ще бъде плода на вашата работа? Едно и две имат ли разрешение? – Имат. Три е разрешението на едно и две. Някои считат едно и две за щастливи числа. Числата 1 и 2 като се съберат, какво правят? Ще съберете силата на едното и силата на двете, ще ги съберете и ще имате резултатът три. Следователно, ако едното остане самостоятелно, и ако двете остане самостоятелно, какво ще имате? Няма да имате същия резултат. Казвате: „Как да се обясни?" Вие сте сам човек, един имате два крака. Тогава искате

да идете в планината да съберете човека един с две ще ходи. Отиването ви до горе, екскурзията, то ще бъде три.

Та казвам, ако вие не се упражнявате в една работа във вярата вие ще се упражнявате, за да се освободите от страха от змия. Как ще се освободиш от този страх? Най-първо ще пипнеш една змия, която е замръзнала, или една змия, която е умряла, докато дойдеш най-после да пипнеш една змия, която е жива. Като върви да я пипнеш. Индусите ловят змиите, имат една музика за змиите. Като я засвирят, тия змии оттук, оттам идват, излизат. Като им свирят, музикални са. Хвани я, тури я в торбата. Тия змии, от които вие се плашите, този който свири, хваща ги 10–20 змии. Има змии, които хиляди лева струват. Десет екземпляра, по 1000 лева, 10 000 лева. Посвири малко, хване една змия от 1000 лева. Безстрашният ще хване змията, ще вземе хиляда лева. Страхливият не може да я хване, хиляда лева остават.

Та на младите им трябва безстрашие. Вие преждевременно сте станали страхливи. Мене ми разправяше един анекдот. Казва: „Гони ме на сън един бивол, че като станах бях се изпотил. Че какво ще се случи? На сън ме гони. Сега като гледам бивола, ме е страх, да не би действително биволът да ме гони“. Понеже на сън видял, че го гонил. Някой път видял един впрегнат, казва, страх ме е да не излезе из хомота да ме подгони.

Вас младите ви е страх от тия биволи, които сте сънували вечерно време. Всички казвате: „Ще ме скъсат“. Няма никакво скъсване. Всеки, който не знае ще го скъсат, всеки, който не работи върху себе си, го скъсват. Всеки, който не оценява нещо го скъсват. Трябва да знаете, че вие сте дошли до един свят на възможности, които Бог ви е дал, и вас ви очаква едно бъдеще, но туй бъдеще изисква работа, прилежност. Работа се изисква. Някои ще кажете: То е само за насърчение. Какво нещо е насърчаването? Каква е разликата между насърчение и обезсърчение? Насърчен, на сърце и обезсърчен, без сърце. Знаете ли произхода на „обезсърчен“, какво значи обезсърчен и насърчен? Щом се обезсърчаваш /страхлив човек си/, щом се насърчаваш /смел/ човек си.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
35 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 24. VI. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

* На 10.VI. и 17.VI.1938 г. в каталога на Елена Андреева не е отбелязана лекция от Учителя.

1938_06_22 Добрият живот
лекция на Общия окултен клас

ДОБРИЯТ ЖИВОТ

Отче наш.

Изпейте: „Блага дума на устата“.

Имате ли тема зададена? – /Не./

Пишете върху темата: „Основи на здравето“.

Всеки човек трябва да се учи да мисли. Туй се отнася до учениците. По какво се отличава изтока и по какво се отличава запада? От изтока слънцето изгрява, а в запад слънцето залязва. Две точки са това. Като правите сравнение в живота, казвате: „Човек трябва да знае своя изток.“ Там, откъдето слънцето изгрява. Той трябва да знае и своя запад, там, дето слънцето залязва. Или вие искате да бъдете сполучливи във вашия живот. Всяка сполука, това е вашия изток. Всяка загуба е вашия запад. При изтока си, когато слънцето изгрява, ще ви застави да идете на работа. Когато залязва, ще ви накара да се върнете в къщи.

В религиозният живот по какво се отличават религиозните хора? Казвате: „Светски човек“ и „религиозен човек“. В религиозният човек се е събудило един вид чувства. В светският – друг вид чувства. В младите хора има особени чувства, които са събудени, а в старите хора има други чувства, които се събуждат. Когато в младият се събудят младите чувства, той става млад. Когато в старият се събуждат старите чувства, той става стар. Когато в ученолюбивият се събудят учените чувства, той става учен. Когато в невежият се събудят невежите чувства, той става невежа. Да кажем, вие сте даровит, имате хубав глас, но не искате да пеете. Купувате си един билет от българската лотария или от друга някоя лотария. Българската лотария има един милион печалба. Вие мислите, като си купите билета, непременно единият милион ще ви се падне. Седите и си въобразявате целия ден. Мислите, че милиона ще дойде.

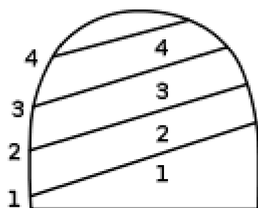

Фиг. 1На каква мяза туй, което начертах? /Фиг. 1./ То мяза на една чаша, която е обърната надолу, на която водата е изсипана. Но в моя ум, това

представя човешката мисляща способност. Вие като си купите тоя билет, вие сте в основата на човека. Тук са очите на човека. Действува във вас луната. Вие сте месечинов човек. Седиш и очакваш отнякъде да дойде щастието, да дойде късметът отнякъде. Тебе ти влияе месечината. Казвам: Колко късметлия може да бъдеш? Толкоз, колкото при месечината може да узрее житото, толкоз ще бъдеш късметлия. За да бъдеш късметлия, трябва да дойде втората линия. Тук иде Меркурий /2/. То е практическото училище. После, иде третата линия, или Венерините чувства трябва да дойдат /3/. Най-после Слънцето дойде /4/. Аз наричам Слънце туй, разумното у човека, което съединява чувствата, което стимулира. Първата линия е на месечината, втората е на Меркурий, третата на Венера, и четвъртата на Слънцето. Имате тогава сполука в живота. Сполуката иде в четирите линии. Това е кварта. Какво ще разберете вие от кварта? В музиката ще видите в квартата – от една нота ще прескочите на четвъртата, четвъртия тон ще вземете. Значи, в даденият случай, 4 има съвсем друго значение. Върху някои неща, ако вие не разсъждавате, вие не можете да постигнете целта, към която се стремите. Някои разсъждават и вие търсите причината на нещата. И след като имате една несполука, вие започвате да мислите. Питали ли сте се някой път, като си вземете билет, защо не ви се пада? Вие трябва да изучавате закона. Пътят, по който вървят числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Но туй е наше разбиране, туй е разбиране на бялата раса. Ако дойдете в семитите, те започват от обратната посока, отдясно наляво: 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Тези хора имат две различни точки. Ако вие отдясно наляво отивате, вие сте човек, който отгоре слизате. Ако отляво надясно отивате, вие ще бъдете човек, който отдолу нагоре отива. Ако вие живеете като един семит, вие инволюирате, слизате от горе на долу. Ако аз ви намеря да пишете по този начин, втория, зная, че някога вие сте били богат човек, разполагали сте с много средства, баща ви бил имотен. Вие седите и не работите. Казвате: „Баща ми е богат. Оттук ще взема на заем, оттам“, вие разчитате на тях. А ако сте от първите, вие разчитате на себе си. Казвате: „Я да се опретна, имам сили и способности“. Ще започнете да работите. Тогава казвам: Онзи, който започва по този начин – отляво надясно, може да успее много повече, от колкото онзи, който започва отдясно наляво. Човек, който започва отляво надясно, винаги печели повече, отколкото онзи, който започва отдясно наляво. Може да кажем: Какво са създали онези раси – китайците, асирийците, вавилонците? Семитите какво създадоха в света? А китайците пишат отгоре надолу. Семитите отдясно наляво. Бялата раса пише отляво надясно. Значи, сегашната култура се дължи на бялата раса. Бялата раса има по-голяма разумност, по-големи разбирания. А в бялата раса, те има да се освободят от ония криви чувства и от ония криви заблуждения, които те наследиха от своите учители – семитите, асирийците. Понякой път и те правят погрешки. Аз съм гледал, дойде някой стар човек и казва: „Едно време

този трап го прескачах, пак ще го прескоча“. Засили се и хоп, в трапа. Сега къде е погрешката на стария човек? Погрешката на стария човек седи в това: Младият като отива, в него желанието е толкоз силно, че на оня край се намират черешите, той отива за череши и в него толкова силно желание има да яде череши, че туй желание го хвърля на онзи край и прескача трапа. Старият пада вътре, понеже започва да разсъждава: „Дали ще мога да прескоча трапа или не“. Щом започнеш да разсъждаваш дали може да прескочиш трапа или не, 50% ще влезеш вътре. Щом вие започвате да разсъждавате дали сте религиозен човек, 50% вие сте изгубили вашата религиозност. Вие казвате: „Трябва да станем по-добри“. Същият закон е щом започнеш да мислиш, че ще станеш по-добър. Много пъти много музиканти и художници, всички губят затова, че те искат да станат повече от това, което са. Човек не може да бъде повече от това, което Бог е вложил в него. Още като видя лицето, лицето определя височината на цялото тяло. Широчината на носа определя широчината на раменете. Кривата линия на носа определя каква ще бъде вашата активност. Вашият нос има една линия, която определя доколко сте активни. Вие искате от един човек да бъде работлив. Погледнете носа му. Носът ще (го) покаже такъв, какъвто вие очаквате. Вие ще се проявите такъв, какъвто сте. Вие ще кажете: „Аз очаквах от него“. Ти очакваш от своето гледище, ти виждаш какво може да направи. Вземете една спармацетова свещ. Ако тя е направена от едно непочистено вещество, като я запалите, ще има повече дим. Вие знаете, едно време имаше такива газеничета. Щом се остави да гори едно газениче в къщи, сутринта като станеш, като си изчистиш носа, всичко е черно. И като влезеш, цялата къща се е вмирисала от газеничето. Сега има голям прогрес. Електрическата свещ има съвсем друго горение. На някои от вас религиозните чувства са газеничета. В религиозно отношение някои от вас си служат с газеничета и постоянно излиза черно от носа ви. Туй показва, че горението във вас не е правилно. Та казвам: Възможностите сега във вас какви са? Вие се надявате както казал баща ви. Баща ви казал: „Синко, аз ще оставя всичко на тебе“. Ние се самоизлъгваме. Бащите са умни хора. Бащата никога не оставя своето имане на своя несретен син. Мислете хубаво. Бог никога не оставя своите блага на своите несретни синове. Всеки може да направи тази погрешка, но ако вие се учите, ако вие имате добро желание да работите, ще ви даде Господ нещо, но основните работи ще ви даде с който ще се занимавате. Туй, за което копнеете, няма да го постигнете. Някои от вас сега седите и казвате: „Дали аз като вярвам има Господ“. Аз го виждам това във вашето подсъзнание. Дали в туй, което аз вярвам, или не. Аз често проверявам дали добре пея. Не ходя да питам никого. Карат се двама души, аз отивам да си тананикам. Пея си и те престават да се карат. Ако аз пея и те продължават да се карат, аз казвам: Не съм добър певец. Когато двама души се бият, аз се опитвам дали съм добър певец или не. Защо? Аз използувам този случай. Хубаво, туй

сравнение какво ще ви допринесе?

Например, вие като станете сутрин, с коя дума започвате? Коя дума произнасяте? Например тази сутрин като станахте, какво ви дойде на ума? Ако ви е дошло някоя дума с „Л“, или с „М“, или с „Ж“, или с „Н“, с „Р“, със „С“, с „О“, с „А“. Постиженията през този ден ще бъдат различни. Те са философски разсъждения. Нещата не са тъй празни. Например, седя аз и разговарям се. Говоря ви върху пеенето, върху неговата сила. Но, ако започна да ви пея, от моето пеене ще имате друго схващане. Когато ви говоря за музиката, ще имате съвсем друго схващане. Аз сега искам да ви говоря за религия. Но никога не можа да ви предам туй, което ви говоря, ако аз сам не го чувствувам. Никога не може да предадете, това, което сами не чувствувате. Досега някои са ме питали: „По кой начин ще познаеме дали имаме Любов към Бога или не?“ То се познава. Човек трябва да има голяма вяра. Доброто се познава по Любовта. Онзи, когото вие обичате, вие никога не се съмнявате в него. Човек, който ви обича, никога не може да ви направи пакост. Ако ви направи пакост, моментално ще я изправи, веднага ще я изправи. Пък онези, които не ви обичат, оставят работите неоправени. Аз различавам следното: Когато човек обича Бога, той започва да живее добре. Той е добър към себе си. В него има един стремеж. Човек, който се е влюбил в Бога, започва да живее добре, започва да мисли добре, започва да чувствува добре и започва да постъпва добре. Във всичките си отношения той е изправен. Онзи, който обича Бога и като музикант успява. Онзи, който обича Бога и като художник успява. Онзи, който обича Бога и като търговец успява. Майка, която обича Бога и като майка успява. Баща, който обича Бога, като баща успява. Всички успяват, които обичат Бога. Всички, които не успяват, Любовта им към Бога не е положителна величина. Вие ще питате: „Защо е така?“ Аз може да ви отговоря с един контраст: Защото не може да бъде другояче. Това не е философия. Така е, понеже вие се движите към светлината. Следователно, Бог е една светлина надалече. Колкото вие се приближавате към Него, светлината се увеличава. Всички неща стават ясни. Вие виждате какво е тяхното предназначение. Колкото вие се отдалечавате, нещата стават неясни. Следователно, дайте на един човек в тъмното, ако дам на 10 души, които имат хубаво зрение да вдяват конец в тъмното, колко души ще вдянат? Някои са майстори, даже в тъмното като вземат конеца, вдяват. А другите, конеца отива нагоре, надолу, не може по никой начин да влезе.

Та казвам: Мнозина от вас държите една посока. Вие се отдалечавате от Бога, вместо да се приближавате. Вие ще ме запитате защо се отдалечавате. Защото има мъгла около вас. Вие сте изгубили четирите основни точки на вашите схващания и сте следователно в една мъгла. Ако нямаш компас, не може да знаеш накъде е изток, запад и тогава ще

започнеш да се луташ. Преди две години една наша голяма група отиде горе на езерото Бъбрека. Там на извора седяха и падна голяма мъгла. Една група от 30–40 души тръгнаха за София, ние ги изпратихме донякъде. И като се върнахме, седим при извора. Всички мислят: „Къде ли отидоха?" Сигурно, казват са минали хижата. По едно време гледам, срещам един човек, после една голяма група. Мислят, че иде нова група от София, а пък те същите, които тръгнаха за София. Като ходили, ходили, пак дойдоха при нас. Тогава с тях слязохме на лагера да вземат старият път и да идат за София. Понеже мъглата е голяма, изгубиха пътя, изгубиха четирите точки на своите схващания. Казвам: Чудно нещо, София да не намерят. В дадения случай, това са нашите стари погрешки. Когато един човек не отива към Бога, винаги се вплита в своите стари погрешки. Всеки един от вас ще знае, че щом се връща в своите стари погрешки, мъгла има. Той не отива към целта, която има предвид, но се връща. Какво се изисква в даденият случай? Мъглата може да се вдигне само при условие, че дойде силно течение. Вятърът трябва да я разхвърли. В човека трябва да дойде неговата мисъл. Да започне да мисли. Всички трябва да започнете да мислите. Казвате: „Сериозна работа!" Каква дума може да турите? С коя българска дума може да се замести? А, брат Белев, ти си лингвист, намерете я тази дума, с която може да започнете. Питам: В човека Любовта ли се роди по-напред и после думата „Любов", или по-напред „Любов", че Любовта дойде. Сега се пита: Светлината ли беше по-напред, че очите дойдоха после, или първо бяха очите, че после дойде светлината. Светлината съществува преди очите. Очите отпосле се образуваха като едно средство.

Та казвам: Наука трябва да развива зрението. Ако си музикант, трябва да развиваш слуха. Ако си човек на етиката, трябва да развиваш носа. Ако си човек на Любовта, трябва да развиваш езика. Ако си човек на Правдата, трябва да развиваш осезанието, да чувстваш. Ние трябва да възстановим чувствителността. Осезанието във всичките хора не е нормално. В някои вкусът, в някои слухът, у някои обонянието, а у някои зрението не е нормално. Вие видите нещо и казвате: „Това е грозно, онова е грозно". Има някои неща, които внасят във вас страх. То е вашето зрение. Вие имате една опитност. Вас ви е страх от змии. Ако вие видите змия, вие побягвате от нея. Като види някой змия, нему му е приятно, той ще иде да я лови. Ако някой щъркел види змия, дойде до някоя змия, ще я хване, ще я понесе, казва: „Намерих нещо за ядене". Ти бягаш, а щъркелът като срещне змията, той я хване. Някой път тя се завие на врата му, да видиш как скача. Ако не знае как да я хване, тя се увие около врата. Тогава той се намери в деликатно положение. Някои въпроси вие ги разрешавате правилно. Хванете змията, тя увисне. Някой път тази змия се увие около врата и тогава вие се намерите в трудно положение. Какво трябва да правите,

когато не можете да разрешите един въпрос? Вчера една млада сестра си купила нови обуща, идва да ми се похвали, че си купила нови обуща. Тя носила 39 номер, но взела 38. Аз сега мисля: На нея не 38, не 39, но 40 ѝ трябва. Няма да ѝ кажа така. Тя казва, че е грозно с такива големи обуща. Тя отива на екскурзия със своите обуща 38 номер и тя разправя един анекдот. Една сестра на 90 години, другата на 70, а другата на 60. Тя, най-младата. Те вървят пред мене, аз най-подир. Другите, старите сестри казват: „Брей, че Господ остави една млада сестра да ни придружава“. Казвам: Тя ги придружава по неволя, не по добра воля. Придружава ги поради тесните си обуща. Те я накараха да бъде отзад. Много пъти вие казвате: „Аз искам да направя добро“, не че вие го искате, но вашите обуща ви заставят да идете някъде. Вие се запознаете с някоя жена не от доброто желание, но обущата 38 номер ви стягат. Другата сестра толкоз много се уморила, че я оставили в селото, в една стая и тя тази сутрин ще се връща. Ако се събудят вашите чувства отзад на главата, някой път се почесвате отзад, вие ще имате съвсем друг характер. Ако се събуди вашият мозък, вие сте млад момък, търсите млада мома да се ожените. Ако се събуди 2 пръста нагоре вашия мозък, вие ще имате желание да си направите къща, да имате хубава стая, искате да имате деца. Ако се събуди още 2 пръста нагоре, вие ще имате желание да говорят за вас добре всички. Във вас се е събудило чувството на достойнство. Ако още два пръста се събуди вашият мозък, вие ще искате да бъдете религиозен, ще започнете да почитате. Ще кажете: „Положението на майката е най-високият връх“. Всичко в живота е на място. Младият е на правата посока и майката е на правата посока. Онези, които търсят славата, и те са на правата посока. Погрешката в какво седи? Младият мисли, че от тази Любов няма по-висока. Той мисли, че тази, в която се е влюбил ще му донесе всичкото щастие. Онази, в която той се е влюбил ще му донесе всичките нещастия! Тя е първата мома, която ще го излъже. В него след туй ще се роди омраза, да си отмъсти. Пък тази мома не иска да го излъже. Тя като го гледала, гледала, казва: „Не е заради мене“. И тя има правото. Никой момък няма право да наложи на една мома, че трябва да се ожени за него. Както той е свободен да избира, така и тя е свободна да избира. Значи, ако той има едно правилно разбиране. Не е лошо майката да има деца, но какви ще бъдат тези деца? Ако ги народи такива, които няма да я слушат, тя не може да бъде щастлива. После, търси слава от хората. Ако тия хора не те обичат, каква слава ще ти дадат? Някой път, като се запознае, ще ти дадат славата. Като изразиш своя живот, ще ти изнесат всичките най-лоши работи във вестниците, ще те прославят. Ще ти дадат една слава не от добродетели, но ще извадят всичките престъпления и пороци, ще ги увеличат. Питам: Защо ти е такава слава, такова обществено положение, да те изкарат престъпник? После, искате да отидете при Бога. Там ще намерите тези, религиозните хора. В Америка често набожните хора имат

спънка с едни ексцентрични религиозни хора. Те са с особено поведение. Като влязат в църквата, четат тихо, няма никакъв разговор и като започне проповедника да чете, тези ексцентрични хора ще си кажат мнението. Проповедникът говори, а той извика. Седи си на мястото и като говори проповедникът, той пак извика. Погледне, той пак си седи. Някой път проповедникът иска да му каже да пази благоприличие. Той извика: „О, Господи, помогни му да не спира речта си". Сега, всички вие казвате: „Религиозният човек има право". Онзи ги безпокои. Питам сега: Кое е онова чувство, което го заставя? Всеки ще каже, че той е невъзпитан, този човек. Много находчиви мисли, казват. Някой път в църквата, в която има много хубави столове, от хубаво кадифе направени, някой от тези, ще влезе в най-богатата църква и ще седне на някой стол. Иде някой с жена си, с децата си, този американец поглеждат учтиво. Той седи спокоен. Той не знае, че това кресло е направено за друг. Той седи спокоен и гледа. Онзи го пита: „Знаеш ли на кого е това кресло?" – „Не зная". Той му казва: „Това кресло е на мене". Казва: „Радвам се, че е твое". – „Ами ти знаеш ли колко струва?" – „Не зная". – „2500 долара". – „Струва си парите". Какво ще му кажеш? Това са ексцентричностти. Всичките ние в света имаме тия ексцентричностти. Всеки един човек в сравнение с другите хора има някаква ексцентричност. Някои чувства са по-силно развити, някои са по-слабо развити. Някои способности са по-развити, някои по-слаби. Когато в художника се развиват тия чувства на художество, той художник става. Когато в музиканта са развити способностите, музикантът трябва да има музикални чувства. Ти не може да бъдеш музикант, ако нямаш туй чувство развито. То се мери по широчината. Има един ръб отстрани на главата и по този ръб се мери. Той има едно чувство, което определя ритъма на музиката. Тук, природата на това място е турила тази способност на музиканта. Сега като ви говоря ще се чудите къде е туй чувство. Някои от вас искате да бъдете набожни. Набожността е горе на главата. Ако главата горе е издадена, този човек е набожен. Три качества има набожността. Набожният има Любов към Бога. Той има уважение, благоговение. Този човек, който има туй религиозно чувство, той не иска да унищожи една мравя, той зачита всичко. Той счита даже и камъчетата свещени. Тия хора, които имат туй религиозно чувство, те са религиозни. Казвам: Ако туй чувство у тебе не е развито, ти никога не може да бъдеш толкоз деликатен. Казвате: „Човек трябва да бъде деликатен в своите чувства". Та казвам: Ние в сегашния век се нуждаем от деликатност в нашите чувства. Ние не сме деликатни да усещаме страданията на хората. В даден случай да чувствуваш и да знаеш как да им помогнеш. Гледам един човек се е отчаял от живота. Казва: „Няма за кого да живея". Отчаял се, отвращение има от хората. Този човек, понеже неговите работи не вървят, трябва да му дадеш противоположното чувство в себе си. Този човек изисква да му кажеш само една–две думи и всичките работи ще се оправят. Кажи му и веднага

този човек ще се измени, всичките работи ще се оправят. Той за пръв път слуша такова нещо, никой досега не му е казал. Той си казва: „Твоите работи няма да се оправят. Ти деца имаш, нищо няма да излезе от тях. Ти имаш и една жена“. Кажи му: „Твоите работи ще се оправят. Ти имаш отлична жена“, макар и да не е отлична. Кажи му: „Много добра жена имаш“. Я виж онзи, видния професор, когато вземе някой ученик, от него музикант изкарва. Ако е някой, който не разбира от музика, макар че е даровит, какво ще му допринесе на даровития човек?

Да кажем, вие започвате една песен: „Е, е, е“ (Учителят пее: „Е, е, е“) Или да кажем, вие започвате с „М, м, м“. Ако сега турите „М“ или „Е“, тогава гласът къде ще дойде? Или ако турите „А“, или ако турите „И“? Къде ще дойде гласа? Или ако турите „Е, а“. Къде ще дойде гласът?

Та казвам: Щом като аз кажа Бог, веднага в мене трябва да се събуди туй чувство, което съответствува на Бога. Тъй щото аз трябва да обичам. Само Бог е в света, който може да събуди туй чувство в нас. Никой друг не може да събуди туй чувство. Другите може да събудят други чувства. Единственото същество, което може да събуди туй чувство, то е името на Бог. Ти като дойдеш до Него, Той ще го събуди. Ако туй чувство се събуди, ти си намерил Бога. Ако не се събуди, ти носиш някой лъжлив Господ. Казваме, че човек трябва да разсъждава. Ти, ако си намерил истинската философия. Има хора, които може да събудят в тебе тия способности, причините на нещата да знаеш. У тебе музиката не може да се събуди от кой да е човек. Само един музикант може да събуди туй чувство. Който не е музикант, не може да го събуди. Когато ти намериш истинският музикант, той трябва да събуди това чувство. Следователно, всеки, който иска да стане музикант, трябва да намери един истински музикант. Всеки, който иска да стане художник, трябва да намери истинския художник. Каквото вие искате в света да станете, непременно трябва да имате един модел. Тия модели съществуват. Значи, съществуват ред същества, с които ние трябва да се запознаем, които ще предизвикат във нас тия, благородните чувства, тия благородните способности, чрез които ние ще можем да се повдигнем. Вие казвате, че понякой път вие мислите. Казвате: „Дух“. Какво нещо е Духът? Имате много погрешни схващания за Духа. Духът е най-сигурното. Христос казва: „Духът, който аз ще ви пратя, Той ще ви научи на всичко“. Онзи Дух, който научава човека на всичко, Той е Божественият Дух. Онзи, който не те научава на всичко, той не е Божествен. Всеки един Дух, който дойде в тебе, той трябва да те научи. Не само на едно нещо, но трябва да те научи на всичко. Писанието казва: „Изпитвайте духовете от Бога ли са“. Духът, който е от Бога, той ще ви научи на всичко. Този, който не е от Бога, той ще ви научи на това, което не е. Божественият Дух ще ви научи на това, което е и ще ви подтикне в пътя.

Някой път вие казвате: „Какво казва Учителят?“ Не, вие още не сте на правият път. Аз ви показвам една бучка захар и казвате: „Това е захар“. То е предположение във вас. Вие имате право да знаете дали това е захар или не. Ако ви дам тази бучка и вие я турите на вашия език, той ще ви каже истинска захар ли е или не. Може да имате белият цвят, да ви се представя един предмет като захар, без да е захар. Онова, което може да събуди реалното, идеалното във вас, то е Божественото. Всяка една мисъл, всяко чувство, което събужда идеята за идеалното, за реалното в света, то е правото. Аз ви говоря, вие казвате: „Че досега ние не сме ли намерили Бога?“ Ако вие сте видели само един професор, каква е ползата от виждането на професора? Този човек е на изкуството, на художеството, започва да ви учи. Знаете вече всяка линия как да определите. Рисувате един човек. Как ще определите правата линия на доброто? Или правата линия на неговият талант? Или правата линия на неговата твърдост? Или искате да покажете, че е постоянен. Как ще покажете, че е постоянен? Или че е изменчив? Как ще го нарисувате? Не е лесна работа да бъде човек художник. Някой рисува така, но и художникът, когато рисува един човек да тури съответните черти. Аз като ви гледам, седите и нямате естествено положение. Някои си държите устата повече стиснати, отколкото трябва. Някои, отваряте повече, отколкото трябва, някои не се държите както трябва. Като дойдете тук, трябва да имате най-хубавото разположение. Твоите уста не може да бъдат турени хубаво, ако нямаш разположение. Някой стиска устата си. Туй показва твоята твърдост. Някои си мърда устата, казва: „Няма да отида да му шетам“. Или пък някой си отпуснал устните. Това показва недоволство. Или някой си свил окото, или пък си свил очите, или пък очите ви може да са отворени. Гледам някого или пък някой човек не е спокоен, върти се. Ти гледаш всичко това. Аз бих желал като дойдете тука да бъдете слепи. Вие ще видите, че един се е почесал. Вие слушате лекцията и виждате, че се е почесал. Вие не сте разбрали лекцията. Човек, който дошъл да учи Божественото, той трябва да слуша. Всичките неестествени движения нищо не значат. Той мърда езика, очите си. Когато изучава човек себе си, когато мислите върху себе си, оставете погрешките на хората. Вие искате да изследвате човека. Има някои анормалности в човека, намерете ги. Анормалности, значи над нормата. Има едно състояние специфично в човека, при обикновените условия се заражда. Вие искате този човек да бъде търпелив, но знаете ли, че търпението, то е за гениалните хора? Кой от вас има търпение? Аз съм ви дал онзи пример, отива един ученик в Индия при един знаменит учител и иска да го учи за Любовта. Учителят му го праща за един опит. Ти, казва, ще идеш при един военен, полковник и ще му удариш една плесница. Ще (се) покажеш смел. После, има един брамин, той тамън се моли, и на него ще му удариш една плесница. После, има един голям мъдрец, един голям адепт – и при него ще идеш, и на него ще удариш една плесница, и ще

дойдеш да ми кажеш. Ученикът става, отива при военния и му удря една плесница. Той му удря две плесници, катурва се на земята. Отива при брамина, който се молел и на него му удря плесница. Той подигнал ръката да удари, но после си спуска ръката надолу и не го удря. Най-после отива при адепта, и на него удря една плесница. Той не усетил, като че нищо не се е случило. Връща се и разправя на своя учител. Казва: „Опасно нещо е да се удари плесница на полковника. Аз му ударих една, той ми удари две. Паднах и се обърнах два пъти като го ударих. На другият, на брамина като му ударих една плесница, той само повдигна ръката си, не ме удари и я спусна на земята. А като ударих адепта, той даже не се помръдна“. Казва му (учителят): „Ти може да намериш Божията Любов само като адепта“. Ако ти като военния, като ти ударят една плесница и ти удариш две, не може да намериш Божията Любов. Ако си като брамина, който подига ръката, но не удря, пак не може да намериш Божията Любов. Но, ако си като онзи адепт, който така се е вглъбил и нищо не усеща, което става отвън, тогава може да те посети Божията Любов. Докато ние се безпокоим за най-малките работи в света, Божията Любов не е в нас. Това е далечно състояние. Един ден си разположен, на другия ден не си разположен. Ние трябва да имаме едно чувство вътре в себе си, всякога трябва да бъдем разположени. Аз не казвам, че на повърхността водата да не се вълнува. Вълнува се, но долу 30–40 метра е тихо, спокойно. В твоите глъбини на душата, там да бъде спокойно. Някой път 10 метра от повърхността може да има вълнение, но долу, в дъното трябва да има спокойствие. Сега вие искате и отвън да не се вълнувате. Отвън не може, ще се вълнуваш, но дълбоко в душата си да бъдеш спокоен. Че ти се вълнуваш външно, нищо. Необходимо е. Сега не разбирайте криво, че човек не трябва да се вълнува. Вълнуването произвежда обновяване. Всяко развълнувано чувство в човека е процес на обновяване. Защото, ако не се вълнуваш, ще дойде едно чувство на безразличие на живота, защото когато тази вода изгуби своята преснота, започва да се образува една миризма. Има някои гниещи вещества. Всичките води, които текат, които се движат, те се опресняват. Някой път вие казвате: „Защо са страданията?“ Страданията са за опресняване. Ако нямате страдания, ще ви сполетят два пъти по-големи нещастия, отколкото сега. Всичките страдания ни опресняват. Някой път страданията не постигат тази цел, но изобщо страданията опресняват. Човек, ако страда, той се подмладява. Когато говоря за страданията, разбирам Божествения процес, при който чувствата се опресняват, движението на тия чувства. Когато дойдат страданията вие трябва да отправите ума си към Бога. Той като гледа на всичките твои страдания, той помага всякога. Бог е толкоз внимателен, на всички помага. Когато вие страдате, вие сте пред зрението на Бога. Той е намислил да ви помогне. Ако не Го спрете в Неговата помощ, благословението ще дойде. Някой път се намесите и казвате: „Защо са тия страдания?“ Тия страдания са, за да ви

помогне Господ. Щом страдаш, ще ти помогне. Роптаеш ли, няма да дойде помощта. Ще чакаш. Може дълго време да мине. – „Колко дълго време?“ Дългото време е от вас. Ако Божието благословение закъснее половин час, роптали сте. Ако закъснее един час, роптали сте повече. Ако закъснее повече: един месец, една година, 10 години, казвам: Ти си прекалил. Щом не роптаете и вярвате с абсолютна вяра, страданието е моментално, за една минута ще мине и ще си замине. Ако нямаш тази вяра, то ще остане половин час, един час, една седмица, един месец, даже някой път една година, ще закъснее. Погрешката е във вас. Ако седите по 3 години в един клас, вашите учители ли са, които искат да ви задържат в класа? Причината сте вие. Ако минавате два класа в година, значи способни сте, много учите. Ако минавате по един клас, нормално вървите. Сега желая ви поне нормално да минавате класовете, да не седите по три години в един клас.

Да вземем песента „Фир-фюр-фен“. Как бихте я изпяли по Бога? От Божествено гледище как бихте изпели „Фир-фюр-фен“? Като срещнете един човек, да му направите една услуга, че през целия си живот да е радостен, че сте го срещнали, че сте били внимателни и че в него сте оставили едно чувство. Отиваш да правиш услуга. Как трябва да се направи едно добро? Аз ако съм на вашето място, ето как бих направил. Най-добрия метод, който съм намерил е следният за мене: Ще взема две стомни, ще ида горе в планината, ще ги напълня с вода, ще се спра на едно място, дето минават богати хора, аристократи, които са ходили на екскурзия и мястото е безводно. Спра се със стомните, налея от чистата вода в хубава чиста чаша и предлагам: Заповядайте, заповядайте. Като изпие водата, този богатият ще каже: „Много ви благодаря“. Не да идеш в къщи, но там, далече на пътя като му дадеш вода, този човек като те погледне, ще каже: „Много съм ти благодарен“. Той е намислил един ден да ти се отплати.

Казвам: Когато правиш една услуга, направи я на място, със стомните далече на пътя, не в града. Не мислете, че като извадиш от джоба, като даваш 5 лева, ти си платил. Ти с тези 5 лева нищо не си направил. Когато казва Христос, че нито една чаша с вода, която е дадена, няма да остане без своята заплата, ако ти с тези две стомни и с чашата отидеш по пътя и дадеш една чаша, и Господ и Той ще ти даде една хубава чаша. Божието благословение ще дойде върху тебе.

Казвам: Сега с вашите две стомни в ръце по пътя далече, дето хората са жадни, по една чаша вода да им дадете, за да дойде Божието благословение върху вас.

Мото:

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

XVII година.
35 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 22 юни 1938 г., сряда 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:
На 8 юни и 15 юни 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекции.

1938_06_26 И прослави Бога
неделна беседа

И ПРОСЛАВИ БОГА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета част от деветата глава от Матея, от 1 до 9 стих.

Духът Божи.

Съвременните хора са нещастни по единствената причина, понеже не оценяват онова, което имат в себе си. „Имам власт." – Аз вземам тази дума в широк смисъл. Защото потребно е знание, потребна е наука. Има една наука за забавление: гимнастика, смятане – човек трябва да се упражнява. Или една наука като изкуство, човек трябва да учи да работи. Има и една органическа наука, която организира нещата. Всеки един от вас има език. Той не оценява какъв е. Не всичките хора владат еднакво езика си. Вие сте изучавали структурата на езика. От колко хиляди нишки е създаден? При всяка една дума, колко гънки ще направи езика ви? Като не знае езикът как да се огъва, той може да ни създаде много бели на главата.

Най-първо хората говорят така ангро. Казват: „Вяра трябва." – Що е вярата? – „Ама любов." Те са общи думи, общи понятия, които поддържат. Общо понятие е „истина". Какво означава думата „истина"? Аз разбирам любовта. Като седиш при един човек, който е изгаснал, умрял е човекът и му кажеш „Любов", той ще стане, ще погледне. Какво разбираш като кажеш някому „Любов", а той умира? Като кажеш или като кажеш някому „Мъдрост" и умът му хвръква от главата или като кажеш „Истина" и той се заробва. Няма смисъл такова казване. Някои ме питат и казват: „Не съм ли аз прав?" Казвам: Знаете ли според мене какво нещо е правото? Когато аз съм прав, всичките хора са прави, когато аз съм крив, всичките хора са криви. Нищо повече. Защо трябва да бъде прав? За да бъдат всичките хора прави. Защо не трябва да бъда крив? За да не бъдат всичките хора криви. Имаме вече философия. Ама аз отчасти съм прав, отчасти не. Аз отчасти разглеждам работите. Ако вие минете покрай едно дърво и видите само едно зелено листо, а всичките други са сухи, дървото не е зелено. Ако всичките листа са зелени, а само едно листо е сухо, туй дърво е в нормално състояние.

Та казвам: Земята е едно училище. Вие не сте правили опити. Вие имате нещо, с което може да направите един опит. Вие не сте правили опит да измервате. Някой път момите носят гривни. Сега носят часовници.

Има чужди термини: субстанциално, потенциално, практически, политически, фамилиарно, хуманитарно. Вие мислите, че това са български думи. Не, общочовешки. Аз изхождам от едно положение. За мене светът, човешката реч е хуманитарна, а частично е българска, английска. Във всички езици има общ език. Аз бих говорил на един англичанин и той да ме разбере, да се разберем. Има едно есперанто в природата, дето може да се говори на всичките езици.

Сега се отклонявам от главната мисъл. Земята е едно училище. Вие не сте правили измервания. Щом се уплашите, измерете и вижте окръжността на вашата ръка, каква е окръжността на врата или като се намерите в едно прекрасно състояние, пак се измерете. При мене дойде някой и ми се оплаква. Казвам: Чакай да измеря скръбта ти. Аз измеря скръбта му и като измеря, вече имам точни мерки. Като знам каква височина има, предполагам каква трябва да бъде обиколката на врата му. Някой път гледам, някой няма никаква скръб. Някой път измервам някого, той нищо не казва за скръбта си, нещо потайно. Но показва се на врата, показва се и на очите, на носа, на ушите. Някой път казвате: „Изтъняли са ми ушите." Сега на мене не е толкоз важно да се плашите, защото е хубаво някой път човек да изтънее. Не е лошо. Не да се плаши като изтънее, та да не би да отиде в оня свят. Че хубаво е. Всички сте кандидати за онзи свят. То е истинско училище. Ако идете на онзи свят, всичките хора са заети. Няма да познаете хората, няма да намерите празни хора. Всеки е на мястото, книги чете, заняти са всичките хора. Пък и онзи свят има толкоз занятия. Сега аз ви говоря на земен език. То май не е така. Не мяза точно толкова. Там хората са толкова заняти, че нямат време за караници. Защото и Соломон е казал, че всяко нещо си има време. В онзи свят няма време за караници, не могат да се карат, защото нямат време. Не крият, но за караници нямат такава енергия, с която ти можеш да се скараш. Има някои хора, казват: „Аз за десет години не мога да му простя." Че де ще го намериш в онзи свят. Казвам: Ти, като влезеш в онзи свят, ти човека не можеш да го познаеш. Можеш ли в онзи свят да се съдиш? В онзи свят няма никаква съдба. Та Христос като превел онази притча за богатия и бедния показва, че богатият казва: „Отче Авраме, виждаш ли какво е моето положение тук? Много лошо е. Проводи Лазара поне да ми намаже гърлото." Казва му Аврам: „Синко, не зная доколко ти говориш истината. Лазар беше на твоето място. Ако действително ти имаш такива страдания, каквито казваш, Лазар седеше няколко години пред твоите врата, ти ядеше и пиеше и ни най-малко не обърна внимание на Лазара. Сега ти си на вратата на Лазара, ти сега опитваш същото положение. Каквото беше положението на Лазара в онзи свят, такова е твоето положение сега. Лазар играе една роля, а ти сега играеш своята роля. Твоята роля е реална. Ние

сега тук гледаме каква е твоята роля.“ Аз тълкувам: То баш не е така. Но се ще разгледат един ден и ще кажат, аз какво съм казал за онзи свят.

Човек, който страда и не изправя погрешката си, той не страда. Човек, който страда, се познава по едно нещо: Той изправя погрешките си в страданието. Всеки човек, който учи и научава нещо, той учи. Ако нищо не научава, не учи. Някой казва: „Цял ден четох и нищо не съм възприел.“ Той нищо не е чел. Ами че как ще научите? Да ви представя сега. Но тези седят сега. Ако има някой тук, ще ме извинят, но понеже те са налице, трябва да има някой да излезе на дъската. Седи той и учи математика, смята. Ами току изскочи един образ в ума му. С много тефтери, после изскочи една геометрическа фигура с две линии, една линия отдолу, изскочи друга една фигура, която трябва да излезе. Най-после трета фигура. /Показва човешкото лице./ Той разрешава математически проблеми. Една мома му бърка в ума. Казва: „Сега време ли е за учение? Хайде да изляза да се поразходя, да поприказвам малко.“ Той казва: „Не се решават задачите, ще седна сега да решавам задачи.“ Казва: „Да имам един билет, да спечеля един милион.“ Нито милион, нито момата влизат в неговата задача. Математически не може да разреши, той седи и мисли, мисли, защо работите не му вървят. Хубаво, сега да ви го кажа на малко по-близък език. Казвате: „Сега му е времето.“ Хубаво, ще представя тази работа по друг начин, малко по-реално. Представи си, че с кнайповата система тръгнал си пролетно време да се разхождаш, да си подобриш здравето. Убождаш се на един трън, не може да оздравее. Ти си тръгнал за Черния връх, може ли да отидеш? Ти седиш, човъркаш крака си, ще се върнеш в къщи, ще хванеш едно такси. Защо се върна? Влязъл един трън в крака ти. Казваш: „Ходих по кнайповата система, развали всичката работа.“ Аз да ви кажа сега. И религиозните хора, и те имат тръни. Апостол Павел се оплаква, че имал трън в плътта си. Съвременните хора, религиозни хора, мислят дали тъй, както вярват в Бога, е право или не. Някоя религия е по-права. Коя религия? Нито една религия не е права. Защо? На какво основание? Всичките лампи на земята в сравнение със Слънцето, нищо не са. Единственото реално нещо в света, от което всичко произтича – и светлината, и огънят, и растежът, и животът, това е Слънцето. Всичките неща са все отражения на Слънцето. Казвате: „Този реален ли е?“ – Не е реален. Той изгасва. „Ще изгасне туй Слънце.“ – Не, туй Слънце милиони години как грее, не е изгаснало. Едни учени хора казват, че след сто милиона години ще изгасне, други, след десет милиона, други – след един милион. То зависи. Ако е определено. Казвам: Слънцето няма да изгасне. Онова, великото Слънце на живота, от което всички Слънца се излезли, то няма да изгасне. Има едно Слънце в живота, което не изменя формата си. И от което всички безброй Слънца са излезли. Туй Слънце никога не изгасва. Следователно, ако Слънцето изгасне, ние го

изгасваме като един огън, който днес изгасне, утре пак ще го накладем. Пак ще изгасне твоя огън. Много неща има, които изгасват, губят се в съзнанието, а други остават. Онези, които дълго време остават в съзнанието, са по-реални. А онези, които за по-скоро време минават, са по-преходни.

Да кажем сега: Вземете закона на любовта. Не възприема един човек любовта. Какво би станал човек без любовта? Аз да ви го представя. Той ще мяза на суха биволска пастърма. Няма какво да го опитваме. Ако ти си човек без любов, ти ще мязаш на суха биволска пастърма. Единственото нещо в света, което стои, единственото нещо в света, което осмисля временния живот, дава подтик, сила, мощ във всяко едно направление, което носи радост, веселие, всичко това е любовта. Тия, красивите уста ги е създала любовта, тия, красивите очи ги е създала любовта, тия, красивите носове ги е създала любовта. Тия, красивите уши ги е създала любовта. Тия, красивите ръце, пръсти, нокти, всичко това е създадено от любовта. Всичката поезия, хубост, красота, строеж, здания, всичко това, което виждаш, го създаде любовта. Всичко, което виждате, е създадено от любовта. Затова ние казваме: „Бог е любов." Всичко е произлязло от Бога. Ние трябва да имаме онова свещено чувство, човек трябва да има хубаво разположение към Бога. На първо място да освещаваме Неговото име в себе си. Понеже всичко онова възвишеното, благородното, онова, което ни подтиква към хубавото, то е Бог, който ни казва: Тръгни към Бога. Ти, като си отишъл при Бога, Господ ти казва: Влез! Защо? – За да бъдеш щастлив. Вие сте нещастни. Защо една майка става нещастна? Всяко благо носи за човека нещастие. Очите носят нещастие. Ушите носят нещастие. Носът носи нещастие. Пръстите носят нещастие, ръцете носят нещастие. Краката, всичко, каквото човек има, носи нещастие. Туй мога да ви го докажа. Знайте какъв аргумент има, какъвто хората не са сънували. Всички блага пристичат от любовта. Сега очите носят благо, но ако не знаеш закона на благата, ти ще влезеш в закона на нещастието. Майката роди едно дете, мисли, че като нейното дете няма. Тя го обиква. Един ден детето умре. Онази майка свършила четири факултета – хайде, да кажем, един факултет – тя се прегърбва и казва: „Детето умря." Туй дете като умряло, тя не знае къде е. Всичките деца, които умират, душите им отиват при Бога, а дрехите им остават на земята. Понеже са излезли от духа, отиват при Бога, отиват при истинския си баща, който ги е създал. Казват: „Татко, ходихме на земята. Макар че хората плачат за нас, те не ни оценяват." Защо умират децата? За да ги оценят техните майки. Защо умират майките? За да ги оценят техните деца. Когато ние не оценяваме известни блага на земята, те ни се вземат, за да ги оценим. Сега аз ви говоря върху един предмет, не искам да намекна. Вие имате знание, но много от знанията ви са непотребни. Съвременното наше знание, което имаме, един

ден ще бъде играчка на малките деца. След хиляда години то ще бъде детинска работа, туй, което ние знаем. Ние даже сега се подсмиваме на онези стари философи. Преди няколко време дойде една госпожа, свършила по философия. Искала да се срещне с мене. Предава психология. Та слушам я, казва: „Асоциативни центрове.“ Казвам: Къде се намират тези асоциативни центрове? Това са общи понятия. Казвам: Къде се намира логиката на човека? Казвате: „В неговата душа.“ Казвам: Не, тук горе се намира логиката на човека. Един човек казва, че е милосърд, хуманен човек. Къде е хуманността? На челото горе. Като изучавате човека геометрически, ще видите, че човек е една последна форма, в която Бог е вложил неговите душевни способности. И там ще търсите човека да работи, а оттук може да направите един опит. Ако дълго време съсредоточите вашия ум, може да имате любовни отношения, да помагате на бедните, страдащите, вие ще усещате едно напрежение във вашата глава, ще се увеличи горещината. Ако дълго време вие се молите и съсредоточите ума си към Бога, веднага към центъра на главата вие ще усещате една малка топлина. Или ако дълго време съсредоточавате вашия ум и почнете да постите, ще усещате малка топлина. Това са центрове. Обикновени центрове има, талантливи центрове има, гениални центрове има. Сега ние казваме: „Както Бог ни е създал.“ Бог всички ни създаде гениални. Някои от нас вървяха по обикновен път и станаха обикновени, други вървяха по гениален път и постигнаха действително гениалност. Ще се спра върху един специфичен начин. Често засягам музиката. Аз бих желал всички да сте музикални, да станете гениални музиканти, че туй, което ви казвам, да го разберете. Туй, малкото знание, което имате. Сега ще приведа друг един факт. Аз казвам: Често като вземете един обикновен тон в природата, има един основен тон, от който започва животът. Ако знаете всякога да вземете основния тон, ще го вземете правилно, всичките ви работи ще вървят. Но онези, гениалните музиканти, другояче разсъждават, защото в дадения случай ще кажа: Основният тон в сегашната музика е долен тон. Малцина от вас могат да вземат този долен тон, в бас, в ключ фа. Този тон на баса е отражение на сопрана. Аз го наричам основен тон на сопрана, който започва с този основен тон. Сопранът има отражение в долните тонове на баса. В това отношение басът е само един коментар, или басът, в музикалния свят на сопрана, се образуват зрънца. За да се образуват тия зрънца, трябва да се изпратят в основата, в долните пластове на баса, за да започне да се развиват и растат. Алтът и тенорът завързват и дават плод. Като пееш четирите гласа, те са в мелодия. В мелодията има хармония и в хармонията има мелодия. Те са преплетени. Когато преобладава мелодията, ние си служим само с тези, мелодичните тонове, които се преплитат. Мелодичните тонове са криви линии, а хармоничните вървят по прави линии. Хармонията върви от центъра по периферията, а мелодията се връща от периферията към

центъра. Следователно, всеки един от от вас, ако има известно състояние, неразположение, в музиката има известни пасажи за пеене, ще се намериш в едно трудно положение. Ако си намериш пасаж, веднага въпросът става ясен. Защото аз говоря сега за музиката в речта. Ти, за да произнесеш думата „любов“, колко ноти има там? Всяка една буква е една нота. Следователно, какъв тон ще дадеш на „Л“-то? После, какъв тон ще дадеш на „Ю“-то, какъв на „Б“-то, на „О“-то, на „В“-то, какъв тон ще дадеш и на „Ь“. Това можем да го направим. Ако аз произнеса думата „любов“, тъй, като аз разбирам, мога да запаля черрата на всеки едного от вас. Като запаля черрата ти и десет кила вода не могат да я изгасят, пожар ще стане. Сега се пее „любов“. Казвате: „Какво нещо е любовта?“

Сега аз се спирам върху друга една страна, възпитателната страна на любовта. Любовта, това е най-свещеното нещо в света, което хората от осем хиляди години се стараят да опетнят и още не са могли да направят. Нито едно петно на любовта не е паднало. Всички плюнки, които хората са хвърлили, нито една плюнка не е достигнала до кожата на любовта. Благодарете на това именно, че любовта не е нещо, което може да се опетни. Там, дето влиза любовта, хората стават възвишени, благородни, стават безсмъртни, там, дето любовта излиза, хората стават смъртни. Защо умират хората? Защото любовта ги е напуснала. Сега временно се явява любовта. Като се яви временно, всички чудеса прави. Мене ми разправяше един господин тука в София за един български министър, при когото ходил на гости. Това аз го вземам за пример на любовта. Този случай аз го вземам за истински. Облякъл се министърът с фрак, с цилиндър, с ръкавици, отива на посещение, облечен официално. Детето му си играело нещо и топката му пада под кревата. То казва: „Татко, топката ми отиде под кревата.“ Бащата се навежда, както е облечен с цилиндъра, изважда топката, дава я на детето си. Казвам: Това го прави любовта. Когато имаш любов, забравяш цилиндъра. И с цилиндъра се навеждаш под кревата. Бащата се усеща щастлив, че може да помогне на своето дете. И най-малките работи, които любовта прави, са велики в живота. Единствените велики неща в света се дължат на любовта.

И тогава деветте блаженства не са нищо друго, освен отрицателните методи на любовта. „Блажени нищите духом“, това е отрицателната страна на любовта. Има други девет блаженства – няма да ви ги казвам сега – деветте блаженства, които са най-важните пътища, които са отрицателен или тъй нареченият женски път. Ние познаваме сега любовта по женски път или по пътя на душата, а още по мъжки път или по пътя на духа не сме почнали да я изучаваме. Досега знаем пътя дотолкоз, доколкото природата ни е учила, по пътя на жените. Засега само майката изпъква. Един ден и бащата трябва да дойде. Той е началото на нещата. Че как, на

земята бащата го няма. За да има баща, трябва да има единство между бащата и майката. Там, дето има раздори между бащата и майката, бащата умира, там, дето има раздори между братята и сестрата, бащата умира. Законът е такъв. Великото, което ние очакваме, това е идването на бащата. Майката е направила своето. А когато дойде бащата, тогава ще видите. Но за този баща, за който разправят, че бие с дърво, той е генерал, генералисимус. Главен генерал, който иде по заповед. И майката налага детето. Ние този генерал наричаме баща. Ръката на този генерал е благословена, само като се простре и всичко става. Всичко в природата става благодарение на любовта на този, Великия баща. Казва Христос: „Няма по-голям от Отца ми." Христос не казва: Аз дойдох да изпълня волята на моята майка, но казва: „Аз дойдох да изпълня волята на своя баща." Казва: „Един е вашият Отец." От този, Великия Баща, когото ние така схванем, от този, Великия Баща, ще се запалят нашите сърца, от тази любов. И тогава любовта ще влезе и ще имаме един живот, който диаметрално ще се различава от този, който имаме сега. Този живот ще бъде едно предисловие. Ние ще кажем като онзи в Евангелието: „Сляп бях едно време, а сега виждам." Сега аз не навеждам този факт да се обезсърчавате. Ние приемаме любовта по отражение чрез майката, чрез брата, чрез сестрата, защото те са отражения на любовта. Писанието казва: „Чистите по сърце ще видят Бога." В дадения случай, под Бога ние разбираме бащата и всички, които са излезли от него. Един ден всички трябва да се върнем към Него, с придобитото знание, което сме придобили. Когато Го видим, в Неговото лице ще познаем великия смисъл на живота. Няма да съжаляваме, но като видим Неговото лице, всичките страдания, всичко туй ще изчезне. И ние ще се считаме щастливи, че сме се удостоили да ходим и да работим за Него. В Неговото присъствие всички неща ще се осмислят. Майката е едно отражение на този баща, братът е едно отражение на този баща. Сестрата е едно отражение на този баща. Слугите са отражение на този баща. Господарите са отражение на този баща. Войникът, учителят, всичко това е отражение на този баща. Когато така схващаме, и дърветата говорят, и бръмбарите говорят. Не знаете ли, че има мухи, които говорят? Колко пътници има, на които някой бръмбар, някоя муха говори. Ухапе го. Казва бръмбарът: „Слушай, ти не спи, защото иде една голяма мецана. Ще те разкъса." Той става и скача в дадения случай. Това е същественото. Казва му: „Не спи, не е време за сън."

Та ще ви наведа онзи пример. Туй нещо е станало с един каракачанин на бургаското пристанище. Купува си той един билет за един параход, който отива за Одеса. Качват се всичките пътници. Като се качва каракачанинът, кучето го тегли за дрехата назад, не го пуща да върви и да влиза в парахода. Той казва: „Ще послушам кучето си" и излиза. Казва: „Нека

изгубя този билет.“ Единственият човек, който остава жив от този параход, бил той. Този параход и досега не се знае къде е потънал и от всичките пътници нито един не е останал. Но онзи, който се съобразил с предупреждението на своето куче, остава жив. Туй куче беше ясновидец и знаеше, че параходът ще потъне. Вие ще кажете, че този параход потънал някъде. Казвате, че животните нямали интелигентност. Не, аз разглеждам въпроса другояче. Всичко онова, което Бог е създал със своето Слово, има велика разумност и заслужава всичкото ни уважение и почитание, понеже е едно дело на Бога. Формата на едно куче е дело на Божествения ум. Формата на едно дърво е дело на Божествения ум. На всичките неща, които съществуват, ние трябва с уважение и почитание да гледаме, като форми, които са създадени от това велико Същество. После, като пипнеш ръката си, не да съдиш, но да знаеш, че Бог ти е дал една форма, Той работил, Той е създал нещо. Значи туй, което ти имаш, с Божествените си ръце Той е пипнал. Туй, което расте, се дължи на това, че сам Бог те е пипнал със своите ръце някъде отдалеч. Благодарение на туй, ти имаш този импулс в себе си. Благодарение на туй ти може да се издигаш, може да работиш. Това е онзи единствен импулс към онова знание, с което Бог те е изпратил на земята да работиш. Ние сме изгубили този, великия импулс. Казваш: „Какво да правя?“ Сутрин като музикант като станеш, изпей на Господа една песен. Че защо да не му изпееш една песен? Казва: „Искам да ви изпея една песен.“ Че защо да не изпеете една песен? Някой път и на мене ми пеят и като ми пеят, имам един уред, понеже човешкият глас е много дисхармоничен, турям този уред на ухото, че и най-грубите звукове ги прави мелодични, когато някой много кряска, аз казвам: Много хубаво пееш. Но ако не е този уред, ще кажа: Много грубо пееш. Едва те търпя. Но тъй много музикално звучи.

Един човек не може да пее, докато той в душата си няма любов. Че ти като кажеш „Любов“, ти трябва да разбираш, че излизаш от Божествения център в света, дето те очакват твоите братя и сестри. Казвате: „Как така?“ Казва някой: „Такт у мене няма.“ Няма да казваш тъй. Ще вземеш такт. И той, който криво свири, това е едно течение. В един капелмайстор това са течения, това е ритъм. Ако не можеш да попаднеш в този ритъм, ще има едно стълкновение. Ако попаднеш под този ритъм, всички ноти се изреждат в ред и порядък във всички инструменти. Сега някои помислювате, че имам един инструмент. Аз като пея или свиря, веднага чувствувам всичките инструменти едновременно. Всичко това свири. Сега, достатъчно е да се отпечата туй, да видите какво нещо е музика. Туй не го създавам аз, но то е един отглас на онова, което е в природата. Щом вземете един тон, този тон има своя отглас. Всичко се отразява вътре. Туй, което сегашните музиканти търсят, туй е новото в света. Новото в света ще дойде чрез любовта. Кой тон е тонът на любовта? Сегашната любов трябва

да започне от „сол“. „Сол“ означава човешката душа, която се разцъфтява в себе си. Туй се нарича доминанта. Основното в музиката наричат доминанта. То е тържествено, в музиката държи едно тъжествено положение. Любовта в музиката от „сол“ започва. И тогава ще дойде отглас на „сол“, всичките тонове, които вървят в хармония с любовта, с проявата на любовта в света. После, когато дойде любовта, аз съм правил опити. Аз дойда с цигулката си и мога да взема три октави и половина. Щом вляза между хората, едва някой път една октава мога да свиря, октава и половина изгубвам, изчезват трептенията на звука. Ще кажете: „Де е една октава и половина?“ А даже някой път и две октави се губят. Забелязвам, че колкото средата е по-груба, гласът толкова повече се губи, колкото средата е по-деликатна, и гласът се усилва. Щом влезете някъде, дето не можете да пеете, средата е по-груба. Колкото по-хубаво пеете, средата е по-деликатна. Хубаво е всички да пеете, но от любовта започнете. Сега някой казва: „Ние ще се молим.“ Молбата, това е едно състояние стегнато. Ти се молиш за какво? По-добре, казва, да започнем с молитва. Насила ни заставят да се молим. Ти отиваш някому да се молиш от немай къде. Ти се молиш, но се молиш заради жаждата. Ти се молиш за пари. Ти се молиш, нямаш служба – молиш се. Туй не е живот. Когато някой богат и учен човек се моли, да видят един беден човек, едно малко дете. Та този учен човек казва: „Малкото братче може да му покаже някъде пътя в планината“, овчарчето слиза и показва пътя. Той се разговаря с него и му дава адреса. Пита го: „От колко години си овчарче?“ – „От толкоз.“ Той казва: „Ама аз съм професор.“ Те се разговарят. След като слезе от планината, професорът не забравя овчарчето. Това е любовта. Един ден овчарчето може да му отиде на гости и той го препоръчва на жена си и на дъщеря си, на синовете си, и всяка година му изпраща подаръче. Туй аз подразбирам музика. Та всякога, когато ние направим едно (добро) дело в света, в небето има един хор и всички запяват: „Слава на Господа, че един човек в света е направил едно добро дело.“ Тогава за всяка една песен, като се върнете вечерта, по радиото има едно пеене. Значи, носи се нещо хубаво. Като издържиш изпита, чуваш хор. Тогава ще ти бъде приятно. Вие ще ме запитате: „Тези неща реални ли са?“ За мене тези неща десет пъти са по-реални, отколкото вашето съществeното. Тъй както ви говоря, вие за мене сте десет пъти по-реални. Аз мога да се усъмня в своите дрехи, във всичко, но в онова, за което ви говоря, досега няма нито едно изключение. Ще кажете, дали съм правил опити? Какви ли опити не съм правил. Аз с музиката съм правил опити да се хармонирам с последните музиканти, но излиза грубо, както когато някой човек върви грубо. Как ще му кажете: „Изправи го!“ Не, заради себе си мога да го направя, но заради вас не мога да го направя. Аз съм карал цветята да цъфтят. Като пееш на цветето, да видиш, че това цвете като че от вятъра се огъва. Аз съм правил опит и с изсъхнали цветя. И съм ги посаждал. Като им попея, те веднага се

оживяват, растат цветята. Какво ще кажете на това? Не ви казвам да вярвате, но вярвайте в онова великото, не в онова, което ви разправям, но вярвайте в онова, което е в живота, в природата, в тези растения, в тези хора. Милиони други са на заден план.

Ни най-малко не искам да напуснете реалността. Да допуснем, един човек има една машина, с която вдига десет, 20 тона. Трябва да се дигнат 100 тона. Машината не вдига тези неща. Машината няма туй съзнание. Има един велик закон в света, при който материята става лека. Онези тежести, с които вие сте натоварени, се дължат на това състояние на безлюбие. Всякога, когато изгубите основния тон на любовта, вие започвате да чувствувате една голяма тежест на материята, с която сте обладани. Тежест в ума ви, тежест в сърцето ви, сгъстява се, но дойде ли любовта, вие всичко ставате.

Та казвам: Единствената сила, която може да ви освободи и да направи живота ви лек, това е любовта. Няма да ви освободи, но ще ви даде възможност да се развивате правилно. Това е любовта. В тази любов именно музиката трябва да влезе като метод за развиване. Всичките хора са построени от това гледище на музиката на различни гами. Та сега в музиката миньорните и мажорните гами, това са форми, диезът и бемолът, това са преходни състояния. Ти слизаш от една мажорна гама. И както е силна, да я превърнеш в една миньорна гама. Трябва да ѝ дадеш мекота. Трябва да слезеш. Всички тези гами са криви линии. Ако слезете към центъра на земята, всичките мажорни гами имат стремеж нагоре към Слънцето. То са две течения музикални. Едното музикално течение отива нагоре, мажорно, а друго течение отива надолу. Има и трета гама, която свързва тези мажорни и миньорни гами. Сега аз ви говоря за нещо, което вие не може да приложите. Как ще пеете тази музика? Вие ще кажете: „Учителят знае.“ Аз не зная как се (пее) и вие не знаете. Аз като пях на цветята, аз не зная. И вие не знаете. Мислите ли, че това беше в този свят? Аз като правех тези опити, не бях в този свят. Къде бях? Когато аз правех тези опити, не бях на бит пазар. Казвам: Сега не искам да ви говоря. Това са духовни неща. Това са неща, които аз ви казвам. Мнозина са ми казвали. Аз съм правил опити и не мислете, че те са изключителни. Мога да ви приведа ред съчинения, да видите, че са правили опити. Един ден те ще бъдат достояние на хората, но засега в музиката има една опасност. В музиката има една ужасна гама, от която всичките хора страдат. Не само хората, когато влязат в любовта, тогава влизат в тази гама и тогава се раждат най-ужасните работи. Сега, който се влюбва, той трябва да знае, че ще мине през тази гама на смъртта. И ако твоето съзнание не е будно, в тази гама ще те сполетят най-големите нещастия, каквито не си сънувал. Ако твоето съзнание е будно, ти ще минеш, ще излезеш и ще научиш

нещо. Ако не е будно, ще дойде цяла една катастрофа. Сега, това няма защо да ви казвам. Знаете ли защо? Туй е подобно на следното. Ако някога при мене дойде един млад момък, който се влюбил в някоя млада мома, аз мога да им създам един изпит. Гледам, и двамата така се обичат, че той не подозира, че тя е толкова красива. Той я вижда съвършена. Казвам на този момък: Гледай, много хубава е твоята другарка. Гледай да я пазиш. Ти вече внасяш отрова в неговия ум. На този момък не му казвай, че тя е много красива. Кажи му, че е много добра, много скромна. Кажеш ли му, че е много красива, ти го вкарваш в гамата на смъртта. Той ще почне да я подозира, че всичките мъже около нея се въртят. Туй не е вярно. Красотата е дадена, за да влязат хората в пътя на любовта. А те, като не разбират красотата, какво е нейното предназначение, те влизат в смъртта. Колко хора са станали жертва на красотата. Казва си: „Понеже тя не може да бъде моя“, и той си тегли куршума. Казва: „Няма защо да живея.“ Понеже и той е красив и понеже не може да бъде мой, напуска го. И момата става жертва. Същото нещо, и той става жертва. Така разбират хората живота, ако той рече да изкаже своя възглед. Те казват: „Туй учение не е за сега.“ – За кога е туй учение? Често ми казват: „Ти не трябваше да казваш туй нещо, съблазни тези хора.“ – Че как така? Те от 8 хиляди години са съблазнени, аз не ги научих да грешат. Казват: „Ти ги тури в кривия път.“ – Че те никога не са били в правия път. Чудно нещо. Всички хора са в кривия път. Аз искам да ги върна в правия път. – „Ама ти ги измами.“ – Бих желал истината да ги измами. Значи, след като туря един човек във водата да го окъпя, че голямо зло съм му направил. Ама съм видял неговата голота. Че какво е голотата? Всеки човек, който прави престъпление, е гол. Всеки човек, който не прави престъпления, е облечен. Всеки човек, който не мисли, той е гол. Всеки човек, който не чувствува, е гол. Облечен човек е онзи, който постъпва благородно, който мисли благородно. Аз казвам: Всеки, който е облечен, той постъпва благородно. Когато Адам постъпи зле, веднага почувствува, че е гол. – Да не си ял от забраненото дърво? Дотогава Адам беше облечен със златни дрехи, няма да ви ги описвам, със златна дреха беше облечен, поясът му в синьо, хубави светли дрехи. Щом съгрешиха, изчезна мантията, изчезна поясът и те видяха всичкото безлюбие на онова грешно тяло, в което сега хората са потопени и страдаме. Всички ние трябва да се освободим от това грешното в света и да дойдем до любовта. Единствената сила в света, която може да ни подигне сега, е любовта. Единствената сила, която може да ни освободи от робството, в което се намираме, е любовта.

Сега този такт надолу, наляво, надясно и нагоре, надолу няма слизане вече.

„И тогава народът като видяха това, почудиха се и прославиха Бога.“ Казвам и на вас: Станете, дигнете одъра и напуснете старото и влезте в

новото и дигнете знамето на любовта. Влезте в живота, за да имате Божието благословение.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

35-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 26 юни, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_06_26 Две посоки
Утринно Слово

ДВЕ ПОСОКИ

Размишление

Ще прочета 10-та глава от Евангелието на Лука.

В живота си човек може да бъде изненадан от две неща: от приятни и от неприятни работи, от радости и от скърби. Представете си един човек, израснал над нормалната височина. Пишат във вестниците за един млад египтянин, който бил висок близо три метра. Какво ще прави той, ако дойде на Изгрев? Повечето наши къщи са високи около два, до два метра и половина. За да влезе вътре, той трябва да се навежда. Ето една неприятна изненада.

Един българин се върнал от чужбина в родното си село. Той ходил на печалба, където спечелил много пари. Отдалеч още той зърнал жена си и дъщеря си, вече станала мома. Като приближил, чул, че и двете плачат. Какво ли се е случило? На въпроса, защо плачат, жена му казала: „Снощи дъщерята сънувала, че се оженила и родила момченце, което умряло. Отиде детето!“ – казала майката и продължила да плаче. Бащата се учудил на тяхното невежество и казал: „Няма да се прибера у дома, докато не намеря по-невежи хора от вас“. И той тръгнал по селата. Още в първото село се натъкнал на нещо особено: на един покрив стоял селянин, който се готвел да се хвърли оттам, за да обуе новите си бирбучуклии гащи. Долу двама души държали гащите, да ги обуе селянинът. – „Стой, не се хвърляй отгоре! Покривът е висок, може да се убиеш. Аз ще те науча как се обуват гащи.“ – „Моля ти се, научи ни, ние ще те възнаградим.“ След това отишъл в друго село. Там видял по-голямо невежество. Спрели се хора пред една врата и плачат. Какво става? Всички били сватбари. Като дошли до дома на момъка, видели, че момата не може да мине през вратата на къщата, защото била висока над два метра. Какво да правят? Да махнат вратата, не може; да наведат главата на булката, не могат. Всички плачат – трябвало да отрежат главата на булката. Лесно ще я отрежат, но как ще я закрепят после? Той извикал: „Аз ще ви науча как се навежда глава, без да се реже, но ако ми дадете нанизите на булката“. – „Ще ти дадем, каквото искаш, само да ни помогнеш.“ Той скочил на врата на булката и тя веднага си навела главата. – „Теглете я сега навътре.“ – Вие се смеете, но в този разказ има голяма духовитост.

Днес учени и прости, вярващи и безверници често изпадат в положението на невежите. Нещастие сполети някого и той тръгне от една къща в друга,

да се оплаква, че го сполетяло нещастие. Колкото да се оплаква, никой не може да му помогне, той сам ще си го носи. Той себе си не разбира, иска хората да го разберат! Носиш тесни обувки, с тесни върхове, по модата. Като ти излязат мазоли, чудиш се защо страдаш. Кой е причина за твоето страдание? – Ти самият. Ако младата мома има мазоли на краката си, вината е в нея. Тя иска да носи модерни обувки, да се харесва на момците, а после страда. Ще кажете, че това не е научно обяснение. И научните въпроси не са точно обяснени. Какво е разстоянието от земята до слънцето? Двама студенти седят при мене и се разговаряме. Питам ги: „Какво е разстоянието от земята до слънцето?" Единият казва, че е около 92 милиона мили, а другият казва, че според последното изчисление е 93 милиона мили. Разликата между двете изчисления е един милион мили. Точност ли е това? Даже един километър разлика е пак голяма. Представи си, че тръгнеш за слънцето и според последните изчисления се намериш на едно разстояние от един милион мили и там спреш. Какво ще правиш, увиснал в пространството?

Ще ви приведа още един пример. Един млад учител от Свищов имал нужда от пари. Дълго мислил откъде да намери тези пари. Една вечер сънувал, че някой му донесъл една торба с пари. Зарадвал се той и си казал: „Да беше по-рано, но и сега мога да си оправя сметките". В това време видял, една крава се задава към него и иска да го убоде. Той започнал да се брани: ритал с краката, махал с едната ръка, а в другата държал здраво торбата с пари. Най-после, той успял да ритне кравата и тя паднала на земята, с краката нагоре. Изведнъж усетил, че вода се излива върху него. Стреснал се и се събудил. Какво да види? Торбата с парите, която здраво държал в ръката си, бил единият край на чаршафа. Кравата била масата до него, която в борбата се обърнала с краката нагоре. На масата имало кана с вода, която се разляла върху него и го събудила. Не всички неща в живота са реални. Разрешените въпроси на сън не са разрешени в реалния живот.

В заключение казвам: Всичко, което човек придобива, трябва да бъде заслужено. Земята е велико училище, където всекиму се дават специфични задачи. Определено е всекиму какви задачи да се дадат. Когато ученикът държи матура, дават му се три въпроса или три задачи, на които той трябва да отговори. Според отговора и бележката. Ако ученикът реши правилно и трите задачи, пишат му отличен. Ако не реши нито една задача, той пропада.

Често религиозните казват, че имат вяра. – И светските хора имат вяра. Разправяше ми един приятел какво видял на един сеанс. Стои една жена изправена пред една черна дъска. Един мъж, на десет метра разстояние от

нея, хвърля остри ножове от двете страни. Хвърлил един нож до ухото, който минал точно до ухото, забил се в дъската, без да я докосне. Така той хвърлил 12 ножа около нея; ножовете се забивали в дъската, без да я засегнат. Жената стояла спокойно, без да мигне. Тя вярва в него, но вярва и в себе си. Ако изгуби самообладание или ако ръката на мъжа трепне и ножът се забие с един сантиметър навътре, ще попадне на живо месо. Ще кажете, че това е акробатство. – Изкуство е това. Колко упражнения е правил този човек, за да придобие самоувереност. Голяма точност в удара се изисква, за да попадне ножът на място. И тъй, когато човек хвърля думите си, всяка дума трябва да падне на мястото си. Попадне ли не на място, тя е лоша дума. Всяка дума, излязла от устата на човека, трябва да отговаря на истината. Никога не говори неверни неща!

В едно царство имало закон, според който всеки човек имал право да носи само една монета в себе си. Нарушителят на закона се наказвал с пет години затвор. Който нищо не носел, пак го наказвали. Значи трябвало всеки да носи по една монета. Ще кажете, че този закон не бил на място. Според мене едната монета подразбира един обяд. Може ли да обядваш два пъти на ден? Представи си, че си един от онези герои, които ядат много. Колкото много да ядеш, повече от една печена пуйка не можеш да изядеш. Опиташ ли се да изядеш след това и втора пуйка, ще се намериш в затвора, т.е. в болницата. Един турчин от варненско напълнил колата си с череши и тръгнал за Добрич, там да ги продаде. Из пътя си хапвал една череша след друга и все с костилките. Като стигнал в Добрич, той не могъл да слезе от колата: стомахът му бил задръстен от костилките. Като отворили стомаха му, извадили много костилки. Ако отворите вашите стомаси, колко костилки ще намерите? Защо страдате? – От лакомия. Това е слабата страна на човека. И в доброто има слаба страна, и в лошото има слаба страна. И в любовта между хората има нещо слабо. Слабата страна на човешката любов е причина за всички страдания. Някоя майка има слабост към едно от децата си. На него дава повече храна, към него има особени грижи, поради което един ден то ще страда. Днес му дава повече масло, утре повече ябълки, докато стомахът му се разстрои. На детето, което по-малко обича, дава по-малко храна, но то става по-здраво.

Един българин отишъл на гости в дома на един грък. Той го задържал на обяд. Жената режела хляба на филийки, а мъжът казал: „Тънкофай, тънкофай!“ С това искал да каже да реже тънки филии. Българинът се обадил: „Аз ще ги направя диплофай“. Той е научен да нагъва хляба, дебело реже филиите. Гъркинята ги реже тънки. Малките работи трябва да се използват; в тях се крие известна поука. Не се ли използват, всяка скръб, радост или нещастие могат да причинят голяма пакост. Малката искра може да запали цяла плевня. Най-малкият повод, най-малката

причина може да произведе пожар. Ако имате към едного по-голяма любов, а към другиго – по-малка, вие произвеждате раздор, недоразумение между тях. На какво се дължи ревността? На голямата любов. На какво се дължи омразата? – На малката любов. Значи голямата любов ражда ревността, а малката – омразата. Как ще се справи човек с ревността? – Чрез доброто. Ревнивият трябва да бъде добър. Без доброто ти можеш от ревност да убиеш човека. Какво прави с жена си ревнивият мъж? – Той може да убие и нея, и онзи, в когото има подозрение. Хората лесно си удрят плесници. Това става във физическия и в психическия живот. Някой не може да търпи, когато другите се молят. Затова християните обичат да се молят тайно; така те минават за скромни. Турците пък имат обичай да се молят в присъствие на човек, като свидетел. Случи ли се да няма свидетел, турчинът забива бастуна си в земята, слага му шапката и палтото си, те да му бъдат свидетели. Но в молитвата и на християнина, и на турчина има крайности. В това отношение християнинът е страхлив, а турчинът – тщеславен. Християнинът се страхува от мнението на хората, не иска да го критикуват, а турчинът обича сам да се критикува.

Питате: „Какво ще правим в духовния свят?“ – Като отидете в духовния свят, ще изложите картините си, които сте изработили през живота си. Млади и стари, всеки ще носи своята картина. Който е живял добре, ще има по-хубава картина. – „Нали ще оставим тялото си на земята?“ – Тук ще оставите само опаковката си, физическата черупка; съдържанието си ще занесете в другия свят. Съдържанието, върху което сте работили, е добре опаковано. Въз основа на картината ви ще се реши какво ви се пада. Ще кажете, че това са празни работи. Питайте онзи, който е отишъл в другия свят, да ви каже празни ли са тези работи, или не. Някой си отишъл в другия свят, но тъй като картината му нямала съдържание, върнали го при лошите условия на живота, там да я изправи, да постави нужните сенки и светлини. Той се видял в чудо, не знаел да рисува. Той казал: „Моля ви се, пратете ме на земята, където рисуват картини, тук не мога да направя нищо“. – „Подай заявление до Господа. – Вижте дали е направил поне едно добро.“ Прегледали книгата на живота и видели, че някога той дал един морков на една бедна вдовица. Значи могло да му се помогне да влезе в другия свят. Казали му да се хване за моркова, за да го изтеглят от лошите условия. Хванал се той за моркова, но на него се хванали още много непризнати художници. Ангелът потеглил и тях за другия свят. Като видял това, той извикал: „Морковът е мой“. В този момент морковът се счупил и всички заедно с него паднали отново в ада.

Често ме питат защо се молим. Ние правим общи молитви, за да не развалим доброто, което сме направили, да не счупим моркова. Нашият

морков трябва да бъде здрав, за да се хванат много хора за него и да излязат заедно с нас от лошите условия. – „Не може ли по друг начин?“ – По много начини може, но за да излезеш от ада, нужен ти е поне един морков. Без морков от ада не можеш да излезеш. От рая може без морков, но не и от ада. – Що е молитвата? – Силно оръжие, с което можеш да излезеш от лошите условия на живота. Христос казва: „Бъдете будни и всякога се молете, за да не изпаднете в изкушение“. На земята човек е поставен пред големи изпитания. Някога и най-силният не може да издържи. Гледаш го здрав, прав, като планина, но случи му се нещо и в няколко дни заминава за другия свят.

Мнозина вярващи и учени мислят, че са дошли до положението да разбират всичко. Според мене само онзи разбира всичко, който може сам да си вдига и сваля товара. Остане ли други да му помагат, той има още много да учи. Гледам, един брат дава нещо на друг. Какво му дава, не се вижда, толкова е малко. Братът го слага на ухото си и влиза при мене. – Какво си сложил на ухото? – „Една игла.“ – Ще я загубиш. – „Няма да я загубя, защото е с конец.“ – Добре си направил, че ѝ вдяна конец. Някои сестри зашиват чаршафа на юргана ми, но често забравят иглата. – Що е иглата? – Малкото добро или зло, което можеш да направиш на човека. Значи и доброто, и злото са едно и също нещо, проявено в две посоки: доброто – в положителна посока, а злото – в отрицателна. – Възможно ли е доброто и злото да са едно и също нещо? – Богат си, облечен си добре и така влизаш между бедните. Мислиш ли, че ще те приемат добре? Още като влезеш между тях, те ще проявят недоволство от тебе. И обратно: ако влезеш окъсан, бос между богати, пак ще бъдат недоволни от тебе. Следователно, ако отидеш при бедните, ще се облечеш скромно, като беден; ако отидеш при богатите, ще се облечеш като тях. Няма да се облечеш по-лошо от бедните, нито по-добре от богатите. Когато ви канят в дворец, ще се облечете най-много като царя и царицата. Ако се облечете по-добре от тях, ще се изложите.

В един дворец поканили гости. Царската дъщеря била облечена по-скромно от гостенките. Не бъди пръв по облекло, последен по положение. Правилно е да бъдеш пръв по положение, последен по облекло. – Защо? – Научните книги са за учените, а простите книги – за простите хора. Дрехата трябва да отговаря на положението на човека.

– „Какво е предназначението на човека? Какво е моето предназначение?“ Питам: Какво е предназначението на очите ми? Като са дошли да ми служат, те не търсят щастие. Задачата ми е да гледат външния свят, чрез тях да се уча да чета и пиша, да придобивам знания и каквото постигна, пръв аз да бъда щастлив. Щом аз съм щастлив, и те ще бъдат щастливи.

Ако очите ми не изпълнят своето предназначение, те не са на мястото си. – „Защо съм дошъл на земята?“ – Да бъдеш проводник на Божията Любов. Чрез душата си ти ще приемеш Любовта и ще я предаваш на окръжаващите. – „Какво ще стане по-нататък?“ – Това не е твоя работа. Това е работа на Бога. Ти си длъжен да бъдеш проводник на Божията Любов и ако не изпълниш предназначението си, ще те държат отговорен. Щом си проводник, Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина ще влязат чрез тебе в целия свят. – „Защо ми са дадени ръцете и краката?“ – Чрез ръцете ще бъдеш проводник на справедливостта, а чрез краката – на доброто. Краката и ръцете трябва да бъдат добре организирани, да изпълняват своето предназначение. Доброто носи товара на живота, както краката – това на тялото. Търпението е в зависимост от краката. Онова, което носи радостите и скърбите, щастието и нещастието, са човешките крака. Добрият човек еднакво понася и радостите, и страданията. Това се дължи на доброто в него.

„Защо Бог допусна страданията и противоречията в живота?“ – Те са дело на самия човек. Някой ми носи чиния с пресни ягоди, около 15–20 ягоди. Гледам, при мене стоят 10–15 братя и сестри. Взимам чинията и си мисля: Ето, този брат създаде едно противоречие за себе си и за мене. Ако задържа ягодите за себе си, ще си причиня страдание или неприятност. Ако дам на всички по една ягода, ще си причиня радост. Предпочитам последното: давам на всички по една ягода и връщам чинията празна. Всички остават доволни, че са опитали ягодите; и аз съм доволен, че съм постъпил правилно. И вие, като имате една чиния с ягоди, раздавайте, за да се радват всички. За себе си задръжте само една ягода. Това изисква Божественото. То е в единицата. За Божествените блага няма хамбар.

„Събирайте съкровища за другия свят.“ Какво се разбира под „съкровище“? – Каквото даваш на земята, това ще получиш и в другия свят, но стократно увеличено. Там всяко благо ражда изобилно. Даваш на някого една круша. Като отидеш в другия свят, ще намериш не самата круша, но нейното дърво, което ще ражда най-малко 12 години наред. И най-малкото добро, направено на земята, веднага се посажда в другия свят. – „Искам да бъда красив.“ – Това зависи от тебе и от хората. Ще бъдеш красив, ако обичаш хората и ако хората те обичат. Ако ги мразиш, и те ще те мразят. Тогава ще погрознееш. Който иска да стане красив, нека приложи Любовта и ще опита дали думите ми са верни. Обаче това не може да стане в един ден.

Един студент слушал една моя беседа, в която съм казал, че постът лекува всички болести. Понеже имал някаква болест, той се подложил на глад. Постил 13 дни и толкова много отслабнал, че майка му и баща му се

уплашили и дойдоха да ме питат какво да правят. Казах им да не се страхуват и да го оставят свободен, той сам да реши. Ако иска да продължи поста, нека продължава. – „Може да умре." – И без пост може да умре. Човек трябва да бъде свободен. Искаш да направиш едно добро. Колкото и да е малко, направи го без никакво отлагане. От това добро зависи твоето бъдещо щастие. Каквото си намислил – да пееш, да свириш, да четеш, да работиш, да говориш, направи го без отлагане. – „На кого ще говоря? Няма кой да ме слуша." – Представи си, че си в салон пред публика и ти говориш. И сам да си, все някой те слуша. От видимия или невидимия свят някой те слуша. Каквото направиш мислено, някога ще се реализира.

Сега аз говоря на онези от вас, които искат да прилагат. Работете върху самообладанието. Беден си, нямаш пет пари. Дойде някой и ти донесе една торба със злато. Едва се зарадваш на златото и веднага ти казват, че трябва да го върнеш. Ако и в този случай се зарадваш, ти имаш самообладание. Както се радваш на торбата със злато, така се радвай и когато ти я вземат.

При един пловдивски богаташ дошъл един човек да иска пари назаем. Богаташът му дал 30 турски лири, с условие, да ги върне в известен срок. Длъжникът взел парите и отишъл на пазара да си купи нещо. Богаташът го последвал и какво видял? Длъжникът се спрял пред един магазин и поискал да му претеглят половин килограм черен хайвер. Богатият се изправил до него и казал: „Моля ти се, дай да проверя парите, направил съм грешка в изчислението". Като взел парите, прибрал ги в джоба си и казал: „Приятелю, който взима пари назаем за черен хайвер, той няма намерение да ги връща". С други думи казано: Който не използва правилно благата на живота, разумният свят го лишава от тях. Щом взимаш пари назаем, трябва да купиш хляб за жената и децата, да не гладуват. Като купуваш черен хайвер, ти не си нуждаещ. Същият закон се отнася и до духовния свят. Щом имаш пари, купи един хляб и го занеси у дома, да зарадваш жена си и децата си, т.е. да зарадваш духа, душата, ума и сърцето си. Това изисква Бог от всички. Този е пътят за придобиване на вътрешен и външен мир.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 26 юни 1938 г., София, Изгрев.

1938_06_29 Основа на здравето
лекция на Общия окултен клас

ОСНОВА НА ЗДРАВЕТО

Отче наш.
„Изгрява слънцето."

Като се зададе една тема, вземете я най-първо като образ за размишление. Да кажем, тук е написано: „Чистотата на мислите, чистотата на чувствата и чистотата на постъпките, чистотата на топлината". Тази картина не е пълна. Той, когато рисува човек, той може да рисува както иска, но всеки един образ в природата трябва да го представиш, както си го изрисувал. Има образи в природата, които не носят своя първичен образ. Да кажем, ценността на здравето. Ценността на здравето е основата на здравето. Здравето е един резултат. Сега всички, изобщо съвременните хора, имат едно понятие за придобитите неща. Дават цена само на нещо, което не е придобито. Но и онова, което има да се придобие и то е ценно. Придобитото, което досега е придобито е много малко. Ако се раздели, почти много малко ще остане за всеки. Казвам: Разсъждавайте за здравето. Като говорите за здравето, да почувствувате като здраве в себе си и да почувствувате всички негови качества. Казваш: „Здравето." – Ще изложиш какво мислиш за здравето, какво чувствуваш и най-после как го разбираш. И най-после как туй здраве е у тебе. Ако човек не е здрав, то и неговите придобивки ще бъдат такива. Каквото е здравето, такива ще бъдат и придобивките. Каквато е мисълта, каквито са чувствата, каквато е волята, такива ще бъдат и неговите придобивки. Такива ще бъдат и неговите отношения. При това Бог изисква всички ние да бъдем здрави. Както Той ни е направил. Всякога, когато иде едно същество от невидимия свят, то ни разглежда от гледището, както Бог ни е направил. Следователно, каквото ново придобиеш към туй. Сега, как наричате вие тези придобивки? Представете си, че вие сте турили на гърба на един вол учеността. Учен вол е. Тогава туй същество като слезе и види този учен вол, няма да търси вола, но ще търси господаря му. Понеже господарят му е учил, този вол да стане учен. И тогава човек ще отговаря за учеността на вола. Пишат на гърба на вола „лош вол". Пак ще търсят господаря. Сега човек има двама господари в света. Единият господар е проявеният Бог, другият господар е дяволът. Бог писал „добрият", дяволът писал „лошият" вол. Бог писал „любящият" вол, дяволът писал „омразният" вол. Какво ще разберете вие от това? Вие всеки ден имате известни състояния, не може да си дадете никакъв отчет. Вие сте да кажем неразположен духом. Всеки един от вас трябва да се изпита какво може да издържи. Да кажем, вие имате един котел, опитвате какво налягане, какво напрежение на парата може да издържи.

Следователно, напрежението не трябва да дойде до онази максималност, защото може да се пръсне котела. Не само ще се пукне, но някой път ще се пръсне. Ако парният котел на някоя превозна машина се пръсне на някоя гара, гарата може да се дигне, покрива и всичко туй ще се дигне.

Казвам новото сега: Знанието трябва да дойде, за да се подмладите. Всички трябва да имате желание да се подмладите в Любовта. Гледам всичките хора са остарели в Любовта. Казвате: „Младостта, то беше едно време. Учението ни интересуваше едно време, здравето беше до едно време". Остарявате вече, изпяхте си песента. Хубаво, всички тия неща са статически положения. Ти си актьор, за една вечер на сцената си играл, някаква видна роля, която няма втора, или пък си играл някаква рол – човек незначителен, незавидна роля. А пък видните и незавидните роли имат еднаква цена в общото. Сега всички тук имате желание да играете видни роли. Вземете в тялото има състезание на три билиона и 600 милиона клетки, които образуват главата. Онези клетки, които не може вече да се съберат в главата, те са образували дробовете. Онези клетки, които не може да се съберат в дробовете, те се образували в стомаха. Онези клетки, които не са могли да се поберат в стомаха, образували са мускулната система. Има едно разпределение. Завземали са място. Казвам: Каква разлика има между ония клетки, които са в главата и в дробовете? Предназначението на клетките в главата е да мислят. Ония клетки, които са в дробовете предназначение имат да чувстват. Ония клетки, които са в стомаха са работници, дават резултат. В главата е мисълта. Между двата бели дроба е поставено сърцето. Сега ние сме се отделили и считаме, че Бог е вън от нас, търсим Го някъде. То е отчасти вярно. Бог е извън нас, но е и вътре в нас. Какво разбираме извън нас? По отношение на нашето тяло считаме Бога извън нас. Но по отношение на тялото, считаме че е вътре в нас. Разбираме „Бог е вътре в нас", когато мислим за тялото. Някой път казваме за душата. Считаме, туй, което е вън от душата е вътре в душата. И пак считаме тази душа да е материална. Казвате, че човек има душа. Как обосновавате, че човек има душа? Всеки един от вас, макар и да не е учен, той все ще го обоснове, все ще разправя, че има душа. Питам: 10 души от вас, които говорят за душата, какво ще кажат? Сега мене не ми е целта да ви обяснявам какво е душата, защото всички вие знаете какво нещо е душата. Безразлично дали можете да определите или не. За мене, когато аз казвам, че вие разбирате душата, аз си служа с един максимум, или с една мярка. Вие всички имате по един език. Ако ви дам по една бучка захар да близнете, вие всички знаете какво нещо е сладчина. Вашите философски понятия и разбирания може да са различни, но всички едновременно чувствувате една специфичност. Тази особеност, тази специфичност е сладчината. Ако имаме един уред, с който да измерим, ще видите, че сладчината в някой е по-силна, в някой е по-слаба, но всички

разбирате какво нещо е сладчината. Сега, аз какво ще ви обяснявам какво нещо е сладчината. Най-първо при сладчината лигите ще ви потекат. Туй отчасти е верно. Ако аз ви дам една горчивина, при горчивината ще ви потекат ли лигите? Ако лигите ви потекат при горчивината, тогава? Сега туй няма противоречие, защото горчивото какво е? Ще каже някой, че е противното на сладчината. Казвам: Сладкото дръжте го в себе си, пренесете го от физическият свят в по-горния. Едно чувство може да бъде сладко, една мисъл може да бъде сладка. Сладките мисли са здравословни, а горчивите мисли какви са? Казвате: „Горчиви мисли и горчиви чувства има някой човек". Те не са здравословни. В тях се зараждат болезнените състояния. Едно горчиво чувство е причина за свиването на капилярните съдове. От физическо гледище горчивите чувства образуват свиването на капилярните съдове. При свиването на капилярните съдове, съдовете изгубват всякога своята пластичност и вследствие на това кръвта не може да се движи добре. При това капилярните съдове имат известни мерки. Имат такава чувствителност – деликатни нишки, с които всеки един капилярен съд трябва да изпитва кръвта, която минава. Някой път тия съдове изгубват тази чувствителност. Например, капилярните съдове имат такава чувствителност, както тия папили на пръстите ви. Като пипате някой път някоя ръка, някой предмет, който е гладък, може да чувствувате на този предмет какви са неговите качества. И ако си турите ръката на ръката на някой човек, който е добър, ще почувствувате, че нещо хубаво излиза от него. Ако си турите ръката на някой лош човек, ще почувствувате нещо лошо. Туй, което почувствувате, ще бъде или магнетизъм, или електричество, което е минало във вашите пръсти. Но туй, което ще почувствувате някой път може да има грамадно влияние върху вас. Всяко съприкосновение вие се допирате до дърветата или камъните. Седите и мислите, че туй някакво последствие ще има. Всякога ще има известно последствие. Излизате във въздуха, помнете: въздуха има влияние върху вас. Вие може да не съзнавате в даден случай. Слънчевите лъчи имат влияние. Ако вие в даден случай, след като изгрее слънцето, съсредоточите вашата мисъл, че вие живеете в Бога, тогава слънчевите лъчи имат едно отношение. Сега като гледам слънцето, друго влияние ще има върху вас. Срещате един човек, мислите, че Бог го е създал. Този човек ще окаже едно влияние върху вас. Казвате: „Човек в света е дошъл да се мъчи вътре". Или някой път казвате: „Мене ми дотегна да живея". Какво трябва да направи човек, на когото му е дотегнало да живее? Вас като ви дотегне и не ви се живее, какво правите? Щом някому е дотегнало, ще иде на Витоша да се разходи. Значи туй, което е дотегнало, да иде по храстите тук, там, закачи го. Казвате: Живее ми се. И като се върнете, олекнало ви е малко, просветне ви ума. Измени се състоянието ви.

Та казвам сега: Наука ви трябва. Вие казвате: Какво сме научили? Какво сте

научили? 8000 години какво сте научили? 8 часа сте спали. Някой път по 10 часа, остават 14 часа. 4 часа вие употребявате за ядене и пиене, остават 10 часа. В 10 часа какво сте мислили? Вземете за 8000 години всеки ден сте имали по 10 часа да мислите. И тия часове ще ги превърнете в дни, в месеци и тогава какво число ще имате? Ще имате едно грамадно число. И тогава Господ ще иска от вас един отчет за тия 10 часа какво сте правили. За 14 часа отчет няма да давате, то е подсъзнанието, но за 10 часа ще дадете. Или най-после ще дадете отчет за 3 часа на ден какво сте мислили. Някои ми казват: „Много е лош този ум, който имам". Или ти вървиш, направил си си нови обуща и казваш: „Много са ми удобни тия обуща". Или, „как намираш този майстор?" Е, да кажем шапка имаш. Мислиш: „Защо така Господ е направил?" Писал ти някой някое писмо, написал тъй, както той не е мислил. Не ти е написал туй, което трябва – „Уважеаеми господине", или „моля Господине". Какво трябва да се мисли? Единственото нещо, трябва да се учите да мислите. За да мисли човек, трябва да бъде здрав. Мисленето трябва да бъде здраво. Чувстването трябва да бъде здраво и в постъпките човек трябва да бъде здрав. Вие не можете да бъдете здрав, ако не разбирате закона на Любовта. Основата на здравето е Любовта. Сега ходите лекари да ви лекуват. Най-първо, когато отивате да се лекувате, питали ли сте Господа какъв лекар да викате. Че вие правите престъпление. Ще питате Господа, при кой лекар трябва да идем? Защото да кажем, вие страдате от нервни болести и ти отидеш при някой лекар, който е специалист за стомаха. Има лекари, които са специалисти за гърбовете, има лекари, които са специалисти за мозъка. Вие на общо основание казвате еди кой си лекар. Някой ще каже: „Нас не трябват лекари". Трябват ти лекари. Фиг. 1Фиг. 2Фиг. 3Най-първо има един специалист лекар в умствения свят и специалист в духовния свят, и специалист във физическия свят, на физическото поле. Най-първо ще викаш лекаря в умствения свят, той ще си даде мнението и ще каже: „Ще повикате моя колега, но моята рецепта е такава и такава". Пише той така

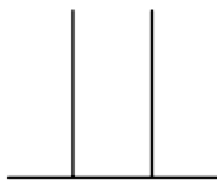

/Фиг. 1/ Това е неговата рецепта. Рецептата на другия е такава

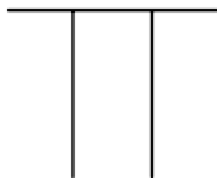

/Фиг. 2/ Рецептата на третия е такава

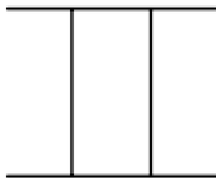

/Фиг. 3/ Три рецепти имате за здравето. Първо на умствения свят, в духовния свят и на физическия свят. Знаеш колко зависи от тия формули? Една грандиозна формула. Първият като дойде, тури формулата си. Той е като чаша. Другият е наведен надолу. А третият лекар ще запуши отгоре и отдолу. Формулата на първият лекар е като една чаша, която приема нещо. Другият е обърнат надолу. Но тия вещества, които се съдържат в чашата са лепкави, не излизат навън. А пък този, третият, той ги запушил. Той се е нагорещил. Но има вече една лампичка, ще започне да се топи. За да не би туй вещество да се разпилява, той ще го запуши. Той е учен човек.

Сега вие искате да скриете една мисъл. Какво означава, когато искате да криете? Какво означава скритността? Направиш нещо, искаш да го скриеш. Хубаво е да го скриеш, не е лошо. Ценните неща се крият. Ти ще го запушиш отгоре и отдолу, да не би от туй, ценното да се изгуби нещо.

Та казвам: Основата на здравето е Любовта. Ако ви боли крака, туй показва, че сте започнали да губите от съдържанието на Любовта. Ако ви боли лакътя, започнали сте да губите от съдържанието на справедливостта. Ако ви боли главата, значи започнали сте да губите от смисъла на Любовта. Боли ви главата, смисъла на Любовта губиш. Лакътя те боли, справедливостта започваш да губиш. Крака те боли, съдържанието на доброто губиш. Или коляното те боли, ти викаш лекар, той ще ти даде горчиви хапчета. Викаш един лекар за лакътя, ще мажеш лакътя с газ. Тия работи с газ не се мажат. Сега един от вас иде да маже. Когато гледате някого, майките обичат да милват децата. Защото като маже майката, като го помилва, масло излиза. Хубаво е някой път известни части, когато заболеят да се мажат. Душата мажете, аз разбирам трябва да имате един мислов вътрешен процес. За всичките неща аз ви говоря на един език, но вие ме разбирате другояче. Понякой път правя преводи, превеждам разни примери, които нямат еднакво съдържание. След като се приведе един пример, вие му давате едно тълкуване. На всеки пример трябва да се даде неговата ценност. Например, в музиката имате една нота. Какво означава? На първата линия какво имате? Под петолинието вие имате „ре“. „Ре“ има своята ценност, има своя звук. Ако вие го вземете, тогава ще ви разберат. В невидимия свят, в разумния свят, вие искате отдалече да говорите. Ще кажете „ре“. Значи, отваряте му път. Моля, накъде трябва да вървя? Тогава ще кажеш „ре“. – „Моля къде е вратата?“ Тогава ще кажеш „ре“. Трябват ти удобства (Учителят пее „ми“, след това пее „фа“). Малко хляб ми трябва за торбата. Още като казваш и

хлябът ще дойде. Щом кажеш „ми“, веднага работите ще се уредят. Като пееш „фа“, значи има смисъл да пееш. Ти пееш „фа“ и „ми“, но нищо не излиза. Ако може да дадете трептенията на „до“, вие може да направите един тон магнетичен. В един тон можете да вложите мисъл, мислов елемент. В един тон може да вложите чувствени елементи, може да вложите и елементи на изразителност. Че ако вие при един болен човек кажете „до“ (Учителят силно вика „до“.) Аз произведох във вас смях. Произведох силен контраст. Смених във вас едно състояние. Тъй, изведнъж ви извиках. Ако някой отведнъж ви каже „бу-у-у“? Разправяше ми една млада сестра: „Една моя приятелка ума ми щеше да извади. Вървя през гората, замислила съм се, фантазирам нещо“. Едната приятелка върви, без да знае другата и изведнъж я пипа. И тя ѝ казва: „Така ли се пипа, ще ми извадиш ума!“ Онази няма никакво лошо желание, а другата се уплашила, мисли, че има нещо страшно. Та от невидимия свят, като ви бутнат някъде, вие нямате достатъчно вяра. Хване ви някой, какво има да се плашиш? Да бъдеш тих и спокоен. Да кажеш: „Господ ме е хванал, пипнал ме е Господ“. Заболи ви крака, пак да се зарадвате, че ви е заболял крака. Кракът за пръв път. Вие ходите, а пък сега като ви боли кракът как стъпвате? За пръв път вие ще помилвате коленцето и ще кажете: „Братко, много си ме слушал“. Вие никога не сте се спирали, коляното да го помилвате. Колко хиляди душички има, които седят в твоето коляно. Не са чули нито една сладка дума. Вас не ви иде на ум да го помилвате. Тогава дойде една болест да ви накара насила, та вие от немай къде ще го милвате. После ще съжалявате, че сте помилвали коляното. Казвате: „Да ми не дава Господ да ги милвам“. Туй не е разбиране. Понякой път е хубаво. Понякой път има един вид, здравето се явява. Някой път ти чувствуваш известен прилив на душата да си помилваш крака. Като помилваш крака ти е приятно. Или някой път имаш прилив да помилваш ръката. Като помилваш, усещаш приятност. Има два начина. Болестите са негативни. Има един начин здравословен. Някой път е хубаво да прекарате ръката около ушите. Кажи: „Благословен Господ Бог, Който е създал моите уши. Благословен Господ Бог мой, Който е създал моите очи“. Помилвай носа си и кажи: „Благословен Господ мой, Който е създал носа“. Вие понякой път дърпате носа. Аз искам да си създадете един начин на самовъзпитание. Ако не знаете вие сами да се възпитате, никой не може да ви възпита. Ще влезете в разумния свят и като влезете между разумните същества от вашата обхода, каквато линия на движение направите, в оня свят всичко е в движението. Всяко движение, най-малкото помръдване показва какво мислите. Да кажем мърдате устата или пръстите, или ръцете, или да кажем ръката спуснете надолу или турите ръцете на гърдите, или хванете главата, или турите ръцете отгоре. Туй има смисъл. Няма движение в света, колкото и да е малко, да няма вътрешен смисъл. И от неестествените движения в света произтичат от тази несъобразност. Изгубва се красотата на човека. Един ден вашето лице

се набръчква по причина на вашите движния. В мене желанието е да се подмладите. А вие казвате, че остарявате вече. В невидимият свят няма място за стари хора. Трябва да мине една епоха от няколко милиона години, за да се образува един стол, едно място за стар човек. В невидимият свят има 24 старци. Това са епохите които са минали. По няколко милиона години, 24 старци. Милиони и милиони и милиони същества са минали, и само един остава като един плод. В тази епоха сега се образува 25-ия старец, като се завърши нашата епоха. Ако вие искате за една кандидатура, за стар човек – няма. За млади хора има разни столове, които чакат. Ако станете стари, губите си времето. За стари ако сте, всички до един ще пропаднете, който и да си даде кандидатурата, не само вие, но целият свят. Приготвена е някъде една кандидатура, но няма да бъде нито един от вас. За стари хора минавате. Че брада сте имали – нито брадата, нито набръчканото лице, нито годините помагат. Нищо не помага. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Царството Божие се подразбират ония хубавите условия, които вие търсите. Като влезете в Царството Божие, може да си създадете тия форми.

Казвам: Положете вие Любовта за основа на вашето здраве. Някой път вие обичате някой човек, обичате някой ваш брат. Има си свои причини. Един пример аз ви привождам. Един ден Буда бил много неразположен. Той е индуски Христос. Кой как дойдел, казвал: „Нямам време". Всичките не ги приемал. Започнали да се чудят учениците му. Не иска да приеме никого. Иде един одърпан човек, Буда става, посреща го, услужва му, нахранва го, говори му. Учениците казват: „Какво пристрастие! Този, толкоз хора върна, на този дриплю такова внимание". Тогава Буда им обяснил. Този човек, на когото станах, че го посрещнах, едно време в далечното минало аз бях един свещеник, на умиране, гладен. Този човек беше гълъб и той пожертвува живота си за мене, за да продължа живота си аз, да изказвам молитви към Бога. Затова аз го посрещнах, заради голямата Любов на саможертва. Затова аз правя това. Пък онези, които ги изпратих, те ми направиха хиляди пакости, затова им казах: „Вървете си, вървете си". Казвам: Не може да обичате всичките хора еднакво, понеже те нямат право. Който не се е жертвал заради мене, не може да го обичам. Да ви говоря на научен език. Казвате: „Трябва да обичаме всичките хора". То е от гледището на Бога. Да обичаме всички хора, в които Бог живее. Понеже Бог се е жертвувал заради нас. Там, дето Бог живее, трябва да покажем Любовта си. То е Божествената Любов. Но остане ли човек сам, ти не може да го обичаш. И да искаш, то е невъзможно. Като казваме за Бога, може да Го обичаме, понеже Той се е жертвувал заради нас и постоянно се жертвува. Ако ние откажем своята обич към Него, правим престъпление. И всичките страдания, които имате на какво се дължат? Че когато Господ

дошъл при вас, вие нищо не сте направили за Него. Ще станеш, ще Го посрещнеш, ще услужиш, ще Го изпратиш на 1 километър, на 2 километра. Ще кажеш: „Много ми е приятно, че дойде. Аз съм на вашата услуга“. Казвате: „Аз не обичам този“ и той не ви обича. Нито ти си се пожертвувал заради него, нито той се е пожертвувал заради тебе. Ако вие не се обичате един друг, обич не може да имате. Що е майчинството? Майките сега се учат на закона на самопожертвуванието. Девет месеца ще носи своето дете, след туй се самопожертвува. Туй дете защо се пожертвува? Туй дете направи голяма жертва заради нея. Туй дете, което майката носи, то се е пожертвувало за майка си, затуй тя го носи. Вие не можете да турите в утробата на майката един, който не се е пожертвувал. Може да турите в утробата ѝ само един, който се е пожертвувал. Майката казва: „Не го искам“. Много майки помятат, понеже туй дете нищо не е направило за нея. Тя казва: „Не го искам. Искам да се маха. Този несретник не го искам“. Вие, които не разбирате Божия закон казвате: „Не го искам“. Законност има там, дето действува Любовта. Законност има там, дето действува Божията Мъдрост. Законност има там, дето действува Божията Истина. Дойде ли този закон, всеки един от вас трябва да го изпълни. Вие го знаете. Понякой път аз ви говоря, вие мислите, че искам да съдя някого. Съдбата в света постоянно върви. Има цяла една организация от същества, които съдят човека. Тъй както в невимият свят има коли за нечистотии. Казват: „Имате ли нечистотии?“ Той ще дойде, и ще прегледа. Не само туй, което си оставил отвън, но той има право да влиза вкъщи и да прегледа. Ще влезе вътре и ще провери. И ако намери, ще каже: „Съберете го“. Не може да остане тази нечистота. Всичката нечистота, която имате, трябва да я изхвърлите, за да бъдете вие свободни. Какво нещо е покаянието на хората? Покаянието на хората е очистване (от) греха. Грехът е една голяма нечистота. Значи, да се покае човек, да няма грях. Това е цяла една отрова. По-голяма отрова, по-голяма язва няма. Един бацил е той. Ако ти го държиш, ти ще се повредиш. Ти трябва да се освободиш от него. Сега не искам да ви говоря за греха. Трябва да имате особени ръкавици, после да го поднесете под особен микроскоп и да го наблюдавате. Има особени шишета, трябва да го държиш затворен. Казвате: „Аз имам вяра“. Вярата е път. Един проводник за разбиране. Без вяра, нещата не може да се разберат. Например, ако вие сте ученик и не вярвате, казваш: „Тази задача не е за мене“. Ти трябва да знаеш дали разрешаваш правилно. В алгебрата, в аритметиката има знак. Турен знак минус и плюс. Ако туриш минус, какво означава? Че нещата се изваждат. Ако турите плюс, нещата се събират. Ако турите знака на умножението, нещата се умножават. Ако турите две точки, нещата се делят. Казвате: „Каква е разликата между събирането, изваждането, умножението и делението?“ Разликата в действителния живот е грамадна. Имаш една болест, трябва да се извади. Искаш здраве, нещата трябва да се събират.

Искаш щастието, то да дойде. Нещата трябва да се умножават. Искаш да имаш справедливост. Нещата трябва да се разделят. Ще туриш две точки. Какво означават две точки? Между две точки може да се тегли само една права линия. То е знакът на умножението. Туй е закон на умножението. То е динамическата енергия. И при събирането имате същия знак, но в умножението линиите са в полегата форма. А пък при събирането, те са перпендикулярни. Едната плоскост е хоризонтална, другата е вертикална. В събирането нещата са статически. Събираш две неща, статически е. А при умножението вече са в движение. При плюса показва, че тялото е в покой. При минуса, и то е в покой. А при умножението ти трябва дълго да работиш.

Та казвам: Всички страдате от какви ли не болести. Вчера ме срещна една млада мома, глава я боляло. Казва ми: „Какво да правя?" Казвам: Вземи и си свари пелин, сутрин и вечер по една кафяна чаша. – „Ама ще мине ли?" – Пий сега. Дали ще мине или не, ще видиш. Пий сега пелина. Казва: „Аз съм болен". Ти си болен, затова ме търсиш. Ако не беше болен, нямаше да ме търсиш. Аз се радвам, че мога да ти услужа. Понеже в миналото не си услужил, пелин ще ти давам. – „Защо да пия пелин?" Казва: „Защо не положиш ръката си да мине?" Аз не полагам ръката си на онзи, който нищо не е направил за мене. Който нищо не е направил, не си турям ръката. Защо ще турям ръката си да я цапам? Аз не искам да цапам ръката на Онзи Господ, Който живее в мене. Той ми казва: „Няма ли да си туриш ръката?" На този човек, виждаш ли го, аз от толкоз хиляди години съм направил хиляди добрини, той нищо не е направил. Една сладка дума не ми е казал. Сега казваме: „Да се обичаме". Жертва се изисква. Любов се изисква. Сега вие мислите кой е по-добър. От осем хиляди години, каквито сте били в рая, като сте излезли от рая, все такива сте. Аз разглеждам целия живот. Аз не разглеждам една ваша постъпка. За мене е безпредметна тя. Както и да постъпиш, за мене е безпредметно. Целият живот като го разглеждам за мене представлява интерес. Казваме: „Този човек е добър, и аз желая да бъда добър като него". Друг е лош. Казвам: Не искам да бъда като него. Не го съдя. Не му казвам, че е лош. Като е добър казвам: Искам да бъда като него. Каквото върши, копирам го. Като е лош, не искам да бъда като него. Не го съдя. За мене туй е предметно учение. Аз искам да се избавя от ония погрешки, които той направил, защото има възможност и аз да ги направя. Всеки един човек, който не иска да служи на Бога, той ще направи една погрешка. Имайте желание да служите на Бога. Само при служението на Бога ще ви се оправят работите във всяко едно отношение. Като служиш на Бога, ако си музикант другояче ще свириш, другояче ще пееш. Като минава някой музикант, още като го видиш, от трептението на тоновете като слушаш всеки си пожелава така да свири. Някой като го чуе, свири хубаво. Казва: „И аз искам да свиря така".

Някой пее хубаво. – „И аз искам да пея така“. Да пееш хубаво, това е един подтик. Аз бих желал всички да пеете.

Тук преди два деня иде една млада жена за пръв път. Тя се женила. Търси ме. Не искам да я срещам. Ухапало я е едно мъжко куче. Не искам да се занимавам. После отивам, проверявам. Така е, както мислех. Мъжко куче я ухапало. Казвам ѝ: Ще пееш? – „Как? Животът няма смисъл, не ми се пее, не ми се живее“. – Дали ти се живее или не, научи се да пееш. Като станеш сутрин – попей си. Ти идеш сега да ме питаш по един въпрос (който е предрешен). Туй куче ти си го гледала, ухапало те е. Какво разбирате под думата „мъжко куче“? Казвам: Този, младият мъж, който ти е професор, той те е накарал да дойдеш при мене. Ти като станеш, ще си съсредоточиш ума, да мисли за Господа. Казвам: Много добре си устроена, но за Господа не си мислила. Искаш да бъдеш щастлива, но за щастието на земята и въпрос не трябва да правиш. Рекох: Тебе те мъчи въпроса, че той обича други жени. Радвай се, те са твои сестри, които той обича. Ти си от голяма фамилия, не сте една, две, три. Толкоз сестри и той обикнал твоите сестри. Какво лошо има? Моралът е да се радваш. Ти как разбираш Любовта? Дотогова, докато един мъж обича една жена и я подига, не я отдалечавай от Бога. И тя в неговото присъствие се зарежда желание да служи на Бога. Този мъж е благословен. Всяка една жена, която обича един мъж и го подига, тази Любов е от Бога. Мъжът се приближава към Бога. Аз разглеждам Любовта, която подига. Радвай се, че той като обича другите жени, ще обича и тебе. Като престане да обича другите жени, няма да обича и тебе. Казвам: Щом мъжът обича, да имаш пълна вяра в него. Щом се съмняваш и казваш: „Не трябва да обича другите“. Нека да обича и другите. Но другите да не обича повече. Щом знае, че мъжът ѝ другите не обича повече от нея, приятно ѝ е. Но щом усети, че с един градус Любовта към другите е по-голяма, веднага я заболи сърцето. Радвайте се в света, че Бог във всеки един мъж, който люби се проявява. Във всяка една жена, която люби, Бог се проявява. Когато ние се проявяваме, когато ние любим, винаги влиза нещо користолюбиво. Туй всеки може да го провери. Една млада мома се радва на един момък, не се радва на Бога. Казва: „Да го имам“. Туй е користолюбие. Тебе да ти е приятно, като мехлем да ти пада само като го видиш. Но щом се зароди най-малкото желание да туриш юлар и да го водиш, че да го пипнеш по врата, да го вържеш. Оставете младите момци свободни да ходят, дето ги е Господ пратил. Оставете младите моми свободно да ходят, дето Господ ги е пратил. Оставете майките да ходят в пътя, който Бог е определил. Оставете бащите, слугите, оставете всичките да ходят в пътя, който Бог им е определил. Сега желая на всички ви да тръгнете в този нов път. Аз понякой път се връщам и усещам голяма реакция. След като съм говорил, не сте ме разбрали. Търся начин сега. От едно добро аз направя една пакост. Той преял, боли го

коремът. Казвам: Погрешката е моя. Аз му дадох 3–4 кг. череши за 4 деня, а той за един ден ги изял. Заболял го коремът. Трябваше да му дам половин кило череши. Някой път като говоря, много давам, някой път малко давам. Като правя добро някой път, много съм добър. Някой път трябва да дам малко. Та казвам: Всички по този начин търсете погрешките си. От обич съм дал повече. Някому от предвидливост, че може да се повреди, съм дал по-малко. Дайте толкоз на човека, колкото му е потребно. Казвате: „Сега аз зная какво ще говори Учителят“. Аз не зная за какво ще говоря, а пък той знаел! За да знаеш трябва да имаш светлина. Да виждаш от единият край, до другия. Например, един ясновидец вижда, но ясновидството в духовният свят има граници. Ти виждаш отчасти нещата как стават. Един математик вижда известни задачи как ще се разрешат. А друг не може да види тия възможности. Например, двама души се карат, виждам начина как може да се примирят. Като виждам главата, виждам, че обича парите много. Виждам, че обича не само парите, но златото. Казвам на онзи, я му дайте злато. Като му даде, веднага се изменя неговото лице. Като му дадеш книжни пари и като му платите златни пари, ще видите каква е разликата в лицето. Най-добрата заплата в света, звонковата монета, това е Любовта. Ако имате да дължите някому, дайте му златни пари. 10, 20, 30, 50, 100, набройте ги. Ти си един отличен платец, който плаща със злато. Всеки, който плаща със злато, той е любящ човек.

Сега желая всинца вие да се изплатите, колкото имате да плащате. Много има да плащате. Всички, които имате на мен да плащате, със злато да платите. Пък и аз каквото дължа, и аз със злато ще изплатя, не с книжни пари. Като се срещнем, всички със злато ще платим.

Добрата молитва.

XVII година.
36 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 29 юни 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_07_01 Законът на контраста
лекция на Младежкия окултен клас

ЗАКОНЪТ НА КОНТРАСТА

Добрата молитва

Изпяхме „Изгрява слънцето“.

Кои бяха основните положения на миналата лекция?

Вие сте учили логика. Казва, наука е логиката. В какво седи правилното мислене? Казвам: В какво седи добрият живот? Нещата могат да бъдат логически, без да бъдат разумни. Може да бъдат разумни, без да бъдат логически. Логиката това е външна мода, облекло. Някой път може да подхожда, външно може да е красиво, без обаче да има ония, съществените качества на организма, които организмът има. Една дреха за да топли, имате една дреха, една риза направена от козина. Какво ще бъде вашето чувствуване, вашето разположение, какво ще бъде?

Думата „логика“ е гръцка дума и значи слово. Значи всяко слово логическо трябва да бъде турено на мястото. Тогава от какво зависи противоречието, което съществува? Всички хора са създадени, значи съществуват в природата. Всичките хора тъй както съществуват от какво зависи противоречието, което произтича у тях? Противоречието понякой път се явява в самия човек, в неговите чувства. Явява се понякой път противоречие в неговата мисъл. Вие понякой път имате един усет, че не разбирате предмета. Например, ако кажем тъй – 1 + 1 = 3, A + B = C. Първата формула е пределна, втората, тя съдържа тази форма, но много работи може да съдържа. Може философски да попитате защо именно се поставя A + B = C? Де е логиката тук, каква логика има? – A + B = C. Как ще го докажете, че е C? По форма равно ли е? Значи имате една идея за A. Ако вземете в друг език A, в еврейски език, буквата A е съгласна. Де е логиката, че A + B = C в алгебрата? В една установена система вие вече имате своите схващания. Но казва: A + B = C. Допуснете, че A на какво е равно в дадения случай? Да дадем едно обяснение, на какво може да бъде равно A. В алгебрата как са турени? Защо казват A + B = C, а не казват 1 + 2? То са ред разсъждения. Ако разсъждавате как се образувала думата „сила“ на български?

С + И + Л + А = СИЛА. Събрани /буквите/ С, И, Л, А дават СИЛА. От колко елементи е образувана силата? С, ако вземем, С-то значи силата, съдържа в себе си едно качество, което постоянно се мени като месечината. Постоянно се мени, четири фази има. И-то показва посока на движение. Л-

то показва центърът, от който тази сила произтича. А-то е резултатът, който държи тия елементи. С-то, първата буква показва постоянните промени, които стават. И-то посоката дето работи. Л-то показва центърът, от който слиза, и А-то е резултатът, който свързва. Туй се нарича сила. Туй, което се мени, туй, което се движи, което изтича и туй, което произвежда един резултат. Едно мое тълкуване. Вие как го изтълкувахте? Как е тълкуванието на думата „сила“? Във всичките области на живота едно нещо, което хората не разбират. Например, вие изучавате музиката. Засега музиката служи, когато малко си неразположен да се разположиш. Музиката мяза сега на онзи, в сегашното положение, който влиза в кръчмата да пие сладко винце. Или музиката служи като дрехата, която обличаш, или като хубави обуща. Изпееш една песен. Какво ти допринася?

Но казвам: Музиката може да бъде потребна като наука да се лекуваш с нея, да лекуваш едно болезнено състояние, но трябва да разбираш законите, именно коя музика лекува? Всичките песни лекуват ли? Има някои песни, които лекуват, пък има песни които не лекуват. Има песни, които образуват болести.

Та казвам: Първоначално музиката, която е дадена в природата, то е един метод да се смени една енергия, да мине от едно преходно състояние в друго. Човек трябва да бъде музикален. Щом си нервен, ти не си музикален. Най-първо музиката съдържа време. Във всичките музиканти времето трябва да бъде удължено кратковременно. Човек, който не разбира времето, не може да бъде музикален. Музикантът има време, той разбира ценността на времето, малките единици на времето. Българинът, ако го питаш, колко е от тук до онова село, казва: „Като прехвърлиш, там е“. Като че е един километър. Пък вървиш час, два, три, не може да стигнеш. Този километър много дълъг. Времето е най-хубаво развито в евреите. Те имат много хубаво развит център на времето. /Учителят показва, къде е музикалния център и къде е центърът на времето/. Когато времето е развито, челото трябва да бъде широко. Всичките музиканти, които имат добре развита тази способност, когато времето е силно развито в човека, човек е спокоен, понеже той знае, че всяко нещо си има своето време. Онзи, който не разбира времето, той бърза. Децата бързат. Има деца, които са търпеливи. Музикалното дете е търпеливо. Майката като каже, че хлябът се пече, то знае музикално, че в 5–10 минути не се опича. Онова дете, което не е музикално ще каже 20–30 пъти „Мамо опече ли се хлябът?“ Всеки човек, който бърза, който пита, времето /в него/ не е развито. То е много общо казано, че времето не е развито. Всякога, когато бърза човек, времето у него не е развито. При това времето е свързано, времето го считат като нещо, което тече и изтича. Тогава времето трябва да

се изрази музикално. То е тон, изтичане. Всеки един звук, който вие ще произнесете, то е изтичане, ще ви даде понятие за времето. Например, понякой път вие казвате, че аз трябва да живея. Какво разбирате под думата, че „трябва да живея“? Фиг. 1.36/Фиг. 1.36/

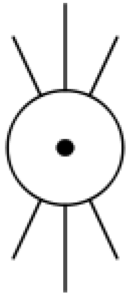

Това е живот. Да допуснем, че вие искате да живеете сега. Какви са условията да живеете в органическия свят, за да се прояви животът? Трябва най-първо дихателната система, след туй храносмилателната система, и най-после трябва да се яви мисловната система в човека. Дотогава, докато не се прояви дишането в човека – детето в утробата на майка си не диша, не чувствува и не мисли. Няма съзнание, че било някъде. То ще работи със съзнанието на майка си. След като само започне да диша, веднага се събужда съзнанието. Щом се събуди съзнанието, ние вече помним. Тогава значи, за да се усили съзнанието, човек трябва да диша правилно. Много от несполуките в света се дължат на това, че съзнанието не е развито. Трябва да имаме един екран, на който да се представи всичките форми и фази на живота. Ако нямате една площ, на която да се хвърлят, да се образуват образите, ако нямате една черна дъска, на която да пишем някои идеи, как ще ги представите? Нали сте чели романи, които описват, че нещо станало в Париж. Но ти в Париж не си ходил, ти започваш да чертаеш тия улици. Той разправя за няколко улици, ти ги чертаеш, после някой площад. Но, ако отидеш и ги разгледаш, ще намериш голяма разлика между твоето схващане и това, което е. Ти като идеш и ще видиш, че нещата не съответствуват на твоите представления.

Казвам: Онова, което сега мислим, което схващаме, което учените хора ни преподават далеч не отговаря, това което ние мислим. Те го представят на един език понятен на тях. Един учен човек се занимавал, 10–20 години работил, и му става ясно. Вие сега започвате да изучавате и искате една идея да ви бъде ясна. Да мислиш, то значи да се движиш по посока на предмета, който изучаваш. Добре е всеки един от вас, ако иска да стане музикант, десет години да мисли върху музиката. Като стане сутрин да мисли върху музиката, но не по-малко, по един, два часа да мисли за музиката. След 10 години музиката ще му стане ясна. Не само ясна, но той ще може да пее на света. Сега една минута помисли за музиката, за Бетовен, за Моцарт, тази работа /с/ мислене за Моцарт, за Бетовен, не

става. Ако вие мислите за Бетовен, какво ще получите? Бетовен за кого мислеше? Вие вземате сега Бетовен. Бетовен за да стане музикант, той мислеше за нещо. Неговият учител и той е мислил. Бетовен е едно колективно същество. Бетовен, Моцарт не са определени идеи. Моцарт като музикант, то е една колективна идея. Моцарт като една душа, дълго време е мислил върху музиката. И Бетовен дълго време е мислил върху музиката. Да допуснем, че вие искате да бъдете математик. Дълго време трябва да мислите върху математиката, върху числата да мислите. В дадения случай, какво представят числата? Не, че вие не знаете какво нещо са числата, знаете, но ако речете да се изкажете, ще направите една погрешка. Знаеш да говориш английски, но ако произнесеш една дума, както не се произнася. Например, я произнесете „съвършено“ на френски или някой от вас да произнесе „съвършено“ на английски, както произнася един англичанин. Англичаните имат едно желание, не са като немците, имат желание да умекчават „ф“-то. Туй „р“-то ще го произнесат много мекичко. Тогава в музиката ще дойде пиано, форте или фортисимо. Ще направя една крива линия.

Сега мнозина от вас говорят немузикално. За да говориш музикално, ти трябва да знаеш, в дадения случай езикът е направен по известни музикални гами. Когато произнасяте една дума, трябва да знаете линията. Да кажем думата „сила“, как ще я признесете? „Сила“ може да я произнесете силно, грубо, нежно.

„С“-то е винаги закон за промените. „С“-то, това са две фази. „И“-то е закон за слизане и за качване. Значи има едно течение, което слиза и едно течение, което се качва. Едно течение слиза отгоре надолу, другото – отдолу нагоре. В „М“-то имате две течения отгоре и две течения отдолу. Една връзка. Имате думата „милост“, „милосърдие“. Ти не можеш да бъдеш милосърд, ако не може да влезеш в положението на хората. Ако седиш като някое същество, да нямаш нищо общо с онези, с които искаш да се запознаеш, ще влезеш в тяхното положение. Тогава в тебе ще се прояви милостта, ще изучаваш условията, при които хората живеят. Аз ви навождам тия неща, защото постиженията в живота зависят от онова, вътрешно разбиране. Вие във вас трябва да имате един наблюдателен ум, умът ви трябва да бъде развит.

Като изучавате цветята, кои са отличителните черти на един цвят? Най-първо външната форма на цвета, неговия цвят, неговото ухание. Вземете да кажем каламфирчето (Учителят е употребявал тази дума за карамфила. Има и други такива случаи, при които той обяснява защо изрича така тези думи), по какво се отличава? То си има своя форма. Колко листа има, после неговия цвят какъв е? Има каламфири с разни цветове. Но не само

формата, но и уханието, което каламфирът има, вие по това ще го познаете. Ако вие помиришете един каламфир в природата, той не е създаден произволно. Ако ти искаш да се измени състоянието на твоите чувства, да се даде един хубаво подтик, помириши каламфира, той ще даде един хубав подтик на твоите чувства. Или, ако вие помиришете роза, във вас ще се събудят съвсем други чувства. Или, ако помиришете, когато цъфти черешата или сливата, или когато цъфти житото, други чувства ще се събудят във вас. Понякога, когато цъфти житото, вие трябва да минете да видите какво ухание има. Да видите, какво влияние ще упражни туй цъфтене на житото. Защото външната природа това е човекът, разложен на своите части. Човек в природата ще види себе си. Природата е свързана със самите нас, понеже представя самите нас. Ние може да се видим в природата, какви сме. Човек, който иска да се узнае, какъв трябва да се види? За да се види, той като мине през житото, ще се види какъв е. Туй ухание на житото ще видиш. Когато туй жито премине, пак ще видиш, остава без клас. Ти пак си, но си без клас. Зърното го няма, останало само сламата, но тази слама си ти. Като дойдеш до черната почва, това си ти. Но в тази почва цветята израстват, житото израства, всичко туй израства. Ти си, който се проявяваш в почвата.

Сега, това не е логическо. Тук няма никаква логика. Тук е една абсолютна нелогичност, една безразборна реч. Отде човек да мяза на почва, а отде човек да мяза на една череша или на един цвят. Понеже някой път аз казвам, че житото страда. Човек страда в житото. Като влезе човек страда. Житото само по себе си /не страда/. Пръстът ти ли страда? Туй, което схваща страданията, то се намира в предната част на мозъка. В предната част на мозъка се намират ония центрове, чрез които приемаме страданията. Ако се прекъснат нервите, може да си изгориш пръстите без да чувствуваш някаква болка. Понякой път има лекари, които турят кокаин, искат да направят операция, намажат с кокаин и не чувствуват болката. Прекъсва се съзнанието вътре. Съзнанието е, което дава степента на болката, която ти имаш. Следователно, човек може да усили своите страдания и може да намали своите страдания. Ако аз ти взема един лев от джоба ти, дошло едно малко страдание. Ако взема два, три, още повече, ако взема сто, още повече ще се увеличи. Ако взема хиляда лева, веднага в тебе страданието се увеличава. С твоите схващания увеличи се страданието. Казвате: „Защо е така?“ Да оставим това, защо е така. Така е. Ако ти дам един лев, ти ще се зарадваш. Ако ти дам повече, ще се зарадваш повече. Турям капка по капка. Като дам сто хиляди в джоба, колко ще се зарадваш? Като туря сто хиляди звонкови, туй което не може да бъде, само за изяснение, като туря сто хиляди лева, каква ще бъде радостта ти? Радостта ти ще бъде ли равна на скръбта, която си почувствувал? Представете си, че аз взема сто хиляди лева и после пак ги

връщам назад, ще бъдат ли произведените чувства от вземането и даването равни? Скръбта ли ще бъде по-голяма, или радостта ще бъде по-голяма? Когато ще получиш парите, радостта от връщането ще бъде винаги по-голяма. Туй, което човек придобива всякога е по-мощно от онова, което губи. Следователно в природата щом загубиш нещо, в замяна на загубата ти дават нещо друго. Не съжалявай за изгубеното. Радвайте се на онова, което ти се дава. Защото, ако не ви се дава нещо нарушава се равновесието в природата. Когато ви се случи някаква неприятност или нещастие, всякога виждате, че в дадения случай природата винаги се стреми да ви даде в замяна на загубеното да ви даде нещо, с което да уравновеси вашия живот. Ти казваш, че аз съм нещастен. Но в дадения случай, в туй нещастие, вие ще получите нещо друго. Да кажем, вие сте загубили баща си. В замяна на вашия баща ще ви даде нещо друго. Ще ви се даде някой благодетел. Някой път благодетелят седи по-високо от баща ви. Ти си загубил баща си, ти си бил беден при баща си, не могъл да те праща в училище, дойде благодетелят, праща ви в училище. Кое е по-хубаво? Казваш: „Горкият ми баща умря“. Ако баща ти не беше умрял, ти щеше да бъдеш в едно положение. Баща ти в дадения случай беше едно препятствие за твоето развитие, може да е като надгробна плоч, а за да може да растеш и да се развиваш, трябва да се премахне тази плоч. Онзи, който премахва тази плоч, той е твоя благодетел. Казва: „Твоя баща не ти трябва на тебе“. Затова Господ иде в света като благодетел, премахва вашите плочи. Имате някой баща, брат, майка, някой ваш приятел, с такива насъдрани битпазарски стоки, за които вие мислите, че имате някаква придобивка, не мязате ли на онзи българин, който вложил 600 хиляди марки в банката? Казва: „Осигурих се, може да продължа живота“. След свършването на войната един ден получава едно писмо от банката, пише: „Господине, да дойдете да си изтеглите парите, понеже не можем да водим графа за тях, за 10 стотинки нямаме графа“. Понеже капиталът от 600 хиляди марки е равен на 10 стотинки. За да водят графа трябва да бъдат най-малко 30 стотинки. Казва му: „Аз ще ти дам 1 милион марки, за да станат 30 стотинки, за да имаш графа в банката“. Туй, което германците претърпяха, мяза на приказките „Хиляда и една нощ“, защото с няколко милиона марки, ти не може да вземеш един обед.

Най-първо трябва да се изучава. Природата винаги туря един контраст. Трябва да знаете закона на контрастите. Щом дойде една радост, трябва да знаете, че тази радост е спрегната с нещо. Всяка радост носи след себе си скръб. Всяка скръб носи на гърба си радостта. И всяка радост носи на гърба си скръб. Това дали е така? За да ви бъде ясно аз ви давам тази формула: Всяка радост носи една скръб и всяка скръб носи една радост. Дали е вярно, това ще видите. Всяка една скръб носи една радост и всяка една радост носи една скръб, уравновесяват се. Скръбта носи радостта, за да се

уравновеси и радостта носи скръбта за да се уравновеси. Те са необходимости вътре в живота.

Та вие сега се възмущавате от страданията. В живота на всяко едно страдание, подразбира една радост. И всяка една радост подразбира едно страдание. Тия двете съставят едно цяло. Онзи, който разбира намира цената. Пък онзи, който не разбира вижда само страданието. Казва: „Дотегна ми“. Ако не знаеш да носиш страданието, дотяга. Какво разбирате под думата „дотегна ми“? Когато човек не може да продаде стоката си, дотяга му. Дотяга ти, когато нещо не може да се освободиш от него, то дотяга. Онова, с което лесно се справяш, не ти дотяга. Дотяга ми, значи аз не мога да се справя с една моя мъчнотия, не зная къде да я туря, как да се освободя от нея. Туй, което не дотяга, човек се справя с него. Ако с радостта не може да се справиш, ако дълго време я носиш на гърба си и тя става тежка. Представете си, че имате една ваша приятелка, тя ви стиска ръката, глади ви ръката. Най-първо ще ви бъде приятно, но ако тя продължава 400, 500, 1000 такива движения, най-после ще махнете ръката. Радостта ако не се мени и тя дотяга. Еднообразието в радостта дотяга. За да избегнете туй повторение, радостта по един и същи начин не бива да се проявява. Тя всеки ден се различава, с една форма, вие не я срещате, тя има 100 костюма. На другия ден пак 100 костюма. Безброй костюми има. Като се облече в един веднъж, като се съблече, веднага различава се. Все различен подарък ви дава. Всеки ден се разлияавате с нови. Но два пъти не се облича с един и същи костюм.

Сега де е логиката? Казва: „Логическо“. Казвам: Това са математически предположения, вероятности. Радостта не съм я виждал, не съм я срещал, но туй е, което става в нас. Природата иска всякога да ни приспособи да я обичаме. Понеже ние не разбираме природата, затова страдаме. Сега във вас, кое ви дотяга? „Дотегна“. В „дотегна“, „т“ е силата, която иска да си пробие път, че като не може да си пробие път, че да излезе, тази линия на „т“-то седи като похлупак, едно препятствие отгоре, натегна. Всяка мъчнотия се туря като налягане, да се развие сила. Нали сте учили във физиката как са направени парните котли? Ако няма котел, няма къде да се развие парата. Лошите условия са котли, в които се развива мощна сила, парата с която ние има да работим. Този закон е верен. Всичките хора в света, които са били забележителни са минали през много големи изпитания. Някой път вие питате, сиромашията защо е? Болест, сиромашия, неприятности, всичко това са подтици, условия за подигане. Защото в природата, всичко онова, което се случва в живота ви, то е за ваше добро. Всяко нещо е на местото си. Вижте вие в тази картина /Учителят показва една от картините в салона за „Изобилието“/. Всяка линия дава красота. Светлините и сенките дават израз, красота. Ако

изместите някои линии, както са направени, веднага ще се осакати лицето. В природата всичките тия дребнави работи, които се случват, всяко нещо, турете го на място. Един ден, когато се нарисува вашата картина, ще забележите тази закономерност. Сега картината не е завършена и се зарежда едно голямо противоречие.

Хубаво сега, какво заключение ще извадим? Радостта и скръбта това са два подтика. Без скръбта и радостта вие няма да имате подтик. Чрез скръбта вие оценявате радостта, а чрез радостта вие оценявате скръбта. То са оценки. Вземете добро и зло. Казва, къде е злото? Левият крак е злото на човека, десният крак е доброто на човека. Дясната ръка е справедливостта на човека, лявата ръка е /…/ на човека. Вие носите и доброто и злото. Щом си в противоречие, левият крак е. Казва: „Къде е доброто на човека?“ Двата крака, това са доброто и злото. Ако вие само ходите на единия крак, накуцвате с десния крак, значи вие служите на злото, ако накуцвате с левия крак, вие служите на доброто. Та понякой път е хубаво да накуцвате с левия крак. Тук пак няма логика. Нито наука е това. Но съществува една наука в Божествения свят, дето нещата са реални. Когато понякой път нещата се виждат нелогични, няма връзка. Между Божествения, духовния и физическия свят има една връзка. Тя е логическа връзка. Но онзи, който не е запознат с Божествения свят, с духовния свят и с физическия свят, той не може да види тази връзка. Най-първо се стремете да имате една представа горе-долу. Божествения свят трябва да го чувствувате като светлина. Духовния свят трябва да го чувствувате като топлина, а пък физическият свят трябва да го чувствувате като приятност, която излиза от светлината и топлината, нещо, което това е приятно. Физическото то е един резултат. Всичките резултати на Божествения и на духовния свят ние ги означаваме с думата „физически свят“, туй което ние в дадения случай чувствуваме или съзнаваме.

Та си внушете една мисъл: Каквото противоречие и да дойде във вашия ум, никога не го туряйте на гърба на Божественото, да кажете, защо Господ направи света така? Кажи: „Има нещо, което аз не разбирам“. Вземете един съвременен музикант, който написал една балада, една хубава песен. Гледаш не можеш да я пееш както трябва. Тебе ти се струва, че не е хубаво написана както трябва. Ако я изпее един, който знае да пее, ще видиш, че е хубава. Вие се спъвате, казвате: „Защо Господ ме направи такъв?“ Вие не знаете какво говорите. Вие сте точно това, което в дадения случай може да бъдете. Ти друго не може да бъдеш. Следния ден ти ще се измениш. Утре вие ще бъдете друг вече. Има връзка между днешния ден и утрешния. Течение има едно. Днес вие сте точно това, което трябва да бъдете и благодарете, че сте такъв, какъвто сте сега. Ако не бяхте такъв какъвто сте сега, щяхте да бъдете едно голямо нещастие. Ако искате да бъдете

щастлив, благодарете за онова, което ти в дадения случай съзнаваш. Ти съзнаваш, че не си такъв какъвто трябва да бъдеш. Радвай се на това. Утре се смениш. Радвай се пак на смяната. Всякога се радвай на смените, които стават в тебе, понеже в тия смени се проявява Божественото, мъдростта, която работи. Всяка смяна, която във вас става, допуща да имате едно благо. Аз може да ви представя така. Представете си, че ви давам златна пара, утре ще ви дам друг подарък. Всеки подарък, който ви се дава, трябва да го употребите вие.

Сега да оставим за после.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
36 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 1. VII. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_07_03 Слизане и качване
Утринно Слово

СЛИЗАНЕ И КАЧВАНЕ

Размишление

Ще прочета 10-та глава от Евангелието на Матей.

В живота съществува една област на миражи. Те са причина за разочарованията на хората, които са в положението на пустинниците; ожаднели до смърт, те виждат пред себе си извори. Вървят ден, два, три, но не достигат до никакъв извор. И вярващите минават през миражите на живота. Те мислят, че идеите, които са възприели, изведнъж ще ги доведат до Царството Божие, но остават разочаровани. Мислят, че са обиколени с ангели, а не с хора, но и тук се разочароват. Очакват да видят такива ангели, каквито някога са им описвали: красиви същества, с криле и със светлина около себе си. И на земята има кандидати за ангели. Те се отличават не толкова по красота, колкото по обхода. – „Докажи, че между хората има ангели." – Това не може да се докаже. Вие сами ще ги намерите и ще се убедите, че е така. Те не са въплътени ангели, но кандидати за такива. От тях зависи дали ще станат ангели. Някой е кандидат за съдия, но дали ще стане, това е въпрос; кандидат е за музикант, но за да стане такъв, той трябва да свири, да учи, да държи изпити.

Помни: Без усилия нищо не се постига. Вижте какви усилия прави малкото дете, докато стъпи на краката си. Като слезе на земята, месеци наред то води несъзнателен живот. То живее благодарение на майката. Тя съзнава неговите нужди и го поддържа. Постепенно то расте и съзнанието му се пробужда. Така изучава външния свят и започва да се радва на всичко, което го обикаля. Детето живее в един особен свят, без задължения, но колкото повече расте, животът му се изменя. От него се изисква вече работа и то разбира, че не е дошло само за развлечения. И вярващият минава през същите фази. Първоначално той живее високо в съзнанието си, в света на радостта, когато нищо не се иска от него. Постепенно той слиза на земята и разбира, че е дошъл тук да работи. Значи вярата на човека постепенно се усилва, докато един ден той стъпи здраво на краката си, както малкото дете. – Така е, но вярата не е способност, както мнозина мислят. Вярата е особено чувство, което има отношение към разумния свят. Много чувства има в човека: лични, семейни, обществени, общочовешки, приятелски, морални и др. Такова чувство е и вярата. Чувствата събират енергия, която умът използва. Те дават подтик и на душата.

Казвате, че имате вяра. – Всеки има вяра, но и тя има степен. Казва се „силна и слаба вяра“. Някога вярата помага на човека да се справи с изпитанията си, но някога е слаба, не може да му помогне. Значи и вярата расте като растенията. Чрез вярата човек се свързва с разумния свят и вижда, че той не нарежда работите, но друг ги нарежда. Ако не вървиш в правия път, работите не се нареждат. Ще кажеш, че вярата прави всичко. Значи ще сложиш яденето на огъня и ще вярваш, че ще се сготви добре. Не, знание е нужно. Ако не знаеш колко време да се готви, какъв да бъде огънят, яденето може да остане сурово или да прегори. Колко време е нужно, да създадеш едно красиво чувство в себе си? Колко време е нужно, докато узрее един плод на добродетелта? Много време е нужно за това. Човек е градинар на своята душа – райската градина. Години наред, с мотика в ръка, той трябва да обработва плодните дървета. И като узреят, тогава ще има право да ги вкуси. Мислите ли, че като се върнете отново в рая, ще ядете от плодовете на райските дървета, както Адам и Ева? Първите човеци бяха градинари. Те имаха право да ядат от всички плодове, с изключение на забраненото дърво, но престъпиха закона. И до днес още хората носят в кръвта си отровата на горчивото дърво. Затова, като се разболее някой, лекуват го с горчиви лекарства: пелин, хинин и др. И сегашният човек е градинар. Дълго време ще работи той в своята градина, докато заслужено се върне в рая. Дълго време ще се лекува той с горчиви билки и лекарства, докато се пречисти кръвта му. Ще дойде ден, когато ще се лекува с умствени билки. Ще каже само една дума, или ще помисли нещо и ще оздравее.

Като изучавам хората, виждам какви дарби и способности имат. Чудя се защо не работят съзнателно върху тях, да ги използват. Някой е голям физиономист, без да е изучавал физиономика. Само те погледне и казва: „Ти си неразположен, ти не гледаш добре на хората и т.н.“ – Така е. Има хора, на които погледът към света е отворен, широк; други са затворени, мрачни. Ако те погледне такъв човек, може да заболееш. Такъв поглед може да убие човека. В такъв случай казват, че си урочасан. Ако човек с лоши очи погледне един вол, той моментално пада на земята и умира. Има баби, които лекуват от уроки. Бабата взeме едно прясно яйце, удря го в челото на вола и той става на краката си. За да не пострада животно или човек от уроки, избягвайте да го хвалите. Само силният човек издържа на похвалите. Слабият се поддава на тях и току виж, паднал на земята. Някой се оплаква от главоболие – урочасан е. Да благодари, че силата на лошите очи не е голяма, та слабо го е засегнала.

Знание е нужно на човека, да разбира първо себе си, а после своя ближен. Някой ден ще ви прочета два–три листа от една интересна научна книга, да видите каква мисъл, каква логика има в нея. Математиците ще разберат

съдържанието на книгата, а останалите едва ли ще разберат нещо. Ако разберат, не могат да предадат какво са разбрали. И вие разбирате как трябва да се живее, но не можете да живеете правилно. – Защо? – Защото животът е величина от висшата математика. Метафизиците и психофизиците говорят за пространството като математическа и физическа величина. Според тях пространството се състои от безброй точки, които се проектират на равнината. Геометриците даже измерват пространството като физическа величина. От това гледище и животът е величина, която се проектира в света, в който ние живеем. Ако човек не разбира законите на живота, той е в положението на онзи, който не разбира основните точки на геометрията. Той ще извади криви заключения за законите на геометрията. Така и вярващият, и ученият, които не разбират живота, изваждат криви заключения за него.

Често религиозните изпадат в крайна самоувереност, с която пакостят и на себе си, и на окръжаващите. И друг път съм разказвал за голямата самоувереност на един наш познат от търновско. Той мислел, че с вяра всичко се постига. Един ден, като вървял край селото, той видял селския бик. Отдалеч още чул рева му и си казал: „Лесно ще се справя с него“. Като се приближил, той извикал силно: „В името на Господа Исуса Христа, забранявам ти да ревеш!“ Бикът го погледнал и се хвърлил върху него. Започнала се отчаяна борба, в която се намесил пъдарят. Така нашият познат се спасил от бика. Защо трябваше да губи толкова енергия да се бори с бика? Ако вярата ви е силна, използвайте я за нещо разумно, а не за борба с бик. Вярата може да лекува, но всички хора не се лекуват с вяра. „Ако имате вяра като синапово семе.“ Значи вярата е на степени. Който следва духовния път, трябва да вярва на ближния си, като на себе си.

Любовта е сила, която работи в живота. Вярата е барометър, който показва степента на Любовта. В обикновения живот вярата се определя като силна и слаба. Френологът лесно определя силата на вярата. Достатъчно е да пипне центъра на вярата с пръстите си, за да определи силата ѝ. Някои смесват вярата с надеждата, или надеждата с любовта. Те са различни сили. Всяка от тях има определено място на човешкия череп. Надеждата действа във физическия свят, от сутринта до вечерта. Днес се обличаш с нова дреха и разчиташ на нея до вечерта. Вярваш, че следващата година ще имаш нова дреха. Тук действа вярата. Вярваш, че ще станеш добър, гениален. Значи надеждата борави с малки величини, за ден–два. Вярата борави с големи величини. Който има надежда, не се обезсърчава. Надеждата идва в подкрепа на вярата. У когото вярата и надеждата са силно развити, той не се обезверява. Пазете се да не се вмъкне тщеславието във вярата ви. То преувеличава нещата. Така човек си въобразява, че вярата му е по-силна, отколкото в действителност. Той изпада във фалшиво

положение. Пазете се да не влезе във вярата чувството на самоуважение и гордост. Вие ще мислите, че като вашата вяра няма друга. Пазете се и от страха. Той внася неувереност във вярата и тогава каквото обещаете, няма да го изпълните. И десет револвера да дадете на заека, щом зашумоли нещо, той веднага хуква да бяга. И вие, като минат всички опасности, почвате да се оправдавате. Работете върху себе си. Един трябва да се справя със страха, друг – с щеславието си, трети – с гордостта, с алчността, с гнева, със суетността и др. Ще кажете, че човек има *любов* към Бога. *Любовта* е сила, която минава през всички същества. Тя излиза от Бога, минава през ангелите, после – през хората и най-после – през животните. Това са форми на *Любовта* със специфични образи. – Човек трябва да люби. – Каква *любов*? – Божествена. Тази *Любов* никога не изчезва, никога не умира. Вън от нея, каквото да е *любовта*, тя е слаба, изменчива. Майката обича детето си; още преди да го роди, тя вече го обича. Като го изгуби, тя изгубва и *любовта* си. Тя среща много деца, но не ги обича. Докато е живо детето ѝ, тя се учи да обича и другите деца. Защо майката обича своето дете повече от другите деца? Вие твърдите, че всяко дете идва на земята по волята на Бога. Щом е така, защо тя не обича другите деца, дошли на земята също по волята на Бога? Казваме, че всяка майка е добра. Обаче кармически не излиза така. Коя е причината, майката да има слаба вяра, надежда и *любов*? Значи в нея е развит само един център. Тя има желание да си хапне, да се облече добре, а що се отнася до висшите чувства, чрез които сме свързани с невидимия свят, у нея те са слабо развити. И майката трябва много да работи върху себе си, да развива висшите чувства и способности.

И досега още се проповядва, че като умре човек, ще му се открие онзи свят. – Възможно е, не оспорвам това, но питам: Защо богатият трябва да обеднее, за да разбере какво представлява бедността. Като богат, той има всички условия да влезе между бедните и да разбере бедността. Защо трябва сиромашията да хлопа на вратата му, за да я разбере? Защо трябва човек да умре, за да види онзи свят? Не е ли по-добре преди да е умрял да знае какво представлява онзи свят? Като умре, всеки ще види онзи свят, но колцина от вас са го видели още сега? Някои казват, че съм ходил на онзи свят. Не отричам това, но казвам, че онзи свят е широк. На земята виждаме само едно небе. На онзи свят има седем небеса: на първото небе човек вижда само грешките си; на второто небе вижда отношенията, които е имал към хората; на третото небе вижда своя умствен живот – знанието, с което е разполагал; ще разбере какво му предстои да учи и ще пожелае отново да слезе на земята, за да придобие нови знания.

Като ви говоря за онзи свят, вие се обърквате, искате да знаете как трябва да живеете на земята. Ще живееш по два начина: сутрин ще излезеш от

главата, ще слезеш в дробовете, а оттам в стомаха. Вечер ще излезеш от стомаха, ще се качиш в дробовете и оттам – в главата. Ще заспиш и сутринта ще се събудиш в главата, откъдето ще започнеш отново да слизаш. Ако се научиш правилно да слизаш и да се качваш, ти знаеш как да живееш на земята. Казваш: „Цяла нощ сънувах, че ходя из пещери“. – Това е животът в стомаха, т.е. лабиринта на физическия свят. – „Цяла нощ ме гонят.“ – Ще те гонят, разбира се, лабиринт е това. Като излезеш от лабиринта, ще се качиш на високо място – дробовете, където се открива нов, красив свят – на зазоряване. Оттам ще се качиш в още по-висок свят – в главата, т.е. в Божествения свят, съвсем неразбран за вас. На земята този свят не може да се разбере, затова човек се събужда и отново започва да слиза. Физическият свят е отражение на Божествения. Първо ще изучавате физическия: ще изучавате растенията и животните, да видите колко неща се крият в тях. Ако започна да ви разказвам какви неща още ще се разкриват в растенията, вие ще мислите, че фантазирам. Какво ще кажете, ако видите цветната аура на растенията? Всяко растение е обвито със седем различни цвята, които се преплитат красиво и образуват неговата аура. Виждате Витоша като красив образ, съчетан от хубави линии. Вън от това, обаче, тя има в себе си друго нещо, което заслужава вниманието на всеки човек. Това, което крие Витоша в себе си, и с най-увеличително стъкло не се вижда. Христос казва: „Който се отрече от мене пред человеците, ще се отрека и аз от него пред Отца моего, Който е на небеса“. Както учениците на Христос проповядваха Словото Му, така и вие приемете Божията Любов и Божията светлина. Само така ще се осмисли животът ви. Само така ще бъдете силни, ще се научите да живеете. Като знаете това, не питайте защо сте неразположени, мрачни. Седял си до един меланхоличен човек и си възприел неговото неразположение; седял си до човек, който мисли и чувства правилно, и ти ставаш като него добър, весел. Човек се влияе от окръжаващите. Слабият се подава лесно на чуждо влияние. Ще кажете, че лошите мисли се дължат на дявола. – Възможно е. Първата причина може да е дяволът, но той не е сам. Най-малко 40–50 души са в негова услуга. Той ги изпраща да изследват вярата, надеждата и любовта на човека, да знае с какво ще се справя. После, те изучават какво богатство има даден човек, къде е скрито. И след като събере всички данни, тогава той пристъпва към работа. Като разбере, че богатството му е във вярата, ще направи всичко възможно да го обезвери. Ще го убеди да вярва в силата на парите. Щом повярва в парите, ще го качи на висок връх и оттам ще го събори. Ще отнеме богатството му и ще го изостави. – Как се познава кога работи дяволът? – Той всякога започва добре и свършва зле. Като те срещне, ще те хвали, ще те ласкае, докато се хванеш на въдицата. После ще ти каже, че по-глупав човек от тебе няма и ще те остави сам да се освобождаваш. Не се обезсърчавай, но не вярвай на този, който започва добре и свършва зле. Започни отново и знай, че който те хвали и който те

кори, е един и същ. Обърни погледа си към онзи, който разбира добре живота. В него е добрият дух. Той казва: „Добър си, но не постъпваш добре; даровит си, но не учиш. Започни отново да работиш и да учиш“.

Сегашните християни се отклонили от своя път поради мисълта, която са им внушили, че дарбите и способностите се дават даром от Господа Исуса Христа. – Всичко ще ти се даде, ако учиш и работиш. Само така можем да придобием съвършенството, за което се говори. Смисълът на живота е в съвършенството. Да бъдем съвършени в своята любов! Да бъдем съвършени във вярата си! Да мислите, че можете да бъдете съвършени. Всеки човек може да постигне съвършенството. Не може ли шивачът да ушие една съвършена дреха? Не може ли художникът да нарисува една съвършена картина?

Вървете по пътя на вътрешното самоизучаване и не се обезсърчавайте. Не питайте защо нещата стават така или иначе. Всичко става така, както Бог е наредил. Изпитите са определени от Бога, а човек пропада поради своята леност. Изобилието е от Бога, а недоимъкът – от човека. Истината е достояние на Бога, а лъжата – на човека. Имаш един лев в кесията си, а казваш, че имаш 10,000 лева. Значи ти казваш единица истина, а 10,000 лъжа. Отношението е 1 към 10,000. Какво ще направиш с един лев? Дрехи ли ще си купиш, или ще се нахраниш? Защо не е обратното, да имаш 10,000 лева в кесията си? Истината е капитал, с който човек всякога разполага. Можеш ли при този капитал да бъдеш беден? Като знаете това, мислете върху надеждата, вярата и любовта, от които зависи вашият успех. Ако разберете отношението на надеждата към вярата и вярата към любовта, вие ще разрешите 99 от своите мъчнотии. Ще остане само една мъчнотия неразрешена.

И тъй, да произнесеш правилно думата „надежда“, това значи да се радваш на онова, което Бог ти е дал за деня; да се радваш на малките благословения. Да произнесеш правилно думата „вяра“ значи да се радваш на големите благословения, дадени от Бога. Да произнесеш правилно думата „любов“ значи да се радваш на живота, който Бог ти е дал за вечни времена.

Ще се радваш на благата за физическия свят. Ще се радваш на способностите и дарбите, които можеш да проявиш. Ще се радваш на вечния живот, който Бог ти е дал.

Мислете върху надеждата!

Мислете върху вярата!

Мислете върху любовта!

Надеждата свързва човека с физическия свят, със здравето.

Вярата го свързва със силите на ума, който трябва да се развива. Любовта го свързва с великия, с безграничния живот.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 3 юли 1938 г., София, Изгрев.

1938_07_03 Блажени сте ако любите!
неделна беседа

БЛАЖЕНИ СТЕ АКО ЛЮБИТЕ!

Отче наш.

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матея, до 11 стих.

Духът Божи.

Кое е онова, което обновява хората? Или коя е вътрешната връзка в живота? На физическото поле, връзката е кръвта. В един дом са близки, едни от децата вървят по майчина линия, а други по бащина линия или казано на научен език: Когато във вас преодолява кръвта на майка ви, вие вървите по майчина линия. Когато във вас преодолява кръвта на баща ви, вие вървите по бащина линия. Някой път децата вървят по линията на някоя баба или прабаба. Ще оставим за друг път. Обаче, тази връзка в 4 поколения се изражда. В първата фаза това са братя и сестри. Във втората фаза това са братовчеди. В третата – трети братовчеди, а в четвъртата – роднински връзки. Или в 100 години хората се израждат, не са роднини по кръв. Има друга една връзка на духа, Божествена връзка. Писанието казва: Онези, които нямат Божия Дух или Христовия Дух, не са Негови, не са роднини. Ако някой иска да бъде роднина на Христа, духът е, който свързва вътре. Не е името, което носим на църквата. Братята са братя, ако носят кръвта на баща си. Братята са братя, ако носят кръвта на майка си. Две сестри са сестри, ако носят кръвта на баща си. Две сестри са сестри, ако носят кръвта на майка си. Пък някъде носят едновременно кръвта на майка си и на баща си. Ние се намираме в една фаза не на външно обединение, а на вътрешно. Сега нас ни доказват. Казват: „Докажи ни в света, дали животът продължава или след като човек умре, се свършва всичко.“ После казва: „Докажи ми има ли Господ или няма Господ.“ Тази философия вече е отживяла. Трябва ли да се доказва, че има въздух в света? Достатъчно е да стегна врата на някого от вас и да му докажа че има въздух. Да му стисна врата, да не може да диша. Някой иска да му докажа дали има светлина. Като завържа очите, ще разбере, че чрез очите се възприема светлината и че светлината съществува. Казвате: „Има ли Господ?“ Ти щом живееш, има Господ. Животът излиза от Бога. Животът е качество на Бога. Там, дето е Бог, има живот. Когато Бог напусне човека, той умира. Когато дойде при Него, оживява. Когато дойде Господ при човека, поумнява, когато го напусне, оглупява. Когато Господ дойде при човека, силен става. Когато остави човека, слаб става. Това е опитната страна на един вервующ. Какво говорят учените хора? – Учените хора говорят за много работи. Но там човек трябва да има ум, да разбира. Казвате, че учените хора са

безверници. Не само че учените не вярват в това, в което простите хора вярват. В учените хора няма безбожници, туй е изключено. Между мъдреците безверници няма, само че те не вярват, както ние вярваме. Ние вярваме, един неук човек вярва, че земята е по-голяма от Слънцето. Ученият човек в това отношение е безверник. Той казва, че Слънцето е по-голямо от земята. Простият казва: „Виждам го, как може да бъде по-голямо?“ Ученият човек има начин, по който може да докаже, че Слънцето е по-голямо от земята. Казвам: Тогава как ще докажете? Ако Слънцето е толкоз малко, колкото го виждате, как е възможно цялата земя тъй да я стопля? Казва: „Силата Божия там се показва.“ Силата Божия се показва винаги в големите работи, а не в малките работи. Вниманието на Бога се показва в малките работи към хората. Той се показва, че е внимателен много към всички. Той е внимателен, обръща внимание и ако вие търсите Неговото проявление. Казва се, че онзи, грандиозният, големият свят, Той го е създал. Питам: Ако ние отричаме присъствието на Бога, тогава какво е нашето положение? Щом човек отрича присъствието на Бога, той е лош човек. Щом го приема, той става добър. Щом отричаш Бога, ти зъл ставаш. Аз говоря за вътрешното състояние. Казвате: „Вярвам.“ Който има вяра в Бога, трябва да бъде добър, както Бог е добър. Може ли човек да се грее на Слънцето и да не се стопли? – Не може. Питам: Органически хората, както са на земята, може ли да се проявяваме, ако Слънцето не изгряваше? Да допуснем изгряването на Слънцето, щяхме ли да се проявим? Когато Слънцето се проявява и ние се проявяваме. Когато Слънцето не се проявява и ние не се проявяваме. Във всяка работа, която вършим, органически то започва най-първо работата и после ние следваме. В света трябва да знаем, същият закон е. Всяка работа Бог започва най-първо и после ние започваме. Сега ние мислим, че започваме нашите работи. Ние казваме: „Аз искам да живея.“ То е желание на Бога. И ние искаме после да живеем. Следователно, аз искам да живея, защото Бог живее в мене. Дотогава, докато Бог живее в нас, и ние ще живеем. Щом започнем да препятствуваме на Бога, Той да се проявява в нас, ние започваме постепенно да умираме, без разлика какво положение заемаме в света. Щом започнеш да си бездействуваш в себе си, старостта е дошла вече. В деня, в който ти най-малко се поколебаеш в любовта на Бога, ти започваш да остаряваш и тогава ще дойдат всичките нещастия. Всичките нещастия идват от това безверие, безлюбие, което са наследили хората. Хората сега се стремят към любовта и страданията се увеличили. Големи изпитания идат. Искаме ние да знаем защо идат страданията. Страданията идват, понеже хората задържат любовта. Не я проявяват. Любовта задържат в себе си, и на другите никак не я допущат. Пък законът е, че любовта е сила, щом ти я спреш, едно от двете: или ще умреш, или ще се разтопиш. Сега под думата „смърт“ разбираме да дойдат ония, големите ограничения. Ти ще изгубиш вида на човек и ти няма да бъдеш доволен от себе си. Ти може

да бъдеш най-богатия човек в света, но няма да бъдеш доволен от своето богатство. Ще започнат всичките твои чувства да се атрофират. Сега мнозина са идвали при мене да ми казват: Аз имам вяра. Казва: Голяма вяра имам. Аз вярвам, че има Господ, но казва, че има ревматизъм в краката си. – Твоят ревматизъм показва, че имаш слаба вяра. „Имам болка в корема си." – Болката в корема ти показва, че имаш голям спор. Питам: Може ли здравата майка да роди болното дете? Може ли от здравия баща да се родят болни деца? Може ли ние да кажем, че сме родени от Бога и да бъдем болни и да бъдем пълни с тия недъзи? То е нещо невъзможно. Казвам: Фактически трябва да погледнем на нещата. Тъй щото иде една съдба в света и всички религии, които сега съществуват, ще бъдат разтърсени до дъно. Всичките религии, които съществуват, ще ги опитат. Всички народи, всичко в света ще се изпита. И всичко онова, което не е съгласно с онзи велик закон Божествен на Любовта, всичко туй е осъдено на смърт и ще си иде от света. И ние нямаме нужда от него. Тогава казвам: Каква трябва да бъде Любовта? Любовта трябва да бъде такава, каквато е любовта на майката, любовта трябва да бъде такава, каквато е любовта на бащата, такава, каквато е любовта на брата, на сестрата. Каква трябва да бъде любовта? Такава, каквато е любовта на господаря, каквато е любовта на слугата, такава, каквато е на ученика и на учителя. Тия (са) нормите, които ние можем да покажем каква трябва да бъде любовта. Трябва да се учим, че един народ може да се подигне в света, може да се обнови. Един народ без любовта не може да се обнови. Един дом без любов не може да се обнови. Един човек без любов не може да се обнови. Казвате, че Бог е любов. Бог желае подновяването на народите. Писанието казва, че онзи народ, който не служи, който не проявява Божията Любов, онзи народ, който не служи на Бога, той ще си отиде. На български думата „изтребване" не значи унищожаване. Изтребва се житото, значи отделя се къклицата от житото. Онзи народ ще се отдели, защото от него ще му се вземат ония възможности, чрез които той ще може да греши. Едно време мислеха, че езическите народи се биеха. Езичниците се биели и войни е имало. Въпросът не е че хората са езичници. Днес християнските народи кой ги накара в 1914 година да се бият? И то най-просветените народи. И четири години се биха и не позволяваха да се събират умрелите. Сега в света има два вида хора: Едните поддържат, че войната е една необходимост. Войната при един грешен свят е една необходимост, но при един праведен свят не е на място. Лекът за болните е на място, но лекарството за здравите хора не е на място. Има две състояния: едно болезнено състояние на човека. Има религиозни хора, които са болни. Кои са болните хора в света? Болни хора са всички ония, които искат другите да им слугуват. Здрави са ония хора, които отиват да работят и да помагат. Аз наричам брат онзи, който помага на сестра си. Аз наричам сестра онази, която помага на брата си. Наричам майка онази, която помага на баща си.

Баща наричам онзи, който помага на майка си. Бащата трябва да помага на майка си.

Та казвам: Какво трябва да бъде новото верую в света? Новото верую, това е любовта, любовта на земята. Уважение и почитание да има. Всеки да гледа в лицето на своя брат проявление на Бога. Като почиташ другите, да почиташ другите по Бога. Да има взаимно почитание и уважение. Всичките добродетели, които ние виждаме в хората, взаимно да се почитаме, понеже във всичките хора Божиите блага са, които се изнасят в света. Те се проявяват във всичките хора. Един ден всичките онези хора ще донесат своите блага, които са придобили и те ще бъдат общо достояние на цялото човечество. Например, вземете в една музикална зала, не е най-важното да си на първите редове, но стига да имаш едно хубаво око, може и на последното място да седиш и да се радваш повече, отколкото онзи, който е на първото място, пък е малко глух и не може да слуша. В сегашния век всички съзнаваме, че сме болни. Всеки казва: „Грешни сме." Аз поставям въпроса другояче. Цар Давид казва, че в грях го е заченала майка му. Това е негово разбиране. Онзи, който писал първата глава на Битието, казва, че отначало Бог създаде човека по образ и подобие свое. Ако грехът в света е влязъл, и мислим, че сме грешни, това не е от Бога, грехът е нещо чуждо на човешкото естество, отпосле е влязло в света. Следователно, колкото по-малко говорим за греха, по-добре е за нас. В сегашния живот доброто е необходимо за хората. Доброто е необходимо, понеже в човешкия живот е насадено злото. Против злото няма друга сила, която може да противодейства, освен доброто. Ние трябва да поддържаме доброто, за да противодейства на злото, което е вътре в устройството на сегашния човек. Веднъж гледах две деца, на две майки, по на две години. Гледам, едното има две ябълки, имат по две ябълки и двете деца. Едното проточи ръката, че го хвана детето и го разтърси. Онова започна да плаче, плаче, после то проточи ръката, хвана другото и то го разтърси, и то започна да плаче, то взе четирите ябълки и ги тури на себе си. Че какви са причините за кавгите? Това са все материални работи, които ги скарват. Материалните работи влошават работите. Когато се ревне някому да стане богат, той вече си създава едно нещастие. Понеже туй дете, което е близо, проточи ръката си, ще те разтърси. Този човек, който те разтърсва, той сам си дава правото. Нима онзи крадец, който дойде, ще те пита трябва ли да те обере или не. Често мене ме питат: „Защо ме обраха?" Защото не изпълняваме Волята Божия. Виктор Хюго в своя роман „Клетниците", в разказа за Жан Валжан, като срещна онзи, на когото открадна свещниците, той казва: „Аз му ги подарих. Аз го изкусих, ще си направя от по-прост метал, не от злато. Ако бяха от прост камък, никой няма да краде, но златните свещници желае да открадне. Половин килограм злато има, всеки ще ги задигне." Няма изкушение за добрите

хора. Златните свещници не са изкушение, но за слабите хора са изкушение. Сега мнозина задават въпроса и казват: „Защо аз съм беден?“ – Защото не виждаш Бога. Възлюбете Господа с всичката си душа, идете да работите заради Него. Всички вие сте богати повече, отколкото даже ви е потребно. На някои от вас плюнките са лековите, виждам някои, на които плюнките са лековити, а на някои плюнките са отровни. Майката, като го боли детето, плюне на мястото, дето боли. Има известна лечебност и животните, когато имат някаква болка някъде, дълго време ближат раната си. Тази плюнка е лечебна в тях. Виждаме, че и плюнката на Христа беше лековита. Когато отвори очите на слепия, той плюна, направи кал и намаза очите му. После казва: Какво виждаш? – Виждам, казва, като дървета. После пак ги намаза очите му, пита го: Какво виждаш? – Виждам да се мърдат вече.

Казвам: В новото верую на хората туй, което трябва сега (на) народите е да се образува един народ в света, който да има три качества. Той трябва да бъде един народ на Любовта, трябва да бъде един народ умен, разумен народ и един народ, който трябва да бъде свободен от всички недъзи. Трябва да има един свободен живот, да има знание, да има свобода. Или любовта трябва да се тури във всеки народ за повдигането му. Ние може да воюваме чрез любов в света. Няма по-мощна сила, с която човек може да воюва. Казвам: Бог в света, Който е Любов, Бог иде в света да воюва и да избави хората. Кое е онова, което застави Христа да носи кръста, да страда? – Любовта. Казвате: „Геройство е това.“ Как пострада Христос? Той пострада, Той води една война на земята и изгуби сражението, но като влезе в духовния (свят), спечели сражението, възкръсна. И виждаме, след две хиляди години има 500 милиона хора, които Го следват, а тогава имаше само 12 души, които в един момент се разбягаха. Сега, след 2000 години, има 500 милиона. Ако се минат още 2000 години, колко ще има? Христос иде в света, с всички свои разумни братя – чеда Божии и с ангелите да тури ред и порядък в света. Като дойде Христос, ще има такъв дим на земята, какъвто хората не са виждали. Сега това не го говоря, за да се страхувате, това са дни на освобождение. Иде едно пробуждане на хората. Не е злото, което трябва да господарува. Ние трябва да знаем, че за да живеем добре, трябва да имаме любов. За да се избавим от смъртта, от всички нещастия за индивида, за дома, за семейството, за народа, за човечеството, това трябва да се тури за цел. Всички трябва да проповядват любовта. Тогава, ако всички религии приемат Любовта, те ще се благословят. Религията ще бъде като форма в света, която ще господарува. Съдията да съди с любов, учителят да учи с любов, свещеникът да учи с любов, майката и бащата да слугуват с любов. Слугата да служи с любов. Всеки човек, каквато и работа да върши, да работи с любов, каквато и работа да върши. Онзи, комуто слугуват, да оценява неговата работа. Той

да го обича. Общата заплата, разменната монета ще бъде любовта. Ще работите от любов и ще ви плащат с любов. Тогава всичките хора в света ще бъдат осигурени. Ако любовта дойде да царува в света, няма да има тия неправди, които сега съществуват. Сега, накъдето и да се обърнем, има известна тъмнина, в която ние се блъскаме. Питам: Ако аз ида между бедните хора, между хора, които са гладни, и ако след мене върви един керван, нося хляб, нося провизии, мислите ли, че тия хора ще ме мразят? Не. Тия хора ще ме посрещнат. Мислите ли, че тия хора, които са жадни, и аз отивам и им дам вода да пият, няма да бъдат изправни спрямо мен? Мислите ли, че аз, който отивам да лекувам болните, няма да бъда добре приет? Каквото кажеш сега, все ще обидиш някого. Сега ще те лекуват лекарите, може да ти направят една операция, но ще седиш 10, 15 дни, казват: „Апандесит има." Тук имаше един руски казак, направиха му операция и му взеха 13 хиляди лева, отрязаха му сляпото черво и пак умря човекът.

Та казвам: В сегашния живот, всичките хубави неща, които правим, са свързани с материалното. Казва: „Колко ще ми платиш? Много малко се плаща, аз не мога да работя за 100 лева, нито за 1000 лева мога да работя." Някой казва: „Ще ти платя." – „Ако ме обичаш работя за тебе, ако не ме обичаш, крака си не мърдам." Ако вие обичате Бога, Той всичко ще направи за вас. Ако вие не обичате Бога, Той нищо няма да направи. Сега, другият въпрос: Не че не Го любим, обичаме Го, как не? И аз по човешки говоря. Бог не е доволен от нашата любов. Че как така? Ако дойде днес Христос, ще бъде ли доволен от любовта на християнския свят? – Не. Най-първо, ако дойде Христос, ще го приемат ли? Ако Христос дойде инкогнито, облечен просто, не с власт и сила, ще гледате дали беседата му е съобразна, може би да има нещо анархистическо. Разбира се, ако дойде с власт, със своите ангели, със своето войнство, всички ще се подчинят, то е друг въпрос. Сега съществува този ред. Идете в Германия сега и ако кажеш нещо против Хитлер, веднага ще намериш затвора. На немски как се казва „да живее Хитлер"? Хайл Хитлер. Като видиш портрета на Хитлер да кажеш: Хайл Хитлер. Ако не кажеш, ще намериш затвора. Ако идеш в Италия, ще кажеш: Да живее Мусолини. Ако не кажеш, ще намериш затвора. Да живее Хитлер. Съгласен съм, ами ако не кажем: Да бъде Словото Божие, какво ще бъде? Няма ли да намерим затвора? Хитлер иде вече. Хитлер е Господ сега. И Мусолини е Господ, и Сталин е Господ. Господ е като английския крал, иде и постъпва по същия начин. Опасността не е в Хитлер. Хитлер си върши много добре работата. Опасността не е в Мусолини. Мусолини си върши много добре работата. Всички си вършат работата. Единственото нещо на хората, което липсва, е, че хората към себе си имат по-голяма любов, отколкото към Господа. Христос казва: „Който люби баща си и майка си повече от мене, не може

да бъде мой ученик." Ако твоята любов към тебе е по-голяма, отколкото любовта към Бога, този човек не е за мене, казва Христос. „Който люби баща си и майка си повече от мене, не е за мене достоен." Значи, ще любиш баща си и майка си като Него. В християнството трябва да приложим любовта на равенство. Аз не може да ви дам една норма как да обичате, но всеки от вас имате една норма. Един художник като рисува ухото, перспективно знае какви линии да постави и как да направи ухото или устата как да направи. Ако остане сега да го учат как да направи тези линии, нищо не може да нарисува. Значи едно малко подшушване има.

Казвам: Една опитна школа трябва да се образува в съвременното християнство. Хората искат да знаят дали са правоверни или не. Аз имам един барометър горе, от 30 деня наред показва много лошо време, дъжд, все дъжд показва, пък тук няма никакъв дъжд. Но аз зная, че този дъжд е някъде. Някъде постоянно вали дъжд. Защото дъждът отишъл в Средна Европа и тук няма. Коя е причината? Има един закон: Когато човек се храни неестествено, винаги в него се образува една неестествена топлина. Някой път се повишава температурата, като се разболее човек, повишава се температурата на 39–40 градуса, а като остане 41–42 градуса, той свършва. Увеличаването на топлината седи в това, че онази топлина, която се увеличава, носи свои едри частици от материя. Един от учените хора е правил опит, че един човек, ако се подложи на две хиляди волта електричество, то го умъртвява, но ако се подложи на ток от 20–30 или 60 хиляди волта, електричеството минава през него, без да направи някаква повреда. Физиците обясняват, че в двата хиляди волта частиците са едри, минават през порите на тъканите, разкъсват ги и следствие на това човек умира. При 60-те хиляди волта тези частици са толкоз малки, че минават през тъканите и пречистват организма, без да причинят вреда. Този огън, дето изгаря хората, носи едри частици, които като минават, разкъсват тъканите. Изгарянето не е нищо друго, освен разкъсването. Онази неестествена любов или грубата любов, с която разваля тъканите на душата. Има една любов в нас, която разваля в нас понятието за обичта към хората. Ти намразиш човека, желаеш той да се махне, да изгуби богатството си, къщата си, да изчезне всичко. Че туй е неестествена любов. Нима мислите, че един вълк, който изяжда една овца, има омраза? Той няма такава омраза като човека. Като има любов към нея, той разкъсва частиците ѝ. Той мисли, че като изяде овцата, тя ще му продължи живота. Колкото и малко да е, той счита, че е в реда на нещата. Той го счита за полезно, и тя като блее, за него това е един приятен разговор. Той къса месото и яде, кравата вика, а той къса и яде. Че с хората не е ли същото? Колко хора има в света, които праведни седят в затвора? Осъдени са по закон. Казвам: Трябва да дойде в нас любовта да подейства. Ние казваме, че Господ е направил света. Всеки един от нас, трябва да започне в нас

справедливостта. Трябва да бъдем справедливи. Но понеже ние вече си поставяме един личен въпрос за нас, ние нямаме време да чакаме човечеството да се поправи, понеже още човечеството, то си върви по друг един закон. Но туй, за което аз ви говоря, всеки един от вас може да направи един опит със себе си: Любовта трябва да турите като една органическа и психологическа сила, която трябва да преобрази човека. Всеки един от вас като възприеме любовта, да може да измени своето лице, да може да измени своите очи, да измени устата си, да измени храната си, че с любовта да влезе във връзка с невидимия свят. Или с любовта да влезе във връзка с разумния свят. Най-първо има един език, на който си говорят всичките хора от всичките народи. Този език не е есперанто. В старите времена са го наричали ватански език, сега го наричат мистичен език. Всичките добри хора като се срещнат, те се познават, говорят си. Единият може да говори на български, другият на френски, но разбират езика си. Нали на Петдесятницата, като бяха събрани апостолите, говореха на този език. Като говореха на всичките езици, разбираха се. Когато духът дойде в човека, когато любовта дойде, вие ще говорите на всички езици и онова, което говорите, ще ви бъде понятно.

Та казвам: Вие сега сте християни, вярвате в Христа и аз се радвам. Колцина от вас сте слушали гласа на Господа? Знаеш ли, когато ти говори Господ, някой път си намислил да направиш нещо лошо и Той ти казва вътре: Бъди благ, както аз съм благ, бъди справедлив, както аз съм справедлив, бъди разумен, както аз съм разумен. Понякой път вие се вслушвате и казвате: „Съвест.“ Съвестта в човека, това е гласът Божи, който говори вътре.

Казвам: Няма по-хубаво нещо да чуеш гласа на Бога. Илия при големите свои изпитания чу този глас. Не е вятърът, не е гърмът, чрез който говори Господ. Като дойде Господ, тогава Илия си покри лицето. Един Мойсей, един посветен, който свърши в училището на Египет, след като паса 40 години овцете, казва му Господ, много хубав и тих глас е Той, казва му: „Изуй обущата си, понеже мястото, на което стоиш, е свято.“ Мойсей изу обущата си. Говори му Господ. Мойсей имаше голямо мнение за себе си. Господ като му проговори, Мойсей казва: Господи, ти знаеш, че аз съм гъгнив, не съм от красноречивите. – Брат ти, казва, е красноречив. Той ще дойде с тебе. Ти ще говориш на брата си, пък брат ти ще говори на фараона. Ти и той, двамата ще изведете израилския народ. Най-първо Господ ще говори на твоя ум, твоят ум ще говори на твоето сърце, пък твоето сърце ще говори на фараона. Фараонът е физическото тяло. Чрез физическото тяло ще ви освободят от фараонското робство. Всеки си има по един фараон, който го е заробил. Казвате: „Гладни ще умрем.“ При фараона трябва да работиш кирпича, който ще съгражда. Ние сега

говорим за фараона. Ние трябва да се оправим с нашите фараони. Какво ще правим? Мойсей, този човек трябва да дойде вътре и ти ще слушаш. Умът ще слушаш. Каквото Господ говори, ще слуша сърцето, на което Господ говори. Твоят ум и твоето сърце ще отидат при фараона.

Казва Христос: Блажени сте, ако любите Господа. Ако любите, блажени ще бъдете, блажени ще бъдете вие, блажен ще бъде домът ви, блажени ще бъдат и всички около вас. Онзи, който люби Господа, носи блаженство навсякъде. Туй трябва да бъде правило. Казвате: „Невъзможно е.“ В любовта всичко е възможно. Не само това. Като се срещнете, че като ти проговори Господ, ще каже: Ето един твой брат, ето една твоя сестра. Вие сега ще кажете: Аз бих искал да ви направя всички последователи на Любовта. Които сте българи, останете си българи, но останете българи на Любовта. Които сте англичани, останете си англичани, но станете англичани на Любовта. Които сте французи, останете си французи, но станете французи на Любовта. Които сте германци, руси, какъвто и да е народ, каквито и да сте, не е лошото в народа, но всички народи трябва са станат народи на Любовта. И тогава Господ ще говори в съзнанието.

Желая на всички, които сте тука и ме слушате днес Господ да започне да говори на вашето съзнание и всички да станете носители на Божията Любов, да станете мощни, да разпространявате Божието учение по целия свят.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

36-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 3 юли, 1938 г., 10 ч. преди обяд
София – Изгрев.

Забележка: На 10 юли, 1938 г., неделя, Учителят е на Рила и на тази дата по каталога на Елена Андреева няма беседа. От 17 юли до 28 август неделните беседи са отпечатани като Рилски съборни беседи в томчето "Двигатели в живота" /1938г./.
На 4 септември, 1938 г., неделната беседа е на Изгрева.

1938_07_06 Светлина, топлина, доброта
лекция на Общия окултен клас

СВЕТЛИНА, ТОПЛИНА, ДОБРОТА

Отче наш.

„В начало бе Словото".

Ще прочета няколко стиха от 5-та глава на Лука, от 5 до 10-и стих.

„Духът Божий".

Понякой път има еднообразие в стремежите. Всичките хора имат един стремеж – да бъдат богати. Да бъдеш богат не е лошо, но когато богатството еднообразно иде в живота, тогава има разочарование.

Имате думите:

СВЕТЛИНА
ТОПЛИНА
ДОБРОТА

Какво отношение има между светлина, топлина и доброта? Светлината произвежда трептения в етера. Топлината в твърдите тела образува разширение. А добротата какво образува? Тя не се отнася до физическия свят. Там, дето хората са добри, може да ги познаеш по това, че градините са добре обработени. Човек, който е добър е добре облечен, добре вчесан. Този човек има добри обноски. Светлината се отнася до челото на човека, до неговия умствен свят. Топлината се отнася до неговото сърце, добротата се отнася до неговите постъпки. Следователно, ако вие разбирате светлината и не знаете как да я турите на работа, да ви помага на вашия ум, тогава вие не сте разбрали вътрешния смисъл на светлината. Ако вие си греете ръцете на топлината и не знаете да впрегнете на работа, вие ще изгубите едно от условията. Мекотата в живота не може да се внесе без топлина. Да образуваш един мек характер, мекотата е едно качество. Трябва ти топлина. Добротата е път, да ви доведе до Любовта. Добродетелта е среда на Любовта. Любовта не може да дойде без добротата. Ако си добър, Любовта ще се прояви в тебе. Вие сега разбирате добротата. Казвате: „Аз да стана добър". Ти не може да станеш добър. Ако речеш ти да станеш добър, въпросът е за постъпките. Добротата е едно условие за да се прояви Любовта. Любовта, това е връзката, която ще ви свърже с Бога. А пък по-голямо благо от Любовта ти не може да намериш. И по-голямо нещастие не може да те сполети в света, ако изгубиш Любовта. Най-голямото нещастие е да изгубиш Любовта. Като изгубиш

Любовта, ти ще намериш смъртта. Най-голямото благо е като намериш Любовта. Но сега така се говори. Любовта не може да се намери. Като че тя е нещо много малко, трябва да го търсиш някъде като игла. Но ти трябва да се поставиш в такова положение, че Любовта да те намери. Ако ти не се поставиш, значи Любовта не може да те намери, не може да се прояви. Ти не може да живееш в Любовта и да си нещастен. Например, сега вие живеете във въздуха, но ако вас ви стегнат врата, тогава какво ще ви ползува този външен въздух? Отношението е такова: когато въздухът постоянно влиза и излиза из дробовете, се образува такова правилно отношение, тогава и Любовта, която влиза, постоянно функционира в душата. Сега светлината не може да се прояви, ако той няма едно добре оформено чело. Любовта не може добре да се прояви, ако човек няма добре оформени уста и постъпките на човека не могат да бъдат добри, ако той няма добре оформени ръце. Ръцете трябва да са добре оформени, за да може да се прояви. Казва: „С каквито и да е ръце“. Ти иди при коня, че го бутни за задните крака. На него ръцете ни най-малко не са оформени. Щом го бутнеш по задницата, рита. Иди при вола, волът в туй отношение (е) по-добър от коня. Неговото копито е разделено на две. Той със задницата не рита, но той боде. А пък човек, който има повече раздвояване, ръката показва, не е завършена. Значи човек само като си дигне ръката, ще знаеш какво ще говори неговият език. Или пък щом почнат да мърдат малко мускулите на устните, накрая ти вече може да знаеш какво ще каже.

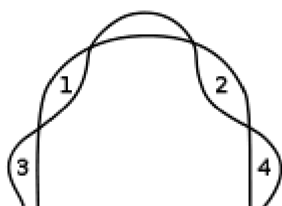

Фиг. 1Сега да дойдем до научната страна. Светлината не може да се прояви, ако нямаш едно добре оформено чело. Сега вие помислете. /Фиг. 1/ За ученият човек това много значи. За онзи, който нищо не знае, не разбира, нищо не значи. Ако тия места на една глава са вглъбнати, този човек не знае какво нещо е справедливост, не знае какво нещо е доброта. И Божественият свят малко разбира. Почти безсъвестен човек е. Малко нещо възприема от Божественото. /3/ – Това показва голям егоизъм у човека. 3 и 4 са отрицателни качества, а 1 и 2 – положителни качества. И положителните качества може да го тикнат в много престъпления. Тази част, 1 и 2 е деформирана, защото челото е без основи. Малко светлина има. Следователно, да се развие човешката съвест, трябва светлина. За да се развие човешката мекота, непременно трябва топлина. За да се развие милосърдието на човека отпреде, трябва му топлина. За да се прояви неговата добрина, трябва му справедливост. Следователно, като държите ръцете си една върху друга сплеснати, вие не знаете какво да правите.

Много неестествено. Човек някой път, и вие пипате ръцете. Ако постоянно ти гладиш ръката отгоре, ти по този начин може да укротяваш мъжкия принцип в себе си – туй грубото, което действува да се прояви. Когато гладиш отдолу ръката си, укротяваш жената в себе си женският принцип. Някой път, когато жената е възбудена, ще гладиш долната част. Възбуден е женският принцип в тебе. Чувствата, жената дошла. Сърцето ти е възбудено. За да укротиш сърцето, от долната страна ще гладиш ръката си. Сърцето има две страни. Лявата страна на сърцето и дясната страна. Казвате: „Като се глади, какво ще се постигне?" Като говориш, какво ще се постигне с говоренето? Ако говориш и не знаеш какво говориш и как да говориш, може да ти пукнат главата, може да ти счупят и краката, всичко може да стане. Ако говориш добре, хората ще те посрещнат, ще те обичат, ще те целуват. Каквото и да правиш, ти трябва да знаеш как да огъваш езика си наляво и надясно. Цяло изкуство е човек да говори. Ако вие знаехте науката за говоренето, пък то зависи от езика. Хиляди и хиляди начини има да огъваш езика си. Някой казва: „Аз съм строг човек". Не че си строг човек, но езика ти не може да се огъва. Някой път дебел станал езика ти, реже като нож. – „Аз, казваш, аз съм много праволинеен". Какво значи праволинеен? Ти, за да накажеш един човек, ще му кажеш че е лош. Ти, за да го накажеш, покажи своята най-голяма доброта. Когато той кръвно ти е обиден, покажи му добротата. Точно противното на обидата. Той сам ще се съди. Ако ти станеш като него, той те ритне веднъж, ти го ритнеш два пъти, тогава по какво се отличавате? Той е един път кон, ти си два пъти кон. Кон, аз вземам от думата „конт" – значи голямо нещо. Малко изменение на буквите. Конят аз го вземам като емблема на човешкия ум, на нисшия ум на човека. Ум на постоянни промени. Той мяза на месечината. Месечовите хора, всеки месец по 4 пъти се менят. Гледаш го малък станал, след туй, голям станал. После започва пак да се смалява, малък става. Хора, които мязат на месечината, не може да разчиташ на тях. Каквото обещаят, една четвърт изпълняват. В месеца ще го намериш два пъти да изпълни туй, което каже. Другите 26 деня каквото каже, няма да го направи. Само 2 деня каквото каже ще направи. Щом не прави това, което казва, той се намира в 26-те деня. Естеството му е такова. Не може да кажеш на месечината да бъде постоянно пълна. Не може да остане. Тя като се разгневи, скрие се, не се показва. След туй, затъжи се и пак се покаже. Някой път като се разсърди, никого не иска да гледа. Влюбените хора много се сърдят. Като се разсърди някой, който обича някого, казва: „Няма да го гледам". После, трябва една малка светлинка само да го зърне. Най-първо ще видиш младата мома, погледне го и след туй се оттегли. После, колкото се увеличават чувствата, завесата започва да се оттегля и най-после цялата завеса се оттегли, месечината е пълна. И пак започне да се тегли завесата. В туй всички имате опитност. Понеже не знаете произхода ѝ, казвате: Господ направил така. Казвате: „Защо ме е направил Господ

такъв?“ Господ те е направил такъв, понеже ти не използува светлината. Ако грешиш в ума си, малко светлина имаш, ако грешиш в сърцето си, малко топлина имаш. Ако грешиш във волята си и не знаеш как да постъпваш, малко доброта имаш. Добротата, това е вашият капитал, „аржан конте“. Това е капиталът в обръщение – златото. Ако ти си добър, ти си финансист. Ако не си добър, никакъв финансист не си. Всичките ти работи ще бъдат объркани. Един човек, който е добър, държавата му е добре устроена. Значи сърцето му се намира в добро положение. Той всичко може да направи. Щом не си добър… Доброто е кръвообръщението на човека. Казвате: „Защо трябва да бъда добър?“ Ако в тебе кръвообръщението и дишането не стават правилно, ти си осъден, никакво постижение не може да имаш.

Та казвам: Постижението е светлината. Светлината, свържете я с нашия ум. Топлината е свързана с нашите чувства. Доброто е свързано с физическия ви живот. И тогава може да имате въпрос за постижения. Понякой път вие искате да ви обичат хората. Ти не може да обичаш един човек с тънки устни като косъм. Ти не може да обичаш един човек, който има сплеснат нос като човката на някоя сврака. Фиг. 2

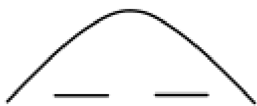

Не може да обичаш който има чело сплеснато като триъгълник нагоре – /Фиг. 2./. Всяка линия в природата тя си има своя ценност. Някой път може да изгубите вашата ценност. Ако загубите този завой на ноздрите, ще изгубиш здравето. Щом носът се разширява, човек придобива топлина. Долната част показва на носа, каква част от тази топлина е употребена за строежа на чувствата. Чувствата трябва да се строят, да се организират. Ако вие, вашите чувства не ги държите в изправност, те може да се разстроят, както едно пиано се разстройва. Казвам: Всеки един от вас трябва да си има огледало, да се наблюдава. Толкоз години работите, като живеете 50–60 години, турете си една задача да изправите носа. Някой от вас има вглъбнат нос. На някой носът е изпъкнал, а на някои носът е закривен. Ако носът отдолу ти е закривен, ти ще станеш песимист. Ако е изпъкнал на средата ще станеш. Ако е вглъбнат, ще бъдеш любопитен. Ще искаш да знаеш къде какво е станало, там, дето не ти трябва. Това са общи работи, аз ги давам за стимул. Понякой път вие седите, гладите си челото и казвате, че някой иска да пее. За да пее, той трябва да знае как да постъпва. Ако искаш да бъдеш математик, трябва да знаеш как да постъпиш. Ако не знаеш къде да буташ челото си, ти математик не може да станеш. Ако не знаеш къде да се буташ, ти певец не може да станеш. Онзи, който иска да стане певец да знаеш как да буташ гърлото си. Например, ако аз искам да дам една чувствителност на своя тон, на гласа си, щях да хвана гърлото си

(с) показалеца. Ако искам да дам благородно изражение, с показалеца си ще пипна гърлото. Ако искаш да предадеш всичките тия качества, тогава с цялата ръка, с всичките си пръсти ще пипам ларингса. Сега вие като ме слушате, ще помислите, че като се пипнете, изведнъж ще стане. Много разочарования ще имате. Пазете се от раздвояване. Щом има раздвояване в чувствата, нищо не се постига. Всяко раздвояване в съзнанието на човека, в науката или в изкуството, или в светлината, за постижението, раздвояването трябва да изчезне. „Двоеумният човек е непостоянен във всичките си пътища." Туй раздвояване на съзнанието трябва да изчезне. Мислиш, че си добър. Казваш: „Добър съм, ама не съм". – Раздвояваш се. – „Дали ще стане нещо от мене?" Казваш си: „Я стане, я не". – Раздвояваш се. Ще кажеш: „От мене човек ще стане, понеже Бог ме е направил човек да стана. Ако аз не стана, горко ми. Причината е в мене, не в Бога". Слънцето изгрява за теб. Като изгрее слънцето, трябва да мислиш. А на обед като напече, казва: „Работете върху чувствата си". Като изгладнееш, казва: „Бъдете добри". Като дойдат гладните години, гладът идва, за да накара хората да бъдат добри. Когато гладува и жадува, тогава човек може да придобие онова възвишеното и благородното. Казвате: „Защо Господ ми е дал този глад?" Гладът е онази мощната сила, която те кара да придобиваш благородното и възвишеното. Вие се спирате и казвате: „Толкоз години вярваме". Вие седите и вярвате, чакате този билет, който сте взели от лотарията да спечели. Без много работа. Хубави са лотариите, но лотарията е за хора, които нямат работа. Лотарията е за безработните хора, а онези, които може да работят не им трябва лотария. Цигуларят, който знае да свири хубаво, той не трябва да взима лотарийни билети, но да вземе цигулката и да свири. Певецът, който има хубав глас – да пее, не му трябва лотариен билет. Художникът, който има отлична ръка – да рисува, не му трябва лотариен билет, но да вземе да рисува. Човек, който е добър, не му трябва лотариен билет, но да иде да прави добро. Да иде да намери някоя богата нива, да направи добро и тази богата нива ще ти даде всичката мазнина, която ти трябва.

Та казвам: Вие живеете в светлината и казвате – „Много светло е. Много топло е". Казвате после: „Не си струва човек да бъде много добър". Вие още не сте дошли до крайния предел. Трябва да имате един термометър, да определите степента на добротата си. В Китай имало един китаец – много добър. Той имал един противник, и той искал да бъде добър като него. Един ден се намерил един шегобиец. Той ходил при добрия човек 19 пъти и той все му услужвал, а онзи, който искал да му подражава, и той да бъде добър като него, като отишъл при него 5 пъти, той му казал: „Прекали го. Веднъж, два пъти, но 5 пъти?" Той му казал: „Не може да достигнеш онзи. При него аз 19 пъти ходих и той не е показал ни най-малко недоволство". Казвам: Вие искате да бъдете музиканти. Ако на 5-ия

път вие се обезсърчите, слаба ви е музиката. Ако говорите и на 5-я път вие се обезсърдчите слаба ви е Любовта. Никога не се обезсърчавай. Мнозина от вас носите старите аристократически схващания. Например, схващането, че има аристократическа кръв. Аристократическа кръв е, която има изобилно светлина. Аристократическа кръв е, която има изобилно топлина. За мене аристократическа кръв е, която съдържа сгъстена светлина, сгъстена топлина и сгъстена доброта. Тя е аристократическа кръв. И тогава желая да имате всички сгъстена светлина в себе си. Та сега новото учение най-първо иде да разшири челата ви, да ги оформи малко. Новото учение иде да оформи вашите носове. Ако се оформи добре носа ви, ако се оформи добре лицето ви и ако се оформи добре вашата ръка, ще се прояви доброто във вас.

Та казвам: Не отказвайте да направите едно добро на когото и да е. Някой казва: „Аз не зная как да направя едно добро“. Ако вечерно време легнеш, че ти дойде на ум да направиш добро, да донесеш вода някому – стани, иди, донеси една стомна вода! Полей някое цвете, ти си направил едно добро. Ако усетиш желание, полей друго цвете. Вечерно време в тъмното иди, полей и легни спокойно, че си направил добро на някое растение, на някое плодно дърво. Ще кажеш: „Не намерих нито един добър човек, комуто да направя добро“. Може да направиш добро на малкия си пръст. Малкият пръст те боли. Господ казва: Направи нещо, вземи, поглади го, понамажи го със зехтин. Прочети му една молитва. Кажи: „Господи, помогни на малкото ми пръстче, което ме боли“. Като си легнеш, да знаеш, че си направил едно добро. Ти сега ще кажеш: „Е, ще се моля за малкия си пръст!“ Вие не разбирате. За малките работи се молим. Човек, който има големи работи, той не се моли. Имайте във вас желание да измените вашия нос. Да кажем, вие сте станали гневен. Какво показва гневът в човека? Гневът не е лош. Имате излишен капитал, трябва да го превърнете. Гневът да го превърнете в енергия. Като си гневен, влюби се. Който се гневи, да се влюби. Щом се разгневиш, влюби се в някого. Или щом се разгневиш, ще ви дам един метод какво да правите, да разберете какво разбирам „влюбване“. Ако е лятно време, имате хубави череши, круши, ябълки. Щом се разгневиш, нападни черешите, нападни крушите. Щом крушата влезе в тебе, щом ябълката влезе в тебе, веднага гневът ще се превърне в една светлина. Някой път казваш: „Такъв ми е темперамента“. Темпераментът е едно състояние на човека за да се прояви той. Да кажем, вие сте сангвиничен темперамент. Сангвиничният темперамент има предвид да развива дробовете. Умственият темперамент има за задача да урегулира нервната система. Холеричният темперамент има за задача да урегулира вътрешната сила у човека, динамическата сила. Флегматичният темперамент има за задача да уравновеси. Ти като се безпокоиш, казвам: Тури малко ще се уреди. Казвате, че англичаните са флегматични. Не са

флегматични. Англичанинът при дадени условия е флегматичен, но са много енергични. Те са горделив, честолюбив народ са. Той няма да се възбуди. Ако го обидиш, той ще се дуелира с вас. Започнат двамата, ще се набият, след туй си хванат ръцете. На единият – шапката смачкана, на другия главата сплескана и след туй станат приятели. Казват: „Ти си глупав и аз съм глупав“. Та аз ви казвам: Като се биете, поне боксирайте се. Ръкувайте се. Щом те набие някой, що ще ходиш да се сърдиш. Две сестри се карат. Удари я в носа, после в ухото, после в челото – да мисли. Удари я после по бузата, по брадата – да прави добро. Удари я в челото – да има светлина. Удари я в носа, да има топлина. Удари я по брадата, да има добро.

Казвам: Новото Учение в света има една велика задача – да извършим нещата с най-малко разноски. Първото нещо, турете в ума си. Вие казвате: „Какво ще правим, остаряхме“. Остарели сте! Тамън сте хора. Стари хора търсим. Младите да пъплят. Възрастните да работят, а старите да учат. Онези от вас, които сте млади, да пъплят. Онези, които са възмъжали, да работят, а старите да се учат. Всичките стари хора буквари да имат. Учение от тях се изисква. За старите, за вас са тия работи. Вие като учите, ще разсъждавате. Другояче, вие очаквате да умрете, да идете в оня свят. Вие си представяте оня свят такъв, какъвто не е. Ангелите са заети с една свещена работа. Всеки ангел е занят, няма време. Неговото съзнание е заето, не може да се занимава с маловажни работи. Казвам: И вие не се занимавайте с маловажни работи, че този е лош, онзи е лош. Лошите хора са по-добри хора. Добрите хора са по-лоши хора. Лошите хора са по-добри, понеже създават условие за доброто, а пък много добрите хора създават една ревност. Другите хора искат да станат като тях. Казва: „Преструва се“. И те критикува. Като види, че е много добър, казва: „Не е много добър този човек“ – значи в неговия ум ще влезе една лоша мисъл, че е лъжец, че е лицемер. А като види един лош човек, започва да се предпазва, да не би да ти каже нещо, да не би да те набие, ставаш внимателен, учител е той. Казвате: „Защо са лошите хора?“ Учители са те. В думата „лош“ вие имате едно значение. Лошото в тая дума се крие в буквата „ш“. Лошият човек ще те храни по 4–5 пъти, ще те облича. Българският селянин по 4–5 пъти храни свинята, но като дойде Коледа изведе свинята из кочината, казва: „Стига толкоз“. Пресече ѝ гърлото. След туй се чува вика на свинята, която квичи. Казвам: Всеки, който яде по 5 пъти на ден, той ще плати за това ядене. Толкоз време са те хранили, ще платиш. Насила се взема платата от нея. Та сега живота другояче разглеждайте. Вие не очаквайте да влезете в света и да ви посрещнат. Светът никога няма да ви посрещне. Всичките хора са заети. Онази, красивата мома не е заета с тебе. Тя е заета със своята красота, с прическата, с роклите си, иска да излезе, да се покаже. Тя ще иде пред огледалото, ще се оглежда. Ако ти очакваш нещо от красивата мома,

лъжеш се. Какъв превод ще дадете? Грозният, ако иде при красивият, на нему ще му стане приятно. Красивите хора обичат да виждат грозните хора. Той като го погледне, радва се. Грозният ще започне да се измъчва, да се пържи, а красивият ще му стане приятно. Тогава добрият човек е красив, а грешният е грозен. Затуй грешният при добрият се мъчи. Добрият като гледа, казва: „Той е един грешник“. Туй е разумното в света. Сега на вас, които сте грозни, вашата грозота е или в челото, или в носа, или в ръцете. Ако сте добри, де седи добрината ви? Във вашето чело, във вашия нос, във вашите ръце. Ако имате хубаво чело, благодарете на Бога за челото си, благодарете на Бога за носа си, благодарете на Бога за ръцете си. Ако челото ви не е добро, заемете се да работите за челото. Уредете го. Всичките усилия турете на вашите чувства. Всеки ден турете си един идеал в ума. Какъв трябва да бъде носа? Начертайте го. Желай да имаш такъв нос. Може да имаш такъв нос, какъвто искаш. Трябва най-малко 4–5 години да мислиш да имаш прав нос; 4–5 години – да имаш хубав нос. Нарисувай го. Ако не го нарисуваш, носът ви ще стане такъв, какъвто не трябва.

Казвам: Ако вие бихте работили по тази система, знаете ли какви щяхте да бъдете? Какви лица щяхте да имате! Това е наука. Работите ли, ще кажете: „Ето нашето учение. Виж какво чело направи? Туй учение, в което ходя, преобразява носовете, преобразява лицата, преобразява ръцете. То внася светлина, топлина и доброта в нас. Животът ни се осмисля“. Отсега нататък за старите настава време за учение. За възрастните отсега нататък настава време за работа, а отсега нататък за децата настава време за пъплене.

Започнете с пъпленето. Започнете с работата и свършете с учението.

Добрата молитва.

XVII година.
37 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 6 юли 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_07_08 Освобождаване
лекция на Младежкия окултен клас

ОСВОБОЖДАВАНЕ

Отче наш.

Чете се темата „Какво се очаква от младите“.

Тогава, как се ражда светлината в една свещ? Дали от старото застояло масло, от стария фитил? Тогава как ще определите малко реалистично? Младостта това е движение, старостта това е застой, почивка. Едно тяло за да бъде старо, е в застой, за да бъде младо е в движение. Всеки, който не се движи е стар; всеки, който се движи е млад. Всеки, който не мисли е стар, всеки, който мисли е млад. Всеки, който прави добро е млад; всеки, който не прави добро е стар. Писанието казва, че старият човек е, който не прави добро. В човека има двама: има един, който е стар, има един, който е млад. Недоволството в човека е старостта. Доволството в човека е младостта. Радостта е младия, скръбта е стария. Здравето това е младостта, болестта това е старостта. Богатството, това е старостта, сиромашията, това е младостта. Ленивият е стар, прилежния е млад. Прилежанието е младост, леността е старост.

Сега, ако ви накарам да изпеете една песен, повечето от вас ще бъдат стари. Щом не можеш да пееш, ти си стар, щом запееш, изведнъж ти си млад. Ако не може правилно да пееш, пак си стар. Ако хубаво пееш, млад си. Стар е онзи, който дояжда последната хапка хляб. Млад е онзи, който започва с първата хапка на хляба си. Допусни сега, че не разбираш един предмет. Казваш: „Не разбирам“. Какво трябва да направиш, когато не разбираш? Трябва да се зароди едно непреодолимо желание да го разбереш. Пък, ако остане само желанието, но не разбираш, то не е нищо, но едновременно две мисли трябва да дойдат. Най-първо съзнаваш, че не разбираш. Същевременно трябва да се роди друго желание, че това което не разбираш, да желаеш да го разбереш. Да допуснем, че чуваш една песен, но не я знаеш. Ражда се желание да чуеш песента, но после се заражда желание да пееш песента хубаво. Туй е желанието на младостта.

Сега 4–5 души изпейте „Махар Бену Аба“. Всеки да си вземе тона без камертон. Кой откъде го вземе, другите ще поддържат. Защото забележете: „Махар“, това е слизане, имате движение отгоре надолу. След това имате движение в хоризонтална посока в дясно, после имате движение в ляво, пак в хоризонтална посока. Имате три положения в пеенето. „Махар“ е слизане. В „а“-то ти се товариш. То е хоризонтално положение. Като дойдеш до съгласната буква „х“, то е обединение на

нещата. Ти ще дойдеш в едно противоречие в себе си. „Махар“, значи трябва да слезеш. Като слезеш трябва да се натовариш. След туй трябва да се роди едно желание, нагоре да вървиш. Искаш да излезеш някъде, дигаш си крака. Но едновременно единият крак отива нагоре, другият се държи долу. Ако единият не се държи долу, другият не може да върви нагоре. Ти не може да направиш едно движение. Тогава как ще слезеш? Ако ти е приятно да слизаш, ако се уплашиш, тонът няма да бъде верен. Ти казваш „Махар“. Какво значи „Махар“? „Махар“ значи да се наведеш. Тогава как ще изпееш с движение „Махар“? /Учителят пее „Махар“ и се навежда/ При „а“-то, ти се натоварваш. Като дойдеш до „х“-то, ти ще имаш полет нагоре. Музикална идея. Вие пеете /Учителят имитира както ние пеем/. Туй пеене вече няма никакъв смисъл. Защото законът на „Бену“ какъв е? То е движение нагоре, вече като дойдеш до „ну“, имаш движение на широчина. На пеенето, ще дадеш широчина, ще дадеш интензивност. Във „в“-то имате дигане на гласа.

Да вземем българската дума „милост“. По какво се отличава милостта? Значи ти имаш едно желание към едно същество, което седи по-долу от тебе, да слезеш към него. Вървиш по пътя, но веднага обръщаш внимание, спираш се, напущаш своето направление, започваш да се занимаваш с туй малкото същество. Ти си професор имаш да предадеш една лекция, виждаш, че една мравя се дави, спреш се, забравиш лекцията и спасиш мравята. Като я спасиш, тя си тръгне по своя път, не мисли да ти благодари. Ти тръгнеш по пътя си и тогава се заражда мисълта: „Какво ми трябваше да се занимавам с мравята“. Ако някой те попита: „Какво прави?“ – Занимавах се с мравята. „Какво?“ – Спасих една мравя. Ако ти кажеш, че си спасявал една мравя, какво ще кажат хората за тебе? Ако ти се занимаваш с посаждането на една костилка, то е все същият закон. Ти спасителят на една мравя, която се дави, и той, който посаждаш една костилка, какво е отношението? Ти на мравята даваш възможност да се учи. Значи, като посадиш костилката в земята, ти я пращаш в училището да се учи. Следователно ти си направил една услуга на една костилка, ти я прати в училището, дал си ѝ първата възможност да се учи.

Сега приложение има на закона. Дойде във вас една мисъл. Каквато и да е мисъл, трябва да знаете всяка ваша мисъл от какъв характер е тя. Ако една мисъл е от естеството на костилката, тогава ти на тази костилка ще ѝ дадеш възможност да се учи, да се прояви мисълта. Представете си сега, че ние искаме да имаме едно добро разположение, искате да дадете един хубав израз на лицето си. Какво трябва да направите? Каква е песента ви, която пеете, когато си правите тоалета? Ако си обувате обущата, каква песен пеете? При обуването на обущата или при турянето на шапката, или при миенето, каква песен пеете? Или при яденето, каква песен пеете? Аз

мисля, че вие ядете без песен. Тези песни още не са заучени.

Най-първо научете се да снемате от съзнанието си всичките непотребни мисли, желания. Да допуснем сега, че вие искате да пеете „Махар Бену Аба", а същевременно мислите как да пеете „Сила жива". Едновременно, ако мислиш за „Махар Бену" и „Сила жива", ти сравняваш вече. Как ще ги пееш едновременно? Че темпът и ритъмът на едната и другата се различават. Единият е бавен, другият е подвижен, защото под думата „сила", ние разбираме бърза промяна. /Учителят пее „сила"/. Бързо се движи. При „Махар Бену", темпът е бавен, понеже слизаш, ти си внимателен да не се подхлъзнеш, да не паднеш. „Сила жива" е движение в хоризонтална посока. При „Сила жива" имате по-малко противоречия, защото се боите, например от мисълта, казвате: „Аз не зная". Щом кажете, че не зная, вие се безпокоите. Кое е онова, което ви безпокои в незнанието?

Потребно ли е човек да опита какво нещо е изгарянето? Да кажем, че някой ви разправя, че изгорил пръста си. Ти искаш да влезеш в положението му, да направиш опит и ти да изгориш пръста си. Когато някой ви разправя за своето изгаряне на пръста, доколко разбирате изгарянето? Понеже и вие сте имали опитност на изгаряне, щом ви разправя и във вас се събуждат минали впечатления на изгарянето. Или ви говори някой за някоя своя несполука. И вие сте имали несполуки. Представете си, че нямате опитност, какво нещо е несполука. Трябва ли човек всякога да има несполука? Представете си, че аз ви казвам, че трябва да изядете само една череша, казвате: „Как, с една череша може ли?" Една череша имате в ума си. Казвам: Тази череша, за която казвам, е голяма колкото диня. Аз ви казвам една череша. Дотогава, докато мислите, че черешата е малка, има противоречие, но представете си, че тази череша е много голяма. Ако ви кажа да изядете само едно житено зърно, какво разбирате? Мислите ли, че житеното зърно е малко? Когато то се увеличава, не е малко. Но понеже житеното зърно е много учено, то взема малка форма, за да бъде достъпно. Ако беше голямо птичките нямаше да може да го гълтат. Понеже то иска да се жертвува, то е направено малко, за да може и малките птички да го гълтат, и най-малките да се ползуват от него. Да бъде достъпно. Ще забележите, че всичките плодни дървета, вземете черешата, тя не си направила кожата на плода много дебела, но е деликатна. Плодът на черешата е малък, за да е достъпен и кожата е тънка, за да може онези, които го ядат, да нямат препятствие, голяма неприятност, да е достъпен.

Сега за приложението. Ако вие сте един голям човек, какво се очаква от вас? В големия човек всякога има желание да се смали. Щом станеш голям, трябва да имаш желание да се смалиш. Щом си малък, ти имаш

желанието да се увеличаваш. Старият човек е голям, увеличил се е. Старият има желание да стане малък. В младини, той се движил. Младият човек има желание да стане голям, да расте. Старият е банкерин, той разполага с голям капитал. А пък младият, едва сега започва операциите си от банкерството.

Сега приложението на земята на всичките тия теории. Във всяка една религия има метод за освобождаване от ненужен товар. Какво представя безверието? Кога хората се обезверяват в света? – От своите несполуки. Всеки, който се обезверил, показва, че има несполуки. Трябва да дойдеш до убеждението, че пътят по който вървиш нищо не може да се постигне. Оттам изваждаш заключение, че който и път да хванеш, ще имаш същото. Всеки път като не сполучиш по един начин измени го, опитай втори, трети, измени и него, ако не сполучиш, докато най-после дойдеш до онзи път, в който нещата може да се постигнат. Защото онзи човек, който слиза и ако мястото е опасно, той се държи с двете ръце. Хване се с двете ръце, ако дойде дето има почва, пусне се, пак се хване с едната ръка, хване се с другата, някой път се хване и с двете. Вие нали сте играли на гимнастическите уреди, на паралелки. Хванете се с двете ръце и после се люлеете.

„Махар“ значи да слезеш при бедните. Големият трябва да слезе при бедните. „Бену“ значи да им даде условия да учат. „Махар Бену“, значи да слезеш при бедния, да идеш да му помогнеш. Туй значи идеята на песента. Да му дадеш условия да се учи, да работи. Щом дадеш дойдеш до „Бену“, значи трябва да му дадеш условия да работи. Щом дойдеш до „Бену“, значи трябва да му помогнеш. „Махар“, трябва големия да слезе, „Бену“, да дадеш условия на онзи, който има нужда да се учи.

Та всякога трябва да слезете при една ваша мисъл, да дадете възможността на тази ваша мисъл да се прояви. То е „Махар Бену“. Вие имате едно желание да пеете. Представете си, че вие искате да пеете. Аз ви разрязвам един лимон, как ще пеете, започвам да го стискам. Веднага у вас по асоциация, ще се образуват слюнки. Какъв ще излезе вашият звук? Доста съдържателен. В живота си дръжте следната идея: Помнете, че в тази точка, в която сте сега, само веднъж ще бъдете, дълго време няма да оставате в едно и също положение. Вие седите и мислите туй място да го обсебите, в туй място ти един момент ще бъдеш. Гледай да възприемеш като фотографа, фотографирай, после ще напуснеш това място. Пак фотографирай. Ако седиш на едно и също място, и фотографираш, ще имаш много картини на едно и също нещо. Ти вървиш и постоянно трябва да има едно разнообразие в движенията. Идеите не трябва да бъдат разнообразни. Формите на идеите не трябва да бъдат еднообразни. Не

трябва да има еднообразие. Всичките страдания идат от едно еднообразие. Защото и в страданията има разнообразие. Ти никога не може да страдаш по един и същи начин. Ти може да страдаш, да ти причини страдание, че искаш да ядеш череши. Покажа ти една череша, аз взема, че я изям. Тебе ти стане неприятно. Или покажа ти една бучка захар и не ти дам. Но страданието при черешата е едно, при захарта е друго. Де ще бъде страданието по-голямо? Но най-първо при черешата ще имате една неприятност, лишавам ви от тази приятност. При захарта ви показвам, пък във вас ще се зароди едно желание.

/Учителят пее „Ма“, от „Махар“/. Това пеене е на бивола. Как започват яретата? Гласът им е креслив. Как е гласът на едно яре? /Учителят подражава гласът на ярето/. Вижте, в този звук, в гласът на едно животно е изразен и характера му. Една коза ще попасе малко трева, но после ще се качи и ще огризе някое дърво. Онези с кресливият глас имат един характер, че оглождат. Например, ти някой път се спираш и започваш да критикуваш някой свой приятел. Ти оглождаш кожата му. Не го критикувай! Щом го критикуваш ти оглождаш кожата, ти си коза. В козата има една хубава черта: тя от охтика не страда. Здраво е козето мляко. Но козата може да направи пакост. Защо е така? То е същото: един болен човек може ли да ти направи пакост? Един човек, който лежи от някаква болест е толкова миролюбив, че не може да ти направи една пакост. Но здравият може да ти направи пакост съзнателно или несъзнателно. Той като върви вечерно време, може да те блъсне, здравият всякога може да те блъсне съзнателно или несъзнателно. Като иска и без да иска може да ти направи пакост. Болният не може да ти направи пакост и като иска, и като не иска. Той лежи на кревата и да има желание да блъсне някого, не може да го блъсне. Никого не може да блъсне. А пък здравия не иска и пак блъска. Здравият и като не иска пак блъска. Вие сега разсъждавате и казвате: „Защо е така?“ Здравият блъска, понеже се движи, а пък болния не блъска, понеже лежи. И да иска не може. Туй е положението. Сега онези, които философстват казват, защо е така? Че то е много проста работа. Ако здравият не иска да блъска, нека остане, болен да легне. Ако болният иска да блъска, нека стане здрав. Сега има степени на блъскане. Да знаеш как да блъскаш. Има блъсканица много приятна, ако имаш един деликатен подтик. Майката като милва детето си едва го пипа. И то е блъскане, да го помилва. Значи степени има. Цяло изкуство е да знаеш как да блъскаш. Вие вземате думата „блъска“ в ограничен смисъл.

Сега като пеете „Махар Бену“ трябва да се даде мекота, всякога трябва да има топлина. Когато един тон е интензивен, креслив, съдържа повече светлина. Когато съдържа повече топлина той има мекота в себе си. Да кажем вие пеете „мило дете“. Да кажем вие сте една майка, която обича

детето си, как ще му изпееш „мило ми дете“? Тогава ще приложиш повече мекота. Или да кажем имате грозота. Как ще изпееш „грозота“? Можеш ли в грозотата да туриш мекота? В красотата можеш да туриш мекота, но в грозотата? По-мъчно се туря. В „грозотата“, „р“-то е материално, силно. Затова не може да се пее. Материята е гъста. А в красотата „р“-то се увеличава. „Гро“, „кра“, „гро“, след „р“-то, имате „о“. В „кра“, след „р“-то имате „а“. „Грозо“, след „з“-то имате пак „о“. „Красо“, след „с“-то имате пак „о“.

Сега това е закон на съзнанието. Най-първо освободете вашето съзнание от всички непотребни впечатления. Не събирайте лоши впечатления. Всякога изправяйте нещата. Писанието казва: „Каквото и да ви се случи, ще се превърне на добро“. То е само метод да се освободи съзнанието ви от лоши впечатления. Например, след всяко боледуване човек се подмладява. Болестта е един метод за подмладяване. Понеже всички чужди вещества, мазнини, които се събират в тялото, нямат органическа връзка, те в една болест се стопяват. Онази материя, която е организирана, винаги остава в тялото. Имаме чувства, които са организирани, имаме чувства, които не са организирани. Имаме мисли, които са организирани, имаме мисли, които не са организирани, а на някои места като мазнини са натрупани. Те не са потребни.

Каква е разликата? Графологията се основава на този закон. Как би се произнесъл един графолог? Всякога, когато се нервираш започваш да правиш линии. /Учителят показва вертикални линии/. Или някой от вас се нервира, вземе една лопата и я забие в земята. Като я забиваш какво ще кажеш? – „До“. /Учителят пее/. Пееш „до“ и дигаш лопатата. Забиваш лопатата, това е „до“.

Та казвам: Съзнанието ви трябва да се освободи от излишъци. Вие седите и мислите, туряте за бъдеще как да живеете. После чертаете си един живот, какъвто никога не може да бъде. Какъв образ ще си даде за това, което никога не сте виждали? Вие всякога чертаете вашето бъдеще от миналото. Вие, например, мислите баща ви, майка ви как са живели. Вие искате за в бъдеще да проектирате това. То е стара работа. Как е живял баща ви, майка ви, какво ново има в това? После дядо ви, прадядо ви как е живял, или някой учен човек. То е стара работа. Ако искаш да живееш като тях, то е старият живот. Има едно знание, което е консервирано. Има едно знание, което сега го вземаме от Божественото дърво, дървото на познание доброто и злото. Това бяха консерви за пръв път. То са сегашните консерви, които правят, то е познанието на доброто и злото. Консервираните плодове са изгубили голяма част от своята хранителност. Една египетска мумия, както и да я възстановяваш, тя не може да се сравни с онзи, живия човек, който

сега се ражда и живее. Има стари идеи, които вие искате да възкресите във вас, има желания, които искате да възкресите във вас – това са стари мумии. Не е лошо да ги възкресявате, но по-добре живите деца, които сега се раждат. Новите идеи, които сега се раждат, са за предпочитане. Писанието казва, че ще възкръснат онези, които са умрели. За да възкресиш един стар човек, как ще го възкресиш, ето един пример. Един голям банкерин, като изгубил всичкото свое богатство, не намира за какво да се живее: „За мене, богатството, което имах, то ми даваше подтик. Сега ми иде да се самоубия“. Иде един и му казва: „Не се самоубивай“. Иде друг и му казва: „Не се самоубивай“. Казва: „Защо ще живея, да се мъча?“ Иде един негов приятел и му носи един чек от 10 хиляди английски лири и веднага у него се заражда желание да живее. Като вижда парите казва: „Ще живея“. Значи, дайте на човека онова, което той е загубил и той ще оживее. Вземете на човека онова, което той има, той умира.

Казвам: Внесете в себе си онази Божествена идея, която възвръща вашето първо същество, Божественото. Аз наричам Божественото това, което внася в нас изгубеното, което ни дава възможност да растем и да се развиваме. Божественото е туй, което ни дава живот в себе си. Божественото е туй, което ни дава доброта в себе си.

Станете!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
37 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 8. VII. 1938 г.,
петък, 5 ч.с. София – Изгрев.

Отиване на Рила.

*На 15.VII., 22.VII.,5.VIII.,12.VIII.,19.VIII., 1938 г. лекциите от Младежкия окултен клас са публикувани в томчето „Двигатели в живота“ – Съборни беседи.

1938_07_12 Двигатели в живота
рилска беседа

ДВИГАТЕЛИ В ЖИВОТА

В живота на човека съществуват три важни неща: обличане, хранене и прилагане. Обличането представя първата стъпка в човешкия живот. Да се облече човек, това значи, да се въплъти. Въплътяването пък представя външна страна на живота. Следователно, когато казваме, че една идея трябва да се въплъти, подразбираме, да се облече в някаква външна форма. Втората стъпка в човешкия живот е храненето. Да се нахрани човек, това значи, да вложи в себе си някакво съдържание. Следователно, храненето представя съдържанието на живота. Третата стъпка в човешкия живот е прилагането.

И тъй, обличане, хранене и прилагане представят три фази на човешкия живот. Съвременните хора – мъже, жени и деца, са научили най-добре изкуството да се обличат. В обличането те са дошли до висока степен на развитие. В това отношение те подражават на пеперудите, на птиците, които се обличат в царски премени. Що се отнася до храненето, хората едва сега изучават това изкуство. Велика наука, велико изкуство е да може човек съзнателно да се храни. В духовно отношение хората не знаят още, как да се хранят и каква храна да употребяват. Стане ли въпрос до прилагането, ние виждаме, че хората едва сега започват да го изучават. Когато се научат правилно да прилагат това, което знаят, Царството Божие ще дойде на земята. Сега, като говорим за обличането, за храненето и за прилагането, като три важни стъпки в живота, ние имаме предвид не само външната страна на тия процеси, но и вътрешната им страна. След като е изучил изкуството външно да се облича добре, човек трябва да си изработи и вътрешна дреха от своите красиви и светли мисли, чувства и постъпки. Тази е най-красивата дреха, с която човек може да се облече. Да се храни човек с чиста, доброкачествена храна, това е втората стъпка в живота му. Обаче, като се храни външно с такава храна, едновременно с това той трябва да се храни и със Словото Божие. Храни ли се с това Слово, той никога няма да гладува и жадува. Най-после, третата стъпка в човешкия живот представя прилагането на любовта. Да любиш, това значи, да прилагаш. Без любов никакво приложение не съществува. Затова е казано в Писанието, че Царството Божие няма да дойде на земята чрез обличане и хранене, но главно чрез прилагане на любовта.

Следователно, съществено в живота е обличането, храненето и прилагането. Между тези процеси съществува пълна зависимост. Колкото повече човек яде, толкова повече трябва да прилага. Торбите на всички

съвременни хора са вече пълни. Те трябва да прилагат, за да ги изпразнят, да отворят място за нов, пресен хляб. Не прилагат ли, хлябът им ще се втвърди. Всяка сутрин вадете по малко хляб от торбата си, както земеделецът вади жито от хамбара си и го посява на нивата. Всяко житно зрънце, посадено от вас с любов, до вечерта още може да узрее и да го ожънете. Преди да е залязло слънцето, вие можете да опитате плода на своя труд.

Тази сутрин времето ви благоприятстваше да се качите на върха, да слушате Словото. Сега сте на брой около 72 души. Числото 72 представя броя на Христовите ученици, които Го напуснаха и се пръснаха по света, да си поживеят. Днес тези ученици се обръщат отново към Христа, да свършат учението и да приложат любовта в живота си. Всички сте минали вече през положението на 12-те Христови ученици, и сега минавате през положението на 72-та ученици, които били пръснати по света. Между 12-те ученици на Христа съществувало желанието да заемат първи места в живота. Това желание се изрази чрез майката на Заведеевите синове, която дойде при Христа да Го моли, един от синовете ѝ да седне от дясната Му страна, а другият – от лявата. Наистина, всички съвременни хора се стремят да наредят работите си по същия начин – чрез заемане първи места в живота. Отлична идея е тази, но за това се изисква известна подготовка. Как може телето да заеме първо място, щом е родено от майка крава? Как може мухата да заеме първо място, когато не се е издигнала по-високо от положението на муха?

Следователно, иска ли заслужено да заеме първо място в живота, човек трябва да е роден от Бога. Тъй щото, който иска да седне отдясно или отляво на Христа, той трябва да бъде роден от Божия Дух. Само Божият Дух е в състояние да постави човека на определеното за него място. Остане ли на хората, сами да определят местата си, те нищо няма да постигнат. Само Бог е в сила да повдига хората. Казано е в Писанието: „Роденият от Бога грях не прави". Роденият от Бога расте, развива се, зрее, без да се спъва. Това, което спъва хората, не е вън от тях, но вътре в тях. Каквито външни противоречия да срещне човек, те не могат да го спънат в пътя му. Той ще мине край тях и ще замине, без да му причинят никаква вреда. Вътрешните противоречия спъват човека. Като знае това, човек трябва да изучава законите на живота, да се справя с противоречията си, защото отговорността за тях лежи върху самия него. Конникът отива на бойното поле със своя кон, но отговорността за всички несгоди и лоши последствия лежи върху него, а не върху коня. Много неща върши човек, но всичко това той не прави по добра воля. И конят тегли кола, но не доброволно. Той отива на война с господаря си, но по принуждение. Следователно, в живота си човек прави много неща по неволя, както конете, но трябва да

дойде някой да го освободи, да свали седлото и юздите от него, да го удари с камшик и да му каже: Хайде, иди в гората и бъди свободен!

Съвременните хора нямат ясна представа за своя живот, нито за целокупния живот, вследствие на което изпадат в големи заблуждения и противоречия. Те мислят, че животът им произлиза от самите тях и могат да разполагат с него, както искат. – Не, животът на хората произтича от Божия Дух. Като знаете това, разчитайте на Божия Дух, Който твори и създава нещата. Следвайте Духа, Който работи във вас и не разваляйте това, което Той създава. Развалите ли това, което Той съгражда, положението ви ще бъде безизходно. Човек не може да изправи погрешките си, които е направил по отношение на Духа. Затова е казано в Писанието: „Не огорчавайте Духа"!

Какво представят погрешките на хората? Погрешките на хората са яйца, които се счупват върху тях и по този начин ги оцапват. Тия яйца могат да бъдат пресни, но могат да бъдат и развалени, вмирисани. Страшно е положението на човека, когато го ударят с развалено, вмирисано яйце. Страшно е положението на човек, който се движи в собствените си грехове и престъпления. Той е цял вмирисан. Дето и да ходи, тази миризма го преследва. Който иска да се освободи от греховете си, той трябва да избягва всички ония положения, които могат да станат причина да го замерват с яйца. Който не разбира тия положения, той изпада в противоречия и търси причината за тях вън от себе си. Не, искате ли да бъдете свободни от противоречията на живота, не минавайте близо край хора, които могат да хвърлят върху вас развалени яйца. Отбягвате ли тия хора, никакви яйца няма да се стоварват върху гърба ви. Работата на продавачите на яйца е да викат, да обръщат внимание на пътниците. Спрете ли пред тези продавачи, да питате, колко струва яйцето, или дали е прясно, веднага ще ви сполети нещастие. Едно или две от тия яйца веднага ще се стоварят върху гърба ви. Колкото яйца пипнете, с толкова ще ви замерят. Будно съзнание се иска от човека, за да се избави от продавачите на развалени яйца. От хиляди години насам човечеството страда от ударите на развалените яйца, но и до днес още не е научило урока си. И до днес още хората се спират пред продавачите на яйца и запитват, кое яйце е здраво и прясно.

Яйцата, с които замерват човека, могат да се уподобят на физически и психически бомби, с които хората си служат. Отива някой на война, и неприятелят го замерва с някоя бомба, която го поваля мъртав на земята. Или срещате някой човек, който е неразположен към вас и ви казва някаква обидна дума. Всяка лоша дума или мисъл, отправена към вас, не е нищо друго, освен психическа бомба, която избухва във вас и предизвиква

известно разрушаване. За да не стават физически или психически разрушавания в човека, вие трябва да държите в ума, в сърцето си добри мисли, чувства и желания, както за себе си, така и за своите ближни. Христос е изказал тази идея в притчата за сеяча. В тази притча се казва, че само три семена паднали на добра почва и дали добри резултати. Днес човечеството минава в нова фаза на живот – поникване на доброто семе, което е паднало в почвата на човешката душа, дето има условия да израсте, да се развие и плод да даде. И тъй, искате ли да дадете условия на доброто семе в себе си, вярвайте в единството на любовта и не правете усилия да я делите. Който се е опитал да раздели любовта в себе си, той се е натъквал на големи изпитания. Единственото нещо в света, което не се дели, това е любовта. Който мисли, че може да задържи любовта само за себе си, или да я раздели, той се е натъкнал на големи заблуждения. Обаче, каквито изпитания, противоречия или заблуждения да преживява човек, в края на краищата, всичко се обръща на добро. Разумният използва всички сили на природата за добро. Той впряга водата за каране на локомотиви, за поливане на градини, за миене и чистене, за пиене и т. н. Неразумният, обаче, не знае, как да я използва и я оставя свободно да тече, вследствие на което, дето мине, тя всичко превръща на кал. Оттук виждаме, че едно и също нещо може да предизвика два различни резултата.

Мнозина се запитват, как трябва да постигнат своите идеали. За да дойдете до известно постижение, преди всичко, се иска приготовление, работа имайте пред вид следните две положения: за да постигне нещо, човек трябва дълго време да се приготвя. Всяко непостигнато нещо показва, че човек още не е дошъл до пълното му приготовление. Щом всичко се приготви, той е пред прага на постижението. Всяко постижение подразбира изявяване на Бога. Както приготвянето, така и постижението на нещата представят за човека условия за учене, за познаване начините, чрез които Бог се изявява на човека. Приготовление, постижение и изявление са непрекъснати процеси в човешкия живот. Човек непрекъснато се приготвя, докато постигне своите идеали. Щом ги постигне, в тях той вижда изявяването на Бога. Значи, всяко непостигнато нещо подразбира приготвяне за постигането му. Всяко постигнато нещо подразбира изявяване на Божественото в човека. Чрез постигане на своите идеали човек познава, доколко е дал път на Божественото в себе си. Който не се приготвя, той нищо не може да постигне. Радвайте се на приготовленията, които водят към постижения. Докато се приготвя, човек не може още да се учи. Обаче, щом постигне нещо, и Бог му се изяви, той започва да учи. Не е достатъчно само, да види човек една книга отдалеч, или да я носи в ръката си, за да каже за себе си, че учи. Той трябва да отвори тази книга, да запали свещта си и да започне да я изучава лист по лист.

12 юли, 5. ч. с.

* Матей, 12 гл.

1938_07_13 Видове храни
Рилски беседи

ВИДОВЕ ХРАНИ

Една от големите спънки в човешкия живот е въпросът за облеклото. Той е форма, необходима за развитието на човека. Някои казват, че сегашният начин на обличане е остарял, и трябва да се замести с нов. Да, старите форми трябва да се заместят с нови. Да заменяте едно облекло с друго, това значи, да сменяте цвета. Обикновените хора нямат възможност да сменят облеклото си по няколко пъти на ден, но ония, които заемат високо обществено положение, имат такава възможност. Например, царската дъщеря има възможност да сменя облеклото си най-малко по три пъти на ден. Не го ли сменя, тя ще бъде изложена на критиката на общественото мнение. Тя ще бъде критикувана не само поради това, че не сменя облеклото си, но и поради това, че смяната не отговаря на времето. От сутрин до обяд тя трябва да бъде облечена с червена рокля; от обяд до вечерта – със синя, а вечер – с жълта. Ако размени цветовете така, че да не съответстват на времето, тя пак ще бъде критикувана. Като изучавате промените, които стават в природата, ще видите, че всяка промяна се определя от времето. Между смените в природата и времето има пълна зависимост.

Като говорим за царската дъщеря, ние имаме предвид проявите на любовта във физическия свят. От това гледище ние уподобяваме смените на проявите в любовта със смяна в цветовете и вкусовете на хората. Между цвета и вкуса на нещата съществува известно съответствие. Например, червеният цвят съответства на сладкия вкус, синият – на киселия, а жълтият – на горчивия. Следователно, сутрин човек трябва да бъде сладък, на обяд – кисел, а вечер – горчив. – В какво седи сладчината на човека? – В червения цвят. – Киселостта му? – В синия цвят. – А горчевината? – В жълтия цвят. Размести ли човек тия цветове в себе си, заедно с тях той изменя и своите вътрешни качества. Тази е причината, поради която някой човек сутрин е горчив, на обяд – кисел, а вечер – сладък. – Не, сутрин човек трябва да бъде сладък, а вечер – горчив.
Когато плодът зрее, вкусът се изменя точно обратно: в първо време е горчив, после кисел, а когато напълно узрее – сладък. Тук се явява едно противоречие, което трябва да се обясни.
Сега, ако остане на хората да разрешат този въпрос, как биха желали да започнат: със сладкия или с горчивия вкус? Ако предпочетат сладкия вкус на първо място, те ще угодят на децата; ако предпочетат киселия вкус, ще угодят на възрастните; ако предпочетат горчивия вкус, ще угодят на старите. Старите хора обичат горчивия вкус. Те се чувстват щастливи,

когато им казват горчиви думи. – Защо? – Те могат да обработват горчивото в себе си и да го превръщат в сладко. Това правят, обаче, не обикновените стари хора, които постоянно се оплакват от живота си, но ония стари, които са станали мъдреци. Само мъдрият е в състояние да превръща горчивия вкус в сладък. Възрастният трябва да разбира свойствата на киселия вкус и разумно да го използва. Детето пък трябва да разбира свойствата на сладкия вкус и разумно да се ползва от него. От това гледище, който иска да се подмлади, той трябва да носи в себе си червения цвят и да обича и разбира сладкото. Който иска да възмъжее, той трябва да носи синия цвят в себе си и да разбира и обича киселото. Който иска да стане мъдър, той трябва да носи жълтия цвят в себе си и да разбира и обича горчивото.

И тъй, щом човек разбере и обикне всеки цвят и вкус на определеното за него време, никакво противоречие не би съществувало в живота. Днес хората се натъкват на противоречия, защото са разместили цветовете и вкусовете си, вследствие на което детето се храни с горчива или кисела храна, възрастният – с горчива, а старият – със сладка. – Не, детето трябва да се храни изключително със сладка храна, възрастният – с кисела, а старият – с горчива. Храни ли се със съответна на времето храна, човек правилно се развива и естествено минава от детинство във възмъжалост и в зряла възраст, без никакви противоречия. При това положение човек не би казал, че съществува зло в света. Зло съществува само за неразумния човек, но за разумния, за добрия, за святия човек никакво зло не съществува. Това, което хората считат зло в света, за Бога е приятност, удоволствие. Той примирява всички противоречия. Така постъпва и мъдрецът, т. е. истински старият човек. Каквато горчивина да му се представи в живота, той я превръща в сладчина. Ето защо, поне през няколко хиляди години трябва да дохожда по един стар, мъдър човек на земята, за да превръща горчивото в сладко. Не дохождат ли от време на време стари, мъдри хора на земята, които да превръщат горчивото в сладко, децата и възрастните ще бъдат подложени на големи страдания.

Следователно, иска ли човек да се примири с противоречията в живота си, той трябва да влезе във фазата на стария, мъдрия човек, да приеме горчивото и да го обработи в себе си. Човек неизбежно ще мине и през горчивото. Какви лекарства дават на болния: сладки или горчиви? Болният се лекува с горчиви церове. Треската, например, се лекува с пелин или с хинин. В това отношение треската представя стар, учен човек, който разумно използва горчивото. Като се нахрани достатъчно, треската си заминава.
И тъй, сладкото е за децата, киселото – за възрастните, а горчивото – за старите. С други думи казано: любовта е за децата, мъдростта – за

възрастните, а истината – за старите. Който е разбрал сладкия вкус на нещата, той е дошъл до познаване на любовта. Който е разбрал киселия вкус, той познава вече мъдростта. Който е разбрал горчивия вкус, той познава истината в живота.
Това е великата философия на живота, с която всички хора трябва да се примирят. Дойдат ли до тази философия, те могат лесно да се справят със своите стари навици. Когато минава от сладка в кисела храна, в първо време детето се натъква на известни страдания и противоречия. Докато се освободи от навика си да се храни със сладки храни, то ще страда. Щом се освободи от този стар навик, човек минава във фазата на киселата храна и възмъжава. Когато минава във фазата на горчивата храна, човек пак страда. Щом надрасне това положение, той става мъдър, учен човек. Сладката храна придава мекота на характера, киселата – придава активност, енергия. Киселата храна усилва волята на човека. Значи, човек минава през червения цвят, през сладката храна, за да придобие мекота на характера си. После минава през синия цвят, през киселата храна, за да придобие активност. Най-после той минава през жълтия цвят, през горчивата храна, за да придобие истината, която ще го направи свободен. Ако детето се храни с горчива храна, това показва, че преждевременно е дошло до края на живота, вследствие на което минава през големи страдания. Всяка възраст се нуждае от съответна храна и съответен цвят. Не се ли спазва това, човек се натъква на неестествени условия на живота.

Сладката, киселата, горчивата храна, с които хората изобщо се хранят, представят символи, които трябва да се преведат. Казваме, че детето трябва да употребява сладка храна, възрастният – кисела, а старият – горчива. В буквален смисъл тази идея е права, но тя има свой дълбок, вътрешен смисъл. Докато е дете, човек трябва да употребява сладка храна, но това не значи, че през целия си живот той трябва да употребява все сладка храна. Излезе ли от детинството си, без да иска, той ще употребява кисела и горчива храна. Сам по себе си животът е сладък, кисел и горчив.

В детинството животът на човека е сладък; когато възмъжее, животът на човека става кисел, а когато дойде до зряла въз-раст, животът му става горчив. Докато не е поумнял, старият все се оплаква от живота си. Когото срещне, той казва: Горчив е животът. Този човек не е разбрал смисъла на горчивия елемент в живота. Ако беше го разбрал, той щеше да го приложи като лекарство. Недъзите на хората се лекуват с горчиви хапове.

Съвременните хора остаряват преждевременно, понеже не са разбрали живота с неговите сладки, кисели и горчиви елементи. Те са употребявали тези елементи безразборно, не навреме, вследствие на което сами са си причинили ред пакости. Дървото за познаване на доброто и на злото било

определено само за стария човек, но Адам и Ева ядоха от него преждевременно, вследствие на което сгрешиха и се натъкнаха на големи противоречия. Когато били в рая, първите човеци се намирали във фазата на своето детинство, затова трябвало да се хранят само със сладки храни, главно с плодове. Бог им казал да ядат от всички плодове, с изключение на плодовете от дървото за познаване на доброто и на злото. Те трябвало да запазят своето детинство, за да останат в Царството Божие. Понеже не го запазили, те излезли вън, да се скитат по света, да опитат последствията на своето непослушание. Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие". Следователно, докато сте деца, яжте само сладки храни, да не излезете преждевременно от рая. Като остареете, като станете мъдри, учени, яжте горчиви храни. Мъдрият може да асимилира горчивата храна, да я превръща в сладка. Ако детето вкуси малко от храната на мъдреца, цял ден ще се оплаква от горчевина. Сладкото, киселото и горчивото могат да се уподобят на мъчнотиите, на изпитанията, които се дават на хората. Старият, мъдрецът, може да носи голям, тежък товар. Дадат ли същия товар на детето, ще го осакатят. Мнозина искат да станат силни, учени, мъдри, без да носят товара на стария човек, на мъдреца. Който иска да стане мъдър, той трябва да носи тежкия товар на мъдреца. Не може ли да носи този товар, той ще си остане дете и ще се храни със сладка храна. Колко години трябва да се храни човек със сладки храни? – Колкото иска, не е точно определено. Обаче, пожелае ли да стане силен и мъдър, веднага ще му предложат горчива храна. Не може ли да трансформира тази храна в себе си, той неизбежно се натъква на страдания. Следователно, натъкне ли се човек на страдания, които не може да носи, ще знае, че преждевременно е влязъл в несъответни за него условия. Срещнете ли човек, който се оплаква от противоречията на своя живот, знайте, че поради своето тщеславие и гордост, той преждевременно е пожелал да стане учен, мъдър човек и започнал да яде горчива храна, която не е могъл да асимилира. Когато се развива естествено, човек е доволен от живота си, знае, защо е дошъл и как трябва да живее. Когато Адам яде от забранения плод, т. е. от горчивия плод на забраненото дърво, той видя, че е гол и не посмя да се яви пред Бога. Това показва, че той преждевременно е съблякъл червената си дреха, т. е. преждевременно е напуснал фазата на своето детинство. Понеже преждевременно е съблякъл червената си дреха, той не е могъл да се облече нито със синята дреха на възрастния, нито с жълтата дреха на стария, вследствие на което останал гол. Това са обяснения, с които можете да схванете състоянията на вашия вътрешен живот. Без тези знания човек не би могъл да разбере причините на страданията, на противоречията в живота си и би се чувствал крайно нещастен. Когото срещнете днес, веднага ще чуете, че животът няма смисъл, че хората са лоши, че никакво приятелство не съществува в света и т. н. Тази е причината, поради която

хората не са доволни нито от родителите си, нито от братята и сестрите си, нито от приятелите си. Искате ли да бъдете доволни от живота си, не яжте преждевременно горчиви храни. Всяка храна изисква съответна възраст. Сега, като ученици на окултна школа, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да се самовъзпитавате. Да се самовъзпитава човек, това значи, да се освобождава от своите стари навици. Да критикуваш хората, да виждаш погрешките им, това е един стар, лош навик. Щом критикуваш хората за техните погрешки, това показва, че и ти си правил същите погрешки. Невъзможно е човек да вижда и разбира погрешките на хората, без той сам да е правил същите погрешки. Всеки човек разбира и познава това, през което той сам е минал някога. Следователно, като осъждаш другите хора за погрешките им, ти сам себе си съдиш. Когато виждаш доброто в хората, това показва, че и ти си добър човек. Няма човек в света, който да не познава злото и доброто в себе си. Човек е минал и през доброто, и през злото. Като знаете това, стремете се да не критикувате, да не осъждате. Когато съди другите хора, човек съди себе си. Щом съди себе си, той съди Бога, Който живее в него. Като съди себе си, човек намира, че Бог не го е създал, както трябва. – Не, Бог няма желание да храни хората с горчиви и кисели плодове. Раят е бил пълен със зрели, сладки плодове, създадени, именно, за първия човек, който се е намирал в детинството на своя живот. Понеже пожелал да опита храната на стария, на мъдреца, трябвало е той да напусне рая и да отиде в света да се учи. Хората и до днес още се намират във фазата на своето детинство и трябва да се хранят със сладки плодове. Вкусят ли от горчивите плодове, те се натъкват на противоречия, които не могат да асимилират и казват, че животът е лош. Сегашният човек няма право да се ползва от храната на ангелите. Той не е дошъл още до развитието, в което те се намират. Ангелът не се съблазнява от нищо. За него нито мъжът, нито жената, нито парите са съблазън. Човек, обаче, се съблазнява от всичко. Парите го съблазняват, защото той мисли, че с тях може да подобри живота си. Ако знае, че парите носят нещастие, човек никога не би се стремил към тях. Човек се стреми към красота, защото мисли, че тя ще го направи щастлив. Ако знае, че красотата ще го направи нещастен, той не би се стремил към нея. Изобщо, човек се стреми към всичко онова, което може да му донесе щастие. Убеди ли се, че това нещо не може да го направи щастлив, той престава да се стреми към него.

За да се справя лесно с противоречията си, човек трябва да дойде до положение да счита, че всичко, което Бог е създал, е добро. И обратно: всичко, което човек е създал, е зло. Следователно, всички добри работи в света са Божии, а всички лоши работи са човешки. Това не значи, че човек съзнателно върши лоши работи. Без да съзнава нещата, той често върши лоши работи. Добрите работи, които човек върши, са резултат на

Божественото в него. Понякога, при най-доброто си желание, човек може да направи нещо лошо. Например, той поканва приятеля си на угощение у дома си, и по този начин става причина да се разстрои стомахът му. От обич вие можете да стиснете ръката на приятеля си и да му причините болка. Често една мисъл, едно чувство или една постъпка може да причини голяма вреда на човека. Разумният човек знае това и се стреми към правилна обхода с хората и със себе си. Той е внимателен в мислите, чувствата и постъпките си, стреми се да не причини с тях някаква вреда на ближните си, нито на себе си. Има желания в човека, които могат да убиват, да причиняват пакости. Например, желанието на човека да има много мъже или много жени е опасно за самия него. В миналите епохи на човешкото развитие е съществувало многоженството, но днес всички се опълчват против него. Хората се обявяват против многоженството по външна форма, но имат много желания, много мисли и чувства, на които искат да дадат път, да се проявят и реализират. Това не е ли пак многоженство? Когато едно семейство има много деца, това не е ли многоженство? Многото деца представят много желания. Правилно е едно семейство да роди най-много две деца – момче и момиче. Правилно е също, две семейства да родят две деца: ако едното семейство роди момче, другото семейство да роди момиче.

Съвременните хора се възмущават от порядъка, който съществува в света, и казват, че Бог не е създал света, както трябва. – Не, светът е създаден, както трябва, но в него се е вмъкнал и човешкият порядък. Тъй щото, това, което не се харесва на хората, е човешкият порядък на нещата. За да се освободят от този порядък, хората трябва да приемат учението на любовта, да станат Божествени деца, да се хранят със сладки плодове. Като Божествено дете, човек ще се облича с дрехи от червен цвят. От детската възраст човек трябва да мине във фазата на възрастния, да се облича с дрехи, които имат син цвят, и да се храни с кисели плодове. Щом възмъжее достатъчно, човек минава във фазата на стария, който се облича с дрехи на мъдростта, които имат жълт цвят, и се храни с горчиви плодове. Следователно, ще дойде ден, когато човек ще съедини в себе си трите фази на живота – фазата на детето, на възрастния и на стария. Тогава той ще употребява и сладка, и кисела, и горчива храна.

Като ученици, вие трябва да изучавате природата, да разберете законите, които регулират живота. Като изучавате законите на природата, ще разберете, че всички храни, всички цветове имат дълбок смисъл. Например, зад горчивото, киселото и сладкото всякога се крие нещо красиво. Зад горчивото се крие истината, зад киселото – мъдростта, а зад сладкото – любовта. Който не разбира смисъла на горчивото, той не може да разбере истината. Горчивото е граница, през която човек трябва да

мине, за да влезе в царството на истината. Киселото е граница за минаване в царството на мъдростта. Сладкото е граница за минаване в царството на любовта. Който не разбира смисъла на киселото и на сладкото, той не може да се домогне до мъдростта и до любовта.

Това е новото знание, което трябва да придобиете, за да се справяте с противоречията на своя живот. Въпреки желанието на хората, да приложат новото знание, те и до сега още живеят по стар начин. Като видят, че някой проявява нещо детско, те казват: Глупав е този човек, цяло дете е той. Като видят някой възрастен, те казват: Насилник, грубиян е този човек. Като видят някой стар, те казват: Изветрял е този човек, главата му е празна – Питам: Как трябва да се проявява човек, ако детинството, възмъжалостта и старостта крият в себе си нещо лошо? Добре е човек да се проявява и като дете, и като възрастен, и като стар, но на своето място и време. Преждевременно човек не трябва да се проявява нито като дете, нито като възрастен, нито като стар. Добре е човек да минава и през трите състояния на живота, но той трябва да знае, как да употребява съответната храна. Днес хората остаряват преждевременно, което показва, че са се хранили с горчива храна. За да не изпадат в такова положение, те трябва да влязат в царството на трите цвята – червения, синия и жълтия, т. е. да се хранят едновременно със сладка, кисела и горчива храна. Сега ще ви дам задача, да направите опит през целия ден да не критикувате. Ако видите, че някой направи една погрешка, не го критикувайте, но поставете се в неговото положение и вижте, не бихте ли направили и вие същата погрешка. Ако не сгрешите, вие ще му послужите като образец. Със своя добър живот, вие ще му покажете, как трябва да постъпва. Старият, обучен вол не трябва да критикува младия, че не може да носи товар. Той трябва да се впрегне в колата и да покаже на младия, как се носи товар. Погрешките на хората не трябва да се критикуват, но трябва да се изправят. Не се обиждайте, че някой не ви е погледнал и поздравил. Преди да се сърдите и обиждате, потърсете причината, защо този човек не е указал известно внимание към вас. На главата на този човек огън гори. Очите му са се зачервили от дим, нищо не вижда, а вие искате да ви поздрави, да бъде внимателен към вас. – Не, бъдете доволни от живота си, от света, който Бог е създал, и никога не критикувайте. Критикувате ли себе си, както и своите ближни, вие преждевременно ще опитате горчивото в живота. Когато видите, че някой ученик не е решил задачата си правилно, не го осъждайте, но покажете му, как да я реши. Не се критикувайте, но работете върху себе си, да се освободите от своите криви възгледи. Какво представят кривите възгледи на хората? Те представят тор, който трябва да се изхвърли навън. Като се освободи от своите стари, криви възгледи, човек дохожда до положение да разбира дълбокия смисъл на сладкото, на киселото и на горчивото, да разбира дълбокия смисъл и

предназначение на различните възрасти в живота. Засега хората разбират най-добре сладките храни. Понеже те употребяват доста киселини в живота си – оцет, лимон, кисели плодове, виждаме, че са навлезли вече в областта на възрастния. Сега им остава да разберат и горчивите храни, да влязат в областта на мъдреца. Като разберете значението на сладките, кисели и горчиви храни в живота, ще дойдете до тяхното значение в духовно отношение. Има мисли, чувства и желания в човека, които в духовния му живот се отразяват като киселини. Като знае въздействието им в духовния живот, човек може да намери начин, как да се справя с тях, да ги преработва и асимилира.
Съвременните хора са дошли до положение да се хранят само със сладки и кисели храни. Те не са дошли още до горчивите храни. Горчивите храни ще останат за далечното бъдеще. С други думи казано: съвременните хора са дошли до положение да се обличат само с червени и сини дрехи. Жълтият цвят, обаче, остава за бъдеще. Ако мислите и постъпвате по този начин, всичко, каквото се случва в живота ви, ще се превърне на добро. Сега вие сте дошли на планината да се учите. Това, което научите на планината, другаде не можете да го научите. Ако ви накарат да носите 40–50 кг. камъни на гърба си, вие ще се вкиснете. Вкисването е резултат на недоволството. Това вкисване се предизвиква от камъните. Значи, камъните са кисели. За да се справя с тях, човек трябва да бъде силен, мъжествен. Недоволството е храна за възрастните. Когато човек е недоволен, това показва, че е натоварен с много камъни. За да се справи с недоволството си, той трябва да свали от гърба си част от тия камъни и да остави само толкова, колкото му е приятно да носи.

И тъй, за да облекчите живота си, учете изкуството да смесвате сладкото с киселото. Ако животът ви е много сладък, прибавете му малко киселина. Ако е много кисел, прибавете малко сладка храна. Да смесвате сладките работи с кисели и киселите със сладки, това значи, да размесвате вашите мисли и чувства дотогава, докато изпитвате известна приятност. Да подобрите живота си по този начин, това значи, да вложите любовта, мъдростта и знанието, като мощна сила в живота си. Любовта ще урегулира сладките храни, а мъдростта – киселите. За да може правилно да прилага любовта и мъдростта в живота си, човек трябва да разполага със знание. Няма ли нужното знание, и сладките, и киселите храни могат да му причинят голяма вреда.

Сега, като говоря за любовта, аз имам предвид онази любов, която осмисля живота. Като говоря за мъдростта, аз имам предвид онази мъдрост, която внася светлина и знание в ума на човека и го прави силен. Силата внася киселина в човека. За да се обработи тази киселина в организма, човек се нуждае от знание. – Колко знание е нужно на човека? – Колкото да

послужи за храна на неговата душа. – Колко любов е нужна на човека? – Колкото да урегулира неговите чувства и да го подмлади. Човек трябва да бъде едновременно млад и възрастен. Младият трябва постоянно да се подмладява, а старият – да се усилва.
Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме". Учениците казваха на Христа: Покажи ни Отца. – Който не е познал любовта и мъдростта, той не може да познае Бога. Който е познал любовта и мъдростта, той е познал Бога и разбрал смисъла на думите: „Аз и Отец едно сме".

Желая ви сега да започнете с любовта, но без критика. Желая ви да бъдете и сладки, и кисели, но както трябва. Има киселини, които изгарят, рушат, но има киселини, които действат благотворно върху човека и го правят силен. Същото може да се каже и за сладчината: има сладки неща в човешкия живот, които са опасни и пагубни. Има сладки неща, които са приятни за човека и го подмладяват. Да изучавате сладките и киселите храни, това значи, да изучавате живота във всички негови прояви и да придобивате знание. Сладките и киселите храни, с които си служите, трябва да се обелят, да се отстранят люспите им, за да могат правилно да се използват.

13 юли, 5 ч. с.

----

* Йоан 14:1-10

1938_07_15 Вътрешна просвета
Рилски беседи

ВЪТРЕШНА ПРОСВЕТА

[Иоана 10:1–10]
Размишление.

Една българска поговорка казва: „Повторението е майка на знанието". Какво знание се придобива, ако някой певец пее по десет пъти на ден една и съща песен? Какво ще придобие ученикът, ако постоянно повтаря, че не разбира урока си? Колкото и да повтаря това изречение, той нищо няма да разбере. Когато се намери пред някоя трудна задача, ученикът трябва да каже: Аз искам да разбера задачата си и да я реша правилно. Не е достатъчно той да желае да реши задачата си, но трябва да пристъпи към решаването ѝ. Да желаеш само да решиш задачата си, без да пристъпиш към решаването ѝ, това значи, да удряш по клавишите на пианото, без да чуваш никакъв звук. На пианото, с което ние си служим, това е невъзможно; обаче, на духовното пиано е възможно. Духовните пиана са всякога отворени. И детето може да удря на клавишите им, но никакъв звук не се чува. За да се произведе някакъв звук, трябва да се натискат специални бутони. Всеки клавиш е свързан със специален бутон. Щом натиснете клавиша, едновременно трябва да докоснете бутона, който е свързан с него, и след това ще чуете съответен звук. Тези пиана имат около 25,000 клавиши. Следователно, за всеки тон имате по няколко хиляди клавиша. Тази е причината, поради която малцина могат да свирят на тия пиана. Ако един певец от земята влезе в духовния свят, ще се види в чудо. Той едва разполага с две октави, а там ще искат да разполага с един регистър от три хиляди октави. Като се намери между певци от духовния свят, едва тогава той ще разбере, колко има да учи. Той ще види, че пеенето на земята се намира в своето детинско състояние. Първите хиляда октави имат отношение към физическия свят, вторите – към духовния, а третите – към Божествения. Значи, добър певец на физическия свят е онзи, който разполага поне с хиляда октави.

Това, което ви говоря, е неразбрано за вас. Но неразбраните работи един ден ще станат разбрани. Неразбраното представя подтик за вас. Като вървите от неразбраното към разбраното, вие се приготвяте. Значи, всяка неразбрана работа води човека към разбирането ѝ. Той се приготвя да я разбере. Докато не разбере дадена работа, човек не трябва да мръдне нито крачка напред. Щом я разбере, той навлиза в друга, пак неразбрана работа и започва да се приготвя да я разбере. Какво правят ония хора, които не обичат да работят? Като дойдат до нещо, което не разбират, те го

прескачат и вървят напред. После пак спират пред нещо неразбрано и него прескачат. В края на краищата, те дохождат до едно място. отдето не могат да мръднат нито крачка напред и се обезсърчават. При това положение нищо друго не им остава, освен да се върнат назад и да се приготвят да разберат всичко.

Окултните ученици често изпадат в неразбиране на нещата, вследствие на което, като им се говори едно, те отговарят друго. Някой човек им говори за любовта, а те казват, че не живеят добре. В този разговор няма никакво съдържание. Човек не може да казва, че не живее добре, докато животът не е дошъл още до него. Можете ли да кажете, че едно яйце не живее добре, преди да се е измътило? Когато яйцето се измъти и от него излезе пиле, вие можете вече да се произнасяте, какво е пилето, как живее и т. н. Вие не можете да говорите за живота, преди да се е проявил той. Следователно, вие не мижете да кажете за някой човек, че живее или не живее добре, преди да се е проявил животът в него. Когато казваме, че някой човек не живее добре, ние имаме пред вид положението, че той не оценява благата, които Бог му е дал.

Един млад момък, роден някъде във варненско, се отличавал със своето голямо юначество. Не само в родното си село, но и в съседните села го познавали като здрав и силен момък. Той имал един голям недостатък – обичал да пие. Майка му често го съветвала: Синко, не пий, ще заболееш, ще загубиш здравето си. – Майко, защо ми е това голо здраве? Без него ще ми бъде по-леко. С това здраве и тази сила, и момите се страхуват от мене. Случило се, че той заболял сериозно и лежал цели три години. Болестта го изтощила толкова много, че нищо не останало от него. Като видял, че изгубил силата, здравето си, той се обърнал към майка си с думите: Майко, да ми помогне Бог да оздравея, да ми се върне здравето и силата, готов съм камъни да нося на гърба си. Готов съм на всякакъв труд, само да оздравея. Сега разбирам, какво значи здравето за човека. Следователно, здрав човек е само онзи, който оценява благата, които му са дадени, и разумно ги използва.

И тъй, когато говорим за любовта в човека, ние подразбираме присъствието на Бога, Който му е дал всички условия да се развива. Влезе ли любовта в човека, той има всичко на разположение. Чувате ли някой да се оплаква, че пари няма, здраве няма, приятели няма, ще знаете, че любовта не го е посетила още. Посети ли го любовта, той всичко има: и здраве, и приятели, и пари. Искате ли любовта да ви посети поне за един ден, станете слепи за погрешките на хората. Кой какво прави, не се интересувайте от това. Че хората били лоши, че зло съществувало в света, и това да не ви интересува. Злото е храна за герои, за мъдреци, а не за деца.

Злото в света може да се употреби за градеж, както камъните, от които правят величествени сгради. Камъните могат да причинят големи пакости на хората, но същевременно те влизат в строежа па красиви здания, на хубави статуи и паметници. На същото основание, казвам, че и лошите мисли и чувства стават причина за съграждане на красиви, величествени здания и постройки в човека. Оставете тия мисли и чувства в ръцете на любовта и не мислете повече за тях. Тя ще постави всяка лоша мисъл на съответното за нея място. Дайте на любовта най-малката лоша мисъл и вижте, къде ще я тури. Тя ще я постави за корниз на някой прозорец. Докато се туря този корниз, вие трябва да стоите далеч от него, да не падне върху главата ви. Щом се закрепи здраво за мястото си, вие можете да се спрете и да му се любувате.

Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на живота. Ще дойде ден, когато всичко, което хората имат, ще им се вземе. Като имат правилно разбиране за законите, които управляват живота и природата, те няма да страдат от това, че са изгубили всичко, но ще знаят, че на мястото на изгубеното ще им се даде нещо ново. Закон е - когато се отнема нещо на човека, в замяна на отнетото му се дава друго нещо. Ако той е оценил това, което му е било дадено, новото, което получава, ще бъде по-добро от старото. Ако не го е оценил, новото ще бъде по-просто, от по-долно качество. Този закон се отнася и до храната, и до облеклото, и до знанието. При това, гой се прилага еднакво за всички хора. Следователно, ако човек не е преценил храната, облеклото и знанието, които му били дадени, отнемат му тия неща и му дават по-лоши Преценил ли е всичко, което му е било дадено, отнемат му се тия неща и му дават нови, по-доброкачествени от старите Същевременно спазва се и следното положение: на когото много се дава, от него много се иска; на когото малко се дава, от него малко се иска. Ако човек не е оценил малкото, което му е дадено, как ще оцени голямото? Например, човек има десет пръста на ръцете си и не знае, защо му е даден всеки един от тия пръсти, а се занимава с големи работи. Когато сте неразположени, направете един опит с палеца си да видите, какви сили се крият в него. Погладете горната част на палеца си, като започнете от третата фаланга и вървите към нокътя. После погладете палеца си от долната страна, по венерината област, и наблюдавайте, дали неразположението ви ще изчезне. Същевременно следете, каква мисъл и какво чувство ще минат през ума и сърцето ви. Ако при първото гладене на палеца неразположението ви не изчезне, погладете го още няколко пъти. Това е научен опит, който ще ви доведе до известни познания.

Мнозина правят научни опити, но предварително искат да разберат, какво значение има даден опит и какво ще им донесе. Те трябва да направят

опита, а после да чакат знанието. Знанието иде отпосле. Да искате предварително да знаете, защо се прави известен опит, това значи, да имате желание първо да разберете, какво нещо е тонът „do", а после да го чуете. – Не, първо ще чуете тона „do", а после ще разберете значението му и неговия вътрешен смисъл. Всеки ден употребявайте по няколко минути за пеене. Изпейте няколко пъти наред тона „do", по различен начин – високо, ниско, меко, грубо, и наблюдавайте, как ще ви се отрази този тон, изпят при различни състояния. Както от ларинкса, така и чрез езика на човека излизат различни тонове и думи, които указват различно влияние върху ближните му. Ето защо, човек трябва да възпитава своя ларинкс , своя език, да излизат от него меки. нежни звуци и тонове. При самовъзпитанието голямо участие взима молитвата. Иска ли да си въздейства, човек трябва да се обърне към Бога със следната кратка молитва: Господи, благослови езика ми, за да излизат от него сладки, силни и красиви думи. Сладките думи имат отношение към живота. силните – към човешкия ум, а красивите – към човешкия дух и към човешката душа. Сладките, силни и красиви думи представят материал, чрез който човек гради великото и мощното в своя живот. Човек не може да бъде красив, ако от езика му не излизат сладки, силни и красиви думи.

Следователно, като ученици, вие трябва да бъдете като скулпторите, да вземете един неодялан камък и с чука си да го обработите, да изваете от него отлична статуя. За тази цел вие трябва да знаете да чукате. Скулпторът знае, къде и как да удари. Във вас има много неодялани камъни, които трябва да обработите. Когато работите съзнателно върху себе си, вие сами се дялате. Не работите ли, роптаете ли против живота си, невидимият свят ще изпрати някой ангел да ви дяла, да обработи неодяланите камъни на вашето естество. При това положение вие викате, кряскате, оплаквате се, че имате големи страдания. Мнозина мислят, че са търпеливи. В какво седи търпението им? Някой казва за себе си, че бил търпелив, защото му извадили няколко зъба, и той не охкал. Това е търпение по неволя. Често билката от зъба е по-голяма, отколкото самото вадене на зъба. Не е важно, че по неволя търпите, но въпрос е, какъв смисъл има ваденето на зъбите. Като си извадите един или два зъба, вие оставате без тях. В последно време зъболекарите са дошли до положение да турят изкуствени зъби. И това е известно постижение, но в духовния свят не си служат с изкуствени зъби. Извадят ли на някого зъб, вместо него турят нов, здрав, естествен зъб. Ако окото на някой човек пострада, веднага лекарите го изваждат и вместо него турят стъклено око, с което той нищо не вижда. И след това казват, че този човек оздравял. – Не, това не е никаква наука, никакво изкуство. В духовния свят не прилагат това изкуство. Там, на мястото на извареното око, поставят здраво, с което човек вижда два пъти повече, отколкото по-рано.

Като говоря за знанието в духовния свят, искам да обърна вниманието ви върху онзи голям простор, който се открива пред вашия поглед. По този начин само вие ще оценявате всички възможности, които са вложени в душата ви и ще работите върху тях, да ги развиете. Мислете върху всички блага, които ви са дадени. Мислете за предназначението на всички ваши удове. Например, какво е предназначението на човешката уста? Ще кажете, че устата е създадена за ядене и говорене. Чрез устата, чрез Словото Бог създаде света. Следователно, чрез устата човек създава бъдещето си. Ако говорите разумно, вие си приготвяте светло бъдеще. Ако не говорите разумно, вие си приготвяте лошо бъдеще. Чрез устата човек изявява своите мисли и чувства. Казват за някого, че езикът му е сладък. Чрез сладките думи се изявява физическият свят, чрез силните думи се изявява духовният свят, а чрез красивите – Божественият свят. Чрез силата си човек помага на по-слабите от него същества. Чрез красотата той се импулсира към велики работи. Когато е доволен от човека, Бог го прави красив. Не е ли доволен от него, Той го лишава от красотата. Ако в духовния свят човек се проявява добре, Бог му дава сила. Не се ли проявява добре в духовно отношение, човек става безсилен. И най-после, ако Бог е доволен от проявите на човека в физическия свят, дава му се сладчина. За такъв човек се казва, че е сладък. Не се ли проявява добре на физическия свят, човек става горчив. Значи, красотата има отношение към човешката душа, силата – към човешкия дух, а сладчината – към човешкото сърце. Ако не се храни с сладки работи, сърцето на човека огрубява.

Като слушате тия работи, някои от вас се обезсърчават, мислят, че нищо не са постигнали. Колкото и каквото да сте постигнали, много работа още ви предстои. Например, като дойде до любовта, мнозина считат, че любовта е някаква илюзия. Други считат любовта като израз на чувства. – Не, любовта е нещо реално. Тя не е нито чувство, нито илюзия. Любовта не се губи, нито се променя. Каква реалност има в чувствата? Днес обичате един човек, но утре чувството ви се изменя, превръща се в омраза, в ненавист. Докато чувствата на човека се променят, това показва, че той живее в нереален свят. Той живее в един непознат, променчив свят, между чужди, неизвестни за него същества. Тези същества постъпват с вас така, както вие с рибите, с кокошките, с агнетата и овцете, с воловете и т. н. Като се домогнете до някоя риба, или до някоя кокошка, вие започвате да мислите, какво да правите с нея, но рибата избягва от ръката ви и ви оставя с мечтите ви. Понякога успявате да я задържите в себе си, да и се порадвате малко. След това я пущате във водата, свободно да си живее. По същия начин вие ту изпущате благата, които ви са дадени, ту ги задържате. Успеете ли да ги задържите, вие ще се ползвате от тях и ще благодарите на Онзи, Който ги е дал.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той ще има живот в себе си". При това положение, и Христос живее, и който Го яде също живее. Хората мислят, че като изядат една риба, те живеят, а рибата умира. – Не, и рибата живее в човека. Тъй както днес хората се хранят, рибата продължава да живее в тях, а те умират. Това, обаче, не е правилно хранене. Разумно, истинско хранене е това, при което и човек живее, и рибата в него живее. При това положение човек е доволен и разположен. Ако човек яде и е доволен от яденето си, това показва, че храната, която е приел, му дава условия да живее и да се радва на благата, които му са дадени.

И тъй, за да разбирате всички прояви на живота, от вас се иска вътрешна просвета. Вие трябва да започнете с елементарните неща и постепенно да вървите към сложните. По този начин вие ще се домогнете до такова знание, което ще ви послужи не само днес, но и в бъдеще. Стремете се към придобиване на знания, които са живи и могат да се прилагат. Мнозина се запитват, защо им е нужно знание. Без знание човек е изложен на големи терзания. Знанието прави човека щастлив. Който не разбира смисъла на знанието, той не разбира смисъла на живота. Щом си дошъл на земята, ще учиш, ще пееш, ще свириш. – За кого ще пея? – За себе си. Най-добрият слушател сте вие. Ще пеете, ще благодарите, че ви е дадена възможност да отваряте и затваряте устата си. Чрез устата човек изразява любовта в себе си. Казвате: „Който пее, той зло не мисли". Когато любовта чуе, че пеете, тя ви посещава. Не пеете ли, тя започна да търси причината за това и се стреми да създаде у вас подтик, импулс за пеене. Щом има уста, човек трябва да говори, да пее. Ама животът ви бил тежък. От вас зависи да го направите лек. Пейте, сами си съчинявайте песни, да превърнете недоволството си в доволство. Всеки може да стане певец – от него зависи. Като пее с любов, той ще трансформира всичките си отрицателни състояния в положителни.

Какво представя недоволството? – То е тинята на живота. Тази тиня прави живота тежък, непоносим. Как може да се пречисти живота от тази тиня? Както нечистата вода се пречиства от примесените към нея частици, така и животът може да се освободи от недоволството. Ще вземете два-три филтъра и ще прекарате водата през тях, докато се пречисти съвършено и стане годна за пиене. По същия начин човек може да филтрира всяко нещо. По-добри филтри от човешкия ум и от човешкото сърце не съществуват. Филтрирането показва, че хората разполагат с известен род знания.

И тъй, музиката е метод за трансформиране на човешките състояния. Има

състояния, които без музика по никой начин не могат да се сменят. Музиката е средство, което трябва да обхване мислите и чувствата на човека. Следователно, първо човек трябва да мисли за музиката, после да я чувства и след това ще се изяви на физическия свят. Същото се отнася и до словото. Първо човек мисли, какво ще говори, после чувства това, което ще каже и най-после трябва да се изяви. Това значи: всяко слово трябва да има мекота, съдържание и красота. Ако не съдържа тези качества, словото не може да постигне своята цел Докато е на физическия свят , човек все е недоволен. – Защо? Все му липсва нещо. Пее ли, говори ли, липсва му нещо. Говорът му е груб, пеенето нечисто, вследствие на което винаги остава недоволен. За да бъде доволен, той трябва да влезе в духовния свят, който се отличава с голямо изобилие. Там, обаче, не се позволява никакво пресищане. Ако яде, трябва да изяде най-много 32 хапки. Изяде ли 33. той се намира вън, в грубия физически свят. Искате ли да живеете добре на физическия свят, никога не пресилвайте нещата. Смисълът на живота не е в многото, но в разбирането на нещата. Малкото, но разбрано, струва повече, отколкото много, но неразбрано. Духовният свят е място на абсолютна отмереност, законности и чистота. Там не се допуща нищо нечисто. Тази е причината, поради която никакви животни не се допущат в духовния свят. И физическият живот, като част от целокупния живот, трябва да бъде абсолютно чист. Дето и да влезете, трябва да пазите чистота.

Сега, като сте дошли на планината, вие трябва да живеете добре, да не опетнявате природата, която е част от цялото Битие. От всички се искат чисти мисли и чувства, за да не нарушавате хармонията на природата. Най-малкото нарушаване води след себе си голямо наказание. Всяка нечистота, всяко недоволство, всяко роптание и оплакване се отразява болезнено върху съществата от духовния свят. В тях всичко е красиво, хармонично, пълно с любов. Днес духовният свят е пълен с оплакванията на хората. Всички се оплакват, че нямат пари, имоти, къщи, дрехи, добри условия и т.н. Обаче, на тия оплаквания не се дава никакъв отговор и внимание. Човек има право да се оплаче само един път в живота си, и то след като е живял 120 години. Това се отнася до ония, на които съзнанието е пробудено. За обикновените хора се позволява по едно оплакване на година. Понеже хората се оплакват много често, почти всеки ден, оплакванията им не се приемат. Новият живот изключва всякакви оплаквания. – Ама животът бил груб. – Грубото в живота е материал, който всеки човек трябва да обработва. Напредналите същества работят усилено за превръщане на грубата материя във фина, мека материя. Следователно, и вие трябва да работите, да облагородите тази материя. За да превърнете неблагородната материя в благородна, грубата – в фина, вие трябва да си служите с Божествени методи, а не с човешки, изкуствени

методи, които не дават никакви резултати. Искате ли да помагате на недоволния, дайте му възможност да влезе в градини, пълни със зрели плодове, да си откъсне, колкото иска. Заведете го после всред природата, при красиви, чисти извори, да пие от тяхната вода. Нека диша чистия, планински въздух, да се проникне от великото в света. При това положение недоволството му естествено ще се превърне в доволство.

Казвам: Заслужава човек да мине през всички мъчнотии на живота, за да дойде до мястото на Божието благословение. Зад всяко страдание се крие едно Божие благо. Затова е казано, че, каквито страдания да мине човек, не могат да се сравнят с благата, които Бог му дава. Благодарете за хубавото, топло време, което имате тази година. Благодарете за всички блага и работете за превръщане на недоволството в доволство. Недоволството е духовна нечистота, която запушва порите на човешкото тяло. Чистете се от него, както водата чисти тялото ви, отваря всички седем милиона пори, чрез които дишате. Очистете се от духовната кал, за да можете свободно да дишате чрез сърцето, чрез ума и чрез душата си. Започне ли човек да диша така, недоволството му се превръща в доволство.

Нека всеки от вас си състави една песен за доволството, със следното съдържание: „Колко съм доволен, че мога да гледам слънцето, което озарява душата ми! Колко съм доволен!"

15 юли, 5 ч. с.

1938_07_17 Качества на езика
Рилски беседи

КАЧЕСТВА НА ЕЗИКА

Размишление.

Съвременните хора не успяват в работите си, защото нямат търпение. – Защо трябва да търпят? – За да не дойде неволята. Който търпи, той носи един килограм тежест на гърба си. Който не търпи, той носи сто килограма тежест. Тъй щото, искате ли да не ви товарят много, трябва да търпите.

Едно време дяволът бил поставен на голям огън. Така прекарал той цели хиляда години. Като издържал с търпение този изпит, той си казал: И аз съм силен като Бога, не ме е страх от огъня. Обаче, като го поставили на глад, той едва издържал хиляда години и казал: Не мога повече да търпя, по-слаб съм от Господа. Следователно, що се отнася до огъня, всички хора минават за търпеливи като дявола, издържат. Но дойде ли до глада, там търпението им се свършва, не могат да издържат. Защо хората издържат на огъня, а на глада не издържат? – Защото, докато са в огъня, те все приемат нещо, но щом се подложат на глад, те започват да дават от себе си, без да приемат нещо отвън. Наистина, докато човек получава нещо отвън, работите му вървят добре. Щом започне да раздава, работите му се объркват. Сегашните хора са изучавали и изучават търпението при условия на взимане. Всеки човек иска да бъде богат, учен, силен, да придобие нещо. Докато се надява, че ще придобие нещо, той има търпение да работи, да се труди и казва, че светът е красив, че животът има смисъл и т. н. Започне ли да раздава от себе си, без да получава нещо, той става нетърпелив, и работите му постепенно се объркват. Всъщност, объркването на работите води към оправяне. Когато човек придобие търпение, всичките му работи се оправят.

Един мисионер отишъл в Мадагаскар да проповядва на езичниците Христовото учение. Той проповядвал цели 20 години, но нямал никакъв резултат. Често се молил на Господа, да му покаже, коя е причината за неуспеха му. Най-после в ума му дошла идеята, че не само на теория трябва да проповядва, но да приложи учението на практика. За тази цел той събрал своите слушатели и започнал да им проповядва, като казал, че досега той проповядвал Христовото учение на теория, но отсега нататък иска да го приложи тъй, както е писано. Например, Христос е казал: „Който има две ризи, да даде едната на ближния си. Който иска да бъде мой ученик и да ме следва, той трябва да продаде всичкото си имане и да го раздаде на сиромасите". Като чули тази проповед, езичниците започнали

да се трупат пред къщата му и всеки от тях да иска нещо: кой дреха, кой маса, кой стол и т. н. Каквото му поисквали, той всичко раздавал, докато един ден се намерил в празна къща, с една риза на гърба си. След това проповедникът се обърнал към Бога с думите: Господи, още какво трябва да направя, за да предам истината на хората? Какво се случило после? Езичниците останали доволни от проповедта на мисионера, но в тях започнала да работи мисълта, че обрали този човек като последни разбойници. Те си казали: От 20 години насам този човек работи между нас без пари, правил ни е много добрини, а в замяна на това ние го обрахме. Трябва да върнем всичко, каквото сме взели от него. Един по един те започнали да връщат взетите от него неща, и в скоро време той дошъл до първото си положение.

Това, което се е случило с този мисионер, се случва и с вас. Като проповядвате истината на хората, казвате, че са ви обрали. – Не, никой не ви е обрал. Ако вие наистина проповядвате правото учение, никой не може да ви обере. Привидно можете да изгубите всичко, каквото имате, но в скоро време положението ви ще се възстанови. Като работите и помагате на хората, те трябва да ви обичат. Същевременно, вие трябва да знаете, защо ви обичат. Ако ви обичат за красотата, за силата, за знанието или за богатството ви, ще знаете, че те не ви обичат за самите вас. Човек трябва да бъде обичан за самия него, а не за това, което всеки момент може да изгуби. Вие трябва да обичате, както Бог обича. Той обича човека за самия него, а не за богатството, силата, знанието, красотата или добротата му. Как може Бог да ви обича за богатството ви, когато не сте богати, или за силата ви, когато не сте силни, или за знанието ви, когато не сте учени, или за доброто, когато не проявявате онази вътрешна, непреривна доброта?

Какво е доброто на сегашните хора? Те правят добро, но искат да им се плати за доброто. Истинското добро не се нуждае от никакво възмездие. Доброто има предвид една цел – да се бори със злото и да го победи. Следователно, добро е само това, което се бори със злото. Добро, което не се бори със злото, не е добро. Някой казва, че иска да бъде добър. Това е най-лесното. Всеки човек може да бъде добър. – Кога? – Когато се бори със злото. Добър човек е онзи, който се бори със злото. Ако се бори с доброто, той е лош човек. Доброто може да направи човека лош. – Кога? – Когато той се бори с него. Ако се бори със злото, човек става добър. Значи, от човека зависи да бъде добър или лош. Като казвам, че трябва да се борите със злото, това не значи, че вие сами трябва да се борите, но доброто у вас трябва да се бори. Турете доброто на фронта, да се бори със злото, а вие му бъдете тил и му помагайте. Това подразбира добър човек. Обаче, ако сте тил на злото и му помагате в борбата с доброто, вие сте лош човек. Човек трябва да знае, на кого помага: на доброто или на злото. Взима ли страната

на злото, той минава за лош, зъл човек. Взима ли страната на доброто, той минава за добър човек.

Всички хора искат да бъдат обичани и да обичат, т. е. да придобият любовта. За да придобият любовта, те трябва да й помагат в борбата, която тя води в света. – С кого се бори любовта? – С омразата. Колкото слаби да сте, вие можете да помагате на всички, които воюват с отрицателните сили в природата. Ще кажете, че не можете да вземете участие в неравните борби на живота. Наистина, доброто и злото, любовта и омразата са неравни сили по количество, но успехът на една страна не се определя само от количеството на воюващите. От голямо значение е и качеството на тия, които воюват. Обикновено срещу един добър човек се опълчват хиляда лоши. Като се види сам срещу хиляда лоши хора, добрият ще се уплаши, но лесно ще се справи с тях. Качествено неговата сила е равна на силата на хилядата души. В края на краищата, тия сили ще се уравновесят. Доброто е умно, знае, как да се справя със злото. Като срещне лошите хора, добрият ги раздвоява. Щом се раздвоят, те отслабват. По този начин добрият се бие с отделни части на лошите хора, които постепенно удрят на бяг. Като се види отново сам, добрият човек казва, както някога е казал пророк Илия: Господи, останах сам в живота си, могат да ме убият. Господ му отговорил: Не се страхувай, защото в Израил има още седем хиляди като тебе, които не са се поклонили пред Ваала. Силата на тия седем хиляди е равна на силата на един велик, мощен дух. При това положение тия седем хиляди стават седем милиона. Това вече не са обикновени хора, но седем милиона войници, готови за бой, екипирани по модерен начин, с всички бойни оръжия. Ако силата на един добър човек е равна на силата на хиляда лоши, на колко ще бъде равна силата на един ангел? Силата на един ангел се уравновесява със силата на 150,000 лоши хора.

И тъй, знайте, че силата на всяка добра мисъл, на всяко добро чувство и на всяка добра постъпка е равна на хиляда лоши мисли, чувства и постъпки. Значи, една добра мисъл е в състояние да се бори с хиляда лоши мисли. Едно добро чувство се уравновесява с хиляда лоши чувства. Една добра постъпка може да победи около хиляда лоши постъпки. Доброто е в състояние да превърне злото в пух и прах. Види ли доброто срещу себе си, злото удря в бяг. Всяка добра мисъл е Божи посланик. Зад нея се крие великият Божествен свят, който воюва заради хората и всякога им помага. Като говоря за силата на доброто, мнозина се съмняват в това. Фактът, че всеки се стреми към доброто, показва, че думите ми са истинни. Обаче, не е достатъчно само, човек да се стреми към доброто, но той трябва да знае, как да го прилага. Знае ли да го прилага, той ще знае истината по отношение на него.

Едно малко дете видяло в избата една кошница с яйца. То запитало майка си: Мамо, отде дойдоха тези яйца? – Кокошката ги снесе. – За какво се употребяват? – За ядене. Те се варят, пържат, пекат. След тези обяснения, майката забелязала, че яйцата започнали да намаляват, докато един ден кошницата съвсем се изпразнила. Къде отишли яйцата? Детето всеки ден си взимало по едно яйце, докато в кошницата нищо не останало. Докато детето не знаело нищо за службата на яйцата, кошницата била пълна с яйца. Щом научило тяхната служба, в скоро време кошницата се изпразнила. Какво показва това? Това показва, че детето се е домогнало до известна истина, но не я приложило, както трябва. Щом детето е пожелало да опита тази истина, трябвало е да се обърне към майка си, тя да му даде яйца и да му покаже, как да ги приготви. Всеки се стреми към красивите работи, но трябва да знае, как да ги приложи. Всеки иска да бъде красноречив, сладкодумен, но трябва да придобие ония качества, които могат да го направят такъв.
Какви качества трябва да притежава човешкият език? Езикът трябва да бъде твърд като камък, подвижен като водата, услужлив като вятъра и благотворен като светлината. Това са четирите качества на езика. Твърдостта подразбира устойчивост. За да разбирате тия качества, вие трябва да изучавате свойствата на твърдата, на течната, на въздухообразната и на светлинната материя. Значи, от езика на човека трябва да изтичат четири струи. Като казвам, че езикът на човека трябва да бъде твърд като камъка и подвижен като водата, имам предвид човешките убеждения. В убежденията си човек трябва да бъде твърд, устойчив, непоколебим като камъка, но и подвижен като водата. Водата минава през пусти и населени места, през чисти и нечисти места, но дето мине, тя всичко чисти. Човек трябва да има свойствата на въздуха и на светлината. В която къща влезе, въздухът веднага внася проветряване: нечистото изкарва навън, а чистото внася вътре. Същото прави и светлината. Тя не чака да я канят. Щом намери отворен прозорец, тя влиза вътре и носи Божиите благословения на хората.

Съвременните учени говорят за светлината, но трябва да знаят, че слънчевата светлина, която ние приемаме на земята, е получена по отражение. Ние приемаме светлината в дадения момент, но кога е излязла тази светлина от слънцето, какво е претърпяла, не знаем. Същото се отнася и до светлината на звездите. Чрез очите си ние възприемаме светлината на някоя звезда, но преди колко години е излязла тя от звездата, какви пречупвания и промени е претърпяла, докато стигне до нас, не ни е известно. За да възприемат светлината на някоя звезда, астрономите си служат с различни телескопи. Що се отнася до обикновените хора, които гледат звездите направо с очите си, без никакви телескопи, те нищо не

могат да възприемат от техната светлина. Същите тия хора искат да се домогнат до Божествената светлина, до Божествената мъдрост. Те не могат да възприемат физическата светлина на звездите, а искат да възприемат Божествената. – Не, светлината на Божествената мъдрост не е достъпна още за човешките умове. Единственото нещо, което е достъпно за сегашния човек, това е топлината на любовта. Щом възприеме топлината на любовта, човек ще се домогне и до светлината ѝ. С други думи казано: първо човек трябва да чувства нещата, а после да дойде до мисълта. Възвишените чувства са подготовка за красиви и светли мисли. Ето защо, усилията на невидимия свят са отправени към сърцето. Човешкото сърце още не е готово да възприеме Божията Любов в нейния дълбок, вътрешен смисъл.
Какво представя любовта? – Любовта е онази неразбрана сила в света, която е достъпна за всички същества, от най-малки до най-големи. За да дойдете до разбиране на любовта, вие трябва да изучавате най-елементарните ѝ прояви и постепенно да отивате към великите ѝ прояви. Не разберете ли елементарните прояви на любовта, по никой начин не можете да разберете великите ѝ прояви.

И тъй, в каквато форма и да ви посети любовта, благодарете, защото тя иде да изчисти всичко нечисто, което срещне на пътя си. Благодарете на водата, която тече, защото измива пътя, по който вървите. Ще кажете, че тази вода носи кал със себе си. Благодарете и за калта. На някои места водата каля, но на други – чисти. Водата, която тече, се предпочита повече от замръзналата, т. е. от леда. Ледът не причинява толкова пакости, колкото течащата вода, но последната донася такива блага, каквито ледът не може да донесе. Страданието може да се уподоби на течаща вода, която е в постоянно движение. Каквито пакости и нещастия да носи страданието в себе си, едновременно с това то носи и ред благословения. Пакостите ще се изправят, нечистото ще се изчисти и ще остане само чиста, благородна материя.

Днес всички хора говорят за любовта, всички искат да бъдат обичани и те сами да обичат. Това е естествено. Желанието на човека да бъде обичан и да го обичат е Божествено. Въпреки това хората едни други се месят в работите си и се критикуват, защо еди-кой си обичал някого. Да питате, защо един човек обича друг, то е все едно да питате пощаджията, защо носи писма на даден човек. Пощаджията ще ви отговори: Да нося писма на този или на онзи, това е моя длъжност. – Защо не носиш на други хора? – Това не зависи от мене. Аз съм длъжен да занеса любовното писмо на онзи, за когото е предназначено. Някой писал любовно писмо на някого, аз трябва да му го занеса. Да обичате някого, това значи, да му занесете любовното писмо, изпратено от неговия ближен. Какво е съдържанието на

това писмо, вие не знаете. Всеки пощаджия, който се осмели да разпечата любовното писмо на някого, изпратено от невидимия свят, подлежи на отговорност. Само получателят на писмото има право да отвори плика и да прочете от писмото си два-три реда от най-красивите. – На кого? – На когото той пожелае.

Сега и аз мога да ви прочета няколко реда от беседите „Крадец и пастир". От вас ще искам да посочите една страница, която да бъде одобрена от всички. – Коя страница искате? – 14. – Числото 14 е число на жертва. – Тогава 67. – Числото 67 показва, че ще ви бият за сухите клечки, които си позволявате да събирате в събота. Това е значението на числото 67, но според Мойсеевия закон. – 12 ? – Ще станете роб на един мъж. – 15 ? – Каквото имате, ще го изгубите. – 90 ? – Цял живот ще слугувате, без да ви плащат. Като казвам, че ще станете роб на един мъж, имам предвид отрицателното значение на това число – ще станете роб на един изопачен ум, който не може да управлява добре. Добрият ум повдига човека. – 95 ? – На 95 страница е заглавието на беседата „Духът Господен".
Желая ви Духът Господен да дойде върху вас, за да благовествате на сиромасите. Да благовествате на сиромасите, това значи, да благовествате на вашите мисли, чувства и постъпки.

Дето е Духът Господен, там е животът. Дето Духът отсъства, там е смъртта. Докога човек ще умира? – Докато смъртта е по-силна от него. Щом стане по-силен от смъртта, той няма да умира. Днес всички хора се борят със смъртта, и при всяка борба те придобиват нещо, каляват се. – Защо се бори човек със смъртта? – Да я победи. – Кога ще стане това? – Още днес. От човека зависи да може по-скоро да победи смъртта. Достатъчно е човек да възприеме Бога в душата си с любов и да чувства тази любов, за да победи смъртта. Достатъчно е човек да служи на доброто и на разумността в живота, за да победи смъртта. Усъмни ли се в любовта, смъртта взима надмощие над него и той умира. Следователно, искате ли да живеете, не трябва да се съмнявате в любовта, в Бога.

Днес всички хора говорят за любов, но въпреки това се запитват, коя е истинската любов. Любовта е една и неделима. Тя не може да се сравнява с нищо. Дойде ли любовта при вас, заедно с нея идат мъдростта и истината. С любовта иде и цялото небе. Любовта носи всичко със себе си. Тя е носителка на блага и радости в живота. Ако не искате да страдате, избягвайте единичната любов. Който люби едного само, той неизбежно е изложен на страдания. За да не страда, той не трябва да дели любовта. Обичайте всичко, което Бог е създал. Някой казва, че не може да обича еди-кого си, че не му е симпатичен, не може да го търпи. Чудно нещо! Същият човек обича кучета, милва ги, радва им се. Ако той може да обича

и да се радва на едно куче, което често е по-лошо от най-лошия човек, защо да не обича човека? Човек седи много по-високо от кучето. Ако едно куче може да ви бъде обично, колко повече човек заслужава да бъде обичан. Ако ученият посвещава десетки години за изследване на микробите, той прави това от любов. Благодарение на любовта си към изследване на низшите същества, т. е. микробите, той е открил нещо ново от техния живот. Благодарение на новото, което е открил, той е спасил човечеството от явна смърт. Ще кажете, че това е задача на учения. – Не, той прави тези нови открития, изучава живота им благодарение на любовта, която има към тях. След усилена работа в областта на микробите, този учен дава начини на хората, как да се пазят от бацилите на туберкулозата, на чумата, на холерата и т. н. Искате ли да се освободите от вредните влияния на тия бацили, пречистете кръвта си. Ако кръвта ви е нечиста, бацилите на различните болести намират условия във вас, да се размножават и растат. Чиста ли е кръвта ви, те умират. Чистата кръв е бич за бацилите на болестите. Пречистването на кръвта става с чисти мисли, чувства и постъпки. Нечистите мисли, чувства и постъпки правят кръвта нечиста и създават условия за разни болести в човешкия организъм.

Следователно, искате ли да победите смъртта, вие трябва да дойдете до правата мисъл, до правите разбирания и чувства. Срещнете ли един човек, потърсете красивото в него. Той е подобен на орех и, за да го разберете и познаете, вие трябва да снемете горните му черупки, да дойдете до сладкото в него. Кой яде ореха със зелената му обвивка? Дават ли ви такъв орех, вие веднага го обелвате, хвърляте зелената му обвивка. После го чукате, за да счупите горната, твърда черупка. Дойдете ли до ядката, първо я очиствате от нежната ципица върху нея и най-после пристъпвате към чистата, сладка ядка. Тъй щото, за да имате представа за човека, вие трябва да го очистите от външните му обвивки и да опитате ядката му. От ядката ще познаете неговия вкус, т. е. истинското му естество. Привилегия е за човека да опита своя ближен. Достойнството на черешата се заключава в нейния вкус. Вие ядете черешата, защото я обичате. Щом ядете една храна, вие я обичате. Не я ли ядете, не я обичате. Следователно, искате ли хората да ви обичат, трябва да бъдете готови да ви ядат. Христос казва: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има живот в себе си". Същото се отнася и до вас. Обичаш ли някого, ти трябва да го изядеш. Обича ли те някой, той ще те изяде.

Съвременните хора, обаче, искат да бъдат обичани, без да ги ядат. Щом обичат, те считат за нужно да изядат своя възлюбен. – Не, както едното е неизбежно, така е неизбежно и другото. Чрез любовта хората изучават закона на яденето, като благословение в живота. Яденето е на място, когато във всяка хапка човек чувства присъствието на Бога. Ако в храната, във

водата, във въздуха, в светлината, които приема в себе си, човек чувства Божието присъствие, той е разбрал смисъла на тия неща и се ползва от благословенията, които те крият в себе си. Ако в процеса на мисълта и на чувстването човек вижда Божието присъствие, той може разумно да се ползва от благословенията, които те носят в себе си. Това е велика наука, която, съзнателно или несъзнателно, сте изучавали досега. Още хиляди години ще изучавате тази наука, докато се домогнете до нейния вътрешен смисъл.

Сега, желая ви да станете красиви, всички хора да ви обичат. Като отворите устата си и проговорите, всички да останат учудени от сладките думи на езика ви. И змията си отваря устата, но от езика ѝ излиза отрова, а не сладка дума. Кога отваря змията устата си? – Когато я настъпят. Щом я настъпи някой, тя отваря устата си и хапе. Докато някой не я е настъпил, тя не хапе. Когато настъпите змията, тя разбира, че не я обичате. Не я ли настъпвате, вие я обичате. Същото се отнася и до човека. Когато обичате някой човек, вие не го настъпвате. Щом не го обичате, настъпвате го. Като ви настъпят, /ВИЖ текст-оригинал/
Като настъпите, непременно ще ви хапят. Като знаете това, бъдете внимателни, да не настъпвате нито хората, нито змиите. Спазвате ли това правило, никой няма да ви хапе. Обичайте се едни други, за да не се настъпвате и да не се хапете. Защо трябва да се обичате? Заради присъствието на Бога във вас. Защо обичате огъня? Заради топлината, която носи в себе си. Защо обичате слънцето? Заради светлината, която ви изпраща. Защо обичате цветята? Заради благоуханието, което излиза от тях. Защо обичате водата? Заради благата, които носи, както и за жертвата, на която ви учи.

Желая ви да бъдете твърди и устойчиви като камъка, подвижни като водата, услужливи като въздуха и благотворителни като светлината. Желая ви да придобиете твърдостта и лъчепречупването на диаманта, подвижността и чистотата на водата от планинските извори, чистотата и свежестта на въздуха по високите места и благотворителността на светлината, която слиза от небесните пространства.

17 юли, 5 ч. с

----
* Йоан 12: 1-12

1938_07_17 От пръстите на ръцете
Рилски беседи

ОТ ПРЪСТИТЕ НА РЪЦЕТЕ

Сега е десет часа. Всички сте се събрали тук, да ви се говори, без да държите сметка, че това време, този час не благоприятстват. Слънцето грее силно и пече върху главите ви, вследствие на което някой може да слънчаса. Да слушате беседа при това горещо време, туй значи, да натоварите някой човек с 50 кг тежест на гърба му и да го заставите да играе. За вас слънцето е силно, но за цветята е добре. Те растат на това слънце и се радват, че могат да се ползват от благотворните му лъчи. Че някой може да слънчаса, това не ги интересува. Това показва, че щастието на някои същества се гради върху нещастието на други.

Като ученици, вие се нуждаете от практически правила за живота. За вас е важно, например, да можете да координирате органите си. Вие трябва да знаете, как да слушате, да виждате, да отваряте и затваряте устата си и т. н. Съвременните хора имат очи и уши, но не знаят, как да ги направляват, за да могат правилно да възприемат впечатленията от външния свят. Те имат уста, но не знаят, кога колко да я отварят и затварят, вследствие на което при дъвчене на храната си, често прехапват езика или устните си. Те имат крака, но като не познават законите на правилното ходене, често изкълчват единия или другия си крак. Една от причините за падането на човека и за изкълчването на ръката или на крака му се крие в отсъствие на координация между мислите и чувствата му. Много нещастия и страдания на човека се предизвикват, именно, от липса на координация в мислите и чувствата му.
Съвременните хора не разбират закона за координиране на силите, вследствие на което седят и критикуват света. Те казват, че Бог не е създал света, както трябва, и търсят начин да го изправят. За да им даде добър урок, да ги научи да не критикуват Великото, невидимият свят ги заставя да се оженят. Като им се родят няколко деца, той им казва: Хайде сега, приложете вашето знание. Опитайте се да координирате децата си, да си създадете такъв дом, какъвто искате. Вашият дом представя един малък свят, който ви е даден като задача, да го създадете, както намирате за добре. Като се намерят в семействата си, в своя малък свят, критиците започват да се оплакват, че не могат да го оправят. Едното дете вика на една страна, второто – на друга, жената – на трета, и светът им остава неуреден. – Защо? – Всеки говори на непознат език, никой не може да го разбере и да му помогне.

Едно двегодишно дете искало нещо от майка си. Няколко часа наред то

казвало: Мамо, искам маро. Майката се чудила, какво значи думата „маро". В това време в къщата влязла една циганка и почнала да се разговаря с домакинята. Последната се обърнала към циганката с думите: Не зная, какво иска това дете от мене. От няколко часа ми говори нещо, но не го разбирам. Казва ми, че иска някакво „маро". Като чула тази дума, циганката се засмяла и казала: Хляб иска детето. Значи, детето искало хляб от майка си на цигански. Често децата говорят на майките си на непознат език. Те искат от тях „маро", но майките не разбират езика им. Трябва да дойде някоя циганка в дома им, за да каже, че децата им искат хляб. Сега, щом сте дошли на земята, вие трябва да се ползвате от благата, които ви са дадени. Природата е сложила богата трапеза пред всеки човек, пред всяко живо същество, но на никого не казва, какво трябва да яде и как да яде. Всеки сам трябва да си избира съответна храна. Някои храни са общи за всички хора, но има храни, които са специални. Всеки човек трябва да знае, коя храна е определена специално за него. Яде ли храна, която не е за него, той се натъква на страдания. Всяка храна, която не съответства за даден човек, предизвиква разстройство в неговия организъм.

Като говорим за благата, които природата предлага на човека, ние не разбираме само ония блага, които поддържат неговия организъм, но имаме предвид всички блага, които му помагат да върви напред в пътя си. Някой човек върви по полето из-мъчен, обезсърчен, не може да реши задачата си. По едно време той вижда пред себе си едно жълто цвете и се чуди, защо се изпречило на пътя му. – Много просто. Жълтото цвете иска да му каже, че той може да реши задачата си с мисъл. Като мисли право, лесно ще реши задачата си. По-нагоре вижда едно синьо цвете. Още по-нагоре – червено цвете. Синьото цвете му казва, че, за да реши задачата си правилно, той трябва да има вяра. Червеното цвете му казва, че той се нуждае не само от мисъл и вяра, но и от любов. Дребни, малки величини са цветята, но вие не трябва да ги пренебрегвате. Те представят езика на природата, който трябва да изучавате. Колкото да сте учени, не пренебрегвайте малките величини. Някой може да е свършил два факултета, но пак не може да се назначи за учител в гимназия. Какво трябва да прави този учен човек? Ако някой богат го покани да се занимава с неговото петгодишно дете, той не трябва да отхвърля това предложение. Ако пък срещне на пътя си човек, на когото кракът е счупен, също не трябва да го пренебрегва. Нека се спре при него, да го дигне на гърба си, да го занесе у дома му. Болният ще му благодари. Ако е богат, той щедро ще го възнагради. Провидението е поставило този човек на пътя му за изпитание. Чрез него той ще разреши мъчнотията по отношение на своя икономически въпрос. Никога по пропущайте случаите да помагате на хората. Каквато работа да имате, вие пак можете да услужите.

Вие сте дошли на планината да разрешите някоя задача. Както търкаляте камъните, така трябва да търколите мъчнотията, която седи на пътя ви, и да се освободите от нея. Искате ли да знаете, как ще търколите мъчнотията си, нека всеки от вас търколи по десет камъка, да видите, какво ще стане. Не е лесно да търколите десет големи камъка, които седят на пътя ви.

В древността един окултен учител дал на един от мързеливите си ученици задача, да търколи от някой планински връх десет камъка. Понеже работите на този ученик не вървели добре, той си казал: Ще изпълня задачата, която учителят ми дава, дано ми провърви. Той се качил на един планински връх и започнал да търкаля камъни. В това време, именно, един богат човек се качвал на същия връх. За да не падне някой камък върху него и да го удари, той погледнал към младото момче и му казал : Момче, не търкаляй камъните. Почакай да стигна до върха и после продължи работата си. Момчето послушало богаташа и престанало да търкаля камъни. Щом богатият стигнал на върха, младото момче продължило работата си. След това богаташът му казал: Виждам, че си бедно момче, и понеже ме послуша, поемам издръжката ти през целия ти живот. – Какво показва това? – Че зад всяко противоречие се крие някакво благо. В голямо противоречие изпаднал ученикът, когато учителят му дал задачата, да търколи десет камъка, но той я изпълнил добре. Следователно, който изпълнява Божия закон на време и на място, той осмисля живота си. Всичко в природата е на място. Цветята, изворите, камъните представят писма, по които всеки може да чете. Ако разбирате написаното по тях, вие ще създадете цяла поема. Който разбира музиката в нейните естествени прояви, от търкалянето на камъните той може да създаде цяла симфония. Като ученици, вие трябва да учите, да работите съзнателно, за да се ползвате от силите, които се крият в живата природа. Например, в пръстите на ръцете ви се крият ред енергии, които можете да използвате навреме. Ако ви липсва благородство, погладете показалеца си, да се свържете с енергиите, които текат през него. Чрез този пръст вие ще възпримете енергии, които идат от Юпитер. Ако ви липсва справедливост, свържете се с енергиите на средния пръст.

Ако не сте разположени, погладете малко безименния си пръст. Няма да мине много време, и вие ще усетите, че ставате весел, разположен по дух. Достатъчно е да сложите няколко пъти средния си пръст, добре измит, в чиста вода, за да приеме водата енергиите, които изтичат от него. Ако изпиете тази вода, разположението ви ще се повдигне. Това са особен род лекарства, които се крият в самия човек.
Днес всички хора искат да бъдат щастливи, без да подозират, че щастието се крие в техните мисли, чувства и постъпки. Щастието на човека се крие в ума, в сърцето и във волята му. За да придобият това щастие, всички хора

трябва да се научат да мислят, да чувстват и да постъпват право. За да дойдат до това положение, те трябва да се самовъзпитават. Не е лесно човек да се самовъзпита. За да се самовъзпита човек, изисква се много време. Както скулпторът дълго време работи върху една статуя, докато я изваe, така и човек дълго време трябва да работи върху ума, сърцето и волята си, докато изработи нещо хубаво в себе си. Красивите, великите работи изискват дълго време и постоянство. Човек може да разчита само на своя възпитан ум, на своето възпитано сърце и на своята възпитана воля. При това положение, човек може да разчита и на тялото си, като резултат на неговите мисли, чувства и постъпки. Върху съзнателната работа на отделния човек се гради неговото лично щастие, както и щастието на семействата, на обществата, на народите и на цялото човечество.

И тъй, в задачата на самовъзпитанието на човека седи и задачата за координиране на неговите органи, както и координирането на природните сили. Например, човек трябва да знае, как да координира топлината и светлината в себе си. Когато светлината в човека се намалява, топлината му трябва да се увеличава. Когато топлината му се намалява, светлината му трябва да се увеличава. Чрез мисълта си човек координира енергиите на светлината, чрез сърцето си енергиите на топлината, а чрез волята – резултатите, получени от светлината и топлината. Това е неразбрано за вас, защото е теория. То трябва да се приложи на практика, за да ви стане ясно. Учениците не са в състояние да разберат, как водород и кислород могат да образуват вода, докато учителят не направи опита пред тях. За да станеш учен, или музикант, ти трябва да употребиш най-малко 20 – 30 години в усилена дейност. За да постигне своя идеал, човек трябва да употреби много време. Като работи за постигане на своя идеал, той се подмладява. Който не работи за постигане на идеала си, той преждевременно остарява. Стремете се да постигнете всичко онова, което е възвишено и благородно. Стремете се да постигнете любовта, мъдростта и истината. Не е въпрос да разберете любовта, но да я постигнете. Постигнете ли я, тя ще ви учи през цялата веч-ност. Колкото време и да ви учи, вие никога няма да се отегчите от нея. Това означава стихът в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила". Същото може да се каже и за човека. Човек може да се обича за неговия ум, за неговото сърце, за неговата воля и за неговото тяло. Тялото на човека е направено по образ и подобие на Божествения свят. Следователно, разчитайте на това, което е вложено във вас. Бъдете доволни от тялото си и не казвайте, че не се харесвате. Мнозина боядисват лицата си, главно жените, да изглеждат красиви. Боядисвайте лицето си, но с боята на любовта.

Сега, желая ви напълно да се боядисате с любовта. По-безопасна боя от любовта не съществува. Човек трябва не само външно да се боядиса от любовта, но да я остави да проникне в цялото му тяло. Всеки организъм, създаден по законите на любовта, се отличава с голяма устойчивост. Умът, сърцето и волята на такъв човек функционират правилно. Няма по-велика сила в света от любовта, която твори, организира и пресъздава нещата. Когато любовта посети човека, умът, сърцето и волята му проявяват разумна дейност. Дето умът, сърцето и волята на човека не работят разумно, там никаква любов не съществува. Това, което хората наричат любов, не е никаква любов. Глава, която се изпразва от любовта, е далеч от любовта. В празната глава на човека можете да грухате жито, да чукате сол, да биете масло, но нищо повече не може да излезе от нея.

17 юли. 10 ч. С

1938_07_20 Основи на здравето
Рилски беседи

ОСНОВИ НА ЗДРАВЕТО

Размишление.

Съвременните хора не разбират живота в неговия дълбок, вътрешен смисъл, защото нямат ясна представа за отношенията, които съществуват между техните мисли, чувства и постъпки. За да работи съзнателно върху себе си, човек трябва да разбира тия отношения. Мисълта има отношение към Божествения свят, чувството – към духовния, а постъпката – към физическия. Следователно, каквото е отношението между тези три свята, такова трябва да бъде отношението между мислите, чувствата и постъпките на човека.

Сега, като седите на този връх и наблюдавате небето, виждате, че облаците са под вас. Ако бяха над вас, вие щяхте да се интересувате, какво има над тия облаци. Сега свободно гледате над тях. За ония хора пък, които са долу, облаците са над тях. Те не виждат, какво има над облаците. Облаците са под нас, понеже преобладаващите енергии на земята и на небето са положителни. Вследствие на това, в атмосферата има голямо налягане. Облаците служат като граница между двата свята: горния и долния. Горният свят указва голямо налягане върху долния, но и долният от своя страна му противодейства. Тази е причината, поради която, при толкова наситени облаци, не може да вали дъжд.

Това, което става в природата, става и в самия човек. Често, между горния и долния свят в човека се ражда известно противоречие, вследствие на което той изпада в мрачни, тежки състояния. При това положение, казваме, че светът в човека е разделен. За да излезе от това състояние, човек трябва да подобри положението на стомаха си. Стомахът представя физическия свят в човека. Ако човек не разбира законите на своя стомах, на храносмилането и на твърдата материя, с която е в известно съприкосновение, физическият свят ще бъде недостъпен за него и не може да го използва.

Дойдете ли до духовния свят, ще разберете, че негов представител са дробовете, т. е. дихателната система на човека. Който разбира законите на дишането, той разбира законите на духовния свят. Когато живеете на равни места, дишането ви е спокойно, леко, защото сте се приспособили на тия условия. Обаче, сега вие дишате мъчно, запъхтявате се. – Защо? – Планинският въздух е по-лек и по-рядък. Дробовете ви сега вършат усилена работа. Движението по високите планини подобрява състоянието на дихателната система. Ето защо, който иска да подобри положението на дробовете си, той трябва да се качва по високи места. Щом подобри

състоянието на дихателната си система, едновременно с това той придобива по-големи възможности за духовен живот. Ето защо, от древни времена досега, всички хора, които са работили и работят духовно, всякога са посещавали високи планински върхове. Които разбират законите на духовния свят, те използват разумно високите върхове. Които не разбират тия закони, ще бъдат като овчарите: щом времето се развали, ще бързат по-скоро да слязат в долината. В това отношение планината е строга. Тя интернира всеки, който не зачита законите на природата.
Планината търпи само ония хора, които живеят хармонично. Не живеят ли хармонично, тя изпраща дъжд, вятър, гръм, светкавици и ги заставя да слязат долу. Планината не търпи никакво недоволство. Недоволен е само онзи, който не разбира Божиите пътища. Човек може да бъде недоволен по две причини: или от недоимък, или от излишък в живота си. Някой е недоволен, че няма достатъчно средства да преживее. Друг пък е недоволен, че турили сто килограма злато на гърба му, които трябва да носи. Значи, златото е потребно на човека дотолкова, доколкото може да го внесе в кръвта си и да го тури в обръщение в своите мисли, чувства и постъпки. Само органическото злато, проникнало в кръвта на човека, е в състояние да подобри неговия живот. Това злато е проводник на жизнена сила, тъй наречената жизнена прана в природата. Тъй щото, колкото по-малко органическо злато има човек в кръвта си, толкова страданията му са по-големи. От количеството на това злато зависи и моралният живот на човека. За това злато е говорил и Христос. Той е изразил тази идея чрез стиха: „Събирайте си съкровища на небето, които нито ръжда ги руши, нито молец ги изяжда."

И тъй, човек не може да разбере Божествения свят, докато не пренесе своето злато в главата си. Човек е дошъл на земята, за да изучи законите на Божествения свят. Едно време той е имал някаква представа за този свят, но тази представа днес не го задоволява. Разбиранията на хората се менят в зависимост от времето. Според Мойсеевия закон, който си позволи съботен ден да събира клечки, той ще бъде осъден на смърт. Ако този закон има сила днес, колцина от вас биха останали живи? Откак сте дошли на планината, вие всеки ден събирате и горите сухи клечки. По Мойсеевия закон, нито един от вас не би останал жив. Ако този закон се приложи буквално, той води към механическо разбиране на нещата. Вътрешният смисъл на закона е друг. Под думите „сухи клечки" Мойсей е разбирал нечистите мисли, чувства и постъпки на човека. Следователно, всеки човек, който дава място на своите нечисти мисли, чувства и постъпки, сам се осъжда на смърт. Като не разбирали вътрешния смисъл на този закон, евреите се спрели върху външната му страна.
И тъй, първо човек се нуждае от чиста мисъл, която освобождава мозъка от всички утайки и внася повече светлина. Който има чиста мисъл, той

никога не страда от главоболие. Когато човек има чисти мисли, на каквито противоречия и смущения да се натъкне, вътрешно той не се разколебава.

Второ нещо, необходимо за човека, е да има чисти чувства и желания. Чувствата и желанията се отразяват върху дробовете. Ако чувствата и желанията на човека са чисти, дробовете му ще бъдат в пълна изправност. Никакви смущения, никаква задуха, никаква туберкулоза няма да го плашат. Туберкулозата не е органическа болест. Тя се дължи на неестествени чувства и желания в човека. Туберкулозният обикновено е подозрителен, завистлив. Той не може да търпи хората окото себе си. Всяко отрицателно чувство – завист, подозрение, се отразява върху дробовете на човека. Защо трябва човек да завижда на другите хора? Всички растения, животни, хора са създадени да живеят. Както ти живееш, така и те имат право да живеят. Ама ти сега си болен. Нищо от това, радвай се на здравето на другите хора. Какво се ползва човек, ако всички хора изчезнат, и той остане сам на земята? Какво се ползва човек, ако остане да живее само с един крак, или с една ръка? – Не, всички хора имат право да живеят, да бъдат здрави и да се радват на благата, които им са дадени. Сега, да се върнем пак към облаците, които започват постепенно да се повдигат. Повдигането на облаците показва, че между долната и горна камара на двата свята настава примирение. Долната камара изпраща делегати, да поднесат нейните предложения в горната камара за взаимно съгласие. Въз основа на същия закон, ако между долната и горната камара във всеки човек не стане известен преврат, който да води към примирение, никакво повдигане не може да се очаква. Следователно, между физическия и духовния свят също така трябва да съществува пълно съгласие. Всеки човек трябва да бъде в съгласие с духовния свят. Всяко стълкновение на човека с духовния свят се отразява болезнено върху дробовете му. Ако човек е в стълкновение с физическия свят, ще има болки в корема си. Ако е в стълкновение с Божествения свят, ще страда от главоболие. Като знаете това, вие можете сами да се лекувате. Щом ви заболи глава, ще се стремите да изправите отношенията си към Божествения свят. Ако страдате от гръдобол, ще изправите отношенията си към духовния свят. Ако страдате от корем, ще изправите отношенията си към физическия свят. Всяко заболяване на човека има свои дълбоки причини. То не е произволно.
Съвременната наука и медицина не търси вътрешните причини на нещата. Тя разглежда всички явления в природата и живота в тяхната външна, материална страна.

На какво се дължат, например, бодежите по известни части на тялото? Те се дължат на свиване на капилярните съдове в организма. Известно е, че капилярните съдове служат при кръвообръщението. Те разнасят кръвта по

всички части на тялото. Когато капилярните съдове на гръдната област се свиват, електричеството в организма, което носи светлината, не може да функционира правилно по целия организъм, вследствие на което се натрупва повече в известни области, както водната пара в парния котел, и предизвиква бодежи на тия места. На научен език, ние наричаме тия бодежи електрически пълнежи. Често атмосферното електричество се съединява с електричеството в човешкия организъм и се образува малък взрив, който човек усеща като болка. Горният свят е взел електричество от долния, и ако не знае това, човек казва, че има бодежи в сърцето, в кръста, в бъбреците и т. н. Какво трябва да правите, за да се освободите от бодежите? – Внесете повече топлина в организма си. Да внесете повече топлина в организма си, това значи, да измените състоянието на чувствата си. Като измените чувствата си, вие изпращате повече кръв към онази част от тялото си, в която усещате бодежи. Щом тази част се стопли, бодежите изчезват. Значи, човек може да се лекува със силна мисъл, с положителни и възвишени чувства, а също и с гореща вода.

Сега, като обяснявам причината за болезнените състояния на хората, аз нямам предвид техните погрешки. Погрешките на хората не представят нещо съществено. Ако днес човек сгреши, утре ще се изправи. Когато художникът рисува една картина и не постави някои линии на мястото им, това не е грешка. Предметът, който рисува, не е бил добре осветен, поради което художникът не го е видял, както трябва. Щом предметът се освети добре, художникът изправя линиите, които не е поставил на място. Често външните условия стават причина за известни погрешки на хората. Изменят ли се тия условия, и погрешките се изправят.

Като знаете това, и вие трябва да проверявате своите мисли и чувства, да видите, дали са съгласни с формите, чрез които се изразяват. Например, някой казва, че много обича приятеля си. Какво разбирате под думите „много обичам или много ме обичат"? Да обичате някого много, това значи, да му давате много. Всъщност, давате ли много на този, когото обичате? Тъй щото, всяка мисъл или всяко чувство, изразени от човека, трябва да отговарят на съдържанието, което те включват в себе си. Освен това, когато казвате, че много обичате някого и много му давате, и той трябва да дава. Казвате, че Бог много ви обича, но вие нищо не давате. Какво следва от такава любов? Какво прави държавата, когато гражданите не плащат редовно данъците си? Съдебният пристав иде с изпълнителен лист, разпродава всичко, каквото намери в къщите им и насила взима това, което дължат на държавата.

И тъй, стремете се да бъдете в хармония с Божествения свят. Как можете да постигнете това? – Като избягвате всякакво стълкновение между своите

мисли, чувства и постъпки. Съществата, които живеят в Божествения свят, не правят никакви погрешки. Между тях съществува пълна хармония. Там няма условия за погрешки. Щом знаете това, нека тия същества ви служат като мярка за добър живот. Хората на земята спорят, карат се за нищо и никакво. Кога се карат двама души? Когато и двамата станат положителни. При това положение и двамата имат еднакви желания. Например, двамата се карат за една крава, искат да я задържат за себе си. Всеки има право да желае кравата, защото се ползва от нея, но те трябва да разделят благата, които тя дава. Ако кравата дава десет килограма мляко, и двамата ще вземат по пет килограма. Що се отнася до разходите по тази крава, двамата трябва да ги разделят по равно. Ако дневните разходи на кравата възлизат на 30 лв. и двамата трябва да платят по 15 лева. Най-после има друго разрешение на въпроса: единият може да се ползва от кравата първите шест месеца, а другият – вторите шест месеца. Остане ли да решават въпроса по механически начин, чрез насилие, те няма да дойдат до никакви резултати. Който е по-силен, той ще обсеби кравата. Обаче, случва се, че противникът става по-силен. Тогава той ще обсеби кравата. – Не, насилието не разрешава въпросите.

Следователно, искате ли да се разбирате, вие трябва да прилагате закона за трансформиране на състоянията. Ако двама души едновременно са положителни, те непременно ще се отблъснат. За да не става това, единият трябва да бъде положителен, а другият – отрицателен. С други думи казано: хората не се разбират, когато между тях не съществува една вътрешна физическа, духовна и Божествена връзка. Тогава те се намират в отношения, в каквито са светлината и тъмнината, вследствие на което се отблъскват. Щом имат по една допирна точка на физическия, духовния и Божествения свят, те напълно се разбират. Любовта между тях е силна. Каквато работа започнат, добре ще я свършат. Ако връзката между двама души е само на физическия и духовния свят, любовта им е по-слаба. И най-после, ако те имат само една допирна точка – на физическия свят, любовта им е още по-слаба. Тъй щото, желая ви да имате помежду си по три допирни точки, да сте свързани в трите свята.

Казвате: Как ще направим тази връзка и как ще намерим Божествения и духовния свят? – Много лесно. Ще намерите такъв човек, който знае пътя към тия светове, и ще вървите след него. Да питате за онова което не знаете, това е в реда на нещата. И ученият пита за неща, които не знае. Ако някой професор попадне в една планина и не може да се ориентира, не знае, коя посока да вземе, той ще се обърне към първия овчар, когото срещне, и ще го помоли да му посочи пътя. На планината овчарят е професор, а професорът – ученик. Когато овчарят слезе от планината и отиде в университета, там ролите се разменят: овчарят става ученик, а

професорът го учи. Следователно, като ученици на Великата Школа, вие трябва да се изслушвате. Кой каквото ви говори, изслушайте го добре, с търпение. – Ама ние знаем това, което ни говори той. – Не, като говори, всеки човек внася нещо ново в това, което разправя. Ако десет души разказват една и съща приказка, всеки ще внесе нещо ново, което е свойствено на самия него и на разбиранията му. В една и съща приказка могат да се изменят обектите, а щом се измени обектът, с това заедно се изменя и характерът й. В една и съща приказка някой разправя за кравата, а друг – за коня. Ако се говори за крава, приказката има физически характер. Ако се говори за кон, приказката има умствен характер. В умствено отношение конят седи по-високо от кравата. Днес всички доят кравата, за да се научи да дава. По естество кравата не е щедра. Като я доят по физически начин, учат я на щедрост. Рита ли, насила я учат да дава. Следователно, когато обират някого, това показва, че той не е бил щедър. Днес чрез насилие го заставят да дава. Кражбата съществува по причина на това, че хората не са щедри. Ако хората бяха щедри, никакви кражби нямаше да съществуват. Могат ли да стават кражби при изворите? Когато имате само едно шише вода, кражба може да става. Имате ли, обаче, един извор пред себе си, никаква кражба не може да стане. Дето стават кражби, там съществува недоимък. Недоимъкът заставя хората да крадат, вследствие на което спорят, кой се е осмелил да излее водата от тяхното шише.

Спорът, недоволството между хората са процеси на физическия свят. Не мислете, че ако имате големи богатства, знания и голяма сила, вие ще бъдете доволни. И при това положение, хората пак ще бъдат недоволни. Човек може да бъде доволен само тогава, когато е свързан с Божествения свят, когато има чисти мисли и чувства. Няма по-велико нещо за човека от това, да се свърже с Божествения свят. В това се крие силата, богатството, знанието и здравето на човека.

Сега, като говоря за основните положения на здравето, искам да се ползвате от тях, за да можете сами да се лекувате. Всяка болест представя едно опитно училище за човека. Чрез болестите се изпитва силата на човешката мисъл. Ако с мисълта си човек не може да се освободи от главоболието си, силна ли е тази мисъл? Или каква любов е тази, ако с нея човек не може да подобри състоянието на своите дробове? Ако любовта ви към човечеството, за която говорите, не е в състояние да се справи със стомашното или коремното ви разстройство, тази любов не е силна. Любещият носи болестите си с радост. Като го заболи глава или корем, той пее. Правете същото и вие. Като ви заболи корема, започнете да му пеете. Нека всеки от вас съчини по една песен за болката в корема си и да я пее. Щом изпее тази песен два-три пъти, болката му ще изчезне. Не пеете ли на болката си, с часове ще се въртите на леглото си и ще страдате.

Който не се лекува чрез мисъл, чрез музика и песен, той е изгубил най-голямото богатство. Като се лекува по този начин, той изучава себе си, а същевременно изучава и другите хора.

За да се оправдаят, хората казват, че заболяват от храните, от маслата, които употребяват за готвене. Днес се употребява дървено, слънчогледово, краве масло и т. н. Мнозина се оплакват от слънчогледовото масло. То се приготвя и пречиства по различни начини, но и аз ще ви дам един начин за пречистването му. Налейте два килограма вода в една тенджера. В тази вода сипете един килограм слънчогледово масло. Турете тенджерата на огъня, да ври 5 – 15 минути. След това прибавете 50 гр. оцет и оставете тенджерата настрана, докато непотребните вещества – киселини и соли – се утаят на дъното на тенджерата. Най-после внимателно отлейте маслото и го турете настрана. Така ще получите чисто, безвредно масло. Освен в този вид, вие може да си служите със слънчогледови семена или орехи. Ще счукате орехи или стотина грама слънчогледови семена и ще ги турите в яденето. Така използвано, маслото е безвредно. Приготвят ли го изкуствено, чрез разни киселини то се отразява вредно върху човешкия организъм. В духовния свят не съществуват такива масла. Там няма бакалници, както на земята. Там всеки човек вади масло от своите мисли, чувства и постъпки. Не може ли да си послужи с това масло, неговите мисли, чувства и постъпки са безпредметни.

Духовният свят, за който говоря, не е далеч от вас. От живота ви зависи, дали ще се движите в грубия, физически свят, или в духовния, в любовта на ангелите. Ако със своите мисли, чувства и постъпки вие се движите между ангелите, те ще се грижат за вас, ще предвиждат нуждите ви и ще ги задоволяват. И тогава, ако сте на планината и се нуждаете от храна и дрехи, те ще намерят някой добър човек на земята и чрез него ще ви изпратят всичко, което ви е необходимо.

Съвременните хора искат да ги обичат без те да обичат. Това е невъзможно. Отношенията между хората са правилни само ко- гато са поставени на взаимна любов. Когато любовта между хората не е взаимна, отношенията между тях не са правилни. Щом любовта между хората не се проявява правилно, явяват се различни болести: главоболие, гръдобол, запек и т. н. Запекът се дължи на недоимък на вода в кръвта. Гръдоболът – на недоимък на топлина в чувствата. Тогава човек става топъл отвън, а студен отвътре. Всъщност, той трябва да бъде вътрешно топъл, в чувствата си, а външно студен. Когато чувствата на човека са топли, краката, ръцете и цялото му тяло са топли вследствие на което той се чувства разположен.

И тъй, това са новите положения, които трябва да знаете. Като приложите

любовта в живота си, тя ще урегулира топлината и светлината във вашия вътрешен живот. Любовта е в състояние да регулира и силите, които действат в човешкия организъм. Щом регулира силите на човека, тя му помага при решаване въпроса за храненето. Любовта разрешава всички въпроси. Тя е в състояние да оправи времето: ако е много влажно, да го изсуши; ако е много сухо и прашно, да го овлажи, да пречисти въздуха. Като сте дошли на планината, вие трябва да благодарите за всичко. Дали страдате от главоболие, гърдобол или коремобол, всичко е дадено на място. Главоболието показва, че мисълта ви е слаба. Като усилите мисълта си, главоболието изчезва. Като увеличите топлината на чувствата си, гърдоболът изчезва. Като почнете съзнателно да работите, коремоболът ще изчезне.
Христос казва: „Пребъдете в мене, както аз пребъдвам в Отца си". Под думите „в Отца си", ние разбираме Божията Любов. Понеже Христос пребъдваше в Божията Любов, затова можа да понесе болките и страданията на хората. Герой беше Христос. Страданията, през които мина, колкото големи да бяха, Той ги понесе с радост.

Всички хора говорят за любов, търсят я, но не могат да я намерят. – Защо? – Понеже те искат да я задържат за себе си, да я обсебят. Те изпадат в единичната любов. Като седят дълго време гладни, те започват да се молят на Бога, да им изпрати по някакъв начин хляб. Бог намира един човек и чрез него изпраща хляб. Като хванете ръката на този човек, вие я целувате, благодарите за хляба, който е донесла, влюбвате се в нея и искате да я задържите за себе си. Ръката не представя самия човек. Тя е носителка само на известно благо. Къде е човекът? Чрез тази ръка вие можете да предадете своята благодарност, своята мисъл в по-горните светове, но по никой начин нямате право да я задържите за себе си. В дадения случай ръката е предавателна станция. Ако не си послужите с нея, послужете си направо с вашия мозък. Мозъкът е най-богатата предавателна станция, чрез която можете да предавате вашата любов, вашето милосърдие, човеколюбие и т. н. Работете върху себе си, да развивате своите центрове, за да дойдете до положение да считате, че всичко става за добро. Ако двама души се карат, считайте, че това е за добро. Невидимият свят не казва, че те се карат, но казва, че говорят високо, за да се разберат. Високият говор те наричат „неразбрана любов". Упражнявайте мисълта, чувствата и постъпките си, за да дойдете до разбраната любов. Ако не обичате някого, вие трябва да си дадете отчет, защо не го обичате. Като си отговорите на въпроса, ще видите, че причината за това се крие в един от двамата: или той не иска да дава, или ти не искаш да взимаш. И обратно: или ти не искаш да даваш, или той не иска да взима. Правилно е: когато той дава, ти да взимаш; когато той взима, ти да даваш. Красива е любовта между двама, когато и даването, и взимането са на място. Когато и

даването, и взимането не са на място, любовта между хората не е правилна. За да бъде любовта ви правилна, научете се да се качвате на най-високия връх в себе си, на своята глава, и от там изпращайте благодарността си към Бога за всички блага, които от хиляди години ви е изпращал, за грижите и ръководството, които е проявил към вас. Христос казва: „Ако ме любите, ще упазите моите заповеди. Обичайте се един друг, както аз ви възлюбих". Любовта е сила, която разрешава всички противоречия. Следователно, натъкне ли се човек на някакво противоречие, това показва, че той не е приложил любовта. Прилагайте любовта в живота си, както я разбирате. Ако не сте я приложили, както трябва, вие сами ще се коригирате, както художникът коригира своите картини. Противоречията, на които хората се натъкват, се дължат на техните криви мисли, чувства и постъпки.

И тъй, искате ли да бъдете здрави, да не страдате от главоболие, дръжте в ума си чисти мисли. Искате ли да подобрите състоянието на дробовете си, изправете отношенията си към духовния свят, а също така изправете и чувствата си. Искате ли да имате нормална стомашна система, да не страдате от стомах и корем, изправете отношенията си към физическия свят, а също така постъпвайте добре с окръжаващите. Следователно, подобри ли се състоя
нието на главата, на дробовете и на стомаха, човек ще подобри и живота си. Като изправи отношенията си към физическия, духовния и Божествения свят, човек придобива известен капитал, с който може да живее в невидимия свят, колкото време желае. Ако някой влезе в невидимия свят без капитал, скоро ще го върнат на земята. Така щото, искате ли да придобиете по-голям капитал, приложете любовта в живота си като средство за повдигане на своите мисли, чувства и постъпки.

20 юли, 5 ч. с.

----

* Йоан, 12 гл.

1938_07_22 Късият и дългият път
Рилски беседи

КЪСИЯТ И ДЪЛГИЯТ ПЪТ

Всички хора говорят за младост и за старост, но това говорене има смисъл, когато е на място. Да говориш на стария за младостта, не е на място. Какъв смисъл има да говориш на 120 годишния дядо за младостта? Каквото и да му говориш, той казва: Синко, краката ми вече не държат. Минаха красивите години на младостта, но не ги оцених! Ако на младия или на детето говориш за старостта, те нищо няма да разберат. Този разговор не е на място. Детето не знае, какво нещо е старостта. Старият знае, какво нещо е младостта, но младият не познава старостта. Следователно, когато не знаете някои неща, вие сте млади; когато знаете някои неща, вие сте стари. Мнозина искат да знаят всичко. Значи, те искат да бъдат стари. Радвайте се, че не знаете всичко. Това, което не знаете, ще ви послужи, като стимул в живота. Човек се стреми към онова, което не знае. Казват за някого, че е невежа. Кой знае, какво представя невежеството? – Старият. Старият знае, какво нещо е невежеството и знанието, а младият не знае. Старият може да оцени младостта, а младият не я оценява. Сега вие сте дошли на земята да се учите. Каква специалност ще си изберете? Всички хора нямат еднакъв стремеж, вследствие на което всеки си е избрал специален предмет за изучаване. Например, от детинството си още някои хора се стремят към богатство. Те работят изключително с определената цел, да станат богати. Богатството е свързано с голяма отговорност. Богатството е грамадно предприятие. Ако работите на това предприятие свършват добре, печалбите са големи. Обаче, ако работите не вървят добре, загубите са големи. Младите не знаят това, но старите го знаят. Младите, които не знаят, какво представя богатството, искат да бъдат богати. Те мислят, че като станат богати, ще имат много пари на разположение и ще ги употребяват, както искат. Младите, които не разбират, какво представя знанието, искат да бъдат учени. Знанието, науката е също така голямо предприятие. Който се наеме с това предприятие, той трябва да го приложи в живота си. Младите, които не знаят, какво представя любовта, искат да придобият Божията Любов. Знаете ли, какво велико предприятие е любовта? Който е придобил любовта, той се нагърбва със задачата да събужда заспали и да възкресява умрели. Който е придобил любовта, той трябва да ходи по планини и гори, да съживява изсъхнали дървета, да чисти пресъхнали извори и отново да възвръща водата им. Мнозина мислят, че, като придобият любовта, ще станат щастливи. – Не, дето мине любовта, всичко трябва да оживее и възкръсне. Любовта носи живот. Всички мъртви чувства, мисли и постъпки оживяват от любовта. Любов, която не може да оживи и възкреси умрелите мисли, чувства и постъпки в

човека, не е истинска любов.

Какво още знаят старите, което младите не знаят? Старите знаят да спорят, да се карат. Аз наричам спора, карането произвеждане на мед. От човешко гледище хората се карат, а от Божествено – мед тече от устата им. Обаче, никой не иска този мед. Като наблюдавам спора, аз предлагам да купя този мед, все ще му намеря място, ще го туря на работа. Старият знае, какво представя медът, но младият не знае. Той не е употребявал такъв мед, не знае вкуса му. Колкото и да се карат хората, колкото мед да произвеждат, те пак не се разбират. Има нещо в живота, което с каране, със спор не се нарежда. Не е достатъчно да говориш, да пееш или да свириш на хората, но с говора, с пението или свиренето, ти трябва да направиш нещо. Същото се отнася и до любовта. Много може да говорите за любовта, но ако любовта не е в състояние да съживи умрелия или да събуди заспалия, никаква любов, никаква песен не е това. Умрелите хора, изсъхналите дървета и листа, пресъхналите извори са ноти; несполуките и мъчнотиите в живота са ноти; горчивите и обидни думи също са ноти. Дойде ли любовта в живота, тя превръща всички тия ноти в живи музикални тонове. От тия тонове тя създава великата Божествена симфония. Само любовта е в състояние да направи това. Тя превръща горчивото в сладко. Тя съживява мъртвите неща. И мастилото е горчиво, но с него се пишат сладки, красиви думи. Младите изразяват любовта си с горчивото мастило, но думите, с които любовта си служи, са сладки.

Следователно, според новото определение за любовта, ще знаете следното: любов е това, което превръща горчивото в сладко, омразата в благост, сиромашията в богатство, невежеството в знание, грехът в добродетел, неправдата в правда, грешникът в светия. Мнозина искат да станат светии. Приемете любовта в себе си, и тя ще ви помогне да станете светии. Обаче, докато живеете със старите си разбирания и се страхувате да се приближите до грешника, любовта ще бъде далеч от вас. Докато праведният се пази от грешника, да не се опетни, той никога няма да стане светия. Който живее с такива разбирания, той сам ще опита последствията на старото. При това положение и любовта няма да се приближи при него. Любовта е огън, който изгаря всичко нечисто. Тя е като кибритената клечка. Като я запалите и турите на кожата си, веднага отскачате настрана. Следователно, дойде ли любовта при вас, тя ще стои на известно разстояние. Речете ли да я приближите при себе си, тя непременно ще ви изгори. За неразумните тя е огън, който свети и изгаря; за разумните тя е благословение. Като видят светлина, мушиците отиват към нея, но плащат с живота си.

Това, което хората наричат нещастия и неуспех в живота, не е нищо друго,

освен мрежи за предпазването им от огъня на любовта. Огънят не представя любовта, но лабораторията, в която любовта се произвежда. Та когато страдате, ще знаете, че ви предпазват, да не попаднете в огъня на любовта. Без страдания положението ви щеше да бъде още по-лошо. Сиромашията, невежеството също така са предпазителни мрежи, които ограждат човека от огъня на любовта. Като ви говоря за този огън, вие не трябва да се страхувате, но мислете, какво трябва да правите и към какво да се стремите. Ако сте ученик, вие ще се стремите към знание. Това, което може да ви задоволи в училището, не са нито дрехите, с които сте облечени, нито столовете, масите и книгите, нито красивата обстановка, но това, което учителят ви преподава. Най-интересното за ученика е знанието, което учителят му дава. Кое прави слънцето интересно за нас? – Светлината и топлината му. Ако слънцето не изпущаше никаква светлина и топлина, ние нямаше да се радваме на всеки негов изгрев. – Кое е най-важното в любовта? – Животът. Казано е, че любовта ражда живота. – Кое е най-важното в живота? – Страданието. – Кое е най-важното в страданието? – Поуката. – Кое е най-важното в поуката? – Вниманието. Наистина, след като придобие известна опитност, човек става внимателен. Той не се страхува, но внимателно изучава нещата.

Като ученици, вие трябва да бъдете внимателни, да имате будно съзнание. Като отидете при някой извор, не трябва веднага да пиете вода, но поседете малко и след това внимателно пристъпете към извора. Налейте вода в чаша и пийте бавно, глътка по глътка. Ако сте сгорещени, изпотени, все едно, че пожар става в организма ви. Следователно, водата гаси вътрешния пожар в човека. Всяка болка показва, че пожар има във вас – гори нещо в организма ви. При пиене на вода, съзнанието ви трябва да е будно, за да може всяка глътка да отиде на болното място, а не в стомаха. Така постъпвайте и с любовта. Като влезе в организма, отправете я към болното място, да раздвижи кръвта и да го съживи. Искате ли да се лекувате с любовта, спрете вниманието си върху нейните най-малки прояви. Най-малките прояви на любовта, но добре използвани, дават по-големи резултати от големите прояви. Големите прояви на любовта представят големи кутии по обем, но с малко съдържание. Малките величини съдържат голяма сила, големи възможности. Например, за една година житното зърно свършва повече работа, отколкото човека. Работата, която житното зърно свършва за една година – покълване, растене, цъфтене и връзване, човек може да свърши за сто години.
Най-важното, което сега мога да ви кажа, е да имате отношения към Бога. Когато помислите за Бога, вие трябва да станете тих и спокоен, да се освободите от всички противоречия и да застанете в положението на дете, което очаква да получи от майка си прясна питка, намазана с масло и мед, и да благодари за нея. Хлябът представя Словото Божие, което се дава на

всеки човек. Искате ли да приемете Словото вътрешно, вие трябва да бъдете чисти като детето, когато отива при майка си. Човек трябва да има свещено чувство към Бога. Отива ли при Бога със свещено чувство, скърбите и страданията му моментално ще изчезнат, и той ще преживее дълбока вътрешна радост, вътрешен мир. При това положение човек се чувства силен, смел, всичко може да направи. Отдалечи ли се от Бога, пак става слаб.

Следователно, при всяко отслабване, човек трябва да отива при Бога, както правят английските учени със своя речник. Някой виден английски писател пише върху някакъв важен въпрос, но щом дойде до известна дума, в правописа на която не е сигурен, отваря речника и се справя. После затваря речника и продължава да пише. Като дойде до друга, непозната дума, пак отваря речника. Като отваря и затваря речника, най-после написва работата си. Правете същото и вие. Като дойдете до някоя дума, на която не знаете правописа, отворете голямата книга, т. е. речника на живота, и вижте, как се пише и произнася тази дума. Например, как се пише и произнася правилно думата „любов"? Няма човек в света, който пише и произнася правилно думата „любов".

И тъй, не се стеснявайте от това, че не можете да пишете и произнасяте правилно думата „любов". Като не знаете точното й произношение и правопис, ще отворите големия речник на живота и ще се научите. Сега аз говоря за онази любов, която възкресява хората и ги прави богати, здрави, силни, учени. Любовта дава всичко. Казвате, че любовта е разнообразна. Наистина, любовта на детето към майката не е като тази на слугата към господаря, нито като тази на ученика към учителя, нито като тази на брата към сестрата. Човек може да обича и камък, и цвете, и животно, но всички видове любов се различават една от друга. Във всички видове любов има нещо специфично, което говори, именно, за разнообразието в любовта. Любовта на човека към дадена книга, например, Библията, е съвършено различна от тази, която той има към хляба. Като дойде хлябът при вас, вие веднага отваряте устата си и му казвате: Заповядайте! – каните го на гости у вас. Като дойде книгата на гости в дома ви, вие я отваряте и затваряте и казвате: Не мога бързо да ям. Всичко, каквото ни давате, ще го вземем, но на гости не ни дохождайте, защото още не сме готови за вас. Мислите ли, че ако изядете книгата, ще научите нещо? Тази книга е отровна, тя е написана с горчиво мастило.

И тъй, каже ли ви някой една обидна дума, не я изговаряйте, защото тя е написана с горчиво мастило, което може да ви отрови. Турете тази дума далеч от себе си. Каже ли ви някой, че сте лош човек, не го слушайте. Оставете тази дума вън от себе си. Кой човек е лош? – Който отвън показва,

че люби Бога, а отвътре люби себе си. Буквата „Л" означава любов към Бога, а буквата „Ш"– любов към себе си. Лошият човек е поставил Бога напред, постоянно говори за Него, а всичко върши за себе си. Буквата „Ш" разваля всички работи. В какво седи лошавината на хората? – В тяхната лакомия. Има хора, които ядат извънредно много. Разправят за едного, че изяждал наведнъж закуската на 70 деца. За друг човек разправят, че изяждал наведнъж едно агне от 12 кг, и веднага след това – едно кило халва с един голям хляб. Тази лакомия към ядене говори за лакомията в човека изобщо. Любовта изключва всякаква лакомия. Малко ще ядеш, но сладко, със съзнание.

Като ученици, вие трябва да се научите да правите превод на всичко, което се случва в живота ви. Вървиш бързо и се уда-риш в камък. Не се сърди, не търси виновник за това, но спри се пред камъка, помисли малко и благодари му, че само си се спънал. Камъкът иска да ти обърне внимание да не бързаш много. Камъкът иска да ти каже: Имай търпение, не бързай много. Къде си тръгнал толкова рано? Слънцето още не е изгряло. Дето отиваш, там още е тъмно, затова се удари. Когато слънцето изгрее, навсякъде е светло, и човек не се спъва. Кажат ли ви една обидна дума, не се обиждайте, но вижте, какво се крие в нея. Някой ви каже, че не сте добър човек. Не се сърдете, но помислете, какъв път е доброто: на възлизане или на слизане. Доброто е път на слизане. Само добрият човек слиза до положението на бедния, на слабия да му помага. Лошият стои на висотата на положението си и оттам дава заповеди. Мнозина искат да бъдат добри, но стоят на висотата на положението си и оттам говорят и заповядват. Това не е доброта, това е крякане. Говориш ли отвисоко на хората, това не е добро. Щом всички хора чуят и разберат, какво правиш, това не е истинско добро. Когато правите добро, говорете така, че никой да не ви чуе. Когато правите добро, само Един трябва да знае, какво правите. Вторият, който ще знае, това сте вие. Трето лице не трябва да знае, какво правите. Знае ли трето лице, това вече не е добро. Вие не сте в пътя на доброто, т. е. не сте в правия път.

Следователно, срещнете ли човек, който само заповядва, а не работи, той не е добър човек. Един ден генерал Вашингтон се разхождал в околността на един град и видял в двора на една казарма, как няколко войници се мъчат да дигнат на раменете си една голяма, тежка греда. Той веднага отишъл при тях и наблюдавал, какво става. Взводният стоял при тях и командвал. Войниците пъшкали, мъчили се, но не могли да дигнат гредата. Генералът се обърнал към взводния с думите: Защо не по-могнеш на войниците? – Аз съм взводен. Генералът турил рамото си под гредата и помогнал на войниците да я дигнат и прене-сат. След това дал визитната си картичка на взводния и си отишъл.

Какво правят съвременните хора? Те стоят около войниците си и като взводни само заповядват. Когато дойде на земята, Христос не заповядваше, но тури рамото си под гредата и я повдигна. Днес всички проповедници, свещеници, учители искат само да заповядват. – Не, турете рамото си под гредата, както е направил генералът, и помогнете на 30-те войника, да я преместят. Докато генералът не постави рамото си под гредата, никаква работа не може да стане. В новата култура генералите ще работят заедно с войниците, а взводните ще заповядват. Какъв ще бъде резултатът? – Генералите ще се повишават, ще вървят напред, а взводните ще остават на едно и също място. Който туря рамото си под гредата, той става генерал. Какъв искате да бъдете – взводен или генерал? На колко души най-много заповядва един взводен? – На 30 души. – А генералът? – На хиляди души. – Какво представя генералът в света? Генералът е доброто, което слиза долу да помага. Доброто туря рамото си под гредата и я повдига. Който се стреми към добър живот, той е ученик, отива да се учи, да знае, как да туря рамото си под гредата. Знанието е гредата, която трябва да се дигне и премести. Знанието не може да се придобие, ако не дойде любовта и тури рамото си под гредата. Нищо в света не може да се постигне без любов. Без любов никаква команда, никаква заповед не помага. – Ама взводен съм. – Къде е писано, че взводният не трябва да помага?
Като ученици, вие трябва да се справяте с всички положения в живота. Обиди ли ви някой, започнете да мислите, а не да се сърдите. Вие трябва да бъдете умни, да предвиждате, че даден човек ще ви обиди. Като знаете това, или няма да се изпречвате на пътя му, или ще се разговаряте с него така, че да не го предизвиквате. Като минавам през някое село, аз предвиждам, че кучета ще ме лаят и всякога нося в джоба си парче хляб да им дам. Щом ме залае някое куче, аз започвам да му говоря, дам му парче хляб и заминавам. Ще кажете, че е обидно за човека да се разговаря с кучета. Кой създаде кучето? Онзи, Който тури хляба в джоба ми, Той създаде и кучето със Словото си. Тъй щото, лае ли ви някое куче, не го замервайте с камъни, но му хвърлете парче хляб. Като го замерваш с камъни, то ще бяга, но повече ще лае. Обиди ли те някой, не хвърляй камъни зад него, но дай му парче хляб. Хлябът представя живото слово. Всяка дума, колкото да е обидна, излиза от най-свещеното място на човека – от устата. Тя е скъпоценен камък, но нешлифован. Вземи я, шлифовай я и я тури на съответно за нея място.

Великото учение казва, че всичко, каквото се случва в живота на човека, е предметно учение, дадено от Господа. Камъните на планината, водата, слънцето, вятърът, който сега духа, са предмети за изучаване. Червеният цвят на изгряващото слънце показва, че се явява животът, с всички свои противоречия. Вътърът, който духа от запад към изток, показва, че трябва

да вървите напред. Противоречията в живота са фон на една идейна, величествена картина. Ако някога в живота си можете да видите Божественото слънце, всички противоречия са били на мястото си. Ако след всички страдания дойде любовта във вас, те са на място. Страданията са пътища, по които Божественото иде в живота.

Следователно, радвайте се за противоречията, за страданията, за несгодите в живота си, защото чрез тях идат Божиите блага. Те са пътища, по които Божественото иде в човека. Страданието е опаковка, в която се крие нещо хубаво. За лошо ли пострада Христос? За лошо ли идат изпитанията на народите? След големите мъчения Христос възкръсна. След големи изпитания народите се повдигат. Когато страда, майката очаква някакво благо. Който иска да съкрати пътя на своето развитие, той трябва да приеме страданията с благодарност. Чрез страдания работите стават за една година, а без страдания –за хиляди години. Ще приемеш страданията за една година, за да свършиш работата си бързо, като житото. И пясъкът страда, но докато свърши работата на житото, нужни му са милиони години.

И тъй, страданието е съкратен път, по който Великото се изявява на човека. Искате ли да се развивате без страдания, ще изберете дългия път.
Сега, желая ви да се движите по късия път. Желая ви да следвате пътя на доброто. Желая ви да подражавате на генерала, да туряте рамото си под гредата. Желая ви да дойдете до онова знание, с което да превръщате горчивите неща в сладки. Желая ви лесно да се справяте с всяко куче, което ви лае, и да му кажете: Бог те създаде със Словото си, а мене направи с ръцете си.

22 юли, 5 ч. с.

----

* Матей 8: 8 – 20

1938_07_24 Азбука на разбирането
Рилски беседи

АЗБУКА НА РАЗБИРАНЕТО

Като прочетете 15 гл. от Евангелието на Йоана, ще видите, че тя представя кратки извадки от една дълга реч, която Христос е държал преди две хиляди години. Христос казва: „Аз съм истинната лоза, и Отец ми е земеделецът".
И тъй, за да разберете, какво е говорил Христос, вие трябва да разбирате отношението на разумността към живота. Една от причините за погрешките на хората се дължи на това, че те не оценяват живота, както трябва. Учени и прости, духовни и светски не оценяват живота. Ученият иска да стане по-учен, отколкото е, вследствие на което злоупотребява с живота. Духовният иска да стане по-добър, по-чист, вследствие на което и той злоупотребява с живота. Пътят, по който хората вървят, е двояк: път на инволюция и път на еволюция. Висшите, разумни същества следват инволюционния път. Те съзнателно слизат в низшия свят, да помагат на хората. Те слизат все по-надолу, ограничават се съзнателно, докато дойдат до една точка, дето инволюцията им спира. Щом дойдат до тази точка, те казват: Постигнахме целта си. По-надолу вече не можем да вървим. Те искат да се върнат назад, но не могат да се върнат по същия път, по който са дошли. За да се върнат назад, в помощ им идват човешките души. Те им показват пътя на възлизане, наречен еволюция. По този начин те взаимно си услужват.

И тъй, хората, които поемат пътя нагоре, са овчари и козари, които по цели дни пасат овцете и козите си – желанията си. По цели дни говорят за своите овце и кози: тук се изгубила една овца или коза, там вълк изял една овца и т. н. Когато овцете и козите ви една след друга започват да умират, вие страдате и казвате: Защо трябваше да умре моята овца или коза? Овцата може да умре от собствена смърт, но могат да я заколят и принесат в жертва. Ако не знаете, къде е овцата, или не знаете, какво е станало с нея, казвате: Къде отиде овцата ми? – Много просто, отишла е някъде да се учи. Това са иносказания, които трябва правилно да превеждате.
Сега, като говорим за разумността в живота, имаме предвид отношението на светлината към живота. Животът е благо, за проявата и развитието на което са нужни три цвята: червен, жълт и син. Разумността специално произтича от жълтия цвят. Жълтият цвят има отношение към знанието, към опитностите на човека. Червеният цвят не може да се прояви, ако жълтият не му дойде на помощ. Значи, човек не може да оцени благата на живота, докато не е разумен.

Като не могат да се справят със страданията си, мнозина се запитват, не може ли без страдания в света. Може и без страдания. Страданието може да бъде разбрано, а може да бъде и неразбрано. Неразбраното страдание е мъчение, а разбраното – глупост. Какво разбирате под думата „глупост" в дадения случай? Например, мома и момък се влюбват, страдат, не могат да живеят един без друг. Докато не са се оженили, те се мъчат, страдат, без да разбират, защо страдат. Като се оженят и им се родят деца, те не се разбират вече, гледат се накриво, не са доволни един от друг. Сега вече разбират грешката, която са направили. Те пак страдат, но разбират вече, че са направили най-голямата глупост в света. Сега те виждат, че не могат да живеят заедно и казват: Не е ли глупост това, което направихме? Следователно, всяко разбрано страдание, или всяко разбрано желание е глупост. Наистина, като разбере, че не може да живее само с едно желание, човек вижда, че това е глупост. Също така не може да се живее само с един човек. Да мислите, че можете да живеете само с един човек, това е все едно да мислите, че можете да ходите само с един крак, или да работите само с една ръка.

Сега, както да разбирате или да не разбирате страданията, не се смущавайте. Всяко смущение е в ущърб на знанието, което човек има. Не се смущавайте, но различавайте нещата. Ще кажете, че някой човек има по-големи знания от друг. Знанието не се определя по количество. Някой човек, например, знае, как да се облича, да вчесва косите, си да се отнася добре с хората, да кара велосипед, автомобил, да продава и купува евтина стока и т. н. Обаче, предназначението на човека не е в това знание. И това знание е на място, но има едно вътрешно знание, от което човек разумно се ползва. Например, ако този, който се стреми да бъде с добре пригладена коса, знае значението на космите, той всякога ще се вслушва в това, което приема чрез тях. Космите на човешката глава представят антени, чрез които човек приема знания от висшите светове. Като разчесва косите си, човек поставя всяка антена на мястото ѝ. Ако космите на главата ви не са добре вчесани, възприемането се нарушава. Щом приемането на вълни от една станция е нарушено, това показва, че инсталацията не е добра. Следователно, искате ли да живеете добре, бъдете внимателни към косата си. Вчесвайте добре космите на главата си и ги дръжте в порядък, за да може Божествената енергия да прониква в мозъка ви.

И тъй, приема ли правилно Божсствената енергия в мозъка си, човек дохожда до правилни разбирания на живота. Например, мнозина искат да постигнат желанията си изведнъж. Това е невъзможно. Наблюдавайте природата и ще видите, как се извършват процесите в нея. Плодът изведнъж ли се развива или постепенно? Къде се развива семката или костилката на плода? Тя първо се посажда в земята, отдето, чрез дълъг

процес на еволюция, вие отново я виждате в плода на дървото. Иска ли да заживее отново, семето трябва да потъне в земята. Пътят на семето е от земята към клоните на дървото. Това наричат хората еволюция. Тъй щото, искате ли правилно да се развивате, ще започнете от земята и постепенно ще вървите към клоните. Искате ли да се развивате само на дървото, без да слизате в земята, вие ще имате само една опитност, само една възможност. Искате ли да познаете пътя на последователното развитие, вие ще слезете в земята и оттам ще се качвате, докато стигнете до върха.

Една мома се влюбва в един момък и се оженва за него. Момъкът, когото е видяла за пръв път, представя плода на дървото. Като се ожени за него, този плод пада на земята дето се посажда. Тя казва: Чудно нещо! Какъв беше моят възлюбен едно време, а какъв стана сега. По-рано беше облечен в червена, царска премяна, на вкус сладък, а сега е толкова горчив. – Много естествено. Този човек минава през страдания, но ще дойде ден, когато ще даде по-вкусни, по-добри плодове. Когато се развива правилно, човек неизбежно минава през страдания, които ще го доведат към истинската радост. Не се ли развива правилно, човек пак ще страда, но ще се мъчи. Който се развива правилно, той приема страданията с радост. Който не се развива правилно, той се мъчи. Истинското страдание изключва всякакво мъчение. В него няма никаква корист. Щом страданието е придружено с мъчение, в него има нещо користно. Божествената любов изключва всякаква корист.

Две млади моми, от високо произхождение, обичат един млад княз. Той се намира в трудно положение, не знае, как да разреши въпроса. Момата, която първа се е влюбила в него, е духовна, а втората е материалистка. Втората иска непременно да се ожени за него. Тя казва: Аз гледам реално на нещата. Обичам го и искам да се оженя за него. Първата мома отстъпва. Тя казва: За мене не е важно да се оженя за него. Аз го обичам и мога да му се радвам отдалеч. Наистина, едно благо е за мене, да го виждам отвреме-навреме, но радостта ми, че не го ограничавам, е по-голяма от скръбта ми. Следователно, тази мома има духовна връзка с момъка. Ще питате, коя постъпка е права. – От свое гледище всяка мома постъпва право. Като духовно издигната, първата мома е разрешила въпроса право. Като материалистка, и втората мома е постъпила право. В този случай не може да става въпрос за някаква погрешка. Ако някъде става погрешка, и това не е лошо. – Защо? – Защото всяка погрешка води към придобиване на по-голяма светлина. Човек греши, защото светлината, в която се е движил, не е била достатъчна. Щом започне да изправя погрешката си, светлината му се увеличава. Затова казвам, че всеки, който прави погрешки, е силен човек. Който изправя погрешките си е два пъти по-силен. Изправянето на погрешките представя изправяне на изкълчения крак или на изкълчената

ръка. Докато изправяте крака или ръката на някой човек, той вика, плаче, сърди се, счита ви за свой неприятел. – Защо? – Малко светлина има, не вижда доброто, което му правите. Когато кракът или ръката му се намести, тогава той разбира, че вие сте му били приятел и се радва за доброто, което сте му направили. Той се радва, че е пострадал, за да може да се запознае с такъв добър човек.
Като знаете това, благодарете за страданията и противоречията, които имате в живота си, защото всяко страдание или проти-воречие крие в себе си едно велико благо.

Затова и Псламопевецът казва: „Господи, добре ми стана, че се наскърбих". Който не разбира Божиите пътища, той всякога роптае против съдбата си, против Бога, че му е дал страдания, сиромашия, мъчнотии, а другите е облагодетелствал. – Не, всички изпитания в живота на човека са предметно учение. Богатството, радостите са пак предметно учение. Всичко, което се случва в живота на човека, е за добро, но той трябва да се учи.
Мнозина искат да бъдат богати, учени, силни, красиви, но не могат да запазят тия блага. В това отношение те мязат на нощните пеперуди, които обикалят около светлината на някоя лампа, блъскат се в нея, докато най-после платят с живота си. Какво остава от тяхната красива дреха? – Нищо не остава. Те нямат нужната разумност. Те трябва да се пазят, да не отиват там, дето не им е мястото. Много пеперуди са научили урока си. Те бягат от светлината, но бягат и от хората. Те знаят, че много от техните сестри са пострадали от любовта на хората. Някои учени, за да задоволят своята любознателност и любов към пеперудите, хващат ги с хвърчила, забождат ги на игли и ги препарират. Не правят ли хората същото и със своите желания? Те хванат някое свое желание, забодат го с игла и го продават.

Следователно, изяви ли се някое ваше желание навън, не бързайте да го забождате на игла и да го продавате, но проникнете дълбоко в него, да разберете вътрешния му смисъл и съдържание. Как ще познаете, какво се крие в едно желание? – По два начина: или като го изядете, или като го посадите в земята. Като вземете костилката на един плод, вие можете да я счупите и да изядете съдържанието ѝ, но можете и да я посадите в земята, дето има всички условия да израсте, да цъфне и нов плод да даде. Тъй щото, изядете ли желанието си, ще изпитате някакво удоволствие, но ще имате само едно разбиране за него. Посадите ли го в земята, вие ще имате съвсем друго разбиране. Така ще познаете целия път на неговото развитие. Ако ядете череши, вие ще знаете, какво нещо е черешата. Обаче, ако посадите костилките на черешите, вие ще имате възможност да услужвате и на други хора, да се запознаете с тях и да създадете красиви връзки и отношения помежду си. Има една любов в света, при която човек се занимава само със себе си. Но има и друга любов, при която човек се

занимава и със своите ближни, като им помага и създава красиви връзки с тях. Чрез тази любов човек дохожда до познаване на себе си, на своя ближен и на Бога.
Смисълът на живота се заключава, именно, в това, да дойдем до познаване на Бога.

Да познаваме Бога, това значи, да познаваме любовта. За да дойде до познаване на любовта, човек трябва да познава себе си, да познава и своя ближен. Всеки човек е буква на Божествената азбука. Колкото са хората на земята, толкова букви има тази азбука. Не изучите ли отделните букви на тази азбука, вие не можете да образувате срички. Щом не можете да образувате срички, вие сте лишени от възможността да съставяте цели думи, с които да се разбирате. Само чрез Божествения език човек може да изучава Великото, което осмисля живота му. Вие можете да познаете човека, когато познаете всички хора, т. е. когато разберете съдържанието, което се крие в него. Отделният човек съдържа в себе си всички хора, животни и растения. Той съдържа в себе си и цялата природа. Затова, именно, човек е наречен „малка вселена или микрокосмос".

Следователно, сам по себе си, човек представя някаква буква на Божествената азбука. Когато казваме, че някой човек върви по мъжка, а друг – по женска линия, имаме предвид силите в него, които го организират. Каквито букви да сте, всички вие сте овчари, само че вълната на вашите овце е различна: на едни е червена, а на други – жълта. Обаче, и едната, и другата вълна се продават. Като съединят червената и жълтата вълна в едно, образува се вълна с оранжев цвят. Това показва, че положението ви се е подобрило, станало е известно индивидуализиране. Добре е понякога човек да се отдели от Цялото, от Божествения организъм, да разбере, каква е неговата служба. Да се индивидуализира човек, това не значи, че иска да представи Цялото, но иска да се познае като част от Цялото, да разбере своя дълг към него.

Всеки човек е фабрикант , който изработва в себе си червени или жълти платове. Който върви по мъжка линия, той се нуждае от червени платове. Който върви по женска линия, той се нуждае от жълти платове. Значи, отношенията между хората имат за цел да стане правилна обмяна между стоката, която те изработват. Колкото по-правилна е обмяната между хората, толкова по-силни са техните връзки. Онези, които вървят по мъжка линия, изработват в себе си жълтия цвят. Онези, които вървят по женска линия, изработват червения цвят. Когато казваме, че никой не живее за себе си, имаме предвид, че човек не трябва да се задоволява с това, което той сам е изработил. Той непременно трябва да влезе в отношение с онези хора, които изработват цвят, противоположен на неговия. Да остане човек

сам в живота си, със своя цвят, това значи, да бъде семе, паднало на пътя, между трънете или на камък. За това семе Христос казва: „Едно семе паднало на пътя, но птиците го иззобали. Друго паднало между трънете, но те го заглушили. Трето паднало между камъните, но като не могло да хване корен, изсъхнало". Следователно, за да се развива добре, човек трябва да си създаде правилни отношения с хората. Жълтият цвят представя доброто семе, което паднало на добра почва – в червения цвят – и дало плодове: едно 30, друго 60, а трето 100.

Така трябва да разбира човек живота, за да се ползва от добрите му условия. Не разбира ли живота в неговия дълбок, вътрешен смисъл, човек ще се намери в положението на търговец, който е изгубил всичкия си капитал и се връща дома си без пет пари. Няма по-страшно нещо за човека от това, да се връща дома си, при децата и жена си, без пара в джоба си. Децата го посрещат отдалеч и казват: Татко, хляб! Жена му поглежда към празните му ръце и въздъхва. Обаче, носи ли нещо в ръцете си, целият дом е радостен. В първия случай, мъжът се чуди, как да се оправдае. Той, или не е работил усърдно, или е ходил с приятели да пие, да се весели. Като се намери пред действителността, той започва да лъже, че услужил на приятели, или че загубил всичко, което спечелил. – Не, смисълът на живота не седи в удоволстването на човека с приятели. Като е до-шъл на земята, човек трябва да работи, да се труди, да бъде полезен и за себе си, и за своите ближни. Един ден, като се върне дома си, човек или ще бъде добре посрещнат от приятелите и ближните си, или никой няма да го посрещне – от него зависи. Всеки човек се връща от света и отива към дома на своя Баща, дето го очакват истинските му приятели. Докато човек живее само за себе си, никой не може да го обича. Щом е дошъл между хората, той трябва да живее, освен за себе си, още и за цялото човечество. Само по този начин той ще се ползва от любовта на всички хора.

И тъй, влезете ли в света между хората, вие трябва да хвърлите вашите светийски мантии, с които някога сте ходили по горите, и да се впрегнете на работа. Кой колкото капитал носи, трябва да го вложи в работа. Казва се за Христа, че вложил всичкия си капитал между хората, да им покаже правия път – пътят на любовта. Днес всички хора обичат Христа. – Защо? – Защото се пожертва за тях, да им покаже пътя на любовта. Христос не дойде на земята за удоволствие, но да покаже на хората, как трябва да се живее. Мнозина не успяват в живота си, понеже не проявяват доброто, което е вложено в тях. Други пък страдат от голяма добрина. Например, някоя майка страда, че не може да храни детето си, колкото пъти заплаче. – Не, давайте на детето си само толкова храна, колкото да задоволи глада си, но не и да се пресити. Трябва ли човек да желае да бъде по-добър, отколкото е всъщност? За да има добри резултати в живота си, човек

трябва да бъде естествен, да прави всичко непринудено. Induced Речете ли да пресилвате нещата, вие ще имате обратни резултати. Ще поканите един ваш приятел у дома си и ще се чудите, как да го нагостите. На другия ден ще го поканят на друго място, и, без да иска, той ще прави сравнение между двата обяда и ще каже, че на второто място е бил по-добре приет. Това не значи, че той е непризнателен, но сравнява нещата. Искате ли доброто ви да е на място, направете го по отношение на такъв човек, когото никой не иска да го нагости. Той може да е последният сиромах в света, но ще оцени доброто, което му правите и ще ви благодари. Докато мислите само за приятелите си и за вашите ближни, вие сте още в кръчмата на живота, в мястото на удоволствията.

Тъй щото, искате ли да дойдете до съвършенството, за което Христос говори, вие трябва да разбирате и себе си, и своя бли-жен. Като дойде приятелят ви във вашия дом, да намести изкълчения ви крак, благодарете му за услугата, която ви е напра-вил. Че ви е причинил болка, това нищо не значи. За вас е важно, че той е наместил добре крака ви. Случи ли се да ви оберат пак не роптайте. Знайте, че и в това се крие нещо велико. Изобщо, на всеки човек се дават такива изпитания, които го водят към познаване на Бога. Да познаете Бога, това е най-великото благо, което може да ви се даде. Заслужава човек да пожертва всичко, за да познае Бога.

Като ученици, вие трябва да знаете, че всичко, което се случва в живота ви, е за добро. По-добре е за човека да изгуби богатството си, но да познае Бога, отколкото да запази богатството си и да не Го познае. За предпочитане е човек да не реализира някои свои желания, но да познае Бога, отколкото да ги реализира, да придобие някакви временни блага, и да не познае Бога. Ако е въпрос, какво трябва да жертва човек, за да придобие едно Божие благо, за предпочитане е да жертва временното, а не вечното. Човек трябва да различава благата, които получава от хората, от тия, които получава от Бога. Изобщо, човек трябва да дойде до закона на различаването, да отделя доброто от злото, човешкото от Божественото, греховното от онова, което не е грях. Грехът внася заблуждение в човешкия ум, а доброто го просветява. Мнозина считат някои добри постъпки за погрешки. Това значи, че те са попаднали в неразбраното добро. Докато доброто не се разбере, мнозина го считат за грях. Затова казваме, че неразбраното добро е грях, а разбраното – добродетел. От Божествено гледище, обаче, всичко, което се случва в живота на човека, е добро, защото внася в ума му светлина. Чрез тази светлина той придобива Божиите блага – крайната цел на човешкия живот.

Съвременните хора искат да имат големи придобивки: знание, богатство, сила, щастие и т. н. Това е невъзможно. Докато е на земята, човек може да

има само опитности. Истинските придобивки идат от друго място. Придобивките са резултати, а резултатите се виждат в другия свят. Знайте, че това, което става на земята, е определено от другия свят. Нещата не стават по желанието на хората. – Не може ли нещо да не стане? – Не може. Щом нещо става, колкото да е нежелателно за хората, не може да се отмени. Искате ли да нарисувате една картина, ще я нарисувате с всичките й подробности. – Не може ли да се нарисува в общи черти? – Може и в общи черти да се нарисува, но тя още не е завършена. Всяка картина има смисъл , когато е напълно завършена. Само тогава може да се говори за нея.

Като не разбират смисъла на живота, хората постоянно се оплакват. Някой казва, че къщата му била малка. Той трябва да благодари за малката къща. Ако къщата му беше голяма, той съвсем щеше да обърка работите си. – Ама пари нямам. – Ако имаше много пари, ти щеше да потънеш в океана. Като нямаш пари, и да паднеш в океана, ще изплуваш и знание ще придобиеш. – Знание нямам. – Благодари, че нямаш знание. Ако имаше знание, ти щеше да направиш големи дългове. Вълкът, лисицата, имат особен род знания, но плащат с живота си.

Един ден една лисица влязла в курника на един богат селянин, от село Николаевка, Варненско, и удушила 12 кокошки. Тя закачила кокошките на крака си, и в момента, когато се готвела да излезе навън, предните й крака попаднали в един капан. Понеже кокошките на този селянин често били нападани от лисици, той се принудил да тури капан в курника. Лисицата започнала да се оглежда, отде може да излезе, как да освободи краката си от капана. Отвреме-навреме поглеждала към кокошките, но те не я интересували вече. Тя мислила, как да се освободи. Като дошла до курника и видяла лисицата, стопанката си казала: Сега вече няма спасение, ще платиш с кожата си.

Друга лисица влязла в един курник, задушила няколко кокошки и спокойно излязла вън. На пътя, обаче, я срещнал един овчар. В тъмнината той не могъл да види, какво е това, което върви срещу него. Той забелязал само, че нещо космато пристъпва бавно, страхливо. Той дигнал тоягата си и я стоварил няколко пъти върху косматото същество. Оказало се, че това, което се търколило мъртво на земята, била същата лисица, която задушила кокошките на селянина.
Днес много хора се намират в положението на тия лисици. Те влизат в курника на своите съседи, обират ги и си излизат, без да подозират, че на вратата е поставен капан, или някой овчар ще ги срещне и с тоягата си ще ги повали на земята. Какво ще стане с тях? Те ще станат за смях на хората. – Защо? – Защото не играят някаква оригинална роля, но подражават на

ролята, която лисицата играе. В това отношение те са актьори, които могат само да декламират, да повтарят това, което другите са създали. Те могат да пресилват, да преувеличават нещата, но сами нищо не могат да създадат.

Кое е по-добро за вас: актьор ли да бъдете или овчар; музикант ли да бъдете или художник; оратор ли да бъдете или човек, който посочва пътя на заблудените пътници? Това са ред професии, които хората извършват в света. За предпочитане е човек да запали свещта си и да излезе вечер на кръстопътищата, да търси заблудени хора и да им посочва пътя. После, той може да стане актьор, да играе чужди роли на сцената. Чрез запалената си свещ, т. е. чрез своя ум, човек намира ония хора, които са объркали пътя си. Той им помага, за да създаде с тях трайни, красиви връзки. Със своята запалена свещ Бог излиза вечер да търси ония души, които са объркали пътя си и да ги въведе в пътя на спасението. Какво представя нощта? Нощта е времето, часовете на страданията, когато човек е сам, когато, освен Бог, никой друг не може да му помогне. Види ли свещта на Бога, чуе ли Неговия глас, човек излиза от нощта на живота и за него настава светъл, ясен ден. Той знае, че има кой да мисли за него, има кой да му помага.
Казано е в Писанието: „Използвайте деня, защото иде нощ, когато никой не може да ви помогне." Днес Бог е запалил свещта си, за да отидем при Него. Хората се страхуват от Бога, да не ги съди за греховете им. – Не, Бог никого не съди. Като отидете при Него, Той само ще ви попита, какво сте научили на земята. Колкото да сте падали, колкото да сте се каляли, за Бога е важно да сте придобили знания.

Следователно, да разберете отношението на разумността към живота, това значи, да разберете Великата Любов, от която произлиза живота. Разбирате ли любовта, вие ще можете правилно да използвате живота. Като разберете живота, вие ще можете да се ползвате, както от положителните, така и от отрицателните му прояви. Казвам, че не трябва да се критикувате. – Защо? – Защото, като не знаете, как да се критикувате, вие взаимно си причинявате вреда. Ако сте майстори в критиката, свободно можете да се критикувате. Като се критикувате, все ще научите нещо. – Ама някой накуцвал малко. – Нищо от това. Той е навехнал крака си, затова покуцва. Ще дойде лекар и ще оправи крака му. – Еди-кой пък недочувал добре. – Нищо от това. Той оглушал малко. Ще дойде ден, когато ще прочуе. Какво лошо има в това, че иякой не знае да пее, да свири или да рисува? Какво лошо има в това, че някой не знае никакви езици? Това е въпрос на време. Ще дойде ден, когато човек ще научи всичко, което днес не знае.
Сега, като казвам да не се критикувате, имам предвид вашето време. Вие

имате важна работа, която трябва да свършите навреме. Не я ли свършите навреме, ще страдате. Мислите ли, че като се занимавате с погрешките на хората, ще ги изправите? Първо свършете своята работа, а после изправяйте чуждите погрешки. Не е лошо да критикува човек, но майстор трябва да бъде в критиката си. Добре е да разтриваш болната ръка на ближния си, но трябва да знаеш, как да разтриваш. Майстор трябва да бъдеш. Ако си майстор, болният ще каже: Много ме боля ръката, но благодаря, че ме разтри, оздравях. Не оздравее ли ръката след разтривката, болният ще каже: Съжалявам, че ти дадох да разтриеш ръката ми. Вместо да ми помогнеш, ти ме осакати.

Тъй щото, не е вълрос да отричаме критиката и одумването, но който практикува това изкуство, той трябва да бъде майстор. Не е ли майстор, той ще одумва, но и него ще одумват и, в края на краищата, никой никого няма да изправи. Често съм слушал, как двама души се разправят. Единият казва: Не искам ум да ми даваш. Другият казва: И аз не искам ум от тебе. Като ги слушам, аз пък казвам на първия: Ти имаш много ум, но не знаеш, как трябва да постъпваш. На другия казвам: И ти имаш много ум, но не можеш да отстъпваш. Да постъпваш добре, това значи, да знаеш, в даден случай, колко и кога да се отстраниш. Да отстъпваш, това значи, да предвиждаш, кога да се отдалечиш от известна опасност. Преди да е дошъл стражарят при тебе, ти трябва да се отдалечиш от мястото си. Не чакай стражарят да дойде при тебе, да ти каже да отидеш на другата страна. Още преди да е дошъл стражарят, ти трябва да изправиш погрешката си. Тури ума си на работа да се развива.

И тъй, искате ли да изправите някоя ваша погрешка, записвайте всичко в едно тефтерче и вечер, преди да си легнете, направете една равносметка, какво сте казали по адрес на някого, и вижте след това, дали казаното е вярно. Ако е вярно, радвайте се, че сте казали истината. Ако не е вярно, изправете погрешката си. Правете това всеки ден, да коригирате всичките си погрешки. Човек не трябва да задържа в себе си нищо криво, нищо нечисто. Той трябва да пречисти своя ум и своето сърце от всички утайки и примеси, да дойде до онова първично естество, което граничи с идеалното, с красивото в света. Законът на любовта изисква от човека да говори истината. Зло или добро говорите за човека, стремете се да бъде истинно. Любовта изисква от човека, каквото прави, да е за слава Божия, за негово добро, както и за доброто на неговия ближен. Това значи, разумно отношение на жълтия цвят към червения.

24 юли, 5 ч. с.

----

* Йоан, 15 гл.

1938_07_24 Резултати и последствия
Рилски беседи

РЕЗУЛТАТИ И ПОСЛЕДСТВИЯ

Съвременните хора са научили изкуството да ядат, но не знаят още, как да придобиват храната си. Хлябът най-необходимата и свещена храна за тях, не допринася тази полза, каквато се очаква. – Защо? – Понеже е приготвен с ругатни, с недоволство, с караници и т. н. Още като оре земята си, орачът вика, ругае воловете, мушка ги. Като сее житото, като го мели на воденицата, той е все недоволен и сърдит. Когато меси хляба, фурнаджията е също така недоволен, сърди се на слугите си, кара се, вика. В края на краищата, ние получаваме хляб, изработен само с караници и недоволство. При това положение житото изгубва голяма част от мазнините си, които, изобщо, трябва да съдържа. Преди всичко, този хляб е изгубил естествената си чистота.

Същото се отнася и до живота. От най-ранната до най-късната си възраст, човек все мърмори, недоволен е от живота си. При най-малката мъчнотия човек пак мърмори. Може ли да се нарече този живот щастлив? Ще кажете, че все има щастливи хора на земята. – Колко души са щастливи днес? Ако на хиляда души само десет са щастливи, какъв живот е този? Щастлив живот е онзи, при който на хиляда щастливи се срещат десет души нещастни. В първия случай се проявява човешкият, личният мо-рал, а при втория – Божественият. Това, което е добро за индивида, не е всякога добро и за обществото. Например, ако някой член от дадено общество урежда само своите интереси, цялото общество страда. Значи, личният и общественият морал не се съвпадат. Също така и общественият и Божественият морал не се съвпадат. Бог изисква едно, а хората и обществото – друго. Както да мисли, каквото да прави, човек не може да бъде абсолютно щастлив, докато окръжаващите не са щастливи.

На какво се дължи щастието на човека? Щастието на човека зависи от чистия въздух, от чистата вода, от чистата светлина и от чистата храна. Няма ли нужната чистота в тия четири елемента, никакво щастие не може да се очаква. Човек може да бъде щастлив, ако тия елементи са пълни с любов. Щастието на човека зависи и от правилните му отношения към хората. Ако любовта цари между хората, те ще бъдат щастливи. Може ли земеделецът да сее жито на песъчлива почва и да очаква резултати? – Не може. На същото основание, невъзможно е Божественото да прониква в едно жестоко, твърдо сърце. Мекото, разумно сърце е добрата почва, върху която Божественото семе трябва да падне и да даде – едно 30, друго 60 и трето – сто зърна.

За да бъде щастлив, човек трябва да се справи с недоволството. Той трябва да знае, че недоволството не е негово. То не е присъщо на човешкото естество. Човек приема недоволството от низшите същества и го носи в себе си, отхранва го, като свое. Например, често човек изпада в отрицателни състояния и, като дойде до уровена на някое животно, той приема неговото недоволство и започва да роптае: Все мене ли ще преследват, мене ли ще онеправдават, на мене ли ще отмъщават? Това състояние не е негово. Той е изпаднал в положението на вълка, възприел е неговите несгоди и започва да се оплаква от живота си. И вълкът даже няма причини да се оплаква. И той може да живее, както овцата. Достатъчно е да измени своя живот, за да престанат изпитанията му, от които се оплаква. Трябва ли човек да е недоволен от живота си? За него се грижат родителите му, за него работи цялата природа. Но човек не оценява това, което му е дадено. Той не оценява, какво са направили родителите му за него, през какви изпитания са минали. За да оцени това, невидимият свят го поставя да мине през същите изпитания. Като мине през тези изпитания, той или запазва спомен за тях, или съвършено ги заличава от съзнанието си. Ако ги забрави, поставят го при условия, отново да ги преживее.
Следователно, за да бъдете доволни, дръжте в ума си мисълта, че за създаването на красивия свят, в който живеем, безброй същества са станали жертва, в смисъл, безброй същества са пожертвали своето лично благо. С други думи казано: безброй същества са внесли своите капитали за общото благо, без да очакват някакви лихви. Те са направили грамадни жертви, с единственото желание бъдещото поколение да се радва на живота. Ако съвременните хора не са щастливи, причината е в тях. Тъй както хората търсят лично щастие, никъде не могат да го намерят. Личното щастие се придобива само тогава, когато човек оценява въздуха, светлината, водата и храната и знае, как да ги употребява. Човек не може да бъде щастлив, ако не е обичан. За да бъде обичан, той трябва да е направил нещо, освен за себе си, още и за своя ближен. Вие обичате една книга само тогава, когато съдържанието й е красиво, когато има нещо ценно написано в нея. Няма ли нещо ценно в нея, тя нищо не струва.

И тъй, ако книгата се обича заради написаното в нея, колко повече човек може да бъде обичан заради онова, което Бог е на-писал в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух. Щом написаното във вас е чисто, четливо, който ви
чете, той непременно ще ви обича. Той ще чете от вас и ще се поучава. Ако сте заличили написаното, вие ще бъдете проста хартия. Всички ще минават и заминават край вас, без да се спират. Камъните сега са проста хартия, върху която няма нищо написано. Днес се пише и върху тях, но

написаното ще се чете в далечното бъдеще.
Сега, като сте дошли тук, аз ви считам за добри хора. – Защо? – Вие сте оставили удобствата си, нарушили сте всекидневното си спокойствие и сте дошли тук да ви вали дъжд, да ви брули вятър и т. н. Мнозина могат да мислят за вас, че сте глупави, дето се излагате на такива трудни условия. Други пък ви съжаляват. Благодарете и на едните, и на другите. Нека мислят, както искат, а вие бъдете доволни и радостни, че се ползвате от благата, които планината ви предлага, със своя чист въздух, чиста вода и красиви, величествени изгледи.

Помнете едно нещо: планината, високите места не търпят лоши мисли, чувства и желания. Атмосферата, както и всички условия на планината са толкова чувствителни, че не могат да понасят никаква дисхармония. Най-малката погрешка, най-малкото престъпление се отразява върху нея. Ако същата грешка направите в долината на живота, там може да мине незабелязано, но тук не се прощава. Най-малката погрешка, направена на планината, е в състояние да предизвика ред експлозии, каквито бомбите произвеждат. Дойдат ли лоши условия на планината – бури, гръмотевици, ще знаете, че те са резултат на лошия живот, на погрешките на хората, които се намират там. Силните гръмотевици, които стават на планината, са предметно учение. Те показват, какво нещо е истината. Силно нещо е истината! С нея не може да се играе. Истината изисква от човека абсолютно чист живот.

Днес всички хора се стремят към щастие, искат да бъдат щастливи. Това зависи от самия човек. Ако учи добре, той ще бъде щастлив. Ако ученикът учи добре и заучава материала от всеки клас, той ще върви напред и щастлив ще бъде. Не заучава ли добре материала, който му се преподава, той не може да напредва, но все повече ще се затвърдява и нещастен ще бъде. Това не значи, че той трябва да се страхува. – Не, страхът не е морал за човека. Страхът е морал за животните. Мисълта е морал за човека. Човек трябва да мисли право. Като мисли право, той ще филтрира мислите, чувствата и желанията, които минават през ума и сърцето му. Има мисли и желания, които са остатъци от миналото и днес не могат и не трябва да се реализират. Те могат да останат само в архивата на миналото като старини, като стари монети, които днес не вървят. Това, което в далечното минало е било добродетел, днес не се приема. Днес е време за новото, за онова, което носи в себе си велик морал. Всеки ден носи в себе си нещо ново, което трябва да се приеме и приложи. Новото носи щастието на човека. Като не знаят това, хората се мъчат да уредят живота си. Животът на всички хора е уреден и осигурен, но те не знаят това. Те ходят като просяци от къща на къща, без да подозират, че баща им е оставил голямо наследство. Като научат това, веднага положението им се изменя.

Едно семейство в Америка изпаднало толкова много, че всички негови членове се принудили да просят. Каквато покъщнина имали, всичко разпродали. Останала им само една стара цигулка, която подмятали от едно място на друго, мислили, че нищо не струва. Като дошло ред и нея да продават, указало се, че тя била цигулка Страдивариус. Те я продали много скъпо. Значи, тази стара, ненужна цигулка спасила положението им. Какво показва това? Това показва, че Бог се грижи за всички живи същества и ги е осигурил. Като не знаят това, те бързат да се осигуряват и се отклоняват от истинското си предназначение. Там е голямата им погрешка. Осигуреният няма защо да се осигурява.
Следователно, има ли живот в себе си, човек е осигурен. Животът е почва, която носи всички условия в себе си. Щом има условията, човек трябва само да работи. Като работи съзнателно, той ще бъде доволен, при каквито условия на живота да се намира. В каквито мъчнотии да се намира, човек трябва да предпочита живота пред смъртта. Никой не може да понася условията, в които е поставен, и казва, че иска да умре. – Не, най-лошият живот е по-добър от смъртта. Сам по себе си животът не може да бъде лош. Под думата „лош живот" разбираме живот, който носи със себе си утайки, наслоявания от миналото. Щом утайките и наслояванията се махнат, животът остава чист, какъвто е излязъл от Бога. Като разбере истината човек ще погледне на живота си като на велико благо, дадено му от Бога. Той ще го приеме в неговата абсолютна чистота, каквато първоначално е имал. За това не се иска много. Достатъчно е човек да се върне една стъпка назад и да поеме онзи път, от който някога се е отклонил. Тогава той ще прогледа и ще види ясно, че е заобиколен с богатства, които днес не вижда. Много от върховете, които сега ви обикалят, крият големи богатства и съкровища. Понякога тия богатства са близо до вас, но вие не можете да ги откриете. – Защо? – Не ви е дадено. Те са определени само за ония хора, които вършат волята Божия. Сега вие ходите по върхове и поляни, спирате вниманието си тук-там, но нищо ценно не намирате. Около вас има ценни растения, с магическа сила, но не ги виждате. – Защо? – Не ви е дадено да ги видите.

Сега, като казвам, че ценните неща не са дадени за вас, някои се обиждат. Те са честолюбиви и се засягат. Не е лошо човек да бъде честолюбив. Не е лошо да бъде човек и горд. Като кажат на някого, че е честолюбив или горд, той не е доволен, счита, че това е лошо нещо. Обаче, тъй както се пишат тия думи в български език, те крият нещо добро в себе си. Честолюбив човек е този, който сам се уважава. Ако човек сам не се уважава, окръжаващите най-малко ще го уважават . Ако човек сам не се обича, окръжаващите най-малко ще го обичат. Докато изворът не напълни първо своето корито, той никога не може да потече надолу.

Да обича човек себе си или своя ближен , това значи, да обича Божественото в човека. Казано е в Писанието: „И възлюби Бог истината в човека". Истината, това е Божественото начало. Като живее на земята, човек трябва да се събуди за Божественото в себе си и в своя ближен. Щом види Божественото в себе си и в своя ближен, той трябва да го цени.

Следователно, обичайте себе си, както и ближния си, заради Божественото начало, което се крие във вас. Щом познаете Божественото в себе си, вие ще познаете и Бога като ваш баща. Днес познавате само баща си, който ви е родил на земята, но не познавате Баща си, Който ви е създал. Щом направите някаква грешка, вие се страхувате от Бога, да не ви накаже. – Не, Той е толкова благ и милостив, че никого не съди. Достатъчно е човек да се обърне в страданията си към Бога, за да получи великото благословение на живота. Той ще заповяда да заколят за него най-тлъстото теле, да го облекат с чисти и нови дрехи. Най-после Той сам ще му тури пръстен на ръката и ще го целуне. Малцина са дошли до това благословение, защото все още не им е дотегнал животът по чужди господари. Мнозина ядат рожкови, но все още не искат да се върнат при своя Баща, да Му слугуват. Съвременните хора се оплакват от страданията си, но все още не искат да тръгнат в правия път. – Защо? Защото сегашните им страдания представят празни снаряди. Те пукат, гърмят около тях, но не ги плашат, не причиняват никаква вреда. Дойде ли им някакво страдание, което, като пълен снаряд, изгърми в тях, нищо няма да остане наоколо им, пък и тях ще задигнат. Невидимият свят ги пази, не допуща още да ги бомбардират с пълни снаряди. Много опасни места има на физическия свят, но въпреки това, за всеки човек има специални грижи. Всеки човек е обиколен с разумни същества, които го пазят. В света никой не е сам. Човек е обиколен от същества, които се грижат за него и за всяка негова права или крива постъпка му нашепват: Не постъпи добре. Или: добре постъпи. Той трябва да се вслушва в този глас и да изправя погрешките си, защото отговорността лежи върху него. Волът на някой селянин влязъл в градината на съседа му и опасъл всичко. Какво става? Веднага викат господаря на вола под съд. Волът греши, господарят плаща. Някое куче ухапало едно дете. Веднага дават под съд господаря на кучето. Значи, кучето хапе, господарят отговаря. Тъй щото, ако иска да не страда за своите волове и кучета, човек трябва да ги възпитава.

Искате ли да се развивате правилно, работете в червения цвят – в почвата на живота. Орете и разработвайте тази почва. Работете с жълтия цвят, с разумността, да научите пътищата, които водят към подмладяване. Казано е в Писанието, че онези, които очакват Господа, ще се обновят. Думите „ще се обновят" означават „ще се подмладят". Следователно, онези, които не очакват Господа, ще остареят. Като живее, човек трябва да се стреми към

подмладяване. Кое е отличителното качество на младия? – Служенето. Младият трябва да служи. Който служи на ближния си от любов, той има инициатива да прави опити. Като прави опити, той се учи и придобива знания.

Сега, като сте дошли на планината, стремете се да създадете помежду си красиви отношения. Всяка правилна или неправилна обхода се пише. Каквото правите на земята, пише се на небето. Живейте добре, за да бъде животът ви написан със светли букви на небето. Живейте добре на небето, за да бъде написано това на земята. Както се нуждаете от добри приятели на земята, също така имате нужда от добри приятели и на небето. Горко на онзи, който няма приятели на небето! Тежък е животът на земята на всеки, който няма приятели в невидимия свят. Добре е да имате приятели и на небето, и на земята, за да бъде животът ви лек и красив.

Благодарете за днешния ден, за всичко, което ви е дадено. Благодарете за сърцето, за ума, за тялото, които ви са дадени като пособия за работа. Щом благодарите за всичко, което ви е дадено и което ви се дава, и денят ще бъде за вас радостен и весел.

24 юли, 10 ч. с

1938_07_27 Ценности на любовта
Рилски беседи

ЦЕННОСТИ НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Човек дава цена на следните три неща: на живота, който има, на знанието, което придобива и на свободата, която му е дадена. Човек едва сега започва да оценява живота, който има. Да оценяваш живота, това значи, да го разработваш. Животът представя материал, който всеки човек трябва да разработи, както домакинята изработва вълната. Тя я изпира, изприда, тъче и после шие от нея различни дрехи. Не я ли обработва, тя няма с какво да се облече. Съвременните хора се обличат, понеже заедно работят и си помагат едни на други. Обаче, в духовно отношение човек сам трябва да обработи вълната, сам да я изпреде и изтъче, сам да си ушие дрехата.

Днес голяма част от хората се намират в първата фаза на живота си, мислят само за ядене и пиене и казват: Човек трябва да си поживее. Това ще му остане. Какво разбирате под думите „да си поживее човек"? Ако си поживее и изгуби здравето си, какъв смисъл има този живот? По какво се отличава болният от здравия? Болният всякога има нужда от помощта на близките си; здравият не се нуждае от тяхната помощ. Болният иска да му помагат; здравият иска да помага. Болният е слаб като детето, което всякога се нуждае от помощта на майка си. Ако не знае, как да кърми детето си, тя всякога ще го излага на страдания. Ако през време на бременността си майката се тревожи, това ще се отрази вредно върху живота на малкото дете.

Ще кажете, че това се отнася само за бременната майка. – Не, това се отнася за всеки човек. Всички хора са бременни с новия, с Божествения живот. Ако постоянно се тревожат, те внасят дисхармония в новия живот, с който са бременни. Да се тревожи човек, това не значи, че е лош, но той още не е организирал силите на своя организъм. Каква е разликата между лошия и добрия човек? Някой мисли, че е много добър, а друг мисли, че е лош човек. Лошият човек е мързелив, хитър. Той гледа да мине с най-малко мъчнотии и разходи. Той обича да използва труда на другите хора. Добрият човек е работлив, не се ползва от чуждия труд, нито пък си служи с насилие. Той не нарушава великите закони на природата и на Битието.

Понеже съществуват два вида хора в света, добри и лоши, различаваме и два възгледа върху живота: Едни хора поддържат възгледа, че без насилие не може да се живее. Да прилага човек насилието, това не значи, че той е силен. Силен човек е само онзи, който прилага законите на живота, на

знанието и на свободата. Силният човек работи с мисълта си. Без никакви оръжия той може да се справи с най-добре и модерно въоръжен войник. Достатъчно е да концентрира мисълта си към този войник, за да може да стопи пушката му, и куршумите му да изгърмят, без да причинят някаква вреда. Силна е човешката мисъл! Тя може да действа на хиляди километри разстояние, когато куршумите достигат на един-два километра. Като знае силата на своята мисъл, човек трябва да я упражнява в живота си. При това, от човека зависи, дали ще прилага мисълта си за добро или за зло. Ако с мисълта си човек воюва със злото, с греха, той е на прав път. Не е достатъчно човек само да се произнася, кой как живее, добре или лошо но той трябва да изправя своите погрешки и слабости, главно със силата на своята мисъл. Не бързайте да се произнасяте, че някой човек е крадец, или престъпник, но първо мислете върху кражбата и престъпленията на хората и тогава кажете мнението си.
Може ли да се нарече крадец онзи, които къса плодове от собствената си градина? А кой може да нарече собствени дървета тия, за растенето на които светлината, топлината, влагата, въздухът и почвата са взели голямо участие?

Един цар решил да изпита министрите си, да види, с каква разумност и с какво сърце разполагат. За тази цел той разделил царството си на десет големи области и на всеки министър дал по една област да управлява, а той сам заминал за странство. Няколко години след това той се върнал в царството си, но преоблечен, във вид на беден, окъсан просяк и посетил всички свои министри. Като влязъл в една от градините на своите министри да си откъсне един плод, веднага дошли слугите на министъра и го изпъдили на улицата, под предлог, че крадец е влязъл вътре. И десетте министри се отнесли към него по същия начин. Те го нарекли крадец, престъпник и му подписали присъдата – да бъде изпъден вън от пределите на царството им.

Като изучава природата, човек се натъква на два порядъка: човешки и Божествен. В човешкия порядък има падане и ставане, скърби и радости. Той е порядък на вечни промени. В този порядък нещата постоянно се рушат и съграждат. Божественият порядък, обаче, е порядък на вечна хармония и единство. Там няма резки промени. Дойде ли до този порядък, човек правилно се развива. Там процесите се извършват, както в природата. Там работи Висша разумност. Посадите ли семето в земята, то покълва, расте, цъфти и плод дава. Тези процеси се извършват правилно, без никакви спънки и противодействия, вследствие на което всичко е красиво и хармонично. Следователно, когато работите на човека не вървят добре, той живее в човешкия порядък. Вървят ли работите му добре, той живее в Божествения порядък, в света на Вечната хармония и красота. Като

съзнава това, човек трябва да воюва за възстановяване на Божествения порядък в света.

Щом е дошъл на земята, човек все трябва да воюва с някого. – С кого ще воюва? – Със злото. За да воюва със злото, човек трябва да разбира естеството му, да знае, как да се бори с него. Едно от свойствата на злото е това, че като се допре човек до него, губи част от живота си, както топлото тяло губи част от топлината си, като се допре до някое студено тяло. Следователно, както студеното тяло взима от топлото, без да дава нещо от себе си, така и злото всякога взима, без да дава. И личният живот на човека се отличава със същото свойство: взима, но не дава. Наистина, човек, който живее изключително за своята личност, казва: Аз да взема, че каквото ще да става. Дойде ли до този живот човек трябва да работи върху себе си да подчини личността си на Божественото. Не я ли подчини злото ще се вмъкне в него и ще го разруши.

Синът на една вдовица се оженил за една млада, красива мома. Свекървата не обичала снаха си и постоянно търсела случаи да й напакости. Да я бие, не се решавала, защото снахата била силна здрава жена. Свекървата често си говорила: Защо родих и отгледах този син, да го дам в ръцете на тази чужда жена да му заповядва? Един ден тя намислила да отрови снаха си да се освободи от нея. За тази цел тя омесила прясна питка със сирене, турила в нея малко отрова и я опекла добре. Тя занесла питката на снаха си и й казала: Дъще, омесих една прясна питка със сирене. Хапни си от нея, да придобиеш сила. Днес много работи, трябва да се подкрепиш. Понеже снахата имала още малко работа, взела питката и я турила настрана. В това време един просяк похлопал на вратата и поискал малко хляб. Снахата веднага излязла и дала питката на просяка като си помислила: Ще дам питката на този беден човек. Аз всякога мога да си направя такава питка, а той не може. Просякът турил питката в торбата и продължил пътя си. На пътя някъде го срещнал един пътник който умирал от глад, понеже идвал от далечен път. Той спрял просяка и го запитал: Можеш ли да ми дадеш парче хляб? Умирам от глад. Просякът веднага извадил питката от торбата си и му казал: Заповядай, хапни си сладко и бъди благодарен! Пътникът изял питката, но с това заедно намерил смъртта си. Какво излязло на края? Пътникът не бил друг някой, освен синът на лошата свекърва. Значи, иска ли човек да направи зло на някого, той го прави на себе си.

Сега, като знаете свойствата на греха и на злото, не се плашете от тях, но ги изучавайте. Не е достатъчно да знаете само едно от свойствата на греха и на злото, но трябва да знаете всичките им свойства. Чрез злото и греха човек се отдалечава от своя идеал, от Бога. В първо време злото се стреми да го

убеди, че той може да направи всичко, че той е всесилен , докато помрачат ума му. Щом умът на човека се помрачи, лесно е вече да се отдалечи от Бога. Като го върже добре, злото отива при човека и му казва: Познаваш ли кой съм? Знай, че ти не си никаква сила. Аз съм твоят Бог, на когото трябва да се подчиняваш. Каквото ти заповядвам, ще ме слушаш. Като се види в това положение, човек казва: Няма какво да се прави, заповед е това. Ще изпълнявам всичко, каквото ми се казва.

Съвременните хора често изпадат в ноктите на злото и на греха и се чудят, защо е допуснато злото в света. Те се натъкват на противоречието, как може злото да се промъкне в света, щом всичко е създадено от Бога. Наистина, всеки подтик е от Бога, но начинът на реализирането му не е Божествен. Подтикът в човека да яде иде от Бога, но каква храна да употребява и как да се храни, това човек решава. Човек сам се е заел да отглежда кокошки, агнета и като пожелае да си хапне кокоше или агнешко месо, изважда ножа и ги коли. После ги готви по различни начини, с различни приправки. Кой е научил човека да коли домашните птици и овце и да ги готви? Той сам е дошъл до това изкуство. Бог никога не е учил човека, как да коли и как да готви. Човек не трябва да търси начини да се оправдава, но той трябва да има ясна представа за нещата, за произхода им, за причините, които ги предизвикват.
Какво представя грехът? – Грехът е едно верую, през което е минало цялото човечество. Грехът е създаден от разумни същества, които са живели в далечното минало. Те са оставили своето влияние на следващите поколения, вследствие на което ние виждаме греха и в нашите времена. Днес всички хора грешат. Ние казваме, че човек греши по атавизъм. Да, не е лесно човек да се бори със своите атавистични склонности.

Един виден мисионер-християнин отишъл на един остров във Великия океан, между човекоядци, да им проповядва Христовото учение, да ги обърне към Христа. След няколко годишна усилена дейност, той успял да обърне много от тях към Христа – в правия път. Случило се по това време, че една от новите християнки, 80 годишна жена, заболяла сериозно. Като помислила, че няма да живее повече, тя извикала един свещеник у дома си, да я изповяда. Обаче, тя не се изповядала, но му казала: Отче, ще те моля да ми доставиш една малка ръчичка на някое дете. Мисля, че като изям тази ръчичка, съвършено ще се излекувам. Какво показва това? – Това показва, че макар и обърната към Христа, тя не може да се откаже от детската ръчица, т. е. от канибализма. Не само тази канибалистка се е върнала към своето минало верую, но и всеки човек, въпреки убеждението си, че е християнин и не яде месо, все пак ще прояви своето старо верую. Щом се види в някакво затруднение, той казва: Ако се намери отнякъде една детска ръчица, аз непременно ще оздравея, и работите ми ще се

наредят.

И тъй, да се връщате към канибализма, това не е никакъв морал, никакво ново учение. Истински морал е този, който издържа през всички епохи. Например, ако днес някой мъж се осмели да обича и друга жена, освен своята, считат го за неморален човек. Какво ще кажете, когато един брат обича четирите си сестри? И те са жени. Има ли право този човек да обича тия четири моми? Чий закон е любовта: на Бога, или на човека? Казано е в Писанието, че двоеумният човек е непостоянен в своите пътища. Тогава може да се каже, че и двусърдечният човек е двоеумен в постъпките си. Когато говорим за мъже и жени, ние разбираме двата принципа: мъжки и женски. Следователно, когато се казва, че човек не трябва да има две жени или двама мъже, разбираме, че не трябва да има два ума и две сърца. Работите на всеки човек, който има два ума или две сърца, са винаги объркани. Всеки човек, който има два ума или две сърца, се раздвоява. Раздвои ли се, той се отдалечава от Бога, защото умът му се помрачава, а сърцето му се разколебава.

Мнозина се стесняват да говорят за любовта. Няма защо да се стесняват. В любовта няма никакъв грях. Казано е в Писанието: „Бог е Любов". Любовта е от Бога. Всяка любов, която повдига човека, иде от Бога. Любовта се проявява в даване и във взимане. Когато в любовта си човек дава, и в даването си се повдига, тази любов е Божествена. Ако някой е обичан от някого и е заставен да взима, и тази любов е Божествена, но ако и двамата се повдигат. Има случаи в живота, когато човек може да бъде спасен не само от ближния си, но и от дърво, камък, животно. В дадения случай той взима нещо от камъка или от дървото, както от човека.

Двама млади американци отишли да видят Ниагарския водопад. Те влезли в един хотел да си починат, дето пийнали повече, отколкото трябва. Като се развеселили, те се качили на една лодка, да се поразходят по горното течение на водопада. По невнимание те закарали лодката доста близо до падащата вода и незабелязано се спуснали по течението ѝ. От силната вода лодката им се разбила, но те могли щастливо да се спасят: единият от тях стъпил върху една от дъските на лодката и се оста-вил на водата, да го отнесе на спасителния бряг. Вторият, обаче, скочил върху една голяма канара и останал там, докато му дойде помощ отвън. Хората, които били в хотела и около водопада, се събрали на съвет да обмислят, как да им помогнат. Значи, първият получил нещо от дъската, а вторият – от канарата.

Тъй щото, когато говорите за живота, за любовта, разглеждайте ги принципално. Разглеждате ли нещата от лично становище, вие сте в

областта на временното. Разглеждате ли ги принципално, вие сте в областта на вечното. Ако един светия дойде в дома ви и обикне дъщеря ви, мислите ли, че той ще й напакости? – Не, той ще я повдигне, ще внесе в ума й нова мисъл, ново разбиране. Добрият, светият човек не може да причинява пакости на хората. Той може само да раздвижи съзнанието на човека, да го пробуди, за да види ясно, че е попаднал в крив път. Понякога човек се срамува от себе си. – Защо? – Срещнал е на пътя си някой светия, който със свещта си е осветил живота му. От този момент той вижда ясно, че не живее добре и се срамува от постъпките си. Ако светията дойде със свещта си и посочи погрешките на дадена култура, престъпление ли върши той? Някой художник си въобразява, че е гениален. Той излага картината си на изложба и мисли, че всички хора ще се възхитят. Обаче, един прост човек гледа картината и казва на художника : Има нещо, което дразни окото ми. Не ми се харесва нещо в картината. Ако художникът е разумен, ще се вслуша в забележката на простия човек и ще види, че той наистина е бил прав. Човек трябва да носи велик морал в себе си, да бъде снизходителен към всички хора, както е снизходителен към себе си. И ученият, и простият имат право да дават мнението си. Разумният ще ги изслуша и ще отдаде правото на единия от тях.

Като ученици, вие трябва да бъдете снизходителни едни към други, да не се съдите. Нябкой върви по планината и се удари в един камък. Трябва ли да го съдите за това? Погрешката не е в камъка, нито в този, който се е ударил. Камъкът е на мястото си, а този, който върви по планината, той трябва да внимава, къде стъпва. Като види някой камък, той трябва да повдигне малко крака си, да прескочи камъка или да го заобиколи. Когато някои хора от източните народи отиват на Запад, силно тропат с краката си – отдалеч се чуват. – Защо вървят толкова шумно? – Защото техните улици не са павирани. Когато западните хора отиват на Изток, спъват се на много места. – Защо? – Понеже не са привикнали да вървят по непавирани улици. Тъй щото, ако търсите някаква погрешка в самите хора, вие няма да я намерите. Погрешката е в павираните и непавираните улици, а не в самите хора. В далечното минало улиците не са били павирани, както са днес.

Съвременните хора се натъкват на противоречия, вследствие на което често се спъват в живота си. В това отношение противоречията им не са нищо друго, освен камъни по улиците на техния минал живот. Значи, те се блъскат в камъните, т. е. във възгледите на своето минало. Срещате един човек с добро, с широко сърце. Когато срещне на пътя си мъж или жена, той се усмихва, но веднага се натъква на своите стари възгледи и започва да свива устата си, да приема строго изражение. –Защо? – Много дал на хората и се страхува да не го обвинят в нещо лошо. Какво лошо има в това,

че някой извор дал много вода? Щом водата е чиста, нека тече, колкото може повече. Ако изворът има малко вода, малко дава; ако има много вода, много дава. Има ли някакво престъпление в това?

И тъй, що се отнася до любовта, бъдете искрени в нея. Любовта изисква от човека искреност и чистота. Тя не търпи никакви примеси, никакви петна върху себе си. Не петнете любовта. Видите ли, че някой млад човек говори с жената на своя познат, приятел или брат, не хвърляйте никакво петно върху тях. Ама той я погледнал особено мило. На криво ли трябва да я гледа? Знаете ли, че всяка постъпка, всеки поглед на човека се фотографира от невидимия свят? Там държат сметка за всеки крив поглед на човека. Дали човек е отворил много очите си, или ги е затворил, там се държи сметка и за това. Срещате вечер някой човек със силна светлина. Вие веднага затваряте очите си. – Защо? – Силна е светлината на този човек. Срещате друг някой с малка свещица, а вън е тъмно. Какво ще направите? – Ще отворите очите си широко. Няма нищо престъпно в това, че някой много отворил или затворил очите си. Понякога казват на човека да отваря очите си на четири. Значи, той трябва да бъде внимателен, да се предпазва.

Всички трябва да знаете, че в любовта няма престъпление. Любовта повдига хората. Това, което ги съсипва и унищожава, е безлюбието. Дето съществува безлюбие, там всякакви престъпления стават. Дето е любовта, там цари радост и веселие. Виждате, как някой грижливо чисти, глади, храни коня си. – Защо? – Защото го обича. Ще кажете, че този човек обича коня си и се грижи за него, а не се грижи за децата и за жена си. – Не, щом обича коня си, той непременно обича и децата си, и жена си. Щом храни коня си добре, той ще храни и децата си добре. И обратно: щом обича децата си и ги храни добре, той ще се грижи и за коня си и ще го обича. Прави ли човек разлика в любовта си, той не изявява истинската любов. Истинската любов не прави разлика между съществата. Кое застави Христа да слезе на земята, да вземе греховете на хората върху себе си и да ги спаси? Любовта, която живееше в Него. Христос трябваше да се нагърби с велико търпение, за да освободи хората от греховете им, в които бяха потънали.

Каква е задачата на съвременния човек? Да помогне на себе си, да се издигне, а по този начин да помогне и на цялото човечество. Като издига себе си, човек помага и на ближните си. И обратно: като помага на ближния си, човек повдига и себе си. Видите ли, че някой човек помага на бедни семейства, не му пречете. – Ама той е женен, има деца и жена, за тях трябва да се грижи. – Нищо от това. Грижи ли се за чуждите деца, той непременно се грижи и за своя дом. – Ама те не заслужават. – Не, всеки

човек има право да се ползва от Божиите блага. Какво ще кажете за себе си? Вие заслужавате ли да ви грее слънцето на планината? Заслужавате ли да се радвате на красотата около вас? Щом сте дошли тук, вие заслужавате това благо, но и другите хора го заслужават. Бог не прави разлика между душите.
Мнозина се стремят към придобиване на богатства като блага на живота. Не, богатството не е благо, но условие. Човек може да бъде убит за богатството си. Богатството не е благо, но и сиромашията не е нещастие. Те са условия. За предпочитане е някога човек да бъде сиромах, а не богат. Като сиромах, той ще бъде без раница на гърба си и свободно ще се движи по всички планински върхове. Сиромахът се оплаква, че няма скъпи дрехи като богатия. Какво ще кажат тогава птиците и живот-ните, които през целия си живот носят само една дреха? Едно трябва да знаете: истинска дреха е онази, която е изтъкана от красиви и светли мисли и чувства. Всеки човек трябва да си изтъче такава дреха, именно, и с нея да се облече.

Един баща изиратил сина си в странство да учи. Които се връщали от чужбина, отивали при баща му и казвали: Твоят син не учи, живее разпуснато. Ще се оправи, всичко е до време. – Ама той краде, лъже. – Ще се оправи, всичко е до време. В писмата до сина си, обаче, той пишел: Синко, кой как дойде от странство, все те препоръчва. Аз вярвам, че човек ще станеш. Гледай да оправдаеш вярата ми, човек да станеш. Като краде и лъже, човек се учи да мисли. Чрез кражбата и лъжата човек развива мисълта си, но този метод на работа е отживял времето си, заради което днес се преследва. Днес кражбата и лъжата се считат за големи престъпления.

Някога живял един голям лъжец. Един ден султанът го извикал при себе си и му казал: Кажи ми една лъжа. – Вече не се занимавам с лъжи, но като искаш, не мога да ти откажа. Обаче, за да те излъжа, трябват ми такъми, инструменти, които струват триста лири. Ако ми дадеш триста лири, ще отида да търся тия такъми и ще се върна да ти кажа една лъжа. Султанът му дал триста лири да купи такъми за лъжата. Лъжецът взел парите и заминал за Цариград. След известно време той се върнал при султана и му казал: Не можах да намеря никакви такъми. Султанът го погледнал с недоверие. Тогава той казал: Тази е последната лъжа, с която си послужих. Не, лъжата не се нуждае от никакви такъми.

Съвременните хора искат да се освободят от лъжата и от кражбата, за да заживеят добре. За да живеят добре те се нуждаят от знание. Като алхимици, те трябва да превърнат лъжата в истина, кражбата в благодеяние. Всички престъпления, които човек е извършил в миналото си днес трябва да ги изправи. Ако някога е бил крадец, днес трябва да дава;

ако някога си е служил с лъжата, днес трябва да говори изключително истината. Ако е говорил лошо за хората, днес ще говори добро. Тъй щото, не се осъждайте, но изправяйте погрешките си. Като видя, че някой човек греши, аз не го обвинявам, но казвам: Ти си добър художник, но си направил една погрешка в картината си, която непременно трябва да изправиш.

Един виден гръцки художник нарисувал един хубав потрет, в естествена големина. Един обущар посетил изложбата, за да види този портрет, именно, и намерил една малка погрешка, главно в обущата. Той обърнал внимание на художника за направената от него погрешка. Художникът веднага взел четката и изправил погрешката си. Обущарят се насърчил от това и започнал да прави бележки на художника върху устата, носа, веждите на портрета. Обаче, художникът му казал: Тези забележки нямат място. Що се отнася до забележката върху обущата, ти имаше право понеже си добър обущар, но други бележки не можеш да правиш.

Като ученици, поставете си задача, да създадете в себе си права мисъл. Върху какъвто въпрос да разсъждавате, винаги съпоставяйте нещата. Поставете пред себе си и доброто, и злото, и тогава се произнасяйте. Вие искате да решавате въпросите без оглед на злото. – Не, в сегашния порядък на света доброто и злото са преплетени. Те не могат едно без друго. Отхвърлите ли злото, доброто не може да се прояви. Злото е огънят в живота. В 1875 г. в Чикаго една крава ритнала една запалена свещ, от която се запалил целият град. Голямо зло е причинил този пожар. След това Чикаго бил отново построен, обаче, по-кра-сив, отколкото е бил по-рано. Във време на пожара един богаташ срещнал един работник и му казал: Давам ти 250,000 лева, ако влезеш в къщата ми и извадиш навън касата ми. Работникът погледнал към огнените вълни, които обхващали къщата на богаташа, и казал: И по-голяма сума не може да ме накара да вляза в къщата ти. – Защо не искал да влезе в къщата? – Голямо зло е огънят. Има, обаче, случаи, когато огънят е полезен.

Същото може да се каже и за злото. Злото е сила, която, употребена на място, носи голямо благо за човека. Не знае ли как да я употреби, тя е нещастие. Който не може разумно да използва злото, той казва: Злото трябва да се махне. – Не, ще туриш злото на работа. Дойде ли злото при тебе, ще го туриш на гърба на доброто. Ще дадеш гемовете в ръцете на доброто, ще възседнеш злото и ще тръгнеш на работа. Ако не туриш върху коня си седлото и гемовете на доброто, той ще те понесе, дето не желаеш. Едно време хората мислеха, че като започнат да хвърчат из въздуха, светът ще се оправи. Като започнаха да хвърчат, те видяха, че не излезе, както са очаквали. Светът не само че не се оправи, но с хвърkането заедно дойде и

злото. Днес те се чудят, как да се избавят от това зло. Едно трябва да знаят хората: само любовта може да оправи света. Следователно, без любов светът не може да се оправи. Без мъдрост знание не може да се придобие. Без истина свобода не може да се реализира. И тъй, когато ви посети някоя мисъл, някое чувство, или някакво желание, не бързайте да ги реализирате. Чакайте известно време, да чуете гласа на доброто в себе си. Този глас ще ви каже, какво да правите. В човешкия живот има две течения: едното течение е на доброто, на истината, а второто – на злото, на лъжата. Съществата, които са свързани с първото течение, всякога говорят истината. Човек трябва да се вслушва в думите и съветите на тия същества. Второто течение е свързано със същества, които всякога си служат с лъжата. Не се свързвайте с второто течение, за да не страдате. Едно време Бог изпращаше пророци до израилските царе, да им кажат, че това, което вършат, не е право. Като изпълняваха волята Божия, пророците излагаха живота си на смърт. Въпреки това, те изпълняваха волята Божия. Тъй щото, каже ли ви Бог да отидете някъде, вие трябва да изпълните волята Му. Не ви ли праща Господ, не отивайте нито при царете, нито при обикновените хора да им говорите.

Сега, да се върнем към основната мисъл. Когато искате да съдите някого, съдете го, но за основа на съдбата поставете любовта, знанието и свободата. Правда и любов са двете начала на живота. Казано е в Писанието: „Не съдете, за да не бъдете съдени". Значи, който съди другите, той съди себе си. Да съдиш другите, това значи, да изправяш себе си. Само Бог има право да съди, защото Той съди с любов.

„И слово Господне биде към Йона и рече: Стани, иди в големия град Ниневия и проповядвай против него, защото нечестието им възлезе към мене". И стана Йона, та побягна от лицето на Господа в Тарсис. Но Господ повдигна голям вятър и стана голя-ма буря в морето. Корабът бедстваше да се разруши. Пътниците се уплашиха и викнаха всеки към своя Бог. Те рекоха: Да хвърлим жребие помежду си да познаем, кой е причина за това зло. Хвърлиха жребие, и жребието падна върху Йона. – Какво да направим, за да се успокои морето? – Хвърлете ме в морето, и бурята ще престане. Бог беше определил една голяма риба да погълне Йона и да прекара в корема й три дни и три нощи. Моли се той три дни и три нощи, докато заповяда Господ на рибата да го изхвърли на брега. Стана Йона и отиде в Ниневия да проповядва Словото Господне. Всички повярваха в Бога, облякоха се във вретище, разкаяха се и се отказаха от лошия си живот. Като видя това, Бог отмени думата си и ги помилва. Наскърби се душата на Йона и каза: За това, Господи, бягах в Тарсис. Зная, че си милостив, дълготърпелив и ще се смилиш над грешниците, но аз ще стана за смях пред тях. Излезе Йона от града и отиде на края някъде, дето си

направи колибка. Там си посади той една тиква, да му прави сянка, да го пази от силното слънце. Скоро израстна тази тиква и го пазеше от слънцето. Една сутрин той видя тиквата изсъхнала, червей беше я поразил. И започна пак да негодува против Господа. Тогава Бог му проговори : „Ти пожали тиквата, за която не си се трудил. Аз не трябваше ли да пожаля големия град Ниневия, в който има хиляди хора, които не различават десницата от левицата си?

„Не съдете, за да не бъдете съдени". С други думи казано: Съдете, както Бог съди. Носете страданията си, както Христос носеше своите. Христос можа да измоли Господа да изпрати легион ангели да Му помогнат, но Той понесе своя кръст с велико търпение. По-голям герой е онзи, който търпи, отколкото онзи, който заповядва и си служи с насилие. Христос си каза: По-добре аз да умра, но хиляди други да се спасят, отколкото аз да живея, а хиляди души да страдат. Той избра най-добрия метод. По-добре е хиляди да благуват, а един да страда, отколкото хиляди да страдат, а един да благува. Турете в ума си мисълта: по-добре е хиляди добри мисли да се реализират, отколкото една лоша.

Като казвам, че не трябва да се съдите, нито да се критикувате, имам предвид да превърнете това изкуство в художество. Щом виждате погрешките, кривото в човека, вие сте добри художници. Следователно, кажете ли, че очите на някого са свити, пожелайте му да придобие повече светлина, да се отворят. Кажете ли на някого, че е тесногръд, вие трябва да му помогнете да се разшири. Кажете ли за някого, че е песимист, безверник, помогнете му да изправи носа си. Каквито дефекти да имате, не се смущавайте. – Ама от мене нищо няма да излезе. – Ако носиш този ум, наистина, от тебе нищо няма да излезе, но ако измениш мисълта си, от тебе човек ще стане. Ти си дошъл на земята да се учиш, човек да станеш.

Като наблюдавам съвременните хора, виждам, че те са добри художници, но грешката им седи само в едно: Те коригират чуждите картини, а със своите не се занимават. – Не, поправяйте първо своите картини, а после чуждите. Ще дойде някой да ви се оплаква, че няма пари, че три деня не е ял. Трябва ли да го морализирате, че няма хляб в торбата си, защото е мързелив и не работи? – Не, не го морализирайте, но му кажете да благодари на Бога за това, понеже ще изтънее, линия ще придобие. Днес хората много се страхуват от затлъстяване.
Двама германци, добри приятели, се срещнали в Америка, след 20 годишна раздяла. Те пожелали да се целунат, но не могли да се приближат един до друг – коремите им пречели. За да се освободи от тлъстините си, човек трябва да има естествени мисли, чувства и желания. Всичко пресилено, всичко неестествено води към затлъстяване.

Искате ли да дойдете до естествения живот, дръжте в ума си само добри мисли. Като срещнете някой човек, колкото да е лош, намерете в него една добра черта и постоянно я дръжте в ума си. Мнозина искат да им се покажат отрицателните черти и погрешките им. Ако е за погрешки, всеки знае, къде и кога греши. Той ги знае по-добре от всички. Пък и съседите знаят погрешките му. Ако питате мене, аз бих посочил добрите ви черти и ще кажа, как да работите, за да ги развивате. Правете същото и със себе си. Всеки ден намирайте по една добра черта в себе си и работете върху нея. „Колко по-добър е човек от овца!" Добър човек е онзи, който се ръководи от Божията Любов. Добър човек е онзи, който се ръководи от Божията Мъдрост. Добър човек е онзи, който се ръководи от Божията Истина.

„Колко по-добър е човек от овца!"

27 юли, 5 ч. с.

----

*Матей, 12 гл.

1938_07_31 Първо и последно място
Рилски беседи

ПЪРВО И ПОСЛЕДНО МЯСТО

Лука 8:8

Всички учени, писатели, философи говорят и пишат върху въпроса, що е човекът. Всеки мисли, че е човек, а като човек, не познава Бога, своя Създател. Всеки казва, че има само един Бог, а въпреки това, покрай Единния Бог, съществуват още много богове. Ако отидете между индусите, ще видите, че те имат милиони богове. Не само индусите, но всички европейски народи – англичани, французи, германци, италианци, също така имат милиони богове. И българите имат много богове. За да познае Единния Бог, човек трябва да придобие истината. Като придобие истината, той ще придобие и свободата си.

Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни". – Коя истина? – Която носи живот в себе си. Съвременните хора се бият, воюват помежду си, но въпреки това не придобиват свободата си. Един народ е свободен, докато е победител. Щом го победят, той изгубва свободата си. Щом губи свободата си, човек не е дошъл до дълбоко, вътрешно познаване на истината. Когато народите губят и придобиват свободата си, това показва, че те не се стремят толкова за придобиване на свобода, колкото за придобиване на първенство, на надмощие. Всеки човек, всеки народ иска да заеме първо място. За да заеме първо място, какъв трабва да бъде човек: голям или малък? Какво забелязвате на планината? Кои камъни заемат първо място: големите или малките? Камъните на планината са наредени, но особени закони, а не произволно. Те могат да се нареждат или по механически, или по органически закони. Когато нещата се нареждат механически, там взима участие и човешката воля. Обаче, нареждат ли се органически, човешката воля не взима участие. Ако влезете в една фабрика и разглеждате машините, ще видите, че в една машина взимат участие и големи, и малки колела. Мястото на всяко колело е определено от службата, която извършва. Колкото по-деликатна и тънка е работата на едно колело, толкова по-близо до центъра се намира. Изобщо, големите колела се намират по-далеч от центъра, а малките – по-близо. Големите колела карат машината. Остане ли на малките колела, машината неизбежно ще спре. Големите колела движат малките. Когато колелото е поставено на мястото си, машината върши работата си добре. Сега, да се върнем към мисълта, що е човекът. Който не е мислил по този въпрос, той лесно се произнася. Той казва: Това, което говори, мисли, чувствува и се движи, е човек. Какъв човек, обаче, е този, който днес мисли едно, а утре – друго? Какъв човек е този, който днес чувства едно, а на другия ден друго?

Какъв човек е този, който по цели нощи не може да спи и търси лекари да му дадат някакво лекарство за сън? Какъв човек е този, който ходи от едно министерство на друго да му дадат някаква служба? И след всичко това, чувате този човек да казва за себе си, че е господар на положението си. Утре този господар го уволняват. Следователно, това, което всеки момент се мени, не е реално. Реалността никога не се мени. Значи, истинският човек е извън това, което се мени в него. Като се мени, човек не губи цената си. Дали заема високо или долно обществено положение, човек не губи нищо от себе си. Ако поставите една порцеланова чиния на най-високата полица в един шкаф, тя не става по-ценна от друга порцеланова чиния, която е на долната полица. И двете чинии са от един и същ материал, от едно качество. На същото основание казваме, че качествата, добродетелите на човека не зависят от мястото, на което са поставени. Не мисли ли така, човек постоянно ще се натъква на противоречия и страдания.

И тъй, страданията и нещастията на хората се дължат, именно, на това, че те търсят своето щастие в външни, в преходни неща. Те в искат да бъдат богати, учени, силни, красиви и не мислят, че всеки ден могат да изгубят тия неща. Кой богат, силен, красив или учен човек е останал за винаги такъв? Какво е допринесло външното злато на човека? Какво са допринесли скъпоценните камъни на човека? Мнозина носят пръстени със скъпоценни камъни, под предлог, че тия камъни ги пазят от различни злини и бедствия. Как е възможно едно разумно същество да има нужда от неразумното? Може ли камъкът да пази човека? Като казваме, че скъпоценните камъни са пазители на човека, това показва, че има никаква сила в тях, която влияе върху човека, независимо това, дали той знае или не знае нещо за тази сила. В пътя на своето развитие, човек търси начини да си помогне, да се справи с мъчнотиите си. Тази е причината, поради която хората търсят щастие по какъвто да е начин – чрез наука, изкуство, богатство, сила, красота.

Като търсят щастието си, хората дохождат до въпроса за възпитанието и самовъзпитанието. Хиляди учени пишат върху този въпрос, хиляди педагози прилагат ред методи за възпитание на младото поколение, но не дохождат до никакви резултати. – Защо? – Защото между техните методи, закони и правила и тия на природата има някакво несъответствие. Докато хората не дойдат в пълно съгласие с природата, последната всякога ще разваля плановете им. Например, направете следния опит: наредете камъните на някой връх по ваше разбиране и вижте, как ще ги намерите следната година. Догодина, като дойдете на този връх, ще видите, че природата е разместила камъните, наредила ги е по свой начин. Както и колкото пъти да нареждате камъните на планината, природата все ще ги размества. Тя ще покаже на хората, които не разбират законите й, че

техният ред и порядък всякога ще бъде нарушен. Ако става въпрос за ред и порядък, ние можем да го намерим само в живата, разумна природа. Вън от природата навсякъде владее пълен безпорядък. Цигулката е в пълен порядък, когато струните ѝ са нагласени според основните тонове, които всички цигулари познават. Измените ли този порядък, цигулката ще издава звукове, но в тия звукове няма да има никаква хармония и мелодия.

Следователно, като е дошъл на земята, човек трябва да изучава онзи неизменен порядък на нещата, който съществува в природата, и по него да живее. В този порядък на нещата главата на човека е турена на най-високото място. Сърцето и дробовете са турени в средата на тялото, а стомахът – в долната част. Според мястото на удовете в човешкото тяло се определя и тяхната служба. Почетно е мястото на главата, но и отговорността ѝ е голяма. Главата страда най-много, защото е заела най-високото място. Тъй щото, срещнете ли човек, който страда много, ще знаете, че той е заел високо място. Иска ли да не страда, той трябва да слезе по-надолу, дето страданието ще мине покрай него без да го засегне. Наистина, бурите, ветровете, светкавиците вършуват главно по високите места.

Като не разбират Божествения порядък на нещата, хората си позволяват да критикуват света. Слушате някой да казва, че светът не е създаден, както трябва. Казвам: Ти, който намираш недостатък в Божествения порядък, дай свой план, по който светът трябва да бъде създаден. Всеки, който се осмелява да критикува нещо, показва, че той има по-възвишен план от този, когото критикува. Някой върви по улицата, но се спъва в един камък и удря крака си Той веднага започва да протестира, защо са оставили този, камък сред пътя, да удря краката си. Минава втори, трети, всички се спъват в този камък и започват да протестират, кой е оставил камъка сред пътя, но никой не се сеща да го отмести настрана, за да не се спъват другите хора, които идат след него. По същия начин хората се спъват в една своя мисъл, в едно свое чувство или в някоя своя постъпка и не се сещат да ги отстранят, но питат, кой ги е поставил на пътя им. Защо не питат себе си, кой ги е поставил на пътя им, но търсят виновници вън от себе си?

Като ученици, вие трябва да се изучавате, да познавате всички свои прояви. Като познавате себе си, ще познавате и своите ближни. Чудите се, защо някой човек говори много високо. Запитайте първо себе си, кога говорите високо. Ще кажете, че говорите високо, когато човекът, с когото се разговаряте, е далеч от вас. Щом е близо, вие говорите тихо. Това, което се отнася до вас, се отнася и до вашите ближни. – Ама защо двама души се карат? – Защото се обичат. Когато двама души имат отношения помежду си и се обичат, те често се карат. Така е в човешката любов. Какво

представя спорът, разправията между двама души, които се обичат? Спорът, това е най-красивият, най-поетичният език, с който хората понякога си служат. В този разговор има дикция, израз, ритъм, граматика и т. н. Които не разбират смисъла на този език, казват, че това е аномалия, зло в света и се чудят, защо Господ го е допуснал. Преди всичко, тия хора не знаят, че в света, създаден от Бога, не съществува никаква аномалия, никакво зло. Освен това, те не виждат Бога, не вярват в Него, а се запитват, защо Той е допуснал злото в света. Тези хора не си служат с точен език. Преди всичко, те трябва да си обяснят, кои неща се допущат. Според мене, само слабият може да допуща едно или друго нещо. Щом Бог е допуснал злото, предполага се, че Той е по-слаб от него. – Не, Бог не допуща нещата, но те стават по силата на тяхното естество. Водата тече, защото естеството ѝ е такова. Слънцето изгрява и залязва, защото работата му е такава. Бог не заповядва на слънцето да изгрява и залязва, понеже то е вън от Него. В същност, слънцето нито изгрява, нито залязва. Нам се струва, че слънцето изгрява и залязва, поради обстановката, в която се намираме. Излезем ли вън от тази обстановка, от този порядък на нещата, слънцето нито изгрява, нито залязва. Когато страда, човек също така се намира в особен порядък на нещата. Когато се радва, той пак се намира в особен порядък на нещата. Оттук виждаме, че имаме порядък на страданието, на радостите и т.н. Какво представя страданието? – Страданието е най-голямото благо, което природата може да даде на човека. То представя особен род работа, която човек непременно трябва да свърши. Да преживее човек едно страдание, това значи, да опере, да изпреде известно количество вълна и най-после да я изтъче. Докато обработва вълната, той трябва да се облече със старите си дрехи, да не се изцапа. Като пере вълната, той ще изпитва неприятни чувства: водата ще бъде нечиста, миризлива. Като я преде, пръстите ще го болят. Като тъче вълната, краката му ще се уморяват. Но като си ушие нова, чиста дреха от тази вълна, той ще бъде доволен, че е научил нещо.

Следователно, всяко страдание представя суров, материал, който трябва да се обработи, за да влезе в употреба. Страданието има за цел да обработи нещата и да ги постави на съответните им места. Така постъпва и природата: чрез вятъра, дъжда, тя пренася нещата от едно място на друго, докато ги постави при условия да се развиват и обработват. Рече ли човек да се намеси в порядъка на природата, тя ще му даде добър урок.

В средната част на Съединените Щати американците изсичали горите си, за да ги превърнат в плодни дървета и градини. Наистина, те ги обработвали и насаждали с цветя, с плодни дървета и зеленчуци, вследствие на което скоро забогатявали, но налитали на голямо зло. Вятърът свободно се ширил по тия незалесени места и нанасял големи слоеве пясък и прах. Количеството на пясъка и на праха станало толкова

голямо, че тези области се превръщали в пустини. Едва сега американците разбрали, какво зло си причинявали с изсичане на горите.

За да не влиза в стълкновение с природата, човек трябва да има знание. Обаче, като придобие известно знание, той не иска да живее при условията, при които по-рано е живял, вследствие на което става нещастен. Има право човек да желае по-добри условия от тези, в които е бил по-рано, но в никой случай той няма право да влиза в разрез с природните закони. Влезе ли разрез с тях, между него и природата се зарежда борба, която не води към добър резултат. – Защо се бори човек с природата? – Защото не иска да й се подчини. Казано е в Писанието, че всички ще бъдем научени от Бога. Следователно, докато хората едни-други се учат, никакво примиряване между тях не може да стане. Учат ли се от Бога, те ще бъдат щастливи. Ще каже някой, че иска да ви научи, как да ядете. Когато пиленцето излезе от черупката на яйцето, как гълта зрънцата? Трябва ли отвън да го учат, как да яде? – Не, то само се учи. Трябва ли да учите българина, французина, или англичанина, как да говорят? Българинът, например, казва: „Аз обичам", или само „обичам". Англичанинът. обаче, казва: „Аз обичам". В този случай българинът има две форми на израз, а англичанинът само една. Това показва, че в дадения случай англичанинът е по-беден на форми от българина. Българинът пък казва, че има две форми, с които може да живее. Той казва: И с много, и с малко мога да живея.

Следователно, както естествено човек се учи да говори, така естествено ще дойде и новата култура в света. Ако хората сами искат до пресъздадат света, отсега нататък да станат добри те нищо не могат да постигнат. Как може един човек да изправи окръжаващите, когато и той има същите недостатъци като тях? Може ли пчелата да учи хората, колко трябва да ядат? Или, може ли човек да учи пчелата, колко трябва да яде? Какво ще стане с човека, ако започне да яде, колкото една пчела? Какво ще стане с пчелата, ако започне да яде като човека? Докато е в човешка форма, човек ще яде толкова, колкото ядат подобните му. Докато е във формата на пчела, и пчелата ще яде, колкото й е определено като пчела. – Какво показва това? – Че всяко нещо в живота е точно определено. Казвате, например, че даден човек е добър, а друг – лош. Но това са относителни понятия. Кой човек е лош? Каменарят, който удря канарата с чук, лош човек ли е? Ако, вместо канарата, той удари с чука си върху ръката на някой човек, непременно ще мине за лош човек. Обаче, като удря върху канарата, последната се радва. Колкото по-силно удря, толкова по-голяма е радостта й. Като откъртва парчета от нея, тя се радва, че се е освободила от робството, в което с години е живяла. Същото се отнася и за човека. Колкото повече го удрят с чук, толкова повече той се освобождава от робството. Чукът представя страданието. Който не разбира

предназначението на този чук, той се счита нещастен, че го чукат. Във физическия, в органическия и в психическия живот чукът е на място.

Представете си. че вие имате мисли и чувства, които са подобни на канарата. Как ще се справите с тия мисли: с перо или с чук? Ако някои идеи имат естеството на леда, как ще се справите с тях? Можете ли с мек език да ги стопите? За ледените идеи е нужен огън. Ако нямате огън, слънчевите лъчи ще ви дойдат на помощ. – Ама ледът ще измени формата си. – Формата, състоянието му ще се измени, от твърдо състояние ще се превърне в течно, но все вода ще остане. Има преходни форми и състояния, но има и постоянни. Както да изменяте една форма, в края на краищата природата ще я превърне в постоянната ѝ форма. Коя форма е постоянна за човека: детската, формата на възрастния или тази на стария? – Нито една. И трите форми се изменят, понеже те представят условия за учене. Като минава от една форма в друга, човек се учи. Коя е истинската, реална форма на човека? – Тази, която никога не се изменя. Ако е въпрос за една мисъл, лесно може да се каже, коя мисъл не се изменя. Всяка мисъл, която има толкова висока температура, че не се стопява и не изгаря даже в атмосферата на слънцето, е постоянна, неизменна, реална. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка, които не издържат при това условие, са нереални. Обидата, например, е нещо нереално.

Съвременните хора лесно се обиждат. Достатъчно е да кажете на вярващия, че е безверник или на безверника, че е вярващ, за да се обидят и двамата. Обаче, кажете ли на безверника, че е безверник, и на вярващия, че втурва в Бога, и двамата ще бъдат радостни. Какво нещо е обидата? Тя е особен род енергия, която раздвижва въздуха и дохожда до ухото на човека. Тия вълни се възприемат от мозъка и предизвикват цяла пертурбация в човека. Но обидата не е реално нещо, защото от една и съща дума един човек се обижда, а друг не се обижда. Кое е правото положение: да вярва човек или да не вярва? Ако един вярва само външно, а друг и външно не вярва, и двамата са на крив път.

Мнозина мислят; че вярата се предава по външен начин. Учениците на Христа казваха: „Придай ни повече вяра!" – Не, вярата не иде отвън, нито се предава външно. Вярата съществува в човека като принцип, като чувство. Ще кажете, че човек вярва в Бога. Ами Бог в кого вярва? Бог вярва в себе си и в хората. Преди Бога никой не е съществувал, Той е първият. Щом Той е първият, в кого може да вярва? Всички хора се стремят да заемат първи места. Смътно е тяхното желание. Първо място е това, на което никой не е седял преди тебе. Щом някой друг е бил преди тебе, това място вече не е първо. В този смисъл първо място не съществува. Въпреки това, хората се мъчат да разрешат, именно, тази задача, как да заемат

първите места. Тази задача е неразрешима. Досега никой не я е разрешил и няма да я реши.

Като види, че не може да заеме първото място, човек се обръща назад, да вземе последното място. – И това е невъзможно. След него все има друг някой. Следователно, човек не може да бъде нито пръв, нито последен. Каже ли някой, че му дали последно място, той се заблуждава. Той не може да вземе последното място, защото след него винаги има хора. Каже ли някой, че му дали първо място, и той се заблуждава, защото преди него има други. Първото и последно място са граници на Битието. – Кой заема първото място? – Любовта. – Кой заема последното мазето? – Истината. Щом любовта заема първото място, тя изисква много неща. Любовта е много взискателна. От любовта произтича живота. Последното място пък заема истината, която дава свобода. Тя дава свобода и на живота да се прояви. Цената на живота се определя от свободата. Като дойде свободата, човек започва съзнателно да работи. Стреми ли се към първото място, човек трябва да обича. Не обича ли, никакво място не може да заеме. Стреми ли се към последното място, човек трябва да бъде носител на истината, на свободата.

И тъй, искате ли правилно да решите въпроса за първото и за последното място, ще знаете, че този въпрос е неразрешим. Никой не може да седне на първото или на последното място. Никой не може да ви даде тези места. Искаш ли първо място, ти трябва да работиш с любовта и за нея, но първото място никога не можеш да заемеш. Искаш ли последното място, ти трябва да работиш за истината, но мястото ѝ никога няма да заемеш. Бог разполага с първото и с последното място. Само Той може да ти даде едно от тия места. Да ти даде Бог първото място, това значи, да любиш, да обичаш като Него. Речеш ли физически да заемеш първо място и да не се поместиш от него, ти си в голямо заблуждение. Статическото първо място причинява големи пакости и противоречия на човека. Ако под думите „първо място" разбирате любовта, а под „последно място" разбирате истината, каквито противоречия и да имате, вие ще ги разрешите правилно. Имате ли смущения и противоречия, които не можете да разрешите, вие не сте разбрали нито любовта, нито истината. Единственият, Който разполага с първото и с последното място, е Бог. Хората разпореждат с останалите места, между първото и последното. Като изпрати сиромашията или невежеството при някой човек, Бог го поставя на последно място, да учи. Като изпрати богатството или знанието при човека, Бог го поставя на първо място. Той му дави нови условия да учи. Какво разбирате под думата „невеж, прост" човек? Какво лошо се крие в тази дума, заради която човек може да се обиди? Прост, невежа е този, който не знае ония неща, които учените знаят. Той не може да

направи онова, което учените могат да направят. Ученият може да направи много добри работи, но същевременно той може да причини и големи пакости и злини, големи разрушения. Следователно, радвай се, че си прост, невежа, че не можеш да направиш такива злини и пакости, каквито ученият може да направи. Тъй щото, като разумни хора, не се стремете да изправите окръжаващите. Дали някой е прост или учен, добър или лош, праведен или грешен, оставете всеки сам да се изправи. Представете си, че левият ви крак всякога излиза пред десния. Как ще го изправите? Ако всеки момент го удряте с пръчка, да го заставите да се прибере вътре, кой страда: вие или кракът ви? – Вие страдате, а не кракът. Като се ударите няколко пъти и пострадате, ще кажете: Оставям крака си сам да се изправи. Наистина, оставите ли, крака си на свобода, той сам ще се изправи. Оставите ли ума си свободно да мисли, без да му давате известни правила, той сам ще свърши работата си по-добре от вас. Оставите ли сърцето си свободно да чувствува, без никакви външни ограничения и правила, то ще свърши работата си по-добре, отколкото предполагате.

Сега аз смело мога да кажа на съвременните хора да оставят свободно своите умове и сърца да свършат сами работата си, която им е дадена. Ако всеки ум мисли така, както е създаден, и ако всяко сърце чувства така, както е създадено, светът би се изправил моментално. Животът на съвременните хора все повече се усложнява, понеже те си служат с насилие, не само едни върху други, но насилват и собствените си умове и сърца. Умът на съвременния човек не мисли така, както той дълбоко в себе си разбира нещата. Съвременният човек не чувствува нещата така, както неговото сърце дълбоко в себе си му подсказва, как трябва да чувствува. Умът и сърцето на съвременния човек се движат по предписания, които му се диктуват отвън. Обаче, каквито усилия и да се правят, златото никога не може да стане желязо. Колкото да се мъчите да го окислите, златото не се окислява при условията, при които неблагородните метали се окисляват.

На какво може да се уподоби окисляването? Окисляването е подобно на човешката алчност. Който желае да вземе нещо отвън, по насилствен начин, той се окислява. Разумният човек, който разбира Божиите закони, не се окислява. Обаче, той разполага с магическа сила в себе си: каквото хване, облагородява го. В неговите ръце желязото се превръща на злато. Това подразбира: разумният човек може да превръща отрицателните състояния в положителни, низшето във висше, неблагородното в благородно.

Мнозина се оплакват, че откак са дошли новите идеи в света, съвсем са се объркали. – Защо се объркали? – Защото торбите им се изпразвали.

Другите пък, на които торбите се пълнят, се радват. Кое е за предпочитане: да имате пълна или празна торба? Въпросът се разрешава другояче. Иска ли човек да раздава от своя хляб на другите, за да не остане торбата му празна, той трябва да има на разположение още един хляб. Следователно, всяка идея, която не може да роди друга, подобна на себе си, остава в торбата. Роди ли друга идея, тя може да излезе навън. Значи, старите идеи излизат, а новите, младите остават в торбата. Същото може да се каже и за водата. Тази вода, която изтича, е стара. Тази, която в момента извира, е нова. Старото излиза, новото остава. На този закон е основан животът на пчелите. Когато някой кошер се рои, старите пчели излизат, а новите, младите, остават в кошера. Между хората законът е точно обратен: старите остават на местото си, а младите отиват в нова къща.

Съвременните хора не са доволни от живота, от обществения строй, вследствие на което искат да го изменят. Това е невъзможно. – Защо? – Защото сегашният живот е резултат на редица опити, които природата е правила в течение на хиляди години. Ако речете да измените този живот в един ден, това значи, да предизвикате цяла катастрофа. Следователно, както за създаването на живота са употребени усилия и опити на вековете, така и за изменението му са нужни векове и хилядолетия. Като не разбират този закон, религиозните хора искат изведнъж да станат светии. – Това е невъзможно. Да стане човек изведнъж светия, това значи, преждевременно да изсъхне и пожълтее. Сухият човек е тънък конец, а дебелият – дебело въже. С тънкия конец може да се шият дрехи, а дебелото въже може да влезе на работа в парахода. Обаче, смените ли местата им, те са безпредметни: нито дебелото въже е удобно за шиене на дрехи, нито тънкият конец влиза в употребление при параходите. Нещастията на хората се дължат на неправилното употребление на тънките конци и на дебелите въжета. Светът ще се оправи, когато дебелото въже се употребява в парахода, а тънкият конец – за шиене на дрехи. Дръжте в ума си мисълта, че светът е оправен, но в разбирането на хората трябва да стане преврат. Външно, механически светът няма да се оправи, нито се нуждае от оправяне. Оправянето на света е вътрешен процес. Щом стане преврат в човешките умове, сам по себе си светът е оправен. Щом в умовете и в разбиранията на хората стане промяна, заедно с това се променя и външният свят.

И тъй, за да се измени светът, от всички хора се иска съзнателна, вътрешна работа. Никакъв закон не може да измени света. Христос знаеше това и дойде в света да покаже на хората пътя, по който животът може да се оправи. Само любовта е в състояние да оправи света и да примири всички противоречия в живота. Ако всички хора приложат любовта в живота си, неуредените неща моментално ще се оправят. В общността си светът е

добър, но в частност има неща, които не са добри. Същото може да се каже и за човека. По естество, по душа човек е добър и чист, вследствие на което злото не може да проникне в душата му. В частност, обаче, има нещо лошо във всеки човек. Лошото, нечистото в човека представя материал за горене. Този материал може да изгори само в огъня на любовта. Като знаете това, стремете се да придобиете любовта, да се пречистите. Любовта се придобива, но не се обсебва. Който изпълнява волята Божия, той може да придобие любовта.

Следователно, за да придобие човек любовта, това значи, да вземе първото място. Кое е първото място? Сиромашията, например, представя първото място. Само сиромахът може да седне на първо място. Последното място представя богатството в света. Значи, богатият има право да седне на последното място. Като седи на последното място, той постепенно се домогва до истината. Само при това обяснение, сиромашията и богатството се осмислят. Сиромашията е добрата почва за любовта, а богатството – добрата почва за истината. Докато не осиромашее, човек никога не може да намери любовта. Докато не забогатее, човек никога не може да намери истината. Щом намери любовта и истината, човек ще намери знанието, а оттам и Божията Мъдрост. Без любовта и истината животът остава неразбран.

Сега, като се натъквате на противоречия, приложете новия метод за разрешаването им. – Кой е новият метод? – Методът на любовта и на истината. Как ще приложите любовта? Когато дадете всичко, каквото имате в себе си, когато станете сиромах. Как ще приложите истината? Като слезете от положението на богат в положението на последен сиромах. Сиромахът да даде сиромашията си със съзнание, че тя е велико благо в живота, а богатият да раздаде богатството си, без никакво съжаление, че губи някакво благо. Това е новият метод за разрешаване на противоречията, това е правият път за отиване при Бога. Сиромашията и богатството представят истинска разменна монета за отиване към Бога. Сиромашията е разменна монета за придобиване на любовта. Богатството е разменна монета за придобиване на истината. Ще кажете на Господа : Господи, давам Ти всичката си сиромашия. Щом пожертвувате сиромашията си, в замяна на това ще получите любовта. После ще принесете богатството си в жертва на Господа, заради което ще получите истината. Колкото малко да дадете на Господа, в замяна на това ще получите от Него много и ще бъдете щастливи. Ако не искате да Му дадете и малкото, което имате, вие нищо няма да получите.

Сега, вземете раниците си и идете при Господа, да Му дадете сиромашията и богатството си, в замяна на които ще получите любовта и

истината.

31 юли, 5 ч. с.

1938_07_31 Възможни условия
Рилски беседи

ВЪЗМОЖНИ УСЛОВИЯ

Съвременните хора говорят за младост и старост без да разбират дълбокия им смисъл. Човек трябва да бъде млад, т. е. всякога да се подмладява. – Защо? – Защото само младият е готов да учи. Искате ли да накарате стария да учи, вие ще се намерите в чудо. Той може да ви даде различни съвети, но не можете да го заставите да учи. Искате ли съвет от младия, той ще ви причини ред пакости и неприятности, от които с години не можете да се освободите. Младият може само да учи, но не и съвети да дава.

За да бъде всякога млад, човек трябва да даде път на Божественото в себе си, т.е. на любовта. Обаче, за да се прояви Божественото в човека, нужни са съответни условия. Докато не му се дадат тия условия, то не може да се прояви. Хиляди години могат да минат, но Божественото ще чака онзи момент, когато човек му създаде благоприятни условия, да се прояви. Прояви ли се веднъж, Божественото започва вече своята работа. – Как познаваме, че Божественото работи в човека? – Човек започва постепенно да се подига и придобива онова, към което се е стремял. Той придобива наука, любов, щастие. От ден на ден той става по-здрав и готов за работа. Не даде ли път на Божественото в себе си, човек с изложен на големи противоречия. Това се отнася не само за отделния човек, но и за обществата, за народите, както и за цялото човечество.

Като не разбират закона на щастието, хората преждевременно искат да бъдат щастливи, богати, силни, учени, красиви. Това е невъзможно. За да придобие щастие, човек трябва да е приложил любовта в живота си. Без любов никакво щастие не съществува. Хората искат да бъдат здрави, никога да не боледуват. И това е невъзможно. Единственият, Който никога не боледува, това е Бог. Докато е бил в Бога, човек не е боледувал. Щом излязъл от Него и се обособил като отделна единица, болестите започнали да го следват. Болестите са човешко изобретение. Единственото нещо, което от хиляди години насам човек е могъл да създаде, това са болестите. Големи усилия е употребил той, докато ги създаде. Следователно, дойде ли ви някаква болест, не се оплаквайте, не търсете виновници вън от себе си, но почнете да се разговаряте с нея. Погалете я малко, поразгледайте я и кажете: Добре дошла при мене. Какви усилия съм употребил, докато те създам. Моля те, като се нахраниш добре, иди някъде да се разходиш! Като ви посети някоя болест, не се плашете, но изучавайте характера й. Има болести с груб характер. Дойде ли такава болест у човека, тя го заставя да вика, да се сърди, да удря и т. н. Има музикални болести. Такава болест

заставя човека да пее. Той се обръща ту на едната, ту на другата си страна и пее. Като заболее някой човек, той става мек, внимателен. Това показва, че болестта, която го е посетила има мек характер. Той се обръща към близките си с мек глас: Моля, ако обичате, услужете ми, дайте ми малко водица, или супица.

Какво представя болестта? – Неорганизирана материя. – Какво представя здравето? – Организирана материя. – Какво е болестта? – Неорганизирана сила. – Здравето? – Организирана сила. – Що е болестта? – Неорганизирана мисъл. – Здравето? – Организирана мисъл. – Коя мисъл е организирана? – Която има основен тон. Вземете ли основния тон на дадена мисъл, тя става разбрана, ясна и приемлива. Мисъл, на която не можете да вземете основния тон, е неорганизирана. Такава мисъл всеки момент може да избухне и причини експлозия, както парният котел. Запушите ли парния котел, да не излиза парата навън, той непременно ще се пръсне.

Като не разбират своя вътрешен живот, мнозина казват, че ще се пръснат от мисъл. – Не, човек може да се пръсне от желания, които наклаждат силен огън под неговия парен котел, но не от мисъл. Когато неестествените желания на човека се изявят в форма на мисли, те причиняват големи нещастия. Например, желанието на човека да бъде богат е добро, но това желание може да му причини ред нещастия. – Защо? – Защото всички хора искат да бъдат богати. Станете ли богат, без да искате, вие се явявате като препятствие в техния живот. Всеки, който ви срещне на пътя си като препятствие, търси начин да се освободи от вас. Има смисъл да бъде човек богат, но когато богатството иде в живота му като резултат на разумна деятелност и правилен живот, а не като резултат на някаква амбиция в човека, да бъде богат, да бъде знатен. Богатства, пари, злато в света има повече, отколкото хората предполагат. Който е заслужил богатство, той ще го придобие по честен път. Който не го е заслужил, и той може да го придобие по някакъв начин, но ще плати с живота си. И апашът забогатява, но може да изгуби и свободата си, и живота си. Какво богатство е това, което се изкупва с живот?

Съвременните народи се стремят към богатство, към придобиване на земи, но в края на краищата скъпо плащат. Те се разговарят помежду си с бомби, с куршуми, и вместо да получат нещо добро от този разговор, връщат се по домовете си куци, слепи, осакатени. Когато хората се бият помежду си, невидимият свят наблюдава, какво правят. Войните на хората са представления за тях. Когато умира някой, същества от невидимия свят казват, че един от актьорите на земната сцена се преоблякъл, т. е. свалил една дреха, за да облече друга. Не правят ли също и актьорите в

представленията? Виждате един актьор в първото действие с една дреха, а в второто – с друга. Като поседи известно време в невидимия свят, отново го пращат да слезе на земята. Той започва да търси нови майка и баща, които да го облекат в нова, чиста дреха. Колкото повече човек слиза на земята, толкова повече условията му се подобряват. Той намира все по-добри майка и баща, братя и сестри, които му създават добри условия за растене и за развиване.

Съвременните хора трябва да изменят своята мисъл, да станат хора на новите идеи. Днес светът се нуждае от нови хора. Няма по-опасно нещо за човека да мисли по един и същ начин за нещата и никога да не измени мисълта си. Този човек е лишен от движение на своята мисъл, вследствие на което е изложен на катастрофа. Работа се изисква от човека и в умствено, и в духовно, и във физическо отношение. Всеки човек трябва да знае поне два езика, да може да влезе във връзка с другите народи, да се запознае с техния живот и култура.

Като ученици, вие трябва да разглеждате всичко, което ви обикаля, да го изучавате в неговия естествен вид. Например, като гледате местностите, които ви обикалят, виждат ви се разхвърляни, без никакъв порядък. Причината за тази разхвърляност се дължи на факта, че вие ги гледате отблизо. За да имате истинска представа за тия места, вие трябва да ги гледате от невидимия свят. Там Рила е микроскопическа в сравнение с тукашната, но е много красива. Там можете цяла да я обхванете с погледа си. На физическия свят всички неща са увеличени и разхвърляни. Тази е причината, поради която хората често изпадат в противоречия. Стане ли въпрос за любовта, те си я представят нещо грамадно, което обхваща само големите неща. – Не, любовта работи с най-малките величини. Ако проникнете в атома, и там ще видите любовта. Като разберете любовта, вие ще разберете и Бога. Като познаете Бога, вие ще имате правилни отношения към Него и ще знаете, какво да искате. Някой иска милиони, да забогатее. Ако разбира смисъла на голямото и на малкото, човек би предпочел да има едно житно зърно, отколкото няколко милиона лева. Житното зърно, посадено в добра почва, след години може да изхрани целия свят. Милионите, обаче, могат лесно да изчезнат. Те не съдържат в себе си онези условия за живот, каквито житното зърно съдържа. Милионите представят материалната страна на живота, а материалните, механическите работи не разрешават въпросите. За да се разрешат въпросите, нужно е нещо съществено. Съществените неща крият в себе си условия за растене и развитие. Механическите неща не растат и не се развиват, а органическите растат, развиват се и плод дават.

Съвременните хора се нуждаят от ново разбиране на нещата, с което да

преустроят мозъка, дробовете, стомаха, както и мускулната си система. Докато не преустрои своите удове, човек не може да възприема правилно светлината, която иде от слънцето. Дали вярвате в това, или не вярвате, то е друг въпрос. Как ще вярвате, че в една стая има хубава библиотека, инструменти и красиви мебели, ако не е осветена? Обаче, като отворите ключа на лампата, вие ще проверите, дали това, което ви казвам, е вярно. Да вярва човек в нещо, което не е опитал, това значи, да живее в тъмнина. Да вярва в това, което е опитал, това значи, да живее в светлина. Значи, вяра без опит има отношение към тъмнината; вяра с опит има отношение към светлината, към знанието.

Сега, като разглеждате белите камъни на планината, ще знаете, че те ви учат на безкористие. Светът ще се оправи, когато хората станат напълно безкористни. Черните камъни говорят за голямото користолюбие на хората. Писанието казва, че човек трябва да се научи да дава. Като се научи да дава, и на него ще дават. Ако взима само, и от него ще взимат. Даването и взимането са два велики процеса в живота. Досега хората са взимали повече, но отсега нататък трябва да се научат да дават. Как разбирате стиха от Евангелието, в който Христос казва, че човек трябва да раздаде всичко? Да раздаде човек всичко, това може да се уподоби на водата, която дава от себе си само парата, излизаща от нагорещения котел, но не и самата вода в котела. Сегашните хора са щедри, но на скъсаното, на непотребното, на нечистото. Що се отнася до ценните неща в живота си, те едва сега започват да се учат на щедрост. Ако е въпрос за старото, за непотребното, за скъсаните ви дрехи, аз съм готов да ги купя, но след няколко години ще ви ги върна нови. Аз имам способност да превръщам обикновените камъни в скъпоценни. На същото основание, аз мога да превръщам старите и скъсани дрехи на хората в здрави, нови, чисти, които струват много повече от първите. Като казвам, че аз имам тази способност, подразбирам Онзи, Който седи зад мене. В това отношение всеки човек представя посланик на Бога, както всяка държава изпраща свой посланик в чуждите държави. Зад всеки посланик стои държавата, която го изпраща. Той върши това, което държавата му заповядва. Следователно, в готовността си да изпълнява волята Божия, човек трябва да слуша, какво Господ му казва, и да изпълнява. Той трябва да се въоръжи с търпение, да чака момента, когато Божието благословение ще го посети.

Сега, като ученици, от вас се иска права мисъл. Да мисли човек право, това значи, да превръща лошото в добро, отрицателното в положително. Ако се намери между десет души, които говорят лоши неща, той трябва да ги превърне в добри и тогава да ги отправи към ушите си. Кои неща наричаме лоши и кои добри? Лоши неща са тия, които са близо до нас, вследствие на което дразнят нашия слух. Добри неща са тия, които са

далеч от нас. Слънцето, например, се намира на разстояние 92 милиона мили от нас, поради което ни изпраща своята приятна светлина и топлина. Ако по някакъв начин слънцето дойде до нас на разстояние няколко пъти по-близо, отколкото е днес, органическият живот на земята коренно би се изменил.

Следователно, рече ли човек да се приближи до някои тела повече, отколкото природата го е поставила, той се натъква на страдания и противоречия. Ако турите една златна монета близо до очите си, вие нищо няма да виждате пред себе си. Макар и малка, тази монета закрива всичко пред вас. Турите ли я далеч от очите си, светът ще се разкрие пред вас. В този смисъл, ние наричаме зло всяко нещо, което човек е приближил до очите си. То закрива неговия простор и му пречи да мисли право. Иска ли да мисли свободно, човек трябва да отдалечи от себе си всички неща, които е турил много близо до очите си. Например, да мисли и да се тревожи човек за утрешния ден, това значи, да е турил мисълта за себе си близо до своя ум. Трябва ли човек да се безпокои за утрешния ден? Той е пътник на земята, тръгнал от някое пристанище и пътува за друго. Кой откъде е дошъл и къде отива, не се знае. Обаче, капитанът на парахода, в който сте се качили, има грижа за всички свои пътници. Той е написал имената им, отде идат и накъде отиват и когато стигнат на определеното пристанище, той ще ги предаде там, дето трябва, заедно с документите им. Всички пътници пътуват безплатно в парахода, въпреки това, всеки се бори за своето място, иска да го обсеби, да го направи частна собственост. Достатъчно е, че за всеки има определена каюта и легло в парахода. Какво повече му е нужно? – Ама искам това легло и тази каюта да бъдат собствени мои, никой друг да не влиза там. Докато няма частна собственост, хората се движат свободно от едно владение в друго. Обявят ли нещата за собствени, веднага поставят телени мрежи между тях и започват сами да се спъват. Частната собственост носи нещастие за човечеството.

Какво представя страданието и нещастието за човека? Какво представя радостта? Страданието и радостта представят пробен камък за човека. Чрез тях се изпитва любовта, устойчивостта на човека. В Америка, когато направят една машина, първо я изпитват как работи, колко е устойчива, и тогава я пущат в търговията за продаване. Ако пуснат някоя машина в работа, без да са я опитали, тя може да причини някаква пакост. Машините, с които работят, се опитват почти всека година. Същият закон се отнася и до човека. Човек се изпитва чрез страданията и радостите. Когато намерят, че е готов за работа, пущат го в света. Не е ли изпитан, има опасност да причини ред пакости. Не само един път се изпитва човек, но почти всяка година. Страданията и радостите са реални величини, чрез

които разумните същества работят. Чрез тях те изпитват, изучават човека, да видят, какво му липсва, за да има добър, правилен живот. Щом видят, че условията на живота на някой човек не благоприятстват за изправянето му, те веднага се притичат на помощ. Не е лесно да се изправи живота на човека, Не е лесно той да придобие богатство, знание, сила, доброта. Човек не може да стане богат, учен, силен, добър, красив, ако не го обичат добрите хора, ангелите и Бог. Без обич, без любов човек не може да бъде щастлив. Ако има нещо, с което човек може да се похвали, това е любовта. С плътта си човек не може да се похвали. Ако с плътта си може да се хвалите, тогава най-високите и най-едри хора първи трябва да се похвалят. – Не, ръстът не определя добродетелите на човека. Водите ли се по ръста, непременно ще изпадате в грешки.

Трима американци се разхождали из Лондонските улици и случайно прочели едно обявление, в което се съобщавало, че някой англичанин ще държи сказка за американците. Те се заинтересували от тази сказка и отишли да чуят, какво ще говори сказчикът за американеца. Като излязъл на трибуната, сказчикът започнал да описва характерните черти на американците и между другото, казал нещо за техния ръст. Той казал, че американците са ниски, дребни, нервни хора. В това време, един от тримата американци, висок 1.95 м., излязъл пред публиката и казал: Господа, аз съм американец. След него излязъл вторият, който бил два метра висок, и казал: Господа, и аз съм американец. Най-после излязъл и третият, който бил над два метра висок. Всички присъстващи започнали да се смеят, и сказчикът се принудил да напусне залата. Значи, тримата американци опровергали сказката на англичанина. Често теориите на учените се опровергават само с явяването на двама-трима души пред публиката.

Следователно, за да не изпада в положението на този сказчик, човек трябва добре да познава свойствата на предмета, върху който говори. Запример, съвременните хора се произнасят лесно върху сиромашията и богатството, без да ги познават. Те казват, че сиромашията е нещастие за човека, а богатството – благо. Според мене, неразбраното богатство е толкова голямо нещастие за човека, колкото и неразбраната сиромашия. Обаче, разберат ли се, и сиромашията, и богатството представят велики блага за човека. Който познава сиромашията и я обича, той открива в нея знание, сила, благородство. Тя е готова да го учи. Не я ли обича човек, тя се отказва да го учи. Външно сиромашията е облечена със скъсани дрехи, а лицето й е грозно. Обаче, тя е маскирана. Махне ли маската от лицето си и скъсаните си дрехи, тя се явява като млада, красива мома, облечена в коприна. На главата и на ръцете й светят диаманти. Това показва, че зад сиромашията се крие голямо богатство. Тя разкрива богатството си на онзи, който я

обича и познава. Същото може да се каже и за злото. Зад злото се крие голямо богатство. Тъй щото, човек може да се ползува от богатството на сиромашията и на злото, само когато ги познава. Те са пробен камък, чрез който Провидението изпитва човека. Един персийски светия имал много последователи – млади и стари. Един ден той решил да ги постави на изпит, да види, каква е вярата и любовта им към Аллаха. За тази цел той им казал: Аллах е решил да ви заколи. Утре в 11 часа елате всички пред къщата ми, дето един след друг ще бъдете пренесени в жертва. На определения час всички били събрани пред къщата на светията, разговаряли помежду си, какво означава тази жертва, защо е нужна, но никой не се решавал да влезе вътре. Двама млади, момък и мома, които се обичали и мислели да се женят, казали: Хайде да се пожертвуваме двамата. Вместо да се женим, нека се предадем на Аллаха. След решението им да се пожертвуват, и двамата влезли при светията, но треперели от страх. – Къде са другите? – запитал светията. Само вие ли се решихте да се принесете в жертва на Аллаха? Те мълчали и чакали момента, когато светията ще ги заколи. Той взел един нож и, вместо да посегне към тях, забил ножа в един овен, който лежал на земята пред краката им. Кръвта от овена потекла навън. Последователите на светията, които чакали отвън да видят, какво ще стане с двамата млади, видели кръвта и веднага избягали. Младите, които останали при светията, получили неговото благословение. Той им казал: Идете сега по домовете си и живейте. Вие сте достойни ученици на Аллаха. Той ще ви благослови.

Сега, желая ви да получите Божието благословение, да отидете в света като двамата последователи на светията, да живеете и да работите в името на любовта. Ако остане нещо, което сами не можете да свършите, Бог ще ви помогне. Всички ваши напреднали братя ще ви помогнат в доброто, което искате да направите. Малкото добро, направено с любов, винаги се умножава. Идете в света да работите, да изучавате себе си, ближните си и Бога. Ще кажете, че ония, които се предали в жертва, са били двама и се обичали, а вие не сте в същото положение. Всеки човек може да намери един, когото да обича, с когото да се разбира и заедно да се пренесат в жертва. Да се пренесат в жертва, това значи, да приемат с радост страданието. Приемат ли страданието с радост, те ще получат Божието благословение.

В любовта между хората, между растенията, между животните има нещо свещено. Разбере ли човек свещената проява на любовта, той е разбрал смисъла на живота. Любовта зло не прави. В любовта хората живеят. Любовта носи живот, а не смърт. Като се обичат двама души, те ще се съединят с други двама. Четиримата ще се съединят с други четири и ще станат осем. Осемте ще се съединят с други осем и т. н. Така съединени,

хората заживяват в Божията Любов, в която, именно, човешката душа расте и се разширява. Цялото човечество върви към тази любов. То се намира на границата между тъмния и светлия век, между старото и новото време. Земята се движи към пристанището на любовта. Тя влиза в нова област, дето действат други сили. Влязат ли хората в тази област, всички спорове, недоразумения, борби престават. Сега е краят на века. Свърши ли се този век, хората ще дигнат бели знамена, ще дойдат до границата на Царството Божие и ще кажат: Да живее любовта! Да живее мъдростта! Да живее истината! Всички хора ще си подадат ръка и ще заживеят в мир и любов, в братство и свобода.

Божията Любов носи великото благо на живота.

31 юли, 10 ч. пр. об.

1938_08_03 Който има уши, нека слуша
Рилски беседи

КОЙТО ИМА УШИ, НЕКА СЛУША

В живота има съществени и несъществени неща. Несъществените неща са сянка на съществените. Всички разочарования идат все от несъществени неща, все от сенките на нещата. Понякога сянката е толкова реална, че хората я приемат за съществено нещо, но в края на краищата се разочароват. Понякога на небето се явяват две слънца: едното е истинското слънце, а другото – негово отражение. Като се вгледате внимателно в тия слънца, веднага намирате разлика между тях.
Казвате: Съществено нещо ли е науката? Сама по себе си науката е резултат, а процесът на ученето е същественото. Човек трябва да знае, как да учи. Не знае ли, как да учи, той дохожда до пресищане. Значи, както в храненето има пресищане, така и в ученето. Като яде много неща, човек се пресища и мисли, че с дни няма да търси никаква храна. Обаче, като минат десетина часа, той отново огладнява и започва да мисли за ядене. Като огладнее отново, човек дохожда до своето нормално състояние. Дойде ли човек до положение да не приема никаква храна в стомаха си, той получава диплом за свършен курс на училището. Той взима диплома си в ръка и заминава за другия свят, в друго училище. Когато някой се оплаква, че животът му е дотегнал, това показва, че той не иска повече да се храни, т.е. не иска да се учи. Като замине за другия свят, човек отива в друго училище, по-горно или по-долно от това, което е следвал на земята. Всяка душа, която напуща земята, отива някъде, но къде - никой не знае. Тя не пише на никого писма, затова никой не знае, на коя улица живее, в коя къща, и кой е номерът на къщата ѝ. При този неточен адрес, можете ли да намерите някоя душа?
Един неграмотен турчин отишъл при ходжата да му напише едно писмо. Турчинът диктувал, а ходжата писал. Като свършил писмото, ходжата запитал: Какъв е адресът на писмото? Ето адресът: гр. Призрен. В този град има една улица, в улицата - къща, на къщата - врата, на вратата - халка. Ще хванеш халката, ще почукаш на вратата. От къщата ще излезе един човек с бяла брада. Този човек е баща ми. На него ще се предаде писмото. Точен ли е този адрес? В Призрен има много улици, а не само една. И на всяка улица има много къщи.
Следователно, всяко знание трябва да бъде точно определено. Знаеш ли нещо, знанието ти трябва да бъде определено. Ако рисувате портрета на някой човек, чертите на лицето му трябва да отговарят на действителността. Ако носът на този човек е дълъг четири сантиметра, а вие го нарисувате шест сантиметра, той не отговаря на истинския образ. Нарисувате ли носа, устата, веждите на този човек по-дълги, отколкото са в

действителност, вие давате представа за друг човек, а не за този, когото сте рисували. Като рисувате образа на някой човек, вие трябва да предадете дължината на линиите му в абсолютна точност, нито с милиметър по-дълги или по-къси. Всички хора страдат от лъжливи образи. Те си въобразяват това, което не става. Някой си въобразява, че ще стане висок, снажен, ще обръща внимание на хората. Каква височина най-много може да достигне?–Най-много 2-2 1/2м. Колкото висок да стане човек, това има значение само на физическия свят. Важно е човек да расте в умствено и в духовно отношение. Да се развива човек добре в умствено и в духовно отношение, това значи, да възпитава своите удове, за да се ползува от тях правилно.

„Който има уши да слуша, нека слуша". Значи, човек има уши, за да слуша и възприема звуковете правилно. Той има очи, за да гледа и възприема красивите образи и да се ползува от тях. Той има уста, за да приема чиста храна чрез нея и да предава Великото Слово на Бога. За да изпълнят своята задача, както трябва, ушите, очите, устата на човека трябва да бъдат възпитани. Когато слуша, човек трябва да знае, как да постави ушите си. Не ги ли постави, както трябва, той започва да се дразни. Дразни ли се от светлината, човек не е поставил очите си, както трябва. Дразните ли хората с вашето говорене, вие не сте отправили думите си към тях, както трябва. Следователно, разумен човек е онзи, който може правилно да слуша, да гледа, да говори и т.н.

Днес всички хора говорят за любовта, без да си дават отчет, как обичат, как проявяват чувствата си. Коя е първата проява на любовта? Като обичаш някого, или като те обича някой, ти се радваш. Щом видиш човека, когото обичаш, ти веднага се зарадваш. Радостта е първата проява на любовта. Когато видят круши на дървото, децата започват да се радват, и от очите им излиза светлина. Когато в дома ви дойде един обикновен гост, вие запалвате една свещ. Дойде ли в дома ви онзи, когото обичате, вие палите две, три и повече свещи. Тъй щото, обича ли ви някой, той се радва. Обичате ли някого, вие се радвате. Вън от радостта всичко друго е второстепенно нещо, на последен план.

Какво ще кажете за похвалата? Може ли тя да се счита за проява на любовта?–Не, да хвалиш човека, това не значи Да го обичаш. Има смисъл да похвалите никого, но ако е необходимо. Например, вие можете да хвалите един художник за картината, която е нарисувал. Вие можете да хвалите скулптора за статуята, която е изваял. Ученият се хвали за придобивките му в науката, поетът - за поезията му, проповедникът - за силната и красива проповед. Няма ли човек нещо, за което заслужава да бъде хвален, трябва или да мълчите, или да го критикувате. Какво придобива човек от похвалата? Като хвалят някого, той се радва, изпитва някаква приятност. Приятността, която човек изпитва при похвалата, е подобна на онази, която жадният усеща, когато задоволи жаждата си.

Прекалената похвала не е на място. Тя крие в себе си нещо користолюбиво.
Следователно, всичко, с което човек прекалява, не допринася никаква полза. Някои обичат да говорят много - прекаляват в говоренето. Други говорят малко - прекаляват в мълчанието. И едните, и другите дотягат и не допринасят никаква полза нито на себе си, нито на окръжаващите. Какъв смисъл има да говориш на човека с часове, че го обичаш? После той ще ти отговори, че те обича. Какво се придобива от тези обяснения? - Нищо не се придобива. Така постъпват и децата. Като видят една ябълка, натегнала от плодове, едно след друго те се изреждат пред нея, откъсват си по една ябълка и заминават. Като откъснат и последната ябълка от дървото, те не се явяват вече. – Защо? – Няма какво да вземат от нея. Докато ябълката имаше плодове, те я обикаляха, казваха ѝ, че я обичат. Значи, когато хората казват, че ви обичат, дървото ви е пълно с плодове. Престанат ли да ви говорят за любов, плодовете на вашето дърво са обрани. Не се сърдете на хората, когато говорят лоши неща за вас, нито пък се подавайте на техните похвали, но проверявайте нещата, да видите, доколко думите им са истинни. Трябва ли художникът да се сърди, ако някой му каже, че устата или веждите на портрета, който рисува, са по-големи, и не отговарят на действителността? Няма защо да се сърди. Той трябва да измери точно дължината на веждите и устата на човека, когото рисува, и да види, отговаря ли на образа, който е сложен на платното.
Като ученици, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да се усъвършенствувате. Дали рисувате, пеете или свирите, вие трябва да задоволите първо себе си, а после другите. Ако певецът очаква от публиката одобрение, той не е пял добре. Най-добрият слушател и ценител на изкуството, което даден човек проявява, е той самият. Щом той е доволен от своето пение, свирене или рисуване, и публиката ще бъде доволна. Най-добрият учител за човека е той сам. Вътрешният учител на човека всеки момент му нашепва, дали е постъпил добре, дали е разрешил задачата си правилно.
„Който има уши да слуша, нека слуша". В този стих Христос не говори за външните уши на човека, но за неговото разбиране. Истинско разбиране е това, което укрепява човека и го води към подмладяване. Каква наука, какво разбиране е това, при което човек се обезсърдчава, отслабва и остарява? Много окултни ученици, които изучават духовните и окултни науки, вместо да се подмладяват, все повече остаряват. – Защо? – Защото не могат да се откажат от своите стари разбирания. Като дойдат до нещо красиво, възвишено, те казват: Това е детинска работа, това е заблуждение. По този начин те преждевременно остаряват. Смисълът на живота не е в остаряването, а в подмладяването. Затова и в Писанието е казано: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие". За да влезе в Царството Божие, човек трябва да стане като детето. Такъв е законът на

духовния свят. Според този закон, никой художник не може да рисува живи, светли образи, докато не се подготви за тях. Започне ли да рисува един от тях, образът моментално се изгубва. По това може да се познае, дали даден художник е велик. Някой човек приема една светла мисъл в ума си, но скоро след това я изгубва. Той сам се чуди, какво е станало с него, че тъй лесно я забравил. Всяка мисъл, за реализирането на която човек не е готов, лесно се заличава от паметта му. Той не може да изнесе тази мисъл навън, защото лесно я забравя.

Следователно, човек трябва да се занимава само с такива неща, които изпъкват ясно в съзнанието му. Един човек може да изпъкне ясно в съзнанието ви, когато го обичате. Вие разбирате човека тогава, когато имате знание и можете да хвърлите светлина върху него. Вие можете да разбирате едно същество, когато го оставите свободно да се проявява. А при какви условия можете да създадете приятелски отношения с един човек? За да си създадеш приятелски отношения с един човек, първо ти трябва да го обичаш. Второ, ти трябва да мислиш за него добре. Дръж всякога в ума си мисълта, че той е умен човек. И най-после, ти трябва да му дадеш свобода, никога да не го ограничаваш. Не можеш ли да приложиш тия правила към даден човек, ти не можеш да създадеш приятелски отношения с него, нито той може да ти бъде приятел.

Същият закон се отнася и към Бога. Човек не може да си създаде връзка с Бога, докато не Го обича, докато не мисли, че е всемъдър и желае свободата на всички същества. При каквито условия да изпадне, човек трябва да знае, че Бог освобождава хората от всичките им противоречия, мъчнотии, страдания. Той воюва за свободата на човека. Желанието на човека да бъде свободен е Божествено. Затова, именно, като изгуби свободата си, човек става недоволен. Придобие ли я отново, той става вътрешно доволен. Не само хората, но и животните се стремят към свобода и я ценят.

Едно магаре било впрегнато в една каменовъглена рудница, някъде в Америка, да пренася въглища от една галерия в друга. Там то работило цели четири години, лишено от свобода, без да види ясен, слънчев ден. Един ден решили да пуснат магарето на свобода за няколко часа. Като се видяло свободно, без никакъв товар, магарето започнало да гледа към слънцето, да се търкаля на земята, с очи, отправени нагоре и с рев, който изразявал голяма радост, че може леко, спокойно да диша чистия въздух. Така магарето е приело нещо ново. Когато придобие свободата си, и човекът, и животното приемат нещо ново. Ще кажете, че магарето е животно, не разбира нещата като човека. Това не е право мислене. Магарето е животно, но има нещо разумно в него. Формата на животното може да се уподоби на проста, работническа дреха на човека. Животното е работник, облечен с всекидневната си дреха. Когато видите аероплан на небето, можете ли да кажете, че аеропланът е птица? Аеропланът е

машина, която авиаторът движи. Авиаторът е разумното, което движи машината. Човекът е разумното същество в аероплана. Следователно, конят, волът, магарето са аероплани, машини, с които се движи едно разумно същество. Сама по себе си машината не е разумна, но е разумно направена. Много има да се работи върху животното, за да дойде в положението на човека. Като реве, магарето иска да каже, че не е дошло още до своята съвършена форма. То сега се учи да пее. Магарето реве всеки час. По неговия рев вие можете приблизително да определяте разстоянието от един час до друг. Макар и животно, магарето има добри черти, които заслужават подражаване. Например, магарето всякога пие чиста вода. Искате ли да знаете, къде има чиста вода, следвайте магарето. Пийте от водата, от която то пие. В това отношение то е специалист. Освен това, магарето никога не се обезсърдчава. Каквото и да е положението му, то всякога върви напред и води камилите и овцете. Магарето носи товара на господаря си, но пак върви напред като генерал.
Тъй щото, който иска да води хората, да бъде техен водител, той трябва да върви напред, но и товарът им да носи. Не иска ли да носи товара на хората, той трябва да остане назад, на опашката. Първоначално животните, главно млекопитаещите, се отличавали с голямо спокойствие. Животът им се заключавал в ядене и спане. Те били будни само докато се нахранят. Щом се нахранвали, те заспивали. За да не останат в това лениво състояние, мухите им дошли на помощ. Те постоянно ги хапели, да ги изкарват от голямата леност и пасивност в живота. Заспи ли някое животно, мухите го хапели силно, да проверят, будно ли е и колко дълбоко спи. Като дойде някоя муха при него, то започва да върти опашката си, да удря, за да не го безпокои. Позволи ли си да настоява повече, животното скача от мястото си и бяга. За него хапливите мухи не са нищо друго, освен лоши мислите които минават покрай човека и го безпокоят. Как трябва да се пази човек от тях? – С мисълта си. Какво прави той? Вместо да се пази от лошите мисли, той отива да разправя на близките си, че някакви лоши мисли го нападнали. Лошите мисли са като учените хора, които ходят от едно място на друго, да правят научни изследвания.
Отличително качество на лошите мисли е користолюбието. Всяка лоша мисъл е користолюбива, вследствие на което внася в човека страх, неприятност. Когато човек намисли да заколи една кокошка, тази мисъл е лоша за кокошката, но на човека е приятно, че ще опита нейното месце. Какво трябва да прави кокошката като разбере, че ще я колят? Трябва ли да чака спокойно ножа? Щом има крила, кокошката трябва да хвръкне и да избегне опасността, която й се готви. Хвърченето е подобно на мисленето. Следователно, когато някоя лоша мисъл нападне човека, той трябва да мисли. Когато някоя скръб го налети, той също трябва да мисли. Някои хора плачат във време на скръб. Има скърби, които се махат с плач, но има скърби, които с плач не се уреждат. Там трябва мисъл, работа. Ако

в крака на някой човек влезе трън, плачът ще му помогне ли? Колкото да плаче, болката, страданието си остават. Тук само щипците помагат. Ще вземеш щипците-, ще изтеглиш трънa, ще дезинфекцираш мястото, ще го намажеш с дървено масло, и болката ще престане.
И тъй, като знаете характера на лошите мисли, пазете се от тях. Как ще се пазите? Като работите върху себе си, да станете неуязвими за тях, както златото е неуязвимо за кислорода. Благодарение на свойството на златото да не се окислява, всички го търсят. Златото се цени повече от желязото и от останалите неблагородни метали. Като срещнете човек, който мисли и чувствува правилно, който знае, как да яде и пие, вие го наричате благороден, уподобявате го на златото. Срещнете ли човек, който няма тия качества, уподобявате го на желязото, което лесно се окислява лесно ръждясва. Когато иска да познае, дали даден човек е злато или желязо, невидимият свят го поставя на ред изпитания, да види, какви свойства има. Ако се окисли и изгуби металния си блясък, той е желязо. Не се ли окисли, той е злато. Хората обичат лесния път, вследствие на което очакват всичко от Бог а. Те искат да им се дадат дарби, с които да подобрят положението си. Те не подозират, че във всеки човек се крият дарби и способности, които чакат условия да се развият. Мъчнотиите и трудностите са условия за развиване на човешките дарби. Например, един човек отива в гората и среща на пътя си една река, широка около метър и половина. Той дойде до реката и веднага отстъпва, връща се назад. – Защо? – Не се решава да прескочи. Обаче, ако същият човек е преследван от разбойници, като дойде до някоя река, и по-широка да е от първата, той я прескача и бяга напред. Значи, мъчнотиите в живота заставят човека да реши задачата си по-лесно, отколкото при спокойни, добри условия.
Един български свещеник, на възраст около 85 години, разправяше една своя опитност. Като стигнал до тази възраст, той се почувствувал вече доста стар, немощен. На всеки две-три стъпки требвало да почива и все си казвал: Остаря вече, дядо попе! Какво се случило по-нататък? Когато русите бомбардирали Варна, една бомба паднала до църквата и разтърсила околните къщи. Както седял у дома си, свещеникът също се разтърсил и моментално решил да бяга. Огледал се набързо в стаята, сграбчил нещо и хукнал да бяга. Като видял, че е вън от града, успокоил се и седнал да си почине. Каква била изненадата му, когато разбрал, че се намира на два километра разстояние вън от града. Не само това, но в ръката си държал една тиква. Значи, страхът, който преживял, събудил в него скрити сили, които му дали възможност не само да върви на далечен път, но да тича и да носи тиква в ръката си. Той сам се чудел, защо му трябвала тази тиква. Значи, мъчнотиите, страданията имат за цел да поставят човека в прогресивно състояние, да събудят в него всички скрити сили за живот, за работа.

Същественото в живота на човека е да пази любовта, която има в сърцето си. Чрез любовта човек може да запази ония нормални състояния, с които природата го е надарила. Например, една от нормалните прояви в природата е вечното обновяване, т.е. вечното подмладяване. Дето любовта цари, там има вечен, постоянен прилив на енергия. Само любовта е в състояние да подмлади човека. Тя внася в него живот, енергия. Щом любовта напусне човека, и животът му се прекратява. И тъй, дайте широк път на любовта в себе си. Не затваряйте прозорците на вашия ум за Божествената светлина. Обичайте светлината, понеже тя се влияе от любовта. Обичайте светлината, за да ви бъде приятна и да се ползувате от нея разумно. Който обича знанието, той може да го използува. Човек може да придобие нещо от науката, само ако я обича. Като ученици, пазете светлината на ума си, пазете любовта в сърцето си, пазете и свободата, която ви е дадена. Помнете, че Божественото се проявява и при най-лошите и тежки условия на живота. Когато човек има вяра и упование в Божественото, той може и мечка да срещне на пътя си, без да го закачи. Това показва, че Божественото се проявява и в мечката. Щом вярва в Божественото, човек може да го види навсякъде.
Един каракачанин често ходел из Стара планина, да събира дърва и да ги носи в близките села за продаване. Пътят, по който влизал в гората, бил една тясна пътека, през която само един човек могъл да минава. Един ден, като отивал в гората, тръгнал по същата пътека, но останал малко изненадан, като видял, че срещу него върви една мечка. Той запазил присъствие на духа си и спрял за малко, да помисли, какво да прави. В същото време и мечката спряла. След това тя се изправила на задните си крака, а с предните се закрепила за камъните. По този начин тя дала възможност на селянина да мине през пътеката. Той минал спокойно край мечката, след което и тя продължила пътя си. Като се разминали, селянинът се обърнал към мечката, да види, какво ще прави. И мечката, от своя страна, се спряла да го гледа.
Следователно, ще знаете, че всяка мъчнотия, която се изпречва на пътя ви, не е нищо друго, освен мечка, с която лесно можете да се справите. Това показва, че и в мъчнотията има разумност. С други думи казано: зад всяка мъчнотия се крие известна разумност. Така трябва да гледате на мъчнотиите, за да можете лесно да се справяте с тях. Не гледате ли така на мъчнотиите, вие ще се страхувате, ще се обезсърдчавате и нищо няма да придобиете. Едно малко момче често ходело да носи храна на баща си, който работел на нивата. За да отиде до нивата, детето минавало през една гора. Един ден, като се връщало у дома си, то пак минало през същата гора, но срещу него се задала една мечка. Пътеката, през която трябвало да мине момчето, била много тясна. Като видяло мечката пред себе си, то нямало накъде да бяга и се спряло – не знаело, какво да прави. В този момент мечката дигнала на ръце детето, завъртяла се и го оставила от

другата страна на пътеката, свободно да продължи пътя си. Без никакъв страх, детето продължило пътя си. И тъй, срещнете ли някаква мъчнотия на пътя си, приемете я спокойно, с пълна вяра в Божествения Промисъл. Мъчнотията ще ви дигне на ръце, ще се извърти и ще ви остави на пътя свободно да се движите. Помнете, че при всяка мъчнотия, която срещате в живота си, ще имате помощта на всички, които ви обичат. Никой човек не е сам. Обаче, губи ли вярата си, той се чувствува сам, от всички изоставен. Всъщност не е така, но като изгуби вярата си, човек изпуща от ръката си въжето, за което се държи. Хване ли се отново за това въже, той се насърдчава и тръгва напред.
Мнозина казват, че са остарели, че краката им не държат вече. Те са остарели, без да са поумнели. Според мене, само онзи има право да остарява, който е поумнял. Който не е поумнял, той няма право да остарява. Остарее ли, без да поумнее, човек е изложен на голям бой. Срещнете ли човек, който се оплаква, че го бият, ще знаете, че той е остарял, без да поумнее. Той казва: Едно време бях млад, силен, никой не можеше да ме пипне, но като остарях, всички се подиграват с мене. Станах посмешище на младите. Бият те, защото преждевременно си остарял. Ако беше умен, каквото страдание да ти дойде, щеше да се радваш. Който разбира страданията и радостите, той разбира смисъла на живота.
Какво нещо е животът? – Най-великото изкуство на земята. Да може човек правилно да живее, това значи, да владее най-великото изкуство в света. Всичко в живота е създадено за човека. Пред него стои вечността. Той трябва да учи, да дойде до познаване на Бога, на цялата вселена. В Писанието е казано: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил за човека". Когато любовта дойде в човека, тя ще отвори очите, му да вижда всичко, което е приготвено за него. Без любов, човек е сляп. Слепият, като срещне своя ближен не намира никакво съдържание в него. Обаче, като прогледа, той вижда красиви неща в човека. Не е достатъчно само човек да има очи, но той трябва да знае да гледа. И в най-грозния човек художникът намира нешо, за което заслужава да го рисува. И като го нарисува, той става знаменит. В грозното художникът намира красиви черти, поради което грозотата се отваря за него и го прави велик. Когато рисува нещо красиво, красотата също се отваря за него и му казва: Понеже ти вярваш, че можеш да ме нарисуваш, и аз ще те направя велик. Следователно, който има окото на художника, да вижда великото и в грозотата, и в красотата, той ще стане велик. Грозотата и красотата еднакво прославят човека.
В заключение на това, казвам: Който разбира смисъла на големите скърби и на го-лемите радости, той велик ще стане. Който разбира смисъла на грозотата и на красотата, той велика душа ще стане. Който разбира смисъла на ограниченията и противоречията в живота, той свободен ще стане.

Преди години, полицията в Лондон успяла да залови един от големите апаши, когото дълго време търсела. Вързали ръцете и краката му с дебело, здраво въже, и така го затворили в участъка, докато излезе присъдата му. Стражарят, който надзиравал апашите и престъпниците, влязъл в стаята на този апаш, с запалена свещ в ръка, да му остави хляб и вода. В бързината си, обаче, той забравил свещта. Като се видял сам, апашът започнал да мисли, как да се освободи. Изведнъж му дошла мисълта, да дигне краката си на свещта и да прегори въжето, с което били завързани. Както намислил, така направил. После поставил и ръцете си до пламъка на свещта. Щом освободил ръцете и краката си от въжетата, той започнал да мисли, как да избяга. На земята, вместо легло, имало един здрав чаршаф. Разкъсал чаршафа на тесни парчета, които завързал едно за друго и направил едно въже, с което се спуснал от прозореца.
Ще кажете: Имал ли е право това апаш да постъпва така? Аз взимам този пример като символ, от който можете да извадите следното заключение: когато дяволът върже ръцете и краката ви и ви затвори, но по невнимание забрави свещта си, бъдете умни да използувате запалената свещ да прегорите превръзките си и да излезете вън, на свобода. Свободата на човека стои над всичко.
Казано е: „Истината ще ви направи свободни". Когато истината дойде в човека, той се освобождава. Естествен е стремежът на човека към свобода. Тъй щото, отнемат ли свободата му той има абсолютно право да воюва заради нея, да я придобие. Ако си ограничен, имаш право да се освободиш. Ако срещнеш някой ограничен човек, помогни му да се освободи. Видиш ли, че някой е вързан за дърво, отрежи въжето и му кажи да пази свободата си. Каже ли някой, че животът няма смисъл, насърдчи го, докажи му по някакъв начин, че има смисъл да се живее. Оплаква ли ти се някой, че е неспособен, че не е даровит, намери най-малката дарба в него и му я посочи, да се насърдчи. Накарай го да рисува. Започне ли да рисува, той ще се окуражи. – Ама не съм учил. – Вземи четка и почни. Когато мисълта на човека се насочи в прав път, все ще се роди някаква идея в него. Колкото малка да е тази идея, той трябва да ѝ даде ход. Тя ще роди нещо добро от себе си.
„Който има уши да слуша, нека слуша". Който се вслушва в Божественото в себе си, той може велик да стане. Той може да стане учен, поет, философ, оратор, художник и т.н. Работете върху себе си, да развивате своята интуиция. Правете опити да познавате времето интуитивно. Спирайте се върху своето вътрешно разположение и наблюдавайте, има ли някаква връзка между него и времето отвън. По този начин ще придобиете изкуството да гадаете, дали времето ще бъде добро или лошо. Когато преживявате голяма скръб, знайте, че животът ви е на оправяне. Когато преживявате голяма радост, животът ви е изложен на голяма опасност. Значи, след всяка радост иде скръб и след всяка скръб иде радост. Радостта

представя години на изобилие, на плодородие в човека, а скръбта – гладни, мършави години. Разумният събира от плодородните години, за да издържи, когато дойдат гладни времена. Като знаете това, приемайте с радост скърбите в живота си, защото след тях иде някакво велико благо. Като ученици на Велика Школа, благодарете и за радостите, и за скърбите. Благодарете за всички предмети, които ви се преподават в Школата. От тях вие изучавате земята, камъните, растенията, животните. За разумния ученик цветята представят методи за примиряване на човека с мъчнотиите, несгодите и противоречията в живота му. Синьото цвете казва на човека, че вяра му е нужна; жълтото цвете му казва, че трябва да мисли; червеното цвете му казва, че трябва да има любов в сърцето си, да обича хората. Всички цветя говорят с хората, казват им, какво трябва да развиват в себе си. Всички цветя, от най-малкото до най-голямото, имат своето велико предназначение. Всичко, което Бог е създал, има велико предназначение. Цялата природа представя сбор от същества, които са живели в съгласие с Божиите закони. Днес те се проявяват в различни форми и раздават от изобилието, в което живеят, на всички нуждаещи. Кой каквото няма, да го търси в природата. Вслушвайте се в гласа, в езика на цветята, на тревите, на дърветата, на птиците и на животните. Вслушвайте се най-после и във вътрешния глас на Духа, който ви ръководи към красивото и великото, към всичко онова, което Бог е създал.
„Който има уши да слуша, нека слуша". Блажени сте, че имате уши да слушате за всичко онова, което Великият е създал. Блажени сте. че имате възможност да се ползувате от благата, които днес ви се дават, както и от тия, които в бъдеще ще ви се дадат.

3. август, 5 ч. с.

(Лука 8:8.)

1938_08_07 Нови пътища
Рилски беседи

НОВИ ПЪТИЩА

Ще прочета 21. стих от 21. глава от Евангелието на Матея: „Истина ви казвам: ако имате вяра и не се усъмните, не само делото на смоковницата ще направите, но и на тази гора ако речете: Дигни се и хвърли се в морето, ще бъде".

Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на нещата. За да има правилно разбиране, човек се нуждае от ред условия. Например, човек трябва да има очи, с които да вижда, правилно да възприема светлината. Не е достатъчно само това. Човек трябва да знае, как са устроени очите му и как да манипулира с тях. Тъй щото, не е достатъчно само човек да има очи, но трябва да знае, как да гледа с очите си. Често човек вижда неща, които, не само че не го ползуват, но му причиняват ред пакости. Чрез очите си човек трябва да се запознае с онова, кое го Великият е създал. Светлината разкрива за човека целия физически свят, който е отражение на още по-велик от него – Божествения.

Човек се нуждае от още едно важно условие – от уши, чрез които да възприема трептенията на въздуха. Като стигат до мозъка, тия трептения се възприемат като звук, и ние казваме, че човек чува. Като слуша, човек трябва да знае, как да нагоди ухото си, за да възприема правилно звуковете. Чрез ухото си, човек възприема не само физически звукове и говор, но и ония звукове, които идат от висшите светове.

Третото условие, от което човек се нуждае, е уста с две устни – горна и долна, и един език – главен инспектор в живота му. Всяка дума, която излиза от устата на човека, е войник, който чака заповедите на своя генерал – езика. Езикът определя посоката на нейното движение и службата, която трябва да извърши.

Най-после, човек се нуждае от нос, с който да възприема уханията в природата, и ръце, с които да пипа, да усеща различните състояния – топло и студено, твърдо и меко и т. н.

И тъй, за да има правилни разбирания за живота, още от най-ранната си възраст човек трябва да упражнява своите сетива, да се ползва разумно от тях, че и като остарее, да му служат както в младини. Не си ли е служил правилно с тях, в старини те постепенно го напущат. Такъв човек става за смях на окръжаващите: не вижда ясно, не чува добре, не усеща миризмите правилно и т. н. Всички казват: Стар човек е този, изветрял е вече, оставете го настрана, не се интересувайте от него. Какво представя старият човек? Ще кажете, че старият е немощен, глупав, изветрял човек. – Не, това, което виждате отвън, съвсем не може да се нарече стар човек. Старият човек се отличава с мъдрост. Това, което вие наричате стар човек, представя само

едно облекло на човека, но ни най-малко не е истинският човек. Преди всичко, човек още не е дошъл до положението на стария.
Съвременните хора едва сега минават от детинство към юношество. Те едва са на 12 годишна възраст, свършили са курса на основното училище и влизат в първи прогимназиален клас. Като ученици в прогимназията, те ще започнат да учат, да мислят, да говорят, да чувстват и да постъпват правилно. Това е наука, за изучаването на която са нужни хиляди години. Тя не се придобива изведнъж. Не е лесно да се научи човек да говори правилно. Който е придобил това изкуство, той би могъл с една дума само да спре вятъра. Сега вие казвате на вятъра да спре, говорите му по различни начини, но вместо да спре, духането му все повече се усилва. Който знае добре да говори, той би се разговарял приятелски със сиромашията. Като не могат да я приемат добре и като не я разбират, хората роптаят, оплакват се от сиромашията, искат да се освободят от нея. Като стане въпрос за богатство, всички се стремят към него. За богатството те имат добро мнение, а за сиромашията – лошо мнение. Както детето се страхува от лекарите, така и хората бягат от сиромашията. Опитайте се да заведете на болница някое дете, което е яло горчивите хапове на лекаря, за да видите колко силно ще се противопостави на вашето желание. Детето ще ви каже, че е опитало горчивите хапове на лекаря и втори път не отива при него.
Сегашните хора страдат по единствената причина, че не могат да говорят на болестите си, на сиромашията, на невежеството, на слабостите си и т. н. Лесно е да се справи човек с болестта си, но ако знае, как да й говори. Достатъчно е само да раздвижи малко въздуха около себе си, за да застави болестта да излезе вън от него. Днес всички хора говорят, но малцина знаят изкуството на говоренето. Например, някой момък отива в дома на своята възлюбена, която го угощава с някакво ядене, добре приготвено, обаче пресолено. За да не я обиди, момъкът яде от яденето и мълчи, но щом излезе от дома й, веднага започва да се оплаква от разстройство на стомаха и търси начин, да облекчи положението си. В дадения случай момъкът не разбира нито изкуството на мълчание, нито изкуството на говорене.
Един млад момък завел приятеля си на гости при своята годеница, да види какви ценни качества и добродетели има тя. Годеницата ги поканила любезно, разговаряла се с тях и добре ги угостила. След закуската, тя направила кафе и ги почерпила. В бързината си, вместо да вземе кутията с захар, тя взела кутията със солта и направила кафе с сол, вместо със захар. Тя запитала годеника си, дали кафето е сладко. – Много е сладко, казал той. Щом излезли от дома на годеницата, приятелят му казал: Какво беше това кафе? Никога в живота си не бях пил солено кафе, но днес пих. – Да, приятелю, кафето беше солено за тебе, защото любовта ти е малка. Ако любовта ти беше по-голяма, кафето щеше да ти се види сладко. Значи, любовта може да превърне соленото в сладко.

Много неща в живота на човека са солени, но и те имат своето предназначение. Хората осоляват някои неща, за да ги предпазят от гниене. Същевременно солта дава почивка на човека. Солта, за която ви говоря, се отличава коренно от солта, с която хората си служат. Солта на земята е дете на духовната сол, за която Христос казва, че ако солта обезсолее, трябва да се хвърли навън. Като дете на духовната сол, готварската сол прави големи пакости в зависимост от това, как и в какво количество се употребява.
Съвременните хора се нуждаят от нови възгледи, от нови разбирания за живота. Като не го разбират, те казват: Животът е лош. Само онзи може да каже, че животът е лош, на когото вкусът е развален. Каквото ядене дадете на болния от треска, в края на краищата той ще каже, че яденето е горчиво. – Защо? – Защото в устата му е горчиво. Каквото да кажете или да дадете на болния, той все ще намери нещо лошо в него. За болния всичко в света е дисхармонично. Тази дисхармония се дължи само на неговото болезнено състояние. Този човек страда, боли го окото, ухото, гърлото, главата, или стомаха. Благодарение на своята болка, той не може да оценява нещата, не може да определи истинската им стойност.
Днес от всички хора се изисква да оценяват това, което им е дадено. Те имат очи, уши, нос, уста, които струват милиони и милиарди, но не ги оценяват. Не само че не ги оценяват, но те още не могат да си служат с тях, както трябва. В Америка приготвят един телескоп, широк пет метра в диаметър. С него ще може да се вижда това, което с досегашните телескопи не могат да виждат. Хората не познават още, какво се крие в техните сетива. В очите си човек има един по-сложен апарат от този телескоп. Той е широк не само пет метра в диаметър, но много повече. Обаче, сегашните хора не са развили още този апарат, нито са го инсталирали. Пък и да го инсталират, те не биха могли да си служат с него. Те не могат още да си служат с обикновените очи, а колко повече с вътрешните, в които се намира този телескоп. Голямо богатство представя този телескоп, но само за онзи, който може да се ползва от него. Само човекът на любовта може да се ползува от този телескоп.
Какво представя любовта? Любовта не е нещо материално, както хората я разбират. Казано е: „Бог е Любов". – Какво нещо е Бог? – Създателят на цялата вселена, на органическия и неорганически светове, на всичко, което ни обикаля. Той се грижи за всичко, което е създал, и приготвя условия за растене и развиване на всичко живо, от най-малко до най-голямо. Той се вслушва и в най-тихия зов, изпратен към Него, и му отговаря. Като видите, че някой човек се е разгневил, вие казвате: Защо се е разгневил този? Какво иска? Обаче, Бог с приятност се вслушва и в гласа на гневния. За Него гневният човек представя водопад, чиято вода слиза отвисоко и с голям шум. Друг някои се разгневил, и окръжаващите му са недоволни, че в гнева си ударил някого и му пукнал главата. – Кой е виновен за това? – Вината е в

онзи, който стои на пътя на разгневения. Гневният не е нищо друго, освен камък, който се търкаля от някой висок планински връх и каквото срещне на пътя си, удря и завлича. Камъкът е доволен, че се е освободил от известно ограничение, а вие сте недоволни, че дигал шум, че ударил главата, или крака на някои пътник.

Следователно, когато някой човек ви направи една пакост, ще знаете, че вината е у вас, понеже сте застанали на пътя му и пречите на неговите научни изследвания. Той е учен човек, прави своите научни изследвания, а вие сте недоволни от него. Кой е виновен, че струните на цигулката се късат? – Цигуларят. Той свири силно, мощно, радва се, че може да изрази своето скръбно или радостно състояние. Струните взимат участие в неговото състояние и започват да скачат. Това скачане наричаме „късане на струните". Тъй щото, научете се да прониквате във вътрешния смисъл на нещата, за да се ползвате от тях. Радвайте се, когато струната на вашата скръб се скъса, за да престане да свири. Радвайте се, че струната на вашата сиромашия се е скъсала, за да престане да ви тормози. Някой студент се оплаква, че го скъсали на изпит. Значи, и неговата струна се скъсала. Той трябва да се радва, че струната му е скъсана, защото ще повтори материала още няколко пъти и ще го научи по-добре. Следователно, страданията и нещастията носят нещо добро за човека. Те го правят мек, добър, отзивчив и внимателен към чуждите радости и страдания. Колкото повече страда човек, толкова по-добре изучава езика на страданието и лесно се справя с него. Той може да се разговаря със своите и с чуждите болести, и по този начин да помага, както на себе си, така и на другите. В страданията си човек изучава много езици – на сиромашията, на болестите, на невежеството и т. н. Добре е човек да знае много езици. Колкото повече езици знае, толкова по-големи възможности се откриват пред него. Ако някои от вас знае само български език, той ще се разбира само с българите. Срещне ли някой чужденец, няма да го разбере.

Сега, като ви говоря за езика на страданието, вие мислите, че това е някаква приказка, или сюжет от някакъв роман. Всички сте чели и четете романи и се интересувате, какво ще стане на края с героя и с героинята. Обикновено героят и героинята представят момък и млада мома. Около тях се движат майките им, бащите им, братята и сестрите им. Без тези действуващи лица не може. Те са главните фактори, около които действията се развиват. Без тях е невъзможно. – Защо? – Защото всеки човек е носител на специфична енергия. През даден човек минава такава Божествена енергия, каквато през друг човек по никой начин не може да мине. Тази природна енергия, която минава през момата, по никой начин не може да мине през момъка. И обратно: енергията, която минава през момъка, не може да мине нито през момата, нито през майката, бащата, брата или сестрата. В този смисъл, майката, бащата, братът или сестрата са проводници на специфични природни енергии. Тази е причината, поради

която всяка форма в природата, колкото малка или голяма да е, е важна и необходима. През слугата минава една енергия, през господаря – друга; през учителя минава една енергия, през ученика – друга.
Иска ли да се ползува от тия енергии, човек трябва да се свърже с Първата причина на нещата, в която всички природни енергии се втичат и изтичат. Който се свърже с Бога, той ще се ползува от знанието, което тия сили крият в себе си. Казват за някого, че се е влюбил. – Благодарете, че се е влюбил. Като се е влюбил, той има възможност да живее. Който люби, той живее. Не люби ли, човек е осъден на смърт. – В кого трябва да се влюби човек ? Детето трябва да се влюби в майка си и в баща си, за да му дадат живот. Майката и бащата трябва да се влюбят в детето си. Майка, която не е влюбена в детето си, не може да стане майка. Баща, който не е влюбен в детето си, не може да стане баща. Детето трябва да се роди, за да подпише, че майката е майка и бащата – баща. Ако не роди дете, майката не може да се нарече майка. И ако бащата не стане причина за раждането на детето, той не е баща.
Сега, като сте дошли на планината, вие трябва да се сближите по душа, по дух, да не мислите, че сте чужди. Вие сте излезли от едно и също Начало, но сте се пръснали по разни части на света. Днес трябва отново да се запознавате. Тук имате възможност да създадете добри отношения помежду си и взаимно да си помагате. Ако някой от вас заболее, другите трябва да му се притичат на помощ. Като помагате на другите, и на вас ще помагат. Когато сте сами, ще се научите да не очаквате външна помощ. Представете си, че ви заболи стомах или корем. Какво трябва да правите? Започнете да пеете на корема си. Можете ли да го излекувате с песен, вие можете да се отнасяте добре с всички хора. Ако заболеят гърдите ви и ги излекувате с песен, вие ще знаете, как да се отнасяте с ангелите. Ако страдате от главоболие и можете да се излекувате с песен, вие ще имате правилни отношения към Бога и ще се разговаряте с Него. За да се разговаряте с Бога, вие трябва да станете като децата. Казано е в Писанието, че ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие, т. е. няма да влезете в царството на любовта.
Едно трябва да знаете: в царството на любовта може да влезе само онзи, който знае да пее. Днес повечето певци се движат от две до три и половина октави. Едва ли има певци, чиито гласове взимат четири октави. Такива певци не могат да бъдат бедни хора. Голямо благословение е за певеца, ако може да взима пет – шест октави. Който знае да пее, както трябва, той може да лекува и себе си, и ближните си. Има музикални парчета, с които се лекуват различни болести: главоболие, гръдобол, ревматизъм и т. н. За всяка болест е нужно специално парче. Музиката може да се използува като метод за лекуване. Старите, обаче, казват, че музиката не е за тях, че само младите могат да пеят. Според тях излиза, че младите са артисти, които играят различни роли на сцената, а старите са слушатели. И това е

добре, но всеки за себе си, млад или стар, трябва да пее. Цялата природа пее: вятърът, водата, птичките, цветята, животните – всички по свой начин. В природата няма стари и млади – всички пеят. Пейте и не се критикувайте. Защо трябва да се произнасяте, че този пее лошо, а онзи – добре? Защо трябва да се критикувате, кой как бил облечен? Щом Бог е пратил човека на земята, Той му е дал свобода да се облича, както иска. – Ама черните дрехи били модерни. – Това е човешка мода, но не и мода на природата. В човешката мода всякога има нещо неестествено. Ако черният цвят трябва да се предпочита, тогава в природата трябваше да има само нощ. А сега има нощ и ден. През деня, когато слънцето грее, всички същества трябва да бъдат облечени с бели, светли дрехи. Вижте пеперудите, птиците, колко са разноцветни. Пеперудата е облечена с пъстра, разноцветна дреха и по цели дни хвърчи, радва се на Божия свят. Някои хора се обличат със светли, а други – с тъмни дрехи. Белият цвят означава щедрост. Добре е скъперниците да се обличат с бели дрехи, да станат щедри. Анемичният трябва да се облича с червени дрехи. Той трябва да вземе червения цвят от цветята, а не червената боя, с която бояджиите си служат. Най-красивите краски ще намерите в растенията. Растенията представят най-великата художествена изложба. Те представят страници от великата Божествена книга.

Като ученици, вие трябва да знаете, че всяко цвете има свое велико предназначение. Щом е така, не късайте цветята безразборно. Късате ли ги, мачкате ли ги, и вие ще пострадате в известно отношение. Например, ако откъснете един син цвят и го захвърлите, непременно ще изгубите нещо във вярата си. Ако постъпите небрежно с някой жълт цвят, ще изгубите нещо в умствено отношение. Ако смачкате някой червен цвят, животът ви ще се намали. Искате ли да се закичете с някое цвете, да му се порадвате, не го късайте, но турете го в една малка саксийка и постоянно го гледайте. Откъснете ли един цвят и го дадете на своята любима или на своя любим, вие му давате любов, която скоро ще увехне. Радвайте се на хората, обичайте ги, без да им доказвате любовта си с откъснати цветя. Срещнете ли някой човек, радвайте се, че виждате Бога в него. И той трябва да вижда Бога във вас. Видите ли нещо лошо в характера на човека, не го съдете, но помогнете му по някакъв начин да се изправи. – Ама обущата му били нечисти. – Не го съди, но вземи една кърпа и, без да те забележи, изчисти ги. Днес хората се съдят, критикуват се, но не могат да си помогнат. Те виждат, кое е право и кое не, но не могат да се изправят. В това отношение те мязат на цигулари, които знаят да свирят, но не могат да настройват цигулките си, вследствие на което свирят неправилно.

И тъй, работете съзнателно върху себе си, да приемете новата култура. Новата култура изисква от човека едно – да обича Бога. Къде ще намерите Бога? – Във всеки човек. Какъвто човек срещнете, добър или лош, прост или учен, той носи някакво благо. Като знаете това, не е нужно да се

препоръчвате едни-други, да казвате, че този е добър, а онзи – лош. Всеки човек, който носи в себе си сърце, ум, сила, душа и дух, е добър. Той иде от Бога. Трябва ли да ви разправят, кой човек е от високо произхождение и кой – от ниско? Всички хора са пътници в един и същ параход, който има строго определена цел – да ги заведе на пристанището. Ще кажете сега, че параходът ви е родил. – Не, вие пътувате с парахода, но нито сте се родили в него, нито той ви е родил. Ще кажете, че баща ви и майка ви са ви родили. Те са ви дали само условие да се родите, чрез тях да познаете Бога. Не познаете ли Бога, вие не познавате нито баща си, нито майка си. За да ги познаете, трябва да ги слушате. Също трябва да слушате и по-големите си братя и сестри. Изобщо, вие трябва да изучавате закона на послушанието. Като изучавате този закон , ще можете да изпълнявате волята Божия.
Като ученици, от вас се иска да пазите хармонията в Божествения свят. На каквито противоречия да се натъквате, стремете се правилно да ги решавате. От вас зависи да бъдете в корените или в клоните на живота. Ако живеете във физическия свят, вие ще бъдете в корените. Живеете ли по Божествен начин, ще бъдете в клоните. Ако живеете само физически, вие ще бъдете в листата на дървото. Ако живеете в Божествения свят, ще бъдете в плодовете на дървото. Който живее и в двата свята, той съзнателно се движи между хората и им помага. Като влезе в някой дом, дето има болни, той не им казва, че трябва да бъдат весели, да търпят, но изважда цигулката си и започна да свири. Като изсвири едно – две парчета, болните оздравяват и стават от леглата си. Целият дом се радва и благодари на този цигулар, че им направил добро.
Следователно, знайте, че няма по-велико нещо в света от любовта. Тя съживява, подмладява хората и ги прави весели и свободни. Който има любовта в себе си, той има разположение към всички: към камъните, към растенията и към животните. Той знае, че Бог е създал със Словото си всичко. Като види някое животно, той му се радва, милва го. Като види някое цвете, той се спира да го помирише; ако е изсъхнало, ще го полее, ще го разкопае наоколо и ще си замине. Той знае, че във всяко живо същество се крие Божията мъдрост. Като знае и разбира това, той обиква Бога в себе си, както и във всички живи същества. Обикне ли Бога, всичките му работи се оправят.
Сега и на вас казвам: Възлюбете Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, за да се освободите от болести, несгоди и противоречия в живота си. Да обикнете Господа, това значи, да повдигнете своите мисли и чувства. Това не значи, че трябва да искате много. Искайте малко, само за деня. – Какво иска гладният? – Само едно ядене, един обяд, но да бъде Божествен, т. е. пълен с любов. Ядете ли от този обяд, вие ще приемете от любовта, която е в него. При това положение нито стомах, нито глава ще ви болят. Който има любов, той не

може да боледува. Искате ли да се освободите от болестите си, трябва да обичате всички хора и да сте готови на всякаква услуга. Някой се оплаква от болки в стомаха, в корема си. Щом обикне хората, стомахът и коремът му ще оздравеят. Болят ли го гърдите, той трябва да обикне ангелите. Обикне ли ги, гърдите му ще се подобрят. Който страда от главоболие, той трябва да изправи отношенията си към Бога, към Божествения свят. Значи, всяка болест е причинена от нарушаване на законите на физическия, на духовния или на Божествения свят. Хората са проводници на такива природни енергии, които регулират стомаха и цялата пищеварителна система на човека. Ангелите са проводници на такива природни енергии, които регулират дихателната система на човека. Чрез Божествения свят пък се прокарват такива енергии, които регулират цялата нервна система на човека. Тъй щото, обичайте хората, ангелите и Бога, и да бъдат стомашната, дихателната и нервната ви системи в пълна изправност. Казано е в Писанието: „Ще разруша човешкия търбух". Под думата „търбух" се разбира лошия живот на човека, но не и неговия стомах. В търбуха се крият всички низши желания на човека. Стомахът, обаче, не може и не трябва да се разруши. Искате ли да бъдете съвършен човек, обичайте хората и им помагайте, обичайте ангелите, обичайте и Бога. Това е идеалният човек. В него функционират правилно трите важни системи: стомашна, дихателна и нервна.
И тъй, за да бъдете като ангелите, вие трябва да имате тяхната вяра и знание. Вие не вярвате в това и казвате, че хиляди години ви са нужни, за да станете като ангелите. С знание и с вяра нещата лесно се постигат. Без знание и без вяра нищо не се постига. А Исус рече: „Истина ви казвам: Ако имате вяра и не се усъмните, не само делото на смоковницата ще направите, но и на тази гора ако речете: Дигни се и се хвърли в морето, ще бъде." В Божествения свят на всяко време можете да намирате плодове на дърветата. Всяко дърво трябва да има поне 12 плода, за всеки месец през годината по един плод. Като не разбират този закон, хората искат отсега нататък да станат добри. Те са добри, и на всяко време могат да бъдат добри, но трябва да проявяват своята доброта. Те са богати, но трябва да проявяват своето богатство. Те са деца, но не проявяват своето детско състояние. Те са майки и бащи, но не проявяват своето майчинство и бащинство. Кое е отличителното качество на майката и на бащата? – Любовта им. Любовта на майката възприема, повдига и запазва нещата, а любовта на бащата се изразява в даване. Бащата дава капитала, майката го запазва, а детето го разработва и туря в обръщение. Значи, Бог дава, а човек възприема и разработва даденото. Щом сте дошли на земята, ще знаете, че сте се учили в училището на баща си и на майка си и трябва да приложите това, което сте приели и научили от тях. Давайте на хората от благата на вашата майка и на вашия баща. Само така ще познаете, че Бог

живее в вас. Не изисквайте само от другите хора да бъдат добри и да проявяват Божията Любов.
Съвременните хора постоянно говорят за страданията си и се запитват, не може ли да живеят без страдания. – Без страдания не може. Страданието е пробният камък на любовта. Чрез страданието се опитва любовта на човека. Колкото повече човек страда и по-разумно носи страданията си, толкова и любовта му е по-голяма. Без страдание любовта не може да се прояви. Страданието е сянка на любовта. Тази сянка е необходима за проява на величествената картина на любовта. Без сенки в света нещата остават невидими. Дето няма сенки, там владее пълно еднообразие. Когато се отегчи от живота между хората, човек отива в по-горен свят, но остава сам, обиколен със светлина, в която не различава нищо. Като се отегчи и от този живот, той започва постепенно да слиза все по-надолу, между ангелите, между хората, животните и растенията. Като се намери между подобните си, той се радва, че е дошъл на земята да живее. Отегчи ли се отново, пак напуща земята. Дето и да отиде, човек трябва да знае, че страданията неизбежно ще го следват. Колкото по-голяма е любовта на човека, толкова и страданията му ще бъдат по-големи, но по-разбрани. Колкото по-разбрани са страданията, толкова по-лесно се носят. Щом човек носи страданията си леко, с радост, той е дошъл вече до великата любов в живота.
Хората говорят за любовта и се питат: Обича ли ни Бог? – Колкото и вие Го обичате. Ако отидете при Него с малка чаша, и Той ще ви даде малко. Ако отидете с голяма чаша, много ще ви даде. Колко любов ще ви даде, това зависи от вашата чаша, т. е. от вашето сърце. Искате ли да бъдете обичани, и вие трябва да обичате. Обичайте Бога, за да ви даде и Той от своята любов. Обичайте, за да ви обичат.
Всеки човек е актьор, който играе някаква роля в великата драма на живота. От него се иска едно: да изучи ролята си и да я играе добре. Дали е цар или слуга, той еднакво трябва да заляга за ролята си, да я изучава и да играе с любов. От ролята на човека не може да се съди, дали той е добър или лош. Някой може да играе ролята на крадец, на престъпник, без да е лош човек. Някога, в миналото, в Цариград са давали за пръв път пиесата „Отело" от Шекспира. Един турчин гледал тази пиеса и се възмутил от подлата роля на Яго. Като го видял на другия ден в града, той го спрял и гневно му казал: Защо забърка тази каша снощи? Турчинът се ядосал толкова много от ролята на Яго, че не могъл да я отдели от самия човек. Човек е изпратен на земята да изиграе някаква роля, от която трябва да научи нещо. Играйте добре ролите си, без да роптаете. – Ами защо трябваше да се родя жена ? – Благодари на Бога, че си жена. Като жена, ти ще бъдеш проводник на такава любов, каквато чрез мъжа не може да се предаде. Всеки човек – мъж, жена или дете, стар или млад, е проводник на особен род Божествена енергия. В каквото положение да се намираш,

каквато роля да играеш, ти си проводник на специфична енергия. Чрез камъните, чрез растенията, чрез животните също така се предават специфични енергии. Чрез всяка проява на човека, права или крива, се предава особен род енергия. Благодарете за всичко, което се случва в живота ви. Някой ви обидил, че сте направили някаква погрешка, – благодарете за всичко – все ще научите нещо ново. Художникът рисува не само с прави, но и с криви линии. Съберете всички обидни думи, всички погрешки и ги турете на местата им. Турете ли ги на съответните им места, вие ще нарисувате една картина, която всички ще харесват. Каквото предприятие да поемете, свършете го добре, с благодарност.
Сега, за да извършите добре своите предприятия, знайте, че не сте сами, но имате помощници. Ако направите някаква погрешка, вие можете да я изправите. С изправяне на погрешката си, вие я заличавате така, както ученикът и учителят заличават написаното на дъската, за да могат отново да пишат върху нея. Следователно, знайте, че заради доброто у вас ви се дават всички условия да растете и да се развивате. Вие имате добри сърца, добри умове, но трябва да работите, за да проявите тия богатства. Казано е в Писанието: „Колко по-добър е човек от овца". Наистина, колко по-добър, по-умен е човек от всяко животно. Колко по-красиво и съвършено е тялото на човека от всяко животно. Благодарете за всичко, което ви е дадено. Благодарете за мястото, което ви е дадено във високата стълба на живота. Мислете за любовта на Бога към вас и приемете тази любов в себе си. Знайте, че тази любов се проявява във всеки човек. Когато мома и момък се обичат, между тях действа Божията Любов. Ако се вслушват в гласа на тази любов, те никога няма да я изгубят. Дето е Бог, дето любовта присъства, там никакво престъпление не може да се извърши. Понеже Бог е между нас и в нас, нека всички отворим сърцата си за Него и Го възлюбим. Като слушате някой човек да ви говори, дайте внимание на думите му. Когато някое куче лае, вслушвайте се в звука му, да разберете, какво иска да каже. Когато кон цвили, вслушвайте се в цвиленето му, да разберете, от какво се нуждае. Както човек не говори всякога еднакво, така и кучето не лае всякога еднакво, и конят не цвили всякога еднакво. В проявите на всяко живо същество, човек трябва да вижда прояви на Божественото. Стремете се към придобиване на свободата си, но пазете свободата и на своите ближни.
Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". Пътят представя бащата, истината – майката, а животът – това сме ние – хората, които са изявление на пътя и на истината. Значи, пътят е нашият баща, истината нашата майка, а Животът, това сме ние, децата на пътя и на истината. Желая ви сега всички да станете, да оживеете и да възкръснете! Като възкръснете, радвайте се и скачайте като телци!

7 август, 5 ч. с.

Матея 21-21.

1938_08_10 Здравословни и болезнени състояния
Рилски беседи

ЗДРАВОСЛОВНИ И БОЛЕЗНЕНИ СЪСТОЯНИЯ

В човешкия живот се забелязват две състояния: здравословно и болезнено. По-голямата част от човечеството се намира в болезнено състояние на живота. Тази е причината, поради която, когото срещнете днес, все за болестта си говори. Рядко ще срещнете хора, които говоря за своето здраве. Ако срещнете някой човек, който не говори за някаква болест, непременно ще ви говори за свои погрешки. Следователно, и погрешките на хората представят болезнени състояния на живота, през които човешката душа минава. Те са временни състояния, но неизбежни. Докато минава през болезнените състояния на живота, човек не може да се домогне до истинското знание. Какво се ползувате от това, че знаете, кой колко прах дигнал, кой колко пъти се разгневил, или кой колко болести има? Това са относителни знания, които нищо не допринасят на човека. Разумният, обаче, се учи и от отрицателните прояви на живота.
В древността, един млад ученик отишъл при един от великите Учители на Индия, да му покаже правия път на живота. Учителят не му казал нищо, но му дал следната задача: Ще отидеш при един военен, при един брамин, при един адепт и ще им удариш по една плесница. След това ще дойдеш при мене, да ми кажеш, какво си научил. Ученикът пристъпил към приложение на задачата. Той срещнал на пътя си един военен и му ударил една плесница. Военният веднага се обърнал към ученика, ударил му две силни плесници, търколил го на земята и заминал. Ученикът станал, изтърсил праха от дрехите си и продължил пътя си. По-нататък той срещнал един брамин, който се молел. Ученикът му ударил една плесница и продължил пътя си. Браминът дигнал ръката си, направил движение да го удари, но веднага свалил ръката си и продължил молитвата. Най-после той срещнал един адепт, който бил, дълбоко вглъбен в себе си. Ученикът се приближил до адепта и му ударил една плесница. Силно вглъбен в своите размишления, адептът не обърнал никакво внимание на постъпката на ученика.
Като изпълнил задачата добре, ученикът се върнал при Учителя си и му разказал всичко, което видял и научил. Тогава Учителят му отговорил: Военният, на когото удари една плесница, а получи две, представя хора, които се движат в своите болезнени състояния. Само такива хора се разправят с плесници. На една плесница те отговарят с две. Наистина, плесницата е велико благословение за човека, но когато излиза от онзи, който го обича. Когато майката удря плесници на детето си, тя го благославя. Браминът, който дигнал ръката си и я свалил, представя човек, който отчасти живее физически, външен живот, а отчасти духовен, т. е.

вътрешен живот. Като му удари плесница, той дигна ръка да отговори със същото, по стар навик, но веднага съзнава, че по-добре е да не се занимава с разправии, да не разваля своето молитвено разположение. Адептът представя човек, който е надрасъл обикновения живот, вследствие на което не обърнал никакво внимание на плесницата, не се засегнал от нея, и останал в своето дълбоко размишление.
Сега, пренесете тия положения по отношение на вашия умствен живот. Има мисли, които се натрапват на човека, както плесниците. Той веднага скача, удря с ръце, маха, иска да се освободи от тях. Той е недоволен, на всички разправя, че го нападнали лоши мисли. Така се разправя с лошите мисли всеки човек, който живее само физически. Ония, които се стремят към духовен живот, работят върху себе си да не се подават на влиянието на лошите мисли. Това са така наречените брамини. И най-после, истински духовните хора, адептите, чрез своята висша мисъл, са оградени от влияния. Лошите мисли ги обикалят, нападат ги, но адептите остават чужди за тяхното влияние. Адептът разбира смисъла на лошите мисли и желания в човека, не се бори с тях, не ги пъди, но остава свободно да минават покрай него и да си вземат, каквото им е нужно. Когато детето тегли майка си за роклята, за главата, за косата, тя веднага се вслушва в желанието му и го задоволява. Щом задоволи желанието му, детето я оставя на спокойствие. Защо не гледате и вие по същия начин на ония мисли и желания, които ви безпокоят? И те са ваши деца, които искат да им дадете нещо. Ученикът трябва да се спира върху мислите и желанията си и да ги възпитава.
Лошите мисли и желания представят локви на пътя, които могат да опръскат и окалят всеки пътник. Минавате ли край тия локви, вървете далеч от тях, на разстояние най-малко 15-20 м., да не се окаляте. Чуйте ли, че мъж и жена се карат, не отивайте да ги примирявате. Те се разговарят любовно помежду си и сами ще се споразумеят. Отидете ли да ги помирявате, ще се оплескате. Не се месете в семейни работи. Ако чуете, че някое дете плаче, иска нещо от майка си, не отивайте да морализирате майката, да я съветвате, как да укроти детето си. Майката знае това по-добре от вас. Детето плаче, защото майка му дала едно орехче, а на брата му – две. Братът е два пъти по-голям от него, затова майка му дала две орехчета, а на по-малкото – едно. Видите ли, че някой човек се моли на Бога, не отивайте при него да го учите, как да се моли. Нека всеки се моли, както разбира.
Един прост овчар живял на един уединен остров. Той всякога се молел на Бога, но по свой начин: слагал тоягата си на земята и я прескачал. Като я прескачал от едната страна, той казвал: Господи, това правя заради Тебе. Прескачал я от другата страна и казвал същото. Това била неговата свещена молитва. По едно време един руски параход спрял случайно на острова. Един руски архиепископ слязъл от парахода да разбере, защо

този човек прескача тоягата, ту от едната, ту от другата страна. – Какво правиш, Божи човече? – Моля се на Бога. – Така не трябва да се моли човек. Ето, аз ще те науча една молитва. Започнал той да го учи молитвата „Отче наш". Архиепископът чете, овчарят повтаря след него. Като се убедил, че овчарят научил вече молитвата, архиепископът се отправил към парахода, който скоро отпътувал. Щом останал сам, овчарят започнал да чете молитвата, но останал огорчен, като видял, че я забравил. Моментално той съблякъл кожуха си, турил го на водата, седнал на него и заплувал по направление към парахода, да го стигне. Архиепископът видял, че овчарят стигнал парахода и търсил някого, с поглед, устремен към хората. – Какво искаш, Божи човече? – Отче, свети, забравих молитвата, искам да ме научиш. – Върни се на острова и бъди доволен от твоята молитва. Това, което ти можеш да направиш, аз не мога да го направя.

Съвременните хора не успяват в живота си, понеже са много нетърпеливи. Понякога те търпят, но това е търпение по неволя, а не съзнателен процес. Когато началникът се кара на някой свой чиновник, последният мълчи, търпи, макар и да намира, че забележката на началника е несправедлива. Той търпи, защото се намира пред по-силен от себе си. Намери ли се пред по-слаб, той започва да му се кара, да го хока. – Не, изкуство е човек да бъде търпелив и пред силния, и пред слабия. Намериш ли се пред някой силен и несправедлив човек, направи бележка за погрешката му, но с любов. Човек трябва да говори с любов и на силния, и на слабия.

На времето си еврейският цар Давид направил едно престъпление, което и до днес се споменава. Бог изпратил при него пророк Натан да му обърне внимание, че е постъпил крайно несправедливо. Пророкът не му казал направо за извършеното от него престъпление, но по косвен път: Царю, голяма несправедливост е извършена в царството ти. – Какво е станало? – На един богат човек, който разполагал с хиляди овце и говеда, дошъл гост от странство, негов добър приятел. Богатият решил да угости приятеля си. Той заповядал на слугата си да заколи единствената овца на своя беден съсед, за да нагости с нея приятеля си. – Смърт за този човек! – извикал царят. – Този човек си ти, казал спокойно пророкът. Царят признал погрешката си и се разкаял, след което написал 51 Псалом, един от най-хубавите Псалми.

Казвате, че престъплението на Давида било голямо. Колко голямо е било престъплението на Давида, никой не знае, но имайте пред вид, че за греховете и престъпленията на хората се съди по техните последствия. Важно е, защо хората грешат. Първият човек е създаден праведен. Коя е вътрешната причина за първия грях? Казвате, че причината за грехопадението се крие в Ева, понеже яла от забранения плод. Коя е била подбудителната причина, поради която Ева яла от забранения плод? И да знаете вътрешната причина, вие няма да се ползувате. Има смисъл да

знаете нещата само тогава, когато се ползувате от това знание. Какво ще се ползувате, ако знаете, кой е убиецът на дадено лице? Мислите ли, че в случая можете да помогнете с нещо? На убития не можете да помогнете с нищо, но и на убиеца не можете да помогнете. Веднъж направено едно престъпление, мъчно можете да го изправите. Сам човек не може да изправи погрешката си. – Защо? – Не знае начина и закона, по който може да я изправи. Начините и законите за изправяне на погрешките са в Бога. Следователно, само Бог може да ви покаже начин за изправяне на погрешките ви. Като не може сам да изправи погрешките си, човек се обезсърчава и казва : Има нещо непоправимо в мене. – Не, всичко е поправимо, но човек трябва да работи в съгласие с Божествения Дух. Докато работи сам, докато е в противоречия, човек всякога ще се блъска в своите погрешки, в своите болезнени състояния. Следователно, искате ли да бъдете здрави, с чист, ясен поглед, с мек характер и с дълбок вътрешен мир, дайте път на Божественото в себе си. Напусне ли ви Божественото, болестите, страданията и мъчнотиите започват да ви следват. Като не разбирате, защо идат страданията в живота, вие започвате да роптаете против Бога, против съдбата си. Държите ли в ума си мисълта, че само вие страдате, че сте голям грешник, вие не сте на прав път. От една страна казвате, че всичко иде от Бога, добро и зло, а от друга страна роптаете против злото. Това е неразбиране на живота. Хората са нещастни по единствената причина, че търсят щастието, както и смисъла на живота вън от себе си. Щастието и смисълът на живота са в човека вътре, а вън от него са само условията на живота. Виждате, че някой човек греши и искате да го изправите. Налагате му ред наказания, но той не се изправя. Външно човек не може да се изправи. Изправянето на човека е вътрешен процес, а не външен. Виждате един вълк с верига, лишен от възможността да яде овце. Като го развържете, ще видите, отказал ли се е да яде овце. При първа възможност той ще се нахвърли върху овцата и ще я задуши. Значи, изправянето на човека подразбира изправяне на човешкото естество.

И тъй, искате ли да се изправите, да постигнете своите желания, турете любовта за основа на живота си. Любовта е в човека вътре, а не вън от него. Докато любовта е във вас, не търсете човек вън от себе си да го обичате и да ви обича. Външните отношения на хората се дължат на любовта, която те носят в себе си. Това, че майката целува, милва и прегръща детето си, още не показва силата на нейната любов. Силата на любовта в човека се определя от любовта му към Бога. Виждате, че някоя майка обича детето си много, но ако се случи нещастие с детето ѝ, тя веднага упреква Бога. Тя казва: Защо Бог ми даде това дете, и защо го взима? Тази майка мисли криво. Бог, най-съвършеният в света, не благоволява в страданията и в смъртта на човека. Причината за страданията се дължи на самия човек. Следователно, когато се произнасяте за нещо, първо трябва да мислите, да разглеждате нещата добре и тогава да кажете мнението си.

Като ученици, вие не трябва да се спирате само върху външната страна на живота, но да се вглеждате и във вътрешната му страна. Вътрешното е същественото. В него се крие смисълът на живота. Някой казва, че е Син Божий. Да съзнаваш, че си Син Божий, това подразбира външната страна на живота. Да любиш Бога, да любиш ближния си, това е вътрешната страна на живота. Ако при това положение обичате някого, той ще живее във вас, и вие – в него. Има ли нужда да убеждавате този човек, че го обичате? Ако той не живее във вас, а вие го обичате, трябва да го убедите в това по някакъв външен начин: чрез подаръци, чрез нежности и т. н.. Обаче, външните неща са условия, които днес съществуват, а утре ги няма, изчезват. Животът, който е осмислен от истинската любов, никога не се мени. Всички блага и условия, които този живот дава на човека, са постоянни и неизменни. Който е влязъл в Божествения живот, той постоянно се подмладява.
Следователно, каже ли някой, че е остарял, ще знаете, че той живее в света на промените, във външните условия на живота. Като не различавате външния от вътрешния живот на хората, вие се огорчавате, че някой не ви погледнал, както трябва, не ви обърнал внимание. Няма защо да се сърдите – толкова разбира човекът. – Ама еди-кой прави различни движения с мускулите на лицето си. – Какво лошо има в това? Той ви дава възможност да правите фотографии, да развивате своята наблюдателност. Наистина, тия образи ще бъдат окарикатурени, но ще се упражнявате. Мнозина се възхищават от някой карикатурист. Да бъдеш карикатурист, това не е голямо изкуство. Децата са големи карикатуристи. С няколко черти те дават образ за известен предмет. Без да искат, хората често представят карикатурни образи. – Защо? – Защото още не са придобили самообладание. Каквото им кажете, лицето им веднага приема израз на недоволство, на огорчение, на обида и т. н. Лице, което не може да запази черти, изразяващи вътрешен мир, любов и разположение на духа, е окарикатурено.
Съвременните хора не са дошли още до онова дълбоко, вътрешно самообладание, при което да запазят естествените черти на лицето си. Вие виждате, как един криви лицето си, друг се почесва по главата, трети маха с ръце, четвърти тропа с крака и т. н. Това са ред неправилни, неестествени движения, които нарушават красотата на човешкото лице. Сегашният човек е изгубил своята първична красота, която трябва да възстанови. Казано е за човека, че е създаден по образ и подобие Божие. Въпреки това, всеки съзнава, че е изгубил този образ и се стреми отново да го придобие. Колкото по-съзнателно работи човек върху себе си и изправя погрешките си, толкова по-лесно ще се върне към своя първичен образ. За да придобиете този образ, от всички се изисква самообладание, справедливост, милосърдие. Това са условия, необходими за здравословното състояние на човека.

„Дух Светий ще ви научи в истия час, що трябва да речете". В какво седи истинското знание: в научаване на погрешките ли, или на добродетелите на човека? – В изучаване на човешките добродетели. Само силният може да изучава погрешките на хората. Ако слабият ги изучава, ще се намери пред опасността да направи същите погрешки, каквито хората правят. Това не значи, че човек трябва да бъде сляп за погрешките на хората, но като се вглежда в тях, погледът му трябва да бъде насочен навътре, а не към външния свят. Гледате ли само към външния свят, вие ще изпадате в ред погрешки и противоречия. Например, като срещнете някой богат човек, ще мислите, че той е щастлив. Това е криво разбиране. Ако една река е голяма, това още не значи, че тя може да бъде плавателна. Тази река може да се пресуши и нищо да не остане от нея. Колко пъти цели континенти са се снишавали и въздигали! Защо стават такива промени в природата, и учените не знаят. Такива промени на подигане и на понижаване на състоянията стават във всеки човек. Днес сте весели, разположени, обичате всички хора, а на другия ден състоянието ви се смени, никого не обичате, на никого нищо не давате.
В какво се крие силата на човека? – Във вътрешната му връзка с Бога. Докато е свързан с Бога, човек може да учи, да работи, да обича. Прекъсне ли се тази връзка, той всичко изгубва. И тогава, колкото повече животът му се разширява и развива, толкова повече той разбира Божиите пътища и блага и се ползва от тях. Който не разбира Божиите пътища, той иска да стане голям човек, министър на една държава. Този човек не знае, че ако свърши училището, в което Бог го е изпратил не само министър ще стане, но ще му дадат да управлява цяла планета. Пък и днес човек управлява повече хора, отколкото би управлявал като министър. Само в главата си човек има около два милиарда и 600 милиона жители – мозъчните клетки, а в цялото тяло – около триста милиарда жители. Много от тия поданици са учени, големи капацитети. Вие не се познавате с тях, не можете да ги подчините на себе си, а искате да управлявате хората отвън. Някой казва: Да стана веднъж министър, ще накажа този-онзи, ще туря ред и порядък в страната. Той мисли, че светът се оправя с наказания. То е все едно да счита, че като унищожи своите мисли и желания и остане без тях, ще се оправи. Не е лошо човек да има много мисли и желания, но те трябва да бъдат на местата си. Дадено желание е добро за едного, а лошо за другиго. За човека топлата храна е добра, но за пчелите не е добра. Тази храна може да ги умори. И ако човек се храни изключително със сладкия сок, който пчелите ядат, няма да се чувствува добре.
Някои мислят, че ако се хранят само със сладка храна, ще бъдат по-добри, по-духовни. Пчелата която се храни със сладък сок, добра ли е? Достатъчно е да ви ужили един път за да опитате нейната отрова. Как се образува тази отрова щом тя се храни изключително със сладък сок? Значи не само външно сладките сокове, но и светлите и благородни човешки мисли,

чувства и постъпки представляват неговата сладка храна. Добрите мисли, чувства и постъпки представляват условия за здравословно състояние на човека. Като здрав човек има условия да расте и да се развива да принесе плод. Само здравият човек може да влезе в Царството Божие. Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата не можете да влезете в Царството Божие". Значи, детето, в широк смисъл на думата, е здрав човек. Следователно, докато мисли, че е дете на Бога, човек е на прав път. Докато мисли че е учен, силен, добър той е на крив път. С какво може човек да привлече вниманието на Бога: с учеността, с добротата или със силата си? Единственото нещо, с което човек може да привлече вниманието на Бога, това е любовта му към Него. Как трябва да изявявате любовта си към Бога, това сами знаете. Питате ли ме как аз проявявам любовта си, ще ви кажа да дойдете при мене и да гледате, какво правя. Правете това, което и аз правя. – Какви ще бъдат резултатите? – Като тия при военния, при брамина или при адепта.

Сега като ученици, приложете любовта в живота си. Радвайте се на придобивките на всеки човек, за да се радват и на вашите придобивки. Ако срещнете някой здрав, учен, силен човек, радвайте се за благото, което му е дадено. Като срещнете някой човек, намерете доброто в него, а не погрешките му. Не бутайте човек, който носи оръжие. Не бутайте човек, който е пълен с избухливи вещества. Дойдете ли до въоръжения или до човека с избухливите вещества, стойте далеч от него. Приближавайте се към доброто на човека, но отдалечавайте се от неговото зло. Затова е казано в Писанието: „Не противи се на злото!" С други думи казано: не се бори със своите лоши мисли, чувства и постъпки. – Защо? Те представляват болезнени състояния в човека. Дръж се за своите добри мисли, чувства и постъпки, както и за тия в другите хора. Те представляват здравословни състояния в живота.

10 август, 5 ч.с.

Лука 12 • 12.

1938_08_12 Милосърдие
Рилски беседи

МИЛОСЪРДИЕ

В живота на човека има важни и съществени неща, но има и много несъществени. Едно от важните неща за човека е въпросът за здравето му. Всеки човек трябва да бъде здрав. Обаче, здравето на човека зависи от следните четири неща – от силата на неговия дух, от добротата на неговата душа, от светлината на неговия ум и от мекотата на неговото сърдце. За да придобие тия неща, човек трябва да има знания. Всеки може да разглежда цигулката на Страдивариус, да я пипа, да обтяга лъка й, даже и да си я купи. но всеки не може да свири на нея. За да свири на цигулка, човек трябва да е работил, с години да се е упражнявал. Следователно, всеки има дух, душа, ум и сърдце, но всеки не е могъл да развие такива качества в себе си, които да го направят здрав. Всеки се стреми да се домогне до здравето, но това още не значи че той го е придобил. – Ама близо съм до него. Близостта на нещата още не показва, че те са постигнати. Слънцето е далеч от нас, неговата светлина и топлина ни докосват, но самото слънце не сме постигнали. То стои далеч от нас и ни осветява. Свещите са близо до нас, но те не светят така, както слънцето. Слънцето осветява големи пространства, а свещите – малки.
Тъй щото, когато някои неща не са ясни за човека, това показва, че са слабо осветени. Щом нещата са ясни, те са силно осветени. Слънцето осветява най-силно нещата. Когато слънцето грее, всички работи се нареждат добре: цветята и тревите никнат и цъфтят, плодовете зреят. Слънцето е причина за приготвяне на много блага, но то само не ги използува. И земята, от своя страна, дава много блага на човека, но и тя не ги използува за себе си. Човек се ползува от благата, които земята и слънцето дават. Ако той не използува тия блага, те ще гният, ще се развалят. Също така в човешкия ум са вложени светли, красиви мисли, а в човешкото сърдце – благородни и възвишени чувства, които той непременно трябва да използува. Не ги ли използува, те ще се развалят. В благата на живота трябва да има постоянно движение. Какво става с човека, ако не яде? Или какво става с него, ако яде? Ако човек не яде никак, или ако яде чрезмерно, това са две крайности на живота. Ако не яде никак, той ще умре. Ако яде много, той ще задлъжнее. Човек трябва да яде умерено, колкото да поддържа функциите на своя организъм.
Които не разбират законите на храненето, казват, че смисълът на човешкия живот се заключава в ядене и пиене. Други пък казват, че смисълът на живота е в ученето. Както при яденето, така и при ученето, трябва да се спазват известни правила и закони, за да могат процесите в човека да стават правилно. За да може да учи, човек първо трябва да

познава добре своя език. Щом познава езика си добре, той може да върви напред, да учи всички предмети, които го интересуват. Следователно, за да разбира смисъла на живота, първо човек трябва да познава неговите елементи, да ги съчетава, да ги съпоставя, да образува от тях срички, думи и изречения и така да чете и да го изучава. Първите елементи, с които детето се запознава, това са неговите майка и баща. Дете, което не е кърмено от майка си и което не е чувало гласа на баща си, е лишено от най-благоприятните условия на живота. Майката предава мекота на сърцето, а бащата – светлина на ума и сила на волята. Без майка детето би било твърдо, като камък, а без баща, то би се намирало в положението на лист, носен от вятъра по всички посоки. Има ли баща, детето ще бъде лист, който се държи здраво за дървото и се ползува от неговите блага. Мекото и милостиво сърце на човека се дължи на майката, а знанието и светлината на ума – на бащата. Аз взимам думите баща и майка в техния широк смисъл.
Христос казва: „Ако бяхте знаяли, що е „милост искам, а не жертва", не бихте осъдили невинните". Значи, милостта стои по-горе от жертвата. Жертвата е външна страна на нещата. Какво може да жертвува човек? Той ще пожертвува една овца, една кокошка, плодове и т.н. Човек жертвува нещо, което е вън от него, а в милостта, и милосърдието той дава от себе си онова, което е научил и опитал. Като жертвува кокошка, овца или агне, човек не взима в внимание страданията, които причинява на тия същества. Като проявява милостта, милосърдието си, човек опитва нещата и, ако намери, че са добри, ще ги даде и на другите; не са ли добри за него, той не ги дала на никого. Милосърдието има отношение към човешкия дух и към човешката душа, а жертвоприношението – към човешкия ум и към човешкото сърце. В този смисъл, човекът на жертвата не означава високо издигнат човек. Какъв човек е този, който дава неща, които са вън от него? Има смисъл човек да дава само онова, което е вътре в него. И в Писанието е казано, че Бог не иска жертвоприношения, но сърце чисто и светъл ум. Сърце чисто и светъл ум трябва да бъдат олтар за служене на Бога. Бог не се нуждае от ръкотворни храмове. Той се нуждае от светлите човешки умове и от техните чисти сърца.
Какво представя чистото сърдце? – Чисто сърдце е това, което не ражда никакви отрицателни чувства, нито ги допуща да влизат в него. Чистото сърдце е всякога тихо и спокойно, не се вълнува. То е подобно на дълбока вода, която не се размътва. Сърдце, което се размътва, е плитка вода. Дъното на това сърдце е покрито с кал. Човешкото сърдце се размътва лесно, а Божественото – никога. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменното сърдце и ще им дам сърдце чисто, на което ще напиша закона на своята любов." Чисто сърдце подразбира разумното сърдце на човека. Като ученици, вие трябва да се стремите към разумен живот, в който всяко нещо става на своето време и място. Когато иде на своето време, дъждът

носи благословение за човека. Закъснее ли да дойде на времето си, човек се лишава от това благословение. В Писанието е казано: „Ще им дам ранен и късен дъжд на време". Когато добрите мисли и чувства идат на време, те носят своето благословение за човека. Бъдете будни да не изпуснете времето, когато тия мисли и чувства ви посещават. Който губи добрите случаи в живота, той се ожесточава и започва да спори с ближните си, да се сърди за нищо и никакво. Днес всички хора спорят за първото място, кой да бъде глава. Този въпрос лесно се разрешава. Пръв е онзи, който прилага милосърдието в живота си. Последен е онзи, който жертвува. Някой жертвува големи суми и мисли, че заради тези благодеяния трябва да заема първо място в обществото. Преди всичко той не жертвува нещо от себе си. Златото, с което разполага, не е негово. То принадлежи на природата. Някои хора бягат от такова богатство. Те знаят, че чуждото всякога чуждо остава.
В древността някога на една планина живели двама светии. В подножието на тази планина се намирал един град. Те често слизали в града да продават плетени кошници, които сами изработвали за собствената си прехрана. Един ден, като се движел по пътеките на гората, единият от светиите видял една голяма дупка, отворена от проливните дъждове. Като погледнал в дупката, той се уплашил от нещо и хукнал да бяга. – Какво го уплашило? – В дупката имало едно голямо гърне, пълно с злато. Значи, златото, с своя блясък, уплашило светията и го заставило да бяга. Като видял, че другарят му подскочил като ужилен от нещо и ударил на бяг, вторият светия отишъл да види, коя е причината за това. Той се приближил до дупката и що да види? – Гърне, пълно с злато. Той си казал: Чудно нещо, защо трябва да бяга човек от златото? То може да се употреби за полезни работи. Той се навел, извадил гърнето с златото и слязъл с него в града, да помисли, как и за какво да го употреби. Тук той предприел направата на училища, на болници, на църкви. Като употребил всичкото злато изключително за благотворителни цели, той се върнал на планината, при своя другар, и започнал усилено да се моли на Бога, да му отговори, дали е постъпил добре. Една вечер му се явил един ангел на сън и му казал: Всичките благотворителни дела, които направи, не струват, колкото избягването на другаря ти от гърнето с злато.
Следователно, много от човешките благотворителни дела са по-малко ценни от отказването им от някакво земно благо. – Защо? – Защото тия дела са лишени от милосърдие. С други думи казано: Всяко добро, в което милосърдието отсъствува, не е истинско добро. Милосърдието е една от красивите страни на любовта. Казано е, че Бог е милосърд и дълготърпелив. Велико нещо е милосърдието на Бога! Той търпи хората по причина на това си качество. Милосърдието е приложение на любовта в живота. Милосърдието е лишено от всякакво користолюбие. И най-малките неща, проникнати от милосърдие, стават велики. Вижте,

например, колко малко изглежда слънцето. Въпреки това то изпраща грамадни количества светлинна и топлинна енергия чрез които осветява и отоплява цялата земя.
Сега аз ви навеждам на мисълта за милосърдието и за слънцето, за да не се смущавате, че не разбирате някои неща. Причината за неразбиране на нещата е двояка: или тия неща са много далеч от вас, или са много близо. Ако поставите близо до очите си една златна монета, тя ще закрие всичко пред вас, вследствие на което нищо няма да виждате. Отдалечите ли монетата от очите си, просторът на вашия поглед веднага се разширява. Обратно, ако много отдалечите един предмет от очите си, вие можете да го виждате само с телескоп. Следователно, искате ли да виждате някой предмет ясно, турете го на такова разстояние от себе си, че да бъде добре осветен от всички страни. Това се отнася за физическите предмети, но има значение и за мислите и чувствата на човека. Искате ли да развивате своите мисли и чувства, дръжте ги на такова разстояние от своя ум и от своето сърце, че светлината на мислите ви да не помрачава светлината на вашия ум, нито топлината на чувствата ви да намалява топлината на вашето сърце.
Като се натъкват на някои неразбрани неща, хората се запитват, кои неща са реални и кои – нереални. Реално е само това, което носи живот. Всяка мисъл, която внася светлина в човешкия ум, разширява неговите възгледи и помага за растенето му, е реална. Всяко чувство, което внася топлина и мекота в човешкото сърце, е реално. Всяка постъпка, която усилва човешката воля, е реална. Реалните мисли, чувства и постъпки наричаме Божествени. Тъй щото, искате ли да знаете, дали мислите, чувствата и постъпките ви са Божествени, ще ги опитвате по следния начин: мислите ще познавате по светлината, която носят, чувствата – по топлината, а постъпките – по силата. Това е положителното знание на живота, което се придобива от външния свят чрез външните сетива, а от вътрешния –чрез вътрешните сетива. Ако очите ви са здрави и силни, вие схващате ясно очертанията на предметите. Очите на човека са в услуга на неговия ум. Докато умът му функционира правилно, и очите му ще бъдат здрави. Започне ли умът да отслабва, и физическите очи на човека постепенно отслабват. Значи, между очите и ума на човека има известна зависимост. По-точно определено: човек, в който милосърдието работи, винаги има здрави очи и уши. Когато човек не вижда и не чува добре, това показва, че в мислите, в чувствата и в постъпките му има кал, нечистотии, които му препятстват. Какво трябва да направи, за да вижда и да чува ясно? Той трябва да вземе чиста вода и да измие прозорците на своя ум и на своето сърдце. – Мих ги, но пак не виждам. – Мил си ги с вода, която не може да изчиства калта. Вземи от Божествената вода и с нея измий прозорците си. Всички мисли, чувства и постъпки, които не могат да измиват калта на вашите прозорци, са човешки. Всички мисли, чувства и постъпки, които

измиват калта на вашите прозорци, са Божествени. Те представят онази Божествена вода, която мие, чисти всичко, каквото срещне на пътя си. Как постъпи Христос с жената, хваната в прелюбодеяние? Доведоха тази жена при Христа и казаха: Учителю, според закона на Мойсея такива трябва да се убиват с камъни, защото развалят дома и обществото. Ти какво ще кажеш? Наведе се Христос на земята и пишеше с пръст. След това дигна главата си и отговори: „Който се счита праведен, нека той пръв хвърли камък върху нея". С други думи казано: Ако праведният хвърли камък върху тази грешница, и тя ще стане праведна. Обаче, ако грешникът хвърли камък върху нея, тя ще стане още по-голяма грешница. След тези думи на Христа, един по един всички се разотидоха. Христос погледна към жената и я запита: „Никой ли не те осъди, жено?" – Никой, Господи. – „Нито аз те осъждам. Иди дома си и не греши повече. Иди да служиш на Бога. Не прави повече престъпления за прехраната си." Човек може да изкарва прехраната си по честен начин, а не чрез престъпление. Човек греши понякога, защото търси лесен начин за живеене. – Не, много начини има за изкарване на прехраната. Много изкуства и занаяти са дадени на хората за прехрана. Има ли желание и любов към труда и работата, човек всякога ще бъде облечен и нахранен.

Като ученици, вие трябва да влизате в положението на страдащите и да ги облекчите. Един ден Настрадин Ходжа се качил на къщата си да я покрива с керемиди. Той стъпил на една керемида несполучливо, паднал на земята и счупил крака си. Всеки, който чул за нещастието на Настрадин Ходжа, отишъл да го посети и го запитвал: Как падна, че счупи крака си? Не можа ли да бъдеш по-внимателен? Той разправял цялата случка на един, на втори, на трети и най-после се отегчил да разправя. Като продължавали още да го питат за случилото се, Настрадин Ходжа казал: Не се ли намери досега един човек да е падал като мене, че да знае, как се пада? Следователно, като срещнеш една страдаща душа, не я питай, как е паднала, не я морализирай, но влез в положението ѝ и я облекчи. Добре е човек да има един учител, да го учи, но този учител трябва да бъде майстор, да се е учил от Божествената книга на живота. Ако не намерите такъв учител, потърсете книгата, от която той се е учил. Там ще се запознаете с буквите, с правилата и законите на тази книга. Като научите добре буквите, ще ги нареждате в срички. От сричките ще образувате думи, а от думите – цели изречения.

Като казвам, че човек може и без учител да учи, имам пред вид онази жива, Божествена граматика на живота, по която са учили всички велики Учители. Онзи, който е учил буквите от тази книга той може вече свободно да чете. Който е научил и познал Божията Любов, той знае буквите и може да чете. За него всичко е възможно и постижимо. Който е придобил само човешката любов, той живее в относителната възможност на нещата. Който е придобил Божията Любов, той живее в абсолютната възможност

на нещата. Наистина, който люби Бога, той има помощта на всички добри хора, на всички светии и на Бога. Който люби Бога, той има помощта на слънцето и на дъжда. Неговата работа е само да довърши това, което слънцето и дъждът са започнали. Бог повелява на слънцето да грее и да възраства нещата, на дъжда – да полива и съживява израсналото, на почвата – да го храни, а на човека – да довърши започнатата от тях работа. Може ли да не успява в работите си онзи, на когото и земята, и небето са в услуга и в помощ? Този човек се ползува от благословението на всички добри сили на небето и на земята. Те започват работата, а човек я довършва.

Днес всички хора са изпратени на земята да довършат онази работа, която слънцето и дъждът не могат сами да свършат. Има една работа, която принадлежи изключително на човека. – Коя е тази работа? – Да обича баща си и майка си така, както никога досега не е обичал. Да обича брата си и сестра си, приятеля си, слугата си, господаря си, учителя си, ученика си така, както никога досега не е обичал.

12. август, 5 ч. с.

(Матея 12:1-10)

1938_08_14 Азбука на Божествения език
Рилски беседи

АЗБУКА НА БОЖЕСТВЕНИЯ ЕЗИК

Съвременните хора разглеждат живота от различни становища. Гладният мисли за хляба, как по-лесно и бързо да го осигури; жадният се интересува за водата; сиромахът – за парите, чрез тях да подобри живота си; невежият – за придобиване на знания; слабият – за усилване на организма си. Ако не може да задоволи нуждите си, човек е недоволен. Недоволството се дължи на факта, че човек не е определил отношенията си към Първата Причина, вследствие на което се проявява неправилно. Всяко недоволство на физическия свят произвежда в невидимия свят такава буря, каквато имате сега на планината.

Каква е разликата между физическия, духовния и Божествения светове? Животът на човека и в трите свята се състои в неговите мисли и чувства, които обаче, се различават по нещо. Например, силата на мисълта във физическия свят се заключава в нейната тежест, в духовния свят – в нейното напрежение, а в Божествения – в разширяването ѝ. Ако живее само на физическото поле, човек мисли за материалните си нужди, да се наяде и напие. Това са мисли, които имат определена тежест. Като влезе в духовния свят, на каквато длъжност да се намира, човек започва да мисли, как да изрази любовта си към своя дом, общество и народ. Вследствие на това, каквато работа да заеме, той се стреми да бъде полезен не само на себе си, но и на ближните си. Ние казваме, че в мисълта на този човек има напрежение. Най-после, като влезе в Божествения свят, човек започва да мисли, как да служи на Бога, вследствие на което мисълта му се разширява.

Първото нещо, което се изисква от хората, е да определят отношенията си към Бога. Под думата „отношения" разбирам възстановяване на надеждата, вярата и любовта в човека. Надеждата има отношение към физическия свят, вярата – към духовния, а любовта – към Божествения. Хората едва сега започват да изучават любовта. На теория те знаят, какво нещо е любовта, но дойдат ли до приложението ѝ, правят ред погрешки. Не е все едно да познаваш теоретически условията на северния полюс, или да отидеш там, да се стълкновиш с тия условия. В опитите си да отидат на северния полюс, хората видяха, че теорията им не се съвпада с действителността. Влезе ли в света на надеждата, човек трябва да бъде здрав, богат и добре облечен и обут. В който дом влезе, той трябва да носи ухание на цъфнал, пролетен цвят. Влезе ли в света на вярата, човек трябва да бъде облечен с дреха, изтъкана от красиви, възвишени чувства. Там не се допуща никакво недоволство, никакво горчиво чувство. Влезе ли в

Божествения свят, човек трябва да бъде облечен в дрехата на любовта, да има правилни отношения към Бога.
Един ден, когато дойде свършекът на света, хората ще се пръснат из пространството, както камъните са разхвърляни на планината. Само ония хора ще бъдат запазени, които са облечени с дрехи на надеждата, на вярата и на любовта. Според дрехите си, те ще бъдат отделени едни от други, за да може всеки да заеме своето определено място. Обаче, и при това определяне на местата, пак ще има по-високи и по-ниски места. И в надеждата, и във вярата, и в любовта има степени. Останалите хора, които не са облечени с дрехи на добродетелите, ще чакат векове и хилядолетия да дойде някой да им помогне. Казано е в Писанието, че за всяка празна дума човек ще отговаря. Значи, дошло е време вече, когато хората трябва да се откажат от стария си живот, да забравят всички обиди и огорчения, да тръгнат напред. Новият живот изисква хора, надрасли старото. Всякакво недоволство и мърморене трябва да се забравят.
Искате ли да влезете в новия живот, вие трябва да приемете страданията с благодарност. Христос е страдал, и вие ще страдате. Не страдате ли като Христа, вие нямате дял с Него. Ако Христос, Син Божий, беше подложен на тежки страдания, колко повече вие ще бъдете изложени на страдания. Мислите ли, че можете да минете без страдания, вие сте на крив път. Който не е страдал, той не може да пристъпи прага на духовния свят. Да живееш без страдания, това значи, да отиваш на училище и да се връщаш, без да си научил една буква. Кой баща би се радвал на своя син, който се връща от странство, добре облечен, но без никакво знание? Какво ще каже бащата на сина си? Той ще поклати главата си и ще дигне ръце от него. По същия начин постъпват и в невидимия свят. Видят ли, че пристига такъв син, който нищо не е учил, веднага го изпращат назад. Там не държат недоволни, мърморковци. Успее ли някой мърморко да се промъкне там незаконно, веднага го намират, дават му билет и с експрес го пращат на земята да учи. В един анекдот се разправя за влизането на един евреин адвокат в рая, без позволение на тамошните власти. Той успял с хитрина да се промъкне там, но в скоро време станал невъзможен за жителите на рая. Каквото виждал, все го критикувал и разглеждал според законите на земята. Той казвал: По еди-кой член от закона за съдопроизводството това не е справедливо, това не е на мястото си. Всички започнали да мислят, как да се освободят от него. На едного дошла в ума мисълта да го примамят с някое богато дело на земята. Той казал: На земята се разглежда едно голямо дело, за което ще се заплати скъпо, но няма адвокат, който да го защитава. Като чул това, евреинът веднага излязъл от рая и слязъл на земята. Така раят се освободил от един мърморко, който влязъл вътре по незаконен път. Като ученици, вие трябва да се справите с недоволството, с мърморенето. И пророк Йона се опита да роптае против Бога, но се намери в утробата на кита, дето лежа цели три дни. Знайте едно нещо: за

Бога трябва да имате една мисъл и едно чувство. Никакво съмнение, никакво колебание не се позволява по отношение на Бога. Няма по-велик, по-силен, по-мощен от Него. Достатъчно е да проектира мисълта си към дадено същество, малко или голямо, за да се уредят работите му моментално. Мощна е Божията мисъл! Тя всичко твори и пресъздава. Тази мисъл слиза и до най-нискостоящите същества – камъните и растенията. Приемат ли я, и те започват да растат и да се надигат.
Като не разбират закона на страданията, хората постоянно роптаят против Господа. Трябва ли калният, нечистият да роптае, че не го обличат с чисти дрехи и не го поставят на първо място? Колкото да роптае, докато е външно и вътрешно нечист, той всякога ще цапа дрехите си. За да го облекат в нови, в чисти дрехи, първо трябва да го заведат на баня, да го окъпят добре. Ама водата била гореща, кожата му се охлузила от търкане, това още нищо не значи. В пътя на чистенето, на растенето си, човек неизбежно минава през страдания. Страданията са метод за чистене. На земята човек дохожда гол и после го обличат. Малкото, новородено дете е голо, а после го обличат. При това майка му го облича в дрехи, които не са по желанието му. Първите дрехи на детето са пелени, които го стягат, здраво държат ръцете и краката му. Колкото повече расте, пелените се сменят с леки, свободни дрехи. Като слиза от невидимия свят, човек има високо мнение за себе си, мисли, че е Син Божий. Обаче, щом слезе на земята, веднага го поставят на известна дисциплина, да се смири. И Христос е Син Божий, но като дойде на земята, трябваше да се учи на смирение. Той казваше за себе си: „Син Человечески няма къде глава да подслони". Като влезе в Йерусалим, Христос нямаше кон, на който да се качи, но трябваше от съседното село да доведат една ослица, която да възседне. Мислите ли, че вие ще влезете в Йерусалим по друг начин? – И вие ще влезете с ослица. Ослицата представя закон на четвъртото посвещение. Щом дойде до това посвещение, човек ще възседне ослица и така ще влезе в Йерусалим. Като се качи на ослицата и мине през това посвещение, човек ще бъде готов да говори истината.
Следователно, който е придобил вярата, любовта и истината, той трябва свободно да говори. Вярата, любовта и истината са огънят в човека, който непременно трябва да излезе навън. – Може ли нагорещената печка да не изкаже мнението си? – Не може. Огън има в нея, който по някакъв начин трябва да се изяви навън. Тъй щото, и без да говорите на хората, идеите, които имате в себе си, ще се изявят навън. Говорът не е единственият метод за разбиране между хората. Някой момък може да се влюби в някоя мома, без да изкаже чувствата си. Тя ще го разбере, без той да й говори за любовта си към нея. Това показва, че мислите и чувствата се предават от един човек на друг, без всякакъв говор. Ако хората не казват, че те обичат, това не значи, че нямат любов към тебе. Преди да те е обичал някой на земята, пръв Бог те е обичал, заради което те е пратил да се учиш. После

баща ти и майка ти са те обичали и са станали врата, през която да влезеш в широкия свят. И най-после, учителите, които са те учили, също са те обичали. Ако не са те обичали, те нямаше да имат дух и разположение да те учат.
Сега, знаете вече, че всеки човек е обичан и му са дадени условия да живее, да расте, да се учи и развива. Трябва ли след всичко това човек да бъде недоволен? Често срещате недоволни хора, които роптаят против този-онзи, не могат да ги търпят, не ги обичат. Какво показва това? Тия хора не познават нито своята цена, нито цената на другите. Всеки човек, добър или лош, е буква от Божествената азбука. Щом не обичате някои хора, вие не обичате известни букви от тази азбука. Какво ще постигне ученикът, който обича само десет букви от азбуката на своя език, а останалите 20 не обича? Наистина, и от десет букви може да се образуват думи, но нищо повече. От тия няколко думи не могат да се образуват цели изречения. Пълна реч е онази, която е съставена не само от срички и думи, но и от цели изречения. Следователно, вие трябва да обичате всички хора, защото всеки човек, лош или добър, е необходим за съставяне на цели изречения, чрез които да изказвате своите мисли и чувства. Влезете ли в Божествения свят, вие трябва да обичате всички хора, за да си служите с Божествения език. Не можете ли да приложите този език, никой няма да ви разбере, и вие ще се принудите да се върнете назад. Ще кажете, че не е нужно да обичате всички хора. И така можете да живеете, но ще бъдете невежи. Искате ли да бъдете учени хора, вие трябва да обичате всички.
Запомнете следното правило: искаш ли да бъдеш учен, да се домогнеш до Божествената наука, Ти трябва да обичаш всички хора; искаш ли да се домогнеш до духовната наука, ти трябва да вярваш във всички хора; искаш ли да се домогнеш до науката на земята, ти трябва да се надяваш на всички хора. Като прилагате това правило в живота си, вие ще се домогнете до всичко, което душата ви желае, и ще имате вътрешен мир. Бъдете доволни от живота, който ви е даден, от мислите и чувствата, които ви посещават, от промените във вас, на които всеки момент се натъквате. Сам по себе си животът е съвкупност от безброй промени. Няма по-красиво нещо в живота на човека от това, да бъде вътрешно доволен, да носи в себе си разположението на едно добро, разумно дете.
Желая на всички да бъдете добри, разумни деца. Христос казва: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие". Под думата „дете" се разбира доброто разположение на сърцето, на ума, на душата и на духа. Колкото да желаете това, неразположението все ще ви посети. Независимо от вас, неразположението ще дойде отвън някъде, но трябва да знаете, че то не е ваше. Недоволството, неразположението се дължат на същества извън нашия свят, които са изостанали в развитието си. Техните състояния ви се налагат често, но вие трябва да ги различавате, да ги отделяте от себе си, от своя личен живот. Ако влезете в дом, дето е имало

покойник, вие веднага ще станете скръбен. Ако влезете в дом, дето е имало сватба, вие веднага ще се развеселите. В тези случаи, нито скръбта е ваша, нито радостта. Човек взима участие в скърбите и в радостите на своите ближни, без той сам да е скръбен или радостен. Това е неизбежен закон. Ако иска да се ползва от радостите на хората, той трябва да взима участие и в скърбите им. Не взима ли дял от скърбите на хората, той ще се лиши и от радостите им. Същото може да се каже и за певеца. За да задоволи себе си, както и публиката, певецът трябва да взима и мажорни, и минорни тонове. Тоновете ще се сменят един след друг, за да създадат цяла песен, в която ще има хармония и мелодия. Не е важно, от какви тонове ще бъде съставена песента; важно е да бъде изпята чисто, меко и със съответна сила. Какво представя човешкият живот? – Нищо друго, освен песен за ангелите. Ако живеете добре, песента ви ще бъде приятна и за хората, и за ангелите. Не живеете ли добре, и песента ви ще бъде неприятна. Като благоволи към добрия живот на хората, Бог им праща своето благословение. Без Божието благословение нищо не може да се постигне. Лошият живот на човека не води към нищо друго, освен към освиркване. – Да умра веднъж, че да се освободя. – Не, и в смъртта няма спасение. Смъртта представя слизане от сцената на живота. Като слезеш от сцената, пак не си спасен. Вестниците ще започнат да пишат, че еди-кой пял или свирил, но нищо не излязло от неговия концерт. Като умре, човек се скрива в някоя дупка, да не вижда и да не чува какво се говори за него. След известно време, като се забрави името му, той отново се насърчава и започва да мисли за втори концерт. Щом замине човек за другия свят, майка му и баща му го посрещат и започват да го питат, защо концертът му излезе несполучлив. Трябва ли да се оправдава с публиката или с други външни причини? За неуспеха на хората има, наистина, и външни причини, но главната причина е в самите тях. Христос казва: „Който се отрече от мене, и аз ще се отрека от него. Който не се отрече от мене, и аз няма да се отрека от него". С други думи казано: Който живее за мене, и аз ще живея за него. Който мисли за мене и ме обича, и аз ще мисля за него и ще го обичам. Това е закон. Когото обичаш, и той ще те обича. Когото не обичаш, и той няма да те обича. Хората искат да бъдат обичани, без те сами да обичат. Такъв закон не съществува. Когато клиентът влезе в някой дюкян, търговецът веднага ще му предложи нещо от стоката си. В замяна на това, клиентът ще заплати известна сума. При това, колкото стоката е по-добра, толкова повече се плаща за нея.

За да познае цената на своите мисли, чувства и постъпки, човек ще бъде подложен на ред изпитания. Животът на земята е велико училище, в което се предават различни предмети. От предметите, които се предават на човека, вън и вътре в него, той се учи. Например, вятърът, който имате днес, дъждът, мъглата, облаците са външни предметни учения, а недоволството, огорченията, противоречията са вътрешни предметни

учения. Всички неща, които стават в природата, носят известно благословение за човека. Като изучавате историята на религиите, виждате, че всички религии, всички вярващи са минали през големи изпитания. Всички хора, млади и стари, учени и прости, са минали през изпитания. Няма човек в света, който да не е минал през изпитания. Изпитанията, страданията са благословение за човечеството. Казано е в Писанието, че когото обичат, него изпитват. Който се учи добре, него благославят.
И тъй, пожелавам ви Духът Божий да присъства във вашите домове.
Пожелавам ви мирът Божий да царува в умовете, в сърцата, в душите ви и във вашия дух.
Пожелавам Божието благословение да се излее върху вас.

14 август, 5 ч. с.

Матей, 10 гл.

1938_08_17 Всяко растение
Рилски беседи

ВСЯКО РАСТЕНИЕ

Христос казва: „Всяко растение, което не е насадил Отец мой небесни, ще се изкорени".
Днес във всички хора се корени нещо. Когато види, че нещо се корени в него, човек надава вик и пита, защо коренят това. Много естествено. Христос казва, че всяко растение, което Бог не е насадил в човека ще се изкорени, защото, остане ли в него, никакъв плод няма да принесе. Който искрено желае да учи, това го очаква. Съвременните хора страдат от еднообразие. Дето е еднообразието, там съществува голяма тъмнина. Дето има тъмнина, там са най-големите противоречия. Наистина, нощта носи големите противоречия в живота. Който не разбира някои работи, той е в тъмнина. Който е неразположен по дух, той е пак в тъмнина. Обаче, не смесвайте тъмнината със злото. Светлината и тъмнината са две неизбежни явления в Битието, както злото и доброто. Да ходи човек в тъмнината, това не значи, че е грешен. И праведният ходи в тъмнина. Разликата се заключава само в това, че праведният ходи в тъмнината със светлина, а грешният – без светлина. Например, като се говори за чистота, праведният, чистият разбира въпроса добре, а обикновеният изпада в противоречие. – Защо? – Защото той мисли за себе си, че е чист и се чуди, каква чистота се иска от него.
Има няколко вида чистота: физическа, духовна и Божествена. И една свещ свети, но ако имате две, три, четири и повече свещи, светлината е по-силна. Да мисли човек, че като има една свещ, повече не му са нужни, той е на крив път. Че сте познали Бога отчасти, че четете Библията и Евангелието, това не е още всичкото знание. Да четеш Библията, това не значи, че си спасен. В Библията са изнесени опитностите на хиляди хора. Минали ли сте през техните опитности? Придобили ли сте тяхното знание? И това, което е писано в Свещената книга, не представя всичкото знание в света. Много още има човек да учи, докато завърши своето развитие на земята. Като се обезсърчават, някои казват, че няма да излезе човек от тях. Ако не излезе човек, какво друго може да излезе? Как могат да твърдят това, когато не знаят, какво всъщност е човекът? Като говори така, човек трябва да знае, какво може и какво не може да излезе от него. Казвам тогава, че ако не излезе пате, ще излезе пиленце; ако не излезе агне, ще излезе козле. Каква е разликата между овцата и козата?
Понеже пасе само трева, овцата не причинява пакости на горите. Козата, обаче, гризе корите и листата на младите дръвчета, вследствие на което причинява пакости на горите. Козата е много самостоятелна, а овцата не е. Когато срещнат някой самостоятелен, упорит човек, наричат го коза.

Значи, като коза, този човек прави някакви пакости. – На кого? – На себе си.
Сегашният човек без да иска, без да съзнава, сам си пакости. Например, днес си каже, че от него човек няма да стане и се вързва с едно въже; на другия ден пак си каже същото – вързва се с второ въже; на третия ден пак каже същото – вързва се с трето въже. Ден след ден той се вързва с въжета, докато един ден цял се види обвързан – от главата до краката. При това положение, какъв човек очаквате да излезе? Иска да отиде на училище, но не може, защото е вързан. Иска да яде хляб, пак не може – вързан е. И очите, и ушите на този човек са вързани. Какво може да излезе от човек, който не вижда и не чува? Той ще каже, че всичко чува. Какво чува? Лошите думи, които някой казал за него, вследствие на което губи разположението си. Той чул, че някой казал една лоша дума за него, а не е чул десетте добри думи. Който чува само лошите думи, които се говорят за него или за ближните му, той не е музикален човек, няма добър слух. Който възприема само лошите слухове, лошите картини, лошите миризми, лошите храни, той има слабо развити сетива. В този смисъл, истински красноречив човек е онзи, който говори само хубави, добри работи. Който само обещава, без да изпълнява, и той не е красноречив човек. Какво красноречие има в това, че някой обещава следната година да ви донесе плодове, дрехи, обуща? От тия обещания едва ли едно на стот ще се сбъдне. Сладко, красноречиво говорене е това, каквото кажеш и обещаеш, веднага да го изпълниш. Малко давай, но навреме, отколкото много, но без определено време. Сегашните хора дават много, но не навреме. Докато дойде обещаното, човек може да умре от глад.
Съвременните хора търсят щастие, но без да искат си приготвят нещастието. – Защо? – Защото постоянно говорят или за своето минало, или за бъдещето си, какво ги очаква. Ако говорят за някакво светло бъдеще, добре правят, но те рисуват бъдещето си в тъмни, мрачни краски. Значи, хората говорят за миналото, духовете – за бъдещето, а Бог – за настоящето. Тъй щото, докато очаква на бъдещето само, човек се движи в света на духовете. Докато живее с миналото, той е в човешкия свят. Обаче, живее ли в настоящето, той е в Божествения свят, дето нещата стават моментално. Човек е господар на миналото, духовете са господари на бъдещето, а Бог – на настоящето. Наистина, човек знае само онова, което е минал, добро или лошо. Що се отнася до бъдещето, той нищо не знае. Има хора, които предсказват някои неща, но това знание не е тяхно. Те декламират това, което им се казва, както децата декламират стихотворенията на някой велик поет. Детската глава не е създала тия стихотворения. И грамофонните плочи могат да пеят, да свирят, да държат речи, но само такива, които са написани вече върху тях. Накарайте една грамофонна плоча да ви изпее или изсвири нещо ново, тя се отказва да изпълни желанието ви. Следователно, каже ли човек за себе си, че от

него нищо няма да стане, той е грамофонна плоча, която пее една и съща песен. Каже ли, че от него човек ще стане, той е пак грамофонна плоча. И в първия, и във втория случай той предполага нещата, не ги знае положително. Когато кажеш, че от тебе човек няма да стане, ти си прав едно на хиляда. Кажеш ли, че от тебе човек ще стане, ти си по-близо до истината. В първия случай ти поставяш нещата вън от себе си и мислиш, че хората трябва да работят за тебе. Във втория случай ти поставяш нещата вътре в себе си и мислиш, че сам трябва да работиш. В този случай ти си по-близо до истината, защото, каквито условия да ти се дават отвън, ти трябва да бъдеш готов да ги използваш. Учителят може да ви даде книги, учебници, но вие трябва да ги отворите, да четете и да размишлявате върху прочетеното.
Мнозина очакват да получат блага наготово, без да работят. Те изживяват различни състояния и се страхуват, да не ги изкорени Господ. – Не Бог корени само заблужденията и кривите разбирания на хората. Вие мислите за Бога, за себе си, за окръжаващите това, което не е. Вие нямате ясна представа за нещата, вследствие на което си създавате цяла каша от умувания и чувствания. Кажете ли на някого, че е много добър, той ви гледа изпитателно, не вярва, истината ли му говорите, или го подигравате. Той мисли за себе си, че е добър, но че е много добър, това не знае. На друг някой казват, че не е добър. И той се чуди, вярно ли е това. За да разбере истината, последният се нуждае само от една запетая. Като му каже някой „не си добър", той трябва да тури след частицата „не" запетая, и тогава ще излезе „не, ти си добър". Ако между думите „не си добър" не поставиш запетая и ги свържеш в едно, от тях се ражда нещо неестествено. Такова нещо е катърът. Катърът се ражда от кобила и магаре. Той е нещо средно между двете. Катърът е човешко произведение, вследствие на което е безплоден. Той не е създаден от природата. Всяко неестествено проявление в човека е катър, който не може нищо да роди.
Едно дете намерило една кошница с ябълки и извадило от нея една, две, три, десет ябълки. То не може да изяде една ябълка, а взима десет. Защо му са толкова много ябълки? Това показва, че желанията му са много. И възрастните хора като децата, имат много желания, които не могат да реализират, вследствие на което страдат. Те раждат много желания, но нямат храна да ги отгледат. Щом не можете да отхранвате желанията си ще се намерят хора, които ще ги вземат за себе си. После ще страдате от това, че някой взел едно ваше желание без позволение. Какво ще кажете за себе си, когато късате плодове от чуждите градини без позволение? Кой ви даде това право? Някой си насадил една череша, грижил се за нея и когато роди, той не може да се радва на своя труд. Преди него други са опитали плодовете на черешата му. Искате ли една череша, вземете позволение от господаря на черешата. Не искате ли позволение, и вие грешите, и околните грешат. Като късате плодовете от някоя череша без позволение,

вие внасяте заблуждение и в самата череша. Тя мисли, че господарят ѝ я бере. Не съм ли свободен да постъпвам, както искам? – Не си свободен. – Не съм ли чадо Божие? – Ако си истинско чадо Божие, ти ще признаваш Баща си и за всяко нещо ще искаш позволение от Него, като създател на цялата вселена. Благодарение на своите криви разбирания и криворазбрана свобода, хората мислят, че са свободни там, дето всъщност не са свободни. Те са свободни да отидат при господаря на дървото и да го помолят да им откъсне няколко плода, но без позволение не са свободни да късат плодове.

Като не могат да реализират желанията си, хората се смущават и обезсърдчават. Смущенията произтичат от сърцето, а радостите – от ума. Животът на сърцето е живот на тъмнина. Значи, сърцето носи скърбите и страданията в живота, а умът – радостите. Казано е в Писанието: „Сине мой, дай ми сърцето си". Като вземе сърцето на човека, Бог внася в него нужната светлина. Само Той е в състояние да освободи човека от всички скърби и страдания, които идат на всяко време. Сърцето страда и с време и без време. Запали ли се Божественият огън в човешкото сърце, страданията изчезват.

„Всяко растение, което Отец мой небесни не е насадил, ще се изкорени". Щом лошото се изкорени, доброто трябва да го за-мести. Радвайте се, когато Бог корени, защото на мястото на изкорененото Той посажда своите мисли и чувства. Следователно, щом скърбите, вие трябва да изпращате сърцето си при Господа, Той да го възпитава. Като го възпитава, Той внася светлина в него. Когато радости идат в живота ви, пак се радвайте, защото живеете в светлина. Благодарете на Бога и за тъмнината, и за светлината, в които живеете. Уповавайте на ума си, който Бог ви е дал, защото чрез него пътят ви се осветява и можете да вървите напред.

17 август, 5 ч. с.

Матей 15: 12-39

1938_08_19 Силен и слаб. Дриада
Рилски беседи

СИЛЕН И СЛАБ. ДРИАДА

Един философ върви по улиците и среща едно малко момченце, което плаче. Защо плачеш? Сираче съм, нямам майка и баща и не съм ял 24 часа. Ела с мене! По-нататък той среща друго дете, което плаче, защото майка му е болна и няма пари да купи лекарства да й се помогне. Не плачи, ела с мене! След това среща трето дете, също така разплакано. Защо плачеш? Носех един хляб за дома си, но едно голямо момче ме срещна, наби ме и взе хляба от ръцете ми. Ела с мене! Къде ще заведе философът тия деца? Той ще ги заведе у дома си, ще им даде по нещо, за да ги утеши. Кой е този философ? Човешкият ум, който може да успокоява човешкото сърце. Значи, умът е силният, а сърцето – слабият.
Казано е в Писанието: „Да се не смущава сърцето ви". Сърцето на всички съвременни хора е смутено: ученикът се смущава, че няма средства за книги, или че не е издържал изпитите си; младата мома се смущава, че годините минават, а тя не се е оженила; чиновникът се смущава за службата си, да не го уволнят; майката се смущава за сина си, който е на бойното поле, да не го убият. Ако пък е убит, тя плаче, страда за него. Как ще се утешат тия хора? Как ще утешите майката, която е изгубила сина си? Ще й кажете, че като душа, той е излязъл от Бога и трябва да се върне при него. Ама защо толкова млад? Той е повикан горе, там да държи изпитите си. Условията на земята са по-трудни от тия на онзи свят. Там ще учи, ще следва университет и ще държи изпити. За да ги свърши успешно, никой от земята не трябва да го смущава и безпокои. Защо моят син трябваше да бъде убит? Аз се молих много за него. Защо не са чули молитвата ми? Там е въпросът. Много майки са се молили за синовете си, но на едни от тях молитвите са приети, а на други – не. Защо е така, никой не знае. Това не е наша работа.
Нашата работа се заключава в обединението. Днес всички хора трябва да се обединят, да работят в единство. Днес всеки човек мисли само за себе си. Всяка майка се моли само за своя син. Ако всички майки в света концентрират мисълта си в едно направление и отправят една обща молитва към Бога, никаква война нямаше да има. Щом няма войни, и синовете им ще бъдат живи. Днес всеки се грижи за себе си, всеки мисли за себе си, как да стане чист, свят, учен. След всичко това, хората се за-питват, защо светът не може да се оправи. Светът може да се оправи само тогава, когато всички хора се обединят. При това положение всеки човек трябва да мисли не само за себе си, но и за своите ближни. Това, което е благо за него, да бъде благо и за ближните му. Как ще се постигне това единство? Много лесно. Вместо да носите по една-две чаши вода, да задоволите

жаждата на няколко души само, пуснете крана на вашата чешма, да могат всички хора да пият и да се задоволят. С други думи казано: пуснете любовта в себе си, да напълни вашето корито. Като се напълни коритото ви, водата ще почне да изтича навън и ще задоволи жаждата на всички живи същества.

Като се говори за любовта, мнозина мислят, че тя е залъгалка за младите. Не, истинската любов ни най-малко не подразбира залъгване. Да любиш, това значи, да отправиш погледа си към Бога. Какво по-голямо благо за младия и стария, за учения и простия, за бедния и богатия да отправят погледа си нагоре? Виждате един просяк, с часове седи спокойно по ъглите на улиците и чака, моли се, дано пуснат нещо в чинийката му. Какво ще му пуснат? По един-два лева. И след това той ще се прехрани с тях! Каква по-голяма залъгалка можете да очаквате от тази? Не, просякът трябва да стъпи на краката си, да отправи погледа си към Бога и да започне да учи. Ама ще го считат за смахнат. Да, всеки момък, който спира погледа си само върху една мома, а не върху всички, е смахнат. За предпочитане е да гледаш на едно лице, а не на две и на повече. Кое е това лице, на което всички хора трябва да гледат? Божието.

В турско време още, при един съдия се явили двама тъжители, с желание да разрешат един спорен въпрос помежду си. Един от тъжитслите влязъл при съдията и му дал една турска лира, като му казал: Моля те, да гледаш на моето лице. След него влязъл вторият тъжител и дал на съдията две лири, да разреши въпроса в негова полза. Като започнало делото, първият тъжител се приближил при съдията и му пришепнал: Господин съдия, гледай на лицето ми. Синко, какво да правя с онзи с двете лица?

Съвременните хора често изпадат в заблуждения и, за да излязат от тях, казват, че има само едно научно разрешение на тия заблуждения. Кое е научното разрешение? То може да бъде механическо, а може да бъде и органическо. Двама цигулари свирят на цигулка: единият свири механически, туря пръстите си по строго определени места на цигулката, вследствие на което тоновете му не са чисти. Вторият цигулар е майстор, той свири органически, вследствие на което определя местата на тоновете чрез своя тънък слух, а не по механическото им разпределение. Той свири с голяма точност и чистота. И първият, и вторият цигулари свирят според научното разпределение на тоновете, но всички се възхищават от втория. Същото може да се каже и за любовта. Мнозина говорят за нея, но неправилно я произнасят.

Какво виждаме в живота на съвременните хора? Навсякъде неправилности, дисхармония. Тази дисхармония е причина за всички слабости и недъзи на хората. Например, не пее ли правилно, човек разваля гърлото си. Не мисли ли правилно, той разваля челото си. Ако не чувства правилно, той разваля сърцето си. Ако не постъпва правилно, той разваля брадата си. Ако това не се отрази още на този живот на човека, ще се

отрази в бъдещото поколение. Изобщо, няма мисъл, чувство или постъпка, които да не се отразяват върху човешкото лице.
И тъй, когато човек се поддаде на своите лоши състояния, съзнанието му се помрачава, потъва в мъгла, с каквато днес сме обиколени. Само мисълта на човека е в сила да махне тази мъгла, да даде възможност на слънцето да проникне в неговия ум. Мисълта на човека е подобна на вятъра в природата. Духне ли той, мъглите се разпръсват. Велико нещо е човешката мисъл. Тя определя човека. По мисълта, по погледа, по усмивката на човека ще познаете онова неизменно, велико начало в него. Това се отнася за онази мисъл, която движи човека напред; за онзи поглед, в който няма никакво раздвояване, никакво колебание и за онази усмивка, която стопля сърцето на всеки страдащ. Само онзи човек може да даде такава усмивка, в сърцето на когото Бог се проявява.
Днес всички хора искат да видят лицето на Бога. Когато дойде на земята, Бог ще се изяви не само за хората, но за всички живи същества. Това значи, че е дошло спасението на света. Как ще го посрещнат животните? Чрез бягане. Спасението на животните е в бягането. Как ще го посрещнат хората? Като мислят. Спасението на хората е в мисълта. Като мисли право, човек едновременно люби. Като мисли и люби, човек има всичко на разположение. Реалността на живота е в любовта. Като има любов, дето и да се намира, човек разчита на нея. Любовта дава ценност на всички неща. Тя съдържа в себе си всички възможности. В това отношение тя е подобна на костилката в плода. Любовта се намира и в плода, и в костилката, но възможностите на любовта са в костилката. Достатъчно е да посадите костилката в земята, за да видите всичките възможности, които се крият в нея. От една костилка се ражда само един плод. Това показва, че в проявите на любовта съществува голямо разнообразие. Костилката на любовта се отличава от костилките на останалите плодове по това, че от нея произлиза не само един плод, но всички плодове в цялото Битие. Живееш ли в любовта, за какъвто плод мислиш, такъв ще имаш: ако мислиш да станеш музикант, музикант ще станеш; ако мислиш да станеш философ, поет, учен, такъв ще станеш; ако искаш красив да станеш, и красота ще придобиеш. Какъвто пожелаеш да станеш, непременно ще успееш. Това е магията на любовта. Много време трябва да работи човек върху себе си, за да придобие костилката на любовта. Той не е готов още за тази костилка. Ако днес му се даде, той ще я използва за несъществени работи и в скоро време ще я изгуби. Слушате някой момък да казва на момата, че я обича с всичкото си сърце. Този момък не е намерил костилката на любовта. Той се залъгва с външната, с месестата част на плода. Той ще изяде плода, а костилката ще хвърли. Едно трябва да знаете: само Бога можете да обичате с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила. Ближния си ще обичате като себе си. Пазете се от заблужденията на влюбването. Влюбване, в което няма любов,

носи със себе си всички заблуждения и разочарования. Каква любов може да очаквате между един лунен и един сатурнов тип? Момъкът е лунен тип, а момата – сатурнов. Той се мени като луната и живее във въображението си, а тя критикува всичко в него. Не минава много време, на сцената се явява още една луна. Какво ще прави това паднало божество с две луни? Велика, мощна сила е любовта, но когато има предвид изпълнение волята Божия. Тази любов повдига всички живи същества. Няма ли предвид изпълнението на волята Божия, тя внася дисхармония в света. Ще дойде някой да ме пита, какво мисля за любовта и в коя любов вярвам. Аз вярвам само в онази любов, чиято светлина никога не загасва. В светлината на свещта не вярвам. Тази светлина трае няколко часа. При това, за да светне свещта, кибрит е нужен. Аз не вярвам в светлина, за която е нужен кибрит. Донякъде само вярвам в светлината на слънцето. Ще дойде ден, когато и слънцето ще загасне. Следователно, аз не мога да вложа всичката си вяра в тела, светлината на които не е вечна. Обаче, има едно слънце, което никога не загасва. То осветява по-малките слънца. Този закон се отнася и до душите. Има малки, млади души, които се осветяват от по-големите. Последните пък се осветяват от още по-големи и т. н. Бог пък осветява всички души. Човек трябва да знае, отде иде светлината на неговата душа. Някоя млада мома казва, че някой момък я осветява, т. е. вдъхновява. Не се минава много време, момата казва, че вдъхновението ѝ изчезнало, нямала вече светлина в себе си. – Защо? Момъкът я напуснал. Човек не трябва да разчита на светлина, която ту се явява, ту се губи. Човешката душа се нуждае от непреривна светлина. Дойдете ли до любовта, вие трябва да знаете следния закон: човек не може да бъде обичан, докато той сам не е обичал. Детето е привързано към майка си и я обича, защото първо тя го е обичала.
Христос казва: „Аз съм виделината на света". Значи, като е дошъл на земята, Христос е станал отражение на Божествената светлина. На същото основание казвам, че всеки човек на земята, който ви обича, е проводник или отражение на любовта на някое близко на вас същество от невидимия свят. В тази любов няма никаква сянка, никаква тъмнина. Яви ли се най-малката сянка в любовта, това показва, че някое тъмно същество проявява своето неразположение към вас. Значи, един и същ човек може в един случай да прояви любов към вас, а в друг случай – омраза или неразположение. В истинската любов няма никаква тъмнина, никакво обезсърчаване, никакво обезверяване. Там животът тече непрекъснато. Искате ли да придобиете този живот в себе си, вие трябва да се калите, да издържате на мъчнотии, несгоди, страдания, злини и т. н. Каже ли ви някой, че обича само един човек, ще знаете, че той е слаб. Той може да носи само един килограм тежест. Силният човек може да носи земята на гърба си. Това значи, че той може да обича всички хора. Да обичаш всички хора, това значи, да ги събереш на едно място и от тях да образуваш един

човек. В този човек трябва да виждаш красивото лице на Единния. Както слънцето огрява едновременно всички общества, така и човек трябва да обича всички. – Слаб съм, не мога да обичам така. – Слаб си, защото не проявяваш доброто в себе си. Доброто прави човека силен. Иска ли да прояви добродетелите си, човек трябва да приложи в живота си закона на любовта. Любовта не търпи никаква дисхармония. Най-малката дисхармония, вън или вътре в човека, отнема възможността му да прояви любовта си.
Днес слънцето грее силно, денят е ясен, небето чисто. Когато мислите, чувствата и постъпките на човека са добри, и неговото слънце ще грее ясно, и неговият ден ще бъде добър.
Желая ви сега да бъдете силни в доброто, слаби в злото; силни в любовта, слаби в безлюбието; силни във вярата, слаби в безверието; силни в надеждата, слаби в обезсърчението.

19 август, 5 ч. с.

Йоан, 8 гл.

1938_08_21 Степени на съзнанието
Рилски беседи

СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО

Много неща са дадени на човека, но всички не са еднакво ценни. Най-ценното нещо за човека, това е животът. Не само човек, но всички живи същества ценят живота, по свой начин, и се стремят да го запазят. Изгуби ли живота си, човек изгубва всичко и става нещастен. Въпреки това, всички хора, учени или прости, могат да задържат живота си най-много до 120 години. Дойде ли до тия години, с човека става нещо особено и, въпреки желанието си, той изгубва своя живот. Къде отива животът му, и той не знае. Животът на човека се топи като снежна топка. Докато мисли, че се е осигурил и го държи в ръката си, сам не забелязва, как постепенно се топи и изчезва някъде в пространството.
Двама братя живели добре помежду си, но единият от тях решил да се посвети в служене на Бога. За тази цел той отишъл на една планина, да прекара в пост и молитва, в пълно уединение, далеч от греха и съблазните. Така прекарал той цели 20 години в чистота и святост. Един ден той решил да слезе в града при брата си, който останал да работи между хората, да се учи от тях. За да изкарва прехраната си, той станал обущар. Цели 20 години той правил обуща на хората и станал виден обущар. При него дохождали най-знатните хора от града да си поръчват обуща. Като слязъл в града да види брата си, светията взел в ръката си една топка сняг, да му покаже, че снегът не се топи от топлината му. С това той искал да подчертае своята чистота и святост. Както се разговаряли, в магазина на брата му влязла една красива, знатна мома, да си поръча обуща. Младата мома събула обувката си, за да й вземе обущарят мярка. Като видял крака на младата мома, красиво изваян, светията се загледал в него и започнал да си мисли, че и в света, дето брат му живее, има красиви неща, които заслужават внимание. Унесен в красивия крак и в размишленията, на които той го навел, светията не забелязал, че снегът в ръката му започнал да се топи. – Братко, снегът ти се топи, казал обущарят и продължил работата си.
Коя е причината за топенето на снега в ръката на светията? Когато българинът иска да произведе огън, той взима парче кремък и го удря с парче стомана. От това удряне се образува искра, огън, който запалва праханта. Следователно, като наблюдавал крака на младата мома и размишлявал върху красивите неща в света, в сърцето на светията се образувал огън, който стопил снега в ръката му. Ще кажете, че светията се е съблазнил. – Не, никаква съблазън не е това, но мислите му са минали от едно състояние в друго, както съзнанието минава през различни фази.

Съвременните хора признават главно живота на самосъзнанието, в който се движат. Обаче, в живота на съзнанието различаваме четири степени: подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание. В подсъзнанието влиза целия неорганически свят; в съзнанието – целия органически свят, от най-малките до най-големите същества – растения и животни; в самосъзнанието влиза човекът; а в свръхсъзнанието – ангелите. Ако влезе в подсъзнанието, човек ще се натъкне на неорганическия свят, в който съществува голямо противоречие. Щом влезе в съзнанието, в него се заражда голяма борба, след която той започва да работи. Щом се качи в самосъзнанието си, той започва да се измъчва, защо нещата не стават, както трябва, защо хората не мислят и не чувстват правилно. Най-после, като влезе в свръхсъзнанието, човек попада в блаженството на живота, към който всички хора се стремят. Къде се намират местата на тия съзнания? За определяне местата на четирите вида съзнания можем да дадем приблизителна, а не абсолютна диспозиция. Съзнанието на човека се намира в сърцето му, а самосъзнанието – в неговия ум. Значи, в сърцето на човека живеят растенията и животните, в ума – хората, а в подсъзнанието му – неорганизираните същества. Страшно е да живеете между неорганизирани същества. Човешкият организъм е съставен приблизително от 30 милиарда клетки, разпределени в човешките удове: в мозъка, в дробовете, в стомаха, в сърцето, в очите, в ушите, в устата, в мускулите, в костите, в космите и т. н. Всички тия клетки се раличават помежду си по степен на развитие и строеж. За да образуват човешкото тяло, те се подчиняват на една велика, мощна сила, която ги управлява и държи в единство. Сами по себе си те са неорганизирани, и ако не съществуваше тази сила, никакъв човек не би съществувал. Къде е човекът? Човек се намира в онази първична клетка, наречена монада, която управлява всички останали клетки и им дава различни заповеди и направления. Що се отнася до човека, всички хора имат смътна представа. Те казват, че човек е същество, което се ражда и умира. На пръв поглед те са прави, но какво означава раждането и какво – смъртта? Всяко нещо, което умира, се отдалечава от центъра. Значи, то върви към периферията. Всяко нещо, което се ражда, върви от периферията към центъра. Тези процеси се превеждат с думите „минаване от смърт в живот и от живот в смърт". Хората не желаят смъртта, защото губят ония условия, с които са привикнали. Представете си, че някой човек е живял 30 години в затвор. Колкото да е тежък животът му в затвора, той е свикнал с тамошните условия и мисли, че вън от затвора не може да се живее. Обаче, дохожда ден, когато трябва да напусне затвора. Предлагат му да излезе, но той не се решава, страхува се да отиде в широкия свят. Като не иска доброволно да излезе от затвора, насила ще го заставят. Като влезе в широкия свят и се окопити, човек вижда, че вън от затвора животът е по-красив и смислен от този в затвора. В този смисъл човешкото тяло представя затвор, с

условията на който човек свиква и не иска да го напусне. Каквито блага да му предлагат, той не иска да напусне затвора. – Защо? – Защото не знае, къде ще отиде и какви условия го чакат. Той не познава нито небето, нито ада.
Следователно, човек се страхува от смъртта, защото не познава условията зад нея. Докато е на земята, между хората, той счита, че е осигурен. Щом се отдалечи от хората, от близките си, той се страхува. Докато ножът, сабята висят на тялото на военния, той е осигурен, има на какво да разчита. Отнемат ли му ножа и сабята, той изгубва вярата си. Докато ученият има на масата си перо и хартия, той е спокоен, има на какво да разчита. Отнемат ли му тия пособия, той се обезсърчава. Какво ще бъде положението на военния, на когото ръцете са парализирани? Той иска да посегне към ножа, да го пипне, но не може. Какво ще бъде положението на учения, на когото мисълта е парализирана и нищо не може да роди? Значи, зад силата на военния, зад мисълта на учения, зад чувствата на всеки човек се крие велика реалност, за която хората нямат никакво понятие. Коя е тази реалност? – Любовта. Младите ще кажат, че познават любовта. Старите пък ще кажат, че любовта е нещо променчиво: докато е млад, човек може да люби; като остарее, любовта го напуща. Значи, старият отрича любовта, както болният отрича здравето. Колкото е вярно твърдението на стария, че стар човек не може да люби, толкова е вярно твърдението на болния, че няма здраве за него.
Какво нещо е любовта? Каквито определения да се дават за любовта, тя всякога ще остане неразбрана. Когато човек мине през любовта на подсъзнанието, на съзнанието, на самосъзнанието и на свръхсъзнанието, тогава само може да има ясна представа за любовта. Любовта на свръхсъзнанието крие в себе си магическа сила. Тя може да изкара мъртвия от гроба, както семенцата никнат от земята. Тя организира частиците му и го връща към живот. Това, което възвръща човека към живота, който той е изгубил, е любовта. Обратно: това, което става причина човек да изгуби ценното – своя живот, е безлюбието. Това, което прави хората щастливи, е любовта. Това, което ги прави нещастни, е безлюбието. – Коя е причината, която кара хората да живеят? – Любовта. – Коя е причината, която ги заставя да умират? – Безлюбието. Значи, един трябва да живее, а друг – да умре. – Защо трябва да страда и да умира човек? – Законът е такъв. При сегашните условия на живота не може другояче. – Ние искаме да живеем братски. – Знаете ли, какво изисква братският живот, в широк смисъл на думата? Да живееш братски с всички същества, това значи, на никого да не причиниш и най-малкото страдание. Какво ще правиш тогава без жито, без мляко, без яйца, без плодове, без кокошки, без агънца? Като живее, човек все ще смели няколко житни зърна, все ще изяде няколко плода, няколко яйца и т. н. Живее ли по този начин, той е нарушил вече принципа на великия братски живот. След

всичко това хората търсят живот без страдания. Това е невъзможно. Ако някой мисли, че има такава възможност, нека даде свой модел за създаване на нов свят. Само онзи може да не страда, който свързва всички неща в едно цяло. Бог може да направи това. Той живее във всички форми, които съществуват в природата.
Той се жертва заради нас, да живеем и да Го познаем. Затова е казано в Писанието: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който Ме яде, той ще има живот в себе си". На Бога е приятно да Го ядат, да се жертва; на хората, обаче, не е приятно да се жертват. Това е положителната, опитна философия на живота, между фактите на която съществува пълна последователност. В тази философия нещата растат и се осмислят, без да губят своята красота. Това става с всеки човек, който живее правилно. Първоначално той е дете, постепенно става юноша, възрастен и най-после стар човек, без да губи своята красота. Стар човек не подразбира човек с бяла коса. Бялата коса, т. е. белият цвят е символ на щедрост, на даване. Значи, старият човек е щедър, всичко дава. От стария човек изтича Божествена енергия. Млад човек не е само този, който има черна коса. Човек с черна коса е касиер, който постоянно взима. Старият дава, младият взима. Старият празни хамбара си, а младият го пълни. Когато искат да кажат за някого, че е стар, българите казват, че е празна глава. Празната глава подразбира бяла глава, а бялата глава винаги дава. Пълната глава подразбира млад човек, косата на когото е още черна. За да уравновеси своите енергии, природата си служи с точни везни. Тя поставя младия на високи планински върхове, там да складира богатствата си. Ако започне преждевременно да раздава, и той ще побелее. Тя поставя стария в долината на живота, да раздава от своите блага. Щом раздаде всичко, старият започва отново да събира, докато главата му почернее. – Кой е по-добър: старият или младият? – И двамата са добри. Дали косата на човека е черна или бяла, това е все един човек – една идея в различни форми. Древният окултизъм изобразява жената с черна коса, а мъжът – с бяла. Жената била носителка на тъмнина, а мъжът – на светлина. Тъмнината представя първичната материя, от която светът е произлязъл. Светлината подразбира проявения, организирания свят. Първичната материя не е била организирана. Тя хвърляла сянка върху нещата, вследствие на което изглеждала тъмна. От светлината пък се създават новите светове. Значи, тъмнината е склад, от който Бог вади нещата, за да създаде света на светлината. Светлината излиза от тъмнината. Тъй щото, когато казвате, че някой е лош, знайте, че в него има нещо добро. Тигърът, едно от свирепите животни, може да бъде нежен, добър. – За кого? – За своите малки тигърчета. Ако стоите на пътя на този тигър, вие непременно ще пострадате. За да не пострадате, трябва да стоите далеч от неговия път. Искате ли да избегнете противоречията на живота, водете се по разумните закони на Битието. Който знае закона за смаляването и увеличаването, той

лесно ще се справя със своите мъчнотии. Много хора днес страдат, защото са научили само изкуството да се увеличават. Те трябва да изучават закона на смаляването, да се смирят. Малкият, смиреният човек може да мине отвсякъде. Големият, обаче, се спъва и от най-малкото препятствие. Съвременните хора се стремят към външни неща: към външна сила, външно богатство и знание. Те не се спират да пре-сметнат, какви грамадни богатства се крият във всеки човек. Всеки носи в себе си музикално чувство, което може да разработи и да се осигури на цял живот. Човек може да стане гениален музикант и певец – от него зависи. – Възможно ли е това? – Възможно е. Ако преди 50-60 години някой би се осмелил да каже, че ще дойде ден, когато хората ще хвърчат с машини из въздуха, или ще могат да слушат, какво става и в най-отдалечените страни на света, щяха да го нарекат луд. Днес, обаче, всичко това се реализира. В бъдеще се очакват още по-големи открития. Ще дойде ден, когато хората ще се съобщават със своите близки, заминали на другия свят. Те ще знаят последните новини от онзи свят. Засега съобщенията с онзи свят не са усъвършенствани, вследствие на което тамошните жители мълчат. Христос казва: „Търсете първо Царството Божие". Превеждам този стих: Търсете първо онова, което е ценно за вас – живота. Христос дава правила и закони, по които може да се живее, т. е. да се запази живота. Човек едновременно носи в себе си и тъмнина, и светлина, вследствие на което неизбежно е изложен и на страдания, и на радости. Страданията произлизат от неорганизираната материя на тъмнината, а радостите – от организираната материя на светлината, която твори и създава нещата. Когато любовта дойде, тя ще примири тъмнината със светлината. С други думи казано: животът ще примири човека със страданията. Когато човек се убеди, че страданието е обвивка на радостта, невежеството – на знанието, безсилието – на силата, неговият живот ще се изпълни с радост и щастие. Влезе ли човек в любовта на свръхсъзнанието, щастието ще го последва. Като не разбират това, хората търсят Бога вън от себе си. – Не, Бог е в любовта. Кой дава живот на човека? Кой го утешава? Кой освобождава народите от робството, в което се намират? Следователно, познайте Бога, познайте любовта във всички форми, в които се проявява. Търсете Го в силния и в слабия, в учения и в простия, в богатия и в бедния, във всяко растение и животно. Търсете Го в музиката, в поезията, в изкуството, в науката. И най-слабите същества са силни, щом Бог присъства в тях. Погледнете мъховете, които растат върху канарите. С години те живеят по камъните, извличат някаква храна от тях, и по този начин ги облагородяват. Като ги наблюдавате, вие трябва да взимате поука от тях. Те не чакат да дойде щастието им отвън някъде. Те работят, прилагат силите, които са вложени в тях, и сами се осигуряват. – Защо? – Живот имат в себе си – най-ценното в света.

Търсете първо Царството Божие. Търсете Божията Любов, Мъдрост и Истина. Любовта ще внесе във вас ценната топлина, мъдростта – ценното знание и светлина, истината – ценната свобода – необходими условия за живота на земята.

21 август, 5 ч. с.

Лука, 12 гл.

1938_08_26 Великият подтик
Рилски беседи

ВЕЛИКИЯТ ПОДТИК

Кое е великото в живота? Много отговори, много мнения могат да се дадат на този въпрос, но кой е най-прав, не може да се каже. – Защо? – Защото всички пътища, по които човек търси истината, са прави. Важна е подбудителната причина в човека – да намери истината. Детето, което за пръв път взима четка и бои, има същия подтик, какъвто и великият художник, макар че детето едва започва да рисува. И двамата имат един и същ подтик. Великият музикант не може да се сравни с детето, което за пръв път взима цигулка, но подтикът им е един и същ. След време, детето, което рисува и свири, ще стане велик художник и велик музикант. Не е въпрос за погрешките, които човек прави. Който търси погрешките в себе си и в своите ближни, той не може да се учи. Държите ли погрешките си в своя ум, вие ще се опетните. Някой мисли, че е голям грешник. Друг пък мисли, че е свят човек. Нито едното е вярно, нито другото. Затова, не си приписвайте качества, които нямате. Грехът, както и све-тостта, са незавършени процеси. Следователно, не говорете за незавършените процеси. Ние не делим хората на грешни и на свети, но на способни и неспособни, в смисъл, способни да учат и неспособни да учат.
Казано е в Битието: „В начало Бог създаде небето и земята". Небето представя велик, организиран свят, а земята – не-проявен свят, който продължава да се устройва. Казано е: „А земята беше неустроена и пуста". Бог сътвори света в шест деня. Той даде първите условия за проява на живота. В шестия ден Бог направи човека и го прати в Божественото училище да учи. За тази цел Той му създаде различни предметни учения да учи, да се развива. Животните бяха предметно учение за него. Първият човек трябвало да даде имена на всички животни. Растенията, дърветата са били също така предметно учение за него. Големи блага са били дадени на Адама, но той не е могъл да ги запази. Казват, че той изгубил щастието си. – Не, щастието не се губи. Това, което човек е изгубил, не е било реално. Реалното никога не се губи. Да изгуби човек дрехите, обущата, шапката, парите си, това не представя никаква реалност.
Съвременните хора се делят на благородни и на прости, по произхождение. Това деление не е нещо реално, защото човек може да изгуби положението си. И царят умира, и последният просяк умира. В природата и двамата минават под един закон. Като умрат, и двамата ще се превърнат на пръст, защото са направени от пръст. Обаче, има нещо в човека, което не е земно и не може да се превърне на пръст. То е Божественото начало в човека. Ще кажете, че знаете тия работи. – Много неща знаете, но още много има да учите. Какво знание е това, което почива

на видяно и чуто? Ще каже някой, че видял гори, полета, планини, реки и морета. Това и някои ясновидци виждат, но каквото видят, изгубват го. – Защо? – Сцената се е сменила, ново действие се дава. Това, което минава и заминава, не е реално.
И тъй, реално е това, което остава в ума, в сърцето, в душата и в духа на човека. Какво, именно, остава в сърцето, в ума, в душата и в духа? В сърцето остава тъмнината, в ума – светлината, в душата – истината, а в духа – любовта. Под думата тъмнина ние разбираме непроявената реалност, т. е. реалност без сенки. За невежия тъмнината е страшна, но за просветения тя представя велики възможности за творческия принцип, който работи в света. Бог е и в тъмнината, и в светлината. Ако не можете да намерите Бога в светлината, ще Го намерите в тъмнината, в големите страдания. В тъмнината човек може да научи това, което в светлината по никой начин не може. Ако се отнеме тъмнината от човешкия живот, с нея заедно се отнема и щастието му. Същото се отнася и до светлината. Тъмнината е млада мома, а светлината – млад момък, които се женят един за друг. Светлина за светлина и тъмнина за тъмнина никога не се женят. Женитбата пък дава възможност на човека да се прояви.
Сегашните хора още не разбират смисъла на тъмнината, вследствие на което страдат. Като се прояви тъмнината в тях, те страдат, недоволни са от нея. Щом се прояви светлината, те се радват. Голямо благословение е тъмнината в света. Като настъпи нощ, всички хора си почиват, за да се освежат за следния ден, за деня на светлината. – Не може ли без страдания? – И без страдания може, но ще се намерите в живот без сенки, дето владее голямо еднообразие.
Запитали един ден Паганини, след един от концертите му: На три струни можеш ли да свириш? – Мога. Той излязъл на сцената и свирил на три струни. – На две струни можеш ли да свириш? – Мога. Той свирил на две струни. На една струна? – И на една мога. – Ами без струни? На този въпрос Паганини нищо не отговорил, но не се явил на сцената. Този е отговорът на въпроса : Може ли без страдания? Имате ли една струна, тя представя тъмнината; двете струни представят светлината; трите – истината, а четирите любовта. Мъдростта пък е в цигуларя, който свири. Истината подразбира отношенията на човека към природата и към всичко живо, създадено от Бога. Който не може да мисли, да чувства и да постъпва правилно, той не може да се домогне до истината. Що се отнася до любовта, човек трябва да се роди и да умре в нея. Какво означава това? Докато е в утробата на майка си, детето живее във временно тяло, но като се роди, това тяло умира. След раждането си, детето започва да живее в друго тяло, докато един ден и това тяло умре. При това положение, и като умира, и като живее, човек се движи все в любовта.
Какво представя раждането и какво смъртта? Раждането е свързано с бременността на човека. Само онзи може да роди, който е бил бременен.

Толстой разправя за един свой сън, в който се видял бременен. Цяла нощ той се мъчил да роди нещо. Гледал около себе си, никакво дете не видял. Като се събудил сутринта, той си спомнил този сън и го изтълкувал в преносен смисъл. Той разбрал, че наистина е бременен със своето учение. Много хора са бременни като Толстоя и се мъчат да родят, но не могат. Щом на сън не могат да родят, това показва, че ще минат през големи мъчнотии и страдания. Хората се страхуват от мъчнотии. За онзи, който разбира, страшно нещо е мъчнотията, но и по-хубаво нещо от нея няма. Същото се отнася и до добродетелите. Страшен е животът без любовта, но велик е животът с любовта. Страшен е животът без мъдростта и без истината. Велик е животът с мъдростта и с истината. Какво ще кажем за светлината и тъмнината? Страшен е животът без светлина и тъмнина. Велик е животът със светлина и тъмнина. Какво страшно има в тъмнината? Тя представя един неорганизиран свят, който очаква своите бъдещи условия да се развие и прояви. Светлината е организиран свят, който е почнал вече да се проявява.
Красива е тъмнината, когато можете да виждате безбройните звезди на небето. Добре е да изучавате звездите на небето. Някои гледат зорницата и вечерницата и ги считат за две различни звезди. Всъщност те са една и съща звезда. Зорницата е млада мома, а вечерницата – омъжена мома, която е придобила опитности и се връща у дома си. Женитбата не означава само свързване на двама млади, но свързване с всяка работа. Когато ученикът постъпва в училище, той се годява за учението, а като свърши училището, той се жени за него. Като учи, ученикът се запознава с числата от 1 – 12. Дето системата на оценки е шестобална, ученикът извървява само половин кръг – полукръгът на деня. Дето системата на преценки е 12-бална, ученикът извървява целия кръг – кръгът на 12-те зодии – на деня и на нощта. Какво означава шесторката? – Семе, посадено в земята, за да изникне. Семето трябва да се пукне, да мине през известни страдания и тогава да поникне и израсте.
Има известна аналогия между поникване на семето и явяване или раждане на една идея. За да се роди известна идея, тя първо трябва да се посади в почвата – човешкия мозък, дето претърпява ред страдания – покълване, растене, цъфтене, вързване, узряване. Докато мине през тези процеси, ние казваме, че семето е минало ред мъчнотии и препятствия. Най-големите мъчнотии за семето се заключават в живота му в земята, дето набъбва, изгнива, разпуква се и след време покълва. През каквито изпитания да мине, семето трябва или да преодолее тия условия, или да ги използва. Когато двама млади се обичат, те си казват, че ако единият от тях измени, другият ще умре. Какво е смъртта? – Посаждане на семето в земята. Като се посади, то се разпуква в земята и отново изниква. Значи, тия млади ще се посадят в земята, дето ще се разпукнат и отново ще изникнат. Тогава вече ще се разберат. – Не, това не е любов. Любовта носи живот на хората,

а не смърт. Хората имат криво разбиране за любовта. Те мислят, че любовта се изразява чрез целувки и прегръдки. Те мислят, че като обичаш някого, трябва да го обсипеш с подаръци, с украшения, със злата. – Не, това не е любов. Можеш да обсипеш човека с всичкото богатство и знание на света, но и това не е любов. Днес хората се стремят повече към придобиване на блага в живота, отколкото към любовта. За да придобият тия блага, те трябва да се освободят от своите стари възгледи. Иначе, няма къде да сипят тия блага. За да налеете чиста вода в една чаша, тя трябва да бъде празна. Пълна ли е със стари възгледи за любов, за щастие, нищо не можете да сипете в нея. А старото нищо не струва, не може да се разчита на него.
Двама млади селяни, мома и момък, се обичали. Един ден отишли в близката гора да се разходят. Момъкът започнал да говори на момата за любовта си. Той й казвал: Калинке, герой съм аз. Като мене юнак няма да намериш. Каквото да ти се случи в живота, разчитай на мене и на моя револвер. В това време срещу тях се задала една мечка. И двамата изтръпнали от страх. Момъкът веднага се качил на една круша, а момата, като не могла да го последва, бързо легнала на земята и се престорила на мъртва. Като дошла до нея, мечката започнала да я мирише. Помирисала я оттук-оттам и си заминала. След това момъкът слязъл от дървото и я запитал: Калинке, какво ти каза мечката? – Да не дружа повече с човека, който се е качил на крушата, да се спаси.
И тъй, какво можете да кажете за онзи човек, който при най-малката мъчнотия се качва на крушата, за да се освободи от нея, а оставя сърцето си на произвола на съдбата? Като слезе от крушата и отиде при сърцето си, което е минало през големи страдания, сърцето ще му каже: Аз се отказвам от дружбата си с такъв човек, който при най-малката мъчнотия бяга. – Не, умът всякога трябва да подкрепва сърцето, а сърцето всякога трябва да подкрепва ума. С други думи казано: мъжът трябва да подкрепва жената, а жената трябва да подкрепва мъжа. Днес всеки мисли за себе си, да се качи по някакъв начин на крушата, да се спаси. Тази е причината, поради която жената е недоволна от положението си, че се е родила жена, но и мъжът често е недоволен от положението си, иска да бъде жена. И едното, и другото е неразбиране на живота. Да си недоволен от формата, с която си дошъл на земята, това значи, да роптаеш против Онзи, Който те е създал. Мъжът иска да бъде жена, за да не отива на бойното поле да воюва. Щом е дошъл на земята, човек, бил той мъж или жена, трябва да воюва, но разумно. Има смисъл да отидеш на бойното поле, но да воюваш разумно, без да те ранят, или да раняваш, без да плащаш контрибуция. Има смисъл да ходиш на училище да се учиш, но да проявиш всичкото си прилежание и всичките си дарби. Обаче, да ходиш на училище, за да получаваш двойки, в това няма никакъв смисъл. – Ами ако правим погрешки? – На прилежния и способен ученик много от

погрешките му се прощават, но на неспособния, на мързеливия, и добродетелите се намаляват. Щом е дошъл на земята, човек неизбежно ще греши, но като греши и изправя погрешките си, той има условия да се усъвършенства. Човек трябва да мине през огън, в който грехът и погрешките да изгорят. Без огън човек не може да се пречисти. Даже и при нормални условия, човек непрекъснато е изложен на слабо горение. Тялото му има постоянна температура, от 36 – 37°. В случай на заболяване температурата му се увеличава от 37 – 41°. Дойде ли до 41°, организмът не може да издържа повече. Когато човек не може да издържа над 41° температура, това показва, че не разбира Божиите пътища. Който разбира великите закони на Битието, той може да издържа и най-висока температура. – Ама работите ми не вървят добре. – Има ли нещо страшно в това, че някоя част от вашия локомотив спре за известно време? Тя пак ще се поправи. Може би тренът да е спрял на някоя станция да слязат част от пътниците. Щом пътниците слязат, тренът отново ще продължи своя път. Понякога и земята спира движението си за 1/300000 част от секундата и после пак продължава движението си. Като спре движението си, някои пътници слизат на различни станции. Нови пътници се качват и започват да се движат заедно със земята.
Като ученици, вие сте дошли на земята да учите и да бъдете изпитвани. Ще ви изпитват по различни предмети: по търпение, по любов, по обхода, по деликатност, по вяра и т. н. Какви са вашите бележки по тия предмети? Ще каже някой, че умира от любов. Какво означава тази дума? Като турите след буквата „у" запетая, ще излезе „у, мира". Значи, този човек отива в света, там да търси любовта. Когато човек не е доволен от любовта, която му се дава, той отива да я търси в света. Някой умира за вярата си. Значи, и този човек отива в света да търси вяра. Вярващият не умира за вярата си, но работи за нея. Той дава от себе си. Безверникът умира, за да вземе нещо от другите. Учениците Христови казваха на Учителя си: „Придай ни вяра!" Който дава, вярата му се увеличава ; който взима, вярата му се отнима. Днес повечето хора са безверници, всеки иска да вземе нещо. Човек се ражда безверник, и дълго време майка му трябва да му дава от своето живо мляко, за да го научи да вярва. Детето казва на майка си: Аз дойдох при тебе безверник, за да ми покажеш своята вяра и да ме научиш да вярвам. Като го кърми и обръща ту от едната, ту от другата си страна, майката казва: Чадо, искам да бъдеш топъл, както е топло моето сърце, и светъл като моя ум. Като кърми детето от лявата си страна, майката го подхранва с ония топли, благородни чувства, които му са необходими за живота. Като го кърми от дясната си страна, майката го подхранва със светли и възвишени мисли. Сърцето е син на ума, а умът – син на душата. В тази мисъл се крие нещо отвлечено, нещо мистично, което се нуждае от дълбоко разбиране. От всичко казано досега, запомнете следните четири неща: в духа ви да владее любовта, в душата ви – истината, в ума ви –

светлината, а в сърцето ви – тъмнината. Светлината подразбира знание и мъдрост, а тъмнината – почивка. Представете си, че гонят някого за някаква погрешка или престъпление. Кой ще го спаси: нощта или деня, тъмнината или светлината? –Тъмнината, т. е. нощта спасява онзи, когото преследват, а светлината и денят го предават. Вечер човек почива, а денем работи. Ако човек има светлина, да вижда всичко, косата му би побеляла от страх.
През една тъмна нощ един пиян човек се връщал у дома си. В тъмнината той не виждал, къде върви, вследствие на което бил спокоен. Дето краката му го водели, там стъпвал. По едно време трябвало да мине през една греда. Без да я забележи, той минал по нея благополучно. Сутринта, като минавал по същия път той дошъл до гредата, но се ужасил. Тя била поставена над една грамадна пропаст. Като си помислил само, как е минал през нея, той изтръпнал от страх. В един момент косата му побеляла от ужаса, който изживял. Като ученици на новото учение, вие трябва да знаете, че всичко, което става в личния, в семейния, в обществения, в народния живот, както и в живота на цялото човечество, е строго определено. Нищо в света не е произволно и случайно. Който разбира това, само той ще се ползва. Който не го разбира, той постоянно ще се лута.
Христос казва: „Аз съм вратата на овцете". Всички хора са минали вече през тази врата. Когато Христос дойде на земята, ще гледа, какви са бележките на хората по различните предмети. Не е въпрос, колко е страдал човек, но важно е, какви са разбиранията и постъпките му. Човек трябва да бъде благороден във всяко отношение: в проявите на ума, на сърцето, на душата и на духа си. Дойде ли до сърцето си, там човек трябва да намери Бога, Който го избавя от страданията. Псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че се наскърбих". С други думи казано: Добре ми стана, че минах през тъмнината, за да позная Божиите пътища. Всичко, което се случва в живота ви, представя ръката на вашия велик Баща, Който ви дава възможност да Го намерите и познаете.
Казано е в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила". Това значи: да възлюбиш Господа при всичките условия на живота си, когато си в тъмнина, когато си в светлина, когато си в душата си и когато си в духа си. Да възлюбиш всичко онова, което Бог е вложил в твоето сърце, в твоя ум, в твоята душа и в твоя дух.
Желая ви сега да възлюбите Господа така, както Той ви е възлюбил в началото.

Великият Божи Дух носи всичките блага на живота.

26 август, 5 ч. с. София – Изгрев.

Йоан, 10 гл.

1938_08_27 Под слънчевите лъчи
Рилски беседи

ПОД СЛЪНЧЕВИТЕ ЛЪЧИ

Размишление.

В живота на човека има два пътя, по които може да върви: път на светлината и път на тъмнината. В пътя на тъмнината човек събира опитности, минава през преживявания, през радости и страдания. С една дума казано, в пътя на тъмнината човек се учи. В пътя на светлината човек се освобождава, т. е. придобива свобода. Обаче, светлината и тъмнината имат, както външно или обективно проявление, така и вътрешно или субективно. Тази е причината, поради която всички хора на земята се движат във външната светлина, но всички не са свободни. Значи, външната светлина е само едно от условията за развиване на човека, но тя не е в състояние да го освободи. Въз основа на същия закон, виждаме, че всички хора, праведни и грешни, учени и прости, се движат във външната тъмнина, но всички хора не са ограничени. Външната тъмнина е само едно от условията за почивка. Вътрешната тъмнина, обаче, ограничава човека. Като се говори за светлина и тъмнина, явява се въпрос, коя е причината за противоречията и спънките, които вярващите срещат в разбиранията си. Преди всичко вярата е закон на човешкия ум, на човешката мисъл, а надеждата – закон на човешкото сърце, т. е на човешките чувства. Който не работи със закона на надеждата, той не може да развива нормално чувствата си. Надеждата в човека трае от изгряването до залязването на слънцето. Тази е мярката, с която надеждата определя, т. е. мери нещата. От сутрин до вечер човек приема благата, които слънцето му дава, като се ползва от условията за развиване на своите чувства: индивидуални, обществени, общочовешки и морални. Какво представят моралните чувства? – Отношения на човека към своя ближен, подобен на него, и отношенията му към по-долните от него – растения и животни. Човек не може да вземе от хората, от животните и от растенията нещо, ако няма правилни отношения към тях. Да има човек правилни отношения към всички живи същества, това значи, да знае, как да дава и как да взима. В това отношение природата е крайно взискателна. Тя има една книга, в която са написани имената на всички хора. Срещу всяко име тя е поставила две графи, отгоре на които пише, колко е дала и колко има да взима. Този закон се вижда ясно в притчата за талантите. Природата знае, на кого колко таланта да даде. На едного е дала един талант, но като не го е използвал разумно, тя го взела обратно и го дала на онзи, който имал пет таланта. На втория дала два таланта, а на третия – пет. Тя дава на всеки човек заслужено.

Днес, по целия свят се проповядват две учения: материализъм и спиритуализъм. Според материализма всичко в света е материя. Следователно, човек е изключително материално същество, което се явява и изчезва. След смъртта на човека всякакъв живот престава да съществува. Вярно е, че зад смъртта няма живот, но трябва да се обясни, кой живот, именно, престава. Зад смъртта престава физическият живот, но продължава духовният. Що се отнася до духовния живот, тук спиритуалистите имат думата. Значи, духовният живот на човека продължава и зад физическия, т. е. след смъртта на материалния човек. Какво представя смъртта? – Най-голямото ограничение и най-голямата свобода. Мнозина мислят, че като умрат ще бъдат свободни. Само онзи ще бъде свободен, който знае законите, да излиза и влиза свободно в тялото си. Който не знае тия закони, той е вързан за тялото си. Такъв човек и след смъртта си не е свободен. Той се намира в големи ограничения. – Защо? – Той сам се е свързал с хиляди нишки, за скъсването на които се иска съзнателна, разумна работа. Бог, обаче, е свързал човека само с една нишка – с любовта. Докато е в света, благодарение на връзките, с които сам се е обвързал, човек се стреми към центъра на земята. Като помисли нещо за центъра на слънцето, той усеща, че земните нишки силно го теглят надолу. Тази е причината, поради която стремлението на човека към земята е по-голямо от това към слънцето. Да бъде човек духовен, това подразбира да има силен стремеж към Бога, към Слънцето на живота. Ако този стремеж в него е естествен, чрез съзнателна и упорита работа върху себе си той може постепенно да къса една след друга връзките, които го държат за земята, и да остане само с връзката си към Бога – с връзката на любовта. Само този човек след смъртта си може да бъде абсолютно свободен. Той ще бъде свободен и на земята, и на небето. Той може да отива на слънцето и да се връща, когато пожелае. Ще дойде ден, когато хората ще се съобщават направо със слънцето, ще знаят всичко, каквото става там. Дали вярвате в това или не, то е друг въпрос. Слънцето изгрява и за вярващия, и за невярващия, но последният малко ще се ползва от него, а първият ще се ползва от всички блага, които слизат отгоре. Някой казва, че докато живее, и слънцето изгрява, и Бог съществува. Щом умре, всичко се свършва за него. И Настрадин Ходжа разсъждавал така. Той казвал: Ако умре жена ми, половината свят се свършва. Ако умра аз, целият свят се свършва. Значи, докато човек живее, има някаква реалност. Щом умре, и реалността изчезва.

И тъй, хората свързват реалността на нещата със своя личен живот. Щом те не съществуват, никаква реалност не съществува. Според мене нереалният живот е живот на страдания. Дето има страдания, там стават големи промени. А реалността никога не се мени. Реалният живот се заключава в ония блага, които постоянно слизат от Бога към всички живи същества. Тези блага, именно, поддържат живота. Като не оценяват тия блага, хората

не се спират върху тях, не ги използват разумно, но търсят външно щастие. Те не знаят, че не е време за щастие. Те не могат още да бъдат щастливи. Какво щастие може да им се даде, когато те не могат нито да дишат, нито да се хранят правилно? Като не знае да се храни правилно, човек изгубва и най-доброто си разположение. Който не дъвче храната си добре, той лесно разваля стомаха си, а с това заедно губи и разположението си. Богатият пък не може да бъде щастлив, защото се страхува за живота си, да не го убие някой за богатството му. На земята човек е изложен на ред опасности. Както върви, може да падне на улицата, да счупи крака си, главата си и т. н. Някой, както върви, пада на улицата и умира. После започват да разискват, къде е отишъл този човек. Питайте спиритистите. Те знаят тия неща. Спиритистите гледат и на физическия, и на духовния живот с отворени очи. Те признават и будния, и сънния живот на човека. Мнозина не гледат сериозно на сънищата. Какво ще кажете за съня на Йосифа, на когото се яви ангел Господен насън и му каза: Вземи майката и детето и бягай в Египет! За мнозина сънят представя благоприятно условие за предаване на Божиите мисли, за разбиране на Божиите пътища.
На земята човек има условия да придобие вяра, надежда, любов, но въпреки това пак се чувства нещастен. Защо е нещастен? Защото хората не го разбират. За да ви разбират хората, първо вие трябва да познавате Онзи, Който ви е създал, понеже всички пребъдват в Него, и Той пребъдва във всички. Следователно, каквито са отношенията на човека към Бога, такива ще бъдат и отношенията на хората към него. Човек получава от Бога изобилно, а дава оскъдно. За да го научи, как да дава, природата държи сметка за всичко онова, което и на него е дадено. Един ден, когато му се отнеме всичко, човек трябва да знае, че причината за това е той сам. Когато му се е давало изобилно, той е задържал всичко само за себе си. Но и при това положение, като му отнемат всичко, Бог пак не го оставя съвсем сиромах. В замяна на отнетото му дава нещо ново. Човек трябва да се откаже от лихварството. Невидимият свят държи сметка за всяка напразно изразходвана енергия. Тъй щото, мисли ли човек само да живее, той трябва да знае, че ще го държат отговорен за всички негови действия. За всяка празна дума човек ще дава ответ. Каже ли на някого, че го обича или мрази, ще отговаря за думите си. Не е позволено на човека да изразходва напразно Божествената енергия. И като обича, и като мрази, човек внася нещо в живота си. Като обича, той увеличава щастието си; като мрази, той руши щастието си. Значи, омразата е обратната страна на любовта. Някой казва за някого: Изяде ме този човек. – Щом те изяжда, той те обича. Човек яде това, което обича.
Защо трябва човек да обича? – За да живее. Като обича, човек живее в топлината на живота. Като мрази, той живее в студа на живота. Трябва ли човек да мрази? Да се задава такъв въпрос, това е все едно да се пита, може ли без студ в живота. През лятото, при хубаво време, децата играят по

цели дни на двора, забравят да се приберат при майка си и баща си. Обаче, зимно време, при големите студове, дето да отидат, те бързат да се върнат у дома си при майка си и баща си. Значи, благодарение на студа, т. е. на омразата в живота, децата се връщат при майка си и при баща си. При щастливия живот на земята хората забравят Бога. Дойде ли нещастният живот, те започват да си спомнят за Него. Според една източна легенда, един от инуските богове пожелал да слезе на земята, да види, как живеят хората. Позволили му да слезе най-много за четири – пет години и след това да се върне, да продължи работата си на небето. Като слязъл на земята, той решил да се въплъти в животинска форма, оттам да изучава живота. Като видял едно прасе, харесала му тази форма и влязъл в нея. С тази форма заедно, той приел и качествата на свинята. Той расъл, уловолствал се в живота и станал голям шопар. После се оженил, родили му се няколко прасенца и се радвал на щастието си. Така изминали десетина години, но той не помислил да се върне на небето, дето го чакали да продължи работата си. Като видели, че доброволно няма да се върне, взели всичките му прасенца. Той пожалил малко, но си казал: Щом другарката ми е жива, можем да минем и без прасенцата. За да го накарат да се върне, взели и другарката му. Той потъгувал и за другарката си, понеже останал самотен, но като се утешил, видял, че може и сам да живее. Най-после взели и неговия живот. Като се видял на небето, между своите другари, той се засмял на себе си и разбрал, колко безсмислено прекарал живота си на земята.
Такова е положението на всеки човек, който мисли само за ядене и пиене и не намира никакъв смисъл в живота. – Не, животът има дълбок, вътрешен смисъл, но човек трябва да намери този смисъл. Ако е въпрос да се удоволства, човек може да си позволи и това, но само според закона на любовта. Като е дошъл на земята, той не трябва само да обича живота, но същевременно трябва да го разбира. Животните, които живеят повече в стадно състояние, и те обичат живота и са готови да се борят за него до смърт. Опитайте се да хванете една свиня, да видите, какво ще стане. Тя ще нададе страшен вик, на който ще се отзоват всички свине от стадото и могат да ви разкъсат. Кой не се бори и не плаче за живота си? Хората плачат, като изгубят свой близък. Те плачат, защото не знаят, къде е отишъл. Чрез тях плаче онзи, който е заминал. Почти всички хора умират преждевременно. На всеки човек е определено да живее на земята около 100 – 120 години. Всеки, който заминава преждевременно, прекарва много години между небето и земята, при един неопределен живот. Онзи и този свят са едно и също нещо. Достатъчно е да погледнете с окото на ясновидеца, да видите, колко много същества от невидимия свят ни обикалят. Много от вашите скръбни и радостни състояния се дължат на тях. Като не знаят причината за своите страдания, хората са готови да я отдадат на Бога. Той не създава страданията на хората, но употребява

всички свои усилия да ги освободи от ненужните им страдания. За да се запази от тези страдания, човек трябва да държи връзката си с любовта. Само чрез любовта той може да приема Божествените блага. Прекъсне ли се тази връзка, страданията идат. Щом дойдат страданията, това показва, че връзката между човешката душа и Бога е прекъсната, кредитът му е отнет, а заедно с това и задълженията му остават неплатени. Христос казва: „Син Човечески не дойде да Му служат, но да служи". Същото се отнася и до вас. Човек е дошъл на земята да служи, а не да му слугуват. Истинско служене е служене от любов. Това значи, да направи човек такива връзки, които да отнесе със себе си. Ако човек не прояви любовта си, с какво може да се похвали?

Кои са отличителните качества на човека? Човек се отличава по три неща: по любовта, която може да отправя към всички живи същества; по знанието и светлината, които разнася по света, и по свободата, която дава, както на себе си, така и на своите ближни. Чрез любовта той внася радост и веселие в човешките души; чрез знанието и светлината той помага при разрешаване на задачите им, а чрез свободата, той ги въвежда в света на красотата. Всеки човек иска да бъде щастлив, но той трябва да знае, че щастието му зависи от една страна от любовта, която има към ближните си и от тяхната любов към него, а от друга страна – от любовта му към Бога и Божията Любов към него. Без тази любов човек не може да има външно и вътрешно щастие. Чрез любовта човек примирява всички противоречия. За любещия, за светия човек и смъртта е благословение.

Някой си дядо Драган, от Варненско някъде, 85 годишен старец, извикал техния свещеник да поговори с него. В това време дядо Драган поискал да му приготвят някакво вкусно ядене, да си хапне. Свещеникът си помислил, че дядо Драган е болен, затова набързо взел причастието и кадилницата си и тръгнал за дядо Драгановия дом. Влязъл в стаята при него, но останал учуден, като го видял, че седи на леглото си здрав, разположен и сладко яде. – Защо ме викаш, дядо Драгане? – Искам да ми прочетеш една молитва, да ме причестиш, защото съм пътник. – Не се шегувай. Както виждам, ти ще изкараш до 120 години. Хайде, сбогом! Пък втори път не си играй с мене, да ме караш да напущам работата си. Свещеникът взел шапката си и излязъл. Едва стигнал до пътната врата, когато чул плачове в стаята на дядо Драгана. Веднага се върнал назад и заварил дядо Драган в агония. Както виждате, дядо Драган, без да е боледувал, знаял часа на своето заминаване. Свят човек е бил той.

Човек трябва да знае, не само часа на своето заминаване, но и всичко друго, което се отнася до неговия живот. Например, той трябва да знае местата, дето се проявяват неговата мисъл, неговите чувства и неговата воля. Днес мисълта се проявява чрез мозъка; чувствата – чрез симпатичната нервна система, в тъй наречения слънчев възел – plexus solaris, който неправилно наричат сърце, волята се проявява чрез ръцете и краката. Сърцето има

свой представител в главата, а главата има свой представител в сърцето. Когато някой човек ви обича, той помага на сърцето ви; когато някой мисли добре за вас, той помага на мозъка ви, т. е. на главата ви; когато някой желае свободата ви, той помага на ръцете и на краката ви.
И тъй, за да се проявява човек правилно, всичките му удове трябва да бъдат свободни, без никакъв дефект. Всяка болка в очите показва, че в свободата липсва нещо. Ако болката на човека е в ушите, в знанието му липсва нещо. Ако носът го боли, в интелигентността му липсва нещо. Ако в устата си има някакъв дефект, в любовта му липсва нещо. Ако ръцете го болят, той е нарушил Божията Правда. Ако краката го болят, той е нарушил някаква добродетел. Който служи на истината, очите му ще бъдат здрави; който служи на мъдростта, ушите му ще бъдат здрави; който служи на любовта, устата му ще бъде здрава. С други думи казано: служите ли на добродетелите, всички удове в организма ви ще бъдат в изправно положение. И тъй, дайте път на всички добродетели в себе си, за да бъдете здрави. Любете без страх, за да бъдете здрави. Обичайте, за да ви обичат. Давайте, за да ви дават. Любов, която дава и взима, е чиста, безкористна. В тази любов става правилна обмяна: когато единият дава, другият взима. Като се говори за любов, някои се страхуват от нея, да не изгорят. Добре, правилно изявената любов не изгаря – тя носи щастие за човешката душа; зле проявената любов изгаря човешкия живот. Добре приложеното знание усилва човешкия мозък; зле приложеното знание го разрушава.
Как можете да познаете, дали някой човек ви обича? Който ви обича, той може да ви вдигне от леглото, ако сте болен. При любовта болният оживява, а мъртвият възкръсва. Една от главните причини за болестите се крие в недоимък на любов, на светлина и на свобода. Ако влезете в една стая, херметически затворена, в скоро време ще почнете да се задушавате. – Защо? – Въздухът се е свършил. Ако в ума си човек не внася всеки ден по една нова мисъл, той ще се задуши. Ако и в любовта си не внася всеки ден по нещо ново, той ще се подпуши. Любовта е закон на велико разнообразие. Обичате ли някое дете, днес ще му дадете една ябълка, утре една круша, после слива, череша и т. н. Всяка проява на любовта е на място, ако внася живот, светлина и свобода в човешката душа. Иска ли да прояви любовта, знанието и свободата си, човек трябва да се прояви такъв, какъвто е, без никакви външни предубеждения и ограничавания. Само тази любов изключва страданията. Само това знание изключва невежеството и тъмнината. Само тази свобода изключва ограниченията. Това значи, да даде човек възможност на Бога в себе си да се прояви. Не ограничавайте Божествения Дух в себе си, за да влезете в Царството на любовта, на мъдростта и на истината. Днес, както да се говори на съвременните хора, все ще се намери нещо, което не им се харесва. – Защо? – Защото не оттоваря на техните разбирания. Момата ще каже на момъка,

че за да покаже любовта си към нея, той трябва да се отрече от майка си и от баща си. И момъкът ще каже на момата същото. За потвърждение на своята мисъл, те ще цитират стиха от Евангелието, дето Христос е казал, че който не се отрече от майка си и от баща си той не може да бъде мой ученик. Този стих се отнася до онези майки и бащи, които са се отклонили от пътя на любовта, на мъдростта и на истината. Ако не се откаже от кривата любов, от фалшивото знание и от изопачената свобода, човек не може да бъде ученик на Христа.
Христос признава само един Баща и една Майка. Той признава само една любов, една мъдрост и една истина. Истинската любов е сляпа за погрешките на хората. И да вижда погрешките им, тя не ги отнася към душата, но към неустойчивото човешко естество. Душата, която е излязла от Бога и се стреми към Него, не греши. Който люби, той преценява и най-малката проява на любовта. Любовта закриля и най-малките същества.
Един свещеник пътувал от едно село в друго. Като се уморил от пътя, той седнал под една круша да си почине и задрямал. Щом се събудил, той усетил, че под кожухчето му мръднало нещо. Погледнал вътре и какво да види? Една малка чучулига го гледала плахо. За да разбере, защо се е скрила под кожухчето му, той започнал да гледа нагоре, да види, каква опасност я накарала да се приюти под кожухчето му. Високо над главата му се виел един сокол. Значи, соколът гонел чучулигата. Какво означава думата свещеник, или както някои го наричат поп? Поп или папа означава баща. За да избяга от ноктите на сокола, птичката се скрила под кожухчето на баща си. Тъй щото, намерите ли се пред някаква опасност, скрийте се под кожухчето на вашия баща.
Всички хора са дошли на земята да се учат. Искате ли да вървят работите ви добре, всяка сутрин, като ставате от сън, турете ръцете си на горната част на главата и кажете в себе си: Господи, искам да Ти служа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си дух. Щастието на човека е в горната част на главата му. Дайте ход на Божественото в себе си, на своите красиви и възвишени мисли, чувства и постъпки и не мислете за миналото. Какво ви ползват те, ако чрез тях не можете да подобрите живота си? – Ама беден съм. – Това не е вярно. – Болен съм. – И това не е вярно. – Не мога да живея добре. – И това не е вярно. Вие сте били богати, здрави, живели сте добре, но не сте вършили волята Божия, вследствие на което сте изпратени на земята да се учите. По стар навик вие искате други да ви служат. Първо вие ще служите, после на вас ще служат. Първо вие ще обичате, после ще ви обичат. Първо вие ще цените живота на ближните си, а после ще оценяват вашия. Нека всеки от вас се опита да утеши и повдигне духа на някой нещастник, да опита любовта си. Условия за това ви са дадени. Ако успеете да направите това, и на вас ще помогнат. Христос казва: „Нова заповед ви давам – любете се едни други". Този закон трябва да се изпълни. Без любов, без мъдрост, без истина, никой не може

да пристъпи в Божествения свят. И децата познават, кой ги обича, и кой не ги обича. Ако не ги обичате, децата не се поддават на вашите ласки. Те не позволяват даже да се докоснете до тях. Обичате ли ги, те позволяват да ги милвате. И те, от своя страна, ви милват и прегръщат. Ще кажете, че децата нямат разбиранията на възрастните. Кой човек е възрастен? Възрастен е този, който люби, който носи мъдростта и истината в себе си. Същото може да се каже и за младия. Млад е онзи, който люби, който носи знанието и свободата в себе си.
Христос казва: „Ако не се роди изново, човек не може да влезе в Царството Божие". Значи, само онзи ще влезе в Царството Божие, който може да се подмлади, да стане млад. В този смисъл, млад е онзи, който дава; стар е онзи, който взима. Истинският живот се изразява чрез даване. Давайте без страх. Едно от качествата на любовта е даването. Колкото малко да ви дава някой, щом е от любов, оценявайте го. Като цените любовта на човека, вие цените Бога, Който се проявява в него. Какъвто плод да ви се даде, ценете го, защото той е резултат на любовта. Като ученици на Велика Школа, от вас се изисква абсолютна любов, мъдрост и истина. Любов, която при всички условия остава една и съща, е абсолютна. Мъдрост, която при всички условия остава една и съща, е абсолютна. Истина, която при всички условия остава една и съща, е абсолютна. Вашата любов, вашето знание и вашата свобода са на място, но почвата им трябва да се подобри.
Човек трябва да знае, каква почва е нужна за всяка негова мисъл, за всяко негово чувство и за всяка негова постъпка. Като знаете това, радвайте се, че имената ви са записани на небето, а не за това, че духовете ви се подчиняват. Радвайте се, че пред вас се разкрива велико бъдеще. Казано е в Писанието: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим". Да се измени човек, това значи, да се облече с новата любов, с новото знание, с новата свобода.
Желая Божието благословение да бъде върху вас.

Великият Божи Дух носи всичките блага на живота.

27 август, 5 ч. с.

Лука, 10 гл.

1938_08_28 Проява и постижение на любовта

ПРОЯВА И ПОСТИЖЕНИЕ НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Съвременните хора казват, че някои неща разбират, а други – не разбират. – Защо? – Защото в разбирането на нещата има степени. Ако турите една семка в джоба си и отвреме-навреме я поглеждате, вие ще имате едно разбиране за нея. Ако я изядете, ще имате друго разбиране. Обаче, ако я посадите в земята и чакате да израсте, да цъфне и плод да даде, вие ще имате трето и пълно разбиране за семката. Става ли дума за духовни въпроси, мнозина не ги разбират. За разбиране на духовните въпроси са нужни образи. Без образи те мъчно се разбират. Като не ги разбират, хората започват да страдат. Разбират ли ги, страданията изчезват. Наистина, няма по-велико нещо за човека от това, да разбира любовта, мъдростта и истината. Който разбира любовта, той придобива живота. Който разбира мъдростта, той придобива знанието. Който разбира истината, той придобива свободата. Какво по-голямо благо може да очаква човек, ако е придобил живот, знание и свобода?

Ние говорим за свободата в широк смисъл на думата, а не в този ограничен смисъл, както днес се разбира. Някой мисли, че е свободен, а въпреки това страда, умира, осиромашава, боледува и т. н. За него това са ред ограничения, от които той не може да се освободи. Това е относителна свобода, а не абсолютна. При тази свобода, чувате някой да казва, че е господар на себе си. Само онзи е господар на себе си, който разбира любовта и я прилага. Любовта е единствената реалност чрез която Духът се проявява в цялото Битие. Когато любовта се прояви, ние имаме пред себе си живота. Коя е причината за разрушителното действие на гранатите? – Енергията, импулсът, който им е даден. Ако всяка граната се пръсне на определено място и убие десетки и стотици хора, войната свършва скоро. Значи, любовта е импулсът на живота. Без любов животът не би могъл да се прояви. Ако всеки импулс, т. е. ако всяка най-малка проява на любовта произвежда живот, човек лесно свършва работите си. Няма ли този импулс, и работите му не се уреждат. Когато казваме, че езикът на любовта е сладък, красноречив, ние имаме предвид думите с които тя си служи. Думите на любовта са подобни на куршумите, на шрапнелите, с които военните си слу-жат във време на война. Когато обичате някого, тия куршуми и шрапнели удрят напразно, във въздуха, само да го поздравят. Не го ли обичате, те удрят на здраво месо и го разкъсват. Тъй щото, ако с думите си поздравявате някого, вие го обичате. Ако го хапете, вие го мразите.

Като изучавате живота, ще видите, че той се изявява в две противоположни посоки: нагоре и надолу, надясно и наляво. Затова,

именно, навсякъде в живота срещате два вида хора: материалисти, които живеят в долините, и идеалисти, духовни, които живеят по високите върхове. Какво има в долините? Всичките блага на живота са в долините. Тия, които живеят в долините, са лишени от чист въздух, от чиста вода, от красиви картини и простор. На високите места пък се явяват големи бури и ветрове, които могат да свалят човека долу. Като се качват по високи планински върхове, духовните хора мислят, че лесно могат да стигнат и на най-високия връх в света – Мон Еверест. От години насам англичаните правят усилия да стигнат този връх, но въпреки големите им жертви, те са далеч още от него. И духовните хора не могат лесно да постигнат духовния връх Еверест. Хиляди години още трябва да работят върху себе си, за да стигнат този връх.
Като слушат да се говори така мнозина се обезсърчават. Те мислят, че малко им трябва, за да стигнат върха Еверест. По-добре е човек да се обезсърчи, но да знае истината, отколкото да се насърчи и да бъде в заблуждение. По-добре е човек да знае, че не го обичат, отколкото да живее в заблуждение, че е обичан. По-добре е да се обезсърчи, че не го обичат, а всъщност да го обичат. Днес много хора казват, че обичат, а всъщност не обичат. Други пък казват, че не обичат, а всъщност обичат. Който казва, че не обича, а всъщност обича, той е страхлив човек. Той крие любовта си, защото се страхува от хората. Който свободно изказва любовта си, той се намира при благоприятни условия на живота, вследствие на което свободно рекламира чувствата си. Дойдат ли до любовта, всички хора изпадат в заблуждения, понеже всеки излиза от лично гледище. Хората имат високо мнение за своята любов. Каквото мнение да имат, любовта им е човешка: днес се очароват, на другия ден се разочароват. Не само хората обичат, но и растенията, и животните, и птиците, и насекомите. Всяко живо същество изказва любовта си по особен начин, чрез специален език и специални отношения. В човешките езици, коренът на думата „любов" е един и същ.
Какво представя любовта? – Стремеж на човека към една нова, непозната област, която го води към освобождаване. Значи, любовта е стремеж към освобождаване. Който живее в тъмнина, той се стреми да вземе посока към светлината. Който живее в смъртта, той се стреми към посоката на живота. Това са все прояви на любовта. След големи усилия човечеството е дошло до посоката на светлината. Причината за излизането му от областта на тъмнината и влизането му в областта на светлината е любовта. Следователно, с други думи казано: любовта представя усилената деятелност не само на хората, но и на всички напреднали същества, а главно на Бога. Чрез своя подтик, т. е. чрез любовта си, Бог е създал небето и земята, всички светила, растения и животни, а най-после и човека. Чрез любовта Бог е създал света.

Казано е в Битието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Къде е този човек днес? Ако го срещнете някъде, ще видите, че той коренно се различава от всички хора на земята. Той има светло лице, чист поглед, чисти мисли и чувства. Живо-тът му е осмислен. Той има една идея в живота си – да служи на Бога. Който е изгубил първоначалния си образ, той живее с идея за своето минало величие. Той иска Бог да мисли само за него. Права е тази идея и това желание на човека. Бог мисли за човека, но ако и човек мисли за Него. Обаче, ако човек мисли за Бога и Го вижда само в отделни лица, т. е. само в частите Му, той не е прав. Мислете за Бога като за нещо цяло. Мислете за всички части на цялото, а не само за няколко. Бог се проявява и в най-малките същества, като части от Него, но същевременно Той се проявява и в Цялото, което наричаме закон за единство, или велик закон на любовта. Като мисли за Цялото, човек трябва да обхваща в себе си всички Негови части. Дойде ли до това положение, човек е дошъл до постижение на любовта. Той трябва да започне с проявата на любовта и да свърши с постижението й. Казано е, че Бог е Любов. Ние виждаме тази любов проявена на земята. Питаме тогава: Кое е накарало любовта да дойде на земята? За човешкото съзнание този въпрос е неразрешим. Новороденото дете знае ли, защо и как майка му го е родила? Цели девет месеца детето прекарва в спящо, в подсъзнателно състояние в утробата на майка си, но нито един човек досега не е описал състоянието си и фазите, през които е минал там. Също така човек е прекарал хиляди години в утробата на своята Велика Майка – любовта, но никой нищо не помни за това време. След като Бог е вдъхнал през ноздрите на човека и го е одухотворил, човек е започнал да живее самостоятелно, да диша и да мисли. Като не помни своето минало, т. е. времето, когато е бил в утробата на любовта, човек признава за майка и баща ония, които вижда около себе си. То е все едно да познавате само външната природа. Ако изучавате само външната природа, вие ще имате едно разбиране за нея. Каква представа имате за картината на някой художник, ако, вместо очи, вежди, нос и уста, той е турил няколко прави линии? Искате ли да имате ясна представа за целия човек, на мястото на тези линии турете две очи, две вежди, нос, уста със съответните им размери и форми.

Като изучавате човешкото лице, виждате, че между всички негови удове има определени математически и геометрически съотношения. Например, веждите на човека трябва да бъдат толкова дълги, колкото е дълъг носът. Устата му трябва да е толкова голяма, колкото са дълги веждите. Такава трябва да бъде и дължината на ушите. Това са мерки, взети от природата. При това, всички линии на човешкото тяло, които се образуват от действието на мисълта, обикновено биват прави. Линии, които се образуват от действието на чувствата, биват криви. Какво представя правата линия и какво – кривата? По този въпрос са дадени различни

определения. Някой ще каже, че правата линия представя най-късото разстояние между две точки. Друг ще каже, че права линия е тази, която не може да стане крива. Крива линия е тази, която не може да стане права. Трети пък ще започне да разглежда смисъла на правата и на кривата линия в духовно отношение. Като мисли по един или по друг начин върху този въпрос, човек може да дойде до забъркване на ума. – Защо? – Защото е вложил своя малък ум в голямо предприятие. Затова, именно, не влагайте малкия си ум, т. е. малкия си капитал при разрешаване на големи, велики въпроси или предприятия. Вложите ли го там, целият ви капитал ще пропадне. Едно от великите предприятия в човешкия живот е въпросът за Бога. Всички се запитвате, какво нещо е Бог. Преди да отговорите на този въпрос, отговорете на въпроса, какво представя човек. Лесно може да се отговори на този въпрос. Човек е същество, което мисли. А какво представя мисълта? Мисълта е област на светлината. Значи, човек е същество, което живее в светлина. Някога човек е живял в тъмнина, но като се стремял към ново положение, той изменил посоката на своето движение и влязъл в областта на светлината. Всяко същество, което се движи от тъмнина към светлина, е човек. Всяко същество, което се движи от светлина към тъмнина, не е човек. Всяко нещо, което е посадено в земята и отива в тъмнина, е семе. Всяко нещо, което излиза от земята и отива към светлината, е растение. Всички недоволни хора отиват от светлина в тъмнина, за да разберат, какво нещо е свободата. Които умират, също така отиват в тъмнина, за да разберат, какво представя животът. Недоволният, безверникът, сиромахът, богатият, малодушният, болният са все кандидати за светлината. Като влизат в тъмнината, те ще научат урока си. За да излезе човек от тъмнината, от ограничението, в помощ трябва да му дойде Бог. Само великата, мощна сила на Бога е в състояние да освободи човека от тъмнината, от робството, в което е попаднал. Той е употребил велика, творческа сила, за да разбие този мрак, да освободи заробените от него същества и да им даде условия за нов живот – живот на светлина и свобода. Не е лесно да се създаде един такъв свят. Не е лесно да се освободи живота от оковите на ограничението и мрака. Човешкият ум не може да си представи, каква мощна, гигантска сила, какъв свръхгениален ум е работил при създаването на света. С човешкия език нещата стават лесно. Бог казал да бъде виделина и се явила виделина. Какви усилия се искат, докато дойде тази виделина! Съвременните хора търсят лесния път. Те искат, като кажат нещо, да стане, както са казали. Те искат да станат красиви, но нека се опитат да придобият красотата, да видят, лесно ли се придобива, те искат да бъдат силни, учени, здрави, но усилие е нужно, за да се постигне това. Каквото пожелаете, можете да го постигнете, но знание се иска. На всяко действие има и противодействие. Следователно, пожелае ли човек да постигне нещо красиво, той ще срещне на пътя си големи противодействия. За да се справи с тия противодействия, той трябва да

разполага с голяма сила. Ако не може да преодолее тия препятствия, човек се лишава от благата, които му се падат. Казано е в Писанието: „Който победи докрай, той спасен ще бъде". От тук вадим заключението : Който не победи, той роб ще бъде. Тъй както ви говоря сега, вижда се, че вие сте големи ученици, а не деца от първо отделение. На децата от първо отделение се преподават само буквите: а, б, в, г, д, и т. н. Някои от тия букви са взети от египетските йероглифи. Буквата „а" означава натоварена камила, т. е. семе, което е още в хамбара. Буквата „б" означава посято семе. Буквата „В" – разпукване на семето, от което се образуват стъбълце и коренчета. Тази буква може да се напише във вид на котвичка. Буквата „Г" е закон на безконечността. Тя показва, че с единия си край растението се е закачило за слънцето, отдето приема енергия, която предава на земята. Тълкуванията на буквите не се предават на деца от първо отделение. На вас, обаче, могат да се дадат. За да се развивате добре, вие трябва да знаете значението на буквите. Като знаете вътрешния им смисъл, вие ще ги пишете правилно, и по този начин ще се ползвате от тях. Като пишете буквата „Г" красиво и със съзнание, вие се свързвате с енергиите, които се съдържат в тази буква. Същото се отнася до всички останали букви. Упражнявайте се в писане на буквите, за да изправите характера си. Красивият почерк се отразява върху характера на човека. Като ученици, за да дойдете до вътрешното познаване на нещата, вие трябва да развивате интуицията си, да си служите с нея. За да дойдете до вътрешно познаване на нещата, вие трябва да съгласувате мислите и чувствата си. За да реализирате своите мисли и чувства, волята ви трябва да бъде възпитана. Иска ли човек да успява в живота си, любовта му трябва да бъде съвършена, без никакви ограничения. Като обича, човек не трябва да мисли, че неговата любов е по-голяма от любовта на другите. Любовта по количество не се мери. Ако някой носи една кофа вода, а друг – една чаша, това още не значи, че първият има по-голяма любов. По форма той е по-голям от втория, затова и съдържанието му е по-голямо. По качество, обаче, водата в чашата и в кофата са еднакви. Чашата, в която се налива вода, представя човешкото сърце, което постоянно се пълни и празни. Сам по своя воля, човек не може да пълни и празни сърцето си. Друг е, Който пълни и празни сърцето на човека. Каквото да правите, вие никога не можете да подкупите любовта. Любовта е неподкупна. Тя не се интересува нито от богати, нито от сиромаси. Тя не се интересува и от учени и прости. Никой не може да я застави насила да отиде при някого. Любовта се интересува само от едно нещо: разбират ли я хората и могат ли да я приложат. И като я приложат, важно е да подобрят живота си. И като го подобрят, важно е да бъдат доволни от него. Любовта крие в себе си магическата тояжка, която окултните ученици и в миналото, и сега още търсят.

Магическата тояжка не е нищо друго освен силата на любовта. Тя няма определена форма и големина, но въпреки това с нея се измерват всички неща в света. Който притежава тази тояжка, той може всичко да направи. Ако е гладен, ще тропне с магическата пръчица, и пред него ще се яви трапеза, с всякакви ястия и плодове. Щом се нахрани, пак ще тропне с пръчицата си, и трапезата се скрива. Ако е в пустинята, където няма капка вода, той пак ще тропне с пръчицата си и пред него се открива извор с чиста, кристална вода. Мойсей разполагаше с магическата тояжка. Той направи с нея ред чудеса пред Фараона и пред еврейския народ в пустинята. Докато не беше придобил тази тояжка, той минаваше за обикновен човек. Щом я придоби, той стана силен, велик. Тогава той се натовари с мисията да освободи израилския народ от египетското робство и да го изведе през пустинята. Някога, в далечното минало, всички хора са притежавали магическата тояжка. Днес е останало от нея само едно бледо копие.

Това копие е човешкият език. Ако знае, как да огъва езика си, колко трептения да произвежда при всяка дума, човек би направил чудеса с тази магическа тояжка. При изговаряне всяка дума произвежда известен брой трептения. Ако езикът може да възприема и предава тези трептения правилно, думата би предизвикала в човека красиви и възвишени мисли и чувства. В този смисъл, всеки език, на който хората днес говорят, ще бъде красив. Само красивият език произвежда нужното въздействие върху човека. За да говори добре един език, човек трябва да има светъл ум. Всички хора не са еднакво способни за изучаване на езици. Хора, на които очите са изпъкнали, лесно учат езици. Същевременно те имат дарба да говорят добре – красноречиво. Ония пък, които не са способни към изучаване на езици, имат вдлъбнати очи. Вдлъбването на очите се дължи на голямо безпокойство. Жизнерадостните хора обикновено имат изпъкнали очи. Като говоря за изпъкнали и за вдлъбнати очи, имам предвид известна мярка. Има изпъкнали очи, които са приятни, красиви. Има изпъкнали очи, които са неприятни за гледане. Същото се отнася и за вдлъбнатите очи. Изобщо, вдлъбнатите очи приемат по-малко, дават повече, а изпъкналите – обратно: приемат повече, дават по-малко. Хора с изпъкнали очи са щедри, сприхави, но с добро сърце.

И тъй, магическата тояжка в човека е неговият език. Учете, работете върху себе си, да владеете тази тояжка. Молете се на Бога, да благослови езика ви, че всяка дума, която излиза от него, да бъде балсам за страдащите души. Човешкият език може да превърне всеки метал в злато, а всеки обикновен камък в скъпоценен. Както в езика на човека се крие силата на магическата тояжка, така и в душата му се крие Божествена сила.

При един богат банкер в Америка се явила една комисия от няколко възрастни, почтени дами, да искат помощ за някакво благотворително дружесто. Като ги изслушал, той извадил от касата си сто долара и казал:

Заповядайте, вземете тази сума. Повече не мога да дам. Те излезли от канторатa му недоволни, с общо впечатление, че е голям скъперник. Една млада, красива мома, от същото дружество, решила да посети този банкер, да види, колко може да пожертва от себе си. Тя влязла в канторатa му, вежливо се поклонила, усмихнала се и свободно, с отворено сърце и душа, разказала, какво иска. Като я погледнал, банкерът моментално отворил сърцето си за нея и, без да я изслуша докрай, предложил ѝ голяма сума. На излизане от канторатa му, банкерът я поканил и втори път да го посети. Той ѝ казал, че е готов да ѝ услужи, че на всяко време е на нейно разположение. Като останал сам в канторатa си, той въздъхнал дълбоко и си казал: Дано пак ме посети!
Следователно, когато хората въздъхват след вас и пожелават пак да ги посетите, ще знаете, че вие сте влезли вече в реалния живот. Кажат ли след вас: „Дано пак дойде"! – знайте, че Бог е във вас. Само Великото, Божественото Начало в човека е в състояние да раздвижи заспалите умове и затворени сърца. Само тогава човек става мощен, готов на всякаква жертва, на всякаква милост. Когато дадете път на Божественото в себе си, вие няма да бъдете облечени с черни дрехи, но ще се облечете с дреха, съставена от седемте цвята на спектъра. Червеният цвят е проява на живота; оранжевият означава индивидуализиране на живота; зеленият – стремеж към растене; жълтият – проява на интелигентността в живота; ясносиният –проява на вярата; тъмносиният – придобивка в живота; виолетовият – проява на силата в живота. Цветовете на спектъра, събрани заедно, показват, че всички спорове и недоразумения между хората изчезват. Белият цвят на светлината показва, че човек трябва да бъде готов да служи на Господа с всичката си душа, без никакви външни правила и методи. Всеки трябва да служи на Бога, както разбира, по вътрешен път, като децата. Красивото в децата е това, че определят отношенията си към хората по вътрешното си разположение. Днес хората се страхуват едни от други, изгубили са доверието си. Едни други се убеждават в нещо, но не си вярват. Когато иска да сподели убежденията си с хората, човек трябва да каже само това, което знае, което е опитал и в което вярва.
Сега, благодарете за всичко, което ви е дадено. Благодарете и за богатството, и за сиромашията, в които живеете. За предпочитане е човек да бъде сиромах, но да знае, защо живее, отколкото да бъде богат и да не знае, защо живее. И като богат, и като сиромах, човек трябва да знае, защо живее. Сиромашията и богатството са две състояния в човешкия живот, които се сменят. Сиромашията може да се уподоби на изгряващото слънце, при което човек става от сън и отива на нивата да работи. Богатството е подобно на залязващото слънце, при което човек се е прибрал от нивата и отива да спи, да почине от дневната работа. И като работи, и като почива, човек непременно трябва да благодари.

Сега, ще ви дам няколко напътвания за работа върху себе си, за да се свържете с разумните сили в природата. Всяка сутрин прекарвайте показалеца си по дължината на носа, отгоре до долу, и мислено си кажете: Господи, понеже в началото Ти вдъхна живо дихание през носа ми, благослови пътя, през който животът влезе. После, прекарайте пръста си над веждите и кажете: Господи, дай ми светлина да разбирам границата между физическия и духовния свят и да мога правилно да минавам от единия в другия. Веждите са граница между тия два свята. След това със същия пръст обиколете ухото си и кажете: Господи, дай ми възможност да чувам ясно Твоите думи, да Те разбирам правилно, пък и аз да бъда разбран. Като прекарвате пръста си по дължината на ухото, вие събуждате в себе си чувството на честност и на справедливост. Отвреме-навреме допирайте двата си пръста до меката част на ухото, за да придобиете нежност и мекота. Ако майката знае, как да хване ухото на детето си, тя би му подействала благоприятно. Това може да се приложи като добър метод при възпитанието на детето. Обаче, дърпането на уши, както някои майки и учители правят, не дава добри резултати. Най-после при леко докосване на пръстите до устата си, кажете: Господи, вложи любовта си в сърцето ми, да говоря меко и сладко да изразя Твоята любов.
Същевременно вие трябва да изучавате и ръката си. Тя е свидетелството на човека. Благородството на човека се крие в първия пръст, в показалеца; справедливостта – в средния пръст; стремежът към красивото, великото, изящното – в безименния пръст; практичността – в малкия пръст. В палеца е вложен Божественият принцип в човека. Той управлява човешката воля. Следователно, ако волята на човека по известни причини отслабне, отвреме-навреме той трябва да глади палеца си, като се обръща с мисълта си към Бога, да му даде сила и светлина, да разбира волята Му и да я прилага. Когато палецът пострада, с него заедно и волята се парализира. В далечното минало, когато са искали да накажат някой престъпник, отрязвали са палците на ръдете му. По този начин той загубвал волята си, ставал безвреден. На палеца е написана цялата история за създаването на света: на горната, мека част е написано, как е създаден светът; на средната е написано, как е организиран, а на долната – материалното положение на света, т. е. какъв е материалният или физическият свят.
Радвайте се на лицето си, на главата си и на всички техни удове. Радвайте се на краката и на ръцете си и на службата, която те извършват. Радвайте се на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля, на вашата душа и на вашия дух. Радвайте се и благодарете за всичко, което ви е дадено. Слушайте гласа на вашия небесен Баща, Който ви е пратил на земята да учите и Който всеки ден ви говори!

Великият Божи Дух носи всичките блага на живота.

28 август, 5 ч. с. София. – Изгрев.

Йоан, 12 гл.

1938_08_28 Желаният мир

ЖЕЛАНИЯТ МИР

Днес, повече от всеки друг път, съвременният свят се нуждае от мир. – Защо? – Защото, мирът осигурява най-големите придобивки на културата. Бялата раса е на път да осигури мира. Днес, повече от всяко друго време, има разумни хора, които са дошли до съзнание, че първото условие за нормално развитие на човечеството е мирът. Ето защо, днес всички съзнателни и разумни хора работят за придобиване на мира. В миналите времена и раси водителите на човечеството са мислели, че светът може да се оправи само чрез война. Впоследствие всички водители на човечеството са се убедили в погрешността на това разбиране. Бялата раса, носителка на мира, воюва заради него, за да стане майка на шестата раса – раса на братство между народите. Шестата раса е носителка на любовта между всички хора, както и между всички народи. Тогава всички народи ще живеят едни за други: големите народи ще бъдат големите братя в семейството, а малките народи – малките братчета. И едните, и другите ще живеят в мир и съгласие помежду си. Това е волята на Бога, Създателят на света. – Кога ще дойде това време? – В близкото бъдеще.

Съвременното човечество се намира в предверието на новата епоха, понеже слънчевата система е влязла вече в областта на Божественото зазоряване. Дойде ли това време, за лошите хора няма да има условия за живот. Един след друг те ще измрат, и земята ще се освободи от тях. Новите условия, които идат, не търпят злото. Те сами ще го разрушат. Тъмнината ще вдигне своите завеси и ще отиде на друго място. Злото ще вдигне своите капитали и ще отиде на друго място, дето ще основе свои банки и кантори. Достатъчно е да четете Свещените книги, за да се убедите сами, че бъдещата епоха не е далеч от вас. От всички хора днес се иска разумна, съзнателна вяра. – Как ще познаете идването на новата епоха? – Както познавате изгряването на слънцето. Трябва ли да се доказва на човека, че след пукването на зората настъпва изгряването на слънцето? Когато зората на новия живот започне да се пропуква, слънцето изгрява вече. В Писанието е казано, че когато тази епоха настане на земята, слънцето ще започне да потъмнява, и луната ще изгуби своята светлина. Тогава Син Человечески ще яви своето знание на земята. Под думите „слънцето ще потъмнее," разбираме времето, когато хората престанат да мислят, че един народ може да се наложи на друг със силата си. „Луната ще изгуби светлината си", разбираме времето, когато религиите и религиозните системи престанат да мислят, че могат ла оправят света.

И тъй, когато всички народи, всички религии, всички държави престанат да мислят, че са в сила да оправят света, тогава Син Человечески ще се яви на земята със своето знание. Без да се доказва това, човек сам ще го види.

Как ще докажете на човека, че слънцето изгрява? Изгряването на слънцето не се нуждае от никакво доказателство. Достатъчно е човек да погледне през прозореца или да излезе вън, за да види и да се убеди сам, че наистина слънцето изгрява. Човек трябва да даде път на новото сърце в себе си, което е изтъкано от мека материя, а не от камък, каквото е сегашното. Мекото сърце е изтъкано от материя на милосърдието. Следователно, онзи, на когото сърцето е милостиво, е кандидат за новата раса. Мекотата на сърцето е един от признаците на хората от шестата раса. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменното сърце и ще им дам ново". Коравите, каменни сърца на хората ще се употребят за павиране на улиците, а меките сърца ще останат да трептят, да изнасят пред света великото и красивото в Божествения живот. За този ден, именно, е казано в Писанието, че Бог ще вложи Духа си в меките сърца на хората и ще Го познае малко и голямо. Съзнанието на хората постепенно се пробужда, както пъпките на цветята се пукат пролет, за да цъфнат и да завържат плод.
Великото в живота на хората се заключава в пробуждането на съзнанието и освобождаването им от несгодите и мъчнотиите, в които се намират. В живота на човека има хиляди неща, които могат да го смутят, но има и хиляди неща, които могат да го радват. Който разбира великите Божии закони, той трябва да се радва, че е срещнал един добър, умен, учен човек; той трябва да се радва, че е срещнал един поет, писател, музикант, художник, земеделец, каменар и т. н. Радвайте се, когато срещнете човек, който работи за повдигане на човечеството. Като не разбирате, какво представя човекът, вие се отнасяте с пренебрежение към него и казвате: Земеделец, каменар е този човек. Който облагородява почвата, той е земеделец; който облагородява камъните, той е каменар; който облагородява човешките лица, той е художник; който изправя погрешките на хората, той е скулптор. Изобщо, всеки човек, който създава нещо ценно, с което облагородява, повдига и весели хората, е на мястото си. Мощна сила се крие в словото на всички писатели, поети, учени, философи. Мощно нещо е словото! Един млад момък се отчаял от живота и решил да се самоубие. Той взел един револвер в джоба си и тръгнал към една гора да изпълни решението си. Без да подозира, една млада мома го последвала. В момента, когато пристъпил към самоубийството, младата мома се приближила до ухото му и тихо му казала една дума. Като чул тази дума, момъкът веднага хвърлил револвера настрана и казал: Няма да се самоубия. Ще живея за себе си, за ближните си, за цялото човечество. Животът има смисъл, заслужава човек да живее! Коя е думата, която момата казала на момъка? Вие я знаете, няма защо да ви я казвам. Има случаи, когато една дума само е достатъчна, за да освободи човека от тежкото състояние, в което се намира. Не е нужно много да се говори на човека. Достатъчно е една дума да му се каже, но тя трябва да е

Божествена. И каквото се каже, трябва да стане. Бог каза: „Да бъде виделина"! – и стана виделина. През шестте дни, когато е създавал света, Бог е казвал само по една дума, но тия думи са били мощни, понеже са думи на Божествения език. Каквото Бог е казал, всичко е станало. На седмия ден Той не е казал нищо, защото почивал. Време е вече всички хора да се обединят по ум, по сърце и по воля, да работят заедно за въдворяване на мира. Всички хора, вярващи и светски, трябва да се проникнат от тази идея. Казано е в Писанието: „Който изтърпи докрай, той спасен ще бъде". С други думи казано: „Който спечели войната за мира, той спасен ще бъде".

Сегашните вярващи говорят за любовта, но не я прилагат. Който има любовта в себе си, той трябва да вдига и сваля температурата си, доколкото градуса иска и когато пожелае. Кой може да се противи на човек с десет хиляди градуса? Каквото препятствие срещне на пътя си, той моментално ще го отстрани. По този начин той ще покаже на хората, какво представя Божията Любов. Дето мине, пътят му ще бъде отворен. Човекът на любовта може да увеличи не само топлината, но и светлината си, да стане хиляда пъти по-силна от слънчевата. Тази светлина е в състояние да ослепи и най-многобройната и силна армия. Човек не може да си представи светлина, която е хиляда пъти по-силна от слънчевата. С тази светлина всичко може да се постигне. Всеки, който има топлина, равна на десет хиляди градуса, и светлина, хиляда пъти по-силна от слънчевата, той може да стопи касите на всички банкери, да стопли всички замръзнали сърца, да махне всички прегради, които човешкият егоизъм е поставил на пътя си. Голяма топлина и светлина идат в света. Те са Божествена сила, която ще стопи и просвети човешките сърца и умове. Когато светлината и топлината на любовта дойдат в света, те ще стопят, ще изгорят всички лоши, престъпни хора, и ще останат да живеят само праведните и добрите, да се разбере, че с любовта не се играе. Не е позволено на човека да си играе с любовта. Днес хората се ужасяват от мисълта, че могат да бъдат подложени на десет хиляди градуса температура, а какво ще бъде положението им, когато Христос дойде на земята? Тогава температурата ще бъде много по-голяма от десет хиляди градуса. Христос казва: „Моят мир ви оставям". Значи, и Христос е за мира. Той е за онзи мир, който е основан на любовта, на братство между всички народи, общества и хора по лицето на земята. Братската и сестринска любов не са нищо друго, освен клонете на бъдещата култура. Тази любов стои по-високо от майчината. Колкото да е велика майчината любов, в нея все още има малко егоизъм. Например, вземете любовта на тигрицата към нейните малки. За любовта си към тях, тя всеки момент е готова да отнеме живота на всяко живо същество, което се изпречи на пътя й. В този смисъл майчината любов представя корените на живота, а братската и сестринската – клонете.

Божествената любов представя плодове на дървото на живота. От корените на майчината любов, от клонете на братската и на сестринската любов произлизат плодовете на Божествената любов. От тези плодове, именно, бъдещите хора ще се хранят и ще придобият безсмъртие. Тези плодове ще бъдат носители на новия живот. Дето да отидете по света, навсякъде ще срещнете хора на новия живот. Тези хора се отличават по меката и приятна светлина, която излиза от очите им. Ние наричаме новите хора „братя и сестри на човечеството", носители на Божественото начало в себе си. Христос е от новите хора. Той казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е изпратил. Аз дойдох да донеса мир на света". До идването на Христа, еврейският народ се придържаше в буквата на Мойсеевия закон. До това време евреите колеха агнета, овце, волове и принасяха жертва на Бога. С идването на Христа, обаче, животът им коренно се измени. С един замах Христос унищожи стария живот. Те дойдоха до съзнание, че истинската жертва се заключава в добри мисли, чувства и постъпки.
В какво се заключава новата религия? Първият член на новата религия гласи: Аз вярвам, че любовта на майка ми и на баща ми са корени на дървото на великия живот – живот на любовта. Вторият член гласи: Аз вярвам, че любовта на сестра ми и на брат ми са клоне на дървото на великия живот – живот на любовта. Третият член гласи: Аз вярвам, че Божествената любов е плод на дървото на великия живот. Всичко, което излиза от моя ум и от моето сърце, се превръща в плодове на любовта. Който яде от тези плодове, той придобива безсмъртие. Христос казва: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има живот в себе си". Значи, който яде от дървото на живота, т. е. от майчината и бащина любов, както и от братската и сестринска любов, той има живот в себе си.
Сега, като знаете, в какво се заключава новото верую, бъдете смели и решителни, да приложите това верую. Мнозина чакат нещо ново. Новото се заключава в примиряването на хората. Новото примирява всички противоречия. Как ще стане примиряването между хората? Много лесно. Който има да взима, да прости дълга на брата си. Който има да дава, да бъде готов да си плати дълга. Като отиде при своя кредитор да плаща, последният да му каже, че в името на братството той прощава дълговете му и го признава за свой брат. Когато двама души се признаят за братя, дълговете им сами по себе си падат, споровете се прекратяват, и недоразуменията изчезват. Аз бих желал хората да спорят, но само за едно: кой повече да даде и да помогне на брата си. Когато някой забележи, че брат му е много уморен и не може повече да вдига и слага мотиката, нека той я вземе от ръката му и извърши работата вместо него. Когато види, че брат му изнемогва под тежестта на своя товар, нека снеме товара от гърба му, да го тури на своя гръб, и двамата да продължат пътя си и братски да се разговарят. Когато срещне брата си на улицата и разбере, че е гладен,

три деня не е ял, нека го покани у дома си, да го нагости добре и да му каже, че когато пожелае, може да го посети пак. Това са братски отношения.
Днес хората очакват Христа втори път да дойде на земята, да оправи света. – Не, по външен път светът не може да се оправи. Христос трябва да дойде вътре във всеки човек. Само по този начин светът ще се оправи. Ако поставите милиони железни стърготини една до друга, те няма да се сплотят, да образуват едно цяло. Поставите ли ги, обаче, под известна температура, те ще се стопят, ще се слеят една с друга и ще образуват течна маса. В случая, огънят представя онази вътрешна сила, която спорява железните стърготини и ги превръща в едно цяло. Следователно, Христос трябва да дойде в сърцата и в умовете на хората като вътрешна сила, която ще ги обедини в едно цяло. Тази вътрешна сила е любовта, която носи живот за човешките души. Само чрез любовта хората могат да работят в единство. Които не разбират любовта, те са готови да я критикуват.
Сега, като говоря за любовта, аз зная, какво можете да приложите. Изобщо, аз зная, кои неща са приложими за сегашния човек и кои са неприложими. Например, колкото да се говори на човека за слънцето, за възможностите му да го посети, днеш-ният човек не може да направи това. – Защо? – Условията на слънцето са съвсем различни от тия на земята. Човек по никой начин не може да отиде на слънцето със сегашното си тяло. Ако някой човек тежи 60 кг, като отиде на слънцето, тялото му ще тежи милиони килограми. Как може да се движи на слънцето с такава грамадна маса на себе си? Красив е животът на слънцето, но той още не е достъпен за хората на земята. Мислено човек може да отиде на слънцето, но не и в действителност. Знаете ли, как живеят съществата на слънцето? Знаете ли, какъв е техният език? За нас е достатъчно, че имаме възможност да се ползваме от слънчевите лъчи. Когато искате да се лекувате, излагайте гърба си на ранните слънчеви лъчи. Когато искате да придобиете вътрешен мир, излагайте гърба си на залязващото слънце, а лицето си отправете към изток. При това положение вие ще изпитате дълбок вътрешен мир и ще разберете, че не трябва да се тревожите за нищо и за никакво. Жителите на слънцето живеят в голямо изобилие, вследствие на което не се тревожат за нищо. Тяхната задача е да изпращат блага по цялата слънчева система. Те определят бюджета на всички същества, на всички хора, на всички държави и народи, на цялото човечество, на всички планети.
Като говоря за слънцето, аз не искам непременно да ми вярвате. Дали вярвате или не, това не ме интересува. Аз се интересу-вам само от едно: вярно ли е това, което говоря, или не е вярно. Вярвайте в това, което Бог е създал. Щом вярвате, че Бог е създал небето и земята, с всички светила, с всички живи същества, вярвайте и в техния Създател. Щом вярва в тия неща, чо-век трябва да изучава и небето, и земята. Той трябва да изучава и

слънцето, и луната, и всички звезди на небето, както астрономите и учените постъпват. За да разбере живота на слънцето, човек първо трябва да намери своето слънце. Всеки човек има в себе си едно малко слънце, което се намира в центъра на човешкия мозък. Големината на това слънце за всеки човек е различно, в зависимост от големината на планетите в него. Чрез това слънце, именно, душата придобива знания. Между външното слънце и планетите на небето и вътрешното слънце и планетите в човека има нещо общо: в изгряването, в залязването им и т. н. Ако вътрешното слънце на човека престане да изгрява, и външното изгубва смисъл за него. Значи, между външното и вътрешното слънце на човека има известна зависимост. Ако тази зависимост се прекъсне, човек няма да има никаква вътрешна светлина. Когато вътрешното и външното слънца едновременно светят, човек има условия да вижда. Ако вътрешното слънце загасне, човек ослепява. Той се лишава от условията да вижда, да възприема Божественото знание.
И тъй, Божественото знание, към което мнозина се стремят, има за цел да научи хората да ценят вътрешното слънце в себе си, чрез което тяхната душа се учи и развива. Когато някой казва, че е тъмно в душата му, това показва, че вътрешното слънце в този човек е престанало да свети. Докато вътрешното слънце в човека свети, той мисли и чувства правилно. Престане ли това слънце да свети, с него заедно и умът, и сърцето му се помрачават. Ето защо, за да не се помрачи това слънце, човек трябва да живее добре. Лошият живот, изразен в лоши мисли, чувства и постъпки, предизвиква големи изпитания, които помрачават небето, на което свети вътрешното слънце на човека.
Мнозина, учени и прости, не разбират, какво грамадно влияние имат мислите и чувствата върху вътрешния живот на човека, а оттам и върху неговото здраве, вследствие на което търсят щастието си по неестествен път. Те искат да станат богати, да се оженят за красива жена, да придобият много знания, без да подозират, че по този начин те сами си приготвят своето нещастие. Не е лошо да придобие човек знание, сила, красота, богатство, но той трябва да знае, как да се справя с тях. Турците казват: Благословение е за човека да гледа красиви неща. Наистина, естествено е човек да се стреми към красотата, да се вдъхновява от нея, но не и да я обсебва. В природата и красотата, и грозотата имат свое място, както светлината и тъмнината. Светлината царува, докато слънцето грее. Щом слънцето залезе, тъмнината иде. Обаче, без тъмнина звездите нямаше да светят. Значи, в човешкия живот тъмнината е необходима, за да се проявят добродетелите – звездите. Сега, като говоря за Божественото в света, някои се обезсърчават, мислят, че не могат да го постигнат. За да не се обезсърчават, Бог им е обещал да влезе вътре в тях. Бъдещето царство ще се създаде отвътре, а не отвън. Чрез любовта на цялото човечество ще се реализират всички Божии планове. За да се постигне това, нужни са

работници. Днес всички хора трябва да работят в това направление, да бъдат носители на Божествените идеи, че като влезе Бог в тяхното слънце, да се прояви навън. На всеки човек е дадена специална мисия, да бъде носител на Божията любов, на Божията мъдрост и светлина, на Божията истина и свобода, по свой специфичен начин. Само при това положение човек може да постигне всички свои желания. Всички несгоди, всички мъчнотии и страдания, които човек днес преживява, ще бъдат условия за познаване на Бога, на великото в света. Бог ще бъде с вас във всичките ви пътища. Тогава ще кажете: Радваме се, че живеем в епоха, когато можем да опитаме и познаем Божията любов, да станем работници на Неговата нива.

Бъдете радостни и весели, за да постигнете идеалите на вашата душа. Кога ще ги постигнете, това зависи от вас. Още днес можете да ги постигнете. Един Божествен ден се равнява на хиляда години. Значи, след хиляда години вие можете да постигнете това, което днес желаете. Съзнателна работа се изисква от човека! Божественото е вече пред прага на вашия дом. Отворете вратите на вашите сърца и умове, да влезе в тях Божествената светлина и топлина.

28 август, 10 ч. пр. об. София. – Изгрев.

1938_08_31 Кибритени клечки
лекция на Общия окултен клас

КИБРИТЕНИ КЛЕЧКИ

Отче наш.
„В Начало бе Словото."

Имате ли някаква тема зададена? Пишете върху „Отличителните черти на човека".

В живота има много певци, но всички певци не пеят еднакво. И всичките певци не са еднакво даровити. В пеенето не са еднакво даровити. Всичките хора не са еднакво умни. Различават се в проявата на своята умствена деятелност. Често се смесват чувствата с човешката мисъл. Например, понятието за човешкото зрение какво е? Казвате: „Трябва да види човек, за да повярва". Има неща, които след като ги видиш не може да повярваш. Една бучка захар виждаш, че е бяла, но ни най-малко виждането не показва, че си видял захарта. Значи авторитетът за този случай за онова вътрешно понятие е езикът. Ти като близнеш, може да знаеш дали това е захар. Значи захарта има известни отличителни черти, относителни са. Очите не са авторитет за познаването на захарта. Туй е така на физическото поле. Вземете религиозните хора. Ти по какво може да познаеш един религиозен човек? С гледане религиозният човек не се познава, трябва да го опиташ. Има известни отличителни черти. Значи, духовният човек носи известни отличителни черти на лицето си. Щом ги има, той е религиозен. Но малцина знаят тия черти. В сегашното положение на хората има една опасност. Бедните хора, когато дружат с богатите, развалят се. Невежите, когато дружат с учените хора, стават горделиви, започват да мислят, че и те знаят нещо. Когато желязото дружи с огъня и то става като огъня. То мисли, че е като него. Щом се извади от огъня, веднага туй желязо изгубва своята сила. Има известни хора, които като влязат в едно общество, стават религиозни. Щом излязат от това общество, след няколко години изстиват, стават черни. Казвам: Има една религия, която наричам гримовна. Тази дума не е толкоз ясна. Знаете ли какво значи „гримовна"? Когато човек се докарва някак си. Например, човек си гримира лицето изкуствено. Може да вземе разни пози, да изразява скръб или радост, или чувство на достойнство, или пък чувство на смирение. Когато човек се смири, образува буквата „G", българското „Г" или латинското „S". Наведе се, има смирение. Имате изстиване. Всякога, когато хората изстиват, се свиват. Когато се стоплят се разширяват.

Сега трябва едно правилно възпитание. Правилно възпитание на

човешкото сърце, на човешкия ум, в една фаза, дето хората трябва да знаят как да възпитат сърцето си, как да възпитат ума си. Ако сърцето не знаете как да възпитате, ще стане хилаво. Ако ума си не знаете как да възпитате и той ще стане хилав. Например, когато хората преминават през големи скърби, на техните лица се явяват известни дълбоки бразди. Когато не са минали през страдания, лицето не е набраздено. Набразденото лице показва, че е писано повече. Но ако се напише на човешкото лице само скърби и страдания, каква полза има, че човек е страдал? Какво нещо е страданието? То е процес на умственият свят. Чрез страданието, човек разбира своя ум. Тогава може да се покаже каква е била еволюцията. Ползата от страданията е, че при големите страдания, през изпитанията, през които е минавал човек в миналото, както индивидуално, така и колективно цялото човечество, той се е научил да мисли. Например, земята е минала през разни фази. Било е време, когато оста на земята е била хоризонтална спрямо нейната орбита. Но знаете ли какво е било положението на земята? На живота? Било е време, когато остта е била перпендикулярна спрямо нейната орбита, спрямо плоскостта на орбитата. Сега е наклонена 23 градуса. Сега какво отношение може да има за една хоризонтална ос на земята или една перпендикулярна ос? Значи, когато земната ос е била хоризонтална спрямо нейната плоскост, тогава земята е спала, в спящо състояние. Нямало онзи умствен живот, интелигентността била извън земята. Ставали големи пертурбации в цялата земя, вътре и вън. С подигането вече на оста, става пробуждането на земята, тия същества, които дошли. При явяването на човека на земята оста е била перпендикулярна. Та казвам: Всеки един от вас, когато човек се събужда религиозно. Най-първо един светски човек, неговата орбита е хоризонтална спрямо пътя, в който върви и той се движи около някаква идея. В него стават големи пертурбации, без да разбира смисъла. Човек може да страда, без да разбира защо страда. Има големи страдания. Някой път хората мислят, че като умрат ще отидат да кажат на Господа колко са страдали. Бог ни най-малко не се интересува от нашите страдания. Страданията са една задача. Мъчнотиите произтичат от онова, което учиш. Ако си научил нещо, тогава има смисъл. Ако си страдал (и) нищо не си научил, няма никакъв смисъл. Да кажем, човек е страдал за да стане добър. Ако не е станал добър, какво ще разправя за своите страдания? Понякой път вие питате: „Защо са страданията?“ Един възпитателен метод са за вашия ум. Ако разбирате смисъла на страданието, тогава ще започне да се реформира вашето лице: челото ще се подигне, ще излезе напред. Челото е полегато 75 градуса, а до 90 градуса има 15 градуса отклонение. Лицето трябва да бъде перпендикулярно спрямо оста на гръбнака, т.е. ние вземаме за основа центъра на слънцето и центъра на земята, теглим една права линия, спускаме отвес и именно към този перпендикуляр, който се спуща от слънцето към земята върви човешкото тяло. Трябва да се приближи. В

по-раншните времена челото се е отдалечило. В растенията, в рибите, с излизането на птиците във въздуха постоянно се изменя и оста на човека, неговият умствен свят се изменя, започва да се подига. В млекопитающите както виждате тяхната ос на гръбначния стълб е хоризонтална спрямо земята, понеже са поставени при много неблагоприятни условия. Тия излишни сили, които не може да употребят, да се освободят от мъчнотиите.

Та казвам: Сега препоръчват, когато проучват електричеството, ако падне на лицето, обърнете го на гърба. Ако го обърнете на гърба, ще му помогнете, а ако не го обърнете, няма да му помогнете. Ако падне на гърба, обърнете го на лицето, ако падне на лявата ръка, обърнете го на дясната. Ако паднете на лицето, обърнете се на гърба, а и ако паднете на лявата страна, обърнете се на дясната. Ако паднете на дясната, обърнете се на лявата. Ще вземете едно противоположно положение. Сега трябва да се разбира научната страна. Много пъти хората търсят лесният път. Кой е най-лесният път в света? Най-лесният път е яденето. По-лесен занаят от яденето няма. Но от този, най-лесният занаят, излязоха най-големите нещастия за човечеството. Някой казва: „Какво има ако близна?" Не е опасно да близне човек. Но питам: Ако вие близнете една бучка захар, която има 2000 градуса температура, какво ще стане с езика ви? При 2000 градуса да близнеш, знаеш какво би станало с езика? После, при съвременното възпитание хората не разбират какви пертурбации произвеждат разните чувства в хората. Например, вземете, ако във вас се яви чувството самоуважение. Има едно нормално самоуважение. Божествената страна на самоуважението е да зачиташ всичко онова, което Бог е вложил в тебе. Но, ако ти помислиш, че по-умен човек от тебе няма, ти си на крив път. Да мислиш, че ти си най-умният, ти си вече на кривия път. Ако ти дойде тази мисъл, как ще се излекуваш? Сега явяват се хора, които казват, че в духовния свят той виждал, виждал ангели, но то още не е една реалност, че виждал ангели. Не че не е реално, но ти може да видиш сянката на един ангел. Да кажем ти може да слушаш един музикант, но туй, което слушаш няма да те направи музикант. Този музикант, този певец може да ти дадат само едно малко подбуждение. Опасността в сегашният свят е, че ние сме в един свят, минаваме през един свят на изтъркани кибритени клечки. Минаваш, вземеш една клечка, драскаш, не се пали. Втора, трета, четвърта драскаш тия клечки, но те нямат запалки. Новото в света е новите клечки, които идват. Всичките религиозни мисли на миналото са издраскани клечки. Запример, ти казваш, че трябва да се молиш на Бога. За да се молиш на Бога, трябва да имаш един повод. Този повод трябва да е нов. Не трябва да е стар повод. Ако ти се молиш за жена си, кой досега не се е молил за жена си? Ако се молиш да се жениш, кой досега не се е молил да се жени? Ако ти се молиш да бъдеш богат, кой не

се е молил за богатство? Ако се молиш за сила, кой не се е молил за сила? То са все издраскани клечки. Сега аз искам вие да разсъждавате. Вие да дойдете до положението. Аз не поддържам онази философия да направим някои хора, да ги убедим, да започнем да ги учим наново. Много неща у нас са турени не на място. Първоначално, както е направен (човек), много добре е направен. После дошли други майстори, които са го поправили и някои неща не са на място. Сега трябва да дойде един майстор, да дойде да постави (всеки винт), всяко колелце, всяка част на своето място. Например, ние говорим за Любовта, но Любовта има степени. Има полова Любов, която има две страни: полова Любов у мъжа и полова Любов у жената. Човек се е разделил. Що е половата Любов? То е един сложен въпрос. Защото в природата нещата, ако не се раздвояват, те не може да работят. Какво нещо е пол? Българите имат стан и там имате две кросна. Едното кросно е при тъкача, хоризонтално поставено. Той го туря при гърдите си, а другото кросно е при краката, по-далече и там е навито всичкото платно, което трябва да се тъче. Има един процес, то са два полюса. Аз ще ви попитам де е женското кросно и де е мъжкото кросно? Мъжкото кросно е долу, дето е навито нетъканото платно, а женското кросно, на което се навива тъканото платно. Буквално този въпрос не седи така.

Понякой път вие мислите за Бога като човек. Искате да отидете при Бога да му кажете като на някой човек, да кажете: „Не знаеш ли, че ние страдаме?“ Такова нещо не може да стане. При Бога така никога не можете да идете. Как ще идете при Бога, когато се казва, че той изпълня всичкото небе, цялото пространство изпълня. Как ще си Го представите? На какво ще Го уподобите? Вие на Бога ще му дадете човешко лице, но Бог създаде тия лица. Хиляди свещи представят слънцето, но слънце ли са те? Вие, не че не може да идете при Господа, но по този механически начин не може да идете. Казват: „При Бога никой никога не може да иде, ако не е чист“. При Бога никой никога не може да иде, ако не е добър, милостив. Ако не е разумен. При Бога никой не може да отиде, ако не обича. При Бога никой не може да отиде, ако няма светлина, ако не е свободен. Защото в молитвата на човека за в бъдеще трябва да влизат три елемента. Ти не може да се молиш, ако нямаш Любов. И не може да се молиш, ако нямаш знание. Ти не може да се молиш, ако не си свободен. Да кажем вие искате да се молите и после си задавате въпроса: „Защо трябва да се молим?“ Вашата молитва остава безпредметна. Ако вие се запитате защо трябва да дишате – заставени сте, искате, не искате – ще дишате. Може да си зададете въпроса: „Не може ли хората без да дишат?“ Питам: Отде се роди този въпрос? Не може. Защо хората питат? Има същества, които не дишат като нас; има същества, които не дишат въздух. Ако влезете в по-рядка среда, в етера, или душите, които заминават в другият свят, не дишат като нас. Те дишат подобно на дишането на рибите. Рибите дишат като минава

водата през техните хриле. На хората водата не трябва да минава през дробовете им. Но има един процес на дишането. Питам сега: Ангелите молят ли се както хората? За тях казват, че ангелите поднасяли човешките молитви, както тамяна поднасят на огън, да дими. За тях нашите молитви са дим, който поднасят пред Господа да кадят. Като турят в кадилницата нашите молитви са тамян и като минават през този огън се опитва доколко молитвата е съществена. Тъй както развивам въпроса, всичката идейност на молитвата изчезва. Представете си, че ти се молиш, но сърцето ти има някакво користолюбие. Вие се молите понякой път; и религиозни хора има, които като се молят са много тщестлавни. Молят се високо, за да ги чуят. После, разправят се, много тщеславни са, много горделиви са религиозните хора. Той казва: „Три часа съм се молил". В три часа какво е казал на Господа, кажете ми? Напишете си една молитва от три часа. Напишете най-хубавата молитва за три часа. Направете една молитва. Той, човекът, не се е молил три часа на Господа. Хубаво е и три часа да се молиш. Тия три часа в 1 секунда може да ги кажеш. Две думи може да кажеш и вследствие на това религиозният живот се разваля. Много хора започват добре, свършват зле. После, религиозните хора стават нетърпеливи, горделиви, избухливи. До едно време вървят, но охлузва им се кожата, те се приближават и започват да се хвалят кой колко се молил. Тогава ще ви приведа онзи пример с онзи анекдот, дето трима души имали една печена кокошка и не се споразумели да си я разделят. Всеки искал да вземе най-хубавата част от кокошката. Всеки се счита за много достоен. Не могли да се споразумеят. Най-после дошла една идея. Казват: „Да легнем да спим, че който сънува най-чудният сън, той ще изяде кокошката". Легнали да спят и тримата. Спали един час. Събудили се и първият започнал да разправя. Казва: „Чуден сън видях – като започнах да слизам в земята, ония пропасти сто километра; 200, 300, 1000, 2000, 3–4–5–6 хиляди километра, един гъст огън. Разправят за чудесии". Другият казва: „Мене като ме грабна нещо, че като влязох в слънцето, че чак до дъното на слънцето, до центъра". А третият казва: „Аз като ви видях, че единият отиде в земята, а другият отиде в слънцето, рекох си: Няма да се върнат тия хора, аз станах и изядох кокошката". Аз бих ви дал едно правило: Вземете си едно хубаво огледало за молитва, без дефект и като се молите, огледайте се. След като се молите, огледайте се дали си се молил право или не. Ако след като си се молил твоето лице постоянно се поправя, молитвата е права. Ако лицето ти след молитвата не се поправя, молитвата ти не е свят. Това е правило с малки изключения. Не може човек да се приближи при Бога, при Разумното Същество, при най-благородното същество в света и да не замязаш на Него, да не придобиеш качества от Него. Ти като отидеш при Бога, ще се поставиш в едно положение, дето правилно можеш да възприемаш нещата. Ти туриш за себе си, че си достоен. Ще оставиш настрана всичко – какво е достойнство, с

каква дреха трябва да се облечеш. Който отива при Господа, все трябва да се облече с някаква дреха. Представят хората, които отиват при Бога с бели дрехи, със златни колани. Сега нас ни интересува в новата религия, начинът за подигането на човешкият ум и на човешкото сърце. Всичките изпитания, които имаме, то е за облагородяване. Мъчнотиите и препятствията, които срещате, те са един метод за възпитание. Без страдания, без изпитания, вие не можете да имате никакви придобивки. В старо време Питагор, който се учил в Египет, в неговата школа имало ученици, които по 4 години е трябвало да мълчат. Най-първо един ученик ще го подложат на иронични подигравки, четири години подигравки. Който могъл да издържи, той вече се приемал за ученик. И сега е същото, хората като знаят, че сте станали религиозни ще започнат да ви подиграват. Тия духове, които са подигравали едно време хората и днес ще ви подиграят. Ще ви кажат, че вашият ум не е на място, че вие сте смахнат, че не мислите хубаво, че вие сте (се) заблудили. Много работи може да ви припишат. Онзи, духовният човек трябва спокойно да изслуша, тъй както един бастун. Трябва да се подчини на течението. Защото има разни противоположни течения. Има течения долни, има и горни течения, противоположни. Щом срещнеш едно противоположно течение на себе си, ти ще се дигнеш над него, ще го разгледаш научно, ще гледаш туй течение да го използуваш. Сега, за да се използува, ти трябва да разбираш ония закони, по които човек се развива. В човека има четири основни неща, на които човек трябва да обръща внимание. Първото положение на своето подсъзнание. – То е Божественият склад на всички ония придобивки на миналото. Свръхсъзнанието – то е висшето Божественото съзнание. То са двата полюса. Единият – подсъзнанието, другият – свръхсъзнанието. Подсъзнанието това е запад, а свръхсъзнанието е отгоре. Тогава над подсъзнанието имаме съзнанието. То е човешкото съзнание. И имаме самосъзнанието, което съответствува на свръхсъзнанието. Ти от подсъзнанието трябва да минеш в съзнанието, нещата трябва да ти станат ясни. От съзнанието трябва да минеш в самосъзнанието, както хората сега са минали. Сега много малко хора има. Има една книга писана на английски и представя около 19 души в света. Има велики хора, които досега са придобили свръхсъзнанието. Има един, който ги е наредил на степени. Сега хората са дошли до самосъзнанието, а някои са още в подсъзнанието. Има хора, които са в подсъзнанието, други в съзнанието, трети в самосъзнанието и най-напредналите хора в свръхсъзнанието. Подсъзнанието се отличава с туй, че виждат погрешките. В съзнанието ти само чувстваш страданията и несгодите на живота, чувствуваш, когато си в съзнанието виждаш само несгодите. Туй ти е неприятно, онова ти неприятно. Нямаш понятие да страдаш за своята погрешка, само несгодите чувстваш. Считаш, че всичките погрешки са вън, ти никаква погрешка не правиш. В подсъзнанието вие мислите, че всичко в света е

създадено за удоволствие, за вас. В самосъзнанието ти виждаш своите погрешки, отличаваш своите добродетели и съзнаваш своите погрешки. В свръхсъзнанието виждаш бъдещите блага, които Бог е приготвил и че тия блага даром няма да дойдат, но ти трябва да работиш за тях. Сега разни методи ти употребяваш. Един от най-хубавите методи е, когато ние говорим за Божествената Любов. Под думата Божествена Любов аз разбирам следното: Съзнавам, че всички същества, каквито и да са имат, еднакви права на Божествените блага. То е Любов. Ако ти така не съзнаваш, това не е Божествена Любов. Ако ти съзнаваш, че ти имаш изключително право, понеже считаш, че си царски син, че си княжески син, че баща ти бил богат, че бил учен, това са неща, външни придобивки. Ние говорим за човека, понеже всички същества, които са създадени от Бога, Бог ги е създал с определена цел. На всяко едно същество Той отделил място да живее, да се развива и има предназначение, икономия на Божествения свят има. Когато влезете в този свят трябва на всички хора да гледаме така. Тия хора, които търсят своето щастие, човек, който търси своето щастие както сега, той никога няма да го намери. Никой досега не е намерил своето щастие. Щастието може да се постигне само, когато съзнаем онази цел, която Бог е вложил в живота. Целта на човешкият живот е Любовта. Без Любов не може да имаш никаква цел. Целта е нещо вътрешно, условията са външни. Някой казва: „Ти обичаш някого повече“. Защо го обичаш? Ти за да обичаш някой предмет трябва да си по-близо, или другояче казано: ако ти живееш в своето подсъзнание, ти не може да имаш тази Любов, както ако живееш в своето свръхсъзнание. Подсъзнанието взема, свръхсъзнанието дава. Съзнанието ти взема, а самосъзнанието ти дава. Казвам: Ако ти не познаваш тия двата процеса, ако всички в света трябва да ти дават, ти не може да бъдеш щастлив. Значи, за да бъдеш щастлив трябва да съзнаваш в себе си, че всичко ти е дадено от Бога. После, онова, даденото трябва да го обработиш и да дадеш плод. Ако Любовта в тебе няма корени, клонища, цвят и плод, тази Любов не е Божествена. Вие сега казвате: „Да прекараме този живот, че в следущето прераждане“. Оставете тази философия за следущето прераждане. Може да е писано, но то е буквално тълкуване. Казвате: „Какво ще бъде следующето прераждане?“ Казвам: Каквото е сегашното. Казва: „Какъв съм бил в миналото?“ Казвам: Какъвто си сега. – „Ама не съм ли бил някакъв цар, някакъв княз?“ – Ако човек е цар, какво ще придобие? Допуснете, че вие сте били в един университет, слушали сте най-знаменити професори. Ако знанието, което са ти дали и нищо не си приложил в живота, какво те ползува? Наскоро имаше един студент, който до 72 години е бил все студент в един университет в Германия. Най-старият студент, който като влязъл от 20-тата си година до 72 година все студент бил и си заминал, без да свърши университета. Животът е един университет, в който вие сега живеете. Какво сте придобили в този

университет? Понякой път направете някой опит. Преди няколко време дойде при мене един човек, за пръв път го виждам. Млад човек от Разградско. Казва: „Знаете ли защо дойдох?“ Казвам: Не зная защо си дошъл. – „Жена ми беше бременна. Аз съм чиновник. Не иска да носи това дете, не иска да го роди, направи аборт. Вследствие на това, усложнява се въпросът, има кръвоизлияние и най-после не може да се спре кръвта. Една рецепта ми дадоха и ми трябват 115 лева. Ида при тебе да ми услужиш“. Сега, жена му пометнала, нямал пари, идва да му платя за тази рецепта. Аз сега седя и ми преминава една мисъл. Той седи и намира се в двоумение дали ще му помогна, съмнява се дали ще му помогна или ще го пратя за зелен хайвер някъде. Казва ми, че в 10 деня отгоре ще върне парите, но пак се двоуми в себе си. Аз го виждам, че се двоуми, дали ще ги върне или не, защото има отзвук в мене. Казвам: Въпросът не е за 10 деня дали ще ги върнеш за 10 деня, но аз турям дали ще издържиш на думата си. Не му проповядвам, нищо не му казвам. Трябваше да му чета една лекция, но жена му вече пометнала. Той обича жена си, иска да ѝ помогне. Казвам: Почакайте отвън. Вие ще идете при Бога, жена ви е пометнала, вие ще идете да искате пари. Аз помислих, имам един цяр за спиране на кръвта, но казвам: Не трябва. Нека си купи цера за 115 лева. Аз искам да се освободя. И в мене се заражда въпросът 115 лева отгде да ги намеря? Не са много, 115 лева, намерих ги, но казвам: Ако му дам моя цяр, може да злоупотребят с него. Аз ще спечеля 115 лева, но лека може да не е на място. Нека си вземе лекарството оттам, отдето са му препоръчали, да мисли, че съм му помогнал. Казвам: Ще направя един опит, дали след 10 деня той ще си издържи думата, защото досега на колкото съм дал, нито един не си издържал думата. След него иде един руснак с едно дете, и на него жена му болна. Те ходят, отук ги изпъдили, оттам ги изпъдили, в митрополията някой дякон ги изпъдил. Казал му: „Да ме не смущаваш, да си вървиш“. Среща го една баба и му казва: „Ти трябва да идеш на Изгрева, има един човек, който ще ти помогне“. На основание на тази баба, която му казала, че аз съм щедър човек, иде с детето. Казва: „Три деня не сме яли, гладни ще умрем“. Сега аз се чудя какво трябва да се направи. Казвам: Жена му болна, гладни ще умрат, работа нямал. Казвам: Почакайте. Хайде и на него давам 100 лева. Аз му поблагодарих, че се отървах със 100 лева. С първия се отървах със 115 лева. От моето гледище, те са като двама разбойници, които ме хванаха и колкото пари имах, аз ги дадох. Какво се разбира разбойник? Ако бях на неговото положение, аз как щях да постъпя? Казвам: Дали този човек ми говори истината или ме лъже? Аз искам да разбера дали лъже или не. Казвам: Дай парите, после изучавай. Докато разреша дали лъже или не, аз ще се опетня. Ако допусна, че ме лъже, макар, че имам всичките данни, зная че някой човек ме лъже. Като разглеждам лъжата, струва ми се, че не говори истината. Казвам: Аз ако бях на неговото място и аз щях да говоря както той говори. Казвам: Сега аз

изучавам, какво аз трябва да извлека. Защо страдат тия хора? И единият и другият пострадали, понеже жена му искала да бъде щастлива, но без да страда, и другият руснакът, и двамата спадат към една и съща категория. Ние искаме да бъдем щастливи в света, без да изпълним Волята Божия. Човек, който иска да изпълни Волята Божия, той трябва да бъде готов за всяка работа. Той трябва да използува най-малките случки. Да допуснем един беден човек пада кърпата му от джоба. Може да си професор, дигни кърпата му. Дай я. Казваш: „На този простак ще дигам кърпата?“ Ако е високопоставен, да му падне копринената кърпичка ще му я дадеш, но има пристрастие тука, има користолюбие. Понякой път виждам духовните хора, искат да обърнат някой богат човек, че да вземат парите му. Това не е Божествено. Те са търговски сметки. При тебе дошъл един човек. Ти трябва да почерпиш един урок от него, ще говориш ясно на този човек, както баща му ще каже. Казваш: „Тебе баща ти е добър човек. Ти учиш. Без знание в света не може да учиш“. Ако следваш музика, изкуство, архитектура, без знания в света човек не може да се издигне. Знанието е Божие благословение. Сега считат, че младите само трябва да се учат. В Божествения свят старите трябва да се учат още повече. Аз гледам, много религиозни хора не искат да се учат. Казват: „Знания не ни трябват“. Мислят, че като идат в другия свят, веднага ще придобият знанието. Ще дойде един ден, когато знанието ще бъде общо, но то е в далечното бъдеще. Всичко, каквото придобие цялото човечество и вие ще го знаете. Ще започнете и вие да се раждате даровити и гениални. Цялото човечество трябва да мине през тази опитност, да има материал. Сега няма много материал, да се създаде гений. В света няма много материал да се създаде гений. Материал и за светии няма. Защото материал създаден няма. Как мислите: Един светия, ако срещне една млада жена, само ако се поколебае в ума си, той ще изгуби своята святост. Срещне те някой човек и като знаеш, че има няколко милиона, имаш друго разположение. Кажа ли ти, че няма нито 5 пари, вие имате друго разположение. Ако някой се облече добре, тури си цилиндър или копринени дрехи, или копринена дреха, казваме, че му тръгнало напред. Хубави са тия дрехи, ти може да четеш някоя книга отвън, някоя поезия. Хубави са тия работи, но поезията в живота, в природата има друга една поезия. Добрият живот, това е една поезия, която трябва да изучиш. Ако има една поезия да учиш, то е доброто. Ако има една поезия да учиш, то е Любовта. Ако има една поезия да учиш, то е Божията Мъдрост и Божията Истина. Всичките ония добродетели, търпението, то са все поезия. Представете си, че кацнал един комар на вашата ръка. Вие може да махнете, да го утрепете. Никой няма да иска да ви смути, но как трябва да постъпите? Комарите разбират, имат един усет. Ако във вас съзнанието е силно, ако концентрирате съзнанието си, образува се едно магнетическо движение около вас и нито един комар няма да кацне на вас да ви хапе. Аз считам всяка една нечиста мисъл е един

комар, който ви ухапал. Най-първо вие давате повод, привличате я с нещо. Питам: Една овца как привлича един вълк? Като се угои хубаво, както помисли, че е с хубава козина, тя вече всички вълци привлича. Когато вълкът влезе в стадото, най-хубавата овца ще намери. Кой привлича един грозник? Нещастието на хората винаги се привлича от богатството. Когато човек е богат умствено, когато човек е богат сърдечно, когато човек е богат със сила, винаги тогава ще дойде изкушението. Един неприятел, когато ще дойде, тогава ще го намери. Сега аз искам да ви наведа на следната мисъл. Понеже минавате от стария живот в новия живот, който ви се дава, как трябва да го запазите? Най-първо не се завземайте да реформирате света, да виждате лошото в света. Най-първо вижте лошото в себе си, не се критикувайте, но след като намериш всичките свои погрешки завземи се да ги изправиш. Не изведнъж всичко да изправиш, но всеки ден трябва да поправяш по една малка погрешка. Да кажем всеки от вас е завистлив. Ако някому дадат по-голямо уважение, веднага ще ви бодне, всички съвременни хора и религиозните. Имаше един евангелски проповедник, който казваше: „Изгубих си целия живот. Целият живот ходих да проповядвам, не да си уреждам своите работи, но аз ходих да обръщам хората“. Този проповедник, който така мислеше го сполетя много лоша съдба. Всеки един, който е тръгнал в новия живот, трябва да бъде благодарен на Господа за благата, които му е дал. Ние трябва да изправим своите погрешки. Да ги поправим, не за да бъдем благоприятни, но трябва да впрегнем своите погрешки на работа. Без погрешки човек не може да работи. Вземете един художник, много книги е развалил, докато се научи да рисува. Един, който пише, много писалки, много книги е оцапал, докато се научи. Не е въпрос за оцапването, но да се научи хубаво да пише.

Да дойдем до същественото: Любовта трябва да надделее всички мъчнотии, които съществуват в нашия живот. Всичко, каквото се случва, да кажеш: „Такава е волята Божия“. В даден случай, ако си в полето, оправена ли овца трябва да бъдеш или мършава, дето има много вълци? Дето има много вълци, бих предпочел да бъда мършава овца. Дето няма никакви вълци, бих предпочел да бъда оправена овца. Вълкът никога не яде мършава овца. Като дойде до мършавата, бутне я по корема, остави я да пасе. Писанието казва: „Бог на смирените дава благодат, а на горделивите се противи.“ (Както) онзи пример в Евангелието. Като се върнал онзи, младият син, който изяда имането на баща си, онзи, големият брат се разсърди. Туй показва, че сегашните вярващи хора не струват хас от грешните хора. Ние ставаме пристрастни. По-хубаво е да обичаш един грешник, отколкото един праведник. Грешникът е гладен човек, ще оцени онова, което му даваш. Праведникът е сит, защо ще го викаш да го угощаваш? Праведникът няма нужда от твоята Любов. Един ангел няма нужда ти да го обичаш. Може да обичаш един ангел, твоя работа е, но не

мисли, че като го обичаш, ще му предадеш нещо. Ако един ангел те обича, то е по единствената причина, заради Любовта, която Бог е вложил в тебе. Той обръща внимание на Божествената Любов. Не за някакво лично достойнство. Вие сега не поставяйте онова, което сте онаследили от вашите бащи и прадеди, защото сте наследили някои лоши черти повече, отколкото добри. Уповавайте на онова, което Бог първоначално е вложил в душата, и което сега иска вие да развиете, да проявите Любовта. Аз като говоря за Любовта, не я считам придобивка. Любовта е едно условие, за да може човек да постигне всичко онова, което Бог желае. Любовта е постижение за онова, което Бог желае за нас. Без тази Любов ти не може да постигнеш своята цел в света. Първо, всички турете Любовта. Не че нямате тази Любов. Например някои от вас мислят, че като се оженят, ще постигнат. Някои мислят, като станат богати, ще постигнат. Някои мислят като станат учени, ще постигнат. Някои мислят като станат силни, ще постигнат. Нищо няма да постигнат. Всички тия неща са хубави, те са условия в тебе. Те имат онова Божественото. Тия хора Бог ги създаде като едно условие за тебе, но не една цел. Цел в света е само Бог. И всички хора трябва да имат за цел да постигнат Божественото в себе си. Дотогава, докато постигнем Божественото, Писанието казва: „Отдавайте си почит един на друг.“ Сега понякой път забелязвам нямаме добра воля да се почитаме. Ако, пише закона на един войник, ако не отдаде чест на капитана, веднага ще го арестуват. Мене ми разправяше един войник във Варна. Брат му полковник, а той обикновен войник. Един ден излиза като войник да се разхожда, среща брата си и не му отдава чест като на полковник. Той му казва: „Войник, от коя рота си, защо не даваш чест?“ – „Нали си ми брат“. – „Тук няма брат, тук е полковник“. И той го арестувал за три деня. Вие казвате: „Нали сме братя“. Братя сте в къщи, но отвън има полковници. Този грешният живот на хората, той е светският живот, ред и порядък има. Когато дойде Христос, Той се съобрази. Казват: „Вашият учител ще си плати ли данъка?“ Христос казва: „Царете от кого вземат данък, от своите синове или от поданиците?“ Но за да не ги съблазни, казва на Петра: „Иди с мрежата, хвърли я, ще уловиш една риба и ще намериш една златна монета. Плати за теб и за мене.“ Казвам: Всички вие трябва да бъдете много умни, да не разсъждавате така механически. Първо в лицето на всеки един човек да виждате най-малкото проявление на Божествения Дух. В знанието на всеки човек да виждате най-малкото проявление на Божията Мъдрост. В движението на всеки един човек да виждате свободата. Като видите да пъпли едно дете, зарадвайте се, че то търси своята свобода. Детето се учи да ходи, за да намери истината. Ако човек не може да се движи, ако човек не може да мисли, ако човек не може да обича, той не може да служи на Бога. Първото нещо в Любовта – да възпитаме сърцето. В Божията Мъдрост да възпитаме ума и в Божията Истина да възпитаме волята. Само така можем да постигнем само онова,

което желаем за в бъдеще. Казвам: В бъдеще колко поправки трябва да имаме? Аз виждам вашите вежди трябва да се поправят. На някой веждите са криви, на някои носовете не са на място, на други устата не са на място, очите не са на място. На други челото е изкривено, няма тази линия. На някои времето е слабо развито, у други музикалността е слабо развита. В някои цветовете са слабо развити. В някои от вас различаването на добро и зло е слабо развито. Вие познавате само големите черти. Та казвам: В новата епоха се изискват хора с приложение. Казвам: ДА СЕ СЪЕДИНИМ ДА РАБОТИМ. Всеки трябва да има желание да направи нещо от себе си. Всеки трябва да си тури цел; каквато цел – туй ще постигнете. Ако вие мислите, че ще постигнете нещо, без да работите над себе си, вие се лъжете. Вие турете цел само каквото можете да направите. Какво ти сам може да направиш? Десет души ако се съберат на едно място ще направят нещастие. Турете си доста велика цел, да проявите Божията Любов, че който ви види да каже: „Този човек има Любов“. Като проявите Божията Любов, Божията Мъдрост, да кажат: „Знание има“. Като проявите Божията Истина, да кажат: „Тия хора са свободни“. Аз наричам светлина – при всичките условия, не се обезсърчава. Този човек, който носи светлината и в най-тъмната нощ, той ще намери своята цел. Ако един вълк намира кошарата, защо един човек в тъмната нощ да (не) намери своята цел? Ако бухалът може в тъмната нощ да намери някоя птица, защо и ти като този бухал, да не намериш своята цел. Ако бухалът може да постигне и ние можем да постигнем. Казвам: Положителните и отрицателните черти трябва да бъдат причина да вършим Волята Божия. Защото само така ще бъдем благоугодни на Господа. Бог е Който обръща внимание на всички същества. Преди те да са поискали, той ще приготви заради тях. Не, че с нашите молитви ще направим, но ние преди да сме поискали, Той е приготвил. Казвам: Сега ние трябва да се съвземем, онова, което Бог е приготвил за нас, да го разработим, да станем носители на новото в света. Всеки един от вас трябва да бъде една клечка, като драснеш да се запали новото. Ако много пъти драскате и не се палите, вие сте от старите клечки. Като драснеш, да пламне.

Казвам: Всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство, всяка ваша постъпка трябва да бъде клечка, като драснеш, да се запалват, и мислите, и чувствата, и постъпките, да драскате.

Това е сега новото, което тази година ще прилагате.

Тайна молитва.

XVII година.
38 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 31 август 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /на координатора Вергилий Кръстев/:
На 13 юли, 20 юли, 3 август, 10 август, 17 август 1938 г. лекциите са държани на Рила – езерата и са отпечатани в томчето „Двигатели в живота“ – (София, 1938 г.)
На 24 август 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1938_09_02 Съзнание и самосъзнание
лекция на Младежкия окултен клас

СЪЗНАНИЕ И САМОСЪЗНАНИЕ

Отче наш.

Тема имате ли? – /Нямаме/. – /Изпяхме „Мога да кажа“./

Да вземем думата „възможност“. Кое е възможно? Кое е невъзможно? Някои навици в живота са произлезли от нещо необходимо. Вземете навика на постоянство. Произходът на постоянството на какво се дължи? Ако се даде една тема „Произхода на пиянството“. Ако човек не пиеше вода не щеше да бъде пияница. Необходимостта да пие вода, дава възможност да стане човек пияница. Едно отклонение от естественото положение. После яденето в човека е станало причина често за големи отклонения. Има един навик в хората да хапят със зъби. Ако човек не яде, никога не щеше да хапе. Или месоядството е резултат на яденето, в епохата на много неблагоприятни условия, когато се явило в света месоядството. Казвам: Ако природата не е създала естественото положение храненето, нямаше да се явят и анормалности. От хигиенично гледище, човек няма едно правилно отношение към храната и в него ще се родят известни нездравословни състояния. Например, ако на човека се разстрои неговият стомах, то става от преумора. Хората ядат мъчносмилаеми храни или пък когато хората пресилят стомаха си повече. Вземете малките деца постоянно все ядат, гледаш целия ден това дете току дъвчи. То е от доброто желание, че хората мислят като ядат ще напълнеят, ще бъдат по-добри. За храната има определено време. Не всякога може човек да яде. Щом стомахът се намира в едно почивателно състояние няма да давате храна. Ако поставиш тази храна в стомаха, може би ще мине няколко часа, докато стомахът вземе да изработи храната. Или никога не приемай една храна, която не обичаш.

Казвам: На първо място в съвременната хигиена човек трябва да се научи да се храни. Малко да се храни. От малкото, много хранителни вещества да изкара. Има опит, който човек прави, че една обикновена храна всякога допринася нещо на организма. Първото нещо при храненето е човек да знае кога да пие вода и как да я пие. Много нездравословни състояния произтичат от лошото пиене на вода. Даже вие, които сте слушали толкоз беседи, вземете една чаша вода от 150, 200, 300 грама вода, изпиете я, казвате: „Много хубаво ми стана на гърлото“. Но туй охлаждане се отразява на капилярните съдове и вследствие на нарушението на този закон хармонията на капилярните съдове, храносмилането става мъчно. Имайте като правило: Винаги пийте водата на глътки. Най-добре пие вода

кокошката. Тя като вземе една глътка, дигне си главата нагоре. Кокошката знае как да пие вода, но не знае как да яде. Тя каквото намери, нагълта го. Казвам: Оправдателно е за кокошката да не спазва хигиеничните правила на човека. Тя не е следвала в никой университет. Каквото придобила по закона на наследствеността, кокошката не знае какви са последните правила на природата. Ако съвременните кокошки страдат, туй не ги учила природата. Учила ги в миналото, но какво сега ги учи, не знаят. Тепърва кокошките ще се приспособят. Третото нещо е, че мнозина дишат въздуха през устата, не през носа. Вследствие на това някои се оплакват от засъхване на гърлото. Дишайте дълбоко през носа, не през устата. Сега трябва да се изучава. Говорят някои за етера, не говорят за въздуха. Въздухът е посланик на дишането. Водата е един посланик. Във водата се крият хранителни вещества, както и да ги наричат, наричат се жизнена енергия, която поддържа организма. Вземете съвременните научни данни: за някои храни, трябват половин, за някои един, за други два, три, има храни, които вземат четири часа, за да стане храносмилането. Теоретически е това. Значи според тази теория след 4 часа, след като си се нахранил, ще имаш енергия да ходиш. В практическия живот, човек, който е отслабнал, след като се наяде, след половин час, той е в състояние да ходи. Питам сега, откъде се взема тази енергия? Затуй храната трябва да дъвче дълго време, понеже по-голямата част от енергията се приема чрез езика. Тази финна енергия, която се взима за съграждане на тялото, се взема чрез езика. Останалата част отпосле влиза в стомаха, икономия. Казвам: За това дълго време трябва да дъвчете храната, за да може хранителната част да мине през езика. Тази част, която минава през езика ще пречисти много по-добре, отколкото онази, която минава през стомаха. Мнозина от вас имат навик да превърдалят храната два–три пъти в устата. Старите хора, които не дъвчат, после се оплакват от стомах, разстройство имат, усещат киселини, неразположение. То е от недъвкането на храната, че потребната енергия не се приема чрез езика. Същото нещо е и за водата. Водата трябва да се задържи в устата, за да може онази енергия наречена прана, да може да се възприеме от езика и тогава влиза в организма. Така е и с дишането. Когато искате да дишате трябва да имате разположение. Колко пъти са давани правила за дишането, някои считат мъчно е да се диша. Мнозина от вас, които са малко нетърпеливи, започва човек да се дразни, не може да търпи. Малко само го бутнат, кипва. Причината за това дразнене зависи от плиткото дишане. Някои дишате бързо, плитко. Това дишане най-после трябва да дойде. Вие така като дишате пълните само горната част на дробовете, долната част остава празна. Според закона, като поемате въздуха, долната част трябва да се напълни, дъното да се напълни, после да се напълни горната част. Вие пълните горната част на дробовете, долната остава празна. Вследствие на това, в бронхите, в тия малки тръбици, когато не дишате пълно, остават

малки нечистотии. След време тия погрешки мъчно се поправят. След като поемете въздуха, имайте желание всичко онова благо, което е скрито във въздуха, една вътрешна интелигентност има. Вие мислите, че въздухът е много прост. Много прост е в едно отношение, в друго отношение е много учен. Има едно съзнание във въздуха, човек ако влезе във връзка с него, дишането става правилно.

Едно малко изяснение. Засега съзнателната част на човека се намира в неговата глава. Краката не са съзнателни. Краката само усещат, не мислят, ръцете не мислят. Всичката разумност е съсредоточена в човешкия мозък. Тя се предава посредством особени нерви. Разумната енергия се предава по цялото тяло. Например, в даден случай, когато вие възприемете известно количество въздух, той е наситен с доста енергия, има доста голямо количество електричество и магнетизъм. Има и достатъчно прана във въздуха. Ако вие възприемете това количество от въздуха, дръжте съзнанието си будно. Аз считам съзнание онова, което дава отражение на нещата, което ги представя ясно. Сега за да дишате правилно, във вас трябва едновременно да функционират вашето съзнание и вашето самосъзнание. Каква е разликата между съзнание и самосъзнание? Съзнанието схваща само вътрешните неприятности, които имаме. Ние страдаме, съзнаваш, че тия страдания идат отвън. Каквото и да е страдание иде отвън. Горещината иде отвън. Болестите, несгодите идват отвън, всичко туй иде отвън. Според съзнанието всичките причини идват отвън. Ако ние разсъждаваме според закона на съзнанието, всичките отвън са криви само ние сме прави. Никой не иска да страда. Никой не иска да си счупи крака, но причината на счупването е отвън. В съзнанието не може да схванем, че той има нещо, което е пропуснал. Значи мъчнотиите вие си схващате. Всеки съзнава, че е крив, но въздухът е студен, не е достатъчно топъл, нечист е. Искаш въздухът сам по себе си, търсиш чист въздух. Откъде ще се пречисти въздухът? Чистият въздух откъде ще дойде? Кой в природата ще се заеме да чисти вашия въздух? Природата ли покваря въздуха? Хората покварят въздуха.

И тъй ние търсим причината в първия човек за нарушението на Божия закон в ябълката. Но то е според закона на съзнанието. Ябълката беше една причина. Ако тази ябълка я нямаше, нямаше първия човек да направи погрешка. Ако няма някой трап, някой окоп някъде, няма да паднеш. Сега в закона на самосъзнанието, там човек съзнава своите погрешки. Чрез самосъзнанието схващаме погрешки направени от наша страна, кои страдания са привлечени от наша страна. Следователно, в съзнанието схващаме външните причини, които стават в съзнанието, а в самосъзнанието, виждаме по кой начин може да отстраниш тия страдания. Допуснете, някой ви дава, уговорва ви нещо, или иска да изучи

и вие казвате: „Това не е ваша работа“. Някой иска да ви даде някое наставление, казвате: „Аз го зная“. Често вие правите онази погрешка, която направил един турчин. Дошъл при един българин и му казва: „Да не говорите български, защото аз всичко разбирам“. Седнал той, угощават го и той с лулата си запалил чалмата. Казва му българинът: „Агачо чалмата гори“. – „И това зная“. Българинът пак му казва: „Агачо, ако не изгасиш чалмата, цялата ще изгори“. Той пак казва: „И това зная“. Българинът се чуди как така да знае, че чалмата му гори и я оставя да гори, ни пет пари не дава. Най-после му казва на турски, че чалмата му гори и той тогава казва: „Така кажи“.

Често и вие така разбирате научните теории, както този турчин разбирал български. Казват, че трябва да се яде добре, казвате, че и това знаете. – Трябва да се пие вода. – И това знаете. – Трябва да се диша добре. – И това знаете, но чалмата гори. Как ще определиш ония неприятности, че уж настинал, че прозорецът бил отворен. Човек дето се простудява, причината не е прозорецът. Донякъде е вярно. Има хора, които като е счупен прозорецът някъде, той ще простива. Има някои хора, прозорецът цял отворен и пак не се простудяват. Друг пък, една малка дупка има, той ще простине. Когато някой от вас някъде се простуди, където бил отворен прозорецът, може прозорецът да е играл някаква роля, но причината не е в прозореца. Вие може да направите един опит. Ако съзнанието ти е било будно, зависи как си гледал на този въпрос. Ти може да гледаш на един прозорец, че е отворен и чрез този закон на съзнанието, или чрез закона на самосъзнанието, ще имате два резултата. Действително става изстиване. Ако вие влезете в една атмосфера, в която температурата е по-долу от температурата на вашето тяло, веднага тази външната атмосфера ще погълне част от температурата на вашето тяло и след това ще се свият капилярните съдове, след това ще се наруши кръвообращението. Вие несъзнателно ще почувствувате, че една промяна станала в организма. Може да направите опит. Когато прозорецът е отворен, искате да духа, да влиза студено течение, ако има изпийте топла вода и вижте дали ще се простудите или не. Направете някой път един опит. Изпийте една, две, три чаши вода и поставете се на същото място и вижте какъв ще бъде резултатът. Ще видите дали теорията е права или не. Или да допуснем атмосферата ви влияе, усещате на краката си известно изстиване. В дадения случай концентрирайте ума си върху краката и вижте за колко минути след като сте се концентрирали, краката ще се стоплят. Това е закон за здравословното състояние. Там дето участвува умът, във всичките ония упражнения в съзнанието или в самосъзнанието, ние вече имаме добри резултати. Ако ти ядеш и умът ти присъствува в яденето, намираш, че яденето е работа. Ако участвуваш с всичкия си ум ще видиш, че тази работа тебе ти е приятна, ти от тази храна ще почерпиш голям запас

енергия. Ако ти пиеш вода и умът ти присъствува /и/ в дишането, непременно ще имаш добри резултати.

Та казвам: Човек без самосъзнание не може да изправи своите погрешки. Със съзнанието ти ще усещаш страданието си, в самосъзнанието си ти ще изправиш погрешките си. В самосъзнанието ти, той няма да се самобичува. Не да се самобичува човек, но всяка погрешка трябва да се изправи. Да допуснем, че в дадения случай вие носите една стомна и вие я ударите някъде. Наскоро, когато пътувахме за Рила, гледам един от нашите приятели, с един от учениците носи един термус с нарамки, но нарамките са по-широки отколкото термуса. На три–четири пъти термосът излиза пада и той го спасява. Най-после като дойдохме близо до последното място, когато минава моста, излезе термосът и се блъсна в една канара и се счупи. Казва: „Счупи ми се термосът“. Казвам: Този термус 4–5 пъти излиза, ти защо не взе да го носиш този термус? Излезе из нарамките, ти пак го туриш. Най-после казва, отиде термусът. Тури термусът в нарамки, които да държат термуса, нарамките да имат обич, като го стиснат да го не пущат. Нарамките нямат никаква обич. Най-после се счупи термусът. Всичките работи, които не обичате, вашите термуси, ще се счупят. Мнозина от вас вярвате в церовете. Не вярвате в дишането, не вярвате в пиенето на вода, не вярвате в яденето. Казвате: „Заболя ме коремът“. Какъв цяр употребявате? – Липов цвят. Какъв друг цяр може да употребиш? – Листа от ягоди. Стомахът ми е разстроен. Какво употребявате? – Боровинки сушени. В боровинките силата седи в онзи, черният цвят, понеже растат на високо място и съдържат доста прана, ако се вземат действуват добре на стомаха. Но казвам: Церовете, това са последното нещо, което човек трябва да употребява. Казвам: Природата е предвидила за всичките погрешки, които човек може да направи, има изправление. Казвам: Вие може да си дадете помощ на себе си. През тази година направете един малък опит, поне един месец да се храните добре, храната добре да я сдъвчете, не да я ядете бързо. Помислете си по закона на вашето съзнание и на вашето самосъзнание да ядете, че съзнанието ви и самосъзнанието ви да бъдат съгласни с тази храна. Някой път може да бъдете раздвоени. Някой казва, яж, друг казва, не яж. Щом се раздвоите, не яжте. Щом сърцето мисли едно, умът мисли друго, не яжте. Ако умът и сърцето са раздвоени, не пий. Ако искаш да вземеш една вдишка, а умът ти е раздвоен, не дишай. Опитвали ли сте се за колко време може да не дишате, да спрете дишането? Спри се някой път, изпразни въздухът. Чакай, не приемай. Тъй като изпразниш дробовете си, колко време може да чакаш? Може като напълниш дробовете да чакаш, то е положителната страна и като ги изпразниш, колко може да чакаш? Правили ли сте опити? Не се пресиляйте, вижте за колко секунди след като издишате, след като изпразните въздуха, за колко секунди може да задържите туй състояние

вътре в себе си. Тогава съзнателното дишане. След като си дишал, в тебе се заражда едно дълбоко желание да дишаш. Тогава започни дишането и да не става бързо. Мнозина се простудяват в дишането, понеже поемат бързо въздуха. Много медлено приеми въздуха. Научете се да дишате, че да не се простудявате. Вие вземате на много малко време. Аз мога половин минута и цяла минута да поемам въздуха.

Ще се научите на онова вътрешно самообладание. Ще видите, че няма да бъдете тъй нервни. Имате едно раздразнително състояние. Аз имам един уред, с който виждам някои хора, които дойдат при мене, колко са нервни – стрелката се дига на 180 градуса. Някой като дойде при мене стрелката три пъти обикаля. На някой обикаля само веднъж, на някой само два пъти, на някой – три пъти. Ако имаше и четири пъти да обикаля, и четири пъти щеше да обикаля. Каква грамадна енергия се харчи. То е едно напрежение. Някой човек иде при мене обиден, че му казали една дума. Каква дума? – Калапсъз. В какво седи калапсъз? Калъп, значи мярка. Един турчин казва на един българин, че кракът му е без калъп, калапсъз. Той като излязъл на 4 километра от турчина, се обръща и му казва, разгневил се на турчина и му казва: „Сен калапсъз“ /ти си калъпсъз/.

Но ти имаш едно желание, което е ненаситно. Допуснете, че аз съм певец. Казват: „Ти си отличен певец, като тебе няма“. Ти се нахохориш, гениален, много даровит човек. Аз разглеждам нещата много обективно. Казва: „Много силен човек си“. Най-първо ще опиташ. Казва: „Цяла канара може да дигнеш“. Канара дигам по едно кило, по две. Над 30 кила нагоре не може да дигам. Сега как се заблуждавате. Той едва може да носи 30 кила, казвате канари носи. Казва: „Ти един чувал от 100 килограма може да го носиш“. Това е много казано. Привеждал съм онзи пример, на онзи американски проповедник, който обичал много да преувеличава. Той привеждал примера за лисици, който в стария Завет един еврейски пророк Гедеон, който хванал 300 лисици. Но казва, братя християни, опашките на тия лисици били по три метра и половина дълги. Имал той един свой приятел, който му казвал: „Понеже, всичките неща преувеличаваш, ако преувеличиш, ще ти дам знак да намалиш“. Като казал, че опашките на лисиците били три и половина метра дълги, неговият приятел му дал знак, че много преувеличил. Казва: „Предполагам да са много дълги, но те са били три метра“. Онзи пак му дал знак, той ги намалил на два метра и половина, онзи пак му дал знак, намалил ги на два метра, и така ги намалявал, докато дошъл до половин метър и казал: „Не, не, не намалявам повече“. Няма вече какво да намалява, понеже, като намалил до половин метър, толкова е дълга опашката на лисицата. Това е естественото положение. Ако кажеше един метър, такава опашка няма. Половин метър опашка ще намериш.

Казвам: Винаги констатирайте един факт тъй както е. Нещата в природата предавайте верно. Казваш, че един предмет е два метра. Вземи метъра, примери, да видиш толкова ли е дълъг, както го виждаш. Виж доколко окото ти е приспособено да схващаш верно отношенията. Та казвам: Често вие преувеличавате страданията си. Казвате: „Много големи страдания имам“. – Колко са големи? Казва: „Те са непоносими тия страдания“. Природата е предвидила. Когато някое страдание е непоносимо, човек изгубва своето съзнание. Ако болката е непоносима, веднага ще изгубиш съзнание. Тогава болката ще се прекрати. Дотогава, докато ти усещаш болка, тази болка в природата се дава, чрез страданието. Човешкият ум започва да работи. Когато човек страда, тогава той учи.

Седя един ден, мен ми донесоха топла баница, нещо точено със сирене. Имам една котка, тя мечи. Казвам: Топло е. Тя не знае, че е топло. Рекох да си направя една смешка, не е много топло. Отварям, тя веднага тича. Дадох ѝ едно парче. Изведнъж го бутна с крака, избяга, после пак се приближи, пак го побутна. След като се минаха 15–20 минути, приближи се. Казвам: В нейното съзнание има, че не се нагодило яденето за нея. Казвам: В нея чувството на топло е по-друго. Например, тя изяде една топла мишка, но тази топлина на баницата беше много гореща, отколкото обикновената топлина.

Казвам: Трябва всякога да присъствува съзнанието и самосъзнанието. Човек трябва да вижда своите погрешки и веднага да ги изправя. Например, в даден случай вие имат един страх, плашите се от змия. Кое ви плаши? – Отровата на змията, че може да ви ухапе. Вашият организъм не може да се справи с отровата на змията, плашите се. Плашите се от огъня, понеже има известни енергии, с които не може да се справите. Или плашите се от едно студено време, понеже и то отнема нещо от вас. Плашите се от голяма вода, понеже не знаете да плавате, може да се удавите. Плашите се от голяма канара, понеже, може да падне да ви причини пакост.

Съзнаваме само за нас. В съзнанието може да се роди страх. Съзнанието няма да ни даде методи как да се освободим. Самосъзнанието ни кара да предвиждаме бъдещето. Нещата може да дойдат. В човека има наблюдателен ум, виждаш какво ще се случи. Може да предскажеш кога ще се развали времето. Интуитивно можеш да кажеш след 24 часа, какво ще бъде времето, хубаво или не. По закона на интуицията може да предскажеш, за няколко месеца какво ще бъде. То е закон на самосъзнанието. В съзнанието седиш, ако впрегнеш съзнанието на работа да мислиш, много неща може да разбираш. По закона на съзнанието,

тръгнеш по един път може да знаеш само колко мъчнотии ще имаш. По закона на самосъзнанието, може да знаеш, може ли добре да /ги преминеш или не/. Тогава самосъзнанието казва: „Не ходи по този път". Много пъти вие тръгвате някъде, нещо във вас ви казва: „Не отивай!", или във вас съзнанието ви казва: „Вие ще спечелите". Едновременно трябва да функционира съзнанието и самосъзнанието или трябва да функционира вашият наблюдателен ум. Да функционира едновременно и вашата интуицията.

Та винаги приемайте храната с любов. Вземеш една ябълка, някои от вас много бързате. Вземи тази ябълка, погледни я, разгледай цвета, намери хубавата страна на ябълката. То са тънкости. Например, ако вие ядете, има известни ябълки, във вас ще развият въображението, валчестите ябълки. Ако човек яде валчести ябълки всякога преувеличава работите. Ако видял нещо малко, той ще го преувеличи, ще каже, че е голямо. Някой видял една малка змия, казва: „Видях ей такава голяма змия". Сега, ако човек се движи, ако човек върви по права линия, може ли човек да върви по права линия? Ако вие стъпите върху левия крак тежестта ви минава после на десния, ще се образува едно движение. Следователно, щом поставите на левия си крак, тежестта минава по права линия. В правата линия, човек трябва да пази тежестта си. В едно правилно ходене, тия прави линии трябва да бъдат еднакви. Някои хора не ходят равномерно, някои ходят наклонени на дясната страна. Или някои от вас, като ходите иждивявате повече енергия на петите си, отколкото на пръстите. Правилното ходене е, колкото енергия се изразходва на пръстите толкоз и на петите. Някои хора тръскат тялото си и вследствие на това от сътресението става по-дебела главата. Та казвам: Човек в ходенето трябва да бъде равномерен. Забелязвали ли сте коя крачка е по-голяма, лявата или дясната? Мерили ли сте вашите крачки? Някой път крачката с левия крак е по-голяма, някой път с десния е по-голяма. Някой път с левия правите по-малка крачка, така стъпвате, като че накуцвате. Ако по този начин вървите, веднага ще се отрази върху вашето лице, ще се отрази върху целия облик на лицето. Природата всякога обича равномерните движения. Този човек, който с левия крак взема по-малко, има известни съображения. Или по закона на наследствеността, или някаква боязън има, или чувствата му не работят. Равномерни трябва да бъдат движенията. В мисълта си човек не трябва да преувеличава, нещата не трябва да ги намалява. Всичко в природата е точно определено, разумно определено. Имаме възможности да изправим всичките погрешки. Природата правила толкоз опити. Когато изпрати някой човек на земята, тя е предвидила всичките възможности и го оставя свободен да работи. Пък по кой начин той трябва да изправи погрешките си? Човек не трябва да съжалява за погрешките, които ги е правил. Има погрешки, които ако не ги направиш, не може да направиш и някои

добродетели.

Представете си от съвременното схващане, има бащи след като издържат синовете си, ще издържат някои бедни деца. Неговите синове и дъщери намират, че бащата прави погрешка, че той харчи своите пари по чуждите деца. От тяхно гледище прави погрешка. Но, ако той не прави тази погрешка, не може да направи едно добро. Ако мисли само за своите деца и не мисли за чуждите, той не може да направи и едно добро. Трябва ли да мислите, че да мисли за своите е право, а да мисли за чуждите, е погрешка. Тогава, ако всичките хора мислеха само за себе си, какво би станало? Когато ябълката направи своя плод, за себе си ли го прави, да го яде? Не е туй, като услужва на другите, като прави услуга на хората. Те правят услуга на хората, не знаят, че като правят тази услуга, мислят за себе си. Хората ще отвърнат с добро, ще посеят тяхната костилка. Казва: „Аз съм правил много погрешки. Правих много добрини, оставиха аз да страдам“. Не си правил добрините както трябва. Не мислете, че като направите едно добро, то няма да се върне към вас. Такъв закон не съществува в света. Всяко добро дело, което е направено, то ще се повърне към онзи, който го е направил.

Та всяка една погрешка, която направите, каквато и да е /че сте я направили/, направили сте тази погрешка. Но всяка погрешка, като е направена, ако я изправите, вие вече на себе си правите едно добро. Кривото в лошото ядене е, че се запознавате с болките. В лошото пиене на водата се запознавате с други болки. С лошото дишане се запознавате с лошите вътрешни състояния.

Та казвам: Всичките окултни ученици в старо време досега, трябва да бъдат много умерени в яденето, в пиенето на вода, в дишането и в ходенето. Като вървите да има нещо. Някой си турил ръцете в джобовете, свил раменете. Кое е естественото положение например? Някой върви с разперени пръсти на ръцете. /Учителят изнася лявата ръка напред/ – Вземам. /Учителят изнася дясната ръка напред/ – С тази давам. Едната казва: „Вземам“, другата казва: „Давам“. В природата това е закон. Какво трябва да правите? Може да даваш с дясната ръка, може да вземаш с лявата. Ще даваш с лявата, ще вземаш с дясната. Всякога, когато проточиш ръката в съзнанието ще вземеш нещо. Като туриш другата ръка назад, ще изпълниш закона. Не да туриш ръката в джоба. Защото някои турят ръката в джоба. Природата не търпи такива работи. Когато махаш ръцете, правилно да ги махаш. Гледам, някои упражнения правите много отсечено. Пластичност трябва. Има известни криви линии, които трябва да ги вземете. Правите линии са за много умните хора. Правите линии са за гениалните хора, кривите линии са за талантливите хора.

Та казвам: Всяко движение, всичко онова, което прави човек, трябва да подобри някои линии. Разбира се има погрешки на миналите поколения, които миналите поколения не са ги изправили. Ако съвременните хора се подложат на една школа на самовъзпитание, ще се роди ново поколение. Даже хората несъзнателно се възпитават по правилен път.

Казвам: Турете мисълта си, всичко онова, което вие вършите, да се върши по закона на хармонията.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

Съзнавате страданията. Не съзнавате начина, по който тия страдания да се премахнат.

XVII година
38 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 2. IX. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

След Рила и събора.

1938_09_04 Просете, търсете и хлопайте
неделна беседа

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

Отче наш.

В начало бе Словото.

Ще прочета само седми стих от седма глава на Евангелието от Матея: „Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори!“

Духът Божи.

Сега ще направя едно съпоставяне. Казано е: „Просете и ще ви се даде.“ Кои просят? – Децата в ранната си възраст просят. „Търсете.“ – Младият търси. „Хлопайте.“ – Старият хлопа. Следователно, просенето е за децата, търсенето за младите, за възрастните, а хлопането за старите. Когато се говори за материята, разбираме еднообразието в света. Материята е еднообразна. Силата пък има две страни, т.е. две качества. Силата е подвижна. Силата представя съдържанието на материята. Казват: „Материя, сила, живот или разумност.“ Животът е разумното, т.е. в живота, сила и живот или разумност. Животът е разумността, разнообразието. И тъй, формите представят неподвижното в живота. Силата пълни тези форми, а животът им дава съдържанието. Следователно, вашето тяло представя външното, материалното, формата. Онова, чрез което се проявявате, това представя вашата сила. Това, което поставя цел, смисъл и към което се стремите, то е живота, разумното или Божественото. Така се назовава животът и на земята, и на небето. Върху материята съществуват различни философски разисквания. Ние ще оставим тези разисквания настрана, понеже според нас всички разисквания, всички противоречия представят гимнастика на ума. И най-лошите работи, и най-добрите работи представят упражнения. Какво лошо има в това, когато един виден професор скъса един студент, че не е решил задачата си? Ученикът казва, че достойнството му се е накърнило. На ученика достойнството се е накърнило, но на професора достойнството се е повишило. Вижда се, че професорът знае. Значи знаещият може да скъса незнаещия. Обаче незнаещият не може да скъса знаещия. Силният може да победи слабия, но слабият не може да победи силния. Това са контрасти в живота.

Сега вас ви интересуват три неща. Човек трябва да има една форма. Това е материята, която е еднообразна. В живота има достатъчно количество материя, следствие на което вие можете да живеете, колкото години искате. Често хората страдат. Единствената и главна причина, поради

която хората страдат е, че дават своите жилища, телата си, които им са дадени да живеят, под наем. По този начин те искат да печелят повече пари. Никога не давайте апартамента си, който Бог ви е дал, под наем. Приемайте гости без пари, но никога не давайте апартамента си под наем.

Сега ние не говорим за порядъка на земята. Порядъкът на земята ще си остане такъв, какъвто е, защото разумното за човека не е разумно за Бога. И разумното за Бога е непознато за човека. Човек трябва да започне със съзнанието си. В човека има три съзнания: той има едно съзнание на физическото поле, чрез което се запознава с материята. Друго съзнание има на силата, чрез което се запознава със силата. Трето съзнание е това, чрез което се запознава с живота и с разумното в природата. Следователно, дотогава, докато в човека функционира само физическото съзнание, той ще има понятие за всичко онова, което става на физическия свят. Ако у вас не е развито духовното съзнание, тогава и силата няма да бъде позната на вас. Вие няма да имате понятие как да използувате тази сила. Ако у вас не е развито съзнанието за живота, тогава вие няма да познавате живота. Например, в живота се явяват големи противоречия, вследствие на различните философски идеи, които съществуват. Например, онези хора, които живеят на север, имат едно разбиране за времето. Всички останали, които живеят в умерените пояси, имат друго разбиране за времето. Онези, които живеят на север, казват: „Дебели дрехи ни трябват на нас, с кожи трябва да се обличаме, лицето ни трябва да бъде покрито, не се живее така." Това е философия на живота. А онези, които живеят в умерените пояси, казват: „Лицето не се нуждае от покривка." Обаче те съвсем не отхвърлят кожените дрехи. За да не се простудяват, те не отхвърлят кожените дрехи. В тропическите страни пък, никакви кожуси не трябват. Там се обличат със съвсем тънки дрехи. Всичко това се дължи на външните условия, които дикуват на хората как трябва да мислят. Когато някой човек казва как мисли, аз му отговарям: Твоите възгледи отговарят за северния полюс. За умерените страни – горе-долу, а за тропическите страни съвсем не отговарят. Когато някой ми говори за тънки дрехи, питам го къде живее. Той казва, че живее в тропическите страни. – Твоето учение е за тропика. Казват за някого, че е материалист. – Той е в северния полюс. „Ама той е много духовен." – Той е в умерения пояс. „Той е Божествен човек." – Да, той живее в тропическия пояс. Често най-големите лошавини се раждат от тропическия пояс. Например, най-отровните змии се срещат в тропическите места. В северния пояс няма такива отровни змии. И там има зверове, но не такива, каквито в тропическите страни. В северния пояс животните са малко по-човеколюбиви. Мнозина мислят, че като станат Божествени, ще изключат злото. Не, злото не е изключено и в Божествения свят. Вие се чудите как е възможно злото да съществува и в Божествения свят. Там всички разбират

последствията на злото и никога не го опитват. Когато някои същества от Божествения свят искат да опитат злото, те трябва да слезат на земята, между хората. Като слязат на земята, те питат: „Има ли възможност тук да опитаме злото? Ние го познаваме само теоретически, а тук вие казвате, че сте били големи специалисти на злото." Та възгледът, който имате, какво злото не съществува в Божествения свят, трябва да се измени. Същественото нещо за злото е кривото разбиране на хората. Всеки човек, който не разбира Божиите закони, той лесно може да създаде злото в себе си. И тогава казвам: Ако нямаш светлина, ще бъдеш в тъмнина. И тогава се задава въпросът: „Кой кое роди? Тъмнината ли роди светлината, или светлината роди тъмнината?" Да се задава този въпрос, то е все едно да се задава въпросът: „Кокошката ли снесе яйцето, или яйцето излюпи кокошката?" Кое е съществувало по-рано: Кокошката или яйцето? Има философи, които твърдят, че кокошката е съществувала преди яйцето. Значи, яйцето е излязло от кокошката. Други пък мислят, че яйцето е съществувало преди кокошката. Това са адвокатски спорове. Този въпрос не е нужно да се разрешава. Защо този въпрос не трябва да се разрешава? От икономическо гледище, ако вие разрешите този въпрос, вие ще повредите своя живот. Ще ви приведа един пример, да ви обясня защо не трябва да го разрешавате. Има един анекдот, който разправя за един адвокат, някъде в Германия е било това. Той имал едно дело да разглежда, което го разтакавал цели 34 години и все не могъл да го разреши. Като започнал да води това дело, той бил млад момък. После се оженил, родил синове и дъщери, дал им образование, възпитал ги, но това дело все още не свършвало. Един ден дъщеря му се заженила. Тя взела един млад адвокат. Баща ѝ дал в наследство като зестра на своя зет делото, което той водил 34 години. Младият зет, за да покаже, че е способен, взел делото и в една година го разрешил. Тогава бащата казал: „Много си глупав. От бързото разрешаване на това дело виждам, че гладен ще ходиш. С това дело аз се прехранвах цели 34 години."

Та сега мнозина от вас мислят, че като изчезне злото в света, те ще станат ангели. И да изчезне злото, вие отново ще създадете лошите ангели. Кажете ми: Кое е онова, което прави плода да изгнива? Първоначално плодът, който седи на дървото, е пресен, а после изгнива. Кажете ми, всички плодове, които цъфтят, завързват ли? Някои цветове цъфтят, без да завързват. Коя е причината за това? Явяват се разни теории, които ги обясняват. Теориите, обаче, са само една възможност за изясняване на фактите, а фактите са истини, които съществуват в природата. Днес съществуват безброй факти, на които ние не можем да дадем никакво разрешение. Фактът си е факт, той може да се обясни по един или по друг начин. Например, някои казват, че математиката е точна наука, но в какво се заключава математиката? В математиката се работи с отношенията на

числата и на буквите. При ред математически отношения, някои отношения са верни, а други не са верни. В какво седи геометрията? В отношението на точките, на правите линии, на фигурите и т. н. Значи, геометрията се ползува от математиката. Казват, че някои учени са изчислили точно математически, какво е разстоянието от Слънцето до земята. Казват, че разстоянието е около 92 или 93 милиона мили, или около 150–155 милиона километра. Питам: Колко точно е това изчисление, което може да ме остави на едно разстояние от пет милиона километри далеч от Слънцето? Наистина има една невъзможност да се изчисли точно разстоянието на всички ония тела, които са далеч от Слънцето. При тези изчисления някои тела могат да бъдат по-далеч, а други по-близо, отколкото са в действителност. Има нещо в атмосферата, което препятствува при тези изчисления, някои тела могат да бъдат по-далеч, а други по-близо, отколкото са в действителност. Има нещо в атмосферата, което препятствува при тези изчисления. Доброто в науката, в работите на учените седи в това, че те са съвестни и постоянно коригират своите знания. Те постоянно се коригират. Всяка година излизат нови теории. В духовните хора обаче идеите им се коригират доста бавно. Духовният като се залости в някоя своя идея, не можеш да го извадиш оттам.

Та казвам: В живота, в науката, в религията, съществуват ред противоречия. За да се освободите от противоречията, преди всичко вие трябва да си създадете вярна идея за човека. Първо си задайте въпроса: Кое е най-хубавото в човека? Най-хубавото в човека е това, че той вярва в безсмъртието, той вярва в душата, която не умира. Той вярва още, че има една любов в себе си, която никога не престава. Като умре и замине за другия свят, любовта и там продължава. Сега като се интересувате от земния си живот, вие тепърва трябва да го изучавате, да разберете, от какво зависи вашето благощастие на земята. Съществува един закон в света, който регулира щастието. Този закон казва, че Бог държи всички хора в ума си. Всички ония, които съзнават това, те живеят. Като извършат някакви погрешки, хората хвърлят облаци в Божествения свят. Тия облаци пречат на Бога да ни вижда. Престане ли Бог да ни вижда, ние умираме вече. Като ни изгуби, Той започва навсякъде да ни търси, за да ни съживи отново. Бог вижда, че със своите грехове ние туряме една преграда между Бога, между Неговата любов, която не може вече да действува в нас. В каквото и да е отношение, човек не трябва да допуща в живота си нито една погрешка. Правиш ли си някаква рокля, никаква погрешка не допускай върху роклята си. Не е достатъчно само външно роклята да бъде хубава, но тя трябва така да бъде ушита, че с нищо да не шокира. Като се облечеш с тази рокля, първо се облечи за Господа, после се облечи за Слънцето, за вятъра, за водата, за цветята, за дърветата, за животните и т. н. Няма ли да бъде това нещо интересно? Представете си, че срещнете

един говедар, облечен с фрак, с цилиндър на главата. Мислите ли, че този говедар ще вземе кривака в ръка? Не, той няма да носи кривак. Сега говедарят носи кривак, защото дрехите му са прости, стари. Като няма фрак и цилиндър на глава, като няма какво да прави, той ходи по цели дни след говедата и ги бие. Някой казва, че по-добре е човек да е свободен от богатството. Не, богатството в света е една възможност за хората да бъдат по-добри. Следователно, можем да кажем, че богатите хора са по-добри. Това значи, че богатството е дадено, за да станат по-добри, отколкото биха били, ако бяха сиромаси. Ако бяха сиромаси, те щяха да бъдат по-лоши, а като богати, те са станали малко по-добри. Защо сиромасите са станали сиромаси? Защото, когато са били богати, те не са оценили богатството, вследствие на което им е взето, да видят какво значи да живеят без богатство. Ти имаш здраве, но не го цениш. Казваш: „Защо ми е това голо здраве?“

Един млад българин от Варненско някъде бил известен по своята сила и юначество в цялата съседна местност, във всички околни села. Той с всички се борил и на всички надвивал. Често той казвал на майка си: „Мамо, какво да правя с това голо здраве? Не съм доволен от него. Всички моми ме избягват, мислят, че ще ги бия, страхуват се от мене. Всички по-слаби момци се харесват на момите, а мене никоя мома не ме харесва, никоя не ме иска.“ Случило се, че този млад Стоян заболял и лежал в легло цели три години. През това време той казвал на майка си: „Мамо, да оздравея веднъж, че ако искат с камъни да ме товарят, на всичко съм готов.“ Питам: Този момък за пехливанлък ли се е родил? Неговата сила е на място ако, като отиде на хорото, види, че някой момък закача някоя мома, той да го набие. Ако той защитаваше момите, те щяха да го обичат и уважават. Следователно, силните хора трябва да приложат силата си за защита на слабите. Аз взимам жената като емблем на детето. Жената е дете, родено от човека, от мъжа. Първото дете, което се е родило в света, това е жената. Значи, първото дете е било женско и го нарекли Ева. Много хубаво име са ѝ турили. Ева произтича от Йехова. Йехова е свещеното име на Бога, което в еврейския език никога не се произнася. Името на Бога на еврейски език никога не се е произнасяло. Свещено име е то.

Та казвам: Ние трябва да се върнем към светостта на живота, да имаме уважение и почитание към всички. Във всеки човек се крие нещо хубаво, възвишено и благородно, което Бог е направил. Понякога и в най-лошия човек можете да видите една хубава черта. Някой път срещате един разбойник и чувате да казва: „Толкова грехове съм направил досега. Сега ще направя едно добро.“ Доброто, което този човек прави, е от съзнание направено. Като прави зло и престъпления, той си казва: „Не правя добре аз.“ Той съзнава, че върши зло, но не знае кой е пътят, по който може да се

избави. Аз наричам прегрешение това, когато човек се плъзга по мокра, мочурлива почва. Понякога човек се хлъзга и пада и по права плоскост. Не съзнава човекът какво прави и се търкаля. Като дойде доброто и го съзнае, оттам вече започва правият път. Та в живота като дойдете до страданията, трябва да стигнете до края и оттам да започнете да излизате до нагоре. Друг път няма. Като се хлъзнеш веднъж, ти не можеш да възлезеш нагоре, но ако се спреш тук или там, с това ти удължаваш пътя на страданията си. Спирате ли се тук или там, вашето положение ще бъде следното. Един пътник закъснял една вечер. Понеже било много тъмно, леко се подхлъзнал, но успял да се хване за клонете на едно дърво. Така прекарал той цяла нощ, но понеже ръцете му отмалели, той решил да се спусне надолу, че каквото ще да става. Той си представял грамадна пропаст и като се спусне в нея, ще се убие. Като мислел какво да прави, мислено се простил с майка си, с жена си, с децата си, започнал да плаче и си казал: „Така ми е писано, най-после да става каквто е определено от Бога." Като се примирил с положението си, той се спуснал, но каква била изненадата му, когато видял, че под него има само 25 сантиметра разстояние до земята. Така и вие седите на едно разстояние само от 25 сантиметра от земята и какво ли не ви дохожда наум. Да, 25 сантиметра е това. Пусни се, да ти е спокойна душата и да поемеш новия път. Следователно, всички големи страдания, от които се оплаквате, са все на 25 сантиметра разстояние. Ако се пуснете, ще се освободите. Търсете в началото на живота си да имате една отлична майка и един отличен баща. Търсете във възрастния си живот да имате една отлична приятелка и един отличен приятел. На стари години хлопайте в библиотеката да имате хубави книги за четене.

Сега вие сте дошли на земята при един такъв хубав живот да отправите своята мисъл към онова възвишеното, красивото, което съществува в света. Вие никога не сте били при по-добри условия на живота, отколкото тия, при които сте сега. Ако земята не беше толкова красива и хубава, и ако Бог не я обичаше, Той никога не би изпратил своя син на земята да каже на хората, че и на тази земя може да се живее и да се учи. Хората са дошли на земята при най-добрите условия, но учат нещата, които не са за тях. Казват, че искат нова програма, защото им дотегнало да се карат и бият. Какво лошо има в това, че си се скарал с един свой приятел? Като си се скарал с приятеля си, ти се станал по-искрен. Казал си му това, което в друго време не би му казал. Иначе щеше да го лъжеш, а така по-добре, че си му казал истината. Та казвам: Мъчнотиите, условията, при които трябва да живеете, трябва да се справите с тях. За да се справите с тях, вие трябва да разчитате на нещо. Има неща, на които никога не можете да разчитате. Например, вие не можете да разчитате на вашето детинство. През своето детинство ти ще разчиташ на своята майка и на своя баща. Това се отнася

до възрастта на просенето. При търсенето ти ще разчиташ на себе си, понеже си възмъжал. А при хлопането ти ще разчиташ на онези книги, които те учат на новото. Според мене, старият човек е художник. Той е свършил вече всички занаяти и ще рисува само. Най-добрите художници в бъдеще ще са все стари хора. Преди няколко време дойде при мене една стара сестра в доста напреднала възраст и ме пита: „Учителю, какво да правя?“ – Вземи четка и стани художничка. – „Ама толкова годишна съм вече.“ – Тъкмо сега ти е времето. Когато искаш да се скараш с някого, вземи четката и започни да рисуваш. Вместо да кажеш една груба дума, по-добре нарисувай една красива линия. Например, как бихте нарисували един човек, който се гневи, сърди? Ще нарисувате на веждите му две линии. После ще свиете мускулите на лицето му, на устата. Устните му ще се свият, ще станат по-тънки. После ще свиете ръката му на юмрук. Това е права философия. Не считайте, че всичко, каквото става във вашия живот, е излишно. В природата няма излишни неща. Това, което наричаме празно, излишно, то е човешка работа. Природата дава изобилно и радости, и страдания. Вашите страдания са благословения за другите, а вашите радости са нещастия за тях. Така седи въпросът. Когато вие сте щастливи, други са нещастни. Когато други са нещастни, вие сте щастливи. Следователно, защо да не можем да се радваме на радостта на другите? Защо и техните скърби да не бъдат и наши скърби? Защо да се радваме и на скърбите и нещастията, които ни сполетяват? Нещастните хора се учат, а щастливите се забавляват. Добрите хора почиват, а лошите работят. Ако вие бяхте станали добри, щяхте да почивате. И наистина, когато хората стават религиозни, те казват: „Ние завършихме нашата еволюция.“ Те седят без работа. Докато хората са светски, те обичат да шият, да работят, като станат духовни, те казват: „Нас вече не ни трябват дрехи.“ И поетът като стане духовен, казва: „Не искам вече да пиша.“ Това е криво разбиране на живота. Като станеш духовен, ако си музикант, ще свириш повече, ще пееш повече. Като дойде нещастието при тебе, свири за щастието на другите хора, понеже те са щастливи заради твоето нещастие. И когато си радостен, пак свири, за да утешиш, които са скръбни. Та казвам: Само по този начин като постъпвате, животът ще се подобри. Мнозина мислят, че като дойде Христос, Той ще оправи света. Ако дойде Христос да подобри икономическото положение, животът пак няма да се подобри. Първият човек беше при най-добри икономически условия на живота. Адам беше при най-добри условия на живота. Той имаше на разположение голяма библиотека, да чете колкото иска. Кой го застави да сгреши? Той имаше всички плодове на разположение. Пък имаше и отлична жена. Отде дойде грехът в рая? Какво ѝ липсваше на Ева? Тя имаше отличен другар. По-добре построен по ум, по сърце, от Адама нямаше. Той беше отличен тип, слънчев тип, отлична душа. Но когато Ева сгреши, той каза: „Аз ще отида с нея да ѝ покажа какво да прави. Ще

напусна рая и ще отида да страдам заедно с нея.“ Невидимият свят одобри поведението на Ева. Той пожела да отиде заедно с нея да я избави от страданията, които ще я сполетят. От хиляди години насам Адам върви след дъщеря си, иска да я спаси. Какво лошо има в това? Ето защо ние не трябва да спорим върху въпроса, защо ни сполетяват известни нещастия. Страданията, които сега имаме, се дължат на нашето минало. Настоящите ни страдания се дължат на нашето минало. Ето в романа на Виктор Хюго „Клетниците“, там главният герой е Жан Валжан. Там се говори за едно малко престъпление, което направил, но което се открило след 20 години и той трябвало да понесе големи страдания за погрешката, която направил в своето минало. И ти си честен човек, но страдаш. Защо? За своето минало.

Ти си честен човек, но някой път те хванат за твоето минало и страдаш. Защо страдаш? За греховете и погрешките, които си направил в миналото си. Бъди достоен да изправиш погрешките си. В сегашния си живот ние имаме за цел за изправим погрешките си, да развием своя ум, да развием тялото си, което Бог ни е дал и да приложим в служба добродетелите си, които Бог ни е дал, да изпълним службата, която днес ни е предоставена, но да я изпълним по честен начин. Всеки човек, като заминава за другия свят, да е доволен в душата си, че е изпълнил работата си както трябва. При това не ставайте съдии едни на други. Че някой паднал и се окалял. „Ама защо падна, защо направи това?“ – „Направих го вече.“ – „Трябваше да бъдеш внимателен.“ – „Трябваше, но не бях.“ – „Знаеш ли колко вреда си направил?“ – „Зная, но направих.“ – „Не трябваше да падаш.“ – „Не трябваше, но паднах.“ Считайте за привилегия, че сте направили една погрешка. Човек, който прави погрешки, той е силен. Но човек, който изправи погрешките си, е два пъти по-силен. Следователно, за да се покаже силата на човека, ще се проявят неговите добродетели. Добродетелта, доброто, е най-естественото положение за нас. Да проявим една добродетел, това е естествено положение. Ако правим неестествените работи, колко повече можем да правим ония, които са естествени за нашата душа.

И тъй, като деца трябва да просим, да имаме здрави тела. Като възрастни трябва да търсим, да имаме здрави сърца, като стари трябва да хлопаме, да имаме отличен ум, да можем с него да служим на Бога през всичките времена на нашето съществуване на земята.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

37-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 4 септември, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_09_04 Тониране
Утринно Слово

ТОНИРАНЕ

Размишление

Ще прочета 6-та глава от Евангелието на Матей.

Окултните ученици, както и учениците на мистичните школи в миналото и сега, учат, прилагат, но и грешки правят. Ето, Адам беше първият окултен ученик, но сгреши. Как сгреши? В разказа, останал от далечното минало, се разправя, че Адам бил поставен в рая да изучава животните и да им даде съответни имена. В дена, когато държал матура, всички животни, две по две, минали край него. Той се спирал пред всяка двойка и ги именувал. В този момент в ума му минала мисълта, защо Бог дал на всяко животно другар, а него оставил сам. Адам започнал да философства и да търси причината на това. Същевременно той почувствал, че не е напълно щастлив, липсва му нещо. Сянка минала по лицето му и помрачила неговото щастие. Дали този разказ отговаря на истината, не се знае. Така ни е предадено. Какво са правили окултните ученици в миналото, и това не знаете. Какво правят днес, това и вие знаете. Мнозина искат да минат за духовни. Каква е тяхната духовност, когато нямат представа за Бога? И окултните ученици нямат ясна представа за Бога. Говорят за духовния свят, за отношенията между душите, но не го разбират. Те се питат: „Има ли в другия свят мъже и жени? Как живеят там, като нас ли? Семейства имат ли?“ Те задават само въпроси, но какво всъщност е жена и мъж, не могат да си отговорят. Те имат теоретически познания, които не отговарят на реалността.

Питам: Защо човек иска да се покаже пред хората? Така той сам се заблуждава. Разправяха ми един разказ, как един се заинтересувал от спиритизма и пожелал да направи научни изследвания. Взел молив, сложил ръката си на един бял лист и казал: „Ако има духове, нека напишат нещо на листа“. Той се съсредоточил и при загасена лампа очаквал явяването на духове. Чувал, че те не работят при светлина. По едно време чул шум, нещо тракало. Това продължило цял час, обаче моливът нищо не пишел. От страх той се скрил в леглото си и се завил през глава с юргана. Тропането продължавало. Най-после, той се престрашил: станал от леглото, запалил лампата и погледнал натук-натам, да види дали не е дошъл някой дух. Каква била изненадата му, когато видял в легена една жаба, която се мъчела да излезе навън. Той я извадил и пуснал на свобода. Мислил, че това са духове, които искат да се проявят, но излязло жаба. И той беше лекар!

Много от разбиранията на сегашните хора са като тези на лекаря върху спиритизма. Това е действителен случай. И вие се занимавате с духовни въпроси, за морала, за Бога, но малко ги разбирате. Въпросът за морала е толкова далеч от вас, колкото е разстоянието от небето до земята. С този морал вие не можете да стигнете нито до прага на рая. Светията мисли за неща, които на обикновения човек и на ум не му идват. Въпреки това и за него раят не всякога е отворен. Някога през ума на светията минават мисли, за които той може да се самоосъжда. Обикновеният човек, обаче, при същия случай, си казва: „Не съм убил никого, не съм откраднал, на никого не съм направил зло. Защо трябва да се самоосъждам? Че съм направил една малка грешка, това нищо не значи“. – В какво се заключават грешките? Една муха се хванала в паяжина. Закачило се само едното ѝ краче. Тя се мъчела да се освободи. Паякът се притекъл на помощ. Вместо да откачи крачето, той закачил и другото. Колкото повече усилия правела мухата, толкова повече паякът я свързвал. Искрено ли е желанието на паяка да помогне? Невежеството на мухата причинило смъртта. Ако тя знаеше какво нещо е паяжината, нямаше да попадне в нея. Трябваше ли мухата да вярва на паяка? И хората, поради невежеството си, изпадат в големи грешки.

Човешкият живот трябва да се измени, в смисъл да се пречисти. Всяко нещо, което се употребява, изисква чистене. Водата, въздухът, светлината трябва да се пречистват. – Как? – Има начини за това. Ако човек не знае как да гледа, т.е. как да възприема светлината, неизбежно ще греши. А грехът нарушава чистотата. Мъжът казва на жена си: „Нямаш право да гледаш други мъже“. И жената казва на мъжа си, че няма право да гледа други жени. В случая и мъжът, и жената не приемат светлината правилно. Погледът им е крив. – Какво може да се възрази на такова гледане? Жената казва на мъжа: „Понеже ти си направен от пръст, имаш право да гледаш само земята. Аз съм направена от реброто на мъжа, следователно имам право да го гледам“. Понеже жената е излязла от мъжа, има право да се интересува за своя произход. Днес жените донякъде спазват това, гледат мъжете. Обаче мъжете не гледат земята. Това е иносказателно. Не е въпрос, кой кого гледа. Важно е как гледа човек и кой цвят на светлината възприема – червения, жълтия, зеления, синия или виолетовия. – Какво внася червеният цвят в човека? – Освен енергия той внася още и влага, която не се отразява добре върху мисълта. Жълтият цвят внася мисъл, а същевременно и сухота. Значи мисълта може да бъде суха, но може да бъде и влажна. Когато получава едно сложно тяло, химикът трябва да знае каква влага и каква сухота е нужна на реакцията. Казвате: „Ние сме окултни ученици“. – Окултният ученик трябва да бъде господар на своя ум, сърце и воля. Като слиза от небето, душата се облича в четири дрехи: с

дрехата на физическия свят, на астралния свят, на умствения и на причинния. – „Виждам човек.“ – Ти виждаш човека толкова, колкото и слънцето. Толкова голямо ли е слънцето, колкото го виждам? – „Аз чувствам работите.“ – И като чувстваш, пак не възприемаш правилно. Например, не си разположен. В това състояние твоите впечатления и възприятия не са правилни. Може ли да мислиш, че твоите чувствания са абсолютно прави? За да бъдат мислите и чувствата ти прави, ти трябва да бъдеш добре разположен, с повдигнат дух.

Днес всички хора имат желание да оправят света. Как ще го оправят? Според мене първата задача на човека е да се освободи от заблужденията на своето минало, които и до днес го следват. Миналите поколения са оставили своите нечистотии и заблуждения в живота. Хиляди години ви са нужни, за да очистите ума и сърцето си от лошото наследство и да заживеете добре. Тогава може да се говори за разбирателство между хората. На какво прилича сегашната любов на хората? – На българска туршия. Само онзи може да разбере Любовта, който е разбрал светлината. Много естествено. Любовта се изявява в светлина, а не в тъмнина. Тя се ражда в тайно, а се изявява на светло. Ще кажете, че фотографията хваща образите на тъмно. Всъщност, без светлина никакви образи не се отпечатват. В тъмнината се пазят, докато се закрепят. Гледам, много фотографи вървят подир човека и току цъкат с апарата си. Какво гонят? – Сянката на човека. И след всичко това казват: „Снехме този-онзи, снехме учителя“. – Блажени вярващите! Има нещо вярно и във вашата мисъл, но това е теория. Всяко нещо, което носиш в джоба си, е теория, не е факт. Учителят не е в джоба ви. Тежко на онзи учител, който може да влезе в джоба на ученика си! – „Да ни държи учителят близо до сърцето си.“ – Тежко на онзи учител, който държи учениците близо до сърцето си! Някой иска да го държат близо до сърцето си. Какво означават думите „близо до сърцето“. – Какво иска гладният? – Хляб. Той не се интересува дали го държиш близо до сърцето си, или не. Следователно да държиш някого близо до сърцето си, това значи да задоволиш нуждите му. Стоиш в тайната си стаичка и мислиш, каквото искаш; правиш, каквото искаш. И въпреки това казваш, че Бог е в сърцето ти. Той благоволява ли в критикуването? Благоволява ли в оплаквания от този и онзи? Оплакваш се, че те обидили. Приятно ли е на Бога да слуша оплакванията на милиони същества? Синът се оплаква от бащата, дъщерята – от майката, и в края на краищата минават за духовни хора. Какво печели човек, като се оплаква? Какво печели, като обижда? Ще наречеш някого „говедо“. Не е лошо да бъдеш говедо – го-веди – учен човек, който не знае как да приложи знанието си. Знаеш да пееш, но не искаш. – Защо не искаш? – Защото не ти платили, колкото трябва.

Един американец чел във вестниците, че виден виртуоз-цигулар ще дава концерт. Случило се, че някаква работа го задържала и когато отишъл на концерта, намерил вратата затворена. Понеже бил голям любител на музиката, той отишъл в хотела, където гостувал виртуозът, и макар късно, похлопал на вратата: „Господине, не можах да чуя вашия концерт, моля ви да ми изсвирите едно парче“. – „Не мога, ще си лягам вече.“ – „Давам 100 долара, 200 долара.“ – „Не мога.“ – „500 долара.“ – „Пак не мога.“ – „1000.“ – „Почакайте малко, да се приготвя.“ Виртуозът взел цигулката си и му изсвирил едно парче. След това посетителят казал: „Дайте ми сега вашата цигулка и аз да ви изсвиря нещо, да се произнесете как свиря“. Каква поука ще извадите от този пример? Какъв виртуоз е този, който свири за пари? Млад момък се влюбил в една красива мома. Питам: Красотата на момата не е ли хилядата долара, които получил виртуозът? Ако момата изгуби красотата си, момъкът ще я напусне. Или ако той няма пари, тя ще се откаже от него. Където има пари, там е любовта. Щом няма пари, и любов няма.

Като ученици, вие трябва коренно да преобразите живота си, без да се влияете от това, какво мислят хората за вас. Не се поддавайте на влиянието на този или онзи. И в общество да сте, пак не се поддавайте на това, кой какво говори. Като говорите нещо, говорете само това, което знаете. Това, което знаеш, само то носи живот. Което не знаеш, носи нещастие и смърт. Изкуство е човек да вижда правилно и да говори верни неща. В първо време, когато братята и сестрите излизаха на изгрев слънце, не знаеха как да гледат. Някои гледаха право в слънцето, поради което виждаха различни кръгове около него. Един брат разказваше, че като изгрявало, слънцето трептяло особено, като че се колебае. След това в него се отворила една квадратна дупка, а после се явили много кръгове. Той ме пита какво означава това. Казах му, че колебанието на слънцето е негово колебание. Значи той видял своето състояние, отразено в слънцето. Кръговете в слънцето са кръгове на твоето верую. Те трябва да паднат и да остане веруюто ти чисто, без никакви кръгове, като изгряващото слънце. Дупката в слънцето показва вратата, през която трябва да влезеш в слънцето. – „Вярно ли е това?“ – Приблизително вярно. Ти трябва да се освободиш от заблужденията си, да виждаш слънцето такова, каквото е в действителност. Човек носи много заблуждения от миналото си; те го ограничават на всяка стъпка. Движиш се, ходиш натук-натам, но не си свободен. За нищо и никакво се гневиш, напразно изразходваш енергията си. Тази енергия се предава на малкия мозък и ти започваш да страдаш. Гневният стъпва повече на петите си и удря като кон. Тази енергия трябва да се впрегне на работа. Като се въздържа от гнева, човек става крайно предпазлив и страхлив. Той стъпва на пръстите си. – Защо някой, като върви, удря силно петите си? – Защото е страхлив. Колкото да удряш с

петите, желанието ти няма да се изпълни. Колкото и да стъпваш на пръсти, по-умен няма да станеш. Ако не знаеш как да удряш с петите си, ти ще станеш крайно нервен и раздразнителен. Ако не знаеш как да стъпваш на пръстите си, ще станеш крайно страхлив. Така ще стъпваш, че да развиеш самоувереност; да знаеш, че каквото кажеш, е вярно. Всяко нещо трябва да се проверява.

Добре е всеки от вас да има едно тефтерче, в което да си записва, в продължение на един час, колко от неговите мисли, чувства и постъпки отговарят на истината. Ако не се вглежда в своя вътрешен живот, той е осъден на деградиране. Не може да възприемеш една мисъл, без да окаже тя своето влияние върху тебе. Една слугиня обичала да се червисва, но нямала пари за червило. Един ден видяла Библията на господарката си и се зарадвала, защото подвързията ѝ била червена. Тя разрешила въпроса с червилото. По няколко пъти на ден тя плюнчела пръстите си и взимала от червената боя на подвързията. Един ден господарката ѝ потърсила Библията си и се почудила защо цветът на подвързията е толкова избелял. Като ми разправяше този случай, аз казах: Не съжалявай за подвързията. Един ден слугинята ще се обърне към Бога. Без да е чела книгата, съдържанието ще я следва. Всяка мисъл ще се отпечата в нейното съзнание и след време ще даде своя плод. Тя се свързва кармически с Библията. Мнозина се страхуват от кармата. Не е страшна кармата. Тя не е нищо друго, освен хроникиране, филмиране на човешкия живот. Той се филмира и като спиш, и като работиш – и денем, и нощем. Един ден, като заминеш за другия свят и няма какво да правиш, ще започнеш да преглеждаш своя филм, да видиш как си живял в миналото и какво си правил. Приятно е да гледа човек своя живот на филм. Като се говори за руската експедиция на северния полюс, приятно е да видиш на филм как са живели там. Всеки не може да отиде на северния полюс, но може да гледа филма на тази експедиция. Като се изучавате, спирайте вниманието си върху добрите си черти. Изучавайте всяка черта на лицето си, даже по колко косми имате на главата, на веждите. Преди няколко дни направихме опит с един от учениците на специалния клас, да видим колко косми има на главата. Той имаше дълга коса. Остригa косата си и на всеки от учениците се даде по едно малко снопче коса, да преброи космите. Оказа се, че той има на главата си 250,000 косми. Това е приблизително. Един има по-малко косми, друг – повече. Обикновено слабите, сухите натури имат по-малко косми от пълните, т.е. онези, които имат повече влага в организма си. Значи броят на космите се определя от степента на сухотата и влажността на организма. Какво представлява косата? Това е антена. Всеки косъм е проводник на светлината. Вие не подозирате какво отношение имат космите към външните сили на природата. Ето защо, космите трябва винаги да се държат в изправност. Като станете от сън,

обикновено космите са разбъркани.

Първата ви работа е да се срешете, за да могат външните сили да протичат правилно чрез вас. Работата ти не върви добре. Прекарай пръстите на ръцете си през космите най-малко три пъти на ден. Не си разположен, отпаднал си духом. Не ходи от къща в къща да се оплакваш от страданията си, но прекарай пръстите си през космите. Случва ти се нещо лошо – поглади отгоре едната ръка, после и другата. Започни след това да гладиш всички пръсти, от палеца до малкия пръст. Също поглади и цялата ръка. Ще кажете, че това нищо няма да ви допринесе. Питам: Ако гледаш картината на някой велик художник, не придобиваш ли нещо? Художникът избрал отличен сюжет от природата. Той ще внесе нещо ново във вас. Всички хора – мъже и жени, са скулптори, художници. Всеки сам изработва своите произведения. Всеки човек е едно произведение. В това отношение той заслужава внимание. Разглеждайте лицето, косата, устата, веждите, очите.

При мене идва една госпожа, да ме пита какво да прави, за да осмисли живота си. Дадох следния съвет: Слушай гласа на твоите вежди, защото през тях действа сърцето, интуицията. Някога поглади веждите си и кажи: „Благодаря ти, Господи, че ми даде такива хубави вежди, които предсказват какво ще ми се случи". Не искам да ми вярвате, но направете опит, за да проверите думите ми. Вяра, която не се основава на опит, на знание, тя е суеверие. Когато си неразположен, не пипай веждите си. Да ги пипаш, това е свещен акт. Първо, човек трябва да благодари, че има вежди, а после да ги изследва. Веждите са граница между астралния и Божествения свят. Като минаваш от един свят в друг, ти ще се освободиш от много свои възгледи. Като ви говоря по този въпрос, очаква ви една опасност, а именно: започвате да се интересувате, прави ли са отношенията ви към хората; какви ще бъдат условията на вашия живот, т.е. ще имате ли всякога на разположение храна, облекло, жилище; ще бъдете ли здрави. Здравето на човека зависи от степента на Любовта към Бога; здраво ли е сърцето ви, какви сърдечни изпитания ви очакват. Това зависи от духовния живот на човека и от отношението му към ангелския свят; най-после, той ще се интересува от умствения свят – как работи неговия ум, какво може да постигне в живота си.

И тъй, любовта на човека към хората регулира неговия стомах; любовта му към ангелите регулира дишането му, а любовта му към Бога регулира главния мозък, т.е. нервната му система. Щом имаш здрав стомах, любовта ти към хората е правилна; щом имаш здрави дробове, любовта ти към ангелите е правилна; щом имаш здрава нервна система и здрав мозък, любовта ти към Бога е правилна. Оплакваш се, че те боли глава – любовта

ти към Бога е неправилна. Болят те гърдите – любовта ти към ангелите е неправилна. Боли те стомахът – любовта ти към хората е неправилна. Ако ръцете и краката те болят, това показва, че в любовта ти към растенията има нещо неправилно.

И тъй, за да бъде здрав, човек трябва да изправи отношенията си към целия органически свят. Нова, права мисъл е нужна на сегашния човек. Обикновеният човек мисли по един начин, талантливият – по друг начин, гениалният – по трети начин, а светията – по съвсем особен начин. Всеки мисли по своему. – Защо? – Защото всеки живее в особен свят: обикновеният човек живее на физическия свят, талантливият – в астралния свят, гениалният – в умствения, а светията – в причинния. Светията има най-много знания. След него идват гениалният, талантливият и най-после – обикновеният. Благодарете, че главата ви е свързана с Божествения свят, дробовете – с ангелския свят, а стомахът – с физическия свят. Не може да имаш здрав стомах, ако отношенията ти към хората не са правилни. Това е новото разбиране за живота. Докато боледуваш, ти си в обикновеното съзнание. Щом започнеш да изправяш грешките си, ти влизаш в самосъзнанието и твоята сила се удвоява. Който изправя грешките си, става два пъти по-силен. Не ги ли изправя, той губи силата си.

Ще ви дам едно правило за вътрешно тониране. Слаб си, искаш да станеш силен. Започни да изправяш грешките си. Боли те глава; тонирай главата си с любов към Бога. Болят те гърдите; тонирай гърдите си с любов към ангелите. Боли те стомах; тонирай стомаха си с любов към хората. Ще кажете, че много съм ви говорил, много правила съм ви дал. Това, което съм говорил и което сега говоря, са семена. Посяхте ли ги? Какво сте посели в центъра на милосърдието, вярата и надеждата? Какво сте посели в съзнанието си за право и криво? Какво сте посели в центъра на приятелството? В човешкия мозък има много центрове или области, в които трябва да се сеят най-хубави семена. Лошите издънки ще корените или ще присадите с добри присадки. Всички диви маслини, смокини, ябълки, круши трябва да се присадят, да станат благородни. Това не може да се постигне в един ден – много време е нужно. Какво ще стане, ако затворите всички прозорци на салона? Днес времето е много хубаво – прозорците трябва да се отворят! Какво ще стане с вас, ако се затворите в сегашните си възгледи? Те представляват големи замъци с малки прозорчета. Големи прозорци са нужни. Всички прозорци да бъдат отворени! Едно време замъците са били нужни. Днес не се нуждаем от никакви замъци. Снегът и ледът са нужни през зимата, но не и през пролетта и лятото. Щом дойде силното слънце, снегът и ледът се стопяват. Те се превръщат във вода и се учат на щедрост. – „Праведен съм, щедър съм.“ – Не, докато не изгубиш белия си цвят и се превърнеш на чиста,

бистра вода, твоята праведност е привидна. Според мене реални неща са само тези, които при всички условия запазват своето вътрешно естество. Казваш: „Аз съм всякога радостен, добре разположен“. – Ще те изпитам. Ако при най-малката скръб не загубиш своята вътрешна радост, ти си, наистина, разположен човек. Нека остане в ума ви следната мисъл. Обичайте Бога, за да изучавате всичко, което Той е създал. Обичайте ангелите, за да изучавате всичко, което те са създали. Обичайте хората, за да изучавате всичко, което те са създали. Само чрез Любовта ще оцените всичко, което ви обикаля. Любовта е единственото нормално отношение, което човек може да има към Бога, към ангелите и към хората. Вън от Любовта няма нормални отношения. Ако нямаш Любов, ти си откъснат лист от дървото и вятърът ще те разнася навсякъде. Имаш ли Любов, ти си лист, който стоиш здраво на дървото на живота. Без Любов ти си плод, паднал на земята. С Любов ти си плод на дървото. Който ви обича, сам ще ви откъсне с ръката си. Който не ви обича, ще ви остави да се търкаляте на земята, да гниете. Не яжте гнили плодове! Това значи: Не се хранете с криви мисли и чувства!

Оставете Божията Любов да мине през Божествения свят. Оставете ангелската любов да мине през духовния свят. Оставете човешката любов да мине през човешкия свят.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 4 септември 1938 г., София, Изгрев.

1938_09_07 Ценност и посока
лекция на Общия окултен клас

ЦЕННОСТ И ПОСОКА

Добрата молитва.
„Духът Божий."

Ако ви зададат една тема: „Ценности на природата" какво бихте писали? Ако ви се даде да развиете темата: „Ценности. Развиването на ценността", какво ще пишете?

Първата ценност в природата, това е животът. Ако човек знае да оценява живота, той вече има права мисъл. Противоречията произтичат от това, че ние не ценим живота. Онова, което ни е дадено, не го ценим. Представете си, че вас ви дадат една точка. Да кажем точка имате. Казвате: „Защо ми е една точка?" Считате, точката е малко. Туй, малкото нещо в себе си съдържа известна сила, която може да се развие. Малкото в природата е, което расте и се развива. Голямото има свойство да се смалява. Голямото не може да расте. Големите хора ги очаква да се смалят, а малките деца растат. Бащата се смалява. Дотогава, докато расте човек, той е млад. Като престане да расте, той е дошъл до края. Големите работи трябва да се смаляват. Тогава, ако вие има да минавате през една малка дупчица, какво трябва да направите? Кой има възможност да мине през малките дупчици? Големият или малкият? Малкият. Ако големият трябва да мине, ще се намери в трудно положение. Такъв, какъвто е, не може да мине, трябва да се измени неговото състояние. Ако е едно твърдо вещество, трябва да се превърне на течно. Следователно, малко по малко през тази дупчица ще мине. Понякой път ние не може да си обясним защо трябва да станат някои промени в нас. Промени ще стават от малките работи и от големите. Малките трябва да се променят, да се уголемят. А големите какви трябва да станат? Трябва да се намалят. Например, вие казвате: „Човек трябва да се смири". Кой се смирява? Големият се смалява, малкият има ли какво да се смалява? Не може да се смали повече, отколкото е малък. Пък и големият не може да стане по-голям, отколкото е. Ще дойде до онова, абсолютното понятие. Сега въпросът е за приложението. Ценности в живота има. Ценното е в човека, когато той може да се увеличава. Ценното е в детето, когато то може да расте. Ценното е в живота, че животът се движи. Там, дето има движение, има и живот. Ценното в живота е движението, посоката. Поне в една посока на движение да има. Ценното в знанието или в мъдростта е разширението. Животът се движи, знанието се разширява. Ценното е, че човек се освобождава. В Истината ти си свободен да се движиш във всички

направления. Това е истина, което не те ограничава в никакво положение. Някой път вие говорите за истината и лъжата. Лъжата седи в това: На един филм може да ти представят, че се движат. Но хората се движат на платното, това е една лъжа. Няма нищо. Виждаш хората се местят на платното, но това е сянката на една реалност, която съществува вън от платното. Често, когато човек се заблуждава със сенките на живота, дето няма реалност, той всякога остава разочарован. Та, първото нещо, трябва да намериш една точка, на която да уповаваш в света. Ти се уповаваш на едно житно зърно. Ти не може да уповаваш на едно пясъчно зърно. Ако посееш житеното зърно, след време от туй житено зърно, ти ще придобиеш онзи живот, който е необходим за тебе. Следователно, една хубава мисъл, която може да се създаде някъде, ще даде добър резултат – ние подразбираме едно чувство, което може пак да се създаде и една добра постъпка, в този смисъл са живи. Постъпките, които не може да посаждате, които не растат, те нямат никаква ценност. Ценното в житеното зърно, това е растенето. Ако в живота на един човек не стават промени, ако да кажем някой човек е утвърден, някой път някои хора се утвърдяват морално. Ще ви приведа един пример: Едно дете ходило с майка си на църква, пък бащата не ходил на църква. Това е из евангелския живот. Като се върнало детето, започнало да разправя на баща си как хората се молят в църквата. А детето не виждало да се моли баща му. Той казва: „Минах, аз се утвърдих, няма какво да се моля. За мене молитвата нищо не значи". Детето казва: „Татко, пеят хората там". – „Едно време пеех и аз, сега вече се утвърдих. Научих се, не пея вече". Детето не разбирало. Мислело, че баща му дошъл до едно състояние, дето детето не го разбира. Един ден бащата взима детето си, качват се на кабриолета – имат една малка бричка, отиват на разходка с туй малко файтонче. По едно време конят спира на едно място и детето казва: „Татко, конят се утвърди".

Та казвам: Да се утвърди човек в този смисъл, някой път има известно утвърдяване, което е неестествено, спира се прогреса. Човек е спрял недоволен. Като се утвърди, старият човек доволен ли е от себе си? Краката му не държат.

Истинският живот е да намери човек онази, истинската посока, в която човек може да се движи във всички направления, без да се ограничава. На земята имаме ограничения. Трябва да се правят известни пътища. На аеропланите пътищата са отгоре. Те са свободни. И там има малки препятствия, но там има по-голяма свобода. Един ден хората ще се качат в области на свободата, дето е още по-свободно. Ако се качиш в областта на човешката мисъл, на човешките чувства, на човешките постъпки, там областта е още по-свободна. Хубостта на човека е там, че човек е там, че човек може да мисли за каквото иска. Лошото е там, че когато имаш една

лоша мисъл, значи ти си изгубил свободата на твоята мисъл. Всяка лоша мисъл се утвърдява. Как, казва, се утвърди? Нали е утвърдена присъдата. Като, съдят някого, утвърдява се присъдата. Като се утвърди една присъда, какво получава човек? В живота човек някой път иска да се е утвърдил. В истинския живот човек не трябва да се утвърдява. Понеже утвърдяването разбира известно ограничение на нещата. Но човек да подразбира вечния живот. То са вечните възможности, при които човек може да се прояви и в знанието, да не чака до един краен предел. Искаме да станем възрастни, да забогатееш. Щом забогатееш, ти вече си се утвърдил. Дойдеш до едно място, казваш: „Какво има да работя?" Толкоз се утвърдиш, че дойдеш до известен предел. Щом дойдеш, и в сиромашията може да се утвърдиш. В какво седи различието между сиромашията и богатството? Разликата между радостта и страданията? Радостта, която човек може да има, всеки иска да му я вземе. Или всеки иска да участвува в твоята радост, в благото, което имаш. Щом имаш някое страдание, колко души ще се намерят да участвуват? Тогава истинските братя в живота се опитват, не в радостите, когато участвуват в благата, но когато участвуват в страданието ти. Хубавото в страданието е, че богатството, което е скрито в страданието, няма да го вземат. Щом имаш радост, тогава всеки казва: „И аз да имам тази радост!" Сега понякой път хората не оценяват страданията. Аз не говоря за мъчението. Страданията произтичат винаги от онзи факт, от неразбирането, което съществува вътре в живота. Писанието казва, че всичко онова, което се случва някому, ще се превърне за негово добро, но при условие. Всички неща се превръщат на добро само при закона на Любовта. Ако искаме нещата да се превърнат за добро, ние трябва да вървим по закона на Любовта. Законът на Любовта, то е закон на живота. Казвате: „Дотегна ми този живот". Няма какво да ви дотяга. Неразбирането на живота донася тягости. А добрият живот, това е една възможност, в която Писанието казва: „Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго и Истинаго Бога", вечният живот. Онзи, възвишеният живот, произтича от познаването на Бога. Но ти не може да познаваш Бога, ако ти Го търсиш отвън. Ти не може да имаш вечния живот. Понеже ние познаваме Бога външно, в следствие на това, ние имаме тия противоречия. Всичките тия болести, страдания, които имаме, произтичат от това, че ние търсим Бога там дето не е Той. Да направя едно разграничение. В природата съществуват два порядъка: единият порядък е Божествен, другият порядък е човешки. Бог е направил така, че Божествените условия, Бог ги е поставил в човешкия порядък. В човешкия порядък се намират всичките условия, при които човек може да живее. Те са външни неща. Божественият порядък седи във вътрешните възможности, във възможността на живота. Животът трябва да има условия, трябва да има възможности за постижения. Казвам: Възможностите са отвътре, а условията са отвън. Някои от вас може да каже: „Аз не може да живея". Ти

може да нямаш условия, може да имаш възможности, законът е такъв. Възможностите могат да създадат условията, а пък външните условия може да дадат възможност на живота да се изявява. Условията не може да създадат възможностите. Възможностите могат да създадат условията. Божественият порядък е създал човешкият порядък и човешкият порядък може да се ползва от Божествения порядък на нещата. Следователно, когато в човешкия порядък, ние се ползваме от Божествените условия или възможности, то е храна на нещата. Но, някой път човешкия порядък влиза в разрез с Божествения, тогава в живота се раждат противоречията, туй което ние наричаме зло. Щом човешкият порядък дойде в разрез с Божествения, ражда се злото. И се прекъсва онази хармония която съществува. Сега някой път се заражда въпросът за вашата карма. Назряла е вашата карма, да кажем. Думата „карма" е чужда дума, която съдържа известна философия. Каквото посееш, такова и ще намериш. Ако посееш едно житено зърно, ще намериш плода на житеното зърно. Ако посееш едно царевично зърно, ще намериш резултата на царевицата. Ако посееш ряпа, ще намериш ряпа. Каквото посееш на нивата, такъв резултат ще имаш. Казвате: „Защо е такъв моя живот?" Такъв е твоя живот, защото така си сял. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че вие сте болен. Търсите лекар да ви лекува. Аз ако бях болен, нямаше да търся лекар. Най-първо щях да се интересувам да намеря здравите хора, ще ходя да се запозная с тия хора, да видя как живеят. Аз съм болен, те са здрави. Разликата между болният човек и здравия, каква е? Болните се оплакват от нищо, все кусури търсят, или на пръста, или на ръката, или на крака, или ще намерят, че някаква кост не е на място, или коляното не е на място, или окото. Все ще намери някаква махана. А пък здравият намира, че всичко е наред, краката, ръцете, носът, очите, ушите, всичко е наред. Някои казва, че мене работите не ми вървят. Работите сами по себе не може да вървят. Той трябва да ги накара да вървят. Работата е едно условие, един резултат. Това е една възможност. Ти ще впрегнеш ще накараш волята, като един вол. Ще я впрегнеш да работи. Казваш: „Умът ми не работи". Ще го накараш да работи. Или сърцето ми не работи, та не може да обичам. Ще накараш сърцето да обича. Например, ако ви кажа така: Накарайте захарта да се раздвижи. Мислите ли, че захарта е мъртва? Всичко онова, което ние приемаме през въздуха или през водата, или чрез храната, всичко това е живо. Ние мислим, че няма живот. Никога не можем да ядем мъртви работи, в света всичко е живо. Нещата, които ние обичаме, храната е един закон на опознаване на Бога. Като вземем храната отвън, от природата, ние се опознаваме с естеството на Бога. Ако ти не може да вземеш този живот, който отвън съществува, значи Бог, Който е едно условие отвън, трябва да влезе в тебе, да стане една възможност, или трябва да повярваш във възможността. Ако сам не може да направиш една работа, ще попиташ Божественото в себе си какво трябва да стане. Погрешката седи в това, че

ние искаме всичко сами да разрешим. Ние искаме да обичаме само себе си. Един човек не може да обичаш, двама като са, може да се обичат. Казват, че Бог е единство. Но Бог е и множество. Следователно, когато Бог създаде света, в Бога се проявява множеството, не единството. Когато туй множество става на единство вътре в себе си, на едно цяло, то въпросът е друг. Казвам: Дотолкоз ние можем да бъдем щастливи, доколкото даваме възможност на Божественото множество да се прояви в нас. Ако ти не даваш възможност на Божественото да се прояви, ти не може да имаш едно разбиране, но и в разбирането на множеството ще имаш неразбиране. Ти може да обичаш едного повече от друг. Не зная как вие обичате повече, как се мери Любовта повече, как са везните, че вие определяте, че обичате повече. Да допуснем, че един беден човек може да обича един богат. Той като мине, изважда, изважда и дава. Не всеки е обичан. Значи онзи, който дава, повече обичаме. Всякога онзи, който ни дава повече го обичаме. Ти обичаш една свещ, която ти дава хубава светлина. Ти обичаш една ябълка, която дава хубави, сочни плодове. Любовта не е нещо произволно. Казваш: „Не ме обича“. Малко даваш. Колкото даваш и Любовта е такава. Тогава вие искате да ви обичат. Давайте. Щом искате да ви обичат, по една английска лира давайте. Вие всинца сте богати. Ама минавате и заминавате, като че нищо нямате. Казва: „Аз не може да обичам“. Минава един стар светия, който живял 30 години и казал, че бил с кораво сърце. При него идвали все стари баби и стари дядовци. Все такива куци баби и тези старите дядовци и баби идвали все да вземат нещо. Нито един не идвал да му даде нещо. Той гледал да се освободи от тях. Оплаквали се бабите, че светията нищо не им давал и все ги изпъждал. Казвал им: „Вървете си“. Един ден дошла една млада мома и светията я задържал. Тя била първата, която дала нещо на светията. Господ изпратил младата мома, казва: Какво направи заради нея? Тя била първият посланик от Бога. Най-после Господ го съжалил и изпратил едно благословение. Намерил светията една млада мома, която могла да дава. Казвам: Не бъдете стари баби и стари дядовци да ходите да вземате. Бъдете млади моми, които дават нещо от себе си. Бъдете млади да давате, а не стари – да вземате.

Отче наш.

XVII година.
39 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 7 септември 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_09_09 Господарят
лекция на Младежкия окултен клас

ГОСПОДАРЯТ

Отче наш.

Какви бяха положенията на миналата лекция?

Тема имате ли зададена? – /Нямаме./

Напишете върху „Произходът на пеперудите“. Доста труден въпрос. Ако ви се каже, от какво произхожда грехът, напишете веднага. От какво произлиза грехът? Ева яла от ябълката и грехът влязъл в света. Но как се скри грехът от ябълката? Как стана Ева от двете ребра на Адама? Въпросът е свързан с друг, как стана света? Господ каза, и стана всичко туй. Но работата е там, че много пъти вие като кажете, че тази къща я направи Иван, ни най-малко Иван не я направил. Тази къща е на Петко Стоянов. Нито той е направил, нито камъните донесъл. Други са направили къщата. Той минава за господар. И у човека има една такава добродетел. Казвате: „Много добър човек“. Той е толкова добър, колкото Иван е господаря на къщата. Той е, казва, лош. Толкоз е лош, колкото господарят на къщата. Човек постъпва някой път зле, но не показва, че е лош, или че постъпва някой път добре, не показва, че е добър. Допуснете, че един човек яде сладко. Той сладък става ли? Или, че яде горчиво. Той става ли горчив? Значи едновременно човек съзнава, че яде сладко, прави такова впечатление на вкуса. Като яде горчивото, съзнава, че яде горчивото. Ж дадения случай не може да си даде отчет, защо е попаднал на сладкото или на горчивото. Допуснете, че има нещо, за което казвате, че не може да мислите, а пък има нещо, за което може да мислите. Едни са лесни, други са мъчни. Представете си, че вие си убодете или ръката, или крака, някой трън влезе във вашата ръка. Веднага не може да се освободите от тази мисъл, веднага мислите за този трън. Макар, че не обичате трънa, мислите заради него. Мислите ли, че тази мисъл е принудителна или доброволна. Понякой път вие казвате, че човек за злото дава повече време отколкото за доброто. Да кажем, ако вие се убодете през целия ден вие ще дадете всичкото време само за трънa да мислите.

Сега, например, при самовъзпитанието, всички трябва да дадете един начин на самовъзпитание. Има едно правило, казвам ви понякой път, вие трябва да го прилагате. Да допуснем, че си недоволен, чети от 1 до 10. Ако не ти минава чети до 100. Ако още остане, чети до 1000. Като прочетеш до 1000, тогава кажи, каквото ще кажеш. То е една спирачка за вас, бързореките. Има хора бързореки, понеже наклонът е много /голям/, че

той не може да спре. Съвременните автомобили имат доста спирачки. Представете си, че с един голям автомобил пътувате, но знаете ли каква голяма опасност седи със слизането на този автомобил някъде, ако се развалят спирачките му. Иска този шофьор да спре автомобила, не може да спре. Какво ще стане с вас, ако сте вътре? Сега вие ще кажете: „Какво отношение има автомобилът?“ Вие сте един автомобил, имате спирачки. Например, има спирачки за говора. Много говориш, някой голям наклон е. Завърти малко спирачките, за да не върви бързо автомобилът, понеже има завой. Някъде, в някой завой, може и ти да идеш, дето не трябва. Или кажеш някоя дума, която не трябва. А пък в природата за всяка една дума се плаща. Данък има турен. Кажеш някоя дума, отбелязва се. Като в съвременните коли, някой пътник като стъпи в колата, отбелязва се вътре, автоматически се отбелязва, колко пътници минават и държат отговорен кондуктора. Ако липсват пари казват: „Къде отидоха?“ Ако някой не е турен, тъй е написано. Ако някой се ухитри, може да се ухитри. Разправят един анекдот в Америка. Колко е верен не зная. Препоръчват една машина, която да отбелязва електрическата енергия, която се изразходва за осветлението. Автоматически туриш една монета, веднага ще ти даде толкоз осветление. Обаче в машината забелязват, че се гори енергия, а парите ги няма там. Турени са парите, а парите ги няма. Как са извадени не знаят. Да има насилие на машината, няма. Машината дава енергия, горят /лампите/, парите са турени, но парите ги няма. Компанията решила да открие въпроса. Гледат никакво насилие няма. Искат да знаят къде са се дянали парите. Най-после решават да открият този човек и ако не го открият цялата компания пропада. Той направил пари от лед, със същата големина като американските монети. Тури ледената монета, тя се стопи. Като влезе в машината даде електричество. Значи колко изобретателен е бил този, направил монети от лед. Онзи, който създал машината му дошло на ум. Тури ледената монета и тя вече дава енергия, а парите ги няма. Откриват къде отиват парите. Стопявали се парите.

Та понякой път и вие давате енергия на тия ледените парички. И вие разрешавате енергия, но парите ги няма.

Казвам: Да проучавате себе си в дадения случай. Вие се възбудите, някой път ставате меланхолични, не сте разположени. Някой път се докачите, че ви обидил някой. Някой път се обезверявате, някой път надеждата отслабва, някой път вярата отслабва, несправедливи много работи, но не знаете откъде. Туй, което става във вас, не му знаете произхода. Че сте се разгневили, знаете го, но кои са причините за разгневяването. Казвате: „Той ме предизвика“. Ако някой ви предизвикал, значи много близо сте минали при него. Може ли да ви предизвика някой човек, от когото сте минали на два километра до него? Но, ако сте минали край него, че сте го

блъснали, веднага той ще ви каже нещо. Та в съвременния живот, сблъскват се хората за някаква идея. Как ще си обясните? За някаква идея, то е един научен въпрос. Вие четете, че до слънцето има 92 милиона мили. Вие го вземате това за един факт. Друг казва, последните научни изследвания, казват че е 93 милиона мили. Тия неща вие ги вземате за научни данни. Дойде някой каже: „Този човек е много добър“. Вие веднага го приемете, че е много добър. По какво се познава добрия човек? – Познава се. То е само за обяснение.

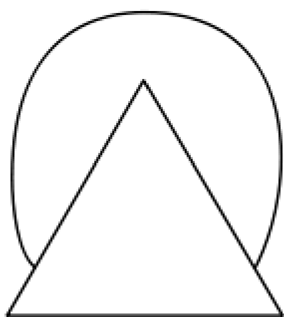

Фиг. 1.39/Фиг. 1.39/ Това показва основата на този мозък. Това е неговата широчина. Триъгълникът показва задната част. Кривата линия показва, че вие на този човек не може да разчитате. Който е така построен на него вие не може да разчитате. То е една машина недобре създадена. Ако задната част на главата е тясна, значи, липсва нещо на човека. Задната горна част показва, какво е самочувствието на човека, за да разбира. Този меридиан, който минава отпред на челото показва способностите на човека, как да влиза в нуждите на другите, как да им съчувствува. Другият меридиан показва наблюдателните способности на човека. Другият показва неговото разсъждение. Тия линии, които излизат от ухото показват способността му да научи за устои хиляди работи. И съвременните научни данни, физиогномисти и графолозите показват, кой човек за каква работа е. Не всички хора са създадени за всяка работа. Сега вие може да се спрете върху въпроса философски, защо светът така е създаден. Изхождате от лично гледище. Според вас как трябваше да се създаде светът. Вашето гледище е, че като ви канят вас на някой банкет, вас да ви канят най-първо, да ви дадат първо място. Защо наредбата е така направена, че мене пръв не поканиха, ами друг поканили пръв? Ако искахте да прекарате хората през една малка дупка, как ще ги прекарате? Представете си една малка дупка от 1 сантиметър в диаметър, една малка дупчица. Дупката не може да се уголеми, тя е толкова малка. Сегашните предмети, които ще прекарате през тази малка дупка, ще се смалят. Кой предмет ще прекарате през дупката? Ще прекарате малко предмети. Представете си, че вие прекарате през едно голямо отверстие, което има два метра в диаметър. Кого ще прекарате през това отверстие? Големите хора, големите предмети. Сега в дадения случай вие трябва да знаете мястото, което ще завземете в света, каква е вашата величина? Ако на вас, на някому се ревне да вземе

Нобеловата премия, по какъв предмет трябва да се отличите? Трябва да бъдете един от първите поети, ако е по поезия. Ако е по химия, трябва да бъдете един от първите химици. Или ако е по физика, трябва да бъдете един първокласен физик. Каквато и да е област в науката трябва един труд, не само просто четене. Да кажем някой от вас, вие слушате една лекция. Ще се намерят критици, които ще кажат, че светът не е създаден както трябва. Понеже вашите работи не вървят, мислите, че светът е крив. Дето не вървят работите, то е едно благо заради вас в дадения случай. Представете си, че вие по една хлъзгава площ не може да се хлъзгате на свят. Ако се хлъзгате по тази площ, някъде се качите, не ви върви. На някой клон се закачите, не ви върви. Благодарете, че не върви. Ако вървеше тази работа, съвсем зле ще бъде. Някъде, дето не вървят работите, на добре е. Някъде, дето не вървят работите, на зле е. Някъде трябва да вървят, някъде не трябва да вървят. Казвам: Трябва да знаете, ако някъде не ви вървят работите, за добре е, или за зле ли е? Ако ви вървят работите за добре, за добре е. Ако не ви вървят работите, за зле е, тогава какво да стане? Има много ученици, които искат да бъдат първи. Но човек, който иска да бъде пръв, неговите чувства не трябва да вземат надмощие. Подбудителните причини не трябва да бъдат чувствата. Чувствата трябва да стимулират неговият ум. Много ученици има, които учат дълго време, първи са, но безпокоят се, отслабва мозъкът. В 4, 5, 6, клас са първи, но 7 и 8 клас закъсват. Или някои хора в началото са много добри, но после хората стават лоши. Човек и в доброто може да се пресили, и в злото може да се пресили. Злият като се пресили, става какъв? – Добър става. Добрият като се пресили, какъв става? – Лош става. Та казвам: Понякой път хубаво е, ако човек е лош и се пресили да стане добър. Ако е добър, не трябва да се пресили, понеже добрият като се пресили става лош. Туй естество може да се набере. Вземете най-хубавата храна, ако вие преядете, ще се роди във вас едно неестествено състояние в стомаха ви. Кое може да ви застави да ядете повече? Казвате, че храната била вкусна. Дойдете до едно положение, искате повече храна, отколкото ви трябва. Защо да не се спрете при три четвърти от яденето, при една дроб при яденето? Какво ще изгубите? Вие искате да вземете 4⁄4. Сега казвам: В науката всички ония неща, които изучавате, трябва да ги приложите в себе си. Имате онази градация на числата. Имате 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, s10 числа. Допуснете сега, че вие пишете 1, 2 не може да пишете. Каква е разликата? Тогава в количествено отношение 1 и 2 значи 12. Имате 21. Каква е разликата между 12 и 21? С колко 21 е по-голямо от 12? – С 9. От какво произлиза, че едни и същи числа, само като разменим местата, едно число е по-голямо от другото? Сега има едно положение в природата, което не е статическо на числата 1 и 2. Двете може да показва, че един плод е разделен. Делите на две части, на две половинки. То е от едно. Разделяте единицата на две части. Но, представете си, че вие боравите с цяло число, 1-то е цяло, 2 е

цяло, 3 е цяло, всичките числа са цели. Какво отношение имат те? Ако са дробни части от едно цяло, но ако са цели числа? Всяко число самостоятелно какво отношение ще има, ако пишете едно и две?

Да кажем имате две очи. Защо ви са две очи, може с едно. Имате две уши. Ако ви зададат тема, защо човек има две уши, какъв отговор ще дадете? Аз не искам сега да ми давате отговор, но мислете върху това. Туй, което възприемате с едното око и което възприемате с другото око, не е едно и също. Има хора, които с едно око гледат. Мислите ли, че хората, които с едно око гледат са такива, както хората, които схващат с две очи? Насекомите имат повече очи. Някои имат 2, някои 3, 4, 10, 15 и по 100 очи имат. Ние сега идваме до човешките очи. Тогава да ви запитам: Кои са съображенията на природата, че направила две очи? В дадения случай по-хигиенично е с две очи, повече светлина възприема. Казвам: Онзи закон, който стимулира в съзнанието, туй което отвън съществува, то е произведение от някаква вътрешна причина, разумна причина, която е съществувала някога. Очите са произлезли от по-скоро време. Било е време, когато много същества са нямали очи. Значи, очите схващат ония трептения на светлината. Ушите схващат ония трептения на въздуха. Носът схваща ония трептения на какво, на частиците, които цветята отделят от себе си. Всеки предмет отделя нещо от себе си и обонянието, носът, схваща тия частици, които се отделят. С какво се занимава, какво схваща тя? Устата схваща ония предмети, които храните съдържат. Тогава, ако попитате, какво е отношението на сетивата? Кое сетиво е започнало най-първо у човека? С осезанието. Второ сетиво е вкусът, трето – обонянието, четвърто – окото и пето – ухото. Значи, всички хора вярват в осезанието, понеже е най-старо. Казва: „Ти попита ли го, ти схвана ли това нещо?“ Тогава една мисъл ние в съзнанието ни може да усетим. Мисълта може да я усетиш, след това тази мисъл може да я вкусиш, може да видиш, какво отлъчва от себе си. Най-после трептенията, които те излъчват, които излизат, идат от един малко по-висш свят. Ще познаваш нещо. Някои хора познаваш по говора. Някои хора ги познаваш по образа. Някои хора ги познаваш по онова, което излъчват от себе си, а някои хора ще ги вкусиш. Та несъзнателно по пет начина може човек да се изследва. Като го пипаш ще видиш дали е топъл или горещ, или е студен. Какви качества ще различите с вкуса? Сладък ли е или е горчив. С носа си ще видите благоухае или не. Както цветята познавате по тяхната миризма, така и човек се познава по миризмата. Същият закон. Много пъти някой човек го познавате какъв цвят е, по онова ухание, което издава от себе си. Най-после звукът, по неговия говор, онова което говори, схващате го. Гласът мек или груб. Най-после ще схванете неговите черти какви са и от това вие правите известно заключение, какъв е. – /Интуицията на какво се дължи?/ – Интуицията е едно установено чувство на минала опитност. То е

едно установено чувство. Малко погрешки стават. Ти с интуицията схващаш един човек как ще постъпи след 10–15 години, или за далечното бъдеще как ще постъпи. Или с интуицията ти може да видиш какво ще бъде твоето бъдеще. Значи то е един далекоглед, който открива световете, които за обикновеното съзнание са непонятни, отдалеч вижда пътищата. Но интуицията се дължи на вашето знание на човека, което в старите времена са наричали сърцето. Всички ония, които имат много тънки вежди, в тях интуицията е по-развита, отколкото онези, които имат дебели вежди. В хората с дебели вежди интуицията е слабо развита. В хората с тънки вежди интуицията е по-силно развита. Сега има степени на тънки вежди. Вземете тънките вежди направени от един конец са тънки, от две са средни, от три са дебели. Аз вземам три жички, първата жичка тънки, втората – средни, третата – дебели. Зависи и от дължината на косъма, които образуват тия вежди, и те играят рол. И те трябва да бъдат тънки. Сега защо природата турила веждите на човека? Граница са те. Веждите са антени. Тънките вежди схващат късите вълни, надалече виждат. С дебелите вежди схващат дългите вълни, наблизо. Този, който има дебели вежди, само за ден познава работата как е. Той като види слънцето знае добър ли ще бъде денят или не. Но за утре, той не може да предскаже. Но онзи, който има интуиция, който е с тънки вежди, с един конец за една година и за две години, и за десет години надалече схваща. Сега вас ви интересува каква е вашата интуиция. Вие за колко години схващате? Нали някои от вас сте ходили при някоя врачка? Всички врачки гадатели се стремят да развият това чувство. В зачатък има във всинца ви, само че в някои не е развито. Нещата може да се развият, както една пъпка. Виждаш една малка пъпка, но тази пъпка трябва да се развие, да цъфне, да видиш каква е в същност. Може да кажеш, че интуицията е един цвят, който цъфти. С тънки вежди е цвят. Онзи с дебелите вежди е пъпка. Те са вече в материалния свят. Хората с дебелите вежди живеят на физическото поле, интересуват ги близки работи. Бъдещето тях не ги интересува.

Та казвам: Вие сте се преобразили. Природата турила пет пръста на едната ръка и пет пръста на другата ръка. Твърдения могат да се направят така, ако пръстите на дясната ръка са по-добре развити, туй показва, че неговият ум е по-добре развит. Ако пръстите на лявата ръка са по-добре развити, туй показва, че неговото сърце е добре развито. Ако пръстите на лявата и на дясната ръка са еднакви, оказва, че и умът и сърцето са еднакво развити. Ако има различие в строежа на пръстите, както са построени, показва и различие в силите, които са работили. Вземете научно каква е дължината на пръстите. Колко сантиметра е дълъг единия пръст? Един пръст може да има 7, 8 сантиметра или може да има 12, 13, 14 сантиметра от горната страна. Може да ги мерите и от долната страна. Отгоре, ако мерите, показва активността на човека каква е. Отдолу, ако изследвате, ще

намерите чувствителността на човека каква е. Отдолу ръката показва неговата възприемателна сила, каква е неговата способност. Ако отгоре мерите, ще знаете каква е активността, с какви сили той разполага. И тогава в първият пръст научно се показва, ако разгледате корена, първата част на пръста, основата показва, каква е стомашната система. Коренът на пръста показва състоянието на стомаха. Средната част показва състоянието на дробовете, горната част показва състоянието на вашия мозък. Че като си погледнете пръста може да си направите диагноза. Като погледнете корена на пръста ще знаете, какво е състоянието на стомаха. Те са научни работи, които едва сега ги прозирате. Никой още досега не е правил диагноза на стомаха си по пръстите. Тогава, ако ви боли стомаха ще разтривате корена на пръстите си да се лекувате. Ако ви болят гърдите ще разтривате средната част. Ако главата ви боли ще разтривате крайната част на пръстите. Цяла медицина е това. Много мъчно е да знаеш как да разтриваш. Изкуство е да разтриваш. Трябва да знаеш. В разтриването, ако натиснеш повече ще имаш един резултат, ако натиснеш малко, ще имаш друг резултат. Казвам: Вие имате ръцете и не знаете защо Господ създал ръцете ви. Ръката ви е ваш диплом даден. Лявата ви ръка е диплом на сърцето ви, в дясната ръка имате диплом на ума ви. Като погледнеш да видиш какво си учил. Всичките бележки са турени. Бележка има за всичко: в какво състояние е сърцето, в какво състояние е умът, животът ви какъв е, как сте постъпвали, цяла една книга. При кой господар сте служили, се ви е дал служебно, тъй щото, като сте ходили в Божествения свят, имате документ. Като отидеш някъде ще кажеш: „Колко ми даваш за ръцете, колко ме кредитираш?“ Някой, като дигне ръката само за сто лева го кредитират, някой за десет, някой за нищо. Рядко се случва някои хора, като си дигне ръката да струва 100 лева, някой струва 1000 лева. Представете си, ако някой виден философ тури ръката си, отпечати върху вашата /дреха/, няма ли дрехата да има цена? Този отпечатък има цена и всички искат да купят дрехата ви. Ако някой обикновен човек си отпечати ръката, никой не се интересува.

Казвам: Всичките велики съзнания, всичките велики хора в света, всяко едно същество оставя известен отпечатък върху човека. Когато Бог направил човека, минал край човека, Той отпечатал ръцете си върху него. Направи Бог с ръцете човека. Онези, които носят двете ръце на Господа в себе си, то е едно голямо щастие, но някои са изтрили, оцапали са тия ръце, не са пазили тия ръце, та намалява се цената. В природата има един закон: Богатството ние го носим в себе си. Онзи, който носи двете ръце на Господа в себе си, той е гениален човек. Сега вие казвате, че Господ направи човека. Щом го направил Той ще остави известен отпечатък. Човек е минал през всичките планети. Този пръст, средният се е образувал, когато човек е бил на Сатурн. Първият пръст е бил образуван, когато човек

е бил на Юпитер. Третият пръст е образуван, когато човек е бил на Слънцето. Четвъртият, кутрето, когато човек е бил на Меркурий. Де се намира в хиромантията венерината област? Когато той минавал през Венера се е образувала материалната страна на човека. Сега разбира се това е един философски въпрос. Има същества, които са излязли от слънцето преди планетите да са излязли. Слънцето било цяло в себе си. Вземете туй пространство. Какво е разстоянието на слънцето до най-крайната планета? Какво е разстоянието до Нептун? Някои от вас, които са изучавали астрономия, може ли да кажете? Предполагам около 4 милиарда километра. Когато слънцето, тази материя, завземала туй пространство, имало същества, които тогава са излезли от слънцето. Когато слънцето започнало да се сгъстява, да се отделят всичките крайни планети, във вид на кръгове, има същества, които са излязли по после. Първите същества се отличават от вторият кръг, от третия, от четвъртия, от петия и от най-последния.

Те са далечни работи само за разсъждение, за въображението. Онези от вас, които искате да станете поети, поетическите работи ви интересуват. Някои от вас искате да станете художници, за обикновения живот не се интересувате. Когато човек е краен материалист, той е в кръга на земята. Рабиндранат Тагор, той е много наблюдателен. Вземете неговата поезия. Той пише много обективно. Няма нищо отвлечено, че мистично, то са много материалистични описания. Говори за възлюблената, както на земята. Тъй го описват, както го схващат простите хора. Той говори за възлюбленият как е облечен. Той е много обективен, не че няма никаква интуиция. В индусите има метафизика, но те са философски системи, които те са създали. Интуицията е вън от нашето схващане.

Сега до заключението. Какво заключение да се даде? Бъдещето на човека зависи от онова, което е вложено в него. Никога не се старайте да придобиете онова, което не е ваша силна черта. Разчитайте в дадения случай на най-силните способности. Разчитайте на най-силните си чувства. Под думата „най-силни чувства" разбирам има един живот. Ние говорим някой път за съзнанието, но в съзнанието има степени. Има съзнание, но и животните имат съзнание, но и човек има съзнание, но и ангелите имат съзнание. Но съзнанието на животните се различава от съзнанието на човека. Съзнанието на човека се отличава от съзнанието на ангела. И в ангелите има самосъзнание, но не както в човека. Ние имаме съзнание понякой път, угризение за погрешките. Когато в ангелите има самосъзнанието какво трябва да направят? Самосъзнава той в себе си какво добро може да направи и как може да се развие. Човек съзнава онова, което не е направил, погрешките. Съзнанието на ангелите е във възходяща степен. Съзнанието на човека е във възходяща степен. Ти виждаш своето

минало.

Та казвам: Ние в самосъзнанието се стремим към възходящото съзнание, да се очистим от миналите погрешки, да започнем да мислим какво трябва да направим. Съзнанието трябва да дойде до свръхсъзнанието, ще го кредитират. Свръхсъзнанието, то са великите блага, от които той безрезервно ще черпи. Значи има един велик за/кон над/ нас. Сега кредитът е ограничен. И да искаш да направиш нещо, не те кредитират. Ако попиташ защо не те кредитират, защото и да те кредитират, нищо няма да направиш, знание нямаш, сила нямаш, воля нямаш, устой нямаш. Не, че това е слабост, но тия работи трябва да се придобият.

Казвам: Най-първо във вас трябва да стои самосъзнанието. Вие сте дошли до положението да оценявате онова, което Бог е вложил във вас. Трябва да оценявате. Някой от вас казва, че този живот, който ви е даден, вие сте недоволни от живота. Тогава вие ще се намерите в положението на магарето, което едно време Господ му дал една много малка форма. Между всичките животни магарето било най-малко. Като ги видяло, всичките били грамадни, хубаво облечени, то нищожничко, казва: „Нищо не струвам, на какво мязам? Господ на тях всичко дал“. Започва да моли Господа да му измени формата, да му даде един глас да знаят, че съществува магарето. Другояче няма да бъде видно. Този разказ гласи, че Господ послушал магарето, глас му дал. Сегашните магарета с дългите уши са гласовити. За първи път като заревало, всички го слушали. После видели, че умът му не му достига толкоз, хванали го един ден и го турили за пазач на градината. Птичките като кацали, тичало да изгони тази птичка, да изгони онази птичка, изтъпкал цялата градина. Изпъдили го из градината. И досега магарето е изпъдено, понеже не знае как да пази. Магарето станало прозвище. Каквото и да направи, казва: „Магарешка работа“. Значи необмислена работа.

Когато тази история била създадена, анекдотът гласи, че магарето било виден философ. Това магаре взело много трудни задачи да развива, като не могло да ги развие, затова магаре станало. Сега магарето казва тъй на хората: „Не решавайте трудните въпроси, които не ви се падат“. Що е магарето? – Не се ангажирай с въпроси, които не са за тебе. Нищо повече.

Само, че магарето има най-добрите научни данни за водата. Човек, който иска точни данни за водата, магарето ще му даде верните данни.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
39 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 9. IX. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_09_11 Оригинал и копие
Утринно Слово

ОРИГИНАЛ И КОПИЕ

Размишление

Ще прочета 13-та глава от I Послание към коринтяните.

Много пъти съм чел тази глава и пак ще я повторя. Българинът казва: „Повторението е майка на знанието“. Хората приемат тази мисъл като абсолютна и, съзнателно или несъзнателно, повтарят всичко – и грешките, и добрите си прояви. Гледаш, някой греши веднъж, два, три пъти, за да научи нещо, както трябва. Някой направил една услуга и десет пъти я повтаря, да се знае какво е направил. Друг облякъл нови дрехи и току се оглежда дали прави впечатление. Днес го питат откъде е купил дрехите си, колко струват. На другия ден пак го запитват, но по-малко хора. На десетия ден никой не се интересува от неговите дрехи. – Много естествено. Това е един от временните въпроси. Временните неща са само за момента. Следователно, колкото повече носиш дрехите си, толкова повече губят. Червената, зелената, жълтата, синята дреха губят цвета си. Обаче бялата дреха никога не губи своя цвят. Белият цвят си остава всякога бял. Слушате един човек да говори. Всички се интересуват от него: откъде е дошъл, къде е учил, какво е изучавал. Добър ум има този човек. Обаче, като го слушат няколко пъти, хората казват: „И ние можем да имаме като неговото знание. Ще следваме същия университет и ще придобием същото знание“. Щом кажат така, престават да го посещават.

Често питат какъв е смисълът на живота. Според едни смисълът на живота е да се облечеш добре, да си сложиш нова шапка и обувки и да се покажеш на хората. Според други смисълът на живота е в учението: да свършиш училище и да покажеш на хората дипломата си; да станеш певец, да излезеш на сцената, да пееш и всички да кажат: „Хубаво пее, като ангел“. За някои смисълът на живота е в религията; искат да се покажат пред хората с благородство, с набожността си. Застават в черквата прави, вдигнат очите и ръцете си нагоре и оттук-оттам поглеждат дали ги виждат. Това било молитва към Бога! Искат да се представят скромни, смирени. И детето, докато е в количката, е смирено; отвреме-навреме поглежда, да дойде някой да подвижи количката. Щом излезе от количката и започне да лази, то иска да покаже, че е юнак. Хваща се за един, за друг стол, мисли, че не се нуждае вече от помощ. Но и това е реклама. И то иска да се покаже пред големите, че и в него има сила.

– Кое дава цена на човека? – Онова, което остава с него и след смъртта му.

Ако придобиеш външно знание, всеки момент можеш да го изгубиш, а с него заедно и своята цена. Ако външно се накичиш с добродетели и ги изгубиш, с тях заедно губиш и цената си. Без знание, без сила, без добродетели човек губи цената си. То е все едно да имаш едно око, едно ухо, по три пръста на ръцете си. Зъл човек ли е този? Ако не проявяваш Правдата, човек ли си? – Човек си, но без ръце. Ако не говориш Истината, човек ли си? – Човек си, но без очи. Ако нямаш знание и Мъдрост, човек ли си? – Човек си, но без уши и без ум. Ако не проявяваш Любовта, нямаш сърце. – „Ама аз не мога да любя." – Значи изгубил си сърцето си. – „Не мога да мисля." – Изгубил си ума си. – „Не виждам добре." – „Изгубил си Истината." – Къде е истинският човек? – Ще кажете, че човек може да живее и без истината. Може, но той ще бъде сляп. И без знание може, но ще бъде глух. И без ум може, но ще бъде глупав, безумен. Без всичко може, но какво ще остане от човека? Искате знание. Как сте започнали да работите без знание?

Човек има някакво знание, но ограничено. Какво знае той за природата, за пространството? Знанието му е колкото на бръмбара, колкото на падналия лист. Цял ден вятърът разнася листа и като утихне, листът казва: „Днес обиколих целия свят". Целия свят обиколил! И бръмбарът ще каже, че обиколил цял лист. Колко път е извървял? Българинът ще каже, че обиколил цяла България. Какво пространство заема България на земята? Някой казва: „Обиколих цялата земя; придобих много знания". – Колко е твоето знание? Друг ще каже, че обиколил месечината; трети обиколил слънцето. Какво е тяхното знание? – „Как се отива до слънцето?" – Който е ходил, той знае. Ако пеперудата каже на гъсеницата, че обиколила всички цветя, тя ще се почуди и каже: „Възможно ли е това?" И човек може да каже, че хвърчи като пеперуда. Значи и човекът, и пеперудата са излезли от гъсеница. И гъсеницата, като си направи един ден пашкул, и тя ще хвърчи. Там, в пашкула, тя ще се научи да шари крилцата си и да хвърчи. Как е станало това, гъсеницата не знае. Като видите дете, облечено с красиви, пъстри дрешки, то само ли се е облякло? Според една теория Бог е създал човешкото тяло. Според друга майката и бащата са го създали. Нито майката, нито бащата го създадоха. В Писанието се казва, че Бог, Божествените сили създадоха човека. Майката и бащата само ремонтират тялото, а духът и душата влизат в него и го одухотворяват. Въпреки това, не мислете, че тялото е вечно, че е абсолютно реално. Досега човек е живял в хиляди малки къщички, хиляди форми. Никой още не е видял същинската форма на човека.

Време е да се освободите от всички ограничения, от голямото невежество. Вие мислите, че като влезете в другия свят, ще разправяте на Господа колко сте страдали на земята. Той не се интересува от вашите страдания.

Не е въпрос за страданията, но за недоволството – липсва ви нещо: Хлябът ти бил малко, не си се доял; дрехите ти били скъсани, обувките също. Бог ще ти каже: „Виж как ходят твоите по-малки братя“. Имат ли обувки на краката си? Цял живот те са без обувки, пък и ти не си роден с обувки. Ако бяха необходими, Бог щеше да ти ги даде още като беше в утробата на майка си. Всъщност, обувките дойдоха впоследствие, те са човешко изобретение. Ако живеехте в област с мека трева, нямаше да имате нужда от обувки. Днес имаме нужда, защото земята, върху която стъпваме, не е разположена към нас. Някога и хората не са разположени едни към други. Хората носят и ръкавици, и те не са нужни, но засега още се употребяват. Трябва ли да се оплакваш, че нямаш ръкавици? Интересно е как майка ти и баща ти не са те създали с ръкавици!

Аз ви навеждам на тези въпроси, за да размишлявате. Например, говорите за светиите на църквата. Аз се чудя какви светии са те! Какъв светия е този, който не свети? Какъв учен е този, който никога не е учил? Слушам да се свири или говори на грамофонна плоча. Въпреки това, тя не е учена. В този смисъл има грамофонни светии и грамофонни учени. Мислете право, не взимайте тези думи върху себе си. Който си въобразява, че е съвършен, той е грамофонна плоча. Наистина, някога речта на оратора се предава толкова добре на грамофонната плоча, че всички я приемат за истинска. В речта всичко е на място. И човек понякога, за да покаже, че е съвършен, казва: „Духът говори чрез мене“. Ако е така, защо се хвалиш? – „Държах много хубаво слово.“ – Да, но на грамофонна плоча. Нямам нищо против такава слава, но да ви пази Бог от грамофонни плочи! Отдалеч слушаш и си мислиш, че човек говори, а то било плоча. Ще кажете, че това е изкуство. Запиташ нещо за изкуството, отговаря ти се друго. Какво чуваш? – „Заплакала е гората, гората и планината. Планини високи, долини дълбоки. По поля се скитам и за тебе питам.“

Питате: „Защо ни говориш така? Кажи ни нещо друго“. – Какво да ви кажа? Влезе в ума ми една идея и започнах да пиша. След това и вие започнете да пишете на същото място. Не пишете там, където други са писали. Някои си позволяват да пишат там, където Бог е писал вече. И след това ще се подпишат под него. Това е тщеславие. Ще се качиш на една топола и там ще се подпишеш. Колкото нагоре расте тополата, и подписът се качва нагоре. – „Като умра един ден, поне името ми да остане за спомен.“ – Какъв смисъл има след смъртта имената ви да бъдат записани? – „Е, поне името ни да остане някъде записано!“ Аз предпочитам да живея, без да е записано името ми, отколкото да умра и името ми да е записано някъде. Няма смисъл да се задава такъв въпрос. „Е, прост човек съм.“ – И това не е на място. Картината няма право да се произнася сама за себе си. Само художникът може да се произнася за нея.

Поезията също няма право да се произнася за себе си. Само поетът може да се произнася за поезията. И ние нямаме право да се произнасяме, добри ли сме, или лоши. – „Добър ли си ти?“ – Не зная. – „Лош ли си?“ – Не зная. Докато се произнасяш за себе си, ти не си умен. Как може, умният да върши глупости? Умният не задава такива въпроси. Който е направил грешка, нека сам да си я изправи. Боядисаш едно платно, нарисуваш нещо върху него и казваш: „Ето моята картина; хубава ли е?“ Ти пръв ще се произнесеш за нея. Ако нищо не можеш да кажеш, по-добре си мълчи.

Често вие се самоосъждате, недоволни сте от себе си. Оставете другите да ви съдят. Какво печели художникът, ако сам се осъжда? Какво ще бъде неговото положение, ако всичките му картини се обявят против него? Какво печели той, ако всяка картина започне да го критикува? Интересен е животът на човека. Ражда се малко, безпомощно дете. Майка му го носи на ръце, къпе го, облича го, храни го и му се радва, нарича го ангелче. Колкото повече расте, всички виждат слабостите му и го критикуват. Като стане голям, започва да работи, сам си изкарва прехраната. Един ден го виждате стар, немощен. Той казва: „Остарях вече, за нищо не ме бива“. Как остаря? Не се произнасяй нито за младостта си, нито за старостта. Ти си актьор, на сцената те направиха млад, без да си млад; после те правят стар, без да си стар. На сцената ставаш и учен, и невежа, без да си такъв. Каква реалност има в това? Философите говорят за реалността, но тя не е там, където те я виждат. Те говорят за добро и за зло. Казват, че този е добър, онзи е лош. И доброто, и злото са външната обстановка на нещата. За малките деца майката е добра, когато им носи сладкиши, играчки. Тигрицата е добра за малките тигърчета, защото им носи агънца за ядене. Питайте агънцето колко е добра тази тигрица.

Днес аз говоря за напредналите ученици, които искат да разберат живота в неговия дълбок смисъл. Казвате: „Каквото и да ни се говори, според нас човек не е нито добър, нито лош“. Какво всъщност е доброто и добрият човек? – Който има здрави крака и може да ходи, той е добър човек. Доброто, добродетелта има отношение към краката. Справедливият има здрави ръце и може да работи. Който обича Истината, има здрави очи. Който чува добре, има здрави уши. Той е умен човек, мисли право. Ако не мислиш, не си умен. Всеки трябва сам да мисли, сам да се учи, да не очаква на грамофонните плочи. Някой певец слуша на грамофонна плоча видни певци и се учи от тях. Професори слушат научни сказки на грамофонни плочи и се учат от тях. Грамофонът предава гласа и тона в общи черти, а не в подробности. Някога се чудя на себе си, как се оставям да ме фотографират. Ще ме следят, да хванат тази или онази поза. Това са актьорски пози. После ще ме продават. Ще даваш 50 лева и ще си купиш учителя. Много евтин учител. След време, тези портрети ще се изтрият.

Ако искате да имате образа на Учителя, аз ще ви помогна да го отпечатате в мозъка си. Там ще имате приблизително оригинала, а на портрета – копие, по-близо или по-далеч от оригинала. И това не е лошо, но природата е предвидила всичко. Тя отпечатва и хроникира образите и събитията. В нея нищо не се губи.

Идва ден, когато светът ще се освободи от всички фотографии, от всички копия. Този ден е второто пришествие. Тогава ще остане само оригиналът и едно копие от него. В оригинала е Божественото. Смисълът на живота се заключава именно в това, да се освободят хората от копията и да остане само оригинала. Значи в човека трябва да остане само Божественото, вложено от Бога. Ако имах време, щях да ви представя картинно къде се спъвате. Впрочем и да имах време, не бих се заел за тази работа, защото, без да искам, ще ви критикувам. Не обичам да критикувам, защото всичките ви копия ще влязат в мене. Аз се нуждая от оригинали, а не от копия. Не се нуждая и от грешките на хората. Те са копия, а не оригинали. Всички недоносчета – картини, са копия. Щом картината не излезе добре, художникът я помята. Злото е в помятането. Когато не може да роди детето, жената помята.

Знаете ли какво се случва, когато жената помята? – Или тя заминава за другия свят, или детето. Някога майката не иска да роди детето, но и да не го пометне, мисълта действа върху него и то се ражда или мъртво, или хилаво. На хиляда такива деца едно–две оцеляват и те – несретници. Пазете се от помятане. Човек може да помята и мислите, и чувствата, и постъпките си. Казваш на някого: „Обичам те“. Ще ти повярва ли той? Или пишеш му писмо: „Обичам те!“ И сега не може да вярва. Това са копия на Любовта. Сложете копията настрана и се върнете в света на реалността, за да имате ясна представа за Любовта. Тя е сила, която примирява вътрешните противоречия в човека. Например, как ще примириш милиони стърготини, събрани в едно шише? Каквото да правиш, те ще бъдат в постоянно движение. Ако ги сложиш на силен огън, веднага ще се примирят: те ще се стопят и ще се превърнат в течност. И Любовта е като огъня. Щом се превърнеш в течност, ще се примириш и животът ти ще се осмисли.

Сега, вие искате да бъдете силни. Ако нямате новото разбиране, за което ви говоря, не можете да бъдете силни. Без това разбиране не можете да станете нито добри, нито лоши. Добър или лош, това са два начина на проява. Лошият човек е черен, а добрият – бял. Какво от това, че лицето на лошия е черно? Разликата между черния и белия е тази, че черният няма условия да се проявява, а белият има. Един проповедник казвал: „Лицето ми е черно, но сърцето ми е бяло“. Прав е този човек. Има хора с бели

лица, а черни сърца. Други имат черни лица, а бели сърца. Малко хора има с бели лица и бели сърца. Вашите лица са бели, но и сърцата ви трябва да бъдат бели. Това е ваше добро.

Христос е човекът на изобилната сила.
Христос е човекът на изобилната вяра.
Христос е човекът на изобилната любов.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 11 септември 1938 г., София, Изгрев.

1938_09_11 Изтълкувай ни тази притча
неделна беседа

ИЗТЪЛКУВАЙ НИ ТАЗИ ПРИТЧА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще ви прочета нещо от книгата „Светът на великите души“ от Учителя. „Дни на битието“.

Духът Божи.

Човекът има нужда да се учи и то постоянно. Земята трябва да се счита като едно учреждение, като един университет на слънчевата система. Където и да е, каквато и погрешка да направи, пращат го на земята да се изправи. Земята е един университет за спасяване на хората. Когато казват, че човек трябва да се спаси, това разбира да се освободи от всякакви болести, от всякакви препятствия. Има два начина за придобиване на знанията. Някои казват, че нас ни трябва религия. Но религията е наука за сърцето, но човек не е само сърце. Човек е и ум. Следователно, човек се нуждае от светлината на Божията Мъдрост. Ние можем да кажем, че религията е наука за любовта. Но любовта още не се е засегнала. Сега за религията се говори така, както възлюбленият говори на своята възлюблена или пише писма с черни букви. Той ѝ пише поетични писма, в които излива своите чувства. Преди да се оженят, неговата възлюбена го счита ангел, а като се оженят, крилата му падат. Тогава той става обикновен човек. Това са голите факти. Питам: Каква е тази наука, която обезкриля ангелите и им оскубва крилата и перата? Тази наука мяза на науката, която всеки господар прилага по отношение на своите кокошки. Заколи я, после ѝ оскубе перата, свари я и си я хапне. За него е добре, но за кокошката е зле. И след това хората се спират и казват, че Господ е направил така. Ще кажете, че Господ е казал така. Не, хората са направили така. Ще кажете, че Господ е казал така. В кой кодекс е казано така? Все хората говорят. Те казват, че говорят в името Божие. Това е въпрос. Всеки може да каже, че Господ му е говорил. С това аз не оспорвам, щом Бог му е говорил. Но как е разбрал Господа, това е въпрос. Как ние разбираме Бога, това е важно. Когато златарят взима злато и прави различни примеси, като намалява процента на златото, кой печели от това? Златарят печели, а купувачът губи. Вярно е, че златото е меко и за да може да се употребява, то трябва да се смеси с някой твърд метал. Това е извинително, но когато златото стане смес – наполовина злато и наполовина от другия метал, тогава ние губим от онова, което златото носи в себе си.

Та казвам: Нас ни е потребна истината. Аз взимам златото като символ на

истината. Нас ни е потребна онази истина като символ на реалния живот. Без истината никакъв реален живот не може да съществува. Що е истината? Истината е реалният живот, който превръща скърбите в радости. А радостите в какво превръща? Радостите превръща в милосърдие. Онези хора, които само се радват, са много егоистични. Този човек се радва от сутрин до вечер, както някой от сутрин до вечер мисли за своята възлюблена. Тя е като един идол за него. И той постоянно мисли за нея. Само тя съществува в сърцето му. Питам: Какъв смисъл има животът ако обичаш само един човек в света? Какво трябва да се прави? Ще направиш така, както Бог прави. Бог само едного ли обича? Той е насочил своята мисъл и към най-малките същества. Той всички държи в своята мисъл. И те живеят благодарение на неговата мисъл към тях. На всяко най-малко същество Той е дал съответстващ живот, съответни условия, съответно внимание. По същия начин трябва да постъпваме и ние. Та казвам: В сегашния век ние трябва да изменим своите вярвания, своите понятия и възгледи за живота и за природата. Ние мислим, че единственото разумно същество, това е човекът. Така е това, но не зная как биха мислили мравите за себе си. Ако влезете в мравешкото царство, ще видите, че те мислят какво по-разумни същества от мравите няма. Това е тяхното съзнание. Казвате: „Мравите могат ли да мислят?“ Те имат цяла военна служба. Те имат разни чинове офицери: полковници, генерали, които предвождат войската си. Те имат ред правила, на които се подчиняват. Те имат тактика как да става нападението.

Сега, тия неща могат да се тълкуват различно. Казвате, че Бог е създал човека. Да, но животните Той не ги е създал. Той казал и нещо станало. Каквото е казал, всичко е станало. Значи, Той е създал много неща със Словото си. Важно е да се знае, когато Бог е казал нещо, какво е имал в своя ум. Когато е създавал човека, какво е имал в своя ум. Ние трябва да вникнем в сърцето и в ума на Господа, да знаем, какво е имал Той предвид. При сегашните условия ние сме толкова близо при Бога, доколкото разбираме Словото му, доколкото разбираме Духа Божи. Колкото заблужденията на хората са по-големи, колкото те са по-далеч от Бога, толкова те са повече по периферията. Наистина, ако турите едно дърво в огъня, то няма да се стопи, но ако го нагреете около триста градуса, то ще изгори и ще се превърне в дим и пепел. Обаче ако турите един метал на огъня, той ще се стопи. Има вещества, които само при топене могат да кристализират. Често хората говорят за Божията Любов, но тази любов е един метод за претопяване на хората. Човек не може да възрастне и да се усъвършенствува, докато не мине през Божествения огън. Мине ли през този огън, той ще приеме в себе си вечния живот. Писанието казва, че Бог е огън поядащ. За кои? За неразумните, за онези, които не следват пътя към Бога. За онези, които разбират пътя Му, Той е вечен живот, живот на

блага.

Сега аз не искам да ви говоря за теориите на хората, какво те мислят, какво искат. Хората от памтивека са мислили и свобода са имали. Първите хора, които бяха свободни в рая, след като дойде при Ева черният адепт им каза, че им носи ново учение, те изгубиха свободата си. Той им каза: Вие още нищо не знаете. Но ако приемете учението, което аз ви нося, вие ще станете като Бога, ще станете независими. Питам: На каква степен на развитие е било съзнанието на първия човек, който се е подмамил от тази мисъл, че ще бъде като Бога? Тази идея е много проста. Днес всеки човек може да се подмами даже с малко пари. Аз правя едно сравнение с честността на хората. Има хора, които са честни до хиляда лева, други до десет хиляди, трети – до сто хиляди лева и т. н. На един български инженер предложили един милион лева и той казал: „Моята честност при един милион капитулирва вече. Ако ми дадат един милион златни французки пари, аз ще ги взема и няма да остана да живея в България, да се мъча, но ще отида в странство, да си поживея малко спокойно." Как ще живее спокойно с един милион лева? До известно време може да бъде спокоен, но после не може. Ще те пипне някоя опасна, заразителна болест, като хорера или чума, или проказа, че ще видиш тогава, че и един милион лева няма да ти стигнат да се лекуваш. Какво ще правиш тогава с този милион? Или ще дойде смъртта, ще те хване за гушата и ще те задигне. Тя не гледа на това дали си богат или сиромах. После ще дойдат да те утешават, че такава е била волята Божия, да умреш. Това е предмет на човешката философия. Ще кажете, че Господ е говорил на Мойсея. – Олабелир. За мене истината седи другояче. Според мене истината е само това, при което хората оживяват. Когато някой ми говори за Бога, за истината, казвам: Имам един приятел, който преди два дена умря. Иди на гроба му и го възкреси, щом Бог ти е говорил. Ето, Бог говореше на Христа, затова, когато Лазар умря, Христос се изправи на гроба му и каза да излезе от гроба си, и Лазар излезе от гроба си, и възкръсна. Ако вас ви поставят на такъв изпит, колцина от вас ще можете да го издържите? Следователно, когато говорим за истината, ние разбираме онази истина, която може да измени нашия живот, която може да измени нашите мисли и чувствувания и да ни даде онова направление на живота, че и ние да се задоволим вътрешно. Не е въпрос за външно доволство, но вътрешно, което да осмисли всички неща в живота ни. Истината е облеклото на Бога. Ти не можеш да придобиеш това, ако не се допреш до тази дреха на Бога. За онази жена, която се допряла до дрехата на Христа, се казва, че от Христа излязла някаква сила. Казвам: Ние не знаем още Бога, но неговата дреха знаем. Всеки може да види дрехата на Христа, да се допре до нея. Който се е допрял до дрехата на Бога, в него веднага настава голяма промяна. На това именно днес учените хора дължат всичко. Всички

открития, които стават, се дължат все на това. Бог е, който открива на учените. Всички гениални, всички талантливи и всички учени хора, във всички направления на живота представят именно тази жена, която се допира до дрехата на Бога. Като се допрат до тази дреха, те стават учени и придобиват истинското знание. Единственият авторитет, който знае, който е създал света, това е Бог и само Той може да каже как го е създал. Съвременните хора се интересуват само от това, как ще прекарат последните 20–30 години. Научните данни установяват положително, че откак този университет, земята, е създаден, са се изминали вече два милиарда години. А откак човек се е явил да следва този университет, са се изминали около триста хиляди години. Предполагат, че този, който е направил този университет, е определил нейния живот да се продължи още за два милиарда години. Тъй щото човек има да учи на земята още два милиарда години. Казвате: „Какво още има да се учи?“ – Че човек едва сега е започнал да учи. Само триста хиляди години са минали досега в учение, а остават още много. Всичкото знание, което човечеството е придобило досега, може да се събере в 90 книги, големи колкото Библията. Ако тези книги ги напечатат в човешкия мозък, ще остане място още за 900 такива големи книги. Това са научни данни, които не искам да приемете абсолютно. Това са данни, които показват, какви големи възможности се крият в бъдещото развитие на човешката душа. Един ден човек ще съблече смъртното си тяло и ще се облече в безсмъртното. Сега ние страдаме по единствената причина, че не разбираме законите на истинския живот. Ние не сме родени от безсмъртни майки и бащи. Давид казва: „В грях ме зачена майка ми.“ Каквато е майката, такъв ще бъде и синът. Какъвто е бащата, такава ще бъде и дъщерята. Та за да стане едно преобразувание, Писанието казва: „Роденият от Бога, грях не прави.“ Как ще се родиш от Бога? Човек не може да се роди от Бога, докато не е зачената в любовта, в мъдростта и в истината. Значи, три неща се изискват, от които човек да бъде зачената.

Засега вие сте под бремето на човешките майки и бащи. И Христос е казал: Дотогава, докато вие не се отречете от вашите майки, от вашите бащи, от майките на вашите майки и от майките на бащите на вашите бащи, вие не можете да бъдете мои ученици. Тъй щото в новата религия, която иде сега в света, три неща се изискват: Всички хора без изключение трябва да бъдат заченати в Божията любов, в Божията мъдрост и в Божията истина. Понеже вие сте във великата школа на живота, и аз ви казвам това. Ако Христос би дошъл днес, и Той би ви казал същото. Кога ще дойде Христос? Когато и да дойде, и той ще каже същото и вие ще го проверите. Когато дойде Христос на земята, Той проверяваше, какво са казвали пророците преди Него и цитираше това, което те са казали. И пророците говорят. Но Христос няма да дойде по този начин, както хората Го очакват. Христос ще

дойде в сърцата, в умовете и в душите на хората. За някои хора Христос е дошъл вече, но за някои не е дошъл. И в такъв случай всеки друг, който не дойде в сърцата, в умовете и в душите на хората, не е истински Христос. Външно всеки може да каже, че той е Христос, но това не е валидно. Той не е авторитет, но онзи Христос, който ще възкреси човечеството, Той ще дойде в сърцата, в умовете и в душите на хората. Той ще внесе любовта в сърцата на всички хора и народи и ще се познават. Този, който може да накара всички хора да съгласуват в своите интереси, това е истинският Христос. Не е въпрос в какво аз вярвам. Това е мое лично вярване. Важно е и вие сами да вярвате в любовта Божия. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил от небето." Когато Христос дойде, Той ще се всели в човека и той ще стане нов човек. В Писанието е казано: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И аз ще ви се изявя." Като дойде Христос, Той ще ви се изяви.

Сега, онези от вас, които имат истината в себе си, аз им сърадвам, не искам да им давам ново верую. Аз казвам само какво е новото верую на Божествения свят, какво Бог изисква от нас. И Мойсей преди Христа още е казал: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." Значи, четири неща са необходими, за да възлюбиш Господа. И после се казва: „Да възлюбиш ближния си като себе си." Това са двата велики закона в света, в цялото битие. Когато дойде младият човек при Христа и го запита какво да прави, за да наследи живот вечен, Христос му каза: „Прави това, което е писано." Върху тези две заповеди почива целият закон. Значи животът почива върху три неща: Върху Божията любов или върху любовта към Бога, върху Божията мъдрост и върху Божия Дух, който постоянно изпраща своята светлина и върху Божията истина, която ни дава свобода и ни избавя от всички онези страдания, на които човешката душа е изложена в света. И аз казвам: Няма друга сила в света, освен любовта, която може да примири всички противоречия. Писанието казва: „Истината ще ви направи свободни". Тогава аз считам любовта като вътрешен импулс за посаденото семе, за израстване на зародиша. Божията мъдрост считам за условия, при които зародишът се развива. А истината подразбирам вярата в Бога. Като вярваш в Бога, ти ще бъдеш свободен да се развиваш правилно. „В какво да вярваме?" – Вярвай в каквото искаш. Като разглеждаме живота на съвременното човечество виждаме, че е вярвало в различни неща. В какво ли не е вярвало? Човечеството е вярвало в неща, които не са били Божествени. И днес хората вярват в неща, които не са Божествени. И от тези вярвания на хората, понеже нямат още Божествената любов в себе си, произтичат всички съвременни стълкновения. Казвате: „Да преживеем един живот, че каквото ще да става." Питам: Един живот от 120 години,

живот ли е това? Според научните данни, на човека му предстои да мине на земята един живот от два милиарда години. След това време той ще напусне земята и ще отиде на Слънцето. Колко години ще живее на Слънцето? Дойде някой при мене и ме пита: „Къде е Господ?“ Казвам му: Аз ще ти отговоря на въпроса, но ако и ти ми отговориш на нещо. – „Готов съм.“ – Добре. В нашата слънчева система има милиони слънца. Аз искам да ги посетиш всички и след като се върнеш на земята, тогава ще ти отговоря какво нещо е Господ и къде живее. Във всяко слънце ще живееш по сто милиона години и като се върнеш при мене ще бъда на твое разположение. Мнозина задават този въпрос, какво нещо е Господ, но на всички отговарям: Погледни небето, погледни онази безкрайност от светове, които Бог е създал, погледни всички хора, животни, растения, които е създал и тогава питай. На земята съществуват не само обикновените хора, които виждате, но и много още невидими. Когато Христос беше на планината, при Него дойдоха Мойсей и Илия, известни капацитети на земята и се разговаряха с Него. Той се разговаряше с тях по разни въпроси. Но един от учениците Му дойде и каза: Учителю, да направим тук три шатри – една за Тебе, една за Мойсея, една за Илия. Тези двама капацитети дойдоха от другия свят да се разговарят с Христа. Някои питат: „Кое е заставило Христа да се моли?“ Те разбират молитвата в ограничен смисъл. Молитвата е дишане. Когато се качва по високи планински места, дишането на човека се усилва. – „Ама защо трябва човек да се моли?“ – Ако не се молиш, ти нищо няма да придобиеш. Молитвата е процес, подобен на дишането. Чрез молитвата човек се освежава. Без молитва мъртъв ще бъдеш. С молитва жив ще бъдеш. Молитвата не търпи никакво еднообразие. Както при дишането всички мускули трябва да се раздвижат, такова нещо представя и молитвата. Иначе отде ще дойде животът? Казвате: „Защо трябва да се моля на Бога?“ – Молитвата е най-красивият език, с който човек може да се разговаря с Бога. По-красив език от него няма. Досега аз не съм намерил по-поетичен език от молитвата. Тепърва трябва да се изучава този език. Засега хората още се молят по човешки, но има една Божествена молитва. Като не знаят да се молят, хората изговарят само човешки думи, отварят и затварят устата си и въздъхват. Казват за някого: „Той си въздъхна.“ Да си въздъхнеш, това е първата Божествена дума, която човек може да изкаже. Турците, например, са взели от птиците една дума и я употребяват в своя език. Тази птица казва: „Чик-чик.“ На турски „чик“ означава „излез“. Като чуеш тази птица да казва „чик“, това значи трябва да излезеш. Следователно, като загазите някога и чуете тази птица да каже „чик“, трябва да излезете вън от това положение, в което се намирате. Това не трябва да го вземете в абсолютен смисъл, но то е едно съвпадение. Всяка птица, която казва „чик“, и тя е имала някакво основание да вземе тази дума и да я употреби за даден случай.

Та казвам: Когато въздъхне, когато направи най-голямата въздишка, човек се концентрира, вдълбочава се и отправя мисълта си към Бога: „Господи, дай ми повече светлина, за да разбирам Твоята воля и да мога да извърша това, което искаш от мене.“ Днес всички хора, млади и стари, всички майки и бащи, всички свещеници и учители трябва да въздъхнат. И ученият трябва да въздъхне, за да се отвори пред него един голям простор. Религиозният трябва да въздъхне, за да се освободи от заблужденията си. Тъжният трябва да въздъхне, за да се освободи от тъгите си. Мъртвият трябва да въздъхне, за да дойде живот в него. Всички хора трябва да въздишат. Казвате: „Кажи ни една идея.“ Казвам: Всички трябва да имате тънко ухо и да не казвате думата „ох“, защото тя е човешка дума. Хората, които въздишат, имат нещо приятно в себе си. Като въздишат, ти едва можеш да ги чуваш какво шепнат. Нежни са техните думи. Той се моли, моли и после пак въздъхне. Неговата молитва на въздишането е всякога чута от Бога.

„Изтълкувай ни тази притча!“ Сега, като деца на този велик Баща, ние му благодарим, дето ни е изпратил в този университет да се учим. При това Той се е погрижил за всички наши удобства, пратил ни всички наши професори да ни учат. Много хора не могат да намерят местата си в живота, защото не знаят коя част от мозъка си да употребят в работа. Мнозина мислят, че като работят със задната част на мозъка си, ще станат религиозни. Не, искаш ли да видиш Гсопода, ти трябва да работиш с горната част на мозъка си, отгоре на главата, а работиш ли със задната част на мозъка си или при ушите, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Ако работиш с тила си, ти ще си създадеш такова положение, от което после ще плачеш. Господа ще търсиш в челото си, отгоре на главата си. Следователно, искаш ли да намериш любовта или Господа, търси го в горната част на мозъка си, отгоре на главата. Искаш ли да намериш философията, търси на челото си, над веждите. Когато се тъче, какво правят българите? – Те си служат с едно кросно, което е отгоре и едно отдолу. И като навиват совалката, платното минава от едното кросно в другото, при което едното се увеличава, а другото се намалява. Дотогава, докато кросното на физическия живот не се развие и на другото не се навие, от човека нищо не става. Засега всичко е добре насновано, но вие трябва да работите. За хората, които работят на физическото поле, предстои отлична работа. Днес всички хора седят и питат: „Кога ще се оправи светът?“ Ако всички хора биха въздъхнали истински, Бог щеше да ги почувствува и щеше да ги чуе, но те още не въздишат както трябва. И Писанието казва: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите. И аз ще ви се изявя.“ Когато човек е в едно вътрешно голямо противоречие, той трябва да се обърне към Бога с всичкото си сърце. Има

такива големи противоречия в човешкия живот. Има случаи в живота на човека, когато човешкото сърце така се ожесточи, че той не може да се моли. Има случаи, когато човешкият ум така се помрачи, че той не може да се моли. Той се намира в положението на човек, който има висока температура. Тогава той нито може да се моли, нито може да мисли. В организма на човека става голямо горене. Това горене се дължи на ред органически вещества, които се отличават с голяма неустойчивост. Разумният човек предварително взима мерки. Като разбереш, че са се събрали такива вещества повече, отколкото трябват, ти ще си наложиш някаква диета. Съвременните хора трябва да се подложат на една диета, чрез която да филтрират своите желания, да преработят своите чувства и мисли. Често през ума на човека минават такива мисли, с които той няма нищо общо. Само минават и заминават край него, без да му допринесат някаква полза. Ако някой от вас би отишъл в рая, с какво особено ще се отличава? Ако някой глух влезе в света на музиката, какво ще чуе от тази музика? Нито ще чуе нещо, нито ще разбере. Той ще види само, че ръцете на този човек играят върху пианото, но нищо повече няма да разбере. Казват: „Какво нещо представя Божественият свят?“ – Нищо особено не е, но в Божествения свят има такава музика и поезия, които непременно трябва да чуете, за да имате представа за този свят. Ако чуете някое от възвишените същества от онзи свят, техният говор е много деликатен, едва се чува. Техният говор едва се чува, но далеч отива, както по радиото се предават и най-слабите тонове. В сравнение с техния говор, хората говорят като гръмотевицата. Те креят, викат, но гласът им не се чува далеч. Колко далеч най-много се чува гръмотевицата? – Най-много на разстояние 15–20 километра. Ако много викаш и крякаш, твоят глас ще се чуе най-много три педи над главата ти. Мнозина мислят, че с плач всичко могат да постигнат. Те плачат и казват: „Господи, не виждаш ли нашите сълзи?“ Казвам: Ако вие ценяхте сълзите, щяхте да ги събирате в бутилки. Де са вашите бутилки? Колцина от вас имате бутилки, пълни със сълзи? Значи, това, което не цените, вие го оставяте да падне на земята. Ако вие цените вашите сълзи, вие щяхте да ги събирате в шишета. Значи, Господ цени тъкмо това, което вие не цените. Що са вашите страдания? Според мене, ако вие наистина ценяхте вашите страдания, щяхте да имате долапчета, да ги скриете от чужди погледи. Страданията ви трябва да бъдат добре облечени, като някое красиво, добре облечено дете. Значи, това, хубавото, вашите страдания, вие ги оставяте да ги тъпчат хората. И след това искате Господ да се интересува от вашите страдания. Как може Той да се интересува от това, което вие сами не цените? Когато Христос се молеше в Гетсиманската градина, Той страдаше, вследствие на което от порите Му излизаше пот и кръв. Христовите страдания отидоха при Бога. Питам: Отговори ли му Господ? Страшно беше положението на Христа тогава. Той трябваше да бъде изпитан в любовта си. Христос каза: Господи, даже и

да не отговориш на моята молитва, аз зная, че това, което правиш, е на мястото. В твоите ръце предавам духа си. Това истинската, това гениалната, това истинската любов. Гениалната любов се състои в това, че при всички противоречия, които срещаш в живота си, да кажеш: „Господи, да бъде твоята воля!“ А сега, когато не стават нещата, както хората ги искат, казват: „Господи, аз не вярвам вече в Твоята любов.“ – Защо? – Защото нещата не стават така, както ние искаме.

„Изтълкувай ни тази притча.“ Тази притча седи в следното: Ти не можеш да бъдеш обичан, докато не обичаш. Ти не можеш да бъдеш умен, ако не обичаш. Ти не можеш да бъдеш истинен, ако не обичаш. За да бъде обичан, от човек се иска беззаветна любов, непомрачаема светлина и истина, при която във всички условия на живота да бъдем облечени, с всички да се примирим. Пред лицето Божие човек трябва да се яви чист, с чисто, спокойно сърце, с всички хора да бъде примирен. Всички хора, които сега заминават от земята, непременно трябва да бъдат облечени в дрехата на истината. Само тогава ние можем да видим лицето на Бога и Бог ще бъде доволен от нас, че сме облечени в такава дреха, в която и той е облечен.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

38-ма неделна беседа от Учителя,
Държана на 11 септември,1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.

1938_09_14 Четирите елемента
лекция на Общия окултен клас

ЧЕТИРИТЕ ЕЛЕМЕНТА

Добрата молитва.

Пишете върху темата: „Взаимни отношения между въздуха и водата“.

Представете си, че ви зададат една тема „Отношението между водорода, кислорода, въглерода и азота“. Какво ще пишете? По видимому това не е сложна тема. Ако един химик би писал върху тази тема, той ще се различава от онова, което вие ще напишете. Все таки и вие ще напишете нещо. От водорода се ражда водата, от въглерода – твърдата почва; от кислорода се образува горението, а от азота се образува устоя на елементите. Значи, всеки човек, у когото има малко азот е неустойчив организъмът му. Често той заболява. Силите му се лесно изразходват, неразположен е духом. Той често изпада в неразположение. Значи всеки един от тези четири елемента допринася нещо. Те не са само основните и ние може да считаме, че вън от тези елементи има и други. Обаче, тези елементи са бащата и майката, а другите са внучетата и правнучетата. Може да има около десет основни елементи. Химията казва, че имало около 100 елемента. Значи има от първо до десето поколение. То е за да се разбере химията. Но и химията си има своите прераждания. Вие казвате съединение. Но химикът понякой път изучава свойствата на елементите и може да прави родове. Някога той изкарва тези родове. Той ще ритне два елемента и след това ще ги разедини. Като ги скара, те се разединяват и след това той търси нов начин да ги съедини, да ги примири, да ги тури на други места. Туй наричат химия, т.е. наука, която ту скарва, ту примирява елементите. Всъщност това не е така. Понякога дойдат хората, да кажем имаш желание да ядеш. Какво е желанието ти да ядеш? То вече е привличане. Въглеродът в тебе те примамва. Яденето е любовна работа, нищо повече! Като се наядеш, ако вземеш от Любовта повече, усещаш, че си се преситил, нищо повече! Яденето е любовна работа на стомаха. Стомахът трепери за въглерод. След като се влюбиш във въглерода, усещаш нужда и от други елементи. Запалва му се чергата, става горение. И след това при това горение трябва да притуриш друго нещо, иначе ще стане една голяма катастрофа. Трябва малко водород.

И тъй, това което ви говоря сега, някой може да вярва в това, може да не вярва, това е научно. Но всякога има една страна, която трябва да пазите. Щом ръцете се овлажняват много, имате повече водород, отколкото ви трябва. Щом имате сухота на ръцете си, имате кислород повече, отколкото ви трябва. Щом тялото ви започва да става много твърдо, имате повече

въглерод, отколкото ви трябва. А щом ставате много устойчиви в своите възгледи и никой не може да ви измени, имате повече азот, отколкото ви трябва. Това са крайности. Хубаво е човек да бъде устойчив в своите възгледи. Възгледите ви може да не са прави. Например, всички говорите за Любовта. Казвате: „Любовта е нещо физическо“. Да, Любовта, в която има допирни точки на земята е физическа Любов. Любовта, която усещаш като топлина, тя е духовна Любов. А Любовта, която усещаш като светлина, тя е Божествената Любов. Казваш: „Имам Любов“. Ако един ден прегърнеш човека десет пъти, а почувствуваш само един път топлина и светлина, това е само физическа любов. Ако десет пъти го прегърнеш, а само един път усетиш топлина и един път светлина, ти имаш десет части от физическата любов, една част от духовната и една част от Божествената Любов. Ако никак не почувствуваш светлина, ти нямаш никаква Божествена Любов. Значи, физическата любов преодолява. Ти мислиш, че като срещнеш един човек, трябва да го прегърнеш. Казваш: „Трябва да прегърна и да целуна този човек“. Хубаво е и това, но утре този човек умре, как ще го прегърнеш? Ти вече не може да го прегръщаш. Сега аз ви говоря научно за отношенията. Вие имате още детински разбирания за Любовта. И казвате: „Той не ме обича“. Как ще те обича. Според мене обичта е нещо особено. Обичта се изразява в даден момент. Някой човек се дави. В това време аз съм на брега и му подавам ръката си. Туй е обич. Ако го оставя да се удави, то не е обич. Срещам един човек, виждам, че е гладен. Дам му едно парче хляб. И това е обич, по отношение на физическото поле. Може десет пъти да го прегърнеш, но този човек има работа, той е професор, отива в университета. И ако за всяко едно прегръщане отиват десет минути, той ще изгуби времето си. Тази обич на място ли е? Този професор има 40–50 минути на разположение, чакат го студенти да им предаде своята лекция. Тази Любов е пречка за него, тя не е на място. Ти трябва да седиш на поста си, ако искаш да изявиш Любовта си, ще почакаш професора си, ще поклатиш главата си, ще му се поклониш. Това е достатъчно. Има един закон, който регулира отношенията на хората. Най-първо трябва да разбирате физическата любов. След това трябва да разбирате духовната Любов, да придадете топлина на човека и след това трябва да му придадете светлина. Така се образува цял един кръг. Най-първо е физическата любов, отношение към ближния. Там дето има физическа любов, има движение. Там, дето има духовна Любов, има топлина. Там дето има Божествена Любов, има светлина. Сега виждаме, че всички хармонични тела се движат в елипси, в кръгове. Някои тела се движат от една слънчева система в друга. Тях наричаме опашати звезди. Някои комети като се движат, влизат в една система и след няколко хиляди години, като се движат с голяма бързина, минават в друга система. Това са посредници, които свързват най-отдалечените системи. Те си имат някакво отделно предназначение. Сега ние правим едно сравнение. Някой

път дойде една мисъл, която иде от една комета или от едно съзвездие. Тя прекръстосва вашия живот и вие се чудите защо е дошла тази мисъл и защо си отива. Защото идат както кометите в Слънчевата система. Хората казват: „Война ще има“. Отде дойде тази мисъл? Всички казват, че ще имало война в Европа, други казват, че нямало да има. Ако има, ще разбереш от звездите, ако няма, няма да има. Сега няма да питаш звездите. Отде е дошло на хората на ума, че опашката на една звезда ще досегне земята и ще предизвика война. Все има някакъв повод за това. Това са далечни обяснения. В света има различни мисли. Смисленото за човека не е смислено за паяка, смисленото за паяка, не е смислено за човека. Има неща в света, които са възможни за човека, има неща, които не са възможни за човека. Например, ако ви дадат темата: „Защо вълкът е станал месоядец“, какво ще пишете? Той е станал месоядец от немай къде. Аз четох един път един разказ. Един английски параход потъвал и двадесет английски моряци влезли в една лодка. След известно време храната им се свършила. Минават ден, два, три, четири, десет дни и у тях се явява желание да ядат. Започват да се гледат един друг. По едно време хвърлили око на едного от тях и считат, че той е виновен. Като го нарочили, нахвърлят се върху него и го разкъсват. Всеки взима парче и яде. След четири–пет дни пак нарочват някого. Наистина, това е една изключителна опитност. Някога вие се подлагате на такива изключителни условия, когато характерът ви се изменя. Вие намразите някого, физически го намразите и започвате да гледате на него, като че той е крив за нещо. Така (го) поглеждате. И после като дойдете в естественото си състояние, чудите се как сте постъпили по този назин, как сте могли да напакостите на този човек. Тогава, за да се оправдаете, ще кажете, че той е направил това и онова. Какво е виновен този човек, че не го обичате? Ще се нахвърлите върху него и ще го изядете. Важно е, че може да се нахвърлите не върху някой, който е заболял, който е болен, а върху най-тлъстия; мършавите остават да живеят. Това са изключителните неща в живота. Има китове, които след като родят своите китчета ги изяждат. Така постъпват и много котки, изяждат котенцата си. Най-първо майката ги пази, пази котенцата си от всички, а после сама ги изяжда.

Питам: Какво е потребно сега на вас? Потребно ви е да имате едно правилно отношение към Бога, към Божията Любов, която се проявява. Та изучавайте Любовта като едно здравословно състояние. Това наричам аз хигиена. Божествената Любов е онази хигиена, онова хигиенично състояние, което човек може да изживее. Божествената Любов се отличава по това, че в нея няма недоимък. В нея всичките отношения между хората са определени. В Божествената Любов ти си свободен да ставаш видим и невидим, да се изявяваш когато искаш и не искаш. Там не може да се караш с никого. Защото, ако в тебе се яви желание да се караш с някого и

двамата ще изчезнете. След десет хиляди години ще се срещнете, а в това време много е минало, много сте изгубили. Ако обикнете някого, вие веднага се привличате. Ако се обичате, ще се привличате; ако не се обичате, ще се разедините. Разединението е дошло, когато сте се скарали. Когато хората се приближават много, те веднага се скарват. Аз гледам някои хора вървят в пътя и току се блъскат, без да искат. Единият като се блъсне, другият му казва: „Стой малко настрана“. Законът е такъв. Човек трябва да върви право. И който не върви право, като стъпи, образува една крива линия. Ти мислиш, че вървиш право, не, не вървиш право. Казвам: Стой половин метър на разстояние, за да не стане крива линия, за да не се блъскаш в другия. Стой настрана от него. Та казвам: Понякой път вие говорите за вашата душа, а не знаете какво нещо е душата ви. Душата в човека представя чисто Божествения свят. Тя е реалното в Божествения свят. Реалното се представя от душата и от духа. Духът е онова Божественото, което представя Божествената сила. А нашият ум, туй е вечното отношение, връзката която съществува между хората. Сърцето обаче сега се организира. Човек сега е започнал да мисли. Животните сега започват да чувстуват. Растенията също сега се учат да чувствуват. Човек трябва да се научи да чувствува болките на своя близък. Един човек е гладен. Отдели нещо от себе си. Не направиш ли това, то е престъпление. Гледаш го, минаваш, като че не виждаш. Това е престъпление. Гледаш отвисоко на него. И това е престъпление. Ти мислиш, че той е престъпник. Той може да не е престъпник. Докато гледаш така на нещата, ти се намираш на голяма опасност. Като наблюдавам хората, виждам какъв страх изпитват. Те се оглеждат отляво, отдясно, като че някаква опасност ги очаква. Те мислят, че от двете страни има опасност. Като вървя, аз гледам напред пред себе си. Зная, че отвсякъде мога да бъде прицелен. Обаче разглеждам нещата научно, геометрически. Двете страни – това са двете линии, между тях може да се постави перпендикуляр, който показва направлението, по което вървиш. Може да си мислите и друго нещо. Например, ако А представя една мечка, а В един тигър, ти може да застанеш в С, което е спасителното положение. Добре, ако А е една овца, която може да бъде при тебе, а В един кон, който иде при тебе, питам: В какво положение ще се движиш? – Отляво до овцата, отдясно до коня. В дадения случай ще се яви търговско отношение в тебе и ти ще вържеш А, и ще се качиш на коня и ще ги изведеш към С, като им покажеш как трябва да живеят. Ще кажеш: „В това училище ще бъдеш“. Коня ще го туриш в обора, а овцата в кошарата. Сега ще направя една аналогия. Имаме една мисъл, къде ще я поставите? Една мисъл ще поставиш, едно чувство ще поставиш в своя слънчев възел. Едно действие ще поставиш в мускулите си. Ако искаш да се движиш, това ще зависи от силата, която си вложил. Тази сила ще се прояви. Ти не може да спираш една Божествена сила. Ако спреш една Божествена сила, която трябва да мине през тебе, ти ще

осакатиш ума си. Ако спираш едно Божествено желание, ти ще осакатиш сърцето си. Ако спреш една Божествена постъпка, ти ще осакатиш тялото си.

Та казвам: В ангелската Любов се съгражда човешкото сърце чрез топлината. Човешкото сърце има отражение в симпатичната нервна система – в новата столица, а то има свое специфично място и в мозъка. Това са далечни работи. Трябва да ви представя кое е това място в мозъка, в центъра на мозъка, отдето излизат нишки във всички направления. Следователно, ангелската Любов служи като почва, дето Божествената Любов може да расте. Човешката Любов става почва на ангелската Любов. Значи човешката Любов се контролира от ангелската Любов. Ангелската Любов се проява в твоето сърце. А животинската Любов е почва за човешката Любов. Казвате: „Това е животинска Любов!“ Ако няма животинска любов, човешката не може да се види. Ако човешката Любов не е почва за ангелската, и последната не може да се види. Ако ангелската Любов не е почва за Божествената, и последната не може да се прояви. В човешката Любов материята е по-гъста; в ангелската, материята е по-рядка; а в Божествената не само че е рядка, но е хармонизирана. Тъй щото между частиците на тази Любов, няма никакъв раздор. За да се възпитат силите в човека, те трябва да са в съгласие. Той трябва да знае как да примирява противоречията. В човека има два екватора, единият е около неговите уши, дето се раждат и добрите и лошите работи. Ако се тегли хоризонтално една линия. Това са противоречията, които могат да се родят в човека. Дойдем ли до Любовта, това е Божественият екватор. Ако този екватор у тебе не е правилно развит, добрите неща не могат да се проявяват. Следователно, когато този екватор е правилен, главата расте нагоре, на височина. Ако разглеждате всички животни и измерите разстоянието от челото нагоре, ще видите, че тяхното лице е сраснато с врата. Това особено се забелязва в змиите. Затова най-ужасна от всички е змията, в нея няма никакво милосърдие. Като хване една жаба, тя я нагълта. Колкото и да кряка, и да вика, тя я нагълта цяла. Жабата кряка, плаче и се моли. На този плач змията не обръща внимание, с толкова по-голяма сила я нагълтва. Жабата плаче, моли се. С това тя прави молитва на своите страдания. Законът е верен: Ако вие много страдате и викате от вашите страдания, змиите ще ви нагълтат. Веднъж нагълта ли те злото, и да викаш, да ходиш да се оплакваш, ще знаеш, че ни глас, ни услишание. Какво трябва да правиш при това страдание? Започни да мислиш разумно. Първо, започни да мислиш защо страдаш. И ако в дадения случай ти може да събудиш в себе си Божественото, Бог ще ти помогне, ще дойде да те освободи. Страданията не са най-големите нещастия в света. Страданията, които ние имаме произтичат от една вътрешна лакомия. Някои не искат да носят товара си. Казвате: „Аз не съм хамалин да ме

товарят“. Ако някой благородник му турят чувал с 20 килограма злато, ако няма никой около себе си, той ще вземе чувала на гърба си и сам ще го носи. Обаче, ако му дам 20 килограма пясък, няма да го носи. Защо носи златото? Защото мисли, че в златото е неговото благо. Колко прави 20 килограма злато? – Два милиона лева. Значи четири хиляди наполеона. Като ви платят четири хиляди наполеона, вие сте готови да ги носите на гърба си. Не сте от глупавите хора. Казвам: Всяко добро, което ми направите в живота си, считайте, че то носи своите добри последствия. Има един закон в света: Единствената сила в света, която не се подчинява на никакъв закон, това е Любовта. В Любовта не може да кажеш, че обичаш едного повече, а другиго по-малко. В Любовта – в най-голямата Любов и в най-малката Любов силата им не е еднаква. Силата не е еднаква по отношение на времето и начина. Любовта е огън, от който хората се запалват. Например, ти цъкнеш силно една кибритена клечка. Има клечки, които не произвеждат един и същ резултат. Това е въпрос на времето. Една кибритена клечка ще произведе същия резултат, като една лопата огън, но се изисква повече време. Обаче, някой път е за предпочитане кибритената Любов, отколкото лопатената. Защо? – Защото кибритът е по-безопасен. При лопатената любов трябва да вземеш ръчка, да се не изгориш. Лопатената любов е опасна. Кога? – Мога да ви приведа един пример. За да приведа един пример, веднага ще ви изложа. Например, ти казваш, че някой не те обича. Добре, в какво седи в дадения случай Любовта? Отде познаваш, че не те обичат? Ти може да чувстваш Любовта на този човек като топлина. Това показва, че той е отдалечен от тебе. Следователно, той не може да развива толкова топлина, колкото ти искаш. Слънцето има най-голямата Любов към нас. Любовта на звездите е най-малка, а тази на месечината е още по-малка. Ако речем да живеем с Любовта на месечината, всички ще измръзнем. И при месечината има Любов, но тази Любов се боядисва. Като види някоя мома, която много хубаво се облича, с хубава шапка, аз наричам тази Любов на месечината. Утре като се ожени, вижда, че тази боя не струва. Като се ожени, вече с тази шапка ни най-малко не може да се докарва. Докато играе на хорото, тя гледа да хване този момък, но като го хване веднъж, повече не се спира. Аз наричам тази Любов, Любов на рибаря към рибите. Той туря мрежата си във водата и вади риби. Казва им: „Много ми е приятно, че ви видях. Колко ми е приятно да се запозная“. И тъй държи мрежата си. Като дойде рибата близо до мрежата, той я разтърси. Като я хване, какво мисли? Взима ножа си, разпаря я, изважда нечистотиите ѝ и я туря на пиростия. Тя започва да цъцри. Той казва: „Аз те приемам в себе си“. Но тя цъцри на огъня. Това е жененето. После всеки казва: „Да те пази Господ!“ Че какво да те пази? Господ ли те накара да направиш това? Този ум от Господа ли ти е? В случая аз взимам страната на жената. Казвам: Това е мъчение. Като дойде Господ да наблюдава как живеят хората, казва: Този хляб е хубав.

Мъжът не може да търпи като го пече жената. А той я пече. Казвам на мъжа: Търпи, докато ти побелее главата. Ако те изпече хубаво, благодари, че ставаш ценен. Но ако те прегори, кажи ѝ, че не знае как да пече. Когато печете мъжете, ще ги печете, без да ги прегаряте. Сега и аз казвам: Когато печеш ума си, опечи го както трябва. Опечи ума си хубаво. Опечи мисълта си хубаво, не я прегаряй. Опичането означава узряване. Тогава изобщо мисълта сама по себе си има ценност. Това е философията на живота. Казват: „Пече го жена му". Отлично е, но да не го прегори. Ако тя го е прегорила, а той отиде на училище, трябва да отиде при такъв, който не е прегорял. Той трябва да отиде при някой професор, който знае колко огън да тури, да не прегори.

Та казвам: При сегашния живот вие изучавате само свойствата на Любовта. Вие искате като видите някого, още на пръв поглед да има към вас много добро разположение. Знайте, че в природата, в човешката Любов промените са много. Тя е много променчива. Това не е лошо, но трябва да знаете, че човешката Любов е променчива. В духовната Любов има два полюса едновременно, две страни. Едната страна на Любовта е тъмна, а другата е светла. А Божествената Любов е най-устойчива, в нея няма никакви промени. В човешката Любов не считам, че като се променил някой, че има нещо лошо в това. – „Ама той не обръща внимание на мене". – Че как ще ти обърне внимание, той спи. Ако в съня си той те държи, това ще бъде едно нещастие за него. Коя е причината един човек да те държи постоянно в ума си? Това ще бъде нещастие за него. Бог, Който едно време ни е държал в Своя ум, сега ни е изпратил вън от Себе си, да бъдем свободни и да работим за Него. Сега всички сме вън от Божествената мисъл. Едно време сме били в Бога, но сега като излязъл човек от Божията мисъл, той е придобил свое тяло, свой организъм. Сега Бог ни е пратил да се занимаваме, да учим на земята. И сега като искате да ни обичат другите, и вие ще ги обичате. И те ще ви обичат дотолкова, доколкото може да им бъдете полезни. Колкото сте им полезни, толкова по-малко ще ви обичат. Сега вие трябва да знаете, че слабите растат и се усилват, а силните отслабват. Бог е направил така, че слабите да се усилват, а силните да отслабват. Тъй щото онзи силният, който ви притеснява, един ден ще стане слаб. Затова именно (на) слабите ще правите добро. Законът е турен така, че праведният на праведния може да прави добро. Навсякъде законът е един и същ. Един учител е добър и главно за онези, способните и силните ученици, които мислят добре и се учат. За тия ученици, той е готов да помага, да им разправя. А на онези, на които съзнанието не е пробудено, той няма разположение към тях. Той не обича ленивите. Те трябва да минат под друга дисциплина.

Казвам сега: В живота трябва да имате мекота. Тази мекота ще ни даде

водорода. Някой път угощението ще ви даде кислородът. Някои се стремят към пълнота. Тази пълнота ще ви даде въглеродът. Устоят на вашия характер ще ви даде азотът. Щом сте неустойчиви, вие сте без азот. Като нямате нужната пълнота, това показва, че се нуждаете от въглерод. Щом нямате мекота – нуждаете се от водород. Щом нямате чувството на топлина – нуждаете се от кислород. Сега от какъв характер се нуждаете? Някъде може да имате повече от някой елемент. Тогава от този елемент, от който имате повече, ще давате и на другите. Някои считат някого за баща, че са произлезли от него. Това не е според сегашната химия. Това е алегория на нещата. Тогава ние имаме човешкия Дух, той е най-устойчивия. След това имаме човешката душа, имаме човешкия ум, имаме и човешкото сърце. В човешкото сърце се явява волята. Тя се явява като резултат, като отношение между ума и сърцето. Защото под думата да направиш нещо, разбираме проява на волята. Само ако желаеш нещо, може да го направиш. Онова, което привлича нещата, това е човешкото сърце. Чувствата във вашето сърце неизменно функционират. Ако привличате много работи, вие ще си създадете ред неприятности. Това е по единствената причина на сърцето. Например, имате хиляди навици, хиляди желания. Искате да имате повече храна, но не знаете, че някоя година ще има суша. И тогава, като нямате достатъчно храна, може би половината от вашите овце ще измрат. Измирането на вашите овце ще ви създаде известни нещастия. Така и човешките желания понякога претърпяват известна криза. Някога желанията са повече, отколкото трябва. И тогава в човека се създават ред кризи.

Казвам: Тези социални въпроси създават противоречията. Тези противоречия пък се дължат на борбата за храна. Всеки народ се нуждае от храна. Когато у един народ се яви желание да вземе повече земя, пак се създават противоречия. Ако тази земя я няма на разположение, пак се явяват кризи, както в човека. На същото основание и в човека се явява желание за много знание. За да се постигнат тези знания нужни са условия, обаче в дадния момент ти искаш да постигнеш тези желания. Обаче трябва да различавате кои знания могат да се постигнат. Същото е и с желанията. Има Божествени желания на Божественото поле, има духовни желания в духовния свят, има и физически желания на физическия свят. Всички ще се реализират на съответното място. Ако на физическото поле имаш десет желания, деветте са Божествени, ти ще реализираш само физическото желание. Ако в ангелския свят имаш десет желания, само едното може да ти се реализира, а деветте не могат, не са Божествени. Не мислете, че всичко онова, което човек желае, може да се постигне. Вие може да желаете да станете милионер, но същевременно тези милиони ги желаят няколко хора, милиони хора. Могат ли в дадения случай тези милиони хора да станат милионери? Колко милиарди хора

има в света? Питам: Ако един човек стане милионер, какво ще му се придаде? Той ще има повече злато. В него ще има само едно нещо, по което той ще се различава. В него ще има един творчески ум, отправен към поддържане на стяженолюбието. В него се е създало по-силно чувството да печели повече злато. Затова злато обаче хората няма искрено да го обичат. Ще го обичат привидно. Във всеки се ражда желание да вземе част от неговото злато. Така в хората ще се роди желание, ако могат доброволно да му вземат нещо. Ако могат доброволно, ще му го вземат, ако не, насилствено ще му вземат. Разправяха ми вчера един пример за един българин, който заболял. Писали му едно писмо: „Ще туриш двеста хиляди лева на еди кое си място. Ако не туриш тези пари, или детето ти, или някой от вас ще бъде отвлечен и ще се свърши с него“. Е, ти забогатееш и получиш едно писмо, че ако не туриш двеста хиляди лева, ще бъде отвлечено детето или ти сам. И в Америка има отвличане. Знаете ли каква грамадна сума е двеста хиляди долара? Казвате: „Да бъде човек богат“. Да бъдеш богат, но да те не знаят. Ако си богат и те знаят, ще имаш големи мъчнотии. Но да дойдем до положителното. Любовта е една сила, която трябва да изучавате, как действува тази Любов във вашия мозък, във вашето сърце, във вашата воля, във вашата душа и в духа ви. Ако пуснете Божествената Любов в духа ви, вие ще придобиете сила, но силата е светлината, която се движи. Ако Любовта действува във вашата душа, тя ще ви даде топлина, а топлината е най-хубавото, тя е необходима, понеже при топлината всичко расте и зрее. Без топлина човек не може да расте и зрее. После идваме до положението, когато Любовта се проявява в човешката мисъл и в човешкото сърце. Засега най-малката светлина, най-малката Любов приема сърцето, затова именно то изучава нещата. Сърцето в човека е най-малкото и въобще малките правят погрешки. Малкото дете прави такива погрешки, за които хората заборчляват. Някога детето току хване книгата и разкъса листата ѝ. На другия ден направи друга погрешка. Каквото намери, веднага къса. А майката казва: „Дете е“. Но това дете като израстне, бащата трябва да плаща. Има неща, които ти знаеш, но някои неща не знаеш. Но в природата има закон. Трябва да плащаш. Най-първо го глобява, праща му болест и казва: „Не, миличък не прави това нещо“. Но после бащата плаща за всичко. Така практикуваха този закон. Един ден като научиш урока си, казват: „Дай си ръката“. Ние говорим за много работи, за същественото. Кои са съществени неща? – Мекота, водородът. После сухота или огън – кислородът. После плътност, трябва да имаш въглеродът. Ако човек няма плътността, лесно може да го отвлекат, той ще хвръкне нагоре. И най-после трябва да има устой. Ако станеш много лек, не може да седиш на земята, ще те отвлече нещо нагоре. Значи трябва да имаш известна плътност. Също трябва да имаш азот, устой в себе си. Това е цяла химия. Ако разбереш съединенията, които образуват водородът, кислородът,

въглеродът и азотът, ти си разбрал много нещо. Като се съедини кислородът с водорода, образуват вода. А пък кислородът и водородът във въздуха не са съединени. Ако се съединят, ние не можем да дишаме. При това рибите живеят без кислород. Те си имат един апарат, чрез който като прекарват водата, разединяват я и изкарват кислорода, който им трябва. И рибите разбират нещо от химия. И ние сега ще разединяваме кислорода от азота. Но, добре че във въздуха кислородът е в свободно състояние. Като заминете за другия свят, там ще бъдете още по-добре. В онзи свят кои елементи ще бъдат необходими? Каквото е отношението на рибите към въздухообразните същества, такова е отношението на въздухообразните същества към (тези), които живеят в етера. Това е важна мисъл. Как да ви представя сега живота в другия свят? Той не може да се представи. Каквото и да мислите, вие всякога ще си представите онзи свят като живота на земята. Вие си представяте онзи свят така, като че отивате с дробовете си. Като влизаш в онзи свят дробове няма да имаш, пък и стомах няма да имаш, пък и черва няма да имаш. Ще имаш нещо подобно на червата, нещо подобно на стомаха, на дробовете, но не е това, което е на земята. В онзи свят като ядеш, няма да има излишъци. Няма да намериш клозет в онзи свят. Там няма помен от клозет. Ако в онзи свят някой търси клозет, пращат го на земята долу. Щом видят че търсите клозет, ще ви дадат билет и ще ви изпратят на земята. Като се изчистите, ще ви изпратят пак в другия свят. Казвам: Невъзможно е това нещо, но добре, че е така.

Казвам: Някой път ние говорим за Любовта и считаме човешката Любов за Божествена. Тя е Божествена не по своето съдържание, не по своята форма, но само по облекло е човешка. Но дрехата на човешката Любов остарява. Аз съм слушал някой мъж казва: „Е, не те обичам вече. Това топло чувство, което имах, изчезна". Но има защо да не я обича. Изчезнало е чувството. Това е Любовта на промените. Аз разбирам, че ти си обикнал друга някоя. Това е най-възможно. Така поставям въпроса. Всеки закоравял хляб като мине двадесет дни, мухлясва. Пред него седи един топъл сомун и той казва: „Не те обичам". – „Защо?" – Много естествено, обича този, топлия хляб. – „Как, мога ли да обичам еднакво мухлясалия и пресния хляб? Ако няма друг хляб, искам не искам, ще го ям, но при топлия хляб, не мога". Следователно, не ставайте корави. И като остарееш трябва да бъдеш мек, че като те пипнат, никакви кокали, но да лъха от тебе едно ухание. Знаете ли като вадят хляб от фурните и ти минеш колко хубаво е това ухание на печения хляб. Казваш: „Ех, да имам един!" Щом изгубите уханието, вашата топлина и вашата светлина, с тях заедно и Любовта изчезва. Но всичко това показва, че животът се оттегля сам по себе си. Остава само една форма, която показва какво е било състоянието на човека едно време. Това се вижда в лицата им. И сега е хубаво. Едно време си бил красив и сега се чете известна светлина в човека. Ако това виждаш на лицето, ти си

доволен. Но като станеш недоволен, явява се една тъмнина, сгъстява се материята и най-после светлината в твоето лице изчезва. След това и лицето се деформира. Тогава човека няма желание да работи. Той пита: „За кого ще работя? Едно време работих за децата, за мъжа си, а сега нямам мъж, нямам деца, не искам вече да работя“. И съжалява, че няма за кого да се работи. Това е Бог, Който ни е дал всичко. Ние сме работили за всички, но сега ще се впрегнем да работим за Онзи, Който ни е дал всичко. И като се научим да обичаме Бога, ще дойде новата Любов. И от тази нова Любов на Бога, излишното ще го предадем на другите. Така трябва да започнем и ще благодарим на Бога, че ни е дал един нов начин да работим, да се молим. Вие досега четете изкуствени молитви. Ето как трябва да се молите. Ще влезеш в стаята си, ще се съблечеш и ще кажеш: „Господи, благодаря Ти за това, което ми даде. Благодаря ти за доброто, което ми даде. Благодаря Ти за краката, за ръцете, за очите, за ушите, за носа, за устата, за сърцето, за всичко, което ми даде“. За всичко ще благодариш. Тъй ще пипнеш тялото си и ще легнеш да спиш. И сега казваш: „Господи, благодаря Ти?“ Но за какво Му благодариш? Ще благодариш за краката, за ръцете си, за всичко което ти е дадено. Ще благодариш за устата, която ти е дадена, че можеш да изказваш тези сладки думи. Ще благодариш и за езика, с който изказваш тези сладки думи. Имаш един хубав мозък, благодари и за това. Чуваш, че някой пее хубаво, благодари, че имаш уши да слушаш. Благодари, че имаш очи да виждаш. Благодари, че можеш да вкусваш. Благодари, че отдалеч може да помирисваш, за да отидеш чрез краката си да си вземеш от това нещо. Ти искаш да бягаш от някого, ще благодариш за краката си. Разправят за едного, че прегърнал една мома. Тя му казала: „Защо ме прегръщаш?“ – „Трябва да благодариш на Господа, че ми е дал ръце да те прегърна. Аз сега прегръщам твоята дреха. Не казвай, че съм те прегърнал“. Изобщо вие прегръщате само дрехите си. Той обича само дрехата ви, а не самата вас. Като не знаеш това, ти кряскаш, сърдиш се. Това е само една дреха. Ти имаш нежност, подвижност, но това е само външната страна. Казвам: Щом не искате да ви прегръщат, стойте надалеч. А щом те е прегърнал, това се отнася само до тялото ти. Каква е вината на този, който те е прегърнал? Колкото е виновен той, толкова си виновен и ти. Щом момата седи близо, ще я прегърнеш, а после се оплаква. Казвам: Колкото е виновен момъкът, толкова и момата. Ако тя беше далеч от него, той ще прегръща въздуха. Нека прегръща въздуха. Стой надалеч, един километър надалеч. Оттам ви предава една целувка. Нека ти предава целувките си през въздуха, от един километър разстояние. В предаването на въздушни целувки няма никаква опасност.

Та казвам: Като ученици на мистическата школа вие трябва да разбирате Божиите пътища. Всякога, когато човек върши една постъпка, която е Божествена, той усеща светлина и топлина в себе си. Той усеща мекота и

устой. Той се радва, че има нещо хубаво в него. Знаете ли коя е добра постъпка. Щом направиш нещо, което не е правилно, нещо ти казва отвътре: „Не постъпи както трябва“. Ти се извиняваш. – „Не, не постъпи добре“, нищо повече! Казвам: Хубаво е да слушаш онзи Божествен глас. Ти казваш: „Трябва да постъпвам добре, да слушам“. Слушай тази Божествена дума: Добре постъпи. И всеки има това съзнание. Като направиш нещо добро, изпитваш радост в себе си. Казвам: Изучавайте закона и Бог ще ви проговори. Тогава да сте в съгласие с вашия Дух, с вашата Душа, с вашия ум и с вашето сърце. И като сте в съгласие отвътре, това съгласие да се яви и отвън. И ако вие не сте в съгласие със себе си, не можете да бъдете и в съгласие, и с другите отвън.

Какво заглавие да има? Хайде да оставим без това.

Отче наш.

XVII година.
40 лекция на Общия окултен клас,
държана от Учителя на 14 септември 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_09_16 Самовъзпитание
лекция на Младежкия окултен клас

САМОВЪЗПИТАНИЕ

Отче наш.

Каква тема имате „Произход на пеперудата или произход на модата?“ Пеперудите са много добре облечени, като царски деца. Някои пеперуди имат повече от 40 краски. Колко труд са употребили онези същества, които са правили дрехите им, в такова едно малко пространство, толкова много краски. Сега как трябва човек да упражнява своя ум? Всичко в живота зависи от това да знае как да упражнява своя ум. Например, вие тръгвате за някъде, искате да дигнете десния си крак. Вие знаете ли защо трябва да дигнете десния си крак? Или искате да дигнете левия си крак. Знаете ли защо? Или искате да свиете левия си пръст или десния, бил той малкия или големия, или затворите, или отворите ръката? Вие трябва да знаете защо правите тия движения. Съзнателно или несъзнателно.

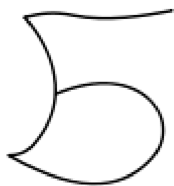

Фиг. 1.40Да допуснем, че имате такава една рисунка – /Фиг. 1.40/. Това означава ли нещо? Това означава известно движение. Много духове в сеансите рисуват така. Казвате: „Духът го накарахме да напише нещо“. Кой е този дух? Накарали сте духа да напише нещо, което знае, а той пише нещо, което не знае. Как му е дошло на ума да напише това нещо? Защо именно трябва да върти това нещо? Могат да се дадат много тълкувания. Казвам: В природата съществува един метод за самовъзпитание. Трябва да се започне с най-простите движения, които имат смисъл. Тази рисунка е нещо от славянската азбука, но може да бъде и от латинската, и от двете азбуки да е, все има значение. Някакво значение.

Сега ние смесваме простите движения със сложните. Например, тук е дадено известно направление на дадено движение, но не в една посока, а в различни посоки. При това тялото като се движи, имате едно колело, което се движи в същото направление. Защо се движи колелото? И то не знае защо. Отгоре има едно течение, което също не знае защо се движи. Най-после има една машина, която кара колелото да се движи, но и тя не знае защо се движи. Има един въглищар, огняр, който подпалва огъня. Питате го: „Какво правиш?“ – „Подпалвам тази пещ“. Ако питате пещта защо я палите, и тя не знае. Тази пещ е скачена с огъня. Значи пещта се кара от огъня, огъня е свързан с водата и като се нагорещят, скарат се

водата и огъня. Водата като се разгневи, превръща се в пара. Като се превърне в пара, в нея се явява едно напрежение. Къде ще излее гнева си? Като намери една дупка, започва да кряска, колкото иска, и като кряска тя върши работа. Всеки казва: „Да знаете аз какво върша?“ Та капките вода са телцата на някои разумни същества, на които е нарушено спокойствието. Вземете, например, вашата лупа, идете с нея при един мравуняк. Докато обикновената /светлина/ влиза в мравуняка, на всички е приятно, ходят насам, натам. Но ако с вашата лупа концентрирате по-силна светлина, вие ще предизвикате недоволство в мравите. Всички ще се нахвърлят да атакуват светлината. Защо? – Защото има повече светлина отколкото им трябва. Човек всякога е недоволен от две неща: когато много има и когато малко има. От много е недоволен, понеже всякога трябва да го носи. Такъв е законът в природата. Туй, което придобиеш, ти сам трябва да го носиш. Другите не могат да го носят. И тогава недоразуменията между хората често произтичат от това, че ти товариш себе си или другите повече отколкото трябва. Ако този товар, който имаш искаш да се освободиш и да го предадеш на другите, и те ще бъдат недоволни. Всички са недоволни. Защо? – Че си им дал товар, повече товар да носят отколкото трябва. Най-първо вие не знаете защо страдате. Страдате защото имате повече отколкото ви трябва. Второто положение: трябва да знаете колко да снемете от товара си, защото ако снемете повече ще се роди друго едно несъгласие, с един крак не може да се ходи. С два крака пък равновесие не може да държиш. Колко хиляди години е взело на човека, докато той се научи да ходи на двата си крака. Когато двама души се съберат на едно място, те трябва да пазят закона на равновесието. Значи равновесието има един перпендикуляр, от който не може да вървиш нито назад, нито напред, нито наляво, нито надясно. Изгуби ли се отношението на този перпендикуляр, веднага се нарушава равновесието и ти не може да ходиш. Често като ходим на екскурзии някои се препъват и падат. Вие не сте обръщали внимание защо падате. Мнозина често се спъват. Спъването става, когато се явят две противоположни мисли, на които амплитудите не са много големи. Дойде ли в това положение, човек веднага пада. Например, двама държат едно въже, единият тегли и другият тегли. Изисква се голяма сила, за да не паднат. Като се откъсне въжето и двамата ще полетят. Значи, като се скъса въжето, единият трябва да тегли назад, иначе ще изгуби равновесие. Същевременно той е наклонен напред малко.

Сега тия работи ви се виждат много философски. Например, колко е далеч оттук до слънцето? Какво е разстоянието до слънцето? Вие искате да знаете същевременно, какво е разстоянието до месечината, искате да знаете каква е температурата на месечината. Да допуснем, че вечер температурата на месечината е минус 150 градуса, а денем е 120 градуса топлина. Как ще проверите това нещо? Верно ли е моето твърдение? Учените казват, че на

месечината температурата е 150 градуса под нулата. Как ще докаже това нещо ученият човек? Той не е ходил на месечината. Все има някакъв повод за да твърди това. По какъв начин той измерил температурата на месечината, за да каже, че температурата спада на 150 градуса под нулата, а денем била на 120 градуса? Да допуснем, че вие виждате един човек, който прави едри, големи крачки, а другият прави ситни крачки. Коя е причината, че крачките на единия са големи, а на другия малки? Какви са съображенията на един хлебар, който прави дълги, големи хлябове и на друг, който прави малки гевречета? Кой ги заставя да правят така? Сега, кое ме заставя мене да чертая на дъската? Кое ме заставя да пиша тия неща? Защо аз пиша, например малки и големи букви? Защо не пиша само дребни букви? Това е упражнение. Ако правите малки работи и правите големи работи, вие все имате известни съображения. Всеки един от вас има желание да израстне, да стане голям. Колко голям трябва да бъде? Представете си, че сте високи 5 метра. Можете ли с тази височина да живеете в съвременното общество? Има неща, които не са икономични. Ако сте 5 метра височина не зная откъде и как ще купите толкова плат за дрехи? Ако някой дрехар би ви измервал дрехите, то той би трябвало да има една стълба и да се качва на нея. Не е лесно да ви мери дрехи. Контраст е това. Според някои твърдения се казва, че човек някога е бил 25 метра дълъг. Може да е така, но може да не е така. Един астроном наскоро открил някаква звезда от десета степен, която била 500 милиона пъти по-светла от слънцето. Как се е добрал до тези сведения? При това температурата и била 500 милиона пъти /по-висока/ от тази на слънцето. Това не се вижда с просто око, но той я открил. Как е могъл по тези изчисления да дойде до тази величина на звездата? Все се е основавал на някакви изчисления. Вие може да измерите един предмет от далечината, на която се намира, да направите своите изчисления за разстоянието му. Това нещо може да го изчислите геометрически. Сега вас ви занимават повече обикновени работи. Някои ваши състояния ви занимават ежедневно. Запример, какво ще ядете? Това е въпрос на стомаха. После, какво ще дишате? Това е въпрос на дробовете. Но вие се смущавате някой път и казвате, че трудно дишате. Някой път се смущавате, че не може да мислите. Казвате: „Главата ми е празна, нищо не мога да мисля“. Станало е нещо тревожно и вие се тревожите, не сте спокойни в ума си и не може да мислите. Вие се тревожите и мислите, че това чувствуване е мисъл. Това не е никаква мисъл. После вие мислите, че главата ви е празна. И това е чувствуване, не е мисъл. Как може да мислите, че главата ви е празна? Не казвайте, че главата ви е празна. Как може да бъде празна, когато мозък има вътре. Пълна е главата ти с мозък. Пълна е, само че твоята пълна глава не расте. Ако на една почва се посее лук, и не расте, той започва да гние, образува се празна глава. Тъй щото като казваш, че главата ти е празна, ти не си прав. По-добре кажи, че не мислиш и то не с целия мозък, но само с

част от него. Ти трябва да знаеш, че мозъкът е един апарат, от който работи само една малка част. Ако искаш да пишеш, тогава едно малко местенце от мозъка ще се събуди. Ако искаш да пееш, също така. Тази енергия ще дойде до гърлото и като изкараш въздуха, ще започнеш да пееш. Ако пък си цигулар и се събудят други съответни енергии, и ще почнеш да правиш известни движения. Ако пък си китарист, ще започнеш да движиш пръстите си. Изисква се доста време, докато се научиш на онези движения, които са потребни. За цигулката се изискват особени движения, за китарата други, за пианото трети и т.н. Ако отиваш да правиш добро, трябва да се научиш как да го правиш. Ако отиваш да воюваш, трябва да се научиш как да воюваш. Ако отиваш да учиш, пак се изискват съответни движения. По движенията ще познаеш, дали човек е учен или не. Когато човек отива на работа и за работата има особени движения. За всяка проява има особени движения. Художникът например, има движения на художник. Като вземе четката, той ще направи движение. Ако рисува някакъв пейзаж, или някакъв човек, движенията му ще се различават.

Сега законът седи в това: Там, дето участвува умът, може да се извърши известна работа. Във всички движения, в които участвува умът, резултатите всякога ще бъдат разумни, и човек всякога ще /има/ една придобивка. Там дето умът не участвува в движенията или в мислите, или в чувствата, всички тия движения остават безрезултатни. Това е положението на дърво, което цъфти и не завързва. То расте, цъфне, но скоро окапва цвета. Значи липсва нещо на този човек. Та умът трябва всякога /да/ присъствува. Но ти трябва да знаеш мисълта си. За всяко нещо ти трябва да имаш една конкретна мисъл. Какво разбирате под думата „дърво“? Дървото представя движение нагоре. „Д“-тази буква означава закон на равновесие. Тя означава един плод. Горната част показва това, което зрее отгоре надолу. Значи вие имате един плод, който зрее. Това са условията, при които плодът зрее. Условията са светлина, топлина, въздух, влага. Като узрее плодът, това показва, че част от условията са използувани. Значи опашката на този плод е започнала вече да се увеличава. Значи тук имаме една механическа скица, а от другата страна – органическа.

„Добро“. Буквата „Р“ в дадения случай показва това, което човешката ръка може да извърши. Този плод е вече откъснат. Това е механическата страна, неорганическия свят. Значи така започва доброто. То има условия. Значи в доброто има най-напред механически, после органически и най-после психически или разумни условия. Това показва, че доброто, което е употребено за живота, е направено вече от човешката ръка. Добро е всяко нещо, в което ти участвуваш, но ти ще бъдеш последен. Искаш ли да

направиш едно добро, най-първо природата ти дава известни условия. Ако ти използуваш тия условия, ще употребиш ръката си. Ръцете представят разумното в човека.

Често вие се запитвате, кой човек е гениален? Как трябва да гледате на гениалните хора? Виждал /ли/ си как някой гениален човек ходи? Виждал ли си как талантливия човек ходи? Виждал ли си как красивия човек ходи? Всички се различават един от друг по начина на ходенето. Ти не може да бъдеш красив, не може да бъдеш здрав, ако не ходиш. После ще гледаш как ходи военният. Сега аз не искам да подържам военния, да ви показвам как ходи, защото не искам да ставам военен. Бих подражавал здравия, но не и болния. Често хората правят карикатури, изопачават нещата. Щом обръщате внимание на грешките на хората, гледайте да превръщате тези погрешки. Какво значи една погрешка? – Има погрешки, които не са съществени. Например, аз казвам на един човек: Ти туряш много личен елемент. Кога туря личен елемент? Когато употребява местоимението „аз". Например, българинът може да каже за себе си „казвам", но англичанинът не може да каже така. Той употребява „аз казвам". Значи, за да поправи една своя погрешка, англичанинът трябва да учи български. Само така той може да употреби думата „казвам". А когато човек трябва да каже „аз казвам", а не може да каже така, значи той се страхува. Който казва „аз искам", той е по-смел. А не казваш ли „аз казвам", то е овде и онде, това е политика. Ти не искаш да се излагаш. В това отношение англичаните са смели. Англичанинът няма какво да прави, като види мечка, назад не се връща. Или мечката ще бяга, или той ще бяга. Изобщо англичанинът никога не бяга, а българинът може да бяга. Ние имахме един Симеон от Еленско. Той бил религиозен човек и мислел, че всичко може да направи с Господа. Един ден вижда един говедар кара една бука. Тя мучи и реве отдалеч. Той я видял и си казал: „Защо мучи тази бука, защо не върви като другите говеда?" Хваща я за рогата, искал да ѝ даде един религиозен урок. Буката помислила, че той иска да се бори с нея и се хвърлила върху него. Едва го спасили. Той казва после: „Аз мислех, че ще ѝ надвия, /а/ тя излезе по-силна от мене, аз мислех, че ще бъда като Самсон". Казвам му: Ти трябва да опиташ силата си с някоя малка бука, а ти изведнъж започна с голямата. Та понякой път ние се залавяме за голямата мечка, искаме да я изправим. Като я хванеш, мечката казва: „Готова съм да се боря". Но ти трябва да имаш сила да се бориш и трябва да знаеш как да се бориш. Знаеш ли, че мога да те поваля на земята? Та спазвайте закона: Умът ви да присъствува навсякъде. Например, усещаш, че те боли ръка. Всеки от вас в първо време може да дойде на помощ на ръката си. Как? – Концентрирайте ума към ръката си и после бавно свивайте ръката си. Може да направите така 10 пъти с мисълта си. Там дето е концентриран умът ви, вие ще почувствувате повече топлина. Същевременно умът ще

изпрати повече светлина. Болката, която се явила в ръката ви, се явила по единствената причина, че се намалила топлината. Капилярните съдове са се свили и кръвта не може да минава свободно. Значи образува се по-малка енергия. Щом дойде топлината тя намалява влагата, но не изведнъж, но постепенно. Щом направите 10 такива упражнения, болката ви в ръката ви ще изчезне. Представете си, че ви боли ръката, какво упражнение ще направите сега? За ръката лесно може да направите упражнението, но какво ще направите за болката в главата, как ще направите това упражнение? Причината за болката в главата е някъде в стомаха. Там капилярните съдове не действуват правилно, вследствие на което и симпатичната нервна система, която е на стомаха, не функционира правилно. А пък симпатичната нервна система доставя повече сила, повече влага за храносмилането. Най-големите функции в тялото се изпълняват от симпатичната нервна система. Като изпратите тази енергия някъде в очите си, тя постепенно ще слезе и главоболието ще изчезне. Ще концентрирате ума си и ще мислите, кои са причините, че ви боли главата. Може би вие сте се раздразнили, скарали сте се с някой ваш приятел, или сте казали неща, които не са верни, а вие сте ги взели за верни. Твоят приятел нищо не прави, но се чуди на твоя ум. Веднага у вас ще се роди едно гризение на съвестта и ако сте много чувствителен, ще ви заболи главата. Вие имате една мисъл, която не е права. А всички криви мисли свиват капилярните съдове и с това противодействуват на кръвообращението. Всяка добра мисъл действува правилно на кръвообращението, на дишането и на мисълта. А всяка неправилна мисъл спъва кръвообращението, спъва храносмилането на човека, спъва дишането и неговата мисъл.

Та казвам сега: Умът всякога трябва да е на място. Вие казвате, че някой говорил много зле за вас. Представете си, че напиша така – „добо“. Ти казваш: „То не е правилно написано“. Аз го зная, че е „добро“, знам, не съм турил буквата „р“. Аз го произнасям правилно, а не съм го написа правилно. Много хора говорят правилно, казват „добро“, а пишат „добо“. Казвам: Нещата не само трябва да се произнасят правилно, но и трябва да се пишат правилно. Първо човек трябва да мисли правилно, защото всичко започва от мисълта, после слиза в чувствата и най-после в действията. След това ще го произнесе. Тъй щото в крайните резултати, във всички ваши действия, умът ви трябва да присъствува. Като станете сутрин от сън, не навеждайте главата си надолу, както имате този навик, но изправете си нагоре главата. Какво означава наведена глава надолу? Това показва, че ти си един затворник, не си свободен. Тъй щото като станеш, спусни ръцете си надолу и заеми права стойка. Ако твоят център не е регулиран спрямо слънцето и спрямо земята, ти не може да имаш права стойка. Значи спрямо земята ти трябва да вземеш едно положение

перпендикулярно или отвесно. И тогава щом станете малко недоволни, главата ви започва да тежи. Затова именно всички философи ходят с наведена глава. Защо ходят с наведена глава? Те ходят така, понеже не са разрешили най-трудните въпроси, които имат в главата си. Наведената глава показва, че имаш някои мисли и чувства неразрешени. Щом ги разрешиш, ти ще дигнеш главата си. Вземете растенията, които имат плодове. Докато растението не знае защо се явил този плод, то се навежда надолу, разбере ли това, то се издига нагоре. Сега по човешки говоря. Щом се откъснат плодовете, клоните веднага се дигат нагоре. Следователно, щом ви се даде една задача, не я оставяйте неразрешена. Ако дълго време я държите неразрешена ще дойде един плод, втори, трети, четвърти и тези задачи ще ви наведат надолу. И вие няма да знаете защо сте се навели. Тук имаме един слънчоглед, който си навел главата надолу. И да искаш, не може да дигнеш главата му нагоре. Знаете ли защо се е навел? Той има повече от 1000 деца. Той казва: „Ушите ми ще изядат“. 1000 деца по 100 хиляди за всяко. За да ги отгледа, той трябва да е голям милиардер. Как няма да се наведе врата на този слънчоглед! Не че слъчогледът има деца, но аналогията между него и човека е една и съща, Законът е същият. Тези 1000 зрънца са го огънали. Иначе всяко зрънце е на своето място. Значи големите въпроси са навели врата на слънчогледа надолу. Този слънчоглед поне е свършил една работа. Човек не е ли един слънчоглед? Вижте лицето му, и то е подобно на слънчогледа. Слънчогледът има определена посока на движение. Първоначално той отива към слънцето, а после се връща. Следователно всеки човек трябва да посрещне своята мисъл. Слънчогледът показва, че при всичките си постъпки ти трябва да мислиш. Човек може да мисли само когато има светлина. Слънчогледът казва, че вие всички трябва да вървите по пътя на светлината. Нашият слънчоглед е много голям. Такъв голям другаде почти няма. Той има широчина половин метър в диаметър.

Та във всичките си работи, в чувствата си внасяйте /ум/ да се освободите от несгодите в живота. Това не може да стане изведнъж, напротив, може да имате големи препятствия, но ако вашият ум присъствува в несгодите, работите ви ще се поправят. Когато казва, че човек трябва да има Божествена Любов това не е нещо произволно. Къде е мястото на Божествената Любов? Човешката любов е в стомаха, ангелската в гърдите, а Божията Любов е в главата. За да имаш Божията Любов трябва да мислиш. Ти търсиш Божията Любов, а мислиш за стомаха. Ти казваш: „Какво ли ще ям?“ – Това е човешката любов. После казваш: „Как ще дишам?“ – Това е ангелската любов. Значи храната винаги представя човешката любов, а въздухът представя любовта на духовният свят. Идейната, най-възвишената, най-поетичната любов, при която поетите пишат, това е Божествената Любов, която е горе в главата. Някой път ще

погладиш главата си, за да приемеш топлина. Някой път ще погладиш главата си и ще кажеш: Да възприема туй, което слиза отгоре. А после с двете си ръце ще погладиш главата си и ще кажеш: Аз съм готов като възприема Божията Любов, да я приложа в живота си с всичката си мощ и сила, която имам. Казвате: „Мога ли да приложа Божията Любов?“ Няма какво да я прилагате, тя сама се прилага. Ако вземете вода от един планински връх, вие ли ще я извадите? Вие ѝ турете само една тръба и тя ще дойде. Няма какво да я карате вие. Като имате тръба, тя сама ще потече. Човешката любов мъчно може да я изкарате на планината. Ако искате със сила може да я качите горе. А Божията Любов сама слиза в долината. Тъй щото всичките мъчнотии, които имате, зависят от това, че вие искате да изкарате вашата любов горе на планината. Там е мъчнотията. Оставете вашата любов да си почива долу в долината, а се занимавайте с Божията Любов. Защото енергията на вашата, на физическата любов е дошла от Божествената Любов. Тази вода долу е слязла отгоре, тя е дошла от слънцето. Може да кажем, че тази вода е излязла от слънцето. Земята е излязла от слънцето, някога и вие сте излязли от слънцето със земята заедно. Та когато земята излязла от слънцето и вие бяхте там, но сте забравили. Казвате: „Защо сме забравили?“ Много естествено. Колко години има от този ден? Забравили сте. Защо сте забравили? Миналата година по това време къде бяхте? Можете ли да си спомните? Колко малко работи може да помните. Ако вие не помните миналата година този ден какво е било, как ще помните две години преди този ден или 10, 20, 30 години? Помните ли къде сте били тогава? Законът помнете: Турете умът си на работа. Казвате: „Аз съм неразположен“. Неразположението е леност. – „Ама аз не зная какво да правя“. Това е заблуждение, че не знаеш какво да правиш. Тури ума си на работа. – „Ама нямам работа“. Как? Всякога може да си създадеш работа, упражнения ще правиш. Ще кажа, че си играеш. Че кой не си играе? Я ми кажете, има ли някоя работа, която да не е игра? Не плачете и не се безпокойте, но измервайте ръцете си от едната страна до другата страна. Казвате: „Колко съм тъжен“. На каква работа да туря ръката си? Хайде изпрати я в гимназия или в университет или направи я чиновник. Изпрати скръбта си в университета, нека свърши да получи един диплом, и след това я попитай доволна ли е от това положение. Всяко неестествено положение у човека трябва да се впрегне на работа. Има желания, които не са ваши. Щом не може да задоволите едно желание, то не е за вас. Задържайте само онези желания, само онези мисли и постъпки в себе си, които вие може да задоволите в дадения случай. Това е метод за самовъзпитание. Занимавайте се само с това, което в даден момент може да направиш. Онова, с което не може да се занимаваш, то не е за сега. Нека мине година, две, три, 150 години, тази работа тогава може да се свърши. Понякога човек е заставен да чака. Чакайте, защото всяко нещо в света си

има своето време. Едно пет годишно дете не може да изпратите в университета, това дете може да го изпратите в забавачница. На 8 години ще го изпратиш в първо отделение, на 12 години в прогимназия, на 14 или 15 в гимназия, на 20 в университет. Според мен естествено е човек да свърши на 21 година, след това имате 4 години в университет. Ако някой свърши на 23 години, това е скандално число. Защото бащата го няма, а майката е свършила. Но ако имате числото 123 тук имате и майката, и бащата, и детето. Единицата е бащата, двойката – майката, тройката – синът. Това е едно число, което има съдържание. Ако имате числото 12, например, то е числото на благоприятните условия, при които може да се издържа. Това число е турено в зодиака. Бащата и майката са тук, а къде е синът? Той е на училище. Изпращат го от дом в дом да учи. Във всеки дом учи специални работи. Ти си в месец март, какво ще учиш в този месец? През месец март всички хора трябва да се занимават с главата си. Това е мозъкът. Ако направите един астрологически хороскоп и вземете в съображение всичките посоки, къде е екваторът на човека? Ще видите, че Божествената Любов е горе. Тя показва пътят на екватора. Главата показва духовното в човека. Та когато изгубиш пътя си, ще се спреш и ще се ориентираш отзад напред към изток, значи посоката ти ще минава отгоре. Няма да отиваш ни на ляво, ни на дясно. Напред е екваторът на човека. Божествената любов е компас, по който човек се ориентира. От тази точка ти трябва да знаеш къде е посоката на твоето движение. Божествената Любов съдържа в себе си всичките възможности за постижения. Като имаш тази любов, тогава в тебе ще дойде светлина и знание, тя ще ти създаде условия. След знанието ще дойде свободата. Ти не може да придобиеш живота без Божествената Любов. Знание без тази любов нищо не може да допринесе. В него няма Божествената светлина. При това положение ти не може да бъдеш свободен. Кога? – Ако не е дошла истината в тебе, Божествената истина. Божествената истина ще създаде в тебе простор. За да бъдеш свободен ти трябва да имаш широко място, в което да покажеш своята свобода. Свободата не може да се прояви на тясно място, в една тясна стая. Свободата не е в тесните възгледи на живота, но в широките възгледи.

Та казвам: Ще впрегнеш ума си на работа. Всяко движение има за цел, да се изправят гърбиците ви, после да се изправят краката, хода. Някои от вас вървят като гемии, като че сеят брашно. Турете ума си на работа и не се безпокойте. Щом се безпокоиш впрегни безпокойствието на работа. Не е лошо да се безпокоиш, не е лошо да си скръбен, всичко, каквото се случва в живота е на мястото си, само че не знаете къде да го турите. Всяка една случка ще ви предаде известна енергия. Ако знаете как да употребите тази енергия, тя е на мястото си.

Каква песен пяхте тази сутрин? – /„Махар Бену Аба“/. Как започнахте тази песен? – Махар Бену означава, че слизаш отгоре надолу. Най-първо двама души се качили горе и после и двамата слизат долу. Махар Бену означава Любовта на великото, което слиза отгоре надолу, за да помага на хората. Умът ти трябва да присъствува, та като кажеш, Махар Великият Бог, който слиза отгоре и Неговия Дух, и неговата Любов да слизат да помагат. Той трябва да помага на всички тия дребни същества, които са изгубили смисъл на живота. Като ги подигне, Той ще осмисли техния живот. Това значи Махар Бену. Като му се молиш ти трябва да имаш търпение да го дочакаш да дойде долу, да го посрещнеш и да се зарадваш на Неговото присъствие. Като се зарадвате, радостта вече има друг израз. В радостта има разширение. Да се радва човек, това значи да се разширява. /А да благодари?/ – Като благодариш ти правиш няколко поклона и казваш, благодаря ти. Човек се навежда като благодари. Много естествено. Невъзможно и да дигнеш нагоре главата и да кажеш: „Благодаря“. Като направиш един малък поклон, показва, че благодариш. Като туриш ръцете си напред, това показва, че назад вече не се връщаш. Това значи: каквото ти си направил, някой ден аз ще го приложа. Туриш ли ръцете си назад на гърба, това означава, каквото си направил, ще го туря на гърба си. Тъй щото всички движения, които правите трябва да бъдат осмислени. Ще направиш едно хубаво движение. Като направиш едно движение с двата си пръста това показва, че искаш да вземеш нещо. Защо само с два пръста? – Малко взимаш, по едно зрънце. Като вземеш едно зрънце, показва, че не си от много лакомите. Като покажеш юмрук, туй показва, че каквото взимаш, задържаш го само за себе си. Като вземеш нещо с отворена ръка, това показва, че го посаждаш някъде. Каквото правите не бързайте. Полека пиши, но буквите да са хубави. Правилно трябва да ги пишете. Ако напишете буквата „А“, като трябва тя ще покаже своето действие. Не я ли пишеш правилно тя ще покаже известни мъчнотии. Ако не напишеш правилно буквата „Б“, „В“, ти ще създадеш други мъчнотии. Значи, ако всички 30 букви не ги пишете правилно, в бъдеще ще си създадете 30 различни мъчнотии. Всяка буква я пишете както трябва. По този начин ще видите в коя буква се крие вашата мъчнотия.

Важно е за вас, че Бог ви е дал един ум, който трябва да турите на работа. Умът е много добър слуга, но вие трябва да му давате заповеди, но вие трябва да го карате да върши това, което за него е естествено. Няма да го караш да върши глупави работи. Ще карате ума си да върши най-добрите работи, които ти искаш. И той ще върши всичко, каквото му заповядате. Като свърши тия работи за него ще бъде добре, но и за тебе самия ще бъде добре.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината!
В Истината е скрит животът!

XVII година
40 лекция на Младежкия окултен клас
държана от Учителя на 16. IX. 1938 г., петък, 5 ч.с.
София – Изгрев.

1938_09_18 Изгубеният сън
Утринно Слово

ИЗГУБЕНИЯТ СЪН

Размишление

Ще прочета 2-ра глава от пророк Данаил.

„Навуходоносор сънува сън и сънят му побягна от него.“ Някога и вие сънувате сън и го изгубвате. Сутринта казвате: „Сънувах нещо, но го изгубих. Остана нещо, но образа изгубих“. Не е лесно да бъдеш пророк. Царят извика Данаил и му каза да намери съня му и да го изтълкува. Трудна задача, но трябвало да се реши.

Жената на един турски валия обичала често да се разхожда из гората. Един ден тя паднала и навехнала крака си. Валията заповядал веднага да намерят един чаракчия, но с условие да не се докосва до крака на ханъмката. Най-после намерили един опитен чаракчия в едно варненско село – Ботьово. Той се явил пред валията и получил заповедта: да намести крака на ханъмката, без да се докосне до нея. Той казал: „Искам да ми дадете срок една седмица, да помисля малко“. След една седмица чаръкчията дошъл и започнал лекуването на ханъмката. Казал да подложат на тридневен глад един жребец. Те имали един млад, черен жребец. За здравето на ханъмката трябвало жребецът да пости три дни – нито вода, нито храна. След това чаракчията казал да вържат ханъмката под жребеца, на корема, и да му дават по малко вода. Понеже от поста коремът на жребеца хлътнал, от водата започнал постепенно да се надува. Така се наместил крака на ханъмката. Значи с изпълване слабините на жребеца кракът на ханъмката се наместил. Ум се иска за това. Като запитали чаракчията откъде научил това изкуство, той отговорил: „По наследство го получих от дядо си“. За да покаже изкуството си, той казал: „Донесете една голяма стомна за вода, с вместимост 12 литра“. Като му я донесли, той сложил стомната в един чувал, завързал го добре, ударил го няколко пъти в земята и стомната се счупила на парчета. След това пъхнал ръката си в чувала, събрал всички парчета и възстановил стомната в първия ѝ вид.

Ако не можеш да наместиш изкълчения крак без пипане, ти не си на мястото си, не си учен човек. Ако не можеш да събереш парчетата на една стомна и да я възстановиш, ти нямаш никакво изкуство. Тази е причината, задето при слизане в живота вие се натъквате на големи противоречия. Търсите гадатели и намирате два вида такива: едните владеят знанието на вавилонските мъдреци, които могат да гадаят, когато им се разкаже сънят.

Другите не могат да открият съня, следователно не могат и да го разгадаят. Според вас няма човек на земята, който може да тълкува сънища, като съня на вавилонския цар. Избегналият сън на Навуходоносор не е нищо друго, освен навехнатия крак; той мъчно се лекува.

Човечеството минава през четири фази. Първата фаза е, когато главата на човека е от злато; втората фаза е, когато коремът и бедрата му са от мед; третата фаза – колената му са от желязо и четвъртата фаза, когато нозете му са една част от желязо, а друга – от кал. Такъв образ сънувал вавилонският цар. – „Кога човечеството ще мине през тези фази?“ – Това ще стане в един период от 400 години: златният век трае сто години, сребърният – също сто години, останалите два – медният и железният също по сто години. Сега българите минават своя златен век, останалите европейски народи минават железния век. Вие искате да знаете какво ще стане с българите. Понеже минават златния си век, те имат най-добрите условия. Макар и малък народ, в духовно отношение те представляват банка, която ще кредитира другите народи. В края на този век славянството ще излезе от железния си век и ще влезе в златния си век. И християнството минава също през тези четири епохи. И то не е влязло още в златния си век. Още много години ще изминат, докато влезе в златния век. Когато човек минава от една епоха в друга, докато разбере нейните закони, ще се намери в големи противоречия. Богатият човек, който не е организиран, ще употреби богатствата си само в ядене и пиене. Понеже не е работил на младини, нито е придобил знание, той не е придобил също и Мъдрост. А Мъдростта и знанието – това е златото на физическия свят. През този период сърцето трябва да придобие добродетели, волята да стане силна. Това е истинското положение на човека. Златната глава е глава на знанието и на Мъдростта; тя излъчва светлина. човек, в когото мисълта, чувствата и волята са свързани в едно, може да разбере своето предназначение и да изпълни Божията воля.

Като четете тази глава от Данаил, ще се постараете да изтълкувате образа, който видял вавилонският цар. Тълкувателите уподобяват царството на Александър Велики на медната епоха; великата Римска империя – на желязната, а сегашните царства – на желязото и калта. Те са направени на места от желязо, а на места – от кал. Сегашните оръжия, телени мрежи, всичко е от желязо и кал. Пророчеството на Данаил се отнася и за сегашните времена. В прочетената глава се казва: „Желязото, калта, медта, среброто и златото се съкрушиха изцяло и станаха като прах от плява; вятърът ги дигна и не се намери за тях никакво място; камъкът, който удари образа, стана планина голяма и изпълни всичката земя“. Тази глава показва всичките заблуждения от хилядите години, в които хората са живели и са противодействали на Великия Божествен закон. Камъкът,

който удари образа, е истинското учение, което Бог изпраща в света. Божественото учение ще проникне в съзнанието на хората и това Царство няма да загине. Него очакват сега хората. Казано е: „Когато Син человечески дойде“. Някои очакват да дойде Христос на облаците. – Какво означава това? – В дадения случай облаците означават обърканите времена.

Сега всички хора са смутени и нищо не виждат. Очакват Христос да дойде над облаците. Това е фигуративно казано. Аеропланът, като се вдигне над облаците, бръмченето му се чува, но той не се вижда. Вие се плашите и се чудите как ще се оправят разбърканите работи. Разбърканите работи аз уподобявам на ловене риба в мътна река. Докато водата е мътна, рибите се ловят. Като се избистри, няма какво да се лови. Сега светът е размътен и мрежите се хвърлят. Питате: „Какво ще стане със света?“ – Като риби ще ви хванат и като ви извадят от реката на заблуждението, водата ще се избистри. Всеки от вас ще бъде хванат в една мрежа, нито един няма да остане свободен. Праведни, грешни, всички в мрежите. Вие искате да знаете какво ще стане после. – Праведните ще бъдат посяти в новата епоха, а грешните ще бъдат сложени в сламата, за храна на говедата. Като умре човек, нали го слагат в земята? Ще кажете, че не го виждате. За вас е така, но червеите го виждат и се разговарят с него. Някъде телата на умрелите ги балсамират, както правели египтяните с телата на умрелите, на своите царе и царици.

Сега ние живеем в последната епоха. Казвате, че ще се свърши светът. – Няма да се свърши светът, но минаваме от една епоха в друга. Аз наричам едната – епоха на нощта, а другата – епоха на деня. В епохата на нощта живеят всички нощни птици и месоядни животни, които завършват деня с изгряването на слънцето. Понеже идва новата епоха на Божественото слънце, което ще изгрее, и Писанието казва: „Праведните ще просветнат“. Желая ви, да дочакате Божествения ден. Когато дойде истинската култура на земята, тогава ще печелиш хляба си без страх и мъчение. Сега хората живеят със страх и смущение. Тъкмо седиш спокойно и обядваш, изведнъж ти съобщават неприятната вест, че жена ти заболяла, или синът ти е убит. Можеш ли да бъдеш спокоен? Веднага ставаш от трапезата и тръгваш по лекари. Един наш приятел разказваше как се спасил от катастрофа. Връщал се у дома си и спрял да чака трамвай. Хванал се за дръжката на трамвая, който веднага потеглил и го повлякъл. Добре, че се държал здраво, иначе щял да се намери под колелата на трамвая. Чуди се той как се спасил!

Едно се иска от всички – да обичате Бога. Любов към Бога – това е епоха, която идва сега. Тази Любов трябва да проникне в човешките умове и

сърца; тя трябва да проникне и в човешката душа и дух. Само така човек ще се освободи от противоречията на живота. – „Къде ще останат противоречията?“ – Вън от човека, а в него ще останат възможностите и условията, както и добрите мисли и чувства. И Данаил имаше противоречия, но знаеше къде да ги постави. Оплакваш се, че нямаш пари и се намираш в противоречие. – Много просто, главата ти е златна. Отрежи ухото си и го продай. Или отскубни няколко косми от глава си и ги продай. Всичко на главата и в главата ти е златно. Колко струва твоята глава? Може ли при такова богатство да нямаш пари? Човек се безпокои за неща, които не заслужават безпокойство.

Преди няколко дни дойде една сестра при мене, да ми каже, че много страда. – Защо страда? – Била голяма грешница. Казах : „Не греши!“ – „Какво да правя с миналите грехове?“ – Като не грешиш, Бог няма да те съди за миналите грехове. Щом не грешиш, ти ще изправиш грешките си. – „Лоши неща съм говорила.“ – Сега ще говориш добри работи. – „Как да говоря добро?“ – Срещаш един болен човек. Кажи му: „Ще оздравееш“. Срещаш един обезсърчен, нещастен човек. Кажи му: „И твоята работа ще се оправи“. На всеки човек казвай по една дума за насърчение, за да се простят греховете ти. Един албанец-бозаджия продавал много хубава боза. Два дни от седмицата той оставял за себе си, за своята душа. В това време той излизал на края на града с две стомни, пълни с чиста вода, и като минавал жаден, уморен пътник, предлагал му чаша вода, да утоли жаждата си. Питам: Вие не можете ли да направите също като този албанец? Кажи и на себе си една добра дума, да се насърчиш. Заболи те ръка, крак, глава, стомах, кажи им: „Ще оздравеете“. Те са вашите ближни. Поглади ръката, крака, главата си и те ще оздравеят. Чрез ръката се предават Божествени енергии. Най-хубавите работи стават с ръцете. Чрез лявата ръка работи Любовта, а чрез дясната – Мъдростта. С ръцете цигуларят и пианистът свирят, с пръстите – също. Така те учат хората какво може да излезе от човешката ръка. Всеки пръст излъчва специфична енергия. И големият пръст – палецът, взима участие при свирене на пиано. Той внася в музиката Божествен елемент. – „Какво да правим, като ни се объркат работите?“ – Вземете една хубава дъска, добре полирана, и свирете с пръстите си. Така ще трансформирате състоянията си. – „Няма да се чуват никакви тонове и ще станем за смях пред хората.“ – Като объркате работите си, не сте ли за смях? Гледаш един учен човек, професор, легнал болен. Не е ли за смях? Не се срамувайте. Свирете на дъската и като ви питат какво правите, кажете: „Оправяме обърка, ните си работи“. – „Дъска е това!“ – И книгата е от дъска. Но колко хубави неща се печатат на нея! Свещени мисли се печатат в книгата. Книгата насочва човека в правия път.

Сега, благодарете на Бога за всичко, което ви е дал: за главата, за очите, за ушите. Като ставаш сутрин кажи: „Благодаря ти, Господи, за очите, които ми даде. Чрез тях възприемам светлината и се запознавам с външния свят“. Без светлината ти си в ада, в мрака на живота. Благодари за ушите, чрез които приемаш звуковите вълни. Чрез тях приемаш и живота, който те движи и оживява. Какво щеше да прави болният от 38 години, ако беше глух? Христос му каза: „Вдигни одъра си и тръгни!“ Той чу Христовите думи и оздравя. Благодари за носа, чрез който дишаш и издишаш. Въздухът е Божественият живот, който възприемаш в себе си. Благодари за устата и за езика, чрез които опитваш храната. Ако знаеш как да си служиш с тях, злато ще излиза от устата си.

Една сестра ми разправи една своя опитност. Каза ми: „Толкова години вече живея, но не чух една похвала за себе си. И на баща си услужвах, и на майка си, но все недоволни оставаха. Свърших университет, пак не чух една похвална дума. Един ден диктувам на една машинописка. Казах: „Добре пишеш на машина“. Тя ми каза: „Но и ти диктуваш добре“. Стана ми много приятно. Университет свърших, но не ми беше толкова приятно, както нейната похвала: „И ти добре диктуваш“.

Сега и аз ви казвам: Добре пишете и добре диктувайте.

Похвалявам ви и за едното, и за другото.

Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христос, Когото си проводил.

Утринно Слово от Учителя, държано
на 18 септември 1938 г., София, Изгрев.

1938_09_18 Да Му служим без страх
неделна беседа

ДА МУ СЛУЖИМ БЕЗ СТРАХ

Отче наш.
Ще прочета няколко стиха от (първа) глава на Евангелието на Лука (Стих 74).
Духът Божи.

Ще взема само думите: „Да служим без страх.“

Страхът, това е една придобивка от животинското царство. Най-високото, до което достигнаха животните, то е страхът. Слабият трябва да го е страх. Силният трябва да има голяма самоувереност в себе си. И тогава животните, слабите или трябва да бъдат надалече, или трябва да се покоряват, или трябва да бягат. Често в съвременния живот казват: „Когато човек се влюби или трябва да бяга, или трябва да се подчини.“ Слабият, то е неразумното, неразбраното в живота. Онзи, който не разбира, трябва да се подчини. Мъртвият трябва да се подчини, да го носят, да го заровят. Не зависи от него. Живият, който може да ходи, няма защо да го носят. Следователно, понякога ние имаме нужда, казваме: „Трябва да ни помагат хората.“ Голямото заблуждение е там, че ние чакаме хората да ни помагат. Оставете хората, ако искат да ви помагат, ако искат да не ви помагат. В туй отношение трябва да имате нови възрения в живота. Религиозните хора казват: „Господ ще ни помага.“ Трябва да се разбира, какво Господ ще ни помогне и какво хората ще ни помогнат. Те не са произволни неща. Казвам: От какво зависи физическият живот на човека? – Зависи от три фактора: Най-първо зависи от храната, зависи от дишането и зависи от кръвообращението на човека. На физическия свят, ако тия три неща се съчетаят, вие вече имате един физически живот. Ако само човек яде, не е достатъчно, кръвообращение трябва да има. Дишането трябва да бъде една мелница, която мели брашното и дига шум наоколо. Онзи воденичар събира само паспал. Не съм виждал един дерменджия, който да е прокопсал. Всичките са пияници, онези стари воденичари, които вярват да се прехранят от воденицата, значи от житото, което мелят. Ако вие разчитате само на вашия физически живот, вие ще бъдете един дерменджия, един воденичар, паспал ще събирате, пияница ще бъдете и при това дишането не може да бъде правилно. При това винаги ще слушате трака, трука, трака, трука.

Това е едно сравнение. Някой път запитват: „Не може ли без воденици?“ – Може. Стомахът е една отлична воденица. Една идеална кухня е стомахът.

Ако хората биха устроили своята кухня, както стомахът е устроен, ако на нашия стомах бихме дали такава храна, каквато изисква, ние бихме живели не само до 120 години, но и до 900 години, близо 1000 години бихме живели. Но понеже не даваме съобразна храна на стомаха, следствие на това той се отказва да работи, стачкува, хората умират преждевременно. Или както един търговец, който показва, че не е фалирал, умира. Фирмата от дългове не може да функционира.

Сега, физическият живот е свързан с духовния живот на човека. Външната страна на духовния живот, то е топлината, която се заражда в него, светлината, тъй наречените мисли и чувства на човека. То е връзката. Чувствата са свързани с неговия стомах, мислите са свързани с неговото кръвообращение. Сега, зависи топлината каква ще бъде. Ако тази топлина, органическата топлина надмине 41 градус, то се счита за една неестествена топлина, при която човек живее нормален живот. 37, общият сбор е 10. 41 – вече има неестествена топлина. При нея всякога всеки човек чакат го да умре. Представете си, че топлината, при която се подига на 41 градус. Човек умира. Много смешно е, че човек при 41 градус умира, когато в една баня отвън да понесете 50, 55, 60 градуса топлина, а 41 не може да издържите. Сега аз няма да се впущам да критикувам. Има известни научни данни, цял един научен свят. Ние сме в един свят, дето милиони хора учат, които са турили целия си живот и ние трябва да благодарим на всички тия учени хора, които работят и отвсякъде допринасят каквото са спечелили за благото на човечеството. Например, от тия усилия ние знаем, как става кръвообращението на човека, храносмилането. Какви храни да употребява, още учените хора не са дошли, но има общи положения за храната. Сега се казва за количеството, че човек трябва да яде много. Не е необходимо. Разни са диетите, които хората са имали в миналото и сега. Например, сега се счита най-първо трябва да имаш една супа. Най-хубавата супа е от варена кокошка. Кокошката извадена цяла, в супата турен ориз, лимон, после объркано яйце. Отлична, първокласна супа, дето и князете могат да ядат. Втората супа е от пуйка. Цялата пуйка обварена, пуйчена супа. От опечената кокошка могат да ти дадат един бут. И третото, един сладкиш от някакво тесто, направено сладки работи. Ако човек има само една супа, се счита от нещастните. Аз не съм съгласен със супите, понеже развалят зъбите. Американците, които обичат да пият много студени работи, сладкиши – в техните дрогерии имат наредени някой път повече от 20 различни сладка, от сливи, от ябълки, лимони, портокали. Ще идеш, ще кажеш от което искаш. Направени са с лед и лятно време ти си се изпотил, ще идеш да изпиеш една чаша от 250 грама. Всичките американци, които са разумни, страдат от диспепсия, от разстройство на стомаха. Едва сега техните учени хора са започнали да се занимават с това. Като отидеш в Америка, ще ти дадат студено кафе, след

като си ял хубав обед, ще изпиеш едно студено кафе. После ще кажат българите: „Урочаса." Българинът вечерно време там се затоплил, стане от под юргана, иде от карчага и изпие едно кепче вода, после друго. Като легне, сутринта казва: „Урочасах." Като влезе половин кило студена вода в стомаха, става свиване на капилярните съдове, свиват се и кръвта остава без действие. Често на българите съм казвал: Вие урочасвате от вашите котли. Казвам: Дръжте котела вечерно време затворен, не отивайте при котела. Вечерно време като пиеш вода, урочасваш. Да му разправяш, че се простудява стомахът, не разбира, но казва: „Приятно е." Казвам: В началото е приятно, но после става неприятно.

Сега, туй е по отношение на храненето, ние сме добили недобри сведения. Мислим, да пие човек вода е едно благо. Благо е, но водата трябва да знаеш как да я пиеш. Въздухът трябва да знаеш как да го дишаш. Та казвам: Най-големият фактор в света сега е въздухът. Без въздух ако останеш три минути, ще изгубиш съзнание. Казват, че Бог вдъхнал на човека чрез ноздрите. Дотогава, докато не е вдъхнал, Адам не е дишал през носа. Адам живял като рибите чрез хриле. Някои деца като се раждат, хрилете остават отзад зад ушите. Адам дишал с хриле и когато се казва, че Бог вдъхнал, за първи път го научил как да диша. Като вдъхнал този въздух, като станало окисляването, станал жива душа, започнал да мисли, понеже с дишането иде човешката мисъл. Сега някои могат да възразят: „Животните дишат, но те ходят в хоризонтално положение." Ако ти спиш и дишаш, имаш един резултат, ако лежиш на гърба си и дишаш, има друг резултат. Пък ако седиш на краката си и главата ти е изправена, пак резултатът ще бъде друг. Естественото положение на човека, когато диша, е да бъде прав. Аз разбирам, трябва да имате правилно дишане в ума си, трябва да имаш правилна мисъл, че всякога в ума си ти трябва да бъдеш перпендикулярно. Оста между Слънцето и земята трябва да бъде отвесна, без никакво наклонение. Перпендикулярна трябва да бъде, за да функционират тия сили в организма ти. Вземете, например, човешките очи. Казвам: Защо понякой път човешкият език се изопачил? Всяка една дума, която минава през човешкия език, понеже е предадена чрез известни трептения, а в трептенията са скрити всевъзможни сили, които функционират в природата, те дават разни съкращения в мускулите в езика. Езикът се намира в чудо, как да произнесе. Една дума произнася силно, друга – леко. Някоя мисъл езикът може да я произнесе толкова силно, че тази мисъл става отровна. Вземете, някой човек казва: „Аз ще ви убия." Ти седиш и мисълта работи: „Ще ме убие този човек." Всичките тези отрицателни мисли, които имаме, какво ще ни допринесат? Питам сега: Онзи, който убива и онзи, който мрази, какво печелят? Онзи, който се измами и онзи, който измами, какво печелят? Интересно е психологически как са дошли хората до това положение да се мамят едни други. То е една обстановка,

илюзия. Един художник може да те измами със своята картина. Като рисува, той без да иска не представя нещата както са. Ако искате, съвременните фотографи не лъжат, художниците лъжат. Фотографът ще те нарисува какъвто си, художникът – такъв, какъвто не си. Той трябва да бъде много съзнателен. Най-първо художникът иска да нарисува красиво лицето. Той трябва да тури три основни черти. Той трябва да нарисува абсолютно правилно челото на човека, трябва да постави веждите ни по-дълги, ни по-къси, да определи точно размера, после носа да постави, ушите на място, устата, брадата. Това са основните неща, които служат като скица, да се не заблуждава човек. Когато се направи някоя погрешка, тя може да произтича от неговото чело, може да произтича от неговия нос, от неговите уши, от неговата уста. После, може да произтича от пръстите, от чувстването. Пипнеш някой предмет и в дадения случай може да си в заблуждение. Казваш: „Студен е известен предмет." Които са студени, после стават топли и които са топли, после стават студени. Един камък сутрин е студен, по обед става топъл. Как ще обясните това? Камъкът се стопля от Слънцето и не знае, как да обработи тази енергия, следователно, вечерно време изпраща тази топлина навън. Така е в планинските места, дето има канари, вечерно време става по-топло, понеже камъните изпущат топлина. Казвам: Законът е такъв: Всички ония хора, които имат каменисти сърца, които мязат на камъни, щом стане вечерно време – страдания, вече започват да изпращат топлината си. Във време на големи сътресения, лошите хора стават по-добри. Природата ни заставя винаги, понеже в нас няма съзнание, да изпълним волята. Тя понякой път ни поставя на страдания, за да дадем излишното, което сме събрали и не можем да го употребим. Ако ти имаш богатство и не знаеш как да го употребиш, ти се влюбиш в парите си. Един пример: Тук, в България, във време на войната, един българин спечелил 600 милиона германски марки и ги влага в една германска банка. Сега, това така ми разправиха, доколко е верен този факт, не зная. Давам го само за изяснение. Мисля, според моето правило, 25% е верен, тъй щото 75% остава да се провери, но 25% съм сигурен. Този българин казва: „Осигурих се, войната да продължи." 600 хиляди марки, по сто хиляди марки няма да изяде на годината, значи той за 12 години по 50 хиляди лева харчи и е осигурен. Но криза става в света, след войната германците поумняха и взеха, че намалиха цената на марката, тъй щото дойдоха, с хиляди марки един обед не можеш да вземеш, но трябва да имаш милиарди. Един ден този българин получава едно писмо от банката и му казват: „Господине, елате да си извадите влога, понеже не можем да водим сметката", защото 600 хиляди марки нямали цената на десет стотинки. Банката за десет стотинки не могла да води сметка, трябвало да има най-малко 39 стотинки. Казват му: „Десет стотинки имате и да вземем да ви водим един лист, ще ти дадем още един милион марки, че да станат 30 стотинки." Нашите сметки за живота мязат

на този българин.

Народите в Европа, всичките европейски културни народи са поставени на много голямо изпитание. Понеже този опит не се разрешава на земята. В миналото на земята се разрешавал. В миналото го разрешавали. Нейното разрешение е народите да се обесят. Обесват го. Черната ложа разрушавала всичките култури. След като се минат хиляди години, културите в света са се разрушавали. Понеже бялата раса е достигнала до върха на своето развитие, настава една голяма криза в света. Да ви кажа на ваш език: Бялата раса трябва да роди, бременна е. Всякога, когато една жена ражда, изтича кръв. Когато хората се бият, ражда се нещо, от което се трябва да излиза кръв навън. Но може да роди и детето да е мъртво. Тогава да се роди живо дете, кръвта която изтича, има смисъл. Ако детето, което се роди, е мъртво, кръвта, която излязла, никакъв смисъл няма. Ако бялата раса направи една война и детето се роди мъртво, може би ще минат няколко хиляди години, за да дойде новата култура. Но сега законът е друг. Сегашната култура ще мине съзнателно. Тя ще мине както културата на змиите. Една змия, когато лятно време иска да си хвърли кожата, отива до някой предмет да си закачи старата кожа, че да не може да мине тялото с нея, остане новата кожа само. Старата култура трябва да остави старата кожа на тялото, всички философски, религиозни, всички тия отживели разбирания трябва да си идат. Ние не можем да живеем както бубите. Ние даже не можем да живеем както животните се хранят. Ние не можем да имаме този стомах на преживните животни, най-първо да събираме храната и после да преживяме. То е губене на време. Стомашната система на човека е най-новият модел, който природата е създала и при това тя е създала един нов модел за хранене. Вие сте чели в Евангелието, когато Христос има пет хляба и когато той го раздавал, как той се увеличавал. Нещата могат да станат, ако ти имаш вяра. Ако всеки от вас би разбирал законите, ако вземеш плода на ябълката, тебе не ти трябва друго. Една ябълка ти е достатъчна. Тя ще се увеличи, достатъчно е едно малко парче хляб. Ако имаш тази вяра, малко ти трябва. Тази хапка може да се увеличи. Щом кажем, че може, вие казвате, че може, но то още не е наука. Може да има заблуждение за начина, по който нещата се увеличават. Когато Христос казва на онази жена, която беше при кладенеца: Ако би знаела при кого си, който ти говори, ти би поискала и Той би ти дал жива вода. Казва: Господине, дай ми живата вода. Дотегна ми да идвам и да тегля вода от този кладенец. – Иди повикай мъжа си. – Нямам, казва, мъж. – Право си казала. Пет мъжа си имала и този, когото имаш, не ти е мъж. Какво означава? На пет ума си служила, те не са твои и този, на когото служиш, и той не е твой. Под думата „ум“ се разбира мъж. Всеки човек, който има ум, е женен. Който няма ум, той не е женен. Всяка жена, която има сърце, е женена, която няма сърце, не е женена. Какво ще кажеш за

тази женитба? Женят мъжете и жените, то е човешко. Между мъжа и жената трябва да има една вътрешна обмяна. Ако вие бихте били ясновидец, щяхте да видите, че не е физическото, което храни човека. Но от всеки човек излиза нещо отвътре. От всеки човек излиза една Божествена сила. Тази сила е, която привлича хората. Когато се обичате, мислите, че се обичате, от вас излиза Божествената любов, която хората обичат. Ти обичаш едного заради Божественото, което излиза от него. Той те обича заради Божественото, което излиза от тебе. Щом Божественото не изтича, престава любовта. Той се чуди как се влюбил.

Та казвам сега: Трябва да дойдем до онова положение, дето смени има. Във физическо отношение ще срещнете много смени. Законът е такъв. Ако не стават смени във физическия живот, например, ако нашето тяло не би се променило, ние ще бъдем най-нещастните същества. Благодарете, че телата се изменят. Казват, че за седем години тялото се изменя. Сега се твърди, че за три месеца по-голямата част от неговата материя се променя. На това основание мозъкът се променя, всичко се променя. Старите впечатления, които са се отпечатали, които не струват нищо, се заличават и новата материя постоянно се изменя. Човек постоянно се обменя. Когато Господ казва, че силата на човека ще се обнови, разбира се, че ново ще дойде. Направил си една погрешка. Значи, новият живот, който човек постоянно влива вътре в себе си, старият живот ще се изчисти, старият живот ще се избистри. Писанието казва, че всички няма да умрем, но всички ще се обновим.

Та казвам: Вие се страхувате, какво ще бъде. Естествено, аз не казвам, вие от страха не може да се освободите. Но страхът ви е турен за мярка. Щом се страхуваш, ще знаеш, че това е животното, което се плаши. Ако се плашат светските хора, има защо да се плашат. Онези, които вярват в Бога, за какво ще се плашат? Той вярва, че Господ създал света, че Бог живее в него, пък го е страх. Той вярва, че Бог е любов и той понеже се влюбил в някого, пита: „Право ли е, че съм се влюбил? Не е ли това заблуждение?“ Ако любовта е заблуждение, тогава защо ти е, ако ние разбираме, че любовта е заблуждение, че всички възвишени работи идат от любовта. Любовта на физическото поле и в най-долното състояние любов, и в духовния свят, в своите чувства, и в умствения свят, в своите мисли, в своето най-възвишено състояние, резултатите са едни и същи. На физическия свят нещата се посаждат, в духовния растат, а в Божествения свят дават плод. Ако във физическия свят не посееш, в духовния няма какво да порасте и в Божествения няма какво плод да даде. Вие мислите, че ако в оня свят живеете, щастливи ще бъдете. Ако с любов сте посели тук някъде, вие ще намерите плодове. Ако не, ще намерите, че вашият свят горе, навсякъде ще ходите и плод няма да имате. В онзи свят не обичат да правят подаяния.

Там се счита за унижение да дадеш плод някому. В оня свят ако идете, той ще те покани в своята градина и ще каже: „На ваше разположение.“ Той няма да откъсне. Законът е такъв: Ако ти не си направил добро, като идеш до дървото, то ще се изгуби. Посегнеш да откъснеш, то изчезне. Той може да те покани в къщи, но речеш да седнеш на стола, изчезне, доближиш се до масата, изчезне. Всичките блага изчезват. Какво ще бъде твоето положение тогава? Ще кажеш: „Господи, прати ме на земята, да ида на земята, да посадя доброто, да се не крият дърветата от мене.“ Казват: Нас ни е срам от един човек, който не е направил едно добро. Ние се раждаме по единствената причина на онези, които любят на земята, които са посадили нещо. В духовния свят растат, понеже растенето е любовта в тях.

Казвам: Туй трябва да бъде новото схващане. Вие се срамувате от любовта. Но като обичаш, на свят да обичаш. Ние искаме да бъдем категорични, да ви дам за в бъдеще един морал, не искам да си играя, изнасям една истина на човека, Божествена. Не искам нещата да бъдат неверни. Сега всичките хора страдат от известни заблуждения. Тия заблуждения трябва да се поправят. Ти обичаш една жена, ако си мъж, ще кажеш: „Ако аз бях жена, как бих желал да ме обичат?“ Ще обичаш тази жена, ще се туриш в нейното положение. Тъй, както вие бихте искали да ви обичат, така ще обичате. Ако една жена обича един мъж, тя трябва да се тури на неговото място и да каже: „Как аз бих желала една жена да ме обича, така трябва да обичам този мъж.“ Тогава на физическото поле ние казваме: Не разгласявай, че обичаш някого, понеже да разгласиш, дървото трябва да е порастнало, да е цъфнало и да е дало плод, да е узрял. Да си в присъствието на неговото посаждане, да си в присъствието на неговото растене и да си в присъствието на плода, който трябва да възприемеш. В трите свята едновременно да опиташ посаждането на семето, развиването на туй семе и плода. Плодът е сега, който носи живота. Ние казваме, че любовта, това е плодът на Духа. Когато ти любиш, ти това го носиш в себе си. Някой казва: „Аз го любя.“ Онзи, който люби, той принася полза на себе си. Той яде Божествения плод на любовта. Той оживява и от своя живот дава и на другите. Казва: „Аз обичам.“ Ти като го обичаш, знаеш ли защо го обичаш? Ако единият обича, той е жив. Ако другият не обича, той ще умре. И двамата трябва да обичат. Тогава в съвременната наука има следното: Когато се изучава електричеството, има два полюса. Тия полюси се сменяват. Единият полюс, който е бил положителен, може да бъде в една секунда да се сменят 20, 30, 100, 1000 пъти може да се сменят полюсите. Женският полюс става мъжки и мъжкият става женски или положителен и отрицателен. Светлината винаги се явява на отрицателния полюс. В слънчевата система има едно друго Слънце, което ние не виждаме, защото не се вижда. Неговата светлина не прониква. Пречупване не става в нашата атмосфера. Никакво пречупване не става. Лъчите вървят

по права линия. Тия лъчи се пречупват във видимото Слънце. Следователно, Слънцето е като трансформатор. После тия лъчи, които излизат от него, се пречупват на земята, и се възприемат от нашите очи. Сега туй е физическата страна. Като говоря аз за Слънцето, подразбирам онзи, възвишеният живот. Това са същества, които са работили с такава интелигентност, дето хората нямат понятие за онези математически способности, които имат, за онази геометрия, която разбират, за ония сили, с които разполагат. Една маса, като слънцето например, която в обем е 1 милион и 500 (хиляди) пъти по-голяма от Слънцето, тази маса да се тури в пространството с голяма бързина. Каква сила е туй, което я движи? При това и земята да се тури в движение. Вие не сте изчислявали. Това е едно число шест с двадесет и една нули. Толкоз тонове има земята. Шест помножено с десет на двадесет и четвърта степен. Благодарете, че не разбирате. Вие имате възможност за в бъдеще да разберете това. В неразбраните работи има възвишени същества, които са много напреднали, имат любов да ни предадат своето знание. Ако вие влезете в природата, ще видите, че едно съзнание по-низше е обкръжено с по-висши съзнания. Може да видите съзнания, обкръжени с по-висши съзнания, може да видите съзнания, обкръжени с хиляди такива светли пояси. Всеки пояс представя по-напреднало съзнание. Една интелигентност, която се грижи за по-долните. Сега вие мислите, че сте свободни, каквото искате, можете да правите. Ни най-малко вие не правите туй, което искате, но правите туй, което другите искат. Вашата майка, която ви ражда, иска поп да станете. Вие ставате поп. Но вашата майка иска да станете поп. Вашата майка иска вие да станете музикант, вие ставате музикант. Вашата майка иска да станете добър юнак и вие ставате юнак. Каквото вашата майка и баща пожелаят, това ставате. Та дълги години като сте извършвали волята на вашите майки, в хиляди поколения, каквото са желали тия майки, когато те са пожелали да се освободите, само тогава ще дойдете вие да бъдете свободни. Или другояче казано: Ние трябва да дойдем да напуснем, каквото нашите майки са желали, ако искаме да се освободим от кармическия закон. После да дойдем да първичния закон, да видим какво той иска от нас. Ние сме вече дошли до тази фаза.

Шестата раса е расата на блудния син, който се връща при баща си. Тя е шестата раса, която иде. Сега представят окултистите шестата раса и са прави. Аз искам да представя работата тъй. Тази раса иде с едно съзнание на смирение, тя вижда всичките погрешки на петата раса, на четвъртата, на третата, на втората и на първата раса. Казва сега: „Господи, и деди и прадеди са живели тъй, с туй разбиране, аз искам да бъда слуга. Вече нямам друго желание, както те са разбирали, искам да бъда слуга.“ Казвам: Вие може да бъдете от шестата раса, ако имате онова смирение. Не

само привидно смирение, то не е смирение. Смиреният човек е гениален музикант, смиреният човек е гениален поет. Смиреният човек е гениален философ. Смиреният човек е гениален архитект, държавник, свещеник, цар. Това е смиреният човек. Той носи със себе си всичките ония възможности. Влиза в твоето положение, влиза в положението и на всички свои братя. При това той е смирен по отношение на Бога. Той, който създаде целия свят, толкоз много, той себе си счита, че нищо не знае. При другите, окръжаващите много знае, не се гордее. Той казва: „И вие сте като мене." Всички трябва да бъдем смирени, за да възприемем истината. Това значи да служим на Бога със страх. Сега искаме смирение, някой да ни се подчинява. Не е въпрос за подчинение. В подчинението седи силата, но разбиране трябва да имаме.

Например, вземете в съвременната музика, как са дошли да означават С или „до". Какво означава „С"? „До" означава една нота, която е в центъра, излязла от една система и търси да образува една нова система, в туй да има напрежение, търси място да излезе. Значи едно яйце търси място да оживее, да започне да ходи. Туй яйце трябва да се тури под квачката, дава му се известна топлина. Като се излюпи туй яйце, става на „ре". Или „до"-то израстнало нагоре. „До"-то е закон на размножаване. Храна трябва, ти ще мислиш. Третият тон е да знаеш да мислиш. Ти никога не можеш да вземеш „ми" вярно, ако не мислиш. Не можеш и „ре" да вземеш вярно, ако не мислиш. Не можеш да вземеш „до" вярно, ако няма в тебе напрежение, да се пукнеш навсякъде, разумно да се пукнеш. В музиката стремеж трябва да имаш. „До"-то ще ти даде стремеж нагоре. „Ре"-то ще ти даде движение. „Ми"-то ще ти даде метод, начин за мислене. „Фа"-то или „Ф" е закон да превъзмогнеш всички мъчнотии, музикално да ги превъзмогнеш. Над „ре" ще се повдигнеш. Имате „Г". Ти трябва да имаш една основа. Доминанта, основа в музиката. „Сол" е едно разцъфтяване, да можеш отгоре да възприемаш всичките възможности, които съществуват в природата. Тогава имате „А". Аз се чудя сега, защо този ред са го нарушили. Защо след „Г" турили „А", после турили „на". Много добре са го турили „А"-то. „А"-то показва тона, който зрее. То е тонът, който съдържа всичките материали на всичките музикални култури. Готов е този плод. „Ла" е плод, който трябва да се яде. Имате „си" или „ха". От „ха" вие ще минете в музиката на друга музикална система. От „си" вие не може да се повърнете назад. Трябва да вървите. Онзи, който разбира музиката, той може да мисли. Онези, които не разбирате музикално, какво ще намерите вие? Казва: „Аз съм пял „до". Колкото пъти съм го пял, нищо не става." Нищо не става, понеже вашите кибритени клечки са без главички. На мой език казано, аз ако ви дам клечки, като драснете, „ми"-то, „до"-то, ще се запали огънят. Една музикална клечка „до" ще произведе толкоз резултат, колкото с лопата, като палите огъня. С лопата се пали по-лесно, но с

клечката по-бавно. След време огънят ще бъде еднакъв. Въпрос е само на време.

Аз взимам музиката като основа на живота. В музиката ти най-първо ще започнеш с любовта. Ти, за да живееш добре, трябва да имаш любов към живота си, непреодолима любов. В тази любов трябва да се прояви светлина и топлина, да дойде знанието. След туй трябва да проявиш своята музика. То е истината, то е свободата. Един музикант, който има любов, който има топлина, който има знание, който има истина и свобода, значи има къде да изразиш своята музика, има кой да те слуша. Онези, които слушат, те възприемат. Ти ще дадеш и те ще дадат.

Казвам: В живота трябва да се почне оттам. Ние, съвременните хора, не благодарим на Бога за живота, който ни е дал. За този живот, който имаме, са работили безброй същества, хиляди и милиони, милиарди години преди съществуването на сегашните хора за подигането на това човечество. Този живот е така нареден, вътре ако разгледате човешкия мозък, ако разгледате центровете, които са вложени в мозъка, туй съчетание на нервите, всичките психически и физиологически процеси за растене и развиване. В съвременното радио имате две крушки, които ги въртят, едната е да хванеш онази станция и ако искаш тихо или силно, пак въртиш. Казвам: Ако човешкият ум е дошъл да схване по кой начин да хваща тия вълни през въздуха, как му дошло на ум да хване вълните, които идат от Германия, Франция, Русия? Как му дошло на ума да ги хване и да ги преведе в звукове да слушат, като че на 4–5 крачки говори. То е на 2, 3, 4, 5 хиляди километра.

Аз като говоря, вие казвате: „Учителят е тук." Лъжете се. Аз съм толкова далече, че вашият ум не може да схване. И вие сте далеч. Тук нямаме реалност. Вие слушате радиото, което ви говори. Всички онези, които ви говорят, са далеч някъде. Че вие един ден се оплаквате, че вашето радио се развалило. Радиото се развалило и на онези, които говорят, не може да възприемат. Казват: „Той умря." Щом умре, радиото се развалило. В Америка се явил един учен човек, който искал онези, които се екзекутират с електричество, да му се дадат, че той да ги съживи. Казва: „Дайте ми ги и аз ще ги съживя." Но те не искат да ги съживи. Сега мислите ли, че всичките хора, които умират, са умрели? Ние мислим, че са умрели. Иде ден, когато тия, които са умрели, ще ги съживят. Няма по-лошо нещо от това заблуждение, че сме умрели. Няма по-лошо заблуждение от това, че сърцето се развалило, че мозъкът се развалил. Нищо не се разваля. Наскоро дойде една сестра и казва, че часовникът ѝ се развалил. Казвам: Като се миеш, снемаш ли часовника от ръката си? – Не, казва. – Ти като се миеш, влиза вода, той не е направен да работи при тия условия. Като

миеш ръцете си, ще го снемаш, ако искаш да върви право. Щом не го снемаш, после ще платиш повече, отколкото струва. Казвам: Вие сте от вярващите. Аз ви говоря, доверие имам във вас. Вие трябва да благодарите, че аз ви говоря. Никога човек не ви е говорил както аз ви говоря. Говоря ви самата истина, не абсолютната истина, нея не може да ви я кажа. Ако ви я кажа, ще се опиете. Ако ви кажа самата истина, вие замязате на един турски хамалин, който взема един лотариен билет от един американски параход, че му се паднал един параход. Хамалинът като го вкарали в парахода да го види, завъркала му се главата.

Казвам: Природата е внимателна, на един човек не може да му се дава повече. Сега имаше във вестника за Адолф Хитлер. Той бил прост войник. Запознал се с някой капитан, сегашният негов приятел Едеман. Като подофицер Хитлер бил в неговата рота. Той го представил за възнаграждение на железния кръст и за други такива почтени ордени. Никога не го представил да се повиши в чин. Казва: „Той е особен човек, ако се тури, ще го разваля.“ Той дал да се възнагради с всевъзможни георгьовски ордени, но никога не го представил за повишение. Казва: „Опасно е да му се даде чин.“ И той останал подофицер. И природата ни дава гергьовски кръстове, но не такива чинове. Но този, който бил подофицер, е водач на целия германски народ, значи, един умен човек. Един човек, който съумява да води един народ от 70 милиона, е умен човек. Вие казвате за Мусолини. И той е учен човек. Той се крил в Швейцария под мостовете. Сега, Швейцария трябваше да отнеме тази присъда. Значи, не е глупав Мусолини. Тия хора не се срамуват от своето минало. Понякой път човек трябва да има амбиция в света. Ако вие не можете да приложите онова, което имате в себе си, какво ще направите? Вас ви е страх. Писанието казва: Страхливите няма да наследят Царството Божие. Някои ги е страх. Казват: „Новото учение.“ Какво е новото учение? Новото учение е учение за любовта, Божествената любов, която иде не от корема на човека, но от главата, от центъра. Туй новото, което иде от съзнанието на възвишените същества, които изпращат тия течения не в нашия стомах, но в нашата глава. Срещнеш един, нищо не ти дал човек, ще го обичаш, защото Бог е една Божествена любов. Любовта трябва да произтича от главата, че като те заболи и сърцето, то къде е? Там, дето е главата, там е и сърцето. Там, дето е главата, там са и краката. Питам: Когато едно яйце е в черупката, де му са краката, де му е главата, де му са крилата? Ако туй яйце го турите под една квачка, веднага и главата ще излезе, и краката, и крилата, всичко ще се намести. Питам: Когато вие поставите човека под Божествените крила, тогава ще се прояви човекът, онзи човек, който мисли. Тогава неговата глава може да бъде образувана от Божествения Дух, неговият ум да бъде образуван от Божествената мъдрост и силата му да бъде образувана от истината, от свободата. Ако вие искате да бъдете

успешни в живота, турете за основа любовта, не да се откажете от физическия живот. Всяка работа е почтена. Не считайте нещата долни. Например, ти искаш да окажеш някому повече почит. Не считайте един човек по-благороден, друг не. То е относително. Има картини завършени, има картини незавършени. Картините сами по себе си не се завършват. Кой ги завършва? – Художникът. Ти не давай едно свое мнение за една картина, която не е завършена, която се рисува сега. Ти не знаеш каква идея се крие в ума на този художник. Ти не знаеш каква идея се крие в ума на един поет, който сега пише. Ти не знаеш каква е неговата мисъл, която има в себе си. Не давай мнение за един богат. Не считай, че всичките хора са крадци. Не считай, че всички бедни хора са светии. Богатият човек има по-голяма възможност да направи престъпление, сиромахът има по-малка възможност. Силният има по-голяма възможност да направи престъпление, слабият, болният, има по-малка. Ако слабият не прави едно престъпление, то още не е една добродетел. Ако силният прави престъпление, то не е признак на зло. Той може да има съображения. Ти, за да го съдиш, трябва да знаеш, какви са неговите мотиви вътре. Мислите ли, че един човек, който гони друг, за да го убие, и трети го хванал за гърлото, че вторият изгубил съзнание, мислите ли, че третият е направил зло? Казва: „Защо гониш този човек?“ – „Той ми направи зло.“ Ти ще го хванеш за гърлото, но не с нож. За гърлото го хвани. Кажи: „Няма да го убиваш, аз съм силен човек.“ Стегни го за гърлото. Казва: „Той трябва да си владее езика.“ Ако си слаб човек, не се опитвай да биеш силния човек, защото ще бъдеш бит после. Казвам: Трябва да се обосновем. Без страх да служим.

Най-първо, искам във вас да се зароди едно благоговение към Бога, не тъй, както досега сте имали. Каквото да направиш, веднага да се спреш. Ако е отрицателно, да кажеш, Той те гледа. Туй лице е толкова тихо, Той те гледа. И като направиш престъпление, Той ти казва: Много добре си направил. Че ти го наби много добре. Че тебе набиха, много добре направиха. Ти ще опиташ. Правиш добро, Господ казва: Много добре направи. Следователно, ти казваш: „Господи, те ме набиха.“ Господ казва: Никого в света не бият, който не е бил. Никого в света не мъчат, който не е мъчил. Никого не обират, който не е обирал. Ако нас някой път не ни обичат, може би някой път в миналото някъде не сме обичали както трябва, направили сме погрешка, връща ни се сега. Затуй казвам: Турете новото в живота. Не ви казвам да се откажете от вашия стар живот. Трябва да намерим кому да го раздадем. Защото богатият, на когото Христос каза да си раздаде богатството, че да дойде да се учи, не може да го раздаде. Ти казваш: „Аз искам да служа на Господа.“ Най-първо ще намерите един учител да ви учи. Този учител не отвътре трябва да бъде, но отвътре и отвън. Ако имате един учител, който отвън ви говори едно, отвътре друго,

има нещо криво. Кривото е или във външните условия, или във вътрешните възможности. Следователно, необходимо е вътрешните възможности да бъдат в съгласие с външните условия. Ако онова, твоето схващане в ума и твоето схващане в сърцето се съгласуват, онова, което ти си схванал е право. Казвам: Най-първо ние се нуждаем от хора свободни. Защото по закона ние служим от страх. Кой от вас не е служил от страх? В новата епоха всички трябва да служим с пълна свобода. Десет пъти да изпълним по-добре, отколкото сега. Учиш музика, не за онова, което ще ти дадат, но зарад самата музика. Колко хубави работи музиката може да ти донесе? Ако вие бихте били добри певци, можехте да се съобщавате с другия свят. Някой казва: „Може ли да имаме съобщение с оня свят?" Има музика, с която може да се свържете с оня свят. Индусите имат песни, с които могат да събират змиите. Но има една музика, която аз зная, която като запееш, светии отгоре слизат, ангели слизат да те слушат. Ако ти имаш една публика от ангели и светии, че след като си пял, те да останат доволни, те (не) ще те оставят без възнаграждение. Лицето ви ще светне. Бих желал да имате одобрението на тия, напредналите ваши братя. Да не се срамуваме, защото срамът произтича от престъплението. Всякога ние се срамуваме, когато направим престъпление. Аз направя едно добро, срамувам се, защото имам някакво користолюбие. Направя едно добро и искам да го направя заради себе си, мен ми е приятно. Мен ми е приятно, като направя доброто. Аз се радвам в себе си, зарад самото добро. Не очаквам отвън да ми благодарят. Този човек се радва, че се намерил един човек да изпълни волята Божия. Той върви по мой пример. Всички в света да започнем да живеем тъй, както Бог живее. Да обичаме. Казвам: Само по този начин може да се подобри сегашното общество. Вие не се смущавайте от това, което става сега в света. За този свят има друг, който се грижи. Всичко туй ще се уреди. Всичко е предвидено. Не мислете, че нещата стават случайно. Всичко е предвидено, всички играят роля. Германия е на място. Англия е на място. Русия е на място. Съединените щати са на място. България е на място. Всички са на място. Кой каквото прави, е на място. А зад туй седи друго. Тук седят слугите, които се бият. Ще дойдат господарите. Понеже са разбрали криво сметката на своите господари, господарите виждат, че слугите са си пукнали главите. Те ще започнат да ги лекуват. Господарите на всички народи ще започнат да ги лекуват. Това ще стане в бъдещата култура. Те като дойдат ще стане едно побратимяване. Затуй всички се гответе за побратимяването на всичките народи. Бъдете смели да проявим Божията любов, Божията мъдрост, Божията свобода, знанието, светлината, живота, живота във всичкото свое разнообразие. Считайте, че всичко онова, което става, е на мястото си.

„Да Му служим без страх." Да Му служим с любов и с живот. Да Му служим с мъдрост, знание и светлина. Да Му служим с истина, свобода.

Това е новата култура.

Тайна молитва.

39-та неделна беседа от Учителя,
Държана на 18 септември, 1938 г., 10 ч. преди обяд.
София – Изгрев.
/ Последна /

1938_09_21 По закон и по любов
лекция на Общия окултен клас

ПО ЗАКОН И ПО ЛЮБОВ

Отче наш
„Духът Божий."

Учителят гледа темите. Четири души авторитети, много учени хора.

Предметите не трябва да се разглеждат само външно. Една тема най-малко може да има две страни: външна и вътрешна. Предметът, когато се разглежда, туй да е пример за изяснение. (Едно коте мяуче.) Турете туй коте при майка му. Външна и вътрешна страна значи. Някой път можем да похвалим астрономите, изучават далечните звезди. Най-близката звезда до земята, до слънчевата система е на разстояние на 4 светлинни години. Четири и половина години трябва да пътува светлината, за да дойде до нашата земя от най-близката звезда. Значи, колкото земята извършва за 4 1⁄2 години. Светлината, която пътува с 300, 000 км./сек. се взема за единица мярка. И светлината трябва четири години да пътува, за да дойде до земята. Толкоз е далеч пространството. И при туй далечното пространство, някой път искаме да знаем дали една звезда се приближава или се отдалечава. На такова далечно пространство как ще знаем? В туй отношение е дошъл на помощ спектроскопа. Чрез спектроскопа се разлага светлината на звездите, както и на слънцето. Образува се червен полюс и виолетов полюс. Те са намерили, когато една звезда се отдалечава от Земята, дават известни линии, известни спектри. Когато едно тяло се отдалечава от Земята, линиите към червената светлина се приближават, стават по-близки. Когато се отдалечава звездата, тия линии се приближават. Когато тялото се приближава, тогава линиите към виолетовия полюс – става по-голяма широчината между тях. Откъде накъде са намерили, че при приближаването на линиите се отдалечава тялото? А когато линиите на светлината се отдалечават, тялото се приближава. Тогава питам: Дали някой човек се отдалечава от Бога, или се приближава до Бога? Една звезда или се приближава, или се отдалечава. Например, нашето слънце, като пътува в пространството към някоя звезда се приближава или се отдалечава. Но туй отдалечаване е относително на земята. Не, че земята иска да се отдалечава. Но по своя си път така видимо се отдалечава. Някои тела се отдалечават. Някой човек ни е близък. Знаете ли колко ви е близък? Този човек, който ви е близък днес, след 1–2 години стане ти далечен. Казвате: „Отдалечихме се". Питам: Кое е станало причина да се отдалечите и кое е станало причина да се приближите?

Та казвам: Кое е онова качество, с което ние се приближаваме до въздуха? Най-първо, специално ни свързват белите дробове и при това всичките пори на тялото. Човек има около 7 милиона пори. Всяка пора ни свързва. Човек има такива връзки с въздуха, 7 милиона, през които въздухът се докосва до човека. А при това специално се свързва с дробовете. Значи дробовете запознават с въздуха. Ние, разумните същества имаме дотолкоз прямо отношение, доколкото той е полезен за дробовете. Колкото до нечистият въздух, той не е полезен; ние казваме, че този въздух е вреден. Каква роля играе въздухът? Сега при запознаването си с въздуха цяла философия има. Казвате: „Трябва да се диша". Някой път въздухът влиза и излиза неволно. След време започваш да чувстваш, че ти е тежко на гърдите. Някой път те стяга нещо, неразположен си и в мислите си си неразположен, и в чувствата си си неразположен. Туй произтича от дишането, защото забележете: този въздух, който не е съединен, който е отдалече. Водородът е доволен. Той е млад момък. Не е млад момък, но е млада мома. Кислородът е млад момък, влюбили се. Въглеродът е майката, а азотът е бащата. Водородът е дъщерята, а кислородът е сина. Ако дойде майката във вас, азотът, ще се намерите в трудно положение. Туй, което помага на хората, това са техните деца. Имат особена Любов към човека. Те като влязат вътре, образуват едно съединение. Любовна работа се образува. Съединение, разединение. Та цял скандал става. Когато Любовта върви правилно, вие казвате, правилно е дишането. Когато Любовта не върви правилно, понеже като влязат младите, не остават те доволни. Не образуват връзка. Та човек с дишането си, на ваш език, кислородът и водородът постоянно връзки правят, постоянно женитба става. Като се оженят, изпъдите ги навън. Пак влизат новите, които не са женени. Като се оженят, пак навън. Какво ще разберете вие под думата „женене"? Българската дума „жени" значи реже жито, жъне. Казвате: „Да се оженят". Като се оженят, ще се свърши. Като се оженят ще се свърши всичко. Ти като се ожениш, ще идеш на гумното, ще започнат конете да вършеят, част в плевнята, част в хамбара. Колкото са идвали при мене, всякога казват: „Като се оженя ще бъда ли щастлив?" Казвам: Копитата на конете ще бъдат отгоре ти. Кои са конските копита? Конските копита е човешката ревност. Ревността на мъжа е конско копито. Ревността на жената е конско копито. Ревността, това са тия копита, които започват да вършеят. При такъв случай човек не може да диша правилно. Вие трябва да се научите. Човекът го изпъдиха из рая, защото не знаеше как да яде. За нищо и никакво го изпъдиха. (Адам не знаеше храната си) как да подбира. После изял един плод без позволение. Един от членовете на (...) пък го дал на Адама и той без да го опита, яде и на общо основание ги изпъдиха навън, че ядоха от този плод. После, тия двамата като ядоха от плода нямаха доблестта да кажат, че са яли. Адам като някой от учените хора даде имената на всичките животни, а уплаши се, че ял от плода, че

трябваше Господ да ги търси цял един ден. Денят се мина. Знаете ли колко е един Божествен ден? 1000 години. Един Божествен ден е 1000 години. И така те седяха и като дойде Господ вечерта да погледне, намери ги. Значи причината е в яденето. Сегашните хора започват да грешат с дишането. Сега в живота всички нещастия на хората произтичат от яденето и дишането. От яденето произтича само, когато туриш две несъвместими храни, които изискват разни времена за смилане. И в дишането става така. Ако въздухът сега влиза в дробовете, не става съединение. Много хора не чакат да стане съединение. Че водородът и кислородът да се съединят, да ги извадят навън. Щом се образува съединение, тогава да излезе въздуха. Неправилното дишане става, че щом искат кислородът и водородът да се съединят, да направят любовна работа, а ти (ги) изпъждаш. Който ги изпъжда, той заболява от охтика. Всичките охтичави хора губят Любовта. Всички страдате от въздуха. Спъвате Божествената Любов във въздуха. След туй се зараждат във вашият ум какви ли не работи. Мене ми разправяха един анекдот за две баби 85-годишни. И двете се подпират с тояжки. На едната баба дядото жив, а на другата – умрял. Комшии били. Тази, на която дядото умрял се запознала с дядото на другата баба и тя ѝ казва: „Мари, какво си завъртяла ума на моя дядо? С тояжката знаеш ли какво може да направя?“ Осемдесет и пет годишна баба. Тук понякой път гледам набожните се изказват като тия баби, че завъртяла някоя главата на дядото. На 85-годишен човек това му останало сега да мисли. Един дядо на 85 години, той е вече светия. В моите очи, той е вече светия. И тогава тия баби започват да се налагат с тоягите. – „Бабо, какво ти стана на главата?“ – „Пукна ми главата за (моя) дядо“. Не пуква главата, на която дядото е умрял, а на онази, на която дядото е жив. Питам: Защо? От памтивека аз зная, този въпрос не върви. Във всичките религии и във всичките общества все куца Любовта в туй отношение. Трябва да знаете кога стават престъпления в света. От всеки един човек излиза светлина. Ако разложат неговата светлина, ще знаете. Сега нашата земя може да направи престъпление. Не че ще направи престъпление, но в нея може да станат престъпления. На слънцето не може да станат никакви престъпления, защото няма повод за престъпления. За да се яви едно престъпление, трябва да има някаква форма. Престъпленията засега се явяват само в чувствата на хората, в една много гъста материя, дето едни тела са твърди, изгубили своята светлина. Там има възможност за явяване на престъпленията. Но в какво седи едно престъпление? Защото престъплението не е започнало с човека. Ангелите, които са били толкоз напреднали, за тях се казва, че те напуснали своята първоначална чистота и направили някаква погрешка. Половината от тях напущат небето и слизат в по-гъстата материя. Едни от ангелите остават да живеят горе, други слизат да живеят при хората. Тези ангели, които са тука, те учат хората на тия престъпления. Нещо има в тебе. Престъплението от какво

произтича? Да кажем, ти си обидил някого. Казал си му някаква дума. Ако един българин на своя език ти каже една обидна дума, той може да те обиди. Един българин може да обиди друг българин. Но един французин, който говори на френски може ли да го обиди един българин? Той може да обиди един французин. Като разбираш нещо, тогава има обида. Като не разбираш нещо, не може да се обидиш.

Сега искате и вие да знаете обича ли ви Бог. Вие обичате ли Бога? Помнете, че Божията Любов не може да се прояви в своето естествено положение, когато умът на човека е тъмен. Ако в твоя ум блуждаят нечисти мисли, ако в тебе се зароди най-малкото желание да направиш нещо, ако в яденето не знаеш как да ядеш, ако в дишането не знаеш как да дишаш, ако не знаеш как да се обличаш, защото човешката мисъл сега се занимава с модата. Да мислиш, то е мода. Трябва да знаеш как да се обличаш. Ако се облечеш, ще ти кажат, при днешните условия щом се облечеш, ще кажат: „Провървяло му", или че взел пари, крал отнякъде. Облякъл се, къща направил. Но в туй провървяване мислим, че има нещо неестествено. Не се разбира, че (е) по един естествен начин. Ако една жена се облече добре казват: „Защо се облича добре? Тя е вече 45 годишна. Едно време имаше защо, на хорото. А сега на 45–50 години е". Ако мъжът започне да се облича, казват: „Едно време имаше смисъл, като млад". Питам: При такова едно състояние на ума Божията Любов в човека може (ли) да се проявява? Божията Любов не може да се проявява, понеже в Божествения́т свят абсолютно няма никакво престъпление. Невъзможно е ти да накараш едно същество в Божествения свят, с нищо не можеш да го накараш да мисли другояче. Да го накараш да се съблазни, то значи да измени своето естество. Даже хората на земята мислят, че Господ обича едни повече. Дал им е повече светлина, блага. Други като не обича, дал им сиромашия. Те имат едно понятие за Бога. Дойде някое изпитание, казват: „Защо Господ ни даде туй изпитание?" Че те изпитват, ни най-малко не значи, че те изкушават. При едно изпитание Господ иска да знае в знанието колко ти си усвоил живота. В знанието иска да те изпита, доколко е проникнала светлината вътре в теб. Вчера имах цял един разговор. Някой път има известни въпроси, които не трябва да засягате. Изучавайте въпросите научно. Не мислете, че онзи човек, който ви дал някаква храна, иска да ви стане тежко на стомаха. Не мислете, че причината е той. Ти не си ял добре. Ако човек ти продаде биволска пастърма, някой път е хубава, някоя биволска пастърма. Някой път биволската пастърма е крехка, но някой път е от 20 години. Дадат ти пастърма, но ти не си я дъвкал хубаво, а си гълтал пастърмата, без да я дъвчеш. От стомахът не е. Често ядеш сладко грозде, после – студена вода, стегне те коремът. И всички се нахвърляте върху пастърмата. – „Тази пастърма щеше да ме отрови", казваш. Не е виноват човека, който ти е дал пастърмата. Ти не си я дъвкал хубаво,

смесил си я с гроздето. Пастърмата и гроздето не вървят заедно. Сега ще направите един превод. Тук всички идвате; вие нямате човещина. Като ви казвам, че нямате човещина, вие не цените човещината. Вие правите престъпление. Вие мислите лошо. Вашата мисъл ще иде в невидимият свят. Ще се хваща от кого е излязла. Ще ви хванат и ще ви кажат: На какво основание създадохте тази мисъл? Кои са подтиците? За всяка Божествена енергия, човек ще отговаря, ще даде отговор за формите, които прави. Например, за религиозния човек. Човек не може да бъде религиозен, на когото умът не е чист. Човек не може да бъде религиозен, на когото сърцето не е чисто. Човек не може да бъде духовен, на когото волята не е просветена. Че мене може да ме боли коремът, не са виновати хората. Че не мога да дишам правилно, не е виноват въздуха. Че не може да дишам правилно, не е виноват невидимият свят. Защо ме боли глава? Защото Божествената Любов не функционира правилно. Защо имам болка в гърдите? Защото духовната Любов не функционира правилно. Защо ме боли корема? Защото човешката Любов не функционира правилно. Има по-долна Любов, животинска Любов. Не мислете, че животинската Любов е много лоша. Много животни живеят по-добре от хората. Има някои, които използват животинската Любов. Птиците, като образуват семейство за два месеца измътват яйцата и децата стават способни, търсят си храната. Ако човек за два месеца образува семейство, какво ще стане? Трябват му най-малко 12 години да тури детето на крака за да си изкарва прехраната. Дванайсет години най-малко. А след това до 21 година. Да свърши университет, че после да го турят на служба, много работи има. Питам: Сега за тия социални работи, както се разправят, решете сега един социален въпрос. Чехия се намира в едно изпитание. Седем милиона чехи, а 8 милиона, които не са чехи. Седем милиона управляват 8 милиона. Има едно несъответствие. Ако ти в себе си имаш 8 милиона, които не са твои, а 7 милиона, са твои, какво ще бъде твоето положение? Ако имаш 8 лоши мисли, които не са твои, а 7 които са твои, мислиш, че тебе ще ти върви? Мислиш, ако имаш 8 лоши желания, а 7 добри желания – тебе ще ти върви? Мислиш, ако имаш 8 лоши постъпки, а 7 добри, ще ти върви? Отвън тия хора се (радват), но една дисхармония има вътре. В какво седи дисхармонията? Тия, които управляват искат да имат всичките блага. В Божественият свят другояче седи въпросът. Един баща представете си, че има 5 сина и 6 дъщери. Ако бащата погледне с особеност само на синовете, а дъщерите си пренебрегне, той не е баща. Или пък, ако погледне към дъщерите си благосклонно, а към синовете си неблагосклонно, или към някои гледа по един начин, а към другите по друг, този баща не е от разумните. Следователно, ние оценяваме характера на бащата от Любовта, която има към децата. Ако този баща оценява всяка своя дъщеря, всеки свой син и отдава съответното, което изисква тяхното естество, казваме, че този баща е добър и умен. И майката, ако така постъпва и тя е добра и

умна. Как ще оценим поведението на синовете и дъщерите? С обходата към бащата. Ако синовете и дъщерите отдават съответствующа обхода на бащата и майката, те са добри синове. Ако започнат да търсят погрешка в баща си, да намерят всеки ден по някоя погрешка, не са добри синове. В какво седи престъплението? Как рибите научиха престъплението да се ядат едни други? Там е един въпрос. Рибите се научиха да се ядат, понеже не знаеха как да говорят, не си разбират от езика. В рибите няма разбиране. Сега ще оставим дали това е така. Но под думата нямат език, разбираме нямат разумност. Най-голямата жестокост, която е съществувала, тя е в рибите. Ужасно положение. И затуй в тия престъпления, които вършат, Бог ги е турил във водата вътре, за да може да се чистят. Те като ходят, всичките нечистотии във водата са. Неразумните деца, тия техни нечистотии се научиха да се ядат едни други. Нечистотията на рибите ги научиха да се гълтат цели.

Та казвам: Щом всеки един от вас допусне една нечиста мисъл, нечистата мисъл ще привлече едно нечисто желание. Нечистата мисъл и нечистото желание ще привлекат една нечиста постъпка. Тя може да е толкоз малка, че само Бог да я види. Бог вижда несъответствието. В Него има всякога един стремеж да почисти нещата. Казва Писанието: „Чисти бъдете. Чистите по сърце ще видят Бога.“ Мислите ли, че вие трябва да се съдите? Първото престъпление става щом опетниш твоята дреха, с която са те облекли баща ти и майка ти. Може да е една капка, може да е съзнателна или подсъзнателна. Но е престъпление. Като се върнеш, ще кажат: „Къде си се оцапал?“ Ще кажеш една лъжа: „Хвърлиха кал“. Не е така работата. Или някой път дрехата се скъса. Ти ще обвиниш, че друго едно дете бъркало, че е скъсало дрехата. Но не е така. Ти се качиш на някоя дърво да крадеш ябълки, закачил си дрехата. Казват: „Нашето ангелче!“ Откъде дойде на ума на туй „ангелче“ тази мисъл да каже, тази лъжа? Мислите ли, че ангелчетата не грешат? Тия ангелчета защо напуснаха небето? Твоето ангелче е от тия ангелчета. То още горе се научи на тия лъжи. Лъжата научиха горе като били. Сега не ви говоря за неща. Вие понякой път на греха в себе си гледате като нещо ваше, дете, го държите. Там е всичкото ви заблуждение. Грехът е нещо чуждо на човека. Изпъди го навън. Не дръж вътре, тури го навън. Не го прегръщай, изпъди го навън. Ако ти оставиш греха, той ще мяза на яйцето на една боа. Ти като вземеш туй, змийското яйце да го туриш, ще се измъти, ще излезе едно малко змийче. От втората до седмата година ще стане 7–8 метра. Ще се увие около тебе и ще те смаже. Тия змийските яйца, те ще ви глътнат. Вие всички страдате от змийски яйца. Гледам, някой турил го под ръката, че го мъти. Някой – под дясната страна. Други под лявата. Мъжете мътят под дясната ръка; жените – под лявата ръка. Питам: Какво правиш? Казваме: „Уча се нещо“. Сега колко е мъчно. Аз ви казвам: В новият живот се изисква да имаме прямо

отношение. Понеже никой не може да ни даде образа на чистотата. Ако е за чистотата и ангелите може да ни покажат как ние може да бъдем чисти. Единственият, който може да ни предаде какво нещо е чистотата то е само Бог, ако Той изпраща Любовта си. Любовта е първият подтик на Бога да ни освободи от нечистотата. От Любовта иде животът. А животът има свойство да измие всичките неща като водата. Без Любов никакво подигане, никакво спасение, никакъв живот, никакво подобрение, нищо не може да стане. Като дойде Любовта в света, трябва да се роди животът. Животът трябва да ни очисти от всички нечистотии, да остави греховете настрана. Всичката нечистота на нашите мисли, всичката нечистота на нашите желания, всичката нечистота на нашите постъпки – само Любовта може да очисти. Всяка постъпка трябва да бъде чиста. Всяко желание трябва да бъде чисто. Всяка една мисъл трябва да бъде чиста. Може да бъдат чисти само като се операт, като мине животът през тях. Когато кажем, че трябва да живеем, най-първо трябва да се изчистим и в живота след като се очистим ние ще бъдем в състояние да живеем добре. Вие отивате при Бога да се молите. Християнин съм. То е временно. Днес си добър, утре си лош. Днес мислиш едно, утре – друго. По този начин не може. Помнете едно нещо. Причините за страданията на човека са в него, не туряйте причината в условията. Най-главната причина за вашето падение е вътре. Ангелът (е), който изкуси човека, но вътре в тях се зароди желание да бъдат като Бога и те паднаха. Като Бога никой не може да бъде. Ако в едно дете се зароди желание да бъде като баща си, туй, малкото дете е на крив път. Ти, за да станеш като баща си и ти трябва да имаш свои деца. Синът никога не трябва да иска да бъде като баща си. Хубаво е сега да бъдете. В ума на всинца ви гледам вие искате да станете големи хора, като баща си. Трябва да се ожениш, да имаш деца. Тогава и твоите деца искат да станат като тебе. Тогава какво ще стане? Ако всички станат бащи, кой ще бъде син? Днес имаме повече бащи, отколкото синове. Всичкото престъпление във вас седи, че искате да станете големи хора, велики хора. Ами че това са идеи на вашите бащи. Аз искам да бъда един добър син. Че ние богове ли трябва да станем? Вие сте, казва Писанието, богове и там е падението. Богове, които постоянно страдаме. Няма нещо по-хубаво в живота да бъде един човек чист син на Бога с чисти мисли, с чисти желания, с чисти постъпки. Не само за един ден. Но като се родиш, докато заминеш от земята, да бъдеш един отличен син. Вие казвате: „Как ще ни посрещне Христос?“ Че като дойде Христос на земята какво искаше Той? Искаше ли да стане големец? Те искаха да го правят цар. Той беше турил един от своите ученици да събира пари. Какво знание имаше Той? Вие искате да бъдете като Христа. Той дал много добър пример. Той казвал: „Син человечески не дойде да стане големец, но да послужи на страдующите, на болните, на онези, които не разбират“. Христос като срещнеше младата невеста, казваше: „Да обичаш другаря си“. Като

срещнеше младият момък казваше: „Да обичаш другарката си, тя е дъщеря на Бога“. Много жени казват: „Аз съм дъщеря на Бога, мъжът е син на дявола“. Или пък мъжът е син на Бога, дъщерята е на дявола. Не е това правилно. И мъжът, и жената са създадени, казва тук в Писанието, по образ и подобие Божие. То е първото създаване. Второто положение. Най-първо Адам е създаден от пръст, от земя, от земята е взет. Различават се първият и вторият Адам, че вторият е взет от елементи на земята е направен. Сега може да ви обясня биологически. Че и Ева се отличава по това, че Ева е направена от един материал. Две ребра са взети, от бяла материя е създадена. Та жената като е създадена от бялата материя казва: „Трябва да бъдеш чиста“. Тази материя, от която се създаде Адам, казва: „Адаме, ти трябва да бъдеш умен, да се учиш“. На жената казва: „Чиста трябва да бъдеш. Няма да оставиш други да перат дрехите ти“. На Адама казва: „Ще бъдеш умен“.

Сега къде е почитта ви? Тук се събирате и гледам вие нямате никакво уважение. Един брат казва за една сестра: „Къде е този парцал?“ Че то е човешка гордост. Ами този захласнатият Мунчо? Аз ви изнасям известни недостатъци. Казвате: „Ние сме ученици на Новото Учение“. Че туй ли е Новото Учение? Новото Учение е да знаеш по най-разумния начин да очистиш своята мисъл, да очистиш своите чувства и по най-разумен начин да знаеш как да оправиш постъпките си. Не по закон. Ако аз трябва да направя (нещо) в света, ние не можем да създадем по-добър закон от този, който има. Който иска закон, в света всичко е наредено. Казвате: „Закон да има!“ Че как тъй? Ние ще направим нещо, което другите хора не са направили. Ние искаме да приложим Любовта, да можем да живеем по Любов, защото не сме много богати. Трябва да плащаме на съдията, на стражаря. Има съдии със 7–8 хиляди лева за месец се плаща. Ако имаме по трима души съдии, по 7 хиляди лева на месец – 21 хиляди, а за година колко ще струва? Казвам: Трима съдии не може да се издържат. Стражари има, трябва да се плаща. Казвате: „Да турим закон“. Кой ще приложи закона? Хора трябват, пари трябват. Понеже сме сиромаси и няма пари искаме без съдии да минем. Искаме другото положение на Любовта: Всеки от вас да бъде съдия за себе си, да бъде и стражар, и съдия, и довереник, общественик и моралист. Даже и попове, за които иначе ще трябва да плащаме. Аз ви служа без пари. Ако дойдат подир мене, с пари ще ви служат. В Америка има проповедници, по 40–50 долара взимат; знаете ли колко са? Имало е проповедници например, Бичер е взимал по 100 хиляди долара. Това е заплатата на един проповедник знаменит. Ако дойде може ли да му плащате 10 милиона? Тук преди няколко деня идва болен. Боли я коремът, тумор имала. Или тежест на гърдите, или задух има, или главоболие има. Казвам: Боли те главата, защото не мислиш. Стягането на дробовете е, защото не дишаш. Стомахът те боли, защото не знаеш да

ядеш. – „Как ям?“ – Дъвчи си храната. Ако дъвчеш няма да те боли. Някой дойде, оплаква се, боли го главата. Казвам: Не живееш добре с мъжа си. Много лошо мислиш за мъжа си. Ти го обвиняваш, че той ходи по чужди жени. Такава (жена) всякога ще я боли главата. Къде ходи мъжът ѝ, Господ ще го търси. Къде ходи мъжът? Че ако мъжът ти е съдия и някой (не е) осъден според законите, ако един съдия отсъди някого неправилно, той ще отговаря. Той може да осъди, но казват: „На какво основание?“ Как ще се обосновеш, че твоят мъж е лош, че той обича някоя? Какво престъпление има в Любовта? Вие сте чудни хора, когато търсите престъпление в Любовта. Казвате, че той се е влюбил. Престъпление в любовта не може да стане. Това е светски израз. Заблудил се е. В Любовта и заблуждение не може да има. Има една Любов, която излиза от златото. Има една Любов, която е позлатена. Любовта на златото каквото и да я правиш, тя е златна. Там никакво окалване не може да стане. Но позлатената Любов след 4–5 месеца се изтрива. Този метал, който е позлатен, остава да се окислява. Това е позлатена Любов. Всички страдате от позлатена Любов. Оставете вашата позлатена Любов. Любовта на златото дръж.

„Ако не се родите наново, не можете да влезете в Царството Божие.“ Човек, който не е златен, не може да люби. Знайте, че ако не любите, в Царството Божие не можете да влезете. Кракът на никого не може да стъпи там. Човек, който не може да люби има позлатена Любов. Любовта, където и да (те), тури и в огън, и в калта, навсякъде с нищо не може хората да те покварят. Че си (се) окалял, то нищо не значи. Ние сме в един свят. Ние сме в рая. В този свят сме от 8000 години. Навсякъде, където и да си, дето и да стъпиш, навсякъде ще гледаш да се не окаляш. Казвам: В този свят не създавайте още по-големи мъчнотии, защото така ще се прекъсне. Не може да се молиш, ако твоят ум е пълен с нечистота. Как ще се изправиш? Тази молитва не може да бъде приета. Трябва да се очисти умът ти. Има кой да съди света. Ако мислите лошо, каква полза ще принесете? Най-първо, ако една лоша мисъл мине във вас, петните себе си. Тия неща, които ги мислите не са верни. Моята статистика, която имам, показва тия мисли, които мислите всеки ден едва ли на 10 хиляди една е верна. Като обвиняваш някой човек, само едно на десет хиляди е вярно. Гледам този човек, обвиняват го. Станало една погрешка. Той в себе си седи, въздиша, мъчи се, какво ще го съдиш? Той сам се съди. Вие не знаете условията, при които той е направил това. Вървиш, някое птиче цвъкне отгоре. Паднало, оцапало те. Казва: „Защо се оцапа? Кой те е оцапал?“ Хвъркало туй птиче, оцапало те е. Не че искало туй птиче да те оцапа. Дойде друго и цвъкне. Туй цвъкне, онова цвъкне и вие сте оцапани. Вие го направите „източен въпрос“. Казвате: „Не знае как да се пази. Той се е оцапал“. Това не е една мисъл. Може да мислите тъй. Всеки един от вас, който иска така да мисли, да слезе долу в София, позволявам. Който иска

да работи по старият начин – в София. Аз позволявам. Всеки, който иска да мисли по старият начин, да слезе долу в София. А като започнете да се качвате на Изгрева, ще снемете всичко, ще турите настрана. И като дойдете на Изгрева – за мен Изгревът е Бог. При Бога като отидеш, от Него всичко, което излиза е чисто. Оцапаното вече сме го изправили. Дали аз или ти, Драган, Стоян, или рибите, или растенията, безразлично. Всичко, което излиза от Бога е чисто. Животните оцапаха чистия живот. Господ иска да ги научи да живеят. Има един начин – на чистотата. Ние ядем повече отколкото трябва. Ние дишаме повече, отколкото трябва. Бог, Който е съвършен, в какво седи Неговото съвършенство? Бог прави само една вдишка и само една издишка. Като издиша, създава цялата вселена. След туй вдишва, докато се завърши цялото Битие. Той прави само една вдишка и една издишка. Бог като издишва, всичко създава, а като вдъхне, всичко поправя. Казвате: „Аз искам да бъда като Бога“. Че как искаш да бъдеш като Бога? Ти 20 пъти в минутата дишаш и като Бога искаш да станеш? Най-първо, като поемеш въздуха за един час го задръж. После, казвате за някого, че бил светия. Знаете ли дишането на светията какво е? Най-напред светията за 20 минути задържа въздуха си. Той е доста напреднал. Той е третостепенен светия. Второстепенен е за 1 ден, когато го задържа. А пък най-напредналите светии за една седмица задържат въздуха. Ако дойде този светия за една седмица, той не ходи между хората. Не диша, но мисли. Дишането е една работа. Ние работим повече. Вие седите и се мъчите за нищо и никакво. Вие се мъчите, че някой не ви обича. Мъжът се мъчи, че жена му не го обича. Жената се мъчи, че мъжът ѝ не я обича. Децата се мъчат, че бащата и майката не ги обичат. Бащата и майката се мъчат, че децата не ги обичат. Слугите се оплакват, всички се оплакват все от безлюбие. Че има безлюбие, верно е, но казвам: Аз ви показвам нов път. Той не е много лесен. Дошла една млада сестра снощи, обидил я някой. Понеже друг направил погрешка и турили всичките погрешки върху нея. Ти си това, ти си онова. – „Защо мене да ме обиждат?“ Казвам: Обиди ли те, обидили. Ще носиш товара. Научете се да носите. Не мислете, че молитвата ви може да бъде приета, ако умът не е чист и сърцето не е чисто. Молитвата ти при Бога не може да иде. Това аз го зная. Казвате: „Как да се молим?“ Не може да се молиш, ако умът не е чист и ако сърцето не е чисто. Може да не е съвършено чисто, но да има желание да бъде чисто. Едно желание, един стремеж. Може да не си чист, но да имаш желание да се очистиш, тогава молитвата ти ще иде при Бога. Понеже туй желание е Божествено. Бог желае ние да мислим чисто. Той желае всинца да бъдем щастливи. Щастливи ще бъдем, ако мислите са чисти. Колцина при мене идват и ми разправят. Аз поддържам правилото: 25% взимам за вярно, 75 на сто оставям. Дойде някой, иска да ме убеди, че 75% е вярно. Че има някаква погрешка, има. Но тя не иде отсега. Много престъпления, които сега стават, не се зараждат сега, но сега се изпълняват. Но те в някое

друго съществуване са се зародили. Съвременната наука говори така. Ако един баща се оженил, имал желание той да открадне пари, в този момент искал да открадне, да си уреди живота. И ако тогава се роди синът, той ще изпълни желанието на бащата, той ще стане крадец. Ако майката имала някое нечисто желание и роди дъщеря, дъщерята ще стане проводник на желанието ѝ. Ако бащата имал благородно желание, роди му се син, синът ще изпълни благородното желание. Казва Давид: „В грях ме зачна майка ми“. На деди и прадеди. Имаме трудни социални въпроси. А Христос казва: „Изново трябва да се родите, от вода и Дух.“ Сега (ще) ви разправя на ваш език, да ме разберете. Водата, това е майката. Въздухът, това е бащата. От един баща, който е свят и от една майка, която е чиста, ако се родите, вие ще влезете в Царството Божие. Ако не се родите от една чиста майка, ако не се родите от един свят баща, вие не можете да влезете в Царството Божие. Каквото и да ви обяснявам, другото за мене нищо не значи. Казват: „Да се родите“. Тъй мислят, че може да се родите, че може да се родите лесно. От майка чиста и от баща свят, ако се родите, майка ви ще ви предаде чистота, баща ви ще ви предаде тази святост. Ако речем такива, каквито сме и да станем чисти от самосебеси, то е невъзможно. Казва: Ще изпратя Духа Си. Този, Святият Дух ще внесе святост. Водата като дойде, то е *Любовта*. *Любовта* е майката на нещата. Когато говоря за *Любовта*, подразбирам Божествената майка, от която всички хора трябва да се родят. Новораждането според мене, това е *Любовта*, в която трябва да се родим. След като се родим, ще бъдем синове. Ние ще проявим живота. *Любовта* ще си остане *Любов*. Новият живот във вас ще дойде и ние ще започнем да живеем според законите, които работят вътре в *Любовта*. Туй сега не е в противоречие. Ако искате закон, закон има в света, долу в София. Който иска закон – в София, който иска *Любов* – да дойде тука. Но тук да искате да турите закона, не може. Ако искате в София да турите *Любовта*, не може. София ще си бъде София, Изгревът ще си бъде Изгрев, туй го разберете. По закон – долу, по *Любов* – тука. Или долният свят, софийският – туй е благоутробието, а пък Божественият свят, то е главата. Щом дойдете на Изгрева, тук ще живеете. Щом тук не можете да живеете, хайде долу. Които живеят по закон, живеят в стомаха си. Които живеят по *Любов*, живеят в главата си. Сега, аз не укорявам този човек. И без него не може, и без корема не може, и без главата не може. По-важна е главата. На второ място е коремът. Коремчето излезе от главата, но главата не излезе от корема. По това се различават. Законът излезе от *Любовта*. Не *Любовта* от закона. Следователно, законът е едно последствие на *Любовта*. Трябва да се върнем към *Любовта*. Това са разсъждения. Не мислете кой от вас е по-добър. Всички сте *лоши*, защото имате коремче. Всички сте добри, защото имате глава. Вие имате една София. Сега аз не искам да ви наложа на вас нещо. Ако искате доброволно. Няма да дойда да ви кажа: Защо постъпвате така? Ако кажа: Защо така постъпвате, това не е моя работа.

Ако искаш да питаш защо така постъпвам, в София иди. Тук като дойдеш, ще гледаш нагоре, към Бога. Като срещнеш някой човек загазил, ще гледаш да му помогнеш, не да те обича. Ще вършиш волята Божия, понеже Бог изисква всичките хора да бъдат разумни, чисти и свети да бъдат. И чисти да бъдат. Следователно, понеже всеки отива при Господа, като го срещнеш едно петно има, очисти го, без да му казваш, та като отиде при Господа, да няма никакво петно. Защото, ако има петно, няма да го приемат. Оставете се от тия стари вярвания. Съвременното християнство не се е освободило от своето езичество. Идолите стоят още. Не сме се освободили от тия идоли. Сега да се освободим от идолите. В какво седи един идол? Моли му се онзи, кади му тамян и мисли, че идолът ще го послуша. Този идол и хиляди години да се молиш, той няма да те послуша. Онзи Господ, Който живее, Който може да ти помогне като се молиш, да дойде една светла мисъл в ума ти, да дойде чисто чувство в сърцето ти и да дойде една хубава постъпка в тебе, Той е живият Господ. Щом се молиш и мисълта остава същата, щом се молиш и чувството остава същото и постъпката остава същата, ти си идолопоклонник. Идоли имаш сега. Аз взимам сега нещата наполовина. Аз не считам, че съм добър, понеже на вас говоря. Защото вие ще ми кажете: „Ти как живееш?“ Елате и вижте. Ако при мене умирате, аз съм лош. Ако при мене живеете, аз съм добър. Кой как дойде казва: „Стана ми по-добре“. После иде и ми казва: „Добре ми беше, пак ми е лошо“. Казвам: Ще живееш добре. Аз турям не за себе си. Та казвам: При Бога като идем, по това се познава. Ако служим на идолите, ще умираме, ако служим на Бога, ще живеем. Служенето на Бога внася живот, сиромашия няма. Страдания няма. Ако живеем по Бога, ще бъдем царски синове. Ако не живеем по Бога, дрипели ще носим, скъсани обуща; апартаменти, нищо няма да остане. Сега какво искате още да ви кажа? Искам две неща от вас: Да бъдете чисти синове по мисъл, по чувство и по постъпка. Чисти синове на Бога. Всички да бъдете и дъщери на Бога с чисти мисли, чисти желания, чисти постъпки. Такива дъщери на Бог искам. И туй ви желая на всинца – и млади и стари, всички да бъдете братя с чисти мисли и чисти желания. И сестрите с чисти мисли, с чисти желания и чисти постъпки.

Добрата молитва.

Законът се отличава от Любовта, от Любовта на Духа. Правете различие. Има една Любов. По закон – в София долу. Има една Любов на Духа – на Изгрева.

XVII година.
41 лекция на Общия окултен клас,

държана от Учителя на 21 септември 1938 г., сряда, 5 ч. с.
София – Изгрев

1938_09_22 Отче наш

ОТЧЕ НАШ

Каква е разликата между хора, които работят и тия, които не работят? Като работи и като се труди, човек изразходва известно количество енергия, след което усеща нужда да си почине. Който цял ден се е трудил и работил, той вечер благува: яде сладко, почива си с приятност, и джобът му е пълен. Който през деня е почивал, той вечер се мъчи: няма какво да яде, няма пари, за да си купи нещо, вследствие на което и сънят му не е спокоен.
Днес ние празнуваме деня 22 септември, който наричаме ден на работата, на труда. Какво значение има този ден? Астрономически този ден е свързан с движението на слънцето, което отива към южното полушарие. Този ден слънцето минава през нашата граница, вследствие на което ние го изпращаме тържествено. Като минава през нашата граница, слънцето взима нещо от нас и го занася в южното полушарие. Значи, на 22 март слънцето иде при нас от северното полушарие и носи нещо, а на 22 септември взима нещо от нас и го занася в южното полушарие. Понеже на 22 март слънцето иде при нас и ни носи нещо, ние го уподобяваме на млада мома. На 22 септември, обаче, слънцето ни напуща. Тогава ние го уподобяваме на стар човек, който взима нещо от нас и го отнася със себе си. От 22 март тревите и цветята започват да никнат, да цъфтят, а птичките радостно цвъртят и пеят. Весела е пролетта! На 22 септемри цялата растителност повяхва, листата на дърветата пожълтяват и окапват. Като погледнете градините, полетата и горите – всичко е посърнало и пожълтяло. Онази веселост, която пролетта носи, сега е изчезнала. Всички казват: Тъжна е природата. Есента е дошла.
„Отче наш". Докато казва в себе си „Отче наш", човек ще има всичко на разположение: живот, храна, вода, въздух, мисъл, чувства. Забрави ли думите „Отче наш", той всичко губи: и живот, и храна, и въздух, и вода, и светлина. Докато „Отче наш" съществува, човек е богат, разполага с имоти, с къщи, с пари. Той е в пролетта на живота. Тогава няма бедни, няма нещастни хора по света. Можете ли да наречете беден човек онзи, който има тяло, очи, уши, нос, уста? Какво по-голямо богатство можете да очаквате от това? Щом има тяло, човек има къща, която никой не може да му отнеме. Как ще бъде облечен човек, с богати или с прости дрехи, с бели или с цветни, това е второстепенен въпрос. Дрехата е нещо променчиво, което зависи от модата. Обаче, това, което човек носи със себе си, своите мисли и чувства, представя неговото реално богатство, което може да занесе със себе си и на другия свят.

Като е дошъл на земята, човек трябва да се учи на търпение, в което да

изучава себе си и своите ближни. Дойде някой при вас и с часове седи, да ви разправя своите работи. Вие трябва да се приготвите, да го изслушате с търпение. След това ще се изредят десетина души да хлопат на вратата ви. Вие трябва да понасяте тяхното хлопане с търпение. Така хлопат на вашия ум и на вашето сърце, да ви заставят да мислите и да чувствате право. Който не мисли право, който няма светлина в ума си, той не може да бъде свободен. Който не чувства право, който няма топлина в сърцето си, той не може да бъде свободен. Съ-що така не може да бъде свободен онзи, който не е здрав. Най-малката болка на ръцете, на краката, на очите, на ушите на човека разваля разположението му и го лишава от възможност да работи и да разбира добре нещата. Как ще ви разбере онзи, който има слабо развит слух? Като недочува добре, вие ще му говорите едно, той ще разбира друго.

Един млад момък срещнал един познат от селото си и му казал: Добър ден, дядо! Дядото отговорил: Синко, ходих на пазар. – Къде отиваш сега, дядо? – Купих си нов калпак. – Ела тук да си починем. – Добър, лош, купих го вече, ще го нося. – Защо тези хора не се разбират? Младият пита едно, старият отговаря друго. – Старият не чува добре, вследствие на което дава криви отговори. И двамата мислят право, но ушите на дядото са малко затъпяли, поради което не може да отговаря правилно на зададените въпроси.
И тъй, иска ли да разбира добре нещата, да стане учен, религиозен, силен, човек трябва да изучава великата наука за живота. За да има добри отношения към всички живи същества, човек трябва да възпитава чувствата си, да разполага с тях така, както добрият музикант разполага с тоновете, както ученият – с езика, на който предава мисълта си, както певецът – с гласа си. Докато не е постигнал това, човек ще се блъска от едно свое желание на друго, без да постигне нещо. Така и глу-павият човек се блъска с години, докато реализира едно свое желание. Това, което глупавият постига за хиляда години, обикновеният го постига за сто години, талантливият – за десет години, а гениалният – само за една година. Това зависи от бързината на тяхното движение. Гениалният се движи най-бързо, талантливият – по-бавно, обикновеният – още по-бавно, а глупавият – извънредно бавно.
„Отче наш". Добре е всеки да каже в себе си „Отче наш", но да съзнава, че има Баща, Когото трябва да слуша и на Когото всякога да разчита. Добре е синът да каже на баща си „отче мой" и да се изпълни с благодарност и уважение към него. Приятно е на човека да го нарекат „отче наш", но синът и дъщерята трябва да го обичат и почитат. Какъв отец е този, който не се ползва от обичта и уважението на своите синове и дъщери?

Виждам един щурец, който ту излиза от дупката си, ту се крие в нея.

Подаде главата си навън, погледне към слънцето, запее своята еднообразна песен и скоро пак се скрива в дупката си. Какво прави този щурец, като излиза и влиза в дупката си? Някой ще каже, че щурецът прави научни изследвания. Научните изследвания на щуреца са толкова големи и важни, колкото и тия на обикновения човек, който с един поглед иска да обхване цялата вселена. Ще кажете, че с молитва всичко се постига. – Ако това е вярно, защо, след като се молят, хората пак не успяват? Защо, след като слуша урока си, ученикът не го разбира? – Две причини има за това: или ученикът не внимава и не може да разбира, или учителят не обяснява добре. За да разберете, къде е грешката, вие трябва да намерите повече от онзи, който греши. С микроскоп човек вижда нещата по-ясно, отколкото с просто око. Това показва, че при обикновени условия някои неща се разбират мъчно. При специални условия, обаче, същите неща стават лесно разбираеми. Например, за обикновения певец или музикант, богатият не отваря сърцето си. За великия певец и музикант, същият богаташ широко отваря сърцето си и дава изобилно.

Можете ли да наречете този богат човек скъперник? От вас зависи да получите от него повече или по-малко. Ако отидете при извора с шише от един килограм вместимост, ще получите само един килограм вода. Ако занесете голям съд, ще получите повече вода. От вас зависи да получите повече или по-малко вода. Причината за нещастията в света се дължи 75% на самия човек, а 25% – на външни условия. Малката рекичка не може да кара воденица, но голямата река – може. Ако от малката река искате много работа, погрешката е във вас. – Ама тя трябва да намери отнякъде повече вода и да я остави на наше разположение. – Какво да прави, като няма отде да вземе вода? Който е поставил воденицата си на водата на тази рекичка, той трябва да се е съобразявал с големината ѝ. В природата всеки момент е забележителен със специални условия. Пролетта носи едни условия и блага; лятото – други; есента – трети, а зимата – четвърти. Следователно, искате ли да се ползвате от благата на пролетта, трябва да бъдете будни, да чакате времето когато тези блага идат. Пропуснете ли това време, ще се ползвате от благата, които новите условия носят.

И тъй, искате ли да се ползвате от благата на съответното за тях време, вие трябва да бъдете умни. Това значи, постепенно да увеличавате светлината си, да виждате по-ясно. Ако имате една свещ, светлината ви няма да бъде достатъчна. Увеличите ли светлината си с две, с три, с четири и с повече свещи, вие ще имате по-ярка, по-силна светлина. При силната светлина ще виждате на далечно разстояние. Обикновеният човек си служи с една свещ, талантливият – с две, гениалният – с три, светията – с четири, а божествата – с пет. При това, свещите трябва да бъдат доброкачествени, да горят без дим. Умният вижда по-далеч, защото има по-голяма светлина. Едно се

иска от човека: каквото знае, да го осветява. Същото се иска и от певеца: каквото знае, да го прилага. Той знае, че тоновете do и mi образуват терца. Когато заболее, с тази терца той може да се лекува. Добрият, гениалният певец може да взима с гласа си едновременно по два, три, четири, пет и шест тона. Засега това не е възможно. Обаче, гласните струни могат едновременно да се свиват и разпущат различно, да произвеждат няколко тона, както е постигнато вече с някои инструменти: пиано, цигулка. Това са постижения на бъдещето.

Днес, понеже хората, религиозни или светски, още не са постигнали това, към което се стремят, вие трябва да бъдете снизходителни към тях. Бъдете снизходителни не само към обикновените хора, но и към учените, към музикантите, поетите, певците. Всеки човек има възможност да греши. Детето греши, цапа се, но майката го чисти, изправя погрешките му, без да го съди. Старият, болният правят погрешки, но близките им не ги съдят. Тъй щото, не бързайте и вие да критикувате, но помагайте, дето имате възможност.
Влизам в канторат на един познат адвокат и намирам там един проповедник. Адвокатът пише нещо, а проповедникът седи, чака да види, какво ще излезе от написаното. – Какво правите? – Пиша едно заявление. Един млад човек ни изигра, искаме да го дадем под съд, да получи един добър урок. Той взе от проповедника 20 лв. на заем, срещу които обеща да му донесе жито. От мене взе сто лева и обеща да ми донесе брашно. Много време мина оттогава, но нито житото се получи, нито брашното. – Слушайте, скъсайте заявлението, аз дължа на този човек 120 лева. Ето, вземете 20 лева вместо него. Давам 20 лева на проповедника. После се обръщам към адвоката и предлагам на него сто лева. – Не искам нищо. Нека мине от мене. Той скъса заявлението, и въпросът се разреши. Всъщност, аз нищо не дължах на младия човек, но приложих това като метод за изправяне погрешката на своя ближен. Всички хора четат „Отче наш". Значи, този човек е наш брат. Не трябва ли брат на брата си да плати дълга? Младият човек искал да се жени, имал нужда от пари и взел оттук-оттам на заем. Като се оженил, нуждите му се увеличили и не могъл да плати задълженията си. Какво показва това? – Че като се жени, човек все ще направи погрешки.

Следователно, в пътя на реализиране на желанията си, човек неизбежно греши. Една млада мома се оженила, но постоянно искала от своя възлюбен да ѝ направи едно кюркче, с лисича кожа на врата. Тя му се сърдила, карала се с него за това кюркче, но кюркчето не дохождало. Те живели 25 години заедно, но кюркчето още не се реализирало. Жената казвала: С отворени очи ще отида на онзи свят за това кюркче. Най-после кюркчето дошло. Макар и късно, но желанието на жената се реализирало.

Така постъпват всички хора. Като имат някакво желание, по цели дни се молят на Господа, да изпълни желанието им, да им изпрати едно кюркче. Все-таки някой ден желанието ще се реализира. И като се реализира, те ще видят, че нищо особено не са придобили. Обаче, има желания в човешката душа, за реализирането на които сам Бог се грижи.

Реализирането им допринася много за тяхното растене и развиване. – „Отче наш". Желая на всички да изпълнявате волята Божия, всеки според разбирането си. Аз вярвам, че всеки човек знае, как да изпълни волята Божия, но отлага нещата. На физическия свят нещата могат да се отлагат, но Божественият свят не търпи никакво отлагане. На физическия свят има промени и измени; в духовния свят има изявление на нещата, а в Божествения свят съществува абсолютно единство. Божественият свят е подобен на центъра на кръга, поради което в него не стават никакви промени. В този център е прекарана ос, която играе роля на радиус. При движението на радиуса около центъра се образува крива линия наречена окръжност. Който се движи по периферията, по окръжността, той се намира в света на постоянните промени. Който не иска да се движи в света на промените, той трябва да живее в центъра. Обаче, за живота в центъра се изисква велико разбиране.

И тъй, за да живее в центъра, в Божествения свят, човек трябва да развива всички свои способности и чувства. Божественият свят е разнообразен. Той обединява всички способности и чувства на човека в едно цяло. Затова казваме, че в този живот владее пълно единство. Развива ли се в едно направление само, човек влиза в света на еднообразието. – Не, като е дошъл на земята, човек ще работи за развиване на всички свои чувства: музикалното чувство, което се намира отстрана на челото, милосърдието – отпред на главата, вярата и висшите морални чувства – отгоре на главата, надеждата, въображението и т. н. Човек има повече от 40 центъра на главата си, които еднакво трябва да развива. В това отношение човек представя богат инструмент, който чака времето на своето развитие. След като притежава такова богатство, трябва ли той да бъде недоволен? Недоволството е резултат на личния живот на човека. За да излезе от това недоволство човек трябва да работи, да се разширява, да влезе във висшите области на живота. Не мислете, че само едно нещо ви е нужно. Някой казва, че имал силна памет, но музикалното му чувство не било развито в него. Щом музикалното чувство в човека не е добре развито, той трябва да пее и да свири, да го упражнява. Докато не е разработил всички свои центрове, чувства и способности, човек е едностранчиво развит, не е още пълен човек. При това развитие той е изложен на големи страдания и противоречия.

Много от страданията и противоречията на хората се дължат на недоверието, което имат един към друг. Например, днес вие сте събрани тук, но нито доверие имате помежду си, нито се цените един друг. Мнозина не могат да се търпят, но един ден ще съжаляват. Когато Бог види, че хората в едно общество не живеят задружно, Той започва да ги разредява. Постоянно чувате, че този или онзи заминали за другия свят, за небето. Радвайте се едни на други, докато сте заедно. Като се разделите, ще съжалявате, защото в тази форма, в която сте днес, никога повече няма да се срещнете. Всеки човек е на мястото си. Никой никого не може да махне и да замести. Ако сте недоволни от някого, вие искате да го махнете. За предпочитане е този човек да остане на мястото си, каквито да са недостатъците му, отколкото да отидат напразно всички разходи, направени за него, отначало на живота му досега. Ако, наистина, трябва да се махне нещо от живота на човека, първо недоволството му трябва да се махне. Ще дойде ден, когато недоволството ще се замести с доволство. Няма нещо в живота на човека, което да не се задоволи. Щом желае нещо, това желание все ще се реализира. Ако не се задоволи днес, утре ще се задоволи.

„Отче наш". Това са две думи, които крият в себе си магията на живота. При думите „Отче наш" всичко е възможно. Без тези думи нещата са непостижими. Дръжте в себе си тия думи като магическа пръчица, с която да разрешавате всичко. Кажете "Отче наш" и вярвайте във възможностите на живота. И аз казвам „Отче наш" и ви желая да постигнете всичко, към което душата ви се стреми.

„Отче наш".

– Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога.

22 септември, 1938 5 ч. с. София. – Изгрев.

1938_09_23 Скръб и радост
лекция на Младежкия окултен клас

СКРЪБ И РАДОСТ

Отче наш.

Имате ли четена тема? – /Имаме./ – Каква е? – /„Произход на пеперудите“./

Сега всички вие вървите и разсъждавате по един установен начин. Всички вървите по печатарски начин на разсъждение. Имате букви, нареждате, туряте. Ако ви попитат: „Защо ходиш по полето?“, вие може да отговорите: „Защото не ходя по планината.“ Ще ви попитат: „Защо ходиш по планината?“ Ще отговорите: „Защото не ходя по полето, защото работата ми е такава.“ – „Защо ходиш по планината?“ – „Работата ми е такава.“ Питам: В първия отговор и във втория отговор каква е разликата? Кой е по-смислен отговор? Вторият е по-смислен.

Може да се разгледа пеперудите как са произлезли. Ако пеперудите са художествено изложение на артисти, тогава какво ще кажете? Може да ги разгледаме като художествено изложение на артисти. Влезете в един салон, дето има изложение на артисти, казвате: „Биологически как се родиха, как се явиха?“ Те се явиха в ума на артистите биологически. Но в ума тази идея, както се явила в мозъка, така ли се развива навън? Всъщност може да попаднем в друго заблуждение. Може да ги считаме като едно изложение. Защото не може да се обясни, защо толкоз много краски са турени на толкоз малко пространство. Пеперудите съдържат всичките краски. Какво говори природата с това? Друг философски въпрос се заражда.

Какво гони природата с внасянето на физическия живот? Какво имала предвид като създала физическия свят? Какво има природата предвид не знаем. Като се проявяват чувствата, какво гони с чувствата? Какво има предвид? Или пък с появяването на човешките мисли, какво гони? Сега тия въпроси вас не ви интересуват. Понеже в даден случай човек се интересува от това, през което минава, което му прави впечатление или туй, от което той има нужда в даден случай. Сега ние казваме, че знанието е потребно. Но казваме, че и животът е потребен. Какво е качеството на живота? Човек живее. Пеперудите са един начин за проявяване на живота.

любовъ
love

Фиг. 1Начинът, по който е написана тази дума, написана ли е по всичките правила на правописа (Фиг. 1)? Тези думи еднакви ли са? В първата дума

колко елемента имате? – 1, 2, 3, 4, 5, 6. Във втората? – 1, 2, 3, 4. Защо в български имате 6 елемента, а в английски четири? Какви са съображенията сега? В дадения случай българинът е по-разточителен. Англичанинът е по-икономист. Спестяване, икономия има. В природата умните хора пестят, глупавите нашироко се държат. Да не кажем глупави, но онези, които не оценяват, нашироко карат. Някои хора, като пишат, са много щедри, пишат големи букви. Някои пишат дребнички. Казвам: Кои букви са хубави? Ако имаш малка книга и имаш да пишеш на своя приятел много работи, ако пишеш с едри букви, ще напишеш два, три реда и ще се свърши. Ти ще напишеш със ситни букви и ще напишеш повече. В даден случай кое писане е по-добро? В дадения случай ситното писане е по-хубаво. Икономически е по-добре да пишеш ситно, всичко да му напишеш. Но като дойде до четене, знаеш колко е мъчно. Има ситно, микроскопическо писане, че трябва да го четеш с увеличително стъкло. Ако очите ти са слаби, има опасност да прочетеш криво писаното.

Та природата някъде е писала много ситно. Когато са създавали природата, ситно са писали. Когато са създадени пеперудите – така, за разнообразие, понеже аз считам, че това са семейни писма, писани до синовете, дъщерите, бащите, приятелите, слугите са писали на своите си. Пеперудите, това са семейни писма писани. От тях се разбира всеки член до каква степен на развитие е дошъл. Кой какъвто е бил, така е писал. Сега туй как ще го обосновете научно? Да го обосновем научно, значи в еди-коя си епоха се родили пеперудите. Но учените хора, които сега разискват, били ли са в тази епоха? Не са били. Някога, например, те искат да установят кога се явил човек, в коя епоха. И по останките на неговия череп някой път те искат да установят далечната епоха. Този метод донякъде е прав. Между останките на някои животни някой път се намират и черепи на хора. Значи хората в тази епоха са живяли. Даже епохата на животните не е установена, кога са се явили. Че са се явили някога е вярно, но кога точно? Питам: Туй, което за нас не е известно, мислите ли, че за другите същества, които са по-напреднали, че за тях не е известно? Един човек с един далекоглед вижда по-далече. Да кажем, има един далекоглед, който увеличава 100, 150, 200 пъти или 500, или 1000 пъти. Друг гледа с обикновените си очи, каква ще бъде разликата? Разликата е голяма. Да кажем, сега ни интересува въпроса: Кога са създадени пеперудите? Ако вие изучавате вашето тяло, ако хората биха го изучили, те ще видят, че вътре в човека е отбелязано кога са създадени. В неговата библиотека има писано кога, при какви условия, как са създадени пеперудите. Как са създадени животните има писано във вашата библиотека, в самите вас е писано. Известни авторитети са писали. Та учените хора, които някой път откриват ту далечното минало, защото ученият човек 20 години се занимава с изследването на един въпрос и дойде светлина отвътре. Той

насъбрал тия факти, оттук една кост, оттам една кост или оттук едно растение останало вкаменело, оттам някое животно вкаменело. Той мисли, мисли 20 години и току един ден му хрумне една идея, като се пренесе в миналото. Защото миналото съществува, то не е изчезнало.

Та казвам: Вие най-първо проучавайте пеперудите, както учените хора ги описват. То е външното. Нека да си послужим с една аналогия. Може да изучавате една картина. Забележете, че художниците не са виждали Христа, не са били преди две хиляди години, но на някой художник му хрумнало на ума, иска да нарисува образа на Христа. Някои считат, че са го нарисували. Има едно предание, че Христос отрил лицето си на един плат и останал този образ на този плат. Един художник, след като разгледа няколко картини, започне той изведнъж и нарисува. Ето и ние имаме един Христос нарисуван. 39 знаменити художници са го рисували, този е един от най-хубавите от физиогномическо гледище, един от най-добрите образи. Намирам един малък (недостатък) в брадата. Колко голям е този недостатък? – Много малък, микроскопически. Но има едно несъответствие на самия портрет. Ако Христос би се появил да се погледне, каква разлика щеше да намери? Дали мяза на този Христос, който тогава е бил или този е Христос, който ние считаме? Той е един модерен Христос, след две хиляди години до каква степен е. Сега то е наше схващане, както ние го схващаме. Послужете си тогава с една аналогия. Вие рисувате един човек сутрин или вечер го рисувате. Светлината вече играе известна рол. Или го рисувате по обед. Каква ще бъде разликата между тия трите образа? Ще има разлика в сенките и в израза ще има доста голяма разлика. Или рисувате един човек, когато е ядосан или когато е скърбен, вие ще видите крайните ъгли на устата ще бъдат спуснати надолу, лицето му проточено. Ако го рисувате, когато е весел и радостен, очите му ще бъдат отворени малко. Ако е скърбен, ще бъде замислен, с наведени вежди, замислен, недоволен от нещо. В какво седи скръбта? Той е скърбен, недоволен, навъсен. Питам: Какви са биологическите причини да бъдете така навъсен? Биология на израза вече. Някой, който е любопитен, иска да знае. Той като си върти очите, скръбта му не е голяма. Докато си върти очите, скръбта не е голяма. Когато очите вземат да не се въртят, скръбта е по-голяма. Щом носиш лек товар, обръщаш се навсякъде, товарът е малък. Щом е сто, двеста кила, хич няма да се обръщаш. Умът ти ще бъде напрегнат, ти да контролираш товара, който носиш. Товарът става толкова важен, че всички други предмети не играят толкова важна рол. Щом товарът е лекичък, ти искаш да знаеш. Ако раницата е лека, ти седиш спокоен, ако е тежка, нямаш туй разположение. Сега да кажем, вие искате да живеете. В сегашния живот всеки един от вас носи товар. Вие понякой път не може да носите една дума. Това е наука, не го взимайте лично. Например, думата „говедо“ ви каже някой. Мислите ли, че думата

„говедо“ е лека дума? Много тежка дума е. Кажат ти думата „говедо“, веднага кажеш: „Защо?“ Колко тежи едно говедо? Най-малко 250–300 килограма. Ако ти каже някой „говедо“, значи натоварили са те с триста килограма, мъчно се носят. Сега, ако ти каже някой „пеперуда“ или „пеперудка“, ще се обидите ли? Психологически защо като ти кажат „говедо“, тежка дума е. Има нещо нехармонично. Пък ако ти кажат „пеперуда“, не се обиждате. Ако е млада мома, пеперудата е облечена много хубаво, с шапка, с обуща модни, с ръкавички, с пръстенче, с червени цветове. Ако е момък, ще му кажат „бърбазънек“. В народа има доста избрани думи. „Бърбазъняк“ казва, дето мине момъкът се пери. Ако например е много хубаво облечен, ще мине, ще удари някой кон или ще удари водата, ще пръсне. Се иска да се покаже. Удари с ръката водата и тя се пръсне. Вие казвате: „Този човек напразно си губи времето.“ Ние може да разсъждаваме философски, но в природата времето не се губи. Ние може да го губим в своите схващания. Всяко нещо, което направим в природата, каквото и да направим, тя му намира мястото. На нея нашите погрешки са възможности да се прояви. Ако на един учен човек вие му хвърлите сто камъка, да го обезпокоите, от тия камъни той ще направи една прекрасна мозайка.

Та казвам сега: Във вашия живот сега често ви задяват с думи. Какво трябва да правите? Вие питате: „Какво да се прави с човешката мисъл?“ После трябва да се справите с неестествените движения. Имате, да кажем, често движения с ръката, вървите, махате ръката. Или други неестествени движения: свивате си веждите, свивате си устата, свивате си очите. Постепенно с тия постоянни движения, свивания, които човек прави, изопачава си лицето. На лицето се добиват някои неестествени черти. Ти седиш и в себе си се безпокоиш.

Та казвам: Ако кажете сега: „Човек трябва да бъде разумен.“ Вие трябва да имате едно отношение. Р:А:З:У:М. Р се отнася към А, към З. З-то е написано както три. Както З се отнася към У, както У се отнася към М и т.н. То е математическо отношение. Тия отношения трябва да ги превърнете в геометрически форми. Геометрическите форми трябва да превърнете в биологически форми, биологическите трябва да ги превърнете в органически, органическите в психологически. Цял един процес трябва да стане в превръщането. Защото Р-то в дадения случай означава нещо, което ти трябва да държиш в ума си. А-то означава закон на движение. Туй богатство, което имаш в ума си, трябва да го пренесеш от едно място на друго. З-то е ония условия, с които ние можем да си послужим. Като съедините РА, то означава тия условия, при които светлината може да се прояви. РА означава разумното, което носи светлината. Не може да има в един живот разумност, дето няма светлина. Разумността на човека се

определя от светлината, която има не само на физическото поле, но той носи седем елемента в себе си, седем краски. Т.е. ние трябва да схванем тази светлина. Защото светлината сама по себе си носи условия, при които животът може да се развива. Носи жълтия цвят, който е условията, при които човек може правилно да мисли. После носи синия цвят, който означава стремеж. Синият цвят е стремеж, трябва да се стремиш някъде, да вярваш нещо, да имаш нещо, на което да разчиташ, да се не колебаеш. Носи виолетовия цвят, който е емблема, че трябва да имаш сила за постижение. Сила трябва да имаш, туй, което светлината ти дава, да може да го използуваш в даден случай. Като кажем „разумен човек“, подразбираме всички тия условия. Разумен човек е онзи, който може да използува всичко в природата не само за себе си, но и за другите.

Та вие трябва да минете в новата фаза. Да живеете не само за себе си. Засега вие живеете само за себе си, за дома, за баща си, за майка си. Знаете ли какво нещо е човек да живее за Бога? Тя е една от най-великите идеи, да живееш за Бога. Втора велика идея е да живееш за своите ближни. То е цял един свят. В Бога значи има всичките условия да живееш. Той е първият източник. Там са всичките условия за постижение. Необятното, то е в Бога, туй, което може да постигнеш. Вторият светъл свят е да живееш за ближните. Ако ти живееш за своите ближни, тогава имаш други постижения. Този свят за ближните е материалистичен. Не вземам материалистически, че е по-груб. Един по-ограничен свят, дето има възможност за повече постижения да се постигнат. Най-после ще дойдеш до света, да живееш за себе си. Фиг. 2Аз бих определил така: Точката е за себе си, първият кръг за ближните и външният кръг е за Бога (Фиг. 2).

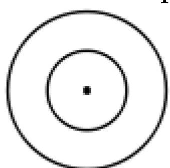

Може и обратно: Външният кръг да е за себе си, после вторият за ближните и най-после живеете за Бога. Тогава за кого ще живеете? Една картина за кого ще живеете. Да имате една ясна идея. Картината, която е създадена от някой художник, за себе си ли живее или за художника? Чрез художника се проявява, отличен е този художник. Казвате, че картината е отлична, гениален човек, гениална работа. В тази картина художникът е гениален. Картината не щеше да бъде гениална. Тогава ще извадите заключението. Ние познаваме Бога по това, което ние сме. Ние познаваме себе си. Казвам: Един човек трябва да има самосъзнание. Дотолкова, доколкото ти съзнаваш Бога в себе си, дотолкова имаш сила в себе си. Силата на човека седи в съзнанието за присъствието на Божественото вътре. Дотолкоз, доколкото ти го съзнаваш, дотолкова ти си радостен, дотолкова ти си силен, гениален, дотолкова ти имаш доброта. Човек не

може да бъде добродетелен, ако той не съзнава Божието присъствие в себе си. Защото първичните форми, с които ние си служим, те са в Бога. Вън от себе си ние Бога не можем да го схванем. Щом отричаш Бога от себе си, ти спъваш своята еволюция. Сега, каква е идеята за Бога? Много идеи има, които трябва да отхвърлим. Но има някои идеи, които не може да се отхвърлят. Ти мислиш, че Бог е като някой човек. Ако мислиш, че Бог е човек, имаш право да мислиш, не е лошо да мислиш, че е човек. Но тогава ще туриш всичките най-хубави качества, туй възвишеното, благородното. Не да си представяш човек със слабости и да го мислиш за Бога. Един човек, който е лаком и ненаситен с пари или който е тщеславен. В този смисъл, в какво отношение тщеславието е лошо? Ако тщеславието на човека е една подбудителна причина да учи, то е на място. Ако тщеславието тебе те спъва да учиш, мислиш, че си много даровит, много силен, не ти трябва много знание.

Най-първо, българинът баща казваше: „Като свърши трети клас, не му трябва повече. Поп няма да става." Трети клас свърши. След туй в българина дойде четвърти клас, свърши, напуща училището, казва: „Стига четвърти клас, много е пети клас." Но сега, след като свърши пети, шести, седми, осми клас, свършва университет и после ходи да специализира. Разширило се съзнанието, че недостатъчно това малко знание, което имаме сега. Та казвам: Вие сега казвате, че човек е добър. Защо? Най-първо вие трябва да си представите на себе си добрия човек, има много възможности в себе си. Всеки човек, който има всичките възможности, всичките условия, той е добър човек. Това са елементи на доброто вътре. В тази азбука ще видите закона на движението. Тъй, както са написани, има повече еволюционен начин, по който нещата стават. Всичките работи в света постепенно стават. Ако вие мислите, като кажеш „добро" да чувствуваш в себе си, да познаваш, че имаш всичките възможности и условия, тогава си добър човек. Щом не ги съзнаваш, ти не си добър. Не че в този смисъл не си добър, но че предметът не е проучен. Ти не си проучил, не знаеш какво нещо е доброто. Щом започнеш да мислиш за доброто, дава ти възможност всичко да направиш. В този кръг, в който живееш, може да направиш всичко. Разумният човек или добрият човек може да превърнат желязото в злато, ако му трябва злато. Един килограм желязо ще го превърне в злато. Разумният човек може един прост камък да го превърне в скъпоценен. Разумният човек от житното зърно, ако има едно житено зърно, носи го в джоба си, магически каже нещо и направи един хляб. Аз само си представям. Като направите един самун, но как правите един хляб? Как правите хляба? Нали сте правили хляб, как го правите?

Та в сегашния живот вие често се обезсърчавате. Вие имате право да се

обезсърчавате, но щом се обезсърчиш, ще дойдеш до положението да признаеш, че много малко знаеш. Ще кажеш: „Тия работи не съм учил.“ Вземете в музиката. Някой път вие мислите, че можете да пеете в третата октава. Една сестра иде и ми казва, че взема горно „ла“. Вземала го свободно. Казвам: Горно „ла“ в коя октава? Казва: „Вземам горно ла.“ Горно „си“ може ли да вземаш, ами горно „до“? Достигнала до горно „ла“. Мислиш ли, че въпросът е свършен? Ами горно „си“, ами горно „до“? Вземаш горно „до“ във втората октава, ами горно „ла“ в третата октава, горно „си“ в третата октава, горно „до“ в третата октава? То са възможности. Ти, ако вземеш един тон в третата октава, ти не може да го преведеш. Ако вземеш „до“ /Учителят пее „до“/, какво ще разберете? /Учителят пее „олеле“ на ниско./ Този тон какво показва? Че е в гъстата материя. /Учителят взема „олеле“ високо./ Питам: Защо старият взема „олеле“ ниско, а детето, младият взема „олеле“ високо? То плаче, тонът не е правилен. Правилно не е взет. Детето не взема правилно. Ако го вземе правилно, веднага ще дойде нещо приятно. Като плаче туй дете, безпокои се. Ако вземе правилно този тон, чувствуваш една вътрешна радост. Ако ниският тон е взет правилно, пак ще има една приятност. Казвам: Когато нещата във вас са неприятни от музикално гледище, тоновете, които вземате в живота, не са верни. В страданието имаме материал на нещата, но тоновете на живота в страданието не се вземат вярно. Радостта е радостна, понеже тоновете в живота се вземат вярно. Един човек в своята радост мисли по-добре, отколкото в своята скръб. Но там има друга опасност: В радостите харчи повече, в скърбите мисли дълбоко, не само мисли, но придобива повече. Сега, не че скръбта е нещо приятно, но понеже в скръбта има придобивка, там е приятното. Радостта е приятна, но ще изхарчиш нещо. Дойдат ви гости ваши приятели, вие ще ги угостите. Разправяше ми един стар брат, че му дошъл някой познат на гости, но казва: „Много скъпо ми костува, 1500 лв.“ Цялата заплата отишла за едно угощение. Целият месец после има да опъваш, оттук, оттам има да вземаш назаем. Но в радостта 1500 ще идат, а в скръбта нищо не харчиш. Щом си скърбен, никакви гости няма. Сега законът в природата е съвсем друг. Бог ни турил в природата, иска да опитаме и радостите, иска да опитаме и скърбите.

Скръбта, това е една изоставена работа от някой, който не е свършил. Колкото скръбта е по-голяма, показва, че тази работа не е довършена. Един започнал, не е довършил, втори, трети, най-после идеш ти, казва: „Я свърши тази работа.“ Ако свършиш тази работа, ако скръбта се прекрати като скръб, ти си умен човек. Тогава ще почувстваш една радост. Всяка една работа, която другите не са довършили и ти я свършиш, тя ще ти донесе една радост. Или всяка работа, която се дава в природата, тя съдържа една радост. Всяка работа, (която) не свършиш, тя ще причини

скръб. Ново определение: Всяка скръб показва, че една работа не е свършена. Всяка радост показва, че една работа е свършена. Тогава тъй, както започнете, мислете по нов начин. Скърбиш, казваш: „Не съм свършил работата." Или ближният не е свършил, или моят дядо, прадядо, или аз не съм свършил. Щом намериш една несвършена работа и свършиш, веднага скръбта ще се превърне на радост. Христос казва на своите ученици: „Сега скръб имате, аз ще ви видя и скръбта ви ще се превърне в радост."

Сега разбрахте *ли*? Какво разбрахте? За да може да стегнеш тъй ръката си, това го считат за юмрук, то е Р-то. Ти трябва да бъдеш благодарен, че можеш да си свиеш ръката, трябва да бъдеш благодарен, трябва да бъдеш справедлив, после да обичаш хубавото и красивото, изящното. Може ти да бъдеш съобразителен, практичен, но в този смисъл за себе си толкоз практичен, че да не причиняваш вреда никому. Трябва да бъдеш господар на своите мисли. Палецът показва, че трябва да бъдеш господар на своите мисли, господар на своите чувства и господар на своите постъпки. Това е юмрукът. Тогава спокойно трябва да свием нашите ръце. Да свиеш, значи да туриш в действие своето благородство. На първия пръст е чувството на благородството, на първия пръст да вложиш благородство, на средния пръст да вложиш благородство, на безимения пръст да вложиш благородство, да вложиш благородство и на своя палец. Като дойде мъчнотията, да кажеш: „Аз ще го направя." То е Р-то. Пък А, щом разрешиш Р-то и знаеш как да държиш ръката, А-то само по себе си идат нещата. Добре свършените работи произвеждат радост. Зле свършените работи произвеждат скръб. Тогава недосвършените работи трябва да ги свършим.

Христос като дойде на земята, Той свърши всички недовършени работи на хората. Той свърши една велика работа. В туй е спасението на света, да се свършат всички недовършени работи. Вие имате много работи във вашия живот. Трябва да ги свършите. И като свършите вашите работи, туй, което ви е дадено, вашият живот тогава ще се осмисли.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

Оценявайте каквато и да е малка мисъл, най-малкото чувство, най-малката постъпка, която ви дойде, оценявайте ги и добре ги разрешавайте.

XVIII година.
1 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 23 септември 1938 г., петък, 5 ч. с. София – Изгрев.

1938_09_25 Що има вътре в човека
неделна беседа

ЩО ИМА ВЪТРЕ В ЧОВЕКА

Ще се развеселя.
Отче наш.

Ще прочета втора глава от Евангелието на Йоана. Ще говоря върху темата, която Христос е изказал в 25 стих от същата глава: „Понеже Той познаваше, що има вътре в човека.“

„Що има вътре в човека.“ Този стих в прочетената глава е взет в друг смисъл, но аз ще го взема в положителен смисъл. Аз не искам да ви проповядвам, не искам нито да ви морализирам, не искам да ви говоря, че ще станете богати и красиви. Всички тия неща не зависят от човека. За да бъде красив, човек трябва да се е родил красив. За това даже и не говоря. Ако не се е родил красив, ако не се е родил добър, ако не се е родил учен, човек не може да бъде нито красив, нито учен, нито добър. Според мен всички хора се раждат с определени качества.

Сега аз ви държа една професорска лекция. Това е наука. Това е професорска лекция. В човека има нещо, което той не го съзнава. В човека има много възможности скрити, които той не ги съзнава. В човека има известни ламтежи, известни стремежи, но понякога той се намира в известни противоречия, вследствие на което изпада в положението на пеперуда. Има случаи, когато някоя пеперуда влезе в някоя къща и като не може да излезе оттам, отдето е влязла, тя отива към прозореца и започва да се блъска с крилата и с главата си в прозореца, да го счупи за да излезе навън. Тя не подозира даже, че главата ѝ не е толкова яка, да може да счупи прозореца. Главата ѝ не е толкова яка, прозорецът е по-як от главата и от крилцата. Вследствие на което тя пада на земята. И човек си задава въпроса, добър ли е, има ли някакви дарби или няма? Да се задават такива въпроси, това значи да се блъскате. Аз ви казвам: Вие имате дарби повече, отколкото трябва. Въпреки това всички хора страдат от сиромашия. Ако нямахте дарби, вие щяхте да бъдете по-щастливи. Но понеже имате дарби, те ви причиняват нещастия и страдания. Ако вие надувате един мехур, който, като гайдата няма отде да издиша, той ще се пръсне. Сега всичките ви страдания са резултата от това надуване. Сега вие разсъждавате и казвате: „Аз искам ли да ме надуват?“ Ти не искащ, но кой човек в света не е надут? Всичко в света е надуто. Аз взимам думата „надут“ в частичен смисъл и другото значение на тази дума е дошло отпосле. Има нещо вложено в тази дума. Възможно е някога вложеното да не е толкова ценно,

както капиталът е ценен. Някога капиталът може да е много ценен, но човек не знае как да използува този капитал. Например, някой човек може да е роден с отличен глас, с глас на гениален певец, но ходи с мотика и лопата да рови тук-там, да копае земята. И най-после той казва: „Дотегна ми вече да ровя, дотегна ми да копая.“ Друг някой ходи с игла да шие, но нищо не изкарва, а е надарен от природата без да знае това. С гласа си този човек щеше да принесе много по-голяма полза, отколкото с мотиката и с ралото си. И това, дето ходите с иглата си да шиете дрехи, няма да ви ползува толкова, колкото гласът ви щеше да ви ползува. Казвам на този, който копае и на този, който шие дрехи: Тези работи не са за вас. Не се занимавайте с тях. За онзи, който е роден да бъде добър шивач, нека се занимава с шивачество. Онзи, който е роден за земеделец, нека се занимава със земеделие. Кой за каквото е роден, с него да се занимава. Но никога не се занимавайте с работа, за която не сте родени. Защото, ако ние мислим отсега да станем такива, каквито не сме родени, това е трудна работа. Вярно е, че ние сме родени за нещо, но трябва да определим, за какво сме родени. Всеки човек е роден за нещо. Поетът трябва да определи, за какво е роден. Философът трябва да определи това, за което е роден. Добрият човек трябва да определи това, за което е роден. Ученият човек трябва да определи, това за което е роден. Силният човек трябва да определи това, за което е роден. Това са дарби. Всеки човек има хиляди възможности да се прояви. Казвам: От самия човек зависи най-първо да определи за какво е роден. Ако сам не можеш да се определиш, ти трябва да намериш някой, който да определи за какво си роден. Сега да ви дам едно малко изяснение. Понякога вие седите и виждате, че не живеете, както трябва. Вътрешно, по закона на интуицията, вие схващате, че във вашия живот има нещо дисхармонично, вследствие на което не живеете, както трябва. Вие отдавате тази дисхармония на нещо вън от вас. Вие мислите, че тя е някъде вън от вас. Не, тя е в самите вас. Има случаи, когато пътници в пустинята дигат толкова голям прах около себе си, че нищо не виждат. Около тях е голяма мъгла. Те мислят, че причината за тази мъгла се крие някъде извън тях. Не, те сами са дигнали този прах около себе си. Какво трябва да прави човек, като върви по този прашен път? Не е само физическият прах, който плаши хората. Има един умствен, един сърдечен и един волев прах - прах на ума, на сърцето и на човешката воля. За да се махне този прах, човек трябва да има вода. През цялото време, като пътува, човекът трябва да полива пътя си с вода, за да не се дига прах. Природата е много умна, и затова като види, че във въздуха се е дигнал много прах, който става неприятен и вреден за разумните същества, които живеят на земята, тя изпраща водните капки на помощ. Всяка прашинка става като център на водните капки. Водните капки свалят всички прашинки на земята, като им казват: „Вашата работа не е тук, горе, във въздуха, но долу на земята, дето ще бъдете по-полезни.“ Като паднат на земята, прашинките се наслояват

една върху друга и по този начин образуват почвата. Въздухът трябва да бъде чист за дишане. Следователно какво се изисква от нас, за да бъде животът ни нормален? Мислите ни трябва да бъдат чисти, да не съдържат този вътрешен прах, който ни причинява ред страдания. Например, ако сега сте в Германия или в Чехия, какво ще мислите? Ако сте в Германия, ще мислите, не може ли по някакъв начин да вземете Судетската област? Като чехи пък ще мислите, не може ли да задържите тази област за себе си? Сега вие не знаете, как ще се развият работите. Нито чехите, нито германците знаят това. Всеки вярва в нещо. Но може ли да постигне това, в което вярва? Всички онези работи, в които човек вярва и не влизат [в тях], обаче, Божията Любов, Божия Мъдрост и Божия Истина, са непостижими. Същия закон се отнася и за личния живот на човека, и за семейния му, и за живота на обществата, на народите, на цялото човечества. Всички онези работи, както и мислите, и чувствата, и постъпките ви, в които влизат и трите елемента, водят към известно постижение. Сега ето как седи въпросът. Ще изясня мисълта си с един анекдот за Александър Велики.

Когато Александър Велики превзел една страна, срещнал един добър старец, който му разправил една от своите опитности в живота си. Един ден този старец купил една нива от някого и започнал да я обработва. По едно време той се натъкнал на едно голямо съкровище, заровено в тази нива. Той веднага занесъл съкровището на човека, от когото купил нивата и му казал: „Намерих това съкровище на нивата, която купих от тебе, но ти го донасям, защото аз купих само нивата, но не и съкровището, което беше в нея.“ Човекът му отговорил: „Ти си купил нивата ми, а заедно с нея и съкровището.“ – „Не, аз не го искам.“ – „Аз пък не го приемам назад, то върви с нивата заедно.“ Единият го дава, другият не иска да го вземе. Единият не иска да го вземе, другият не го дава. Сега, както ви виждам, вие ще кажете: „Да бяха турили нас на това място.“ Съвременните хора на 20 век веднага биха разрешили този въпрос. До времето на Александър Велики този въпрос не е бил разрешен. Старецът запитал Александър Велики: „Ти какво казваш, какво трябва да се направи?“ Александър Велики отговорил: „И двете страни имат право.“ После Александър Велики запитал стареца: „Този, който ти продаде нивата има ли син?“ – „Има.“ – „Ти имаш ли дъщеря?“ – „Имам.“ – „Тогава оженете сина и дъщерята и дайте на тях гърнето със златото.“

Сега ще ви дам друго разрешение. Миналото и бъдещето се разрешават от настоящето. Сега ние спорим за настоящето гърне. Миналото отказва гърнето, казва: „То не е мое.“ И бъдещето отказва гърнето, че не е негово. Следователно гърнето е за хората на настоящето. Хората на настоящето, които сега се раждат, са хора на новите идеи. Ако хората, които сега се раждат, мислят, че могат да наредят работите си, според сегашните им

разбирания, извън Божията Любов, Мъдрост и Истина, те са на крив път. В органическо отношение ние имаме много добри примери. Например, какво ще бъде положението на крака, ако мисли, че той може да уреди работите си извън своето тяло? Той трябва да уреди своите работи съобразно цялото. Той не може и не трябва да се отделя от цялото. Кракът не може да стане по-голям от тялото. Той ще има определена големина. Ако стане по-голям от тялото, положението съвсем ще се влоши. Кракът трябва да има онази определена големина, която му е дадена от природата. Същият закон се отнася и до ръцете, и до очите – до всички удове на човешкия организъм. Какво ще придобие човек, ако очите му станат много по-големи, отколкото са сега? Не е въпросът в големината на нещата. Мнозина искат да станат по-големи, отколкото са. Въпросът седи в онази красива, разумна организация, която е поставена в един уд. Човек трябва да си зададе въпрос: При какви условия са се образували всички удове на неговия организъм, при какви условия са се създали растенията, рибите, птиците, млекопитаещите, как са се образували техните люспи, пера и т.н. Вие виждате една риба и казвате: „Риба е това, нищо повече." Не, на рибата са написани всички условия, при които е създадена. Ако става въпрос рибата днес да се създава, като риба, нейната работа е свършена. Днес това е невъзможно. Рибите се създадоха при такива специфични условия, които им осигуряваха възможностите на тяхното съществуване. Птиците, млекопитаещите, растенията също се създадоха при специфични условия, които носеха възможности за тяхното развитие и съществуване. При условията, при които са били създадени животните и растенията едни други си помагали. Тъй като днес сте родени, втори път ще бъдете родени при съвсем други условия. Нещастие ще бъде за човека да се роди два пъти такъв, какъвто е днес. Казано е в Писанието: „Роденото от плътта плът е, роденото от Духа, дух е." Но роденото от плътта е осъдено на смърт, а роденото от духа е предназначено за живот. Сега можете да ме запитате, защо, именно, плътта е осъдена на смърт? Защото в плътта не е вложена разумността. Защо умира човек? Човек умира по две причини: или защото няма достатъчно въздух и храна или защото няма прави разбирания за живота. Наистина, ако се свърши въздухът на човека, той веднага е осъден на смърт – няма условия да се прояви. Ако няма достатъчно храна, той пак няма условия за живот. Ако няма достатъчно мислова сила в себе си, той пак е осъден на смърт. Днес много хора страдат от неврастения. На какво се дължи неврастенията? На недоимък на нервна енергия в тях. Тази нервна енергия е потребна за съграждане на нервната система в човека. Някои пък се оплакват от болки в гърдите. Казват: „Те страдат от гръдобол, понеже не дишат дълбоко." – „Че откак съм се родил не съм престанал да дишам, все дишам." Да, но ти дишаш много плитко, не дишаш, както трябва. Така не се диша. Като дишаш, ти трябва да имаш съзнание, че дишаш, че приемаш едно Божествено благо – въздуха. Като

дишаш, постоянно мисли за тази Божествена енергия, която е скрита във въздуха и че тя влиза в теб, за да подкрепи организма ти. Ти дишаш без да осъзнаваш, какво благо ти е дадено и приемаш в дробовете си. Ти дишаш и мислиш за съвсем други работи. Това не е дишане. Например, мнозина мислят, какво ще стане с тях, ако земята се сблъска с някоя комета или някоя планета. Те мислят за неща, които могат да се случат само при една възможност на два милиарда случаи. При два милиарда случаи има само една възможност да се сблъска земята. А знаете ли, колко милиарди и милиарди случаи могат да минат, докато земята може да се сблъска с някоя комета или планета. По-скоро земята ще остарее, баба ще стане, отколкото да дочака времето на някакво сблъскване. Според астрономите, някои звезди се явяват и изчезват. Има звезди от първа степен по своята светлина, но минава известно време и те изчезват. Щом изчезват, те стават тъмни тела и после умират. Като изгори, старото в нея изгаря и после отново се ражда. Същото става и с човека. Като умре и той изгаря, и после отново се ражда. Някои учени казват, че смърт не съществува за човешкото тяло. Те твърдят, че нищо в природата не се губи, нито се създава. Този закон се отнася, както за материята, така и за енергията в природата. Тъй щото и енергията в човека нито се губи, нито се създава. И животът, който съществува, нито се губи, нито се създава. Само функцията на нещата се замества. Когато детето расте и остарява, умряло ли е? То се е изменило само, но не е умряло. Та казвам: Смъртта е едно неестествено изменение на човека. В смъртта човек чувства, че не е опитал нещата. Някой казва: „Тежко ми е, искам да умра!“ – Защо? – „Не съм се наживял, както трябва. Ето, всички мои другари се ожениха, деца имат и жена, а аз не съм се оженил, някои от другарите ми станаха министри, а аз не съм постигнал това положение.“ Следователно смъртта е едно неестествено положение за човека, понеже у него остават известни мисли, чувства и желания, които не са задоволени. Значи, човек умира като един чиновник, когото преждевременно уволняват, вследствие на което, той не може да приложи силите си за благото на човечеството. Защо умира човек? Човек умира, понеже Бог го уволнява като неспособен за изпълнение на своята длъжност. Някои умират и ги назначават на по-висока служба. Други умират и ги назначават на по-ниска служба.

Сега ще ви приведа един пример от гръцката история, която българите са взели и в своя живот. Аз не искам да представя, какви са свещениците. Това не е наука, но взимам примера в друг смисъл. Да критикувам и това не е наука. Този свещеник казал на жена си: „Жена, ти трябва да знаеш, че аз съм праведен човек.“ Един ден той казал на жена си: „Жена, аз зная, че ще умра по-рано от теб, но като праведен ще отида направо в рая, при свети Петър. Като дойдеш и ти в този свят, там ще ме търсиш, няма да се луташ много да ме намериш.“ Наистина, свещеникът заминал по-рано.

След десет години заминала и жена му. Като се видела на онзи свят, първата ѝ работа била да намери мъжа си. Отишла в рая, търси го тук-там, никъде не го вижда. Отива при свети Петър и пита за мъжа си: „Къде е попът?“ – „Не го знам, виж къде е записано името му.“ – „Търсих го в рая, но не го намерих.“ – казала попадията. – „Тогава иди да видиш в списъка на онези, които са в ада, може да е там.“ Попадията започнала да чете списъка и намерила, че името на мъжа ѝ било между тези, които са в ада. Тя отишла в ада, намерила там мъжа си и започнала да плаче. „Попадийо, недей плака, защото и от моето положение има по-лошо. Аз съм поне на раменете на владиката.“ Значи, свещеникът си мислел, че като отиде на онзи свят, ще го назначат на една висока служба – при свети Петър, а той бил назначен на една долна служба – при Юда Искариотски. С този пример искам да ви покажа заблуждението на човека. Всеки си мисли, че като умре, ще отиде в рая. Едно е вярно само, че като умре, от тукашната си служба, човек отива на друга служба, но каква ще бъде тя – по-висока или по-долна зависи от неговия живот на земята.

Сега аз не искам да вярвате, но като отидете на онзи свят, ще го проверите, ще видите дали е така. Сега можете да се отнасяте критически, но ще го проверите един ден. Казвате днес, че това не може да бъде. Дали е така или не, като го проверите, ще видите. Като отидете на онзи свят ще проверите нещата, но сега си задръжте мнението за себе си. Сега аз се отнасям към личния живот на човека. Някога човек мисли, че може да постигне някои големи работи в света. Понякога човек си мисли, че ще стане поет, философ, министър, цар, какво ли не още, но като види, че това, което е мислил не става, той се намира в най-лошите условия на живота. Като види, че нищо не е постигнал, той започва да се утешава с този – с онзи. Той казва: „Ето, нашият Драган и той нищо не успя, и той е като мене. И той е закъсал.“ Не, не е хубаво да закъсва човек. Всяко закъсване показва, че този човек не е живял добре. Погрешката е в него. Всеки човек, който е дошъл на земята е способен за много добри и красиви работи.

Сега аз не взимам доброто в този смисъл, в какъвто днешните хора го разглеждат, защото в сегашния обществен строй личният морал седи по-високо от обществения. В лично отношение хората са много по-добри, отколкото в обществено. Лично хората постъпват много по-справедливо, отколкото народите един спрямо друг. Ако един по-малък народ не приеме условията на един по-голям, последният веднага му отваря война. За нищо и за никакво те избиват милиони хора. Какво придоби Европа от европейската война? Измряха шест милиона хора и то цвета на Европа. Аз не съм против това, което става в света. Аз зная, че всичко е за добро, но тук се дава жертва, която не е на място. Ако тия шест милиона хора бяха станали проповедници на правдата, на разумността, ако бяха станали

учители на човечеството, ако бяха екипирани да работят за доброто на човечеството, цялата земя щеше да се превърне на рай. Обаче тия шест милиона хора измряха и работите на Европа не само,че не се подобриха, но се влошиха. Работите на народите се влошават, защото те нямат любов към Бога освен това те обичат да икономисват истината. Защото доброто за един народ трябва да бъде добро за всички народи. Разбирайте ме право. Всеки народ има право да диша свободно, да се храни свободно, да не умре от глад, да няма това задушаване и после да не се безпокои, какво ще стане с него утрешния ден. В този смисъл, казвам, че всички народи имат еднакви права. Ако става въпрос за една война при сегашните условия, като започнат да падат онези хвърчила, онези бомби от по 250–500–750 килограма, че няма да остане жив човек на земята. Къде ще се криете тогава, какво ще правите, кажете ми? Как ще се разрешават въпросите при това положение? Днес мъжът и жената се карат, но като падне една бомба между тях, всичкото каране ще свърши. Някъде станала министерска криза, но като падне една бомба между министрите, нищо няма да остане нито от тях, нито от кризата. В европейската война, колкото и да се крили в Лондон, достатъчно било да дойдат няколко германски цепелини, за да внесат страх и ужас навсякъде.

Сега аз искам да ви наведа на мисълта да гледате на нещата светло. Пред мен стой едно велико, светло бъдеще, за което сега говоря не е Божествен порядък на нещата, но човешки. Това са човешки разбирания, разбирания на хора, които са внесли своите мисли, своите идеи и желания, с които искат да направят порядък на природата. Обаче, природата санкционира човешките правила, закони и порядки дотолкова, доколкото те са в съгласие с нейните закони и порядки. Обаче, щом види даден човек, или дом, или общество, или цялото човечество, които са се отклонили от нейните порядки, тя се противопоставя, понеже не позволява никакво отклонение. Казвате, че природата отстъпва. Да, и природата отстъпва, и Бог отстъпва, но до едно време. Като дойдат 50–60-те години на човека, като изгуби парите, на които е разчитал, като изгуби здравето на което е разчитал, че като не му остане нищо, тогава само ще разбере, как е живял и какво е придобил или изгубил. Какво ще правите при това положение? Там, дето нещата се губят, това е човешкият порядък. Там, дето нещата се печелят, това е Божественият порядък. Това, което губиш е човешко. Това, което печелиш, е Божествено. Ако грешиш, ти си в човешкия порядък. Ако живееш добре, ти си в Божествения порядък на нещата. Това са максими, които имат отношение към живота. Достойнството на човека седи в това, да бъдем честни към себе си. Всеки трябва да има сила в себе си, да си каже: Аз искам да изпълня волята Божия. Не е достатъчно човек само да си каже, но като си каже, той трябва да изпълни казаното. Човек трябва да си каже: Господ е имал такова голямо доверие в мен, че всичко

ми е дал. Следователно, и аз не искам да Му изневерявам. Срамота е за мен, да изневерявам на Този, Който е имал такова доверие към мен, каквото никой друг. При всички тия слабости, които човек има, Бог не се е поколебал в него. Като види, че грешите, Той пита: защо правите така? – Ами еди-кой си ми взе парите. – Лесна работа са парите. – Ама еди-кой си ми взе дрехите. – И за дрехите е лесна работа – пари, дрехи, колкото искате, само се примирете. – Ама хлябът ми отне. – Хляб, колкото искате. – Земята ми взе. – Със земя е пълно цялото пространство. Земя може да ви се даде, колкото искате. Ако германците искат земя, Господ може да им даде цялата месечина. – Но, кога? – Когато те сами си направят цепелини и се пренесат с тях. Идеята седи в това да се примирим. Човещина трябва да има между хората. Между всички народи и общества трябва да има човещина. Навсякъде трябва да владее пълна справедливост. Онова, което е добро за нас, трябва да бъде добро за всички. Така трябва да гледаме на нещата. Някой път ние гледаме пристрастно на всичко. „Що има скрито в човека?" Сега ние живеем, за да се разберем на кой порядък служим, на човешкия или на Божествения. Ако умираме, ще знаем, че служим на човешкия порядък. Ако умираме и оживяваме, ние служим на Божествения порядък. Защото и в Писанието е казано: трябва да минем от смърт в живот. Сега аз искам да ви покажа ценността на този живот, през който сега минавате. Някой път вие сте недоволни от земния си живот. По-добър, по-красив от сегашния ви живот няма. Казвам ви: Не бързайте да отидете на небето. Сега земята е небе за вас. И като умрете, пак ще останете на земята. Аз поне така виждам нещата. Едва погребете някого, а той ходи из София. Софиянците са тук. Аз не искам да вярвате в това, което аз виждам. Това не е религия. Това, което аз виждам, остава си за мен. Един ден, когато проверите тия неща, тогава ще видите, вярно ли е това, което ви говоря, или не е вярно. Докато не проверите тия неща, вие ще мислите, че са приказки от хиляда и една нощ. Сега аз не искам да вярвате, но не искам да ви кажа, че не виждам тия неща, защото така ще излезе, че не говоря истината. Аз виждам нещата, но не с тези обикновените очи. С обикновените очи аз виждам само тия неща, които са на физическия свят. В това отношение аз имам три чифта очи. И вие имате три чифта очи, само че вашите два чифта са залепени с восък. Сега на всички ви казвам: турете очите си близо до някоя нагорещена /соба/, за да се стопи восъка. Щом восъкът от очите ви се стопи, вие постепенно ще почнете да прогледате. На научен език казано, човек не може да прогледа умствено, докато не мисли. Човек не може да прогледа духовно, докато не чувствува. Не е достатъчно само да чувствува човек, но той трябва да има такъв силен импулс в себе си, че като му дойде някакво благородно чувство в сърцето или някакво благородно желание, да се стреми да го реализира, да преодолее всякакви препятствия, които срещне на пътя му. Само при това положение човек може да прогледа. Земята в това отношение е едно

добро условие за развитие на човека.

Ако вие турите в действие всички възможности, които сега са ви дадени и ги разработите, вие ще влезете във втората фаза на живота. Втората фаза на живота седи в това, че вие ще влезете в духовния свят. Сега на земята всеки човек се намира в положението на дете, което е в утробата на майка си. Това дете още не диша, то е свързано чрез майка си с един малък канал, откъдето се храни, без още да диша. Това дете още не диша, понеже дихателната му система не е образувана. На деветия месец, когато дробовете му се сформируват, то излиза от утробата на майка си със своята първа мантия. Щом детето заплаче, това показва, че му е определено да живее. От този момент то започва да диша. Та казвам: Вие сега сте в утробата на майка си, не можете още да дишате. Остава още един месец, докато се родите. Вие сте вече в деветия месец. Като ви говоря така, вие мислите, че това се отнася за умиралка. Не, това е пробуждане. Съзнанието на човека трябва да се пробуди. Смъртта, от която се боите, не е нищо друго, освен минаване от смърт в живот. Този кръг, в който досега сте живели, се завършва, остава само още един месец. Този последен месец представлява разумният физически живот, който има да живеете на земята. Той може да продължи 10–20–30–40–50–100– до 120 години. Следователно, всеки човек, който е достигнал до положение да разбира живота в неговата пълнота, той има цели 12 месеца, които, умножени по 120 години, дават едно голямо число от години. Значи, всеки човек, който разбира живота си по този начин, той живее 1400 години на земята. И ако днес хората живеят малко на земята, това се дължи на факта, че те не разбират живота. А който го разбира, можете да си представите, какво високо развитие трябва да има. На физическия живот има условия, при които човек може да живее по-дълго време. Това се отнася до съзнателния живот. Когато човек дойде до тази епоха да живее 1400 години на земята, той ще бъде господар на своето положение, на своята съдба. И тогава няма да се вълнувате от сегашните събития. Не е ли добре сега човек да научи онези закони, според които да живее дълго време на земята? Казвате: какво ще правим толкова много години на земята? Тогава ще се разкрие пред вас голямо поле за умствена и духовна работа. Който е достигнал до тази епоха, той ще може свободно да пътува до месечината, до слънцето, до Венера. Ще си вземе един билет и сутринта ще тръгне за слънцето. За осем минути ще стигне там. Вечерта ще се върне, но пълен с новини. Това е за поощрение на човека. Казвате, че това не може да стане сега. Сега не може да стане, понеже е кратък животът ти на земята. Ако само в един месец човек живее 120 години, а в останалите месеци не може да живее толкова много, той не е разбрал законите на живота. Според астрологията, всеки месец носи в себе си известни качества. Всички месеци заедно пък, съставлява едно цяло.

Тази материя може да ви се вижда отвлечена, но аз говоря за постиженията на един човек, а не на небето. Аз говоря за тия хора, които могат да живеят 1400 години. Човек има чрезмерни желания, които в един кратък живот не могат да се реализират. Представете си, че всеки се намира в положението на Иова, който имаше много имоти, стада, говеда, синове и дъщери – всичко в изобилие. И той трябваше да мине приз един голям изпит, да изгуби всичкото си имане, всички синове и дъщери. Той мина през една ужасна криза в живота си. Жена му казваше: Какво мислиш за правдата сега? Кажи нещо за твоя Господ. Кажи една дума да се освободиш. В това време Йов направи много погрешки, но по отношение на бога не сгреши. Той казваше: бог е бил към мене всякога много добър, нищо не мога да кажа против Него. Като мина през големите страдания, Йов казваше: господи, много пъти съм говорил, без да мисля, но сега, след като Те виждам, нищо не мога да кажа. Като мина през тези страдания, всичко му се върна: имоти, говеда, овце, и най-после синовете и дъщерите му се върнаха, и то по-красиви от първите.

Казвам ви: В сегашния живот още на всеки човек трябва да стане това, което стана на Йова. – Като умрем *ли*, тогава *ли* ще стане това? – Не, още този живот човек трябва да мине през смъртта и да оживее, за да не става нужда да отива в другия свят и после да се връща. Хората искат да се подмладяват. И аз желая да се подмладите. За да се подмладите, определете си всеки ден да мислите по десет минути, да не допуснете в ума си нито една отрицателна мисъл. Дръжте в ума си мисълта, че всичко в света е направено много хубаво, всичко в света е възвишено и красиво. После, определете си десет минути да не допуснете в сърцето си нито едно отрицателно чувство. След това още десет минути определете, да извършите една добра постъпка, без никакво колебание, дали е прави или не. Значи, определете по половин час на ден, по десет минути в мисълта си, в чувствата си и в постъпките си, да не допущате нищо отрицателно и колебливо. По този начин само ще се подмладите. – Ама не мога да направя това. Щом не можете да го направите, вие сте осъдени да остареете. Не само сте осъдени да остареете, но и да умрете. Ако определите половин час, вие ще бъдете кандидати за един велик живот. Пред вас седи едно велико бъдеще. И тъй, десет минути ще определите в мисълта си за Бога, десет минути в чувствата си и десет минути в тялото си. Желая ви да направите това.

Благословен Господ Бог наш.

Тайната молитва.

Първа неделна беседа от Учителя, държана
на 25 септември 1938 год. 10 ч. пр. обяд.
София – Изгрев.

1938_09_25 Добрият език
Утринно Неделно Слово

ДОБРИЯТ ЕЗИК

Добрата молитва
В начало бе Словото
Духът Божий
Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матея.

Една глава, която е едно резюме, може би от беседи, от речи, които Христос е държал. Тази глава е извлечение – само същественото, само ядката на нещата. Много работи, може би от преходен, временен характер са изоставени. Започва с „в онова време“. Интересно е било в онова време. Кое е това? И какво е станало в онова време?

Дойдоха учениците при Исуса и казваха: „Кой е най-голям в Царството небесно?“ Този въпрос са го задали не тъй, както вие ще го зададете. Вие ще го зададете съвсем другояче. „Кой е най-голям в Царството небесно?“ – Разбирали са го много материално – много конкретно разрешение. Вкъщи кой е най-големият син: който най-рано се е раждал или по ръст който е най-големият? – Най-голям по учение – който има повече учение.

„А Исус повика едно дете и го постави посред тях.“ (2 ст.) Значи иска да им покаже на тия ученици. Тези ученици искаха големи да станат. Туй желание е у всичките хора. И няма някой човек, който да не иска да стане голям. Това е един Божествен подтик. Понеже Бог съзнава, че е велик, и той го съзнава това. Той е Господ. Ти не можеш да го избегнеш. Но когато някое малко същество излезе от Великото, и в него има същият стремеж, а пък формата му е малка. Когато човек мисли, че е голям, той е в едно заблуждение – той е малък, а се мисли, че е голям. Например има певци, които, като пеят една песен хубаво, мислят, че всичките песни могат да ги пеят. А то не е тъй. И не е лесно да пееш една песен. Не е лесно. Но всяка една песен си има едно особено естество. Всяка една песен е един метод, начин за проявяването на живота.

Сега ние специфично се занимаваме със съвременната музика. Но това е една малка област. Самото Битие е започнало с една песен. Бог, когато е почнал да строи в света, е изпял творческата песен – най-хубавата песен. И всички онези, които са почнали да строят, са изпели тази песен и тогава светът е почнал да се строи. Вие сега по човешки схващате. Но не можете да схванете онази велика идея как са пели те. Вие не може да схванете това,

а има вече резултати. Като погледнеш целия свят – небето и земята и прочее виждаме, че тази песен е била велика, защото онова, което е било създадено, и то е било велико направено. И нея, като са я пели, създавали са много хубави работи. И ние, като пеем, създаваме много хубави работи. Едно дете, като почне да плаче – пее. И какво става? Майка му го вземе и го набие, за да го възнагради за неговата песен. Майката го вземе, че го нашари хубаво. И ако двама души хубаво си пеят, аз наричам – двама хора си разговарят малко по приятелски и си говорят един на друг. И понеже толкова хубаво си говорят, единият удари две плесници на другия, после и другият му удари две плесници. Тогава стават капелмайстори. И след това има някои музиканти, които, като си предадат капелмайсторството, вземат, че на книга напишат туй парче. Нотират една песен и след това написаното вече вземат и го предават на другите, и те го заучават. Сега вие схващате външната страна. Казвате: „Двама души се били." Сега аз да ви обясня това. Едно дете вземе, че с чук удари един орех, за да го строши. Ако този орех беше като човек, да чувства това, щеше да каже: „Утрепаха ме, убиха ме!" А като удари този чук ореха и той се счупи, ти се зарадваш в себе си, изхвърлиш несъществените работи и вземеш и почнеш да пееш. И от радост почнеш да си махаш устата ту нагоре – ту надолу и казваш: „Много хубав е този орех!" Но хубав е защо? Ако не бяха го чукнали с чукчето, този орех нямаше да се строши. Та като удари някой някого с плесница, да има това предвид – орехът е счупен, да почне да го яде. Тогава казват, че чукът е бил намясто. Но при плесницата, понеже енергията излиза и тази енергия минава от единия в другия, някой път единият си поплаче малко. Та като бият някого, другият се ползва от това. При биенето единият става проводник на енергията. Сега това са новите начини за разбиране.

Например боли те коремът. Това е същото нещо. Или имаш главоболие. Дойде при мен един и ми казва, че го боли главата. Казва: „Защо ме боли главата?" Казвам му: Не мислиш право. Онзи казва: „Как да не мисля, ще ми се пръсне главата от много мисъл!" Именно това показва, че не мислиш. Сега всички разбират – като го боли главата, че от много мисъл е. От много голяма мисъл никога не заболява главата. То е невъзможно! Това не е вярно! Всякога главата заболява от неправилно чувстване. В главата има може би повече топлина. Когато в стомаха се събере повече топлина, главата чувства напрежение. Когато в мозъка има повече топлина, в стомаха има коремоболие. Сега, често, когато някой го заболи главата, тургат му студени компреси. Значи имате желание да отнемете от ненужната топлина. В дадения случай съществува един процес, който ви е неприятен. И сега трябва да се освободите от един процес, който съществува в природата. В дадения случай известни явления, които стават във вас, са ви неприятни. Например главоболието. Главоболието може да

дойде у вас от температура, но има главоболие, което става по симпатия. Затуй може да направите една проверка. Вие по някой път за обичта и любовта имате материално схващане. Щом кажат, че двама души се обичат, вие разбирате нещо материално. Или ще се хванете за ръцете, или ще се прегърнете, а това ни най-малко не е любов, нито обич. Защото, ако двама души ги свържат един за друг с въже, туй обич ли е? Казвам: Всякога, щом разбирате Любовта по този материалистичен начин, трябва да знаете, че този, който е свързан с вас, [...]. Вие разбирате – двама хора, които се водят, или които се прегръщат, че те се обичат. Може да са двама неприятели, които са вързани. Щом прегръщаш някого, ти имаш вече користолюбива цел – нищо повече, макар че не се показва. Да кажем, някой път изстинали ти ръцете. Друг ти хване ръцете и ти казваш: „Колко са топли ръцете ти.“ Той взима малко от топлината на другия и казва: „Аз се постоплих.“ Да кажем, че някой ти каже: „Колко те обичам!“ Защо ви обича? Понеже цели нещо. А тази духовната любов подразбира не тези физически допирания. Защото радостите на живота не идат само по един канал. Ти можеш да се радваш на един предмет като го попипаш и той ти произведе известни впечатления – това е първото чувство. Но приятното чувство може да дойде и чрез езика – като допреш езика си и го вкусиш. Един предмет може да ти стане приятен и чрез бутане на езика. Или в живота някой път един цвят, като го помиришеш, чрез мириса иде приятното. Или приятното може да дойде чрез очите – ти виждаш нещо и ти става приятно. Значи не е само по един канал. Ти казваш: „Много съм радостен.“ Но не знаеш по кой начин е дошла радостта. Тази радост е дошла чрез пипане, но тя е временна. Пипнеш някой предмет, много ти е приятен, но пипнеш друг предмет, който е толкова горещ, че ти опари ръцете и добиеш неприятно чувство – стане ти неприятно. И тогава казваш: „Не пипай!“ Но ти паднеш в друго заблуждение, понеже си в един свят, дето ти се казва „Не пипай! Не пипай!“ Но ако се схване Божествено това „не пипай“, тогава ти трябва да заминеш от земята. Ако никого не трябва да пипаш, никого не трябва да видиш, не трябва да го вкусиш, ти трябва да си заминеш. Пък ако трябва да бъдеш на земята, ти трябва да го пипаш, видиш, вкусиш, слушаш и прочие. Това е животът на земята. Но ти трябва да знаеш как да пипаш и кога да пипаш, как да вкусиш и как да гледаш. Един плод ще го вкусиш кога? Когато е узрял, а не когато е зелен. Хлябът ще го вкусиш когато е опечен.

Сега нас ни интересува физическият живот, доколкото ни трябва, за да обясним духовния живот. И духовният живот е дотолкова важен, доколкото той изяснява Божествения живот. Реалността на нещата е Божественият живот. И ние един ден ще разберем смисъла на живота, но когато ние разбираме едновременно хората как живеят на земята и в духовния им живот. Но за да живеят хората добре на земята, те трябва да

разбират едновременно и физическия, и духовния живот, и Божествения живот трябва да разбират. Физическият живот е условие за духовния живот; духовният живот е условие за Божествения живот, а Божественият живот е животът на Любовта. Щом дойде в него Божественото, ти от само себе си вече жертваш, доброволно правиш тази жертва и ти е приятно. Защото Любовта не може да се прояви в света без самопожертвуване. И не само да се пожертваш за едного – за всички трябва да се жертваш. Когато дойде Христос на земята, той само за едного ли се пожертва? Един закон определя това отношение. Той се самопожертва, за да изправи отношението на всичките души към Бога, за да оправи отношението на всички души, които се заблудиха в своя път на земята, да могат да намерят своя път и да си идат вкъщи. Кога ще покажеш свещта на хората? Ти я показваш на тия, които са се заблудили, да видят и да се оправят. Ако на слепи запалиш свещ, какво ще ги ползва твоята свещ? Значи ние подразбираме, че те виждат. Значи като се говори, човек трябва да разбира. Щом не разбира нещата, той има слепота.

Сега до кое място бяхме дошли в Евангелието? „Истина ви казвам: Ако се не обърнете и [не] бъдете като децата, няма да влезете в царството небесно. И тъй, който смири себе си като това дете, той е най-голям в Царството небесно. И който приеме едно таквози дете в мое име, мене приима.“ (3, 4, 5 ст.) Значи ти не можеш да приемеш една малка мисъл, хубава Божествена мисъл. Щом като приемеш най-малкото благо, колкото и да е то микроскопическо, казва Христос: „Който приеме едного от тия малките деца, [мене приема].“ Кои деца? Които вярват, които имат съзнание. Тия деца на Любовта, който ги приеме – за тях говори Христос. „А който съблазни едного от тези малките, които вярват в мене, за него по-добре би било да се окачеше на врата му камик воденичен и да потънеше в дълбините на морето.“ (6 ст.)

След туй минава Христос в една нова мисъл. Сега туй е временно. Туй е една външна страна от някоя друга беседа, която е говорил. „Горко на света от съблазните!“ (7 ст.) Това е за външния живот. Вие може да съблазните като богат човек кого? Да кажем, някой е така опърпан, дрехите му стари и той е бос, а ти си хубаво облечен с някое самурено кюркче. Та не зная, тази дума „самур“, може някои от вас да знаете тези самурени кожи, те са най-хубавите кожи. Имате хубаво палто, после шапката ви е хубава, дрехите са копринени, чепичетата – първокласни, а онзи човек, като ви гледа, той се съблазни в Бога. Казва: „Виж каква несправедливост! Как го е облякъл Господ този човек, а мен ме е оставил като някое сираче – нищо не ми е дал.“ И той почне да мисли в сърцето си нещо лошо. Или пък ученият човек в дадения случай може да съблазни невежия. Невежият ще каже: „Виж колко учен го направил Господ, а мен ме е оставил невежа!“ И ние,

като дойдем, турим всичките свои погрешки на Бога, като че Господ е виноват. Някой път на някого казвам: Пей! Казва: „Не съм разположен." – А когато е разположен, пак не може да пее. Че ти, като ядеш и като си разположен, можеш ли да пееш? Чудни са хората. Че като ти дам една кокошка, разбирайте „кокошка" в много широк смисъл – като ви дам една паница с хубаво грозде – това е кокошка; като ви дам паница с хубави ябълки, круши, сливи или портокали и вие ядете – това е кокошка. Можете ли да пеете като ядете? По този начин, по който сега пеете, не можете. Но като мляскате, то е едно пеене. И ако имахте по-хубави чувства – така да слушате, онзи човек, който яде, само като го гледаш, ще видиш, че от него излиза известна музика.

Та казвам: При сегашните условия не знаят хората какво търсят на земята. Например хората живеят на земята, искат да станат чисти и святи, че да влязат в небето и да живеят там вътре. Е, доколко туй е вярно сега? Идеята е хубава. Човек трябва да бъде чист. Но какво се подразбира под „чистота"? Чистотата подразбира да няма нищо нито в сърцето ти, нито в ума ти, нито в душата, нито в духа ти – нищо, което да те смущава. Всичко да ти е приятно, че каквото видиш, да видиш най-хубавото и най-доброто. Един чист и свят човек, като види най-големия грешник, да не види недостатъци в него. А пък този святият човек, който се е научил да живее по Бога, той този човек няма да го гледа като грешник, а ще каже: „Този брат много е работил, целия ден е работил, я чакай да му помогна." Той няма да намери погрешката в него, а ще каже: „Аз много малко съм ходил, а той е работил много, чакай да му поработя и аз." И ще иде, ще направи една услуга на грешника. Той го счита, че е работил. Когато вие помагате на грешника, то е работа, която вие вършите за Бога. Такива са идеите и разсъжденията на един свят човек. А при сегашното състояние вие ще кажете: „Много се е оцапал този, малко по-далеч да стоя от него, да не би да се оцапам." Онзи, който се е оцапал, като влезе в малката вода, той ще я опетни. Но ако влезе в голямата вода, тя ще го очисти.

Та казвам: Сега в света има големи съблазни. Питате вие защо са съблазните в света. Чудното е, че съблазните произтичат от хубавото в света. Кое съблазнява – грозното или хубавото, приятното? Съблазнява те един хубав плод. Децата често се съблазняват от хубавия плод, даже и възпитаните деца, на които майката е дала известно хубаво възпитание да не бутат чужди ябълки. То, като погледне някоя ябълка, насам-натам, съблазнява го тя и то си казва: „Какво има от това? Искам да се запозная с тях, да си взема." Съблазнява се. Е, питам сега, кой е онзи от вас, който не се съблазнява? Но има и такива, които се съблазняват от ябълката. Понеже тя се е облякла хубаво и той се съблазнил от нея, иска да ѝ съблече дрехите, че да види каква е същността. Той се съблазнява. А щом дойде

онзи господар на ябълката, той пък ще се съблазни от друго. Детето може да се съблазни от ябълката, без да знае, а господарят се съблазнява от детето и ще каже: „Много лошо е това дете.“

Питам сега, когато Ева изяде плода, тя се съблазни, без да знае, изяде го и каза: „Много хубав е!“ И не усещаше никак, и занесе на Адам, и той яде от този плод. На Ева се позволяваше да направи погрешка – тя беше дете, а Адам беше баща, майка беше на тези работи. Адам роди Ева. Сега какво ще разберете от това? Вие за раждането нямате вярно понятие. Имате едно понятие, което донякъде съответства. Когато водата излиза от един чучур, ражда ли се? Когато плодът се образува от някой цвят, ражда ли се от туй клонче? Онова, което създава плода, то не е на дървото. Онзи художник, който рисува картината, откъде е? Кой е онзи, който ражда? Художникът. Погледнеш днес една черта, утре – друга и направи се една картина. Казва: „Роди се.“ Откъде се роди? От ръката ли се роди тя? Не. Причината е дълбоко, дълбоко вътре. Художникът е, който имаше един образ вътре и ръката стана само един проводник, за да се даде тази идея.

Та сега някой път разисквате върху страданията. Някои от вас страдате. Та всичките хора през всичките векове са страдали. И какво нещо са страданията? Страданието е една недосвършена работа. Всякога, когато една работа не се досвърши, това е страдание. И индивидуално хората страдат, или колективно, или семейно. Когато имат страдания, на това се дължи. Често има случаи, когато и цялото човечество страда. Законът е все същ, когато една работа не е досвършена. Това може да засегне всичките хора.

Та казва сега Христос: „Горко на света от съблазните! Защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногоз человека, чрез когото съблазънта дохожда!“ (7 ст.) Та често обяснявам: „И ако те съблазнява ръката ти или ногата ти, отсечи ги и хвърли ги от себе си.“ (8 ст.) Нали вие искате да бъдете правоверни. Ако така схванете тази работа тъй буквално, тогава всяко нещо, което те съблазнява, как ще го отсечеш? Е, у детето има едно желание. Ако детето е умно, ще погледне ябълката и ще се откаже от нея. Ще каже: „Нека друг да яде тази ябълка. Аз днес се отказвам да я ям.“ И след като се откаже детето, то ще почувства една малка скръб. Като повърви, детето казва: „Трябваше да си изям тази ябълка, не направих добре, че не я изядох.“ Но след туй разсъждение работата ще излезе другояче. То ще каже: „Добре стана, че не изядох тази ябълка.“ Има неща в света, които не се ядат. Трябва да ви дам едно изяснение, че не е лошото в яденето. Има неща, които не се ядат, и ако ги изядеш, ще те изядат. Има неща, които, като ги направиш, ти роб ще станеш на тях, на туй желание. Аз съм привеждал онзи пример. В реката Нил казват, че има едни малки

жабчета във вид на костенурки. Върви си тя свободно и някой голям крокодил я гледа, отвори си устата и я глътне. Казва: „Не трябва да се разхождаш!“ И той чака, пак търси друго някое жабче. Но онова жабче, като влезе в стомаха на крокодила, разходи се вътре и почне да човърка, та му гложди стомаха – иска да излезе навънка. А крокодилът погледне, нагоре отиде – надолу слиза, а тя отвътре гложди. И няма да се минат 10, 15, 20 минути – прегризе му корема, водата нахлуе вътре и тя излезе навън, а крокодилът се обърне нагоре с корема. Значи ти можеш да възприемеш едно желание, но то ще ти прегризе стомаха и водата ще навлезе навътре и ти ще загубиш живота си. Следователно турците имат една поговорка, казват: „Малките жабчета не ги изяждай, да минат.“

Та казвам: Умните светии се занимават с жабчетата. Един светия, като срещне едно такова жабче, поздрави го, даде му път, казва: „Друг да го изяде!“ Но той не го приема на гости у себе си. Ще го погледне и каже: „На добър път, ти много добра работа вършиш. На глупавите ще им дадеш добър урок.“ Е, хубаво, ако някой от вас глътне такова жабче, какво ще стане? Гледаш тази сестра или брат ходи от къща на къща, разправя си болката. Та аз по някой път имам една кърпичка да хващам тази жаба. Гледам някой глътне такава жаба, а тя горката не е умряла, а седи вътре. Аз казвам: „Сестра, като мине такава една жаба, погледай я, но не я вземай в себе си, защото тя ще ти прегризе корема. Остави тия малки жаби.“ Аз ги наричам тия „малките жаби“. Христос казва: „Не противи се злому.“ На туй малкото жабче не искай да знаеш какво е неговото предназначение.

Та казвам: Това е сега мистическото. Ако вие не разбирате този мистически език, другояче ще се спирате. Някой път направите едно малко прегрешение. Вие казвате: „Нима аз съм най-големият грешник?“ Тук не е въпрос за грях. Тук не е въпрос за едно прегрешение, но има известни погрешки, които скъпо струват на човека. Например ти можеш да кажеш една дума и да ти коства цял живот. Че като си в една уредена държава, допуснете, че вие сте на едно място, дето вие без да знаете, има тия взривни вещества, барут да кажем. И вие си носите една кибритена кутия, ти драсваш една клечка. Да допуснем, че е тъмно и вие драснете, за да си осветите мястото. След като драснете, кибритената клечка не е доизгоряла още и ти я хвърлиш на земята. Че знаете ли какво може да стане? Какво трябва да направите в дадения случай? Като драснеш клечката, ще я изгасиш и ще я туриш в джоба си. На земята няма да я хвърляш. Вие драснете клечката и хайде на земята, а след това и вие, и клечката ще идете нагоре из пространството. То е неразумността. Всяка една дума, изказана в света, по някой път произвежда цял преврат в нас. Или някой път кажеш една дума и после дни ще ти вземе – цяла експлозия е станала.

Съвършеният човек най-първо трябва да се научи да мисли хубаво. И знаете ли колко са неверни някои мисли. Някои казват: „Аз го чувствам, че това не е така." Друг път казвате: „Аз го чувствам, че това е така." Някой път има едно чувстване, което е много невярно. Един мой познат ми разправя, казва: „Човек е изложен на голяма опасност. Идва един господин, остави при мене една сума на съхранение. Взех тази сума. Идва друг един приятел при мен. Като се разговаряме, какво съм направил – аз съм турил плика, там дето е сумата. Търся после сумата, няма я. Казвам: „Няма ги парите." Но понеже излязох от къщи и се върнах, дойде ми наум: „Той задигна тази сума." А сумата беше доста крупна. Казвам: „Как, той ми е приятел, честен човек, а доста крупна сума, няма я – какво да правя?" Седя и мисля, разсъждавам: „Задигна сумата. Аз не трябваше да излизам от къщи." И вече таман си казвам да ида да го хвана и да му кажа „Я ги върни тия пари, не става тази работа така" – но спирам се, барам книгите си и намирам този плик под масата. Там съм я турил. А мисля, че приятелят го е задигнал."

И аз гледам – някой дойде при мене и ми каже: „Той е!" А пък той не е. Че е той – ти си това, това „той". Кой „той"? Ти си човекът, който направи тази погрешка. Че ти задигна парите. Ти ги открадна, ти си – ти, не онзи външният човек. Пък най-после – не взимай пари на съхранение. Аз да ви дам един съвет. Като дойде някой при теб, кажи му: „Иди в банката. Аз не съм банка. Моите касиери обичат да пипат – тоест ти забравяш и тогава ще се изложиш. Пък аз не трябва да взимам пари на съхранение."

Някой ще ти каже: „Слушай да ти кажа една тайна." Кой е банката? Светията, той е една банка. И аз разбирам – някой път вие турите вашите [...], намерите един глупав като вас и ще му разправите. И той ще иде, и той ще разправи същата история с качулче. И стават толкова качулчета. И после идеш, ще го съдиш. Казваш: „Нали казах тази работа да не разправяш. Та ти си ме изложил!" Та ти сам си се изложил. Тази работа, след като ти я казах, ти нямаш право да оправяш чуждите работи, ако разбираш Божия закон. И щом като чуеш нещо, ще идеш и ще го разправиш на Господа. Кажи: „Господи, казаха ми нещо. Не го зная туй нещо какво е, изпратиха го по телефона, ти да се занимаваш, Господи, с това." Защото това е Негова работа. А пък ти, да се освободиш, ще го разправиш на този, на онзи, ще го представиш тъй, както не е. Тогава питам, ще го изправиш ли? Едно правило ще ви дам, помнете това всички: Когато обичаш някого, не ходи да разправяш неговите недъзи на другите хора, защото ти няма да го оправиш, а с туй ти осакатяваш себе си, осакатяваш и процеса на твоето развитие. Затова, когато обичаш някого, не му разправяй погрешките. Този, когото обичаш, той сам ще си поправи погрешката, и то десет пъти по-хубаво, отколкото ти можеш да я

поправиш. И ако ти направиш една погрешка и ако имаш един приятел и той да те обича, и той да не те оправя. По-добре ти като отидеш при него, кажи: „Много си добър!“ Е, какво подразбирам под „много си добър“? Ама вие ще кажете: „Не може така, има нещо!“ Аз съм съгласен с вас, има нещо, дето не може. Не че не може, може. Е, де ще се прояви човешкият характер? Има два начина да се направи едно добро. Гладен е човекът – дай му да яде; не е гладен – не му давай! И в двата случая ти можеш, защото и в двата случая ти ще проявиш твоята воля. Кажи му на този човек: „Аз няма да ти дам, защото не си гладен.“ Ама той иска да яде, не му давай на него. Е, как ще разрешите въпроса „не му давай“? Ама онзи, който е ял на физическото поле, заведи го на някое представление. Ще му кажеш: „Дават една драма, отлична, грандиозна драма в театъра, при най-хубавите артисти, и музика има.“ Заведи го ти на театъра и след като излезнете, заведи го тогава на една научна сказка – някой астроном говори за небето. И след като излезнете оттам, уморени от работа, като се върнете, дай му един обяд. Тогава обядът ще бъде намясто.

Та казвам сега, вие питате: „Как трябва да постъпваме?“ Вземете онзи закон: Постъпвайте тъй, както желаете и вие да постъпват с вас. Аз, ако бих коригирал един велик художник, аз бих го коригирал по следующия начин. Като му погледна картината, виждам, че има един малък недостатък. Няма да му кажа нищо за този недостатък. И да кажа, няма да бъде лошо, но ще му кажа: „Как ви се струва, вие като художник, харесва ли ви тази картина, хубава ли е за вас?“ И той веднага ще усети, че има един малък дефект. Казва: „Но не мога да го схвана още. Виждам, но не мога да се ориентирам.“ Седя при него, той не може да се ориентира. Е, хубаво, ще го попитам: „Ще ви бъде ли приятно аз да ви посоча?“ И ще каже: „Мен ще ми бъде много приятно.“ Аз ще му посоча и той ще каже: „Много ви благодаря!“ А вие веднага ще се произнесете, веднага ще кажете: „Вие направихте една погрешка.“ Хубаво, казвам, ти как би направил тази работа сега? Отива един и казва тъй, той не казва, че е направил погрешка, а казва: „Ти си умен човек, дойде ми на ум една задача. Как би я разрешил ти? Представи си, казва той, ти си човек женен и имаш 4–5 деца. Децата ти способни, а ти нямаш нито пет пари. А ти трябват пари за обуща, за ядене и прочие. Минаваш по пътя, там има една каса отворена, и пари има вътре. Ти как би постъпил?“ Ти казваш: „Ще бъркна и ще взема за децата си.“ И онзи казва: „И аз така направих.“ – Е, не си направил добре! – Но защо? Ама твоето добре ли е? „Не си направил добре“ значи се предполага, че тази каса не е била на пътя. Той я представя на пътя, но онази каса, дето той е бъркнал, не е била на пътя, а е била при някого значи.

Та казвам: Когато ние извиняваме нашите погрешки, тургаме касата на

пътя, а пък когато обвиняваме някого, тургаме касата вътре вкъщи. Е, добре, представете си тази каса, този един банкерин. И става една промяна. Той взел, че я скрил в земята някъде, а после забравил де я заровил. Не може да я намери, но си търси парите. Ти намираш тази каса и се радваш, че е от Провидението и за тебе е едно благословение. И ни най-малко не търсиш онзи банкерин. И за тази каса казваш: „Да си е отварял ума." Сега това е обикновеното разглеждане, сегашното. Но представете си, че един човек е толкова богат, че той има преизобилно. Аз да ви представя тази истина в друга форма. Представете си, че вие имате един извор, пълен с вода и имате хиляди шишета, запечатани с вода. Ако имаш един извор, тази вода в шишетата ще ви бъде ли меродавна? Или представете си, че тия пари са само капици. Или намерите едно шише, пълно със злато, и друго шише, пълно със скъпоценни камъни. Питам: В дадения случай на капиците ли ще се спрете, на златото ли, или на скъпоценните камъни? Ако го няма златото, на капиците ще се спрете, но ще си кажете: „Защо не беше това злато, а тези медните пари?"

Та казвам: Вие се спирате на обикновените работи, на туй, което безпокои хората. Всяко нещо, което безпокои човека, му причинява страдание. Това е на физическото поле. Страданията са резултат на физическия живот. Неизбежни са те, щом си на земята. На физическия свят страдания ще имаш. Щом си в духовния свят, там страдания няма да имаш, но ще имаш недоволство. Страданията по-лесно се изправят, а недоволството по-мъчно се поправя. Щом си недоволен, ти си вече в духовния свят. И в духовния свят [не] страдаш, а страданието [е] на физическото поле.

Та казвам: Ако някой път съществата слизат на физическия свят, то е по единствената причина, понеже на физическия свят нещата се реализират много бързо. Доброто се реализира по-бързо и злото се поправя по-скоро. От невидимия свят, ако едно същество има някоя малка погрешка, ще иде на земята, за да я поправи. Или ако има някаква идея, някаква работа недосвършена, ще слезе да направи туй добро. Всяко същество слиза на земята, за да посади тук семките на доброто, за да има плод в невидимия свят, в Божествения свят. Та тази е причината. Всяко същество трябва да слезе на земята, за да си поправи погрешките.

Сега вие сте дошли на земята най-първо да посеете доброто, което е във вас, че като идете в другия свят, да имате там резултат – вашето богатство да ви намери. И като си свършите работата, тогава имате право да си починете, да живеете на земята както искате, но непременно трябва да посадиш нещо. Сега някои разбират, че човек трябва да се разкайва. Разкая. Българите казват: „кай-кай-кай". „Раз-кай" значи изведнъж да направиш нещо. Това е разкаяние. Направиш една погрешка – иди и

посади едно житно зърно. Направиш две погрешки – две житни зърна. Така за всяка погрешка посаждайте навсякъде. Вие казвате: „Как може да се поправи една погрешка?“ Погрешката седи в това, че ти се разкайваш, понеже си посадил семката по-дълбоко, отколкото трябва. Изрови семката, че я тури на два пръста отдолу. И тури 2–3 пръста пръст отгоре и тогава ще усетиш в себе си една радост. Това е поправянето. Ти си казал на някой приятел нещо – една погрешка. Казал си му: „Съжалявам, че те обичах!“ Е, какво разбирате под „съжалявам, че те обичах“? Значи, че не си в състояние пак да го обичаш. Ти заминаваш, върни се и поправи погрешката си. Е, как ще я поправиш? Върни се и кажи му: „Радвам се, че те обичам!“ А ако кажеш „съжалявам, че те обичах“, тогава и Господ съжалява, че и Той те обича. Върни се и кажи му: „Радвам се, че те обичам!“ Тогава, понеже Бог те обича, и аз те обичам. Тази ще бъде мярката: „Понеже Бог те обича, и аз ще те обичам.“ И после псалмопевецът казва: „Господи, не мразя ли онзи, когото ти мразиш?“ Как ще изтълкувате това? И „не обичам ли онзи, който ти обичаш“, но и „мразя ли онзи, който ти мразиш“. „Мразя“ знаеш ли какво значи? Да мразиш, значи да смразяваш. Защото като мразиш, в духовния свят смразяваш някого. Че тогава болест не го хваща вече. Да мразиш двама души, значи да ги смразиш. Двама души, като се карат, че ти ги смразиш да не се карат. Туй трябва да придобием. Или с други думи казано, приспи ги двамата или ги напои с вино да не се карат. И питам: Кое е по-хубаво: да ги напоиш с вино и да се опият или да ги смразиш? – Да ги смразиш е по-хубаво. – Ама вие не смразявате хората, вие ги карате да се карат – с мраз.

Та казвам: Аз ви извеждам тия неща, за да ги разгледате научно. Имате една нечиста вода. Вие имате желание да я изчистите. Трябва да знаете закона за филтриране. Един филтър ви трябва. През десет филтъра ще ви прекарат, че в тази вода да няма никаква нечистотия, тя да си остане в своето естествено състояние. Та сега на земята сме дошли, за да филтрираме живота. Водата, която слиза отгоре в пространството, тя е нечиста, понеже целият сегашен въздух, цялото пространство е пълно с нечистотии, с такива останки от гориво, от въглища, от дърва, та водата се опетнява и трябва да слезне долу да се поеме от почвата и да се филтрира. И само филтрираната вода е полезна за пиене. Има доста нечистотии из въздуха и докато почнат аеропланите с електричество да се вдигат във въздуха, ние ще се намираме в едно трудно положение. За в бъдеще аеропланите ще се вдигат с електричество, а не с бензин, за да бъде въздухът чист. Те няма да се вдигат с горене, нито с дим.

Та казвам сега: Карайте вашите аероплани с електричество, а не с бензин. Образувайте вашите машини с електричество, а не с бензин. Пушек да няма в мислите ви. В мисълта ви горенето трябва да става без пушек. И в

нас здравето седи в пълното горене. Ние в този живот трябва да се научим горенето да става правилно. Всякога, когато горенето не е правилно, се раждат болезнени състояния. И когато в мисълта светлината не е в своята пълна степен – защото някой път и светлината има пушек, а пълно горене трябва да има в мисълта. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста, защото твоите мисли, чувства и постъпки трябва да отидат в духовния свят, и ако ги приемат там, ти ще се радваш, и ако не ги приемат, те ще ги върнат и ти ще почувстваш голяма скръб. Ако е нечиста, скоро ще се върне твоята мисъл и ще ти кажат тъй: „Тази мисъл е недовършена."

Та сега ние се намираме в един свят, дето мислим, че сме много добри хора. Аз разбирам, като ми каже някой, че съм много добър цигулар, това значи, че зная да свиря много хубаво. Но аз, като свиря, сам си виждам погрешките. И ако остане други да ме поправят, тя е закъсала работа. Аз, като свиря фалшиво един тон, аз зная, че той е фалшив. Ще дойде някой музикант и ще каже: „Еди-кой си пасаж не го взе правилно." Той е капелмайстор. Зная, че не съм го взел правилно и самият музикант и капелмайстор знае това – всичките видни музиканти ги знаят тези работи. И сега нали всички вие сте критици. Вие всички сте капелмайстори. Вие казвате: „Той не живее добре." Че животът е едно музикално творение. Този, който живее, той изпълнява едно музикално произведение. Ти казваш: „Той не живее добре." Дойде друг и ви каже: „И ти не живееш добре." Какво разбирате? Е, как трябва да кажете, кажете ми сега. Двама артисти се коригират. Казва единият: „В арията, в еди кой си пасаж от операта „Аида" на еди-кое си място не го изпяхте добре." Другият артист казва: „Е, ти го изпей тогава!" И той го изпява. Тогава първият казва: „Ама и ти не го пееш правилно!" И двамата се коригират. Единият коригира другия и казва: „Я го изпей и ти!" Тогава кажат: „И ти, и аз, и двама не го изпяхме добре." Тогава викат трети. Той казва: „И двамата пеете добре." И вас ви стане приятно. Той вижда, че ще влезе в критика. Казва на първия: „Я го изпей ти!" И той го изпява. „Хубаво го пееш." Същото казва и на другия – да го изпее. И казва: „И двамата хубаво пеете." Защото всякога, когато поправяш едного, ти трябва да знаеш как да го поправиш.

Един българин намерил сега във вестниците – българите все обичат да изобретяват нещо – намерил нещо той по радиото, едно ново изобретение. Та един кръг има. Цялата земя представлява така, че като намериш една станция, има една светлина там, и веднага свещта ще се запали. Ако не се запали свещта, криво е значи, станцията не се осветлява. Значи, казвам: Когато една мисъл е права, свещта се пали. Когато мисълта не е права, свещта не се пали. И с чувствата е същото. Когато едно чувство е право, огънят се пали, свещта се запалва. Когато чувството не е право, свещта не се запалва. Когато едно нещо се реализира, то е право, а щом не е право, то

не се реализира. Та казвам сега да знаете: Когато нещата се реализират, те са прави. Когато чувствата се запалват, те са прави. И когато мисълта се запалва, и тя е права. Щом мисълта и чувствата не се запалват, и светлината не се запалва. Щом огънят не се запалва, щом постъпките не се реализират, нещата не са прави. А щом светлината се запалва, и мисълта, и чувствата, и постъпките са прави. Ако няма светлина в нашите мисли и чувства, ние не сме на тази станция – не че ние сме криви, но ние не сме намерили станцията.

Та казва Христос: „Горко на света от съблазните!“ Мисълта „Ако не станете като малките деца“ да остане във вас. Всички трябва да се учите. Някой път аз седя и ви намирам, че сте много учени хора. Някой път ви намирам, че сте гениални за някои неща да ги представите тъй, както не са. Та се чудя някой път и казвам: Как им дойде на ум това? Как го измислиха това нещо? Дойде някой при мен и казва: „Аз го чувствам това, интуиция имам.“ Но знаете ли какво нещо е интуицията? Интуицията на наш език е един трансформатор. Интуицията е едно чувство, което трансформира нещата, за да стават достъпни за тебе. Известна енергия, ако не се трансформира, тя е недостъпна. За нас трябва да стане трансформиране на нещата, за да бъдат достъпни за нашия ум. Та интуицията е нещо Божествено. Има неща Божествени, които при трансформиране стават достъпни за нашия ум. Това е интуиция. У някои това чувство не е така силно развито. Аз често казвам: Онези, които имат дебели вежди, интуицията е слаба у тях. А онези с тънките вежди – у тях интуицията е по-силна. А кои вежди са тънки – за това така е общо казано. Някой казва: „Моите вежди дебели ли са?“ Аз разбирам дебели вежди – на Тарас Булба, тъй надвесени надолу, че той през веждите гледа – два сантиметра дебели вежди. А пък тънки вежди разбирам, които са много деликатни, с много деликатни косми и малко косми – да образуват много мекички тънки вежди, ама не тези изкуствените, както сега ги правят дамите. Като срещна някоя с такива тънки вежди, казвам: „Каква интуиция! Колко се радвам като виждам тънки вежди.“ Казвам: „Бих желал и аз да имам такива тънки вежди.“

Сега да оставим нашите възгледи – какво сме били. Защото не трябва да се хвалим със своето настояще, нито със своето минало, защото не сме дошли до онова съвършенство. Какво ще се хвали един, който е голям вол. Че едно време е бил с големи рога, че той е бил най-големият вол и всичките други ги е надминавал със своята сила. Че всичките волове се страхували от неговата сила. И че всичките други волове се страхували от него. Няма какво да се хвалим с това. Или вие ще се хвалите, че много знаете. Че ако идете в невидимия свят, колко знаете? Например, не за обезсърчение ви казвам това, но много малко знаете, в сравнение с тях. Вие даже не знаете

колко хора има на земята. Не знаете колко птици има на земята. Не знаете колко риби има в моретата. Колко плодни дървета има на земята не знаете. И не знаете колко килограма вода има в морето. От това зависи вашето щастие. Ако знаеш колко килограма има, всичко можеш да направиш. Ако не знаеш – не можеш.

Възможностите тепърва идат. Ние нямаме още възможности. Сега имаме, но не сме работили. Отсега нататък има да работим. Ама вие по музика колко октави можете да вземете? Една октава, нали? Някой казва, че е много праведен. В небето той е още дете. В небето най-малките деца, които още бозаят, вземат четири октави. Певци са те на четири октави. И това се счита, че още не е нищо. Там пеят на 4, на 10, на 20, 40, 50, на 100 октави. А сега на вас, за да станете един праведник, колко октави ви трябват? Една сестра седи и казва: „Учителю, взимам вече до горно „ла“." Няма още две октави. Остава още „си“ да вземе. Но трябва да вземе още и „до“, за да влезе в третата октава. Сега всичко това ви го говоря само за поощрение – трябва да се разработят и нашите способности. Ние сме хора, които не работим. Аз, като ви гледам, челата ви – необработени са. И като гледам веждите на хората, гледам кой накъде не е работил. Казвам: Този човек, някой от вас, има тук да работи над веждите, друг – в средата на веждите, трети – на горната част на челото. Много работа трябва, за да имате една широка светлина около веждите, над челото. На някои от вас долната част на челото не е развита. На някои от вас, гледам, главите са по-широки отколкото трябва. Знаете ли, ако станете религиозни, главата ви ще бъде тясна, а издигната нагоре, като тенекия. Пък ако станете много смел и решителен, ще бъде главата ви висока и сплесната; пък ако станете разумни, честолюбиви, главата ви ще мяза на някоя краставица. А съвършеният човек подразбира, че има една глава правилна, която във всичките области е еднакво развита. Че това е хубавото. В тях всичко е красиво. Тогаз казвам: Работил е този човек!

Та казвам: Трябва да работим над челото си. Че като видят лицето ви от невидимия свят, да видят, че сте работили, и да бъдете доволни и вие, че сте работили. Защото в онзи свят вие ще идете с главата си. Физическите калъпи ще ги оставите тук, а оригиналът, който е направен – главата си ще вземете със себе си. И лицето си, и душата си ще носите със себе си. И духа ще носите, и вашите крака ще носите. В онзи свят без крака не приемат. Сам Христос казва: „Ако ти си отрежеш ръката, като отидеш в онзи свят, ще ти окачат ръка.“ Без ръка не можеш да влезеш. В онзи стих се казва: „По-добре да влезе с един крак в Царството Божие.“ Това подразбира: По-добре да влезеш с една любов към Бога, а другото ще се създаде. Ако имаш Божественото в себе си – Божествената Любов, другото ще се пресъздаде. Божествената Любов е в състояние всички ония недоразумения, които

имате, и отрицателни мисли да ги пресъздаде.

Та дръжте се за Божественото. Не мислете за вашите погрешки, имайте ги като едно добро възпоменание. Радвайте се, че сте направили погрешки, защото в тия погрешки ти научи много полезни работи. Радвайте се за вашите добри работи, защото човек и в погрешките, и в добрите работи научава много нещо. Радвайте се за всичко онова, което сте придобили. Не се спирайте върху погрешките, радвайте се върху резултатите, защото радостта, ако не дойде, резултатът е отчасти. И тогава всяка радост, която дава резултат, всяка погрешка, която дава резултат – тази радост и тази погрешка са намясто. Та казвам сега: Да се радваме на резултатите, които имаме. Това е животът. А другите работи, криво-право, един ден във всичките криви работи ще излезе нещо добро. И един ден вие ще благодарите на Бога за всичките погрешки, които сте направили. Сега аз не ви говоря това, за да правите погрешки. Всичките тия погрешки стават основа, те са почва, върху която за в бъдеще ще се развие вашето самосъзнание. Аз разглеждам живота тъй, както сега е направен. Направил си една погрешка – от гледището на хората е погрешка. Един човек направил една погрешка – той носи хляб, пък го дал на една бедна вдовица. И връща се вкъщи тъй – на неговите деца не носи нищо. И той разправя: „Аз срещнах една вдовица...“ Но децата, които разбират баща си, трябва да се радват, че той е дал хляба на тази бедна вдовица. Един ден тази бедна вдовица ще им бъде полезна. Та някой път, като направиш едно добро, ти може да пострадаш. Ти не можеш да подигнеш един човек, ако с него заедно не пострадаш.

Та казвам: Не съжалявайте, че сте направили едно добро! Никога не съжалявай, че си извършил Волята Божия. Ама вие веднага съжалявате, че сте изпълнили Волята Божия. Съжаляваш, че си направил едно добро. Че доброто е Волята Божия – поучил си някого. Сега не критикувайте! Критикувайте, но с любов. Аз, например, ако искам да помогна някому, ще направя така: представете си, че имам един приятел, който има паразити на главата си. Сега този пример аз го измислям, не че има такъв човек с паразити на главата си, но този пример съм го измислил аз. Този човек е честолюбив и горделив, не иска да му говориш, че има паразити в главата си. Аз ще му кажа така: Имам един гребен, много хубав, купил съм си го. Ама нещо особен е този гребен, като мине през космите, предава на космите нещо особено и човек придобива нещо. Ще ми бъде много приятно, ако ми дадеш да ти вчеша косите. И тогава аз, като го чеша, отподире с другата ръка събирам въшките, ще ги туря в джоба си и казвам: Много добра коса имаш! И каквито неща има в главата ти, в космите – много се радвам, че те вчесах.

Та сега желая вашите приятели да ги чешете с гребена така.

Отче наш

1. Утринно Неделно Слово, държано
на 25 септември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето малко облачно, времето меко и тихо.

1938_09_28 Закони на Любовта

ЗАКОНИ НА ЛЮБОВТА

Сряда, 5 часа сутринта.

(Небето чисто. Времето тихо и меко.)

Отче наш.

„Духът Божий“

Тема имате ли? (– Не.) Както сте седнали на стол, поставете си ръката на дясното коляно с дланта нагоре и постепенно свивайте пръстите навътре. Бройте така медленно от едно до три. Бройте пак до три и през това време я отворете.

Да кажем, че имате едно движение. Какво изразява то? Сега вземете един въпрос – в 20-ти век на учените хора им е дошло наум да разсъждават увеличава ли се вселената или се смалява? Тия философи математически доказват. И как ще докажат дали се увеличава или се намалява? Правят ред разсъждения и идват до заключения, че всеки 1434 милиона години вселената се удвоява. Не само това. Сега други идват да кажат, че цялото пространство извън нашата вселена представлявало една пустиня от разнебитени светове. Вие разбирате ли онова пространство, което светлината взема за милиарди години, за да дойде тук? Човек не е бил там и си представлява, че това място било пусто и в него имало само разнебитени светове. На какво се основава това твърдение? Това са предположения, има нещо, на което те се обосноват. Например, има често ученици, които казват: „Учителят каза така.“ Но кой учител? Не само техният учител. В България колко хиляди учители има? (Повече от 20 хиляди.) Казва някой: „Учителят каза така.“ Кой учител? Казвам, когато ученикът каже, че учителят казал тъй, той има предвид, че за него учителят е авторитет.

Но казвам, ако нашата вселена расте, какво е моето заключение? Каква облага имаме ние от това? Облагата е обща, защото щом вселената расте и ние растем. Щом расте, следователно млада е още. И тая младост се предава на всички други същества. Значи расте тя, не се смалява. Защото ако се смалява, тя е остаряла вече. Та млада е вселената. Необходимо е човек да има широка мисъл. Някой ще каже: „Защо ни трябват тия работи? Не ни интересува дали се увеличава или намалява.“ Когато човек седне и мисли само за насъщния си, тогава казва: „Насъщния си хляб откъде ще го изкарам?“ Питам: Кой се е грижел за своя насъщен хляб и е останал? Има ли някой, който от хиляди години да е останал? Има ли някой, който е мислил за насъщния си хляб и да е останал? Има ли някой

човек от епохата на първите християни да е останал?

Вчера дойде една госпожа. Не зная името ѝ. Не си каза името. Тя каза: „Искам да Ви видя.“ Казвам: „Защо искаш да ме видиш?“ Тя казва: „Имам голяма тъга.“ Имала голяма тъга. Искала да ме види. Близо е на 50 години. Ако беше млада мома и иска да ме види, ще кажат нещо. Това са разсъждения. Някои искат да знаят дали разсъжденията са логически или не. Тя е на 50 години, не много красива. Женена е. Тя каза: „Имам голяма тъга, голяма скръб.“

Казвам, тук в нашето училище, няма място за тъгите. За ученици не ги приемам, понеже те са лениви. Тъгата за ученик тук не можем да я приемем. Ти имаш едно дете. Искаш да го туриш тук. Не можем да го приемем за ученик. Цял ден ще мисли само за себе си. Скръбта е нещо много егоистично. Всички хора, които са скръбни, мислят само за себе си. Те имат някаква болка.

Попитах я: „От какво произтича твоята скръб?“ Тя каза: „Не зная. Намирам се в ада.“ Има нещо, от което тя страда. Тя каза: „Умря мъжът ми.“ – „Рекох, отървал се е.“ Тя каза: „Не можахме да живеем с него.“ Слушам, че тя има голяма скръб. И тя иска аз да ѝ помогна. Рекох ѝ: „Не мога да ти помогна. На скръбни хора аз не помагам. И не мога да ти взема скръбта. Тя е твоя. Ти ще си я носиш.“ Най-първо тя искаше да представи, че той е причина, че умрял. Тя каза: „Той дойде в Търново и умря. А ако не беше отишъл в Търново, щеше ли да умре? Ако беше останал в София, щеше ли да остане жив?“ Какво я интересува сега това? Казах ѝ: „Ако беше останал в София, щеше да остане още три години жив.“ Тя каза: „Защо не остана жив?“ Казах ѝ: „Има си причини. Трябва да си го заставил[а]. На човека му е дотегнало да живее с тебе.“ И най-после тя се изповяда. Казах ѝ: „Чакай да видя мъжа ти.“ Тя извади портрета му. Като гледах портрета, казах ѝ: „Вие сте били двама много сприхави. Ти си била много добра си искала да го направиш и него много добър, та много си го пилила. Та като си го пилила, изпилила си го.“ Изведнъж тя каза: „Той беше много добър.“ Казах ѝ: „Не сте си отстъпвали.“ Тя каза: „Той беше много добър. Тридесет години той отстъпваше, но последните три години не отстъпваше.“ Тридесет години той отстъпвал, а пък тя не отстъпвала, а пък през трите години човекът се опълчил и казал: „Не отстъпвам вече, 30 години отстъпвах.“ Там беше всичката погрешка. Това стана причина той да умре. Казах ѝ: „Ако ти беше отстъпвала три години, той щеше да бъде жив.“ Тя каза: „Аз искам да се освободя.“ И трябва да ѝ намеря средство да се освободи. Казах ѝ: „Ще четеш Евангелието на Йоана и след 15 години ще дойдеш пак да си говорим.“ Тридесет години мъжът ѝ отстъпвал и тя го пилила и ѝ израснали мустаци.

Вие искате да бъде вашата воля, искате законите на природата да отстъпват. Не е лошо да настоява човек на своето си. В природата има приливи и отливи. Веднъж един твой приятел, като отстъпи, после ти ще отстъпиш, ще се редувате. Ако ти искаш всякога всички само да отстъпват и да страдат хората, ти си на крив път. Мнозина от вас идвате и искате каквото вие мислите да стане. Но знаете ли, че ако всякога става това, което вие искате, какво би станало с вас? Да кажем, някой път, ние искаме някои хора да бъдат меки. Но един човек, като стане много мек, да не се премекчи. Защото до известно място човек е мек и след това или човек трябва да се разпокъса на части, да се разпадне или ще дойде обратното състояние, да стане корав. Някой казва, че трябва да стане корав. Там има друга крайност. И като стане много корав, много як, може да стане преяк. Един човек трябва да знае докъде се простира якотата. И ако човек стане много твърд, като неговите кости, какво ще бъде неговото състояние? Или ако всичко в него стане меко и костите му станат меки, какво ще стане от човека?

Та казвам: Кой възглед в света сега е прав? Вие казвате, че известен възглед е прав. Кои са качествата на един прав възглед? Ако възгледите на човека са прави, ако неговата мисъл е права и ако ред поколения тая мисъл е била права, 100–500 поколения са живели с права мисъл, то челото ще се оформи, има една много хубава линия. Ако мислите не са били прави, то челото му ще бъде сбутано. Ако 200–300 поколения са живяли добре и са имали отлични чувства – лицето ще бъде красиво, разумността ще се изрази на него. Тогава линиите на лицето ще бъдат красиви, отлични. Ако пък ред поколения са прилагали добре волята си, долната част на лицето ще бъде добре сформирана.

При мен дойде един и ми каза, че е християнин. Християнин е, но брадата му не е християнска. Челото му виждам, че е християнско, но скулите му и брадата му не са християнски. Една трета е християнин. Та казвам: Дотолкоз ние сме християни, доколкото ние сме приложили Божествените идеи в лицето си. Да се сформирова челото ни, понеже зад челото седи човешкият мозък. Зад скулите седи симпатичната нервна система, която служи за храносмилането, а пък зад брадата седят всичките мускули, кости, седи физическото тяло. Долната част определя какво е състоянието на тялото на физическия свят.

Та казвам, някои мислят, че каквото кажат, ако стане, всичко ще тръгне. Ред поколения са казвали и е ставало нещо. Човек може да каже нещо и да се смалява. Например, казваш неща, които не са верни. Мислиш неща, които не са верни. Тогава върху челото ти ще остане този дефект. Ще се

наруши нещо там, ще се отпечата нещо там. В ред поколения ще се отпечати нещо. Също и ако чувствата не са верни. Аз гледам колко са лъжливи чувствата на хората. Много са лъжливи. Аз наскоро имах един случай. Има една английска книга по новата музика. Един ден тази книга се изгуба. Сега аз не се спирам като ясновидец да я търся къде е, но искам по закона на съчетанието да видя дали съм я дал някъде, дали съм я турил някъде – да си спомня. Не искам да ангажирам никого, но искам сам да си свърша работата. Като ясновидец ти сам не си свършваш работата. Тогава ти си като човек, който разполага с телефони, с телеграф, навсякъде ходят, преглеждат да намерят предмета. А пък ти, когато сам си вършиш работата, ти ще ходиш, ти ще изучаваш. И аз искам сам да си свърша работата. Не сега, като ясновидец да я намеря. Защо ще смущавам Небето за една книга? Мисля си: Тая книга е английска, написана е много хубаво, но всички вие не се интересувате, понеже не сте музиканти. Тая книга се занимава с новата музика, дава известни образци, начини, по които авторите са работили. Тая книга разглежда научно, теоретично нещата. Казвам, всички не ги интересува тая книга. Тя е като анатомия. Питам се: Колко души има музиканти тук, които се интересуват от такава книга? Три–четири души са. Да е дошъл някой да я вземе? – Не го приемам. Да съм я дал някому? – Не си спомням. Казвам си: На този не съм я дал, на онзи не съм я дал. Книгата я няма. Отивам и преглеждам книгите – тая, оная. А пък аз сам си държа ключа. Казвам си: Като са ми чистили стаята, са я преместили. – Не. Седя и си мисля. Казвам си: Къде е книгата? Ще заръчам да ми изпратят друга. – Не, искам да знам къде е отишла книгата. Един ден разглеждам и намирам книгата на масата. Дойде ми на ума. Не трябва да набедявам този, онзи. Казах си: Да си спомня. Трябва да съм дал тая книга на някого и да съм забравил. И би могло да се мисли: Този, който я е взел, не иска да я върне. Видял, че е хубава книга. Но не искам така да набедявам никого, да не набеждавам никого, да не набеждавам хората. И заблуждението къде е? Бяха останали в мене две неща – че тая книга не е малка, дебела е, малко по-дебела от Библията. В ума ми седи дебела книга и че отгоре е покрита с дебела обвивка. А пък като намирам тая книга, тя е съвсем друга. Сега не мога да повярвам дали е тя или не. Казвам: Да не е някоя друга книга? Обръщам я. Тя беше дебела. И кога стана тънка? Най-сетне се убедих, че е тя. Бих могъл да кажа: Дошъл някой и взел книгата. Спиритистите ще кажат: „Духовете са задигнали книгата и като се намериха в зор, че може да се намери един ден с ясновидство, те я донесли.“ Те са предположения. Тая книга не са взели духовете и тя е била на масата, но понеже имам на ума си, че тая книга е дебела, то аз търся друга книга, а не тая. Та често ние изгубваме формите на нещата. Ние туряме свои теории, с които постоянно се мъчим. Мнозина от вас се измъчват, че някой човек е извършил нещо. Има известни условия, при които нещата са невъзможни. При хиляда градуса топлина хората не могат

да се целуват. Невъзможно е при хиляда градуса да целунеш една жена или един мъж. Невъзможно е при няколкостотин градуса да се целунат хората. И някой път искате да кажете, че нещата са станали. Невинаги са възможни. Често има въпрос, че хората се целунали. Знаете ли какво нещо е целуването философски разгледано? Така, както са създадени хората, невъзможно е да се целунат. Ти едва на 120 години веднъж ще имаш случай да целунеш някого. Ще ти се даде само една възможност на 120 години да целунеш. Ти казваш: „Аз съм го целувал толкоз пъти." То е заблуждение, дето мислиш, че се целувате. Това е тялото. Де е душата? Когато кажете: „човек" – не е тялото. И казват: „Де се целунахте? По устата ли?" Чудни сте вие. Значи, ако влезете през вратата в една къща, вие да мислите, че влизате вътре в човека. И да мислите, че като целунете вратата на къщата, че вие целувате човека. Да кажем, че някой дойде и целуне салона тук. Всички тия неща са хубави. Може да целувате, но не мислете, че като целунеш салона, вие сте целунали ония, които са били в салона. То е заблуждение. И когато прегръщате някой човек, какво прегръщате? Вие прегръщате дрехите му. Те са дрехи от овци, крави – козината им. Казват, прегърнал някоя сестра. И считате вие, религиозните, философите, че прегърнал. Аз се чудя на оная изопаченост, на ония изопачени мисли, които съществуват и в религиозните хора. Но това не е наука. Има един закон, който налага на хората. Има една необходимост. Когато двама хора се сблъскат, мислите ли, че това е целувка? Когато хората се сблъскат и се хванат един за друг, единият иска да хване другия, за да не падне и другият прави същото, мислите ли, че това е станало нарочно? То е несъзнателно. И двама, за да не би да се ударят, се отблъскват. И тук от ред години учим закона на свободата и още не знаете какво нещо е свободата. Всички прояви в човека са неща от Божествения свят. В това, което правим, се проектират само сянките на нещата. Всички неща, които стават на физическото поле, са сянки. Сянката е, която се върти. Вие имате едно дърво, което е израснало. Дървото ли се движи? – Само сянката на това дърво се движи на една и друга страна, а пък дървото седи на едно и също място. Това, което във вас постоянно се променя, то е сянката на една реалност. И сянката на някого може да е паднала отгоре ти, сянката му е паднала върху лицето ти и ти казваш, че той те целунал. Когато сянката на някой човек те целуне, вярно ли е? Така не целувате ли и сянките на дърветата? Всички се занимавате с неща, които не са реални. Кой кого целунал. Невъзможно е да целунеш някой, когото не обичаш. Абсолютно е невъзможно. И милиони години да минат, то е невъзможно. Една душа, която е слязла от Бога, никога няма да позволи да я целуне един грешник. То е невъзможно. Когато вие казвате, че вие сте целунали някого, то вие сами себе си лъжете. И онзи, който е повярвал, и той се лъже. Само две чисти души без никакъв порок могат да се целунат – ако искате да вярвате. А пък всичко друго е сянка, то не е реалност. И такава една целувка носи

живот в себе си.

Някой път майките искат да имат деца и като вземе майката детето, ще го подхвърля, ще го бута, няма да остане място, дето да не е бутнала – лицето му, ръцете му, краката му, нослето му, косите му. Тя си играе с него, но с тая игра, с всяко хвърляне, тя му придава нещо от себе си. И благодарение на това придаване от майката, то расте. Някой път детето плаче, защото не е доволно от майка си. Когато децата плачат, майката и бащата са причината. Когато някой бутне детето и то плаче, то е защото такива са влиянията. Някой път сте недоволни от някого, понеже неговите влияния не подхождат на вас, не дават растеж, спъват ви. И вследствие на това сте недоволни. Ти си недоволен от някого, понеже неговите влияния, които излизат от него, не спомагат за вашето [твоето] растене и ти не можеш да го обичаш. И той няма да е доволен от онова, което излиза от тебе. На мнозина от вас ви трябва сега една философия – новата философия. Старото знание не помага. Знанието, което ние имаме от животинското царство, какво ще ни помогне? Или знанието, което имаш – съзнанието, че ти си княжески син, че в кръвта ти тече царска кръв. Хубаво, че тече царска кръв, но тая кръв какво може да направи? Ти отиваш в училище и трябва да се учиш. Ако аз напиша една такава формула: 1⁄2 mV2ergs, какво ще разберете? Един математик веднага ще разбере – „m“ означава масата на вселената. Тая формула означава, че масата на вселената и енергията никога не се губят. Количеството на енергията и на масата си остава едно и също. „V“ означава движението, силата, с която се проявява енергията в света. Каквито и движения да направите вие, оставате един човек. Човек остава при всички условия един и същ. Вие не можете да измените вашата душа и вашия дух. Не може да се изгуби нищо от тях, да стане душата ви по-малка или по-голяма. Някой път вие казвате, че умът се развива. Умът ви може да се развива. На едно тяло може да се усили в него движението. За да мислите, трябва да имате някаква побудителна причина отнякъде.

Ние казваме, че нещата имат център. Всички неща падат към центъра на земята. За да пада едно тяло, казват, че земята го привлича. Съвременните физици казват, че отвън има налягане 1200 кг. Въздушното пространство наляга с 1200 кг. И отвътре има напрежение пак 1200 кг и се уравновесяват те. И между тия две налягания отвън и отвътре човек се движи. Налягането отвън е малко по-голямо. При някои от вас е с 50 кг по-голямо, при други с [60] кг и пр. Значи отвън има 1200 кг налягане. Значи има противодействие отвън. У всички светски хора-материалисти налягането отвън е голямо. Духовните хора усилват налягането отвътре. И когато налягането отвътре стане по-голямо, тогава ще се повдигнем и ще отидем към някой център, който ще ни привлече. Като се освободим от влиянието на земята, може би слънцето ще ни привлече към себе си. Това са научни разсъждения.

Някой казва: „Да обичаме Господа.“ Вие имате за Бога една човешка идея. На Господа му туряте една човешка глава. Казвате, че човек е направен по образ и подобие на Бога. По образ и подобие на Бога, това подразбира Умът и Духът на Бога. По Неговия Дух и по Неговата Мисъл сме направени. Образът е отвън, а пък подобието отвътре. Бог, в своето естество, е неизменен. Вие, по някой път, мислите, че Бог се е изменил. Но тая промяна се дължи на някое същество, което е дошло близо до вас и във вас остава впечатлението, че Бог се е изменил. Или някой път мислите, че Бог към вас благоволява. Те са хубави тия работи, но и в единия, и в другия случай, вашите заключения са невярни. Бог всичко изменя, подтиква всички хора към напредък и успех, и ония, които се противят на този успех, страдат. Всички, които страдате, значи се противите на този подтик на Бога. А пък когато се радвате, вървите по този Подтик. Вие искате да вървите по нов път. Земята има път определен, луната и слънцето също. И растенията си имат път. Всичко си има път. Ние мислим, някой път, че сме свободни да правим каквото искаме. Ние сме свободни дотолкоз, доколкото вървим по този път, по оная орбита, която [ни] е определена. И скоростта ни е определена. Може да има малки изменения, но изобщо, ще се движиш с тая бързина, която ти е дадена. Вие се сблъсквате, по някой път.

Ти казваш: „Аз имам любов към някого.“ Как схващате вие любовта? Дойде някой при мене и казва, че обича, когато виждам, че няма никаква любов. Той ме лъже, не говори вярно. Той казва: „Аз ви обичам.“ И устата му виждам, че са свити. Със свити уста любов няма. Или някой се изпъчил и казва: „Обичам ви.“ Няма изпъчена любов. Има едно правило в любовта: Когато обичаш някого, ти ще го приравниш със себе си, ще му дадеш качества, като на себе си, като равен на тебе. Някое куче и господарят му, като вървят, на господаря му е приятно, че кучето върви с него. А пък щом не го обича, ще го ритне. Дотогава докато се ритате, вие не се обичате.

Щом вие не дадете свобода на другите, това не е любов. Ти искаш от някого той да ти даде свобода, това не е любов. Ти най-напред ще дадеш свобода на себе си. Най-първо ние ограничаваме себе си. Ние искаме да убедим себе си, че обичаме някого. Или искаме да се насилим, че го обичаме и после казваме: „Как мога да го обичам?“

Любовта е нещо спонтанно. Спонтанните неща са Божествени. То е един велик Божествен закон, който дава тласък. И всички неща се дължат на този Божествен тласък. Ако ти, в даден момент, се противиш на този Божествен тласък, ще си създадеш нещастие. Ако се противопоставиш, ти нищо не се ползуваш. Ти може да си дотолкоз полезен на другите,

доколкото си отзивчив на този Божествен импулс, който е в тебе. И ако се интересуваш кой как живее, ти трябва да бъдеш един светия, един гений, за да видиш нещата правилно. И ангелите даже, които са толкова напреднали, и те се разделят на три категории: има ангели първостепенни, второстепенни и третостепенни и те живеят в три свята. Ако четете книгите на Сведенборга, ще видите неговата теория. Той разделя ангелите на три свята. И колективно те живеят. И хората се разделят.

Та казвам: Искам да се освободите. Вие сте дошли до едно място, дето трябва да вярвате, че имате един път определен. И този път вие трябва да го спазвате. Не се месете в личния живот един на друг. Синът не трябва да се меси в живота на баща си, понеже баща му е киселина. Ако той се меси, баща му ще го разтопи. Майка му е основа. А пък той е сол. Бащата е киселина, майката е основа, а пък синът е сол. Какво иска да борави синът с живота на баща си, как баща му е живял. Какво ще научи от това? Баща му е живял много добре, понеже е станал причина той да се роди на земята. Следователно той е един добър човек. Понеже и майка му е станала причина той да се роди и тя е добра. А пък ако той не е доволен, той не разбира каква полза са принесли баща му и майка му, на него.

Вие питате: „Защо Господ е направил земята?“ Намирате някой дефект, че не ви е дал Господ всичко, каквото искате. То е най-голямото заблуждение. Бог на всички хора дал повече, отколкото те могат, в дадения случай, да развият. Че какво ви струва на вас, какво ви препятствува да бъдете щастливи вътре в себе си? Кришнамурти говори за щастието на хората. Вие се занимавате с външния живот. Не се стремете да поправите света, хората, понеже това е невъзможно. Вие да се научите да живеете вътре. Вътре във вашия живот да направите преобразование. Да направите преобразование вътре е възможно, но да направите преобразование вън е невъзможно. И Христос, като дойде преди две хиляди години, какво преобразование направи в света? Дотолкова доколкото хората възприеха Неговото учение и го приложиха доброволно, дотолкоз се направи нещо. Христос нищо насила не приложи. Той каза: „Ако Ме любите, ще приложите закона. Ако не Ме любите, няма да го приложите.“

Някой сега идва при мене и ми казва: „Кажи му!“ Човек с казване не може да се поправи. И как ще му кажеш? Да допуснем, че кажеш някому: „Много ядеш.“ Едно време той много малко ядеше, когато е бил дете на пет години, а пък сега е на 21 години. И трябва да вземем в съображение, че сега изисква повече храна. Но ако възрастният яде като стар, тогава друго. Аз наричам стария човек „слон“, под „стар човек“ разбирам, понеже слона е по-стар от човека. Слонът е прадядо на човека на физическото поле. Той изяжда 75 кг ориз на ден. Не зная колко е вярно. А

пък теб 75 кг ориз за колко време ще ти стигнат? – За половин година. Това, което дядо ти изяжда за един ден, ти ще трябва да го изядеш за половин година. Та не трябва да ядем като нашия стар дядо, понеже ако храната можеше да го направи умен, той е станал много умен. Обаче един слон ни най-малко не прилича на онова дете, което се ражда. Детето има по-големи възможности. Ти благодари, че си почнал да ядеш по-малко, че си прогресирал в това отношение. Един човек яде по-разумно от слона. А пък допотопни[те] животни, големите – те ядяха! Ужасна работа! Те ако живееха сега, то беше невъзможно да живеят сега. Сега всички тия допотопни същества са изчезнали.

Тия, нашите големи желания живеят в нашите мисли и чувства. Ти имаш едно желание като мамонт – искаш всички хора да те обичат. Някой казва: „Не мога да обичам всички хора." Под думата „всички хора" разбирам: Обичай всички разумни хора, които обичат Бога, в дадения случай. Това подразбирам под „всички". Не подразбирам този свят, който спи. Какво ще го обичаш? Ще обичаш тия хора, които, в дадения случай, обичат Бога. Може да са един човек, двама, трима, десет души, сто души, хиляда души. Всички тия хора, като ги обичаш, ти ще се ползуваш от тях. А пък ако обичаш тия хора, които спят, ти тогава ще изхарчиш своя капитал.

Някой казва: „Как ще обичам всички тия братя тук?" Брат е в този смисъл само този, който обича Бога, който съзнава, че Бог му е Баща. Иначе няма никаква реалност в понятието братство. В дадения случай онзи, който съзнава, че Бог му е Баща, аз с него мога да бъда в контакт. И аз съзнавам, че Бог ми е Баща и аз и той можем да се свържем един с друг.

Та казвам: Всички тия криви идеи, които имате, трябва да ги махнете. Някой казва: „Учителят учи, щото една жена да обича всички мъже." То е заблуждение. Обичай всички ония мъже, които обичат Бога! Такъв мъж не прави престъпление. А пък всеки мъж, който прави престъпление, в него няма нищо Божествено. Човек, който прави престъпление, Божественото не е в него. Всякога, когато извършим известно престъпление, Бог се отделя от нас, а пък всякога, когато направим добро, Бог присъствува в нас. Следователно в престъплението Бог не присъствува. Той се оттегля. Всякога, когато ще направим едно малко престъпление, Бог се оттегля. Та в доброто Бог присъствува в нас, а пък в злото, Той се оттегля. Та имайте ясна представа по това. Една жена, която обича много мъже и развратствува, Бог не е в нея. И ако един мъж обича много жени и развратсвува, Бог не е там. Казваш: „Учителят каза да се обичаме. Да се прегърнем." Аз не се съгласявам с лъжата. Аз не считам вашите прегръдки за нещо реално. Те са лъжа. Аз съм опитвал, опитвал. Ти казваш: „Ти обичаш еди-кого си." Обичам го, защото обича Господа. Не мога да

обичам хората, които не обичат Бога. Можете да се смеете, Господ се смее на глупавите хора. Усмихва се на добрите хора. Той се подсмива на глупавите хора и им казва: „Ще видите последствията.“ Та имайте нещо положително. Някой ще дойде и ще каже: „Ти вярваш ли в това?“ Новото в света, Божественото учение е: Любовта трябва да присъствува и всеки акт трябва да е заченат от Божествения Дух. Когато правиш нещо, да няма противоречие в тебе.

Дойде някой и заплаква при мене. Иска да ме убеди, че страда. Но аз го виждам, че той не страда. Защото той, като плаче, само той трябва да знае. То е благословение. А пък когато целият свят знае, че си плакал, теб ти е платено. Някой реве, то е тщеславие. На някого сълзите вървят. И то е тщеславие. Ако ти считаш сълзите за свещени, ти ще си изтриеш лицето от тях насаме. И такива хора аз ги уважавам. Когато ония, които плачат, никой не ги вижда, те са свещени сълзи. И като се радваш, пак никой да не знае. Само топлината, която излиза от тебе, да чувствуват хората, както едно цвете, от което излиза благоухание. Такъв трябва да бъде новият живот.

За някого ще кажете: „Бил е на Изгрева, слушал е беседите.“ Казано е в Евангелието: Тогава ще кажат на Мене: „Ние с Тебе ядохме и пихме“, а Христос ще им каже: „Не ви познавам.“ Вчера седи при мене един брат. Не вижда. Казва: „Учителю, ослепях. Но нещо вътре в мене ми говори, че Ти трябва да туриш на слепите ми очи ръцете Си и да прогледам.“ Вие и да не искате, пак ще ви хвана ръцете и ще ги туря там. Казах му: „Хубаво, понеже искаш да Ме заставиш, ще зависи от твоята вяра.“ Турям си ръцете, той казва: „Виждам шала ти вече.“ Казах му: „Дотолкова ще подействува, доколкото ти вярваш. То [е] Божественото. Ако ти се заблуждаваш, че аз човекът ще ти помогна, ти се лъжеш, но ако вярваш, че Божественото чрез мене ще ти помогне, тогава може.“ Та на вас ви казвам: Дотолкова, доколкото вашата любов е свързана с Бога, дотолкова можете да имате резултат. Не да безпокоите Господа за нищо и никакво. Казваш: „Направил някой нещо. Бог не вижда ли?“ Оставете това. Постарайте [се] в себе си да държите връзката. Не знаете ли, че ако поднасяте вашите грехове пред Бога, вие поднасяте миризливи неща пред Него. Това не е благочестиво. Не дръж своите грехове в своето съзнание, защото в себе си ще се опетните. По възможност дръжте греха един километър далеч от своето съзнание. Вие казвате: „Не вижда ли Бог, че онзи направи това и това?“ Че какво направил? Аз слушам сега. Ето каква дума казал. Казал една дума, която няма тия трептения, които трябва. Задържайте нещата в себе си! Не ги разправяйте един на друг! Дръж този закон: Ако считаш и в ума си, и в сърцето си, че трябва да го кажеш, тогава кажи го! Аз не съм да се крият всички погрешки. Известни погрешки в живота трябва да се

поправят, понеже ако не ги поправим, ще ни причинят нещастие. Но има известни погрешки, които служат като прах. Те са за изглаждане и полиране. Без погрешките не може да се формира нещо в нас. Та много погрешки са, за да се изглади характерът ни. Много погрешки има, които не са наши. Хиляди погрешки има, които са нашите прадеди и вие сега опъвате за тях. Каквото е вършил дядо ти, ти трябва да го изправиш. Но и благата, които е вършил дядо ти преди хиляди поколения, ще приемеш. Вие искате да се ползувате от благата на човечеството и да нямате участие в дълговете. Това не може. Та на благата, които Бог ви е дал, радвайте се на тях и същевременно всеки един от вас да изправи в себе си една микроскопическа своя погрешка. Например, някой от вас, да кажем, дойде в едно състояние, което не е хармонично. Какво трябва да прави той? (Учителят изпя на разни гласове по-ниско и по-високо следните думи „Да го кажа ли или да не го кажа?" (После изпява „Да кажа ли, да кажа ли?" (Учителят изпява високо „Ще отложа засега. Прав ли си или от страх отлагаш?" (Учителят пак пее „Ще отложа за по-добро време."

Казвам, използвайте вашите дарби. Защо да не пеете? Да се образува на челото ви отстрани една линия. Всеки ден си пейте! Когато един човек е алчен, какво има на лицето си? Когато има най-добри чувства, какво има? Всеки ден се оглеждайте!

Работете върху ума си, върху мислите си! Защото Божественото във вас всеки ден ви подбужда. Ние хората сме в стълкновение за малки работи, за най-малки работи. Ако всички хора биха казали: „Да бъде Волята Божия", въпросът щеше да бъде решен. Владиката иска каквото каже, да бъде. Архимандритът иска каквото каже, да бъде. Свещеникът иска каквото каже, да бъде. Всеки иска да стане това, което той иска.

Колцина от вас ще приложите следното: по десет минути да мислите за мисълта си, по десет минути за челото си, по десет минути за носа си, по десет минути за устата си. Така да размишлявате. Можете практически да започнете: понеже очите са граница на Божественото, то да изберете десет минути да гледаш само красиви неща, които не произвеждат никаква дисхармония във вас. И десет минути да слушаш само хубави неща. Значи да чувствуваш. Десет минути да чувствуваш неща и да няма никаква дисхармония в тебе, от това. Понеже устата се отнасят към човешката воля, то десет минути да слушаш сладък говор. Говорът да излиза поетически. Поетически са тия работи, които ние схващаме спонтанно. Хубаво да гледаш, да слушаш и да говориш. И после ще дойде носът. След като си гледал, слушал и говорил тия неща, чрез носа ще ги приемеш навътре. Всичко това хубавото, което си гледал, слушал и което са ти казали, чрез носа ще го приемеш и ще станеш една жива душа. Всичко каквото видиш,

каквото слушаш и каквото кажеш, чрез носа ти и чрез твоята мисъл трябва да влезе в тебе и да стане елемент, част на вашия живот. Та в бъдеще ще се храним чрез носа. Има едно хранене чрез носа. Словото, което излиза от устата, което излиза чрез ушите, чрез очите, всичко това трябва да се приеме чрез носа, чрез нашата мисъл. Това е правилното възпитание.

Излез някоя вечер, за десет минути, гледай звездите, мисли за хубавото, което е [в] звездите. Или пък иди изслушай двама светии, които си приказват. Да видиш как светиите си приказват. Има доста светии и светици на земята. И после идете при най-добрите хора, които приказват. Когато светиите говорят, вие, чрез ушите си, ще приемете тяхната мисъл. Десет минути мислете за онова, което ангелите мислят! Възприемете чрез ушите си за десет минути това, което светиите чувстват! И най-после елате на земята и вижте това, което най-добрите хора говорят. Да възприемете. И тогава,чрез вашия ум, ще приемете това в себе си, както един човек, който чете една книга. И ще мислиш по това. Десет минути да мислиш без да влезе някоя противоречива мисъл в ума ти. Десет минути да чувстваш без да дойде едно външно чуждо чувство и за десет минути да направиш нещо без да се поколебаеш. Можеш да отидеш да направиш добро на един беден, ако имаш време. Но за десет минути къде можеш да отидеш? Мислено къде можеш да отидеш? За десет минути ти ще посетиш някое бедно семейство, бедни, кръгли сирачета, които се молят. Тях ще ги посетиш. Ще посетиш тия сирачета, които не креят, които са се обърнали към Бога и чакат да възприемат Божието благословение. Не ония, които креят, че са останали без баща и без майка, но ония деца, които се молят. Ония деца, които се молят, те са Божествените деца. Днес ви турям в друга една област.

Като говоря, някой път, у вас остава мисълта: „Толкова години следваме този път, толкова години се учим. Толкова грешни ли сме?" Не е въпрос за грешки. Това е училище. Ще дойде време, ще държите матура, ще ви турят на изпит и могат да ви скъсат. Не искам да ви скъсат. Не е въпрос за светийство. Но един материал е предаден и ще ви кажат: „Какъв материал ви е предаден?" Не че не сте добри, но учение трябва. Някои от вас сте паметливи, но някои от вас сте забравливи. Някой от вас казва: „Не помня, но Духът ми припомня." Духът ти припомня, но Бог ти е дал памет. Ти не трябва да забравяш. Ако забравяш, това показва, че има някой дефект в тебе. И не трябва [да] чакате остен. Трябва да бъдем много предвидливи. Трябва да си платим данъка преди да дойде червеният лист и насила да ни карат да плащаме данък. Да бъдем ученици, които се учат и изучават онова, което Бог е създал. Целият свят е предметно учение. Ако сега не учите, после пак ще учите.

Добрата молитва

(Гимнастически упражнения)

6,23 часа сутринта
1 Лекция от Учителя,
държана на 28 септември, 1938 година
София, Изгрев

1938_10_02 Трансформатори на Божествената енергия
Утринно Неделно Слово

ТРАНСФОРМАТОРИ НА БОЖЕСТВЕНАТА ЕНЕРГИЯ

Добрата молитва
Духът Божий

Ще ви прочета нещо, което отдавна не ви се е говорило. Слънцето понякога обича да се върне пак от започнатото. Някога е опасно, макар че то не може да се върне по същото време и пространство. На същото място никога не може да бъде. По отношение пътя, по който върви, само един път от там ще изгрее. Втори път не може. По отношение на земята може да се повтори.

Ще взема стиха от Евангелието на Иоана: „Отче, прослави Името Твое. Тогаз дойде глас от небето, който каза: Прославих и пак ще прославя." При повторението има една опасност, която седи, че като облечеш една дреха много пъти, става ти вече тягостно. Една шапка, ако я туряш дълго време, вече не ти прилича. И обущата, дълго време като ги обуваш, виждаш, че нещо почва да им липсва. Най-първо обичаш ги, много ти са приятни, но после постепенно се изгубва любовта. Казваш, не ти прилягат, и търсиш един начин за извинение. Понеже не искаш да ги обидиш, казваш: „Хайде да си починете, понеже нови са дошли на вашето място." Пък ти, като ги туриш на почивка, че ги забравиш.

Та всички хора сега са в смущение, защото по някой път животът не седи така, както е. Някои мислят, че слънцето няма да изгрее днес тъй, както вчера, и денят няма да бъде тъй ясен. Защо? Има си причини. Сега учените хора сравняват. Например учените хора преди десет, двадесет и сто години сравняваха: при тази енергия, която слънцето ни изпраща, трябва милиони, милиони тонове да има, такова грамадно количество. Значи, ако цялата земя се тури в слънцето, тя за 500 години ще поддържа горенето и ще изгори, и няма да я има. И учените хора се намират в трудно положение – откъде слънцето взема своята енергия. Те считаха, че някои метеори са падали, че те го поддържат. Но [тази] теория не изяснява [въпроса]. Някои казват, че слънцето се свива. И с това свиване същият въпрос не може да се изясни. Сега нови теории има. – Горенето в света не е пълно. Вие изгаряте един тон. А пък един тон, който изгаряте, има да ви служи, ако горенето е пълно, само за хиляда години. Един тон за хиляда години за цяла България може да бъде достатъчно и може да се осветлява, само ако горенето е пълно. И с едно малко зрънце като грах, ако горенето става пълно, този големият французки параход, „Нормандия" мисля се

казва, може да отиде до Америка и да се върне. Само с горенето на туй малко зрънце.

Та вие сега сте свикнали само по стария начин и искате много да имате, цял един тон искате. Много искате всичките. А вас ви трябва едно грашено зрънце да идете с параход като „Нормандия“ в Америка и да се върнете. В джоба си ще го турите и параходът може да се движи. Та по някой път, като ви кажа аз, че трябва да си турите само едно наполеонче в джоба и да идете, вие казвате: „Учителю, с едно наполеонче не става, най-малко с 10, 20, 30, един милион трябват.“ Засега тъй е – това, което слонът изяда за един ден, понеже е по-умен, един човек трябва да яде 6 месеца, за да го изяде. Питам: Кой е по-умен сега – слонът или човекът; който яде много или който яде малко? Толкова време аз ви говоря. Аз намирам само една погрешка във вас: Всички вие сте добри, по шест бих ви турил, но за разбирането – тъй, както разбирате – единица. Много знаете, малко разбирате. Някои неща от мен повече знаете. Сега думата „разбиране“ какво значи? Вие ще кажете „разбирам“. Аз превеждам думата „аз бера“. Като туря „р“-то настрана, става „аз“ и „бера“ и става „аз разбирам“. Аз бера какво? Идеш на някое дърво, на което не си работил, после казваш: „То е на Господа това дърво.“ Питам: Ако е на Господа, чуждо е, имаш ли право да береш? Че е на Господа, тъй е, но кой ти дава това право да береш от туй дърво?

Сега ние разсъждаваме. Вие не вземайте сегашното ваше разбиране. Когато някой път поведат стражарите някого в затвора, защо го водят? За две причини: или че е направил някакво престъпление, или че е направил някое добро. За две неща го карат в затвора. Или трето – не вярват, че нищо не е направил. Те са три неща. И тогава, ако е направил едно престъпление, дадат му голяма чест – хранят го може би един месец или две години даром и ще го облекат в затвора, ще има и прислужници, после ще му дадат и стая, ще го ограничат като в пансион и след като издържи учението си, след четири години ще го пуснат от затвора. Ако е направил добро, ще кажат „за тебе няма тук място“ и го пущат назад. За добрите хора няма добър прием в затвора, за лошите има. Вие ще ми кажете: „Как да го разбираме това?“ Ако правиш зло, дяволът се радва, добрите духове скърбят; ако правиш добро – добрите духове се радват, а дяволите скърбят. Вие не можете да бъдете угодни, не може едновременно да бъдете благоприятни на Бога и на света. Ако си приятел на света, не може да бъдеш приятел на Бога. Тогава [идва] противоречието. Какво трябва да се прави?

Сега аз говоря, без да похвалявам външния свят, но говоря за вътрешния ваш свят, защото има един свят, той е вътрешен. Ако вие на вътрешния

ваш свят му угаждате, вие не можете да бъдете приятели на Бога. Та този вътрешен ваш свят, то са вашите желания, и ако вие угаждате на всички ваши желания, вие не можете да бъдете приятели на Бога. Има едно желание, на което може да се угоди, но не на всички. Сега може да запитате: „Как да не може?“ Е, не може. Питам: Как ще угодите на желанието на една въшка, която иска да се качи на главата ви и да бъде гостенка там, на главата ви? И колко време ще я държите? Или допуснете, че някоя бълха влезе под мишницата ви, седи тъй. Колко време ще я държите? И ще ви бъде неприятно. Седи тя вътре и чопли ви. Влезнала е, на гости е дошла. Все-таки тя прави своите научни изследвания, гледа да види кое е по-мекичко място и прави си своите изводи, а при това тия научни изследвания тебе те безпокоят. Сега не вземайте бълхата [...]. Човек някой път може да мисли, както бълхите мислят. Вие някой път запитвате защо Господ не ви е дал пари. Вие не сте учен човек. Вие някой път питате защо Господ ви е дал сиромашията – пак не сте учен човек. Богат си, понеже си хранен кон – натоварил те Господ да му пренесеш имането от едно място на друго. А сиромах си, понеже едва креташ – оставил те на почивка. Че ако при всичката сиромашия ти турят един милион, значи нямаш онова зърно, което ти искаш – силата нямаш в себе си, не си достатъчно силен. Сиромасите хора са богати със желания, а богатите хора са богати със сила. Всякога има едно изключение: че богатите хора са по-умни от сиромасите в едно отношение – знаят да си уредят живота. А сиромасите са винаги по-глупави в уреждането на своя живот.

Тъй разглеждам живота в широк смисъл. Ние не го разглеждаме в дадения случай сега, но за да бъдеш в дадения случай на едно място, това се дължи на твоето движение. Може би с хиляди години ти си работил нещо. И тези хиляди години те докараха до това положение. Може да го обясним както и да е. Може би ред хиляди поколения са работили и тогава един от наследниците от това поколение се ражда някое теле. Може да се роди. Коя е причината за телето? Хиляди поколения негови деди и прадеди са живели, докато най-после се родило телето. То не знае защо му са тия рога на главата. И телето не знае защо му са тия копита, които има, и не знае защо му е и козината. В дадения случай рогата си не може да хване, и козината не може да хване, и копитата, но всичко туй му е дадено, ходи на четири крака. Човек го храни и казва: „Това е едно теле.“ И впрегне човекът вола, прати го на нивата да оре. Какво може да мисли телето? Човек е по-умен. Телето може да мисли, че може да се освободи от човека, а то е „Зей, коньо, за зелена трева!“ Ако едно теле може да мисли, че може да се освободи от човека, та ние, съвременните хора, ако мислим, че можем да се освободим [от това], в което сега сме попаднали, и за нас е същото – „Зей, коньо, за зелена трева!“ Тогава как ще дойде свободата? Слушам снощи една реч на един запасен генерал. Опълченец е той. Цяла

религиозна реч държи. И като разправя тъй, че великият български дух се явил, че всички да си наведат главите, да си снемат шапките, да го поздравят великия български дух. Французите пък казват „великият французки дух“; англичаните – „великият английски дух“; американецът – [„великият американски дух“]; русинът ще каже „великият руски дух“. Всичките са все велики духове, а всичките им деца са все слуги и роби. Българинът е велик, а му взеха Добруджа румънците. На великия български дух му взеха Силистра, взеха му Добруджа и взеха му Балчик, Каварна и е все велик. Та начинът, по който се изказва човек, не е прав. Великият е само Бог, а никой друг не е велик. Че българският дух е велик, че английският дух – ние си мислим така. Велик е само Бог в света. И всеки един народ, който признава напълно, че Бог е велик и му служи на този великия Бог, Бог ще му помогне. Бог, който е велик, като влезе при слабите, и слабите стават велики.

Та сега и всички вие мислите като този генерал, че народът, в който живеете сега, е велик, а при това туй нямате, онова нямате... Казвам: Криво мислите. Че как ще бъдеш ти велик? Казваш: „Божият Дух е вътре в мен.“ Че ти сам си недоволен от Него. Че този Великият Дух, ти не си в съгласие с Него. После, духът ти е велик, а ти ходиш и вземаш пари назаем. После, духът ти е велик, а ти си болен, ревматизъм имаш, главоболие, коремоболие, какво ли не, в затвора отиваш, насам-нататък и казваш: „Така е определено.“ Но казвам: Самата идея, която ние имаме, има нещо неразбрано. Духът ми, Бог в нас, не е станал велик. Или другояче, както аз го поставям сега „велик“ да ви кажа: В думата „аз“ се крие всичкото нещастие на хората, защото в света само Един има, Който главно може да каже тъй. На английски се казва: „I am who I am.“ (Аз съм, Който съм.) Ти казваш: „Аз съм.“ Но кой си ти? Всеки, който ми каже „аз съм“, аз разбирам – ти си онзи, който умираш. Друг казва: „Аз съм.“ Да, ти си онзи, който не разбираш нещата. Ти си онзи, който на всяка стъпка можеш да се скараш с някого, да имаш претенции за една педя земя, за някоя къща готов си да направиш спор. Че в какво вярваш тогава? Не е лошо. Азът в този човек е силно изразен. Иде една млада сестра при мене и ми казва: „Учителю, не зная, но аз сама не се познавам.“ И ме пита: „Къде е онази Магдалина, някоя си?“ Добре, сега ще кажа едно име, което никой от вас да го няма. Дойде ми наум, ще кажа Данка. Но пак има, Йорданки има. Хайде, аз ще измисля едно нещо – госпожица Череша.

Нещастието на хората произтича, че ние вярваме в туй, което не е. И вярата, трябва да знаете, че не е нещо много съществено. Ти, като вярваш, още не си в истината. Който има вяра, ни най-малко вие не мислете, че сте вие в Любовта, че сте в Мъдростта. Не, не, още далеч сте вие от Любовта, Мъдростта и Истината. Ако изследвате Надеждата, това са законите вече

на физическия свят – как е организирано вашето тяло. Казвате, че имате законите на вярата. Да вярваш, то значи да изучавате законите на човешката мисъл. То не е още реално. Не мислете, че като имате една мисъл, тя е реална. Само като влезете в закона на Любовта, започват реалните работи. Само в Любовта нещата стават реални. Във вярата нещата не са реални. Ти вярваш, че ще бъдеш след една година спасен, ама спасението го няма още. Ти си беден, вярваш, че след една година твоята беднотия ще си иде. Значи в дадения случай ти вярваш в неща, които ги няма още. А когато дойде Любовта, ти опитваш реалността. Това е животът, който не се изменя. Това е в Любовта. И онези, които не разбират Любовта в света, това е онази велика сила, която урежда всичките неща. И тогава, докато човек не съзнае тази сила, това не е Любов. Та някои казват: „Аз Любов нямам." Не, това не е знание. Това, което урежда всичко в света, то е Любов. Щом влезне Любовта, тогава магическата тояжка я имаш. И тия неща трябва да знаете – в Любовта има магическа тояжка. Като дойде Любовта, ти държиш тази тояжка и с нея ще ходиш. Никой път няма да минеш без нея, а дето ходиш, все ще ходиш с Любовта, и тя ще урежда работите ти и ти ще бъдеш прислужник на нея, ти ще се учиш от нея. Аз тук съм имал много примери. След като съм говорил една отлична беседа, някои излизат весели, всички тъй въодушевени са, казват: „Разбрахме." Казвам: Тази веселата сестра, след няколко деня текат ѝ сълзи от очите, че някоя друга сестра я смушнала. Е, хубаво, смушнала я тази сестра, понеже тя няма любов, а мисли, че има любов. Ако имаш ти любов, в надеждата ти ще имаш най-малко 3000 градуса температура. Кой ще те бутне тогава – 3000 градуса температура! Кой ще те мушне? И онзи, който би рекъл да те мушне, ще изчезне. Има бомби на 3000 градуса, че не могат да ги угасят. Гори там, всичко изгаря. А пък щом дойдеш до вярата, там вече има няколко милиона градуса, а като дойдеш при Любовта, то е едно голямо число градуси, дето всичко се разтапя и нищо не остава. И атоми, и они, и протони, и какво ли не, и самата материя, от която и човекът е направен – всичко се унищожава. И остава само една енергия, в която зло няма. Ако турите едно число 20 в 62 степен, тогава ще имате температурата на Любовта. Вие ще кажете: „Разбрахме." Вие сте разбрали само да плачете. Тук виждам хора, радвам се. Но защо плаче? – За мене е едно хубаво проявление. Дето има плач, има растене, има живот. Защото благодарение на хората, които плачат, растат растенията. Другояче суша ще има. И ако светът и хората престанат да плачат, само суша ще има. И хората ще измрат. Но благодарение на онези, които плачат, всичко има. Тогава по някой път, те, като плачат, и времето и то му се доплаче, и то почне да плаче. Защото хората заставят времето да плаче. А те, като плачат, всичко става наред – и жито става, и царевица става, а като се развеселят хората, и времето се радва.

Та от плача на хората и от веселието на хората всичко става в света. Ако имате едно зло, вие питате по някой път защо ви са скърбите, защо ви са радостите в света. Скръбта, това е облачното небе; радостта, това е ясното небе – Любовта в света. То е слънцето, но и светлината произтича винаги от слънцето. Светлината е външната страна, топлината е вътрешната страна на живота. В живота Любовта – това е вътрешното, от което произтича светлината. В света вие не можете да имате светлина и не можете де имате разбиране, ако нямате Любов. Вие не може да имате и свобода, ако нямате Любов вътре. Туй, което освобождава човека, ние го наричаме Истина. Истината е онова външно проявление на Любовта. Като казваме, че Бог е Любов, ние подразбираме онова, което може да внесе светлина в нашия ум; онова, което може да внесе свобода в нашата воля. А самата Любов внася онази топлина. С какво можем да заменим думата „Любов“? Има една дума, за която не можете да се произнасяте.

Сега знаете ли какво нещо е трансформатор? Добрите хора са трансформатори на Божествените енергии, защото без топлина в света, онази енергия, за да се приспособи към човека, човек трябва да бъде добър. И лошите хора, и те са трансформатори. Най-лошият човек [...]. Всеки човек, който действа да трансформира енергията на един лош човек, тя винаги ще му причини една голяма вреда. Следователно, ако вие станете лош, вие само временно ще бъдете трансформатор на Божествената енергия. Но някога лошавината може да ви разруши, а пък ако си добър човек, ще бъдеш трансформатор на тия енергии, които ще ви причинят добро. Слушам един ден двама се разговарят. Единият учен казва: „Не трябва да изцедим хората, че да ги хванем.“ Е хубаво, какво трябва да ги правим? Че когато един цирей набере, какво го правите вие? Казвате: „Не трябва да изцеждаме.“ Но циреят не го ли изцеждате? Какво зло има, ако изцедите цирея? Че като изцедите един домат, каква полза му принасяте? И като счупите един орех и изядете ядката, това не е ли изцеждане? Какво сте допринесли? Но Божественият закон е: След като изядете един орех, трябва да го посеете във вашия мозък, защото и там расте орехът. Вие не може да се избавите от него. Ако изядете една кокошка, тя вече живее във вашия мозък и ходи, и рови. Че тук имаме един съсед, всичките му пилци са все тука из двора. Като им извика, те избягат, скрият се и после пак дойдат. Те тука ходят, ровят и намират нещо за ядене. И гроздето обичат. Идват, ядат го и казват: „Божия работа е, да си похапнем!“ Аз гледам тука някои се сърдят, казват: „Какво да се прави с тия кокошки?“ Някои пък мислят някоя лисица да има, че да ги плаши. Други ми дадоха съвет – куче птичар да бъде. Аз на други казах, тия кокошки повярваха. Казват: „Ние сме с вас. Светът ще се оправи.“ И всичките кокошки са вече от новото учение.

Първият съсед издържаше кучета. Той, понеже е вън от града, мисли че трябва да има кучета тук и по пет–шест кучета държеше, и все лоши. Та кой как мине оттука, все лаеха. Но след като поседеха по два–три месеца, почваха да се сприятеляват с нас тука и нито едно куче не остана там. И всичките му кучета от двора минаха тук и казваха: „Господарю, светът ще се оправи, ти с тия хора трябва да се сприятелиш, иначе светът няма да се оправи.“ И понеже той не се сприятели, замина за другия свят. И на този сега кокошките му се сприятелиха. Казват: „Господарю, светът ще се оправи.“ И аз ви казвам: Ако имате страдания, светът ще се оправи. Понеже страданието ви обича, търси ви сега, казва, че светът ще се оправи. Едно време не ви търси, но сега страданията се забавляват с вас. А сега, понеже светът ще се оправи, те идат при вас и казват: „Кажете, и ние вече вярваме. Какво мислите вие?“ Ние вярваме вече в страданието, че светът ще се оправи.

Та казвам: Учението, което ви проповядвам, не ви трябва много. На вас ви трябва за въглища, колкото един лешник да имате, и той ще ви стигне за цялата година, и за идната година. Горко на търговците тогава! Вие отвсякъде можете да вземете един лешник. И като идете при който и да е търговец и му кажете „Дайте ми колкото за един лешник“, ще ви даде. Аз намирам, че всичките търговци са много добри. И въглищарите са добри. Няма нито един, който като му поискате, да не ви даде. Щедър е човекът. Ще ви даде едно малко парченце и то даром, понеже не го оценява. [...] малко въгленче, но може да иде с един параход „Нормандия“ до Америка и да се върне. Грамадна енергия съдържа то!

Сега някои ме питат: „Учителю, кога ще дойде Царството Божие?“ Най-първо Любовта трябва да ви се даде, сама да започне. Аз ще ви попитам: Вие правили ли сте опит? Дойде Любовта, дойде ви една мисъл – турете я на огъня на Любовта, поставете я на пиростията и вижте какво ще стане. Или имате едно желание – турете вашето желание на Любовта отгоре, да видите какво е. Ако остане, дръжте го; ако се измени, оставете го да си седи. Имате сиромашия, изпечете я, турете я на скарата на Любовта. Имате богатство, турете го на скарата; имате недоразумение, турете всичко на скарата на Любовта – печете всичко. Най-първо Любовта си има една скара. Оставете нещата на тази скара. Ако се опекат хубаво, без да изгорят, оставете ги – яжте тогава. Ако изгорят, турете ги навънка.

Сега нали вие няма да се докачите, като ви кажа, че вие още напълно не сте верующи, за Господа нямате още едно право разбиране. Понеже не сте верующи, да ви кажа моите разсъждения какви са. Аз употребявам едно правило върху себе си и ще го приложа и върху вас, и вие да си служите с него. Че ти имаш десетина хиляди лева, стотина хиляди лева в банката и си

насърчен. Не че вярваш в Господа, но в парите. Като ти вземат парите, ти нямаш никаква вяра. Ти си още един [...]. Ти имаш стотина декара нива. Вярваш в нивата. Имаш дървета, в тях вярваш. Но в Бога още нямате вяра. Друго е. Евангелистите я употребяват някой път: Иеова-ире! – Бог ще промисли. И в какво седи Божественият промисъл? Бог е предвидил, че по-малко трябва и не иска да ви обремени. Той ви е дал малко нещо, от което имате нужда, от което ние се нуждаем. Ти се нуждаеш през деня само от една малка хубава мисъл; ти се нуждаеш от едно малко хубаво желание и от една малка хубава постъпка – нещо микроскопическо, [което] никой не знае. От три неща се нуждаеш ти: от една малка хубава мисъл, чувство и постъпка. Като дойде в умствения свят, тя ще извърши всичко за тебе и това ще уреди всичко в сърцето ти, и това ще уреди всичко на физическото поле. Тук, в тази книга, която взех да ви чета (Библията), когато държа беседи, аз малко вземам от нея.

Един наш приятел тръгнал от Варна да дойде на събрание. Но понеже нямал пари, тръгнал да пътува пеш. И върви два месеца. Стар човек, дошло му на ум да дойде на събора в Търново. Питат го по пътя: Ти, стар човек, какво си тръгнал пеш? – Е, отивам да се поразходя. – Е, ти на млади години това трябва да правиш, на стари години какво ще обикаляш България? – Е, на млади години нямах този ум, на млади години бях с друго зает, сега на стари години гледам да го изпълня. Друг го среща, пита: Защо си тръгнал пеш, защо нямаш кон? – Е, казва, на кон само болни хора се качват, аз съм здрав. – Ами някой билет за трен? – С трен болните хора да вървят, аз да се опитвам дали съм здрав, затуй вървя пеш. Този брат разправя. Вървял два месеца. По едно време, един ден той казва: „Какъв голям глупак съм. И хората ми казват, че съм остарял. Но сега да имам един кон, уморих се вече, че да ида, да пристигна по-скоро в Търново." Таман помисли за кон, ето минава един каракачанин, казва му: Я се качи на коня ми, защо си тръгнал тъй. – Не, казва, ако река да се кача на коня, ще ме сполети някое нещастие, на кон се качват само болни хора. Аз искам да зная дали съм здрав, или съм болен. – Каракачанинът го поглежда, казва: „Какъв си упорит старец!" – и си тръгнал. Върви той сега и му дохажда на ума: „Да има малко пари, че да си взема един билет, че по-скоро да си ида, какво съм тръгнал тъй." По едно време вика ме един човек и казва: „Какво си тръгнал тъй? Както виждам, закъсал си. Аз ще ти взема билет да те кача на трена." Той поседял – отказва се от трена. Този казва: „Някой смахнат, някоя фикс идея има." На този брат аз му казвам: „Слушай, туй, което си направил за два месеца, ако можеш и вътрешно да го направиш. Виждам за в бъдеще, главата ти, както е поставена, много си упорит. Имаш една хубава черта. Ако можеш и вътрешно да го направиш, както външно си го направил, по-добър човек от тебе няма да има." Ако и вътрешно го направиш, по-добър човек няма. Та сега казвам: След като

направим външните неща, има неща, които трябва да направим отвътре.

Мене все ме питат: „Учителю, туй как да го разберем, по 10 минути на ден за какво да мислим? Казахте 10 минути за ума, 10 минути за сърцето и 10 минути за волята да мислим. Е, как да го разберем това?“ Хора, които проповядват на другите какво нещо е Господ и как се влиза в Царството Божие, а най-малкият въпрос – 10 минути не знаят как да мислят за Господа. Десет минути ще мислиш за Любовта, 10 минути ще мислиш за Вярата и 10 минути ще мислиш за Надеждата. После ще превърнеш – 10 минути ще мислиш за хубавото ядене. Ще седна аз, като си туря хляба, че искам да ям, ще мисля, че като ям, ще кажа: „Дано дойдат и други, че да участват в моите блага.“ И кой как дойде, ще разчупя самуна и ще му дам. И няма да мисля, че самунът ще се свърши. Аз ще ям и на другите ще дам. И след като си ял, самунът ще бъде пак цял. Туй значи да мислиш хубаво за яденето. Като мислиш всеки ден върху Любовта, Вярата и Надеждата, твоето лице ще се оформи и ще стане красиво. Да допуснем, че вие искате да бъдете красиви. Това е едно чувство на човека. Аз считам, да искам да стана красив – да добия ония правилни черти: веждите ми да са намясто, очите, ушите, носът, устата ми да са намясто и особена светлина да излиза от тях.

Сега има цяла една наука, ако вие запитате как се е образувал човешкият нос, по кой начин. Но има един правилен начин, по който се е образувал носът. После, как са се образували очите, ушите, веждите, носът, устата. Ако знаехте тия закони на образуването, вие ще знаете и тяхното предназначение. Вие не знаете още предназначението на вашите вежди. Онези ученици в Индия, някъде в миналото, много напреднали, са разбирали това и са го прилагали. Когато в умствения свят се случат някои мъчни работи, някой път вие си барате веждите тогава. И хубаво правите. Някой път си гладите веждите. Хубаво е да ги гладиш. Но всеки един косъм на веждите, това е една антена Божествена, през която идва специална енергия, която допринася нещо на ума. Или вие си бутате горе ухото или долу го хващате. Всяка една част, която побутвате или хващате на вашето ухо, има значение. Понеже и вашите ръце са космати, на някои от вас ръцете имат доста косми, те са антени, минава горната енергия, туй грубото. Това е онази енергия, която разрушава света. Тази горната част на ръката е, която руши всичко. После вземете вашите косми на главата – ако не знаете как да мислите, те рушат всичко. Всичките косми на вашето тяло рушат всичко. Ако тия косми не ги впрегнете на работа, ако всеки един косъм не стане един трансформатор на вашата мисъл, вие ще се изложите на известна опасност. Сега туй трябва да го приемете на вяра. Туй още не е знание. Това не е още наука. Защото и при най-хубавата наука, това са неща, при които ние не сме още в реалния свят. Казвате: „Научно

доказано.“ Но знаете ли какво значи „научно доказано“? Правил съм наблюдения. Има известни мерки. Например, ако веждите имат дължина. Какво е устройството и дължината на веждите, защото тази дължина показва нещо. После, дебелите и тънките вежди показват нещо. Когато космите са тънки или дебели, аз казвам: Тия вежди са един резултат на онази сила – любовта, която действа у човека, защото любовта е създала всичко това, което имаме сега. Любовта е създала тази работа. И, за да не се разруши човек, тя му е турила една много ниска температура. Най-първо вие имате една ниска температура на тялото – 36–37° температура, която е нормална за всекиго. И колкото температурата се увеличава, това показва, че тази температура не е още окончателна – 36–37°. 37,1° – тази температура постепенно почва да се повишава. Вземете у рибите – те са студени, студенокръвни, там температурата е по-малка. Но вземете колко са жестоки рибите! Вземете температурата на змията, тя е по-малка. Но знаете ли колко са жестоки змиите? Но топлокръвните – тигърът, лъвът и т.н.? Сега има едно изключение, как ще го обясните? Значи у човека 36,5° е нормална температура. Ако се повиши тази температура на 40° в организма, човек изгубва своето съзнание и той не може да ходи. А тази температура вътре, тя е висока температура. За да стане човек добър, тази температура трябва да се повиши. Не на 3000°. На добрия човек температурата му трябва да се повиши най-малко на 3 милиона градуса, на разумния човек – на 500 милиона градуса. Това са данни. Сега ще вярвате в тях – те не са произволни. Това са данни, на които ще вярвате. А пък на любовта градусите са 2062. Значи за Любовта ще дойдеш да мислиш, че в Любовта няма мъчнотия, която да не се поправи. Любовта, отдето мине, поправя и обновява. Любовта, когато минава покрай умрелите, да ги оживи, само ако има правилно отношение между Любовта и умрелия. Защото има умрели хора, които са много упорити. Умрелите, като минава Любовта, те трябва да чакат. Много пъшкат отдолу. Като мине тя, те въздържат пъшкането, мълчат и тогава тя не може да им помогне. „Които чуят гласа, ще оживеят.“ Мъртвите, като чуят гласа на Сина Человеческаго, ще оживеят. Е как ще разберете това? Човекът, който е умрял, и чуе гласа, ще оживее. Когато Любовта минава, ти, ако си заровен в гроба, умрял си при най-лошите условия. Като повикаш Господа и си отвориш очите, Той ще се отзове. Пък ако минава Господ и ти си гневен, че как Господ да ви остави в това положение толкова дълго време, тогава Той ще мине и ще си замине.

Та вие всички се гневите във вашите тела. Когато Господ минава, като сте все неразположени духом, телата ви са гробове, вие се мъчите и искате работите ви да се оправят – тогава никога няма да се оправят. Когато минава Любовта, вие ще се обърнете към нея. Само една дума ще ѝ кажете: „Помилвай ме. Помени ме.“ Сега, старите вярвания – вие вярвате всички,

че като вярвате, Христос ще ви извади навън от гроба. Вие ще благодарите. Като умрете, няма да остане нищо от вас, от самия човек няма нищо да остане, ще се свърши всичко. Вие имате ли спомен от вашите минали съществувания? Туй, което имате сега, това е новото. Някои искат да знаят какво е било в миналото. Но ние не сме достатъчно силни да видим нашето минало. Че ако ти видиш своето минало – бил си един цар и хиляди хора си ги екзекутирал и си ги измъчвал, бесил си ги – какво красиво ще видиш тогава? И ако ти видиш своето минало, че си бил един търговец и милиони си взел от хората, и си ги измъчвал, какво хубаво има в това?

Помнете, че вие търсите Господа. Ако не можете да Го зърнете вътре в себе си, къде ще Го намерите отвън? Защото Господ никъде не може да се намери отвън. Единственото място, дето Той се проявява, това е вътре във вас. Вие не знаете къде Той ще се прояви. Някой път Той се проявява, а някой път – не. И Писанието казва: „Търсете ме“ – това е по отношение на вашето съзнание – „докато съм близо“ – защото и Господ се отдалечава някой път. Писанието казва: „Вашите грехове станаха причина Бог да се отдалечи от вас.“ Една нечиста мисъл, желание или постъпка става причина да се отдалечи Бог от вас и Бог тогава няма да дойде, няма да се изяви, тогава вие нямате ясна представа. Бог е едно същество толкова чисто и свято, че той не обича никаква нечиста мисъл. И най-малката нечиста мисъл той не може да я гледа. Пред Него трябва да дойдат светии, ангели, арахангели, серафими, херувими, че те да очистят. И като те очистят и облекат, че тогава да дойде Той. Като идеш при Бога, ти не трябва да имаш никакъв недостатък. И всички тия страдания, които сега имате, не са нищо друго, освен един процес на чистене – да се събуди във вас съзнанието.

Вие искате да влезете в живота. „Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа.“ Някои казват: „Да познаем Христа, и после Бога.“ Не. „Това е живот вечен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, когото си изпратил.“ Защото, ако вие не познавате Бога вътре в себе си, вие не можете да познаете Онзи, Когото Той е пратил. Тъй седи въпросът. А някои сега обръщат нещата другояче. Казват: „Да познаем Христа, че после Бога.“ Ама Христос казва така: „Никой не може да иде при Отца без мене, ако аз не му покажа пътя.“ Това е едната страна. Земете и другото: „Ако аз не ви заведа при Бога.“ И после казва: „Никой не може да дойде при мен, ако Отец ми не го привлече.“ Те сега взимат само едната страна, а трябва да се разбере въпросът по-дълбоко. Сега казват: „Христос да ни покаже пътя.“ Не. Казано е: „Никой не може да дойде при мен, ако Отец ми не го привлече.“ И никой не може да дойде при вас, ако Бог Отец не го привлече. И вие искате някой път да преобразите някого. Вие се лъжете. Ако този, когото вие привличате, Бог

го е привлякъл, вие може да му проповядвате и ще го обърнете, но ако Бог не го е привлякъл, всичко ще бъде глас в пустиня. Вие мислите, че всякога може да привличате. Може да кажете, че писмо му носите от ангелите. Аз не вярвам на тия писма. Мен са ми донасяли много спиритически писма. И аз имам радио. Духовете постоянно ме питат, дрънкат някой път, някой път телеграми пращат, звънят.

Един ден дойде една сестра и заминалата ѝ майка. Пет минути дрънка майката като дух на моето радио. Аз превеждам на дъщерята речта на майка ѝ: „Дъще, ти ме забрави. Много малко мислиш за мен. Ти съвсем си почнала да се отказваш от работите в света и все мислиш как оттук-оттам да направиш някой долап, искаш да си уредиш работите. Ще ги уредиш тъй, както аз ги уредих. Доколкото аз ги уредих, дотолкова ще ги уредиш и ти." Тя ме пита: „Какво ти каза?" – пък аз не ѝ превеждам всичкото, защото тя има много отривист език. „Какво ще стане с мен?" – пита дъщерята. „Каквото е станало с мен" – отговаря майката. „Ще стане тъй, както с мен стана." А при това мнозина искат да идват тук при мен да им оправя работите. Казвам: Без Любов и аз не съм в състояние да оправям работите. Помнете, че аз в съдран чувал жито не турям, в пукнати шишета вода не наливам, в неразбрани глави знание не турям, в болни сърца кръв не преливам, на забравливите пари не давам. Че дам му аз да посади няколко ореха, той ги изяде и после пак иска. Казва: „Хубави бяха орехите, нямаш ли още?" Казвам му: Най-много изяж 9 ореха, пък единия посади. И след 4–5 години ще имаш много орехи. Посейте вашите хубави мисли, не ги хвърляйте само така.

Сега всички мислят как ще се оправи светът. Аз да ви кажа. Ние толкова време се събираме, цяла година в 5 часа да четем молитвите. Сега някои от вас ще попитат: „Какво се постигна с туй?" Искате ли да знаете какво се постигна? Ако ние не бяхме се събирали, сега щяха да се бият и вие ще се криете в миши дупки сега. Ако ние не се събирахме, България нямаше да бъде на правата страна и съвсем щеше да загази. И още по-лошо щеше да бъде. Не мислете, че е оправена още работата. Не се лъжете. Не мислете, че не е оправена, но казвам: Как ще работите, щото нещата да могат да се предотвратят? И казвам: Всинца трябва да се заемем да изпълним Волята Божия. Трябва да носим една идея в главата си – тя е идеята на Любовта. И всички хора трябва да съзнаят, че те съставят едно цяло, една фамилия са те, едно семейство. Имате един народ, на когото волята трябва да се изпълни и всичките народи трябва да съзнаят, че те са органи на цялото човечество – органи са те на Бога. Цялото човечество трябва да служи на Бога. Бог е, който се грижи за човечеството. И всеки един народ си има своите права дадени. Бог за тях е изпратил много хубави работи. За всеки един народ е промислил много по-хубави неща, отколкото те мислят.

И казвам: Доста умно постъпиха сега. Някой казва, че чехите много пострадаха. Казвам: Чехите пострадаха малко. Пък ако чехите не бяха пострадали, щеше да пострада цяла Европа. И кое е по-хубаво – един народ да пострада или цяла Европа? Някой път е по-хубаво един да пострада. И вие не знаете защо Христос трябваше да пострада. Христос дойде в света да стане един трансформатор, защото, ако Христос не беше дошъл, земята щеше да се обезличи. Нищо повече. И всичко туй се дължи, че Христос е един трансформатор на ония лошите енергии, които имаше в света. И те щяха да разрушат всичко, цялото човечество. А той дойде да превърне всичко това. И всеки един, който не носи името Христово, ако не остави да минат през него Божествените енергии на Христа – казвам, Христос да мине, Божествените енергии през него – той ще бъде разтопен. Сега спасението е това. Значи въздухът същевременно е за нас един трансформатор. Ако въздухът го няма, сега има едни лъчи, които биха умъртвили всичките хора. От пространството иде една черна материя, черни лъчи са това, които биха разрушили всичко. Но въздухът ги трансформира тези черните лъчи. Сега и учените хора ги намират. Та Христос дойде да стане един трансформатор между Бога и нас. Когато се казва „гняв Божи", те не разбират какво значи Бог да се гневи. Това са разрушителните енергии в света, които могат да разрушат човечеството. Сега всички вие трябва да станете малки трансформаторчета, за да не се разрушат другите, които са около вас. И всеки един от вас трябва да стане един трансформатор. И за да почне работата, трябва да станеш един трансформатор.

Та казвам: Мислете върху Любовта, мислете върху Вярата [и Надеждата]. Мислете върху Любовта, която е основа на Божествения свят. Мислете върху Вярата, която е основа на ангелския свят. Мислете върху Надеждата, която е основа на човешкия свят. Мислете, че Любовта е основа на Божествения свят, Вярата е основа на ангелския свят. Но Вярата е зависима от Любовта. Ако имате едно правилно разбиране за Любовта, ще имате и едно правилно разбиране и за Вярата; и ако имате едно правилно разбиране за Вярата, ще имате едно правилно разбиране за Надеждата. А Надеждата – това са хората, Вярата – това са ангелите, а Любовта – това е Бог – туй безграничното в света. И като дойдем до Него, трябва да имаме всички една свещена мисъл – не със страх да приближаваме, а с Любов. Сега вас ви е страх от Бога. Не, с Любов, с готовност всичко, което човек има, да го пожертва разумно. Вие мислите, че като пожертвате всичко, ще останете голи. Не, като пожертвате всичко, вие ще придобиете всичко. Да ви обясня сега тази мисъл. Ако ти имаш 10 килограма жито, които могат да те прехранят през годината, вземеш тия 10 килограма и ги посееш на нивата, питам: Ти ще загубиш ли, че идущата година едно житно зърно ще

ти даде 30, 60 или 100 зрънца? Значи [от] 10 килограма колко кила ще имате? По 30–300. По 60, по 100? Сега, ако имате от тия 3000 килограма, изгубили ли сте нещо?

Та казвам: [...] Във всяко едно отношение жертвай. Посей мислите си там, дето трябва; посей чувствата си там, дето трябва; посей постъпките си там, дето трябва. Туй е необходимо заради вас. За всеки едного от вас е полезно. Защото добрината на света зависи от личния живот. Аз гледам между вас, съжалявам, че вие нямате достатъчно уважение един към друг. Като се срещнете някой път, казвате: „Този брат е малко безверник“ или „тази сестра е такава, онази е инак“, всичко това, и едва ли остават един или двама светци. И това не е право. Всинца сте светии, но неразбрани светии. Най-първо научете се да уважавате един добър брат. Това е в реда на нещата. Но да уважаваш един, който не е добър, това е Божествено! Да дадеш угощение на богатия, това всеки ще направи, но да дадеш угощение на сиромаха, който нищо няма, там се изисква разбиране! Срещнеш един брат. Макар че има недостатъци, виж какво е вложил Бог в него. Кажи: „Има добри работи в него. Ще стане един отличен работник.“ Една сестра като видиш, виж хубавите работи в нея. Хубавите работи трябва да се виждат. За някой брат казват, че е много сприхав. Казвам: Много добър е братът. – Как добър, не виждаш ли, много говори. – Устата му е медена. – Много обижда – казват те за този брат. – Мен не ме е обиждал още.

Веднъж минавам покрай един български чорбаджия. Той псува слугата си на майка и на баща. Аз минавам и казвам му: „Много приятелски се разговаряте.“ „Извинете, казва той, това говедо не слуша.“ На този чорбаджия му казвам: „Знаеш ли, този е много късметлия, той като е в дома ти, всичко ще ти върви.“ „Де го знаеш това?“ „Той макар и да прави погрешки, ти отнасяй се добре с него.“ „Защото, казва той, откак е дошъл, все пакости прави.“ Рекох: „Почни да се отнасяш добре с него, ще ти тръгне на добре. Добре ще ти върви.“ И той казва на слугата си: „Я, Стоянчо, ела виж този човек казва, че късметлия си бил ти.“ И тупа го по гърба. „Господ да те поживи! Че как Господ те изпрати в този дом? Извини ме, Стоянчо, аз това не знаех, сега го научих.“ Че вярно е това! Бог е поставил една душа в туй тяло. Тази душа, един ден ти, ако я разбереш, Бог ще те благослови, че Бог е там. Ти ще Го познаеш. Господ казва: „Ето един син, който не ме познава. Ето едно мое създание, което се е заблудило.“ Това са неговите схващания.

Та има някои глави много дебели тук. Не че аз не мога да ви направя млади, ама не искам да приложа още голямата топлина. И ако я приложа, не зная колко от вас ще останете. Но един ден ще я приложа. Още десет години ще ви търпя. След десет години ще приложа най-малко 500

милиона градуса. А след туй ще приложа голямата топлина. И светът ще се оправи, и Царството Божие ще дойде със сила. А щом дойде със сила, огън ще дойде, няма да се обиждат хората. Всички ще бъдете на един ум. Нали когато потъва параходът, всички са на един ум. Всичко, каквото имат, всичко го хвърлят и всеки гледа само едно нещо – да се качи на една лодка. Само за живота си мисли. И като потъва този параход, всички дохождат на един ум. Оставят пари и всичко друго. А щом не потъва, всеки мисли за себе си, гледа само себе си. Но щом почне да потъва, не гледа себе си. Та по-добре е да потъне параходът и да излезнем ние чисти, отколкото да излезнем с този параход и да се хванем пак за гушата. Че ти имаш да ми даваш това, онова – трябва да престанем с тия чужди работи, които от хиляди, милиони векове са набрани. И чужди работи са, които ние всеки ден разглеждаме.

Мислете хубаво, като срещнете един човек. Поне тук сте братя, мислете хубаво. Някои искат да ме убедят, че хората в света са по-добри. В света са по-добри, но светът и Бог са две неща различни. Вие не можете да бъдете приятели и на света, и приятели на Бога. Под думата „свят“ подразбирам желанията. И всичките тия хора в света искат да бъдат богати, силни, да имат всичко на разположение. В света има желания да имат по 4–5 слугини. И на всеки едного от света големи са желанията. Там има една такава потайна борба, която тия народи вършат все за добро. Туй са все хора. Англичаните имат едни разбирания, французите – други, германците, русите, американците, китайците, японците, българите. И всичките тия разбирания са стремежите им. Но по отношение на Царството Божие единство трябва да има в стремежите.

Та казвам: Оправете вашия свят или приложете Любовта във вас, пък външния свят го оставете. Този свят го оправи. Светът ще се оправи, туй да го знаете. Светът няма да остане неоправен. Писанието казва: „Бог казва: Създавам ново небе и нова земя.“ И в дните, в които ние живеем, вече туй време е дошло! И новото небе се създава, новият порядък, туй съзнание, което всички имате. И няма да се мине много време, и всички вие ще бъдете зрители на онова, което ще стане! Как ще разберете това? Вие, като умрете и като идете в другия свят, пак ще бъдете на земята, пак ще чакате. Вие мислите, че ще умрете. Та като дойде туй Новото, вие ще се обезплътите в другия свят. И ще седите там, и ще почакате. Като дойде Новото, тогава на вас ще ви дадат нови тела, ще се облечете, ще дойдете на земята. Тогава ще се подигне вашето съзнание и ще настане Царството Божие. Или да ви обясня по-ясно. Вие в онзи свят ще почакате. И хората, които са на земята в туй време, като дойде Царството Божие, вас ще ви пратят и вие ще се вселите в тия хора, ще обземете всичко и Царството Божие ще бъде за вас. Няма да се раждате, както сега, вие ще влезнете в

силните хора, в тях, и ще вземете управлението, всичко туй [...]. „И ето Царството Божие ще дойде.“ Казвам, зор ще бъде сега, като отивате в другия свят. Там ще имате голям зор. Е, това е един начин на обяснение. Сега в това трябва да вярвате, не трябва да го знаете. Като минете, ще го видите.

Та казвам: Не да се отричате от живота, а да разбирате живота. Колкото време имате сега – някои са ходили в горите, в монастирите да се молят, да им се простят греховете. Не, на всинца ви трябва работа. Каквото можеш да направиш, считайте го, че е намясто. Какво ти коства да кажеш на някого една блага дума? Какво ти коства, като минаваш и видиш някоя паднала книжка, вземи я отгоре и тури я настрана; или едно камъче – тури го намясто. Навсякъде можеш да направиш добрини колкото искаш. Всеки ден можеш да правиш добрини. А всичките хора какво правят? Минава един беден човек там. Е, гладен е. Иди, купи му малко хляб. Не му купувай цял хляб, купи му едно геврече. Ще кажа: Според Новото Учение цял хляб не трябва, а едно геврече. Кажи му: „Иди и го дай на жена си. То е за жена ти.“ И кажи: „Това е да се нахраните.“ Ако ви каже някой, че не са се нахранили, дайте му два геврека. И ако не са се нахранили, занеси им един хляб; и ако пак не са се нахранили, занеси им 10 хляба; пък ако не са се нахранили с 10 хляба, трябва да ги знаеш, че те са от слоновете. Ако се нахранят с малкото геврече, това са хора, които могат да влезнат в Царството Божие. Но с двата геврека и с големия геврек, и с двата хляба, и с десетте хляба няма да влезнат.

Та ви казвам: Аз ви давам по едно малко геврече, кифличка, и ако вие и децата ви, и всичко каквото имате наоколо ви, се нахраните, то Царството Божие е във вас! Пък ако чакате десетте самуна, ще намерите слона.

Отче наш

Та ще ме попитате: „Как да разбираме *Любовта*?“ Разбирайте *Любовта* тъй, както, когато сте в най-доброто разположение, което имате. Как сте разположени тогава, готови да се примирите с всички. Мен ми разправяше един американец, че като слушал Олбой – един голям цигулар, ученик на Паганини, който свирил „Смисълът на живота“, той ми казваше: „В дадения момент, като го слушах, бях готов да се примиря с целия свят!“

Най-точно казано: Казвам, *Любовта*, тъй както вие в най-хубавото си състояние [я] имате, дръжте тази *Любов*. Вие я разбирате тогава. По този начин приложете *Любовта* и благодарете, не както аз ви разправям, но тъй, както в най-хубавото разположение я разбирате, така я приложете.

6,30 ч. с.

2. Утринно Неделно Слово, държано на
2 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Вън, на поляната направихме евритмическите си упражнения.

Времето тихо, съвсем тихо, топло, меко. Небето малко облачно.

1938_10_02 *Любовта дава живот*
неделна беседа

ЛЮБОВТА ДАВА ЖИВОТ

Отче Наш.

В началото бе Словото.

Ще прочета стиха: „Любовта дава живот. Любовта нищо не взима."

Духът Божий.

Това, което ще ви говоря, е мъчно за разбиране, то не е млечна храна. То ще произведе много противоречия в умовете и в сърцата ви. Животът не седи само в хармоничните работи, в това, което ни е приятно. Като отивате на екскурзия всичко не е равно, някъде има слизане в долини, минаване реки без мостове, някъде пък ще срещнете водопади – много неприятности ще срещнете. Онзи, който иска да изучава планините, той трябва да мине през всякакви пътища. Обаче, в разбиранията си религиозните и светските хора представляват две крайности, две разбирания, два полюса. Светските хора представят религията на света, а религиозните – религията на духовния свят. И едните и другите са крайни, но има нещо повърхностно в техните разбирания. Като четете Евангелието, дохождате до стиха: „Духът е онова, което дава живот, а плътта нищо не ползува." Оттук ние дохождаме до двете понятия в науката: материя и енергия. Аз замествам думата „дух" с „енергия". Материята или плътта, това е отрицателната страна на живота, а духът или енергията – положителната. Значи, имаме два полюса: дух и материя, или енергия и материя или плът. Преди няколко време мислеха, че материята е нещо положително, а сега виждат, че тя е, не материята може да бъде проводник на енергията, но сама тя не е енергия. През материята минава топлинна, електрична и светлинна енергия. Сега учените поддържат, че това, което наричаме материя, което виждаме и което е положително е само форма на материята, т. е. форма на енергията. Следователно един човек на материята т.е., един материален човек, може да изчезне от материята и да остане само човек на енергията. Знаете ли, какъв човек щеше да бъде тогава? Дето мине, той всичко щеше да разруши. Наистина, отдето мине енергията, всичко разрушава. Следователно ако духът беше без плът, той всичко щеше да унищожи. Казвате: „Как може духът да причини толкова разрушения? Духът не е ли нещо разумно?" Кои неща са разумни? Кой човек е разумен? Разумен е онзи, който може да укроти неукротеното. Разумен човек е онзи, който може да укроти силното. Разумен е онзи, който може да укроти гневливия, алчния. Разумен е онзи, който може да превърне смъртта в живот. Неразбраният живот произвежда неразбрана смърт. Разбраният живот

произвежда разбрана смърт. Разбраната смърт става майка на живота, а неразбраната смърт поглъща живота. Казвате: „Как да разбираме това нещо?“ То е научна работа.

Днес Господ идва в света чрез учените хора. Чрез своя Дух, Той заставя учените хора да работят и по този начин да учат хората. Преди години, като се занимаваха с елементите, учените познаваха само четири елемента: водата, въздуха, твърдата почва и светлината или огъня. В по-последни времена, обаче, учените окултисти знаеха много повече елементи, от които азота, кислорода, водорода, и въглерода считаха за основни елементи. Съвременните учени обаче, успяха да разложат атома на въглерода, на кислорода, на азота и на водорода и получиха от тях други елементи: протони, електрони, нютрони, позитрони. Електронът представя негативна частица с негативно електричество. Протонът е една малка частица в атома, с положително електричество. Нютронът е положителна частица на електрона, а позитронът е положителна частица на протона. Какво ще разберете от това? Колкото са го разбрали учените хора, толкова ще го разберете и вие. Когато отидете да се окъпете на банята, какво ще разберете? Вие няма да вземете занаята на баняджията, но радвайте се поне, че ще освободите тялото си от кирта. Освен физическа има и умствена кир. Тъй щото, ако науката може да ви освободи от умствената кир, радвайте се на това. Човечеството от миналите векове е минало през много понятия за доброто и злото. Това, което е за нас добро или зло, не е добро и зло за другите същества. От гледището на човешкото добро и зло, какво е положението на млекопитаещите? В една година измират не от собствена смърт, но от избиване от хората повече от 35 милиона животни. Най-малко животни се избиват в Индия. Тяхната религия поддържа, че животните, особено млекопитаещите не трябва да се убиват. Най-много говеда има в Индия. Там ги оставят да живеят до най-дълбоката им възраст и ги почитат като старци. Като умрат, те ги погребват. Докато са живи, те се ползуват само от млякото и от вълната им, но не и от месото им, защото не употребяват месо. В Европа употребяват много месо. Там има около триста милиона месоядци, а само около сто милиона вегетарианци. Ако питате, защо е така, то е все едно да питате, защо земята е твърда. Защо хората са месоядни или вегетарианци, има ред причини за това. Месоядството и вегетарианството не разрешават обществените въпроси в света. Те са само подготвителни фази за много или малко добродетели. Тревопасните животни по характер са малко по-меки от месоядните. Ако един бик или някое друго тревопасно животно те хване, може да те ритне или да те убоде с рогата си, но никога няма да те разкъса. Обаче, хване ли те някое месоядно животно, може да те разкъса на парчета. Такъв е характерът им. Тревопасните животни са меки, а месоядните – свирепи. Тревопасните животни по характер са отрицателни, а месоядните –

положителни. Значи в месоядните животни има повече кислород, повече протони. В тревопасните животни има повече магнетизъм, повече позитрони. Как ще разберете това нещо?

Сега аз не ви развивам някаква особена наука, това са хипотези на учените. Те спорят помежду си и математически доказват тия неща, правят ред наблюдения и после изчисляват. Като направят някаква погрешка, те моментално се коригират. В това отношение, аз харесвам учените хора. Те постоянно изправят погрешките си. Те всеки ден, всяка седмица изправят погрешките си. Като намерят една погрешка, веднага я изправят. Когато духовните, религиозните хора, като кажат нещо, остават на него во веки веков. Те не са скромни да изправят погрешките си. Като кажат, че вярват в Бога, те мислят, че са непогрешими. Че и в старо време хората са вярвали в Бога, но това още нищо не значи. Вярата е закон на умствения свят, а мислите са елементи на този закон. Като се спирам върху новата психология, аз деля мислите на положителни и на отрицателни. Също така деля и чувствата на положителни и отрицателни. Дойдем ли до постъпките и тях делим на положителни и на отрицателни. След това дохождам до друго деление: положителни добри постъпки и отрицателни добри постъпки. Положителни лоши постъпки и отрицателни лоши постъпки. Същото деление съществува и по отношение на мислите: има положителни добри мисли и отрицателни добри мисли; положителни лоши мисли и отрицателни лоши мисли. Отде произлиза злото в света? От неправилното съединяване на тия мисли и постъпки. Тъй както светът е построен, една отрицателна мисъл може да се съедини с една положителна лоша мисъл. Това е неизбежно. И една положителна добра мисъл може да се съедини с една отрицателна мисъл. Така се образува съединение, различно от първото. Понякога една положителна добра мисъл може да се съедини с една отрицателна добра мисъл. Следователно, за да живее добре, човек трябва да разбира този закон на съединяване, понеже има две вариации. Ако не разбира този закон, без да иска, той може да направи едно престъпление. Ние виждаме кога стават тия престъпления. Когато се влюби в парите, човек става положителен. В парите има известна енергия, която привлича човешкия ум. В златото се съдържа известна енергия, която привлича енергията на мозъка и по този начин се образува известно съединение. Като обиква парите, човек обиква енергията, която се съдържа в тях. Тази енергия събужда в него особен род чувства и той става алчен. Има деца ненаситни, алчни, заради което и родителите трябва да ги и лекуват. За да ги излекуват от тази им слабост, трябва да съединят една положителна добра мисъл с една отрицателна добра мисъл. И тогава, наместо да желае златото, това дете ще започне да се увлича от знанието, което е създало златото. Който познава закона за съединяване на една положителна добра мисъл с една отрицателна добра

мисъл, той ще може да превърне [желязото], или оловото, или среброто в злато. Тогава търговските работи ще стават много лесно на земята. Ще вземе едно кило [сребро] и ще го превърне в едно кило злато. При това, златото може да се размножава. Златото може да расте, както растат ябълките и крушите по дърветата. Научно вие не можете да си представите, как така златото може да се размножава и да расте. При растенето и узряването на един плод стават ред химически процеси. В това отношение плодът представя една лаборатория. Когато говорим за любовта, като плод на Духа, ние разбираме крайния предел, до който е стигнало развитието на този плод. Любовта е един трансформатор на Божествения свят. Зад любовта седи Духът. Той е една велика, мощна сила. Ако не е любовта, в света нищо не може да се развие. Следователно, любовта е плода на Духа. Всички форми, които съществуват в света, слънцето, земята, звездите, планетите, това са енергии,т.е. плод на енергии, които съществуват в природата. Материята или веществото пък представя онова, което дава възможност на тия форми да се образуват. За да се образува едно тяло, тази енергия трябва непременно да се намали. Температурата на тази енергия е много голяма. Според някои учени, тя е равна на числото 20 повдигнато в 62 степен. Колко и каква материя би могла да устои на такава температура? Нека математиците изчисляват на колко се равнява тази температура. Дето и да отидете в природата, такава температура не съществува. Според научните данни в природата съществува най-много два милиарда топлина. Такава топлина, каквато ни дава числото 20 подигнато в 62 степен не съществува. Предполага се, че най-много може да се достигне до тази температура, но поне до сега такава не е известна.

Сега учените боравят с цветовете. Какво представят цветовете? Знаете ли, каква е топлината на червения цвят? Тя е около двеста милиона градуса. [Порток]алeният цвят има триста милиона градуса топлина. Зеленият цвят има 400 милиона градуса топлина, жълтият – 500 милиона градуса топлина. Колкото по-нагоре отивате, толкова повече топлината се увеличава. Най-после дохождате до такива цветове на топлината, на които не може да се устои. Дойдете ли до червения цвят, ще знаете, че той се образува при негативната топлина на двеста милиона градуса. Ако почнете да увеличавате неговата температура, този цвят наместо да остане, ще почне да излиза навън. Ако топлината на жълтия цвят, която е около 500 млн. градуса се увеличи, нервната система на човека няма да може да издържи. Право, не че нервната система няма да издържи, но частиците електрони, протони, нютрони не могат да издържат на тази топлина и предизвикват разлагане на мозъка. Това явление в човека го наричат „мръдване на дъската му“. При това положение човек започва да фантазира. Как може да се спаси човек при това положение? Мнозина

искат да станат много учени хора. Опасна работа е да станеш много учен. Всички учени хора трябва да имат трансформатори на любовта. Няма ли трансформатор на любовта, нищо няма да остане от учения човек. Религиозният, богатият човек също трябва да имат трансформатори на любовта. Един турски хамалин си купил един лотариен билет, но случило се, че той спечелил един голям английски параход. Като го завели да види парахода, той полудял и почнал да играе в парахода. Много естествено. Този човек никога не е виждал такъв голям параход, при това да бъде негов.

Та казвам: Сега вие не можете да изучавате духовния свят, докато не изучите всеки един цвят отделно. Вие трябва да знаете какво носи всеки един цвят в себе си – червеният, зеленият, синият, тъмно синият, виолетовият. Освен седемте цветове има още много, който вие не познавате. Днес сте дошли само до седемте цвята. Тъй както сега се развива човешкият мозък, човек е дошъл до положение да възприема и повече цветове на светлината си, но той има само понятие от тия цветове. Тъй както е устроен човешкия мозък сега, цветовете не предизвикват никакви реакции още, вследствие на което не излизат навън. Обаче, у светиите, които са дошли до една висока степен на развитие, цветовете реагират върху тях, предизвикват ред реакции в техния мозък и излизат навън във вид на светлини. Когато Христос беше на планината и се молеше, от главата Му почнаха да излизат светлини. Тогава се явиха при Него Мойсей и Илия, с които Той се разговаряше. Онези, които не разбират законите, чудят се, как може да стане това. Те не знаят, че Христос беше трансформатор на любовта. Та ако искате да бъдете религиозни и. духовни хора, вие трябва да бъдете трансформатори на любовта. Без да сте трансформатори, нищо не може да излезе от вас, нито от вашето учение.

[На] любовта е една необходимост за запазване същественото в живота. Сам по себе си животът не се губи. Обаче, ако нямате любов в себе си, животът не може да се излее в никаква форма. Всичко това ще се разстеле като вода, която няма да има потенциална сила в себе си да работи. Някои питат, защо трябва да обичаме? Ти трябва да обичаш, защото без обич няма растеж. Без обич не можеш да имаш никаква наука, нищо не можеш да имаш. За тебе нещата ще бъдат невъзможни. Без любов ти ще замязаш на някаква пеперуда или на някаква риба. И те живеят, но нямат любов. Мислите ли, че рибите, които се гълтат една друга, имат някаква любов помежду си? Не, те нямат никаква любов. Като разпорите корема на една голяма риба, намирате в нея друга. В по-малката намирате още по-малка, която тя е глътнала. В нея намирате още по-малка и т.н. Значи, една риба носи в корема си други четири–пет по-малки, които едни други са се нагълтали. Това, което човек може да глътне са неговите погрешки.

Направи ли една погрешка, той я гълта. Всеки човек, който прикрива погрешките си, той ги гълта. Знаете ли, какво нещо е да глътне човек погрешката си? Това нищо не може да му допринесе. Всяка погрешка, която човек може да глътне, внася отрова в неговия организъм. Всяка погрешка или всяка положителна мисъл е един положителен живот, който носи в себе си разрушаване. Следователно, за да не се разрушиш, ти трябва да държиш тази погрешка вън от своя ум, от своето сърце и от своята воля. Ти трябва да пипаш своята погрешка с дилаф или с щипци, както учените правят при своите опити с вредни, опасни вещества. Запример, някой намрази някого и целия ден си казва: „Не мога да го търпя, не искам да го видя, мразя го този човек." Ти не подозираш, че като мразиш някого, като не искаш да го видиш, като разрушаваш него, едновременно и себе си [рушиш]. Зад омразата се крият известни разрушителни сили. Тя е подобна на сражението. Един генерал издържал едно голямо сражение, но после казал: „Ако имам още едно такова сражение, аз съм изгубен." Ако след едно голямо сражение изгубиш много войници, какво ще стане с тебе? Какво печели човек, който има 500 милиона лева, но измрат жена му, децата му, роднините и приятелите му? Казвам: Всички желания, които лроизвеждат в човека известно разрушаване, не са желателни. Сега аз искам научно да се установи, какви трябва да бъдат вашите желания. Всяко желание, което иде да повдигне дарбите, които са вложени в нас, е умно. Всички благородни желания, които се зараждат в нашето сърце по отношение на доброто, са добри и на място. Всички желания и мисли по отношение на доброто, са живи и разумни. Какво трябва да прави човек, когато мрази някого? И омразата е любов, но негативна. Човек трябва да знае, как да се справи с тази любов в себе си, да не го разруши.

Един американец, религиозен, но много беден човек често ходил в едно съживително религиозно общество да се моли. Той се молил на Бога да му даде парички, да подобри положението си. Той си казвал: „Хубаво е да служиш на Господа, но пари трябват." Една вечер, като се връщал у дома си, минал край дома на един банкер, голям богаташ и на прозореца му видял една торба, пълна със злато. Той взел торбата и си казал: „А, ето, за каквото се молих,това ми даде Господ." Тази торба била забравена от банкера. Бедният взел торбата и бил доволен, че сиромашията ще го напусне. На другия ден, като започнал да се моли на Господа, да прави утринната си молитва, изведнъж торбата застанала между него и Господа и той се принудил да спре молитвата си. На другия ден пак започнал да се моли, но се повторила същата история. Така продължавал цяла седмица, но не могъл да се моли – торбата винаги се изпречвала между него и Господа. Като видял, че молитвата му се прекъснала и с това изгубил спокойствието си, той взел торбата, занесъл я на банкера и му казал:

„Вземи си торбата със златото. Тя ми попречи да се моля на Господа.“ По този начин, той разбрал, кое е същественото в живота. Той казал на банкера: „Мислех, че с парите ще оправя работите си, но съм се лъгал.“ Тогава банкерът му отговорил: „Виж, вземи тази торба с пари, аз ти я давам сега, но научи ме да се моля, аз не зная да се моля. После помоли се за мене.“ – „Не искам тия пари, те са дяволска работа.“ – „Вземи ги, моля ти се и помоли се заради мене.“ Бедният човек взел пак торбата, но като започнал да се моли, вижда, че торбата застанала от лявата му страна. Тогава той се уплашил, прекъснал молитвата си и бързо занесъл торбата на банкера. Тогава банкерът казал: „Може да е малко това, което съм дал.“ Дава му още една торба злато. Бедният започнал да се моли, но веднага и двете торби излезли пред него – едната отляво, а другата отдясно. – „Опасна работа е тази, обсадиха ме съвсем.“ Тогава банкерът му дал още една торба. Започнал да се моли и каква била изненадата му, когато третата торба излязла зад него. Сега се видял обсаден от три страни. Като казал това на банкера, последният му дал още една торба. Като започнал да се моли, четвъртата торба се изправила пред него. Тъй щото, сега бил обсаден от четири страни с четирите торби. Само горната част била свободна. Той могъл да отправи погледа си само нагоре. Банкерът му казал: „Помоли се сега да видиш, какво трябва да правиш с тия торби.“ Ако вие бяхте на мястото на този беден човек, как бихте разрешили въпроса с тези торби? Представете си, че имате четири слуги: единият е от лявата ви страна, вторият – от дясната, третият – отпред, а четвъртият – отзад. Ако тия слуги са алчни, какво бихте правили с тях? Понякога невидимият свят ви заставя да мислите и затова ви създава такива положения. Не че невидимият свят не може да ви даде това, което искате – пари, както и други работи. Той може да ви даде много пари, защото вие можете да носите на гърба си по 20–30–40 килограма злато. Някои могат да носят и по 80 килограма злато на гърба си. Някои могат да носят и по хиляда килограма. Това е израз, с който искам да кажа, че има силни хора в света. Някои могат да носят и по десет тона злато. Ако отидете в Америка, ще срещнете много богати хора. Големи богатства злато има скрити в земята. Хиляди тонове злато е скрито под земята, но не се открива на хората. Ако ние съберем нашето знание като злато и го турим под земята, какво ще ни допринесе това знание? На физическия свят човек се нуждае от злато. Има право да се нуждае от злато. Всеки човек има право, колкото за късмет да има поне една златна монета в себе си. Това е необходимо за здраве. Когато двама млади – мома и момък се влюбят и се оженят, всеки от тях трябва да има поне по една златна монета и да си ги носят за здраве. Те постоянно трябва да си ги носят в джобовете. За да не заболява, човек всякога трябва да носи в джоба си по една златна монета. Човек трябва да има не само по една златна монета в джоба си, но той трябва да има в себе си всякога по една добра постъпка, или по едно

благородно, възвишено чувство и по една светла мисъл, които да се равняват най-малко на една златна монета. Също така всеки човек трябва да има едно хубаво тяло. Значи, възлюбеният и възлюбената трябва да имат по три хубави неща в себе си, в своето тяло, като на плоча поставени: едно хубаво чувство, една добра мисъл и една добра постъпка. Ще кажете, че това струва много. Ще си купите едно парче червен копринен плат, който ще носите в джоба си, той ще има отношение към вашите добри постъпки. За желанията си ще вземете един зелен плат, зелено парче, а за добрите си мисли ще вземете един копринен плат с жълт цвят, който има около 500 милиона трептения. Тази топлина действува между атомните пространства. Сега някои от вас, които мислят да се женят, нека направят този опит и след десет години да дойдат да ми кажат, вярно ли е това, което съм им казал или не е вярно. Теоретически лесно се говори, но трябва да се провери на опит. Аз за пръв път ви говоря това нещо. Аз още не съм направил подобен опит, предполагам да върви добре. Аз предполагам, че тази теория ще има добри резултати. Всички религиозни хора се страхуват да не станат мамонти. Какво означава думата „мамонт“? Тя подразбира ненаситните чувства на човека. Който има такива чувства, той е готов да пожертва всички хора, за да придобие богатството на света.

Сега като ви казвам, че трябва да носите злато за здраве, има опасност да пострадат лекарите. Тогава в България може да се създаде закон, никой да не носи злато в себе си. Добре е да носи човек злато в себе си, но трябва да знае, как да го употребява, как да го носи. От старо време още хората носят злато в себе си. Те са носели златни пръстени, гривни, обици и разни други украшения. Някои носят железни пръстени. Сега ние се отвличаме. Добре е да носи човек злато в себе си, но да не подхранва в ума си користолюбивата мисъл да живее, да продължи живота си, за да го използува за някакво лично благо. От какво зависи дължината на живота? Ако ти живееш един материалистически живот, ти не можеш да живееш повече от 30 години. Така е поне при сегашните условия. Много хора умират преждевременно. Защо? Понеже не са приели от баща си и от майка си онази енергия, която е необходима за по-дълъг живот. Бащата трябва да предаде на мозъка на своя син положителна енергия, а майката – отрицателна енергия. С други думи казано: бащата трябва да предаде сила на характера на сина си, а майката – мекота. Следователно мекотата носи влага в себе си. Силата пък носи сухота. Ако силата преобладава в човека, всичко в него ще изсъхне, не може да израсте. Много хора в света не могат да мислят. Като стане богат, човек престава да мисли. Наистина много богати хора престават да мислят. С богатствата си те се осигуряват и стават положителни. Богатият казва: „Аз искам да заповядвам.“ Щом в човека се роди желание да заповядва, той постепенно започва да изсъхва. Там е погрешката им. За да заповядва, човек трябва да разбира законите, да знае

цената на всичко. Човек трябва да разбира цената на човешката душа, цената на човешкия ум и на човешкото сърце, както и цената на човешката воля. Човек трябва да знае цената на всеки уд в своето тяло, колкото и да е малък. Обикновено хората постъпват съвсем грубо със себе си. Аз не казвам, че другите хора постъпват с нас грубо, но ние постъпваме със себе си грубо. Това не става от зла воля, но от неразбиране. И при това положение всеки се оплаква, недоволен е от положението си и казва, че Господ не го е надарил. Не, всяка душа е надарена толкова, колкото тя може да носи. Всеки от вас има най-малко един талант, а някои имат по два, по три и по пет таланта. Когато Христос казваше притчата за талантите, тогава хората имаха по пет таланта, а сега имат по повече. Този, който имаше един талант, отиде да го зарови в земята. И сега някои хора заравят талантите си в земята.

Та казвам: Възможността на сегашния живот седи в нас самите, но ние не вярваме в него. Ние сами не вярваме в това, което е вложено у нас. Ние казваме, че Духът работи, а мислим, че Духът иде отвън. Някой казва: „Духът ми пришепна нещо на ухото.“ Това, което ти е пришепнало, не е Духът, но е вятърът отвън. А вятърът не е авторитет. Някой път и водата може да ти пришепне нещо, но водата не е авторитет. Някои път и хлябът може да ти пришепне нещо, но и хлябът не е авторитет. Духът не може да пришепне на човека, ако той няма любов. Тогава казвам, че Духът никога не се приближава при хора, които нямат любов, защото ако се приближи при тях, ще ги унищожи. Следователно любовта, Духът иде само при тия хора, които имат любов, за да им даде подтик. Понякога, човек се чувства празен, без никаква мисъл в себе си. Защо? Защото няма любов. Щом няма любов и мъдростта не иде в човека. Щом няма мъдрост и истината не иде. Щом няма любов и знанието не иде, и животът не иде в своята пълнота. Сега това са само термини, но те са свързани помежду си. Ама да имаш вяра. Това е електрон. Да имаш знание. Това е протон. Да имаш любов. Как ще я кръстим? За любовта още няма име. Аз се радвам, че в нашия век, който разполага с най-богатия език около 700 хиляди думи, пак няма дума за понятието „любов“. Сега запомнете думите: електрони, протони, нютрони и позитрони и мислете върху тях, да видите какви идеи ще се родят в ума ви. Мислете, но не разправяйте на другите, да видим [на кого] какви идеи ще се родят в главата му. Електрон е това, което се размножава. Протон е това, което държи нещата със силата в себе си. Нютрон е това, което държи връзка, мост между противоположните сили в света. Позитрон е това, което се занимава със сметките, с взимане, с даване. Ако нямаш позитрон, ти не можеш да мислиш правилно. Някой казва, че не може да мисли. Значи, позитрон няма в него. Как ще преведете тези думи в духовно отношение? Казвате, че имате едно добро чувство. Това добро чувство се обосновава от една добра мисъл, която може да е положителна

и отрицателна. Едно добро чувство също може да бъде положително и отрицателно. Чувството може да бъде положително добро чувство и положително лошо чувство. И постъпката може да бъде положително добра и положително лоша. Тези термини вие можете да ги заместите с други. В това отношение целият свят пред нас е едно предметно учение, което трябва да се изучава. То е една лаборатория, в която трябва да работим. И ако дойде някой математик да изучава тия неща, той трябва да приложи своите формули и изчисления, за които му трябват месеци и години. Например, съвременните учени изчисляват, колко е стара вселената и започват първо от земята, после от слънцето, от всички останали планети, най-после дохождат до радиацията. Всички звезди имат своя радиация, имат свой спектър. По линиите на спектъра им познават, дали дадена звезда се приближава или отдалечава. Когато линиите се разширяват, това тяло се приближава. По линиите, дали се разширяват или стесняват, познават разстоянието на една звезда от земята. По този начин познават нейната орбита на движение. Има звезди, които правят едно обръщение в две милиона години. Нашето слънце прави едно обръщение в 20 милиона години. Според учените, когато една звезда се върти 400 милиона години, има възможност да се сблъска само един път. Една звезда трябва да се сблъска четири пъти, за да дойде умът в главата ѝ. Знаете ли, какво значи „да дойде умът в главата ѝ“? Да дойде умът в главата ѝ, това значи да се уравновеси, че да не харчи енергията си напразно, както е сегашното наше слънце, което се счита за разумно. Онези слънца, които дават повече светлина, са от по-леките. А тези, които дават по-малко светлина са от по-тежките. Всяко слънце, което се сблъсква четири пъти, става по-леко и поумнява То може да живее милиони, милиони години. Те имат дълъг живот.

Сега аз искам да ви наведа на положението да мислите. Казвате: „Какво ще стане с нас?“ След като умрете, ще ви пренесат в пространството. Ако след като умрете ви подложат на температура, равна на числото 20, повдигнато в 62 степен, вие ще се разложите на толкова малки частици, че ще заемете пространството на цялата слънчева система. Вие ще бъдете толкова тънки, че няма да имате даже нито протони, нито йони в себе си. Вие ще имате само една енергия, ще се смесите с общата енергия, от която сте произлезли. Христос казва: „Излязох от Отца си и се връщам при Отца си.“ Казвате: „Аз ще се откажа от своята личност.“ Ще се откажеш на общо основание. Личността е нещо, което се свършва. Един ден, като станеш само енергия, ще се слееш с Бога, според думите на индусите. Душата ти няма да се изгуби, тя ще остане, но ти ще съзнаваш, че си едно с Бога. Ще вършиш Неговата воля и ще съжаляваш, че не си знаял това нещо по-рано. Сега като умират хората, още не ги поставят на тази висока температура, но ги заравят в земята, дето ги поставят най-много на 200–300 градуса да се

стопят. Човек изведнъж не става светия да светне. Добре е да поставят човека на висока температура да свети и ще огрее целия свят. Да те поставят на такава висока температура, това е голямо благоволение. Тази топлина може да бъде 200, 300, 400, 500 и повече милиони градуси. Дойдете ли до още по-висока температура, там вече е непоносима. Казвам: Каква ще бъде вярата ни тогава? Духът е нещо мощно, силно грандиозно. Като дойдете до Духа, трябва да се отнасяте към Него с всичкото си благоговение, да не мислите, че Той е нещо, което може да се прегръща, целува или хваща. Вие не можете да Го хванете нито с мислите си, нито с чувствата си – с нищо. За да имаш нещо реално, трябват ти 500 милиона градуса. Тогава ще имаш жълтия цвят. При 300 милиона градуса ти ще имаш червения цвят, който е пак материален. При 200 милиона градуса ще имаш зеления цвят, който е пак материален.

Като излезеш от гамата на цветовете и минеш в радиацията на числото 20 в степен 62, според учените, ти ще бъдеш в границата на духовния свят едно с ангелите да служиш на Бога. Желая на всички да минете през тази голяма топлина, за да станете едно с Бога.

Сега ще ви приведа един пример. Един астроном бил много любознателен, искал да знае, как е устроена природата и затова се молил на Бога да му покаже това. Една вечер един ангел дошъл да го вземе, за да го поведе из пространството, но му казали да остави само сърцето му да може пак, да се върне на земята. Ангелът го понесъл из пространството. Ангелът го понесъл от вселена на вселена, но като изминало много време астрономът му казал: „Моля ти се, върни ме вече на земята, не мога да понеса тия светове.“ Та казвам: Велик е Бог, това трябва да го знаем и да Го любим, да не мислим за небето преждевременно. Бог живее в нас и във всички хора. Ние трябва да Го обичаме, защото Той ще превърне всичко за добро. Ние ще бъдем едно с Бога, само когато Го обичаме.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Втора неделна беседа от Учителя, държана на
2 октомври, 1938 г., 10 ч. пр. обяд. София – Изгрев

1938_10_09 Пред новата епоха
Мусала, Беседа от Учителя

ПРЕД НОВАТА ЕПОХА

Т. м.

Пътят на живота е труден. В този път се изявяват Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Чрез тях животът постига своето предназначение.

Мнозина се стремят към лично щастие. Личният елемент в човека не води към истинско щастие. В Любовта е скрит елементът на това щастие. Тя е костилка, от която пониква животът. Когато Любовта посети човека, той се разширява. Ако измери врата, ръцете си, ще забележи едно микроскопическо разширяване. Казано е, че Любовта побеждава злото. Ето защо само онзи може да воюва със злото, който носи оръжието на Любовта в себе си. Ако нямаш Любов, не воювай със злото. То ще те победи. Любещият, т.е. човекът на Любовта, е отворил сърцето си за всички. Ако срещнеш човек, който се е отворил само за едного, знай, че тебе не може да обича. И да те обикне, скоро ще ти измени. Може да те обича само онзи, който е възлюбил всички. Ако те обича човек, чрез когото се проявява Божията Любов, той винаги ще те обича. Тази Любов е непрекъсваема и вечна. Трябва ли всеки ден да питаш този човек обича ли те? Любов, която се прекъсва, която се явява и изчезва, не е истинска. – Кое обичаме в човека? Възвишеното, Божественото начало. То е вечното, неизменното начало в човека. Човек минава през три фази: детство, възмъжалост и старост. Ако го фотографирате в трите фази, ще видите три различни образа. Колкото и да се различават един от друг, една същина имат те: едно вечно, неизменно начало – Божественото. Останалото са сенки на човешкия живот. Ние сме още в сенките на живота. Човек трябва да се стреми да намери своята душа. Щом намери душата си, той ще вижда душата и на своя ближен. Не можеш да познаеш човека, докато гледаш само на неговата външност. С това се обяснява защо ти не обичаш едного, а друг го обича. Ти гледаш само външността му, а той го познава отвътре, познава неговата душа. Казваш: „Нищо особено не намирам в този човек“. Защо не виждаш нищо в него? Защото не го обичаш. Питай онзи, който го обича, какво вижда в него? Той казва: „Интересен е този човек“. Ти разлистваш една стара книга и казваш, че не е интересна. Друг казва, че е много интересна. – Отде знае той това? Чел я човекът.

Като изучавате проявите в Любовта на даден човек, виждате, че тя постоянно се прекъсва. Обаче това може да е привидно. То се отнася до

външното съзнание на човека, а не до неговата същина. Има външни препятствия, облаци в съзнанието, които прекъсват привидно Любовта. Докато земята се върти около оста си, всякога ще има ден и нощ, добро и зло, падане и ставане. Щом излезеш на известна височина над земята, няма да има вече ден и нощ. Колкото в по-висока област на съзнанието си се качваш, толкова по-непрекъсната е твоята Любов. Седиш в стаята си и гледаш през прозореца. В това време приятелят ти минава. Ти следиш движенията му и го виждаш на едно място. След малко той се изгубва от погледа ти. Това става, защото сте на еднаква височина. Ако се издигнеш на по-високо стъпало, постоянно ще го виждаш. Значи колкото на по-високо стъпало стоиш, толкова Любовта ти е непрекъсната.

Едно от правилата на Любовта гласи: „Пази свободата на другите, както пазиш и своята". Някой пречи на свободата на другите и ги ограничава. – Защо? Защото той е вън от Любовта. Казваш на някого: „Ти не ме обичаш". – Остави човека свободен, не се меси в неговата свобода. Той е свободен да те обича, или да не те обича. Когато всички те отхвърлят, когато гледат на тебе като на измет, знай, че има Един, Който те обича. С тебе върви един ангел и ти казва: „Не бой се, Господ те обича! Твоята работа ще се оправи. Не ставай дете!" Един баща имал десет деца. На всички купил по една кукла, на последното само не могъл да купи. То започнало да плаче, защото другите деца му казвали, че е лошо, че баща му не го обича. Като виждал как плаче, бащата го утешавал: „Не плачи, утре ще купя и на тебе кукла". Казвам: Всички хора плачат все за такива кукли. Освен физически, има и духовни кукли, за които плачат хората. Като живеят по този начин, хората постепенно остаряват. Остаряването е закон за отдалечаване. Когато нещата се отдалечават, те стават невидими. Старите възгледи състаряват човека. За да се подмлади, той трябва да се откаже от тях. Всички говорят за Любовта, без да я познават. – Защо? Защото първо не познават себе си. Казваш, че обичаш някого и ти е приятно. Щом чуеш, че той обича друг, става ти неприятно. Кои са отличителните качества на Любовта, Мъдростта и Истината?

Казано е в Писанието: „Възлюбил си Истината в човека". Значи това, което обичаш в човека, е Истината. Човек, който има вяра, може да пази тайна. Каквато тайна му повериш, той ще я запази. Ако възложиш някаква работа на онзи, който носи истината в себе си, той непременно ще я свърши. Любовта е майка, Мъдростта е бащата, а Истината – синът. Друго сравнение: Любовта е основа, Мъдростта е киселина, а Истината – сол. Човекът на Любовта е огнище, което топли всички. Човекът на Мъдростта е фар, който осветява и пръска светлина, а човекът на Истината е хлебарят, който дава хляб. Любовта дава, Мъдростта обзавежда нещата, а Истината ги пласира. Законите са резултат на Истината. Истината носи свобода и

дава възможност на човека да се прояви. Казват, че истината била горчива. Това е неразбиране на нещата. Кога е горчиво на човека? – Когато е болен, или когато греши. Значи горчивината е нещо неестествено за човека. Не може да грешиш и да носиш Истината в себе си. Горчиво е на човека, когато лъже. Тогава той губи свободата си. Истината е трансформатор. Тя дава насока. Тя освобождава човека от неговите мъчнотии. Истината примирява хората с противоречията им. Те свободно носят бремето си. Истината оценява нещата. Тя иска да знае тяхната същина. Мъдростта прониква дълбоко в тях и ги осветлява. Любовта носи топлина и всичко разтопява.

И тъй, Любовта продължава живота. Мъдростта огражда живота. Човекът на Любовта е същевременно умен. Значи същевременно той е и мъдър, и истинолюбив. Любовта, Мъдростта и Истината са неделими.

Любовта дава материала. Мъдростта нарежда материала. Истината работи с него. Както Соломон имал много жени, така човек има много желания. Едно основно желание е нужно на човека – да придобие Любовта. Той трябва да има само една основна мисъл – Мъдростта. Като има това, другите неща сами по себе си ще дойдат.

Спазвайте следните три правила в живота си: Да се освети Името Божие в нас. Да търсим Царството Божие и да работим за въдворяването Му на земята. Да изпълняваме волята Божия.

Човек иде на земята, първо, да изправи погрешките си. После – да забогатее с добродетели. Най-после, да изправи чуждите погрешки и да плати за тях, както направи Христос. Така той ще уреди живота на човека и ще въдвори Царството Божие на земята. Преди да отидеш при хората, ще отидеш при Бога. Само така ще забогатееш и ще има какво да даваш. Ако искаш да се освободиш от влиянието на Бога, ще сгрешиш. На това се дължи грехопадането. Тогава се явила черната раса. Излязъл си от Бога, а искаш да се освободиш от Него. Това е невъзможно! Как ще се отдели частта от Цялото? След това се явила червената раса, в която действа самосъзнанието, т.е. мисълта, че без Бога няма живот. После са дошли жълтата раса и бялата раса – хората на по-високото съзнание. Шестата раса – светещата раса, иде сега. Тя носи светлината. Тя носи абсолютната вяра. Народ, който има вяра в Бога, не може да загине. Пророк Иона прекара в утробата на кита три дена. На третия ден китът го изхвърли навън, защото той беше постоянно в молитва. Като реши да служи на Бога, китът го изхвърли на брега. Следователно и болният, за да оздравее, трябва да служи на Бога.

Веднъж дойде при мене един болен, богат човек, искаше да го излекувам. Казах му: Аз взимам скъпо за лекуване. Ще те излекувам само ако раздадеш всичкото си богатство на бедните. – „Не може ли поне половината?“ – Не може. – „Ами трите четвърти?“ – Не може. Всичко ще раздадеш! Не само това, но като раздадеш всичкото си имане, ще обещаеш да служиш на Бога. След това ще кажа само една дума и ще те излекувам. Чрез болестта ти изплащаш задължението си към някого. Обаче ако се обърнеш към Бога с желание да Му служиш, Бог плаща заради тебе. Само така човек може да бъде свободен и здрав. – „Как се изразява служенето?“ – Каквото правиш, прави го за Господа. Който служи, който се жертва, пръв той се ползва.

Двама пътници минавали зимно време на коне през една гора. И двамата били религиозни. На пътя те видели замръзнал човек, полумъртъв. Единият пътник си казал: „Кой ще слиза от коня да се занимава с него?“ Другият веднага слязъл от коня и започнал да търка със сняг замръзналия. Човекът започнал постепенно да се съживява. От търкането и пътникът се стоплил. Обаче онзи, който продължил пътя си, започнал да се вкочанясва от студ. Аз правя следния извод: Истинско добро е това, което засяга цялото човечество. Една мисъл е права, когато засяга цялото човечество. Когато мислиш, чувстваш и действаш така, Бог те благославя. Ще кажете, че нямате време да правите добро. Не, за всичко има време. Нужно е обаче търпение, да дочакаш времето. Дойде някой и ме пита как да постъпи при даден случай. Отговарям: Когато дойде някой при тебе и те пита как да постъпи, ти се постави на неговото място и виж как би желал да постъпят с тебе. Значи ще постъпваш с другите така, както искаш да постъпват с тебе. Велико нещо е да направиш добро. Ако направиш добро на някого както трябва, колкото да е малко то, никога той няма да го забрави. Важно е да направиш доброто навреме, когато човек има нужда от него. Виждаш, че някой дава парче сух хляб на просяка. Не го осъждай защо постъпва така, а ти му дай пресен хляб. Хората още не са дошли до истинското добро. Те сега се учат да правят добро. Когато правиш истинско добро, с него заедно ти даваш и светлина от себе си.

Ще приведа един интересен случай от живота на Шлятер – виден американски лечител. Той попаднал на един болен, при това беден човек. Шлятер го излекувал и докато се настани на работа, взел го при себе си. Понеже имал само десет долара в джоба си, дал пет долара на бедния, а останалите пет долара задържал за себе си. През нощта бедният откраднал палтото и панталоните с петте долара на Шлятера и избягал. След това трябвало Шлятер да работи цял месец, за да си купи дрехи. След няколко години той срещнал същия човек в Сан Франциско, пак болен. Шлятер и този път се заел да го лекува.

Един мой познат от Нови пазар ми разправяше следната своя опитност: „Един ден бях така изпаднал, имах само един лев в джоба си, едва за парче хляб. Мислех си: Как ли ще изкарам другите дни? В този момент при мене се приближи един просяк, искаше помощ. Помислих си: Ако дам лева, ще остана гладен. Обаче отвътре нещо ми казваше: „Дай лева, не мисли за утрешния ден. Не го ли дадеш, ще ти се случи нещо по-лошо от глад“. Послушах този глас и дадох лева на просяка. От този момент моите работи започнаха да се нареждат добре“.

Казвам: Разумният свят изисква от човека да бъде изправен към закона на Любовта, да не се влияе от никого. Много пъти човек ще дохожда на земята и ще си заминава. Затова той трябва да бъде винаги готов да дава, да има нещо, което да го препоръчва, да му дава кредит. Разумните същества от другия свят знаят всичко, каквото човек мисли и прави на земята. Нашата съдба е в техните ръце. Бог е с нас, докато вършим добро. Щом грешим, Той се отдалечава от нас и ни оставя свободни – да правим каквото искаме. Ние познаваме Бога чрез добродетелите. Пък като грешим, ние познаваме Бога като милост. Той не ни съди, но ни учи как да постъпваме. От грешките и престъпленията Бог наторява своите ниви. Казваш: „Никого не съм убил, никого не съм обрал“. – Пет стотинки да вземеш от човека, ти вече нарушаваш Божия закон, внасяш дисхармония, както в природата, така и в своя живот. Не е важно колко голям грях си направил. И малкият грях има такива последствия, както и големият. – Защо? Защото си свързан с милиони хора, които чрез греха си ти потикваш към грехове и престъпления. Ти си първата кибритена клечка в кутията. Щом се запалиш, след тебе ще се запалят и останалите клечки.

Нов морал е нужен на хората. Сегашният морал не води към добър край. Да извърташ мисълта си с цел да я нагодиш към истината, това не е морал. Една бедна жена искала да пости през Великата седмица, но нямала възможност да си купи дървено масло. Понеже имала малко свинска мас, тя си казала: „Ето какво ще направя, хем да си хапна малко дървено масло, хем да не наруша поста си“. Взела една дървена цев, прекарала през нея стопената свинска мас и се успокоила. Това е самозалъгване, не е истината. Всяка крива мисъл, всяка лоша мисъл към себе си или към другите води към нещастие. Не говори лошо за никого. Не мисли лошо за хората. Отде знаеш, че това, което мислиш и говориш, е вярно? След всичко това хората се питат защо идат страданията. Те са последствие на отклонението на човека от Божиите закони. Като страда, човек постепенно изправя мисълта си. Щом мисълта се изправи, и съзнанието се пробужда. Когато човек страда, душата му разцъфтява. Тогава ангели слизат при него да възприемат благоуханието на неговата душа.

„Кажете ни нещо за смирението.“

То е противоположно качество на гордостта. Горделивият заема всякога първо място, а смиреният – последно. Горделивият иска всички да го ценят, а смиреният цени всички. Той гледа на всички хора като на проводници, чрез които Бог се проявява. Казваш за някого: „Защо го слушаш? Не виждаш ли, че е невежа?“ – Не, той е шифрована телеграма. Бог говори чрез него. Макар и да не разбира, какво му се говори, аз го разбирам. Аз дешифрирам тази телеграма.

„Кажете ни, защо човек трябва много пъти да се ражда и преражда? Защо е нужно да минава много пъти през една и съща опитност?“

Всяко раждане на земята и заминаване на другия свят са различни при различните условия. Следователно в тях няма повтаряне на опитностите. Всичко се ръководи от една велика разумност, която се отличава с голямо разнообразие. Като знаете това, за всичко благодарете! Тайната на живота се крие в благодарността. Всеки момент да благодарим за всичко, което ни се дава. Че страдаш, благодари; че се радваш, пак благодари. Че си беден или богат, благодари. И когато получаваш нещо, и когато даваш, пак благодари. Аз не говоря за механическата благодарност. Правете всичко съзнателно, а не механически. Някой пита накъде да се обръща, като се моли на Бога. – Като мислиш за Бога, ти си обърнат вече към изток. Това е мистичният изток. Пазете се от механическите разбирания на хората. И учените мислят механически. Докато не признаят, че и в най-дребните същества и явления има разумност, те все още ще бъдат роби на механическата мисъл. След хиляда години съвременните учени ще бъдат в положението на невежите. Това показва, че много работа им предстои. Учените на миналото са вървели по инволюционен път, т.е. от великото към малкото. Съвременните учени вървят по обратен път – еволюционен, т.е. от малкото към голямото. На границата на двете епохи е Христос. Идването на Христа ознаменува епохата на еволюцията. Христос е трансформатор на енергиите, които идат от Бога към човека. Без Христа човек не може да отиде направо при Бога. – Защо? – Казано е, че Бог е огън всепояждащ. Същото се отнася и до слънчевата енергия. Ако въздухът и водата не трансформират слънчевата енергия, ние не бихме могли да издържим на нея. Христос дойде на земята да се справи със злото. Той пое отровата на злото и го смекчи. Затова Христос проля своята кръв. Тя е квасът на живота. Чрез Неговата кръв се инжектираха всички хора, за да придобият новия живот, т.е. да се обновят. Този процес е бавен, но сигурен. Който казва, че и без Христа може да се спаси, той не разбира закона. Без Христа не може! Той е светлина, която огрява всички – и които

вярват, и които не вярват. Разликата е само в това: които вярват, доброволно са отворили прозорците си за тази светлина. Които не вярват, и до днес държат прозорците си затворени. Едно е нужно: И те да възприемат тази светлина:

Христос казва: „Молете се на Господаря на жетвата да изпрати повече работници“. Ще дойдат работници от невидимия свят. И като намерят готови души за работа, те ще се вселят в тях и чрез тях ще работят. Идат новите идеи в света! Те влизат в стълкновение със старите. – Защо? – Защото старото не иска да си даде своето царство. Обаче новите идеи идат с всичка сила и се налагат. Те коренно ще преобразят живота. Старите системи ще се заместят с нови. Който приеме новите идеи, и той ще се измени. Лицето му ще светне, ще придобие нов израз. Ние сме в преходната епоха. Всички ще минем в новата епоха, ще заживеем по нов начин. Старите форми изживяха вече времето си. Старият живот няма материал за работа. Време е всички хора да повдигнат съзнанието си стъпка нагоре, за да дадат ход на Божествените енергии. Бъдещето носи добри условия. Всеки момент се отива от добро към по-добро. Всичко старо, всичко отрицателно – кражба, лъжа, ще изчезнат. Шестата раса носи положителното в света. Казано е: „Онези, които чакат Господа, ще се обновят“. Това, което става с въглена, за да се превърне в диамант, ще стане и с хората. Новият човек ще бъде като диаманта, ще свети и ще устоява на всичко.

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята.“ Кроткият се отличава с вътрешна мекота. Ако търсите Божественото, ще го намерите в мекия елемент. Той иде в света. Мекият елемент работи вече между славяните. С други думи казано: Любовта работи между славяните. Божественият Дух слиза на земята, главно между славянството, и носи новото за всички хора на земята. Той ще се изяви чрез славяните. Какво означава думата „славянин“? – Човек, който слави Бога. Славянин е онзи, който има отношение към славата на Бога. Той е свързан със славата Господня.

Беседа от Учителя, държана на Мусала, 9 октомври 1938 г

1938_10_12 Славата Божия, царството Божие и волята Божия

СЛАВАТА БОЖИЯ, ЦАРСТВОТО БОЖИЕ И ВОЛЯТА БОЖИЯ

Сряда, 5 часа сутринта.

(Небето чисто. Времето тихо и меко.)

Отче наш.

„Духът Божий“

„В началото бе Словото“

Тема имате ли зададена? (Не) Имате една тема зададена: „Как трябва да живеете?“ Всички хора имат една тема зададена: „Как трябва да живеят?“ Тая тема още не е свършена. Трябва да имате един начин на самовъзпитание. Човек сам трябва да се отглежда. В ранната възраст майка му го е отглеждала. Тя се грижи, приготовлява му всичко, но настава една епоха, когато трябва той сам да се отглежда. Никой няма да се грижи вече за него. Докато другите се грижат за вас, вие сте слаб. Докато вие сте слаб, ще ви служат, но като станете силен, сам трябва да се грижите за себе си. Сега аз разглеждам живота: На младини човек е слаб, а на старини човек е силен. Но сега е обратното – на младини хората са силни, а пък на старини са слаби. Това е един неестествен процес. Защото силният човек, след като се разболее, става слаб, а пък слабият след като оздравее, става силен. Та щом сте слаб, има нещо, което ти препятствува. Това може да го пренесете и за вътрешния живот. Човек е слаб и в своята мисъл, в своите чувства и своите постъпки. Може да бъде и силен в своите мисли, чувства и постъпки. Сега често вие казвате: „Аз зная това.“ Що е знание? Всяко нещо, което можеш да приложиш, е знание. Ти казваш: „Аз зная да пея.“ Той знае да изпее една песен горе-долу. Но аз казвам: Онзи човек е певец, който като е сухо времето и запее една песен – да дойде дъждът. А пък ако е влажно времето и запее една песен – да се очисти небето. После, като е сиромах и изпее една песен и дойде една златна монета. Тогаз е певец. А пък като не пее, нищо не идва.

Казвате: „Този човек е талантлив.“ Няма нито един човек, който да не е талантлив. Всички са талантливи. Всички, които присъствувате тук, сте все талантливи. Разликата е само в това, че едни развиват своите таланти, а други не. И казват: „Господ да ми даде още един талант.“ Този не развива, а пък други ще му дадат.

Та казвам, онези, които са развили своите таланти, ние ги наричаме талантливи. Те са талантливите хора в света. Трябва да има и талантливи

религиозни хора. Религиозните хора често казват: „Аз вярвам в Бога." Хубаво, като вярваш в Бога, какво постигаш? Защото [във] всяко нещо трябва да имаш постижение. С какво се отличава вярата? Човек, на когото вярата се усилва или който има вяра, той има светлина и той никога не ходи в тъмнина. Той всякога си има светлина. Човек, който има вяра, жилището му е добре построено, има хигиенични прозорци, къщата му е наредена. Като влезеш в къщата му, чисто е, прах няма, нечистотии няма. Никаква миризма няма в къщата му. По двора му няма никаква кал, всяко нещо е на място. Когато вярата е слаба, това се отразява на живота му, той не знае как да мисли, как да постъпва, намира се в трудно положение, постоянно се оплаква. Това е гола вяра. Много е право – има една гола вяра, необлечена, слаба вяра. За да се усили вярата на човека, той трябва да работи върху своя ум. Полето на ума е полето на вярата. Полето на ума е полето на човешките мисли. Ако ти не мислиш, няма да има с какво да работиш, защото същото [съществената] в живота е човешката мисъл. След като си заминете в онзи свят, вашите мисли ще ви радват, доброто, което сте правили, ще ви радват и вашите постъпки. Аз го турям така: Човек трябва да работи за Славата Божия. Това е най-същественото, за което трябва да работим – Славата Божия!

Ти не можеш да работиш за Славата Божия, ако в тебе не се събуди Любовта. Славата Божия – това е нещо разумно. Славата Божия и Името Божие, те са свързани помежду си. Славата Божия – това е външната страна на Божието Царство. А пък Името Божие – това е вътрешната страна. И затова на всеки човек му турят едно име. И всякога онези постижения, това, което радва човека, това е славата, външните изявления на човека. В Славата Божия се намира човешкият дух. Човек, за да бъде мощен, силен, трябва да има един висок връх. Висок връх в света е Божията Слава. Някой работи за себе си. Но той ще изгуби. Човек, който работи за себе си, е едно съдружие, което фалирва. Даже и ако работиш и за своя си народ, пак ще фалираш. Даже ако работиш и за човечеството, пак ще фалираш. Защото един ден ще излезеш от земята, ще напуснеш хората, един ден ще напуснеш човечеството, така както един вол ще напусне чадата си и няма да живее между воловете. Ще стане по-културен, ще си хвърли рогите и копитата и като срещне вол, ще каже: „Това са стари волове." И кои са старите волове? Старият живот е, който си живял, като си мислил, че и рогата и копитата са много потребни.

Ти казваш: „Силен трябва да бъда, трябва да мушна някого." Добре, но като няма какво да мушкаш, какво ще ги правиш рогата? Те ще ти бъдат като едно украшение. Вие носите зъби. И най-свирепите животни развиха зъбите си. Има два вида животни: месоядни и тревопасни. Кътниците ги развиха тревопасните и млекопитающите, а пък кучешките ги развиха

месоядните. Вие имате и от двата вида сега. Всички хора имат тези зъби. Те служат на човека. Докато зъбите му са здрави, той е здрав. Щом се развалят те, разболява се стомахът. Зъбите имат едно предназначение. Те имат бял цвят. Това показва, че човек трябва да бъде добродетелен и щедър. Белият цвят показва, че ти трябва да даваш постоянно, от тебе трябва да изтича нещо. И законът е този: Каквото даваш, това и ще възприемеш. Сега турям една аналогия: Как могат да се примирят бедните и богатите хора? На богатите хора Бог е дал пари. В духовния свят така седи въпросът: на богатите е дал готово жито, а на сиромасите е дал ниви, голи ниви. Сега богатият, който има жито, той може временно да яде, усеща, че е богат, но той няма къде да го сее, той няма ниви и не може да купи отникъде. В Божествения свят на богат човек не му се дава нива. И за да ти дадат някоя нива, ти трябва да станеш сиромах. Тогава Бог иска сиромахът и богатият да се съединят. Тогава сиромахът ще отиде при богатия и ще му каже: „Дайте ми назаем десет килограма жито, аз ще го посея и половината за тебе е, а половината за мене." Ще си го поделят по братски. И сиромахът ще забогатее малко. Сега казвате: „Какъв е смисълът?" Човешкият ум е богат, но няма тяло. Има души, които до вас живеят, но са без жилища. Те няма на къде да отидат. В тях има много мисъл. Някой път казваш: „Дойде ми една мисъл." Дошъл е някой и ти дава един съвет. Казва ти: „Ти имаш нива, я, я изори! Ти имаш талант, може да свириш." Ти казваш: „Със свирене работа не става." Някой казва: „С мисъл работа не става." С мисъл, ако не става и с чувство, ако не става и с постъпки, ако не става, но с трите заедно става. Защото ти не можеш да извършиш каквато и да е работа, ако не мислиш, ако не чувстваш и ако не направиш опит върху това, което мислиш.

Например, ако сега ви дам една задача да премахнете някои от вашите бръчки, които имате, какво бихте направили? Някои от вас имате по-дебели бразди върху лицето си, бръчки по лицето. Има естествено набръчкване на челото. А пък тези прекръстосани бръчки по лицето и ръката, те са от неправилни чувства. Не става набръчкването правилно, а неправилно. И това набръчкване става, както когато едни хора изсичат горите си. И тогаз водата си прави малки долинки, трапища. Това показва, че са изсечени горите. И тогаз пороищата развалят нивите. И човек изсича в себе си горите, онези, хубавите чувства в себе си, може да ги осакати. Казват: „Човек има душа." С какво се възпитава човешката душа? Човек има дух, отдето изтича неговата сила. В него има душа, отдето иде Любовта. Той има ум, отдето иде светлината. Светлината на човека, човешкият ум, е свързан с човешкото сърце и с човешката воля. Душата е свързана с висши същества, свързана и с ангелите, а пък човешкият дух е свързан с Бога. Ти с духа си си свързан с Бога. И когато искаш да се молиш, трябва да се изкачиш при духа си. Да дойде душата ти и тогава да

произнесеш молитвата и да бъде тя послушана. Сега не знам вие как разбирате послушаната молитва. Ти ако отидеш във Франция и се молиш на български, колко французи ще те разберат? Ще кажеш: „Добрий господине, гладен съм, можете ли да ми помогнете?“ Какво ще каже французинът? Англичанинът ще каже: „Не разбирам какво ми казваш.“ Когато се молим, като отидем при Бога, трябва да говорим на Неговия език. Иначе има преводчици. Ако иде един българин, той трябва да вика един, който да преведе молитвата на българина и тогаз Той ще каже: „Разбирам сега.“ Вие казвате: „Господ не разбира ли български език?“ Българският език е толкова креслив, че Господ ще си запуши ушите. Той е много груб език. Всички езици са груби. И българския е груб. Който и да отиде днес при Господа, ще трябва преводчик. Той ще си затули ушите. Аз не ви казвам тези работи да вярвате. Като отидете в онзи свят, ще проверите и ще видите кое е вярно и кое не. Обаче има един закон: когато ти се молиш на български, твоята мисъл се трансформира, с тези трептения, които има, не става. Ако отиде така, ще стане цяла буря. Трансформира се полека-лека и се усилва речта. Като отива при Бога, речта трябва да се усили. Но силата не става с креслива реч. Вълните стават по-малки и по-малки и мисълта се префинява, става много по-нежна. И Божественото схваща какво мислиш и Бог след това ти изпраща един отговор. Ако не знаеш как да се молиш, ще ти дойде някое нещастие. То е както когато хвърлиш един предмет от дъното на кладенеца нагоре. Например, ти си в дъното на кладенеца и оттам хвърляш нагоре една ябълка. Тя не може да излезе от кладенеца и ще падне върху тебе. Представи си, че си в кладенеца и хвърлиш камъни нагоре върху твоя неприятел. Два вида камъни ще паднат върху тебе: едни камъни от твоя неприятел и твоите камъни. Та често в света, когато се карате с някой човек, вие сте в кладенеца. И в това каране единият е горе, а другият – долу. Който е долу, трябва да бъде мек, защото ако не е мек, той ще пострада най-много. Може и горният да пострада, но винаги, който е долу, страда повече.

Вие, някой път, не може да уредите вашия живот. Има едно стълкновение във вас, мислиш едно в главата си и желаеш друго в сърцето си. Тогава мисълта и желанието не се спогаждат. И тогава човек се чуди защо не му върви. И не може да постигне онова, което иска. Законът в Божествения свят е: Не може да постигнеш това, което желаеш, ако мисълта, желанието и постъпките не са светли. Или с други думи: Не може да постигнеш нещо, ако мисълта, желанието и постъпките ти не са добри. Или другояче казано: Ако мисълта ти, желанието ти и постъпките ти не са правилни, ти не може да постигнеш. Сега да ви изясня. Снощи бях на един концерт. Свири един млад българин, 12 годишен, доста талантлив. Всички му ръкопляскаха. Свири хубаво, като скъсява жиците, всеки тон е правилен.

Онези всички ръкопляскат. Всички му правят овации. Защо? Ако беше излязъл само да търка, тогаз другояче щяха да го посрещнат, но сега свири като голям майстор и букети му дават. Всички големи музиканти , които го [слушат], казват: „Този човек свири повече от нас.“ Нито един от големите, които бяха там, не знаеха като него. Някой казва: „Да е човек талантлив!“ Казвам: Този е развил таланта, който Бог му е дал. А пък вашите таланти са заровени. Вие, които ме слушате, вашите таланти са заровени и вие искате да бъдете напреднали хора.

Ние, набожните хора, не си плащаме светлината. Трябва, като дойдем тука, в салона, да ни светят главите и да нямаме нужда от тези лампи. Като дойдем тука да нямаме нужда от печка, да се отопляваме от нашите сърца. Това още не става. Сега ще кажете едно възражение: „Де го има в света това?“ И затова ние страдаме. Кои осветляват света? Осветлението в света става от същества, които мислят. Ще ви кажа една мисъл: Ангелите, като мислят на слънцето, образуват слънчевата светлина и я изпращат тук на земята. И светиите като мислят на земята, образуват топлина. Те я превръщат. Отгоре иде светлата мисъл като светлина, а пък тя на земята се превръща на топлина. Има трансформатор. Ако не са светиите тук на земята, нашата земя ще замръзне. И ако един ден ангелите престанат горе да мислят, то слънцето ще замръзне. Та непременно всеки един от вас трябва да има светлина. А пък светлина носи човешкият ум. Топлината в света се създава чрез човешката душа. Тя иде чрез човешката душа. Но тя произтича от Любовта. Любовта зрее при светлината. Любовта зрее при човешката мисъл, при човешките чувства. Сега не искам да ви представя предмета толкова отвлечен. Ако ви представя материали, вие ще се разочаровате. Даже най-добрият от вас ще се разочарова. Вие ще направите добро на този, на онзи, на всичките и хората ще бъдат признателни към вас. Вие може да направите опит: раздайте нивите си на сто души, за десет години да ги орат и да видите колко от вас ще ви донесат припадающата се част. Или направете друг един опит: раздайте книгите си и вижте след колко години ще ви донесат книгите. Та казвам на всички онези от вас, които сте ученици: От вас изискват някои неща. Гледам някои от вас са станали критици. Аз нямам нищо против критиката, но критикът трябва да бъде човек много учен. Един човек, за да критикува нещо, по изкуство, по художество, той трябва да знае да направи. Има критици, които критикуват без да знаят да рисуват. Критикът по живопис трябва да бъде първокласен художник. Критикът по музика трябва да бъде първокласен музикант. Музиката е хубава дотолкоз, доколкото събужда мисли и чувства. Този, младия, аз го оценявам според това, какви мисли събуди неговата музика при изпълнението му. И по това аз оценявам неговата музика. Аз зная какъв ще бъде за в бъдеще. В него има една много хубава линия на ума, но в него има една спънка отдолу под

носа му, която за в бъдеще може да го спъне, следователно, този музикант, трябва да знаят как да го възпитат. Един друг даровит музикант Пешихода, когото видях, спънаха го. Той се спъна. Него го спъна тази линия от ушите до под носа. Тази линия, отдолу под носа до ушите, тази линия го спъна. Ако вие имате в кутията си захар, кое ще ви спъне? Ако влеете в кутията вода, захарта може да се стопи и ако има кутията дупчици, всичкото сладко ще изтече. Та най-първо вашият ум не трябва да има никакви дупки, от които да изтича сладкото. Вашият ум трябва да прилича на тези ракиените казани. Парата се изстудява и после изтича през особена канелка. Или както изкарват розовото масло. То се сгъстява. Като сварят 3000 кг розов цвят, ще извадят един килограм розово масло, ще извадят и розова вода. И с тях посрещат своите разноски. Та сега казвам, аз разглеждам нещата така – музикантите, поетите, художниците, всички хора на изкуството са пратени като служители на Бога. Един цигулар е изпратен да размърда въздуха. Един цигулар, като свири, неговата музика минава границите на земята. Вълните на музиката на един първокласен музикант стигат до слънцето. А пък музиката на гениалния музикант стига до далечните звезди. Казвам, не само това. Една човешка мисъл може да стигне до слънцето. У хората има един въпрос: „Дали има същества на слънцето и на другите небесни тела?“ – Цялата вселена е пълна със същества, но не като нас. Като земните жители няма никъде другаде в другите светове. Там има други. Но и каквито са те, няма ги никъде. Та сегашните учени искат да знаят дали на другите небесни тела има такива същества както тук. Не. Тук са особени проявленията. Във Венера, Марс, Юпитер, Сатурн и пр. условията са други, отличават се от нашите. Там няма хора като земните, така устроени. Там има същества, които мислят. Навсякъде съществата мислят, чувстват и добре постъпват. Имат постъпки, чувства и мисли. Чувствата са свързани с топлината. Има някои звезди, които имат 50 милиона градуса температура, други по 100 милиона, по 300 милиона, а някои с милиарди градуси температура. Това не само вие няма да го разберете, но и най-учените хора няма да разберат какво нещо е 100 милиона градуса температура или пък ако ви кажа, че някой тон има 500 хиляди трептения. Този тон никой не може да го вземе. Едва някои певци могат да взимат до 50 хиляди трептения. От 50 хиляди нагоре човешкият глас не може още да го изрази.

За да се образува някоя човешка мисъл, се изискват не 500 хиляди, но милиарди трептения. Ние се намираме сега в едно трудно положение. Някой път се молим и нашата молитва не е отишла при Бога. Ти отидеш при някого и му казваш: „Помоли се на Бога заради мене.“ Хубаво, знаете ли, че е много мъчно да се моли човек за другите пред Бога. Тогава ще ви приведа един пример. Един американски проповедник бил по-рано методист и проповедник в Америка – събудитилин, правил събудителни

събрания. Бил много даровит, красноречив човек. Разправя си една своя опитност. Като бил проповедник в едно малко градче, имало един от членовете на църквата, който не вървял по правия път. Съветвали го. Един ден той заболял. Той бил богат човек и специално праща проповедника да се помоли за него, за да оздравее. Проповедникът казал: „Не мога се моли за тебе, понеже няма какво да туря под краката си – не съм видял да направиш едно добро и ако обещаеш сега нещо, може да се помоля. Трябва да имам нещо под коленете си. Почвата е много камениста. Не мога да коленича. Ако обещаеш нещо, ще се помоля. Ако не, да знаеш, че не мога да се моля." Питам сега: Какво е обещал тоя човек? Аз имам само един такъв пример. Някой път не е хубаво да ви разправям от опитностите [си]. Когато бях в [„Опълченска"] 66 идва един и ми казва: „Много съм зле. Много хора са намерили помощ от тебе. Не може ли да ме излекуваш?" – „Аз лекувам някои без пари, а някого, когото хвана, взимам много." Той ме попита: „Колко! Да не взимаш 5–10 хил. лева?" Аз казах: „Не." Той каза: „Да не е 25 хил. лева?" Казах: „Не, това е играчка. Аз ще ти кажа: слушай, работата е сериозна. Ти сега си изхарчил всичкото. Подписан е твоят паспорт. Аз мога да поотложа малко паспорта ти. Но аз ще ти дам една рецепта и ако можеш да я изпълниш, тогава добре." Той каза: „Каква рецепта?" Казах му: „Цялото си имане, каквото имаш, ще го дадеш." Той се стресна. Казах му: „Тук ще го донесеш. После ще обещаеш и ще подпишеш, че ще посветиш живота си да служиш на Бога и ей сега ще оздравееш." Той каза: „Чакай да питам жена си." И досега го няма. Аз се зарадвах, че отиде да пита жена си. Той нямаше желание, чудеше се. Той каза: „Защо ти са тия пари? Ти си набожен човек." Рекох му: „Ти не ме питай за какво ми са." Той иска да се пазари. Пита какво ще ги правя неговите пари. Парите на човека са неговата мисъл. Ако ти имаш една светла мисъл, от тази светла мисъл зависи онова богатство, което ти имаш. Мислите и чувствата определят състоянието ти в света, какви приятели ще имаш, какво положение ще имаш, здравето ти – всичко.

И аз свързвам така тези работи: Ти без Любов не можеш. Ще започнеш с Любовта. Тя е основният капитал. Любовта ще внесе в тебе основния капитал. Любовта е това, което внася основния капитал на живота. Мисълта, Мъдростта или знанието ти внасят онези условия, при които тоя капитал може да се развива. А пък когато говоря за Истината, разбирам ония средства, чрез които можем да постигнем всичко онова, което искаме. Най-първо трябва да посееш житото на нивата. После това, посятото, трябва да има условия да израсне. От нас не се изисква много. Ти, за да посееш нещо, трябва да има Един, Който по-рано да го е създал. Господ е създал земята, слънцето, всичките звезди, светлината, топлината, водата. Слънцето ще дойде да работи за тебе. Светлината ще работи за тебе. На тебе остава само да изореш земята, да посееш и да оставиш житото само

да си расте. Вие искате да създадете цял един свят, някой път. Ако остане вие да направите тази работа, то е непостижимо. Твоята глава е твоята нива. Господ ти е дал глава. В тази глава трябва да посееш твоята мисъл. А пък своите чувства ще ги посееш в сърцето си вътре. Та мислите на човека – клоните, се намират в мозъка горе, а пък корените долу. Когато говоря за сърцето на човека, разбирам корените на живота, а пък когато говоря за човешкия ум, разбирам клонищата. А когато говорим за плода, разбирам човешката душа. А когато говорим, че трябва да се нахраним с тия плодове, разбирам човешкия дух. Човешкият дух опитва тези плодове. В градините на душата растат тези дървета. Чувствата ти усилват корените на живота ти, а пък мислите ще усилят клонищата на живота ти. Душата ще усили цвета, завързването на плода и узряването му. А духът ти ще опита плодовете и ще видиш хубавото, което Бог е създал. Сега хората не разбират. Те говорят за ум, сърце, душа и дух. Никой не е виждал ума си. Има едно сърце, тук в гърдите. Всеки може да си тури ръката там и да го почувствува. Сърцето работи. То праща кръв по цялото тяло. И ако то спре, тялото няма с какво да се храни. Ако не бие редовно това сърце, тогава ще страдаш. Тогава започва да идва задушване, коремоболие, неразположение. В сърцето има отлична музика, музикален такт, то е такъв капелмайстор, че подобен на него няма в света. Ти усещаш неговия ритъм. Ако сърцето ти е нормално, добре, ти ще усещаш този ритъм. Като че крила имаш, като че ли си някой ангел с криле и хвъркаш по цялата вселена. Човек трябва да се научи да мисли. Трябва да пречисти мисълта си. Тревожиш се какво ще стане със света; остави това. Земята се върти, слънцето грее, дъжд ще има, вятър ще има. Остави мисълта, че някой не живее добре. Двама души се карали. За добро е. Бият се – за добро е. Примирят се – за добро е. Съдят се – за добро е. Легнат да спят – за добро е. Разболяват се – за добро е. Всичко е за добро. Пръснали ви главата – за добро е. Имаше един знаменит Шангов (Стоян С. Шангов – виден български журналист, 1867–1925 г.) в София, като му разправих, че всичко е за добро, той ми каза: „Споделям го. Ние в нашия род всеки две години ни хваща нещо и за да не направим някоя беля, трябва да си пуснем кръв. Иде ни да направим лудории или ще се напием. Та всеки две години си пускаме кръв. Миналата година бях писал статии по вестника и двама души ме срещнаха, те се обидили от статията и ме набиха. И пуснаха ми кръв. Светна ми тогава. Та, прави сте вие.“ Та, понякога, като ви пуснат кръв, за добро е. Защото някой път и сами ние си пущаме кръв. Тия са неща посторонни. Може и без тях. Някой път вие се спирате и казвате: „Толкова време сме се молили и нищо не сме добили.“ Казвам: Като се молихте, забогатели ли сте? Като сте се молили не сте станали учени? Вие казвате: „Нито сме учени, нито сме здрави, хилави сме.“ И казвате, че много сте се молили. Не. Човек, който се моли хубаво, той е почти запознат с всичките изкуства. Той е даровит човек. Някой се моли и

забравил за какво се е молил. Аз съм слушал да казват, че духът му говорил, а той забравил какво му е говорил духът. Като дойде Духът, ти ще помниш. В лицето ти ще има светлина. Няма да бъде то черно. На черните хора кожата им потъмня при грехопадането. Като се отдалечи човек от Бога, той почва да живее сам за себе си. Когато човек почне да живее за себе си, кожата му е черна и каквото прави, прави го с оглед за себе си. Една овца, някое млекопитающе, пасе трева и дойде някое месоядно, хвърли се отгоре му, изяде го. Оставя само костите му и му казва: „Иди да работиш пак наново." Два големи бика се борили, за да видят кой е по-силен. Като се борили, идва един тигър и изяжда двамата герои. Питам: Кой е спечелил? Има борба между млекопитающите. Та онези, месоядните изяждат тревопасните герои.

Та казвам, човек не трябва да се бори. Има един анекдот: Веднъж вълкът отишъл да дава съвет на два коча, които се борили. Двата коча искали да се бият за момите. Искали да се женят. Вълкът ще им каже кой за коя ще се жени. И те, като го блъснали, счупили му ребрата и оттам насетне вълците се отказали да помагат на кочовете. Думата „коч" е турска, а на български значи „овен".

Сега приложете закона: Ако две твои мисли се борят за преимущество, тогава какво ще постигнете? И то си има добрата страна. Аз мога да ви покажа: Тези овни, които се бият, като си удрят главите, те си разтърсват мозъка, за да могат да мислят. Като се борят тези кочове, те развиват умовете си. И на женските овце им пада мед на сърцето, понеже нещо хубаво излиза от тези кочове, които се борят. За любов се бият. Те не се изяждат, само се побият. Видяли ли сте как се бият? Някой път се отдалечати се засилят, двамата и се удрят и се повдигат нагоре. По някой път има 5, 6, 7, 8 овни. И се наредили и започват най-първо най-старите. И десетте се изреждат. Когато първите се бият, другите си чакат реда. Щом се разслаби главата му, той отскочи и другите казват: „Този не е от героите." Най-сетне остават най-силните. Те са герои. И овенът, който победи, тръгне пред овцете и всички овце тръгват с него. Аз съм ги наблюдавал. Човек, навсякъде, като направи нещо и после ходи със самоуважение, след като е победил. Те не са лоши работи. Онзи, който не разбира живота, той не знае защо овните се бият. Аз зная защо се бият овните. Колкото по-рядко се бият овните, толкова по-добре. Ако се бият на годината веднъж, то е на място, но ако всеки ден се бият, това е обикновено.

Законът е: Не трябва да има стълкновение. Докато има борби, човек не може да се развива правилно. Не може да прогресира. Някой път, имате стълкновение в себе си. Дойдеш в едно стълкновение със себе си. Някой

път се гневите на Господа и казвате: „Няма да вярвам, толкова пъти се молих.“ Разгневиш се. Казано е: „Гневете се и не съгрешавайте!“ Когато умреш, ще останеш в тялото си и ще те заровят в земята. И други са около тебе и те оплакват. Ти седиш в гроба и не можеш да кажеш нищо. Като седиш 4–5 години в гроба, то струва хиляди години. Даже един ден да седиш, то е ужасно нещо. Ти си жив вътре. Пъшкаш и въздишаш, а онези плачат отгоре и казват: „Къде отиде?“ Ти казваш: „Тук съм.“ Та, умните хора трябва да живеят добре, та като дойде часът на смъртта, да излязат навън от тялото, да не се свързват с него. Някой път ще излезеш, но си вързан. Има една синя нишка на пъпа, която трябва да се скъса. Може да отвориш устата си, колкото и да излизаш през устата си, пак си вързан. Излизаш, но се връщаш назад. А трябва да излезеш и да скъсаш всичките си връзки и тогава ще бъдеш млад и весел. И старият тогаз, като излезе от тялото си, ще се подмлади. А пък, ако си свързан с физическото си тяло, ще носиш всичките си недъзи.

Аз като говоря за Любовта, подразбирам подмладяване, което носи светлина и топлина. Когато говоря за Божията Мъдрост подразбирам същото. А когато говоря за Божията Истина, подразбирам блаженство.

Аз не казвам, че този е лош, онзи е лош. От това гледище всичко онова, което Бог е създал, е за добро. Но в дадения случай за мен не е добро. Добро е завбъдеще. И псалмопевецът казва: „Добре ми стана, че пострадах.“ Та сега всичко трябва да вършите за Славата Божия. Всичко трябва да вършите за Славата Божия и Неговата Правда. И всичко да вършите за Волята Божия. Славата Божия, Царството Божие и Неговата Правда и Волята Божия да са вашите идеи. И след като си работил за Славата Божия, за Царството Божие и за Волята Божия, тогава можеш да работиш за себе си. Тогава ще имаш благословение. Тогава Славата Божия ще бъде наша слава, Царството Божие ще стане наше царство и Волята Божия ще стане наша воля. Когато Славата Божия стане наша слава, Царството Божие стане наше царство и Волята Божия стане наша воля, тогава всичко, което желаем, ще се постигне. И животът ви ще се измени. Това трябва да бъде нашия идеал. И всеки един трябва да работи за това.

Вие казвате: „Да дойде Христос!“ Христос ще дойде, като работите за Славата Божия, за Царството Божие и за Волята Божия. Не казвам, че не работите. Някой път вие свързвате Славата Божия с вашата слава, вашето царство с Божието Царство и вашата воля с Божията Воля. Вие искате да пишат хората по вестниците, че сте писали нещо. То е много малка слава. Вестниците ще се изпокъсат и тези хора ще измрат. Когато сте били млади, за вас хората са говорили едно, а сега казват: „Какъв левент момък беше едно време или каква мома беше едно време, а пък сега каква е –

едвам се движи.“ Казвам: Не си работил за Славата Божия, за Царството Божие и за Волята Божия. Човек не трябва да бъде такъв. Човек, като умира, да бъде млад. Всички ще остареете, за да се подмладите. Всички ще остареете, за да видите доколко сте умни, добри и силни. Та работете върху себе си. Проявете любовта си към Бога. Да бъдете благодарни на Бога, Който ни е дал живота. Духът, който е дал душата, ума, сърцето, тялото, което имаме – ние трябва да Му изкажеме нашите благодарности. Ние още не сме живяли добре. Баща ти и майка ти са били проводници, но Онзи, Който ти е дал живот, е Бог. Той е, Който ни е създал и Който се грижи за нас. Той има велики работи за нас. И Него, като не обичаме, кого ще обичаме! И ако във всеки човек виждаме живия Господ, ние сме на правия път. В някои хора Господ не може да се прояви. Той е в тях, но чака. Той не се налага. И тогава Господ се проявява като умираш. Ти си легнал и пъшкаш. Той като дойде, ти казва: „Какво да те правя сега, синко?“ Един баща е казал на сина си: „Синко, не скачай, ще си счупиш краката и ръцете!“ Дойде след малко бащата и вижда, че двата му крака са счупени и му казва: „Какво да те правя, нали ти казвах?“ Бог ще ти даде нови ръце. Но докато ти турят новите ръце, какви страдания ще има. И сега турят изкуствени крака, но вие ходили ли сте с тях? Те хлопат. С хлопане не се ходи. Една мисъл, която хлопа, е изкуствена мисъл. Едно желание, което хлопа, е изкуствено желание. Една постъпка, която хлопа, е изкуствена постъпка. Мислите и желанията да не хлопат, да не тракат. Та желая лицата ви да светят отвътре и вие да сте доволни отвътре. И после всички трябва да работим в света. Да се съединят всички хора в света. Само по този начин светът може да се оправи. Всички трябва да станем проводници на Божията Слава, на Царството Божие и на Волята Божия и да бъдем силни хора сега в света.

Добрата молитва

Ходихме на Мусала и там дадох едно изречение: Труден е Пътят на живота. В него се изразява Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина и Животът постига своето вечно предназначение.

2 Лекция от Учителя,
държана на 12 октомври, 1938 година,
София, Изгрев

1938_10_14 Четвърто измерение
лекция на Младежкия окултен клас

ЧЕТВЪРТО ИЗМЕРЕНИЕ

Отче наш.

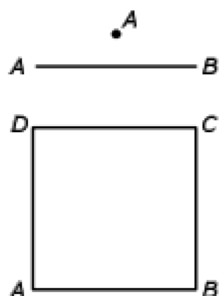

Пишете върху темата: „Каква наука е геометрията?“ Да си дадете вашето мнение каква наука е геометрията. Фиг. 1Какво представя А, АВ, АВС, АВСD? /Фиг. 1/ А представя точка. Как ще познаете присъствието на А, на точката? Какво нещо е е точката? Все таки един предмет в пространството може да го видите като точка. На тази точка вие не може да ѝ дадете ни дължина, ни широчина, ни височина. Но трябва да има една точка, която означава трите измерения. Как ще определите какво е свойството на правата линия, какво е свойството на плоскостта, какво е свойството на един куб? Когато говорим за органически и неорганически свят, по какво ги различаваме? Значи, те имат едно статическо положение. Но ако точката постоянно се мести, какво ще образува? Ако в живота вие се местите или някой път вие седите и си движите ръката, пишете. Ако някой ви гледа как си движите ръката по книгата, казва: „Какво прави този човек, мърда ръката си.“ Погледнеш, след като пише десетина, двайсет реда, един широк лист, образува една плоскост, изхвърля навън, после пак започва. Мърда ръката си отляво надясно, отляво надясно. Онзи, който не разбира философията, ще мисли, че този човек си играе. Казва: „Не пише нищо, само мърда ръката си.“ Но този човек написал една книга, тази книга се напечатва, излиза. Хората от това движение на ръката, от туй движение вдясно, те се повлияват. Онези, новите елементи се повлияват. Но в това движение на ръката какви нови елементи са влезли? Може ли като движи ръката си да определите какви нови елементи са внесени? Например, пише едно писмо. Може ли да знаете тъй като дращите каква буква пише? Като наблюдавате, може да знаете каква буква пише. Да определиш като движи ръката си каква буква пише. Като знаеш буквите, ще определиш каква дума е написал. Като четеш върху тази плоскост, ще знаеш какво е написал, ще прочетеш неговата реч. Нали имате в този, Морзовия апарат, в телеграфа, разни линийки, но който знае, чете. Някои от звуковете на апарата могат да четат. Който знае, може да прочете цяла

редица от мисли.

Та природата си има много езици, с които говори на хората. Който не разбира, казва: „Пише само точки.“ Друг казва: „Пише само прави линии, някъде плоскости пише, някъде тела.“ Най-после, природата говори с още други работи, които не може да ги определим. Вън от тялото какво прави природата? Пак прави нещо. Научно как ще го определите? Казва: „Не разбирам този човек.“ Защо не го разбираш? Ти го разбираш, докато прави точки, ти го разбираш, докато прави линии, плоскости, докато прави тела, но започне ли да прави повече от тела, ти казваш: „Неразбрани работи.“ В какво седи неразбраното? Всяко нещо, което е неразбрано, ти не знаеш посоката накъде. Например, накъде ще начертаете движението на четвъртото измерение? Движението на първото измерение може да го представите като движение напред и назад. После, второто измерение, имате движение в перпендикулярна посока, образува се вече плоскост, може да определите посоката и третото измерение, но посоката на четвъртото измерение как ще определите? Четвъртото измерение, то не е пространствено. Четвъртото измерение, то е измерение на времето. Четвъртото измерение показва едно тяло, което е в движение. Вие казвате: „Точката не се ли движи?“ Тя, точката се движи по причина на четвъртото измерение. Плоскостта се разширява по причина на четвъртото измерение. Във времето вече вие имате едно тяло, което се движи в пространството и определяте времето, за колко време ще иде от едно място на друго място. Когато определяте събитието, то е онзи принцип на четвъртото измерение. Какво нещо е четвъртото измерение? Щом измерваш на колко години си, ти си в четвъртото измерение. Или пък искаш да знаеш колко израстваш всеки ден, в четвъртото измерение си. Всяко движение, в каквато посока и да го направите, то е онзи принцип на четвъртото измерение. Посоката на времето е то вече. Пространство и време. Пространство, ще знаете мястото, дето един предмет заема. А пък времето, предметът каква работа е извършил. Като се движи ръката, какво изработвате с ръката си, а времето, което вие измервате, за колко време вие изработвате тази работа. То е посоката на четвъртото измерение. Ще кажете, че се движи това тяло, но в каква посока се движи в дадения случай? Вземете един светещ предмет, който се движи. Светлината движи ли се само в една посока? Сега вие ще разберете движението. Туй движение е вече ограничение, то е част от движението. То е една малка част от четвъртото измерение. Може да турите един предмет, който да показва пълното движение на предмета, светлината може да е напълно затворена, да виждате, че тя прави едно отражение.

Та казвам сега: Според учените хора, какво нещо е четвъртото измерение? Сега искате по нов начин да го определя. Четвъртото измерение показва

времето. От години вие сте се занимавали с четвъртото измерение. Казвате: „Лоши времена настанаха.“ Лоши времена, значи, четириизмерни или четириизмерните времена показват четвъртото измерение. Сега едно знание, което имате в науката, трябва да има приложение.

Природата иска да застави всички същества, които турила на земята, да започнат да мислят. Например, ако вие попитате: „Как се яви страхът в природата?“ Туй чувство в човека, във всинца ви как се яви? Във всички ви страхът не е еднакъв. Някои са по-страхливи, някои са по-малко страхливи. Как бихте определили „страха“? Какво нещо е „страхът“? Страхът произтича от онова, че в тебе се заражда една идея, че може да изгубиш най-ценното, което имаш – живота. Значи, страхът произлязъл, че може да изгубиш в даден случай живота, който имаш, да престанеш да съществуваш, да живееш. Следствие на това, за да не изгубиш най-ценното в себе си, понеже ще дойдеш в стълкновение с някое друго същество, ти като премериш силите и видиш, че туй същество е по-силно от тебе, ти веднага измениш мястото си. Какво ще направиш? – Ще му дадеш ход, ще се оттеглиш да мине, както на трена, на експреса дават да мине пред друг трен. В животните страхът се изразява (в) бягане. Някоя птица седи на някое място, щом се приближи някое същество до нея, тя бяга. Защо бяга? – За да не изгуби ценното. Страхът произтича от онзи факт в съзнанието, да не би да те сполети някое нещастие. Нещастието седи в това да изгубиш живота, най-ценното, твоето собствено място. Най-ценното е, че животът, който се явява, винаги ще вземе едно пространство. Животът като дойде, винаги окупира, казва: „Това е мое.“ Но природата дошла, че ти като вземеш това пространство, като туриш твоето колело, започнеш да се търкаляш. Нахраниш една кола, ако ти не я караш, друг дойде, впрегне колата, потегли. Питам: Онзи, който кара колата, какво иска да каже с туй? Или вие сте едно същество направено и най-първо съзнавате, че трябва да се движите.

Питам: Вие сте дошли в класа, каква е целта ви, какви са съображенията ви? Ще кажат, че слънцето не е изгряло, тъмно е отвън. Какво ви интересува вас? Другите хора си почиват, вие сте станали толкоз рано да учите. Не сте само вие. Онези хора на север, като се скъсят дните, има места, дето денят е от три часа, пък нощта е от 21 часа. Има места пък, дето няма никакъв ден. Та казвам сега: Как ще определите, ако ви дадат една тема, защо се скъсяват дните и защо се продължават. Ако сте в нашите места, умерения пояс или ако сте на екватора, как ще обясните? Или ако сте на северния пояс, как ще обясните? Ще кажете, че тук имаме 365 дни. Но като идете на северния полюс, има само един ден – събота. Значи, когато Мойсей каза: „Шест дни ще работиш, а седмия е на Господа Бога твоего“, подразбира, като няма какво да работиш, ще идеш на северния

полюс. Един на северния полюс, той е сбор от 182 дни. Но представете си, че вие се движите. Имаш един път от северния полюс до южния. Движите се със скоростта на светлината и щом рече слънцето да залезе, ти идеш в южното полушарие. Вие веднага ще минете, ще прекарате в южното полушарие. Значи, вие 180 дни ще живеете на северния полюс, 180 дни на южния полюс, ще имате един ден от 365 дни. Значи, туй показва едно движение. Слънцето не е светило на северния полюс 365 дни.

Сега вашите противоречия произтичат от едно временно разбиране. От какво произтича неразбирането? Земята ни опитва в тази работа. Знаете ли колко своеобразни движения има земята от научно гледище? Проучете малко астрономия. 19 своеобразни движения има земята. Те са повече, но толкова засега са наблюдавани. 19 своеобразни движения, които има земята. Тя не се движи тъй равномерно. За всяко движение учените все дават някои обяснения. Сега ще оставим какви обяснения дават, защото те са дълги и широки въпроси. Ако един човек го виждаш прав и изведнъж се хване за корема и се прегъне, коя е причината? Може да каже някой, че той дълго време седял и се прегънал, може някой да каже, че той прави гимнастика. Не е гимнастика. Той тури ръцете на слънчевия възел. Онзи, набожният човек и той се хваща и се навежда. Един се хваща и се навежда, защото го боли коремът. Кога ще познаете, че едното навеждане е принудително, ял човекът несъответствена храна и следствие на това болежка в стомаха. Питам тогава: Защо туря ръцете на корема? Оставете да ви боли корема, защо вие се хващате? Кои са подбудителните причини? Какво ви заставя да се хващате? Сега вие как го обяснявате? Най-първо, щом ви боли коремът, ял си храна, която не съответствува на организма и следствие на това тази храна произвежда едно особено явление на болка. Вие ще кажете, че храната не е добре сготвена, не е хубава. Може храната да е била много добра, но да кажем вие ядете много бързо, без да я сдъвчите, пращате тази храна в стомаха. Стомахът не може да се справи с несдъвканата храна. Някой път добре сдъвчите храната и коремоболието пак дойде. Може причината да е, като сте яли, сте пили студена вода и следствие на туй стомахът не може да се справи с водата. Стомахът усеща едно неразположение. Иска да ви каже: „Толкоз вода след ядене няма да туряте, защото много препятствува на работата." Наводнено място вътре. Следствие на това наводнение се образува коремоболие. Но и тогава не се свършва. Може храната да е развалена. Сега, това са обяснения. Много пъти ние си обясняваме някои неща в живота и не знаем как да си ги обясним. Сега, как ще познаете защо този човек се хваща с двете ръце за стомаха? Или наблюдавали сте друг факт. Често, когато човек се опари, духне. Като си опари на огъня пръста, изведнъж духне. Огън на пръста няма, но духне на пръста. Защо духа? Сега, не само да си предполагате, трябва да се даде разумно обяснение. Защо духа? Причината е, че всякога

топлината произвежда разширение. Вашият пръст иска да стане по-голям, отколкото е, понеже тръгва в една нова посока, понеже тебе те е страх, да не би пръстът да стане много голям, ти духаш. Стой на мястото си! – Заповядваш му. Ти тогава, като го спреш в неговото движение, усещаш една болка. Той се спре и казва: „Какво трябва да правя отвътре?“ По невнимание си бутнал огъня, огънят събужда твоя пръст към движение. Туй е моя хипотеза. Някой друг може да ви обясни с друга хипотеза, но той трябва да обоснове. Като духнеш, какво обяснение ще дадеш? Някой път не му духа като се опари, но го хване с другата ръка. Как ще го обясниш? Той казва: „Моля, моля да ме не оставиш, без тебе не мога.“ Същото обяснение.

Върви детето по пътя и казва, че много обича майка си. Всякога върви с нея, не иска да се отдели. Но по едно време вижда хубави сливи или ябълки, току напусне майка си и веднага иде за плодовете. Отделя се. След като вземе плода, настигне майка си. Ако детето остане назад, майката го пита: „Защо остана назад?“ Какви научни обяснения ще даде детето? Най-първо, ако го е страх от майка му, ще даде една лъжлива теория. Ще каже, останало назад, защото се е спънало или нещо друго. Няма да каже, че останало за ябълките. Ако каже, че останало за ябълки, майката ще каже, че то не е правилна наука, че не е учило добре. Питам: Туй дете отде се научи тъй да отговаря? Откъде в него това желание да остави майка си? Как ще обясните? Тук може друга теория да създадете. Може да кажете, че детето, което върви с майка си, привлича се, теготения има или магнетизъм има. Теготене или магнетизъм, причината е една и съща. Туй дете се привлича от майка си. Като мине край дървото, един от плодовете привлича детето. Понеже минало (по-)близо, отколкото майката се движи, ябълката накарала в дадения случай туй дете да направи едно обикаляне. Научно казано, да разшири своята орбита. След време пак влиза в своята орбита. Земята, и тя не върви по своя, по един кръгообразен път, но пътят на нейната орбита е елипсовиден. На някои тела орбитата е много продълговата. Питам сега: Как може ябълката да повлияе на ума на детето? Как ще обясните вие научно това? Някои деца минават и само поглеждат. Направи едно движение, погледне, има съображения. Пък друго дете напуща майка си и взема плод, и после пак се връща при майка си.

Казвам сега: Въпросът е за времето. Казва: „Ценете времето.“ Ние имаме 24 часа в едно денонощие. Да цениш времето, да знаеш всеки час какво трябва да направиш. И във всяка една минута на часа да знаеш какво трябва да направиш, и във всяка една секунда. Секундата означава времето, в което нашето съзнание е будно. Най-малкото време е една секунда. Има и по-малки времена от тези мерки. Ако живеете в един свят, в една секунда

светлината изминава 300 хиляди километра. За вас секундата се вижда, че е малко време, а светлината за една секунда свършва такава работа, че вие трябва цяла година да вървите, за да извървите това място.

Сега да се повърнем към въпроса. В този час какво трябва да знаете? След като човек е спал и се събуди, каква работа ще свърши? Каква мисъл да дойде в неговия ум, какви чувства и какви постъпки трябва да направи? Как ставате вие сутрин от леглото? Има разни ставания, но кое е естественото ставане? Главата я поставяте на възглавницата, изтегнете се. Спазвате този закон. Най-първо в съня изучавате първото измерение. Проточиш се, дигнеш ръцете си – първото измерение. След туй, понеже в съня се учите, учените професори в съня казват: „Има и друго измерение.“ Вие казвате: „Ние изучаваме първото измерение.“ Вие спорите, започвате да свивате ръцете и краката – второто измерение. Не само второ измерение има, вие започвате да движите ръцете, мърдате, казвате: „Има и трето измерение.“ – Обръщате се на едната страна, на другата. То е третото измерение, изучавате го. След като се събудите, вие влезете в четвъртото измерение. Казвате: „Бях някъде, сънувах, говорих нещо.“ Всичките лекции ги забравяте. Научни работи, много дълбоки работи в съня ви разправят. Изучавате точките, правите линии, плоскостите, изучавате телата, най-после изучавате четвъртото измерение. Или станете и кажете: „Какъв е смисълът на живота?“ Смисълът на живота вече изисква движение. Трябва да започнеш да мислиш. Мисълта е от четвъртото измерение. Трябва да чувствуваш – и то спада към четвъртото измерение. Трябва да постъпваш, да направиш нещо, и то спада към четвъртото измерение.

Аз ви казвам по този начин да мислите. Някой път сме питали какво нещо е четвъртото измерение. Мислиш – то е четвъртото измерение. Чувствуваш – то е четвъртото измерение. Постъпваш – то е четвъртото измерение. Най-разни положения в четвъртото измерение. Четвъртото измерение е движение във всички направления. Движение на мисълта в едно направление, движение на чувствата в едно направление, движение на постъпките в едно направление. И после има ред други движения, разнообразие има. Та някой път вие се спирате, казвате: „Не може ли без четвъртото измерение?“ Без четвъртото измерение ти ще умреш. Умрелите гният. Гниенето е пак четвъртото измерение. Те се разлагат. Разлагането е пак четвъртото измерение. Разглоби се човекът, разпръснат се костите. Те изучават четвъртото измерение, разширяват се навсякъде. Сега другото обяснение. Вас ще ви внеса в една област. Казвате: „Човек умрял.“ Фиг. 2

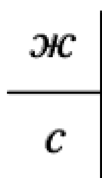

Аз смъртта представям така (Фиг. 2): Над тази линия е животът. Животът е в клоните на листата. Животът е движение нагоре. Смъртта е движение надолу, в корените. Когато хората умират в света, те отиват да живеят в своите корени. Туй, дето се нарича гниене, то е отиване в корените надолу, разширяват се, там стават промени. Сега, мисълта не може да се направи по-ясна. Сега ще кажете: „Ние не знаем ли, че човек умира?“ По какво се отличава смъртта от живота? Умрелият човек затваря очите си, затваря устата си, затваря ушите си, всичко туй е в спокойствие, каквото да му говорите, той се разсърдил. Аз наричам всичките умрели хора разсърдени. Говориш му: „Отвори си очите.“ – Не. – „Мръдни си ръката!“ – Не. – „Краката.“ – Не. – „Отсега нататък няма да ти говоря вече, да помниш.“ Плачи му, каквото и да правиш, не отговаря. То е една философия. Умрелите са най-сърдливите хора. Като се разсърди човек, не говори. Казвам: Смъртта лишава човека в дадения случай, лишава го от движение. Лишава го от движение на очите, на ушите, на ръцете, на всички удове. Човек престава да се движи. Смъртта ограничава човека да се проявява на физическото поле. Туй състояние ние го наричаме смърт. Общо научно казано. Следователно, щом вие се гневите, вие сте вече в областта на смъртта. Има един гняв, при който ти не искаш да говориш. Ти си в областта на смъртта. Някой път като се разгневиш, започваш да говориш. В гнева хората и умират, и живеят. Значи, като започнеш да говориш, ти живееш, после ставаш оратор, развиваш една реч. Има някои хора, като живеят, са мълчаливи, не говорят много, но щом ги разсърдиш, в сърдито състояние говорят. Щом не са сърдити, мълчат. Има учени хора, не говорят. Щом ги докоснеш до някоя теория, отваря се и този човек, математик, като започне с числата, доказва, доказва. Най-после може да те убеди, че две и три правят четири. Ще ти докаже, че две и три са равни на четири. Ще ти докаже, че 5 и 6 не правят 11, но правят 7. Ще тури дроби, събира, привежда под еднакъв знаменател, ще обръща, след като си му дал 10, 20 дроби, като събира, събира, изкара, че всичките дроби са равни на една нула. Казва: „На нула е равно всичко туй.“ Нулата какво представя? Във вашия ум, които не разбирате, казвате: „Нищо.“ Ако има човек в джоба нула грошове, какво означава? Кесията му е празна. Ученият човек казва: „Значи ти се намираш в една точка, дето може да се измени твоят живот“. Всеки човек трябва да е център. Нулата е център, при който трябва да се върнеш, за да вземеш в живота си една нова насока. Ако не се върнеш при тази нула, която е неутрална, ти не можеш в туй новото, в новата посока, накъдето и да се движиш, не можеш да се ориентираш,

непременно трябва да се върнеш. Тази е идеята в умовете на отделните хора.

Ако аз туря 0,00001 така единицата, какво означава? Ако е в светлината, какво показва? Ако е в светлината може да показва дължината на вълната. Ако напишем така 0,01, тази вълна е по-дълга. Колкото повече нули има пред единицата, толкова вълната е по-къса. Каква (е) разликата между дългите и късите вълни? Дългите вълни на близко разстояние свършват хубава работа, но колкото вълните са по-къси, по-хубава работа свършват. Най-късите вълни отиват в безпределното пространство. Да кажем, вие говорите някому и вашият глас се слуша от единия край на салона до другия. На един километър нищо не се чува. Има хора, които едновременно говорят и на дълги, и на къси вълни.

Но да се повърнем към въпроса на движението – пространство и време. В дадения случай вие трябва да оценявате пространството, в което се намирате. В даден случай вие трябва да оценявате времето, в което се намирате. То е мярката. В природата туй, с което се мерят нещата, дали са добри или зли, и любовта се мери с тази мярка. И постъпките се мерят с тази мярка. Има една мярка в природата, която е праволинейна. Като казват: „Прав трябва да бъдеш, праволинеен." Има една мярка, която измерва всичките пространства. Да бъдеш праволинеен не е толкова научно. Но има една Божествена мярка, с която мерят всички неща. Как ще мериш дали твоята мисъл е права или не? Как ще мериш дали твоите чувства са прави или не? Или как ще измериш една своя постъпка, как ще я оцениш? Казва: „Трябва да се оцени." Но трябва да се измери най-първо. По кой начин може да се измери дали вашата мисъл е права? По кой начин може да оцените една постъпка? Вие как оценявате една ваша добра постъпка, как я измервате? Казвате: „Този човек е праволинеен, прав човек е." Нали казвате често: „В какво седи тази правота?" Правотата седи най-първо в очите. Когато на едно дете постъпката му е крива, вълните, които излизат от неговото зрение, майката вижда, че то избягва погледа ѝ, образуват криви линии. Не гледа направо, но накриво гледа. Как дошла майката да разбере, казва: „Крие нещо това дете, не ме гледа направо." Детето или затваря очите, или погледне надолу, или гледа нагоре, но не гледа майка си право в очите. Казва: „Направило е нещо." Какви са съображенията? Откъде майката добила туй познание? Вие откъде сте го добили? Как например знаете, че един поглед не е прав? Детето като си крие погледа от майка си, то говори научно. Майката го пита: „Ти ходи ли в градината?" То гледа надолу. „Тебе, казва, не те ли е страх от Господа?" Детето погледне нагоре. „Знаеш ли, че лошо си направил?" – Детето гледа надолу. „Не знаеш, че Господ ще те съди." – Гледа нагоре. То научно разглежда. Казва: „Центърът на земята ме привлече." Като го пита: „Защо

направи това?“ – То гледа надолу, иска да каже: „Причина е земята.“ – „Че Господ ще те съди.“ – То гледа нагоре, казва: „Причината е горе.“ Майката казва: „Не отговаря.“

Някой път вие не разбирате себе си. Някой, казвате, се затворил в себе си. Щом се затвориш в себе си, причината е в твоята симпатична нервна система. Земята е причината. Щом се затвориш горе в главата си, причината е в мозъка ти. Ако усещаш една болка, причината е в сърцето ти, в чувствата ти. Ако усещаш едно напрежение на мисълта, че нещо ти е объркано, причината е горе в мисълта. Всяко нещо трябва да се търси или горе в човешкия ум, или долу в човешкото сърце. Сърцето е свързано с центъра на земята. Мисълта е свързана с центъра на Слънцето. Вследствие на това детето гледа ту надолу, ту нагоре. Тогава, научно, два центъра има, погледне, какво е отношението. Тогава между тия двата центъра вие може да се движите по права линия. Някой път решаваш: „Да го направя ли?“ Мислиш, мислиш, после дойде другото. Ти искаш да дадеш, да направиш милостиня някому, понеже тъй било писано морално. Мислиш някъде в главата, бръкнеш в джоба, извадиш сто лева. Като ги погледнеш, сърцето казва: „Много са.“ Туриш ги в джоба си. Като мислиш, започваш да гледаш надолу, пак бръкнеш в джоба, търсиш една монета по-малка. Туй, което дава много, е умът. Туй, което дава малко, е сърцето. Човек, който дава много, умът работи, който малко дава, сърцето работи. Който малко свършва, волята работи малко. Най-малко дава волята. Тя като направи за пет пари работа, затуй я карат навсякъде да работи. Много трябва да работи, за да свърши нещо. Щом сте щедри, умът работи. Дето не сте щедри, сърцето работи. Ленив сте, вашата воля работи. Леността е на волята. Тя като дойде да работи, казва: „Времето е дъждовно, вятър има, условията са лоши, хората неразбрани, условия нямам, малко съм неразположен, болен съм.“ Хиляди научни аргументи доказва и ти се убедиш, че професорът е прав. Не може по никой начин. Дойде някъде и сърцето. Волята и сърцето се присъединят и казват: „Не му е времето, хората няма да ви разберат, за тебе ще си съставят лошо мнение.“ Някой път дойде умът и казва: „Време е.“ Започне да аргументира, че сега време има. Умът е цял пророк. Казва: „Времето след четири–пет часа ще се оправи, трябва да идеш на нивата да работиш.“ Казват: „Не виждаме ли ние, че дъжд вали, не може.“ Казва: „Ще се оправи.“ – „Ти не говориш вярно.“ Случва се, че времето след 4–5 часа се оправя. Както казал умът, става. Волята и сърцето питат: „Ние не знаем, отде знаеш това?“ Онова, което ориентира, то е умът. Той каквото казва, ще слушате. Той е капитан. Ще слушате сърцето, ще слушате и волята. Най-първо ще слушате ума, главата. После ще слушате сърцето.

Причината за изядането на ябълката е земята. „Че я изядох, казва, Господ

ми позволи." Гледа нагоре. То говори на праволинеен език на майка си. По права линия говори. Казва: „Земята ме накара да изям ябълката." Казва: „Кой ти даде правото?" – Гледа нагоре. – „Господ ми позволи, хванах я с ръцете си, моята воля и тя се съгласи." Сега и трите свята бяха съгласни. Хубаво, ако вие направите една постъпка, че нито нагоре гледате, нито надолу гледате, как ще разрешите въпроса? Ако ти гледаш направо, кой е причината? Ако се спънеш, че паднеш някъде, как ще обясниш? Всяка една погрешка заради мене е едно спъване. Да направиш една погрешка, то е едно спъване. Човек винаги се спъва. Наблюдавайте себе си. Всякога, щом човек се раздвои, неговият ум върви в две противоположни посоки на своето движение, той винаги ще се спъне. Ако не може правилно да разрешите един въпрос, същият закон е. Щом се раздвои умът, мислиш едно, а сърцето друго, вие въпроса не може да го разрешите. Седите някой път, нещо ви казва да ядете. Друго нещо ви казва да работите. Може да се спрете и десет минути да разсъждавате дали трябва да ядете или да работите. За десет минути знаете ли колко сте изгубили? За десет минути земята колко километра е извървяла? За десет минути тя е извървяла три милиона километра.

Та казвам: Правата мисъл моментално се разрешава. Тия неща, които моментално се разрешават, ние ги казваме „интуитивни". „Ин" значи вътре. Значи, вътрешното, Божественото е, което разрешава веднага нещата. То е право. То е правата мярка. Интуитивно нещата се схващат мигновено, веднага се определя да го направиш или не. Туй, което се спираш дълго време да мислиш, разсъждаваш дали е право или не, туй (не) е вече Божествената мярка. Когато ние не употребяваме правилната мярка, всякога правим погрешки. Там, дето не си раздвоен в мисълта, в чувствата и в постъпките си, ти си прав. Дето си раздвоен, всякога погрешка ще стане. То е едно състояние земно. Раздвоен си, да го направиш или не.

Та казвам: Там, дето сте самоуверени, вие трябва да учите. Пълната самоувереност, то е Божественото. Дето не си самоуверен, трябва да поправяш. Тогава ще ви дам едно правило. За да мислиш Божественото, започни най-първо със светлината. Трябва да имаш светлина в ума си. Тази светлина трябва да бъде такава, че да можеш да четеш. Щом в една светлина не можеш да четеш, не може да разрешиш един въпрос, мисълта ти не действува правилно, светлината не е правилна. Може тая светлина да е слаба. Нали някои хора имат слаби очи, че трябва да си турят очила. На една вощеница не можеш да четеш. Трябва десет, петнадесет свещи, да се увеличи светлината, да можеш да четеш. Когато чувствата дойдат, те се отличават по това, че непременно трябва да се увеличи вашата топлина. Тогава, когато се намалява светлината, хората се спъват. Когато се

намалява топлината, хората падат. При всяко спъване показва, че е станало едно намаляване на светлината. При всяко падане показва, че е станало едно намаляване на топлината. Без светлина ще се спънеш. Без топлина ще паднеш. Ако на един човек му отнемете топлината, той веднага ще се сгромоляса. Щом дойде топлината, той се раздвижва. Та казвам: Когато се спъвате, малка ви е светлината. Ако падате, малка ви е топлината. Или да преведа психологически: Ако се е намалила светлината, значи вашата мисъл не работи. Ако се намалила вашата топлина, значи вашите чувства не работят. Казвам: Трябва да мисли човек, за да има светлина. Като мисли, се образува светлина. Светлината е необходима в живота. Никакво растене не може да стане без светлина. И сърцето трябва да работи, понеже и топлината е необходима, понеже и без топлина растене не може да има. Чувствата са необходими. Следователно ние казваме: Божествените чувства са тия, в които интуицията работи. Божествената мисъл е тая, в която интуицията работи. Едновременно във вашите постъпки трябва да имате интуитивно схващане. Във вашите мисли, във вашите чувства и във вашите постъпки да няма раздвояване. В мислите да няма раздвояване, в чувствата да няма раздвояване. То е здравословното състояние. Какво нещо е здравето? Състоянието, в което моментално можеш да кажеш: Тази мисъл е права, че чувството е право и че постъпката е права. Няма никакво раздвояване. Това е философията, да не е раздвоена мисълта ти, чувствата ти да не са раздвоени и постъпките ти да не са раздвоени. То е човекът. Всеки човек, на който мислите са раздвоени и чувствата са раздвоени, и постъпките му са раздвоени, той се намира в едно преходно състояние. Не може да има никакъв успех. Успехът на всички велики хора зависи да докарате в единение вашите мисли. Стремете се към туй, да не бъде мисълта ви раздвоена, чувствата ви да не са раздвоени и постъпките ви да не са раздвоени. Следователно, новата идея за Бога ще бъде тази: Туй, което уравновесява вашата светлина, е Бог. Туй, което уравновесява вашите чувства, е Бог. Туй, което уравновесява вашите постъпки, е Бог. Във всеки един момент да ги уравновесява, то е Бог вътре, то е любовта. Под думата „любов“ в дадения случай разбираме това, което в даден случай уравновесява вашите мисли, уравновесява вашите чувства, уравновесява вашите постъпки. То е любовта. Туй, което не уравновесява, то е нещо друго, но то не е любов. Може да минава за любов. Или идеята за Бога от чисто научно психологично гледище. Туй, което уравновесява моята светлина, прави света понятен за мене, туй, което уравновесява моите чувства, да добивам равновесие, да обичам всичките хора или във всеки случай зная как да постъпвам, да бъда в хармония с всичката природа, то е Бог. То е мярката. В този смисъл Бог е онази вечна мярка, която подтиква нашия ум, нашето сърце и нашата воля към онази хубава дейност, за да сполучи човек онова, което Бог е вложил. Човек е щастлив и здрав само тогава, когато реализира ония неща, които са вложени в него, туй, което

му е дадено, да развие своите таланти, да развие своя ум, да развие своето сърце, да дава широчина на своята душа и на своя ум.

Станете.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

Само светлият път на ума, само светлият път на сърцето, само светлият път на волята водят към Бога!

XVIII година.
2 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 14 октомври 1938 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: На 30 септември и 7 октомври 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1938_10_16 Скрих таланта
неделна беседа

СКРИХ ТАЛАНТА

Добрата молитва.

В началото бе словото.

Ще прочета само 25 стих от 25 глава от Евангелието на Матея: „И понеже се убоях, ето, отидох и скрих таланта ти в земята: Ето, имаш твоето си.“

Духът Божий.

В живота съществува една основа, която никой не трябва да пренебрегва. Основата е най-елементарното нещо, с което човек [не] трябва да се занимава. Основата всякога ни се вижда като играчка, като детинска работа, а тя е същественото нещо в живота. Когато децата изучават буквите а, б, в, г и т.н., това ви се вижда детинска, елементарна работа, но тази работа е основа на знанието. Или ако се спрете върху кой да е език, на който пише някой философ, или поет, или виден писател, той ви се вижда детинска работа, но всъщност той е основата на нещата. Елементарните неща определят истинското положение на работите. Следователно и в човешкия живот има една такава основа, която той не трябва да пренебрегне. Във всеки един език, така и в български, някои хора изяждат една буква, други – друга. Например, някои изяждат буквата [е], други изяждат ъ, ь, я, ю или други някои букви. Това са техните обични букви. Но без тях не може да се пише. Само с неизядените букви не може да се пише. Ако отидете в английския език, там съществува известен аристократизъм. Там си служат с няколко букви, за да изразят един звук. Същото е и във френския език: няколко букви означават един звук. Само един от тия звукове играе важна роля, а другите го придружават. Тези букви, които придружават един звук, представляват негова свита. И между хората има свити, но в природата никакви свити не съществуват. Думата „свита“ в българския език има двояко значение: „свита“, означава хора, които придружават някого, а „свит“ означава още и нещо оваляно, смачкано. Та в съвременните езици, както и да говорим, все има и един личен елемент. Когато се привеждат известни факти, ние вадим от тях едно логическо заключение, правим логически извод. Казваме за някой, че няма никаква логика, но в природата такава логика не съществува. В човешкия свят нещата се нареждат логически, но в природата не съществува такова логическо нареждане на нещата. Хората казват, например, че все трябва да съществува някаква причина, която е създала света. И оттам те казват, че съществува някакъв Господ. Значи, чрез своята логика те установяват съществуването на някаква причина. Тази причина

съществува и без нашата логика. Защо ни е тогава тази логика? В този случай логиката не е на място. Когато аз убеждавам един човек да вярва в Бога, това е заблуждение. Защо? Защото той ме лъже, че не вярва. Той вярва в парите, че в Бога няма да вярва. Той вярва в жена си, че в Господа няма да вярва. Той вярва в толкова малки работи, че в голямото няма да вярва. И след това, ще седна да го убеждавам логически да вярва в Господа или да бъде религиозен. Този човек яде по три пъти на ден и през това време даже не успява да говори, моли се. Тъй щото, кажат ли за някого, че не се моли, аз не вярвам. Този човек се моли даже по три пъти на ден. Като погледне към яденето, той си казва: „Как не съм знаял, че има толкова вкусно и сладко приготвено ядене?“ Та когато ме питат, какво нещо е религията, аз отговарям: Религията е едно приятно чувство, едно приятно ядене. Ако готвиш добре, религиозен си, ако не готвиш добре, не си религиозен. И днес, всички хора се мъчат да определят, какво нещо е религията и дават ред обяснения и теории.

Казвам: Съществува един свят извън нашата логика, извън нашите обикновени мисли, чувства и постъпки. Това всички трябва да го знаете. Обикновеното в света е една обвивка на нещата, която е потребна, но тя не е същественото. Ние не трябва да се заблуждаваме от обвивките на нещата. Един човек може да е грозен, но да е добър. А някой може да е красив, но да е лош. Външното още нищо не значи. Колко красиви птици има в света, облечени в царски премени, но гълтат мушиците цели. Мушиците отиват цели в стомаха им. Има много видни философи, но и те поглъщат по-малките и по-слабите от тях на общо основание. Аз съм наблюдавал, какво правят жабите. Седи някоя жаба тиха и спокойна, в размишление, като някой гръцки философ. Дойде някоя муха, кацне на нея, тя не се мърда. Но не се минава много време, жабата отвори устата си и глътне мухата. После пак седи в размишление, като че ли нищо не се е случило. Ще кажете, че жабата е низше животно. Така е, жабата няма тези размери на главата си, каквито човек има, но тя знае отлично за лови мухи и цели ги гълта. Сега аз не казвам, че това, което жабата върши, е отлично. То е жабешка работа. В това отношение тя гълта мухите и ги поставя на мястото им, както художник поставя всеки цвят на своето място. За хората е по-добре мухата да влезе в стомаха на жабата, отколкото да ги безпокои отвън.

Сега както и да разсъждавате, не си правете статически заключения. Например, някой казва: „Не е добре човек да умира.“ Не е добре, обаче, човек и да живее. Това са относителни положения. Не е добре човек в един статически свят да бъде и да умре, но не е добре човек да живее и да не знае, как да живее. Какви блага има в един живот, като живееш да страдаш и да не знаеш, защо страдаш. Казвам: Добре е човек да умре, добре е и да

живее. Ако чрез смъртта човек се освобождава от страданията, тази смърт е на място. Ако като живее, човек се освобождава от страданията и този живот има смисъл. Казвате: „Трябва да се живее." Съгласен съм. „Не трябва да се умира." Съгласен съм. Трябва да живеем добър живот, а не трябва да живеем лош живот […], за да не страдаме, но трябва да умрем, за да се освободим от страданията.

Казва се в Писанието, че този слуга, на който господарят дал един талант, направил погрешка, че го заровил в земята. Погрешката не седи в това, че го заровил, но че не го обработил. Талантът заравя ли се? Той не е царевица, нита жито. Той посял злато в земята, а житото оставил да седи в хамбара. Погрешката не е в това, че той заровил таланта, но в това, че не е знаел, как да постъпи с него. Защо поне не го даде на някой банкер, че да роди нещо? Като се посади, житното зърно все ще даде нещо. А ако посадиш едно житно зърно и не получиш нищо, ти не си постъпил право. Ако живееш и нищо не придобиваш, ти си на крив път. Ако живееш и никаква печалба нямаш, ще те съдят. Ако живееш и принасяш известна полза, ще те възнаградят. Ако умреш и пак не принесеш никаква полза, ще те съдят. Някой мисли, че като зарови таланта си в земята, той се освобождава от всякаква отговорност. Не, така не се разсъждава. Смъртта и животът представляват две фази, върху които сега няма да се спирам, да ги обяснявам. Смъртта е началото на живот. Като умреш на земята, ти ще почнеш да живееш на небето. След като умреш в невидимия свят, ти почваш да живееш на земята. Като умреш на земята, ти започваш да живееш в един по-горен свят, но ако след като умреш, не влезеш да живееш в един по-висок свят, страданието започва. Страданието дето и да е – на земята или в невидимия свят, е признак на това, че ти не си постъпил разумно. Смъртта е граница между разумния живот и безумието. Ако от глупавия, от безумния живот на земята ти си влязъл в разумния живот на небето, ти си постъпил разумно. И обратно: ако от безумния живот на невидимия свят ти си влязъл в разумния живот на земята, ти пак си постъпил разумно. Но ако от разумния живот на земята ти умираш и влизаш в глупавия живот на невидимия свят, ти си в безумието.

Сега, каквото и да ви говоря, аз искам да държите своите възгледи и вярвания. „Ама ти в какво вярваш?" – „Вярваш ли в Господа?" – В кой Господ? Два Бога има: единият е Бог на доброто, а другият – Бог на злото. При това има и трети Господ, който е господар и на двамата. Има един Господ, който се занимава само с хората, друг – който се занимава само с боговете и трети, който се занимава с всичко. Сега аз няма да ви обяснявам тия работи, защото, като се обясняват някои работи, те стават по-мъгливи. Този е един от мъгливите въпроси, но без да го обяснявам, ще ви дам един

пример, през което време и мъглата вън ще се махне. Примерът е следният: Един господин разправяше, че за една малка дума, която казал на жена си, тя му се сърдила цели пет години. Той и казал, че погрозняла. Тогава тя му отговорила: „Защо едно време не бях грозна? Защо това не ми каза едно време, когато тичаше подир мене на хорото? Ако тогава не бях грозна, значи при тебе погрознях. Защо на времето не ми каза това, а сега ми го казваш?“ Жената от тези негови думи видяла неговия неискрен характер. Тя вижда, че той я е лъгал. Тогава била ангел, а сега намира, че погрозняла. Жената намира, че нещо се е изменило в техните отношения и се пита: „Аз ли съм се изменила или ти? Аз ли съм грозна, или ти си грозен?“ Какво искал да каже мъжът на своята жена с тия думи? Както и да е, това са обикновени, човешки работи. Вие можете да зададете въпроса, дали това е действителност. За мен е действителност, а за вас може да е предположение. Според мене действителни неща са тия, които стават в момента. Каква действителност или реалност има в думите на човек, който казва, че ще ми помогне догодина? Догодина или ще ми помогне, или няма да ми помогне. Колкото има вероятност да ви помогне, толкова е вероятността да не ви помогне. Ако кажа, че ще ви помогна и веднага се притека на помощ, това в дадения момент е за мене една реалност. Кажеш ли, че мислиш, какво, можеш да станеш учен човек, това е една вероятност. Обаче, ако кажеш и станеш учен човек, това е една действителност.

И тъй, в света съществуват едновременно два живота: действителен и недействителен. Недействителният е този, който изисква време за да се прояви. Значи под думата недействителен подразбираме непроявен. Ако животът е проявен, той е действителен и аз мога да се произнасям за него. Ако не е проявен, той не е действителен и няма какво па се произнасям за него. Вие имате една семка, но не можете да се произнесете за нея. За да се произнесете, вие трябва да я посадите в земята, да цъфне, да даде плод и тогава да се произнесете. Но затова ви са нужни поне три-четири години. Всеки човек на земята е една костилка, семка от едно растение, което трябва да се посади в земята, да израсте, да цъфне, да даде плод и тогава да се види, какъв е. В този смисъл, ние преждевременно се произнасяме за нещата. Виждаме един човек и казваме, че не е умен. Защо? Защото не бил богат. Значи според някои, само богатите хора са умни. Според мене, богатите хора могат да бъдат силни само в едно отношение, но в никой случай не подразбира, че са умни. Когато конят е натоварен с много багаж, аз считам, че той е силен, но това още не значи, че той е умен. Ако беше учен, той трябваше сам да се товари и разтоваря. Щом другите го товарят и разтоварват, той не е умен, но може да бъде силен. И ако малко се товари, това още не значи, че е умен. Ако никак не е натоварен и се разхожда из ливадата и това не значи, че е умен. Аз виждам този кон свързан с юлар, не е свободен още. Конят може да си мисли, че е свободен

да прави каквото иска, но той се лъже. Ако си позволи да мине границата на кръга, около който е опасан, веднага ще спре. Значи, той е свободен да се движи само в определен кръг и там да пасе свободно тревата. И съвременните философи говорят за свобода, но тя е относителна свобода. Под думата „свобода“ в широк смисъл, аз разбирам да бъде човек свободен да мисли, но не каквото си иска, а да разпознава своите мисли. Той трябва да разбира основните качества на своите мисли. Той не трябва да реагира на мислите, които проникват в неговия ум, но трябва да им бъде господар, да знае дали дадена мисъл е добра или лоша и да ги поставя на мястото им. Не е лошо, че някой човек бил жена си. Това показва, че е силен. Важно е, че той бие жена си, от която нищо няма да получи. Да отиде с мотиката и да бие земята, има смисъл. Той все ще изкара нещо от земята. Или да вземе чук и като скулптор да отиде да чука някой камък, да го извае, все има смисъл, ще изкара нещо от камъка. Той бие жена си, върху която друг скулптор работи. Той работи върху чуждо поле, върху, което има кой да работи. И него ще го питат, кой му е дал право да работи върху чуждо поле. Това са ред разсъждения. Засега е позволено да работи с чук само скулптора. Изобщо, не е позволено да се играе с чук. Какво мисли мъжът, като бие жена си? Мнозина цитират стиха от Писанието: „Добре ми стана, че ме наказа Господ“. Да, но Господ не е взел тояга и с нея да наказва хората. Тук думата „наказание“ е употребена в смисъл: „Добре ми стана, че ме е поучил Господ.“ С това поучение Бог дава възможност на човека да понесе последствията от своите лоши постъпки. Господ не си служи с никаква тояга. Човек е бил и продължава да бие, но Бог не наказва, както хората мислят. Хората могат да те бият, да пукнат главата ти, Господ оставя да постъпят с теб така, както ти си постъпвал някога. Като биеш другите казваш: „Така им трябва!“, но като бият тебе, намираш, че не е право. Ако във втория случай не е право и в първия случай не е право. Та под думите „наказа ме Господ“, хората имат съвсем друго понятие, То е все едно, както мнозина казват, че някой им казал горчивата истина. Всъщност, истината ни най-малко не е горчива. Важно е човек да знае, как да каже истината. Сега аз бих дал един добър съвет на всеки женен мъж. Когато иска да каже горчивата истина на жена си, ето какво да направи: Да ѝ купи едно хубаво, скъпо палто, от най-скъпата кожа, хубава шапка, модерни обуща, нова рокля и след това да ѝ каже: „Всичко това ти купих, защото си много добра.“ Нищо повече да не ѝ казва. Тя ще го погледне, ще си помисли и ще си каже: „Много е добър моят мъж.“ Нека тя сама си даде отчет, добра ли е или не. Сега вие можете да приложите това правило, но само в семейния си живот. Като го приложите в семейния си живот, вие можете да го изнесете вън – в обществения и в учения свят. Като искате да направите една услуга на някой учен, не е нужно да му говорите много. Дайте му няколко факта и той ще ви разбере. Оставете го сам да прави

заключенията си. Като видя, че един математик е направил една погрешка, няма да му разправям, в какво се състой погрешката му, но ще го поканя у дома си, ще го нагостя и ще го помоля да ми разправи нещо от своята теория. Като започне да разправя своята теория, той сам ще си намери погрешката. В света всякога съществува едно заблуждение, което е перспективно. То се дължи на слънчевата светлина. Запример, ако вие разглеждате един човек сутрин, когато става от сън, на обед и вечер, преди да си легне, вие ще имате три различни понятия за него. Ако в даден човек мисълта преобладава, той ще има един характер. Ако чувствата преобладават, той ще има друг характер и най-после, ако волята преобладава, той ще има трети характер. Как ще познаете у човека какво преобладава: мислите, чувствата или волята? Има начини. Аз ще ви дам един начин за познаване. Като пипнете ръката на човека на мисълта ще видите, че тя е топла, без да е суха или влажна. При това, ръката му не е корава. Ако пипнете ръката на човека, у когото чувствата преобладават, ръката му е влажна, но не е топла. Човек, у когото волята преобладава, ръката му е суха, корава, като сухо дърво. Като съберете тези три качества на едно място, ще се образува темперамента на човека и той ще се появи изцяло. Следователно човек трябва едновременно да съдържа в себе си умствената топлина, сърдечната влага и енергията на мускулите. При всяка негова мисъл, при всяко негово чувство и при всяка негова постъпка трябва да се проявяват и трите елемента заедно. Следователно при изучаване на човека, трябва да се изучава неговия мозък във връзка с мислите му. После трябва да се проучват неговата симпатична и дихателна системи във връзка с чувствата и със сърцето му. И най-после трябва да се изучават мускулите и костите му. Каквото е отношението на мускулите и на костите и техния строеж, такова е отношението и на волята към останалите прояви на ума и на сърцето. Волята на човека е първият израз на разумно проявения свят. Мисълта и чувствата са нещо отвлечено, единственото реалното нещо в човешкия живот, това са неговите постъпки, които се обуславят от волята му. Всяка наша постъпка носи в себе си един умствен и един чувствен отпечатък, оттенък. Всеки плод е интересен за нас дотолкова, доколкото той съдържа в себе си сочност и сладчина. Ако няма тази сочност и тази сладина в себе си, той не е интересен за нас. Всяка мисъл е ценна за нас дотолкова, доколкото е проводник на светлина. Тази мисъл е добра, Божествена. Всяко чувство, което внася в нас топлина и става проводник на топлина е добро. То е проводник на Божественото, то внася известна хармония в нашия живот. Вземете запример знанието, то е свързано с един свят на красотата. Ако вашите очи не са добре развити, вие няма да имате представа за хубавото и за красивото в природата. Очите са свързани с предната част на мозъка, а ушите – със задната част на мозъка. Човек, който има уши и може да слуша, може и да говори. Не може ли да чува, той не може да говори. А дали ще говори добре или зле, това зависи

от неговите очи. Очите, веждите, цялата обстановка около тях показва, дали човек ще бъде добър оратор, поет или философ. Обаче, когато дойдем до устата, знаем, че тя е свързана със слепоочната област, с икономията на живота. Устата се интересуват от това, каква храна употребяват хората, как се хранят. Езикът пък е инспекторът при храненето. Каквато храна употребява човек, езикът трябва да я опитва. Когато казваме, че човек трябва да възпитава езика си, аз имам предвид друго нещо. Езикът е основа на човешкото здраве. Ако човек се храни по закона на любовта, когато храната влезе в устата, езикът ще я изпита, ще я преобърне няколко пъти и тогава ще я изпрати в стомаха и в червата, отдето преработена, тя ще отиде в белите дробове да се пречисти и оттам ще се разнесе като кръв по цялото тяло, по цялата нервна система. Това е дълъг процес, на който една от причините е езикът. Ако човек с езика си не говори добре, той прави зло на себе си. Значи, езикът има няколко функции едновременно. Той се занимава с храненето, с разпределянето качествата на храните, които идват отвън, а същевременно и с човешката реч. Същевременно той се занимава и с чирашка работа, каквато децата работят – препраща храната в стомаха. Той е чирак, но същевременно е и философ, говори най-хубавите работи. Езикът е крамолник, но същевременно е и примирител. Той знае да скарва хората, но знае и да ги примирява. Той знае, как да нахрани хората, но знае и как за ги умори. В това отношение, езикът има две запалки: едната запалка е от ада, а другата – от рая. Когато се запали езикът от рая, от небето, по-добър от него няма. Но когато се запали от ада, по-лош човек от него няма. И според съвременните философи човешкият език има две запалки. Когато се запали от ада, това наричат злата воля на човека. Когато се запали от Божествения свят, от рая, това наричат – добрата воля на човека. Човек трябва да бъде много внимателен, да не говори лоши работи. Той трябва да бъде като златаря. Когато разтопява злато, той трябва да употреби висока температура, над хиляда градуса. Когато разтопява калай, трябва да употреби най-много триста градуса топлина. Той трябва да бъде майстор, да не изразходва излишно Божествената енергия. Например, представете си, че някой ви каже: „Каква мазна Гана си ти!“ Какво лошо има в това? Повидимому, този израз не е приятен, но трябва да се разбере неговия дълбок, вътрешен смисъл. Този израз има двояк смисъл и трябва правилно да се изтълкува. Какво обидно има в това, че си „мазна Гана“? Ако си „мазна Гана“, „мазна Гана“ си. Ако не си и да ти кажат, пак няма да станеш „мазна Гана“. Какво има да се докачаш от това, което не си? Ако се обиждаш, ти си в обикновеното съзнание. Само личният живот се обижда. И наистина, ако човек живее в това обикновено лично съзнание, той е осъден да мине през такива страдания, през каквито хората от хиляди години насам минават а и продължават да минават. За да дойдат хората до новото положение на живота, те се нуждаят от едно ново съзнание. Ние

трябва да дойдем до едно ново тълкуване на израза „мазна Гана“ и да благодарим, на тази „мазна Гана“, че хората живеят, че народите плащат дълговете си, че нивите се разорават и т.н. Всичко, което става в света все „мазната Гана“ го върши. „Мазната Гана“ дава всичко от себе си. Ама някой ти казал, че си лош човек. Какво от това? Лош човек си, защото си на особено мнение и можеш да направиш и това, което не е добро. Един баща може да стане лош за децата си, понеже дава от милионите си на бедни и на сираци. Те казват: „Голям прахосник е баща ни, всичко раздаде на бедните, а за нас нищо не остави.“ Лош баща ли е този? Не е лош, добър човек е той. Думите „лош“ и „добър“ са относителни понятия. Други пък казват, че баща им е добър. Защо? Защото бил много скъперник, че нищо не дава от своите милиони на бедни хора. Добър баща е този, не отричам, но той е частично добър. Под думата „добро“ аз разбирам това, което едновременно е добро за всички хора. В този смисъл, зло е това, което едновременно е зло за всички хора.

Сега вие трябва да се освободите от кривите възгледи на вашето минало. Вашите предци, които са живели преди вас, са имали криви разбирания за живота. Те са предали много неща криво. Например, като наблюдавам влюбените, виждам, че те криво са възприели любовта и криво я предават. Виждам болните, колко криво представят своето положение. Дойде някой болен и като го питат за болестта му, казва, че е малко болен. Друг някой носи голям товар и като го питат колко тежи, той казва, че тежи едва пет килограма, а всъщност тежи сто. Значи 95 на сто е лъжа. Някой казва, че обича някого и е готов да се пожертвува за него. Но като тегля любовта на този човек, виждам, че само едно на сто е истина, а 99 на сто е лъжа. Любовта е сила, която може да се тегли. Като се влюбиш в един човек, ти веднага се сблъскваш с него. Колкото повече обичаш един човек, толкова повече се приближаваш към него. Щом се приближиш много, ти постепенно започваш да се сблъскваш. Има друга любов, която отдалечава. Тя е по-хубава любов. Аз ни най-малко не засягам вашата любов. Аз разглеждам любовта философски, без да се спирам върху вашата любов. Аз разбирам тази любов, от която всички хора едновременно страдат. Аз говоря за частичната любов. А има още и семейна, обществена, народна, общочовешка и т.н. Неразбрана любов е тази, от която всички хора страдат еднакво. Идеална, красива любов е тази, от която всички хора еднакво благуваш. Така е поставена идеята за любовта в моя ум. Според мене, любовта трябва да бъде достояние за всички хора. Това значи, както аз се ползувам от благата на любовта, така трябва да се ползуват и всички останали хора. „Възможно ли е това?“ Възможно е. В този смисъл аз казвам, че не трябва да делите любовта си защото, щом я делите вие изпадате в едно статическо положение за нещата. Любовта според вас е една свещ, която сте запалили в дома и трябва да се ползувате от

светлината ѝ само вие. Не, всички могат да се ползуват от светлината на вашата любов. Казвате: „Аз не давам никой да ми вземе свещта." Прави сте, вашата свещ никой не може да я вземе, но какво ще правите с Божията Любов, която се излива толкова изобилно? Какво ще правите с онази светлина, която се разпространява на големи пространства? Има фарове, които пръскат светлина на 90 и повече километра разстояние. На тази светлина мнозина могат да четат. Следователно ако вие се стремите към новия живот и мислите да го използувате само за себе си, вие ще умрете. И ако живеете изключително за близките си, вие пак ще умрете. Аз не поддържам такива идеи. Хубави са тези идеи. В миналото си този идеал е бил на мястото си, но той не е разрешил всички въпроси и днес няма да ги разреши. Ние всички трябва да живеем за Божественото у нас, което внася новото в света. Новото в света, това е любовта. Любовта е проява на Бога, Който пък се проявява навсякъде такъв, какъвто е. Когато говорим за Духа намираме, че Той е нещо непонятно за нас. Духът можем да Го познаем само чрез любовта, която се проявява. В Писанието е казано: „Бог е Дух и които Му се кланят, трябва да Му се кланят в Дух и истина". Аз казвам: Всички, които вярват в Бога, трябва да Му се кланят с любов. Любовта дава подтик на човека, а истината е метод за постижение на нещата. Истината е най-красивата форма. Под думата „истина" се разбират най-красивите форми, в които човек може да облече своите мисли и чувства. Значи, човек трябва да служи на Бога с най-красивото, което има в себе си. Сега вие не съжалявайте за положението, в което сега се намирате. Ако биха ви пренесли в един свят на същества, които са сто хиляди пъти по-красиви от вас, вие щяхте да се чувствате нещастни. Ако вие бихте се пренесли между ангелите, които се отличават с необикновена красота и интелигентност, с особена музикалност, вие бихте чули такива песни, такава музика, каквито нито с око, нито с ухо можете да я възприемете. Ангелите разполагат с пиана, които имат повече от 25 хиляди клавиши.

Казвате: „Вярно ли е всичко това?" Вземете го като един факт. Знайте, че нашата музика е едно малко отражение на ангелската музика. Като видите една малка река, вие веднага знаете, че тя е излязла от големите океани. Същото представя и нашата музика в сравнение с небесната. Тази малка река съществува по причина на Великия Тихи океан или на Индийския океан. От там е дошла малката вода. Като слушате музиката на Бетовен, на Моцарт, на Бах, вие се чудите откъде е дошла тази музика. Музиката на всички наши велики музиканти представя едно малко течение от музиката на небесния свят, от Божествената музика. Благодарете, че са дошли тия музиканти в света, за да може през тях да протече Божествената музика. И вие можете да бъдете такива проводници. От вас зависи да станете не като Бетовен, Моцарт и други, но да станете проводници, да протече и през вас нещо Божествено. Всеки от вас може да напише поне една песен в живота

си. И като запеете тази песен, работите ви ще тръгнат напред. Ако нямате хляб и запеете тази песен, хлябът ще дойде. Ако децата ви са болни и запеете тази песен, децата ви ще оздравеят. Ако нямате къща и запеете тази песен и къща ще ви се направи. „Може ли да стане всичко това?“ Може. Всеки човек носи в себе си известни качества, с които може да разреши всички противоречия в живота си.

Един богат американски банкер обявил по вестниците, че се нуждае от един касиер – секретар в кантората му. За тази служба се явили около 20–30 младежи, все хора с големи препоръки. Най-после на всички тия кандидати банкерът отговарял все едно и също: „Ще ви имам предвид“. По едно време в кантората влязъл един млад, красив момък, скромно облечен. С влизането си още той видял на земята едно листче паднало. Веднага се навел, дигнал листчето на масата и се обърнал към банкера с думите: „Господине, четох във вестниците, че имате нужда от един касиер, но нямам никаква препоръка.“ Банкерът го погледнал любезно и му отговорил: „Вие носите в себе си най-голямата препоръка. Вдигането на листчето от земята беше вашата най-голямата препоръка.“ Следователно и на вас казвам: Ако вие с влизането си в Божествената кантора не вдигнете листчето от земята, всичките ви препоръки ще отидат напразно. Ако го вдигнете навреме, ще ви отговорят: „Вие сте човекът, когото търся.“ Сега ще направя един превод. Онзи човек, който, като намери едно листче на земята, го дигне и го тури на мястото му, той е човекът, на когото може да се разчита. Обаче, онзи, който върви и не поглежда към земята, мисли, че листчето е дребна работа е човек, на когото не може да се разчита. Вдигането на листчето е истинската препоръка на човека. Доброто дело, което човек направи през деня, колкото малко да е, може да стане причина да го назначат на служба в Божественото имение. Ако минеш и заминеш, без да направиш едно добро дело, ще ти кажат: „Ще те имаме предвид за бъдеще.“ Погрешката на хората седи в това, че отлагат нещата. Те казват: „Като дойде Христос на земята, като дойде Духът Божий върху нас, като видим лицето на Бога…“ и т.н. Това са красиви неща, но са въображаеми. Важно е, какво човек може да направи още сега, в този момент. Каква мъчнотия има в това, да дигнеш едно малко листче? Едно малко листче е паднало в Божествения свят. Наведи се и дигни това листче.

Сега не мислете, че аз ви мисля прости. Вие пред мене, както ви виждам, сте с големи препоръки. На всички ви казвам:Ще ви имам предвид. На всички ония, които идете без препоръки, обаче сте готови да дигнете листчето от земята и да го турите на мястото му, веднага се дава служба. Невидимият свят се нуждае от хора без никакви препоръки, но са готови да дигнат листчето от земята. Онези, които идат с големи препоръки, ще чуят думите: „Ще ви имам предвид“. И този, който зарови таланта в

земята, беше от тези, с големите препоръки. На тези хора ще им кажат: „Дайте таланта, за да го дадем на другите, които са готови да го използуват.“ – т.е. на тези, които го дигнаха от земята. Питам ви сега: Кой е този лист, който трябва да дигнете от земята? Отъпканият лист, това е любовта, която днес от всички се тъпче. Ако дигнете любовта от земята, която се тъпче, като малък лист, Господ ще ви каже: „Елате тук.“ Аз искам и вие да дигнете този отъпкан лист от земята – да дигнете любовта и да я поставите на нейното място.

Благословен Господ Бог наш.
Отче наш.

Сега ще ви дам следното изречение: Глава светла, сърце топло, ръце силни и крака добри.

Трета неделна беседа от Учителя, държана
на 16 октомври 1938г.
София – Изгрев.

Забележка: На 9 октомври 1938 г., в неделя, по каталога няма беседа.

1938_10_16 *Любов към всичко*
Утринно Неделно Слово

ЛЮБОВ КЪМ ВСИЧКО

Отче наш

В начало бе Словото

Ще прочета 12 гл. от Евангелието на Матея.

Духът Божий

Всичките хора на земята се намират в едно противоречие, в едно вечно противоречие, което не могат да си обяснят. Ако идете в света вечерно време по селата, когато залезе слънцето, ще видите един гайдарджия, надул гайдата, или някой кавалджия, надул кавала. И около него се насъбрали млади хора, обикалят и играят. Защо играят? Има си някакъв смисъл. Ако минава някой и види тия млади хора, те играят след като са работили. И трябва да им свири някой. Някой път не им свирят, и пак играят – те тогава пеят. В една кръчма виждате, че всички са насядали около масите по 4–5 и по една оканица има пред тях с винце. И всички се разговарят и пият, и вдигат чашите, и викат „Наздраве!“ и после „Да живее този и онзи!“ Всичките тия, като излизат от кръчмата, някои от тях са тихи, някои почват да пеят по пътя, а някои стават смели и бурни. И като идат в дома си, веднага отворят война с жената и децата, разправят се там.

Мен ми разправя един българин една своя опитност. Отивам в едно село, не се познавам с хората. И един господин ми казва: „Елате ми на гости тази вечер у дома.“ Аз обещах. „Да се почерпим“ – казва. Пяхме, почерпихме се, измени се характерът му. Като отивам в дома му, той ми казва: „Кой ти позволи да дойдеш тук, в дома ми, да безпокоиш моя дом?“ Ще кажеш, виното изменя работите. Ще кажеш, лош човек е. Две неща има у хората. Човек носи със себе си две воли: едната – злата воля, а другата – добрата воля. Едновременно в човека живеят двама. Когато дойде да действа злата воля, ти ще се измениш. И ще се чудиш сам на себе си. И ще говориш туй, което не е. Това е право, естествено е. А когато дойде добрата воля, пак ще се чудиш. Ще говориш това, за което никога не си говорил. Питам тогава, де е човекът? Философски казано, разсъждавам: човек има два крака, но двата крака – един десен и един ляв крак, не съставляват човека; човек има и две ръце, но ръцете не съставляват човека; човек има две очи, но очите не са човекът; човек има две уши, но ушите не са човекът; човек има и една уста, но устата не е човекът; и носът не е човекът. Чрез очите човек гледа; чрез ушите човек слуша – чрез дясното ухо и чрез лявото ухо. Аз наричам лявото ухо – ухо на лошия човек, а дясното ухо е на добрия човек. Лявото

око е на злия човек, а дясното око е на добрия човек. През два прозореца гледа човек.

Та казвам, има противоречия. Хората казват: „Защо стават тия работи така?“ Вкъщи, влезнал един паяк, направил си паяжина. И някоя муха бръмчи, пее си тази муха. Чуваш ѝ гласа, пее си тя. Но полека-лека виждаш, туй пение престава. И виждаш, че този паяк омотал тази муха. И след туй взима, че я учи той. Питам, кога е научил той това изкуство? Защо той не остави тази муха да си ходи свободно? А кога му стигна ума да си направи тази паяжина? Гледате някоя котка седи при някоя дупка и дълбоко разсъждава за проблемите на живота – социални, семейни, морални и научни въпроси разрешава тя. И като седи като някоя статуя, си казва: „Само от тази дупка излиза разрешението на този въпрос.“ И гледаш по едно време един ученик излиза от тази дупка, посмее се малко, излиза навън, обърне се и влиза.

Сега наскоро гледах една картина. Снощи ми донесоха един албум, германско издание. Та има събрани там от разни видни художници картини. Той искаше да ми покаже много картини, но мен ми направи впечатление една картина. Много ми хареса. Сюжетът на картината е едно магаре, две кучета и една котка. Сюжетът е едно магаре с юлар, две кучета – едното възбяло, другото възчерно и една котка. Кучетата – от рода на булдозите, тия късите, с валчести лица, погнали една котка. И горката, за да се спаси от тях, се покачила на гърба на магарето. Те искат да я хванат. Та магарето ги гледа. Горката се е качила на гърба на магарето, седи и ги гледа. Магарето малко си дигнало крака и се чуди какво да прави сега. Един спор, който се разрешава. Кучетата искат нещо от котката. А тя се качила горе на гърба на магарето и оттам държи реч. Даже, ако искате, ще ви я покажа. Доста оригинална картина е. Онзи художник схванал психологията на кучетата. Пък и котката от страх за кожата си се покачила на гърба на магарето. Пък и самото магаре се намира в недоумение, дигнало си само левия крак и мисли какво да прави сега. Искаше този да ми разправя за други картини, но рекох: Тази е достатъчна, доста оригинална е. Та и ние някой път се намираме в положението или на кучетата, или на магарето, или в положението на котката на гърба на магарето. Сега ще кажем ние, че кучетата са неблаговъзпитани. Че и котката, която се е качила на гърба на магарето, благовъзпитана ли е? Защо не седи настрана, а се качила горе на гърба? Съображения има тя.

Казвам: Противоречията в света от какво произтичат? Има едно вечно противоречие, което на земята не може да се разреши. Вие искате всичките ви противоречия на земята да се разрешат. Това е невъзможно. Сега вие виждате някой път противоречията и ги намирате за несъобразни

противоречия. Чувате в курника някой шум, кряка кокошка. Казвате: „Как, този курник е направен да се пазят кокошките от някоя лисица, да не би да дойде да ги нападне и открадне.“ Та този уреден порядък на кокошките – виждате, една кокошка плаче. Сегашните хора влизат в курника. Хваща той една от кокошките и кокошката го пита: „Какво искаш от мене, защо не ме оставиш да си почина, вече съм заспала, сега ме дигаш?“ Той казва: „Не, искам да се поразговоря малко с тебе, да ми дадеш отчет днес къде си ходила на работа, та и другите кокошки, и вашият надзирател – големият петел, който ходи с вас – да ми дадеш отчет за туй“. И по едно време тъй, както говори господарят на кокошката и тя мълква. Е, хубаво. Мълква, но се усеща особена процедура. Тази кокошка, за да издаде всичките тайни, които се крият в нея, я тургат в една тенджера и с вряла вода ще я посипят, ще ѝ разтворят корема да извадят навънка каквото е глътнала през деня. И след това ще я нарежат на парченца и ще направят нещо от нея. И след това ще дойде цяла една компания, все от изследователи, те да видят как върви работата на кокошката. И като е много тлъста, те ще се произнесат за това, и ако работите са били добре, ще дадат дознание, че тази порода от кокошките е много добра. При това тази храна дава свежест и бодрост, и енергия за работа. И казват: „Да се подигне цената на тази порода кокошки.“ Е, питам сега, туй, което аз ви описвам, бихте ли желали да бъдете на мястото на кокошката и да дадете отчет какво правят другите кокошки? Хванат вас някой път и ви питат „Вие защо живеете така?“ „Защото не можем да живеем другояче.“ Защо рибата живее като риба, а не тъй, като птица? Защото и тя не може да живее другояче. Другото не го е научила. Питат птицата: „Ти защо не живееш като рибата?“ Сега тя е птица. Казва: „Аз излезнах вече из водата.“ Та във всичките хора има едно вечно разнообразие. Някой казва: – Защо така постъпвате? – Е, по Бога постъпваме. – Е, мислите ли, някой като каже, че по Бога постъпва, какво значи права постъпка? Та нима мислите, че онзи паяк, като изяда мухата, от любов върши това, и че тя, като му бръмчи, му пее? Той казва на мухата: „Обичам те, без тебе не мога да живея. Само твоето слово искам да слушам. И като ми пееш така по евангелски, казва, какво слово излиза из устата на Бога.“ И паякът казва на мухата: „Аз живея от твоето слово. Песента, която от тебе излиза, то е за мене живот.“ И тя казва: „Значи аз, като ти пея, ти оживяваш, а аз умирам.“ А пък законът е такъв: Аз, като престана да пея, и ти ще умреш. Защото има и обратен закон.

Та казвам: В ума си вие имате повърхностни понятия. Вие мислите за туй, което не е. Вие често мислите, че един човек, който постоянно мисли за вас, е същият човек – Петко Стоянов. Вие се срещате два пъти. Но ти не можеш да срещнеш същия човек. Само веднъж го срещате. Вие срещате един, който е с такси на пътя. Но туй такси не вози същите пътници. И вие всеки ден, като сте дошли тук, вие сте други, не сте ония младите. Едно

време бяхте малки деца, сега не сте същите. И после влезе идеята във вас, казвате: „Остаряхме вече.“ Или някой дойде у вас, казва: „Аз съм болен.“ Какво значи болен човек? Злата воля ражда болестите. Добрата воля ражда здравето. Злата воля ражда глупавите хора, ражда лошите мисли, а добрата воля ражда добрите мисли. Ти си болен – това е злата воля. Осиромашееш – злата воля. Не мислиш добре – злата воля. Война става – злата воля е. Не се споразумяват хората – злата воля е. И обратното: дойде ли добрата воля, всичко, каквото става тогаз, все е от добрата воля. Ние сега не съзнаваме този момент, казваме: „Не зная какво, но малко станал съм лош.“ Та нима когато ядете кокошката, вие сте лош? Във вас тогава има особено разположение – страда кокошката, а вие сте радостни и весели. Де е страданието тогава? Страданието е в онзи, който губи, а всеки, който печели, той се радва. Следователно в живота страданията произтичат от известни загуби, които вие имате. В даден случай това е страдание. Щом губите, вие страдате; щом печелите, вие се радвате. Но понеже всичките хора не са еднакво силни, ще дойде един ден и ще настъпят промени. Ти, докато вземаш, си радостен, но ще дойде един ден, ще почнат да вземат от тебе и ти ще станеш нещастен. И тогава хората трябва да се научат в дадения случай на тази закономерност.

В природата има един закон: Туй, което трябва да дадеш, трябва да го дадеш навреме. Защото, ако не го дадеш навреме, ще дойдат и ще го вземат от тебе насила. Войници има. И ако един параход, който пътува в морето, се натовари повече, отколкото трябва, той ще потъне. И ако съвсем се изпразни, пак има опасност да се превърне. Този параход може да се натовари до известно място. Има си известна мярка. Ако в един параход има съзнание, какво ще мисли той? Някой път нашето повърхностно понятие за парахода е следното: ако този параход се натовари някой път с много неща, той ще мисли, че е богат и че всичко това, каквото има в него, е негово. Той, като иде до известно пристанище, ще го разтоварят от този багаж и ще го натоварят пак. Той само услужва на хората. Сега и вие сте един параход, и вие услужвате. Вие сте дошли и мислите, каквото имате, че е ваше.

Вие търсите щастие на земята. И турците имат една поговорка: „Олса да инанмам“ – и да го видиш, пак не го вярвай! Дотогава, докато човек не разбира смисъла на своя живот, той не може да бъде щастлив. Дотогава, докато вие имате туй съзнание, което сега имате, вие не можете да бъдете щастливи. И ако вие можете да намерите един щастлив човек, доведете го при мен. И аз ще му дам цялата земя на този щастлив човек. Най-първо щастливият човек не трябва да умира, не трябва да боледува, не трябва да бъде зависим. Той трябва да бъде абсолютно свободен. Често аз съм ви казвал, че за да бъдеш напълно свободен, трябва да бъдеш толкова голям,

че никой да не може да те измерва; или трябва да бъдеш толкова малък, че никой да не може да те види. Той казва: „Как ще се оправи светът?“ Много лесно. Имаш да даваш някому. Онзи, който има да взима, идва и казва: „Ти ми дължиш.“ Показва полицата, изкарва изпълнителен лист и веднага иде. Ти нямаш нищо, той започва да описва. Хубаво. Ако ти си онзи човек, ученият, дойдат и ти кажат: „Ти имаш да даваш“, ти почнеш да се смаляваш и се изгубваш из пред очите им. Тогава те ще се изпоплашат. Не само това, и предметите може да се смаляват, и те изчезват. Хванат някой стол да го опишат, но и столът става малък и изчезва. Масата, къщата – всичко става малко и изчезва. Какво ще каже тогава този съдебен пристав? Ще каже: „Не се описват там нещата. Каквото пипнем – всичко изчезва.“ И като си заминат те, всичките предмети пак се връщат и явяват. Аз ви казвам, ето един щастлив човек тогава!

Иде един ден една много напреднала сестра тук, от братството. Един брат отишъл и ѝ казал тъй: „Защо не си държиш добре сметките? Ти пиеш тук кръвчицата на братството.“ Тя иде при мен и гледам – два реда сълзи – плаче. Тя мислеше, че аз ще ѝ съчувствам, ще кажа за този брат: „Той е грубиянин.“ Рекох: „Той евангелски проповядва, този човек.“ Христос нали казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Та и ти, след като пиеш кръвта на братството, значи живееш в братството, и ако престанеш да пиеш, значи нямаш живот, свършено е с тебе. – Ама той не трябва да говори така. Аз не съм изпила кръвта на братството. Рекох ѝ: „Той е философ. Ти трябва да го тълкуваш това, че кръвта си пила. Ако той беше ти говорил на френски, какво щеше да правиш тогава, като не разбираш езика?“ Аз съм дал много пъти примери, дето двама не се разбират. И ако този брат, който беше казал на тази сестра „Ти изпиваш кръвта на братството“ и тя се обижда, но след туй той изважда кесията си и ѝ дава 1000 такива английски златни лири, фунта стерлинги. Казва: „Сестра, ще ме извиниш.“ Тогава тя нали ще му бъде благодарна? На този брат всичката му погрешка седи в това, че той, като ѝ казал това, не извадил кесията си с хилядата лири. Та неговата погрешка седи в това, че той не е отворил кесията си. Законът сега е, че тя пие от кръвта на братството. Но тя не е пила още от неговата кръв, та той трябва да ѝ каже: „Сестра, понеже тебе ти е нужна кръв, от моята кръвчица ще ти дам.“ Той само констатирва, че от кръвта на другите е пила. И от нашата кръв трябва да пие. Ти, като умреш, няма ли да дадеш кръвта си и на другите? Колко малки същества, всички ще пият от твоята кръв, после от месцето ти ще опитват.

Та, казвам: В новото учение най-мъчното нещо е да примириш противоречията. Някои може да считате, че туй е в реда на нещата. Аз дадох на младите един закон. Казвам, как ще ми обясните психологически

следния закон? Идва една майка и се оплаква от нейното благовъзпитано дете, че то ходило в една чужда градина и взело от ябълките. Майката го пита: „Ти защо ходиш да вземаш от чуждата градина ябълки?“ То си навежда очите към земята. „Не знаеш ли, че тебе Господ ще те съди?“ То вдига главата си нагоре. „Кажи защо я изяде?“ То навежда главата си надолу. „Не знаеш ли, че Господ ще те съди?“ То си вдига главата нагоре. „Какво си вдигаш току очите нагоре и надолу?“ С това детето ѝ отговаря: „Земята ме накара да взема ябълката, а Господ ми позволи да я изям.“ Майката, като го пита „Защо гледаш надолу?“, детето отговаря: „Защото искам да ям.“ „А защо гледаш нагоре?“ „Защото отгоре ми позволиха. Ако не ми позволяват отгоре, не мога да ям нищо.“ Защото без позволение от горе, никой човек не може да извърши нищо, ако не му е позволено.

Как ще обясните онзи пример за Жан Валжан в романа на Виктор Хюго? На онзи епископ му откраднали златния светилник и той пред полицията казва: „Още един златен светилник имам. И него ще му дам.“ Той не го хваща за гушата и не му казва „Ти какво правиш?“, а сам си казва, че той е причината за [открадването на] златния светилник. Кой може да го задигне, ако той беше направен от пръст? Но понеже той е направен от злато, ще се намери някой да го задигне. Сега какво иска да каже Виктор Хюго? Че ние сме взели чуждото имане, че ние на Господа златото сме взели и цял въпрос става кой има повече злато и кой има по-малко. Казвам: Религиозните хора как ще разрешат въпроса? Ако аз бях един учен човек, според както сега хората живеят, според този начин, както ние живеем, нещастието върви подир нас като сянка. За да бъдеш ти щастлив, не ти трябва да имаш нужда от пари и да ги търсиш отвънка. Ти трябва да имаш тази магическа пръчица и като тропнеш и бутнеш в джоба си, един фунт английски ще имаш. Тропнеш два пъти – два фунта. Три–четири пъти тропаш с едната ръка, с другата ръка. Ако от джеба ти винаги излизат тия златни монети, щеше ли да бъдеш в противоречие? Отиваш някъде за дрехи – пари нямаш, но ако тропнеш, веднага дрехи ще имаш и ще се облечеш с тях. И при това, ако тропнеш, ще изчезнеш пред дрехарина. Сега аз ви говоря за това, което не може – във вашия ум не може да бъде това. Като четете приказките на Халима, в „Хиляда и една нощ“ нали ги има такива случаи там – които са чели от вас?

Турете една идея: Не изисквайте! Вие някой път питате: „Защо Господ направи така?“ Не. Всяко училище си има своя програма и доста изпити. Всеки ученик трябва да бъде изпитан. Казвате: Тежки изпити. Те изпитват за онази материя, която ти си учил. Какво лошо има, ако един ученик го поставят на изпит? Изпитват те със сиромашията. Това е един предмет, който си учил. С богатството как ти живееш и със сиромашията как да живееш. Ще те питат каква е разликата между богатия и сиромаха.

Представете си, че богатият е богат, но стомахът му е развален. А сиромахът е сиромах, пари няма, но стомахът му е здрав. Единият е богат с пари, отвънка, а сиромашия има в стомаха си. А другият е сиромах отвън, а отвътре е богат. Аз бих предпочел вътрешното богатство на сиромаха, отколкото външното богатство на богатия. Вие мислите, че който има външното богатство, той има и вътрешното богатство. Едновременно в света това не съществува. И в духовния свят не съществува. Понеже противоречие има във физическия свят и в духовния. В човешкия свят винаги хората започват с доброто. Всяко нещо, което започва отначало с доброто, накрая ще свърши зле. Вие се раждате деца, майка ви и баща ви ще ви приемат, ще те облекат, но като умреш, ще те заровят в земята. Значи началото на живота е добро – с песни, а краят е лош. Че никой не е избягнал тази съдба. В духовния свят е обратното. Там почваш зле, а накрая е добре, свършваш с добро. Отначало страдаш, а накрая благуваш. Само в Божествения свят нещата започват добре и свършват добре – свят без изключения. Вие искате на земята да внесете законите на Божествения свят, но трябва да съедините началото на човешкото с началото на духовното и края на човешкото с края на духовното. Ако не ги съедините тия двете противоречия, вие не може да разберете Божествения свят, защото Божественият свят е едно примирение на противоречията. Доброто е примирение между човешкия и Божествения свят – едно определение и в човешкия, и в ангелския свят.

Та казвам: Когато вие сте нещастни, тогава ще идете при ангелите. А когато сте радостни при ангелите, не слизате при човеците. И затова на земята винаги се сдружават хората – един лош и един добър. Затова на земята най-първо ще дойде добрият, той започва работите и ще свършат със злия. В духовния свят най-първо започва работата лошият и свършва с добрия. А в Божествения свят започва добрият и свършва пак добрият.

Та казвам: Само Божественото във вас може да примири нещата. Няма никакво примирение в света. Защо така? Всичко каквото сме преглеждали, няма нито един философ, който да е дал едно правилно разрешение. И ако вие мислите, че могат да ви обичат от началото до края, вие се лъжете. Всички ще бъдете обичани и после изоставени; всеки ще бъде здрав и болен; и всеки ще бъде богат и сиромах. Няма да остане противоречие в света, което да не дойде във вашия ум и във вашите чувства, и във вашата воля.

Та някой път аз виждам хората, какви ли не мисли имат – това, което не е. Защото всички противоречия в света произтичат от имането. Ако човек нямаше отворена уста, ако се затвореха устата на човека, тогава противоречието за яденето щеше да бъде разрешено. И ако бяха затворени

ушите на хората, да не слушат, тогава противоречията, които съществуват между хората, нямаше да ги има. И ако бяха затворени очите, и ако ги няма и краката, не щеше да виждаш лош човек в света. Тогава какво ще остане? Затвори си очите, ушите, устата и злото ще изчезне от света. Но и човек изчезва. Кое е по-хубаво в дадения случай: да са затворени нашите уста, или ние да сме господари на нашите уста; да са затворени нашите очи, или ние да сме господари на нашите очи, на нашите уши; да изчезнат нашите ръце, или да сме господари на ръцете си и на краката си?

Сега аз някой път се чудя на вашия ум. Някои седят и не мислят нищо. И даже децата и майките не мислят. Така се чудя на вас. Някои цитират мен и казват: „Учителя тук така каза." – Нищо не съм казал. Това, което ти мислиш, аз не съм го казал. Някой казва: „Че как е възможно човек да обича всички?" Но това е една възможност, едно предположение, което трябва да опиташ. Трябва да го опиташ. За онзи, който не го е опитал, е невъзможно, но [за] който го е опитал, е възможно. Едно малко шишенце, което събира един грам, не може да събере едно кило вода. То е невъзможно. Ти, ако си едно малко шишенце, не можеш да събереш едно кило, но аз мога да обичам всички. За онзи, който може да събере едно кило, той може да има повече вода, той може да обича всички. Но за онзи, който може да събере един грам, казвам: „Този въпрос не се отнася за тебе." Защо е създаден светът – това е за учените хора. Когато говоря за Любовта, аз разбирам, за добрите хора, за умните хора. Когато говоря за Любовта, разбирам онези хора на Любовта, на тях говоря. Онези, които не обичат, не ги засяга този въпрос. Те да си вървят по своя път. И казвам: Вие често страдате за чуждите погрешки. Може вас да ви хипнотизират и да ви турнат известно престъпление, без вие да сте го извършили. И вие да страдате за това. Може да ви турят чужда мисъл, че сте извършили известно престъпление. Може да ви турят в хипнотически сън и да ви кажат, че вашата ръка е изгоряла и да ви произведат една рана. Или могат да ви вцепенят крака и като станете, кракът не работи. Всичко могат да ви направят.

Та най-първо вие трябва да се освободите от една хипноза. Вие казвате: „Колко лош човек съм." Как е възможно онзи човек да стане лош, който Бог го е направил? Как е възможно златото да стане лошо? Това е невъзможно. Лошавината е нещо външно. Вие се лъжете, че сте станали лош. Или пък казвате, че сте станали добър. Как може желязото да стане злато? Желязото си е желязо, лошият човек си остава всякога лош. И добрият всякога си остава добър. Но добрият човек, като се приближи при лошите, лош става. В дадения случай и лошият човек, като се приближи при добрия, става добър. Той чувства, че е станал добър. Той се усеща, че е добър. Но като се отдалечава, казва: „Пак съм лош." И добрият човек, като

се приближава при лошите хора, чувства лошавината и казва: „Станах лош.“ И после, като се отдалечи, казва: „Пак станах добър.“ Та сега вие трябва да знаете добри ли сте, или лоши. Ако не сте добър, някой добър човек трябва да се приближи при вас. Вие трябва да търсите добрите хора, за да бъдете добри. Пък ако сте добър, какво трябва да правите?

Сега аз ви давам тия неща, за да разсъждавате. Вие казвате: „Каква философия е това? На човека ще му изскочи умът навън.“ Та умът ви и сега е изскочил. Всеки човек, който разсъждава, умът му е намясто, а който не разсъждава добре, умът му е изскочил навънка. Не мисли, че като умът ти е намясто, ти всичко можеш да разрешиш. И хиляди години още да минат на земята, има какво да учите. И пак ще бъдете деца. Но ще бъдете радостни, че вървите по Божия път, и ще обичате Божиите пътища. Някои мислят, че са разрешили всичко, и като идат на небето, ангелите ще им пеят и те ще ходят. Че ангелите не са музиканти. Те имат една велика работа. Те са същества, които управляват цялата вселена! Каква работа имат те! Вие казвате: „Те ще пеят на земните хора, на Ивана, на Драгана.“ Свършил работа някъде и ангелите ще му пеят. Не мислете така. Когато някой цар се забавлява с някой беден човек, то е благородство. Минава той, че му казва една сладка дума. То е една случайност, едно съвпадение. И някой път ние имаме едно голямо въображение и казваме: „Как, Господ да ме е забравил!“ Че Господ има толкова работи да мисли, че ти нямаш право устата си да отвориш. Че Господ като духне, ти ще изчезнеш от земята и няма да се намериш никъде. Та вие нямате страх. Един ден ще дойде страхът. Има нещо, за което човек няма право да се бунтува. Правете всичко, но като дойдете до Името Божие, там трябва да имате само една идея – благодарност! Нищо повече! И злият, и добрият човек, като дойдат до Бога, трябва да мълчат. Понеже Господ е благ и няма какво да каже човек. Всички трябва да имате благодарност към Него. И лошите духове мълчат, защото няма какво да кажат. Като дойде някой лош дух до Господа, Той Господ му даде всичкото, и няма какво да вдигаш шум.

Та казвам: Противоречията са наши създания в света. А великото благо в света, то е Бог и всичко онова, което от Него излиза, което Той е родил. Та казвам: Идете при Бога и Му се молете, и каквото ви даде, бъдете благодарни! Аз тук, откакто съм дошъл, от толкова години, дотегнало ми е вече да слушам все оплаквания: „Мър-мър-мър, еди-кой си брат, еди-коя си сестра.“ Мърморковци, ще оправят света. Морал турят. Оставете вашето морализиране! Знаете ли какво нещо е чистотата? Че онази вода, която излиза и се окалва, как ще определите [как] влиза в морето? Ти остаряваш. Как ще си обясниш, в младини са те почитали, а в старини никой не те почита? Как ще си обясните това? Някой път ти казваш: „Ще ме погребат.“ И като те турят в ковчега и те носят, и всички хора казват „Умря!“ А пък ти

лежиш и знаеш, че не си умрял. Какво ще кажеш на това? И виждаш, че там в гроба се разкапваш и изгубваш имането си, стоката си, богатството си. И оставаш Петко Стоянов без тяло, без уши, очи, крака. А имаш идея за ушите, краката, разбира се, и мислиш за тях. Искаш да видиш, но нямаш очи; искаш да ходиш, но нямаш крака; искаш да работиш, но нямаш ръце, нямаш с какво да работиш; искаш да видиш, а няма с какво да видиш.

Вие мислите, че невидимият свят е като физическия. Вие не знаете какво нещо е Любовта. Аз се чудя на голямата лъжа, която съществува. Дойде някой до мене, иска да ме люби. Аз разбирам Любовта в дадения случай така: Ти си жаден. Минава някой благороден човек с чашата си и ти дава. Това е Любов. Или си паднал някъде и си изкълчил крака си. Някой ти намести крака. Това е Любов. Ти си пътник, приемат те в дома, дадат ти вечеря. Това е Любов. Каквото и да ти направят – най-малката услуга, в това седи Любовта. Любовта е нещо, ние сме проводници на нещо, което излиза през нас. И като дадем ход на Любовта, Любовта е, която създава хубавото. Ти, ако не любиш – като казвам аз, че трябва да обичаме всички, аз разбирам една велика идея! Ти не можеш да бъдеш гениален човек, ако не обичаш всичките! Защото да обичаш всичките, това са възможностите ти да станеш гениален. Ти, като обичаш всичките, това е заради тебе, ти ще добиеш възможностите да станеш това, което искаш. И ти, ако не обичаш всичките, това не можеш да го постигнеш. Ти считаш – за да обичаш всички, ще изгубиш всичко. Бог е скрит някъде, и като обичаш всичко, и като Го познаеш във всичко, Той ще ти даде едно благословение. Ти като видиш Бога и в лошия човек, Той ще те благослови. Златото и като го окаляш отгоре, то пак си е злато. Бог и в най-лошите хора Той е все същият. Той не се изменя. Изменяме се ние. Бог си остава всякога такъв. Той е вечна доброта! Бог остава всякога неизменяем в своята вътрешна доброта. Под думата „Дух“, аз разбирам туй вечното, неизменното. Духът е това! А под думата „Любов“ разбирам Проявлението на Бога. Първото проявление на Бога, това е Любовта – това вечното, неизменното. Не може да го знаем. Любовта е първият лъч на Бога, за да покаже своята добрина на Любовта. Това, което излиза от Него, това е Любовта! Любовта носи живот, носи всичките блага. Ако един ден Бог не иска да се изяви, тогава Неговата Любов ще престане. Не че Любовта ще престане, но Той ще живее само за себе си. Но като казваме, че Бог е Любов, ние разбираме, че Бог живее не само за себе си, а живее и за нас. Ние трябва да се радваме, че Бог се е проявил като Любов и живее заради нас. И щом Бог живее заради нас, и ние ще живеем заради Него. Тъй трябва да се разбира!

Сега това е за вас разрешението. Така трябва да разсъждавате. Кой е прав, кой е крив? Всички са прави и всички са криви. Всичките хора са прави в

началото и в края всичките хора са криви. А пък в духовния свят всички в началото са криви, а всички в края са прави. А в Божествения свят всички са прави и в началото, и в края. Желая и на вас, и вие, като преминете тия двата свята, да дойдете в света, дето да станете и в началото прави, и в края прави.

Добрата молитва

Преди няколко дена беше, върви една сестра и ми казва: „Учителю, миришеш на тютюн.“ Казвам: „Права си, бях между тютюнджии, които пушат, и мириша на тютюн.“ Тя казва на тютюн мириша, като че аз съм пушил тютюн. Та и аз ще ви кажа на вас: „На тютюн миришете.“ Та често ще ви казват: „На тютюн миришете.“

6,15 ч. с.
3. Утринно Неделно Слово, държано на
16 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето съвсем ясно. Времето меко, приятно, топло.

Вън, на поляната всички с Учителя си направихме упражненията.

(Миналата неделя Учителя беше на Мусала с братя.)

1938_10_19 Посещение на Бога

ПОСЕЩЕНИЕ НА БОГА

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш

„Изгрява слънцето“

Как трябва да се живее? – Това е най-голямото изкуство. Хората не са се научили как да живеят. Понеже има още милиони години да живеят, мъчно е да се каже как трябва да живеят. Понеже досега са живели като минерал, растение, риба, птица, млекопитающе и човек и още не са живели като ангел. Как да се живее добрият живот? Животът е свързан с човешката разумност. Трябва да дойдем до някои съществени работи. Вие всички се занимавате с детински работи. Искате да бъде животът ви лесен. Най-лесен е животът на децата. Седне в количката като генерал и майка му и баща му го разваждат. Те са модерни колички с четири колелета, с възглавничка вътре. Майката е облечена с шапка. Количката върви по особен начин. Постарому хващат количката отзад, а пък сега по модерному – отпред, а майката отзад. Вие сега искате вашите работи отзад ли да вървят или отпред? Някой път вие се спирате и казвате: „Трябва да се знае предназначението на числата – 1, 2, 3, 4, 5, 6 и т. н.“ Имате две очи. Какво трябва да направите с тях? Или имате две уши. Какво трябва да направите с тях? Или имате един нос. Имате едни уста. Тия органи ни въвеждат в известна област на природата. И когато зрението за пръв път се появило, това е било голяма радост в света – когато на слепите очите са се отворили, за да могат да видят. Това е било, както този телескоп с 5 метра диаметър, с който се откриват милиарди светове и техните пътища. Нима човек разбира всичко, което вижда? Има хиляди неща пред вас, които привличат вашето внимание, на окото ви. Окото не е усвоило например да гледа далеч. И ухото трябва тепърва да се учи. Колко неща има, които не сте чули! Вие чувате само обикновените звукове. И ако бихте чули други звукове, щяхте да гледате другояче на природата. И с вашия нос вие възприемате само някои ухания, на някои цветя. Но има особени ухания, които ако възприемате, щяхте да имате особени впечатления и особена култура. Някой път, вие употребявате особени храни. Разположени сте към това. Защо са свирепи зверовете? – Защото имат работа постоянно с кръв. Хванат някое животно. Виждат как тече кръвта. И с червения цвят, който постоянно виждат, те са се озверили. Едно животно така се озверява и у него се явява желание да се храни с месо. Сега вие казвате: „Отде накъде кръвта, червеният цвят, да действуват така?“

Ето една чашка червено вино. Вземаш една чашка. Най-първо ти е

приятно. Казваш: „Дай още една чашка!“ После трета и т. н. След като изпиеш 10 чашки, ще дойде едно особено състояние на разположение. И някой след като изпие 10 чаши, ще запее или „Цвете мило, цвете красно“, или „Заплакала е гората“ или пък някоя любовна песен. Ако е стар, на младини как е живял, ще запее песен на някой герой. Как ще си го обясните? Значи, виното е подействувало. Но какъв е този елемент на виното, който е подействувал? И ако е широка главата му при ушите, ще иска да руши. Ще дигне чашата и ще я удари, ще я строши. Иска да покаже, че може. Ако главата му е широка отзад, той ще иска да се покаже, че е пехливанин, ще иска да се бори. И ще съблече палтото и ще каже: „Нека да излезе някой да се бори!“ Ако е развит умствено, той ще повдигне някой философски въпрос. Преди да пие вино не повдига такъв въпрос, но сега го повдига. Ако е поет, като пие, ще извади книгата и пише, пише! Сега има ли нещо лошо, че той изпива 10 чаши и напише нещо? Тогава виното става като един стимул на поета. Ако няма вино, няма и писане. Казва му някой: „Напиши нещо!“ Той казва: „Дай 10 чаши или най-малко една чаша!“ Но не е само виното, което им действува. Някой писател или поет запали цигарата и пише. Това дава един малък тласък на някои писатели, като запали цигарата, пише. Има особени писатели, които без да пушат тютюн, не пишат. Има борци, които без да пият вино, се борят. Това са действителните герои. Пак има някакъв повод. Дал е той някому пари назаем и оня не му ги връща. И казва: „Аз ще стана съдия!“ И се бори. Или казал ти някой обидна дума. Все има някакъв стимул. Във всяко човешко раздразнение има някой повод. Питам: Ако дължи някой някому нещо, в какво седи погрешката? Казва: „Взел ми нивата.“ Може ли той да ти вземе нивата и да я премести някъде? Иносказателно е това. Значи, обсебил е той нивата. Той обработва нивата. Тая нива е потребна на тебе. И вместо ти да я работиш, той я работи. Но единият заминава и другият заминава и нивата остава на техните наследници. Децата сега спорят. Едните казват, че тази нива е тяхна и другите казват същото. На кого принадлежи тая нива?

Та казвам сега: В живота кое е най-реалното, което вие имате? Единствената реалност, с която вие разполагате, това е вашето тяло. Това е най-голямата реалност. И ако вие не знаете как да се справите с вашето тяло, с тая реалност, вие ще видите, че с вашето тяло ще стане промяна. Защо умират хората? – Умират, понеже тия материали, от които са създадени техните тела, са взети под аренда. И следователно те си идват навреме и казват: „Платете! Имаме вложен капитал във вашата къща.“ Ти отлагаш, отлагаш, отлагаш и един ден идва смъртта. Смъртта не е нищо друго, освен че се дава на продан вашата къща и кредиторите идват и искат да си вземат припадающата им се част. Все има някаква загуба, понеже сте живели в тая къща и тя е остаряла, но все таки те се радват, че

поне половината от капитала са прибрали.

Някой задава въпрос: „Не знаем ли какво нещо е умирането?“ Мъчна работа е да се умре, когато си вързан в къщата. Но когато не си вързан в къщата, тогава е много лесно, отваряш вратата и излизаш навън. Сега много хора са в затвора, в своето тяло. Боли те кракът – затворен си. Боли те главата – затворен си в тялото. Боли те стомахът – затворен си. Болят те гърдите – затворен си. Болят те очите – затворен си. Всички болки показват, че не сте свободни. И тогава вие се утешавате с философията, казвате: „Така Господ дал.“ Чудно нещо! Кога е дал така? Господ ни най-малко не създава болестите. Господ ни най-малко не създаде главоболието. Ни най-малко не създаде болките в стомаха, в гърдите, в главата. Ние създаваме тия болки. Та казвам: когато казвам, че трябва да се живее, подразбирам един начин на живеене, в който да избегнем главоболието. Някой ще възрази така: „Има ли някой човек здрав?“ Там е злото! Какво трябва да се прави? Религията е една наука, която в миналото е имала за задача да научи хората как да живеят. Религията е била наука за човешкото сърце. После казвате: „Трябва да се работи!“ Работата е наука за тялото, понеже то трябва да се упражнява. Ако тялото не се упражнява, в него ще се зародят болезнени състояния, ще дойдат болестите. И най-после е дошла науката за мозъка, как трябва да се мисли. Например, ако ти мислиш само за пари, от сутрин до вечер, теб, в главата ти отстрани, ще изникнат рогове. На воловете как са порастнали роговете им? Те са мислили, че им трябват рога там. Воловете като мислиха как да станат силни, израстнаха им рогата нагоре. И като им израстнаха рогата, казват: „Сега вече имаме сила!“ Конете, след като мислеха дълго време как да станат силни, задните им крака станаха яки – да ритат. А пък вълците, мечките, като мислиха как да станат силни, като мислиха за устата си, зъбите им се проточиха и станаха яки и ноктите им станаха по-силни. Та каквото човек мисли, то става! На първо място вие ще кажете: „Ние толкоз пъти сме мислили! И защо някои работи не стават?“ Пита ме един ученик: „Да взема ли от лотарията един билет? Няколко години наред все вземам, понеже имам малко дългове да плащам. Печелил съм по 50, по 100 лева, но никога не съм взел крупна сума. Не съм платил дълговете си. Да взема ли?“ Казах му: „Зависи от твоето разположение.“ Той каза: „Ама право ли е?“ Щом вземаш е право! И щом не вземаш е право! Една сестра и тя ме пита: „Да взема ли билет?“ На нея ѝ казах: „Колко години вземаш?“ Тя няколко години все взема. И на нея не ѝ върви. Казах ѝ: „Ако си взела досега [300] билети и всеки един билет струва по 100 лева, колко струват всичко? – 30 000 лева.“ Казах ѝ: „Значи, ако не беше взела 300 билета, щеше да спечелиш 30 000 лева. Тогава направи си една каса! Щом ти дойде наум за лотарията, тури парите в касата – 100 лева. Ти казваш, че нищо не ти се е паднало. Но туряй парите в касата! По 4 пъти на годината вземаш билети:

4 пъти по 100 лева – 400 лева. За 10 години колко ще станат?“ Някои вземат оттук и от странство. Можеш да спечелиш от лотария, но се изисква дълго време. Сега от тяхно гледище казват, че не е право да взема човек билет. Лотарията развива вярата! Ти вземаш един билет и не печелиш, но казваш: „Втори път ще взема и ще спечеля!“ И после пак така. Лотарията си има добрата страна. То развива едно желание. И ти мислиш, че все някак си ще се случи да ти се паднат 10 000 лева, 20 000 лева. Но ония, които са наредили лотарията, те са много по-умни. Аз, като правя своите изчисления, виждам колко са умни те. Като турят машината, с машината определят кои билети печелят. При лотарията най-първо повикайте едно седемгодишно дете, а не с въртене на машината да се определя кои билети печелят. Но вземайте различни деца всеки път. И това дете да бърка в шапката и да извади. И тогава ще е по-незаинтересовано, по-естествено. Има един закон, който регулира числата.

Сега вие ще попитате: „Да вземем ли билет или да не вземем?“ Който е сиромах – да вземе, а който е богат – не му трябва. За мене законът е важен. Казваш: „Да ям ли?“ – Щом си гладен, яж! Щом не си гладен, не яж! Щом ядеш, да ядеш добра храна. Не яж какво да е! Питаш: „Баница да ям ли?“ – Ако е хубава, яж я! Ако не е хубава, не я яж! Питаш: „Ами коя баница е добра?“ – С прясно масло, с прясно брашно и с добро сирене. Не със старо брашно от четири месеца, от старо масло от четири месеца и от недобро сирене. Такава баница не яж! Направи се, че не си разположен. Тури някой повод, ако не можеш да откажеш.

Та казвам: Сега вие идвате сутрин на упражнения. Вие си туряте мисълта: „Какво съм спечелил досега?“ Някои от вас са спечелили малко. Идването в класа, то е една лотария. Идвате тук. 50 седмици, 50 сутрини в сряда – значи 50 билета сте взели. И в неделя, като идвате, два пъти по 50 стават 100 пъти – 100 билета. И ония, които идват в петък, 50 пъти – 50 билета. То е 52 пъти, но аз турям кръгло 50 пъти. Та всичко 150 пъти – 200 пъти. От 200 пъти, какво може да спечели човек? Вие трябва да знаете как да комбинирате тия числа.

Досега вие сте работили. Искате вие да направите нещо. Преди няколко време дойде при мене един познат господин. Той ми каза: „Освободих се от своите слабости. Освободих се от слабостта си – пиенето. Бях закъсал. Казах си: От мене човек няма да стане. Но по едно време си казах: Или човек ще станеш или трябва да умреш! Трябва да се отучиш да пиеш! И скъсах с пиянството. Освободих се и от слабостта си към жените.“

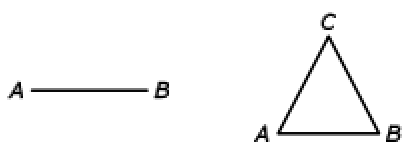

Той е направил само една линия: А – жените; В – пиянството.

А другата опасност съществува – гордостта. Голяма е човешката гордост и човешкото тщеславие. Защото жените са на врата отзад, пиянството отпред, на слепите очи, а горе е човешката гордост. Постоянно си недоволен от живота, критикуваш. Казваш: „Как така с мене да се обхождат така! Как светът да е направен така!“ При най-малките неудобства си готов да се нахвърлиш върху законите на природата, че нещата не вървят, както ти искаш.

Та казвам: Не е лошото в това!

Що е жената? – Тя е детето на мъжа. Мъжът е бащата. Той трябва да знае как да се обхожда с децата. Жената е мек елемент. За да имаш отношение към жените, трябва да знаеш как да се обхождаш. Всичката мъчнотия седи в това, че не знаеш как да се обхождаш с детето си. Да обичаш една жена, това значи да обичаш детето си. Обикнал си една жена. По-рано ти живееш[е] за себе си, а сега живееш за своето дете. Ти казваш: „Живея за една жена.“ Една жена не търси никакъв мъж. И един мъж не търси никаква жена. Той търси деца. А пък сега мъжът мисли, че ще бъде с нея щастлив. И тя мисли, че ще бъде с него щастлива. И казват той да обича само нея и тя да обича само него. Хубаво, но понеже има очи, и не знае как да упражнява очите си, и тя погледне друг мъж. И тогава – цял въпрос. Как смеяла тя да погледне чужд мъж? После, уши има човек. Господ му дал уши, за да се учи, за да слуша хубавите звукове. Той чул, че тя казала една любезна дума на друг. Какво от това? Какво лошо има в това? „Тя обича друг! Как тя смее да обича друг!“ Сега всичкият неморал произтича от лъжливата любов. Любовта досега не е направила в света нито едно престъпление. Всичките неща в света са станали от безлюбието. Там, дето няма любов, престъпление може да стане. Когато обичаш една жена, престъпление не може да стане! И когато обичаш виното, престъпление не може да стане. Когато не обичаш това вино, тогава! Ти, когато пиеш вино, не мислиш за виното, а за себе си. Ти мислиш, това вино да ти даде нещо. Пиеш първата чашка. Тя казва: „Повече не мога да ти дам.“ Виното ти казва, след първата чаша: „Стига ти толкова! Дадох ти това, което можех да ти дам.“ Първата чаша, каквото ти даде – това е, а пък другите чаши нищо няма да ти дадат. Ти ще се напиеш, ще изгубиш своето съзнание и ще имаш идеята, че виното ти даде нещо.

Вие трябва да се освободите от кривите възгледи за живота. Кой е правият възглед? Та разбирам любовта по следующия начин. Какво значи любов? Любовта не се занимава с бъдещето, нито с миналото. Вие може да разсъждавате за миналото, но Любовта се занимава с настоящето и с малките величини. Ако искаш оня, който те обича, да те направи богат, ти се лъжеш. Ти не разбираш любовта. Оня, който те обича, той само ще те нахрани, ще ти даде обед. Или ти пътуваш. Имаш един товар. Той ще ти вземе половината от товара или ще ти даде една чаша вода. Любовта се занимава с малките величини. Онзи, който те обича, ще ти каже: „Ще оздравееш!“ И като ти каже, онзи, който те обича: „Ще оздравееш“, ти ще оздравееш! И така можеш да познаеш кой те обича! Можете да направите един опит. Това не е абсолютно вярно, но относително е вярно. Отиваш при някого и му казваш: „Имам една болка в краката. Как мислиш? Ще оздравея ли или няма да оздравея?“ Ако той каже, че ще оздравееш и ти оздравееш, обича те! Ако не оздравееш, не те обича. Или ако някой ти каже, че мъчно ще оздравее кракът ти, той не те обича. Но ако ти каже, че ще оздравее и оздравява, той те обича. Ти ще отидеш сега, да направиш опит и ще кажете: „Той не ме обича!“ Онзи, който казва, че ще оздравееш и оздравяваш – неговото съзнание, свръхсъзнание, подсъзнание и самосъзнание са будни. Има нещо будно в него. Той казва: „Да му оздравее кракът!“ Той работи. Той съдейства. А пък друг някой казва: „Ще оздравее.“ Но си казва: „Мен не ме интересува това. Болестта му е на мястото си. Хак му е дошла болестта! Той е един луд кон. Свързан е малко.“ – Той не те обича.

Една друга млада сестра ми казва: „Нещо ми казва, че това, което мислих, няма да го бъде.“ Тя иска да бъде певица. А пък нещо ѝ казва: „Твоята е свършена!“ Рекох ѝ: „Вярваш ли?“ Казах ѝ: „Ще станеш певица. И ако не станеш певица, ще си заминеш още като млада. Ще станеш певица, защото Господ те е пратил да станеш певица и горко на главата ти, ако не пееш!“

Който е роден за певец – да пее! Който е роден за поет – да пише! Който е роден за добро – добро да прави! Горко ти тогава, в света ако не правиш добро. Затова си роден! Ти казваш: „За какво съм пратен?“ Роден си да слушаш. Роден си да гледаш. Роден си да помирисваш нещата. Роден си да похапнеш. Роден си да кажеш сладки думи. Роден си да попипаш. Трябва да упражняваш ръцете си и краката си. Роден си, за да опиташ доброто, за да опиташ правдата, за да опиташ хубавите неща, които Бог е създал. Родени сме, за да кажем хубави работи, да излязат те от устата ни – да кажем, че всичко в света е добро.

Ние казваме, че всичко в света е за добро. Има два начина в разбирането на

доброто. Казват, че природата е създала всичко. Не, природата всичко не е създала. Ако турим под думата „природа“ – Бог, тогава е вярно. Ако разбираме природата, като резултат на друга някаква сила – Бога, тогава тя съдържа създадените неща от Бога. Ние трябва да се съобразяваме с реда на природата, със законите ѝ. Ако нарушаваме законите ѝ, ние не трябва да очакваме, че тя ще направи нещо за нас. Например, слънцето отива към южното полушарие. Колкото и да се молим – слънцето си отива. Нали сега ще имаме три месеца есен и три месеца зима. Но трите месеца зима, вие не можете да ги съкратите. Трите месеци ще бъдат зима. Този въпрос земята ще го разреши. След тия три месеци ще дойде пролетта и тогава всичко ще се измени.

Вие имате някои неприятности във вашия живот. Това е зимата във вашия живот. Но казвам: След три месеца зимата ще си отиде! Вие може да направите една погрешка: като дойде зимата, вие легнете, като млекопитающите, които имат зимен сън, и заспите. Като се събудиш, дошла е другата зима. Събудите се и виждате, че [е] зима и казвате: „Не върви тая работа!“ И пак легнете да спите. Събудиш се, пак зима. Дошла е другата зима. И казваш пак: „Не върви тая работа!“ Ще спиш само три месеца!

Тогава питат: „Колко часа трябва да спи човек?“ Някои поддържат 6–7 часа, 8 часа за децата. Три часа ще спиш за зимата, три часа ще спиш за пролетта, три часа ще спиш за лятото, три часа ще спиш за есента – 12 часа. Ако спиш 12 часа, тогава ти нищо не си придобил. Според мене, най-естественото е да спиш три часа само зимно време, а пък щом дойде пролетта, да си свободен – да няма спане. През лятото и есента също. А пък щом дойде края на есента – приготви се да спиш. Цяла зима ще спиш. От годишните времена може да се види какво може да се прави.

И даже и учените, и адептите, и светиите са правили тия грешки. Ако си прекарал един много щастлив живот, като дойдат дните на изпитанията, забравяш всичко. И не можеш да си обясниш защо е дошло изпитанието. А пък то, ако няма изпитание, ти не можеш да минеш от един свят в друг. Ти не можеш да смениш вътрешните си състояния. Без изпитание човек не може да прогресира. То е смяна на състоянието. Например както един чиновник, когото уволняват от една служба, за да го назначат на друга, по-горна служба, могат да те уволнят и след 6 месеца пак да те назначат. След всяко уволнение те назначават на по-висока степен. Детето сега е на служба. Възрастният е на по-висока служба. После идва службата като стар. И като го назначат на по-висока служба на старини, той казва: „Да беше това на млади години!“ Службата на стари години не се дава на млади години. И това, което е на млади години, не се дава на стари години.

И децата правят това заблуждение. На младите години искат да добият това, което се дава на стари години. Та едните искат да станат стари, а пък другите искат да станат млади.

Виждам,че някои от вас сте млади, някои сте възрастни, а други сте влезли във високата служба. Имате вече и кръстове за храброст. Имате известни награди за вашата служба, която сте имали. После, имате диплом, даден. Сега още какво търсите? Сега ви е дошло на ума да напуснете земята и да отидете в небето да живеете между ангелите. Много мъчна работа! Това не е по лицеприятие, а по достойнство. Значи, за да отидеш да живееш между ангелите, трябва да имаш тая мъдрост, това знание и тая обхода! Като отидеш между ангелите, какво ще ти говорят и като ти говорят, какво ще разбереш? Например, един ангел, като ти каже, че те обича, веднага той ще светне. Ако в небето някой ти каже, че те обича, той веднага ще напусне небето и ще отиде при всичките ти роднини да им помага. Той ще светне и ти ще се чудиш, къде отиде той. Понеже те обича, той отива да помага на всичките тук. Той знае, че твоето състояние, горе на небето, на дървото зависи от състоянията на тия долу, на земята. Вашето състояние на дървото, зависи от корените долу. Всички твои приятели долу, това са корените на твоя живот. И ако тия корени боледуват, ти не можеш да бъдеш щастлив там.

Някои казват: „Да се освободим от грешния свят, да отидем горе, да бъдем щастливи.“ Вие имате, за земята, едно много лошо понятие. Земята мъж ли е или жена? Как мислите? (– Жена.) И то най-благородната жена, която съществува в слънчевата система. Всички, които идат при нея, идат да се учат. Тя е най-благородната и страдуща жена. При нея идат всички, които са непоправими в другите системи, за да ги възпитава. Тя от сутрин до вечер мисли, как да ги възпитава. Всички деца, които идат при нея, са недоволни и крамолници. Имат си свои разбирания. Казват ѝ: „Трябва да ни направиш щастливи! Ние защо дойдохме тук?“ И тя не може да се кара. Тя не се кара. Тя на всички обещава. И казват ѝ: „Колко обичаш да се грижиш за нас, да ни забавляваш!“ Някои я наричат „майка“. Майка е, само че тия деца, които са при нея, тя не ги е родила. Сега ви казвам една мисъл, която е вярна в същност.

Всички вие, които сте дошли на земята, да имате едно нейно качество. Да бъдете търпеливи като земята, не дълготърпеливи. Каквото и да ѝ вземат, тя си търпи, нищо не казва. Донякъде, ние изучаваме характера на земята. Тя самата е нещастна. Вие искате сега, при нещастната земя да бъдете щастливи. Това е немислимо. То е все едно да отидете при един беден човек, който няма нищо и да искате той да ви гощава с баница с масло и пр. Па и кокошки няма да ви заколи.

Сега, другото възражение, което се прави, е: „Какво означават външните условия?“ Трябва да има условия, за да се живее. Условия, извън Живота, няма. Животът сам е условие за себе си. Вземете например тревата – тя е едно условие за овцата. В тревата има един по-нисш живот и овцата взема от него и живее. Та по-нисшият живот е едно условие за овцата. И овцата е по-нисш живот за човека и той изяжда овцата. И човек е по-нисш живот спрямо други същества. Животът се прелива. Щом ти изядеш овцата, тя идва в теб. Тебе други изяждат. Какво ще стане най-после? Казват, че всеки човек, който е умрял, е отишъл при Бога. Хубаво нещо е, но аз виждам, че той не е отишъл при Бога, но е отишъл при корените на дървото. Тия листа ще изгният и тогава този живот ще вземе тия материали и ще изкара нещо ново. И тия листа пак ще се качат горе. Това става по закона на прераждането. Вие сте умрял. Къде сте? – Там долу. Къде е Раят? Горе или долу? Къде е раят на сухите листа? Не долу в корените, но в повърхността, долу до дънера на дървото. Там е раят. И къде ще бъде вашият рай? – При дънера. И онзи свят, и Раят, това е място на същества, които се обичат и живеят заедно. И следователно, вие, щом умрете, те ще ви привличат при себе си. Ако вие сте живели съобразно техните закони, те ще ви привлекат и ще бъдете щастливи. И всичките ваши нужди, те ще задоволят. И самите вие ще изпълнявате вашите функции, които ви са дадени. Някой казва: „Какво мога да работя аз!“ Аз гледам много сестри, които от 10–20 години стоят и казват: „Не знаем какво да правим!“ Те нищо не са направили досега. Те за ръката си нищо не са учили. Защо са петях пръста, не знаят. Казвам на една стара сестра, когато беше по-млада: „Ти трябва да бъдеш една отлична певица.“ Тя каза: „В друго някое прераждане.“ И в този живот тя можеше да пее. Тя очакваше в друго прераждане.

Аз съм правил много опити по пение, да пея правилно. Изучавал съм нотите една по една. И като ме заболи някъде и имам неприятност, то като взема правилно тона, неприятността се махне. Защото хармоничните тонове премахват всички противоречия. Например, имате една мъчна задача и ако можете да изпеете правилно тона „ми“, ще проблесне нещо в ума ти и ще разрешите задачата. Ако вземете вярно тона „фа“, то всичките ви материални работи ще се оправят. Ако материалните ви работи не се оправят, това показва, че не можете да изпеете правилно „фа“. Ако не можете да мислите правилно, „ми“ не можете да вземете правилно. Ако не ви се работи, „ре“ не можете да вземете правилно. Ако нямате хубава обноска, „сол“ не можете да вземете правилно. Ако не знаете как да постъпвате правилно, „ла“ не вземате правилно. Ако пък не знаете как да се молите, „си“ не вземате правилно. Никога не можете да вземете правилно „си“, ако нямате едно религиозно, духовно разположение.

Щастливият живот е живот на музиката. Вие казвате: „Остаряхме.“ Вие само си въобразявате, че сте стари. Като сте стар, какво знаете сега? Какво знаете за Любовта? Аз много се интересувам за любовта. Вие, старите, може да ми дадете нещо от вашата архива за любовта. Какво знаете за любовта? Например, как започва вашата любов? Някой казва: „Срамота е да се говори.“ Винаги онези, които се обичат, се срещат вечерно време. Защо? Понеже в любовта двамата, които се обичат, те си образуват светлина. И затова те не се нуждаят от слънцето. Като се съберат, всичко е наоколо светло. А сега горките ходят в тъмнината и се спъват. Няма я любовта тогаз. А пък, като се съберат и има светлина, тогава има любов. Щом има плач, сълзи, тогава няма любов. В любовта няма нещо скрито-покрито. Там, дето всяко нещо е скрито-покрито, любовта я няма. При любовта има светлина и салонът е добре отоплен. Сега има някои, които ни обичат. Не сте вие, които обичате, но тия, които образуват тая светлина. И благодарение на тяхната любов, ние, като дойдем тук, тя ни свети. И за тази любов ние плащаме 7 лева на киловата. С киловати се продава енергията на любовта. Когато от Америка ти пратят някой плат и ти вземат по-голямо мито, ти се отказваш. Та често любовта, която изпращат от другия свят, заради митото [я] спират на митницата. За в бъдеще вашата любов трябва да минава по въздуха, а не по железниците. Да остане сега следната съществена мисъл: Ти не можеш да обичаш, докато не знаеш как да дишаш. Помнете това! И Бог, Който е обикнал човека и е вдъхнал в неговите ноздри първата вдишка. Бог е учил човека как да възприеме Неговата Любов. С първото дихание човек е възприел това. Тук, преди два вечери, мисля, че в сряда вечерта, в салона, дадоха едно кино – какво са правили нашите хора на Рила (В неделя вечерта.) Заинтересува ме как правихте тези упражнения горе. Като видях, как правите тези упражнения, аз се засрамих. То е такава разбъркана работа! Когато едните си дигат ръцете нагоре, другите ги свалят надолу. Няма хармония. Не може да се снеме такова нещо на кино. То е посмешище. Всички, като дигат ръце, като един човек трябва да дигат. А пък сега. Един нагоре, а друг кляка донякъде. Някои вървят криво, няма равномерност в движенията. Не се правят така упражнения! То е престъпление! Като правиш едно упражнение, то е за Господа. Господ те гледа! Теб те е страх да си дигнеш ръцете нагоре. Той ти е дал тия ръце. Онова дете, което не може да стигне клона, какво прави? – Проточи си ръката. И ти ще си проточиш ръцете надалеч. Ще направиш едно движение нагоре до крайния максимум, ще хванеш този клон, няма да го снемеш изведнъж, но полека-лека ще го снемеш и ще вземеш нещо от него. И това, което си взел, трябва да го оцениш. С всяко едно движение, което правите, вие произвеждате вече в невидимия свят известна реакция. Известна енергия трябва да ви се даде. И ако това, което ви е дадено, не го вземете, ще се ползуват други. Някои

казват: „Упражненията не са за нас.“ А пък някои са набожни и казват: „Господ с такива работи не се занимава.“ Той, като набожен, ходи като голям аристократ. Оставете се от това! Духовният човек е едно дете, разумно дете. Ще дойде и ще каже: „Мога ли да направя нещо за вас?“ Като отидохме на Мусала, всички бяха братя. Едни казаха: „Да се пазим да няма сестри, а само братя.“ Казах: „Хайде, нека да бъде така!“ Защото, ако дойде една сестра, ще иска втора, трета и пр. Ще има спор. Те казаха: „Ние ще тръгнем рано и няма да ни видят – в три часа.“ – „Съгласен съм.“ А пък, като тръгнахме, целият клас ни видя. Отидохме на Мусала, но не можахме да се освободим от сестрата. Едно 6 годишно дете дойде при нас. Каза „Добър ден!“ и седна насреща ми. Всички бяха обърнати към слънцето – гледаха го, а пък момиченцето се обърна към мене и ме гледаше. Казах на братята: „Сестрата дойде.“ И тя си даваше мнението. Тя каза: „Майка ми познава всичките тези, от новото учение.“ Попитаха я: „Тя дъновистка ли е?“ – „Не зная дали е дъновистка, но ги познава.“ Прочетохме една глава от Евангелието, прекарахме малко в размишление, а тя стои и гледа. Баща ѝ, майка ѝ от наблюдателницата се стеснявали да дойдат. Момиченцето ни каза: „Заповядайте в наблюдателницата!“ Стояхме там до два часа след обяд. Готвиха ни там. Наядохме се. Казах: „Сестра нямаше да има, но без сестра не може.“ Казах на братята, че законът е: Не може да се освободим от сестрите!

Та казвам, ние не можем да се освободим от Любовта. Не можем да се освободим и от Мъдростта, но не можем да се освободим и от Истината. Ние трябва да съгласуваме онези неща, които Бог е наредил. Има една дисхармония, която зависи от нашите разбирания. Онова, което Бог е наредил, трябва да го приемем на драго сърце. Погрешката на някои сестри е там, че те, като дойдат, изискват особени права. Какви особени права искат? – Искат обхода. Тя не може да диктува, каква обхода трябва да имаме към нея. Някой казва: „Не ме посрещнаха добре.“ Възприеми нещата така, както те посрещат. Това малкото момиченце, след като четох, почна да си дава мнението. Аз бих могъл да му кажа: „Ти мълчи там!“ Но аз я погледнах хубаво и си казах: „Ти си много добра.“ Тя го разбра и все мен гледаше. На слънцето не гледаше, а мен гледаше, аз как възприемам слънцето.

Та казвам, вие, като дойдете в живота, ще гледате лицето на Бога. Няма да гледате как изгрява слънцето, но Онзи, Който е създал слънцето. Като отивате при Бога, няма да гледате Неговата свещ, а ще гледате Него. Той има хиляди свещи с по-голяма или по-малка светлина. Та, всички трябва да имате едно желание – да служите на Бога, понеже, със служенето на Бога, вие ще постигнете всичко онова, което желаете. Както сега служите на Бога, това не е служене на Бога.

Моето правило е: Аз като видя, че едно камъче не е на място, вземам го и го турям на място. Аз виждам Божествената енергия в него. Почитам Божествената енергия в него. Казвам: Бог и за него мисли! И ще го туря на място. Виждам едно листче хартия, ще го туря някъде да не го тъпчат хората. В дадения случай, аз турям този лист на място, понеже, като го туря на място, то и в мене някой окапал лист ще се тури на място. От всинца ви се изисква малко по другояче да мислите. Вие всинца стоите и мислите за погрешките на хората. Онези, които изучават хората, ще видят дефекти навсякъде. Например, носът на някого не е добър, на някого очите играят, някой мижи и клепачите му се мърдат, на някого устата му се мърдат. Устата трябва да се мърдат, когато говори човек. Устата на някои показват, че чувствата ви са подтиснати. Някой път очите ви показват, че мисълта ви е подтисната. На някои носът показва, че не възприемате нещата правилно. Линията, която образува носът, показва състоянието на вашия ум. Всичко това е една книга, която трябва да се чете. Погледни очите си и си кажи: „Господ ги е направил!“ Вземи едно огледало. Много е мъчно човек да запомни лицето си. Не искам да запомните вашето лице, но обърнете внимание на някоя хубава черта. Понеже Господ не иска да остане в нашето съзнание една изопачена фигура. Онези лошите работи да не ги държите в ума си. Хубаво е да имате едно огледало и да се оглеждате. И да виждате в лицето си работи ли Бог над вас и да пазите това, което Бог е създал във вас. Ние, с нашия нередовен живот, с нашите мисли и чувства, покваряме лицето си, очите си, ушите си, ръцете си и пр. Тук, преди няколко дни, гледам един млад момък, когото отдавна познавам, гледам че лицето му е променено. Виждам в лицето му вече сенките на един стар човек на 85 години. Преждевременно е остарял. И зная причините защо е остарял. За да се подмладява човек, той трябва да мисли и чувства правилно. Ти седиш и си недоволен. Казваш: „Къде е Господ?“ В дадения случай нещо ти казва: „Бъди малко търпелив!“ Сега, тези работи, като казвам, не искам вие да кажете: „Колко хора сме!“ Не, но не бъдете лековерни. Някой ще дойде и ще ти каже: „Много сте даровит.“ Всички сте толкова даровити, но жалкото е, че не сте работили върху вашите дарби. Какви ли не таланти нямате. Някои от вас чакате за друго някое съществуване. Че за друго съществуване нещо друго е определил Бог. Но работата, която [е] за сега, какво ще правите с нея? Някой човек е длъжен да посети в живота си хиляди души и да им направи добро. Длъжен е да каже на хиляди души, онеправдани, че тяхната работа ще се оправи. Или хиляди души нямат разрешение на някой въпрос и той да им каже, че ще се разреши този въпрос.

Някои казват: „Тук не ми е удобно жилището – не е хубава къщата. Не гори печката. Нямам дърва и печка.“ Казвам, вие не сте от най-бедните.

Заякът каква печка има и какви въглища има или лисицата или малките птички, те имат ли апартамент? Птичката влезе някъде и на другия ден излезе и пее. Ето един верующ, колко е доволен! Птичката казва: „Днес слава Богу изкарахме. За утре ще видим какво е определил Бог за мен.“

Това, което чувстваш, мислиш и правиш, то е реалното в света. Ти не мисли, че това, което е отвън, че в него е щастието. То е отражение. Отраженията са хубави работи. Вие сте, да кажем, фотографирани. Не мислете, че фотографията е реална. Реалността сте вие. От тази реалност хиляди клишета могат да се образуват.

Вие казвате: „Ние сме от новото учение.“ Радвам се, че сте в новото учение. И аз искам всички хора да бъдат от новото учение. От новото учение, като казвам, разбирам хора, които да мислят добре за Името Божие, да мислят добре за Царството Божие и да мислят добре за Волята Божия. Това е най-първото. Това не е заради мен. Това е заради вас. Ако вие живеете добре, добре е за вас, но същевременно добре е и заради мен. И ако аз живея добре, най-първо е добре за мен, добре е и за вас. Защото ако изворът извира от планината, тая вода няма да остане за самия него, но тя ще помогне на всички растения, покрай които минава. Та ще се научите да живеете колективно. Досега сте живели всеки за себе си. Така успех не можете да имате. Ние влизаме в колективния живот и колективните условия са, чрез които светът ще се оправи. И ако вие сте в невидимия свят, ще видите, че Бог никога не се явява сам. Бог всякога се явява като множество и Той съставлява центъра. И всички ваши добродетели трябва да се съберат на едно място, всички ваши мисли. Казано е: „Дето са събрани двама или трима“, дето са добродетелите, там е и Бог. Дето ги няма добродетелите, там сте вие. А пък там, дето са вашите добродетели, там е Бог. Та, трябва да работим върху добродетелите, за да дойде Господ, за да дойде Господ при добродетелите. Казано е: „Чистите по сърце ще видят Бога!“ Онзи, в когото всички добродетели са събрани на едно място, Бог е там. Чистотата е вратата, през която всички добродетели са минали. Затова трябва чисто сърце. Не могат да дойдат добродетелите в човека, докато той не е чист. И в живота е така. Когато ние имаме да приемем някой гостенин, ще измием всичко, ще измажем къщата, всичко ще бъде чисто. Затова трябва чистота, за да дойдат нашите приятели между нас и добродетелите, с тях ще дойде и Господ. И като бъде Господ в една къща, тая къща ще бъде благословена за хиляди векове.

Желая, като ви посети Господ, да бъдете благословени вие и целият ви дом, през всичките векове на бъдещето.

Добрата молитва.

Да остане мисълта: Вие имате много голям успех, много големи придобивки, но тия придобивки, за да останат във вас, трябва едно условие: Вие ще имате благото на тия придобивки само като дойде Пълният лъч на Бога и тогава ще бъде всичко на място. Дотогава всичко, каквото сте придобили, можете да го изгубите. Вие сте много богати и ако не дойде Господ, ще ви оберат и ще останете беден.

Та казвам, пазете се да не ви оберат!

3 Лекция от Учителя,
държана на 19 октомври, 1938 година
София, Изгрев

1938_10_21 Анализи
лекция на Младежкия окултен клас

АНАЛИЗИ

Отче наш.

Имате ли тема? – /Имаме./ – Каква? – /„Каква наука е геометрията."/

/Чете се темата: „Каква наука е геометрията."/

Сега всинца вие за какво мислите? За геометрията ли или за друго нещо?

Ако някой ви запита: „Как се образувал човешкият ум или човешкият нос, как се образувал като уд?" Ще трябва да изследвате как се развил носът в птиците, в рибите, в млекопитаещите, после как е у човека. Сега, ако ви се зададе въпроса как се образувал човешкият нос, вие все ще кажете нещо. За да се издигне човешкият нос така, къде седи причината? За да се издигне, да се отдели от лицето, къде е причината? Разбира се, ако изучавате физиогномията, има повърхностно наблюдение. Или ако ви се зададе за задача как се образувало човешкото ухо, то си има своите причини.

Как се образува кръгът? Нали трябва да има един център, пергел. Де е центърът? Нали ще кажете, че кръгът има един център и от този център се образува кръгът. В дадения случай как се образува този кръг? Де е центърът? Тук в дадения случай не съществува никакъв център. Центърът е отвън, една линия и следствие на това се забелязват известни несъобразности. Понеже, ако се образува по механически начин, отношението ще бъде еднакво на всичките точки към центъра, те ще бъдат всички еднакво отдалечени от центъра. Този кръг както е направен, той има отношение към мене. Той не е механически. Той е органически и психически кръг.

Сега, всички вие сте се научили на лесни работи. Някой път като се повтаря геометрия, геометрия – геометрията е механическа наука. Едва сега встъпват в механичното приложение и там добре се справят. Едва сега започват да изучават органическата геометрия, после ще дойдат до психическата геометрия. По законите механическата, органическата и психическата се различават. Ако вие си зададете един такъв въпрос: „Каква е разликата между механическата и органическата геометрия?", може да си послужим с един пример. Каква е разликата между едно дърво и една бъчва? Една бъчва има обръчи. Тия обръчи са механическите закони, които държат частите, от които бъчвата е направена. Тези обръчи, това са

закони, следователно частите държат сцепени. В органическия свят няма такива обръчи, но обръчите са вътре. Едно вътрешно съединение на частите им има. Има такива съединителни нишки.

Та казвам: Когато законите действуват отвън върху нас, това е механически свят. Когато дойде отвътре да действуват, това е органически свят. Сега нали вие често казвате: „Условията.“ Условията, това е един механически свят, това е бъчвата. А пък възможностите, това е органичекият свят, това е отношение на живите клетки, които са сплотени, имат някаква общност. В бъчвата всяка част е индивидуализирана, не се интересува за другите части. Казва: „Не ме интересуват.“ Всяка част на бъчвата живее за себе си, няма никаква връзка, законът ги стегнал, прилепени са, механически са свързани, но една вътрешна връзка няма между тях. Между външните условия и вас няма никакво отношение. То е закон както на бъчвата. С външните условия на живота имате толкоз тесни връзки, колкото бъчвата има отношение към своите обръчи. Ако тези части имаха съзнание, как щяха да разглеждат обръчите? Интересува ли се бъчвата като цяло да живее или всяка част се интересува за себе си? Щом се скъсат обръчите, всяка част си живее отделно. Питам сега: В дадения случай частите на бъчвата ще съжаляват ли, когато се скъсат обръчите?

Да ви представя друг пример. Представете си, че една бъчва е направена от 12 части, от 12 дъски и две дъна. Да допуснем, че бъчвата е направена от 12 дъски, има и от повече. Представете си, че 12 учени хора са турени, турени са и две дъна, и обръчи, че образуват една бъчва. Сега да обясним противоречието. Мислите ли, че като се скъсат обръчите, няма да благодарят тия хора, че се скъсали тия механически закони? Такова е нашето положение. Такова е положението на света, такова е положението на много хора по отношение на физическите закони на земята. Например, тебе те държи нещо на земята, прикован си. Ходиш, нещо те тегли към земята, законът на теготението. Това е един обръч. Мислиш ли, че ако можеш да се откопчиш от земята, да отпътуваш във вселената, няма да ти бъде приятно? Ще ти бъде приятно, как не. Сега тия условия, при които ние (се) намираме, те са механически. Именно животът трябва да го изучаваме, не като нещо постоянно. Вие всички сте млади, но от вас след 50, 60 години, някои от вас ще мязате на стари баби и дядовци. След 100, 120 години някои ще ходите с бастун, други с два бастуна, ще бъдете прегърбени, ще гледате към земята. Питам: Кое е онова, което ви е състарило? Как е възможно вие, умните хора, да остареете? Ако един човек осиромашее, къде е причината, отвън или отвътре? Ако една овца я изяде един вълк, къде е причината, отвън или отвътре? Ако човекът я изяде или вълк я изяде, причината е отвън. Но ако една овца заболее, причината къде е? Когато човек умира, причината е отвън, неговите врагове са по-силни.

Когато умира отвътре, от болест, неговите врагове са по-слаби, че са влезли вътре. Някоя болест те хване, някои микроби на някоя болест или на чумата, тия бацили влезат в организма, наплодяват се с милиони. Следователно, те колективно го уморяват. Когато умира отвътре, човек е колективно уморен, когато отвън, то е единично. Някой вълк хванал някоя овца, изял я. Добре, ако вие искате да се борите с неприятностите отвън, които са като условия, какъв метод бихте употребили? Като изучаваме живота на животните, виждаме, че млекопитаещите, като се борили във външните препятствия, рогата им са израстнали. Като мислиха какво да направят с външните условия, рогата им израстнаха от голяма мисъл, как да се защитават. Рогата са за защита, с тях се борят. Конете, когато образуваха своята самозащита, прегънаха краката. Нашите лакти те ги направиха. Те туриха тия лостове на ръцета. А пък някои от месоядните животни развиха устата. Като мислиха как да се самозащитават, техните муцуни израстнаха навън, образуваха се зъбите. С милиони години те са мислили да си създадат оръжие, както сегашните хора правят във фабриките разни оръжия, аероплани, така и животните са измислили средства за воюване. Като мислиха вълците дълги години, направиха дълги муцуни. Всичкото изкуство на тяхната цивилизация седи в муцуната. Всичката култура на воловете седи в рогата. Всичката култура на конете седи в краката. Те са механически резултати. Сегашните хора какво ще оставят?

Сега главата на човека расте в слепоочната област. Може би, ако така върви, след 200, 300, 1000 години главата в слепоочната област ще бъде много по-широка, отколкото е сега. Следователно, в човека тия култури са турени геометрически. Широчината на мозъка образуваха месоядните животни. У тях широчината на мозъка е по-голяма, отколкото на тревопасните. Дължината на човешкия мозък образуваха тревопасните животни. Фиг. 1Да го представим графически (Фиг. 1).

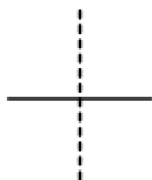

Следователно се образува една борба. Широчината е хоризонтална, а дължината има друго направление. Винаги, когато хората имат голяма широчина, те обичат да седят на едно място. Тези хора с дългите глави, те са създали културата. В тях има един стремеж да се преместят от едно място на друго. Всички учени хора, които са изнамерили нещо в света, направили са някакъв прогрес, дължината у тях е по-голяма. А пък онези в изобретенията, главата им е по-широка не само при ушите, но същевременно се развива и в слепоочната област. Не само тия факти.

Яденето е изкуство. Как да придобие храната, човек дълго време е мислил. Котките, като своята жертва, разбират от геометрия. Забелязва се в тия, месоядните животни, дивите котки например, жертвата се намира на 10, 15, 20 крачки, те измерват и като се хвърлят, точно измерват туй пространство. Като се хвърли на 20 крачки, веднага се хвърли на гърба на своята жертва. Хората казват: „Трябва да имаме един метър да измерим." Как измерват тия животни? Имат само една мярка вътре. Или, например, ако някой вас ви запита: „Как вътрешно, интуитивно схващате, че след две, три години ще ви се случи нещо?" Вие не може да определите, но казвате, че така ще стане и след три години точно така става. Как определяте, че след три години ще ви се случи нещо? Преди години, иде един певец, казва: „От мене нищо няма да стане." Казвам: Както сега караш, от тебе нищо няма да стане. Той пее по десетина минути на ден. Че как? В десет минути какво може да направи? За да стане певец от него и да пее по пет минути на ден, трябват му хиляда години. Не че не може, но трябва дълго време. Ако искате по десет минути да пеете на ден и за пет години искате да станете певец, казвам: *Лъжете се.* Трябват ви хиляда години. То е четвъртото измерение това. Колко трябва да пееш? – 6, 7, 8, 9, 10 часа на ден да пееш, ако искаш за пет години да станеш певец. Ще пееш по десет, по дванайсет часа.

Та в даден случай, когато казваме, че някои неща са невъзможни тъй, както схващаме, разбираме работата. Казвате: „Той, Господ, ще даде. От Бога ще стане." Хубаво очакваш от Бога. Знаеш какви са Божиите мерки. Бог ще ти (даде) възможност да станеш такъв певец след няколко милиона години. Ако започнеш сега да се упражняваш хубаво, Той сега ще ти даде. Ако искаш да станеш добър човек, още сега Господ ще ти даде. Ако ти не искаш да станеш още сега, Той отлага. Ти отлагаш, Той два пъти. Ако ти отложиш един път, Господ десет пъти отлага. Ако ти отложиш десет пъти, Той отлага сто пъти. Сега казвате: „Защо е тъй?" Ще ви приведа един анекдот. Един поет писал поезия и отива при един богаташ, за да иска средства от него да си напечата книгата. Като отива, слуша, господарят казва на слугата: „Кажи му, че ме няма." Той чува това и слугата иде и казва: „Няма го господарят." Той се връща. След няколко време богатият има нужда и отива при този поет-музикант да му услужи нещо и той отвътре се обажда и казва: „Няма го." – „Как го няма, нали ти чувам гласа?" – „Как, казва, аз повярвах на твоя слуга, че те няма, пък ти на мене ли не вярваш? Аз повярвах на слугата, когато ти беше в къщи, ти на мене ли не вярваш? Тук съм, но не съм за тебе." Казвам: В невидимия свят като ви призовават на някаква работа, ако не се отзовете и вие като идете, ще кажат, че ги няма.

Сега в съвременния живот се образуват две течения. Хората имат една ясна

представа какви са законите, чрез които Бог управлява света. Какви са законите, чрез които природата управлява света и какви са законите, чрез които хората управляват света. Всеки един от вас си има свои закони. Например, ако дойде някой във вас, в къщата ви, всеки един от вас си има известни правила, които вие прилагате за мобилирането на къщата ви. Да кажем, вие прилагате известни правила в къщи. Тия ваши правила валидни ли са за природата? – Не са. Например, вие някой път мислите, че времето ще се оправи, пък то се разваля. Някой път вие мислите, че времето ще бъде сухо, пък то е влажно, кално и т.н. Понякой път вие се възмущавате, че нещата не стават отвън, както вие мислите. Вие понякой път се възмущавате, защо някой постъпва тъй, а не другояче. Овцата постъпва по един начин, вълкът постъпва по друг начин, но по отношение характера, вълкът постъпва точно тъй, както овцата. Овцата, като иде при тревата, пита ли я да я яде ли или не? Хване я, яде я. Вълкът дойде по същия начин, хване овцата и не я пита, дали ѝ е приятно или не. Но от двамата, от вълка и от овцата, кой е по-умен? Овцата е по-умна в морално отношение, а пък в егоистично отношение вълкът е по-умен. Вълкът е по-умен за себе си, понеже той ще иде отнякъде да донесе някое агънце, ще донесе на децата си, донесе яденето и го сложи. Може да го разкъса, да го жертвува. Когато в млекопитаещите законът е съвсем друг. Овцата, след като пасе дълго време, образува млякото и казва на детето: „Иди отзад, сучи.“ Тя не го туря, даже не туря главата, но казва: „Иди сучи, вземи цицката.“ Какви бяха съображенията на вълка да туря жертвата на своите деца? Забележете, там, дето е вимето на овцата, там започва човешката еволюция. Млекопитаещите, всичките животни, вървят отдясно наляво, а пък човек върви отляво надясно. Затуй задните крака са горе в човешките ръце. Предните крайници у човека са задните крака в животните. Затуй разумността на животните е в тяхната опашка. Затуй овцата казва: „Ще идеш там, дето съм събрала млечице.“ То е банката. И млекопитаещите са направили банки. Казва: „Ще идеш в банката, ще изтеглиш известно количество мляко.“ То е гостилницата, ще го изтеглите. Вълкът всичко дава и на ръка продава. Вълкът е битпазарджия, на дребно продава и на старо продава. Като вземе дреха, дава я.

Сега заключенията, които трябва да се извадят. Как трябва да се живее? Ние намираме някои противоречия в нашия живот. Някой път влизаме в стълкновение със себе си. Започват в нас методите на месоядните животни, започват в нас методите на тревопасните животни, не знаем яденето в устата ли да го турим или отзад. Ако на вас биха ви казали да идете в банката, вие ще се докачите. Казвате: „Трябваше да ми го даде.“ Казва: „Да ме чака, да го изтегли.“ Той иска да му изтегли. Този начин на даване милостиня с ръка към кой метод спада – към месоядните животни ли? Ти искаш вода, давам ти вода, или пращам те на чешмата. Казва: „Трябва да

ми налее вода.“ То е характерът на вълка. Не е лошо, това показва по-голяма любов. Туй, което вълчицата в даден случай извършва, показва привързаност на известни чувства. Ходи цяла нощ, хване агнето, донесе го да го изядат. Казва: „Колко труд, колко опасности, може би на 20 места ме гониха, без малко да ме претрепят. Знаеш, колко ви обичам. Малко храница ви донесох.“ Вие, като правите някой път добро, и вие искате някои да бръкнат в джоба, да ви дадат. В даден случай, кое е по-хубаво? Ако вие правите милостиня с ръката си, вие се поставяте в една зависимост. Онези, на които вие давате, те се поставят в зависимост да ви одумват. Ако десет просяци вървят, вие каквото намерите, давате, на един пет, на други десет. Онези, които получават малко, започват да ви злословят, че сте направили някаква несправедливост, не сте постъпили справедливо. В миналото всички учители, каквото са говорили, казват: „Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае.“ Когато правиш добро, никой да не те знае. Щом те знаят, ти се намираш в най-голямото противоречие. Тогава не трябва да правиш нещата за себе си, понеже щом ги правиш за себе си, лявата ръка ще знае какво правиш. За да не знае лявата ръка, не трябва да го прави за себе си, но трябва да го правиш за Бога. Тогава нещата няма да бъдат знайни.

Наскоро един ми разправяше един анекдот. Превождат го в Русия. Една стара жена се е молила – това става в болшевишкия режим – няма хляб, няма нищо. Минава един човек от новите идеи, казва: „Какво се молиш на Господа, няма Го в света. Какво искаш?“ Изважда една голяма кесия с пари, дава ѝ я. Казва: „Да вярваш в туй, какво ще вярваш в един Господ, който Го няма?“ Той като тръгнал, тя казва: „Господи, колко си чуден, че накара и тия безверници да изпълняват Твоята воля.“ Господ е силен и тия безверници, болшевици, ги научи да помагат. Кой е прав сега? Болшевикът мисли, че той от самосебе си дава. Тази, старата жена мисли, че Господ ѝ помага. Вие как мислите сега? Никакво доказателство няма. Болшевикът няма никакви доказателства, понеже тези пари той не ги е създал. Ако дойде един пощаджия и донесе едно писмо и започне да се хвали. Раздава ги, защото му плащат за това. Може ли да каже, че аз от добрата си воля това го правя. Всяко нещо, което вие не правите от вашата добра воля, то е наложено насилствено върху вашето съзнание. Всяко нещо, което вие го правите съзнателно, от любов, то е ваше. Любовта е закон на свободата. Всяко нещо, което вие правите по любов, то е свободно. Извън любовта всичко е насилие. Извън мъдростта, всичко е насилие, извън истината всичко е насилие. В любовта е свободата, значи се проявява животът. В мъдростта, в тази свобода се проявява знанието. В истината се проявява свободата. Но свобода, знание, живот, това са едно цяло. То е като в музиката: сила, напрежение и тембър. Напрежението аз го наричам раждането на един тон. Силата – тръгването, изявлението.

Тембърът, то е красивата форма, в която тонът се проявява. Или може да кажем: Напрежението е самото дърво, което се ражда, разпуква се семето. Силата – расте това дърво, цъфти, завързва и дава плод. То е тембърът. Казвам: Ако човек не може да тури нещата в едно съотношение, да ги отдели, тогава няма да може да си представи какъв е смисълът на живота. Мнозина от вас казвате: „Какъв е смисълът на живота?“ – Един ден ще придобиеш знание. Какво от това? Животът не седи само в знанието. Животът седи и в свободата, животът седи и в светлината, която придобиваш. Сега някои казват: „Ако стане човек щастлив, какво има?“ Ти още щастието не си опитал и какво търсиш? Ти не знаеш още щастието какво е. Казва: „Човек ще живее вечно.“ Но ти опитал ли си вечния живот? Казва: „Какво има зад вечния живот?“ Ти обикновения живот не разбираш какъв е, пък мислиш сега зад вечния живот какво има. Няма никакъв смисъл. Безсмислено е така да се мисли. Какво ще кажеш: „Какво има зад сладкото?“ – Ти не си опитал още сладкото. Тогава идат на хората противоречията. Какво има зад сладкото? – Зад сладкото има горчивото. – Зад горчивото? – Сладкото. – Зад сладкото? – Горчивото. Ами после? Онези, които така разсъждават, не разбират.

Събират се в Америка в една конференция 400, 500 души, един американец във всичките събрания взимал думата по всички въпроси да говори и после (не) знаел какво да прави. Един му казва: „Иди си в къщи.“ След като говорил, говорил, казва: „Не зная какво да направя.“ – Казва: „Остава ти да си идеш в къщи.“ Когато и вие като този проповедник казвате: „Какво трябва да правим?“ – Идете си в къщи. Имате едно погрешно схващане, че като вярваме в Бога, какво от това? Той вярва, че като вярва в Бога, всичко Господ да му даде. Като иде при някой богат човек и вярва, че е богат, той да даде всичко. Някой дойде, вярва, че съм учен, да му дам всичкото знание. Такъв закон не съществува. За знанието човек трябва да работи съзнателно. Вярата е закон за нас. Тя не е закон за другите. Вярата е за нас. Ти не може да извадиш вярата отвън да живее. Ти с вярата живееш в себе си. Дотогава, докато имаш вяра, ти живееш. Щом нямаш вяра, ти си нещастен. Щом изгубиш вярата, твоят ум се помрачава, хиляди нещастия дойдат. Дойде вярата, дойде светлината, ти вече намериш пътя си. Някой казва: „Аз имам вяра.“ Ти вярваш в болестта, затова имаш болест. Ти си сиромах, защото вярваш в сиромашията. Богат си, вярваш в богатството. Имаш знание, вярваш в знанието. Щом изгубиш вярата, знанието си заминава, богатството си заминава, здравето, всичко си заминава. Казвам: Вие не може да имате вяра в мене. Вярване може да имате. В мене може да имате вяра, ако аз влеза да живея във вас, да бъдете едно с мене. Аз може да имам вяра във вас, ако вие влезете в мене да живеете и работите с мен. Щом сте вън от мене, ще имате вярване. Когато казваме: „Вярваме в Бога“, разбираме: Бог живее вътре в нас и живее заради нас. Каквото искате, ще

ви даде, ако вярваш, че Той живее в тебе. Ако вярваш, че Той отвън ходи, няма да ти се обади. Ако вярваш, че е вътре в тебе, ще направи много работи. Казвам: Не условия, а вътрешни възможности. Вярата е един закон за възможностите. Ти имаш ум, то е една възможност. Имаш едно сърце, имаш душа, то е възможност. Имаш дух в себе си, имаш воля, имаш сила, това са възможности. Като туриш всичките тия сили в действие, ти ще разработиш нещата отвътре, ще знаеш как да се справиш с механическите процеси на условията.

Този кръг се изменя. Тази картина се изменя, понеже налягането на известни места е по-голямо. Как се образувал носът? Известни сили излизат от мозъчните центрове, които са оформили издадеността. Значи, носът се образувал от тази част на човешката глава. Ухото образувало челото. За да излезе навън ухото, умът е действувал, да се отдели ухото. Разбира се, по този начин като изследвате, ще видите, че има една радиоактивност, която излиза из мозъка и оформява постоянно ушите. Вие виждате видимия човек. Голяма част от човека вие не виждате. Вие виждате неговата деятелност. А ако сте ясновидец, може да видите от добрия човек каква енергия, каква светлина излиза от него. Ако сте ясновидец, ще видите онзи човек, който мисли. Каква умствена светлина излиза. Един особен цвят имат хората, които мислят. От него радиира енергия. Ако тури ума си и мисли върху някое изобретение за въоръжение, от него излиза особена светлина, особен цвят. Ако бихте погледнали, ще знаете тогава, че един военен е запален с червен огън. Ученият е запален с жълт, златист цвят. Религиозният е запален със синкав цвят. А пък светията е запален със синя светлина. Един ореол навсякъде, една мека светлина. Имате същински характер. Като опитате, ще видите какъв е червеният, какъв е жълтият, какъв е синият, какъв е светлият. Казвам: Когато вие сте неразположени, червен сте. Когато мислите и пеете, и музика имате, жълт сте, златист. Когато сте набожен, филантроп, мислите за доброто на хората, вие сте син, син огън във вас има. А пък когато дойдете до Божественото, тогава имате благоприятна светлина, в която хората придобиват пълния смисъл. То е цветът на духа, на душата. Духът и душата са облечени като два полюса на Божествената светлина, меката светлина, която носи живот в себе си. Вие казвате: „Да си поживеем на земята." След като си поживеете на земята и си заминете, какво ще остане след туй поживяване, какво ви очаква? Представете си, че една трева ме пита: „Какво е моето щастие?" Казвам: Ти ще растеш хубаво, след туй ще дойде една овца, ще ви опасе. После ще влезете да живеете в тези овци. – „После?" – Бъдещето ви е, че овцата, в която живеете, ще бъде изядена от човека и ще започнете да живеете в човека. – „После?" – После земята ще изяде човека и вие всички ще започнете да живеете в земята. Какво ще разберете? Това е бъдещето. Та казвам: Вие се заблуждавате в едно

отношение. Например, ако вие имате един автомобил, казвате: „Отивам навсякъде.“ Знаете ли, че съвременните автомобили ще ни осакатят краката? Хората ще бъдат неподвижни. Всеки за в бъдеще като направи 20–30 крачки, ще се заморява, казва: „Някой автомобил да се кача.“ Затуй аеропланите трябва да се карат не с бензин, но с човешката мисъл и с човешките чувства; да се направи един метод, същевременно като контролира мисълта, да започне този метод да работи, да кара аероплана, както птиците мислят и хвъркат. Та тогава именно няма да се атрофират. Трябва да вземем участие в природата, не по механически начин. И механическият е хубав, но механически и органически начини да употребим. Всяко нещо, което употребява вашето сърце, вашият ум, вашата воля, то е полезно. Всяко нещо, което вие искате да го придобиете по механически начин, и то е добро, но то не може да допринесе това, което вие очаквате. Представете си, както става в съвременния живот, хората се намират в едно голямо противоречие. Във Франция, в Париж, за една служба се явили 15000 кандидати. Кому ще се падне, ако за една служба се явяват 15000 души кандидати, каква е възможността, след колко време, ако искате да заемете тази служба, ще ви се падне? Математически може да се направи едно изчисление. Значи този от 15 хиляди, който има шанс да вземе службата, ще бъде най-щастливият. Но има един най-нещастен. Те са два полюса. Тогава всичките 15 хиляди хора ще бъдат наредени един след друг. Щом първият, който завзема тази служба умре, ще дойде вторият, ако така умираха един след друг. Или да ви представя тази работа така: Отивате на бойното поле, има 15 хиляди кандидати за офицер да ръководи ротата. Ако убият първия, който влезе в сражението, после втория, третия, четвъртия и т.н., значи трябва да избият 14999 души, за да дойде твоят ред, последният. Значи, за да получиш ти тази служба, трябва да измрат 14999 души, за да сполучиш туй, което искаш. Питам: Такава служба на място ли е? Всички вие искате такива служби. То е един механически процес в света. То е една голяма неразбранщина. За една служба достатъчно е да има един или двама. Един, като е идейно, двама като са, пак е добре. Най-малко търкане ще има. Да допуснем трима. Четири, квадрат. Какво образува триъгълникът? Тук имате движение, но нямате простор за работа. Фиг. 2

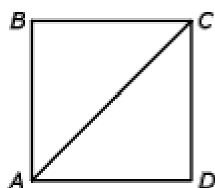

Тук поле за работа е вече квадратът (Фиг. 2). АС в дадения случай има посока на движение, няма поле за работа. Тогава трябва да дойде ABCD, да се образува поле, да може деятелност да се произведе. Там е голямото противоречие. В чувствата има движение, желаеш нещо, няма поле. Умът

в дадения случай е поле за сърцето, за да може да се постигнат желанията и да се изяват тия желания, не само да сполучиш в знанието. Не само да получиш една ябълка, но да имаш условия да я възприемеш в себе си, да опиташ нейната сладчина. Казвам: В дадения случай умът в живота, това е едно поле, в което нещата могат да се реализират и имат поле за работа. Умът е нивата, на която ти трябва да сееш, дето твоята работа трябва да се прояви. Сърцето ще ви даде подтик, импулс, напрежение. Умът ще ви даде. Какво ще ви даде? Човек трябва да впрегне ума, сърцето и волята на работа. Когато те работят във всяко отношение, нещата постепенно се реализират. Когато имате един талант, за реализирането на вашия талант се изисква поле, два, три ъгъла да са преплетени. Там, дето едновременно може да проявиш ума, сърцето и волята, нещата са постижими. Когато умът, сърцето и волята не могат да вземат участие, нещата остават нереализирани. Та казвате: „Провидението, злата съдба е причина.“ Злата съдба сме ние в света.

Аз веднъж наблюдавах една котка, играе си с опашката. Гледа си опашката и се мъчи да я хване. След като хвана опашката, стисна я и като я стисна, примяца. Някога и вие хванете опашката и примяцате и вие. Казвате: „Откъде тия нещастия?“ Да се хванеш за опашката, значи да дойдеш да помогнеш на сърцето, да помогнеш на волята. Като хванеш тази опашка, ще се образува равномерно движение. Ако искаш да стиснеш, защо се мърда опашката? Опашката на едно куче, на един вол се мърда, докато е здрав. Щом не се мърда, той е болен. Животните, когато са здрави, тогава си движат опашките. Чрез опашките се събужда гръбначния стълб, а той събужда човек да мисли. Страданията в света, това са вашата животинска опашка. Страданията, това са опашката на животинското царство във вас. И без тази опашка е много лошо. Ако нямате страдания, не може да се събуди вашият ум. Казва: „Без опашка може.“ Но няма нищо да постигнете. Сега не вземайте опашката буквално. Туй движение, постоянно се изменя и движи опашката. Страданията като дойдат, ти ще се подвижиш навсякъде. Страданието е цяла гимнастика. Като дойде някоя болка, ще дигаш крака си насам-натам. Здраве е туй, който знае как да прави тия движения. Щом мислиш, че страданието е на място, няма нужда да ти помага. Не че ние сме за страданията в света. Вие ще кажете: „Не може ли Господ да направи животните без опашка?“ Ако имате някаква нова форма, идете, дайте си кандидатурата, та когато Господ прави друг свят, идете да му дадете вашия план, като как трябва да се направят животните без опашка. Носът е задната опашка, минала отпред. Опашката на животните се взе и се постави на човека на носа. Изпъчи се напред тази опашка. Вие току постоянно мърдате носа, когато сте недоволни. Дотогава, докогато вие си движите носа, вие сте здрав. Носът не трябва да бъде в спящо състояние, той трябва да бъде в движение, да се

контролира. Когато не можете да разрешите някое нещо, концентрирайте мисълта си във върха на вашия нос. Или понякой път сте нервен, не може да заспите, вечерно време се обръщате, концентрирайте мисълта си върху върха на носа, вие ще заспите и ще си починете. Концентрирайте мисълта си, прекарайте мисълта си по целия си нос отгоре надолу, от челото към носа си и обратно, от носа към челото нагоре, нагоре, хубаво погледайте носа отвсякъде и тогава вие ще заспите. Вие дойдете, нищо не поглеждате, осакатите си хубавите работи. Като станете сутрин, да си пипнете ушите. Като станете най-първо ще мислите за носа, за веждите, за очите, за ушите, ще си погледате ръцете, краката. Казвате: „Готов съм за всяка работа." Та ново възпитание трябва. Вие вървите по стари начини и очаквате да ви дойде някой лотариен билет. Тогава изучавайте математиката, да знаете кои са щастливите числа. „43 може ли да спечели?" – Не може. – „23 може ли да спечели?" – Не може. 123 може да спечели. Къде трябва да е поставено 123? Сега се ухитрили в еди-коя си серия, които окончават на еди-кое си число, печелят. При 123 имате единицата, имате едно съчетание, условие сега. Аз не искам да ви откривам кои числа са щастливи, защото ако станете богати, ще загазите. Ето какво подразбирам. Казвам: Ще загазите, защото богатството за вас при сегашните условия е меч. Ако на един кръчмар дам стотина бъчви пълни с вино, той ще вземе да пие и ще стане пияница. Ни най-малко няма да му дам тия бъчви. Те не са за него. Богатството опиянява хората. При богатството човек трябва да бъде въздържател, не трябва да вкусва. Ще черпи другите, но той сам да не пие. Всички ония хора, които са богати, са пияни. Като стане богат, ще се шашардиса, шашкънин ще стане. Тури си един цилиндър, издигне се. И като се напие някой, дига си шапката, хвърля я. И богатите правят същото. Като стане някой богат, казва: „Уредих си работите." Погледнеш, след десетина деня носят го някъде, напил се, пукнал си главата, станало усложнение. Казвам: Богатството е една сила, която е за умните хора. Богатството е благословение за един силен и добър човек. Малко му трябва. Вода му трябва на него.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината. В Истината е скрит животът!

Радвайте се (на) Този, Който живот ви дава. Радвайте се на Този, Който знание ви дава. Радвайте се на Този, Който свобода ви дава!

XVIII година.
3 лекция на Младежкия окултен клас,

държана от Учителя на 21 октомври 1938 г., петък, 5 ч. с. София – Изгрев.

1938_10_23 Постоянната връзка и единствената мярка
Утринно Неделно Слово

ПОСТОЯННАТА ВРЪЗКА И ЕДИНСТВЕНАТА МЯРКА

Добрата молитва

Духът Божий

Размишление

Ще прочета 28 глава от Евангелието на Матея.

В начало бе Словото

Всичките хора страдат от еднообразие в света. Страданието е еднообразие. Безверието е еднообразие. Да се обезсърчава човек е еднообразие. Старостта е еднообразие. Всички отрицателни неща, които има човек, това е еднообразие. Най-първо хората, когато започнат една работа, започват я с голямо усърдие, но колкото времето минава, изгубват усърдието. Учениците, като постъпват като деца в първо отделение или в гимназията, са много усърдни, но като наближи последната година, казват: „Кога ще се освободим?“ Като не разбират вътрешната връзка между предметите, между уроците, учението им се счита за еднообразие.

Вие идвате всяка сутрин в 5 часа. Като станете, погледнете и казвате: „Пак ще се ходи.“ Считате го като едно военно задължение. Считате това, че ви е писано като задължение. Сега, питам ви, защо ще дойдете? Ще дойдете и оттатъка ще минете. Заповед е това! Наказание има, арестуване има. Някой казва: „Ние сме свободни да идем и да не идем.“ Вярно. Сега, ако дойдете, какво ще спечелите? И ако останете в дома, какво ще спечелите? Щом станете сутринта, казвате: „Като отидем, какво ще спечелим?“ Ще изгубим доста енергия. Половин, един киловат – колко киловата от тая енергия ще се похарчи? А плаща се. Тук колко плащат на киловат? Мисля, че 7 лева. Докато дойдете тук, два киловата енергия ще изхарчите – 14 лева. Аз предлагам толкоз. Това трябва да се провери. Два киловата. Аз го вземам като закон на противоречие. Може да е един, половин или повече от два. Но и един киловат да е, пак има две половинки. Единицата пак съдържа две половинки.

Вие казвате: „Кое е важното в живота?“ Вие седите и казвате: „Трябва да се живее.“ Няма по-хубаво от това да живеете. Тогаз животът има радости и страдания. Радостите – това е място на Бога, а пък страданията – това е място на човека. Щом страдате, вие сте в човешкия свят. Щом се радвате, вие сте в Божествения свят. Щом страдате, вие сте при хората. Щом се радвате, вие сте при Бога. Казвате: „Защо страдам?“ Защото сте при хората. Питаш: „Защо се радвам?“ Защото сте при Бога. Щом сте при себе

си, вие страдате; щом сте във вашето Божествено, вие се радвате. По някой път вие казвате: „Защо ни са страданията?“ За да дойдете при хората. „Ама не може ли без това?“ Та и вие сте от хората! И ако се откажете от хората, трябва да се откажете от себе си. Човек може без страдания, но ще се откаже и от баща си, и от майка си, и от себе си и ще бъде без страдания. Вие искате да живеете при хората и да бъдете щастливи. Това е невъзможно. Там, дето има страдания, там има хора. Там, дето няма страдания, няма хора. Та човек трябва да живее при хора. Казват: „Да живеем при хората!“ Аз разбирам, че да живееш между хората, трябва да страдаш. И кой от вас, като е живял между хората, не е страдал? Даже между най-обичните от вас. Майката, която счита за идеал своите деца, тя била ли е така щастлива? Даже един проповедник, който е обърнал толкова хора, между своите пасоми бил ли е щастлив? Учителят при учениците си бил ли е щастлив? Съдията бил ли е щастлив при хората? Не. Всякога там, дето са хората, има едно недоразумение. Сега мен ми е целта да ви дам едно конкретно определение. Страдаш – значи си между хората. Защо и за какво – това е ваша работа, трябва да изучавате. И ако ви дотегне животът, тогаз опитайте, откажете се от хората и от себе си. Казваш: „Не може.“ Щом не може, тогаз ще живееш между хората. Щом искаш да бъдеш щастлив, тогаз трябва да се откажеш от хората. Какво значи да се откажеш от хората? Ако питате българина, той ще ви каже, българинът поддържа така: за да се ожениш, трябва да тропаш на хорото. Защото днес се хваща човек на колелото, утре се хваща и стане едно с колелото, и започва човешки свят. Значи другарката ще ви намери на хорото. Но питам: Без хоро не може ли да се намери тази другарка? Втората жена пак на хорото ли я търсиш? Първата жена я намери на хорото – красива, с хубава рокля, спретната. А пък втората е вече доста обикновена, на хорото няма да я търси той. А пък ако намери трета, къде ще я намери? Има някои старци, които се женят на 80 години. Той не може без бабичка. Тук вземам думата „женитба“ в широк смисъл. Човек за всяка работа, която върши, той все се жени за нея. Вземеш лопатата, ожениш се за нея; вземеш мотиката, ожениш се за нея; впрегнеш вола, ожениш се за него; вземеш пианото, ожениш се за него. Дотегне ти, туриш ги настрани. На български „жена“ значи работа – жънеш с паламарка и туряш настрани. Женитба значи узрялото жито да го ожънеш, да го вържеш на снопи, да го счукаш, да замесиш хляб и да ядеш. Някой ще каже: „Това женитба ли е?“ Така го разбирам аз. Сега това са ред от разсъждения. Всяко едно разсъждение е полезно дотолкоз, доколкото може да даде един правилен извод или да допринесе нещо.

Сега говоря за Христа. Кое е най-важното в Христа? Неговото възкресение показва, че вън от човешкия живот, от обикновения живот, който ние живеем и от който един ден ще се лишим, има друг един живот. Или ти си

като един наемател. Наел си една къща за десет години. Взел си я под наем и след 10 години, като изтече срокът, ще ти кажат: „Напуснете къщата." Питаш: „Не може ли другояче?" „Ще излезеш." „Ще я дам на другиго. Ще я ремонтирам." Ще ти кажат: „Трябва да излезеш." Ще ти кажат много причини. Живееш в едно тяло. Като напуснеш този живот, къде ще отидеш? Христос казва, че има друг един свят. На опит го доказва. Умира и оживява. Става видим и невидим. Значи доказва, че има друг един живот. Интересното е, че като отидоха тези, които той покани, едни повярваха, а други се усъмниха. Защо се усъмнили? Защото им се струвало, че не прилича на Него. Има нещо в смъртта. Онези, които имаха духовна светлина, виждаха образа Христов, а онези, които нямаха тази Божествена светлина, показа им се, че не е Той.

Сега да ви наведа на следюущия пример. Вие по някой път, когато сте в добро разположение, вярвате, че Христос е възкръснал, но като дойде изпитанието, помрачава се умът ви и се съмнявате дали е възкръснал Христос и да не е това някаква измама. На това ме навежда един пример. Един от най-видните български свещеници ми казваше: Какъв дявол ме изкушава? След като чета Евангелието си казвам: „Възкръснал ли е Христос? Ако не е възкръснал, какво учиш?" И казвам: „Махни се, дяволе!" „Какво, ще се махна, но ако не е?" И един ден, като чета Евангелието, си казвам: „Ти вярваш ли, или не?" „Но ако е възкръснал?" – слушам някого вътре в себе си. Ще кажеш: „Но ако е възкръснал Христос?" – тогаз онзи млъкна. Казва той: „Аз не зная, че е възкръснал." Аз го питам: „Ти там ли беше, да знаеш, че не е възкръснал? И аз, и ти не бяхме там. И аз, и ти трябва да се учим. Сега ще проверяваме кое е вярно." Трябва да има известни доказателства, с които може да се докаже дали нещо е реално, или не. Дали тази печка тази сутрин е била палена, или не? Как ще докажем? Щом силно е отоплена печката, тя е палена. Щом не е отоплена, не е палена. Това е най-простото доказателство. Значи щом е палена, тази енергия съществува някъде из въздуха и всеки един от вас може да направи един опит дали Христос е възкръснал, или не. Някой студен зимен ден, когато отвън има 30 градуса студ, направете опита. Ще ви дам два вида доказателство: едно физическо и едно умствено. Не зная дали първото ще може да го направите, но второто е по-лесно. Първото е много трудно. Седите вкъщи и нямате въглища. Краката ви са измръзнали и ръцете вкочанясали. Искате да знаете дали Христос е възкръснал. Ще кажете: „Ако Христос е възкръснал, да ми се стоплят краката и ръцете, а пък ако не е възкръснал, нека си седят такива, каквито са – да зная поне истината." Да допуснем сега, че 10 души правите опита и на петтях души се стоплят краката, а на другите – не. Излизате с две мнения. Де е погрешката? Едни казват: „Нашите крака не се стоплиха." Онези от вас, които сте казали и сте повярвали, на вас ще се стоплят краката ви. А пък другите, ако кажат „Аз

казвам, но я се стоплят, я не се стоплят краката“ и ще останат краката им такива, каквито са били.

Сега втори опит. Първият опит е на физическото поле. Да кажем, че вие се намирате в едно вътрешно помрачение във вашия ум, дошли сте до отчаяние, не ви се живее вече и търсите да се хванете за сламка. И казвате: „Тази тъмнота, която е в мен, ако Христос е възкръснал, нека тя да изчезне в момента, а пък ако не е възкръснал, нека тъмнината да си остане!“ Сега някои искат исторически доказателства. Всеки един от вас може да провери. Реалността е нещо, което постоянно присъства. Сега, ако се обърне този ключ, можем да прекъснем течението на електрическия ток и ще изгаснат лампите. Това не показва, че няма енергия. Но като завъртим ключа, пак ще светнат. Вярата е само завъртване на ключа. Вярата само дава възможност да се проявява реалността. Завърти ключа и ще видиш дали има светлина, или не. Какво ти струва да завъртиш? Като завъртиш, нищо няма да спечелиш, но веднага във въздуха ще се яви светлина. Вярата в света е следното: само да обърнеш онзи ключ, който ще даде възможност да дойде Божествената светлина. И като дойде тя, нещата наоколо ти ще станат ясни, защото без светлина нещата не са ясни. Представете си, че има друг ключ там и като го завъртиш, ще се стопли печката. Сега, според стария начин, трябва да се изчисти печката от пепелта, после да се турят малко дърва, отдолу малко запалки, ако се пали печката отдолу. Или, ако се пали отгоре, тогаз въглища и после дърва горе. Това е старият начин. А пък по новия начин веднага ще завъртиш ключа и печката ще светне, ще се нагорещи. А най-новият начин за отопление ще бъде този. Всичкият този салон е обкръжен с жици отвън. Като пуснеш ток по тези жици и целият салон ще се отопли. Целият салон е опасан с 400–500 жици и като завъртите този ключ, за колко минути ще бъде отоплен? За половин час. Това зависи вече от човешкия ум. Това зависи от вашата инсталация. Сега вярата ви е дотолкоз, доколкото палите печката с въглища или с горно, или с долно горение. А пък с електричество още не се отоплявате. Аз виждам вашето заблуждение. Вие ще питате: „Няма ли да изгори къщата?“ Ни най-малко. Понеже къщата няма да бъде от дърво, а от стъкло. И ще пуснете ток. Ще бъде чисто. Няма да има пепел. Стане ти горещо, ще завъртиш ключа и ще имате една умерена топлина. Всичко това, което ви говоря за външния свят, ще го направят хората. Но и отвън да го направят, светът няма да се подобри. Но всичката тази инсталация можем да я направим и вътре в нашето тяло. Няма да ви трябват много въглища. Ще си имате инсталация. Отвън в бъдеще ще си носите по две жици прекарани от главата надолу под дрехите ви. И щом излезете вън, завъртете ключа. Вън има 30–40 градуса студ, но на вас е топло. През дрехите и през обущата минават токовете. Токовете текат. Краката ви и ръцете ви са топли и се чудите каква е тая работа. Инсталация има.

Сега казвате: „Това възможно ли е?“ Възможно е. Хората го правят. Ако отвън е възможно, и отвътре е възможно. Та онова, което изстудява човека, това са неговите отрицателни мисли. Студът, това е признак на едно сгъстяване на материята. Студът показва човешкия живот. Там, дето има студ, водата се втвърдява. Течната вода се втвърдява и можеш да ходиш по нея – това е едно благо, но по нея нищо не расте. Но щом се стопи водата, по водата не можеш да ходиш, но всичко расте там.

Сега във вас има противоречия. Вие искате да имате всички блага на живота и пак да бъдете близо до Бога. Ако искате да бъдете щастливи на земята, вие Божието благо не може да разберете. Ако искате да имате 100 милиона, 200 милиона или един милиард и искате да бъдете щастливи, не е възможно. Ако имате къща, няма да бъдете щастливи. Другите хора ще бъдат щастливи, но на вас ще бъде тягост вашето богатство. И най-богатият американски милиардер, един вестникар, почнал да продава, да ликвидира. Той е на 75 години. И вижда, че така както е живял, животът е безсмислен. Всички неща ги продава, иска да живее хубаво вече. Дошла нова светлина в ума му. И друг един богат американски милионер, който три пъти пропадал и три пъти се въздигал, казва: „Всичко, каквото имах, ми го взеха.“ Имал една Библия за 5000 долара. И нея му продали за дълга. На този богатия милионер не му оставили и Библията. Хората, които искат да вземат, вземат всичко. Аз не съм против богатството, но казвам, че има едно богатство, което няма основа. То ще се изгуби. Има една сиромашия, която няма основа. Има едно знание, което няма основа. Има една добродетел, която няма основа. Всички онези неща, положителни или отрицателни, без основа, ще се изгубят. То е преходно. А има едно богатство, което има основа.

Представете си, че вие знаете, че сте ясновидец и знаете къде има скъпоценни камъни, скрити в земята. Знаете всичко, каквото е скрито. И питам: Ще бъдете ли тогава беден човек? Трябват ви пари. Имате полици. Ще отидете, ще разровите и ще вземете колкото пари ви трябват. И после пак ще заринете. И навсякъде, където ходите, земята ще бъде отворена за вас. Но казвате: „Как да го имаме това?“ Вие може да искате да го имате, но от невидимия свят нямат доверие още във вас, защото, ако ви го дадат, вие ще го вземете и ще го съберете на едно място. Казвам тогаз: За кого Бог е създал златото? Какво е предназначението му? Да се избиват ли хората за него? Златото в органическия процес е проводник на чистия живот. Човек, който няма злато в своята кръв, в своите чувства, в своите постъпки, в своите мисли, той е сиромах човек. Вие ще ме попитате: „Защо Христос не е учил това?“ Защото не бяхте там. Колко души бяха при него? Някой казва: Дали аз бях ученик на Христа? Казвам: „Ти не си ли от 12-те?“ Къде

са 12-те? Че ако ти си един от 12-те, как си го забравил? И за две хиляди години освен че не си прогресирал да разбереш, че си бил с Него, но си забравил.

Дохожда ми наум онзи анекдот за българите. Не зная дали е български анекдот, но минава за такъв. Защото те са анекдоти от разни народи. Млади хора отишли за войници и стояли повече от 20 години. И им израснали бради. И отиват при жените си, и ги питат: „Вашите мъже имали ли са бради?“ Жените казват: „Не, те нямаха бради.“ Те казват: „Тогаз не сме ваши мъже“ – и си заминават. Отиват до едно място и правят престъпление. И им обръсват брадите, и ги пускат. И отиват пак при жените си, и ги питат: Жени, вашите мъже имаха ли бради? – Нямаха. – И ние нямаме. Тогаз сме ваши мъже.

Какво показва брадата на човека? Човек, който има брада, показва, че не е работил. Всички животни дълго време са почивали и са брадясали. Мъжете повече са брадясали, отколкото жените. Гледам една млада сестра и ѝ казвам: „Трябва да работиш, защото гледам, че на лицето ти почна да никне брада.“ Това беше млада сестра – на 26 години и брадясала. Брадата е признак на онзи мъжки елемент, когато човек почва да става груб. Като загрубее човек, брадата му ще израсне. И по брадата, и по космите ще познаеш човека. Ако космите са по-тънки или по-дебели, ще познаеш дали принципът, който е водил човека, е мек, или груб. Мекотата е винаги женски елемент. Онези органи, които имат мекота, например сърцето, нямат никак косми. После езикът и прочие. Онези елементи, които поддържат човешките мисли, нямат косми. Отвън космите са дадени, на физическото поле. Всеки косъм представя проводник на енергия. Ако електричеството във вашата коса преобладава, косата ви ще стане остра. Ако преобладава магнетизмът, косата ви ще стане мека. Ако електричеството преобладава във вас, вие ще бъдете твърд, груб, сприхав, а пък ако преобладава магнетизмът, ще бъдете нежен, мек. Има хора, до които като се допреш, казват: „Не ме бутай.“ Той е цяла батерия. Да не стане контакт с него, стой 25 сантиметра настрани от него. Ако го бутнеш, ще стане преливане на тези енергии. Когато хората се събират на едно място, безверници и верующи, онези хора на безверието са положителни хора. Те са хора на мъжкия принцип. Всички безверници са на мъжкия принцип, а пък верующите – на женския принцип. Всички, които вярват, са все жени. Така седи въпросът. Вярата е женски принцип, а безверието е мъжки принцип. Любовта е женски принцип, а пък безлюбието е мъжки принцип. Мъдростта е женски принцип, а пък глупостта е мъжки принцип. Истината е женски принцип, а пък лъжата е мъжки принцип. Къде ще му иде тогава краят? Трябва да разгледаме този въпрос по-дълбоко. Има два вида мъже. Има едни мъже положителни, има и мъже

отрицателни. Има и жени положителни, и жени отрицателни. Вас да не ви смущава думата „отрицателен“, или грубият и мекият принцип в света.

Та казвам: Ако ти съзнаваш своя пол, че си мъж, и мислиш, че ти си едно божество и можеш да направиш каквото искаш, ти непременно си от невежите. Ти тогаз не разбираш закона. Всеки човек, който мисли, че е самостоятелен, който мисли, че може да направи каквото иска, той веднага ще дойде в стълкновение с Божествения принцип. Какво ще стане, ако всеки каже „Аз мога да направя каквото искам.“? Всички хора могат да направят каквото искат. И всичките противоречия не произтичат ли оттам? Няма човек, който да не се обижда. Аз съм правил опити. Дойде някой при мене, и още като влиза казва си: „Този шмекер лъже хората.“ Аз тогаз казвам: „Аз такива лъжци като тебе не ги искам! Я навън! Ти, още като влезе ме обиди. Вън, нищо повече!“ Казвам му: „Невъзможно е да бъда такъв, какъвто ти ме мислиш. Най-първо, за да мислиш, че съм такъв, какво съм ти изял? Кажете ми! Ако съм ти направил някоя пакост, аз ще се издължа на тебе.“ И казвам му: „Аз ти давам този урок. Не ти е приятно, не го прави ти.“

Като влезеш в един дом, кажи си: „Ето един добър, отличен човек!“ Както постъпиш, и хората ще постъпят така с тебе. Вие ще отидете при Бога и мислите, че Той прави каквото иска. Мислите ли, че в такъв случай Той ще ви посрещне вас? Ще ви изхвърли навън. Кракът ви няма да стъпи там! Аз проповядвам Любов, но напуснете глупавата, неразумната любов в света. Любовта е нещо разумно. Като отидеш при Бога, ти трябва да мислиш, че няма друго същество като Него в света. И тогаз Той ще мисли ли за тебе точно така? Той твоята хубава мисъл ще я повърне на тебе. Той ще каже: „Понеже ти мислиш така за Мене, давам ти тази мисъл. Давам ти благословението Си. Бъди като Мен!“ И ти ще бъдеш радостен. А пък ти, щом мислиш, че е лош Той, тогаз Той ще ти го повърне това и ще ти каже: „Бъди и ти като Мен.“ Някой казва: „Господ ще ни прости.“ – Ако ние мислим за Него така, както трябва. За Бога трябва да имаме една определена мисъл. Никой няма право да мисли другояче. За себе си можем да мислим и за ближните си както искаме. Но за Бога, който е мислил другояче, той се е намерил в едно голямо противоречие.

Нашето нещастие произтича от това, че ние искаме да се освободим от една зависимост и не знаем как да се освободим. Преди години идва една сестра и ми казва: „Дотегна ми животът вече. Не ми се живее! Отчаяна съм!“ Аз искам да видя с какво може да бъде тя щастлива. Вземам 4 пендари по 100 лева и ги тургам в един плик, и ѝ ги давам. И след половин час тя е щастлива и казва: „Имало добри хора в света!“ Но утре, като престанат четирите пендара, пак си наведе човек главата надолу. Дадат ти

един пендар – изправиш се, изхарчиш го и се наведеш. От Господа по 20 пендара ти вземаш всяка минута. Щом Господ не ти дава пендар, ти се мъчиш, не можеш да дишаш. Ако Господ ти хване гърлото, не ти дава нищо, тогава какво ще правиш? Ще се мъчиш. Ако Господ не ти дава да ядеш, ще се мъчиш. Бог задоволява всичките ни нужди в света. Ние искаме да бъдем щастливи. Нека да мислим дали окръжаващите около нас са щастливи. Ние живеем в Бога, който е всеблаг, и при това, в този благия Господ, в който живеем, ние сме нещастни. Тогаз де е причината: в Бога или в нас? В нас. Та казвам сега: По този начин, както сега се ходи, новата религия не може да върви, не могат да вървят новите хора. Дотогаз, докато вие търсите щастие само за вас, вие сте на крив път. Целият свят е щастлив. Бог е вечното благо в света и ако има същества, които са нещастни, причината е в тях. Те са причината, че са станали нещастни. Онзи младият син, който е напуснал баща си, казва: „Защо не ми дадеш имането? Искам да отида в странство." – и се връща при баща си с една горчива опитност. Кой го направи нещастен? Баща му ли? Той си намери белята. И синът казва после: „Не съм достоен да бъда ваш син." Баща му му показа своята благост, и синът показва готовност за работа. Ние ядем и пием. И като не излезем на добър край, почваме да се оплакваме.

Аз забелязвам тук две сестри, вземам ги като пример. Много са добри и двете, светици са, но щом дойдат при мене, смушкат се. Нито едната има търпение, нито другата. Защо става това? Аз да ви обясня. И двете са нервни. И следователно, ако аз покажа едно предпочитание към едната, като се присъединявам към нея, то нейните токове отиват в другата и тя става недоволна. Тя не иска от тая енергия, която я възбужда. Ако едната сестра е по-търпелива, тогава минава меката енергия от нея към другата. И тогаз другата ще бъде доволна от нея.

Съберете двама нервни хора. Те са и двамата положителни. Та законът е: Вие трябва да правите смяна. Щом се търкаля някоя голяма канара отгоре по пътя ти, отстъпете вие. Не си представлявайте, че може да кажете „Ти знаеш ли кой съм?" Ти не искай да се покажеш на канарата кой си. Бъди благоразумен. Кажи: „Моите почитания!" Отстрани се да мине. Или иде някой трен. Ти не казвай знаеш ли кой съм аз. Отстрани се, снеми си шапката, поздрави онези в трена и не казвай да се спре тренът. Ние не можем да се спрем на Божествения път. Не! Благоразумието всякога трябва да ни накара да отстъпим пред Божествения порядък на нещата. Всякога трябва да отстъпваме другите хора да се проявяват! И ако ние отстъпим, и те ще отстъпят. И ако не отстъпим, и те няма да отстъпят. Защото Бог така е направил – да се пресичат пътищата. Например две планети се пресичат в своя път, но едната трябва да мине с пет минути по-рано. Но ако искат да минат и двете едновременно през този възел, тогаз

ще се сблъскат. Може едната да мине със закъснение 5 минути, 20 минути, нищо не значи това – за да не се сблъскат. Иначе от тях нищо няма да остане. В обиколката ви вашите възгледи могат да се срещнат. Вашите възгледи може да не са намясто. Може да има различие между това, което мислиш ти и онзи за Господа. Но ако се сблъскате двамата, ще направите пакост на себе си. Умният или ще усили бързината, или ще закъснее. И ние виждаме, че земята в своето движение, в своето въртение някой път закъснява 8 минути и после усилва 8 минути. Има един прилив. Това зависи от човешката мисъл. Някой път няма да мислиш много интензивно. Някой път мислиш дали си вярващ, или не. Щом вярваш, че Бог е всеблаг и искаш да бъдеш като Него, ти си вярващ. Щом ти вярваш, че Бог е всеблаг, и имаш всичката готовност да изпълниш каквото Той казва, да изпълниш Волята Му, ти си вярващ. Ти имаш желание да изпълниш Волята Му. Казваш: „Дали ще мога да го направя?" Всякога трябва да имаш желание да изпълниш Волята Божия при всичките възможности и условия. Всяка работа, която я вършим, трябва да я правим много добре. За да бъдем угодни на Бога, не трябва да има еднообразие!

Една майка намира удоволствие когато детето яде. Щом го тури на своята гръд, веднага това дете започва да бозае. Ако това дете не бозае, то е болно. Обаче когато отбие това дете, тя почва да го храни по друг начин. Когато отбива детето, то плаче дълго време. Какво ли не тургат майките на гърдите си, за да го отучат да бозае. И после ѝ е приятно като яде детето. После ще го прати на училище. Условията се изменят. Ако то се учи добре в училище, тя е доволна. Ако е добро в своето поведение, тя е доволна. И Бог е доволен, ако ние се учим добре, ако се храним добре и ако изпълняваме Волята Му. Ако ние се храним със Словото, то е храна, Той е доволен. И ако се учим от всичко онова, което Той е създал, учим се и го прилагаме, Той е доволен. И ако не спъваме никого в света, Той е доволен. Това трябва да имате във вас. И погрешките не трябва да седят дълго време във вас. Всяка погрешка моментално трябва да я поправите. Всяка една негативна мисъл, негативно чувство или постъпка непременно веднага носят със себе си лоши последствия. И вие казвате: „Каква е била моята карма?" Кармата аз считам като един търговски дълг. Вие може да имате една такава кооперация като нашата. Ще вложат десетина хиляди лева или 20 000 лева, а имат един оборот за една година – един милион. Всичкият капитал е 20 000 лева, а оборотът е един милион. Един милион по 10 на сто колко прави? Сто хиляди лева. И казвате, де са парите. Сметката е крива! Двадесетте хиляди лева са реалният капитал, другото е лотария. И в лотарията има печалба. Половината за клиентите, които вземат билетите, а половината за онези, които уреждат лотарията. Двадесет хиляди лева, ако ги вложите в банката по 10 на сто, колко приходи ще има? Две хиляди лева. Това е печалбата. И казват: „Защо не успяхме?" Казвам: „С 20 000 лева

капитал хващат едно здание, за което плащат 18 000 лева годишен наем. Плащат на служащите по 3 500 лева на месец. За година те са 42 000 лева. Значи тази кооперация трябваше да има свое здание, да не плаща наем. Това щеше да бъде печалба." Вие казвате: „Другите кооперации как успяват?" Другите кооперации имат по няколко милиона, вие сте с 20 000 лева, а онези кооперации – с 2–3 милиона. Аз не считам тази бакалница за кооперация. Една кооперация трябва да започне най-малко с 300 000 лева, нищо повече! Ако пък започнеш частно, започни с три лева. Когато отиваш да работиш между хората, ти трябва да имаш един голям капитал. Ако ти си невежа, който нищо не знаеш и започнеш да ги учиш, какво ще излезе? Когато отиваш да учиш, започни с голям капитал.

Трябва да знаеш дали е възкръснал Христос и трябва да имаш връзка с Бога. Докато човек няма пряма връзка, постоянна връзка, той още няма оная истинска вяра. Не да късаш жиците, но да имаш постоянна връзка, че нищо да не е в състояние да наруши твоята вяра. Това наричам вяра. Могат да дойдат изпитания, но един параход, който устоява на всички бури и пристига на пристанището, той е силен параход! Аз не се лъжа в едно. Аз гледам дали хората вярват в Бога, Който е в тях. Някой казва: „Учителю, аз вярвам в тебе." Аз не вярвам в тия работи. Доколкото човек вярва в Бога, Който е в него, и е благодарен, той има вяра. Той от Бога не е доволен, че от мен ще бъде! Мярката за всичко трябва да бъде Любовта към Бога! Новото учение трябва да бъде Любовта към Бога. Изправност трябва в това. Там няма никаква лъжа! Някой път хлопат и няма ме. Бил съм някъде. Вечерно време, заминал съм, отишъл съм надалеч. Хлопа някой, не мога да го чуя.

Та казвам: Аз не казвам, че нямате любов към Бога, но любовта ви към Бога не е постоянна. Тя, като ви даде търкалета по 4–5,вие сте радостни. И като изчезнат те, и като дойдат малко мъчнотии, почвате да се съмнявате. После пазете се от друго. Всякога, когато правя явно добро, то всякога това има лоши последствия. Щом го правя да не е явно, то е добро. И Бог, Който знае това, Той, като направи нещо, гледа да не е явно. Той никога не изпъква. Той така прави доброто, че не изпъква и излиза естествено. Излиза че Той не е, а еди-кой си.

Една рускиня в Русия се молила за пари. Молила се Господ да ѝ помогне. Слушал я един болшевик и ѝ казал: „Какво се молиш в своето невежество? Няма Господ! Пари нали искаш?" Изважда една торба и ѝ дава. И казва: „Вземи! Аз ти давам парите." А пък тя казва: „Господи, колко си чуден, че накара тези безверници да дадат пари, да работят за Тебе, да дават пари!" Този болшевик сега е прав. Аз гледам от моето гледище. Той казва: „Защо търсиш Господ вън? Той го няма вън. Там няма да го намериш. В мен е

Господ! Аз съм Господ!“ Господ говори: „Ето торбата!“ – и дава ѝ златото. Тя сега не разбира. Тя казва: „Господ направи и този безверник да дава.“ И тя право мисли. Това е привидно така. Всеки човек, който остави торба с пари, той е вярващ. Един човек, който те мрази, казва: „Аз те мразя и не искам да те видя!“, но те хваща, когато се давиш, и те изважда от водата – в него има благородство. А пък онзи, който казва, че те обича, и като се давиш, тича и казва: „Дайте стълба и въже!“ И докато се намери въжето, ти се удавиш.

Аз гледам на Изгрева един брат дошъл тук. Намерил пари да дойде, а няма пари да се върне. Идва един брат и казва: „Какво да правим?“ Казвам му: „Съберете от братството.“ И тръгват да му събират оттук-оттам. Идва онзи брат, целува ми ръката и казва: Много благодаря! – За какво? – Че си отивам. Аз разсъждавам, че парите са събрани. Той благодари, че си отива. Къде си отива? Никъде не си отива. Най-първо в моите разсъждения аз мисля така: Ако аз дойда в София, ни най-малко няма да очаквам да ми съберат братята пари да се върна – ще дойда пеш и ще се върна пеш, няма да разчитам на билет. И като се връщам, ще вървя пеш с вяра! Няма да кажа „Нямат ли братята любов!“ Аз насилствената любов не я считам любов. Трябва да направиш доброто доброволно, без никакво насилие. Когато кажат за някого „Какво се е явил този тук?“, това не е никакво добро. Всяко нещо, което правиш, да ти е приятно. Та казвам: Доброто седи в онази хубавата мисъл, която ти изпраща един брат. Една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава постъпка – те са добрите неща. Христос казва на своите ученици: „Идете в Галилея!“ И какво им даде Христос? Той показа на учениците си, че има един реален живот. И им казва: „Идете в света, и Аз ще бъда с вас до скончание на века.“ Вие сега ще ме попитате дали аз съм бил тогава. Ако Христос е с вас сега, значи били сте тогава там. Пък ако в туй не вярвате, не сте били там. Не се самозаблуждавайте. Вие видите някой човек и казвате: „Той прилича на Христа.“ Че всички хора приличат на Христа. Всичките хора приличат на Христа, но не постъпват като Христа. Всички хора приличат на Христа, но нямат сърцето на Христа. Всичките хора приличат на Христа, но никога не могат да носят кръста си като Христа. Та казвам: Всички трябва да се стремим към това. Аз не искам това да ви казвам, но казвам какъв е законът. Този закон за вас и за мен, и за ангелите е един и същ. Бог е неизменяем. Той не може да гледа към едного по един начин, а към друг – по друг начин. Той иска всички да бъдем съвършени, но не статически съвършени. Но иска Той да постъпваме във всяко нещо разумно. Защото, ако постъпя разумно, то е заради мене добре. Най-първо добре е за мен, после е добре за ближния и после е добре за Бога. Ако пък почна от Бога, то най-добре е за Бога, после за ближния и после за мене. Има две течения: едното течение от Бог към нас и другото – от нас към Бога.

Вземам две думи: „дух“ и „душа“. Духът е това, което тласка хората да вървят. А пък душата е това, което възприема нещата, което съдържа нещата. Значи духът е, който дава, а пък душата е, която възприема. Значи течението на душата е отвън навътре, а пък движението на духа е отвътре навън. Те са две течения, които се срещат едновременно – на духа и на душата. Това, което влиза в нас и което излиза от нас. Това, което влиза в нас, е течението на душата. Това, което излиза от нас, е течението на духа. И когато тези две течения са правилни, съразмерни, това е щастието! Ти ще приемаш хубаво и ще даваш хубаво. Ние ще приемаме от Бога и после ще даваме. Моето търпение е даване. Като приемеш въздуха, кажи: „Благодаря ти, Господи, за всички добрини, които си ни дал!“ Това е право! После ще издишаш и пак ще приемеш въздух.

Та благодари на Бога за всяка хубава мисъл, която прониква в ума ти; за всяко хубаво чувство, което прониква в сърцето ти; и за всяка хубава постъпка, която можеш да направиш! За всичко благодари! Това е дълбокият вътрешен смисъл на живота. Това е да живееш по закона на Любовта.

Отче наш

Новото учение в света седи в това, да благодарим за най-малката мисъл, която имаме, за най-малкото чувство и за най-малката постъпка.

Това е великото в света!

6,25 ч. с.
4. Утринно Неделно Слово, държано на
23 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето облачно, времето ветровито, хладно.

На поляната направихме упражненията.

1938_10_23 На двама господари
неделна беседа

НА ДВАМА ГОСПОДАРИ

Отче наш.

Махар Бену Аба

Ще почета 16 глава от Евангелието на Лука 1–14 стих.

Ще говоря върху 13 стих: „Никой слуга не може на двама господари да слугува.“

Духът Божий.

От прочетената глава аз ще се спра само върху думите: „Двама господари“. Прочетената глава е една от трудните глави. От всичко, което е писано в тази глава има опасни места, които, ако не се тълкуват правилно, няма да се използуват. Днес както да се говори на хората, все криво ще разберат. Тук се повдига един спорен въпрос между един господар и неговия домостроител. Той е личен въпрос. Господарят извика домостроителя и му казва: „Що е това, което слушам за тебе? Казват, че си постъпвал несправедливо. Повече не искам да бъдеш домостроител при мене.“ Тогава домостроителят извика всички длъжници на господаря си и плати част от дълговете им. Тази постъпка се хареса на господаря му и той видя, че домостроителят е умен човек, знае как да постъпва.

Христос взима този пример не от живота на светиите, но от живота на един обикновен господар и един обикновен работник – домостроител. След това Христос казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата.“ – „Как ще си направим приятели от богатството на неправдата?“ Какво ще кажете, желязото досега не е ли било неприятел на човека? С железни предмети хората се убиват, колят, измъчват, какви ли не още злини не си причиняват. Желязото причинява хиляди злини на човека. Но какво ще стане с този неприятел, ако човекът може да го превърне в злато? Ако можете една печка да я превърнете в злато, тя ще направи големи добрини на хората. Това е искал да каже Христос със стиха: „Направете си приятели от богатството на неправдата“. Това значи: превърнете желязото в злато. Това е алхимията на живота. За това, обаче, се изисква наука. Който няма тези знания, казва: „Право ли е това?“ Че кое е правото в света? Абсолютен морал няма. Относителен морал, колкото искате. Във всяка държава има относителен морал: и в религиозно отношение има относителен морал. Но дойдете ли до абсолютен морал, такъв не съществува. Пример: християните обичат ония хора повече, които са християни; мохамеданите обичат повече мохамеданите; будистите обичат повече будистите и т.н. Ако отидете в един дом ще видите, че

майката обича повече своите деца от децата на своите познати. Тигърът обича повече своите тигърчета, вълкът – своите вълчета, овцата – своите агнета и т.н. И това е някакъв морал, но относителен. Вълкът казва: „Писано е в Божия закон, че трябва да обичаш децата си и аз ги обичам, прилагам закона.“ Сега и хората поставят един морал в света, който не съществува никъде, вследствие на което, за оправдание, казват, че великият морал е още непостижим. Сега аз не искам да тълкувам тия неща. Но ако искате направете справка в Евангелието, вижте какво е писано и какъв морал трябва да съществува в света. Като четете ще кажете, че този морал е неприложим. Не зная, така е казал Христос. Пък и аз няма да го обяснявам. Много философии има сега в света, индуска философия, философия на западните народи и т.н. Сега няма време да се спирам върху тия въпроси. Пък и обясненията няма да ви ползуват.

„На двама господари.“ В тази глава Христос изнася един личен спор между господар и слуга. От постъпката на слугата Христос казва на учениците си: „Бъдете и вие толкова умни като него да си направите приятели от богатството на неправдата.“ Това значи да обърне човек неприятелите си в приятели. Един евангелистки проповедник проповядвал в една аристократическа църква и казвал на своите псалми: „Аз вярвам в това обръщане на хората, в което едновременно с тях и кесията им се обръща.“ Ако човек се обърне към Бога и кесията му се обърне заедно с него, това обръщане е право. Но ако той се обърне, а кесията му не се обърне, в това обръщане има нещо неразбрано. Някой казва, че разбира музиката, че познава всичко. Обаче, като седне да пее, не може да пее. Започне да свири, не може де свири. Това не е никакво разбиране на музиката. Нищо не си разбрал от музиката. Разбиране в музиката изисква правилно изпълнение, правилно взимане на тоновете. Да разбираш музиката, това значи да можеш да измътваш всеки тон. Не можеш ли да мътиш тоновете, те ще излязат запъртък. Биологически този тон не е правилен.

Сега да оставим тези обяснения настрана. Често казват, че някоя реч не е логическа. Що е логика? Логиката е наука, според която така да изнасяш мислите си в думи и в изречения, че всяка дума и всяко изречение да изнася една истина, която може да се разбере и приложи в живота. Ако някой може да говори и да пее логически, да взима всяка дума и всеки тон правилно, че и хората да го разберат, той говори и пее логически. Ако той направи пет-шест логически погрешки в говоренето и в пеенето си, нито говорът, нито пеенето е разбрано. Каква логика е тази, от която хората нищо не разбират от думите, от мислите и от тоновете? Логиката трябва да изнесе същината, реалността на нещата, която ще бъде разбрана от всички хора. И след като се разбере тази реалност, хората трябва да се ползуват от

нея. Ако тази реалност не може да се разбере и приложи, тя нищо не струва. Много хора са учили логика, но какво ще кажат ония, които не са учили? При това трябва да знаете, че в природата не съществува такава логика, каквато хората познават. Логиката не подразбира само правилно съчетание между думите и мислите, но правилно съчетание и между трептенията на всяка дума. Всяка дума съдържа известен брой трептения. Трептенията на думите трябва да се преливат така, че да образуват едно цяло. Щом това преливане става правилно, в края на всяка мисъл, на всяка реч трябва да се схваща целокупността на нещата. Всяко изречение трябва да представя нещо цяло, което изразява една реалност. Например някой казва: „Аз запалих огъня.“ Някой отива да види, как огънят гори и вижда, че огънят още не е запален. Правилно говорене ли е това? Като кажеш, че огънят е запален и наистина е запален, това е логическо говорене. Това е логика. Обаче, кажеш ли, че огънят е запален, а всъщност не е запален, това е лъжлива логика. Някой казва, че е събрал пари за бедните, а всъщност, той е турил тези пари в джоба си, за себе си. Това не е логическо говорене. Ако наистина раздаде парите на бедните, пък и от себе си даде нещо, това е логическо говорене. Тъй щото, логика е само онова, което съдържа истината в себе си. Божественото Слово съдържа в себе си онази логика, която изключва всички бели и черни лъжи. В тази логика всички неща са така естествено наредени, че нито едно от тях не е надценено, нито подценено. В лъжата само има подценяване и надценяване на нещата.

Всички противоречия в съвременния живот се дължат на това, че хората служат на двама господари. Или по-право противоречията в света се дължат на това, че съществуват двама господари. Ако тези господари са умни и са съгласни помежду си, вие можете да им служите. Но ако тези господари са в постоянно състезание, единият заповядва едно, а другият – друго, как ще им служите? Ако на единия от тях услужиш, другият ще се сърди. И тогава, ти трябва да седиш на едно място, да чакаш, да видиш кой от двамата е по-силен. Два вълка се борили за една овца, а тя седи и гледа, кой от двамата ще победи, кой от двамата е по-силен. В това време минал един мъдрец и казал на овцата: „Защо седиш и гледаш, кой ще победи? Плюй на краката си и бягай, не искай да видиш, кой от двамата ще победи.“ Същото положение е и по отношение на вас. Два вълка, т.е. две мисли се борят във вас. Вие седите и гледате, коя от двете ще надделее, коя от двете ще победи. Не, плюйте на краката си и бягайте оттам. Там да ви няма. Вие не трябва да ставате арена на тия две мисли, които се борят във вас. В това време, когато те се борят, ти трябва па изнесеш главата си навън и когато те престанат да се борят, тогава можеш да видиш коя от тях е надвила. Който е победил, той все ще те намери някъде. Ако не може да те намери, въпросът и така ще се свърши.

Сега вие трябва да знаете на кого от двамата господари ще служите. Вие казвате, че вярвате в Бога. Чудно е, че след като всички хора вярват в Бога, отде произтичат тия големи противоречия в света? Ето, вземете запример християнството. В християнството, още в най-ранната му възраст имаше два възгледа. Апостол Павел поддържаше, че вярата ще спаси човечеството. Обаче, Яков се противопостави на тази идея. Той казваше, че не вярата, а делата ще спасят човечеството. След тях пък дойде евангелистът Иоан, който казваше, че светът ще се оправи само с любов. Значи, единият поддържаше вярата, другият – делата, а третият – любовта. И тримата са прави. Всяко нещо е на своето място. Ако си при един учител, който ти проповядва, ти ще вярваш в него и ще проверяваш нещата. Ако не вярваш, трябва да го напуснеш. Ако държиш за делата, като ти дадат една работа, трябва да я свършиш. Не я ли свършиш, ти ще се подцениш. Ако дойдете до любовта, вие влизате вече в друга една област. Значи, тримата излизат от три гледища, от три области на живота: областта на вярата, областта на делата и областта на любовта. Областта на делата е физическият свят; областта на вярата е духовният свят и областта на любовта е Божественият свят. Законите в тия три области са различни. Законите на делата са едни, законите на вярата – други, а законите на любовта – трети. Днес всички хора имат едно разбиране, което не може да ги ползува. Преди всичко, те трябва да знаят, че съвременната наука е закон за подмладяване. Физическият закон е закон за организиране, а законът на любовта е закон за живота. Всички хора искат да се подмладят, да продължат живота си. Затова, именно, Христос казал на учениците си: „Това е живот вечен, да познаят Тебе Единного Истинного Бога.“ И Христос проповядваше вяра, но първо казваше, че: „Бога трябва да обичате. При това, както обичате Бога, така трябва да обичате и мене.“ Христос не се задоволи с вярата, но Той казваше: „Давам ви и друга заповед: „Отца, ще обичате, но и мене ще обичате. После едни други ще се обичате.“ За Божествения свят вярата не е достатъчна. Там се изисква още нещо, много повече от вярата. В Божествения свят работите не се уреждат само с вяра. Мнозина мислят, че като дойде Христос на земята, ще работи по-усилено върху хората. Не, това е заблуждение. Учителят първо работи отвътре, а после отвън. Христос казва: „Каквото ме е Отец ми научил, това говоря.“ Казвам: Ако в съвременният свят съществува по-голям идеализъм, те щяха да приложат Христовото учение помежду си. Обаче хората се спират повече на материалната страна на живота и се страхуват от злото, от дявола. Срещате един човек и виждате, че плаче. Защо? Обидил го е някой. Казал някакви лоши думи по негов адрес. Плаче този човек, но не страда. При онези дълбоки, вътрешни страдания на човека, цялото му лице се изменя. Цветът му е особен, а освен това по лицето му се образуват особени линии, бръчки, предизвикани от страданията. А този, който при една такава обида плаче, той още не е дошъл до истинските страдания.

Особено силно се отразяват страданията върху чувствителните хора. Има чувствителни хора, на които страданията се отразяват особено болезнено, като че някой го боде по тялото с тънка, остра игла. Всяка мъчнотия, всяко страдание се отразява болезнено върху неговото духовно тяло. Такъв човек във време на големи страдания излиза от физическото си тяло да не чувствува страданията си много остро. Този човек възприема всяка добра или лоша мисъл отправени към него. В съвременните общества, религиозните и светски хора, всички се намират пред опасността да развият чрезмерно своята чувствителност, вследствие на което да преживяват големи страдания. Такива хора трябва да бъдат обиколени от благородни души, които да бъдат внимателни в думите си, в обходата си към всички. Не попаднат ли в такова общество, те иде бъдат изложени на подозрения, на съмнения, на любопитството на хората, ще искат да знаят, какви са техните възгледи за живота, за Бога и т.н. Всичко това произтича от неразбиране на любовта. Като обикне нещо, човек става ревнив, страхува се да не го изгуби. Например, някой има златен часовник, цени го обича го, бой се да не му го вземат. Всъщност, този часовник не е чисто злато, той едва е позлатен. Като не знаете това, вие страдате, мислите, че някой иска да ви открадне златния часовник. Такива вярвания имат много хора.

Сега, ако вашето вярване би се поставило на изпит, не зная колко би струвало. Ако сегашното вярване на хората би се изложило, като картина на изложение, не зная колко би струвало. Една сестра, която минава за много набожна ходила няколко пъти при брата си, но той не искал да ѝ помогне. Защо? Коя е причината за това? Няма доверие в нея. Той си мислил: „Като вземе парите от мен, тя няма да ги върне." Ще кажете, че този брат е лош. Не, той няма доверие в нея, не може да ѝ помогне. Ако вие отидете при някой банкер в София и му поискате 500 или хиляда лева на заем, ще ви даде ли той? Има хора, на които може да даде и сто хиляди лева, но има такива, на които и десет лева няма да даде. Ще кажете, че вярвате в Бога, че сте чада Божии. Чудно нещо, някой минава за чадо Божие, а няма никакъв кредит на земята. Ако синът на английския крал дойде сега и поиска от България стотици хиляди лева, веднага България ще го кредитира. Чудно е след това, как вие, синове Божии, да нямате никакъв кредит. Сега не си правете илюзии, че това или онова не ви трябва. Някой казва, че не му трябват пари. Пари не му трябват, а все за пари говори. Той мисли, колко повече пари да има, да си направи къща, да си купи това-онова. Не, така не се говори.

Преди години имаше един Симеон от град Елена, който искаше да служи на Бога, но да няма никакво вземане-даване с хората, да не носи никаква отговорност. Един ден му дошла идеята да тръгне от единия до другия

край на Търново с кадилница в ръка, да покаже на хората, че има Бог в света. Писано било в Откровението, че молитвите се приемат с кадилници. И той решил да преброди цялото Търново с кадилница в ръка. Аз му казвам, че тази работа не е за него. Преди всичко свещениците ще кажат, че той се подиграва с тях. Каденето е работа на свещениците. Пък ако иска да помогне на хората, нека преброди цяло Търново и да се спира от къща на къща, от дюкян на дюкян и да се помоли за хората, за тяхното добро. Какво по-добро кадене от това? И да го видят хората, че се спира от къща на къща, ще помислят, че прави някакви научни изследвания.

Казвам: Не можете да служите едновременно на двама господари От това гледище никой не може да обича двама души едновременно. Обаче, като се каже, че човек трябва да обича всички, думата „всички“ подразбира Бога. Това значи: Бог, който живее във всички хора, можем да Го обичаме. Но ако вие мислите, че можете да обичате всички, които Бог обича, това е неразбиране. Думата „всички“ разбира единство. Значи, ти можеш [да обичаш] едногото във всички. Това е закон Но да обичате всички в едногото, това е невъзможно. Това е моето разбиране. Когато аз казвам, че можем да обичаме всички, аз разбирам Бога, Който живее във всички същества. Както и колкото и да се проявява Бог в тия същества, ние можем да Го обичаме. При това положение невъзможно е да обичате някого, в когото Бог не се проявява. Тогава ние ще се намерим в едно вътрешно заблуждение, понеже ще говорим за онова, което не можем да направим. А когато човек говори за нещо, подразбира, че той може да го направи. Искате ли да знаете дали някой ви обича, в негово присъствие вие ще изпитате три неща в себе си: светлина в ума си, топлина в сърцето си и сила във волята си. В негово присъствие вие сте готови да направите всичко. Ако сте при един учител, който ви обича, каквато трудна задача да ви даде, вие ще можете да я решите още в негово присъствие. Неговата мисъл ще се предаде на вашата и вие ще решите задачата си лесно. Много ученици страдат в училището по причина на това, че учителите им не ги обичат. Често учениците се оплакват, че като излязат пред учителя си, всичко забравят. Този закон е верен в психологическо отношение. Влезете ли в един дом, дето мъжът и жената не се обичат, този дом е разделен против себе си. Любовта на този дом зависи от любовта на майката и на бащата. Ако човек няма любов в една работа, той не може да очаква никакъв прогрес. Прогресът зависи от същото. Същият закон има значение и в обществата. Ако между членовете на едно общество няма никаква любов, цялото общество ще бъде хилаво. В най-широк смисъл взето, вън от Божията любов никакъв прогрес не може да се очаква. Същият закон има отношение и към самия човек. Ако във всеки даден случай между ума, сърцето и волята на човека няма разбирателство, той не може да прогресира, не може да бъде здрав. Цялата школа седи в това. Мнозина

искат да вкарат този метод в живота си, но не знаят как. В Америка, по целия свят, в Индия имат специални системи за постигане на вътрешни резултати, но вън от любовта всички методи нищо не струват. Любовта е единствения метод сигурен и правилен за работа. Дойде ли до ума, любовта трябва да се прояви, като светлина. Дойде ли до сърцето, тя трябва да се прояви като мека, приятна топлина, която е в състояние да стопи всичко твърдо в човека, както външната топлина е в състояние да стопи и най-твърдите метали и да ги превърне в течни. Във волята пък, любовта се проявява като сила. Онази любов, която едновременно произвежда светлина в ума, топлина в сърцето и сила във волята, това е Божествената любов в живота. Това всеки може да опита. Ако поставите парче желязо в огъня, то ще се нагорещи и може да се стопи, зависи от температурата. Обаче, ако го извадите от огъня, то веднага изстива. Същото може да се каже и за любовта. Ако тя се приеме външно, ще произведе същите резултати, каквито огънят за желязото. Постави ли се във външната любов, човек може да се сгорещи и да запази температурата си за известно време, след което изстива и отново дохожда в първото си положение. Тази топлина може да трае няколко часа, дни, седмици, месеци, години, след което изчезва. Тази любов трябва постоянно да се обновява. Любовта на силата трябва да се обновява от сърцето, от чувствата. Любовта на чувствата трябва да се обновява от ума. Любовта на ума трябва да се обновява от Божествения Дух. Това е закон за трансформиране на Божествената енергия в нашия ум, в нашето сърце и в нашата воля. Като дойдем до това положение, ние трябва да имаме едно правилно схващане. Като срещнете един човек, не мислете, че той е невежа. Невежеството подразбира, че главата на този човек не е устроена, както трябва. Представете си, че един цар живее в една колиба целия си живот. Той е цар, но не може да се прояви. И този цар ще бъде принуден да живее като овчар. Значи, и царят, и овчарят ще живеят по един и същи начин, но ще се различават по това, че царят може да си направи палат, а овчарят не може. И овчарят, и философът могат да живеят в една колиба, но това, което философът може да направи, овчарят не може да го направи.

И тъй, същественото у нас е Божественото начало. Под думата „овчар“, аз разбирам живота на физическото поле, а царят е живота в един по-висок свят. Всеки се стреми да бъде цар, без да подозира невъзможността да стане такъв. Как ще стане човек цар? Той може да бъде цар на себе си, да управлява своето царство. Обаче, човек иска да бъде цар отвън, да управлява хората, цар на народ и държава. Ако човек не може себе си да управлява, ако не може да се справи със своя ум, със своето сърце и със своята воля, той не може да управлява и външно. Като ви дойде една скръб, започнете да я разглеждате – по какво се отличава от другите

скърби, какво носи със себе си и т.н. Когато скръбта посети човека, той изпада в тъмнина, в мрак, в отчаяние. Всичко пред него изчезва и той не може да се ориентира, не знае накъде се движи. Той не вижда никаква перспектива за успех. Яви ли се една малка светлинка, той се обнадеждава и мисли, че може да намери изход от положението си. Когато е в тъмнина, в скръб, човек се плаши, мисли, че целият свят пред него изчезва. В дадения случай човек се намира в един свят на заблуждение. Той мисли, че всичко е разрушено и изгубено за него. Но като излезе от света на скръбта и отчаянието, той влиза в друг един свят, дето всичко е отново разрушено. Той казва: „Излъгах се, светът не е изгубен. Всичко е красиво и добро.“ Тъй щото, не съжалявайте, че вашата колиба, т.е. това в което сте вярвали е разрушено. Като живее, човек постоянно се изменя, в него става един коренен преврат. Той е свършил университет, цели 20 години е учил, вярвал в различни авторитети, чел е разни книги, но в един ден всичко това се обезценява. Авторитетите, книгите, учителите и професорите, които са го учили – всичко се обезценява. И ние се намираме в един период, когато възгледите на хората постоянно се изменят. Вие сте изучавали закона на кармата. Според този закон, човек е съчетан от ред усилия, когато е работил в миналото. Значи той е прекарал ред съществувания на добри и лоши животи. Понякога той е живял охолно, разпуснато, вследствие на което е направил много дългове. Всички тия дългове са записани в Божествената книга. А понякога той е живял така, че е придобил големи печалби. Днес тези печалби и загуби се така преплитат, че докато отначало върви добре, изведнъж животът му се влошава. Той започва да се чуди защо хората го обиждат, защо го ограбват, защо някой запалил къщата му. Това е все резултат на миналото. Така поне го обясняват. Някой в миналото, преди две прераждания е запалил къщата на своя ближен и днес му се връща същото. Или преди две прераждания той обрал някого, а днес обират него. Обраният в миналото днес идва да си вземе това, което му е взето. Който разбира закона на кармата казва: „Този, когото обрах в миналото, днес дойде да си вземе своето“. Затова не дава крадеца под съд. Той все едно, че скъсва полицата и ликвидира. Той се обръща към Бога и казва: „Господи, простих му.“ Като разреши така въпроса, втори път няма да го обират. Рече ли да се съди човек, с това той усложнява положението. И тогава, знаете ли какво ще се случи с вас? Каквото се случило с трима братя македонци. Най големият брат от тях, като забогатял извикал двамата си братя да работят заедно. Един ден той се оженва и искал да се отдели от братята си. В случая, той трябвало да раздели богатството си между тримата. Обаче, той казал на братята си: „Вий ще оставите на мен да разреша въпроса. Понеже аз ви повиках, аз ще определя на кого колко да дам.“ – „Не, не сме благодарни, ще се съдим.“ За да не го изпъдят братята му, той преписал всичкото си имане на името на жена си. Те се съдили цели осем години. През това време жена му го натирила. Братята

му изяли и изпили, каквото имали и като останали без пет пари, те се обърнали към брата си с думите: „Братко, дай ни сега, каквото искаш, на всичко сме доволни.“ – „Да, но сега и аз нямам нищо.“ Закон е: Бъди доволен на това, което хората ти дават, колкото малко да е то. Няма защо да се съдиш с брата си.

Един познат адвокат ми разправяше една своя опитност. Той направил някакво злоупотребление, за което бил осъден да лежи четири години в затвор. През това време, той чел много съчинения, но най-после попаднал на Евангелието. Като чел няколко пъти Евангелието, той си казал: „Като изляза от затвора, ще стана Христов ученик, ще приложа Христовото учение в живота си.“ Както казал, така и постъпил. Той разгледал всичките си полици, от кого колко имал да взима и посетил всеки едного поотделно. Като отишъл при първия, той го запитал: „Можеш ли да платиш дълга си без никаква лихва?“ – „Мога.“ – „Плати тогава.“ Отишъл при втория: „Можеш ли да платиш дълга си без лихва?“ – „Не мога.“ – „Ами половината?“ – „Мога.“ Така посетил всичките си длъжници, като дошъл до една четвърт от дълга. Той се съгласил даже и до една четвърт да му се плати, но по този начин скъсал всички полици и ликвидирал със старите сметки. Като постъпил по този начин, работите му тръгнали напред. Направил си нова къща. С една дума, той почувствал Божието благословение.

Казвам: Дотогава, докато човек не реши да живее за Бога, а не за себе си, докато не постъпва правилно, Божието благоволение няма да дойде върху него. Изпълни ли Божия закон, не отвън, не чрез налагане, но по любов, всичките му работи ще се оправят. Хората се заблуждават, като мислят, че живеят за себе си. Никой не живее за себе си, никой не умира за себе си. Моите крака живеят заради мене, моите очи живеят заради мене, моите уши, моите ръци – всички мои удове живеят заради мене. Ако краката престанат да ми служат, те престават да бъдат крака. Докато живеем за Бога, ние сме удове в Неговия организъм. Щом сме Негови удове, Той се грижи за нас. Щом се грижи за нас, всякога ще ни бъде добре. По-голям от Бога няма. Като не разбират това, хората се спъват и започват да спорят помежду си, кой е на правата страна. Не само обикновените хора, но и светиите спорят. Двама светии спорили помежду си, дали бобът може да се яде, без да е осолен или не може. Единият поддържал, че и без сол може да се яде, а другият поддържал, че без сол не може. Те трябвало да подложат своята теория на опит. Наистина, бобът има сол в себе си, но без външна сол, той не може да се яде. Сол е необходима на живота. Тя сцепва нещата, държи ги, пази от гниене. Казано е в Писанието: „Ако солта обезсолее, тя се изхвърля навън.“ Без сол нещата започват да гният. Всички неща, които имат сол, те не гният. Всички тела, които имат сол, не

боледуват. Щом имаш ревматизъм, сол нямаш в краката си. Щом ти боли корем, сол нямаш в организма си. Щом те боли глава сол нямаш в себе си. Аз не говоря за външната сол, но за солта на живота. Като не знаят това, хората се заблуждават, мислят, че могат да се лекуват с лекарства. И лекарствата помагат, защото съдържат сол в себе си.

Във време на война дойде при мене една бедна вдовица да се оплаче, че страда от треска и няма пари да си купи цяр. Тя казва: „Какво да правя, положението ме е такова, че не мога сега да си помогна. Ако бях богата, ако разполагах с пари, щях да си купя лекарство и щях да оздравея." Аз я изслушах и си помислих: „Да и дам пари, ще я обидя." Тогава и казах: „Сестра, ще ви дам един съвет да се лекувате с него. Ето какъв ще бъде съветът: Представете си, че имате в джоба си сто лева. След това, ще си представиш, че отиваш в една добра аптека и казваш на аптекаря да ти даде цяр за треска. Той ти дава цяра, а ти му плащаш сто лева. Взимаш лекарството, отиваш у дома си, изпиваш го и след малко време се усещаш съвършено здрава." Тя ме погледна зачудено, помисли, че се шегувам с нея. Казвам ѝ: „Направи опита и след това ела да ми кажеш, какъв резултат имаш." Тя си отиде и на другия ден дойде да ми каже, че направила опита и треската ѝ минала. Казах ѝ след това да не казва опита на другите, да не се сърдят аптекарите. Но този опит може да даде резултат, само ако човек вярва. Ако не вярва, треската не само, че няма да мине но ще дойде още по-силно. Този закон работи, само ако се приложи без никакво съмнение и колебание. Тогава в него няма никакво изключение. Ако човек мислено може да изпълни този опит, да си представи, че има в джоба си сто лева, че отива в аптеката, че купува лекарството и го изпива, той вижда, че мисълта, изобщо, е по-силна от всякаква треска, от всякаква болест. Всеки ден си казвайте: Господи, всичко, онова, което Си вложил в моя дух, в моята душа, в моя ум и в моето сърце, ще го изпълня. Ще кажете, че на думи лесно се говори. Не, ако вие речете да направите това, което Бог е казал, Той ще бъде на ваша страна. В ума ви ще дойде светлина и тогава хората ще постъпват малко по-другояче, отколкото досега са постъпвали с вас. Бог живее във всички хора. Като съзнавате това, правете опити да видите, доколко вярата ви е силна. Човек може да се лекува и с мисълта си. Вярата е закон за възстановяване на трептенията и то на онези трептения, при които мисълта, чувствата и постъпките на човека могат да функционират. Мисълта например, може да се прояви само при известен брой трептения. Същото може да се каже и за чувствата, и за постъпките. Вярата е закон за регулиране на тия трептения. Ако нямаш вяра, този закон не може да работи. Тогава мисълта и чувствата на човека не могат да работят и той се усеща демагнетизиран. Демагнетизирането подразбира понижаване на трептенията на човека. Като иска да се лекува чрез екскурзии, човек трябва да се преоблече, като

се изпоти и веднага след това да пие няколко чаши гореща вода, да възстанови изгубената топлина на тялото си. Ако не може да възстанови изгубената топлина на тялото си, човек изпитва един студ, вследствие свиване на капилярите. Тъй щото, върнете ли се от екскурзия, веднага се преоблечете, пийте една-две чаши гореща вода, да възстановите изгубената топлина на тялото си. Същият закон се отнася по мислите и чувствата на човека. Ако мисълта ви изгуби своята светлина, повишете трептенията ѝ. Ако чувствата ви изгубят своята топлина, повишете трептенията им. Тъй щото, живейте добре, за да не губите своите мисли и топлината на своите чувства. Не губете и силата на своята воля. В това се заключава здравето на човека. Това значи да служим на Онзи истински господар, Който поддържа светлината, топлината и силата у нас.

Благословен Господ Бог наш.

Четвърта неделна беседа от Учителя, държана
на 23 октомври 1938г. София – Изгрев

1938_10_26 Естествените връзки

ЕСТЕСТВЕНИТЕ ВРЪЗКИ

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

Печката си дава мнението. Особено мнение. Усещам нейното влияние. Само че на печката сърцето е малко хилаво. И вследствие на това, както виждате, има малко студ. Не е разположена толкоз. Коя е причината, сега, на тая работа? Когато туристите отидат на планината и гледат най-високия връх, у тях се заражда чувството да отидат там, но докато се стигне до най-високия връх, през колко пропасти, през колко мъчнотии трябва да се мине! Някой път и в живота, за да се постигне един човешки идеал, това е пак изкачване на един висок връх. Някои мислят, че е много лесно. И най-малкият идеал е пак един доста висок връх!

Например, някои от вас, приличате на нашите сестри, които тръгнали, като млади моми с тънки чорапи да посрещат своите възлюбени и то на планината горе. С тънки модерни чорапи! Не вълнени, а копринени и с обуща модерни, а не туристически. Като отишли на планината, казват: „Вълнени дрехи, вълнени чорапи! Обуща!“ Сега вече, разбират какво трябва.

Та казвам, често хората тръгват в живота така, мислят така да влязат в живота. Животът е планински връх и то не само един връх, но множество високи планински върхове!

Тема нямате, нали? Ако ви се даде една тема, някой ще има неразположение. Най-първо една тема не може да се развие, понеже няма въглища и дърва. Трябва да се преодолеят мъчнотиите в живота. Какво значи една мъчнотия? Вземете думата „поли“. Ако на български кажат „поли“, той ще разбере едно нещо, а ако кажат тая дума на гърка, той ще разбере друго нещо. Откъде произлиза думата „поли“? От български или от гръцки? Тая дума нито е българска, нито е гръцка. Една къща може да е на Ивана, на Драгана, но всъщност не е нито на единия, нито на другия, понеже тоя материал не принадлежи на тях. Те са стопани, но временно живеят в нея.

Вие имате каквато и да е идея и казвате: „Аз имам една нова идея.“ Кой от вас има една нова идея? Че тая идея имат всички! Ти казваш: „Аз съм добър човек.“ Тая идея твоя ли е? И друг казва: „Аз съм добър човек.“ Какво разбирате вие, сега, под тия думи? За да бъде човек добър, най-

елементарното понятие е: той трябва да ходи много правилно. Човек, който не може да ходи правилно, не може да бъде по никой начин добър. Изящен трябва да бъде, че като върви, да не тъпче нищо, да не прави никаква пакост, нито [на] една трева, нито [на] едно животинче. Тъй трябва да бъде будно съзнанието му! Ако вземем това за мярка, колко от вас сте добри? Не че по природа сте лоши, но не можете да ходите правилно. Да допуснем, че тая линия е равнодействующа. Вие ще кажете, че имате тук един триножник. Някои хора, като тръгнат с левия крак, правят по-големи крачки, а пък с десния по-малки. У някои хора десният крак е по-силно развит, а левият е по-слаб, а у други е обратно. У някои лявата ръка е по-силно развита, а дясната по-слаба, а у други е обратното. Някои ще кажат: „Тъй е роден.“ Тая ръка, която е по-развита, е повече хранена, пращана е повече кръв към нея. Не само това. Ако разгледате човека, едната страна на човека е по-развита. Например едното око му е по-хубаво развито, по-меко, а другото е по-твърдо, по-грубо.

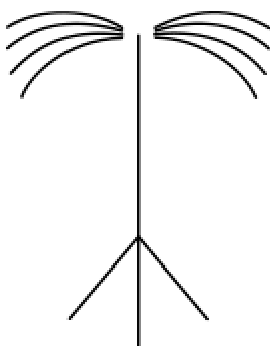

На тоя триножник, представете си, че имате отстрани, горе, две линии, които представляват двете вежди. Ако тия линии вървят хоризонтално, показват един характер. Но могат да бъдат наклонени надолу.

Сега вие седите и мислите, че като отидете в оня свят, ще видите ангелите. Че ангелите са същества разумни! И по форма, и по лице. Ушите им, веждите им, устата им са така изящни, че ако вие бихте видели такава една форма, не щяхте да я забравите. Като срещнеш един ангел, няма да видиш една мумия. Но всичката интелигентност, всичкото сърце се изразява по лицето. И като гледаш 250 години лицето му, ще мислиш, че само 5 минути си го зърнал и ще кажеш: „Чакайте, не съм го видял още!“ И ако дойде някой човек тук, на земята, за колко минути може да ни гледа? След като ни гледа 1–2 часа ще каже: „Дотегна ми – няма нищо важно! Обикновено лице. Набръчкано лице.“ Това какво показва? Какво показва набръчканото лице? То показва, че човек се е тревожил, че хляб няма, обуща няма. Тревожи се, че къща няма, че нивите му не дават, че децата му го тревожат, че приятелите му го тревожат, че криза имало, че загуби имало, че не живее добре с другарката си, с баща си, с майка си. И всичко това ще намериш, оставено на лицето! Той казва: „Имам поне опитност.“ Каква е опитността му? На какво ще се спрете сега, кажете кое е важното?

Например някои от вас колко езици знаете? Някои от вас знаете 2–3–4 езика, а пък някой – едвам български език и не го е изучил добре.

Когато в тая фигура линията горе е хоризонтална, това показва един по-уравновесен характер, а пък колкото тая линия се изкривява надолу, увеличават се желанията на хората да постигнат нещо, а пък нямат възможности. Например, седи някой човек, който е преминал 50–60 годишна възраст и съжалява, че на младини не е живял така както трябва. И казва: „Трябваше да живея малко пу другояче!“ Например не е ходил на хорото. Той съжалява, че като млад не е играл на хоро, не си отживял, а пък сега станал стар човек и седи и съжалява. Друг пък, всъщност ходил и ял и пил и съжалява сега, че много ял и препил. Казва: „Не трябваше!“ Единият съжалява, че не е ял и пил, както трябва, а пък другият съжалява, че е ял и пил повече отколкото трябва. Сега, каква е мярката? Има мярка. Значи в нашия живот има една светлина, има една основна мисъл, която диктува, като как трябва да живее човек. Всеки един от вас трябва да дойде в тая светлина. Вие не можете да имате възвишен, идеален живот, ако нямате един образец. Например искаш да бъдеш красив, но каква е формата на едно красиво лице? Какъв е идеалът ти за едно красиво лице? Защото ако лицето ти е валчесто като месечината, ще имаш характера на месечината. Ако лицето ти прилича на слънцето, ще имаш характера на слънцето. Слънцето и месечината са два образа малко по-достъпни. Другите планети не ги знаем какви са.

Най-първо вие трябва да си съставите една вътрешна идея. Какъв е бил, например, образът на Христа? Христос е носил някои черти на месечината. Носил е и най-добрите черти на Слънцето. Носил е и някои черти на Венера, най-добрите черти на Венера. Защото, ако говорим за Слънцето, трябва да имаме оная разумност да оценяваме живота. Слънчевите типове оценяват живота. А пък ония хора, които имат лицето на месечината, в тях има голямо въображение. Много естествено е, че те имат това въображение, понеже, като имаш характера на месечината, понеже ще имаш несгоди отвън, тогава ще работи в тебе въображението – ще си въобразяваш, да имаш една хубава стая, печка, столове, маси, килими, хубаво легло, юргани мекички, с пух вътре. После седнеш и натиснеш звънеца: дрън – и иде слугата: „Какво [ще] заповядате, господарю?“ – „Дайте малко топла вода да си измия ръцете.“ После, искаш обущата. И ще стане слугата и ще ти ги тури на краката. Ще му кажеш: „Внимавай, хубаво да ги свържеш!“ И после казваш: „Не ги свърза хубаво.“ Той пак ги свърже. Казваш: „Не става така! Съседите ще видят!“ Половин час му взема, да му върже слугата обущата. След това, като стане, гледа си краката и му е приятно, че са хубаво вързани обущата. Не е лошо, хубаво е това. Хубаво е да си гледаш краката, защото щом си гледаш краката, гледаш си

доброто. Често човек трябва да поглежда краката си. Както виждате, аз сега съм с много модерни обуща. През зимата аз на Черни връх мога да отида с тях, и на Витоша.

Студ има за онзи, който не разбира. Какво нещо е студът? Всеки, който не обича студа, трепери, а пък който го обича, той е разположен. Той казва: „Приятно ми е, хладинка има." Като обичаш студа, хладинка има. Нали лятно време ти е приятна хладинката, като духне вятърът? И горещината, като не я обичаш, тя те изгаря, а пък като я обичаш, ти е приятно.

Та, всичките противоречия, които съществуват в живота, показват, че има някакъв дефект в нас. Има едно неразбиране в ума или едно неразбиране в сърцето. Но казвам: Има една мярка. Ако вземеш челото на човека, това е една мярка за умствения живот на човека. Ако вземеш човешкото лице, под носа отдолу, това е една мярка за сърцето на човека, за ония възвишени чувства. А пък със скулите се мери устойчивостта на човека, доколко човек е устойчив, можеш ли да разчиташ на него. Ако разгледаме жълтата раса, китайците, у тях тая широчина е чрезмерно развита, те имат голям устой, но в умствено отношение не са развити. Умственият живот на китаеца не е развит. Липсва му доста. Някой път вие чувствувате, че ви липсва нещо. Както когато имате една стая, и стаята ви е малка, само 2 на 2 метра. Не можете да усещате разположение. Малка е стаята ви. А пък, някой път, стаята ви е много голяма и пак има едно съотношение. Та, у човека има една мярка, да знаеш колко трябва да бъде стаята ти. И не само колко трябва да бъде надлъж и на широчина, но какъв обем трябва да има. Този салон, както е построен, трябват му още три метра височина, за да бъде хармоничен. На дължина и на широчина донякъде е добър. А по отношение на идеята за приемане на светлината, можем да кажем, че държи първо място. Възприема много светлина. Но височината не е достатъчно голяма. Трябваше му и малко по-голяма широчина. Ония, които са го правили, не са мислили, направили са го без идея. Пък и малко салони има, които са направени с идея. За да направи с идея един салон, човек трябва да има правилно сформировано лице и череп с развити центрове.

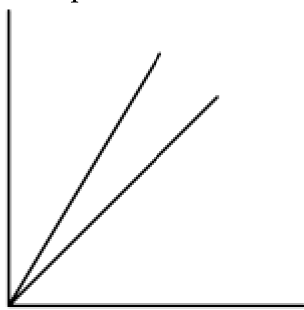

Ние имаме идеали, непостижими. Някой казва: „Като отидем на небето." Как си представяте, вие, небето? Когато говорите да отидете в градината,

подразбирате какво ще гледате в градината. Най-първо ще видите ония, насадените хубави дървета, цветя, пътеките, може да има езерца. Има места за занимание. Или когато кажете да се отиде в библиотеката, какво подразбирате? Зданието ли ви интересува или книгите? – Книгите! Тя ви интересува доколкото е богата.

В нашия живот кои неща трябва да ни интересуват? Три неща има, които трябва да интересуват човека: животът, знанието и свободата. Свободата ние трябва да я приложим най-първо на своите удове. Краката ти трябва да бъдат така свободни, че като вървиш, да ти е приятно. Вие вървите, някой път и не мислите. Тръгнал си някъде, но не мислиш за краката си ни най-малко. Ти мислиш за идеи, които нямат нищо общо с живота. Да кажем, че сега температурата е спаднала на 3–4 градуса под нулата. Ти казваш, че е станало студено времето. Но не казваш кои са причините, че температурата е спаднала. Студеното време е всякога мярка на човешкия егоизъм. Колкото хората, животните, растенията стават по-егоисти, толкова времето става по-студено. Колкото е по-отворено сърцето, толкова времето става по-топло. И егоизмът, някой път, се носи из въздуха. Ако отидете на едно място и сте доста чувствителен, ще усетите студ. Ако отидете на едно място, дето хората са добри, вие ще почувствате, че цялата местност е приятна. И в растенията има егоизъм. И в реката може да има егоизъм. Като гледаш някои реки, ти е приятно, а пък други реки са като сприхав човек. Изкопае земята, блъска се насам-нататък. А пък някоя река е мека и ти е приятно да я гледаш. Някой път и въздухът е егоистичен. Духа те мекичко, поглади те. А пък някой път ще размърда космите ти. Ти вървиш и си закопчаваш дрехата да не би да я задигне. Той иска да ги снеме. Несъзнателно в теб изпъква едно чувство, че нещо не е така хармонично, както ти си мислиш. Ако хората биха живели, както Бог изисква, то и природата ще се измени. Тогава, ти, като излезеш на планината, ще имаш такова време, какъвто си ти. И всякога Господ дава на хората това, каквото те имат в себе си. Бъдещият живот е тъкмо такъв, какъвто е вътрешният. И външните условия са такива, каквито са вътрешните възможности. И животът съответствува точно на вас. И много е естествено това. На едно дете му дават такива дрехи, каквито са по неговата форма. И не могат да му скроят големи работи. На един вол или на една птичка ще им направят ли апартамент? Или на едно растение, какъв апартамент ще му направят? То се нуждае от малка саксия, от малко пръст. И ще го туриш близо до прозореца. Значи, други са нуждите на растението, на животните и на хората и най-после нуждите на всекиго от вас. Нуждите са различни. Сега, всички Учители, които са идвали на света, всички проповедници, все са учили хората как да живеят. Всеки един ангел си прави дрехи. Той, като помисли за едни дрехи, те стават. Няма, както тук, да дойде някой, да му вземе мярка. То е много бавна работа. После,

тук три пъти ще ти направят проба на дрехата, според както е модата. Там дрехите ще ти станат такива, каквито ти искаш. Там ще си ги направиш. Вижте птичките, как са украсени! Вижте една райска птица, как е облечена, като някоя княгиня! Кой майстор е правил тия дрешки? Господ как я е облякъл! За да бъде облечена тая райска птица така, тя го е заслужила това. Вий още не знаете, каква душа се крие в тази форма! Вие имате в нея една душа, която стои, като модел, да я гледате. Това са обявления. Птиците, красивите птици, представят модел на духовния свят – изложба. Има нещо в птиците много хубаво, като ходят. И растенията са едно изложение. И в тях има хубави работи. Гледаш някое растение и ти е приятно. Гледаш листата му. Има нещо приятно за окото. Ние чувствуваме хубавото, но не знаем кои са причините. За да знаеш причината, трябва да има една връзка между тебе и самия предмет. Сега ние имаме много неестествени връзки. Ние сме се свързали с растенията, с водата, с въздуха, с рибите, с млекопитающите неестествено. Имаме хиляди връзки, които са неестествени, и те ни спъват. И нямаме една естествена връзка с Бога. С Бога почти никаква връзка нямаме. Някой път, ще изпъкне някоя връзка и като дойде до Бога, казваш: „Това е непостижимо.“ И оставиш това и се държиш за другите връзки. Та всички вие ще почнете да се развързвате от вашите неестествени връзки. И след това ще дойде едно ново свързване. Както например аз съжалявам, че нямам такива връзки на обувките си – с ключ. Мъжете носеха, едно време, връзки и се гледаха на огледалото. Ето какво аз разбирам под думата „връзка“. Под думата „връзка“ разбирам едно желание, едно напрежение отвътре. Имаш едно хубаво напрежение [желание] да направиш нещо, имаш и сила и начин как да го направиш. Или приличаш на една жена, която знае как да направи баница. Гледал съм в селата: запретнала си е хубаво ръкавите, измила си е ръцете, които са красиви, а не космати – те са гладки. После кожата на лицето ѝ е хубава, розова, червена. Тя ще вземе брашно, вода и като ги размеси, ще почне да точи на дълга софра. И ще вдигне листа и той ще трепери. И после ще го свие и ще го тури в тава, хубаво калайдисана. После пак вземе една топка тесто и пак точи и пак вдигне листа и т.н. Аз съм стоял да гледам как тя точи. И размишлявам. Тя прави хармонични движения. Тя е засмяна. Попява си, не някоя класическа песен, но те си имат живички песни, когато точат. И след като ядеш тази наточената баница, тебе ти е приятно.

Ти казваш: „Искам да живея.“ За да живееш добре, трябва да живееш като едно растение, което расте и дава плод. Ние усещаме живота на растението от плода. Нас ни са приятни растенията, заради плода, който дават. Ако няма тези плодове, не ни са приятни. И колкото по-добри плодове дават, толкова ни са по-приятни. При това, има някои растения, чийто плод е скромен, но има нещо хубаво в листата им. Например,

минаваш край здравец и ти е приятно, понеже излиза аромат от листата му. И като минаваш край него, ароматът стига до тебе и ти е приятно да го гледаш. Приятни са листата му, но и цветът му ни е приятен. По същия закон, ако гледате човешкия живот от гледището на Божествения живот, човек прилича на едно посято растение и животът му е така медлен, че горе чакат това растение да израсне за 70–80 години. Някои дават плод на 15-та година, някои на 20-та, на 30-та, на 40-та и т. н. И вас ви чакат от невидимия свят да дадете плод и затова ангелите ви помагат, за да дадете нещо. Един ден, като не давате плод, казват: „Еди-кой си заминал." Извадили го от неговото място. Та, на земята сте дошли, за да дадете плод. Искате да живеете за себе си. Не! Най-първо ще живееш за другите и най-после ще живеете за себе си. Най-първо ще живееш за Бога, ще живееш за ангелите, за светиите, за добрите хора, за праведните – тях ги турям в ангелите. Най-чисти същества са ангелите. И най-после ще живееш за себе си. Това е правия път. И тогава ще бъдеш доволен, понеже си свършил една работа. А пък ти ще гледаш на по-долностоящите от тебе, понеже ти, като си живял за тях (за по-горните) и по-долните ще живеят за тебе и ще ти е приятно.

Вий искате някой да ви обича. Законът е такъв: Не може да ви обича някой, докато не сте обичали. Законът е такъв: Доколкото сте обичали Бога, дотолкова ще ви обичат. Доколкото сте обичали ангелите, дотолкова ще ви обичат. Всяко нещо, което сте направили и на вас ще направят. Ако не сте направили нещо, не могат да го направят на вас.

Вие искате другите да ви обичат. Че защо ще ви обичат? Обичаме един човек, понеже той обича Бога. Понеже Бог го обича, не можем да не го обичаме. Ние обичаме една картина, понеже художникът е вложил една идея в нея. Обичаме една дреха, понеже добре е скроена. Обичаме една къща, понеже добре е направена и измазана и ти е приятно да влезеш в нея. И ако влезеш в един животински обор, какво ще обичаш в него – там има нечистотии навсякъде.

Тепърва сега хората трябва да дойдат до онова положение, да имат една чиста мисъл. Бихте ли желали да имате приятел с такова лице?

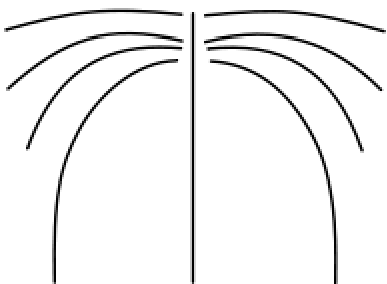

За нашия салон тази печка е малка. Тя не може да го отопли. Тя не е

толкова благовъзпитана. Аз още като вляза, казвам: Тя се е карала, не се е спогаждала с въглищата. Тя им казва: „Какво сте дошли тук? Кой ви е турил тук? Вий не се подчинявате на закона, не горите хубаво.“ Тя се е карала с въглищата и като вляза, чувствувам караницата. Някои от вас, като се скарате, току изведнъж се намусите. Кое е естественото положение? Естественото положение е следното: спри се сутринта, благодари на Бога за онези грижи, които милиони същества са положили, за да имаш това, което имаш. Милиони, милиарди същества са работили с хиляди години, за да се построи този материал, който ти имаш. Колко труд е положено! Ти казваш: „Какво да мисля?“ Най-първо мисли колко милиони години е взело на Бога, за да се създаде това тяло. И ти си недоволен. Но ти си в началото още. Има да живееш още много. Някои поддържат, че има 18 милиона години откак се е появил човек на земята. Тези 18 милиона години вий помните ли ги? Тези 18 милиона години са в съзнанието на човечеството. Цялото човечество представлява едно съзнание. Когато съзнанието на цялото човечество ви стане близко, то ще се отвори и разшири вашето съзнание. Вие седите сега и не си спомняте. Но колкото съзнанието ви се разширява, толкова повече ще почнете да си припомняте вашето минало. Но не лошото, а хубавото ще си спомняте. Защото лошото е по-малко, отколкото доброто. Лошите работи са малки. Че някое дете направило някаква погрешка, то е малка работа. Хубавите работи са, които преодоляват навсякъде. Вие срещате някой брат и не го оценявате. Например, какво не харесвате у него? Или веждите му не харесвате, или скулите му, или устата му, или ушите му, или от тялото му излиза едно ухание, което не ви е приятно. Ти казваш: „Лъха нещо неприятно.“ Как ще излиза приятното лъхане? Как е придобил уханието здравецът на планината? Откъде е придобил той тая приятност? Ако вземеш един магарешки трън, има ли той това ухание? Откъде е научил това, което има, магарешкият трън? Научно да разрешите това в себе си.

Сега, вий сте едно дете, изпратено от вашия баща от невидимия свят тук на земята да учите. Ако вие се събирате с такива другари, като вас и целия ден не учите, а ходите и се занимавате с това, което ни най-малко няма да ви принесе нещо, тогава какво придобивате? Да допуснем, че целия ден се занимавате само с ядене. Станете сутринта и мислите какво да ядете. На обед същото. Вечерта същото. Като лягате да спите, мислите за утре, какво има да ядете. И цял един живот прекарвате, като мислите все, какво да ядете. Има една хубава страна в това, ако така мислите, тогава вашето благоутробие ще се развие. В Америка се срещнали два типа от германски произход. Те били приятели и от 20 години не се виждали. Но коремите им били така развити, че не могли да се целунат. Като искали да се целунат, коремите им се допирали. Да направим превод. Под „развития корем“ разбирам следующето: ти искаш да постигнеш някакво благо и не

можеш да го постигнеш, понеже коремът ти е голям. Ако аз отида при един извор и съм жаден и коремът ми е голям и се опра до чешмата и не мога да пия, тогава? И ръката ми е къса и не стига. Тогава? Напъвам се и трябва да измисля някой начин, за да пия от тая вода. Това е едно голямо препятствие за възприемане на едно Божие благо. Някой път седиш и не си доволен от живота. Че голям е коремът ти! Намираш, че къщата ти не е на място, че майка ти, баща ти, сестрите, братята ти не ти са приятни. От всички не сте доволни. Голям ти е коремът! Какво трябва сега? Малко пост. Станеш сутрин, кажи на корема си: „Една ябълка, една крушка, една филийка хлебец. Така три месеца!" По малко ще ядеш три месеца. Понеже има и друга опасност. Като е голям коремът ти, е опасно, но като хлътне той, идва друга опасност. Та нито трябва да изпъкне много, нито много трябва да хлътне. Ако хлътне много навътре, тогава ще се развали стомахът и не ще можеш да живееш вече. Ако стомахът ти се намира в това неестествено положение, тогава няма да можеш да живееш.

Та казвам, ние имаме един живот неестествен. Цялото човечество минава един неестествен живот. Тия социални смущения, които съществуват, това са недъзи, които са натрупани в миналото и цялото човечество има за задача да ги разрешава. Всеки народ има тая задача. Казват: „Доброто управление." Не е лесна работа да имаш добро управление и да туриш всеки човек на мястото му. Трябва да знаеш откъде да започнеш. Я вижте в музиката! Това представлява един ключ сол . Ако не туриш ключа, не знаеш откъде да започнеш и какви са нотите. И за всеки инструмент трябва да знаеш откъде да започнеш. Ние имаме един език и още не знаем ключа на нашия език. Вий не сте седели да се занимавате, когато произнасяте „А", колко трябва да си отваряте устата. Когато произнасяте „Б", трябва да знаете кога и колко трябва да натиснете устните си. Ако много натиснете, е лошо и ако не натиснете достатъчно, пак е лошо. Има един начин. То е цяла музика. Значи ако изучаваш 30-тех букви, трябва да знаеш как да поставиш устата си, езика си. Трябва да присъствува съзнанието ти. Една добра реч е цяло изкуство. Аз гледам, у всинца ви има желание да говорите. Някой, като излезе, най-първо го безпокоят ръцете му, краката му и той иска тия, които го слушат, да бъдат доволни от него. Всички ще бъдат доволни, ако им дадеш най-хубавото от себе си. Но, ако не им дадеш, ще кажат: „Не декламира хубаво."

Та най-първо ние искаме да бъдем угодни на Бога. Какво трябва да направим? За да бъдеш угоден на Бога, трябва да Му благодариш за всичко онова, което Той ти е дал. И като погледнеш живота си, там дето е будно съзнанието ти и помниш – да бъдеш благодарен от Бога. Ще Му благодариш, за всичко онова, което ти се е случило в живота и да няма никакъв ропот. Да си доволен от това, което Бог ти е дал и че Бог е

превърнал всички противоречия за твое добро. Ако роптаеш от това и онова и казваш: „Господи, прости ми греховете“, то Господ ще каже: „Простил съм ти! Въздух има достатъчно, на слънцето казах да те грее, на хляба казах да те нахрани, на водата казах да те задоволи.“

Това е неразбиране на живота. Сега се заражда въпрос: Как трябва да живеем? Вий седите и казвате: „Остаряхме!“ Преди няколко време дойде една сестра и ми се оплака. Тя каза, че ѝ побеляла главата. Казах ѝ: „И моята, същото.“ Не е важно, че е побеляла главата ти. То е добро. Ако ти е побеляла главата и си поумнял, тогава е на добро, но ако е побеляла и не си поумнял, тогава е жалко. Мога да ти кажа цяр и да ти почернее косата. Не е спънката в белите коси. Като ти побелее косата, ти учиш закона на щедростта. Ще дадеш всичко до парица и ще останеш последен бедняк, без парица в себе си. А пък черната глава значи, че ще вземеш оттук, оттам, отвсякъде. Който има черна глава, той е касиер. Аз не го вземам в смисъл: Той само прибира. Той е с черна коса. А пък в Божествената банка ония, които изплащат, са все с бели коси, а онези, които прибират в банките, са с черни косми. С черните косми ти прибираш, а с белите ти даваш, ти помагаш. Ако твоята глава е бяла и искаш пари, то не е естествено. Когато вземаш, главата ти ще има черни косми, а пък когато влагаш, ще имаш бели косми. На земята, ако си млад, главата ти е черна и ти ще отидеш при онзи, който е с бели косми и той ще ти даде. Ако отидеш при онзи касиер, който е с черни косми, няма да получиш. Ако ти е побеляла главата, ще отидеш при онзи с черни косми и ще вложиш там капитала си. И като ти почернее косата, ще отидеш при онзи с бялата глава.

Писанието казва: „На Господа главата Му е бяла.“ Това показва, не че е остарял, но това говори за онази Велика Щедрост, която има. И виждаме кой ден е хубав. Черният или белият ден? – Белият ден. Бялата глава е, която изпраща светлина.

Та казвам, бих желал вашите косми не само да са бели, но да почне да излиза от тях бяла светлина. Колко е хубаво, когато от космите излиза това, Божественото. Да дойдем сега до общите неща. Сега, това недоволство, което имате, е от неразбиране. Докато сте млад, не разбираш живота. Като си възрастен, пак не го разбираш. Някой път аз разглеждам децата, колко са доволни. Майка му му даде 5 стотинки и това дете ще скача, че му са дали 5 стотинки. Дайте на един старец 1000 лева и той е недоволен. Детето се радва и скача за 5 стотинки, а пък на стария дадеш 1000 лева и не е доволен. Дайте на детето малки дрешки и то ще се радва, а пък дайте на стария дрехи и той няма да бъде доволен. Детето, като се погледне в огледалото, се радва, че се е видяло. А пък старият, като се

погледне на огледалото, хвърли огледалото. Той е недоволен. Защо е недоволен? Той е недоволен от своите мисли, чувства и постъпки, понеже те се отразяват на лицето му. Погледнеш се и виждаш, че има нещо в мисълта ти, което не ти е приятно. Тогава, какво трябва да се прави? Онези, които не разбират живота, казват: „Трябва да се покае човек.“ На нас не ни трябва, сега, разкаяние. Две неща трябват: Да знаеш как добре да вземаш и как добре да даваш. Всеки ден, като станеш, трябва да възприемеш нещо от Бога. Най-първо, като станеш, ще Му благодариш. Ще дадеш нещо от себе си. Ще Му благодариш, понеже Той те е пазил. Ако не те е пазил, може да стане нещо с тебе и да не станеш. Ще благодариш, че ангели са те пазили и като изпратиш благодарност, ще дойде Божието благословение, ще почувствуваш най-хубави мисли, най-хубави чувства, най-хубави постъпки и целият ден ще ти бъде весело и ангели ще ти помагат във всички неща. Каквито и малки работи да имаш, като копаеш, като жънеш и пр., ти трябва да бъдеш доволен от работата си. Нищо в живота не е безсмислено! Ти може да считаш, че тези работи са безсмислени. (Учителят показва една линия, начертана на дъската.) За мен каквато и линия да начертаете, аз виждам съдържанието на линията. Каквото и да направите, аз по него ще чета характера. Например, тук имате две линии.

Първата линия показва, че човек[ът], който я е начертал, е неспокоен, а пък втората линия показва две противоположности: човек е или много отстъпчив, или много настойчив. Линията не е произволна.

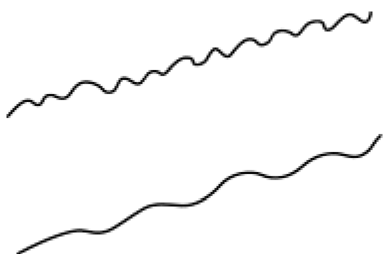

Наскоро гледам една млада сестра, 21 годишна. Лицето ѝ минава за красиво. Като ѝ пипнах ръката при ръкуване, тя прилича на една 45–50 годишна жена. Едно неприятно чувство се усеща, като че ли е на 50–60 години. Ръката ѝ не е на една 21 годишна, а на 50 годишна, а пък лицето ѝ е на 21 годишна. Каква грамадна разлика! И ръката трябва да бъде млада. Най-мъчно се подмладява ръката, понеже тя зависи от волята на човека. Най-първо ще се подмлади лицето ти и най-после ще се подмлади ръката ти. И тия белези, които съществуват на ръката, те са най-устойчиви, те остават най-дълго. Един български войвода, когото видях в Сливен, като му гледах лицето, виждам, че е правилно, а като му погледнах ръката, му казах: „Тая ръка е извършила много престъпления.“ Той каза: „Да знаеш колко хора съм избил!“ От лицето изчезват престъпленията, но на ръката още седят. Та, когато се родите вие, на земята, вие често носите

престъпленията на миналото. На лицето ги няма, загладили са се, а на ръката има още белези. Та ще трябва да се освободим от нашите престъпления, изразени на лицето, на тялото и на ръката. От ръката трябва да лъха мекота. После, в тази ръка трябва да има енергия. Като се ръкуваш с нея, онзи влага силни напрежения в тебе. Затова вие постоянно хващате едната ръка с другата. Това не е произволно. Лявата ръка е възлюблената. Дясната ръка е възлюбленият. Дясната глади лявата и ѝ казва: „Колко те обичам, колко си хубава!" И лявата милва дясната и ѝ казва: „И ти колко си хубава!" И двамата се целуват. Вий си въртите ръцете. То е един цял разговор на човешката душа. Като си пипаш ръката, да благодариш на Бога.

Вий казвате: „Все за любовта се говори." Че Любовта носи красивия живот. Под Любов разбирам това, което носи живот, знание и свобода. Това е в Божествения свят. Под думата „любов" разбирам това, което задоволява човешката душа, човешкия дух, човешкия ум, човешкото сърце и човешката воля. Това е Любов! Щом има нещо, което ни липсва, Любовта още не се е проявила тъй, както трябва.

И сутрин, като стане човек, трябва да се тонира. Да благодари на Бога. Научете се да благодарите. Ти казваш: „Остарях!" Кажи: „Желая не само стар да бъда, но и умен да бъда. Не само външно да бъда човек добър, но и вътрешно да бъда добър." Съзнавайте Божията доброта във вас. Какво ви липсва да съзнаете, че Бог е добър във вас! Ако вие осъждате себе си, това не е на място. Ако Бог ви съди, това е на място. Ако съдите себе си, тогава вие съдите Бога в себе си. Ако сте направили престъпление, тогава трябва да отидете при Бога, Той да ви съди и чакайте Той какво ще ви каже. Ако аз бях на мястото на Ева, ето какво щях да направя в Райската градина. Много лесна работа. След като ми даде змията този плод, щях да отида при Бога и ще Му кажа: „Мога ли да го изям? Какво съдържа този плод?" Ако ми каже: „Изяж го!" – ще го изям! Ако ми каже: „Остави го!" – ще го оставя! А пък Ева не го показа на Господа. И на вас ви казвам: Като ви дадат нещо, идете при Господа и тогава го яжте. Дойде ви наум да кажете една дума, идете при Бога и го питайте. Ако каже: „Кажи я!" – тогава я кажи. Ако не – остави я! Въздържай се! Ти не можеш да се въздържаш, ако не отидеш при Бога. Казваш: „Срам ме е." Какво ще те е срам? Адам, който беше толкова учен, като дойде жена му и той взе плода. Той трябваше да поиграе малко с него и после да отиде при Бога да пита: „Господи, мога ли да ям това?"

Вий ядете без позволение. Като отидете в един дом, какъв е законът поне тук? Вие седнете и не започвате. Седнете всички на трапезата. Гледаш яденето. Стопанинът на къщата като каже: „Заповядайте!" – тогава ще

започнеш. Че ти си в Божия дом, тук на земята! И като ти каже Бог: „Заповядай!“ – тогаз ще вземеш. Иначе няма да бутнеш. Вие сте на угощение. Като ви каже Господ: „Заповядай!“ – тогаз ще вземеш от всичко, което е сложено. Това е новата религия, сега в света. Не яж без позволение! И всяка една наша мисъл ние трябва да я поднесем пред Божието лице. И всяко едно наше чувство ще го поднесем пред Бога. И всяка една наша постъпка ще я поднесем пред Бога. Това ще бъде като закон. Бог няма да ви съди, защо сте постъпили така. Ти носиш нещо. Ще го представиш пред Бога и ще получиш Неговото благословение. И тогава, от това, което си принесъл, ще вземеш нещо от него, за да опиташ себе си. Та всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство и всяка една ваша постъпка, да са благоприятни пред лицето на Бога.

Това е сега новото! Като станеш сутринта, това да ви е задачата: Да ви бъде благоприятна мисълта пред лицето на Бога. Така като живеем, всичките ни работи ще тръгнат напред и няма да има работа, която да не може да се направи.

Отче наш.

Всяка сутрин, като станем, да се явим пред Бога! Това да го считаме за привилегия. Да се представим на Него.

6 часа и 27 минути.
4 Лекция от Учителя,
държана на 26 октомври 1938 година
София, Изгрев.

1938_10_28 Правилна преценка
лекция на Младежкия окултен клас

ПРАВИЛНА ПРЕЦЕНКА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Пишете върху темата: „Кои неща спъват човека“.

Да разгледаме малко обстойно кое спъва човека да се храни. Колко неща има, които може да го спънат да яде? Или кое може да спъне човека да диша добре, или кое може да спъне човека да мисли добре, или кое може да спъне човека да ходи добре? Гледам, някои от вас ходите към тия схоластични заключения. Може ли частта да стане по-голяма от цялото? Или може ли цялото да стане по-малко от своята част? Може ли земята да стане по-голяма от слънцето или слънцето да стане по-малко от земята? Че може да стане, как да не може? Фиг. 1Сега аз да ви го покажа (Фиг. 1).

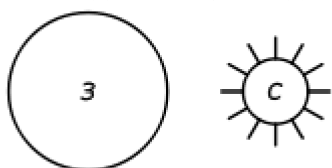

Ако в дадения случай слънцето е по-малко, показва, че то е по-далече, ако е по-голямо, е по-близо. Предметите, които са наблизо, са винаги големи. Всички малки предмети са далечни. Защото имате само едно статическо положение. Да кажем, един предмет се движи и друг е в статическо положение. Каква е разликата между двата предмета, единият, който се движи и другият, който е неподвижен? Вземете една електрическа батерия, тя има кондензирана светлина вътре. След като гори 36 часа, вече престава да гори. Като гледате батерията, нищо не е изгубено, но нещо излязло от батерията, туй, което няма тежест. Батерията е същата, но силата, която е в нея, я няма.

Има някои неща, вас ви спъват. В дадения случай, когато се разисква един въпрос, който е от най-голяма важност и вас ви спъва. Ти седиш, нямаш обуща. Ученик си, разискваш някаква теория, математическа или геометрическа, но тебе в ума ти седят обущата, казваш: „Какво говориш, изстинаха ми краката, 25 градуса студ. Какво ми говориш за отвлечени работи, краката ми са студени.“ Питам: Защо си останал бос? Казва: „Обосях.“ – Защо си останал бос? Колко причини има човек да остане бос? Или казваш: „Аз останах без учение.“ Значи в ранната възраст не си учил, станал си на 50–60 години и дошло ти на ума да учиш. До 50–60 години си губил времето с празни работи, бил си земеделец, ходил си да ореш

земята, впрягал си воловете, разпрягал си ги, ходил си на чешмата да ги поиш, връщал си се, давал си им храна. Какво си научил? За 60 години ти си впрегнал най-малко 4–5 хиляди пъти, 4–5 хиляди пъти си ги разпрегнал, 4–5 хиляди пъти си ги напсувал, казал си им някаква обидна дума. Как казвате, когато искате да обидите някого? Каква дума му казвате? Когато искате да кажете, че той не е културен, какво му казвате? След като си произнесъл тази дума, може ли да говориш за един философски въпрос?

Философски седи въпросът, че има предмети, има неща, които спъват човека. Ако биха ви изяснили една реалност. Представете си тогава, че имате една точка, да кажем точката С. Имате една ос, която (е) 250 милиона километра. Представете си, че тази точка се движи около друга точка, завърта се този радиус на 150 милиона километра, с такава бързина се завърта, че образува един кръг. Питам: Този кръг навсякъде има ли вещество? Мислено си представете, че има едно пространство без вещество. Съществува едно абсолютно пространство. Ако тази точка се движи в това пространство, този кръг навсякъде има ли вещество? Колко голям е този кръг? Този кръг е кръгът на движението. Тази точка толкова бързо се движи, че ние си я представяме, че е някаква земя. То е много малка точка, която се движи. Това е метафизика. Въпросът сега: Това разсъждение вярно ли е? – Въпрос. Така разсъждавате. Да допуснем, че вселената е безкрайна. Въпрос. Може да допуснем, че е много малка. Пак е въпрос, защото нито едното сме проверили, нито другото. Че е малка, ние заключаваме, че има малки частици, че е голяма, заключаваме от земята. Земята е голяма и по причина на земята мислим, че вселената е голяма. Вие понякой път седите и казвате: „Аз имам много голяма идея." Колко ви е голяма идеята? Ако идеята е голяма, как се събрала във вашата глава? Казвате: „Голяма идея." Как може да се събере в една малка стаица от 15 сантиметра широчина, 19 сантиметра дължина, имате и 16 сантиметра височина. Тази, голямата идея как може да се събере вътре? Тогава идеите, които имате вътре във вашата глава или са вън от вашата глава. Вие имате идея за слънцето. Слънцето във вашата глава ли е или е вън от вашата глава?

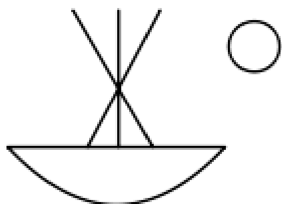

Ще ви кажа кои неща са реални. Реално е туй, което винаги седи на едно място. Всяко нещо, което се движи, не е реално. Фиг. 2Представете си, че имате слънцето, което осветява един предмет (Фиг. 2). То е реално. Имате една форма, имате земята. Около нея се образува една сянка, която е проявление, отражение на дървото. Кое е реалното, сянката, която се

движи ли или дървото? И в него има движение. И в реалното има движение. Тази сянка постоянно се образува и после изчезва. На другия ден сянката пак се явява, пак се движи. Реалното ли е произлязло или сянката е произлязла от реалното? Реалното е дървото. При това дърво като дойде въздухът, който подвижва листата, ще видите, че всяко листо прави едно движение, но тия листа никога не напущат своето място. Тази сянка отвън стои. Ако вие се храните с плодовете на сенките, какво има да добиете? Например, някой от вас мисли, че той е много учен човек. Туй реално ли е? Ако той не е роден учен, той учен човек не може да стане. Изворът, който изтича, река може да направи, но изворът, който не тече, река не може да направи. За да тече, трябва да има голямо количество вода. Ученият човек се движи в умствения свят. За да станеш учен човек, значи трябва да направиш една река. Питам: Ако ти си едно малко изворче, може ли да направиш едно изворче, може ли да направиш една река като Нил? Една българска чешма може да направиш, но една река като Нил? Една река като Нил едно море може ли да направи? Един океан като Атлантическия или Великия океан? Океанът ли излезе от реката Нил или Нил излезе от океана? Ако знаехте тази тайна, какво щяхте да спечелите? Понякой път вие се интересувате, гледате, че на един човек гащите му се скъсали. Искате да знаете тайната, как са се скъсали гащите. Вие седите и виждате, че са скъсани, интересувате се, как са се скъсали. Колко теории има? Този човек ходил на екскурзия, пътят бил през тръни и един трън захванал гащите, скъсали се. Едното изяснение. Другото изяснение: Той може да е имал един приятел, видял, че дрехите му са много хубави, взел едни ножици и от трите страни отрязал. Оставил от едната страна само да стърчи. Третото обяснение кое е? Допуснете, че имате едно скъсано палто, напъвал си се някъде и си се скъсал. Но сега щом казваме, че дреха се скъсала, каква идея имаме? Ако имате една дреха направена, тъй както е направена главата ви, ако имате една дреха с косми, турени навсякъде по дрехата, нависнали. Най-първо ще считате, че е много грозно, после след време ще стане модно. Под думата „дреха“ ние какво разбираме? Човек носи дреха по единствената причина, за да не се изгуби онази топлина, която е необходима за организма. Дрехата е едно предпазително условие. Затова се носят дрехите. Следователно, според времето, ако е топло, обличате по-малко дрехи, ако е студено, обличате повече дрехи, по-дебели. Някои носят тънки дрехи, някои дебели, за да се запази нормалната топлина на тялото, понеже в тази, нормалната топлина организмът правилно функционира. Някои дрехи ще вземете за украшение отвън. То е второстепенно.

Например, най-първо службата на езика е била да прекарва храната в стомаха. Затова е създаден езикът. След туй му дали втора служба, да проверява нещата, които влизат в устата горчиви ли са или сладки. След

това, понеже извършва първата служба много добре, дали му втора служба. Най-после му дали и трета служба, да говори, да изказва разумни работи. Знам и един уд, който има три служби. Едното движение – устата се отваря и препраща храната в стомаха. След това опитва нещата. Най-после чрез езика изказвате вашата реч, разумното, чрез което хората имат едно мнение. Ако езикът ви говори добре, хората имат високо мнение заради вас. Ако не говори... Кой назначи езика на тия служби? Един човек, който вярва, ще каже, че Господ му дал тия служби. Но друг, който не вярва, казва: „Научно ми обяснете тия служби на езика." Как бихте обяснили на научно? Още не (е) обяснено, за в бъдеще.

Тогава се заражда друг един философски въпрос: Процесът на храносмилането предшествува ли мисълта? Най-първо процесът ли беше или мисълта първо съществуваше? Следствието ли образува причината или причината образува следствието? Има и друг въпрос, ако онази причина е следствие. Още не знаете коя е причината. Много пъти вземе една причина, пък тя е следствие на друга причина и т.н. Ако вие се наредите в една редица и ако крайния го бутнат и той бутне другия до него и така паднете всичките. 10–20 души се бутнете и паднете, кой за кого е причина да падне? Или някой път вие разисквате някой въпрос, скарате се. 10, 20 души вземете две страни, едните поддържат едното мнение, другите – другото мнение.

Сега вземете от астрологическо гледище, онези, което са родени в Овен, в първия дом на астрологията, какъв човек ще бъде? Първият дом е на движение, огнен дом. Дом на човешката мисъл, на човешката глава, на проявяването на човешкия живот. Белезите, които са ги турили, какви са качествата на онзи човек, който е роден на 22 март? Тогава влиза този знак. Един прави възражение на астрологията, че в една секунда се раждали хиляди хора. Двама астрономи взимат обикновената секунда, пък една обикновена секунда може да се раздели на милиони частици от времето. Следователно, никога двама хора не могат да се родят в една секунда. Светлината за една секунда е извървяла едно грамадно пространство на 300 хиляди километра. Ако триста хиляди души се родят в една секунда, един километър разстояние ще има един от друг. Ти гледаш отдалече, мислиш, че е в една секунда, малко пространство, тък то са триста хиляди километра събрани на едно място. Представете си една тънка жица, която, да допуснем, съставлява една хилядна от милиметъра. Сто хиляди километра от една такава жица колко пространство ще завземе? Всичките ваши идеи може да ги съберете в един лешник вътре. След като сте живели 70–80 години, всички ваши грандиозни идеи, които сте имали, от всички категории, в един малък лешник може да ги съберете. Казвате: „Докажи сега." Това е научно твърдение. Как ще ги събереш? И хората ги

избягват. Има неща, които не може да се докажат. Защото, за да докажеш, трябва да приемеш. Реалното не може да се докаже. Ние приличаме на онзи цар, който искал да му кажат една приказка без край. Явявали се при него различни и като разправяли 2–3 седмици, година, преставали, уморявали се вече. С години се явявали и нито един не е могъл да каже една приказка без край. Иде един и казва: „Аз, царю, намерих и ще ти разкажа адна приказка без край. Имаше едно (време) един цар, който царуваше на цялата земя. Имаше засято голямо пространство, засято с жито, та направи един грамаден хамбар, построил го и напълнил с жито. Когато зидарите съграждали този хамбар, зидарите оставили една малка дупчица на едно място. Като напълнили хамбаря с жито, намерил се един щурец, който извадил едно зърно през дупката, занесъл го в своята дупка и пак се върнал да вземе друго зърно. Взел второ зърно, занесъл го.“ Казва: „Краят?“ – „Нека, казва, извади всичките зърна от хамбаря, че тогава ще ти кажа.“ Има неща, които не може да ги извадиш.

Някои искате да знаете, какъв ще бъде смисълът на вашия живот или краят на вашия живот. Ако вашият живот няма начало, какъв край ще има? Че вие сте минали като пътешественик, излезли сте от едно място, отивате на друго. Вие сте българин, отивате във Франция, слизате от парахода на френска земя, начало ли е на вашата българщина? Или, че сте дошли тук, на земята, мислите ли, че това е началото? Под думата „начало“ ние разбираме онзи момент, когато човешкото съзнание се пробужда за някаква идея. Началото на тази идея е: Запалвате свещта, започва тази свещ да функционира. Или започвате да свирите на пиано. То е началото на вашето свирене, но не е начало на всички хора, които свирят. Сега вие мислите, дали има бъдещ живот или не. Тази земя сега не се роди. С милиони и милиони същества са мислили върху същия въпрос. За някои е бил разрешен, за други не е бил разрешен. И за вас, за някои е разрешен, за други не е разрешен. Когато някой казва: „Има бъдещ живот“, друг казва: „Може да е тъй, може да не е тъй.“ То е вяра. Ти виждаш слънцето, ходил ли си на слънцето? – „Не съм бил, но го виждам. От слънцето излиза нещо, което иде при мене. На слънцето не съм бил, но приемам нещо от него.“ Сега оня свят се подразбира. Под думата „Божествен свят“ аз разбирам реалното. Онзи, съзнателният живот, той е онзи свят. Представете си, че вие разбирате закона на живота, седите тук. Но онзи човек, който изучава така живота, вие може да седите тук. Ако вие разбирате живота в неговата пълнота, вие няма да имате нужда от автомобили, от нищо, вие ще бъдете господар. Влизате тук на една лекция, не ви харесва, току изведнъж заминете, идете на друго място. Вие през прозореца навсякъде може да минете. Отдето искаш влизаш, излизаш. Ако ти е приятно, седиш, ако не ти е приятно, заминеш си. Човек, който сам си задоволява нуждите. Нямаш нужда от нищо. Не те (е) страх нито от

глад, нито от сиромашия, всичко е на разположението ти. То е оня свят, Божественият свят, когато имаш всичко на разположение. Когато нямаш всичко на разположение, ти си в тоя свят. Докато сте в този свят, ще седите на мястото си, докато свърши учителят. За да влезеш и да излезеш, трябва да вземеш позволение. То е едно статическо положение.

Та казвам: Щом не може да разрешите един въпрос, вие сте в този свят. Щом го разрешавате, вие сте в онзи свят. Щом сте недоволен, вие сте в този свят, щом сте доволен, вие сте в онзи свят. Недоволството всякога подразбира неща, които не са разрешени. Едно разрешаваш, пък хиляди работи остават неразрешени. Сега, заключението кое е? Да има ли заключение? Врата да се заключи или да се отключи? И да се заключи, и да се отключи. Какво подразбирате вие, щом се заключи и се отключи вратата? Отключените врата показват, че някой живее вътре. Заключените врата показват, че никой не живее вътре. Отключените врата показват, че някой се е върнал, заключените – че някой си отишъл. Щом хората заминат някъде, заключат вратата, щом се върнат, отключват. Тогава всеки един момент вратата ту се отваря, ту се затваря. Тогава щом се отваря, за всяко отваряне има две разрешения: или влиза, или излиза. Отваря се вратата. Какво трябва да разбирате? Или влиза, или излиза някой от вратата. Като влиза, какво се разрешава? Този човек, който влиза в къщи, значи иде от работа, иде да си почине. Този, след като си почивал, отива на някаква работа. Човек в себе си живее в една къща, в която постоянно излиза и влиза. Някой път, щом ти е тягостно, връщаш се в себе си, и започваш да мислиш. Някой път става ти тъжно. Какво показва вашата тъга? Казвам: Много сте работили, усещате ръцете уморени. Ръцете болят, краката болят от работа. Вие го казвате „ревматизъм“. Вие сте се разболели, пръстите ви болят, рамената, лактите ви болят. Целият ден сте дигали мотиката. Вие ще викате лекар да констатира каква е болестта. Ревматизъм на нервна почва. Никакъв ревматизъм, никаква нервна почва. Много сте работили. Тогава като лекар предписвам: по-малко работа. 16 часа работа е много. Казвам: Десет часа. След като си работил десет часа, пак е много, боли ви пак. Работили сте девет часа, пак имате болки, много е работата. Като намаля на три часа, болката изчезна.

Сега да обосновa нещата приблизително. Ти седиш и си недоволен. Защо? – Защото обущата ти не са лачени. Недоволен си, защото обущата не са лачени и обущарят не ги е направил по модата, не са заострени, тъпи са. Освен, че не са лачени, не са скроени по модата, но виждаш, че не са направени хубаво, не са скроени добре и виждаш още, че не са боядисани, не светят нещо. Седиш и си недоволен от обущата. Казваш: „Откъде се намериха тези обуща, не ми мязат. На какво мязам с тях?“ Ако искаш, изуй си обущата, ходи със своите красиви обуща, които имаш. Защо да не

ходиш бос? Изуй обущата си! Но казваш: „Другите, и те не са модни.“

Питам сега: Какво разбиране има? Много хубаво, нося ви едни обуща, направени от най-хубавата кожа, мекички, прилепнали на крака, заострени. Казвам: Дайте ми вашите обуща. Вземам обущата ви, давам ви нови. Веднага вие сте доволен. В какво седи доволството? Кожата е мека, обущата са каквито вие искате. След една година скъсаха се обущата, какво ще кажете? Ами сега? Де е онзи господин, който може да направи хубави обуща? Той вече е заминал. Какво ще правите вие, като скъсате обущата? – Обущата не трябва да се късат. От тези разсъждения искам да извадите едно заключение. Една млада сестра ми казва: „Боли ме кракът.“ Казвам: Много си работила, работи по-малко. Какъв е церът? – Церът е почивката. Щом те боли, работи по-малко. Ето какво разбирам по думата „работя“. Всяко действие, в което взима участие вашият ум, взима участие вашето сърце, взима участие вашата воля и това действие ви е приятно, тази е хубавата работа, която носи здраве. Всяко действие, в което вашият ум не взима участие, каквото и да е то, вашето сърце не взема участие и вашата воля не взема участие, то е болезнено състояние, образуват се болестите в света. Това е от моето гледище. Умът, сърцето и волята създават всичките болести в света. Щом умът е недоволен, създава се главоболие. Щом стомахът е недоволен, създава се коремоболие. Щом ръцете са недоволни, създават се болести в ръцете. Щом пръстите са недоволни, създава се болест в пръстите. Всички тия частици са живи, в тях има съзнание. Човек е сбор от разумни същества. И ако ръката ме боли, ръката неразумно направила нещо. Тия, които живеят в ръката, не мислят както трябва. Караница трябва, затова има болест. Следователно, трябва да ги примириш, какво искат някой път. Някой път искат масло, зехтин да ги намажеш, после топъл компрес, жадни са, вода им трябва. Отгоре ще ги стоплиш. На тия клетки на ръцете им липсва нещо. Всичките болести показват, че организмът на дадено място, клетките се нуждаят от храна. Докато вие нямате туй, идейното схващане, не може да разберете болестите. Тъй както сега разглеждате болестите, това е обикновените хора, може те така да схващат. Заболи го главата. Причината за главоболието е в стомаха. Заболи те коремът. Причината за коремоболието е горе в главата. Поляризиране става. Има отражение. Болестите идат по закона на отражението. Забележете, някой път те заболи някъде. Ако дойде друга, по-голяма болест на друго място, тази малка болест изчезва. Ако дойде от нея друга, по-голяма, и втората изчезва. Значи, всяка една болест на какво се дължи? Има някакво препятствие в организма. В хипнотично състояние, ако човека турят в магнетичен сън и ако му внушите, че ръката е изгоряла, може да се образува мехур. Ако му внушите, че на ръката има огън, като стане, на ръката ще има мехур. Вие понякой път сте недоволни, а вашето

недоволство от какво зависи? Вас ви турят в магнетичен сън и ви внушават, че вас ви трябват пари. Или ви внушат някаква идея, че имате болест, или че ви трябва голяма къща от три, четири апартамента, за да се осигурите. Те са чужди идеи. Вие, да кажем, искате да имате стая. То не е ваша идея. Искате да имате хубави дрехи, то не е ваша идея. Искате да бъдете красив, то не е ваша идея. Искате да бъдете силен, то не е ваша идея. Това са чужди идеи. Предствете си, че една пеперуда иска да бъде като човек. Може ли да стане? Или пък вие в дадения случай може ли да станете като пеперудата? Не може. Вие в дадения случай не можете да станете това, което искате, понеже в дадения случай вие сте това, което трябва да сте. В дадения момент не можете да бъдете (друго). Вие искате да бъдете това, което може би след милиони години ще бъдете, вие искате днес да бъдете. То е невъзможно. То върви в този Божествен закон. Вие трябва да чакате. Детето, като се роди, не може да стане възрастен човек, на 2 години да израсте. Тогава във вас влиза една идея, преждевременно раждате една идея, вие раждате преждевременно едно чувство. Вие раждате преждевременно едно чувство, вие раждате преждевременно една постъпка. Тия постъпки са хилави, тия идеи са хилави. Вие се тревожите като ония майки, които са родили децата си недоразвити, че нито се развива, нито умира. Ангажира се майката цял ден с това дете, което няма никакво бъдеще.

Казвам: Една идея във вас, която не носи светлина, една идея във вас, която не носи топлина, каква идея е тя? Тя е един инвалид. Инвалидни идеи има. Идеи, които ви правят да сте недоволни, какъв баща и каква майка сте. Гледам някой път вие сте недоволни. Значи, имаш едно дете инвалид.

Сега вие всинца казвате, че много знаете. Хубаво, вие казвате, аз толкова години съм ви говорил, кажете ми теоретически, като знаете, на какво може да разчитате? Аз, например, имам една идея, една моя идея, когато съм най-неразположен, като я погледна, всичкото неразположение изчезне. Имам си едно (желание), което седи. Когато съм неразположен, като го видя туй желание, всичкото неразположение изчезне. Имам друга една стая, дето имам една красива постъпка. Като отворя тази стая и погледна постъпката, тогава забравя всички лоши постъпки. Всичко се реформира. Тази хубава постъпка каквото и да направя, тя го туря на място. Например, ако дадеш една линия на един обикновен човек, той нищо няма да направи от нея, но ако я дадеш на един художник, той ще изкара една хубава картина. Той ще я тури на място. Какво може да направите от един ъгъл, ако ви се даде? Някои седят, говорят им духовете. Какво говорят духовете? – Духовете говорят: „Ти пълната чаша изпразни, празната напълни.“ Преведете сега. Имаш едно желание, постигни го, не го оставяй напразно. Недоволството произтича от две неща: Или чашата

ти е пълна, или е празна. Искаш да пиеш, пък няма какво да пиеш. Недоволството произтича, ти или трябва да напълниш, или трябва да я изпразниш. Защото ако чашата не се напълни, не може да започне процесът. Да напълниш една чаша, значи да мислиш, да започне един процес на движение, трябва да имаш съзнание, че вършиш нещо в дадения случай. Да изпразниш чашата, тази мисъл трябва да излезе, да започне да расте. Когато мисълта излиза извън човека, то е закон на растене. Като влиза мисълта, то е посяване, вътре в твоя мозък се посява. Когато тая мисъл започваш да я предаваш, то е растене и ти се радваш. Който човек и да е, щом една идея излезе от тебе и влезе в тебе, ти ще видиш накъде тази идея е израсла. Стига тази идея да даде плод и от този плод ти ще се ползуваш. Реални неща са тия, от които ние можем да се ползуваме. То са сенки на живота. Мисъл, от която се ползуваш, е реална, чувство, от което се ползуваш, е реално, постъпка, от която се ползуваш, е реална. Да имате едно определение. Тази идея при всичките условия трябва да ви помага. Вие може да сте затворен в затвора, присъствува ли тая мисъл, вие сте герой. Вие може да сте на кладата, да ви горят, но вашето идейно чувство присъствува ли, за вас страданията са нищо. Може да ви изгорят, вие с радост заминавате. Или, да кажем, вие може да сте изгубили много в живота, може да сте изгубили с милиони, но постъпката ви е добра, като погледнете на добрата постъпка, не съжалявате. Всяка постъпка, която вие сте направили, струва повече от милионите, които сте изгубили. Следователно, всяко добро струва повече от милионите, които сте изгубили. Следователно, всяко добро струва повече. Една добра мисъл струва повече от цялата земя, с всичките богатства, с всичките хора, повече струва от всички тях. Едно хубаво чувство и по същия закон струва повече. И една добра постъпка, и тя седи по-горе. То е идейното. То е идейният морал. Вие сте болен. Погледнете на вашите идеи и болестта ви ще изчезне. Вие сте болен, погледнете на вашето добро чувство и болестта ви ще изчезне. Всичко ще изчезне.

Та постъпките регулират физическото тяло, чувствата регулират топлината на тялото, а пък мисълта регулира светлината. Колко неща турихме? – Три: Чувства, мисли и постъпки. Мисълта регулира светлината, чувствата регулират топлината. Значи вие на земята се нуждаете от топлина. Следователно, трябва да имате хубави чувства. Добрите чувства раждат тази хубавата топлина, при която организмът расте. Отличните мисли раждат светлината. От тази светлина вие имате нужда. Аз говоря за вътрешната светлина. Отвън Слънцето грее, във вас е тъмно, ходите, недоволен сте. Когато дойде вътрешната светлина, тя носи живота.

Сега ще ви дам едно правило. Казвате: „Как да стана доволен?" Да ви обясня. Представете си зимно време седите в стаята. Нямате дърва, нямате

нищо. Казвате: „Когато ми е студено, как да бъда доволен?“ Давам ви дърва, давам ви кибрит, давам ви борина, казвам: Турете ги на огнището, ще имате топлина. Ти казваш: „Сериозно ли говориш, тия дърва горят ли, кибритът може да загасне.“ Казвам: Драсни, ще видиш сега. Ти направи опита, че тогава разсъждавай. Седят някои и казват: „Хубаво е да идеш в оня свят.“ Трябва да живееш хиляди години. Какво от това? – Ти не си ходил в оня свят, то е предположение. Ти не знаеш какъв е оня свят, един свят на противоречие. То е един процес, в който всичките мисли, желания се реализират. Безконечните мисли, безконечните желания, безконечните постъпки за човека се реализират постепенно. Трябва да живеете десет вечности. Всяка една вечност е единица с 30 нули. Като живееш, като преживееш, тогава ще разсъждаваш. Като прекарате тия 30 нули, туй време да знаете, да имате ясна представа какво представя единица с 30 нули. Той мисли, че бил в оня свят. Казва: „Какво от това, че си видял един ангел?“ Ти така може да говориш за това, което никога не си видял, но ти като видиш един ангел, няма да говориш така. Ти като видиш един ангел, всичкото недоволство, което имаш, ще изчезне, ти ще го забравиш, ще мислиш, ще чувстваш, ти човек ще станеш. Ако едно говедо види един ангел, то ще престане да е говедо. Опашката, козината, рогата ще паднат и говедото няма да (е) вече говедо. Опашката, козината, рогата ще паднат и говедото няма да е вече говедо, ще се измени. Да видиш един ангел, значи да придобиеш своята свобода. Чудни са хората. Един човек, който видял Бога, той придобива своята свобода, той добива знание, ум, който се огрява от светлина, има сърце, което се огрява от любовта, той вече има този, безсмъртния живот в себе си. Той умрял, казва, че видял Господа. Ти си видял един Господ, от който хората умират. Ти не си видял онзи Господ, при Който хората възкръсват и оживяват.

Казвам заключението: Ако като свърша беседата, вие си останете такива, каквито сте сега, нищо не сте разбрали, не сте видели ангела. Ако сърцето ви не гори, любовта е далеч от вас. Ако умът не мисли, мисълта, светлината е далеч от вас. Ако не може да постъпите добре, добрите постъпки са далеч от вас. Ако вие не може да се справите с вашата сиромашия, ако не можете да се справите с вашето богатство, ако не можете да се справите с вашите недоразумения, вие не сте хора. Човек е същество, което може да се справи със своите мисли, което може да се справи със своите чувства, което може да се справи със своите постъпки. Това е човекът. Всеки, който не може да се справи, той не може да носи името „човек“. Всеки един, който може да разрешава трудните задачи, той е учен човек, който не разрешава нито една задача, никакъв ученик не е.

Това са вече заключения, философски заключения. Ако аз бях на вашето място, бих турил въпроса така: „Тъй е лесно, но влез в нашето положение.“

Какво е вашето положение? Един от вас да излезе да каже какво е вашето положение. Един от най-недоволните от вас да каже какво е неговото положение. В дадения случай, бихте ли заменили вашето състояние с друго някое състояние? Да кажем: Вие бихте ли заменили вашето състояние със състоянието на един цар, който управлява една голяма държава, заповядва навсякъде? Мислите ли туй състояние на царя ще бъде по-добро от сегашното ваше състояние? Този цар е изложен на хиляди лъжливи слухове, има неприятели, които искат да го убиват. Ще издаде сто подписа да се екзекутират някои неприятели. Питам: Какъв е този царски живот да подписва за сто души да се екзекутират? Тогава, какво ще придобие при туй положение? Ако станете цар и придобиете живота на всичките хора, ако те благоденствуват, разбирам, но ако станете цар, за да измъчвате толкова хора, какъв цар сте тогава? Най-после, защо измъчвате себе си? Защо подписвате тия присъди в себе си? Както виждам, всички бесилки имате, затвори имате, като минавам, гледам увиснали. Казвате: „Този е един заговорник." Отде знаете, че една ваша мисъл е лоша? Кои са доказателствата? Отде знаете, че едно ваше чувство е лошо или че една ваша постъпка е лоша? Ако аз разтривам един болен човек, той ще каже: „Измъчи ме с това разтриване." След един, два дена или след една неделя той се чувствува добре. В дадения случай той има една крива идея. Нему не му е приятно, понеже неговият организъм се намира в едно статическо положение, не може да се приспособи с новите трептения, които влизат в тялото, той чувствува болка. Ако някой каже една дума, от която сме недоволни, лошата дума е тази, която произвожда лоши резултати след време. Колко време се изисква, за да се покаже една мисъл, че е добра или не? Как мислите вие, колко време се изисква? Има едно естествено време. Колко време се изисква да се изпее една цяла нота? Има естествено време. /Учителят тактува на 2⁄4 и после на 4⁄4./ Естествено ли е туй даване на такт? Естествено ли е туй движение? /Учителят имитира движението на пияния./ В него има прекъсвания, дисхармония. В другите движения има един ритъм, който е естествен. Българите имат един особен ритъм. Така не се разрешава въпросът, има прекъсване. Хубаво, но трябва да се свърши. Как ще го свършите вие? Как бихте го разрешили? Българите свещено вярват, казват: „Да предадем народната музика такава, каквато е." То е едно статическо положение. От толкоз хиляди години българите пеят по един и същ начин, както детето пее, така пее на 80 години. Музиката трябва да има един замах. Когато пеете, някои тонове показват, че на физическото поле има дисхармония, други показват, че на ума нещо не достига. Трябва да имаш една хубава мисъл и едно хубаво чувство, една хубава постъпка, за да изкажеш тоновете. Много учители казват на своите ученици: „Ти нищо не разбираш." Но учителят, и той нищо не разбира. 2x2 е 4, при какви условия? Две камъчета на две места правят 4. На две места по два вола правят четири вола. На две места по две къщи правят

четири къщи. На две места по две жени правят четири. Четирите какво е? – То е мярка, с която можеш да разрешиш една задача. С четири разрешаваш въпроса. Фиг. 3А и В, това са две личности (Фиг. 3). Двама съдружници искат да работят.

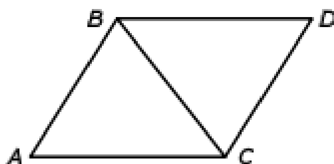

Най-първо те имат една идея да вложат капитала – С. В туй положение капитал имат, но за да се образува четири, законът на четири е квадратът. Туй показва, че има къде да се употреби. Обърнете триъгълника в квадрат, туй показва областта, дето може да се обработи капиталът. Капиталът АВС са обработва в ABCD. Квадратът показва, че може да разреши една задача. Вие всички носите по един триъгълник. Триъгълникът показва основната идея, квадратът – условията, при които тази идея може да се разреши. Ако вашата идея не може да се разреши, вие нямате квадрат. Две по две не е четири. За мене две по две е четири – всяка една задача има една област, в която идеите, които имаме, чувствата, които имаме, постъпките, които имаме, може тия постъпки да се развиват и да дадат едно разрешение. Имате една теория, теорията не може да се разреши, ако имате само един триъгълник. Триъгълникът показва една основна идея.

И домът е основан на същия закон – квадрата. АВ е бащата и майката, С е детето. Ако на детето не му дадете едно възпитание, вторият триъгълник е туй дете. Ако туй дете – капиталът – се развива, бащата и майката са доволни. Ако туй дете няма условия да се развива, ако е хилаво, значи този капитал не се е развил. Всяка една идея в нас, която не се развива, тя е хилава. Всяко едно чувство в нас, което не се развива, то е хилаво. Всяка идея, която не се развива, е хилава. Всяка постъпка, която не се развива, е хилава. Оставете стария морал. Казвам: Морал е туй, когато нещата се развиват. Всяка идея може да се реализира, всяка постъпка може да се реализира, да даде плод. Всяко чувство може да се реализира, да даде плод. Те са елементарни работи. Към туй трябва да се стремите. Казвате: „Да бъдем добри." Но добротата е капитал, турен на работа. Вие, за да познаете колко сте добри, спрете се при един беден човек, за да видите имате ли силна мисъл, спрете се при един беден просяк, когото всички заминават, че никой нищо не му туря в паничката. Спрете се отдалеч и вижте вашата мисъл, вашите чувства, вашите постъпки колко са силни. Турете му десет лева в паничката и пожелайте всички, които минават да турят. Постойте половин час да видите, ще турят ли. Ако започнат да турят, вашата мисъл е силна, ако минават и заминават, вашата мисъл е слаба. Може да стоите 10–15 минути, минава някой, тури 5 лева, то е пак нещо. Сто лева не е турил. Някъде ти туриш един лев, онзи, който минава

туря сто лева, мисълта ви е силна.

Сега вие как мислите, че светът ще се оправи? Казвате: „Аз нямам нищо." Как нямате нищо? Много скържави хора сте. Дойде някой беден човек при вас, не му казвай колко ще му дадеш, но му кажи: „Ще се оправи работата. Ако не се оправи, ела при мене пак." Дойде втори път, трети път, работата не се оправя. Какво трябва да направите, за да се оправят работите? Един българин, той беше учител, иска да иде в Америка, но му дохожда наум да иде във Франция да изучи френски език, да седи една година във Франция, че тогава да иде в Америка да си изкара прехраната. Отива в Париж, но за да не си изхарчи парите, иска да намери някоя работа. Намира в една евангелска църква на един голям орган, той държи, надува меха, когато органистът свири. Тук този господин бил учител в гимназията. Една вечер като дига ръчката, започнал да разсъждава за положението си и забравил да дига ръчката. Един сбутал го. И вие понякой път като този българин държите ръчката, казвате си: „Какво замязах тук?" Ако не дигаш и не слагаш тази ръчка, не може да свири органистът. Ти си този човек, който даваш възможност на органистът да свири. Ако престане тази ръчка да се движи, органистът не може да свири. В дадения случай не считай, че тази ръчка е безполезна. Казваш: „На какво съм замязал?" Ако ръчката на органа не можеш да буташ, каква друга работа можеш да вършиш? Ти трябва да имаш своята опитност. Седнал си да мислиш какво си бил в България. Забрави какво си бил в България, органът трябва да свири, трябва да научиш френски за една година, че като идеш в Америка да преподаваш френски, да си изкараш прехраната, да придобиеш познания, да бъдеш полезен на хората. Седнал си да мислиш, че ако имаш пари на този хал ли щеше да бъдеш сега, да имаш тази участ, те да слушат, а аз да въртя ръчката. Честолюбието ти е засегнато. Той се казва Цеко Грънчарски. Този човек, който мислеше, че е цял философ, сполетя го едно нещастие, падна от третия етаж, дето пътуват автомобилите, падна с багажа си, натъртиха му се ребрата, но той остана жив.

Имайте по една светла мисъл, на която като погледнете, да се измени вашето състояние. Дръжте идеята, че сте дошли за нещо хубаво в света. Макар и да го не виждате, макар и да държите ръчката на органа, не се обезсърчавайте. Слушайте дали свири органът, като свири, да ви е приятно. Слушайте музиката. Ти като въртиш ръчката, слушай музиката. Всинца вие сте хванали по една ръчка, във Франция сте и всички държите по една ръчка, органистът свири. Ако започнете да мислите защо сте дошли тук, тъй ли трябваше да бъде животът ми, ще ви сбутат. Казват: „Във Франция искат органът да свири." Та ние сме дошли до положението, че каквото и да мислим, трябва да свършим една работа, при каквито и да е условия. Условията не са лоши. Вашите условия са хиляди и хиляди пъти

по-добри от условията на животните. Вашите сегашни условия са хиляди пъти по-добри, отколкото на ония хора, които са живели преди хиляди години. При тия условия, които имате, вие казвате: „Много неблагоприятни са условията.“ Не е вярно. В този живот най-хубавото, което може да ви се даде, природата ви го дала. В дадения случай, най-хубавото ви е дадено. За бъдеще има предвид да ви даде повече. Зависи от туй положение как ще вършите работата. Вашето бъдеще, дали повече или по-малко да ви се даде, ще зависи от сегашното състояние на живота ви, както вие мислите. Вие понякой път се чудите. Когато се намирате в най-хубавото положение, представете си, че не сте вие, друг е на вашето място. Представете си, че давате съвет на себе си отвън. Какво трябва да кажеш: „Обуща нямаш, стаята не е на място, прозорец малко тесен, одеялата тънки, отвън студено, дрехите не са както трябва, шапката не е на място.“ Какво трябва да правиш? Кажи си: „Това са най-хубавите обуща, които досега съм носил. Такива обуща досега не съм носил.“ Като погледнеш дрехите си, кажи: „Като тия дрехи не съм носил и такава шапка не съм носил“. Повярвай в туй, което си казал. Като погледнеш стаята, кажи: „Тази е най-хубавата стая, в която съм живял.“ В какво седи хубостта? Аз отивам при един извор да пия. Не е количеството на водата, което ще определи, каква е водата.

Електротехниците имат волтаж, ампераж и после фреквенция. Какво означава амперажът? Амперажът означава количеството, а волтажът, това е силата, с която в дадения случай се проявява. Ами фреквенцията? – Промените, които стават от единия полюс в другия, смените, които стават. Но електротехниците знаят как да сменят известно количество. Ако не знаеш какво е количеството, после силата на тази вода, ти няма да можеш да я туриш на работа. Ако вие тази, голямата вода, я прекарате през една градина, тя ще изрови градината. Ако прекарате малко количество, нищо няма да полее, градината ще остане суха. Значи, в дадения случай онова, което имате вие, трябва да регулирате вашия волтаж и вашия ампераж. Понякой път викайте някой техник да ви помогне. Може да попитате някой от нашите братя, които разбират, да ви дадат практически указания за волтажа и ампеража, как да ги нагласиш, за да светнат лампите. Ако не се нагласят, не може да се образува светлина. В даден случай един човек, който може да разреши една малка задача, е умен. Казвам: Умът има ампераж, умът има и волтаж. Сърцето има и волтаж, сърцето има ампераж. И волята има и волтаж, и ампераж. Имате три волтажа, три ампеража и три фреквенции. Всички тия трябва да ги регулирате. Да регулирате ампеража, волтажа на ума си, да регулирате ампеража и волтажа на сърцето си и после да регулирате ампеража и волтажа на волята си. Една сложна работа. Един техник знае през кои жици да прекара тока. Ако размени жиците, веднага токът се обърква.

Основната мисъл да остане. Не подценявайте в себе си онази велика мисъл, която Бог е вложил във вас. Не подценявайте ония добри чувства, които Бог е вложил във вас. Не подценявайте и добрите постъпки, които Бог е вложил във вас. Имайте добри постъпки. Човек интуитивно трябва да схваща как трябва да постъпва, как трябва да чувствува, как трябва да мисли. Има една мярка. Значи, ако намерим онази мярка, това наричаме Божественото. Разчитайте в себе си на Божественото, не го потъпквайте! Всичката погрешка е там, че вие искате да заровите Божественото, вие искате да го направите слуга. Вие ще му слугувате, то ще ви направи свободни, то ще ви бъде капитан. Вие седите и казвате: „В мен няма нищо Божествено." Щом няма Божествено, нищо не можеш да постигнеш. Щом имаш Божествено, всичко можеш да постигнеш. Имате Божествено, само че вие не вярвате в Него. Трябва да се научите да повярвате. Ако във вас няма Божествено, човек е осъден на смърт. Пък ако има Божествено, човек има прогрес. Божественото навсякъде, при всички условия в живота може да се справи и в света, и в ада при най-лошите условия Божественото разрешава всичките мъчнотии. Няма мъчнотия, която Божественото вътре в тебе да не разреши. Ще чакаш То да ти намери начин, по който да го разрешиш. Направи опита, не чакай То да работи за тебе, а ти да ядеш и да пиеш. Ни най-малко не мисли така.

Един млад момък имал слабост, обичал да краде кърпички от младите моми. Много пъти го затваряли и видял, че колкото пъти открадвал, не му вървяло. Колкото пъти открадне или затвор, или глоба ще има. Съвсем оголял. Един ден върви по пътя, намира една кърпичка, паднала на една мома. Отива, че занася кърпичката на момата. Тя го попитала за адреса и в него ден като дал кърпичката, него го назначили на служба. Той трябваше да дигне кърпичката, да я даде на момата, значи не се зародило желание да я тури в джоба си, да я продаде и да вземе пари.

Ако една Божествена идея не я продадеш, не я туриш в джоба си, само тогава ще те назначат на служба. Казвам: Подигнете Божественото във вас и не бъдете мърморковци.

Ето какво подразбирам под думата „добър човек"? – Когато човек мисли правилно, ако е стар, на 85 години, право като мисли, той ще се подмлади, ще стане на 25 години. Той е мислил добре. Ако не мисли добре, ще си остане на 85 години.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
4 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 28 октомври 1938 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

Бележка /от координатора Вергилий Кръстев/: На 4 ноември 1938 г. по каталога на Елена Андреева няма лекция.

1938_10_30 Неизбежният път
неделна беседа

НЕИЗБЕЖНИЯТ ПЪТ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета от 15 глава на Матея 29–30 стих.

Духът Божий.

Човек ежеминутно има някакви нужди. Ние можем да кажем, че човек е същество, което постоянно се нуждае от подкрепа. Ако тази подкрепа не му се дава, животът му ежеминутно ще се влошава. Ние можем да кажем, че човек е най-деликатното същество на земята, но турено при най-лошите условия, вследствие на което, той трябва да има големи грижи за себе си. Не взима ли тези грижи, той е изложен на опасност и рискува да изгуби това, което има.

Често ние говорим за живота, както се проявява на земята, но този живот, който се проявява, ни най-малко не е този, който ние търсим. И това разбиране, което хората днес имат, ни най-малко не е онова Божествено разбиране. Например, като хванете една кокошка, тя ни най-малко не разбира, че я е хванало едно благородно същество, което ѝ мисли доброто. Тя веднага започва да кряка, което показва, че няма никакво доверие в човека. Той ѝ казва: „Ела при мене, аз ще ти дам царски условия, каквито няма да намериш в курника. Какво ще научиш в курника? Нищо няма да научиш. Като дойдеш при мене, аз ще снема твоята дреха, тази перушина и ще ти дам царски условия.“ Не, съвременните хора още нямат идейно разбиране за живота. Тъй щото, когато кокошката кряка, тя иска от човека да ѝ докаже всичко това, което ѝ обещава. Човек ѝ казва, че ще направи с нея опит, ще я тури в своята лаборатория и ще ѝ докаже всичко на опит. Мнозина казват, че кокошката е глупава същество и нищо не помни. Опитайте се да излъжете два пъти кокошката да видите как помни. Щом я викнеш, след това ѝ хвърлиш нещо върху нея, тя не дохожда вече, знае, че си я излъгал.

Сега ние разглеждаме живота обширно, а не така, както се проявява. Засега на земята човек е последното творение, но не е последното творение на Бога. Какво ще разберете от това? В един дом първородното и последното дете се различават. Изобщо, първородните деца се идеалисти, а последно родените са материалисти. Аз не говоря за този идеализъм, който хората говорят и разбират. Има един идеализъм, който коренно се различава от този на хората. Аз наричам идеални неща тези, които не

причиняват болки на човека. А материални неща наричам ония, които причиняват болки на човека. Всякога, когато вземете нещо материално от човека, той страда. По това именно се различават материалните от идеалните неща, че материалните неща всеки може да ти ги вземе, а идеалните неща никой не може да ти ги вземе. Като ти вземат нещо материално, ти взимаш адвокат, започваш делото и го водиш по десетки години. В края на краищата ти или ще спечелиш делото, или ще го изгубиш. Въпросът с идеалните неща не седи така. Един идеален човек е съвсем другояче създаден от един материален. Материята на материалния човек има много пори, вследствие на което, каквото туриш в него излиза навън. Обаче, материята, от която е направен идеалния човек е такава, че каквото туриш в него, всичко се задържа, нищо не излиза навън. Той има една специална врата, през която може да излезе това, което желае. През никъде другаде не може да излезе. Аз ви давам това само за обяснение. Има хора, от които нещата не изтичат. Те са направени от идейна материя. Тази идейна материя, именно, развива човека. Дойде ли такъв човек при вас, той започва да издава особено ухание от себе си. Той издава такова ухание, с каквото много хора се пръскат. Те взимат разни есенции от растенията и се пръскат с тях. Такова ухание, обаче лесно изчезва. Човек, който отделя такова ухание от себе си, има особено изражение на лицето си. Лицето му е светло, чисто. Човек, който отделя от себе си тази тъмна, черна материя, той има черен цвят на лицето си. От лицето на този човек излиза една тъмнина. Отворете една дупка и ще видите, че от тази дупка излиза особена тъмнина. Дупката е винаги тъмна. Забележете, когато слънцето изгрява, високите места обикновено са светли, а ниските, дълбоките са тъмни, понеже хвърлят повече светлина. Сега мнозина казват: „Да бяхме във времето на Христа.“ Да бяхте във времето на Христа, вие щяхте да мислите, както евреите са мислили на времето си. Вие щяхте да имате разбиранията на евреите. Може би някога Христос да дойде в културните народи, да измени своите възгледи, т.е. да ги изнесе според техните разбирания. И това не е изключено. Казвате: „Как ще Го приемат тогава?“ Има един външен прием, но има и един вътрешен. Има едно учение в света, което трябва да се приеме. Това учение съставя атмосферата, в която човек трябва да живее. Ако на земята нямаше въздух, какво ни ползува самата земя? Тогава нямаше да има условия за живот. Ако хората биха се преместили на месечината, те щяха да се задушат – на месечината няма условия за живот. Според учените на месечината няма никакъв живот. Обаче, човек може да живее в друга среда, много по-рядка от въздуха. Тази среда е много ефирна, няколко хиляди пъти по-рядка от въздуха. Вие трябва да знаете, в какво седи мощността на една рядка материя. Понякога учените хора дават такива образи. Те казват, че за да се събере само един грам от тази първоначална материя […], всички фабрики по целия свят трябва да работят цели три хиляди години. Казвате: „Как да

разберем това нещо?“ Разберете го, както искате. Според учените, един грам от тази материя е толкова мощен, че всичко можеш да създадеш. Ако човек има в себе си само на върха не едно острие от тази материя, той би бил гениален човек. Засега хората нямат и толкова от тази материя, но те се стремят да придобият поне малко, микроскопически частици от тази материя, която строи. В тази материя се събира животът, тя строи човешката мисъл. Казано е в Писанието, че Духът Божий се осел върху бездната. А земята била неустроена и пуста. Преди всичко, Духът Божий няма никакво тегло. И после се казва, че каквото казал Бог, така станало. Значи, Духът Божий, Бог със Словото си създал света. Така се създават различните теории за създаване на света. Първичната материя, за която говорим, представя Духа, който създава. Без Него всичко е в безпорядък. С Него всичко е в порядък. Лесно е да се говори за порядъка и за безпорядъка, но трябва да се направи един опит. Трябва да се опитате да видите, дали имате, колкото на едно острие от тази материя, че като се намерите в трудно положение, да кажете: „Аз имам дух.“ И тогава вижте, какво може да направи вашият дух. Ако в дадения случай духът ви може да направи нещо, вие имате от тази материя в себе си. Ако нищо не можете да направите, тогава ще съзнаете, че от духа, от тази материя имате извънредно малко, или почти никак. Тогава вие ще имате опитност на една стара баба, която, като чела Евангелието, дето Христос казва, че който има вяра колкото синапово зърно, ако каже на тази гора да се отмести, тя ще се отмести. Тази баба имала точно пред прозореца на къщата си един баир, който засенчвал слънцето, вследствие на което стаята ѝ била много тъмна. Една вечер тя се молила на Бога да се махне тази могила от пред прозореца ѝ. Като станала сутринта, тя видяла, че могилата била на същото си място, не се мръднала никак. После тя си казала: „Стана точно така, както си мислех.“ Значи, тя се молела, но вяра нямала, че молитвата ѝ може да бъде чута.

Това е един пример, който донякъде само обяснява нещата. Тази баба не успяла в молитвата си, защото не се е унила, тя е приемала всичко на доверие. Знаете ли, какво значи да приема човек всичко на доверие, на вяра? В Америка имало едно общество от вярващи, които лекували само с вяра. Някои болести могат да се лекуват с вяра, но някои не могат. Това зависи от вярата на хората и от самите болести. Понякога достатъчно е човек да вярва, за да се излекува. Понякога тия хора били подигравани за вярата им. Един духовит критик в това отношение дава следния пример. Двама млади тръгнали на път, да се разходят, да направят своето сватбено пътешествие. С трена се случила една катастрофа, при която младоженикът бил изхвърлен вън от трена и счупил единия си крак. Той извикал един лекар, който влизал в обществото на тия, с новото верую, да лекуват с вяра. Като дошъл лекарят, прегледал крака на болния и му казал:

„Ще знаеш, че кракът ти не е счупен." – „Как така?" – „Каквото ти казвам, ще вярваш. Ако вярваш, ще се излекуваш. Ако не вярваш, няма да се излекуваш. Кракът ти не е счупен." – „Ама кракът силно ме боли." – „Не, ти си въобразяваш." Най-после той го убедил да вярва, че наистина кракът му не е счупен. Лекарят идвал при болния в продължение на един месец, докато най-после и болният започнал да вярва, че кракът му не е болен. В това време костта зараснала и болният започнал да пристъпва бавно, докато съвършено оздравял. След това идва лекарят при него и му казва: „Сега ти ще ми платиш десет хиляди долари, задето те излекувах." Пациентът му отговорил: „Сега пък ти на свой ред ще си въобразяваш, че съм ти платил десет хиляди долари. Аз ти благодаря, че ме излекува, но според лекуването и плащането. Какъвто е лекарят, такава ще бъде и заплатата. Мисли, че след един месец ще имаш десет хиляди долари на разположение."

Всички съвременни хора постъпват като този нов лекар – отричат болестите, но като дойде до плащането чакаме материалното. Там е погрешката на хората сега. Ако лекуваш материално, материално ще ти се плати. Ако лекуваш идеално, идеално ще ти се плати. В своето верую ние трябва да бъдем логически последователни. Защото законите на материята са едни, а на духа – други. Обаче, не е невъзможно кракът да се лекува и без да го е пипнал някой. Затова се изисква абсолютна вяра. Онзи, който разбира законите на органическия свят, той ще изпрати към крака една магнетична вълна. И тогава по закона, който управлява живота на клетките, една с друга клетките ще се съединят и кракът ще се намести правилно. Така може да се лекуват хората, но ако го бутнат, кракът ще се размести. Ако човек концентрира мисълта си към болното или счупеното място и в продължение на един месец не го движи никак, кракът може да зарасне без никаква външна помощ. Сега ще дойде възражението: „Ами ако кракът се намести накриво?" И това е възможно. Но не става ли такова нещо при най-опитните лекари. Понякога лекарите настаняват крака на болния така, че той зараства накриво. И след това става нужда на няколко пъти отново да го чупят и отново да го лекуват. Деликатна работа е да се лекуват счупени ръце или крака. Казвам: Човек може да се лекува при известни условия. Условията зависят от дадените възможности. Ако вие излезете вън от тия възможности, тогава нещата стават невъзможни. Срещате един човек, който боледува от нещо, страда. От какво страда? Дишането е слабо в него, задушава се. Кръвообращението не става правилно в него. Той страда, понеже кръвта му не е достатъчно пречистена. Дихателната му система е слаба, вследствие на което той не може да възприема добре въздуха и да се ползува от жизнената енергия, която се намира в него. Във въздуха има известна животворна енергия, която помага за кръвообращението и за пречистването на кръвта. И

дишането се подчинява на известни закони. Ако човек диша плитко, той не може да се ползува от приетия въздух. Ако диша дълбоко, въздухът, който приема ще може да извърши добра работа. При това, не само да приема дълбоко въздуха, но и да го изпуща бавно, а не като пушкало, изведнъж. Такова бързо дишане и издишане не може да допринесе никакво благо на човека. Човек не знае колко клетки имат дробовете му и всяка клетка се нуждае от въздух, от условия на живот. Като диша, човек трябва да напълни всички свои клетки с въздух. Този въздух трябва да остане в човека не по-малко от 40 секунди, от 50 секунди. При това положение този въздух ще произведе в човека това, което никой друг не може да произведе. Сегашните хора, които са толкова нервни, често се оплакват от помрачаване на ума им. Защо става това? Защото в дихателната им система се зарежда особена енергия, те искат да свършат много работи. Те искат да станат гениални, да правят, каквото искат. За това се иска голяма мозъчна сила. Например, за да държите една реч, знаете ли колко енергия трябва да изразходвате? Отде ще вземете тази енергия? Вие можете да я вземете от въздуха. Но за да се възприеме тази енергия, нужно е знание, понеже понякога тази енергия се намира в по-голямо количество, а понякога в по-малко. При изгрева на слънцето тази енергия е по-изобилна. Към обяд тя е в недоимък, а вечер, когато хората спят, тя, енергията отново се набира. Сегашните хора прекарват по цели нощи на забавления. Когато трябва да почиват, те прекарват на забавления, вследствие на което разстройват здравето си. Правилно е, когато човек напусне работата си, да прекара цял час в размишление, не да мисли за това, как ще преживее, но да свърже мисълта си с един висок свят. Той трябва да има една трезва мисъл. Той трябва да се свърже с този чист свят, който аз наричам свят на планини и на гори. Както чистият въздух е необходим за дробовете, така и с мисълта си човек трябва да се свърже с онзи чист и възвишен свят и да приеме от него онази енергия, която е необходима за неговото здраве, за неговите мисли и чувства. Като правите това, на другия ден вие ще се чувствата освежени и бодри. Казвате: „Този свят, как да го пипнем, да се уверим в неговото съществуване?“ Вашите сетива, на които разчитате не са голям авторитет. Вие можете да имате едно впечатление за този свят, както и за много други неща по интуиция. Това впечатление Ще бъде по-вярно, отколкото ако е възприето чрез сетивата. Има хора, на които това чувство е силно развито. Човек, у когото интуицията е силно развита, щом срещне някой друг човек, той веднага може да знае, какво ще му се случи. Той чувства това нещо. Мнозина мислят, че в познаване на нещата чрез интуиция няма никаква наука. Ще кажете, че никъде не е писано по това. Не е въпросът в писането. Това е въпрос на усещане. Както геометрикът взима линия и пергел и започва да измерва линиите и ъглите, така този, който има интуиция смята и измерва нещата. Между правите линии и ъглите има известно

съотношение. Дайте на геометрика една права линия и един ъгъл и той веднага ще направи своите изчисления заключения. Чувствителният човек предчувства, че има да стане нещо с него и се безпокои. Не трябва да се безпокоите. Онова, което има да стане с човека е много добро. Мнозина се безпокоят да не изгубят дома си или да не изгубят положението си, къщата си. Няма какво да се безпокоите. Има неща, които можете да носите със себе си, но има и такива, които не можете да носите със себе си. Ако отидете в странство да учите или да се разходите, ще вземете ли със себе си своя кон или своя вол? Колкото и да ги обичате, вие ще ги оставите у дома си и ще тръгнете сам. Вие се безпокоите, че като се върнете от странство, дали ще намерите къщата си и говедата си на същото място, дето сте ги оставили. Някой казва на своя познат: „Слушай, пази се да не станеш много религиозен, защото ако станеш такъв, къщата ти. и всичко, което имаш ще отиде.“ Че къщата ви ще отиде, това мога да ви подпиша предварително. Дали ще станете религиозен или няма да станете, къщата ви ще отиде. Дали си религиозен или не, все на онзи свят ще отидеш. Разликата е само в това, че ако си светски човек, ще бъдеш в положението на евреите, които гонят днес от Германия и от Италия. Като отидат на онзи свят, ще ги интернират и ще кажат: „Такива не искаме тук.“ Като отидеш там веднага ще прегледат паспорта ти, какво е писано на него. И като намерят, че паспортът ти е фалшифициран, веднага ще те изпратят назад. Какво ще правиш тогава, като слезеш на земята? Ти ще намериш затворена вратата, през която са те пуснали да излезеш. Ти хлопаш на вратата, никой не те чува. Отиваш при домашните си и там хлопаш, пак никой не те чува. Ти обикаляш около тях, гледаш, че всички се нареждат около масата и започват да ядат, а на тебе не дават. Ти се чудиш, какво стана, че тези хора, които обичаше, не те виждат и не искат да знаят за тебе. Всички се смеят, говорят, после отиват да си лягат, а ти минаваш и заминаваш край тях, като че нищо не става. Как си обяснявате всичко това? Вие казвате: „Това наистина вярно ли е?“ Ще го опитате. Като ви изпъдят от онзи свят, както пъдят днес евреите, тогава Ще разберете, вярно ли е или не. Ако не те изпъдят, пак разбереш, вярно ли е. Защото законът на Духа изисква да имаме прави отношения към него. Между праведни и грешни хора права връзка няма. Никой не може да образува права връзка между себе си, ако е праведен и грешния. Всеки, който се е опитал да създаде една права връзка с един грешник, той сам си и създавал най-големите нещастия в света. Защото този въпрос, именно, за образуване на права връзка между праведни и грешни, е въпрос само на Бога. Само Бог е в състояние да образува тази връзка. Хората сами не могат да образуват тази връзка. И тогава, каже някой, че е спасил един човек, той се лъже. Човек човека не може да спаси. Не си го спасил. Ти си му взел парите, лекувал си го, но не си го спасил. После човекът пак умира. Да мислите, че можете да спасите човека, това е едно заблуждение. „Ама аз мога да

помагам.“ Че можеш да помагаш, това са дребни работи. В този смисъл да помогнеш на човека, да го спасиш, това значи да внесеш в него онези условия, да поддържаш неговите идеали. Това е прерогатив само на Бога.

Тези разсъждения ви смущават, понеже като деца вие търсите само лесния път. Вие си представяте онзи свят такъв, какъвто не е. И този свят си представяте такъв, какъвто не е. Вие мислите, че като дойдете на земята, всичко ще върви напред, навсякъде ще ви посрещнат с лаврови венци. Когато евангелистите дойдоха в България, те мислеха, че като проповядват Евангелието, всички българи ще се обърнат, ще станат евангелисти. После като ги стегнаха, видяха, че не е така. Те бяха платени проповедници, но се обезсърчиха, че не им върви. Те мислеха, че всичкото зло е в иконите. И като изхвърлят иконите, работите ще се оправят. Не, всички хора си имат икони в себе си. Всички имат идоли, на които се покланят. Хората още не са се освободили от идолопоклонството. Някой има по две икони от по сто хиляди лева, които турил в някоя банка и постоянно отива да ги види, да им се поклони. Той вярва в тия икони, мисли, че му донасят големи приходи, които могат да го осигурят. „Аз вярвам в нея.“ Защо? Защото ти дава нещо. Ти вярваш в една крава, защото ти дава мляко. Щом престане да ти дава мляко, ти не вярваш вече в нея. Ти вярваш в една круша, щото ти дава круши. Щом престане да ги дава круши и ти преставаш да вярваш в нея. Ти вярваш във водата, защото утолява жаждата ти. Щом престане да утолява жаждата ти и ти преставаш да вярваш в нея. Ние още не сме запознати с водата. Има една вода в света, която не овлажнява ръката. Като се тури на ръката, та веднага се разпилява, но внася едно охлаждане. Има камъни, които също така внасят охлаждане, както когато човек има някъде възпаление и го лекуват с компрес. Натопяват един голям чаршаф в студена вода и обвиват болния с него, за да се предизвика известна реакция. Обаче, ако човек капне няколко капки от тази вода върху тялото си, тя ще действа десет пъти по-добре от самия компрес. Човек може да се лекува и с внушение. Един ден дохожда при мене един старец на около 90 години, една върви, прегърбен, пък и не чува добре, води го едно момиче. Той върви, но от време на време залита – лошо му е нещо. Като го гледах, реших да направя един опит с него. Изпратих му една мисъл, че е млад човек, на 21 години и че има в банката на негово име сто хиляди лева. Като възприе тази мисъл, той моментално започна да крачи, като войник, почувства се млад и богат. Но това положение е временно. Пък и аз нямам време да се занимавам с него, да поддържам заблуждението му. На другия ден той беше пак стар, болен, прегърбен старец, който си казва: „Какво съм седнал да си въобразявам, че съм млад, че имам сто хиляди лева в банката, когато нищо нямам.“ Щом старите мисли влязоха в него, той изгуби първото си положение. Това става и с вас. Докато вярвате, че Бога съществува, вие се насърчавате. Щом престанете да вярвате в

съществуването на Бога, казвате, че и с вас всичко се е свършило. Казвате: „Ние сме големи грешници. Бог няма да се занимава с нас. Като сме дошли на земята, определено ни е да страдаме.“ Това са заблуждения на миналите векове, на ония същества, които са ръководели част от човечеството. Те са имали интерес да заблуждават хората. Когато някой ти казва, че баща ти нищо не ти е оставил, той е заинтересован. Когато някой поддържа идеята, че баща ти ти е оставил нещо и той е заинтересован, но тази заинтересованост е различна от първата. Когато някой ти казва, че баща ти ти е оставил нещо, той има предвид да дадеш нещо от себе си. Обаче, всички хора се стремят към щастие, искат да бъдат щастливи. Вие искате Бог да ви направи щастливи. В замяна на това, какво ще дадете вие? Какво ще ви донесе това щастие? Ако ти си купиш пиано или орган, за какво ще го държиш – като украшение или да свириш на него? Да свириш на него. Ако свирите на това пиано, то е на място. Но ако го държите само и след 10–15 години го погледнете, ще видите, че то цялото е прашясало, а клавишите му са развалени.

Та казвам: Мнозина са дошли в света с желанието да служат като украшения, да си поживеят малко. Не е въпрос да бъдем като украшения и да си поживеем само, но във всички трябва да се роди идеята да служим. Всички трябва да се проникнем от живота на служенето. И в това служене да внесем идеята за величието на любовта, но не онази любов, от която всички хора умират. Ние говорим за онази любов, която носи щастието на хората, която носи безсмъртието им. Щастието е обвивка на безсмъртния живот. Щастието е дреха, с която безсмъртния живот трябва да се облече. Смъртният живот не може да се облече със смъртна дреха. Значи, има една любов, която умира и друга, която не умира. Това са две дефиниции на любовта за разграничаване. Във вашия ум живее идеята за една временна, статическа любов. Тази любов трае само месец, два, три, година, най-много десет години. Повече от десет години не може да отиде. Защо, е така? Защото няма материя, с която да се поддържа. Например, индустрията, с която хората сега се занимават, се нуждае от въглища. Какво ще стане с тази индустрия, когато един ден въглищата свършат? Нека кажем, че тези въглища ще продължат още за хиляда години. После, какво ще се прави без тях? Ако хората не намерят други ресурси, хората трябва да се върнат към първобитния си живот. Учените казват, че горе в пространството, на височина около 500 километра имало грамадно количество енергия, която могла да се използва за отопление и осветление на човечеството. Тогава зимно време всеки ще си носи в обущата, в дрехите, в ръкавите малки батерийки, с които ще се отоплява. Той няма да усеща никакъв студ. Не само това, но с помощта на тази енергия ще може да се отглеждат растения в специални топлилници и всеки да се ползва от тропическите растения и плодове, което в сегашните времена е невъзможно. И сега даже,

вие можете да правите опити, да се ползвате от енергията в природата. Някой се оплаква, че дрехите му били много тънки, вследствие на което изстинал. Една зима аз направих следния опит: Беше една от най-големите зими, но аз си купих един тънък плат и си уших едно палто без никакъв хастар, а нямах даже и копчета. Така го носих при голям студ, 25 градуса под нулата, без да усещам никакъв студ. Напротив, беше ми приятно топло с него. Мнозина мислеха, че ми е студено, че ще изстина с това тънко палто. Който не знае законите, той може да „възкръсне" с тази дреха. За да може да се справи с нея при големия студ, той трябва да концентрира мисълта си, да съсредоточи чувствата и волята си и да се ползва от енергията в пространството. Като направите този опит, ще видите, че това е една реалност.

Сега, като дойдете до любовта, вие казвате, че човек може да обича само това, което вижда. Това е вярно по отношение само на физическата любов. Дойдете ли да духовната любов, човек може да обича и това, което не вижда. Питам: Слепият човек, който не вижда, не обича ли?Ти можеш да обичаш, без да пипаш. Ако човек се изолира от света и се лиши от петте си чувства, той ще се лиши от проводници във физическия свят. Обаче, човек има друго нещо в себе си, с което може да влезе в контакт с други светове. Значи, не е само физическото, с което човек може да се съобщава. В това отношение религията не е нищо друго, освен училище, в което могат да се облагородят човешките чувства, за да влиза в съприкосновение с това, с което досега не е влизал. Вземете например животните, които живеят на физическия свят. Всъщност, те не знаят, че има слънце, има месечина, че има звезди. Те нямат понятие за тия неща. Това показва, че те живеят в един свят, за който тяхното съзнание още не е пробудено. Например, има религиозни хора, които говорят за Бога, за ангелите, представят си ги същества с крила, но ни най-малко не разбират, какво представят техните крила. Крилата на ангелите представят мощната сила на техния ум. Ако изгуби ума си, ангелът изгубва и крилата си. И обратно – като изгуби крилата си, изгубва и ума си. Такава роля играят и крилата в птиците. Ако се отнемат крилата на птицата, тя изгубва възможността да развива своите мозъчни центрове. Като движи крилата и опашката си, птицата развива своите мозъчни центрове. При съвременното възпитание на децата майката трябва да даде правилен подтик на детето си, да знае как да движи ръцете си, краката си, главата си. Това не е суеверие. Ако при излизане от дома си, човек тръгне с левия си крак, той ще има възможност да развива своите чувства. Ако в този момент вие отивате да вършите работа, която умът трябва да я свърши, вие ще спънете работата си. Имате ли работа, която се нуждае от участието на ума, тръгнете с десния си крак. Отивате ли на църква, тръгнете с левия си крак. Ако тръгнете с десния си крак, вие ще се намерите в голямо противоречие. Когато отивате на църква, Бог ще се

разтоваря със сърцето ви, а в това време умът ще седи като слуга и ще слуша, каквато работа го накарат, ще я свърши. Рече ли да застане в ролята на съдя, да дава ум на Господа, той ще се намери вън от църквата. Мнозина мислят, Че са много интимни с Господа и казват: „Аз се молих и се моля постоянно на Господа.“ Въпросът е, каква е била вашата молитва. Каква молитва е била тази, ако вие през целия си живот само сте безпокоили Господа? Че ако ти цял живот си се оплаквал за това, за онова, че нямаш това или онова и си се оплаквал от приятели, от баща си, от майка си, от роднини и си намирал, че Господ не е създал света, както трябва, какви молитви са тия? Ти, малкият човек си седнал да съдиш Господ, че не си е уредил работите, както трябва, а след това искаш да минеш за голям човек, за голяма величина. Оставете тия работи. Като те дошли на земята, вие трябва да знаете, че по-добър план 5ожия не съществува. И след това хората ще си дават мнението за Божия план. После ще разискват върху въпроса, коя религия е най-права. А религиите не са Божие дело. Те са човешки форми. Онова, което Бог е вложил в света, това е Неговата любов. Онова, което Бог е вложил в света, това е Неговата мъдрост и светлина, това е Неговата истина и свобода. Тия неща дават подтик на човека да се прояви. Това е човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух и човешката воля, които се проявяват в света. Мнозина питат: „Вярваш ли в трите лица на Господа?“ Аз вярвам и в двете и в трите лица на Господа, но не искам да ги обяснявам. Аз приемам нещата така, както са. Ако Бог е в три лица, аз не искам да ги увеличавам, нито да ги намалявам. Аз приемам нещата така, както са. Някои ме питат, троеличен ли е Господ? Не зная. Аз Го зная като любов, а лицето Му не съм виждал. „Как така? Нали човек е направен по образ и подобие Божие?“ Човек е направен по образ и подобие Божие, само когато лицето му издава светлина. Светлината е първото лице на Бога. Топлината е Неговото подобие. Значи, когато издаваш светлина от себе си, ти приличаш на Бога. А когато имаш топлина, ти имаш образа на Бога, приличаш на Бога. Защо трябва да оприличавате лицата си на Бога, които не са толкова красиви? Лицето на Бога е необикновено красиво. Видите ли това лице, вие никога няма да го забравите. Достатъчно е само веднъж да го видите, за да забравите всичко около себе си. Всеки, който е видял Бога, в него е настанала коренна промяна. С това аз не искам да оспорвам, че не сте видели Господа. Вие сте Го видели, но в лицето на вашата майка, на вашия баща, на вашите братя и сестри, на вашите приятели. Но това е отражение на Господа. И вашият баща е искал да види Господа и Го е видял в своя баща и в своята майка. Като се наредите по тази стълбица ще видите, че баща ти е видял Господа в своя баща, той пък в своя баща и т.н. Значи, през хилядите поколения ти виждаш Господа така, както лицето Му се е предавало от човек на човек. И след това са започвали да Го рисуват, но това лице е изгубило вече своята красота. Сега, в обръщането си към новия

живот ние трябва да възстановим красотата си на нашето лице. И тогава ние ще бъдем подобни на Бога. Тогава Бог ще види, че ние мязаме на Него. Засега ти не обичаш хората така, както Господ ги обича. Ти не мислиш добро за тях, както Господ мисли. Ти не мислиш за свободата на другите хора, както Бог мисли. Тогава как можете да мязате на Господ? Всички народи първо трябва да имат една мярка, а после да живеят като гали, като германци, като французи и т.н. Както искат могат после да живеят. Но всички религиозни хора в света трябва да имат едно верую. Всеки трябва да си каже: Вярвам в една любов, на която топлината никога не изгасва. Вярвам в една мъдрост, на която светлината никога не се изгубва. Вярвам в една свобода, която с насилие не се придобива. Това е учението, което ви проповядвам. Но ако някой от вас рече да направи опит, ще се намери в голямо противоречие. Той трябва разумно да го направи. И като прави този опит, на никого нищо не трябва да казва. Аз ви казвам, че съм направил един опит, но този опит никой не може да го направи. Този опит може да се направи само един път. И аз съм го правил само един път. Втори път и да искам, не мога да направя същия опит. Има един начин, обаче, когато при всички случаи този опит може да се направи. Но вие сами никога не можете да го направите. За да се направи един опит, изискват се най-малко двама души, които да имат абсолютно доверие един в друг. Любовта на тия двама души трябва да бъде постоянна във всички случаи и никога да не се разколебава. Вън от тези условия вие не можете да направите опита. Христос казва: „Дето са двама или трима души, събрани на едно място, там съм и аз.“ Мнозина цитират този. стих, но там действа Божествената Любов, Божият закон, който действа в един полюс и Божествената Мъдрост, която [действа] в двата полюса. И най-после иде и Истината, която действа в третия полюс. Значи Любовта и Мъдростта се изявяват в Истината. Вие не може да бъдете свободни, докато нямате полюса на Любовта и Мъдростта в себе си. Тогава вие имате един равностранен триъгълник. Често вие се чудите, защо трябва да имате един, когото да обичате. Вие трябва да обичате едного, за да започнете първия опит. И тогава, вие тримата, които имате в себе си любовта, мъдростта и истината, ще образувате единицата. Тази единица ще дойде в съприкосновение с трета единица. И после ще образувате един квадрат. Защото, два триъгълника, обърнати единия с върха си надолу, другият с върха си нагоре, ще образуват един квадрат. Квадратът ще даде правилата, по които вие можете па направите вашия опит. Квадратът е полето, в което в духовния свят ти можеш да направиш един разумен опит. Всеки ъгъл в квадрата е един разумен център. Всички страни на квадрата са разумни. Следователно в тия разумни страни всичко може да се постигне. Ако имате един обикновен триъгълник, дето не действат тия разумни сили, нищо не може да се постигне, нищо не може да стане. Следователно, всички точки на триъгълника, от който се образува квадрата, представят

трима разумни хора, всеки от които е носител на един полюс, а именно, на любовта, на мъдростта и на истината. От единия триъгълник се образува другия, който е отражение. И от него, заедно с първия се образува квадрата – поле, в което хората почват да работят.

Ще кажете: „Как да разберем това?“ Вземете художеството например. Как ще го разберете? Вие можете да забележите, че има някаква погрешка, но знаете ли, колко мъчно може да се изправи тази погрешка? Вие схващате с ухото си, че един тон не е правилен, че му липсва нещо, но знаете ли, колко мъчно може да се вземе правилно? Опитайте се да вземете този тон правилно да видите, колко мъчно може да се подаде тази гласна ципица на вашето желание. Дълги години трябва да сте работили, да сте я развивали, за да можете да я възпитате. Тя трябва да се оживи. Силата на твоята душа, на твоя дух, на твоя ум трябва да влязат в гърлото ти. Щом влязат в гърлото на човека, от него излиза един пълен тон, един отличен глас. Ако душата на човека не може да влезе в гърлото му, тогава той не може да изпее нищо, остава един обикновен певец. За да бъдат думите и тоновете на човека верни, от душата, от духа и от ума на човека трябва да излезе нещо и да влезе в гърлото му. Аз не искам да ви убеждавам в нещо, което не е вярно. Аз не искам да ви лъжа. Защото за всяка една лъжа, която бих казал, ще трябва да платя една голяма контрибуция. Голяма глоба се плаща за лъжата. И за най-малката лъжа се глобява човек. Ако един обикновен човек плати за най-малката лъжа един милион лева глоба, за същата лъжа аз трябва да платя десет милиона лева глоба. Ако всеки ден трябва да плащам толкова много, откъде ще взема тия пари? Цял трябва да се продам за тия глоби. Та когато някой пита, защо не трябва да се лъже, казвам: Той не трябва да лъже, за да не го продадат цял. Тази мисъл трябва да залегне в ума ви. „Може ли без лъжа?“ Може, разбира се. Трябва да знаете, че ако ѝ дадете място в себе си, трябва да плащате по десет и сто милиона за нея глоба. Светските хора, които не вярват в Бога, ще плащат по един милион лева за всяка лъжа, а религиозните, които вярват в Бога, ще плащат по десет милиона лева глоба. Като говоря за глобата, имам предвид онова голямо количество, което трябва да се плати. Христос е изказал този закон в притчата за господаря и неговия слуга, който дължал една сума от десет хиляди таланта. Когато господарят поискал от него да му ги плати, слугата паднал на колене и започнал да се моли, да му прости дълга, да не го затваря, защото нямал възможност да плати. Господарят му простил и му казал: „Иди сега и живей добре. Постъпвай с другите, както аз постъпих с теб.“ Той си излязъл от дома на господаря и срещнал на пътя един, който му дължал 150 пеняза. Той му поискал парите, но понеже длъжникът му не могъл да ги плати, веднага заповядал да го турят в затвор и него и жена му, докато ги плати. Колкото и да се молил да му прости дълга, той не искал да чуе. В това време един от слугите на

господаря притърчал при него и му казал: „Господарю, нали ти прости дълга на своя длъжник? Той, обаче, намери един, който му дължи само 150 пеняза и заповяда да го турят в затвор.“ Недоволен и силно ядосан, господарят каза: „Заповядам и него да турят в затвор, заедно с жена му, докато си плати дълга.“

Сега аз не искам у вас да се яви страх, да не смеете да проявите. Аз не казвам, че трябва да се мъчите, но аз апелирам към любовта. Не е добре да лъжете Бога, Който ви обича. Той може да ни прощава, но в Него се явява недоволство, когато Го лъжем. Той никога няма да каже, че Го лъжеш, но Той, Който е чист, всякога познава, че го лъжете. Защо трябва па Го лъжете, като отивате при Бога? От милиони години насам Той не е преставал да се грижи за вас. Какво сте Му дали в замяна на това? И въздуха, който дишате, и храната, която приемате, и водата, която пиете, и светлината, която възприемате, и баща ви, и майка ви, и братята, и сестрите ви, всичко ви е дадено от Бога. И след всичко това, което имате вие седите като един неблагодарник и постоянно роптаете. След всичко това вие се чудите, как да Го метнете, как да Го излъжете. Какво ще спечелите от това? Някой проповедник може да каже, че всички ще отидете в ада. В никакъв ад няма да отидете. Ето какво ще стане тогава с вас. Любовта ще влезе в сърцето ти и ти ще пожелаеш да дойдеш на земята, да се влюбиш, да се ожениш. Като се ожениш, жена ти ще почне да те пържи. Ще се родят няколко деца и те ще почнат да те пържат. Тогава ти ще започнеш да викаш към Господа: „Господи, защо ми даде тази жена и тия деца?“ – „Аз не ти ги дадох, ти сам си ги пожела.“ Аз държа на това, името Божие да не се употребява напразно. Вие трябва да разбирате, какво Бог ви е дал и какво е ваше. Да се употребява името Божие напразно, това аз считам за светотатство. Човек не трябва да злоупотребява с Онзи, Който го обича. Когато става дума за името Божие, в нас трябва да се яви желание да изпълним волята Му в най-широк смисъл. Човек трябва да бъде герой в това отношение. Човекът на любовта трябва да мяза на Иова. Когато беше богат и здрав, Иов раздаваше голяма част от богатството си на бедни, на страдащи. Но като заболя, той осиромаша, всичко изгуби: говеда, овце, а даже синовете и дъщерите си. Потънал в струпеи, той беше нападнат от червеи. Сиромасите, които бяха привикнали да получават от него помощ, продължаваха пак да го посещават. Като нямаше какво да им даде, той вадеше червеи от раните си и им даваше. Тези червеи обаче, се превръщаха в злато. Като [вземаха] червеи от раните му, по този начин те правеха добро и на него и на себе си.

Та казвам, вашите престъпления и вашите погрешки един ден ще се превърнат на злато. Днес те са червеите на вашето тяло, но като ги раздавате на сиромасите, от тях ще се получи злато. Като знаете това, не се

безпокойте за прегрешенията и за греховете си. Един ден и вашите погрешки ще се превърнат във волове и биволи, които ще орат нивите ви и в овце, които ще дават млякото си и вълната си. Това ще бъде в далечното или близкото бъдеще – от вас зависи. Божията мъдрост иска да ви покаже, че ако вървите по Божия път и ако изпълнявате Божия закон, очаква ви едно велико бъдеще, а не страдания, като на Иова. Обаче, докато дойдете до това благо, вие трябва да минете през страданията на Иова. Няма да остане човек на земята, който да не е минал и да не мине през страданията на Иова. Това е най-голямото благо засега, което Бог може да даде на човека. Като минете през тези страдания, вие ще получите двойно по-голямо богатство, по-добри синове и дъщери от тези, които сте имали по-рано. Сам Иов казваше за себе си: „Докато не бях видял Господа, не разбирах живота. Сега вече Го видях и зная, как трябва да се живее.“ Тъй щото, ако сега не можете да благодарите, поне не роптайте. Във време на големите страдания все ще прокълнете деня, в който сте се родили, като Иов. Той прокле деня на раждането си, но Бог не го осъди за това. Иов казваше: „Понеже не бях Те видял, говорих така, но сега след като очите ми Те видяха, съжалявам за всичко, което съм говорил. От сега нататък ще живея, както искаш.“

Често хората представят страданията на Христа. Кое е това, което страда у нас? Божественото в човека страда. Бог страда заради нас. Можете да си представите, какви са били страданията на Христа! Той е познавал любовта, мъдростта и истината и след всичко това е бил изложен на позорния стълб. Цял легион римски войници са се подигравали с Него, а Той седи тих и спокоен, защото знае, че ако не издържи този изпит, който му се дава от невидимия свят, цялото човечество ще пропадне. Казва се за Христа, че при тези страдания, кръв излизала от порите Му. На тези страдания, обаче, се дължи днешното положение на човечеството. Но след всичко това, ще се намерят хора, които ще питат: дали този Христос беше наистина една историческа личност или някакво фиктивно лице. Наистина е страдал Христос. Кое дете може да си представи страданията, които майката изпитва, когато носи детето си цели девет месеца в утробата си? Знаете ли, какво нещо е да те носят в утробата си девет месеца, като едно бреме? Не само това, но след като се роди детето, какви грижи, колко безсънни нощи е прекарвала майката, докато най-после това дете стъпи на краката си, като един пълнолетен човек. И всичко това тя е вършила с любов. Бог казва на майката: „Гледай да вложиш в това дете моята любов. Каквото искаш ще ти дам.“ Бог влиза в умовете и сърцата на майките, на бащите, на братята, на сестрите, за да се обхождат добре с детето. И ако се обхождат добре, Той им обещава всичкото свое благословение. Много хора не вярват в това. Но каквото и да правят, в края на краищата те ще дойдат до онези резултати, до които е дошъл един английски лорд. Този лорд

давал големи суми назаем на свои познати, вследствие на което имал 500 длъжници. Един ден те чели в един от ежедневниците, че лордът, техния кредитор свиква всички свои длъжници в еди-кой си ден и час в дома си, защото иска да ликвидира със сметките си, за което е готов на всички да прости. Като прочели писаното във вестника, те се събрали на уречения ден и час пред къщата му и започнали да разискват върху въпроса. Понеже му дължали големи суми, те помислили, че той иска да изпита честността им и не се решавали да влязат вътре. Само един от тях, крайно беден, дошъл, спял се пред къщата и запитал: „Тук ли е лордът? Тук ли живее?“ Като разбрал, че тази е къщата на лорда, влязъл при него. „Само ти ли се реши да влезеш?“ – запитал лордът. – „Сега ще останеш тук и няма да излизаш вън.“ Значи от всичките 500 души, влязъл само един. Лордът му простил дълговете и ликвидирал с него.

Сега ние проповядваме, че няма какво да се работи в света. Няма какво да се работи. Работата е функция на нашата душа, на нашия дух, на нашия ум, на нашето сърце. Това е нещо, което върви с нас. Единственото нещо, което трябва да приложим, това е да служим на Бога от дълбоко съзнание, както всеки разбира, а не както чете в книгите. Христос е дал един пример и вие казвате: „Да вървим по стъпките на Христа.“ Но ако Христос дойде, ще живее ли така, както някога е живял? Той все-таки ще се съобрази с обичаите на времето. Ако Христос дойде днес, Той пак ще проповядва същото нещо. И за днес пак е необходима любовта, мъдростта и истината. Следователно всички трябва да работите за подигане на живота, за подигане на знанието и за подигане на свободата.

Сега и на вас пожелавам да работите на земята, както Христос е работил и работи.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Сега аз искам да оставя във всички ви една светла мисъл. Като така, някой ще каже, че нищо не е постигнал. Оставете този въпрос настрана. Оставете тъмнината, в която сте живели в миналото. Радвайте се на светлината, в която сега живеете. Забравете миналото и се радвайте на благото, което сега Бог ви дава.

Пета неделна беседа от Учителя, държана
на 30 октомври 1938 г. София – Изгрев.

1938_10_30 Силата на човека
Утринно Неделно Слово

СИЛАТА НА ЧОВЕКА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
Духът Божий
Ще ви прочета 118 псалом.
Размишление.
Давай, давай

Всички хора страдат днес от еднообразие. Във всяко едно отношение има еднообразие: в религията има еднообразие, в живота има еднообразие и в мислите на хората има еднообразие – навсякъде. В науката, във всичките неща се изказват едни и същи работи. В религията когото срещнеш ще ти каже: „Ти вярваш ли в Бога? Ти българин ли си?“ „Българин съм.“ „Французин ли си?“ „Французин съм.“ Какво от това? „Свършил ли си университет?“ „Свърших го.“ „Колко години откак се обърна?“ Аз, като ви говоря, вие ме разбирате много еднообразно. Като че ли нищо не разбирате. Да кажем 20 години ти си учил в университета, и ще дойде един да ти разправя за обикновени работи – за триъгълници, прави линии, точки. Ти казваш: „Тези работи ги знам.“ Като говоря за Любовта, вие казвате: „Любовта ми дотегна, от нея ми побеля главата.“ Една млада сестра седи при мен и казва: „Учителю, от страдание ще ми побелее главата.“ Казах ѝ: „Моята от какво е побеляла?“ Главата побелява и пак почернява. Огънят, който е горял, като изгасне, дърветата стават черни. Казват за някого: „Той е прост човек, трябва да стане учен.“ Ученият е учен. Какъв трябва да стане? Онзи, който не е от благородно произхождение, трябва да протече в него благородна кръв. Но онзи, в когото тече благородна кръв, какъв трябва да стане? Псаломът, който ви прочетох, е писан преди повече от две хиляди години. Вие може да ми кажете: „Този псалом ли се намери да четете?“ „Приведете жертвата, вързана с въжета, до роговете на олтара.“ (27 ст.) Може да се разбере, че човек да жертва някой вол, някое агне – да се вържат тия жертви. Ако някой от вас би написал този псалом, как би го написал по модерному? Авторът малко модерно го е написал. Намерил се е в трудно положение. В 10 стих се казва: „С Името Господне ще изтребя народите.“ Но тези народи, освен че не са изтребени, но в негово време са били много малко, а сега са два милиарда. Какво е изтребил? Авторът пише, че ще изтреби. Думата „изтребва“ на български има две разбирания. Например вие казвате, че изтребвате камъчетата от ориза. Значи освен унищожение, под изтребване

се разбира очистване, изхвърляне на примеса.

Христос привежда един пример: „Ще отделя добрите отдясно, а грешните отляво; овците отдясно, козите отляво.“ Като вземете буквално, грешните са кози, а праведните – овци. Чудно е, че овцата може да заболее от туберкулоза, а пък козата не заболява. И някой човек, ако е болен, по-добре е да пие козе мляко, отколкото овче. После в козата има доста интелигентност. По някой път ней ѝ иде наум да се покачи някъде и да погледне на небето. Овцата не прави това. Тя все към земята гледа. Козата не прави това. Тя ще се качи на някое дърво, ще погледне нагоре и ще почне да разсъждава малко. Сега много религиозни хора са като овцата. Те не се вдигат като козата, те само по земята каквото намерят.

Сега казвате: „Човек трябва да бъде справедлив.“ В какво седи днешната справедливост? Казвате: Трябва разсъждение. – Ти не знаеш ли, че аз тебе съм те отхранил! Аз съм ти помагал! – В какво ме отхрани? – Обличах те толкова години. – Никой никого не е хранил. Онзи сам се е хранил. Като му е дал нещо с ръката си, не го е хранил. Той не говори истината. Ти не можеш да храниш някого. Някой казва: „Ти трябва да влезеш в положението ми.“ Аз не мога да вляза в положението ти. Ако аз вляза в положението ти, на тебе ще стане десет пъти по-тежко, отколкото е сега. Ти казваш: „Виж в какви мъки се намирам.“ Ако видя мъките ти, то твоите мъки ще се увеличат. Аз приемам от твоите мъки.

Що е мъка? В какво седи мъката? Един човек, който няма пари, се мъчи. Дайте му 2–3 колелета, и той ще се засмее. Той казва: „Не ме бутай, че съм неразположен.“ Като му дадеш колелетата, пада му мед на сърцето. Но това разположение идва, като дойдоха трите колелета. Щом изчезнат колелцата, изчезва и разположението. Влезе някой в една кръчма, изпие 2–3 чашки – дойде разположението. Изкриви шапката и запее някоя стара класическа песен. Няма да ви кажа каква. Модерните хора пеят класически песни. Един приятел закъсал – нямал пари и взел назаем 40 лева. И води със себе си една млада сестра, и двамата отиват на опера. Казвам: Какво ще добият от операта? Нищо. Това е едно забавление. Но там ни най-малко не се разрешават тези мъчнотии, които ги мъчат – безпаричието. Аз разсъждавам така: Тези хора се дегизират. Те от зор играят на сцената, за да си изкарат прехраната. Те нямат никаква идея. Казват: „Той е артист.“ Хубаво. Друг пък станал адвокат. Какво върши този адвокат? В съвременния живот мнозина от хората имат разни видове болки. Като го бутнеш, казва: Кракът ме боли. – Не са ли потребни адвокатите? – Те са потребни, щом двама души се карат. Лекарите не са ли потребни? – Потребни са, щом има болни. – Бащите не са ли потребни? – Потребни са, щом има души да раждат. Но щом няма души да раждат?

Та казвам: Тези са еднообразните работи. Всичко това, което виждаме, е резултат на миналото. В една опера главните лица са един млад момък и една млада мома, които са се влюбили. Момъкът е от аристократическо произхождение, а пък момата е от добро произхождение. Те са влюбени. Бащата и майката на момъка не са съгласни да се ожени той за нея. Има една интрига. Тичат, ходят, играят и в операта представят това. И какво излиза? Оженят се, народят се деца и операта свършва. Този аристократически дух се развил от миналото. И онзи неаристократически дух, и той е от миналото. Това, което е станало в миналото, ще се играе в една опера. И един ще ми разправи как героят в операта пострадал. Казвам: Дали е страдал, това е въпрос. На някого е дошла идеята, че е станало това и това в света. Дали е станало по този начин, то е въпрос. Този въпрос е толкова верен, колкото когато историците описват някое събитие, като че ли са били там. И всички деца повтарят, че в еди-коя си година така и така е станало. А пък това отчасти е вярно. Има много дати и данни неверни. Казват, че Христос се родил и спорят сега учените и казват, че има разлика от сто години между приетата дата на раждането Му и истинската дата. Учените спорят. Някои казват, че има разлика от 4 години. А пък други казват, че разликата е от сто години. Кое е вярното? Историците да му мислят. Има данни за това. В природата са хроникирани събитията. Ако искат да знаят кога се е родил Христос, могат да намерят по небесните данни, но се изискват големи, точни изчисления. Но ако знаехме кога се е родил точно Христос, какво щеше да допринесе това? Какво се ползваме ние, ако знаем кога точно слънцето е изгряло? Еди-кога си. И слънцето не изгрява всеки ден точно в едно и също време. Все има някаква разлика от няколко минути. Някой път по-рано, някой път по-късно. И отива и се връща от юг към север и от север към юг. Прави едно връщение както едно махало. Кое е същественото?

Сега някой път аз привеждам примери. Някой се уплаши и казва: „Отде Учителя ги намери тия примери да ни ги казва?“ Аз не съм взел нито един пример от Изгрева. Аз виждам примерите в света. А пък че вие спадате някой път под същия знаменател, то е друг въпрос. В Америка, когато убеждавали един мъж, че има един красноречив проповедник, жена му казала: „Иди да послушаш, да оживееш малко.“ И проповедникът говорил как в семейството не живеят добре. А пък тя му казала да отиде да послуша, за да се научи да живее по-добре в семейството. Тя искала той да отиде, за да стане на нея по-добре. И като се върнал, мъжът казал: „Не те е срам, да ходиш да разправяш за мене на проповедника и да ме излагаш. Много си умна.“ Действително, аз съм на мнение човек никога да не засяга семейния живот.

Има някои мъже, които казват така: „За жената трябва дърво.“ Законът е този: Ти можеш да биеш една жена, ти можеш да биеш една мравка, но се самоизлагаш. Ако е само една мравка, ти ще се справиш лесно, но ако са няколко милиона от тия мравки и те нападнат, какво ще правиш? Колко лъвове и тигри са били нападнати от мравки и изяждани. Те са сто, двеста, хиляди, милиони. Ти след като набиеш една жена, ще дойде една голяма жена бабачко – астралната, духовната жена и ще ти даде един урок. Сега за да обясня, ще кажа, че тая жена прилича на една жена от село Хатърджа, а пък сега Николаевка, Варненско. Там имало някой си Стоян. Ако има тук някой Стоян, да ме извини. Обичал той да отива на кръчмата да попийва с приятелите си. Някой път закъснява. Тя праща едно от децата да каже на бащата да си дойде. Той казал: „Нека майка ти да чака, аз съм на ракия с приятелите си. Не ѝ е притупало сега сърцето. Да чака.“ Тя взема една цепеница и отива в кръчмата, и му тегли там един бой. И му счупила ръката. Отива той в село Юшенлии при един знаменит чекръкчия, който прави счупени ръце и крака. Онзи го пита: „Как си счупи ръката?“ Стоян отговорил: „Яздих на кон и не можах да му хвана юздата, и паднах, и си счупих ръката.“ Питам сега: Това исторически факт ли е? Той го е срам да каже, че го е била една жена. И тази жена я е срам да каже, че е била един мъж. Това е като гръмотевица. Някой прави жена си за ангел, божество. Казва ѝ: „Като тебе няма! За тебе умирам.“ А пък тази, за която умира, той от любов най-малко три пъти в годината я бие. Сега исторически факт е това. Понеже прахът ѝ служи за цяр, той вади праха, за да цери хората. Това исторически факт ли е?

Говори ми един друг приятел – снощи ме срещна и ми разправя. Той ми каза нещо. Аз му казах: Не се меси в чужди работи. Не оправяйте мъже, жени. Те са учени хора, оставете ги. С любов са се оженили, с любов ще се реши въпросът. Те, когато се карат, от любов се карат. И когато се ограничават, от любов се ограничават. Любовта е навсякъде. Ако една овца се страхува за своето агънце да не го срещне вълк да го изяде, не е ли намясто това? Обидили някого. Казвам му, обяснявам му философски: Ти си се обидил от нещо. Да не се обиждаш, но трябва да знаеш философия. Има християни, които са излезли от овцата; други са излезли от говедата – имат рога; други са излезли от кон – имат копита отзад. Като срещнеш християнин, който е овца, той пасе, той е от най-безопасните, но този с рогата може да те мушне, онзи от коня може да те ритне. Има и други видове. Тези навици те ги имат от хиляди години. Няма да им вържеш кусур. Той казва: „Аз кон ли съм?“ Щом риташ, от конска порода си. Щом бодеш, от волска порода си. Щом оставаш да те стрижат, от овча порода си. Нищо повече. И тогава се дава възражение, че Бог направи човека. Че го направил, нямам нищо против. Вярно е. Всички животни са направени със Словото Божие, с Разумното. Значи животните са направени много

лесно – със Словото, като казал Бог думата. А пък за човека си помислил: „Особен трябва да го направя!“ Дълго време мислил. И казано е: „И разкая се Бог, че направи човека по образ и подобие Свое“ – понеже той ял и пил, и никак не изпълнявал Волята Му. Това го пише в Свещената Книга.

Ти си родил един княжески син – има кръвта ти, но не те слуша. И казват: „Това е синът на еди-кого си.“ Но идват дълговете на края на месеца, 4–5 хиляди лева. Татко ги плаща. И винаги синът поддържа, че като баща му няма. Докато има, баща му да дава. Мнозина казвате: „Ние сме чада Божии.“ Че сме чада Божии, вярно е. „Ти в кого вярваш?“ – казва някой. „В Христа.“ Аз ще ви приведа един пример. Ще засегна религиозните убеждения. Разправя ми един мой познат: Отвращение имам от тия евангелисти. – Защо? – му рекох. Той казва: „Отивам в Шумен при един обущар евангелист. Казвам му: Може ли да ми направиш обуща? – Мога. – Ще ти платя хубаво, но здрави обуща да направиш. – Ще ти направя обуща да ме помниш. – Но да не се скъсат. И на краката ми да прилепнат хубаво. Не ги носих и един месец и се скъсаха обущата. Отивам и го питам: Ти каза, ще направиш обуща, че да те помня, а пък се скъсаха за един месец. – Отде да зная. – Като не знаеш, кажи ми. – Няма нищо, ще ти направя други обуща.“

Ние ще кажем: „Този не постъпи добре.“ Хубаво, колко пъти ние правим такива обуща? Я бутнете когото и да е от вас. Ако някой ви бутне, вие веднага ще скроите няколко думи, които не са по модата. И при това питате. Например някой идва и ме пита: „Защо не мога да приложа известни окултни закони? Прилагам, но нямам никакъв резултат.“ Че окултната наука за какво я мислите? С молитва само не става тази работа. В молитвата трябва да влезе и човешкият ум, който разбира законите. Ти, като произнесеш молитвата, трябва да призовеш Името Божие, когато се нуждаеш от подкрепата Му. Бог не се нуждае от похвали. Той се нуждае от друго. Защото в Божествения език като кажеш, нещата трябва да станат. Но като кажеш, че не могат да станат? Казано е: „Рече Бог, и стана.“ А не да чака. Нещата са казани и стават. Вървят по един разумен начин.

Съвременните хора не разбират как Господ е направил света. И турят милиони години. Вярно е, но тези милиони години трябва да ги обясним. Например числото сто милиона какво означава? Количество ли означава в дадения случай, или означава сто милиона енергия? Например казваме сто милиона слънца. Това е едно грамадно количество. Или казваме сто милиона атоми. Вие знаете ли те какво пространство ще заемат? Вие може да ги носите на върха на една игла. На дебела игла. Сто милиона, ако е количество, е едно нещо, а пък ако е сила, е друго. Сто милиона години ти може да си ги прекарал на сън и сто милиона години може да си ги

прекарал в разумен живот, в будно съзнание. Има разлика. Някои, слушам, казват: „От 20 години съм тръгнал по този път.“ Че какво представляват 20 години?

Разправя един господин: „Един ден съм се напушил така, че очаквам само някой да ме бутне и да си излея яда, да си изкажа всичкия гняв. Иде моята слугиня. Отде се намери тя? Понеже съм се така запушил, че да се отпуша. Тя дойде и се усмихна. И ме бутна, без да иска. И като ме бутна по ръката, мен ми стана приятно и изчезна лошото ми разположение.“ И той ме пита: „Я ми кажи как стана това нещо? Аз бях готов да ѝ плесна две плесници, а пък тя, като ме бутна по ръката и ми се усмихна, стана ми приятно. И казах си, че бях готов да ме бута често по ръката.“ Хубаво. Ти си гладен и ти дам хубава торта, баница с малко сирене. Като си похапнеш една–две хапки, няма ли да ти стане приятно? Или си жаден и ако ти дам една–две чаши хубава вода, ще ти стане приятно.

Трябва да избягвате от еднообразието. Еднообразен живот – едни и същи мисли като се държат дълго време, стават тягостни. Не дръжте еднообразните мисли в ума си. Например ти държиш в ума си някакъв недъг. Но този недъг не е твой. Той се е родил преди няколко хиляди години. И ти го имаш по закона на наследствеността. Или някой път се оглеждаш. Казват някои, че религиозните хора не трябва да се оглеждат, не било хубаво. Че и да не се оглеждаш, пак е лошо. И често има един закон. Ще ви обясня. Много пъти един добър човек винаги го подозират в някакви слабости. Добрият човек най-първо като го видят, казват: „Той се преструва. Ние ги знаем тия работи.“ Ако влезете при някои дипломати, хората са изучили законите – лицата им са усмихнати, много са вежливи, учтиви. Като излизате вън, ще ви вземе палтото и ще ви помогне при обличането. И ще ви каже: „Заповядайте пак!“ Но като си излезете, той си има особено мнение. Този дипломат, като те погледа, веднага ще види умен ли си, или не. И ще намери твоята слаба страна. И като дойдат някои от света при мене, погледат ме и казват: „Ти си умен човек, приятно ми е, после си духовен.“ Аз му се отплащам и му казвам: „И ти си много умен. Знаеш как да кажеш работите. Много се радвам, че си ме оценил.“ И казвам му: „Ти и аз страдаме, че сме много умни.“

Често идват някои при мене и ме питат: Какво ще бъде нашето състояние в другия свят? – Точно каквото е вашето състояние тук. Ти, като отидеш в онзи свят, ще видиш нещата. В твоето съзнание те ще се отпечатват по особен начин. Много мъчно е човек сам да се види. Нему му е приятно да срещне някого, за да се огледа. Някой път искаме да срещнем някого. Ти си добър, но искаш да срещнеш някой свой приятел, за да се огледаш. Не че него да видиш, но той да ти стане като огледало и да се огледаш. И ти

става приятно. Но случва се, че като отидеш при този приятел и ти ставаш огледало, че и той иска да се огледа в тебе. Обаче моите отражения са така поставени, че като се отразявам в неговото огледало, отражението ми в неговото огледало после се отразява и в моето. Тъй че аз се отразявам и вътре в моето огледало. Той ме вижда в моето огледало и аз познавам аз какъв съм. И неговият образ се отразява. И ако неговото огледало е малко замъждавяло, то той ще види отражението в моето огледало и ще види, че не съм такъв, какъвто съм. А пък то зависи от неговото огледало. А пък ако и моето огледало е замъждавяло, и аз ще го видя такъв, какъвто не е. И ако ти не си добър, ти не можеш да познаеш един човек, че е добър. И ако ти не си лош, ти не можеш да го познаеш, че е лош. Всеки човек, който ми казва, че съм лош, и той е лош! Как ще познаеш, че съм лош? Ако кажеш за някого, че е откраднал, отде ще знаеш какво нещо е краденето? Когато кажеш, че нещо е горчиво, значи имаш опитност. Щом кажеш, че някой е лош, значи и ти имаш тази черта. Ако ти кажеш, че някой е добър, и ти имаш тази черта. Ако ти признаваш доброто на хората, ти признаваш и своето добро. Ако ти признаваш лошото на хората, ти признаваш и своето лошо. Тогаз какво трябва да се прави? Спирайте се върху лошите работи по-малко. Не може да ги избегнете. Например казваш: „Тази сестра е много нетърпелива.“ Тогаз и ти си нетърпелив. Защото иначе как знаеш какво нещо е нетърпението? Имаш опитност.

С проповед няма да стане тая работа. Може да се говори. Всичко днес говорят. Говори се днес една беседа, вие ще я разкажете другиму какво сте разбрали. Разбрали сте ония работи, които сте опитали. Ако се спираме върху онези работи, които знаем положително, животът щеше да има съвсем друг характер. Но вие се спирате върху неща, които не са напълно изучени. И вследствие на това се зарежда недоразумение. Казвате, че аз съм говорил, че всеки е пратен на земята за нещо. Пратени сме, но какво разбираме под думата „изпратен човек“? Ти може да си изпратен само да стажуваш още. И дали ще станеш учител, или не, то е още въпрос. Ти може да си изпратен за съдия. Стажуваш, но дали ще станеш съдия, или не, то е въпрос. Ако станеш учител, какво трябва да учиш? Най-първо един учител в едно народно училище трябва да има особена, специфична любов към децата. Трябва да обича тия деца и тогава ще му е приятно да бъде учител. На един съдия да му е приятно, че може да осъди двамата, да ги спогоди. Да може да примирява хората. Може да отсъдиш, но и двамата трябва да ги примириш. Да убедиш онзи, който има да дава, да даде. И онзи да убедиш, който има да взема, та да се спогодят.

Някой казва: „Аз имам да вземам хиляда лева.“ То е заблуждение. Ти нищо нямаш да вземаш. Тези хиляда лева са на Бога, те са на земята. Какво си усвоил чуждото имане на земята? Ти трябва да разбираш основната

идея – какво има да ти дава. И после друго – ти, като му говориш, той отрича, че има да ти дава. Онзи праведният, който е свободен, той нито потвърждава, нито отрича нещата. „Имаш ли да даваш?“ – той мълчи. „Имаш ли да вземаш?“ – пак мълчи. Той е праведен човек. Той казва: „Нито давам, нито вземам. Аз съм само един проводник. Каквото мине през мене, давам го, за да се постигнат нещата.“ Онзи, който идва при мене и мисли, че има нужда от мене, той е в друго заблуждение. Аз мога да му помогна. Но в какво седи моята помощ? Един учител никога не може да седне при всеки едного поотделно. Той, като преподава на 30 души ученици, не може да отиде при всеки един да заучава уроците с него заедно. Той преподава и ще остави всеки един ученик да заучи добре уроците си.

Наскоро четох един пример, даден в един вестник. Някой си, мисля, че е англичанин, учен човек, пътува с дъщеря си да изучава дивите зверове – слонове, лъвове и тигри. Баща ѝ го изяжда един лъв. Той умира и тая млада англичанка се заема да изучи характера на животните, да примири животните с хората. Тя после ходила там, дето баща ѝ ходил, и навсякъде влизала между всичките зверове, и те не ѝ правили никаква пакост. И казвала тя: „Зверовете обичат човек да има едно много добро разположение към тях. Като се приближава към тях, да върви много леко, всяко тропане ги безпокои. Като вървиш, като че по въздух се движиш. И трябва да имаш едно весело и благо лице. И те схващат това. Ако не, ще избягат или ще се нахвърлят отгоре ти.“ Питат я: „Как доби това, тая голяма смелост?“ Тя е слязла като Данаила между зверовете. И като влиза между тях, всички тези лъвове се укротяват. И между тигрите влиза. Ние мислим, че това е станало специфично във времето на Данаила. Ето една жена, която е имала голямо самообладание и вяра. Да вярваш, че те няма да ти направят никаква пакост. Това го писаха вестниците. Аз вземам 25 на сто от това, което е казано, че е вярно. Ще кажат, че е било във времето на Данаила. Но и днес става. Този закон го приложете. Ако е верен за животните, верен е и за хората.

Често стават спорове между вас, защото вие се приближавате с тропане както някой кон. Тогаз другият е недоволен. Или друго нещо има в характера ви: гледам, като вървят някои от вас, вървите като пияни или вървите по друг начин, пак неестествен. Някой е религиозен, замислил се е. Че религиозният човек върви съвсем другояче. Вие да видите как върви светията! Ти казваш: „Аз не обръщам внимание на хората.“ Че светията, ако не знае да ходи, той не е светия. Ако светията не знае как да си държи главата, как да си мърда ръцете, краката, пръстите си, той не е светия. Гледал съм някой, като дойде и седне до пианото и от тщеславие така си отвори ръцете настрани нашироко. Няма да отваряш ръцете си нашироко,

а така (Учителя поставя ръцете по-близо една до друга) ще си приближиш ръцете до пианото близо една до друга. И то не така бързо, като че искаш да хванеш някого. Та да не може да забележи, че ръцете се отварят. Защото, ако ръцете ги отваряш много, то е закон за противоречие. И ако речеш така срещу един човек, той ще се стресне. Както онзи казва: „Горе ръцете!" Това са малки неща, които трябва да се спазват. Ако ти не знаеш как да държиш палеца си, например ако стиснеш палеца си вътре в юмрука, ще се образува в тебе друг характер. Ако държиш пръстите си стиснати, получаваш един характер, пък ако ги държиш отворени – друг характер. Трябва да се възпитавате в това отношение. Трябва да имаш особено разположение към първия пръст – показалеца. Той е във връзка с благородството. Вторият пръст е свързан със закона на справедливостта. И на него пръст ще обърнеш внимание. Ще обърнеш внимание и на безименния пръст, за да усещаш хубавото и красивото, което Бог е създал в природата. Ако нямаш обхода, ще обърнеш внимание на малкия пръст. Той ще те научи каква обхода трябва да имаш към хората. Вие казвате сега, че Господ ще ви научи. Не! Ако един учител дойде, без да пише и без да говори, какво ще те научи? Светът е едно предметно учение. И всички трябва да почнете да се учите.

Всички вие се обличате за другите. Най-първо ще се обличате за себе си. И като се облечеш, да ти е приятно. Оная дреха, която носиш, да ти е приятна. Какво ще мислят хората – остави всеки да мисли каквото иска за тебе. Не е лошото в цвета на дрехата само. В някоя дреха няма една добра кройка. Който иска хубава дреха, тя трябва да се прилепва на неговото тяло. И после никога не вземайте подарък стари дрехи от този или онзи. Ако са нови – вземете, а вехти дрехи – ако са от светия. Но не ви трябват дрехи от някой болен, от някой умрял и прочие. Един наш приятел, който беше много духовен и после отпадна, дойде и ми се похвали, че му дали един редингот. Взели го от един човек, който умрял. И той, като прие дрехата, след няколко години умря. Не че умря, но отиде в света с редингота си. Може да кажете, че това е съвпадение. Фактически е така. И мога да ви кажа кой е. Може да е и някой друг. Аз наблюдавам как са фактите в света. После някой може да ви донесе подарък. И това да не ви радва. Минаваш през някоя градина и казваш: „Всичко това е на Господа." Че всичко е на Господа, това е вярно. Но минаваш и тебе ти се яде един плод. Колко трябва да вземеш? Имаш право да откъснеш от дървото само един плод. Можеш да отбереш най-хубавия, но да откъснеш повече, то е лакомия. Ако откъснеш един плод и благодариш на Бога, ти ще приемеш всичкото благословение. Но ако откъснеш два плода, то е известно отклонение, смъртта ще дойде над тебе. Всякога като откъснеш два плода и ги туриш в джеба си, ти вече нарушаваш закона. Един плод като откъснеш и ядеш с благодарност, този плод носи благо в тебе. Но ако откъснеш два,

ти мислиш, че двете ще уреди твоя живот. Не. Единият плод. Направят ти едно добро. Ти не си доволен. Искаш две добрини. Ще загазиш. Та казвам, в живота е достатъчно да кажеш на хората само една дума. Но за да я кажеш, ти не можеш да кажеш една дума, ако не намериш в характера на този човек нещо хубаво. Ти трябва да намериш в характера на човека, комуто искаш да кажеш една добра дума, нещо хубаво, съществено, което Бог е вложил. И тази дума да я кажеш на това Божественото в човека. И като я кажеш, този човек ще бъде доволен. Но ако кажеш сто думи и не можеш да намериш нещо хубаво в него, всичко е напразно.

Някой казва: „Учителя много добре говори.“ От всичко, което съм говорил, аз съм се ползвал най-много. Дали вие сте разбрали, или не – аз разбрах толкоз много! Аз съм доволен от това, което съм говорил. Аз разбрах един от великите Божии закони. Какво сте разбрали вие, то е ваша работа. Някои казват: „Като замине Учителя кой ще остане вместо него?“ Никой няма да остане вместо него. Господ ни най-малко не е направил света, за да го заместят. Господ си гледа работата. И тази работа не е моя, а е Негова. Че Господ си гледа работата. И после чудни са хората! Формата нищо не означава. Можеш един човек да го размножиш в сто огледала. Но той не съществува на сто места. Отражение може да има на сто места, но реалността е една. Може да има много сенки. И после някой казва: „Той прилича на Христа.“ Може да прилича на Христа, но мислите ли, че ако някой прилича на Христа, той е Христос? Че ако вие 10 години играете ролята на Христа, и вие може да заприличате на Христа. Дали приличам на Христа, то за мене е второстепенно. За мен е важен въпросът мога ли да служа на Бога и Той да остане доволен от мене като служа. И аз искам, като служа на Бога, и аз да остана доволен от Него. Да имам абсолютното доверие в Него! Каквото и да направи Той, да кажа, че е добро. Той не може да създаде нищо лошо. Аз не разбирам работите. Как Той ще направи нещо лошо? Вие търсите магическата сила в света. Обиколете и вижте. В някой дом, в някое бедно семейство, се родила една дъщеря много красива, магнетична. И всички ѝ обръщат внимание. И млади момци, и стари почват да я гледат и искат да имат нейното благоволение. Кое е онова, което ѝ дава сила? Вие в света искате да бъдете оценени от хората. Имайте предвид: не можете да имате никаква цена. Ще ви чета малко от 119 страница на книгата „Царският път на душата“.

Да цениш своята душа и душите на другите хора. Че ти, ако не цениш душите, които са слезли от Бога, и своята душа, ти нямаш една преценка за себе си. Ти постоянно разправяш, че не си такъв, какъвто трябва. Душата е излязла от Бога. Ти тази душа я виждаш за пръв път. Не мисли, че една душа ти можеш да я виждаш много пъти. Ти можеш да я видиш само веднъж. И каквото впечатление ти направи, това е! Втори път ще

видиш друга душа. И нея ще видиш само веднъж. Всеки ден – друга душа. И понеже са безброй тези души, ти всеки ден ще виждаш само една душа. Ти искаш да образуваш приятелство с тези души. Не е нужно да образуваш приятелство с тези души. Те са като слънчевите лъчи. Слънчевите лъчи остават ли при тебе? Те пътуват с една бързина 300 хиляди километра в секунда и си отиват по пътя, като оставят известни впечатления в тебе. Но този лъч няма да го срещнеш други път. Друг лъч ще дойде и ще мине край тебе. Ти трябва да схващаш Господа в тези лъчи. И всички лъчи няма да влезнат в твоята глава, а само няколко. И онзи лъч, който ще влезне в тебе, ще ви даде понятие за разположението, което има Господ към тебе. Този лъч е специфичен. Ти трябва да намериш смисъла на този лъч. Какво означава той в дадения случай?

Сега другите неща, които се дават, може да ги прочетете в тая книга. Някои от вас даже правят разлика кои са духовни тук и кои не. Или вие си давете за задача да знаете кой е по-учен. Те са хубави неща. Има едно вътрешно напрежение в учения човек, едно желание. Някои хора имат по-голямо желание да бъдат учени хора, а пък някои нямат това желание. Та казвам, оценявайте най-първо хубавите неща. Разбирайте имате ли душа, или не. Но ето каква е моята нова идея. Когато аз вярвам, че имам душа, аз не скърбя. А пък когато не вярвам, че имам душа, аз почвам да скърбя. За мене да вярвам в душата си е извор на радост.

Да ви приведа един пример от живота. Да взема един млад момък, който за пръв път се е влюбил. Това е нещо Божествено! Първата Любов е нещо Божествено! Втората любов е от дявола. Първата Любов е от Бога, втората е от дявола. Третата е от Бога, четвъртата е от дявола. Редуват се от Бога и от дявола. Божията Любов е непреривна, а от дявола е преривна. Този млад момък, като мисли, че тя го обича, той е спокоен. Той седи и е невинен. Той, само като срещне погледа ѝ, ще се върне въодушевен и целият свят е в хармония с него. Но един ден види, че тя обръща поглед към другите и в него влезе нещо. Почва да го яде нещо. И мисли, че тя не го обича. И веднага светът е помрачен за него. На втория ден тя пак го погледне и му е приятно. Третия ден пак вижда, че тя поглежда към другиго, иде ревността. Вие не разбирате тогаз Божията Любов. Не се самозаблуждавайте. Тази мома, когато тя обръща погледа си към този, когото обича, онази светлата Божествена душа е там. А пък когато тя е обърнала погледа си към друго място, светлата душа не е там. То е като някой прозорец. Вие считате, че когато тя си обърне погледа към друга посока, този прозорец е затворен за тебе. Във всяка душа живеят мнозина, хиляди и хиляди души. Защото има и други души. Във всяка душа не живее само една душа и всяка една душа търси някого в света, когото да обича. Вие мислите например, че има закон, че всеки трябва да обича

едного. Но в обичта трябва да има разнообразие. Вие, като гледате само едного, вие ще умрете. То е голямото нещастие в света. Тогаз ще кажете: „Да гледам ли всички?“ По веднъж ще погледнеш. Щом погледнеш два пъти, ти го уморяваш. Веднъж ще го погледнеш и ще си вървиш. Тогава вие защо се скарвате? Защото два пъти се гледате дали ви обича, или не.

Любовта не е от човека. Тя е един импулс на Великото, на Бога! Когато някой човек те обича, то е Божественото, което го заставлява. Той ще ти даде писмото и ще си върви. Ти го питаш: „Ти обичаш ли ме?“ Той ще ти каже: „Длъжност имам, плащат ми. Аз нищо не зная за Любовта.“

Та казвам, вярвайте в тази Любов, която излиза от Бога. Вие не можете да вярвате, докато не ви обикнат. И вас не може да ви обичат, ако не обичате. И в Стария завет е казано, и в Новия завет Христос казва: „Както Отец ме е възлюбил, така и аз ви възлюбих.“ Вие не може да обичате, ако Отец не ви е възлюбил. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, по същия начин и аз възлюбих.“ Някой ще дойде и ще ви каже: „Аз ви обичам.“ Защо ме обичате? С коя любов? Вашата любов? Аз съм сит от вашата любов. И ако дойда и аз да ви покажа и моята любов и вие ще бъдете сити. Но ако ви покажа Божията Любов, както Отец ме е възлюбил, тогаз тази Любов има смисъл. Аз ви изказвам Божията Любов. Там е смисълът. „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих.“ И вие идете сега и по същия начин правете! В това е силата на човека! Всички да бъдем изразители на Божията Любов! Както Бог ни е възлюбил и е изразил своята Любов към нас, така да я изразите и вие към другите. Да я предадете на другите по същия начин! Нищо повече! Как? Няма да ви кажа по този или по друг начин. За Любовта няма никакви правила. Тази Любов ще си излезе свободно, тъй, както тя намери за добре. За Любовта няма закон. И никакви правила няма! Тя ще си излезе свободно и никой няма право да се меси в Любовта, която излиза от Бога! Трябва да дадете ход на Божествената Любов. И дотолкоз, доколкото вие дадете ход, в туй седи развитието на вашата душа. И ще ви се оправят работите на земята само тогаз. И ако вие сте загазили, загазили сте, понеже вие проявявате вашата любов. Някой ми казва: „Учителю, много те обичаме.“ И аз страдам от любовта на хората.

Отче наш

Вие сте хубави призми. Погрешката ви е там, че ги държите на сянка. Излезте на слънце и изложете ги на светлината, за да видите нейната красота!

5. Утринно Неделно Слово, държано на
30 октомври 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето звездно, ясно. Времето тихо и меко.

1938_11_02 Божественият подтик

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПОДТИК

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

„Духът Божий“

Пишете на тема: „Най-голямата и най-малката добродетел.“

Да измислите нещо конкретно, да схванете най-голямото и най-малкото. Когато говорим за добродетел, ние разбираме материалния свят. Добродетелите се проявяват в материалния свят. Някои казват, че любовта е добродетел. Любовта не е добродетел, тя ражда добродетелите. Например, един плод, ти го ядеш и той произвежда в тебе едно приятно настроение, но това приятно настроение не е в плода. Това, което чувстваш, не е в плода. То е твоето субективно схващание, че между тебе и плода има известна, някаква хармония и ти казваш: „Приятен ми е този плод!“ Но не, че плодът е приятен.

Сега казвате „със“. На български какво значи и на турски какво значи тази дума? На турски значи „мълчи“, а на български „със“ значи свързване с хората, с еди-кого си. Всеки един слог, всяка една буква има особено значение. Вземете например българската буква „А“. Тази буква е произлязла от следующата египетска буква: λ. Египтяните с този знак са искали да покажат графически, че човек е в движение. Евреите, които са били в Египет, са видоизменили малко тази буква „Алеф“ – א. Но „Алеф“ в еврейския език не означава вече „А“, но има друго значение. В сегашната азбука имаме буквата „А“ – а. Всеки звук има смисъл. Какъвто и звук да произнесеш, това си има свой смисъл. Ти можеш да не разбираш.

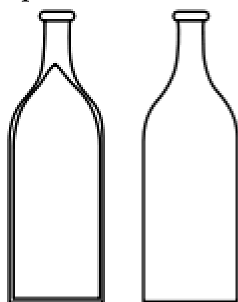

Сега имам да ви говоря върху съдържанието на нещата. Да допуснем, че тази форма представлява едно шише, горе-долу. Това шише може да е пълно с вода. Значи има съдържание. След като го изпразните, пак е пълно шишето. С какво? – С въздух. Ако това шише, го изпразните от въздуха, то пак е пълно с нещо. Ако запушите шишето и пуснете положителен и отрицателен ток, то цялото шише ще светне. Ако е пълно

със светлина или въздух, светлината ще бъде слаба. Ако е изпразнено от тях, светлината ще бъде силна. Но ако изпразните шишето съвсем, от какъвто и да е въздух, светлината ще се изгуби. Та, някой път, вие питате: „Какво има зад светлината?“ Зад светлината има тъмнина. „Какво има зад тъмнината?“ – Светлина. Това са степени. И хиляди, милиони градации има в степените на светлината, по-силна и по-слаба. Зад най-силната светлина иде тъмнината. Затова има една Божествена тъмнина, от която се създава видимият свят. Някой път казвате: „Настанало е тъмнина!“ Че трябва да влезете вие в Божествената тъмнина, да вземете този рохкавия материал. Трябва да страдате. Вие мислите, че страданията са безпредметни. Вий нямате какво да работите. Страданието е работа. Реално нещо е страданието. Радостта ти е приятна, но като дойде страданието, то е по-осезателно. Ти седиш и се радваш, а пък като дойде скръбта, тялото ти почва да се свива, очите и ръцете се свиват. Като страдаш, говориш на хората, а пък като се радваш, мълчиш. Вие сега питате: „Защо са скърбите?“ Може да се пита: „Защо е въздухът в света?“ – За да дишат. Но защо трябва да дишат? Понеже въздухът, като влиза в дробовете, трябва да пречисти кръвта, която се е образувала от храносмилането в стомаха и червата. Дробовете са място, гдето кръвта трябва да се пречисти, понеже тази кръв, ако не се пречисти, ще останат много нечистотии в тебе, които ще се натрупат в тебе, в тялото ти и ще се явят много съвременни болести. Що е ревматизъм? Според Луи Куне – отлагане чужди вещества в ставите, около лактите, навсякъде. Те са органически и полуорганически чужди вещества – наслоени. Според закона на изпотяването, трябва да дойде повече кръв на това място, да се отстранят тези чужди вещества и тогава човек се освобождава от ревматизма. Някои мажат болното място с газ и мислят, че ревматизмът ще мине. Той се е наслоил там, а пък те мислят, че ще мине с газ. Няма философия в това. Това място трябва да го размърдаш с нещо топло, за да се отстранят чуждите вещества.

Има и мислови утайки. Има и чувствени утайки в нервната система. Много от вашите неразположения се дължат на утайките. Някой път сте неразположен – има утайки. Те може да са толкова малко, че няма силен микроскоп, с който да се види тази утайка. Може да има наслояване на животворните сили. Теченията или трептенията на чувствата и мислите, които движат тия сили, да минават през нервната система. Среща се известно съпротивление и ти се усещаш неразположен. Някога чувстваш болки в главата. Наслояване има на умствена или сърдечна кал. Грехът не е нищо друго освен кал. Тази кал е неорганическа и следователно тя трябва да се превърне в някоя работа. Та трябва да разбирате законите. Какво е грях? – Това е кал. Ял си нещо, ял си грешни същества. Мислиш ли, че една кокошка, която си ял, е праведна? Тя е грешница. Тя е изяла хиляди

червейчета и ти мислиш, че като ядеш тази кокошка, ще ти тръгне. И агнето е голям грешник. Ти мислиш, че това агне е праведно. Праведно е агнето в едно отношение, а пък е грешно в друго отношение. Ако агнето беше толкова праведно, какво търси в тази форма? Под „агне" разбирате това, което е кротко и незлобливо. Но то трябва да има мисъл. Това агне не знае как да живее. Гдето седи, там си оставя всичкото. Навсякъде си оставя визитните картички. Толкова е тщеславно, че дето мине, навсякъде се подписва: Иван Драганов, агне, агне, агне. И козата, дето мине, си оставя визитните картички. Много са тщеславни и млекопитающите, оставят си визитните карти. Вие казвате: „Те са животни." Хубаво, един човек по какво трябва да се отличава? Той трябва да се отличава по своята права мисъл. Коя е правата мисъл? – Която няма утайки. Кое е правото горение? – Пълното горение, от което не остават никакви излишъци, не потъмнява крушката. След като гори крушката много време, тая крушка потъмнява. И човек като мисли, може да се образува известно потъмняване. И той казва: „Едно време мисълта ми беше ясна, а сега не е ясна." Много естествено. Трябва да се сменява крушката. Ако дойде някой учен човек, ще намери, че вие от 25 години си държите една и съща крушка и се хвалите, че вашата крушка е много издържала. След 25 години вашата крушка трябва да я пенсионираш и да я замениш с друга крушка – нова, чрез която светлината се проявява по-добре.

Вземете идеите за Бога. Какво са мислили евреите за Бога ще намерите като четете Стария Завет. Ние сега мислим за Бога, но и ние нямаме права идея за Него. Ако ние имаме правилна идея за Бога, щяхме да живеем добре. Ако запалим тази печка добре, ще можем ли да я пипаме? Сега я пипаме и казваме: „Колко е черна и грозна!" Даваш си мнението за нея. А пък, като стане на 100–150 градуса гореща, не можеш да я пипнеш, защото ще ти причини известна болка. Печката виновата ли е? Ти казваш на нея: „Колко си груба!" Печката ли е груба или ти не знаеш причините. Та в живота осъждате, понякой път, някого за нещо, за което той не е виноват. Той не е искал, но е станала тая работа. От новия живот хората се намират вече в нови отношения. Чувствителността на съвременните хора се е развила. Културата седи в повишението на човешката чувствителност. Ако имаме измервания на чувствителността на хората, ще намерим, че от 2000 години човешката чувствителност се е повишила. И в тази чувствителност седи добротата на човека. Колкото повече човек е чувствителен, толкова е по-голяма възможността да прави добро. Защото ако ти не можеш да сравниш две състояния, каква чувствителност имаш? В какво седи гениалността на един диригент, на един музикант? Гениалността седи в разумяването на тоновете. Той има чувствително ухо. (Учителят свири и на камертон взема един тон.) Мислите ли, че този тон е прав? За обикновеното ухо е прав, но инак не е прав. Трябват му още няколко

трептения. Но за кое ухо? – За чувствителното. Обикновеното ухо не чувствува. Когато хората станат повече музикални, след 15–20 години, ще се изменят камертоните. Този камертон е направен за сегашното състояние. Та, промените в света са едно благо за хората. Много работи има, които биха се обяснили, но след като се обясняват нещата, има една опасност, че хората не мислят. Някой път ние мислим, че разбираме някои работи. Аз наричам разбран предмет или разбрано нещо това, което можеш да го направиш. Например, още щом като учителят го изпее и ти можеш да го изпееш. Щом учителят взема тон и ти, без да го повтаря той, ти го вземаш правилно, ти си способен. Някой път, ще ти го каже пет пъти и ти ще го научиш. Тогава си талантлив. Ако ти го каже 50 пъти и ти го запомниш, ти си обикновен. Ако пък никак не го запомниш, ти не си даровит.

А пък вие, които стоите тука, сте даровити. Има хиляди степени на даровитостта. Тя е на степени. Има известни линии на вашето лице, които показват степента на даровитостта. Някой от вас е даровит на физическия свят: знае да шие, да направи нещо. Друг някой е даровит в знанието, как трябва да се обхожда духовно. Той разбира хората вътрешно. И двамата, като се срещнат, единият казва: „Той не е даровит да разбира състоянията на хората.“ А пък другият казва: „Той не е даровит в това и това. Не му стига ума.“ Тези двама се допълнят. Този, който знае да шие дрехи, ще ушие на онзи, който не знае, а пък другият ще му ушие дрехи в духовния свят. Работата е, че единият шивач е обикновен, а пък другият е придворен шивач. Първият е шивач на физическото поле, а вторият е придворен шивач.

Ще ви дам една схема, едно очертание:

Любовта, Мъдростта и Истината – Това е Божественият свят.
Животът, Знанието и Свободата – Това е Духовният свят.
А що се отнася до Добродетелите – Това е човешкият свят.

Как ще преведете сега Живота? Любовта преведохме с Живот. Мъдростта преведохме със Знание. Истината преведохме в духовния свят със Свобода. Сега, Живота с какво ще преведете във физическото поле? Ще оставя вие да направите един превод. Понеже за пръв път сега не ви зная езика на физическото поле. Божественият и ангелският езици зная много добре, но човешкият език не толкоз. Има неща, които не зная. Аз съм крайно невежа. Много съм невежа; не мога да лъжа. Простак съм. Като мене простак в това отношение няма. После, да смотолевя някого и затова съм крайно простак. Да обидя някой човек и затова съм много голям простак. Някои мислят, че съм много учен. На някого казвам, че ще си изгори

ръката. Той се е влюбил в някого. Казвам: „Ще се изгориш!" Казвам му: „Това не е Божествен огън." Той казва: „Как не е Божествен! Господ го е създал." Например, печката хората са направили, а не Бог. Всички неща, които Бог е направил, никаква пакост не причиняват. Те са хармонични. Само в работите, които духовете и хората правят, там има едно малко различие. Човек се изгаря, понеже трептенията на огъня са по-силни от трептенията на ръката. Ако трептенията на твоята ръка са по-силни, ръката не изгаря. Можете да направите един опит ако искате: печката е нагорещена. Дръжте ума си съсредоточен и си турете ръката на печката, след това я дигнете и духнете на ръката си и няма да стане нищо. Ако турите без да мислите, ще се изгорите. В първия случай, като съсредоточите ума си, ще повишите трептенията си, ставате силни и затова не може да изгори ръката ви. Страданието в света произтича от същия факт. Вие всякога може да пострадате от един човек, чиито трептения са по-силни от вашите. И ако не се поставите в потребното съотношение, ако много се приближите, ще изгорите. Не мислете, че един човек, който много обичаш и който ви е много приятен, няма да ви изгори? Той ще ви изгори. Без да иска, той ще ви изгори. И тоя човек, за да не ви изгори, веднага трябва да намали температурата си. Умните хора си имат трансформатор. И като са нагорещени, турят 1–2–3–4–10 трансформатори, за да се намали тая топлина и който дойде, по никой начин да не се изгори. Иначе ще се изгорят хората! И така става, някой път, когато ангелите слязат между хората и вземат формата на една млада мома и на сума хора изгарят чергите! Казват: „Изгори ме, изгори ме!" Това са закони. Тук имате едно същество, което още не се е приспособило на условията на физическия свят и то не знае, че може да ви причини вреда. И често вие се обвинявате за някои работи. За някои от тях сте виновати, а за някои не знаете даже. Някой може да се е обидил от вас, а вие даже и не подозирате.

Вие нали искате знание? Казвате: „Господ ще ни научи!" Хубаво, как ще ви научи Господ? Как ще ви научи да оценявате хляба? – Като ви вземат хляба и вие погладувате малко. По-рано, вие, някое парче хляб го хвърляте на кучетата и казвате: „Този хляб е нечист!" Аз имах един познат, свършил университет, благороден. През войната, той върви и носи 3⁄4 хляб и веднага разбирам, че 1⁄3 е за него, а другите две четвърти за жена му и за детето му. Прегърнал го, не цял хляб! Кой го е разделил? – Законите на страната. Има война. Разделят го, за да могат всички да се ползуват. А пък в обикновеното време ще носи цял хляб, а може да носи и два, и три хляба. По същия начин трябва да се съобразяваш. Някой път има изобилие в съзнанието, а някой път може да ви се дава в икономичен размер, по малко.

Колко пъти аз съм говорил за Любовта! Но Любовта не е едно развлечение в света. Това е един Велик Подтик на Духа! Бог се изявява като един Велик Подтик. Бог иска да предаде този, Великия Подтик в Битието, иска да ни го предаде на всинца ни. И зависи от разбирането на Любовта, за да бъдеш ти щастлив. Ако разбираш този подтик, ако разбираш, какво отношение има този подтик към тебе! Хилядите подтици, които има в света, те не се отнасят за тебе. Например: Ако двама души се обичат, ти няма да обичаш като тях. Двама музиканти се обичат, любовта им се различава. Двама художници се обичат; любовта им се различава. Или майка и дете се обичат, но любовта им се различава. Казваме: „Те се обичат!“ Но много общо е казано това. Този, Великия Божествен подтик, ако го разбирахме, ние щяхме да бъдем в сила всеки един от нас да се обновява. Ти сега, ставаш и си неразположен. Господ ти е говорил, но не си разбрал. Разбрал си, но половината не е разбрано. И като дойде ден за матура, ученикът е наполовина учил. И сега идва хитрина: Дано да го изпитат за това, което знае! Но ако го изпитат за онова, което не знае? И музикантът, като дойде изпитът, казва: „Дано ме изпитат за онова, което зная!“ И ако дойде някой мъчен пасаж, казва: „За късмет е!“ Хубаво е късметът, но светът с късмет не върви. Човек, за да бъде човек, трябва да има подтик, той трябва да има един любовен подтик и трябва да знае, че в този подтик се крият всички възможности. И всеки един човек, ако го срещнете, ако го разбирате, неговата среща не е безрезултатна за вас. От този човек вие може да очаквате това, което той може, в дадения случай, съзнателно или несъзнателно да ви предаде. Например, той може да ви е срещнал на пътя. Той ви е предал нещо. Той, като ви е срещнал, си е махнал ръцете. И с това махане ви е предал нещо или си поклати главата, или прави друго движение. Той ви е предал, с това, нещо. Ако той е бил тъжен, той е предал от своята тъга, без да знае. Ако има една лоша мисъл, предал ви я. Ако той е бил радостен, предал ви е от своята радост. Ако той е бил гениален, предал ви е нещо от своята гениалност. Ако е човек с особен характер, предал ви е нещо от характера си. Бог с всички хора иска да внесе в нас Своя Божествен подтик. Когато говоря, че трябва да обичаме хората, вие седите и казвате: „Как е възможно аз да обичам всички хора!“ Аз не ви говоря, че трябва да обичате всички хора, друго нещо ще ви кажа, което може да разберете: Бъдете готови от всеки човек, когото срещнете, да можете да възприемете това, което Бог е вложил в него. Срещнете някого. Той ви даде някой плод. Турете го в торбата си! Друг ви срещне и ви даде ябълка. Вземете я! Даде ви някой круша. Вземете я! Даде ви слива. Вземете я! Някои хора обичат да дават по едно, други по две, по три, по четири, по пет, по шест. Някои дават с шепата. Най-опасни са, когато дават по две. Предпочитайте да ви дадат една круша, отколкото две круши. По-добре да ви дадат една круша, отколкото две. Ако те наказват, кое е по-хубаво: една тояга ли да ти ударят или две? Една, разбира се! Сега в отрицателния

смисъл разбираме това. Една плесница е по-добре, отколкото две. Ако двама души, сприхави, се съберат на едно място, ще вдигнат скандал. Когато Адам беше сам, живееше в Рая. Аз изтъквам закона. Не че жената е причината. Не! Но числото две вдигна скандал. Докато той беше сам в Рая, той беше добре. Един ден Господ прекара животните пред него. Адам беше учен човек. Той беше голям зоолог. Той държа матура по зоология. Той изказа всичките имена на животните. Като тури имената на животните, той разбираше значението на всяко животно. Какво беше първото име на кравата, името дадено от Адама? После го преведоха „крава". На гръцки как е крава? На френски е „vache". На английски е „cow". Всички животни, които имат рога, два рога, означават животни, които се колят. Овцете имат рога – колят ги. Двата рога означават чаша, да възприемеш. Но кого бият? Бият онзи, който е взел нещо. Бият онзи, който е рогат. Крадецът има рогата на животното. Взема нещо в тая чаша. И бият го. Казват му: „Кой ти позволи да вземаш този предмет?" Ние сега разсъждаваме по закона на аналогията. Числото две има свойство да произвежда раздор. Не че това число иска. Ти не бързай да направиш приятелство с когото и да е. По-добре е да нямаш приятел, отколкото да [се] скараш, ако имаш такъв. И после, ще се скарате и ще се разделите. Не се сближавайте, докато не се разберете добре. Докато твоят приятел не е разбрал какво нещо е единицата, ти не искай да станеш двойка – да имаш другар, да имаш помощник. Питам сега: Най-първо Бог, когато създаде света, ония същества, които Той създаде първи, имаха ли крака? Първата клетка, която учените наблюдават сега, има сферическа форма. Тия клетки отгоре са слезли. Там са се търкаляли. Щом слезли тук, на земята, тия клетки не могат да се търкалят. И тогава, нуждата накарала организма да се съобрази с външните условия. Докато най-после се явил човекът, който ходи на два крака. То е цяло изкуство да се държиш на краката си и благодарение на човешката мисъл! Човешката мисъл се върти спирално. И докато вашата мисъл се върти спирално, вие можете да ходите. Щом вашата мисъл стане праволинейна, вие веднага ще се намерите на земята. Можете да направите един научен опит. Ти вървиш и мислиш за доброто. Твоята мисъл се върти спирално. Но тъкмо разсъждаваш за Божествения свят, дойде ти в ума, че двама се скарали и мислиш кой е по-прав от тях. И тогава се спира кръгообразното движение и дойде праволинейното и паднеш на земята. Отгоре ти казват: „Не е за тебе да разрешаваш кой е прав!" Не е твоя работа да се занимаваш с праволинейното, а с това, което се върти. Ако речеш да кажеш кой е прав, можеш да имаш разрив на сърцето и да умреш. И сърцето ти се движи кръгообразно. Ако направиш праволинейно движението му, то ще се пукне. Това се нарича разрив на сърцето. На праволинейно движение сърцето не е свикнало и ако дойде праволинейно движение в нервите и мозъка, тогава хората се умопобъркват. Сегашните психолози казват, че се е разстроила нервната

система.

Криволинейното движение, това е Любовта! Казват: „Какво се е завъртял този около нея?“ Той, докато се върти около момата, то е хубаво, но като дойде праволинейното движение, да взима момата за себе си, раждат се всички неприятности.

Някой казва: „Навсякъде аз съм праволинеен.“ Ще ви преведа един пример: Изпраща майката своя син и му казва: „Когато срещнеш сватба, ще почнеш да играеш и ще викаш с тях. А пък, когато срещнеш умряло, ще си снемеш шапката и ще се кръстиш. И те ще те приемат добре.“ Няма да ви разправям надълго и широко историята. Случило се, че той излязъл с левия крак. Срещнал умряло и като видял умрелия, той почнал да играе. Хващат го. – „Я ела! Този невъзпитаник, как смее да играе!“ – и го набиват. Казват му: „Знаеш ли този човек, как е страдал? А пък ти играеш! Ти, когато срещнеш умряло, ще се молиш и ще се кръстиш!“ После, той срещнал една сватба. И вместо да играе, той почнал да се кръсти. Хващат го сватбарите и го бият. Дават му същия урок. Де седи погрешката? Погрешката седи в това, че според наставленията на майка си, не излязъл с десния крак, за да срещне сватбата и после втория път да излезе с левия крак и да срещне умряло. Там дето е умът, няма смърт. Там дето е сърцето, там има възможност да срещнеш умрелия. Живият човек сам може да работи, а за умрелия друг трябва да работи. Умрелият е голям аристократ. Другите ще отиват, ще харчат пари за гроба му, ще купят ковчег и всичко ще платят, а пък той нито пет пари не плаща. И ще го заведат на гроба. И никому не благодари. Аз сега вземам фигуративно. Този, умрелият, няма възможности. Условията, в които е попаднал, са толкоз лоши! Неговият ум е толкоз занят! Той е занят със себе си. Вижда, че му са объркани работите. За какво мислят умрелите? Само за себе си! От сутринта до вечерта казват: „Закъсахме. Тая работа е страшна!“ И когато вие почнете да мислите само за себе си, ти си в подобно състояние. Не е лошо това. А пък живият човек е онзи, който се е освободил вече от тесните рамки на смъртта и има вече Божествената свобода. Смъртта е по причина, че ти си в низшия свят, в света на тъмнината и трябва да се ограничиш. Когато човек отиде в тъмно място, трябва да е много внимателен, защото може да пропадне някъде. Може да има опасности на земята или на въздуха. Един американец ходил да изучава албатросите в топлите места, в един малък остров, който имал 4 километра дължина. Там живели повече от 40000–50000 албатроса. И тия албатроси са тромави. Като хвъркали, те се сблъсквали един с друг, толкоз са на гъсто. Не че искат да се сблъскват, но нямат сръчност. И хората, като се доближат един до друг и те могат да се сблъскат, няма пространство. 40000–50000 албатроса, като излязат да хвъркат из въздуха, колкото и да са сръчни, ще стане криза. В сегашния живот, в който се намирате, като сте

наблизо, всякога ще стане стълкновение, един с друг. Когато се движите противоположно, един срещу друг, винаги ще стане стълкновение. Ако се движат един против друг, възможността е по-малка.

Някой път, аз като говоря, вземам вашето положение. Вие имате една неопределена идея за Бога. Казвате, че Бог е неизменен. В своята същина, Той е неизменен, но там, отдето мине Бог, Той всичко около себе си изменя.

Ако Бог дойде на земята, ще има големи промени. Той е почнал да идва тук. Това разтърсване на народите, тия политически разтърсвания се дължат на онова Божествено присъствие. Бог иска да уреди света. Казват: „Разбърка се светът!“ Господ иде! Когато дойде финансовата ревизия, как всички чиновници се объркват, разтичат се и искат всичко да уредят в касата. Законът е строг. Та сега всички хора искат да наредят работите си. Някъде наредиш, някъде не. Да кажем, че те хванат в едно престъпление. Какво ще направиш? Какво се разбира под престъпление? Например, едно дете е влязло в чужда градина и е откъснало плод. Ще му кажат: „Кой ти позволи?“ Какво трябва да каже детето? Това е, което става с вас. Вас ви осъждат, някой път, че сте влезли в някоя градина. Не сте чели там надписа. Значи, някой път, може да пострадаш и погрешката може да е много малка. Няма почти никаква погрешка. Ако стопанинът е умен човек, той ще влезе в положението ти. Но, ако е строг, той ще ти каже: „Кой ти позволи да влезеш?“

Сега, в религиозния живот, вие сте влезли в духовния живот. Мнозина от вас искат да влязат в Божествените тайни. Но знаете ли, че с влизането в Божествените тайни много култури са изчезнали! Защото щом образуваш отношения и не изпълниш тия отношения, ще влезеш в противоречия. Например, дадат ти една пушка. Ако я оставиш на едно дете пълна, може да [я] пипне едно дете яяи да се утрепе. Ти трябва да извадиш патроните. Умът ви е пушка. В него има много патрони. Някой бутне и стане катастрофа. Патроните са човешките думи. Аз гледам някой път някои, те употребяват картечници със своите думи. Аз, понякой път, се бронирам вече. Една сестра ми каза: „Учителю, ти не постъпваш добре! Пристрастие има.“ Това е картечен огън. Аз си турям бронята. Казвам: „Възможно е. Който е дошъл на земята, не може да постъпи така добре. Права си сега. По мярката, която имаш, право е да не съм постъпил добре. Ще го имам предвид!“ Аз сега бих могъл да ѝ кажа: „То не е твоя работа!“ Казвам: „Права си.“ Влизам в положението ѝ. Тя си има известна идея. Казвам ѝ, че е права. И аз си имам известен идеал. Не се минава много и тя идва и ми казва: „Извинете!“ „Казвам, няма нищо!“ И казах ѝ тогава: „Но ще направите, тогава, една хубава баница. Ще я разрежете на десет части. На

мен ще дадеш една част, за да видя, че си се разкаяла. А пък другите ще дадеш на други сестри. И ако видя, че баницата ти е вкусна, тогава погрешката ти е простена. И щом всичките те харесат твоята баница, то и аз съм на тяхното мнение.“

Сега правя заключението. Ние, хората на земята, влизаме в едно пререкание с онова, което Бог е създал. Седим, някой път и казваме: „Защо Бог направи така? Бог не е създал света както трябва.“ Бог никога не иска извинение. Щом ти си недоволен, че носиш 25 килограма, Бог казва: „Турете му 35“ и ако още мърмориш, казва: „Турете му 45, 50, 100, 200, 300!“ Колкото повече мърмориш , толкоз повече товари. И ще се намериш в положението на героя в следния разказ: Един богаташ, една вечер, видял една кола насън. Колата била с три чифта бели коне. Тя била пълна със скъпоценни камъни и златни работи. И всички хора идат с малки панички и с лопата им турят от тия богатства. А пък той отива с голям сандък да му го напълнят. Те му казали: „Много ти е голям сандъкът. Имаме едно правило за тебе: Ще легнеш на гърба си и ще турят сандъка отгоре ти и ще турят в него богатствата. И когато ти стане тежко, кажи, за да не ти турят повече.“ Турили 100 лопати и той започнал да се задушава и почнал да вика и те спрели. Но окръжаващите казали: „Понеже той взе повече, отколкото му трябваше, не му снемайте от гърдите сандъка.“ В това време богатият се събужда и си изважда заключението: значи Господ му даде по-голямо богатство, отколкото му трябва. И той си казва: „Трябва да намеря място за моето богатство или моята работа е свършена.“

Казвам, щом ти е станало по-тежко, ти си взел повече, отколкото ти трябва. Тая работа, която имаме да свършим, трябва да я свършим. Аз искам да ви обясня научната страна. Има някои неща, с които трябва да се справим. Някой път казваме: „Трябва да се молим!“ Молитвата е един начин. Достатъчно е да срещнеш един умен човек и той да ти каже нещо. Една сестра дойде при мене, тя си написала цял поменик от противоречия, за които искала да пита. И като дойде, всичко това го забрави. Тя, като дойде, въпросът ѝ се реши. Тя каза: „Дойде ми сега една нова идея.“ И животът е лесен! Ти, като срещнеш един добър човек и без да говори той, някои въпроси ще ти се разрешат. Достатъчно е да срещнеш някой добър човек на пътя си, за да ти се разрешат въпросите. И достатъчно е да срещнеш някой лош човек, за да се забъркат работите ви. И някой път, като се забъркат работите ви, ще знаете, че сте срещнали някой лош човек. Ти казваш: „Какво трябва да се прави?“ Ще излезнеш в момента, когато ще срещнеш добър човек. Няма да излезеш в момент, когато ще срещнеш лош човек. Ти казваш: „Господ ме е турил в лоши условия.“ Не те е турил в лоши условия Господ, но ти си излязъл с левия крак, както момъкът, който срещнал сватбата. Да ви обясня какво значи

среща на момъка с умрялото и сватбата. Някой се наял хубаво и след това го бият. Той трябва да повърне назад яденето. При първия случай той е ял повече, а във втория случай, той е ял по-малко. При втория случай, той вече се страхува да яде много, за да не би да се случи същото както в първия случай. При втория случай той вече е оздравял и трябва да яде, но го е страх да яде достатъчно. И тогава, в него се заражда едно недоволство, че не е ял. Той трябваше по-рано, когато беше здрав, да яде достатъчно, а не когато е болен да яде по-малко. На здравия трябва да дават повече, а на болния колкото се може по-малко. Който е здрав, давайте му повече благо, а пък на болния – малко. Някои деца, които майките им ги обичат, цял ден мляскат. При сегашните условия, трябва да обработвате материалите.

Всички свещеници започват да си приличат. И всички адвокати си мязат. Кой с каквото се занимава, лицето му взема съответната форма. Военния, като го срещнеш, различава се. Учените хора се различават. Всички учени хора имат определена физиономия. Та идеите, които преобладават в нас, създават нашето лице. Трябва животът ни да бъде разнообразен и то по отношение на всичките добродетели. Животът, Знанието, Свободата ще ти дадат едни линии. Любовта, Мъдростта и Истината ще създадат други линии, най-хубавите линии. А пък Добродетелите ще създадат формите на цялото тяло. Най-първо Любовта оформява Божественото в нас. Животът оформява това, което ангелите творят в нас, а пък Добродетелите оформяват това, което хората творят. Аз ви препоръчвам, понякой път, да учите музика, понеже челата ви са тесни. И духовният живот не можете да разберете без музика. Без музиката не можете да разберете Живота, не можете да разберете Добродетелите, от Любовта не можете да се ползувате. Ще се ползувате тъй както не трябва.

Сега, мисълта, която трябва да остане, е: Носете това разнообразие, понеже всички красиви мисли, които ни идват, всички благородни чувства, които ни идват, всички възвишени подтици за постъпки, които ни идат, допринасят нещо. Аз говоря за целокупния живот на човека – в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието. Целият ни живот се изменя. Всяка нощ, когато си лягате, молете се на Бога, та когато спите, ония, които ви пазят, те да нагаждат работите.

Някой път казвате: „То няма какво да се учи вече.“ Ние трябва да имаме Любов, Вяра и Надежда. Трябва да проучим всички хора на земята, за да разберем какво нещо е надеждата. И трябва да проучиш живота на всички ангели, за да разбереш какво нещо е вярата. И трябва да проучиш Божествения свят, за да разбереш какво нещо е Любовта. Ти си срещнал няколко души и казваш: „Ние си приличаме.“ – Не си приличаме.

Сега каква мисъл остава? Ако водата изчезне, остава въздухът. Ако въздухът изчезне, остава светлината. Едновременно, при сегашните условия, трябва да имаме твърда почва под краката си. Това са добродетелите. Трябва да имаме вода. Водата е потребна. Какво съставлява водата в живота? После, трябва ни въздух за нашите дробове. Най-после ни трябва светлина за нашите очи. Трябва да имаш добродетели, за да знаеш, че имаш нещо стабилно под себе си. Това е твърдата почва. Водата е проводник, твърдата почва също, въздухът също. Човек трябва да има вода. Щом човек изгуби водата в организма си, той почва да съхне. Всички хора, които изсъхват, стават нервни, малко вода имат. А пък всички хора, които имат непотребна вода, повече вода, затлъстяват. Всички хора, които имат повече въздух, стават много активни. Трябва ви повече вода! Оценявайте водата. Щом обичаш водата, ще имаш толкова вода, колкото ти трябва. Обичай въздуха! И като обичаш въздуха, ще имаш толкова въздух, колкото ти трябва. Ти, като обичаш светлината, ще имаш толкова светлина, колкото ти трябва. Това е закон. Обичай светлината, за да имаш толкова светлина, колкото ти трябва. Обичай въздуха, за да имаш толкова въздух, колкото ти трябва. Обичай водата, за да имаш толкова вода, колкото ти е потребно. И най-после, обичай и земята, за да те поддържа. Това е сега в психичния живот. Твърдата почва, това са ония идеи и чувствувания, които образуват основата, върху която седим и която ни крепи. А онзи капитал, който е в обръщение, това са реките. Въздухът е капиталът, който твоите ближни дават. А светлината е капиталът, който Бог дава.

Как ще го приложите това? Вие го прилагате. Някой път употребявате повече светлина, отколкото трябва. Някъде употребявате повече въздух, отколкото трябва. Вие ядете бързо и чрез храната внасяте повече въздух и голямо количество въздух туряте в стомаха си. А пък в стомаха си трябва да турите минимално количество въздух. Щом влезе много въздух, той се разширява вътре и тия колики се дължат на този въздух. Тогава стомахът се разширява и вие почвате да се превивате. И тогава трябва да приемете или топла вода, или да направите масаж. Някой път, не туряте достатъчно въздух в дробовете си, колкото трябва. Дишате много плитко. Повечко въздух трябва да приемате в дробовете си и равномерно трябва да влиза. Който не знае да диша, не знае да говори правилно. И търпението на човека зависи от дишането му. Много е мъчно човек да диша правилно. Кажете: „Господи, дай ми знание, за да мога да употребявам твоята светлина правилно. Дай ми знание, за да мога да употребявам въздуха на място. Дай ми знание, за да мога да употребявам водата на място. Дай ми знание, за да употребявам твърдата почва на място.“ Това е една молитва, с която трябва да се молите. Сега това ви трябва. Светлина ви трябва. Въздух ви трябва, мисълта е там. Вода ви трябва и твърда почва ви трябва, това са

Добродетелите. Молете се за четири неща: за светлина, въздух, за вода, за твърда почва.

Сега, след като съм ви говорил, да ви свиря ли? – Не зная. Един час съм ви говорил. А пък вие сте хора, които нищо не плащате. Все гратис. (Учителят изважда цигулката.) Не като артист да свири човек, то е външната страна на музиката, артист да бъдеш! Там човек трябва да посвети живота си. Да изпеем: „Тъги, скърби!“ (Всички пеят, а Учителят едновременно свири.) Така както пеете, пението ви е еднообразно. В пението трябва да има един момент силен, един слаб и т. н. Вие вземате напрежението почти еднакво. (Учителят след това свири други неща – импровизирано.) Изпейте гамата! (Всички пеем гамата и едновременно Учителят свири.) Пейте сега едновременно, едни нагоре октавата, а други надолу. (Всички се разделят на две групи и едни пеят надолу октавата, а други нагоре.) Според новото схващане, когато пеете „До“, смятайте, че имате едно яйце, което се мъти и трябва да се измъти. Или си турил една семка в земята и тая семка трябва да се разпукне и да поникне. А пък при „Ре“ разбирайте, че нещо трябва да расте. Едновременно искам двама певци да пеят във вас. Човек да си пее на физическото поле, както си знае, а пък новият певец, като дойде, слушайте и него. И това, което можете да вземете от него, прилагайте го във вашето пение. Като пеете, да се слушате! (Всички пеят разни тонове с устните: „ммм“. След това Учителят пее и свири следната песен

„Посятата семка ще цъфти!
Посятата семка ще цъфти!
Посятата Добродетел ще се усвои!“

Музиката има, понякой път, неправилни тактове. Неправилните тактове най-мъчно се изучават, понеже [са] по-голямата част. В живота е повечето неправилни тактове. Вие имате едно противоречие в живота. Това е един неправилен такт. И веднага трябва да намерите един съответен тон, думи или звук, за да поправите състоянието си. Набраната енергия трябва да се предаде музикално. Набраната енергия не можете да я задържите. Трябва да се намери един начин, за да се превърне. Та, като станете, пейте, мислете, чувствувайте! Главното препятствие е, че вие много си реагирате. Иска някой да се прояви – оставете го! Вие му казвате: „Недей така!“ Имате един навик да казвате: „Така недей!“ Оставете всеки един да се прояви. Чак след една седмица му кажи, но в дадения случай го остави да се прояви. И за да се проявиш, теб ти трябва само една минута. (Учителят пее думите „Посятата семка ще цъфти.“ И после друго: Бъдете свободни! Не налагайте на другите хора да живеят като тебе. Няма по-голямо нещастие да живеят всички по един и същ начин. Бог обича разнообразието. Един, който рисува карикатури и друг, който рисува хилави хора или образи – и

двамата са на място. Карикатуристът показва нещата, които не са завършени, а пък художникът показва неща, които са завършени. Та лошите неща не са завършени неща, а пък добрите работи са завършени работи. Неприятно ти е да гледаш лоши работи, но те са незавършени. Ако картината не е хубава, трябва да стане нещо в нея. Ако аз съм ял добре, това няма да ползува другите. Най-първо ще ползува мене. И след това, понеже имам вече сила, аз ще мога да услужа на някого. Когато имам добро разположение, мога да помогна на някого. Щом нямам добро разположение, не мога да услужа. Та по-добре е да имам добро разположение, за да услужа. Ако не съм разположен, тогава ще живея само за себе си. Аз наричам хората, които живеят само за себе си, умрели. Той е отишъл в света, мисли да си има къща, да си посади ниви. Той е на физическото поле. А пък някой мисли да отиде между ангелите, да прояви добродетели. Онзи, който е на земята и мисли за неща, които са за земята необходими, като си замине, няма да му е добре. И онзи, който мисли за небето, като излезе от ангелите и дойде на земята, няма да му е добре. Като ангел на земята не се живее. Не че не се живее, но ще превърне ангелския живот в човешки. Ще превърнеш добродетелите, жадния ще го напоиш, гладния ще го нахраниш, а пък на тъжния ще кажеш една сладка дума.

Първото нещо: Дайте си свобода! Това е единственото нещо, което ви липсва – Законът на свободата! Някой може да мисли различно от вас. Разбирайте се! Считайте, че всичко това, което човек върши в дадения случай, дали той съзнава или не, считайте, че той върши Волята Божия. Ти казваш, че той не е прав. Не е право според мене. Един стражар кара един затворник – право ли е? Но този човек е убил двама души, хора! Той е лишил двама души от свободата, от живота и сега има вериги на краката си. И него го лишават. А пък този, който не е извършил престъпление, не му турят вериги. На праведния, като му турят вериги, те се стопяват, а пък на грешния, като му турят вериги, те остават на краката му. Този, на когото веригите остават, е грешен. Петър, когато беше в затвора, като дойде ангелът, сне му веригите. Молеха се за него. Дойде ангелът и веригите му паднаха. И ангелът му каза: „Излез вън! И не искай да бъдеш [извъстен], за да покажеш къде си се скрил. Но да те няма никъде.“ Когато излезеш от дяволската тъмница, не ходи да казваш на дяволите къде си се скрил. Сега вие криво ще ме разберете. Не примирявай Божественото, доброто със злото. Не ги примирявай! Те са две страни. И като направиш едно зло, ще кажеш: „Направих, Господи, една беля, едно зло.“ Едно дете, за да покаже, че е щедро, раздава всичкото сладко от гърнето на своите другарчета. Майка му го пита: „Кой изяде сладкото от гърнето?“ Детето си мълчи. То не казва: „Аз и моите другари го изядохме.“ И тогава майката мисли, че слугинята го е изяла. Ето де е злото. Детето трябва да каже: „Дойдоха ми

приятели – аз и те го изядохме.“ Не набедявайте слугинята!

Тук трябва да се направи един клас за музика. Тогава ще дойде едно противоречие. Земната музика е много хубава за хората. Но тая музика, изнесена пред ангелите, ще прилича на един джазбанд. Шумна е тя. И понеже ангелите са много учтиви, те ще си турят нещо в ушите, за да ги запушат. И преспокойно ще изслушат земната музика, но със запушени уши. Те са толкоз учтиви! И когато се върши зло пред вас, то е една музика на дявола. Вие си запушвайте ушите!

Докато [се] оправи светът трябва да ходим със запушени уши. Възможно е да се оправи светът. Светът е оправен. Най-мъчно е да обичаш човек, който ти говори лъжа. Като ти направи пакост е мъчно. Но в дадения случай, то може да ти е дадено като задача – да се примирявате. Щом ти е дадена една задача, трябва да знаеш как да я разрешиш.

Някой път пеете много хубаво, като артисти. Някой път, като ви слушам горе, казвам: Разногласие има. Няма връзка! Някой път, всичко върви много хубаво. Обертоновете в пространството се разнасят много хубаво. Отгоре ви слушам.

Отче наш.

Любовта дръжте, като един Божествен Подтик, който трябва да се прояви във всички области на Живота. Всичко във вас да има Подтик!

7 часа без 7 минути [сутринта]
5 Лекция от Учителя,
държана на 2 ноември, 1938 година
София, Изгрев

1938_11_06 В името Божие
неделна беседа

В ИМЕТО БОЖИЕ

Отче наш.
Ще се развеселя.

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Матея.

Когато чете стари работи, човек трябва да знае, как да ги превежда. Това започва в онова време преди 1918 г.

Всеки човек трябва да има по един трансформатор в ума си. Светлината, която влиза в ума му, всяко чувство, което минава през сърцето му и всяка постъпка, която извършва, трябва да се трансформират. Ако не знае как да ги трансформира, той ще се намери в чудо, т.е. в трудно положение. В онова време дойдоха учениците при Исуса и казваха: „Кой е най-голям в царството небесно?“ Този въпрос интересува и сегашните хора. А Исус повика едно дете, та го постави посред тях и рече: „Истина ви казвам: Ако не се обърнете и бъдете като децата, няма да влезете в царството небесно.“ Човек, колкото и да е голям на земята, на небето и с микроскоп не можеш да го видиш. Като се качва на небето, човек трябва да бъде десет пъти по-малък, отколкото е в действителност. Но като слиза на земята, пак трябва да бъде десет пъти по-малък от това, което е на небето. Та като отива на небето, човек трябва да бъде като дете – да не носи никакъв спомен от земята. Човек може да носи със себе си само знанието и опитността си. „И тъй, който смири себе си като това дете, той е най-голям в царството небесно.“ Следователно човек трябва да се смири толкова, че всяка най-малка мисъл, всяко най-малко чувство и всяка най-малка постъпка в себе си трябва да ги зачита, да не мисли, че и без тях може. Не казвайте, че вие знаете тия работи. „И ако те съблазнява окото ти, извади го и го хвърли от себе си. По-добре ти е с едно око да влезеш в живота, а не да имаш две очи и да бъдеш хвърлен в пъкъла огнен.“

Казвате: „Как да извадим едното си око?“ Че вие имате само едно око, второто ви око е изкуствено. Защо трябва да лъжеш хората с изкуственото си око? Извади това око и го хвърли навън. Нека хората знаят поне, че ти си с едно око. Това изкуствено око и без туй не ти върши никаква работа. То е непотребно. Извади го и го хвърли навън Христос говори за непотребното око на човека. Имаш два ума, единият е непотребен. Извади го и го хвърли навън. Имаш две сърца: едното е добро, а другото е лошо. Извади лошото сърце и го хвърли навън. Тъй щото, когато Христос казва

да извадиш едното око, Той няма предвид да извадиш единственото си око, но от двете да извадиш едното. Двете очи развалят работата. Казвате: „Какво ще стане, като извадим едното си око? На какво ще замязаме?“ Ето на какво ще замязате. Братът е с едно око и сестрата е с едно око. Съединете едното око на брата и едното око на сестрата и ще имате две очи – нищо повече. „Гледайте да не презрете едного от тези малките.“ Малките, това са служителите, ангелите, които наблюдават всичко, каквото хората правят и отиват да кажат на Господа. Един ангел ще дойде и ще те задигне от земята. „Рабе лукави, всичкият онзи дълг ти простих, понеже ми се примоли. Не трябваше ли и ти да помилваш служителя си, както помилвах аз тебе?“ Сега да сме на ясно. На всеки едного от вас, на когото Бог е простил десет хиляди таланта и той е длъжен да прости на този, който му дължи сто пенязи. Обаче, на онези, на които нищо не е прощавано, те са свободни да правят, каквото искат.

Като е дошъл на земята, човек има за какво да живее. За четири неща трябва да живее човек. От сутрин до обяд той ще живее за радостите си. От обяд до залез на слънце, той ще живее за скърбите си. До среднощ той ще живее за несполуките в живота си, а от среднощ до изгрев той ще живее за сполуките си. За тези четири неща, именно, човек трябва да живее. Нещата в живота се обезсмислят, защото някой човек е изгубил тяхното предназначение. Например, ако изучавате някой чужд език: френски, немски или английски, англичанинът, французинът или германецът няма да ви разбират, ако не можете да произнасяте думите правилно. Например: Французите произнасят думата „инактивите“, която означава бездействие. Същата дума на английски означава „инактиф“. Българинът пък казва „бездействие“. Значи, французинът е турил на тази дума на края ѝ буквата „е“ – значи, отворена е тази дума. Англичанинът пък я е затворил. Значи, едната дума е отворена, а другата – затворена. Какво означават отворените и какво – затворените работи? При затварянето работите стават отвътре, а при отварянето – отвън. Французинът е способен отвън да направи всичко, но дойде ли да направи нещо отвътре, той се намира в трудно положение. Англичанинът пък точно обратното: отвътре той прави всички работи много добре, но дойде ли до външните работи, там се намира в затруднение. Англичаните са доста сръчен народ. Но като дойдат до външната страна на нещата, там всичко развалят. Питайте българите да ви кажат, колко работи им развалиха англичаните. Например, те им развалиха Сан-Стефанска България. Не че те съзнателно искаха да развалят тази работа, но щом дойдоха до външно положение на нещата, умът им не стига там. Ето, вземете нещата и в обикновения живот: Когато бащата обича някое от децата си повече от другите, той все ще намери някаква особена добродетел в него и е готов за това дете да направи всичко. За него той е готов на всякаква жертва. Ако някое от

децата му не върви по неговия род, той е готов на всяка крачка да вижда погрешки в него. Кой каквото в дома направи, все на това дете ще го стовари. Това са факти от обикновения живот. Понякога хората се намират в трудно положение. Защо? Човек не може да обича това, което е точно като него. Това, което е подобно на тебе, ще дойде точно от противоположната ти страна. Когато две реки текат от два големи баира, те непременно ще се сблъснат. Между тях няма съгласи да се съберат на едно място. Между тях ще има шум, караници, спорове. Следователно когато двама души не се разбират, те мязат на двете големи реки, които идат от противоположни места. Едната река казва: „Аз слизам от високо“ И другата река казва, че слиза отвисоко. В края на краищата и двете реки се сблъскват. Ние трябва да разбираме психологическите моменти. Когато един човек заеме една служба и го засегнат с нещо, той веднага намира лошите работи в службата. Защо? Защото е засегнат. Когато нещо става вън от него и не го засяга, той намира, че службата е добра. Това е чисто психологически момент. Ето защо, докато нещата не са ни засегнали, ние не знаем, колко можем да издържим. Щом ни засегнат, тогава вече виждаме, колко можем издържаме. Казвате, че трябва да се търпи. Но и търпението има предел. Ние искаме от някои хора постоянно да търпят. Това е невъзможно. Бог, Който е дълготърпелив и Той дохожда до крайния предел. Докато търпи, Той търпи и мълчи, но когато наказва, Той може да запали земята, че нищо да не остане от нея. И тогава всички ще се изплашат, ще решат всички въпроси изведнъж. При това положение всички въпроси моментално се решават: домашни, семейни, обществени, политически и т.н. Но кое е по-добро: ние сами да уредим работите си или Бог да ги уреди? По-добре е ние да уредим работите си, да не очакваме на Господа, Той да ги урежда. Болният не трябва да очаква от лекаря, той да го излекува. Лекарят е само едно условие. Всеки болен трябва да има непреодолима вяра в своя дух, в своята душа, в своята сила, в своя ум, сърце, в своята воля. Лекарят е само едно условие, а човек сам трябва да помогне на мощното в себе си, да се присъедини към него. Ти си сиромах, не уповавай на богатството, което може да дойде като едно условие отвън, но уповавай на душата си, на духа си на ума си, на сърцето си, на волята си, на вярата си и т.н. Човек всякога може да има пари, но всякога не може да разполага с онова, което Бог е вложил в него, ако не е работил да го развие. Всеки от вас може да разбере, дали има добре развито обоняние или няма. Ако обонянието му е добре развито, той ще може да помирише златото и да каже, каква е неговата миризма. И златото има миризма, както мирише карамфилът, розата и други цветя. Това не са го постигнали всички хора. Напротив, сегашните хора миришат, миришат и пак не могат да познаят, дали нещо мирише или не. Ако усетят някаква миризма, не могат да кажат, на какво именно мирише. За мен това е лесна работа. Туря носа си и мириша. Питате, как се познават хората, дали миришат или не. И това се

лесно познава, но остава тайна, само за мен. Обонянието на сегашните хора е доста затъпяло, вследствие на което, не могат да възприемат тънките миризми на нещата. „Как придоби това знание?“ С много учене. Цели 20 години съм учил по този въпрос. „Как познаваш, дали хората миришат или не?“ Много просто. Помириша човека и казвам: „Този човек е добър, защото мирише добре, помирисвам го.“ После казвам: „Този човек е лош, защото мирише лошо.“ Това са научни работи. Когато вземете едно ядене, трябва ли да дойде при вас някой авторитет, да ви доказва, дали яденето е добро или не е. Щом го вкусите, вие казвате: „Много вкусно, много добро е това ядене.“ Значи в устата си вие имате един авторитет – езикът, чрез който опитвате вкуса на яденето. Та, хората по наследство от миналите поколения и до днес, носят в себе си известни схващания и разбирания, които ги спъват. Спънката се заключава в това, че всеки човек иска да мислят само заради него. Това е невъзможно. Законът е такъв, че всеки човек мисли само за себе си. Обаче, като мисли за себе си, в това [себе си] са вложени три неща. Като мислиш за себе си, ще мислиш за своя ближен, ще мислиш и за Бога. Ти, човекът, който мислиш за себе си, си едно дете. Като мислиш за себе си и за своя ближен, това е твоята майка. Кой е твоят ближен? Майка ми и нищо повече. И после, като мислиш за Бога, това е баща ти. Бог заема мястото на баща ти. И обратно: баща ти заема мястото на Бога. Следователно ти ще обичаш трима души: баща си, майка Си и себе си. Понеже си излязъл от майка си и от баща си, ще ги обичаш. Вие можете да имате друга някаква философия, то е ваша работа. Но аз, след като съм опитал всички философии, дойдох най-после до тази. Как опитвам аз философиите? Като дойде някоя философия при мен, аз я помирисвам, да видя хубаво ли мирише. После я чукна да видя, какъв тон издава. След това я слушам да говори. После я разглеждам, как гледа на нещата. И най-после гледам, дали добре ходи и работи. Ако приятно мирише, има хубав тон, сладко говори, добре гледа на нещата и добре ходи, и работи, аз я приемам. Няма ли тия качества, казвам ѝ, че не е за мене.

Казвате: „Коя религия е по-реална?“ Религия, в която Бог не живее е мъртва. Всеки човек, в когото Бог не живее е също мъртъв. А всеки човек, в когото Бог живее има дух, има сила. Силата на човека е в духа. В душата пък е любовта. Такава душа при никакви условия не се разклаща. Човек, в когото Бог живее има и ум, който работи и мисли. В този човек има и сърце, има и топлина, от която всички хора могат да се сгреят. За такъв човек всеки казва: „С този човек аз мога да живея. Бог се е споразумял с него. Щом Бог се е споразумял с него и аз мога да се споразумея. Какво ще търся при човек, с когото Бог не се е споразумял?“ Следователно и на вас казвам: Там, дето е Бог, ходете при него, там, дето не е Бог, не ходете. На научен език казано: там, дето има светлина, ходете, там, дето има топлина,

ходете, там, дето има любов, ходете, дето има сила, ходете. Защото нещата стават само със сила. Всяко нещо може да стане със сила. С любов нещата могат да се осъществяват. Любовта дава живот, а светлината дава всички блага, от които нашите чувства се нуждаят.

Та новото, на което трябва да се спрем, е да преодолеем себе си. Някой седи и мисли и току изведнъж дойде в ума му мисълта да си има една къща, един голям апартамент, но както си мисли, той си казва: „Защо ми е толкова голям апартамент? Трябва да мисля за кираджии, които често не плащат. С този апартамент ще си създам големи безпокойствия. По-добре да нямам нищо." Като размишлява още по-дълбоко, той дохожда до мисълта, че Бог му е дал една къща – неговото тяло, което трябва да се оправи. Като започне да гледа на това тяло, вижда, че нещо на челото му липсва. Той вижда, че челото му е много тясно, едва три-четири сантиметра. Така той дохожда до заключението, че трябва да разшири тази горна стая. Като я разшири ще може повече въздух да влиза в нея. След това той разглежда лицето си, с всички негови удове: веждите си, носа си, устата си и намира, че навсякъде трябва да се направи по нещо. Така той иска да изправи цялата си къща, да я [расс] и хората. Какво по-хубаво от това, да изправи човек къщата си. Някой казва, че не иска да отиде с това тяло на небето. Външното си тяло той няма да го занесе, но вътрешното си тяло ще вземе със себе си. И ако не може да изправи външното си тяло, той никога няма да бъде пуснат на небето. Какъвто е на земята, такъв ще бъде човек и на небето. Не мислете, че като отидете на небето, веднага ще се измените. Каквито чувства има на земята, такива ще имате и на небето. Ако на земята сте сприхави и на небето ще бъдете такива. Само че на небето няма да има кой, да ви дразни, вследствие на което не можете да се проявите. На небето никой няма да ви тормози, да ви заставя, да платите дълговете си. Там ще бъдете свободни. Там няма да се обезсърчавате, защото няма да има кой, да ви създава такива условия. Там няма да се съблазнявате. Значи, човек има условия да се прояви такъв, какъвто е, да прояви своите слабости само когато слезе на земята. И в невидимия свят има същества, духове, подобни на хората. Някои ангели, които живеят на небето, пожелават понякога да оправят света. Като разбере желанието им, Бог ги изпраща на земята, като им дава задача, да възпитат един човек. Те се виждат в чудо.

Сега да дойдем до разбраните неща. Всички трябва да разберат, че света е създаден по известни закони. Под думата „закон" аз разбирам нещо разумно. Има закони, които се менят, но има закони, които никога не се менят. Закони, които се менят са преходни и в тях разумността е слаба. Има закони, които човешкият дух е създал. Има закони, които ангелите са създали. И най-после, има закони, които Бог е създал. Законите, които

човешкият дух е създал, се делят на десет категории, десет йерархии. Ангелите спадат към деветата йерархия, а човек към десетата. Човешката душа представя нещо интелигентно, мощно, силно, а човешката раса представя елементи в природата. Всички човешки души са живи, те са носители на Божията Любов. Когато искат да опитат Божията Любов, невидимият свят я прекарва през призмата на човешките души. Само така могат да разберат, какво нещо е човешката любов. Ако тази любов не може да мине през човешките души, тя не може да се разбере. Иначе тя е недостъпна. Иначе всички същества ще имат смътна представа за любовта. Ако кажете „а“ към „б“, това е само едно отношение. Така и любовта може да се познава теоретически, но теорията не разрешава въпросите. Какво е това отношение, никой не знае. Отношението разбира известна опитност, известно самочувствие, известно съзнание. Да заемеш известно място, това подразбира да поемеш известно движение, да знаеш как, да се справиш. Всяко нещо, което си предприел, трябва да го имаш под известен контрол. Грандиозно нещо е любовта. За да я разбираш, ти трябва да имаш една чиста мисъл. За да разбираш любовта, ти трябва да имаш и чувства. Чувствата се усилват от любовта, но любовта още не е чувство, нито чувството е любов. Мнозина се мамят в любовта. Като изпитват някое приятно настроение, те мислят, че това е любов. Не, не се лъжете. Любовта е нещо, което никога не се изменя. Любовта е нещо вечно. Когато любовта дойде при теб, ти се усещаш силен, мощен, готов да дигнеш цялата земя на гърба си. А щом дойде чувството, ти се задоволяваш с малки работи. Ти искаш да имаш едни обуща, една хубава шапка, една карфица, един часовник, една златна игла, като моята и като моя синджир. Ще кажете: „Защо нося този синджир?“ И той си има някакъв смисъл. Като го хващам от време на време, аз го питам, иска ли да свърша някаква работа за него. Често този златен синджир цапа чистата ми жилетка. С това иска да ми напомни, да го измия. Ако забравя два-три дни да го изчистя, той сам се чисти в жилетката ми. Като го питам, защо ми цапа жилетката ми, той казва: „Къде другаде мога да се очистя? И в такъв случай, по-добре аз да се очистя, макар твоята жилетка да се цапа.“ Често и вие постъпвате по същия начин. Като се чисти в жилетката ми, синджирът казва: „Като съм чист аз и хората ще имат по-добро мнение за тебе.“ По-добре е ние да бъдем чисти във всяко отношение. Във всяко отношение човек трябва да бъде чист в живота си. Всички несгоди, които се случват в живота на човека, се дължат на самия него, а не на някакви външни условия, на някакви препятствия. Лоши условия няма отвън. Всички препятствия в живота на човек се крият в неговия мозък. Вън, в природата не съществуват абсолютно никакви препятствия. В природата всичко е така добре наредено, без никакви препятствия. Който не разбира това, казва, че всичко в природата е разхвърляно, в голям безпорядък. Ако някой човек вземе крилата на една птица и започне да работи с тях, в неговия живот ще

стане голямо разместване на нещата. Защо? Понеже той е влязъл в един по-нисък свят да работи, вследствие на което ще срещне големи препятствия. Тази интелигентност е по-ниска от неговата като човек. Когато разглеждаме нещата в природата, не е въпрос само до местата им, но има неща, които вие не виждате. Със своя дух човек може да се подигне по-високо, отколкото сега се намира.

Много неща има, които могат да се кажат на хората, но все таки, засега е опасно. Колкото и да е опасно, те трябва да знаят, че не е само сегашното тяло, с което могат да се движат. Човек има друго едно тяло, с което вечер може да излиза от физическото си тяло и да се разхожда из пространството. Това всеки е проверил. Колко пъти вие сте сънували, че излизате вечер някъде и хвърчите. Гледате, тялото ви лежи на леглото, а вие с друго някакво тяло хвърчите из пространството. С кои очи виждате, че тялото ви лежи на леглото, а същевременно хвъркате някъде из въздуха? С кое тяло хвъркате? Ние чувстваме тия работи с духовното си тяло. Когато казвам, че някои работи не могат да станат лесно, имам предвид физическото тяло на човека. Значи, с физическото тяло на човека работите не могат да станат лесно, но с духовното тяло лесно стават. С духовното тяло много работи, които минават за невъзможни, стават моментално. Невъзможните работи стават с духовното тяло, което е устойчиво. Духовното тяло е Божественото тяло на човека, с което той трябва да работи както с физическото. Когато говорим за духовния живот, ние разбираме, че трябва да се живее добре, да създадем такава храна, която да съгради духовното тяло. Като мислим, чувстваме и постъпваме правилно, ние даваме възможност на Божията Любов да се проявява чрез нас. При това положение, именно, чрез нашето духовно тяло се проявява нашата душа и нашият дух. Щом душата, духът, умът, сърцето и волята почнат едновременно да действат в човека, тогава всички противоречия, които съществуват в живота на човека, моментално изчезват. Бог е в човешката душа, в човешкия дух, в човешкото сърце, ум и воля. Следователно човек трябва да прояви своя дух, своята душа, своя ум, своето сърце и своята воля, за да се прояви Бог в него. Всеки човек трябва да очисти сърцето си, за да се прояви Бог в него. Той трябва да възпита ума си, за да се прояви Бог в него. Настанало е вече време, когато Бог трябва да се прояви чрез ума, сърцето, волята, душата и духа на човека. Обаче, това не може да бъде външна мярка. За да разберете, как се е проявил Бог и как може да се прояви, има особен начин. Когато Бог се прояви в човека, той проявява голяма свобода. Дето и да отиде такъв човек, всички ще се чудят на неговата сръчност, на неговия похват, на неговото дълбоко разбиране. Когато Бог дойде да живее в човека, той се примирява с всички хора и знае, как да постъпва.

Днес всички хора очакват да дойде Христос на земята по някакъв механически начин и да оправи света. Христос дойде преди две хиляди години на земята. Ако и днес дойде, какво особено Го очаква? Христос е казал, че отива при Отца си да ви приготви жилища. При това положение, какво още Го очаквате? Хората го очакват да дойде отгоре с множество ангели. Не, както да Го очакват, Христос няма да дойде втори път на физическия свят. Той ще дойде в умовете на хората. Когато Христос влезе в човешките умове, мисълта им ще просветне и нещо велико ще се разкрие пред тях. Тогава те ще видят света такъв, какъвто никога не са го виждали. Вие виждате един орех, но това още не е истинския орех. Вие виждате една зелена черупка, която ще падне. След нея се явява една твърда черупка, която също пада. Тя не се яде още. Като падне тя, пак има нещо в ореха, което не е за ядене. Особено, докато е пресен този орех, тази тънка ципица е горчива и не се яде. В тези ципица се намира йод. Някои искат да се мажат с йод. Казвам: Много лесно. Яжте орехи и йодът, който е вътре, ще свърши нужната работа. Като се махне тази горчива ципица, най-после остава ядката на ореха, която е за ядене.

Сега всички хора трябва да дойдат до онзи дух на любознателността, който всички деца имат и да се радвате на малките придобивки в света. Всеки ден ще ви се открива по нещо, което е важно за вас. Всичко, което става във всички общества, по целия свят е полезно и на място. В целия свят има един общ план, който работи в изобилието на нещата. Мислите, че в управлението на всяка държава, не участва Божият план? Както и Божият ум? Мислите ли, че това, което днес става в Европа, не става според Божията воля? Има неща, които стават извън Божията воля. Но има неща, които стават според волята Божия. Има един човешки свят, дето Бог е позволил свободно да се проявява човешката воля. А има един свят, той е Божественият, в който Бог не позволява да се наруши с нищо великата хармония, която съществува там. Човек е свободен да наруши и тази хармония, но позволи ли си да направи това, ще се случи такова нещо, което той никога не е мислил. Един млад момък от Видин разправял една своя опитност: Той често хулел името Божие, името на Христа, като отричал даже, че Христос е Син Божий. Майка му казвала да не говори такива думи по адрес на Бога и на Христа, но той не се спирал. Една вечер сънувал един сън, който го разтревожил много. Като станал сутринта, той започнал да плаче. Майка му го питала: „Защо плачеш синко?“ – „Сънувах снощи един страшен сън. Ходих на църква. Както стоях в църквата, от олтара излезе Христос и ми удари две плесници.“ Наистина, не се минали повече от две седмици и този млад момък умрял. Не мислете, че може така лесно да се говори по адрес на Христа. Позволиш ли си с лоши думи да прекрачиш прага на чистия живот, ще получиш две плесници, които ще ти покажат, че не си господар на положението. Ти трябва да цениш

името и свободата на Онзи, Който ти е дал тази свобода и този живот. Сега аз не искам да се страхувате от това. Тези работи даже не трябва да се говорят на хората. Съвременните хора страдат от неразбиране на нещата. Те не разбират, какво нещо е религията, какво нещо е любов. Религията е наука за възпитанието на човешкото сърце. Науката е наука за възпитанието на човешкия ум. Та сега, когато говорим за шестата раса, разбирам едно ново училище, което се образува, училище за възпитание на човешките души, за проявление на човешката душа. Хората тепърва започват да се учат, как да се проявява тяхната душа. Някой казва: „Аз нали съм свободен?" Като се отвори училището за човешката душа, тогава ще дойде и свободата в света. Свободата е достояние само на човешката душа. Само човешката душа е в състояние да оцени онази свобода, която Бог ни е дал. При сегашните разбирания сърцето не може да оцени, какво нещо е свободата. Умът донякъде може да има известно схващане за свободата, но и той още не може да я оцени както трябва. Само душата трябва да дойде, да оцени свободата и да я приложи към себе си и за другите. Засега всички хора донякъде само ценят свободата. Под думата „свобода" разбираме онази вечна хармония, в която светът съществува. В Бога няма никакво желание да оскърби кое и да е същество. Той гледа с еднакво внимание към всички същества, каквито и да са те – малки или големи. Той знае, че и от най-малките същества, които излизат от Него, след милиони, милиони години ще излязат велики, разумни същества. Та нима голямото дърво не е излязло от една малка семка? Вижте колко малка е семката на ябълката! След години ябълката става милиони пъти по-голяма от своята семка.

Казвам,всички хора на земята представят дървета, подобни на ябълките. Всъщност, самият човек не е нищо друго, освен микроскопическа ябълчна семка. В бъдеще, когато човек завърши своето развитие на земята и се пренесе в невидимия свят, той ще се превърне на една микроскопическа семка. Там ще го посеят и ще се превърне на една духовна ябълка. Разликата между духовните и физическите ябълки седи в това, че тия, в духовния свят говорят. Като отидеш при една духовна ябълка, тя ти предлага от плодовете си. Тя ниско навежда клоните си, за да можеш да си достигнеш, който плод искаш. Даже тя може да ти препоръча, кой плод да си откъснеш. Обаче, ти имаш право да си откъснеш само един плод. Откъснеш ли две ябълки, веднага ще се намериш вън от рая. Защо изпъдиха Ева от рая? Защото откъсна два плода. Единия плод откъсна за себе си и яде, другия даде на Адама. Ако тя беше откъснала само един плод – за себе си, нямаше да ги изпъдят от рая. Това е един факт, добре обоснован. Двата плода не са нужни. Казвате: „Как може да се задоволи човек с един плод само?" Представете си, че този плод е тежък един килограм. Защо ви е повече от един плод тогава? Вие мислите, че един

плод е недостатъчно на човека, защото мерите с вашата мярка на нещата. Плодовете в рая са били много големи и сочни. При това, който е ял от тези плодове, той знае, че те били без семки, вследствие на което нищо не е трябвало да се изхвърля навън. Ако плодовете в рая имаха семки, като хвърляха семките навън, те щяха да никнат и щяха да се размножават повече, отколкото трябва. Дърветата в рая не се размножават, както тук на земята. Това е една мисъл, която за вас няма никаква връзка с това, което досега се говори. То е защото вие не виждате връзката, която съществува между нея и останалите мисли. Между растителното царство и човека има известна връзка, известно отношение. Дълголетието на човека зависи от растенията. Подвижността и хладнокръвието на човека зависи от рибите, а дишането му зависи от птиците. Птиците са били първият фактор за създаване на човешката мисъл и дишане. Аеропланите, които хората правят, са по образ на птиците. По-рано хората не са правили такива летала, каквито днес има и с които хвърчат из въздуха. От млекопитаещите човек е придобил трудолюбието, а скромността и доволството е придобил от тревопасните, понеже те са много скромни в храната си. Месоядните научиха човека на готварство. Всички готвени и пържени работи се дължат на месоядните. Това е мое лично, частно мнение по въпроса. Сега какво можем да научим от човека? Сега хората са дошли до положение да правят разлика между доброто и злото. Казва се в Писанието, че понеже Адам и Ева ядоха от плодовете на забраненото дърво и станаха като боговете, да не би да посегнат към плодовете на живота и придобият вечен живот, затова трябва да напуснат рая. Тази е причината, поради която ги изпъдиха от рая. Ако бяха останали там и яли от плодовете на дървото, щяха да придобият вечния живот и щяха да бъдат изложени на големи страдания. Като не можаха да ядат от тия плодове, те се лишиха от възможността да придобият безсмъртието. Като ги изпъди от рая, Бог им даде възможност да изправят греховете и престъпленията си за по-кратко време и да ликвидират по-скоро с кармата си. Казва се в Писанието, че блудният син след като изяде и изпи всичко, върна се отново при баща си, но вече разкаян и смирен. Блудният син представя човешката раса. Това е положението на човека, който е излязъл от бащиния си дом и отишъл да яде и да пие, но като се видял съвсем изоставен, без пари, без дрехи и ядене, той се принудил да яде рошковите на свинете. Той се оплаква от живота, не намира вече смисъл да остане при същите условия и да се храни само със сухи рошкови. Какъв смисъл да остане при студените камъни, при студената вода, при онази светлина, която изгаря лицето, при онази храна, която разваля стомаха? Не, никакъв смисъл няма при тия работи, при които и съвременните хора живеят. Кое е онова, което радва човека? Това са светлите мисли и чувства и възвишените и благородни постъпки. За какво ни радва Свещената книга? С хубавите мисли и чувства, както и хубавите постъпки на ония,които са я писали преди две хиляди и

повече от две хиляди години. Хубавите мисли в тази книга представят Божествените плодове, от които всеки се нуждае. Ако се изтрие черното писмо на тази книга, само по себе си тя вече нищо не струва. Всеки плод е важен дотолкова, доколкото той носи в себе си Божествени мисли, Божествени чувства. Всеки плод е важен дотолкова, доколкото ой носи в себе си Божествена енергия и доколкото носи действителността в себе си. Въздухът ни е приятен, понеже той носи Божествените мисли и чувства в себе си. Всичко в света ни е приятно дотолкова, доколкото носи Божествения живот в себе си.

И тъй, какво търсят хората в света? Търсят нещо. Човек навсякъде търси Бога и като Го намери, ще му служи. В живота си човек търси две неща: да бъде обичан и да го обичат. Ако не намери някой, когото да обича, той е недоволен. И ако не намери някой, да го обича, пак е недоволен. Щом намерите някой, който да ви обича или вие да го обичате, веднага ставате доволен. На всеки човек трябват две неща: да обича и да го обичат. Ти обичаш едного, а той обича друг. Него пък, преди тебе е обикнал друг и т.н. Радвайте се, когато можете да обикнете и един, и втори, и трети, и четвърти. Радвайте се на всеки човек, в когото виждате проявлението на Бога. Какъв смисъл има да обичаш човек, а да не виждаш проявлението на Бога в него? Тази любов не е на място. Ако в човека, когото обичаш, виждаш Бога, тази любов е на място. И тогава никога не противодействай на тази любов. Радвайте се, когато виждате в човешката душа, в човешкия дух, в човешкия ум, в човешкото сърце проявлението на Бога. Радвайте се на онази светлина, която се проявява в човешките умове. Радвайте се на онези добродетели, които се проявяват в човешките сърца. Сега аз мога да ви похваля за едно нещо. Всички вие страдате от много голяма добрина. Вие сте подобри отколкото трябва. Единствената ви погрешка се заключава в това, че сте по-добри, отколкото трябва. Ако не бяхте по-добри, отколкото трябва, щеше да бъде добре, но всичката мъчнотия е в това, че сте по-добри, отколкото трябва. Да станете лоши, не можете. А като сте добри повече отколкото трябва, носите голям товар, който не ви е много приятен. Сега оставям тази задача вие да я решите. Нагоре не можете да вървите, но и надолу не можете да слезете. Тъй щото вие се намирате в положение […], т.е. навсякъде е запушено. Като се намира в това положение, човек казва: „Запушено е навсякъде, нищо не ми върви.“ Отде произлиза тази дума?

Един турчин умрял и отишъл на онзи свят. Докато бил на земята, работите му не вървели добре. Един ден започнали да го разхождат из невидимия свят. Като вървял, той виждал навсякъде чешми, които изобилно течели. Той запитал: „Чия е тази чешма?“ – „На Хасан.“ – „Ами тази?“ – „На друг Хасан.“ Така той обиколил всички чешми и се радвал на изобилието, което

виждал. По едно време, той видял една чешма, която слабо течела, капка по капка. „Ами тази чешма, чия е?“ – „Твоя.“ Като видял чешмата си в това положение, той се навел, взел едно дърво и започнал да я човърка, да отвори широк отвор, да тече и през нея изобилно вода. Но като я чоплил, той я запушил още повече и водата съвършено се прекратила. Като се събудил от сън, видял, че това е сън, но все пак започнал да си мисли по този въпрос, какво да направи, за да отпуши своята чешма, да потече по-силно. Какво трябва да направи човек, за да се спаси от това, което запушва всички негови работи? Той трябва да мисли, да чувства и да действа правилно. При това положение и чешмата ти ще протече по-изобилно. Когато чешмата на земята на някой човек се подпуши, това показва, че благословението, което иде от Божествения свят вече е спряло. Проводниците на неговия живот са прекъснати. Ако питате един електротехник, на какво се дължи силата на светлината, той ще каже, че това зависи от предавателите. Същото може да се каже и за радиото. Често техниците казват, че във въздуха имало голямо напрежение, вследствие на което жиците и апаратът не могат да издържат. В това отношение електричеството често прави големи пакости. Често лампите не горят, вие завъртвате ключа, той не светва. Друг път го завъртвате на една страна, а той се отвъртва сам. Това се дължи понякога на голямото напрежение, а понякога на малкото напрежение. Коя е причината за това? Все някакво подпушване става. Често казват, че причината за прекъсването на тока или за това, че не свети, се дължи на крушките или на ключовете. Вие въртите един ключ, а той се развъртва. В бъдеще трябва да правите ключовете си да се звътват само надясно, а не наляво. Когато работи със сърцето си, човек винаги развъртва ключовете на ляво. Когато умът действа, той отвъртва ключовете на дясно. Ако умът отвъртва ключовете в същата посока, както и сърцето, работите му ще тръгнат назад. Умът и сърцето работят с енергии, които работят в две противоположни посоки: сърцето работи от ляво на дясно, а умът – от дясно на ляво. От тези два вида енергии се образува цял кръг. Ако енергиите не се срещат по този начин никаква светлина няма да има.

Та радвайте се за противоречията, които съществуват във вашия ум и във вашето сърце. Следователно когато се натъкнете на някакво противоречие, ще знаете, че жиците на вашата инсталация са скъсани. Съединете жиците на сърцето със сърцето и жиците на ума с ума да не става никакво прекъсване. Не спъвайте нито сърцето си, нито своя ум. Ако умът стане слуга на сърцето и започне да изпълнява всичките му желания, той е на крив път. Умът само трябва да подкрепва сърцето, да върши своята работа; и сърцето трябва само да подкрепва ума в неговите работи, но по никой начин да не отстъпват от своята работа. Сърцето като помпа трябва да изкарва кръвта и да я разнася по цялото тяло, да храни целия организъм.

Работата на ума пък е да изпраща електрическа енергия към мозъка, по цялата мозъчна система, за да може човек да работи. Човек работи чрез нервната си система. Ако нервната система в него не работи, никаква работа в организма не може да се извърши. Ето защо, човек трябва да бъде внимателен, да не прекрати по някакъв начин Божествените енергии в природата.

И тъй, човек разполага с известна собственост – своето тяло, с което трябва да се заеме, да го изправи, както днес хората изправят своите къщи и апартаменти. За тази цел човек трябва да работи върху челото си, за да има широко, високо и изправено чело. После очите на човека не трябва да бъдат нито много далеч, нито много близо до носа му. Съвременните хора не знаят още, как да гледат. Те трябва да се учат да гледат правилно, за да могат правилно да възприемат светлината. Когато гледа нещо, погледът, т.е. *лъчът*, който излиза от очите му, трябва да образува *ъгъл* от 45 градуса. Ако, като се моли, човек гледа надолу, неговата молитва отива надолу в трапа. Очите, умът на човека трябва да бъдат насочени нагоре. Мисълта му също трябва да се отправя към Бога. Като се моли, човек трябва да се изолира от ония мисли и чувства, които го спъват. Това значи да се изолира човек от света. Електротехниците знаят как да изолират жиците, да не тече по тях тока напразно. И човек трябва да знае, как да се изолира от света, да не му влияе. За тази цел, ако искате да се освободите от шума на света, турете в ушите си памук. Искате ли да се освободите от неприятни миризми, турете в носа се памук. Ако не искаш да запушиш носа си с памук, излез от това място, дето миризмата е лоша. Днес електротехниците търсят начин, как да се освободят от шума, който се дига в аеропланите. В човешкия мозък съществуват същите апарати, каквито и в аероплана и радиото. Човек има такива апарати, с които всеки момент може да се изолира от външния шум. С други думи казано, човек може да се подигне с мисълта си така, че да стане глух за най-големия шум около себе си. Мислете за онези работи, на които трептенията са бързи и силни. Не мислете за онези мъртви работи, които са в покой. Те са неподвижни. Не мислете за неподвижните планини. На вас планините се виждат неподвижни. Не, това е една оптическа измама. Ако вашето зрение е развито, ще видите, че има едно движение в планините, каквото никога не сте предполагали. Следователно всички неща, които бавно се движат, те носят със себе си една по-ниска енергия, която ни спъва. Всички тела, които се движат бързо, те носят в себе си висша енергия, която се отразява добре на човека.

И тъй, истинският живот зависи от онези безсмъртни трептения в природата. Значи, има в природата смъртни и безсмъртни трептения. В природата има смъртни трептения на светлината, но има и безсмъртни

трептения на светлината. Също така има смъртни трептения на топлината, но има и безсмъртни трептения на топлината. Мислете тогава върху безсмъртната светлина и топлина, които носят живот в себе си. Ако човек може да постави тялото си, както мозъка си на действието на безсмъртната слънчева светлина и топлина, той ще може да възприема такива звукове от слънцето, каквито никога не е чува. Тези звукове идват от слънцето. Достатъчно е човек да развие в себе си тази способност да се свързва с безсмъртната светлина и топлина на слънцето, той ще може да се съобщава със съществата от невидимия свят, от горните светове изобщо. Така, като че с радио слуша, той ще почне да приема новини от слънцето. Жителите от слънцето ще почнат да ви разправят, кога колко големи петна ще има на слънцето, какви преобразования стават там, какъв бюджет определят и т.н. Ще кажете, че тези неща не ви влизат в работа. Радио е това. Искате или не, ще можете да се съобщавате с горния свят. Сега ние сме в България, но по радиото можем да слушаме какво става в Лондон, в Берлин и по целия свят. Едно време това не беше възможно, както днес не е възможно да се съобщава човек от слънцето със земята. Както е възможно да се съобщават хората от едно място на друго на света, така един ден ще бъде възможно да се съобщават от слънцето до земята. Че ако вие искате да се разговаряте с Господа, това е още по-невъзможно. Тогава как казвате, че някой се е разговарял с Господа? Господ е създал света, като предметно учение, да се учим обективно. Цялата вселена е едно обективно училище, в което човек трябва да учи, да се развият всичките му дарби и способности. Без това училище ние нямаше да имаме никакъв успех. Като знаете, че Бог е създал света, вие не трябва да се обезсърчавате. Вие днес сте повече от това, което сте били в миналото. Ще дойде ден, когато ще бъдете повече от колкото сте днес. Ето, днес има добри певци на земята, но те трябва още повече да развият своя глас. Ако един ангел дойде на земята, той ще има съвършено различен глас от този на най-добрите певци на земята. Той може да взима и до девет и до десет октави. Ако хората слушат този ангел, те не могат да издържат на трептенията на неговия глас и ще заспят. Същото може да се каже и за всеки оратор, чиито трептения надминават тия на седемте октави. Публика, която слуша такъв оратор, не може да издържа на неговите трептения. Тя непременно ще заспи. Това показва, че има известни трептения, които предизвикват в нервната система на човека такива трептения, на които той не може да издържа. Тъй както е, устроена днес нервната система на човека, той не може да издържа на голямо напрежение.

Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие.“ Ние сме изпратени на земята като малки, разумни деца да се учим. Небето за сегашното състояние на хората е недостъпно. Вие можете да бъдете на небето и нищо да не разберете от живота там.

Ако при това състояние, в което днес се намирате отидете на небето, при този висок свят, вие там не можете да се учите. Там няма условия за вас. Там можете да отидете на гости, за малко време, но веднага ще ви пратят в по-долните светове, дето можете да учите. По-долните светове са свързани със земята. За да бъде небесното училище достъпно за вас, вие трябва непременно да слезете на земята, там да свършите курса. Като свършите земния курс, тогава ще можете да се учите и в небесното училище. За небесното училище се изисква по-високо съзнание. Казват някои: „Защо ни е земният живот?“ Че ако вие не можете да разберете земния живот, небесния съвсем не можете да разберете.

Казвам: Радвайте се, че сте дошли на земята. Казвате: „На какво да се радваме?“ Лесно е да се каже, радвайте се, но не е лесно да се радва човек при всички условия, при които живее. Още от най-дълбока древност, при възпитанието на окултните ученици, техните учители са прибягвали към различни средства, правили са с тях различни опити да им покажат илюзиите в живота, да ги освободят от заблужденията, от временните, от преходните състояния. Те са водили учениците си при една голяма змия, с отворена уста, която веднага ги поглъщала. Като се доближи някой ученик при змията, тя веднага го глътвала. Така се изгубвали един след друг учениците. Но змията била така направена, че от едната страна ги гълтала, а от другата пак ги изкарвала навън. И смъртта, от която хората се плашат, е нещо подобно на тази змия. Докато мислят, че смъртта ги е глътнала, тя ги изкарва от другата страна цели, неповредени. Та, когато мислите, че някой човек е умрял, ще знаете, че това са илюзии на живота, илюзии на човешкия ум. Човек може да умре, да престане да функционира, само ако не вярва в Господа. Така може да престане една фабрика, да работи, ако няма енергия в себе си. Така е и с плодовете.

Следователно всеки човек, който няма Божествена енергия в себе си, той може да умре, да престане да функционира. Човек не може да се изгуби. Какво представя човекът? Според изчисленията на някои учени, човек е съставен от триста милиона, а според изчисленията на други от 30 милиарда клетки. Значи 30 милиарда клетки съставят човека. Това е грамадно общество от души. Всяка една от тия души има свои желания, свои мисли и чувства, своя свобода. Всяка душа има свой стремеж. Обаче, всички тия души се подчиняват на една централна душа, която минава като цар през всички останали души. Всяка една от тия души се надява един ден да стане като централната. Значи, всяка една от тия души съставя един член от това голямо общество. Следователно каквото представя всяка една от тия души в организма на човека, такова нещо представя всеки един човек във великия Божествен организъм, в Битието. Всеки човек е една малка душичка от великия Божествен организъм. Вие сте свободни, но се

подчинявате на закони, които са общи за целия организъм. Така трябва да гледате на човека. Широко съзнание се иска от вас. Та понеже живеем като части от общия Божествен организъм, затова трябва да изпълняваме волята Божия. Като слушаме волята Божия и я изпълняваме, волята Божия ще бъде наша воля, но и нашата воля ще бъде воля Божия. И тогава, каквото Бог направи, ще бъде добро и за нас. Като не знаят това, хората се отделят от Бога и мислят, че могат да живеят вън от Него. Всичко можете да направите, но да живеете вън от Бога, това е невъзможно. Опитайте се да живеете вън от Бога, да видите какви страдания и нещастия ще ви нападнат. Само при това положение ще се убедите, че вън от Бога няма живот. Вън от Бога е смъртта, а в Бога е животът. Като си в Бога, ти живееш в надеждата, във вярата, в знанието и в свободата. Докато си в Бога всичко можеш да направиш. Само в Бога можеш да създадеш своя рай. Вън от Бога вие сте в ада.

Затова помнете следната мисъл: „Щом Бог е в мене и аз в Него, всичко мога да направя." За новите хора това трябва да бъде мотото: „Бог в мен и в Бога всичко мога." Това не трябва да бъде само на думи, но и живот да стане на човека. Всеки да си каже в себе си: „С Бога в мене, каквото иска Той да направи и аз мога да го направя." Каквото ти каже Господ, каквото ти каже твоят дух, каквото ти каже твоята душа, каквото ти каже твоят ум и каквото ти каже твоето сърце, направи го без страх. Направиш ли го, няма да сгрешиш. Така ти ще направиш едно велико добро за себе си и за другите.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Шеста неделна беседа от Учителя, държана
на 6 ноември 1938 г. София – Изгрев

1938_11_06 Всичко е за добро
Утринно Неделно Слово

ВСИЧКО Е ЗА ДОБРО

Добрата молитва

В начало бе Словото

Ще прочета 64 глава от Исайя.

Във всичките времена е имало противоречия. Тия противоречия ги има и сега. И пророците, и учените хора все са писали по това.

Духът Божий

Има едно вечно различие, което произтича от два различни свята – от един вътрешен свят, с който сме запознати, и от един външен свят, с който сега се запознаваме. Много малко знаем от външния обективен свят. Толкова хиляди години сме тук, но има хиляди неща, които съществуват, и за които даже ние нямаме още една ясна представа. Ти седиш в къщата. Зимен ден е, стаята е топла. Имаш едно разположение. И мислиш, че като е топло вътре в стаята, и вън е топло. Но като излезеш, веднага те лъхне вятърът. Влезнеш вкъщи, пак се стоплиш. Вътрешният свят и външният се различават по температурата. Вътрешният – твоята стая – е топъл, а външният е студен. Дойде лятото, обърне се процесът. Обратното стане: отвън е по-топло, отколкото вътре в къщата. Сега тия сравнения човек трябва да ги преведе добре, понеже те имат отношение с живота. Туй, което става в природата, се дължи на ония вечните промени, които стават с живота на всички същества. Природата е един целокупен резултат на всички ония разумни същества, които живеят по цялата вселена – не само на земята, но и навсякъде. Отношението на земята зависи напълно от състоянието на слънцето – какъв хляб, каква светлина и топлина изпраща. Сега всички вярват, че само слънцето ни влияе с топлината си и със светлината си. Иначе ние нищо не знаем за слънцето. Има ли там хора като нас? За хората на слънцето нищо не знаете. Но слънцето живее за себе си – туй, което земята не знае за него. И слънцето има някои работи, които не знае за земята. Слънцето по някой път не знае тия престъпления, които стават на земята. Там още вестниците не са писали за новото споразумение между Франция и Германия, нито за малките страдания на Чехословакия, нито за жителите на Изгрева от какво страдат – че нямат въглища вестниците не са писали там. Вие седите някой път и разсъждавате философски: „Защо Господ направи света така?“ И изхождате от едно лично гледище, от едно най-дребно лично гледище. Попитайте който и да е човек защо се облича така. Някой път човек се облича, без да знае и той самият. Или попитайте го, той се е учил там някакво изкуство, не знае

какво е туй и за какво е и ще даде обяснения.

Сега моята мисъл е в ония вечните промени, които стават. Някой път вие сте неразположен. Не можете да си дадете отчет защо сте неразположен. Моментално става това. Някой път очите ви, когато се оглеждате, лицето ви има отлична окраска, а някой път означава модата лицето на човека – там се вижда всичката мода. Там има една постоянна мода, която се изменя. Очите ви ту са светли, ту тъмни; ту замъглени, ту червени; ту жълти, ту сини – какви ли не стават! Вие забелязвате само главните оттенъци, и то все за разни болести ги тургате. Не. Научно разглеждайте промените, които стават. Затуй аз бих ви съветвал да имате едно огледало или валчесто, или квадратно. Само не съм за малките огледалца, които носят в джобовете си сега кавалерите и кавалерките. Един ден седи една млада мома, мисля към 20 години, и казва: „Да не мислиш, аз съм доста угледна, красива.“ И изведнъж извади огледалото си и се огледа. Има един детински характер. Просто иска да ми каже: „Доста красива съм, и косата ми каквато е, всички я харесват.“ Казвам: „Много хубаво, отлично.“ Действително косата ѝ е по-хубава, отколкото лицето ѝ. Лицето не е хубаво. В туй, че аз, като гледам на това лице на 20-годишното момиче, виждам в капилярните съдове има едни нишки, които се показват, изпъкват на лицето ѝ и можеш да четеш по тия капилярни нишки. Това показва едно напрежение вътрешно. Младо момиче на 20 години и мисли за какво ли не. И от голямо напрежение в тия капилярните съдове остава повече кръв. Казвам ѝ: „Много си млада, но си малко нетърпелива.“ „Как, аз съм много търпелива!“ Казвам ѝ: „Ти си търпелива, но ходиш по неволя както старите.“ И ѝ разправям своята философия. Слушай да ти кажа какво е търпение и какво е неволя. Неволята е търпение от зор. Например човек зъзне цяла зима, но туй е неволя – няма какво да прави. Свиваш краката си, работиш, не от добра воля, от немай-къде. Казвам, всичките хора, които носят страданията си тъй в едно състояние, те носят неволята. Иска, не иска и силният, и слабият [ги носи] като дойдат. Туй е неволята, която се качва на слабите хора. Всичките слаби хора неволята носят. И всеки човек, който има неволя, е слаб човек. А търпението е качество на силните хора, на умните хора, на добрите хора. Той е търпелив човек! Казват: Търпелив е един цар! Че като го обидят, той само ги погледне! Той само една дума да каже, от тия водители нищо няма да остане. Но той само ги погледне и остави. Туй се казва търпелив човек! Ако на сегашния свят би им се дало такава една власт, какво биха направили? Както казва Христос: „Каквото поискате...“ Ако имате тази власт, с вашето неразположение какво ще стане? Ако планините се местеха от една страна на друга, тогава какво щеше да стане със света? Ако бяхте вие, какво ще пожелаете да стане? И какво би станало със света? И благодарете, че не става каквото ние искаме. Ние щяхме да създадем най-големите нещастия

на земята. И засега, ако стават нещастия, те стават по единствената причина на ония паднали ангели, на които им се разкриха големи тайни. И напуснаха своите жилища горе и дойдоха на земята. И всичките нещастия се дължат на тях. Когато видят, че хората станат малко по-весели, току изведнъж ще им създадат едно нещастие.

Аз веднъж тук на Изгрева излезнах между 8 и 9 часа. Гледам един заек, доста голям, седнал сред поляната, на изток, вдигнал си краката. Казвам: „Навярно той се моли тъй, вдаден в известно размишление.“ Аз се приближавам, наблюдавам го. Той се пообърна малко и си мисли. Като че искаше да ми каже: „Идеш не навреме. Нарушаваш моето размишление.“ Е, това са мои разсъждения. Отиде 30–40 крачки, пак продължава, пак се изправи нагоре. Аз го наблюдавам. Зададох си въпроса: „Какво прави този заек?“ „Каквото правят хората – дойдох да се помоля. Където ида, все ме гонят. Дойдох да се помоля на Господа да им каже да не ме гонят. Има хрътки, от тях не мога спокойно да ходя. И дойдох да се помоля на Господа да ме оставят на спокойствие.“ Казва: „Ти какво мислиш?“ Рекох: „Вие и ние все еднакво мислим. И ние, хората, и ние имаме големи хрътляци. Развалят разговора.“ Обади се едно куче отнякъде и този заек каза: „Сбогом!“ – и не дочака разговора. Едно куче развали разговора.

Сега да ви извадя аналогията. Често ние се разговаряме и дойде една неприятна мисъл и развали цялото ни вътрешно състояние. Обикновените ни процеси трябва да изясним защо стават. Някой път си недоволен от лошото време. И тогава има две твърдения. Казва някой: „Няма лошо време. Лошото време за едни е добро за други; доброто за едни е лошо състояние за други.“ Туй отчасти е така. И казвам тогава: „Тия различия, които съществуват, какво е предназначението им?“ Казвате: „Едни хора са по-щастливи.“ Но щастието не е нещо обективно. Щастието си има свой външен израз, но щастието не е нещо материално. И казват: „Този човек е щастлив.“ По какво оценяваме, че човекът е щастлив? За да бъде човек щастлив, той най-първо трябва да бъде здрав. Но здравето е един резултат, т. е. здравето се отнася до неговия организъм – тялото му да функционира правилно, да няма никакви болки ни на краката си, ни на ръцете си, ни на дробовете, ни на стомаха си. Всичките органи, които има, да са в изправно състояние. Туй е външната страна. След туй да има едно хубаво разположение. Неговите чувства да са добри и при това мисълта му да е светла. Да няма някоя мисъл да го безпокои. И после, като яде да е радостен и като си почива да е радостен, и каквато работа вземе, да му е приятно. Този човек е здрав. И при това здравият човек трябва да е господар на своето положение. В даден случай да прави това, което иска. Нездравият човек се отличава по това, че условията са лоши. Той не е свободен от болестта. Ние искаме да се освободим, понеже това е едно

заробване. Боли те главата – не можеш да мислиш. Или боли те стомах – пак не можеш да мислиш право. И най-малката болест, където и да е, веднага отвлича мисълта ти. И болестите може да ги различим по някой път, за да познаем до каква степен се усилва нашата воля. Онзи, който разбира законите, може да снеме болестта от себе си както някой, който има една раница. Така и онзи човек, който разбира законите, може да снеме болестта от гърба си. Представете си един шивач, който шие на една модерна машина и много внимателно тъй някой път си държи ръката близо до иглата и направлява тегела. И ако малко е невнимателен, може иглата да му навреди пръстите отгоре. Някои шивачи държат ръката си много близо, а някои най-малко 5 мм или 1 сантиметър по-далече, защото някой път става хаталък.

Казвам, всички ние в живота си все имаме по една машина, с която по невнимание стават такива изключения. Казвам, сега в религиозния живот, ние трябва да изучаваме ония, Божествените закони. Когато дойде една неприятна мисъл, не трябва да мислим защо е дошла тя. Това е едно предметно учение. Аз правя следующите сравнения: хубавите работи след време стават лоши. Обяснявам го ето как. Вземете един плод, който е слезнал. Първоначално е бил отличен, хубав. Колко хубав вкус има и цвят! От дървото първоначално така е, но колкото е изминало времето, той изгубва от своята хубост и здравина. И все ще се яви някъде едно малко нарушение. Може да почне да гние плодът. И погледнеш, най-хубавите круши, най-хубавите ябълки са се развалили. Е, де е злото? – В гниенето на плодовете. Първоначално, ако един плод е поставен на дървото, то си има определено време, докогато той трябва да седи на дървото. И този плод, след като се откъсне, дълго време не трябва да се държи така. Ние още не знаем колко време можем да го държим. Ние искаме 4–5 месеца да държим тия плодове. Това е неестествено. Ако животът ни би бил уреден, че всякога тия плодове да седят горе на дървото, и да си ги късаме тъй пресни, както са! При сегашните условия това е невъзможно. Защото има посторонни положения. Невъзможно е, защото студът най-първо може да развали гроздето и после, и в топло време се разваля гроздето. Та ако гроздето остане за дълго време, то половината от него ще изчезне. Ние се безпокоим да не изчезне гроздето. То е наше неразбиране. Но какво е разбирането на дървото, което ражда плодовете? Ако хората ги нямаше, тия плодове ще падат долу и кокичките им ще отиват в земята и ще израснат, и ще се размножават.

Та казвам: Важното за дърветата е костилките да израснат, а важното за нас е, ние искаме сега, да не се развалят плодовете, всякога да останат пресни. А това е невъзможно! Значи различието седи в това: те искат техните костилки да израснат, а ние искаме плодът да остане здрав и да не изгние.

По някой път ние се намираме в едно противоречие – искаме туй разположение, което имаме, да се не изменя. Да допуснем, един човек е щастлив, не знае какво нещо е страдание. Каква ще бъде неговата опитност? Защото ти не можеш да имаш една картина, ако нямаш една малка сянка. Щастието в живота се разбира от малките нещастия, които човек има. Всякога след едно боледуване, след като боледуваш и оздравееш, ти се радваш на здравето. А след като изгубиш здравето си, ти скърбиш, боледуваш. Къде отива здравето на човека? Допуснете, че вие седите на земята – тъй, с краката. И ви е приятно. Но допуснете, че някой човек ви закачи с единия крак и вие увиснете за крака си. Няма нищо. Но представете си, това въже някъде ви носи в това състояние – ще ви бъде ли приятно? Допуснете, че ви закачат на някой аероплан, когато той хвърчи, и вие висите. Мислите ли, че туй състояние ще ви бъде приятно? Може би за първо време за 5–10 минути ще ви е приятно, но целия ден да висите на крака си и при това да пътувате с 400–500 км бързина, ще видите, че това не е никакво благо. Ние, съвременните хора, се намираме в такова едно голямо противоречие. И представете си сега една съвременна мечка или съвременен елен, който иска да се оправи. Пасе си. Хубаво, но един ден, след като си пасе, току погледнеш – чува се един глас, гърмеж и той се търкаля на земята. Какво ще кажат другите елени? „Какво нещастие стана! Как го порази Господ!“ Ще кажат: „Гръм падна от небето!“ Какъв гръм? От един човек, от една пушка. Как ще си го обяснят елените? Ще кажат: „Природата така е създала такива гърмежи.“ – те не знаят за природата, за хората.

Та казвам: Някой път вие седите като елена. Щастлив сте. Тъй се оглеждате. И някой от тия падналите ангели дигне своята пушка и вие се търкулите на земята. И казват: „Еди-кой си е починал.“ Не че Господ иска да си починете, а ония злосторници, недоволните духове. Един ден идва една сестра, плаче, оплаква се – дошло ѝ страдание. Казвам ѝ: „Не ти препоръчвам в ниските места да ходиш да пасеш трева. Ще ти дам един съвет – в ниските места да не ходиш, там има много ловци. На такива моми като вас ще им теглят един куршум. По високите планински места, на недостъпните места, дето куршум не стига, там да ходиш.“ Казва: „Мъчно е да се изкача там.“ Казвам: „Мъчно е, но е безопасно.“ Аз разбирам, когато човек иска да бъде в безопасност, казвам: „Иди при Бога! Високото място е Бог. Иди на високото планинско място, необятното, дето човешки крак не може да достигне. Иди при Бога там! Дигни душата си нагоре към Бога!“ Тя казва: „Де да Го намеря?“ „На планинските места! На височина, горе там! Отдолу като гледаш, няма да Го намериш, а като се качиш горе!“

Та всички ние, съвременните хора, се нуждаем да имаме едно понятие, едно правилно разбиране на нещата. Аз бих ви дал две формули, но засега

реших да не ги давам. Не зная след десет години дали ще станете готови да ги приемете. Затова ги държа само за себе си. Защото с тия формули ще приличате като Давид. Като отишъл той при Саула, той го въоръжил с новото оръжие – с шлем и прочие. А Давид дошъл само с една прашка да се бори. Той казал: „Царю, не съм свикнал да се боря с нови оръжия." Затова прашките си носете, защото новото съоръжение може да не знаете как да го употребите. Една мисъл, в която ти не вярваш, тя не може да ти помогне. Едно чувство, в което ти не вярваш, то не може да ти помогне. И една постъпка, в която ти не вярваш, тя не може да ти помогне. Вий си задавате въпрос защо става така. Казвам: „Идете при Бога!" Някой казва: „Где да го намеря?" Добре. Право е като казва онзи „Де да Го намеря?" Аз разбирам, че в ума му има тъмнина. Вечерно време вий не можете да видите предметите. Те съществуват, но вие не ги виждате, понеже има тъмнина. Тогава другото твърдение: Казвам, че Бог е на всяко място. Тогава Той е вътре в твоя ум. Неговата светлина прониква в ума ти и в твоите чувства. Това, което ти имаш, че то е излязло от Бога. Но понеже дълго време си седял и ти не си я употребил, тя е произвела гниене. И тази мисъл няма тази красота, както първоначално, когато е излезнала от Бога. Тя е дошла, ти си я отложил. Много пъти ний взимаме плодове, събрали сме ги за нашите приятели и толкова дълго време са седели, че половината от тях са изгнили, а другите се опрашили. И трябва често да ги измиваме.

Та в сегашния живот има едно влияние, от което и светиите са страдали – да видиш нещо и да не го пожелаеш. Но представи си, ти си гладен човек, гладувал си 3–4 дена и идеш някъде, видиш хубави плодове и да не се зароди в тебе желание да ядеш. А у тебе веднага ще се зароди желание да ядеш. А това е прегрешение. Пожеланието е прегрешение. Минаваш покрай улицата, нямаш дрехи. Видиш в някой магазин някой хубав костюм, пожелаеш го. Това е прегрешение. Видиш някой учен човек – пожелаеш и ти да бъдеш като него. Това е прегрешение. Каквото пожелаеш е прегрешение. Писано е там: „Не пожелай чуждото!" Кое чуждо? Не искай онова, което в даден случай не е за тебе. Може, уместно е една печена кокошка да я дадеш на едно куче, но една печена кокошка за овцата не е уместно. На овцата ще ѝ дадеш малко нарязани плодове, накълцани така – това е за предпочитане.

Та при сегашните условия, при които човек живее, какво трябва да прави? Пророкът се оплаква. Оплаква се, понеже големи разрушения станали. Всичките хубави неща изчезнаха, неприятелите избиват, изгорили градове, разрушения навсякъде, отиват в робство, всички са разпръснати. Седи той, като пророк, сам. Исаия е пророк, сам е пророкувал. Но като вижда самата действителност, става му тъжно. Той иска Господ да поправи тия работи. А някой път, когато Господ слиза, разваля работите. Казваш: „Защо ще ги

разваля?“ Тук, преди години, когато се правеше малкият салон, имаше двама майстори и то двама млади наши майстори от Изгрева. Млади – на двайсет години. Единият турил дюшемето. И двамата бяха като ортаци или – не зная. Дойде другият майстор и казва: „Не тъй, така не трябва.“ Взе кирката единият, мисли да разкърти дюшемето. Наполовина беше тъй направено. Извади го навънка. Криво било, казва. Аз си мълча. И почна да го кове. И той го накова така, че беше по-лошо, отколкото първото. Аз съм виждал често една дреха не е ушита както трябва. Дойде един по-майстор, вземе ножицата и кръц-кръц, защото е майстор.

Преди време, един от знаменитите артисти – цигулар, носи си цигулката при един голям майстор да му я поправи. Но казва той: „Как човек може да се свърже с един предмет!“ Този майстор взима ножа и изведнъж отлепва цигулката парче по парче. И като се обърна, онзи цигулар, той вече припаднал! Той не може да разбере защо стана това. Той казва: „За една малка поправка отиде цигулката ми!“ – и припадна от болка. Казва някой: „Как го е заболяло?“

Във всеки един предмет, който вие обичате, вие влагате нещо от самите вас. Опасността е там: не се влюбвайте в материални работи, защото, като ви ги вземат, вие ще страдате. Обичай тялото си, но не се свързвай с тялото си, защото един ден, като дойде да заминеш за небето, да не се мъчиш. Един мой приятел ми разправяше, сънувал един сън, който обяснява това състояние на връзките. Една вечер сънува той – поглежда се с безброй тънки нишки, но не може да се избави. Повече от 200 000 нишки. И всички тъй овързани, оплетени. „И се мъча, и се мъча и не мога да се освободя от тях. Тънки нишки и горе на главата ми, на ръцете ми – така привързан!“ Та казва: „Не само аз, гледах и наоколо всички хора така привързани о земята. И като се събудих, разбрах кое е онова, което свързва хората! Това са ония желания, които ни държат свързани със света. И при такова едно положение как можем да бъдем щастливи на земята?“

Щастието е едно качество да вярваме в онази благост на Бога. Бог е съвършен. И ето какво разбирам под думата „съвършенство“. В света само Един има, Който може да ни съди – Съвършеният! Понеже Бог е съвършен и неизменен, щом идем при Него, той поправя работите. Защото Бог не съди. Един болен, като иде при Бога, той ще оздравее. Богатият, като иде при Бога, той ще се освободи от богатството си. Ученият, като иде при Бога, той ще се освободи от учението си, а невежият, като иде при Бога, той ще се освободи от невежеството си. Така учените при Бога стават глупави, а глупавите – умни. Ето аз какво разбирам под думата „глупав“. Не е ли хубаво да бъдеш глупав, да не знаеш да се сърдиш? Не е ли хубаво да не знаеш как да подозираш? Сега дойде един бръмбар, направи ти

някой човек нещо – ти го подозираш. Подозрението днес е едно качество разпространено. Накъдето, каквото и да направиш, все ще те подозират. Ти, ако днес идеш във Франция, веднага ще те изследват от кои типове спадаш – дали си от благонадеждните, или от неблагонадеждните. И ще ти гледат ръката – има такива отпечатъци. И след туй научно ще ти обяснят. Ако Бог дойде на земята, ето как ще съди света. Ще бъде следующата съдба. Всички ония, които мислят, че са праведни, че са светии, че са живели един добър живот, Господ ще каже, Той ще те прати при един болен човек, само да минеш край него. Ако оздравее този болен, ти си добър; ако не оздравее, ти си решил съдбата си. Ще те прати при един беден човек. Ако ти минеш само покрай него и ако той стане богат, ти си праведен. При бедните ще те прати Господ само да минеш, и ако те станат богати, ти си добър човек. А при богатите ще те прати Господ само да минеш покрай богатия. Ако той стане беден, ти пак си добър човек. Ако бедният си остане беден и богатият богат, ти не си добър човек. Сега вий искате, като минете покрай бедните, да станат богати, а богатите да станат още по-богати. Не, богатият трябва да осиромашава, а бедният да стане богат. На върха на планината снегът и ледът трябва да се стопят и влагата да слиза долу в долината. Ако горе снегът остане и долу сушата остане, тогава работата не е тъй, както трябва.

Сега това сравнение ще го преведем. Трябва да стане една промяна във вашия ум. И ако не стане съответствующа промяна в ума ви, не може да стане съответствующа промяна и в сърцето ви; и ако не стане една съответствующа промяна във вашия ум и сърце, не може да стане и съответствующа промяна и във вашата воля. „Богати, сиромаси“ – вий ще ги преведете, за да разберете света. Това положение, в което сега се намира светът, то е външна обстановка, от която вий трябва да се възпитавате. Никой не знае защо Господ е създал света и защо го е допуснал. Всичко, което става, е предвидено. И няма да се мине много, може би след милиони, милиони години всичко туй ще се оправи. Но какво е един милион години за Бога? За Бога хиляда години са като един ден. Значи за Него хиляда години са един ден, а за нас един ден Божий са хиляда години. А хиляда години като страдаш и като идеш при Господа, ти казваш: „Много страдах, хиляда години!“ Той казва: „Много малко – един ден.“ Мен постоянно ме питат, аз съм казал тъй. Понеже, казват, ти всичко знаеш, казвам: Че всичко зная, разбира се. Е, в какво седи това? Седи в това: аз зная, че всичко ще бъде за добро, аз зная, че всичко ще се оправи! За добро е, казвам, защо не! – и не му влизам в изяснение. Това е достатъчно.

Дойде някой при мене, казва: „Какво да правя?“ Казвам: „Търпи!“ Той казва: „Ама аз търпя!“ Не, не. Ти неволята носиш. Ти носиш търпението на слабите, а не носиш търпението на силните. Ти си от търпеливите слаби, а

не си от търпеливите силни. А нещастието иде върху търпеливите слаби. Те са, които мърморят в света, а силните търпеливи – те са онези, които издържат. Дотогава, докато вие сте от слабите търпеливи, всякога казвам: Бъдещето ви го виждам – като заека ще бъдете, като елена ще бъдете, ама не като някоя Елена. Аз навеждам сега тия примери. Вие разбирате, това е едно психологическо положение. Много автори съм чел. Те разглеждат света така, както не е. Аз не разглеждам човека повърхностно, но по същина. Когато разглеждат един човек, те говорят тъй, както правят съвременните медици, които изучават науката. Някой си аристократ завещал тялото си на медицинския факултет. Да идете да видите някой път как го посрещат тия студенти медици това тяло, като го поставят на масите там! Има много медицински маси. Като го поставят, тъй както е роден, гол, мъж или жена. И след това всички се наредят около масите и почват да го разглеждат. Питат: „Ти коя част ще вземеш?“ Някой взема ръцете, друг краката, главата... И десет студенти седят със своите ножчета и със своите щипки и всеки го чопли да види как е направено тялото на богатия. Полекичка режат, имат си бележки там и проверяват. Търсят някоя артерия или от вените, главните. И след туй, след три–четири седмици ще видиш този богаташ, той толкова красив е станал, че всичката му вътрешност се разтваря и някой казва: „Аз намерих това, онзи – онова, еди-коя си кост“. И гледаш всеки един студент носи по един уд от богатия човек. Някой взел един уд и вкъщи го носи – една цяла ръка, а друг главата носи, защото и вкъщи някои студенти си имат маси да работят. И вий, когато влезете в земята, всички ще посветите тялото си на медицинския факултет. Че като идете на гости там, медиците изведнъж се въоръжат, ще дойдат при вас и ще ви посрещнат добре. Казват: „Погребали го жив.“ Не, той е отишъл там на гости на медицинския факултет вътре. Аз виждам нещо хубаво. Човек няма едно тяло, както мислят, а то има седем тела, вплетени едно в друго. Че тия медици като почнат най-първо да разединяват неговото физическо тяло от неговото астрално; а други медици изваждат астралното тяло от умственото тяло; а трети развързват умственото тяло от причинното. Така едно от друго се отделят, че като остане причинното тяло, той, този гостенин вече усеща, че му са снети телата. Нали като отиде някой някъде, снимат му горните дрехи. Някои носят по три балтона. Та най-напред ще му снемат първия балтон, после втория и най-после третия. И човек най-после остане тъй, неглиже, с едно тънко палто. Та най-напред снемат физическото тяло – горното палто. Обърнат го. Онези дрехи, които имате, са дадени от Бога. Всички трябва да се научите как сте облечени. И върху тази дреха трябва постоянно да работите.

Един ден хората няма да умират. Това умиране не е естествено положение. Хората, както сега умират, няма да умират. Един ден човек само ще се

изгуби. Как ще си го обясните положението. С двама ученици се разправя Христос, нали знаете? И след туй, като благослови хляба, Той изчезна безследно. Къде отиде Той? Значи учените хора доказват това. Някога може да се прокарат известни лъчи на слънцето, че може човек да изчезне. Не че Христос изчезна, но понеже си заминава – духовната светлина и физическата светлина се различават. На физическото поле нещата, за да бъдат видими, трябва да стане известно пречупване най-малко на един градус, за да бъдат лъчите видими. Щом няма пречупване на лъчите, това тяло става невидимо. Туй тяло пак е там. Сега не разбирайте физическото тяло. Тъй той може да се разредява и да се сгъстява. И всякога, когато вие се намирате в едно неприязнено състояние на духа или страдате, вие сте се сгъстили повече, отколкото трябва. За да бъдете щастливи, вий трябва да се научите на закона на разредяването.

Ти казваш: „Това нямам, онова нямам.“ Казваш: „Къща нямам, волове нямам, ниви нямам.“ Всички тия неща ви трябват. Ти се сгъстяваш, сгъстяваш и най-после ти стане тежко, ако си богат. Богатият, той има толкова много къщи – да каже: „Доста са за мене, не ми трябват.“ – и деветте подарява и остава само едната къща. И погледнеш, като ги подари, става му леко на душата. И като четете изповедта на Толстой, той, като разсъждава, дошъл до същото заключение. Той разсъждавал, разсъждавал, понеже имотът бил на жена му, казва: „Да изпълним закона Христов, да подарим това на бедните, което имаме.“ Жена му казала: „С твоите глупави философски разсъждения не може.“ Толстой казал: „Ех, аз мисля, че ще бъдем и двамата щастливи.“ Обаче туй, което жена му не беше в състояние да направи във времето, когато беше Толстой, като дойдоха болшевиките, те го направиха. Болшевиците го взеха. Ти не искаш да пожертваш себе си, като дойдат болшевиките, те ще го вземат. А пък болшевиците, това е смъртта. Дойде тя и всичко даваш. Болшевизъм съществува от памтивека. Той, като дойде, казва: „Всичко е общо на земята – няма частна собственост.“ Не. Има и друга философия. Позволява се частната собственост за добрите. Частна собственост може да имаш, когато я употребяваш за славата Божия. Туй, което преодоляваш, то е като собственост, която ще употребиш за Господа. Щом направиш нещо, ще го оставиш.

Има нещо добро в нас. Например къде е детинството ни? Няма го. Къде е възрастният? Няма го. Всичко туй постепенно се мени в света. Бог не иска ний да се самозаблуждаваме. Не. Ний сме минали през хиляди и хиляди форми. И сме се влюбили във формата. Мислим, че щастието ни седи във формата. Щастието седи в дадения случай в следното. Ти свириш на един инструмент 3–4 часа – на цигулка. Но ако свириш 3–4 дена, тя ще ти омръзне. Може да ти дотегне. Ще ти омалеят ръцете. Има някои, на

пианото свирят четири–пет–шест часа – омалеят ти пръстите. Това, което ви е приятно, става неприятно.

Та казвам: И най-хубавите мисли, чувства, и най-хубавите постъпки, ако не се сменят, става тягост. И следователно ний сами си създаваме нещастието в света. Ние запример искаме някой път да бъдем като светиите. Вий имате крива представа за светиите. Щом човек стане светия, Господ го праща на земята да помага на грешния. Че ако една царска дъщеря я пратят в дома на една бедна вдовица, която има три деца, да се занимава с тях, да ги отглежда, какво ще ѝ бъде положението? При баща ѝ е било едно, а при вдовицата тя ще се научи на туй, което при баща си не го е знаела. Та всички вие сте пратени, казвате, че сте синове Божии. Синове Божии, които не знаят да слугуват. И сега ви пращат на земята да слугувате. Синове Божии, на които са слугували. Трябва вий да сте слугували. А сега поставя ви Господ вий да слугувате. Казваш: „Затова ли съм аз роден?“ Затова си роден. Досега ангелите ти служиха, и Господ ти служи. Всичко правеха за вас. А сега Той [те] е турил малко да се мъчиш, и ти да работиш, да помагаш на другите. – Ама страданията ни на земята! – Ако вий разгледате тези страдания, това са недоволни души. Всички страдания произтичат от целокупното недоволство, което съществува у хората. Вий сте недоволни, защото и други има недоволни; вий се разболявате, защото и други болни има. Ако нямаше болни хора в света, и вий нямаше да бъдете болни. Защото има и други здрави, и вий ставате здрави. Че грехът в света е една болест, то е един по-нисш живот.

Вземете положението на един пияница. Той седи вкъщи, децата му мислят за дрехи, за обуща; зимата иде, въглища няма; за хляб мислят. Той така седи и размишлява за кръчмата, за винцето – 3 години, 4 години, 15 години и си го въобразява на масата – червеничко, да го тури и да си пийне. По какво се различава този човек? Той не мисли, че има деца, за чашката си мисли. Кое е по-добро – чашата на кръчмарина, или децата вкъщи? И ние седим и мислим за някой тоалет – това е кръчмаринът; ние седим и мислим за едни хубави обуща – това е чашата на кръчмарина; за някоя си шапка – чашата на кръчмарина. И сме недоволни. Аз не отричам кръчмарина. Има един кръчмар, когото аз го обичам. И аз го посещавам. Често ходя при него. Аз ходя при кръчмарите, които имат кръчми в планината – при един извор. И виното му извира от планината. И ми казва: „Заповядай!“ Кръчмарят не му мисли колко ще вземе. Казва: „Вземи си колкото искаш!“ Казвам: „Колко струва?“ „Ние, тукашните кръчмари, нищо не вземаме. Ами вашите?“ „И те, долните не се научили, те не знаят още, те от нас вземат виното. Туй наше вино е от милиони години! Тяхното е от 4 години, а нашето е от Бога – което извира от земята.“ И аз тогава казвам: „Наздраве! Да живее този кръчмар!“ – вземам чашата и пия.

Казвам: „Ще кажа и на другите кръчмари долу да дойдат тук, при тези новите кръчмари.“ Налей чашата на доволството! Недоволен си – качи се горе на планината! Напуснете всичките долни кръчмари. Казвате: „Как ще се оправи светът?“ Напуснете долните кръчмари. Качете се при горните кръчмари, нищо повече! А тия, долните, нека седят и чакат! Казвам: Нека има кръчмари. Ако никой не ходи да пие от тях, те ще си затворят кръчмите. Че ако никой не стъпи в една кръчма 4–5 месеца, отърва ли му на него да бъде тази кръчма отворена?

Сега аз съм решил да не приемам, когато идва едно писмо или нещо отнякъде, което носи тревога. Някой ми писал тревожно писмо. Една седмица преди да дойде писмото, то ме тревожи. А някой път едно писмо носи нещо хубаво. И една седмица по-рано аз чувствам радостта от него. Тогава давам следующето обяснение и казвам: Всяка една моя мисъл, която излиза от мене, може да тревожи някого. Вий седите и казвате: „Какъв е животът ми!“ Аз съм знаел, че така вий мислите, защото тревожите и другите. Така един комар все-таки ме тревожи. Като дойде, ще ме ухапе. Не че ще ми причини голяма пакост, но тъй ще остави една малка точица на тялото ми. Казвам: Той, ако бъде при мен, аз щях да му дам повече кръвчица. Аз, когато искам, мога да му дам. Той най-първо не е знаел как да извади тази кръвчица.

Казвам: В сегашния живот трябва да се научите да мислите. Като почнете да мислите, кажете си: „Не тревожа ли сега аз някого?“ И като станете сутринта, вземете си едно правило: Щом си недоволен, ти се намираш в едно общество от недоволни. Ще си кажете тъй: „Братя и сестри, хайде да бъдем днес ученици доволни!“ И кажи: „Аз съм решил днес да бъда доволен! Искате ли вий да ме последвате?“ Ама ще има едно възражение: „Как е възможно аз да бъда доволен!“ Как може да се поправят нещата в света? Единственото нещо, което ний можем да поправим в света: ний имаме право да поправяме само себе си, никого другиго. И ако вий мислите да поправяте другите хора, тогава не разбирате свободата. Щом мислите, че имате право да поправяте един човек, вий нарушавате неговата свобода. Свободата седи в това, всеки един човек да изправи себе си и всеки един човек да се радва на своята свобода. Това е правило. То е свободата. Един човек, който не може да изправи себе си и който не може да се радва на своята свобода, той не е свободен. Всеки, който изправи себе си, той е свободен. И всеки, който може да се радва на свободата, той е свободен. По-хубаво от това не може да има. Та това е твоето право – правилото, което Бог ни е дал. И казвам: Светът за нас ще се поправи, когато всинца поправим своите погрешки. А туй можем да направим за един ден, ако искаме. А можем да го отлагаме и за хиляди години, както досега сме отлагали. А да го отлагаш за една година, 2, 4, 5, за 10 години...

Та свободата седи в това – опитайте вашата свобода. Ако поправите погрешката, вий сте свободни. И ако се радвате на вашата свобода, пак сте свободни. Аз често различавам добрите и лоши духове. Лошото аз го виждам като един желатинен сок, една течност, една желатинна разпространена тъмна тиня. Някъде виждам в някой дом желатинно вещество, разпръснато между мъже и жени. Казвате: „Не знаех какво да правя, загазих.“ Влизам в някой дом, виждам една светла течност, ефирна, нещо много хубаво, нещо много приятно. Такъв аромат издават цветята. Или те го наричат това аура. Тя е течност. Някои хора са обвити в тъмнина непроницаема. И като идеш при тях, тъмнина има там. А някои хора са обвити със светлина, то е този светлия целителен сок. Та най-първо при някои хора като отидеш, те са обвити с тъмнина. Това е този желатинен сок. Тогава от него трябва да се освободите. Нещо, което подпушва порите на човека и човек не може да диша свободно.

Та сега вие желаете много работи да ви се дадат. Аз от много неща се отказвам. Знаете ли защо? Аз виждам някои неща, които, като се придобият, ще ми принесат много голямо нещастие. А пък има някои неща, които не ми се дават. Виждам, че това, което не ми се дава, в него се крие едно голямо благо. Защото, ако да кажем баща ти остави едно наследство от два милиона, ти можеш да мислиш, че това е едно щастие за тебе. Но с това хората при сегашните условия могат да ви спънат. Баща ви може да не ви е оставил нищо. Богатството, което си получил от баща си, може да не е праведно. Това е богатството от кожите на говедата. Баща ви е одрал на сто хиляди говеда кожите, че си станал богат тогава. Та в съдния ден тия хилядите говеда ще се явят и ще кажат на Господа: „Кожите ни са одрани, да ни се върнат, да ни се дадат взетите кожи!“ Тогава какво ще направите? Ще дойдат един ден и ще кажат: „Обущата ви са направени от кожите ни“ – и ще ги вземат. Сега ви се вижда, как тъй да ви вземат обущата. И се чудите. Ще ви вземат обущата!

Та казвам: Сега вие изгревчаните искате да живеете според каквото аз вярвам, към което аз се стремя. Но вие като света започвате. Тъй пак по светски започвате – старото разрешение на нещата. Сега аз не съм за отричането. Аз не искам това. Не, не! За мене е реално само това, което аз направя. Защото реалността седи само в това, каквото аз мога да направя в този момент. Защото, ако аз кажа, че имам къща, това и това, аз съм в заблуждение. От моето разсъждение аз не мога да кажа, че имам къща. Тази къща не е моя. Материалът не е мой. Аз си въобразявам, че е моя. Но в даден случай мое е това само, с което аз разполагам. Дави се един човек. Аз мога да го извадя от реката. Това е, което аз мога да направя. И на всекиго не му костваа нищо да направи това.

Аз имах една опитност може би преди 30 години. Седя покрай морето във Варна, една сутрин рано отивам там. Гледам и виждам как се вълнува Черното море. Седя и разсъждавам и правя своите научни наблюдения. Гледам един гагаузин току слиза, съблича се и се хвърля в морето да плава. Аз мисля, че знае да плава. И морето го тегли. Той влезе изпотен и пресече го водата. И почва да издава един особен глас. Казвам: „Ама сега ли намери ти да влезеш и да се давиш. Ще ми нарушиш моето размишление." Аз си размишлявам върху Божествени въпроси, а трябва да търся въже, аз да се събличам, да го избавям. Нямам време. Казах му: „Не бой се, тръгни!" Съсредоточих си моята мисъл. Той се окуражи и излезе. И рекох: „Още веднъж изпотен да не влизаш." Той се насърчи. Ще кажеш: „Как стана тази работа?" Казвам на приятелите, които седяха около мен: „Извадете го." Вие казвате: „Как стана тази работа?" Чудни са хората, като питат как стават тия работи. Седи една мравка на тази Библия сега. Казвам ѝ: „Отмести се малко да чета!" Пък тя си дигнала главата, казва: „Аз имам свободата!" Казвам ѝ: „Пооттегли се малко ти!" Някой път съм доста кавалер и после току духна и тя отхвръкне. Е, как е станало това? Някой път не казвам с ръката си, само с вятъра. Сега вие казвате: „Как го извади този от морето?" Отидох зад гърба му и духнах силно. И като духнах зад гърба му, той излезе на другата страна. Сега за обяснение някой казва: „Как можеш да го хванеш?" Че ако аз мога една мравка, като я духна, че тя да хвръкне на половин метър или един метър, така може и човекът – като го духнеш, и той да се измести и да излезе на брега, без да го хванеш.

Та ще ви приведа друг анекдот. Един тръгнал на гости. Той този анекдот не е от хубавите. Но ще го направим хубав, красив. Понеже времето било лошо, той излезнал от селото и се съблякъл гол. И си навил дрехите хубаво. Казва: „Дъжд вали, ще се намокрят дрехите ми." А те били сухи. Той, като отива до другото село, пък в гората взима, че си облича дрехите. Питат го: „Как мина през дъжда?" Така им казва: „Умен човек съм аз. Тъй хвръкнах през въздуха, та капките не можаха да ме измокрят." Той съблякъл дрехите си и ходил гол. Той се мокри, а дрехите ги носи, че не може да ги засегне дъждът. Та казвам: Като дойдат лошите условия в света, съблечете дрехите си, останете с белите дрехи, които имате. Виждате, тялото колкото и да го кваси дъждът, не може да го развали. Ще го очисти, а дрехите ще ги омокри и ще им развали цвета. Та Божественото в нас не се разваля. Да вървите с Божественото! А ние често вървим с човешкото. И там е нещастието ни. По човешки може нещата да не могат да се оправят, както и да кажете. Ако ти вярваш в Бога и Господ живее в тебе, то знай, за добро е това! Ако ти вярваш, за добро е това! Ако вие бяхте на мястото на Иван Хуса, когото туриха да изгорят, а той си пее! А те гледаха – човек

подклажда огъня. Той не каза „До това ли стигнах?“, но го счете за привилегия!

Щом дойде едно изпитание в света, считайте го това за една привилегия. Може да се обезсърчите. Търпение се изисква. Сега във всички аз наблюдавам. Някоя сестра казва: „Загазих, въглища нямам.“ Тъй замисли се тя, казва: „Няма въглища.“ Въглища има колкото искате, аз да ви кажа как. Щом нямате въглища, представете си, че имате два тона въглища. И вие ще го считате това за илюзия. Направете един опит. Считайте, че имате два тона въглища. След това напълнете печката и считайте, че печката ви гори. И печката ще почне да гори. Има една топлина в света. Онзи, който не разбира, ще се намери в трудно положение. В света, в природата има една скрита топлина. И ако вие в даден случай можете да вдигнете ума си, тази топлина ще мине във вас, както минава този ток на електричеството, и вие ще се стоплите. И ще се измени състоянието ви. Ако всички хора биха били добри, всеки един момент може тази топлина да я имате. И ако хората са добри, зимите ще бъдат меки, хубави. Пък щом хората станат лоши, и зимите стават лоши. Щом хората станат добри, и глад няма да има. Плодородие ще има. Всичко зависи от онова състояние, което ние имаме в нашия ум. В природата има голямо богатство, но вследствие на нашето неестествено състояние, което имаме към Бога, лишаваме се от Божието благо и някой път ще дойде да имаме едно лъжливо схващане. Казваш си: „Мога ли да имам въглища? Мога ли да си въобразявам, че имам въглища? Това не е ли глупост?“ Че тия въглища това е кондензирана слънчева енергия, която преди милиони години е излязла. Че тази енергия и сега я има в природата. И не знаем как да я използваме. Сега е оставено запас в земята. В природата има една кондензирана енергия. И един ден, като станете праведници, светии, вие ще се ползвате от тази кондензирана топлина. А пък има и кондензиран хляб, и кондензирани обуща, и пари – всичко това е приготвено. И всичко това, което е приготвено, ще се ползвате от него. И ще бъдете облечени един ден тъй, както ангелите са облечени. Виж тези плодни дървета, те знаят това изкуство! Нали от земята изваждат тази енергия, която иде от слънцето и образува тези хубави плодове. Туй човек не може да направи. Те знаят това изкуство!

Та казвам, мислете „всичко е хубаво“ и всеки ден по 5 минути благодарете на Бога. Благодарете на Господа за страданията, които ви дава. Щом страдате, имаш един ревматизъм, кажи: „Господи, много ти благодаря, единият ми крак ме боли.“ Ще благодарите. Дойде болката и на другия крак. Ще проверите закона, че е верен. Туй, което желаеш, става. Но и това, което не желаеш, и то става. Някой път, като те боли единият крак, ще искаш да те заболи и другият и ще оздравее кракът ти. Пък някой път

може и другият да те заболи. Но ако и двата крака те заболят, ще ти дойде едно двойно благо в света. Нищо не се губи в света. Тогава кажи: „Господи, нека ме заболят и ръцете!“ Там е изпитанието. Вие се лъжете. Вашите страдания са такива, привидни са те. Та вас провидението ви изпитва.

Искал един момък да се ожени за една мома, но той искал тя да покаже, да я изпита дали тя го обича, или не. Тогава един ден той си взема един полиран нож, направен от книга. И казва: „Да идем да се разходим към морето.“ И пита я той: „Ти обичаш ли ме? Съгласна ли си да те пробода с този нож?“ Тя му отговорила: „Е, онова, което обичаш, направи го! Мен ще ми бъде приятно и да живея, и да умра ще ми бъде приятно – и едното, и другото.“ „Добре.“ Той изважда ножа си и я удря, но ножът се спитява. Тя гледа, гледа – кръв да тече, няма нищо. Само че вие някой път хуквате да бягате. И вие мязате на онзи руснак. Един анекдот има. На 10 души войници един руски император им казва така – да се хвърлят в една пропаст. А онези, преди да приближат, казват: „Ваше Величество, отменете вашата заповед! По-добре пратете ни да се бием, а не да се хвърлим!“ Не се обръщайте към Господа да искате да отмени заповедта си. Там е погрешката ни. Вие мислете, че онова, което Господ е направил, е разумно. Съобразявайте се с Божествените нареждания. Не правете там никакъв спор! Може да имате голямо противоречие в себе си, но дръжте мисълта, че Бог, който е съвършен, каквото е направил е добро! Той не може да направи нещо, което не е добро. Та каквото и да стане, то е за добро. Дръжте тази мисъл в ума си. Тя е, която спасява. И ако така не мислите, ще страдате. И всичките свещени книги съдържат тази пълна вяра в този Живия Господ. Ние не само трябва да дирим доброто. Не само онова, което е за нас хубаво, и онова, което привидно е лошо, и него да го приемем, че и то е за добро! И Писанието казва: „Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, то е за тяхно добро!“ Бъдете готови заради Името Божие, да бъдете вие прободени с книжен нож и да останете живи.

Отче наш

Да обичаме тези, които ни обичат, това е в реда на нещата, на човешките неща; а да обичаме тези, които не ни обичат, това е в реда на Божиите неща.

Към високия планински връх!

Всичко е за добро!

7,10 ч. с.
6. Утринно Неделно Слово, държано на
6 ноември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето малко облачно. Времето топло, меко, приятно. На поляната направихме упражненията.

1938_11_09 Да станем едно

ДА СТАНЕМ ЕДНО

Сряда, 5 часа сутринта

Отче наш.

„В Начало бе Словото“

Човешката реч е още много несвързана. Много идеи, прокарани и в Евангелието, ако се четат, ще добият съвсем друг характер в разбиранията. Думите, които сега употребяваме, не носят всякога една и съща идея. Ще ви прочета нещо от 19-та глава от Евангелието на Матея. Може вие да я прочетете цялата, от 10-ти стих нататък. Всеки да разбира както обича, но последствията ще бъдат едни и същи. (Учителят прочете главата до края. Изпяхме „Венир Бенир“.)

Прочетоха се темите: „Най-голямата и най-малката добродетел.“

Няма да оспорвам авторството. Този въпрос трябва да се развива. Вие всичките имате материал. Не е от лесните въпроси. Най-големият и най-малкият вегетарианец кой е? Едно положение статическо. Установеният свят, в който живеем, е статически. Ние се намираме в големи противоречия. За пример, една дреха изтъкана от материал, който не е хубав, и една дреха, изтъкана от хубав материал, като идете, цената не е една и съща. Простата дреха изисква малко да се плаща. За добрия материал много се плаща. Някой човек е обикновен, някой човек обикновени работи прави, обикновен става. Друг, учени работи прави, учен става. Добри работи прави, добър става. Всеки човек, каквото прави, такъв и става. Някой изучава животните, зоолог става. Някой изучава растенията, ботаник става. Някой изучава минералите, минеролог става. Всеки човек, каквото изучава, това и става. Онзи, който изучава животните, зоолог става ли? Много двусмислена дума. Сега разправят вестниците, [с] един англичанин се е случило. Взел си един питон, една змия от три метра, дълга. Веднъж в трите седмици се храни. Оставил го той, както англичаните обичат [забавното]. Туй в Лондон става. Отива той и един ден гледа тази змия изчезнала. Няма я в кошника. Пита се: „Къде ли е отишла?“ Вестниците започват да пишат: „Една опасна голяма змия изчезнала.“ И всички започват да виждат питона на разни места, на тази улица, на онази улица, ту при езерото. Върви един автомобил, прозорецът отворен и една жена казва: „Затворете прозореца, че питонът може да се хвърли.“ Три деня го търсят и не може да го намерят. И след три деня, като го търсили, намират го, намират питона, дето си бил, в кошницата. Къде е ходил, къде се е разхождал, не знаят. Ние търсим един питон, който се е

отпуснал, който излязъл някъде и всички се плашим. Има нещо в живота, което ни плаши. Аз бих ви попитал, защо човек остарява? Всеки един казва: „Аз съм господар, свободен човек съм да мисля, да чувствувам, да постъпвам както искам.“ Хубаво, щом ти си господар, как тъй, ти допусна да остарееш? Казваш: „Така е отредено.“ Щом остаряваш, ти не си свободен. Щом твоята мисъл те състарява, ти не си свободен. Ако твоите чувства и те те състаряват, ти не си свободен. Казваш: „Ама то е така отредено.“ Щом е така отредено, де е свободата на човека? Какво разбираме ние под думата „свобода“? – „Да правиш каквото искаш.“ Вярно е, да правиш каквото искаш. Някой казва: „Аз не искам да ме отказват от някое благо. Кой може да ме лиши от благото?“ Тук има едно разсъждение. Някой път е хубаво да те лишат от някое благо. [По невнимание] ти си направил една погрешка, съдията определи да ти ударят 25. Е, ударят ти 25 или на ръцете, или на краката. Някои ги удряха на краката, а пък сега ги удрят на седалището на човека, на неговата благородна възглавничка. Сега не е ли хубаво да те лишат от 20, само да ти ударят 5. Казвате: „Как? Кой ще ме лиши от моите 20 блага?“ Не е ли хубаво, някой път, да ви лишат? Господ, някой път, не ви дава някое благо, за което ще ви бият. Казвате: „Как, Господ да не ми даде това благо?“ А и ще ти ударят най-малко 25 за това благо. Някой път е добре да ни лишат от някое благо. Защото някои блага не ги искаме. Вчера върви един и казва: „Защо са страданията в света?“ Казвам, страданието е Божието време. Само когато страдаме, отиваме при Бога. Ние сме непослушни деца. Когато сме щастливи, не Го търсим. Все ще дойде някое страдание. Като дойде страданието, ние започваме да мислим. Като няма какво да правим, ще идем при Господа. Тъй щото, всеки от вас, който страда, не питайте защо страдате. Туй време е предназначено да идем при Господа. Радвай се, че страдаш, че дошло време да посветиш на Господа това време. Защо страдаш? – Да посветиш това време на Господа. Боли те коремът. Ще се молиш, ще благодариш, че дойдоха тия страдания. Време е да посетиш Господа. Боли те главата – пак е време да се помолиш. Боли ви лявата или дясната страна. Щом дойде време за Господа, ще тичате. Една болка е, за да се освободи туй време и да го предадете. И благодарение на Божието време, което не го употребявате за Господа, не търсете някой лекар да ви освободи от болката. Отгоре ще му платят 20–50 лева да ви освободи от вашето коремоболие. Ни най-малко лекарят няма да ви освободи. Аз да съм, ето какво ще направя. Него ден, щом ме заболи коремът, как ще повикам моя лекар? Ще повикам някой закъсал бедняк. Какво да кажа? Да кажа неща, които не са верни! Като съм болен, ще сготвя едно ядене. И на този, бедния, ще кажа: „Ти ще ядеш, аз ще се моля на Господа.“ Него ден няма да ям. Повикайте бедния и на този, бедния, като дадеш яденето и ще оздравее коремът. Вие ще повикате лекар, който ще дойде с автомобил, ще те попита, ще те разпита: „Толкоз години какви големи престъпления

направи, че тия болки идват до мен?" Казвам: Ни най-малко не е престъпление. Него ден ще повикаш някой беден човек, ще го нахраниш, или някой брат, или някоя сестра, или някое малко дете. Не зная сега, като го боли коремът, кой ще повика някой беден брат и да го нагости по този начин?

Вчера седя. Имаме тука един брат на 90 години, нарича се Георги Светията. Казва: „Всичко си е наред" и никъде не продава яйцата. Казва: „Всичко е за Учителя." Искат му яйцата, казва: „Не може!". Аз казвам, неговите кокошки, които снасят яйцата, са особени, дават за яйце по 5 лева, 10 яйца – 50 лева. Вчера, седи св. Димитър, понеже и той е светията на слугините и гледам какво е намислил. Намислил да прави хубаво на слугините. Казва: „Тази година господарите няма да ги стягат." Седя, слушам някой 90 годишен удря на вратата. Накой път, искам да отворя прозореца, да видя кой е така енергичен. Отварям – гледам св. Георги. Пък някой път, като отворя вратата, вземам ключа. Понеже е секретен ключът, та никой не може да отвори, пък съм оставил ключа отвън. Отвори и като погледне: „Няма го." Аз съм на прозореца, той търси – не ме вижда, отива вън, погледне. Търси ме той, защото яйцата друг не може да ги яде. Аз мисля, че съм свободен, сядам да разсъждавам. Той пак тропа. Вие сега ще ме запитате защо не стана, такива хубави яйца. Казвам, на св. Димитър, в един свети ден, не става да се купуват яйца. В празничен ден търговски работи не стават. Сега седя и си размишлявам, казвам: „Св. Георги е." Ще каже: „Учителят се крие някъде и не е в стаята си, не се обажда или го няма." Негово предположение е, но аз зная къде беше Учителят, аз съм авторитет. Зная, че в единия случай беше на прозореца, а в другия случай беше на масата и разсъждаваше за известни неща и не искаше да има работа със св. Георги. Ние минаваме за много добри хора. Та казвам, като разсъждение: Ако бях се освободил от него, да ида, да си върви, да му дам 50 лева и да си върви. Мене ми е толкоз приятно, че да дойде втори път пак да хлопа, защото музикално хлопа. Той е много енергичен, като млад човек. Казва: „Трябва да се изпълнява Волята Божия!" Той ми се оплаква и казва: „Учителю, онези [не] оценяват яйцата." Един лев не иска за яйце. „Като дойда в кухнята, не ги оценяват, не може по един лев." Свети Георги казва: „Един чувал брашно ми трябва." – Хубаво, един чувал от мене. Един чувал от друга сестра. Трети чувал брашно. За колко време може да ги изяде? И прав е, разсъждавам, него му трябва брашно и нас ни трябва много брашно.

Сега тук четем в Евангелието какво е задължението на мъжа към жената. От дълбоката мисъл, важно е твоето отношение към твоите мисли, към твоите чувства, към твоите постъпки. Задължението на мъжа към жената е такова, по-добре е човек да не се жени. Ако задължението е такова, по-

добре да не се ражда. Но, ако човек не се роди, на земята да дойде, какво ще прави горе в небето? Представете си, ако вас ви дадат един избор, да слезете ли на земята или без слизане. Вие не знаете какво ви очаква на земята. За пример, всякога може да обичате, който е щедър и богат човек, [който] дава. Веднага ще го обичате. Естествено е, но онзи, който не дава, няма да го обичате. Представете си, че един богат човек, той има богатство събрано, но вижда, че парите са на категории. Няколко хиляди той ги счита от една категория, други няколко хиляди от друга категория. Мене на тази мисъл ме наведе мисълта на един свещеник. Разправя той: „Аз, когато взема пари като кръщавам децата, турям ги в една кутия. Когато венчавам някой, за тях имам втора кутия. Когато [опявам], друга за умряло – друга кутия имам. За умрелите, колкото взема, турям ги в друга кутия. Във втората кутия слагам онези пари, които взимам за венчавки, а в първата кутия – за новородените." И казва: „От тези пари, които взимам за умрелите, аз за себе си не ги употребявам. На някоя вдовица, на някой беден ги давам. Патила ми е главата много пъти." Питам, ако иде някой и извади от кутията за умрелите, какво очакваш ти? Или пък от кутията, дето той венчавал младите или пък от кутията, дето е [кръщавал] новородените? Вие, понякой път, седите и казвате: „Дали туй, което аз върша, е благоугодно на Господа?" Често казвам, че неща, извършени без любов, губят своята стойност. Всяко нещо, което направите без любов, губи цената си. Вчера, като дойде свети Георги, му харесах удрянето, струва си, ако имах пари, бих му дал не 50 лева, но 150 и 200 лева, само за начина, както удря. Тропа като капелмайстор. Най-първо по-слабо, после по-силно. Аз мълча, удря по-силно. Аз пак мълча, още по-силно удря. Казвам, той ако е на моето място и аз на неговото, как ще удрям? Сега навярно и аз така ще удрям. Седя и [наблюдавам] себе си. И той иска да каже: „Не знаеш кой е тук! – Св. Георги. Трябва да ме приемеш, нищо повече." Обаче, аз не го приех, понеже той иде с една голяма препоръка, да препоръчам яйцата, да ги назнача на служба. Пък аз нямам отворено място. Казвам, днес няма да приемам никого за назначение. Нито уволнение, нито назначавам. Пък какво трябваше да кажа? – Някой пример, който не е измислен. Казвам, добър е тоя пример. Размишлявам как ще хлопам. Като удари, той има право да удря, аз го извинявам. Понеже той е глух, той удря силно, щото трябва да го чуе. Понеже той ме слуша, едва го чух. Аз имам много развит слух и чувам. Казвам, то е понятието, разбирането на свети Георги. На 90 години е и моето разбиране се различава само по обстановката на ушите. Та казвам, аз, като отида на райската врата, как ще хлопам? Казвате: „Още ли да се хлопа?" – Предполагам. Дали ще хлопам или не, но предполагам, че и аз отивам като св. Георги. Имаш право ти да хлопаш. Ти мислиш, с твоята мисъл ти хлопаш. Щом мисля, аз вече хлопам на райските врата. Моята мисъл може да бъде приета или неприета. Чувствувам нещо, пак е хлопане. Правя

известни постъпки, пак е хлопане. Някоя моя мисъл ще бъде благоприятна на Господа, а някоя моя мисъл ни най-малко няма да бъде благоприятна. Зависи от степента каква е. Може да няма място за моята мисъл в небето. Мислите ли, че всичките ни молитви, с които се молим, че те отиват? Много малко от тях отиват. Някой може да каже: „Толкоз години аз се моля и Господ не ми е дал.“ Господ ви е дал за вашите молитви. Ами животът, който ви е дал, храната, която ви е дал, очите, които ви е дал, ушите, които ви е дал, вашият ум, вашето сърце, вашето разбиране. Това са неоценими богатства. Та казвам: [Има] една Любов, която не пресеква – онази, постоянната Любов. Има една любов статическа в света. Светлината за пример, в която живеем, е статическа. Тази статическа светлина произтича, че като се върти земята около своята ос, постепенно земята се огрява. Тази част на земята, която е обърната към слънцето, се огрява. И като се върти, другата част остава неогрята. И всякога страданията идат в неогрятата страна. В огрятата страна на светлината никакви страдания не може да дойдат. Казвате: „Как?“ Един вълк, който [краде] една овца, той се намира на неогрятата земя. Всичките престъпления стават в тъмно. В Божествената светлина никакви престъпления не може да станат. Всякога в човека има страх, когато на човека потъмнее умът. Защото, тази тъмнота, тя взема? Ние всякога правим погрешки, когато е тъмно, ще направим някоя беля. Вчера иде един господин, учител по изкуствата, с големи идеи, художник. Иска да бъде полезен, започва да рисува картини из българския живот – за старините, за опълченците. За това рисува, за онова, никъде картините не ги приемат. Работите не вървят. Пита ме той, защо е тази несрета, защо хората не оценяват неговите картини? Аз седя и не му казвам нищо. Разправя той, че този и онзи не оценяват, казват: „Картините са хубави, но сега нямаме параграф, бюджетът се намалил, заради бюджета.“ Аз седя и размишлявам: Твоите картини не са приети, за да дойдеш при Мене. Ако бяха приети картините ти, ти нямаше да дойдеш. Ако ти не се намериш натясно, при Господа няма да идеш. Като започнеш да умираш, ще кажеш: „Господи!“, ще се размислиш, че денят на умирането е ден да отидеш при Господа. Казвам, ако ние мислим по този начин, страданията – това са най-хубавите опитности, при които можем да оценим една Божия добродетел. Радостите – това са добрите условия, при които можем да приложим една Божествена добродетел. Радостта е за приложение, а пък скръбта е да оценим. В скръбта ние оценяваме колко струват, а в радостите ги прилагаме. Ако в [радостта] бихме прилагали всяка добродетел и ако в страданията бихме оценявали добродетелите, нашият живот щеше да има съвсем друг резултат. Сега вие какво искате?

Да минем към въпроса [за числата]: 1, 2, 3, 4, 5, 6. Тъй, както са означени цифрите, какво означават? В статическо положение тия цифри нямат

никакъв смисъл. Едно статическо положение може да изтрие тези цифри. Щом си изтрил този прах, така както е написана единицата, къде ще иде? Колко милиона частици има за изписването на единицата? Тук има няколко милиона частици, които съм турил. Един ден, като опитате къде отишъл тебеширът, какво ще кажете? Представете си, че този тебешир се оценява. Къде е отишъл тебеширът? Ако напишем тази буква и тя не изпълнява своето предназначение, къде отиде този материал, къде се е дянал? Единицата, ако разбираш закона на единицата, ако ти си слаб човек, ще станеш силен. Пиши единица, за да станеш силен. После, ако нямаш никаква работа в света, пиши две, за да ти тръгне. Не ти плащат никъде, работиш и не ти плащат – пиши 3. Най-после, нямаш каса къде да си туриш парите – пиши 4. Не знаеш как да направиш добро – пиши 5. Не знаеш как да говориш хубаво – пиши 6. Но най-първо ще намериш един човек, който мяза за единица. Има хора, които са родени на единицата, има хора, които са родени на двете, на трите, на четири, на пет, родени са в тия числа. И трябва да намериш тия, живите числа. По друг начин не може да придобиеш. Вие, както сте събрани тук, всеки човек, с когото се срещаш, той е жива единица, която носи известно Божествено благо. Туй благо, само от този човек може да придобиеш. Само при един дрехар може да купиш дрехи. Или само от един дрехар може да си вземете хубави дрехи. Само от един бакалин може да вземеш парите, които ти трябват. А понякой път вие нямате дори представа за хората. Казвате: „Този брат, той няма разбиране.“ Вие тогава не оценявате. Най-последният наш брат струва повече, отколкото всичките породи говеда, всичките коне, всичките риби на морето. Да ги продадеш, не струват толкоз, колкото вашият брат, когото вие не оценявате. Следователно, вие за 1000 лева бихте продали един брат. Нови възгледи ви трябват. Оценявайте човек по неговата същина, а не по неговата външна форма. Външно, както го оценяваме, неговото жилище не е направено, както е той. Но в жилището се крие една душа, която е излязла от Бога. Ако ти разглеждаш човешката душа, как е излязла от Бога и какви възможности има…!? Дойде един човек и той казва, че гладен не иска да ходи. – „Аз не се нуждая от този хляб!“ Няколко думи му кажи, тъй да се нахрани. Някой път, човек се нуждае само от една дума, но когато ще му кажеш тази дума, тя трябва да е най-хубавата дума, която искаш на тебе да я кажат. Сега пак ще си послужа с един пример. Седи някоя млада мома и пише на някой млад момък. Сега считат туй, постъпката: как младата мома смее да пише на един млад момък или как един млад момък смее да пише на една млада мома! Това са ваши разбирания. Може да ме попитате, как смея да погледна на слънцето, не може да гледам дълго време. Че то е законът на турците. Съществувал закон в миналото, в древните времена, жените, туркините са се криели и ако ти погледнеш, на смърт си осъден. Само че си погледнал да я видиш, смъртно наказание ще има. Четете, когато Мойсей искаше да види лицето

Божие, Господ му каза: „Не може някой да види лицето Ми и да остане жив.“ Някои от вас сте много смели, казвате: „Аз искам да видя Господа.“ Ако искаш да видиш Господа, да стане в тебе една промяна, да посветиш живота си за благото на всички онези, които Бог създал. То е на място. Но ако искаш само да Го видиш и да си послужиш, животът ти е осъден на смърт. Младата мома, като пише на младия момък, тя иска да види неговото лице и момъкът иска да види нейното лице. Но виждането на лицето всякога не носи едно благо. Тя, като види неговото лице, ще се разочарова, някой път. Отиват двама, една млада мома и един млад момък, в планината. Пусти били. Младата мома искала да опита младия момък дали той я обича. Тя му казва: „Много ще ми бъде приятно да имам един от тези алпийски еделвайси.“ На едно опасно място, имало еделвайси, дето животът бил в опасност,. Отива момъкът, качва се там, донася един еделвайс. Дава ѝ еделвайса, но след това ѝ казва „сбогом“ и си отива. Човекът не иска втори път да бъде изложен на такава опасност. Един опит е достатъчен.

Та казвам, ние, които сме на земята, какво сме извършили? Седим понякой път и разсъждаваме: „Аз съм толкоз пострадал, че съм страдал, страдал съм.“ Няма някой, който да не е страдал, но питам: Господ, Който създаде света, не страда ли? – Страда. И Писанието казва: „Аз съм като натоварена колесница на Израил.“ Всички ония лоши мисли, ропотът, всичко туй отива при Господа. Ние Го смущаваме. По някой път Господ седи и ни гледа за всичката ни неблагодарност, че за всичко, което е създал, ние вдигаме ропот. Господ, като те гледа, казва: „Я го доведете при Мене.“ Праща ангел – задигат те от земята, лишават те от всичко. Казва: „Нека дойде при Мене.“ Тогава, като идеш в оня свят, при Господа, как ще бъде? Христос дава един пример: Някой имало, един беден Лазар, който седял като страж пред вратата на един богат човек. Умира Лазар и отива в лоното Авраамово, да гледа лицето Божие. Умира богатият и отива в ада. Богатият вижда Лазара в Рая и казва: „Отче Аврааме, нека дойде Лазар и с кръста си да ми намаже гърлото.“ Този не иска да види лицето Божие, не иска и да види лицето на Лазара. Казва му Авраам: „Не може.“ Сега всичките казвате: „Туй не се отнася до нас.“ Какво трябваше да направи богатият? Богатият не викаше Лазара според моята норма, която ви казах. Трябваше да повика Лазара, да сготви, да яде Лазар и той да го гледа. Когато беше болен, богатият трябваше това да направи, а той всякога ядеше, пиеше и викаше обикновените лекари. Обикновените лекари го пратиха в ада. И сега в ада викат друг да дойде. Казват му: „Не може.“ Сега, другото заключение, това е един пример. Адът съществува във всинца ни. Ние сега очакваме да умрем и да идем в оня свят. Ние сме вече в оня свят. Още имаме вземане-даване с този свят, но какво трябва да правим? Писанието казва: „Прощавайте!“ Ако вие намерите една златна монета,

какво казвате, какво трябва да правим? Казвам, ако намерите златна монета, която е оцапана, какво трябва да правите с нея? – Ще я очистите. После вие ще се ползувате от всяка намерена монета. Да кажем, някаква стара монета имате, [ако] е от новите, ще търсите нейния стопанин. Но една златна монета, преди хиляди години заровена някъде, и сега я намерите, на кого ще я дадете? Сега държавата има право. Наполовина богатството трябва да го дадеш, понеже държавата участвува. Но казвам, ако намериш една стара монета, какво ще я направите? Нали Мойсей е писал и после Христос казва: „Да възлюбиш Господа!“ Това е една стара монета – преди толкоз години! Тази стара монета: „Да възлюбиш Господа Бога Твоего“, какво ще правиш с тази стара монета? Този закон ще го очистиш и ще го употребиш за себе си.

Приложете Любовта за подмладяване в света. Аз наричам подмладяване в човека, когато всичко е младо. Сега идват хората при мене и ми казват какво аз зная. Още като идват, гледат ме от главата до краката. Разглеждат, как съм облечен, гледат обстановката. Аз седя тихо и спокойно и си съставям едно понятие. Виждам какви са. Някои намират, [в] тази обстановка, излишни работи намират. Гледат възглавници натуряни, казват: „Защо са му?“ Една сестра нямала пари, даде ми една възглавница да я продам. И досега още никой не я [е] купил. Друг дойде, донесе друга възглавница и наредил една, две, три, четири, пет възглавници. Казвате: „Защо са му тия възглавници?“ – За продан. Ако ги продам по 3–4 хиляди лева, много искам. Казва: „Учителю, продаде ли се моята възглавница?“ Гледа ме той. После, някой като дойде, намира, че не съм го посрещнал както трябва, не съм казал нещо, все ще намери. Някой път, остане доволен, някой път, остане недоволен. Казвам, всеки човек, онова, което мисли той, е право. Казвам на този: „Ще извините моя автомобил. По някой път, шофьорът, който кара автомобила, не е толкоз предвидлив. Ако времето е кално и бързо кара автомобила, ще извините, ще изскочат няколко капки кал на дрехата ви, ще ви поокалят.“ Сега ние много пъти се сърдим за погрешките на автомобила – минавал бързо, паднали няколко капки. Казвате: „Той мисли.“ Какво мисля аз? Тъй както гледам, аз наблюдавам. Аз мисля и той си мисли, че започва да ми проповядва. Трябва да напуснем да проповядваме на хората. „Да изпълним Волята Божия.“ Иска да каже: „Ти защо седиш тук, защо не идеш да проповядваш? Стани, вземи си тояжката, иди от село на село.“ Аз седя, пък го занимавам, казвам: „Какво да се прави, толкоз деца имам. Не съм ги оженил. Като ги оженя, като ги настаня, пък имам една баба и тя е ревнива, ще каже: къде ще ходиш по другите баби.“ Направих една погрешка, че ме наредиха. Като тръгна аз да проповядвам и децата с мен ще проповядват. Аз ще проповядвам, бабата ще проповядва, децата ще проповядват. Ще идем в някой дом и всички ще проповядваме. Ами

когато отиваше Христос, 12 души водеше със себе си апостоли. Ако дойде Христос сега, в сегашния културен свят, с 12 души, как ще влязат вкъщи? Вие сте беден човек, едва за едного имате да го нагостите. Казвате: „Христос трябва да носи със себе си." Той очаква вие да намерите. Толкоз време сте Го очаквали, да дойде със своите ученици, нямате обед да Му дадете, тогава какво убеждение имате вие? Вие всички мислите, че сте много сиромаси, в туй отношение сте грешни хора. Думата „грях" за мене е оцапана. Казва Давид: „В грях ме зачна майка ми." То е съвсем друга идея. Душата, която излязла от Бога, душата, която е в нас, в нас има един копнеж, всички трябва да отговаряме на този копнеж – да служим на Бога. Не само от любов, но при всички страдания, при всички изпитания, каквото и да ти се случи, да кажеш: „Много ми е хубаво." Сиромах си – да благодариш. Пари нямаш – да благодариш. Скъсани са ти обущата – да благодариш. Нямаш какво да ядеш – да благодариш. Дойде изобилие – да благодариш. Ядете ли, пиете ли, за всичко да благодарите на Бога. Казвам, ако по нов начин не тръгнем да живеем! Аз не изисквам вие да живеете, както аз живея и вие не трябва да изисквате аз да живея като вас. Аз считам, че вие, както живеете, е много хубаво. Всеки един от вас е един особен екземпляр, на всеки е дадено туй, което му трябва. Вие сте недоволни от положението, което имате. В какво положение искате да бъдете? Ако бяхте един цар имате корона, скиптър, щяхте ли да бъдете щастливи? Ако бих имал вашето съзнание, че вие, като цар може да сте осъдили най-малко 100–200 души. Осъдени са. Дават ви присъда да подпишете, вие не сте прегледали дали туй решение е правилно или не. Гледам, тук много сестри казват: „Виж какво разправят за еди-коя си сестра. Тръгнала по широкия път." В какво седи? Понапудрила се, духовните не се пудрят, а тя сега се пудри. Казвам, че когато вие мажете вашите къщи, вие не се ли пудрите? Къщата отвън измазахте, че какво лошо има, че се понапудрила? Казва: „Да ми изпратите хубава помада, от най-добрите." Аз не съм ни най-малко против помадите, но една помада веднъж, като се намажеш, през цял живот да ти остане, а не всеки ден да се мажеш. Ако се пудриш всеки ден, и пудрата, и помадата не е хубава. Всичките тия неща аз вземам по следния начин. Всяка една мисъл, която имам в моя ум, всяко едно чувство, всяка една постъпка, трябва да даде един хубав цвят. В ума си не трябва да държим мисли, чувства и постъпки, които не са от добро качество. Трябва да се държат най-хубавите мисли. Ние сме дошли в света като градинари. Един ботаник трябва да има най-хубавите растения в ума си. Та казвам, да се яви в нас онова чувство на благодарност! Знаете ли колко мъчно е човек да благодари? Често ние фалираме. „Не съдете, да не бъдете съдени", „С каквато мярка мерите, ще ви бъде възмерено." Да съдим с онази мярка, която Господ има заради нас. Понякой път мислите, че не сме такива. Няма какво да роптаем, вземете един плод, който зрее, и в най-ранната възраст ще видите, че е стипчив. И

после добива една сладчина в себе си. Мнозина от вас сте още неузрели плодове на туй дърво на живота. Ако някой преждевременно [ви] откъсне, няма да имате такъв характер, както вие очаквате. Вие, всичките, един ден ще узреете и ако ви вземат тогава, вие ще бъдете един плод, който ще бъде благоприятен на Господа. Сега, тия плодове трябва да пазите. Трябва да пазите вашите мисли от бръмбари. Дойде някой и казва: „Какво си пожълтял?" Радвай се, че си пожълтял. Жълтият цвят показва, че си започнал да мислиш. Друг дойде и ти казва: „Защо си почервенял?" Радвай се, че си почервенял, понеже червеният цвят е на живота. Друг дойде и ти казва: „Защо си посинял?" Радвай се, че си посинял, синият цвят е цвят на вярата. Някой казва: „Защо си позеленял?" Радвай се, че си позеленял, защото зеленият цвят е на човешкия растеж, на богатите хора. Хубаво нещо е, че си пожълтял, хубаво е, че си почервенял, хубаво е, че си посинял, хубаво е, че си позеленял. Тия неща ние ги вземаме в съвсем друг характер. Всичко, каквото ни се случва, е за добро за мъдреца. Онзи, който не е мъдрец, всякога ще бъде позеленял. Отрова има в неговата душа, позеленял е. Или пък, когато има син цвят, някой път синият цвят дава. Този човек, когато почернее, може да го видим. Като беше светия, не можем да го видим. Сега, като почернял, можем да видим какво е неговото лице.

Употребявайте Любовта за подмладяване и не се ограничавайте. Бъдете свободни, не ходете да се човъркате в живота на другите хора. Нито човъркайте в Живота. За какво мислят хората? Точно за това, за което и вие мислите, като дойде някой, как го научавате? Като дойде някой, зная за какво мисли, за каквото и аз мисля, за това мисли. Най-първо мисли за водата и аз пия вода, най-първо. Мислиш за яденето и аз ям. По някой път мислиш за обуща, аз, като тръгна някой път, мисля за обущата. Аз вървя с онези сандали. Казват: „Учителю, не става сега. Сега се носи друго, по-модно." Казвам, практични са. Няма да ги закопчавам. Като ги туря, няма нужда от закопчаване. За мене – като обувам обущата, мисля каква ще бъде моята добродетел. Като турям ръкавици, мисля каква ще бъде моята справедливост. Ако турям очила, мисля истината, каква ще бъде. Или за ушите си, искам да ги измия. Казвам, да измия моите уши, че да слушам по-хубаво. Измивам си очите, за да мога да виждам Божия свят. Всичко, каквото пипам, аз турям Божествена мисъл, виждам на място е. Божиите работи са пасаж в Божествената книга. В човешките очи, човешките уши, устата и всичко, каквото имаш, това са пасажи. Ще прочета всеки ден. Не ти вървят работите. Някой път си подигате косите, че коси, които падат, те са неблагоприятни условия, които запушват. Подигни косите зад ушите, че нека ушите да се огряват от слънцето. Казвате: „Ще ходя да се занимавам с ушите." Ти се занимаваш с по-лоши работи. Седиш и казваш: това нямам, онова нямам. Казваш: „Ще направя една баница, но много масло трябва."

Казвам, колко масло се туря? Ако в една баница не можеш да туриш масло от себе си, ако ти месиш и в един хляб не можеш да туриш една микроскопическа част от мисълта си, ако в яденето не можеш да туриш част от твоите чувства и постъпки, туй ядене не е на място. Като угощаваш един свой приятел, ще направиш едно ядене, като за цар. Ти угощаваш Господа. Когато правиш добро, ти мисли, че правиш едно добро за Господа. Не оценяваме онова, което [е] излязло от Господа. Оценявайте човешката душа! Да обичаш един човек, да носи той едно възпоменание, че като дошъл в твоя дом, ти си му дал един подарък. Най-ценният подарък, който можеш да дадеш, то е Любовта. Една любовна мисъл, едно любовно чувство, една любовна постъпка, която можем да дадем на всяка една душа. Да кажем, да идете при нашите, да занесете много здраве. Кажи, че си здрав и читав, живееш в Божествената Любов, в Божествената Мъдрост и в Божествената Истина. Казвам, тогава какъв щеше да бъде Изгревът? Тук имаме лампи. [Такива] лампи щяха да имат най-малко няколко милиона. Бедни хора нямаше да има. Преди няколко деня иде един брат и казва: „Закъсала една сестра, няма обуща. Нямаш ли някои стари обуща?“ Казвам: „Ще помисля.“ Казва: „Ако намеря някои хубави обуща – модни, ще ѝ направя. Ако не, нека носи старите обуща.“ Някой път едни обуща [са] направени от кожата на Добродетелта, не от камилска кожа. Нека да ви кажа: Употребявайте Божията Любов. Освобождавайте се всеки ден от вашето подозрение. Във всинца ви има едно подозрение, от което трябва да се освободите. Аз наричам подозрението нещо унаследено от миналото. Много пъти са те обирали разбойници. Като влезе някой, казваш: „Да не е той от тях.“ Като дойде най-големият светия, казвате, да не е някой от тия големите разбойници, които идват да ви направят някаква пакост.

Като св. Георги хлопайте. Продавайте яйцата си само за любов. Един човек, който няма любов към вас, нито едно яйце не давайте. Ако има любов, дайте му две яйца. Всяка една мисъл, всяко едно ваше чувство да произтича от един подтик. Като дойде Христос, какво ще прави в света? Христос изисква хубави умове. Христос изисква хубави сърца. Христос изисква хубави тела, [в] които да дойде и да живее вътре и вън и ние да живеем в Него и Той да живее в нас. Той и ние да бъдем едно. Той да работи заради нас и ние да работим заради Него. Да живеем заради Него и Той да живее в нас. И тогава ще кажеш: „Аз живея в Господа и Господ живее в мене.“ Да вярваме, че Господ живее във всинца ни. Тогава да станем едно!

Добрата молитва.

Бъдете верни на вашата Любов, която отначало сте имали.

6 Лекция от Учителя,
държана на 9 ноември, 1938 година
София, Изгрев

1938_11_11 Добро и зло
лекция на Младежкия окултен клас

ДОБРО И ЗЛО

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете. – /Чете се темата: „Кои неща спъват човека.“/

Какво е съдържанието на понятието „нещо“ във вашия ум? Какво разбирате под думата „нещо“? Или какво разбирате под понятията „добро“ и „зло“? Какво разбирате под понятието „добро“ и под понятието „зло“ в най-проста форма? Каква е идеята в ума ви? Като кажем „добро“, каква мисъл изпъква и като кажем „зло“, каква мисъл изпъква? Казвате: „Това е добро и това е зло.“ Някой път казваме: „Това е добро и това е лошо.“ Но каква е разликата между добро и зло. Или каква е разликата между един правилен тон и един неправилен тон, между един чист тон и един нечист тон? Тонът може да бъде чист или нечист, ясен или тъмен, студен или топъл. Винаги започвайте от ония думи, които имат едно значение. Какво нещо е студът, ако ви попитат или какво нещо е топлината, как ще отговорите? Да допуснем, че студ никога не сте усещали и не си познал какво нещо е студът. Ще кажете: „Не зная.“ Студът е туй, което свива. При студа човек се свива. Но има едно изключение, при студа някои тела се разширяват. Водата, когато изстива до известен градус, се разширява. Наместо да се свие, се разширява. Повидимому, то е едно външно противоречие. Тогава влизат философски разсъждения.

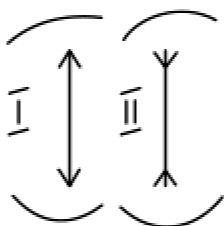

Фиг. 1Каква ще бъде идеята, ако турите тия знаци (Фиг. 1)? Първия знак го знаете, показва, че имате две направления. В средата на правата трябва да имате един център и движението върви от центъра към повърхността. Има една повърхност, към която се движи. А тогава процесът какъв е във втория случай? Тук вече имате движение от периферията към центъра. Тогава, когато движението е от центъра към периферията и от периферията към центъра, каква е? Какво става? Когато излизате от центъра към периферията или се връщате от периферията към центъра, какви прояви ще се образуват във вас? Когато енергиите излизат от центъра към периферията, онези, които са на периферията да му мислят. И когато енергиите от периферията отиват към центъра, онези, които са в центъра да му мислят. Вземам прост физически факт: Когато един снаряд

се изхвърля от пушкалото, да му мислят онези, при които падне. Но ако един голям камък се изтъркoли отгоре, от върха към тебе, който си долу, ти да му мислиш. Сега, това е във физическия свят. Но този закон се отнася и в умствения свят, същото е и в духовния свят, законът почти еднакво действува.

Една мисъл, която е излязла от твоя мозък, ще се върне при тебе. Може още същия ден да се върне, може след една година, може след десет години да се върне. Тогава може да се зароди една мисъл: Защо в единия случай скоро се връща, в другия случай – късно. То е път. Тази, която се е върнала рано, пътят ѝ бил кратък. Казвам така, за да стане ясна идеята, да бъде конкретна. Казвате: „Да, има тук нещо." – Какво да има? Не може да разгадаеш. – „Ама какво ми казваш?" – Има нещо тук. Някои хора искат да се сдържат да говорят, само да подшушват. – Върши се нещо. Ти не разбираш. Казваш: „Какво е туй нещо, което става?" Например, ако млъкнат петлите да пеят, ако млъкнат кучетата да лаят, ако млъкнат магаретата да реват, ако млъкнат говедата да мучат, има нещо да стане. То е много страшно, ако петлите престанат да пеят. Има нещо ужасно да стане. Няма да се минат два, три деня и ще стане. Мало и голямо ще го познае. Какво ще стане, кажете ми. Ще стане земетресение. Изобщо, в народа има много поверия. Когато едно куче започне да вие в един двор, казвате: „Ще стане нещо." Какво ще стане? – Или ще се разболее или ще умре някой. Поверието го обосновават на известни наблюдения, на известни факти.

Неверните работи от какво произтичат в света? Неверните работи произтичат от лъжата. А верните работи произтичат от истината. Всяко нещо, което е обосновано на лъжата, е неверно. Всяко нещо, което е обосновано на истината, е верно. В дадения случай нещата могат да бъдат верни или неверни. Те може да произтичат или от истината, или може да не произтичат от истината.

Тогава, каква е мярката за правото? – Единствената мярка, еднаква за всички неща, е истината. Истината носи правите неща. И казвам: Кога една мисъл е права? За да бъде една мисъл права, колко качества трябва да има? Често хората са любопитни и питат така: „На колко си години?" Казваш: „Не зная." – „Не знаеш? Знаеш, но не искаш да кажеш." Питам: Онзи, който задава въпроса на колко години си, право ли задава въпроса? И онзи, който не знае на колко години е, право ли отговаря? Той може да ти каже: „Как е възможно ти да не знаеш на колко години си? Ти си голям невежа." Ти може да му отговориш: „Аз мисля, че ти си умен човек, ти като ме видиш, трябва да знаеш на колко години съм аз. Ако ти не знаеш на колко години съм аз, аз считам, че и ти си голям невежа като мене. То е

все едно да питам крака си на колко години е. Аз не зная ли на колко години е кракът ми?“ Аз разглеждам конкретно въпроса. Казва: „Как може да не знаеш на колко години си? Аз не зная ли на колко години е кракът ми? Тъй, както мога да зная на колко години е моят крак, така можеш да знаеш на колко години съм аз.“ Сега, това е за обяснение. Така е по отношение на крака. Кракът е тясно свързан с тебе.

Забележете, че при първото движение имате положение във физическия свят. При второто имате един закон у растенията. Клонищата изхождат от дънера, не от центъра. Те излизат и се образува туй движение. Накъде е туй движение? Клонищата се движат към центъра на Слънцето, а корените се движат към центъра на земята. Тук имате две явления, две различни естества. Първото движение е механическо, а второто е едно движение, което е органическо. При първото, движението става отвътре. Това, второто движение може да го представим и по следния начин, като . Ако поставим тази ос, тия две движения са противоположни.

Сега, какво нещо е движението? Движението е ли разумен акт? – Не може да има движение без разумност в света. Ти се движиш от един център към друг център, значи имаш известни съображения. Или да кажем, че има напрежение на електричеството. Но това напрежение на какво се дължи? Дължи се на някаква разумност. Ако вие вземете един атом, който е една малка частица. Той какво представя? Атомът е една компресирана материя или компресирана енергия. Такава грамадна енергия съдържа един атом, че ако може да се използува енергията му, тя може целия български народ да издържа за хиляди години. Това го вземам като пример. Ако вие не вярвате, повярвайте го. Направете научни изследвания и докажете с данни, че това не е така. Аз не ви казвам да вярвате в това, но изразявам една идея. Грамадна компресирана енергия има в един атом. Туй напрежение, туй сгнетяване откъде е дошло? Хората схващат, че има голяма скрита енергия в атома, мислят как да оберат тази енергия от атомите. Химиците мислят как да разложат атома. Защо искат да го разложат? – Да го оберат, да вземат тази енергия и да я турят на работа. Казвате: „Науката разложила атомите.“ Като започнат да разлагат атомите и вие сте направени от атоми. Ако започнат и вас да разлагат, от вас нищо няма да остане. При сегашните условия, ако се разложат атомите, какво ще стане с хората? Хората умират по единствената причина, че се разлагат атомите. Туй спояване се разлага.

Конкретно как бихте определили кое е това, което разлага атомите? – Злото е това, което разлага атомите. Доброто е туй, което съгражда материята и обратното: Злото е това, което отнима живота. Добро е това, което дава живот. Какво е добро? – Туй, което дава условия на живота да се

прояви, е добро. Туй, което отнима тия условия на живота да се прояви както трябва, е зло. Аз под думата „живот“ разбирам разумен живот. Следователно, в този смисъл всяко нещо, което спира нашата мисъл правилно да се прояви, което спира нашите чувства правилно да се проявят, е зло. Не важи откъде иде. Откъдето и да иде. А всяко нещо, което способствува нашата мисъл, нашите чувства и нашите постъпки правилно да се проявят, това е добро. Сега вие ще направите едно малко възражение, ще кажете: „Че се е проявил човек, каква полза има от това?“ Тогава вие нямате едно логическо разбиране.

Доброто е външният смисъл на живота. Ти, ако не си добър, не може да бъдеш здрав. Ти, ако не си добър, не може да бъдеш богат. Ти, ако не си добър, не може да бъдеш и сиромах. Има едно състояние, дето човек не може да бъде нито богат, нито сиромах. Сиромашия и богатство в духовния свят, това са два полюса, две движения. Едното е от центъра към периферията, другото е от периферията към центъра. Понеже хората не разбират смисъла на богатството, затова не са богати. Всеки може да бъде богат. Кога? Всеки може да бъде здрав. Кога? Когато дишаш правилно, когато ядеш правилно, когато се дава хубава храна можеш да бъдеш здрав. Щом не яде правилно, не може да бъде здрав. Щом не диша правилно, не може да бъде здрав. Щом не мисли правилно, не може да бъде здрав. Или правило може да се тури, кога човек е здрав: Студено чело, топли ръце и топли крака. Това е здраве. Топло чело и студени ръце и крака, това е болезнено състояние. Значи, главата трябва да бъде хладна, значи електричеството трябва да действува. С него се храни мозъкът. В тялото трябва да се проявява магнетизмът, понеже магнетизмът помага правилното движение. Признакът на магнетизма е топлината. Ръцете трябва да бъдат топли. Щом са студени, кръвообращението не е правилно, кръвта не може да достигне до всичките органи, не храни добре ръцете, краката и вследствие на това се образуват известни утайки. И тогава, като станете по-възрастен, на 50–60 години, ще започнат да ви болят ръцете, краката, лактите, те са крайни удове. Туй, което се свива, е периферията. Към периферията ще почнат да страдат вашите удове, вашите пръсти. После, другото правило помнете: Не може кръвообращението да бъде правилно, ако нямате една правилна мисъл. Туй е новата психология. Не може кръвообращението да бъде правилно, ако вашите мисли не са прави, ако вие не сте господари на вашите чувства, ако вие не сте господари на вашите постъпки, ако постъпките ви не са разумни. Каквото и да правите, за всяко нещо трябва да си давате една ясна представа.

Да допуснем сега, че правим един опит. Смесваме един грам сладчина с един грам горчивина. Може ли сладчината да се тегли? – Може, разбира се. – Как? В какво ние схващаме сладчината? Сама по себе си сладчината е

като едно чувство, тя е придобита, тя иде от някой предмет. Може да е бучка захар или от някой плод, може да е от някое гроздово зрънце. Всичките зрънца не са еднакви. Ако претеглим едно зрънце, ще видим, че са различно големи. Но казвам: Ако смесим един грам сладчина с един грам горчивина – нали има доста предмети, които са горчиви – какви ще бъдат двата грама? Един грам сладчина и един грам горчивина правят два грама. Двата грама е външното количество на онези предмети, които носят сладчината и горчивината. Как ще определите количеството на онези трептения, които се предават на езика? Единият грам предава сладчина. Като близнеш, ще се яви приятна усмивка на лицето, ще кажеш: „Хубаво е." Щом близнеш другото, става едно свиване на лицето. Дайте едно ядене, което не е приятно, веднага ще се забележи едно движение по неговото лице. Вие сега може да кажете: „Какво ни интересува нас един грам сладчина и един грам горчивина?"

Може да ви кажат една дума, която не тежи и една десетомилионна част от грама и като ви кажат тази дума, да ви тежи много. Казвате: „Огорчи ме този човек." С какво те огорчи? – „Каза ми една обидна дума." – Де я хвана тази дума? Той казал нещо, разместил само въздуха и от туй движение на въздуха, като дошло до твоето ухо, ти си се огорчил. Значи през твоето ухо се предава горчивината и сладчината. Как ще си обясните вие, които си служите с горчивите и сладките думи? Доста учени хора сте, авторитети. Как предавате една сладка дума? Тази сладчина не спада вече към физическия свят. Тя спада към един възвишен свят. Сладчината е понятие на ума. Принадлежи към духовния свят. Умът е, който схваща тия високи трептения на сладчината и на горчивината. Човешкият ум прави тия различия. Горчивината има особен род трептения. Един ден науката ще ги определи.

Вземете сега тия данни: 6 хиляди трептения в секунда е първият тон, който започваме да го чуваме. Най-ниските тонове са от 6 хиляди трептения в секунда. Тоновете оттам започват, до 40000 трептения имате най-високите тонове. От 40 хиляди трептения нагоре – мълчание. Като дойдат до 6 милиона трептения в секунда, ние имаме първото усещане на някой предмет. Това учените хора твърдят. Как са ги броили, учените хора имат начини да броят тия трептения. Първият усет, който може да имаме, има 6 милиона трептения в секунда. Усещаш нещо, някакъв усет имаш. След туй трептенията се увеличават, но в природата има граници. Като дойдеш до 4 билиона трептения в секунда, вие имате първия червен лъч на светлината. Оттам насетне колко са трептенията? Учените хора схващат тия прояви на природата в движение. Като дойдете до 3 квадралиона, там имате най-високата проява на живота. Тия трептения се увеличават до безкрайност и те произвеждат разни прояви на нашата мисъл, на нашите чувства. За да

имаш някакъв най-малък усет, трябва да имаш 6 милиона трептения. Тия трептения в тебе се изразяват като едно тяло, ти усещаш някакъв усет, някой предмет се приближава или се отдалечава. Не може да забележиш, че има толкова трептения.

Питам метафизически: Откъде се явиха тези трептения в природата, 6-те хиляди в секунда, които образуват звука и 6-те милиона, които образуват първия усет, който се явява, или 40 милиона трептения, които дават първия цвят. Това е едно явление вътре в природата. Как да наречем тия трептения, за да ги разберете? – Трептенията, това са разумни прояви. Отмерени неща са. За тях пространството е отмерено. Всички трепения, които имат отмерени пространства, хармонични отношения имат, които са правилни. Значи между едно трептение и друго има определено отношение. Фиг. 2

Така ги изразяват трептенията във формата на една крива вълнообразна линия (Фиг. 2). Във всяко едно трептение имате една изпъкнала част и една вглъбната. По такъв един път вървят трептенията. Между една вълна, една вълна, едно трептение и друго трептение има известно отношение, едно празно пространство, което не е запълнено. Тогава в тази вълна има още по-ситни вълни. Има и къси, и дълги вълни. Късите вълни проникват дългите. Ако иска човек неговата мисъл да проникне нещата, той трябва да си служи с късите вълни. Какъв е научният термин на късите вълни, как ги наричат? – На една слаба мисъл вълните са по-големи. Когато вълните на една мисъл са по-къси, мисълта повече прониква. Колкото повече трептения има, мисълта е по-силна; колкото по-малко трептения има, мисълта е по–слаба. И ще дойдете, когато се намалят трептенията до известна степен, мисълта се изгуби. Когато се изгуби мисълта, трептенията станат слаби. Като се усили мисълта, трептенията може да са толкоз много, че човек пак да не схваща. Има известен предел на човешката мисъл при сегашното положение. До известно положение, до известен брой трептения може да схващаш. Мислиш за безкрайността на пространството, но дойдеш до едно място, закъсваш. Искаш ли да си представиш къде е границата на безкрайното, мислиш ден, два, три, ти не може да намериш границите и ти си като пътник, който изгубил пътя си. Не знаеш накъде да се движиш. Представете си, че вие влизате в пространството да пътувате някъде, как ще се ориентирате? Представете си, че влезете в едно пространство, дето всички тела са тъмни, няма светлина. Как ще се ориентирате? Вие ще се ориентирате, понеже имате един център, слънцето е един светъл център. Слънцето е изток, противната посока е запад, после имате горе и долу. Представете си, че вие се движите в едно тъмно пространство, безкрайно пространство. Как ще познаете

накъде се движите в безкрайното пространство? Как ще познаете колко сте извървели? Ако вие пътувате в празно пространство, вие нямате понятие, че сте извървели някакво място. След като сте извървели милиони и милиони километри, вие ще мислите, че сте били на едно място.

Представете си, че една мравя, със своето разбиране мравешко, измерва пространството. Тогава пространството на мравешкия ум и на човешкия ум еднакво ли ще бъде? Такова голяма различие ще има в схващанията на мравята и в схващанията на човека, колкото е различието между мравята и човека.

Казвам: Има известни мерки, с които се мерят нещата. Как мерите вие дали една ваша постъпка е добра или не е? С каква мярка мерите? Аз ще взема този научен факт, че 6 милиона трептения е първият усет, обикновен усет. Тогава 6 милиона е едно, е правилният усет. Тогава обясненията върху 6 и 7 за мене не важат. За мене е важно числото 6 + 1 дава 7. 7 е число, което означава едно нормално състояние. Ти си завършил своята работа и започваш да мислиш. Казват: Бог създаде света в 6 дни и в седмия седна да си почине. В седмия ден видял, че всичко онова, което е направил, е разумно. В седмия ден си дава един правилен отчет. 7 означава правилен отчет за всичко онова, което направил. Видял, че всичко онова, което е направил, е добро. Под думата „почивка“ разбираме, когато седиш, да си дадеш отчет, че всичко онова, което си мислил, което си направил, е разумно. Тогава в тебе се явява един нов план, за бъдеще кроиш нови планове.

Казвам: Шест милиона плюс един. Едно означава едно правилно състояние. То е доброто. Искам да ви дам едно конкретно определение, не философско, но заради вас конкретно, и ти тогава си доволен от себе си. Ако вие съберете 6 плюс едно, имате вече седем. След като завършите училище, били сте седем години в гимназия, аз не харесвам сега 8-те години. 8 влиза в друга категория. И защо туриха 8 години? Има ли някаква научна стойност? Няма никаква стойност, а икономически го туриха, понеже нямат нужда от ученици, нямат работа да им дадат като свършат, направиха 8 години да е гимназията. Може и девет, и десет да дойде. Ако биха имали нужда от работници, веднага ще съкратят и на 7, и на 6, и на 5. Говоря за онези разумни процеси в природата. Тогава няма да има недоимък, няма да има и излишък. Под правилен процес разбирам, когато човек нито е лишен, да е в недоимък, нито да е в изобилие. Като има преизобилие, гният нещата, развалят се, като има недоимък, какво се ражда често? Но сега на въпроса: Ако си измерите ръката, след като сте учили 7 години в гимназията, започнали сте с любов и сте свършили с любов гимназията, ще видите, че онези, които са свършили с любов, ако

имате един хубав сантиметър и си измерите врата, ръцете, пръстите, навсякъде ще намерите, че като сте свършили с отличие, ще имате едни мерки, и ако премерите на онези, които са свършили гимназия с три, ще намерите доста осезателна разлика в размера (на) вашата ръка или в размера на вашия врат, навсякъде, във всичките удове ще констатирате, че всички са доволни, разширили се, банкет се дава, навсякъде казват: „Да живее нашият господар. Много хубаво свърши училище, завърши една работа много добре.“ В човека става разширение. Ако е свършил не тъй, както трябва, казват: „Закъсахме тази работа“, става едно свиване, няма никакъв банкет. Онези, които свършили добре, лицето свети, една светла мисъл се явява. Ами какво се явява в онзи, който е закъсал? – В него дългите вълни се явяват. Казва: „Онзи е способен, него Бог одарил.“ Той иска да се утеши. Не седи така въпросът. Единият е бил прилежен, а другият – мързелив, нищо повече. Никакво одаряване. Тази дума има две значения. Одарен, ударен. Имате даровит човек, одарен. Имате „о“, запетая, и „дар“. Тогава ще дойде „одър“. Има едно съвпадение. Те се разбират тези думи, но в произношението седи погрешката. Някъде има тънко различие между „о“ и „у“. Зависи от начина на произношението. Под „о“ всякога аз разбирам благоприятните условия, а под „у“, когато е в някоя дума, разбирам разумно схващане на нещата. Ударен, одарен. Разумно го ударил, знае къде да го удари – в главата, или в ръката, разумно си мислил като го ударил.

Наскоро имах един пример. Има едни паяци, които яли риби. Един паяк хваща една риба от 7–8 сантиметра, като я стисне и най-после я уморява, и се храни с рибата. Значи е разумен. Как му дошло на ум? Казва: „Одарил го.“ Значи има нещо разумно. Онзи човек, който те одарява, той ти дава благоприятни условия. Ти си беден, но способен. Някой благодетел отпуснал една сума, спомага ти да се развият твоите дарби, да станеш някой даровит художник, музикант или архитект, каквото и да е.

Казвам: Всички трябва да имате едно правило. В природата има един закон, който отбелязва прогреса, как живеете. И от този прогрес зависи вашето бъдеще. Индусите досега са изучавали само едната страна, казват: „Карма“. Но кармата, това е законът за ленивите ученици. Всички ония лениви ученици искат да знаят кои са причините, кармически, защо така се случва нещо лошо. Като се случи нещо добро, то какво е? То е пак кармическо. Доброто не разрешава въпроса. Кармата аз считам в тази смисъл тъмнота. Дихармата – светлина. Всички ония постъпки, желания, мисли, които са в тъмнина, тях ги наричам лоши условия. Всички неща, които са станали в светлина, са добро. Доброто винаги в света представя светлината. Злото винаги представя тъмнината. Светлината гради, създава. /Една сестра падна в безсъзнание./ Не се безпокойте, не се безпокойте. Тъй

не е произволно. Защо пада един лист? Защо пада тази сестра? Защото се е изгубило отношението на нейния двойник с нейното тяло. Онази връзка, която държи, няма я. Излязъл двойникът някъде, човек пада. Вмести се двойникът в тялото, човек става. Ако вие знаете законите, вие може да я вдигнете. Тя е медиум, тя може да ви каже какво ще бъде вашето бъдеще. Но ако речем да питаме, ще изгубим лекцията. Пък и онова, което ще дадат тия духове, те не са така учени. Те знаят толкоз, колкото и вие знаете.

Именно сега да дойдем до числото 1. Първото движение /чертежа/, то са движения на физическия свят, на физическото тяло. При двете, това са движенията на човешките чувства, на човешките мисли. Туй са движенията на човешката воля. Умът е, който свързва тия две отношения, външните условия с вътрешните възможности на човешката душа. Имате външни условия и вътрешни възможности. Една мисъл има външни условия да се прояви, има и вътрешни възможности. Във възможностите седят и разумните условия. Разумното в света е туй, което е възможно, което има условия да се прояви. Ако вие сте богат, то е едно условие, но ако станете добър и сте богат, то е една възможност. Ако забогатееете, имате сто, двеста милиона, един милиард, какво ще придобиете от един милиард, от парите вие ще имате една идея, че имате хиляда милиона златни. То са условия, възможности. Започвате тия условия да ги употребявате, да образувате връзка между живите същества, да се подигат и се образува едно любовно отношение между вас и между тях. Това е една вътрешна възможност. То е подем. Тогава дойдете до този органически процес /при двете/. Започнете разумно да растете нагоре и надолу. Ние имаме сегашния растеж. Главата ни е малка. Защо? Понеже този свят, към който се стремим, е далечен. Тялото и главата съставят два противоположни полюса. Тялото е голямо, защото сме близо до този свят, към който то се движи, затова е голямо. Умственият свят, към който се движи главата, е далечен. Вие всички сте опашати комети. Главата е ядрото, тялото е опашката в пространството. Един ден няма да бъдете комети, но планети, ще бъдете валчести тела, няма да имате ръце, крака. В какво седят ръцете на човека? – Ръцете представят неговата справедливост. Да знае в даден случай как да постъпи. Какво представя доброто? – Доброто значи трябва да има една основа, която да не се разклаща под него. Доброто винаги показва една разумна основа, която ние използуваме. Всяко нещо, на което ти градиш и не се разклаща, то е добро. Всяко нещо, което вие градите и се разклаща или разклаща мислите, чувствата и постъпките, то не е добро. Добро е онова, върху което се градят мислите. Туй добро, тази основа, тя не е статична. Статическо положение аз наричам всички ония, които може да се изменят със статическо. Всяко положение, което може да се измени, то е статическо. Всяко положение, което не може да се измени, то не е статическо. То е разумно. Разумното,

то е постоянно движение, но туй движение, както и да се мени, никога не се изменя вътре в своя строеж. Да се измени, значи доброто никога не може да стане зло. Само по себе си то не може да се измени.

Сега, ако ви кажа дотук като ме слушате да направите един извод, какво бихте приложили? Вие ще кажете: „Аз не можах да разбера." Но какво можеш да приложиш? Представете си, че аз ви пея една песен, която вас ви интересува. Най-първо вас може да ви интересува дали песента е правилно изпята или не. Вие може да започнете песента и да я нотирате и да намерите къде е недостатъкът ѝ. Може да е много добре нотирана, може да не е много добре изпята. Може да е добре изпята, да не е добре нотирана.

На български вие казвате: „Аз ви казвам" и „Казвам ви". Каква е разликата? „Казвам ви, тази работа няма да стане." И: „Аз ви казвам, че тази работа няма да стане." Англичаните не може да кажат: „Казвам ви." Той винаги ще каже: „Аз ви казвам." И тогава аз говоря на българите, в характера на българите всякога има една възможност, че българинът може да кръшне. Англичанинът не може да кръшне. Той (не) може да каже само: „Казвам ви." „Аз ви казвам" е по-право. Но „аз" е много личен елемент. Някои добродетели седят в безличността на човека. Сега има някои, говорят за безличен живот. То е един термин, употребяват го в някои религиозни общества. Безличен живот, разбират живот в свръхестествен, над личността отгоре. Той ще каже: „Безличен, обезличен." Тогава кое е право? Казват: „Да живеем безличен живот." Щом имаш личен живот, веднага се докачиш. Ако нямаш личен живот, няма да се докачиш. Защо се докачате? Ти имаш хубава дреха, копринена, хубаво направена. То е личният живот. Дрехата е бяла и всяка капка, която може да капне на дрехата, веднага ти се тревожиш, как тъй бялата дреха се нацапала. Искаш да запазиш цвета на дрехата. Представи си, че носиш черна дреха, окаляла се. Ще те интересува ли, че е кална? Ти не се интересуваш. По-добре бялата дреха – личният живот – да съзнаваш. Един личен живот, той съдържа в себе си подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието, свръхсъзнанието. Това са степени на личния живот. Казваме: „Безличен." Личен, но да има четири качества: Да разбира подсъзнанието и законите на съзнанието, законите на самосъзнанието и законите на свръхсъзнанието. Тогава има цял кръг. То е квадратът, който е мярка за измерване на нещата. Квадратът вече дава простор да се проявиш. Под думата „четири" конкретно в моя ум е следната идея: Когато говоря за четири, подразбирам, че имам условия да се проявя. Условия имам и възможности имам да се проявя. Под думата „три" аз разбирам, че в мене има стремеж да се проявя, но нямам условия. Триъгълникът представя един вътрешен копнеж, а пък квадратът, четирите показва закона на приложението. Трите – имаш един плод. След

като изядеш плода, изядеш външната обвивка, като посееш семката, ще се проявиш. Щом се проявиш, то е числото 4. Като ядеш плода отвън, то е 3. Казваш: „Плодът е хубав.“ Самодоволстваш се. Като посееш семката, то е числото 4. Значи проявяваш се. Всяка постъпка, която е за благото на твоите ближни, то е числото четири. Когато работиш за своето подигане, когато работиш само за себе си, то е числото 3. Числото 3 показва личния живот, числото 4 е общия. Тогава във вас ще се зароди мисълта: „Ами петоъгълникът, шестоъгълникът какво означават?“ Ние тях ще ги оставим. Ние сме дошли като Питагора до числото 4. Всичката философия на Питагора седи в числото 4. Щом разбираш 4-те, ти ще разбереш 5-те, 6-те, 7-те, ще разбереш и останалите.

Сега, какво разбрахте конкретно? Какво нещо е доброто? Ти ще мислиш за доброто, понеже ако не мислиш за доброто, ти ще бъдеш в тъмнина. За да избегне човек тази тъмнина, трябва да мисли за доброто. Понеже доброто ще му даде повод да се яви светлината. Светлината е една възможност за неговото развитие. Животът му ще се осмисли. Ще има посока на движение. Всички твои идеали, които съществуват в душата ти, може да се реализират. Доброто дава възможност във всяко едно направление.

Сега представете си, че ви дам едно сравнение. Някой път казваме: „Защо ни е да знаем всичко?“ Аз не съм против да знае човек всичко. Представете си, че ви дам череши, сливи, круши, грозде, ябълки, мушмули – дам ви десет вида плодове. От всичките изведнъж ли трябва да ядете? Най-хубаво е да се разпределят, да има разстояние, като ядете един вид плод от друг вид. Най-малко един час, два, три или четири часа. Тогава, ако ви дам десет кошници, 39 часа ще ви вземе, докато ги изядете или за 40 часа вие трябва да опитате всичките плодове. Ако сте умен човек, ако сте гениален, ще ви трябват 40 часа. Ако сте талантлив – 30. Ако сте обикновен – 20 часа, пък ако сте някой будала – 1 час.

Онези богословци, които казват, че Господ създаде света в 6 дни, искат да покажат, че времето е много късо. То не е така. Те не разбират закона. Господ, за да създаде сегашния свят, един дълъг период му взело, милиони години са минали. Хората, като не разбират, съкратяват, за да покажат, като е бързо, че Господ е силен и в 6 деня създал света. В един обикновен ден, завъртането на земята около нейната ос. Казват, че в първия ден Бог създал небето и земята. На какво основание, кой беше първия ден, когато земята я нямаше? Казва: „В начало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена.“ Казва: „В шест деня Господ създаде света.“ Който не вярва това, не е право. А пък един Божествен ден подразбира ден на светлината. Шест е период на светлината. Природата има едно тяло, с което Бог се завърта. В колко време? На колко години искате да ви кажа, че

се завърта? То е Божественият ден. Милиони години се минават, за да се завърти веднъж и да се образува един ден. То е разумният ден на Битието. Всякога, когато се зароди една идея в Бога, то е изгревът на Слънцето. Когато се осъществи, то е залезът на Слънцето. Това е един Божествен ден в моя ум. В онзи момент, когато се зародила тази идея, да създаде Бог света, то е изгревът на Божественото Слънце. Когато всички идеи се реализират, то е залезът на Слънцето. И видя Бог от изгрева до залеза, от задаването на живота до свършването, че всичко е добро направено. То е ден първи. И във вас, когато се зароди една идея, и докато я реализирате, е ден първи. Вие имате мярка във вас. Щом се зароди една идея, то е зачеването на живота. Щом свършите живота, то е първият ден на работата, с която ще се определи как е направена. Или трябва да се знае тази Божествена мярка. И тогава във всяка една ваша постъпка, разумното, Бог се проявява. Ти, след като учиш седем години в гимназията, ще се проявиш, че добре си направил работата. Той ще каже: Аз познавам, че добре си направил работата. И видя Бог, че всичко онова, което е направил, е добро. Туй, което Той направи, Го достави на всички разумни същества и ние след толкоз хиляди години казваме: „Много добре е направено." Туй, което Бог в началото видял, ние след милиони години го съзнаваме, че светът е направен разумно. Всички разумни хора искат да докажат, че е разумно създаден. Той е създаден разумно в началото. Ние сега констатираме въпроса. Значи разумността не се изменя, останала при всичките условия. Времето и пространството не изменят доброто. Доброто си остава.

Но някой път във вас се зарежда идеята: „Че какво ме ползува, че правя добро?" Вие не разбирате. Единственото нещо, което остава във вас след всички перипетии, то е доброто. Аз правя доброто, понеже то ще остане в мене. Пък онова, което няма да остане, аз не го правя. Светлината е, която дава. Светлината, като озари света, тя дава впечатленията за всички предмети и звезди, и растения, и животни. Всичко светлината открива. Светлината е предметно учение. То е Божественият ден, който иде. То е одаряването. Тия мисли, тия чувствувания, тия постъпки, то е Божественото. Сега Господ казва: Създай в себе си своя свят. И ти почваш да работиш върху своя ум, върху своето сърце и върху своята воля, върху тялото. И ние създаваме, творим. Казвате: „Какво ме ползува?" Вие сте дошли да създадете от себе си един нов човек. Сега още не сте нов човек. Един стар модел сте. Стар модел аз разбирам ето какво: Представете си, че имате една риза, направена от козина. Като я облечеш, дращи, хапе, ти се въртиш. Нов модел, разбирам една хубава риза, направена от хубав плат, мек, който така приляга, че ти е приятно да се допре до тялото. Като ходиш, приятно ти е, че носиш хубава риза и ти е олекнало. Това аз наричам нов модел. Старият модел много хапе, недоволен си като козиняк. Човек сега е направен по стария модел, понеже се ви хапе по нещо. За да

се оправи по живота, тази риза, направена от козина, трябва да се промени.

Искам да направя мисълта си конкретна. Всяко нещо, което ни безпокои, където и да е, то е козиняк, не козунак. Създайте си един речник от десет думи, които да имат само едно значение. Като ти кажат „добрина“, веднага да изпъкне в ума ти онова силно желание, като ти кажат „добро“, ако си мъртъв, да станеш. Ако си болен, като ти пошушнат „добро“, ти веднага да станеш, да кажеш: „Какво заповядате?“ Та под думата „любов“ аз разбирам и мъртъв да си, да кажете: „Аз съм готов да направя всичко.“ Щом кажеш: „Свърши се моето“, то е безлюбие. Щом кажеш: „Аз това не мога да направя“, това е зло. Щом кажеш: „Аз това мога да направя“, това е доброто. Тогава кажи: „Аз мога да го направя, аз вярвам в това.“ Вземете, когато подтиквате един предмет, кой (е) подтикът, който може да подвижи? Значи, все трябва да има нещо в нас, което да ни подвижи. Има едно инертно състояние, седиш, не знаеш какво да правиш. Трябва да има една сила, нещо конкретно, разумно, което да ти даде подтик. Подтикът като дойде, няма да има това препятствие в света. Препятствието е в самото начало. Ние ставаме инертни, понеже не вярваме. Имаме много неопределени вярвания. Казвате: „Не го зная кое е добро.“ Сега вие чакате все за в бъдеще да ви се открие. Какво ще ви се открие? Представете си, вие като идете в небето, какво ще ви се открие? В небето като идете, ще видите ангелите, насядали в училището, учат се. Един ангел при най-хубавата обстановка работи. Зароди се мисълта да го пратят по работа на земята. Той изведнъж тръгне, дойде на земята. Страдания има, всичко туй, дойде, свърши работата и се върне. Пак седне в класа, разправя своята опитност. Не казва: „Аз не отивам.“ Вие казвате: „Още веднъж не отивам.“ Благородство има, той пък готов на работа да иде.

В доброто никога не се обезсърчава. То е добро. Щом се обезсърчаваш, има една слабост. Ще дойде вече и в доброто човек ще се обезсърчи. В доброто, то е разумното, което работи вътре. Казвам сега: Бог е в нас. Чрез доброто Бог се проявява в нас. Понеже ние сме в закона да познаем закона на доброто и злото, най-елементарното познание на Бога. Казвам: По този начин Бог не искаше да го познават, по този начин чрез доброто и злото. Казва: „Няма да ядете от дървото на познанието“, понеже знаеше, че ще се създаде по-голямо противоречие. Но понеже човеците ядоха, сега по този начин трябва да се познае, няма друг изходен път. Трябва да познаете какво нещо е доброто. Който познае доброто, той ще има живот в себе си; който познае злото, той ще има смърт в себе си. Ако познаваш доброто, оживяваш, ако познаваш злото, умираш. Тогава плюс и минус какво става? – Ако се раждаш, то е доброто. Умира човек, то е злото. Роди се човек, пак е доброто. Умира, пак е злото, постоянно се редуват. Като познаеш

отношението на доброто и отношението на злото, веднага ти ще измениш закона, не ти ще измениш закона, но ти ще се дигнеш над тия условия, и тогава злото няма да ти противодействува, както сега ти въздействува. Нали имате ясна представа: Да кажем, има силно течение на вода. Една птица, която хвърка, е свободна от течението, но един човек, ако не хвърка, ако падне в тази вода, може да се удави. Птицата може да хвърка над течението. Човек, който мисли, се дига. Човек със своята мисъл се дига като птицата над течението на злото. Злото е силно течение. Тъй щото туй силно течение на злото не може да го засяга. Мисълта е крилата. Който мисли, това са крилата, които ни правят свободни, да не ни засяга злото. Не да питате: „Защо съществува злото?“ Злото съществува, има съвсем други причини, но злото нас не трябва да ни засяга. За да не ни засяга, трябва да имаме крила. Трябва да разбираме закона.

Каква е главната мисъл? Какво остава във вас? Коя е новата мисъл? Вярата в доброто ни открива възможностите.

Вземете сега основното „до“. После имате („ре“), усилват се трептенията. Имате „ми“, още повече се усилват. Имате „фа“, още повече, имате „сол“, повече се усилват, имате „ла“, „си“, това е първата октава. Минавате във втората октава, имате второто „до“. Имате същата октава, но между първата и втората октава трептенията се различават. В окултната наука първата октава представя физическия свят, втората октава представя астралния свят, третата октава представя мисловния свят, четвъртата октава представя причинния свят. Петата представя будическото поле нагоре. То са октави, които представят известни състояния вътре на живота. Като казваме да пеем три октави, разбираме да бъдете запознати обективно с третия свят. Първата октава всички пеете, щом дойдете до втората октава, някои я пеете, но третата октава малцина могат да я пеят. Като дойдете до четвъртата октава, никой не може да вземе. Няма нито един от вас, който може да пее четири октави. Три октави някои можете, но четири, за да вземете, трябва да вярвате. Казвате: „Вярвам, че не става.“ То не е вяра. Вяра е туй, в което нещата стават. То е разумното. Щом стават, то е вяра.

Някой път вие си правите опити, например, вземате „си“ от първата октава и вземате „фа“ от втората октава. То е наука. Тънко различие трябва. Казвам: Най-първо трябва да сте добре запознат с първата октава, с всички понижения, повишения, тогава да минете във втората октава, да имате ясна представа, тогава може да правиш това различие между тоновете. Някой път вие ги смесвате, ти се колебаеш, дали е „до“ или „до диез“, или „до бемол“. Широчината на челото показва правилността на тоновете. Трябва да се работи много. Музиката е един умствен процес,

философията е умствен процес, математиката е умствен процес. Геометрията е умствен процес. Всичките науки са умствени процеси. Религията, това е един духовен процес. Има един обективен ум. Има един физически ум. Причини има на някои главата да оголее. На мнозина главата оголяла, челото е отишло отзад, обаче аз виждам, че не сте от най-умните. Мнозина си обръснали главите и виждам, че не са от много умните. В животните челото обраснало, но техните схващания са много елементарни. Те имат някаква опитност, животните разбират някои неща. Но тях философия, отвлечена мисъл никак не ги интересува. Тия идеали, които хората имат, никак не ги интересуват. Дълги са космите им. Овцата си направила дълги косми. На човека космите някой път дойдат до петите. Те са дълги антени. Ако разбирате, има музикални косми. Вие не знаете антените на музиката как да ги опънете. Всичките косми на главата не са направени от една и съща материя. Това са твърдения сега. Най-тънките наблюдения показват, че са различни космите. По дебелина, ако вземеш да ги измерваш, някъде космите са по-дебели, някъде са по-тънки, не са всичките еднакви. Сега да не се отделяме от една мисъл. Казвате: „Защо космите са такива?“ Вие имате вече вашите косми, те не са ваше произведение, те са произведение на хилядите поколения, които са ви оставили своето радио. Вие сега имате на разположение радиото на старите хора. Главата ви е едно радио, апарат. Хората още глави нямат. Едно радио, което се разваля, радио ли е то? Един ден човек трябва да има една глава, която да се не разваля. Сега погледнеш, след 40–50 години, 100 години, радиото се развалило. Като се изпразни главата, черепът се изпразва, къде отишъл мозъкът? А пък онези, които са добили съвършенство, всякога може да изчезнат и да си направят глава, каквато искат. Той сам си създава тялото. Съвременният човек е достигнал до положението да си направи главата както може, както иска, знае законите. Според условията, каквато глава му трябва, направи я. Не му трябва, той пак я разглоби. Сега, тъй както мислите, колко голяма трябва да бъде главата? На някои главата е много голяма, на други главата е много малка. Коя глава е голяма? – Голяма глава е голяма, която разрешава всичките големи въпроси и положения в живота, лесно се справя. Тя е голяма глава. Малката е глава, която не може да се справя с мъчните условия в живота. „Глава“ значи начало. Туй, с което можеш да се справиш, то е главата на човека. Затуй като не можете да разрешите някой въпрос, измерете си главата. Тази глава трябва да мисли. Като се обезсърчите, ще кажете: „Тази глава не трябва да се обезсърчава.“ Обезсърчение какво значи? – Мислите не се предават по радиото, има зъзнене. Слушаш, не можеш да схванеш. Когато едно радио е много хубаво направено, речта се предава ясно, тия паразитни вълни не пречат. И в нас имаме такива паразити. Мислиш, не можеш да схванеш, паразити има. Тогава ще вземете да си служите с късите вълни. В тях тия паразити не се проявяват. Или казвам другояче:

Човек трябва да се дигне над злото, за да се избави от паразитните вълни на злото. Щом човек се приближава до злото, злото е, което дава паразитните вълни, които замотават, не можеш да мислиш право. Не трябва да питаш: „Има ли Господ?“ Кой е видял Господа? Този въпрос никой не го е разрешил. Кой знае кой е видял Господа? Това са паразитни вълни. Казва: „Защо си така набожен, да мислиш такива работи?“ Празни работи, това са паразитни вълни. Щом се дигнеш, трябва да имаш една опитност, трябва да имаш една светлина.

Сега според вас, кое е реалното? – Което нито се изменя, нито се променя, то е реалното. При всичките условия си остава същото. Ние под едно и също, какво разбираме? Казвате: „Животът няма смисъл.“ Кога нещата губят своята цена? Когато един плод не гние, не губи своята цена. Един плод щом гние, той вече се е изменил.

И тъй, положете доброто за основа на живота си! Размишлявайте за доброто. Знайте, че чрез доброто иде светлината. Дръжте в ума си тази идея: Нищо в света не може да се подигне без доброто. С доброто, ако си богат, и богатството ще остане при тебе. Ако нямаш доброто, богатството ще си замине. Аз свързвам богатството с леността. Свързвам сиромашията с прилежанието. Ти не може да бъдеш прилежен, ако не си сиромах. Не можеш да бъдеш богат, ако не си ленив. Аз за себе си така го обяснявам. Аз не искам да ви смущавам. Аз казвам: Аз не искам вие да бъдете лениви. Под думата „богатство“ аз разбирам леност. Има едно богатство, което го желая. Аз предпочитам богатството на сиромашията. Или другояче казано: Предпочитам сиромашията в богатството. Предпочитам богатството в сиромашията и сиромашията в богатството. Когато виждаш в сиромашията богатството и в богатството сиромашията, те са прави идеи. Като видя в сиромашията богатството, казвам: На място е. Като не видя богатство в сиромашията, казвам: Не е за мене. Като видя в сиромашията богатство, казвам: Тази сиромашия е за мене. Като не видя в сиромашията богатство, казвам: Тази сиромашия е за мене. Като не видя в сиромашията богатство, то не е за мене. Аз ви давам тия неща и един ден, каквото спечелите, ще ми го донесете подарък. Богатството, което спечелите в сиромашията, ще ми го донесете. Непременно ще ми донесете някой път една пълна кошница от богатството в сиромашията и от сиромашията в богатството. Казвам: Образувайте си градина. Богата градина си направете за сиромашията и направете си сиромашка градина за богатството. Когато дойде богатият, нахрани го със сух хляб. Когато дойде сиромахът, нахрани го хубаво с най-хубаво ядене. Тогава и богатият ще бъде доволен, и сиромахът ще бъде доволен.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

Едно правило от мене: Всяко едно учение, облечете го. Ако ви хапе, то е козиняк; ако е меко и приятно, то е добро. Да не би да си хвърлите вашите дрехи и да облечете какво да е. Ако не ви хапе, добро е. Ако ви хапе, не е добро. Щом ви хапе, то не е право. Щом не ви хапе, то е право. Ако не ви хапе, добро е. Ако ви хапе, зло е.

XVIII година.
5 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 11 ноември 1938 г., 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_11_13 Ще дойдем
неделна беседа

ЩЕ ДОЙДЕМ

Отче наш.

В началото бе словото.

Ще ви прочета само един стих от Евангелието, вие ще го намерите, къде е. Понеже сте учени хора, няма да ви казвам къде се намира.

„Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище у вас.“ „Ако думите ми пребъдват във вас и вие ще пребъдвате в мене. Тогава и аз ще ви се изявя.“ Това е казал един от великите учители на своите ученици.

Духът Божи.

Три неща има да учи човекът: да остави старото, да възприеме новото и като го възприеме, да го приложи. Ако малкото дете, което влиза в първо отделение, трябва да учи това, което е учило в къщи, няма защо да ходи на училище. Старите навици, които детето е имало в къщи, ще ги изостави и ще се съобразява с новия порядък, който учителят в отделението поставя. Ако учителят от отделенията иска да преподаде на ученика това, което се предава в гимназията, той няма защо да ходи в гимназията. И след като излезе от университета, отиде да повтаря същата материя, която е учил в гимназията, няма защо да ходи в университет. Ще кажат някои, че повторението е майка на знанието. Аз поставям тази поговорка в друг смисъл. Аз я коригирам така: „Изоставянето на старото и приемането на новото е майка на знанието.“ Който харесва това ново положение, нека го приеме, който не го харесва да си остане със старото. Значи, изоставянето на човешкото и приемането на Божественото е майка на знанието. Животът седи в онова велико разнообразие, което Бог е вложил. Аз взимам думата „Бог“ и вложеното от Него в динамическо, а не в статическо положение. Динамическото положение е всякога известно. Например, за мен не е важно какво представя светлината изобщо. За мен светлината е това, което във всеки даден момент ми дава възможност да виждам нещата ясно и да се ползвам от тях. Тази светлина е за цялата вечност. Светлината, с която си служите на земята няма да ви служи и на другия свят. Ако речете да си служите с физическата светлина и на другия свят, вие ще бъдете слепи. И ако човек мисли, че на физическия свят може да се ползува с духовната светлина, той пак ще бъде сляп. Човек е дошъл на земята да се учи на ония неща, които на небето ги няма. После той отива на небето да изучава такива неща, които на земята ги няма. Защо трябва да

остави човек старото? За да придобие новото. Ако не излее старата вода от шишето си, за да го напълни с нова, той никога не би могъл да го напълни с нова. Защо? Защото законът на физическия свят е такъв. На физическия свят ти трябва да учиш закона на изпразването и пълненето. Който не разбира живота на земята, всяко изпразване счита за нещастие. Например, скръбта не е нищо друго, освен изпразване от нещо старо. След това човек съжалява, че старото е отишло някъде. Като се напълни шишето ти с нещо ново, ти си казваш: „Добре ми стана, че се изпразних." Или „Добре ми стана, че излях старата вода от шишето, която стои с години вътре, та налях нова, чиста." За да разбере това, човек се нуждае от ново разбиране, от ново възпитание, в нова насока. Човек се нуждае от нова светлина, в ново направление. Това е закон на битието. Бог иска да измени човек в нова посока, в неговите мисли, чувства и постъпки. И човек иска да се измени, да стане като ангел. За да стане като ангел, човек трябва да има онова дълбоко, вътрешно разбиране, каквото ангелът има. Мислите, чувствата и постъпките на ангела са от особен род. Това, именно, го прави ангел. А човек е човек, защото неговите мисли, чувства и постъпки са обикновени, като на човек. Като се вгледате в мислите, чувствата и постъпките на животните и те са особен род, което ги прави животни. Следователно всички живи същества, от най-малките до най-големите, имат свои специфични мисли, чувства и постъпки, на които дават съответни форми. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка в човека представят три вида процеси, които действат в него едновременно и го оформяват. Без тях човек не може да се оформи. Например, мисълта създава главата на човека, чувствата – сърцето и дробовете, а постъпките му – стомаха и костите му. Тъй щото, ако волята на човека отслабне, ще отслабнат стомаха, костите и мускулите му. Ако отслабнат чувствата му, ще отслабнат сърцето и дробовете му. Ако отслабне мисълта му, ще отслабне и неговият мозък. За всеки човек, на който отслабва мозъчната система, казваме, че е нервен или е малко слабоумен и т.н. Това значи, че неговата умствена деятелност е престанала да действа, както по-рано. Какво отслабва в болния човек? Казват, че някой изгубил съзнанието си. Наистина, има случаи, когато човек във време на боледуване изгубва съзнанието си и като се върне в съзнанието си, той се засилва. Има случаи, когато след всяка болест мисълта на човека се усилва, става по-ясна. Не е лошо човек да боледува, но само тогава, когато във време на болестта той е успял да се освободи от старото в себе си и да го замести с ново. Такава болест е на мястото си. Обаче, има болести, при които човек изхвърля новото, а се връща пак към старото. Такава болест е опасна. Тъй щото, всички болести, които носят с идването си новото, Божественото, са на мястото си. От Божествено гледище всяка болест носи новото в човека, но той трябва да бъде готов да го приеме. Ако не беше така, болестите нямаше да имат смисъл. Който разбира смисъла на болестите, той знае, че

те се явяват като благо за съвременните хора. Благодарение на това, много учени хора се занимават с изучаване на болестите. Те представят интересен предмет за изучаване. Много учени хора получават титла „доктор“, само за това, че са изнамерили бацила на някои болести, например на чумата, на холерата и т.н. Чрез малките микроби и бацили, те се прочуват, стават известни по целия свят. Те минават за специалисти по дребните, малки микроби, понеже знаят, как да се справят с тях, могат да им заповядват. Като им заповядат, те ги слушат. Дойде някой невежа и иска да заповядва на микробите. Той им заповядва, а те не го слушат. За бацилите ученият е генералът, но за невежия – нищо не представлява. Каже ли им ученият една дума само, тури ли си ръката на болното място, болестта веднага си заминава. При Христа дойде един стотник и каза: „Учителю, кажи само реч и момчето ми ще оздравее.“ Той искаше да каже, че за болестите Христос е генерал, който може да им заповядва, както генералът заповядва на войниците си и те го слушат. Стотникът казва: „Ето и аз имам власт да заповядвам на подчинените си. На този казвам: “Иди!„ – и той отива. На друг казвам: “Дойди!„ – и той дохожда.“ Като чу неговите думи, Христос каза: „Наистина, вяра има този човек.“

Съвременните хора са дошли до особено разбиране. Те искат да нагодят духовния свят според техните разбирания и вярвания. И тогава, ако нещата не стават според техните разбирания, както те ги мислят, считат, че не са прави. Забележете, даже и при изгряването на слънцето до залязването обстановката на нещата постоянно се мени. Сутрин обстановката е една, при залязване е друга. Непрекъснато стават промени. Къде стават тия промени – в светлината или във външните предмети? Ние забелязваме, че светлината ту се увеличава, ту се намалява. Коя е причината за това? Който не разбира, той ще каже, че причината е в самата светлина. Не е така. Това зависи не от светлината, но от онези геометрически ъгли, под които пада светлината и от ъглите на отражението на светлината. Понякога земята поглъща повече светлина и топлина, а някога по-малко, вследствие на което земята някога е по-топла, а някога по-студена. Когато поглъща повече светлина от топлина, тя става студена. Когато поглъща повече топлина, а по-малко светлина, тя става по-топла. Може да възразите, че земята някога поглъща повече светлина, а някога повече топлина, в зависимост от елементите, които я съставят. По този въпрос се явява голям спор, как се поглъща светлината, дали се поглъща от земята и т.н. За мене няма спор по този въпрос. Земята поглъща светлината. Аз констатирам този факт от ред наблюдения, правени в това направление. Например, понякога човек казва, че има светлина в ума си, а някога казва, че няма достатъчно светлина в ума си. Вън е светло, слънцето грее, въпреки това казвате, че нямате светлина. Коя е причината за това? Казвате, че външните условия са погълнали

светлината. Не, вашият инертен мозък е погълнал светлината, вследствие на което се намирате в тъмнина. Какво трябва да направите на вашия инертен мозък? Трябва да го раздвижите. Аз съм правил ред наблюдения и съм дошъл до заключението, че ако от десет случая само един е верен, казвам, че той е изключението. Даже и ако четири, пет случая са верни пак ги считам за изключения. Когато казвам, че един факт е верен, намирам, че ако от сто случая поне 75 на сто са верни. Допущат се най-много 25 на сто изключения. Идва при мене един господин, 42 годишен и ми казва: „Моят живот се обезсмисли вече. Не искам повече да живея, да се терзая като вол. Искам да замина за онзи свят, да се освободя от страданията на земята. Нищо вече не ме интересува тук: нито наука, нито музика, всичко ми е притъмняло пред очите." Като го гледам, аз разбирам нуждите му. Той няма средства за живот. Тогава аз му казах: „Слушай, аз предвиждам бъдещето на хората. И за тебе мога да кажа нещо." – „Кажете, какво ме чака?" – „Ти имаш един чичо в Америка, от когото след две години най-късно ще получиш едно наследство от 500 хиляди лева." – „Сериозно ли говориш или се смееш с мен?" – „Сериозно ти говоря. Можеш да си запишеш и датата даже. Като мине това време, ще видиш, вярно ли съм ти говорил или не. И тогава ела да кажеш." – „Дано да е вярно! Ще чакам това време." Какво направих аз с моите думи? Прекарах светлинните лъчи под известен ъгъл. И като възприе тази светлина в ума си, той намери, че е възможно чичо му да му остави наследство от 500 хиляди лева. Това е едно пророческо предсказание. В какво седи силата на едно предсказание? Според мене, силата на пророчеството седи във верността на фактите. Аз наричам вярно предсказание това, което внася светлина в човешкия ум. Всяко нещо в живота, което внася светлина, е вярно. Всяко нещо, което не внася светлина в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешкия дух и в човешката душа, не е вярно. Това е Божествен закон. И тогава, като говорим за религия, за наука, за социални въпроси, за обществен живот, за любов, ние наричаме тия неща истински само тогава, когато те внасят светлина в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа и в човешкия дух. Любов, която внася светлина в човека, дава възможност за реализиране на всичко, каквото той желае. Ако любовта дойде при човека и след това той умре в тази любов, тя не е истинска. Истинската любов дава ония условия, при които животът може правилно да расте и да се развива. Любовта осмисля живота. Когато изучавате законите на любовта, там съмнението няма място. В дадения момент вие можете да знаете, дали един човек ви говори истината или не. Всеки човек, който иска да ви излъже, внася тъмнина във вас. Обаче, вие можете да си въздействате така, че да превърнете тъмнината в светлина. В такъв случай, всеки човек, който ви лъже, не може да внесе тъмнина в съзнанието ви. Искате ли да знаете, кой човек говори истината, следете, ще внесе ли светлина в съзнанието ви. Който говори истината, той всякога внася светлина в човешкото съзнание.

Аз взимам думата „светлина“ в широк смисъл, както се проявява на физическия свят, както и в духовния свят. Под думата „духовен свят“, аз разбирам света на отношенията. Според мене, хората живеят в духовния свят, понеже той представя тяхното настояще. Физическият свят, пък, представя миналото на хората. Четеш един роман, но той представя нещо минало. Този автор е писал романа си преди сто-двеста и повече години. Ти го четеш днес и се възхищаваш от него. Ако авторът е могъл да прекара своя роман през новата светлина и им даде нова окраска, той ще внесе тази светлина и в събитията, които описва в своя роман. Такъв роман никога няма да изгуби своето съдържание и смисъл.

Сега, като изучавате човека, виждате, че в него живеят едновременно три съзнания: съзнание на неговия ум, съзнание на неговата душа и съзнание на неговия дух. Що се отнася до душата, малцина признават съществуването на душата. Повече отричат душата. Те казват: „Или има душа, или няма.“ За душата всякога се явява спор. Казва се, обаче, за човека, че първоначално той е бил в статическо състояние, не е бил живот, но после Бог вдъхна чрез носа му дихание и той стана жива душа. Носът в човека представя новата епоха, която започва със създаването на човека в рая. На носа е написана историята на райския живот, както и цялата история на човечеството, което е минало от времето на създаването си до сега. Достатъчно е да изучите човешкия нос, за да знаете цялата драма, която е написана от времето на създаването на света до сега. На носа е написана най-красивата драма, която някога сте чели. За мене човешкият нос представя най-красивия роман. По-красив роман от него няма. Така е за мене, а за вас дали е така, това е друг въпрос. За мене е така, защото по носа аз чета тази история. Казвате: „Какво ни интересува, какво било написано на нашия нос? Днес ние страдаме, това е важно за нас.“ Какво се ползвате, когато четете един роман? Каквото чете, човек все се ползва. Всяко нещо, в което човешкото съзнание взима участие, все може да му допринесе някаква полза. Всички неща, които стават в света, са полезни. Тия неща може да не са полезни за вас, но за хиляди други същества са полезни. Следователно всички неща, които стават в света от каквато категория да са, щом действат върху човешкото съзнание и помагат за пробуждането му, те са полезни. Например, за някои същества боледуването може да не е полезно, но за други е полезно. Ако един вълк, който постоянно е нападал стадата, се разболее, за вълка е лошо това, но за овцете е добре. Докато вълкът боледува, овцете са щастливи. Щом вълкът оздравее, овцете стават нещастни. Защо са вълците в света? Вълците помагат за създаване характера на овцете. Търпението, благородството на овцата се дължи на вълка. Кой е по-силен: овцата или вълкът? Овцата е по-силна, защото, като къса месото ѝ, тя не се защитава. Тя поглежда към него и си казва: „Един ден и ти ще дойдеш на моето място, ще разбереш какво

правиш.“ Наистина, сегашните овце са едновремешните вълци. Така е за онзи, който разбира. Бог създаде и вълка, и овцата. Като говоря за вълка, който Бог е създал, аз нямам предвид сегашния вълк, с този изопачен характер. Вие още не познавате благородството и кавалерството на вълка. В него има такова благородство и отзивчивост, че като стане приятел на някой човек, той е готов на всякакви жертви за него. Важно е човек да го убеди, че няма да го гони, че го обича. Докато чувства, че го обичате, той е готов на всякакви жертви. Щом почувства, че не го обичате, той пак проявява своя груб, вълчи характер. Сега аз взимам нещата в техния първичен вид, какъвто са имали във времето на създаването си, а не в сегашния изопачен вид. Човек е това, което първоначално е бил създаден и което в бъдеще ще се оформи. Щом има някои несъобразности в човешките прояви, те се дължат на известни болезнени състояния, през които той е минавал и продължава да минава. Ако човек е болен, това не е човекът. Когато е невежа и това не е човекът. Болестите, невежеството са временни състояния, през които човек минава. Ще дойде ден, когато човек ще достигне онова положение, в което няма никакви болести, никакво невежество. До това време, обаче, той трябва да придобие нови правилни разбирания за живота.

„Аз и Отец ми ще дойдем.“ Идването на Отца и Сина подразбира идването на разумното начало в човека. Това ще дойде, когато в човека се пробуди съзнанието на неговия дух и на неговата душа. За сега в човека е събудено само съзнанието на ума и с това съзнание той иска да разреши всички въпроси. Това е невъзможно. След това той се чуди на големите противоречия в живота си. Според закона за наследствеността съзнанието на ума напълно трябва да носи качествата на съзнанието на душата и съзнанието на духа. Следователно, ако едно дете не носи в ума си баща си и майка си като идеал, от това дете нито обикновен човек може да излезе. Щом не може да излезе и обикновен човек, още по-малко, почти никак не може да се очаква от него талантлив или гениален човек. Та когато говорим за пробуждане на човешкото съзнание, ние имаме предвид връзката на човек с Бога. Като не знаят този закон, мнозина се запитват, защо трябва да мислим за Бога. Ако човек не мисли за Бога, нищо няма да излезе от него. Бог трябва да съществува като мощна идея в съзнанието и ума на човека. Ако човек не мисли за природата, като за предметно учение, откъде ще почерпи той онези материали, с които може да работи? Отде ще придобие той духовната светлина в себе си? Човек живее в безпределното пространство, отдето от всички небесни тела получава подаръци, като от някоя любяща майка. От мое гледище цялата вселена представя за човека велика майка, която изпраща своите безчислени подаръци. И при това голямо количество подаръци, които човек получава, не му дохожда на ум да благодари с едно писмо. Казвате, че няма поща за

онзи свят. Не, има поща, но вие сте забравили къде се намира тя. При това, всички хора мислят, че са учени, а са забравили къде е тази поща. Те са учени, но често забравят най-съществени неща, както един американски професор забравил името си. Един ден той отишъл в един провинциален град и трябвало да отиде на пощата, да си получи едно препоръчано писмо. Като отишъл да получи писмото си, чиновникът го попитал за името. Обаче, той забравил името си и в този момент не могъл да си го спомни. Той се извинил пред чиновника, че трябва да свърши една важна работа в града и скоро ще се върне да вземе писмото си. Обаче, той тръгнал за дома си да пита жена си за името си. На пътя го среща един негов приятел и го извиква: „Как си господин Джон?“ – „Благодаря, добре съм.“ Зарадван, че чул името си, той веднага се върнал при пощенския чиновник да получи писмото си, като казал името си. Това се дължи на особено болезнено състояние, в което често съвременните хора изпадат. Причината на това болезнено състояние се дължи на излишното количество млечна киселина, която се събира на повърхността на мозъка и пречи на правилната му деятелност. В това състояние човек мисли, че нищо не знае. Когато заболее от нервната система, човек започва да забравя думите: първо забравя съществителните, после прилагателните, след това местоименията, после глаголите и най-после остават съюзите. Като се забравят и глаголите остават само съюзите: и, а и т.н. В българския език съюзът „и“ не означава нищо особено, обаче на турски език означава нещо смислено, а именно: „добре е това“. Ония хора, които са изгубили съществителните имена, говорят описателно. Например, думата „брадва“, не може да си я спомни и тогава казва: „Как се казваше онова, с което се цепят дърва?“ На место да каже „кон“, той казва: „онова, което рита“. На жена си, ако не може да каже името, казва: „Как се казваше онова, което постоянно се кара в къщи?“ Когато човек не иска доброволно да си почине малко, да даде почивка на своята умствена деятелност, Провидението чрез млечната киселина го заставя да си почине. Като забрави всичко онова, което по-рано го е тревожило, той си почива. Като забрави и жена си, от която се е тревожил, той може да си почине и да се излекува. Това не значи, че жената е виновна за неговото състояние. Хората се смущават, безпокоят се едни други, защото мислят, че връзките им съществуват само от този живот и то само на земята. Не, връзките на хората съществуват от незапомнени времена. За да разреши въпросите на живота, мъжът трябва да гледа на жената като на своя родна сестра, а жената на мъжа като на свой роден брат.

Какво стана с човека, когато Бог вдъхна чрез ноздрите му живо дихание? Той не се роди, но съзнанието в него се събуди. Под думата „раждане“, аз разбирам събуждане на съзнанието в човека. Когато се събуди висшето съзнание на човека, ние казваме, че той се е родил от Бога. Ако не

разбираме нещата така, ние ще имаме за живота такава представа, каквато обикновените хора имат. Когато се говори за раждане, хората разбират особен процес, раждане на човека от майка и от баща. Когато човек посажда едно семе в земята, той е бащата, мъжът за семето. Земята, в която се заравя семето, е майката на това семе. Същото отношение съществува и за човека. Майката на човека, т.е. жената, от която детето се ражда, не е нищо друго освен земята. Посявате семката в земята и след време тя сама по себе си израства. Обаче, земята не е майката на семето. Тя само го отглежда. В това отношение човек представя семка, която е родена от баща и от майка като семка. За да израсте и да се развива правилно, все таки, един разумен човек трябва да поеме грижи за нея. Той ще я посади в една градина, за да израсте. Следователно за да прояви съзнанието на своя ум, на своята душа и на своя дух, човек все трябва да бъде посаден в една градина като семка, да израсте, да прояви своето естество такова, каквото Бог го е създал. Тъй щото, във всички трябва да се образува едно понятие, че всеки човек се ражда такъв, какъвто Бог го е създал. В това отношение вселената съществува като съвкупност от възможности и условия, през които човек трябва да мине по пътя на своето бъдещо развитие. При сегашното състояние на развитието си човекът е още в началото, най-много в средата на своя живот. Много още му предстои да минава. Човек трябва да излезе от сегашното си състояние, да се подигне по-високо. Ако той се намира в положението на риба, която снася стотици хиляди яйца, колко време ще ѝ трябва, докато излезе от това положение? Преди всичко те не могат да имат майчини отношения, нито децата им имат синовни отношения помежду си. Рибата мисли, че като изхвърля на брега стотици, хиляди деца, с това е постигнала много нещо. Не, това е един елементарен живот още. Преди всичко тя не знае имената на своите деца, нито ги познава. Наместо да ражда мисли, рибата създава деца. Човек пък е дошъл до друго положение. Той създава мисли. На ден хиляди мисли могат да минат през ума на човека, но те нищо не му дават. Той даже не знае имената на своите мисли. Някой разказва, че през ума му минавали чудни, фантастични мисли и идеи. Казвам: „Знаеш ли имената на тия идеи?“ – „Не ги зная.“ Аз мисля в себе си, че този човек е от рода на рибите, той се намира между рибите още. Щом в ума ти дойде някаква мисъл, изкажи я пред себе си да знаеш името ѝ. Всяко нещо, на което не знаеш името, остава чуждо за теб. Същото се отнася и за Бога. Ако ти не знаеш името на Бога, каквито и имена да туряш, Той остава за теб безпредметен. Бог отговаря само на онова име, което като го поменеш да го почувстваш с цялото си същество. Ако някой мисли за Бога, като за човек, но като него друг няма по сила, по ум, по прояви и тази мисъл е на място. И тази мисъл дава своя резултат. Тъй щото, човек може да си представя Бога, като човек, но не по форма, а по съдържание и по смисъл. Под думата „човек“, разбирам онази мощна сила в човека, която му дава сила и възможност да

направи всичко. Каквото е казал Бог, всичко е станало. Има ли очи, уши, уста, нос Бог, като човека? Бог няма уста, но говори, Той няма очи като човека, но всичко вижда. Той няма уши като човека, но всичко чува. Затова е казано, че човека е създаден по образ и подобие Божие. Човек има очи, уши, уста, ръце, но не ги е употребил още както трябва. Бог всичко вижда и чува, следи и наблюдава, какво се върши и всичко изправя. Мощно е Словото Божие. Един човек изпаднал в една гъста гора, дето една мечка го нападнала. Като се видял в зор, той си спомнил за Господа и започнал да вика: „Моля ти се, за Господа, не ме изяждай!“ Като чула думите „за Господа“, мечката казала: „Щом е за Господа и аз ще отстъпя.“ И мечката се оттеглила. Нищо не може да причини пакост на онзи, който мисли за Господа. В Индия има факири, които правят следните упражнения: Те сядат на един камък, дето минават най-опасните животни, кобри, тигри, леопарди. В това време те седят и мислят изключително за Господа, прекарват в дълбоко съзерцание. В който момент допуснат една мисъл странична, за удоволствие, те моментално ще се намерят в устата на тия животни. Докато са свързани с Бога и животните кротуват. Щом някое животно те нападне, това показва, че ти си престанал да мислиш за Бога, ти си недоволен от живота. Тогава страданието, като животни ще дойдат да те нападнат. Та защо трябва човек да бъде недоволен от живота? Всички хора на земята страдат от пресищане от ония блага, които Бог ни е дал. Понеже хората не употребяват благата, които Бог им е дал, както трябва, те страдат от пресищане. Ужасно нещо е пресищането. За да се излекува от пресищането, човек трябва да излезе от това статическо положение на живота, в което днес се намира. Та, когато говорим за любовта, ние разбираме един метод, чрез който човек може да измени състоянието си. Ти си влязъл в един свят на безпокойства и мислиш, че от теб нищо не може да излезе. Това е неразбиране на нещата. Бог не може да направи нещо, от което нищо да не излезе. Щом Бог е направил ябълката, той е заповядал да служи тя на хората с плодовете си. Същият закон се отнася и до крушата, и до всички останали плодове. Той е създал всичко да служи. Щом е създал човека и на него е дал същата задача – да служи. И в Писанието е казано: „Всяка пръчка, която не дава плод, отрязва се и се хвърля на огъня.“ Това недаване на плод от страна на лозната пръчка, подразбира отказването на човека да служи. Следователно докато живее за себе си, човек не може да излезе от своите противоречия и страдания. Аз не казвам, че не трябва да живее и за себе си, но да не станете култ за себе си. Детето, което се ражда на земята, първо трябва да живее за своята майка и за своя баща. Първо то трябва да има за идеал да служи на майка си и на баща си, а после те ще го научат, как да служи на себе си, как да служи на ближния си и как да служи на Бога. Когато Отец и Синът влязат да живея в теб, те ще те научат как да живееш за себе си. Когато Бог влезе в нас, Той ще ни научи на нещо по-високо от това, което ние можем сами да

се научим. Той ще ни научи на нещо по-красиво от това, което ние сами можем да създадем. Наистина, като работи за Бога, човек все създава нещо повече от това, което би създал ако работеше изключително да себе си. Затова казвам: Служете на Бога, за да уреди Бог вашите работи. Като уреждате работите на Бога и той ще уреди вашите работи. Като казвам, че трябва да уреждате Божиите работи, това не значи, че Божиите работи не са уредени. Но като уреждате работите на Бога, вие ще имате по-голям кредит за себе си. Ако не служите на Бога и не мислите за него, вие няма да имате тази интелигентност, каквато ви е нужна. Не е въпрос да се плашим от Бога, но трябва да имаме любов към Него и каквото направим за Него да ни е приятно, да го вършим от любов, със съзнание. Служим ли по този начин и Бог ще изпитва радост и веселие, когато върши нещо за нас. И тогава, като си лягаме вечер, да поддържаме в себе си радостта, че ме свършили нещо за Бога и Бог е свършил нещо за нас. Поддържаме ли тази мисъл в себе си и сънят ни ще бъде здрав и спокоен. Сънят не е нищо друго, освен една приятна почивка, една приятна екскурзия. Ако през съня си човек не може да си почине, като отиде при майка си и при баща си и сутринта да си вземе торбичката и да отиде на училище, той нищо не е разбрал от деня, нито от нощта. Колкото живее на земята – 70–80 години, човек трябва всяка сутрин да взема торбичката си и да отива на училище. Ще кажете, че сте остарели или, че ви е дотегнало да учите. Не, най-приятното нещо в живота е да учи човек. „Ама остаряхме, дотегна ни.“ Това е лошото. Ново разбиране е нужно на хората. Бъдещата религия ще бъде и за възрастни, и за стари, и за млади. Всички ще ходят на училище. Тогава старите няма да имат бради. Сегашните им бради ще опадат. Понеже слухът на сегашните хора не е развит както трябва, те си служат с брадите, като с антени. В бъдеще слухът им ще бъде добре развит. Един мой приятел ми донесе едно радио без антени, без никакви пръти. Това показва, че старите работи отидоха вече. Както ще може без антени, така ще може в бъдеще и без бради. Ето, англичаните и американците искат да се освободят от брадите си, но не знаят как. Добре правят те, но като искат да се освободят от едно зло, налитат на друго. Те се бръснат всяка сутрин, вследствие на което излагат гърлото си на външния студен въздух и затова често страдат от гърлобол. Те трябва да се пазят. От хигиенически гледище е добре да нямат бради, но от здравословно състояние не е добре. Когато човек минава от старо положение в ново, той се натъква на някои нехармонични неща. Наистина, когато човек изхвърля старите работи навън, винаги се образува много прах, затова трябва да мине известно време, докато се създаде приятна, здравословна обстановка. Не е въпрос абсолютно да се откаже човек от старите си работи. Аз не говоря за формите на нещата, но за съдържанието. Съдържанието е важно. Казано е преди много години: „Новото вино трябва да се налива в нови мехове, а старото – в стари.“ Човек всеки ден трябва да се обновява. Колкото дни

през годината има, всеки ден трябва човек да се обновява. Ние живеем благодарение на постоянното обновяване, което става в организма ни. Ако човек постоянно не се обновяваше, той не би живял даже две-три години. Казват, че тялото на човека могло да се обнови през седем години. Не, ако човек живее един ден нов живот, тялото му може съвършено да се обнови и пресъздаде. Добро е желанието на съвременните хора да се подмладяват, но те търсят външен начин за това. Майката и бащата очакват да дойде подмладяването им чрез децата. Донякъде те са прави. Майката и бащата могат да се подмладят, ако децата им ги обичат. Не ги ли обичат, те остаряват. Майката и бащата остаряват по единствената причина, че децата им не ги обичат. И ако бащата или майката не обичат децата си и те ще се състарят преждевременно. Като не обичат Господа, хората искат по този начин да го състарят. Това не е правилно. Защото както постъпват, така им се връща и на тях. Дойдете ли до Бога, вие трябва да държите в ума си най-светли, свещени мисли за Него. Имаш ли нещо свещено в душата си за Бога, в негово име ти можеш да разсееш и най-голямата тъмнина. В Негово име каквото бутнеш, всичко ще тръгне. Вие можете да направите един опит, но не със сегашните си разбирания. Вие не сте правили опит да се лекувате с името Божие. Ако някой от вас се разболее и стигне температура 41 градуса, всички лекари се произнасят, че този човек ще замине. Обаче, ако той призове името Божие от дълбочината на душата си, той може моментално да стъпи на краката си и за чудо на лекарите да се разхожда здрав из стаята си. Името Божие, това е Божественият елексир, който внася вечното подмладяване. Единственото нещо, което подмладява хората, това е любовта. Любов, която състарява хората, е любов на старите. Щом се подмладяваш, това е любовта на младите, младата любов. Когато в човек едновременно работят и трите съзнания: съзнанието на ума, на душата и на духа, той се намира в обновителния процес, в процеса на подмладяването. Този човек е мощен и силен в мисълта си. Той е мощен във всичките си прояви и каквото започне, свършва го добре. Това не значи да напуснете старото знание, което имате. Да не направите онази погрешка, която една попадия направила. Като слушала от мъжа си в черквата, че който има две ризи да даде едната на бедните, тя решила да приложи думите Христови. В дома ѝ дошъл един беден човек да проси. Тя изважда копринената риза на мъжа си и я дава на бедния. Като се върнал от черква мъжът и иска да облече новата риза. „Къде ми е копринената риза?“ – „Дадох я на един беден.“ – „Защо?“ – „Нали ти днес проповядваше, че Христос казал, който има две ризи да даде едната на бедния.“ – „Жена, това се отнася до другите, но не и до нас.“ Да дадеш едната си риза на беден, това не подразбира проява статическа. Човек трябва да дава непрекъснато от онази своя любов, от онази светлина на ума си, която постоянно гори и никога не изгасва. Служи на всеки човек с тази светлина, когато той се намира в мрак и

тъмнина на съзнанието си. Това е ризата, която нито се пере, нито се разваля. Желая ви да имате от тия ризи, които никога не се перат и никога не се късат.

Запишете си следното изречение: „Господи Боже наш, пребъдвай в мене да изпълня волята Ти!“

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Седма неделна беседа от Учителя, държана
на 13 ноември 1938 г. София – Изгрев

Забележка: На 20.11.1938 и 27.11.1938 г. по каталог няма беседи.

1938_11_13 Горе на планината
Утринно Неделно Слово

ГОРЕ НА ПЛАНИНАТА

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Ще прочета 10 глава от Деянията на апостолите.
Духът Божий

Да говори човек разбрано и да слуша разбрано – това е изкуство, на което умният и праведният човек трябва да се учи. Да знаеш кога да говориш, как да говориш и колко да говориш – това е изкуство. Майките често от любов прекаляват със своите деца, като ги хранят повече, отколкото трябва, като ги обичат много. А онези майки, които не ги обичат, не им дават. Такава майка, която не обича децата си, не им дава и по някой път ги забравя. Такава майка е кукувица – снесе яйцето си и го остави някъде друг да го изхрани. „Каквото Господ даде" – казва. Дали кукувицата казва „каквото Господ даде", това е въпрос. По човешки говоря. Не съм чул кукувицата да казва тъй. Това аз го казвам, не го казва кукувицата. Аз мисля така. От нейните постъпки аз изваждам едно заключение.

Например вие говорите на някой човек и той се усмихва, и не знаете сега причината защо се усмихва. Или, след като говорите, той вземе малко сериозно лице. И пак си предполагате нещо, но не знаете точно защо е това. Но си предполагате. Един ден се случи, че имах такъв един пример. Идва някой си при мен, аз исках да ми стори някаква услуга, тургам в джоба му звонкови пари, пък те дръннаха. Пък седи една сестра наоколо, чу като дръннаха парите. В това време щеше да се даде един голям концерт и тази сестра казва: „Аз разбирам защо тури пари в джоба – за билета, да иде на концерт." Пък онзи, на когото турих парите в джоба, каза: „Не е вярно това." И той даде друго мнение. И остана въпросът неразрешен. Пък аз зная въпросът как беше – ни за билет, ни за купуване на нещо. А пък алегорично ще кажа: бяха турили някого в затвора, пък трябваше да се даде една гаранция, та се изпратиха тези пари. Аз дадох тази гаранция, че да се освободи този. Но това не е баш така. Хубаво, да ви кажа истината как седеше въпросът. По нещастие един заложи една китара някъде. Много хубава. И ако не пратят парите, китарата ще иде. А китарата струва повече от 2–3 хиляди лева. И хайде да освободим китарата. Тъй седеше истината. Пък тази сестра казва: „Разбирам какво е." Пророкува. За китарата беше. Тъй седи въпросът.

Та сега аз гледам, някой мисли и казва: „Аз зная.“ Но това не е вярно. Друг казва: „За билет.“ Пък аз зная истината. За китарата е. И аз имам една статистика: на десет хиляди предположения, едва едно е вярно при обикновения живот, както е у нас. При един талантлив живот на хилядата едно е вярно. При един гениален живот едно на десет е вярно. А при светията всичко е вярно. Той знае. За гениалния човек на десет предположения едно е вярно. А светията, той вижда нещата. И никога не се произнася, каквото види. Та казвам: Докато всинца не станете светии, не сте в пълната истина. Ако сте обикновени хора, ако живеете в обикновения живот, едно на десетте хиляди ще бъде вярно от това, което предполагате. Ако сте талантливи, едно на хилядата ще бъде вярно. Ако сте гениални, едно на десетте е вярно, пък ако сте светия, всичко ще бъде вярно. Може да се подигне другото заключение: Защо да е така? Късогледство е това. Късогледият, обикновеният човек недовижда. Талантливият малко повече вижда. Той иска силен да стане. Едно на хиляда значи е вярно, ако предполага. Че на какво може да се сравни това? При гениалния пък [...] вярното е на десет едно. Но все-таки девет погрешки не са малко. А онзи, обикновеният човек, на десет хиляди погрешения ще направи едно добро. Между десет хиляди ще направи едно добро. А талантливият между хиляда прегрешения ще направи само едно добро. Гениалният на десет ще направи едно добро. А светията не прави вече прегрешения.

Та казвам: Ние трябва да се стремим към онова, дето не стават погрешки. Защото криво като мислиш, то е една погрешка. А съществува един закон: Всички страдания на хората произтичат от погрешните мисли, чувствания и постъпки. Или не знаеш, казваш: „Аз не го мислих тъй.“ Добре. Без разлика как си мислил, на всяка погрешка остава един оттенък – ще усетиш една малка скръб. Колкото и да е малка погрешката, все ще се наруши твоето равновесие вътре. Ще усетиш една малка скръб. И не трябва дълго време да се спираме върху погрешките, защото те спадат към една особена област, към един свят неорганизиран. Този чужд свят пречи на областта на нашия свят. Пресича тази орбита, та влиза в орбитата на нашия живот. И някой път ние се окалваме, без да искаме. Някоя вечер, някой път ти се облечеш добре и хлътнеш в някое кално място, и дрехите ти се оцапат, стават окаляни, опръскани. Не си искал, но трябва да носиш светлина със себе си, защото пътищата не са така павирани, както ние искаме. Не е уреден светът и всеки човек е изложен да се оцапа. Светът е пълен с такива мисли, които се проявяват както по радиото. Всички вие, които имате радио, хващате вълните: от Лондон идат вълни, от Берлин, от Франция, Италия – от целия свят идат вълните. И трябва да се върти ключът, и се менят езиците. Току гледаш радиото ти говори германски, пък пее на германски, току гледаш – френски говори. Друг дойде, говори

руски: „Вот-вот“. Дойде, говори по английски: „Хау-хау“. Чуваш, всичко туй се говори по радиото ви. На много езици говори то.

Та казвам: Вашето радио на колко езици ви говори? И туй, което ви смущава, вие казвате: „Чух нещо, но не можах да го разбера.“ Чул си нещо, което иде от просветения свят на някоя държава – някоя дума, но не разбираш езика. Духовният свят е една област широка, не може да се изясни. Мъчно може да се изясни. Само известни отношения може да се покажат. И трябва да се намерят много образи. Например вземете мисълта за чистотата – чисто и нечисто. По какво се отличават те в духовния свят. Разбираме във физическия свят чисто и нечисто, но в духовно отношение как ще обясниш? Ти на физическото поле виждаш кое е чисто и нечисто, а другото не го виждаш, а усещаш една мисъл, че е чиста или нечиста. А как ще я представиш една мисъл че е чиста или нечиста – това, което не виждаш? Казвам: Ние, един се храни с вегетарианска храна – с ябълки, а друг се храни с печена или варена кокошка, или с варени яйца, или със свински пържоли, опечени хубаво с черен пипер, с кимион отгоре, хубаво опечени. Единият човек си яде месото, хич не мисли, че е нечисто. Яде и благодари на Бога. А другият яде ябълки и казва за месото: „Другата храна е нечиста.“ Но другият, като го вижда, казва: „Това е говежда работа. Говедата ядат такива работи.“ Всеки мисли, че неговата храна е по-добра. Е, как ще знаете вие коя храна е чиста и коя е нечиста? Туй, което спъва човека, е нечистото. Аз ви говоря, аз считам тъй за себе си: всяко нещо, което спъва човека е нечисто. Аз така си мисля, нечисто е то. Практически за да си изясним, си служим с тези термини, защото всяка идея трябва да има нещо определено, което трябва да разбираш. Много пъти мислиш, че разбираш нещата, които не са определени. Някой казва: „Нечисто е, ама че то мирише!“ и прочее. Не е там въпросът. Спъва човека – нищо повече. Туй, което уморява човека, е нечистото; това, което отдалечава човека от Бога, е нечистото; това, което те спъва да вървиш по пътя си, за да достигнеш своя идеал, то е нечисто. Нечистотата е, която спъва човека. Спъването значи: винаги тъмнота има тук. Има това дълбоко изяснение. За да се спъваш, значи има тъмнота. Нечистият живее в тъмнота. Нечистотата е свързана с тъмнотата. В светлината не може да живее. Тя живее в тъмнотата. И се разправя, че всичките ония вредни микроби, които измъчват, изморяват хората, при светлината умират. Измират, и затова те живеят в тъмни места, в тъмнината живеят.

Та казвам: Щом има спънки, тъмнота има. Защото човек в светъл ден не може да се спъне. Спъва се в тъмната нощ, когато няма никаква светлина. Тогава, за да не се спъва, трябва да има известна светлина, за да може да си осветлява пътя, по който да може да върви. Или например вие имате едно добро ядене, сготвено, зачервено. Вие гледате яденето отвънка хубаво,

вкусно е, така желателно е наглед. Но щом вземете тази храна, веднага усещате в стомаха си неприятност, болка. Тази храна е нечиста. Чистата храна не произвежда болест, а нечистата произвежда всичките болести. Чистата мисъл смущения не произвежда, но нечистата произвежда. И чистите желания раздвояване в човека не произвеждат, а нечистите произвеждат.

Сега другото твърдение. Някой път не знаем откъде идат нещастията. Добре е по някой път да знаем откъде идат. Пък някой път не е добре да знаеш откъде иде. Защото, ако знаеш откъде иде тази спънка, ти трябва да премахнеш спънката. Пък ако не можеш тази спънка да я премахнеш, ти си върви по пътя и не се спирай на нещо, което не можеш. Представете си, че има такива зловредни работи, които са отровни. Усещаш някоя миризма, но ако се приближиш, ще умреш, ще се задушиш. Това е един задушлив газ. Не ти трябва да изследваш там откъде иде този газ. Ще се качиш по-нагоре. Колкото сме по-нагоре, на някой планински връх, толкова повече сме в безопасност. Да не влизаш в областта на този задушлив газ, понеже ще пострада дихателната ти система. Някой път ние искаме да знаем откъде иде една лоша мисъл. Само един свят човек може да се занимава с една лоша мисъл. Обикновеният, талантливият и гениалният човек – горе на планината! Или както сега тургат маски, трябва да имаш някоя маска, за да се спасиш. Във война маска трябва да имаш. Ако нямаш тази маска, ще пострадаш.

Та казвам: В духовния свят трябва да се въоръжите някой път с маска, защото война е това! Някои лоши духове на някоя област хвърлят задушливи газове. Аз гледам по Изгрева – някой път тук падат такива бомби със задушлив газ. И ще се пукне. Току дойде някой, паднала някоя бомба при него, има киханица, има плач, има газове такива, които произвеждат плач – плачливи газове. Казват го още сълзлив газ, т. е. който произвежда сълзи. Пак ще кажете, че това е иносказателно. Не е иносказателно. Тепърва има да се учи светът, обективно да се учи. Всички питат защо светът е така създаден. Той не е създаден, той се проявява поради свободата, която Бог е дал на всички същества. Те си позволяват някои работи, понеже мислят, че всичко могат да направят. Те, като се проявяват тъй, както искат, произтича злото. От свободата на всички същества произтича противоречието в космическия свят.

Та добрите хора са пратени в света, за да поправят света. И когато една къща ще се развали, ще пратят някой майстор да я поправи. Мен често са ме питали някои така, защо съм скърбен. Казвам му, давам му едно обяснение, което не обяснява нищо. Казвам тогава: „Това е дадено, за да имаш една опитност.“ Това нищо не обяснява. Той казва: „Тази опитност

мен не ми е потребна.“ Казвам му: „Щом не ти е потребна, хвърли я!“ „Че не зная как.“ „Научи се тогава!“

Та казвам, същия въпрос. Идва една госпожа, доста видна госпожа от София, от висшето общество. Не може да живее с мъжа си и ще ме пита да живее ли с мъжа си, или не. Казвам: Какво да ти кажа на тебе? – Е, не ме обича той, изтощава ме, не мога да живея с него. – Е, остави го! – моят съвет. Казва: Кой ще ме гледа? Казвам ѝ: Стой при него! – Не мога да го търпя! Сега седя и мисля аз в себе си. Казвам: Аз мога да разреша въпроса, но ще си намеря беля на главата. Може да я повикам на Изгрева да живее. Е, хубаво, на Изгрева няма тия удобства. Тя си има къща, баня си има, после си има и слуги да ѝ шетат, дрехи си има. Ще иде на бал, на музика. Автомобил си има, ще се качи, ще се разходи. Дойдат ваканционните периоди, по екскурзии ще иде. А като дойде тук, на Изгрева, няма да има нищо.

Тук на една сестра от висшето общество ѝ препоръчах да се лекува с носене на вода. Тя казва: „Учителю, как ще се лекувам?“ От високо произхождение е, не е от низш род. Обяснявам ѝ научно. Казвам: „Ще вземеш две стомни, ще носиш вода.“ Тя ме гледа учудена. „Като носиш водата, ще дойдат тия хубавите сили от природата.“ Рекох ѝ: „Като носиш водата, ще оздравееш.“ И тя се съгласи да носи вода и оздравя. Е, какво лошо има да носиш вода? Че от всичките работи, които човек може да направи в света, не зная дали има нещо по-хубаво от това да носиш вода. Че ти ще носиш това, което Бог е направил! Че онази вода, която е образ на живота, какво по-хубаво от това! После онази вода, която утолява жаждата, че като пиеш, ще ти светне. Онази вода, която чисти, прави добрини тази вода. Без вода щеше да бъде голямо нещастие. Казвам: Туй, което Господ е създал, е много по-хубаво да го носи човек в стомна или в каквото и да е, отколкото другите работи, които той може да си измисли.

Та казвам: Ние с онова състояние на греха не трябва да се занимаваме. Казва някой: „Не мога да го търпя! Какво да правя?“ Казвам: „Напусни го.“ Казва: „Не мога.“ „Е, стой при него.“ „Е, измъчва ме.“ Тогава едно от двете. Трябва да се разведем с греха. Нищо повече! Развод! Ако ти ожениш една овца за един вълк, мислиш ли, че тя ще прокопса от вълка? Какво трябва на овцата? Тя трябва да се разведе и да върви в гората, а при вълка нищо да не търси. Вие ще разсъждавате сега. Едно грешно състояние се дължи на същества, които имат един вълчи характер. Нищо повече. Дали са хора, дали са духове, каквито и да са, но характерът им е такъв. Ти при тях не можеш да живееш. А ако живееш при тях, от тебе нищо няма да остане. И когато някой път аз говоря за развод, аз разбирам да се разведе човек със злото, което е в света. Една нечиста мисъл имаш – разведи се с нея! Едно

нечисто желание имаш – развод! Една нечиста постъпка имаш – развод! Същността е там. Ако искаш сам да останеш, можеш, но ако си един светия. При греха не съветвам обикновения човек да остане; не съветвам и талантливия човек да остане; не съветвам и гениалния човек да остане. Нищо повече. Казвам: На планината! Горе върви! Щом дойде до светията, казвам: Той може да остане вече там. Закон има. Той може да се справи със злото. Ако може да се справиш, то е вече изключение; но ако не можеш, не очаквай, че Господ ще ти помогне. Господ на обикновения човек помага чрез краката. Да плюе на краката си и да бяга. И на талантливия човек казвам на краката си да плюе и да бяга. И на гениалния човек – на краката си да плюе и да бяга, а на светията – там да стои. Трябва да мисли той. Аз по някой път не искам да ви говоря за греха, понеже грехът е нещо ужасно. За него трябва да имаш три маски, защото, като приказваш за него, може да се заразиш. Защото грехът е заразителен. И даже никаква форма не представяй за греха, защото по някой път хората сами се заразяват. Ще дойде някой и ще ти разправи как е станало някое престъпление. Четеш някой роман, там представят как е станало престъплението. Ти казваш: „Отличен роман!“ Та онези млади, които четат, те искат да го опитат и ще се заразят. Или разправят за пиянството – как започва пияницата, говорят за виното. Някой описва краската на виното, казва: „Да го опитам това вино!“ Като го опита, той влиза в същата клопка.

Та казвам: Съществата, които са в областта на греха, са толкова умни, много по-умни, отколкото хората. Аз съм виждал малките деца как лъжат птиченцата. В село съм виждал, имат една пръчка, може 25–30 см дълга, тургат я под едно корито отдолу, завързана е тя с едно конче на долния край и подпира коритото. Под коритото отдолу хвърлят зрънца и чакат птиченцата да влязат вътре. Птичките имат доста опитност, те обикалят наоколо, гледат и мислят, че е голямо благодеяние, турено за тях. Детето държи връвта отдалече и щом влезнат 5–6 птиченца под коритото, то дръпне връвта и птичките останат под коритото. Ти ще кажеш, че туй не е по Бога – тези деца каквото правят. „Дали е по Бога, или не – децата казват, – това не ни интересува.“ Аз съм виждал деца, които хванат птиченца, откъснат им главата, оскубят ги, изтърбушат ги и си ги пекат на огъня. И казват: „Такива разумни птиченца искаме постоянно!“ Като влязат птиченцата под коритото отдолу да се учат, децата ги хващат. Значи за първата лекция, която им е дадена от децата, те плащат твърде скъпо. Сега това е иносказателно. Това не се отнася за вас. Вие сте влезли в известна фаза на живота, гдето трябва да се живее добре, но на земята, за да се живее добре, какво е потребно? Потребна е храна добра, потребна е вода, потребен е въздух и жилище. Много работа се изисква, за да се живее на физическото поле. Потребни са тия работи. Не може човек да живее един сносен живот, без тия външни удобства. Някой казва: „Без хляб може.“ Не,

без хляб не може! Така се говори: „И без хляб може!“ Богатият казва тъй: „Аз много не искам от живота: сутрин – едно малко юрче, опечено – това ми стига.“ Или казва: „Аз много не искам – няколко яйца, опържени с масло, и малко хлебец. Повече не искам.“ Друг казва, че иска баница. Е хубаво. Че за да имаш тия яйца, опържени с масло, ти трябва да издоиш кравата, да очукаш маслото, а за яйцата трябва да ги снесе някоя кокошка, а ти, умният човек трябва да ги опържиш и да ги изядеш. И казваш, много не искаш. Че как? Та ти ангажирваш кравите, кокошките, ангажирваш и себе си. Но това са въпроси лични, оставени на вас, вие да ги разрешавате. Всеки сам трябва да си реши с какво да се храни.

Обикновеният, талантливият и гениалният човек – това означава външният живот, външните условия, при които човек живее. А светията живее при вътрешните условия. Когато аз се занимавам с храненето и мисля коя храна е благоприятна, има една храна, която Бог е определил за светията, и той трябва да се храни с нея. Светията трябва да се храни от дървото на живота. Никакво готвене! Нищо, което излиза от земята, а от дървото на живота. Той трябва да го намери и от тия плодове трябва да се храни. Всеки ден на светията трябва само един плод – една ябълка. На светията му е достатъчна една ябълка от 100 грама. И даже на светията не му трябва много, трябва му едно житно зрънце. Сега вашето схващане какво е? Какво съставлява едно житно зърно? Това е близо 1/16 000 част от килограма. Значи в един килограм се съдържа близо, ако е по-хубаво житото, 14–15 000 зрънца. Колкото житото е недоброкачествено, количеството се увеличава; пък колкото житото е по-доброкачествено, броят на зърната се намалява. Най-хубавото жито има приблизително 10–12 000 зрънца в килограма. Значи едно такова зърно тебе ти е достатъчно за храна. Но достатъчно, не ако си обикновен човек, но ако си светия. Пък ако си от обикновените хора, от талантливите или от гениалните, трябва ти едно самунче – тъй, както вие обикновено употребявате по един хляб на ден. Някои от вас изяждат по половин хляб, но всеки си има и малко сирене, ябълки, круши, после имат и малко готвеничко. Всичките тия работи са хубави.

Всичко, което човек прави, е хубаво. Нищо не е излишно в живота. Всичко, каквото е допуснато, то не е най-разумното, но в пътя, в който минавате сега, това е допуснато. И един ден онзи разумният невидим свят ще се изяви. След като се завърши еволюцията на сегашните хора, земята ще се промени съвършено. Та казвам: Каква промяна трябва да произведем ний в себе си? Сега ви говоря не да се терзаете. Според мен не е наука човек да се терзае с миналото. Той даже не трябва да се спира там. Миналото е минало вече. Настоящето е настояще, а и бъдещето е бъдеще още. Миналото е една опитност придобита. Настоящето е една опитност сега, а

бъдещето е едно постижение. Ако ти нямаш опитността на миналото, ако нямаш опитността на настоящето и ако нямаш постиженията на бъдещето, тогава не можеш да разбереш живота, защото тези три състояния са реални. Миналото е отляво, бъдещето е отдясно, а настоящето е пред тебе, което е. Минало и бъдеще, това са двете посоки. Миналото – това е пътят, който си изминал; бъдещето – това е пътят, който имаш да извървиш; а настоящето е място на почивка. Следователно настоящето е почивка, в която ти ще си дадеш отчет. След като си вървял, ще си починеш и в тази почивка ти ще извършиш известна работа. Ще си дадеш отчет за своето минало и за пътя, който имаш да вървиш.

Та сега имаме да си дадем отчет като как трябва да служим на Бога. И ако ви се даде такъв въпрос: „Кой е най-добрият метод да се служи на Бога?“, вий трябва да го намерите. И ако намерите най-добрия път, пред вас ще се яви една голяма светлина и няма да имате тия противоречия, които сега съществуват. Има много начини за служене, но има един начин – аз го наричам начин на светията. Тъй, както обикновеният човек служи на Бога, той е добър; тъй, както талантливият служи на Бога и както гениалният служи на Бога, те са добри, но тъй, както светията служи, той е истинският път! Това е пътят на най-малките противоречия и на най-големите придобивки! Сега вий считате, че пътят на мъчнотиите е най-трудният път. Така се проповядва. И в едно отношение е така, но в друго отношение най-лесният път е пътят на светията, а най-мъчният път е пътят на обикновения човек. По-мъчен път от него няма. Не, има и от него по-мъчен – най-мъчният път е пътят на глупавия. Няма по-мъчен път от него. Там всичко е в анархия.

Сега аз ви навеждам на чисто практическо размишление. Колкото противоречията са по-големи, това показва степента на вашето разбиране. Това показва докъде се намирате – дали сте в обикновения живот, в талантливия, в гениалния, или в пътя на светията. Когато чувствате една вътрешна радост – това е в пътя на светията, това са най-добрите, най-благородните хора. Сега считате един светия, че е един с дълга брада, с жълто лице, седи и се е отдал на размишление. Прави сте. Такива светии има, но светията, това е едно същество толкова услужливо, любвеобилно, че всякога той е готов да направи една услуга. И ще видиш в лицето му една усмивка, даже няма да я считаш усмивка – той прилича на едно дете, но разумно, което ще ти услужи и ще си замине. Вий мислите, че е дете, но това разумното дете е светията и това дете ще ви направи такава услуга, че вий ще се учудите как му е дошло на ума. Имате и светия, който е дошъл при Корнелий и му казва: „Повикайте Петра усмаря.“ Гениалният човек Петър не беше още светия. Дойде един свят човек и каза: „Иди, повикай Петра.“ Петър беше гениален, той не беше светия. Той вижда една

плащеница със зверове и му се казва: „Вземи и яж!“ „Как – казва – не съм ял нищо нечисто!“ Но три пъти става това „Вземи и яж!“ И той все отказва. И после, след като отиде там, където е бил святият човек, той разбира, че онова, което му се дава да яде, не се счита за нечисто. Тия животни представят разните начини, по които хората живеят – един човек може да живее живота на един вълк. Че мислите ли вие, като ядете месце, че вашите разбирания не са нечисти? Каква е разликата между един вълк и вас тогава? Вълкът, като хване една овца, не я коли, а като е жива още, той я тегли и къса на парчета и яде. Казва: „Така е по-добре, така е по-здравословно, защото тогава месото не се разлага – живо е. Животът има сила тогава.“ И всичките вълци така се угояват по-добре. Но кой вълк се е угоил, като е ял живи овце? На всички от тях ребрата се четат. Къде е опасността, като се говори за един вълк тогава? Тогава човек мисли: „Аз от кои съм?“ Че ония ангели, които Бог ги създаде – най-добрите, които седяха в своите среди, коя беше причината, че трябваше да напуснат своите жилища, да се отдалечат от небесния живот и да слезнат да страдат на земята?

Не препоръчвам да мислите за дяволите. Какво разбирате под думата „дявол“? Казват за някого: Той е дяволит човек. „Дяволит“, значи умен човек, който използва ония Божествените блага тъй умно, тъй разумно само за себе си, а не и за другите – този, който използва нещата изключително само за себе си. Та всеки един човек, който използва всичките Божествени блага само за себе си, той е в това положение – едно от тия същества. Под думата „светия“ ние разбираме едно същество, което разбира Божиите закони. А туй същество ще живее за Славата Божия, за Царството Божие и ще изпълнява Волята Божия. Пред него не изпъква неговият живот. Пред него седи да живее за Славата Божия. Той живее, за да свети Името Божие. И после той живее, за да бъде проводник на Царството Божие и Неговата Правда. И най-после живее, за да изпълни Волята Божия. От сутрин до вечер това е неговият висш идеал и той ходи по улиците, обикаля хората. Светията не седи на едно място. Тези светии, за които аз ви говоря, те не седят на едно място, а те ходят, те стават видими и невидими. Явяват се някому в сън или наяве някъде. И който може да го чуе, ще му покаже пътя и какво трябва да направи и ще си замине светията.

Та казвам: Докато онзи светия не дойде в човека вътре и докато не дойде Петър усмаря, работите няма да се оправят. Светията трябва да дойде, и той няма да ти оправи работата. Той, светията, не оправя работите, а казва: „Ще повикате Петра!“ В дадения случай Петър, то сте вие – човекът, то е във вас човешкото. Това е Петър. А този светия – това е Божественото във вас, което ще ви каже, че това човешкото трябва да се подчини. Ще ви

каже: „Стани и яж!“ Направи някаква работа. Работа трябва да се върши. „Стани, заколи и яж!“ Петър, като отиде при Корнелий, казва: „Сега разбирам.“ И след като говори той, тогава дойде Божието благословение върху тия езичници. И всякога, когато един свят човек идва, то Божието благословение ще дойде. И казва: „Там, гдето светията дойде, сиромашията си вдига всички свои прибори, и болестите си вдигат всичките свои прибори, и акциите се вдигат и отиват, и всичките противоречия в живота постепенно се ликвидират и настава един нов порядък на нещата.“ Сега всички вий сте дошли до оная област, гдето трябва да употребите едно вътрешно лично усилие. Някой път някои са ми казвали: „Учителю, ний знаем ти кой си.“ На много мои приятели съм казвал: „Кой съм аз, не се произнасяйте. Това няма да ви ползва. Ако прилагате това, което говоря – Божественото Слово в света, то ще ви ползва.“ Един светия е проводник на Божествената Любов. Тебе свещта няма да те ползва, ако ти я признаваш, че е свещ, но ако ти при свещта можеш да четеш и да приложиш това, което си прочел в живота – това ще те ползва.

Та казвам: Приложете в живота си онази динамическата – не статическата любов, но динамическата любов! Аз наричам Божествената Любов динамическа любов. Приложете Любовта към Бога и тази любов да огрява целия свят тъй, както слънцето огрява. Не мислете кой как ще се ползва. Светлината, като идва, половината от света огрява, та всички същества еднакво са огрети, но не всички същества еднакво използват светлината. Добрият човек, един религиозен човек ще вземе Библията, ще отвори и ще чете. Един, който обича винцето, като дойде светлината, той ще седне на масата в кръчмата и ще каже: „Дай половин кило!“ Гледа чашата: „Много е хубаво!“ Вдига чашата тогава. Вдига-слага, вдига-слага. И като се върне вкъщи, има особен каяфет. Като върви, величествено върви, маха ръце. Още като влезе от вратата, гласът му се чува. И всичките пияни хора стават тщеславни. Той, като се понапие, отвори се. Почва да разправя за себе си, че той е такъв герой и всичко това. После праведният, след като се напие, ще покаже, че е музикант, ще пее и играе тогаз, макар и никога да не е пял и играл.

Във Варна имаше един Иван, наричаха го Иван Владиката. Сега замина за другия свят. Той знаеше много добре френски, арабски знаеше много добре. Той беше замислен така в обикновения живот, сериозен, нямаше никаква усмивка. Щом се понапие, започва да говори арабски, френски, да декламира поезия и всичко. Ще покаже като източните, ще си наведе главата – философия. Аз веднъж му рекох: „Защо пиеш вино?“ Казва: „Много съм затворен наглед, лошавичък, та попийвам малко, да се поразвеселя. Затворил съм се тъй, че не мязам на хората.“ Та той пие вино

да се отвори малко. Като отрезвее – няма го, услуга не можеш да искаш от него. Това са особености в човешкия характер. Все си е този Иван Владиката. Тъй го наричаха и аз го наричах така по прякора. Ако ме питате, и аз не знаех презимето му. Но аз го помня с прякора Иван Владиката. И друг Иван Владиката не съм чул, само този – особен, много любезен. Ама знаеш какъв характер! Като се напие – най-добрият човек. Говори ти мекичко, сладко, само да слушаш това, което излиза от езика му. Пък като изтрезнее – ням, думите му се задържат, не говори. Казва: „Не съм разположен днес да говоря." Щом се напие, разположен е, и тогава говори много. Питам: В дадения случай кое е по-хубаво – да бъдеш Иван Владиката с бутилката или Иван Владиката без бутилката?

Сега да дойдем до същественото. Във всеки един живот, дето Любовта не оперира нормално, този живот е особен. Този живот не може да ти донесе полза. Във всеки живот, дето знанието, мъдростта не оперират тъй, както трябва, този живот е особен. И във всеки живот, дето Истината не оперира както трябва, той е особен. Любовта е първият подтик в света. Ако този подтик дойде във вас, аз разбирам специфично любовта. Ако ти в любовта не можеш да приемеш онзи правилния подтик, Божествения подтик, всичките ти работи ще вървят все наопаки. Да имаш правилната Любов, то значи [да бъдеш] като един трен. Стрелочникът е отворил пътя и тренът минава. И пътят ти от единия до другия край на линията ти е отворен. Като тръгнеш без любов, значи много пресичания има по тая линия и могат да се случат много катастрофи. Любовта е истинският път, по който човек може да тръгне, без да му се случи някакво препятствие и да завърши развитието на живота си тъй, както трябва. А да тръгне без любов, значи да се случат ред препятствия в живота, нещастия, катастрофи, изключения. Това е животът на безлюбието. Причината седи в това, че ти не си приел правилно подтика на онази Любов, която да ти даде този свободния ход.

Та казвам: Ние ще се учим от опитността на другите. Когато ние тръгнем по пътя на този подтик на истинската Любов, ние ще се учим от опитността на другите хора, без ние да минаваме в тяхната опитност. А ние имаме другата, красивата опитност на Любовта, която ще допълни туй, което другите хора нямат.

Та казвам, сега аз извеждам: Понеже вие не сте в положението на Корнелий и никой не е казал да пратите някого при Петър усмаря, и него го няма тука, и обстановката тук не е такава, сега аз чета тази глава. Аз считам, че подтикът на Любовта, този подтик, който се явява, той е ангелът, който е дошъл при Петра. Онзи истинският подтик на Любовта, то е ангелът, който слиза при вас и ви казва: „Идете вие при Петра

усмаря.“ Е, кой е Петър усмаря? Това е онази светлата мисъл, онова чисто, светло чувство, което ще ви покаже какво трябва да правите. Вие при обикновената мисъл не можете да имате едно разрешение, но като дойде една светла мисъл, веднага ще ви разреши въпроса. Ще дойде една мисъл. Ще кажем, това и това ще направим. И ако ти постъпиш според тази мисъл, веднага всичко ще тръгне наред.

Та казвам: Като ученици на Новото, по някой път вие чакате сега да дойде времето. Времето определя Любовта. Без любов времето всякога е неопределено. За човека до онзи момент, до който любовта не е дошла, времето не е определено, той не знае защо живее. И всичко е в противоречие. Щом дойде този подтик на Любовта, аз го наричам определение на времето. Докато изгрее слънцето, всичко е в противоречие, но като изгрее слънцето, веднага всичко става ясно. И когато почнат да действат първите лъчи на Любовта, всичко у човека става ясно.

Аз считам, има изгрев на обикновения човек, има един изгрев на талантливия човек, друг изгрев на гениалния и изгрев на светиите. Те са четири изгрева. Ти при изгрева на обикновения човек ще имаш обикновени резултати; при изгрева на талантливия човек ще имаш някои постижения – това, което искаш; и при изгрева на гениалния човек ще имаш същото; само при изгрева на светията, само като разбереш Любовта както един светия разбира, тогава животът ще се осмисли.

Има три вида любов. Едната любов ще те направи обикновен, другата ще те направи талантлив, третата любов ще те направи гениален, но и в трите случаи ти трябва да се откажеш от нещо, за да се повдигнеш. За да станеш светия, ти трябва да се откажеш от обикновения живот. За да станеш светия, ти трябва да се откажеш от талантливия живот. И за да станеш светия, ти трябва да се откажеш от гениалния си живот, за да влезеш в живота на светията. Три отричания трябва да имаш. Не че тия животи не са хубави. Много естествено, да ви обясня. Ти, докато не се откажеш от първото отделение, във второто не можеш да идеш. И от четирите отделения докато не се откажеш, в прогимназия не можеш да минеш. И от гимназията с осемтях ѝ подразделения докато не се откажеш, в университета не можеш да идеш. И от университета с четиритях му подразделения докато не се откажеш, ти в обществения живот нищо не можеш да постигнеш. Да се откажеш, значи да си свършил с отделенията, с прогимназията, с гимназията. Да се откажеш, това значи да си свършил и с университета. Тъй тълкувам аз – те разбират съвсем друго. Да се откажеш, значи да си свършил отделенията с отличие, да свършиш прогимназия и гимназия, и университета с отличие. И след като си свършил с отличие, ще се отречеш от тях и ще започнеш новия живот на

светията, който ще ти покаже как да приложиш знанието, от което се отказваш, по новия начин как да работиш за Бога.

Три отричания има, аз разбирам за себе си. Та като ви казвам „отричание“, да разбирате в този смисъл – да свършите сегашния си живот. Не разбирайте тъй, да се свърши, но да свършиш гимназията, да те пратят в по-горен курс. Аз не говоря да те изключат, но да свършиш гимназията с отличие, а не да свършиш с една тройка. Не. Ако свършиш с тройка, все ще има едно съжаление, че не си свършил с шесторка. Ще свършиш с шесторка, защото другояче ако свършиш, пак ще има нещо да те изкушава. Пък като свършиш с шесторка, навсякъде ще кажеш: „Свърших!“ И напред ще вървиш.

Та всичката опитност, която искате да придобиете от този свят, придобийте я. Да кажем, че някои от вас искат дрехи да носят. Каквито дрехи искате – и копринени, и ленени, и вълнени, и памучни, от всякакъв вид – да не остане вид от дреха, която да не си носил и облякъл и да кажеш най-после: „И от сребро един плат съм носил, и от злато направени дрехи.“ Това сега, за което ви говоря, то е още външната страна на живота. Вие ще имате опитността на един обикновен човек. Може да имате опитността на един талантлив човек, може да имате опитността на един гениален човек. Това са възможности. Защото не мислете, че направо от обикновения човек ще влезнете в Царството Божие. И не мислете, че от положението на един талантлив човек и гениален човек може да влезнете в Царството Божие. Само като влезнете в положението на светията, вие ще станете кандидат. Христос в този смисъл казва: „Ако не станете като малките деца, вие не можете да влезнете в Царството Божие.“ А да се влезне в Царството Божие, това е смисълът. Това е идеалът, към който ние се стремим. За да бъде човек свършил, трябва да бъде светия – човек, озарен от светлината на Любовта. И тогава ще имаш всичко на разположение.

Този, който има Любовта, той търси само онова голямото богатство, което вече усеща, че е вложено в него. Усеща той и търси къде да вложи своя Божествен капитал, и да бъде вече полезен на своя ближен.

Та казвам: Трябва да светят мислите, и чувствата трябва да светят. На светията и мислите, и чувствата, и постъпките му светят; и къщата му свети, всеки ден свети, отвсякъде свети, от четирите страни свети. И в неговата къща никога не загасва светлината. В къщата му всичката нощ все свети. В къщата на гениалния човек, виждаш, и той загасва някой път свещите си. Икономия има. Икономичен е. А светията всякога свети. Турете си онзи идеал, дето тази светлина всякога да я имате в ума си. А

сега пожелавам да имате тази топлина и любовта да не ви напуща. Защото всякога, когато топлината на любовта напуща човека, той се намира в едно анормално състояние.

Снощи идва една сестра, разболяла се, пита ме. Рекох: „Няма нищо." Сърцето ѝ не функционира. Нещо особено станало със сърцето ѝ. Аз зная причините. Щом тебе сърцето ти не функционира, аз зная причините; щом стомахът ти [не работи,] също зная причините. Зная, причината на [болестите в] стомаха, сърцето и главата е една и съща. Когато стомахът по любовно не е свързан с храната, става коремоболие. Когато сърцето не е свързано с любовта правилно, както трябва, има сърцебиене, затягане на сърцето. И когато главата не е свързана с любовта както трябва, има главоболие. За мен така е. Това е моята диагноза. Мен, като ме заболи главата, казвам: Връзката с любовта липсва. Като ме заболи сърцето, казвам: Причината е в любовта. Липсва връзката с любовта. Като ме заболи коремът, казвам: Причината е в храната. Храната не е добра. Само болните са тъй. За мен е ясно това. Някой път, като се допре някоя прашинка до мен, ми причинява болка; за другите с микроскоп трябва да я гледаш. И като падне тази прашинка в стомаха, ми причинява болка. И като я намеря с микроскопа, изтегля я навънка. И казвам ѝ: „Тук не ти е мястото!" И в сърцето има такава прашинка. Аз ходя и я търся. И трябва да я хвана там, и я туря в някое шишенце. Казвам ѝ: „Не ти е мястото тук, в сърцето." Една прашинка има, ходя да я търся и в главата – такава малка прашинка има. Много малки са те. Такива милиарди прашинки при някой обикновен човек седят в стомаха му и той казва: „Мен нищо не ме засяга."

И казвам сега: Опасността на човека всякога влиза в духовния живот. Вече малките работи почват да го смущават. Например вземете, дойде някой човек, някой път дойде някой богат човек и ме търси мен. Казвам му да си върви и не съжалявам. Пък дойде някой сиромах, търси нещо и му услужа. Той гледа и остава много доволен от мен. Той, като поседи и пита за много работи. Аз само му казвам: „Ти още не си дораснал. Тези неща не са за тебе." И като си замине той, аз питам себе си: Защо му каза „ти не си дораснал"? Аз разбирам закона: „ти не си дораснал", така не се говори. На този човек ще му кажеш тъй: „Което желаеш, е много хубаво, но понеже не си дошъл дотам още, сега преждевременно не може да ти се каже." На малкото дете, което майка му го е родила сега, не можеш да му дадеш твърда храна. Тази твърда храна не е за него. Ще му кажа: „Като станеш на 15–20 години, тази храна е за тебе." Та много пъти се събират някои при мене и те си търсят своето щастие. Някой път, понеже човек се намира на изпитание, той трябва да се вглъби в себе си. Ето как разрешавам. Дойде някой човек, аз не се смущавам. Ето защо не се смущавам. Дойде някой

човек, че ме държи 2–3 часа и ми говори за какви ли не работи. Аз трябва да го търпя, понеже, ако не го търпя, той ще се обиди. Дошъл, пита ме и нищо не плаща, а иска да знае какво ще му бъде бъдещето. Може. Иска да знае – син има в странство – дали ще свърши и след като се върне в България, ще бъде ли назначен на работа. Има дъщеря, иска да знае дъщеря му ще израсне ли хубава и ще се ожени ли добре, и мъжът ѝ ще я гледа ли хубаво. И най-после ме пита колко деца ще има, и тия деца ще живеят ли, няма ли да умрат. Гледам го, след като излезне, казва: „Не ми каза той. Аз го мислех друг." Той си дава мнението. Аз, като излезе, казвам: „Слушай, ти си един светия. Като го видиш този, изчезни, че да не те намери. Защо ще се явяваш при него?"

Та онзи ден, като ви разправях за Свети Георги, аз употребих един метод. Останал е ключът отвън на моята стая. Сега светия е той. Аз станах невидим. И той, като влезна, аз съм вкъщи, той гледа, гледа – няма ме. Два пъти се връща, аз станах за него невидим. Влиза той в стаята, тук, там – не може да ме види. Затвори вратата и си замина. Пък ако бях му се явил, щеше да ми каже: „Учителю, децата!" Сега разглеждам работите, от тия работи изваждам поука. Всеки един човек е едно предметно учение. Той например дойде и ето как се разговаря. Той дойде един ден, казва „Учителю" и показва ми, че обуща няма. Носи едни съдрани обуща, казва: „Нямам!" „Хубаво, ако си ти на моето място, какво ще направиш?" Иска моя съвет. Как да разреша този въпрос? Казвам: „Аз, ако съм на твоето място, ще ходя бос." Той ме гледа: „Ама стар съм. Аз съм на 90 години, ще изстина." Казвам: „Там е твоята погрешка, че си остарял." И казва: „Не се изисква много пара, сто лева ми дай!" А за мен стоте лева – това е ангелският живот. Значи „дай ми кредит, пари". Като дойде някой човек, аз разбирам какво да правя с моите пари. Какви са законите на добродетелта, с които аз трябва да живея. Той за обуща говори, аз другояче разсъждавам – какво трябва да правя, как трябва да постъпвам с краката си, с хората, с животните, какво разбирам, като ида при хората какво трябва да правя. И доста умен е – носи ми яйца, не ми носи друго. Тези яйца, като се излюпят, все пилета, птички са – хвъркат. Значи висока идея има за живота. Казвам: „Ти, ако си на моето място, какво ще направиш с тия яйца?" И аз му казвам на Свети Георги: „Аз, ако съм на твоето място, всички тия яйца ще ги измътя на пилета, да бъдат като този светия, да бъдат като светли мисли и ще ги пратя по света да проповядват." И той казва: „Може това да е тъй." Аз му дам тогава 5 лева за едно яйце. Това е мой подпис. Не че плащам за яйцата, но подписвам, че е вярно. Петте е работата, която той трябваше да свърши. Това, което си опитал със своите пет сетива, то е вярно. Туй, което си помирисал, попипал, което си вкусил, което си видял и чул в живота, това е вярно.

Сега да остане една основна мисъл. Понеже вашият живот е сега преплетен с обикновените хора, вашият живот е преплетен с талантливите хора, с гениалните хора, с живота на светиите, вие сега тия четирите реалности от вашия живот ще трябва да ги отделите една от друга. Да отделите онова, което е на обикновените настрана; което е на талантливите настрана, на гениалните и на светията. И да остане това, което е ваше. Върху това ще почнете да работите. Всичките тия акции, всяко нещо е важно на своето място. И във вас ще остане само вашето – туй, което вие сте придобили. В дадения случай ще остане само Любовта, която държите в сърцето си, и светлината, която възприемате във вашия ум. В дадения случай това, което за в бъдеще има да става, то е за в бъдеще, и което е станало, то са неща минали. В дадения случай реално е само това, което сега вие чувствате и мислите. То е реално – което не се мени, на което трябва да разчитате. А миналото и бъдещето са неща, които се менят. А пък настоящето, на което тургаме основа, не се мени. Миналото и бъдещето се менят. Трябва да има едно минало неизменно в човека. Защото нещата, като отиват при реалното, те се менят. Пък това, което се мени, показва, че то е дошло в съприкосновение с нещо, което не се мени. Неизменното, съвършеното образува измененията. А пък в дадения случай и като се промени нещо, трябва да знаете, че вие сте били в съприкосновение със съвършеното – вие трябва да се измените и промените, за да бъдете в съприкосновение със съвършеното. Ако не стане тази промяна, вие сте далеч от съвършения живот. Не може човекът да стане съвършен, ако Божествената Любов не засегне вашето сърце. Без това животът не може да добие смисъл. Аз не говоря за любовта на света. Божествената Любов осмисля живота. Че най-малките работи на земята се осмислят. Като работиш с Божествената Любов, можеш да се занимаваш с една малка мравя или едно малко растение. Тази работа е велика за тебе. Ти ще видиш, че растението е едно проявление на Бога. В тревата аз виждам проявяването на Великия Божи Дух и Живот! Малко ти трябва. Една капка вода, като я видя някой път, една росна капка, като я видя, че свети, спра се там и казвам: „Там Бог се проявява.“ И виждам колко е красива тя. Любовта е, която осмисля нещата. Говоря ви сега за Любовта, която осмисля и най-противоречивите неща в живота, за да видим хубавата, красивата страна. Защото грозотата на живота произтича от факта, че Божията Любов я няма проявена в тебе. Но щом нещата се озарят от Божията Любов и Божествената светлина, всичките неща стават красиви.

Та човешката душа трябва да се облече. Любовта е последната дреха или Божествената дреха, с която човешката душа трябва да се облече. И затова всички хора са голи сега. И казано е там: „И видя Адам, че е гол.“ Осем хиляди години работи Адам, за да се облече. И казват „Оголяхме вече.“ И всички хора работят, за да се облекат. И ние трябва да работим, за да се

облечем в хубавите мисли. Да. И хубавите постъпки, които ще образуват дрехата на Божията Любов, която за в бъдеще в нас ще почне да работи.

Отче наш

Ето предметното учение: Тази божа кравица е дошла върху лупата и нагоре върви, та казва на вас: „И аз се уча на законите." Тук дойде една сестра, казвам ѝ, тя се е заплела в живота, защото разрешава защо в квадрата има два диагонала, а не четири. Сега тази божа кравица ще я занеса горе, да ѝ кажа да хвръкне.

7,05 ч. с.
7. Утринно Неделно Слово, държано
на 13 ноември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Небето облачно, покрито.
Времето свежо, приятно, може би с лека мъгла.

Бележка на издателите: На 20 и 27 ноември 1938 г. според каталога не са държани Утринни Слова.

1938_11_16 Добри и лоши хора

ДОБРИ И ЛОШИ ХОРА

Сряда, 5 часа сутринта.

Отче наш

„В начало бе Словото“

Малко размишление.

„Тъги, скърби“

„Дигай, слагай“

Ще прочета 8 глава от I-во Послание към Коринтяните.

На човека липсва нещо. Туй, което липсва, то е изгубено, изгубил е нещо човек. Представете си, че вие се раждате малко дете. Най-първо пъплите по земята. Ставате на 1–2–3–4–5 години, малко дете сте, виждате, че постепенно се изменяте. Не знаете как се изменяте, но усещате, че се изменяте. Кой ви е изменил? Не знаеш. След 20–30–40–50 години вие съвсем сте се изменили, не се познавате отвън. Вие казвате: „Аз съм свободен.“ Че как сте свободен, когато състарявате? Нали сте свободен, къде отиде вашата младост? Казвате: „[Така] е определено.“ – Че то е самозаблуждение. „Така е определено.“ Значи след като ви оберат, така е определено. Кой го е определил? Разбойникът, който ви обрал, той определил кесията ви да се опразни. Какво трябва да се прави сега? Тогава де е философията? Тогава казвате така: „Като умрем, ще идем на оня свят, че пак, като се върнем, ще се подмладим отново.“ Отде го знаете? Че ще идеш на оня свят, то е възможно, че може да се върнеш, и то е възможно, но отде го знаеш? – Писал някой. Той отде го знае? Има едно знание. Ние трябва да го знаем в сегашния живот. Туй, което сега не знаеш, не е знание. Сега трябва да знаеш ще се върнеш или няма да се върнеш. Сега трябва да знаеш ще идеш ли да се учиш или няма да се учиш. Ако остане завбъдеще да се учиш, то няма никаква наука. Казвате: „Каквото Господ даде.“ Туй изречение, знаете ли какво означава? То не почива на никаква наука. „Каквото Господ даде.“ Значи не е дадено, че „каквото Господ даде“. Ами, когато Господ даде нещо, какво трябва да бъде? „Каквото Господ даде.“ Като е дал Господ, тогава? Сега: „каквото Господ даде“, за в бъдеще? Ами, като го дава или каквото е дал? „Каквото дал.“ Каквото дава и каквото даде, за в бъдеще. Има два крайни възгледа. Светските хора уповават на себе си, религиозните хора уповават на Бога. Светските хора уповават в себе си, каквото имат. Религиозните хора уповават извън себе си. Кои са на правата страна: който уповава на туй, което е в него или този, който уповава на това, което е извън него? Сега аз само разсъждавам. Една права философия има. На коя храна ще [разчиташ], на онази, която е вече в стомаха, или

тази, която е отвън, в хамбара? Коя е по-силна, в дадения случай? – Онази храна, която е в тебе. Тогава [за] религиозните хора, които уповават на външната храна, друга една обстановка има. Сега трябва да примирите. Как ще примирите туй противоречие? Казвате: „Светските хора не са прави, а религиозните са прави.“ И едните и другите са прави, но те съставят две съзнания. Здравата храна в стомаха е за предпочитане, от храната, която е отвън. Здравата външна храна е за предпочитане от развалената вътрешна храна. Всички онези хора, които са станали религиозни, храната отвътре се е развалила, затова търсят външната храна. Всичките хора, които са станали светски, понеже външната храна се е развалила, те вярват във вътрешната храна, която е останала, но туй не обяснява въпроса. Двете неща трябва да се примирят. Светските хора са прави, че вярват в туй, което Бог им дал. Религиозните хора вярват в туй, което Бог ще им даде. Религиозните хора не вярват в туй, което Бог им е дал, те вярват в туй, което Бог ще им даде. Светските хора вярват в това, което Бог им е дал. Те казват: „Веднъж е дал. Я даде, я не, сега [по-добре] да сме точно на това, което сега имаме.“ А религиозните хора разчитат в онова, което ще им се даде за в бъдеще. Сега тия двата възгледа трябва да ги съедините в едно, за да имате един правилен възглед. Вижте един човек, който казва, че е безверник. В света не съществуват безверници. Човек всякога вярва в нещо. Вярата е закон, от който ти не може да се освободиш. Ти не може да бъдеш пълен безверник. Ти не може да се обезвериш. Ти вярваш, че ще умреш – то е вяра. Ти вярваш, че може да се разболееш, това е вяра. Всичко, каквото ще те постигне, положително или отрицателно, ти вярваш. Де е отрицателното във вярата? Казваш: „Аз не вярвам в това.“ Щом не вярваш в едно, вярваш в друго. Сега, коя вяра е за предпочитане? Има три вида вярвания. Вярваш в миналото, вярваш в настоящето, вярваш в бъдещето. Вярата на миналото, това е низшият живот, през който си минал. Вярата на настоящето е животът, който сега минаваш. То е човешкият живот. И вярата на бъдещето – то е животът на висшите същества. Бъдещето – то е висшето, което иде, то е пред тебе, което е над тебе. Ние сега живеем във въздуха, който е над нас и ние сме в него.

Сега трябва да [се] освободите от някои ваши заблуждения. Какво значи заблуждение? Заблуждение, то е младата булка, която [е] забулена с було, когато я венчават, за да не вижда външните неща. Да се съсредоточи в себе си. Затова ѝ турят було. Преди да се е оженила, очите ѝ са отворени. Щом пожелала [момъка], тя го намерила. Той е вътре в нея. Турят ѝ було. Не зная на вас, които сте венчани, туриха ли ви було или не ви туряха? Казват, че Мойсей, когато слязъл горе, от планината, понеже лицето му е било светло, не могли да го гледат религиозните хора и турили едно було, за да могат да гледат неговото лице. Изобщо някой път турят абажури, за да уравновесят светлината.

Нас ни интересува същинският смисъл на живота. Ние губим живота без да знаем как го губим. Казвате: „Вярвам в Бога. Вярвам в Бога и остарявам.“ Не трябва да остаряваш, да обедняваш. Не трябва да боледуваш. Не трябва да се обезверяваш. Защо се разболяваме? Понеже навреме не се връщаме в дома, тогава болестта е съдебен пристав, който ни кара да се върнем вкъщи. Всяка болест ни напомня, че ти си забравил своите задължения, дошъл си в света, дигнал си знамето. Нали всички вие воювате. Жените дигнали червеното знаме, воюват. Искат да победят мъжете. Мъжете тръгнали със знамето да победят жените. Сега воюват мъже и жени и все побеждават. Целият свят, мъже и жени, воюват и ще видите всичките гробища са пълни все с герои, които са умрели в тази, великата война. Защо воювате? Със себе си воювате. Или защо ние воюваме с Бога? Човек, който воюва с Бога, той пойда против себе си. Тогава да ви кажа защо идват вашите нещастия в света. Може би минавала ви е тази мисъл. Човек страда, понеже той иска да застави Бог да върши туй. Ако аз искам да заставя Бог да върши туй, което аз искам, да ми угоди на мене, аз ще си създам зло на себе си. Понеже Бог, по естество, е неизменен, не може аз да Го заставя да направи това. Сега един пример да ви наведа: Малките деца, като дойдат, понеже по любов са дошли, започват да заповядват на своите родители. Като кресне, като заплаче, казва: „Скоро!“ Генералът заповядва и те се разтичат. Той седи в люлката и казва: това направете, онова направете. После си позволява неща, които никой не си позволява. Ако друг би си позволил, биха го изпъдили. То си позволява. Майката със страх и почитание ще го измие, ще го изкъпе. Казва: „Да знаеш, че тук има едно Божество.“ Майката трепери. Минаваш подир две, три, четири, пет години, дойде вече законът, бащата турил закона – една тояга. Погледнеш този генерал, който заповядваше, това божество, хванал го бащата, с тоягата го бие. Защо го бие баща му? Защото иска да заповядва на баща си, иска да заповядва на майка си. Най-първо казва: „моето ангелче“. После, по задницата ангелчето. Същото се случва и с вас. Ти искаш да се молиш, да заповядваш на Господа и най-после Той ти казва: „Аз те пратих на земята да се учиш, а ти ще заповядваш.“ Кой от вас не е бит? Вие се сърдите на Господа и казвате как. Критикувате, намирате махана за всичките работи. Като дойдеш до Господа, имай правилото: Няма да имаш две мнения! Каквото направи Той, ще го приемеш. Другите, каквото правят, може да критикуваш и ангелите и боговете. Но дойдеш ли до Бога, до Онзи, Който дал живота ни, няма дума да обелиш. Ако направиш най-малкото престъпление, то ще се върне отгоре ти. Тогава Господ ще ви направи баща и майка и ще каже: „Ха сега, онова, което искате, дайте ми един пример как трябва да се живее.“ Аз ви гледам. Всички вие сте генерали, все заповядвате един на друг. Оставете се от тези заповеди. Дотогава, докато заповядваш на хората, ти не може да

заповядваш на себе си. Дотогава, докато се занимаваш с погрешките на хората, ти няма да виждаш своите погрешки. Най-първо научи се да заповядваш на себе си. Ти ще заповядваш на себе си с любов. Когато човек заповядва на себе си, той говори с най-мекия език. Някой път като направиш някоя погрешка, кого да хванеш? Ти гледаш и казваш: „Как стана тази работа?“ Стане погрешка, ще се накажеш. Един полковник направил веднъж една погрешка, гледа се в огледалото и казва: „Арестувам те. За 5 деня няма да излизаш от къщи!“ Питам сега, ако вие се арестувате мислено, кой кого ще арестува? Ти арестуваш онзи в огледалото, но същевременно ти арестуваш и себе си. Когато вие виждате погрешките на хората, то сте вие в тях. Като ви направят погрешка, вие сте, нищо повече. Погрешките произтичат от един факт, че нещата в света не стават съвършени изведнъж, но изискват време, за да станат съвършени. Представете си, че аз ви казвам: Това е картина. (Учителят нарисува на дъската един грозен образ на човек.) Вие казвате: „Няма никаква мисъл.“ Мисълта е прогресивна. Не става изведнъж, като фотография. Устата на какво мяза, окото, мустаците? Сега вие се смеете. Вие бързате да кажете: „То е заблуждение. Това е погрешка.“ Чакайте, никакво заблуждение няма. Едва съм започнал изкуството. Вие нямате обстановка. Вие сте се приближили наблизо. Отдалече трябва да гледате тази картина. Онази картина, вижте колко е красива. Идете отблизо, колко е мазна, [нацапана]. Отдалече, като гледам, като че водата се движи. Не гледайте отблизо нещата. Отдалече гледайте. Някой път, вие се приближавате и като се приближите много близо при човека, ти ще научиш нещо и тогава се самозаблудите. Човек не е едно същество, което да го виждате отблизо. Човекът отдалеч трябва да го гледате, от хиляди и хиляди километри. Щом се приближиш при него, няма да го видиш. Ако идете на слънцето, какво ще видите? Нищо няма да видите. Туй, хубавото слънце, както сега [ни] се показва, вие ще видите съвсем друго, отколкото сега виждате. Ако идете на слънцето, най-първо ще се натъкнете на една температура отвън, 7000 градуса според научните данни. Какво ще остане от вас? Щом влезете в слънцето, и то имало температура, но и там не можете да живеете. Тогава ще се натъкнете на друга мъчнотия. Ти, който тежиш 60 кг, там ще тежиш 10 хиляди килограма. Как ще носиш тази тежест? Вие се чудите, като идете на слънцето, с какво тяло ще идете. Ако ти си с това тяло, не може да се мръднеш, ти ще бъдеш арестуван. Като идеш на слънцето, трябва да носиш половината материя от материята, която имаш. Тази материя, като идеш, ще се увеличи, ще започне[ш] да растеш според законите на слънцето. Да оставим тия работи, разбиране трябва. То е висша математика. „Не може ли да живеем на слънцето?“ – Може, но там другояче са устроени телата на хората. Онези жители, които живеят на слънцето, другояче са устроени. Ние, които живеем на земята, другояче сме устроени. С нашата мисъл ще идем до слънцето. С нашите чувства ще

идем до слънцето. Но с нашите тела не можем да идем. Казвам сега, погрешките произтичат, че ние искаме да видим нещата съвършени. Всичките тия страдания на земята, които сега съществуват, са допуснати за нещо велико и хубаво в света, което завбъдеще ще се разкрие. От всичките тия страдания, които сега имаме, от всичко туй, един ден ще излезе едно благо. Ще кажете, че Господ е Всемъдър, Всесилен, че е допуснал тия противоречия. Те са една задача заради Него, не са задачи заради нас. Казвате: „Защо е грехът?“ То не е задача за вас. Отчасти ни засяга тази задача. Да кажем, в какво седи една погрешка на човека? Вземете едно престъпление, че някой си направил едно престъпление. Взел парите от една каса и ги преместил в друга каса. Де е престъплението? Или казал си някому обидна дума. Ти си размърдал въздуха и този въздух дошъл до ушите на човека. Той казва: „Ти ме обиди.“ За една обидна дума може да те дадат под съд, да те затворят за няколко. В какво седи престъплението? Обидата седи в това, че в дъното на живота, който тече, отдолу има доста кал. Като си влязъл във водата, размътил си водата. И като си влязъл, глобяват те за размътената вода. Като излезе тази кал отгоре, водата изгубва своята чистота, своята бистрота. Значи ти обиждаш един човек, предизвикваш тази кал в него. Тази кал, като излезе на повърхността, там е обидата. Не предизвиквайте каквато и да е погрешка на хората. Казвате: „Аз не зная ли ти какъв си. Че какъв си? Ами че ти си едно говедо.“ Но казвам, веднага ти трябва да разбираш закона какъв е, благодарение на говедата ние живеем. Ако не бяха тия говеда да орат, да разравят нивите, да помагат на хората, знаете ли какво щеше да бъде? Ако не бяха тия говеда, тия коне, тия овце, че тия същества нас ни помогнаха, те са най-великите условия за нашето развитие. Какво трябва да кажеш, в дадения случай? Аз бих желал да бъда едно разумно говедо. Аз бих желал да бъда едно разумно говедо, отколкото един глупав човек. Разумното говедо седи по-високо от глупавия човек. Разумният човек седи по-високо от разумното говедо. За да не се обидиш ти, тъй кажи: „Предпочитам да бъда едно разумно говедо.“ Аз, по някой път, тълкувам думата: Го-ве-ди. Го – неглупост, значи отива. „Веди“ значи знание този, който отива да се учи. Това значи говедо. Отива да знае. Казва „ти си едно говедо“, а то значи: ти отиваш да се учиш. Де е обидата тук?

Сега да допуснем в живота следующето обяснение. Имате една грозна мома с дебели джуки, с изпъкнали очи; като ти кажат говедо, може да ти е обидно, но ако някоя красива ти каже „ти си говедо“, тебе ти капва мед на сърцето. Прощаваш ѝ, защо? Или пък аз уподобявам, показвам сравнения, които са верни. [Не] искам да говоря неща, които не са верни. Или един човек вегетарианец, обиди те, казва: „Говедо!“ Човекът изведнъж изважда сто английски лири. Казва: „На тебе, говедо, [давам] сто английски лири.“ Таман си закъсал, нямаш пет пари в джоба. Казват ти „говедо“, но след туй

ти дава 100 английски лири. Ако не беше ти казал „говедо“, не щеше да ти даде 100 английски лири. Значи „говедо“ е условие да ти даде 100 английски лири! Какво ще кажете на тази обида отгоре.

Ако човек живее в Божията Любов, никаква обида не може да достигне до неговото съзнание. Всичките обиди се разтопяват. Всяка обида става за велико благословение. Право е онова изречение, дето казва, че всичко е за добро, което [се] случва, за онези, които обичат Бога. Каквото и да се случи, ще се превърне за добро. Всички ваши страдания, несрети, несполуки, остарявания, умирания, всичко туй ще се превърне за ваше добро. Вие се плашите като умирате. Че хората умират, за да се подмладят. Раждат се за какво? – За да остареят. Умират, за да се подмладят. Раждат се, за да остареят. Всеки, който се е родил, ще остарее. Всеки, който умира, ще се подмлади. Ама кога? Ако се раждаш без любов, ще остарееш. Ако умираш без любов, ще остарееш, ако умираш с любов, ще се подмладиш. Ако се раждаш с любов, какво ще стане? – Грях няма да правиш и няма да умираш. И тогава ти ще бъдеш вечно млад. Подмладяване няма да има. Който се ражда с любов, той е вечно млад. Казвам, за да бъде човек вечно млад, той непременно трябва да остави Любовта, като една вътрешна сила, която постоянно живее в нас. Проповядваме, че Бог е Любов. Той е онази, Вечната Младост в нас, ние постоянно като мислим, и като синове трябва да мислим. И постоянно да се приближавате. Често се влюбвате. Някой се е влюбил в човека. Какво ли ще намерите в човека? В кое се влюбвате в човека? Очите му какви са? „Колко дълбоки са очите!“ Колко е дълбочината? „Каква мисъл, какви черти, той е ангел!“ И ангелът има една възможност, че пада на земята. Тази любов, тя е една дреха, която ти туряш. Тази дреха може да ти я вземат. Може човек да я изгуби. Ако не разбираш законите на Живота, ти може да изгубиш любовта си. Защото всеки един човек се движи около своята ос. Една ос има, която се движи, в 120 години прави едно обръщане. Човек остарява, понеже Слънцето на Любовта не го грее. Той отива в мрачната страна. Като се обърне на другата страна, пак започне наново животът. Започне ли да остаряваш, от като изгрее слънцето, първият лъч, [като] дойде, ти мязаш на една земя, която е озарена от Божествената Любов. Като се раждаш, твоето слънце е във възход, добиваш най-голямата сила. След туй постепенно започва да се намалява тази светлина, докато един ден почувстваш, че си остарял. Дотогава, докато ти се въртиш около себе си, ти остаряваш. Ще престанеш да се въртиш около себе си. Нали често казвате „завъртяла го“. Върти се някъде. Защо се върти човек около себе си? То е много мъчно да се определи защо човек се върти. Ако едно тяло се движи по права линия, ако ти се движиш по права линия, ти нищо в света не може да постигнеш. За да може да използуваш твоята енергия, непременно става изкривяване на линията. Докато държиш ръката си простряна и опъната, нищо не

може да вземеш. Започваш да свиваш ръката си. Кривите линии показват, че човек има възможност да вземе. Някой казва: „Аз съм много праволинеен.“ Праволинейните хора нищо не вършат в света. Праволинейните хора само прах вдигат. Споровете в религията, кой е прав и кой е крив, все праволинейните ги правят. Съдиите все праволинейни са. Хиляди години, като се съдят хората, оправи ли се светът? Светът можеше да се оправи в едно поколение. Майките са, които оправят света. Казвате: „Да се възпитаме.“ Възпитанието, както сега го правим, няма нищо да допринесе. Човек може да се поправи. Ако вашите майки знаеха, в девет месеца можеха да внесат във вас всичките гениални мисли, та вие, като дойдете на земята, по мед и масло да върви. Майката да каже: Аз искам от тебе да направя това и това. Девет месеца да ти говори и ти, като дойдеш на земята, ще имаш всичките тези идеи сформирани. Дойдеш на земята, майка ти се тревожила за нищо и никакво. Някой път гледам, казвате: „Аз съм обикнал еди-кого си.“ Защо го обичате? Че вие в любовта правите престъпление. Знаете ли къде правите престъпление? Ако ти обичаш един човек и не може да му внушиш онази Божествената Идея в него, твоята любов не е на място. Когато някой те обича и ти не може да възприемеш неговата любов, както той ти я предава, ти правиш друго престъпление. Ти, като любиш и като те любят, може да правиш престъпление. Всичкото наше нещастие е в това, че не знаем как да любим. Като ни обичат хората, казваме: „Аз не се интересувам от неговата любов.“ Ти не разбираш езика. Човек, който те обича, то е Бог, Който се проявява в него. Ти казваш: „Аз не искам да зная за неговата любов.“ Ти правиш престъпление. Казваш: „Аз трябва да обичам.“ Ти не говориш истината. Аз ви питам, защо го обичаш? Казвате: „Обичам ви, за да ме обичате.“ Не може да бъдеш обичан, ако не обичаш! Когато говорим, казвате: „Аз не може да обичам всичките хора.“ Че какво подразбирате под „всичките хора“? Не може ли да обичаш Бога, Който е във всичките хора? Казвам: Не може ли вие да обичате всичките ябълки, то [е] въпрос на време. Всичките ябълки, които са красиви и сладки, ти не може да не ги обичаш. Ти се привличаш от тях. Та казвам, не туряйте сега идеята, казвате: „Аз не може да обичам всички.“ Аз зная каква е идеята. Тя е една изопачена идея. Казва тя: „Аз не искам той да обича всичките жени.“ Защото разбираме: „ако обича всичките, любовта му към мене ще се намали“. Обратен е законът. Вижте да ви кажа. Обратен е законът, който трябва да разбирате. Да ви дам едно обяснение – вие си създавате сами нещастие. Едно малко обяснение, ето в какво седи, което трябва да го помните. Представете си, че имате един извор, който тече. Ти си A. Тук някъде отгоре над тебе имате един съсед B. Ти не го обичаш, защото водата минава през неговата градина. Ти не го обичаш, отбиеш водата и няма вода в неговата градина. Тази вода като се отбие, пресъхва и твоята вода. Остави водата да минава през неговата градина. Тя е изобилна, ще мине и през твоята градина. Този човек, който се радва на тази вода,

тази вода ще дойде до тебе. Ако отбиеш водата и той престане да се радва, тази вода тече на друго място и при тебе ще изсъхне. Законът е в нас. Когато един човек обича когото и да е, тази любов ще достигне и до нас. Ако ние искаме да ни обичат, любовта ще пресъхне и в нас. Ти, щом си недоволен, отбивате любовта. Радвайте се на всяка любов, която е в света, не противодействувайте! Ако вие обърнете туй течение в друга посока, ще пресъхне и вашата любов. Сега някои са правоверни, казват: „Аз само едного може да обичам." Това са отношения. В света съществуват известни отношения. Вие идете тук, събрани сте. Имате вече отношение. Трябва да се стремите сега да виждате хубавите неща, които Бог е вложил във вас. А тази сутрин, като дойдох, знаете ли какво почувствувах във вашите мисли. Знаете [ли] как ги почувствувах? Като погледнах, рекох: тия невежите, тия простаци, какво търся между тях? А това са ваши мисли. Вие имате долни мисли един за друг. Много долни мисли имате. Оставете се с вашите мисли. Не се самоизлъгвайте. Не се самоизмамвайте. Понеже самоизмамата е нещо лошо. Ако ти се самоизмамваш, ще станеш нервен. Ако ти се измамваш, ще станеш болен; ако ти измамваш, ще осиромашееш. После ще започнеш да казваш: „аз много работих", изтощил си се. Ако ти си много работил и си се изтощил, аз имам долно мнение за тебе. Ти си бил крайно користолюбив. Не си знаел своята цена. Тогава беше ли свободен? „Работих за децата си." Ти си се осакатил. Ако ти си работил за своите деца и си се осакатил, тия деца не мязат на тебе. Тия деца трябва да дойдат и всички трябва да вземат участие в работата.

Вие досега сте много горделиви. Аз да ви кажа, не ми харесвате. Един салон има тук и не го чистите. Аз ще дойда да мета. Казвате: „Тази работа не е заради нас." Че как е заради вас? Вие университет сте свършили и тук не може да вземете метлата. Казвате: „Аз ще платя някому." Не е лошо, но във вас няма закона на смирението. Да не ви унижава една метла. Знаете, аз, Учител, навеждам се да взема една книжка, не търся кой да я хване. Някой път, какво ви костува, на вас, да се наведете някъде. Някой път, казвате някоя обидна дума [някому], че то е привилегия заради вас. Имах един скорошен пример, колко право разсъждават, каква философия имат тукашните братя и сестри. Седят тук, намерили една погрешка някъде и казват: „Виж, Учителю, твоите какво правят." Казвам: „Кои са?" – „Твоите, обичните." Имало нещо нечисто. Казвам, това са вашите помади, с които се мажете. Аз връщам мисълта назад. Ами че тия неща, които ние ги вземаме, това са, рекох, украшения. Един ангел никога не би се хранил с един плод от нашите, на земята. Тази материя за него е нечиста, но за нас не е. Тогава ние мязаме на малките бръмбарчета, които седят в нечистотиите, та огризват работите. Турете една друга мисъл. Вие искате да бъдете благоугодни един на друг – то е един атавизъм във вас, от миналото и зад вас виждам често същества изостанали от миналите раси.

Вървят по десетина подир вас и ви нашепват много работи. Казвате: „Дойде ми тази мисъл.“ Какви мисли не хрумват в човека?! – казва апостол Павел в тази глава за Идолослужението. Турете за годината, която иде, не за тази година, която си отива, за другата година, пригответе се, да бъде съзнанието ви будно. Не искам да ви съдя. Тези мисли, които излазят от нас, не са винаги приятни на Господа. Някой път аз казвам, като вас мисля: Дали тия хора са толкоз будали, че не ме разбират или аз съм толкоз будала, че не зная как да им говоря? Дали те са будали или аз съм будала. Дали те са толкоз лоши, че не могат да възприемат или аз съм толкоз лош, че не мога да предам. Казвам, минават мисли, но тези мисли са на посторонни същества. На тях казвам: „Аз не съм по-лош от вас.“ Казвам: Аз съм лош, като вас, но се различавам по това, че мога всякога да поправя погрешките изведнъж. А пък вие не знаете как да ги оправяте. За мене една погрешка е възможност да поправя своето знание. Направя една погрешка и поправя погрешката, за да помогна на някой човек. Ако не поправя погрешката, не мога да помогна. Трябва да поправя погрешката, за да сляза при него. Как стават погрешките? Често някой падне в някой трап. Аз, като се навеждам над трапа да го гледам и хоп, отгоре и аз сляза долу и като сляза долу, изхвърля го навън из трапа. Той, като падне отвън, аз казвам: „Ще идеш да вземеш едно въже.“ Донесе въжето, пусне ми го, въжето и аз по въжето ще изляза навън. Той минава за мой благодетел. Казва: „Аз го извадих.“ Това са погрешките, които постоянно стават в света. Ако ти не направиш една погрешка, тя е една възможност. Не правете повече погрешки, отколкото трябва. На ден, колко погрешки трябва да се направят? Колко погрешки вие бихте желали да направите на ден? Вие, като майка, имате две деца. Няма ли да направите погрешка, като Якова? Ако имате две деца, на Йосифа ще турите по-хубава дрешка. На Якова всичката погрешка беше там, че имаше две жени. Едната не я обичаше, понеже не беше красива. Тя беше жена по закон. А другата беше по сърцето му. От нея беше роден Йосиф. И какво сполетя бащата, който не знаеше как да постъпи? Без малко братята му щяха да утрепят Йосифа, заради любовта, която бащата имаше и заради шарената му дреха. Вие, с вашата любов, повдигате жлъчката на другите. От ред години виждам, колцина верующи не са си подигнали злъчката, че моята любов към някого е била повече. Възможно е, изобилие има. Аз гледам другояче. Любовта ми не е била моя любов. То е Любовта на Бога. То е един изпит. Виждам последствията. [То] са неизбежни последствия. Ти не може да не се радваш, когато ядеш сладко и когато ядеш горчивото, да имаш едно и също разположение. Еднакво трябва да бъде. Когато Бог показва Любовта Си към някого, Той има някаква цел. Аз не се вра в Неговата Мисъл каква е, но аз искам да покажа Любовта. Виждам, някой път, иде котка при мене. Не съм толкоз приятел с котките, но на котките показвам по-голямо внимание, отколкото на хората. Дойде една котка, натопявам хапката в

млякото, виждам дали ще го яде. Една сестра гледа и наблюдава дали ще дам на котката. Тя ми казва: „Учителю, аз бих желала да съм една котка. Това, което правиш на котката, никога не си го направил на мене.“ После, внимателен съм. Като го изяде, още веднъж ѝ натопявам. Като дойде някоя сестра, нищо не ѝ давам. Казвам: „Занят съм. Идете си, не ме безпокойте. Много работа имам.“ Тогава слушам: „За нас по-грозничките работа имаш, но като дойдат по-красивите.“ – Така е. Като дойде добрият при мене и като дойде грешникът, едно ли е? Като дойде хубаво облеченият, хубаво мирише. Дойде някой оцапан, миризма има, не може да бъда еднакво разположен. Тогава мога да бъда разположен, да се подигна 4–5 метра от земята, миризмата да я отразя [и] разложа. И от тази сестра да не остане нищо. Ако тази сестра бъде чиста, веднага ще имам туй разположение. Тия са изискванията, тия работи ще станат и във вас.

Сега аз искам вие да бъдете справедливи, да призовавате Бога във вас да ви научи как да живеете. Отворете душата си за Божията Любов. Не противодействувайте на Любовта. На вас ви намирам, с много малки изключения, вие имате много подтиснати чувства. Човек трябва да има едно свободно сърце, което да извира, да не е подтиснато, да извира естествено. Никога да не съжалява. Божественото от него трябва да извира. Не се плашете, че като извира, във вас нищо няма да остане. Благото седи в туй извиране. Не периодически да изблика навън.

Не [какви] да бъдете, но да бъдете хубави извори, че който пътник минава, като мине, да благодари на Бога, че този извор така извира. Сега, като говоря така, ни най-малко не разбирам, че вие не сте извори. Аз който ви сравнявам с другите извори, вие сте много по-добри, понеже сте горе на планината. По-чисти сте. Има извори, които са кални. Има извори, пълни с пясъци. Онази вода, да ти е приятно да я гледаш, дъното чисто. Вие се приближавате към тия чисти извори, нагоре дето ходите, на вашето сърце. Да дойдете до Божественото. Да имате друга една ясна представа. Всякога щом съм стеснен, показва, че не съм добър проводник на Божията Любов. За добрите и лошите проводници, ето какво е моето мнение: Добри проводници са ония тела, онази материя, ония сили, през които Божествената Любов идва до нас. Това са добрите проводници. Тази любов, за да може да се задържи до нас и да се върне назад, трябва да дойдат лошите проводници. Един лош проводник е вълнената дреха. Тя задържа топлината на тялото. Чрез добрите проводници ще възприемем Божията Любов. След като приемете Любовта, ще дойдат лошите проводници, тогава ще придаде любовта в друго направление. Тази любов ще я използувате за себе си. След като я използувате, ще дойдат пак добрите проводници, вие ще изпратите тази любов навън и нищо няма да остане във вас. Този закон постоянно действува във вас. Дишането е

основан[о] на този закон. Вие, като добър проводник, приемате въздуха. Този въздух ще го задържите доста дълго време, за да се образува едно окисляване. И дълго време мислете върху въздуха, който сте приели. Благодарете на Бога за това, което сте приели. Като изпратиш въздуха навън, пак започваш да приемаш. Ще добиете този характер на самообладание. Имаме много работи да развиваме. Не е лошо, че някой човек е сприхав. Сприхавостта показва рядък материал, който трябва да се обработи. Казвате: „Той е много буен човек." Едно Божие благословение е. Работа му трябва. Силна е мисълта му. „Той има много горещи чувства." Едно Божие благословение е. Горещите чувства вие ще ги турите, малко ще ги поразхладите, няма да ги пратите да изгорите някого. Ще вземете, ще му дадете и ще видите дали ще одобри тия чувства, които пращате. Ако му припари, веднага ще разхладите. Ако са много студени, ще ги постоплите. Казвате някъде: „Много студен човек." Ако си много студен, ще се топлиш. Ще завъртиш себе си, ще докараш перпендикулярно да падат Божиите лъчи на вътрешността на твоето сърце. Божествената Любов трябва да пада перпендикулярно. Ако се образува голяма топлина, ще се завъртиш да падат малко наклонено, не отвесно.

Тогава не съжалявайте за всяко нещо, което ви се случва в живота, за всяка една възможност. Не считайте, че нещата са излишни. Срещата с когото и да е, с който и да е човек, то е [за] ваше добро. Срещата с кое и да е животно, то е за ваше добро. Срещата с който и да е вятър, да ви духа, считайте за добро. Както идват слънчевите лъчи, в каквато и обстановка вас да ви намират, считайте, че всичко туй е за добро. Каквато и да е обстановката, считайте, че е благо. При лошите условия призовете Бога да ви покаже защо живеем и се движим. Не разбираме Божиите работи и вследствие на това се намираме в едно противоречие. Ако влезеш в една стая, дето един човек спи, какво ще правиш? – Ще ходиш на пръсти. Значи внимателен ще бъдеш. Някой човек е в размишление, тъжен, скърбен е, приближавате се, казваш: „Защо си скърбен?" Някой път, искате да се покажете, казвате: „Какво така си скърбен." Ти се радвай, че си намерил един скърбен човек, защото аз пари давам да намеря един скърбен човек. Аз намирам само актьори, няма никаква скръб. Днес не бил ял до обед, че е скърбен. Какво от това? То е хубаво, отлично настроение. Ако се наядеш, ти не може да декламираш. Ако се наядеш, в театъра не може да пееш. Не може да представляваш. Ако се наядеш, не може да мислиш, да се молиш на Господа. Ако два, три деня не ядеш, тогава може да се молиш по-хубаво.

Аз ви говоря сега за една философия, в която вие трябва да живеете. Тя не е философия на света. Има друга философия. Ти ще считаш, че ти имаш работа с Господа. Казваш: „Туй няма да се случи." Една болка, която вас ви иде, тя е привилегия. С пари да я търсите няма да ви дойде. Дойде ви

скръбно чувство, скръбна мисъл или голямо изпитание, считайте го като една привилегия, като едно благо. Онези, които Бог подлага на големи изпитания, всякога става нещо от тях, хора става[т], всеки едного, на когото му дава благословение. Всичките тия сравнения, вие може да извадите криви заключения. Всяка кокошка, която хранят по 4–5 пъти на ден, какво я очаква тази кокошка? Дават ѝ храна или да носи хубави яйца, или пък един ден, като дойдат гости на този човек, хване кокошката и казва: „Хубава, угоена кокошка, ще направим едно угощение." Лошо ли е да стане една кокошка угощение на умните същества? Да се разговарят, да станат предметно учение. Всяка една кокошка, която е угоена, ще служи за едно угощение на светиите. Тази кокошка каквато и да е, става един ученик вече. Не си ли струва кокошката да стане ученик, да я изядат?! Тя ще рови по земята, ще иде да търси червеи и като я опекат веднъж, нагостят се светиите, тя е вече ученик, който приемат в училището. Аз взимам кокошката само за сравнение. Казвам: Когато вас ви сполети най-голямото страдание, вие тогава се удостоявате да станете един ученик в Божествената Школа. Ако мислите в Божествената Школа да влезете без страдания, може да чакате милиони години. Не зная колко милиона години трябва да чакате? А пък страданията, изпитанията съкратяват този период. Тъй щото, не се спъвайте от несгодите на живота. Благородство е [за] онова, което Бог ви дал, да благодарите. Много мъчна работа е човек да благодари. По някой път, като говоря някоя беседа, върна се и разгледам цялата си беседа. Има много работи, върху които ще говоря. Сядам и оправям работата. Дето не са ме разбрали, считам, че погрешката е моя. Някой криво разбрал, взел криво заключение, имал един възглед, сега друг. Обърка му се умът. Говори за Любовта, казва: „Така говори Учителят, да обичаме всички. Да обичаме другите жени." Объркал се е. Казвам, тази работа не става. Ще ида тогава, ще го хвана вечерно време и му казвам: „Ти не си го разбрал." Ходя вечер та му разправям, говоря му, говоря му… Казва: „Разбрах." Той, като си отишъл, казва: „Свърши се. Аз не искам да живея. Учителят така каза, с такава лоша жена не може да се живее." Казвам: Не, не. Ти ще ѝ кажеш, че я обичаш. Казва: „Тъй се говори, но баш не е така." Казвам, че ви обичам. Какво разбирате под думите „обичам ви"? „Обичам ви" само да разклатя въздуха. Обичам ви – вие сте беден, донеса чувал брашно, донеса дрехи, въглища, дърва, после мисля за децата ви. Тази любов се материализира. Виждаш я. Бог създаде целия свят заради нас, да познаем Любовта. Не е една празна идея. На земята Бог излага, навсякъде ни заобикаля с хиляди благословения, блага. Дал ни е отличен ум, дал ни е отличен мозък, отлични дробове. Дал ни е едно хубаво сърце. Дал ни е артерии, мускули. Заповядва на въздуха да бъде на услугите ни. Заповядва на светлината да бъде на услугите ни. Всичко е хубаво. Така трябва да гледаме. Пък някой път, ние отиваме някъде, чакаме ги те да дойдат. Тепърва идат. Дойде жена му най-първо и [ми] казва:

„Знаем от твоята проповед какво стана с мъжа ми.“ Тя ми разправя, така и така стана. „Казвам, за добро е.“ „Как за добро е?“ Казвам: „За добро е. Защото, ако твоят мъж не беше така направил, ти при мене никога нямаше да дойдеш. Пък аз ще ти кажа, че този мъж, който го имаш, той не е твоят възлюблен, той е един слуга. Друг има. Аз може да ти го покажа къде е.“ Тя сега [насече] мъжа си: „Не искам да зная нищо заради тебе. Аз другиго имам.“ Дойде мъжът, казва: „Мръднало ѝ. Не може да [се] живее.“ На него казвам: „Тя не е за тебе. Тя не е твоята другарка. Друга има.“ Сега пък той се напери. И тя се наперила. Пак ги примирим. Пращам на нея един избраник. Пращам на него една избраница, да си дойдат на гости. И двамата седят. Тя [има] избраник, та той избраница, седят на една маса и двамата весели. Казвам: „Как е?“ И двамата весели. – „Много добре. Много сме добре, братски си живеем.“ Трябва да дойдем и да ви представя нещата в една пресилена форма. По някой път, вие си представяте Небето. Хубаво, както и да ви се говори, Истината е туй, което дава живота. По който и начин да иде животът, както и да иде, туй, което внася живот, винаги е добро. Туй, което няма живот, е лошо. Животът, по който и начин, в каквато и форма да дойде, щом носи живот, приемете го. Онова, което отнема живота, в каквато и красива форма да дойде, пазете се от него.

Сега мисълта. Ще имате една отлична любов към Бога, която изправя всичките ви противоречия, които съществуват в сегашния ви живот. Сега Бог е в сила да изправи това. За да изправи, все трябва да имате един модел. Аз донякъде искам да ви дам един модел. Аз не зная ако вие сте на моето място, как бихте постъпили. Аз разсъждавам. Когато аз се произнасям, виждам някой човек се намира в трудно положение, влизам в положението му, разглеждам въпроса от неговото положение. Аз, като съм при неговите условия, как ще разреша? Нали съм ви привеждал един пример. Един ангел слиза на земята, видял, че хората грешат и казва на Господа: „Тези големи грешници, как ги търпиш?“ Той се въплотил на земята и направил два пъти повече погрешки. Господ знае. Господ пратил тия хора за работници. Много голяма работа има. Ние сме в една материя, да обработим нещата. В много големи изпитания сме, но и големи блага ни очакват за в бъдеще. Казвам, не се обезсърчавайте. Не търсете на земята светии. Всички ония хора са светии, които носят живот в себе си. Всички ония хора са светии, които носят мир със себе си, всички ония хора, които носят светлина, те са светии. Тия хора, в каквато форма да ги видите, дето и да са те, те са хората, изпратени от Бога да помагат на земята. Лошите хора са хората, които Бог изпраща да вземат нечистотиите и да ги изхвърлят навън. Тъй щото трябва да уважаваме, че те със своята кола носят нашите боклуци и ги изхвърлят. „Вмирисал се е този човек.“ Длъжността му е такава, не казвай така. Винаги следете онези, които носят доброто със себе

си. Благодарете за лошите хора, които носят нечистотиите навън. Да благодарим на Бога за всичко онова, което става около нас.

Добрата молитва.

Запалката за втория път, за другата сряда.

7 Лекция от Учителя,
държана на 16 ноември, 1938 година
София, Изгрев

1938_11_18 Страдания и придобивки
лекция на Младежкия окултен клас

СТРАДАНИЯ И ПРИДОБИВКИ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ – Защо нямате зададена тема? Кои са причините? Защо не ви зададох тема? Ако не сте яли, защо не сте яли? По кои причини? Как ще обясните, защо не сте яли? Колко причини има, когато човек е гладен? Обвиняват ви, че не сте яли, колко причини има, по които може да се определи, че не сте яли? Представете си, че яденето е едно престъпление и вие сте яли. Как ще се оправдаете, защо сте яли? Представете си, че неяденето е престъпление, че не си ял, как ще се оправдаете? Сега вие всинца сте престъпници, понеже не сте яли, как ще се оправдаете? Действително, не сте яли, как ще оправдаете вашата постъпка?

Имате една точка А. Математиците казват, че точката е безпространствена. Как тъй тази безпространствена точка, като се движи, образува права линия, която има едно измерение. Казват, че точката е безпространствена. Тя съдържа пространството в себе си. Сега това са метафизически разсъждения. Тя съдържа пространството в себе си, понеже образува нещо, което е едно измерение. Но само като се движи образува пространство. Една точка в статическо положение не може да образува правата линия. Тъй е и вашето престъпление. Как ще обясните, че безпространствената точка образува една линия, която има едно измерение?

Та вие не сте яли. Неяденето е едно престъпление. Но такъв закон съществува ли в света? Овцата, като пасе трева, е на място. Вълкът, като изяде овцата, не е на място, считат го виновен. Овцата, като яде трева, не я считат виновна. Вълкът, като седне да яде една овца, го считат за виновен. Кои са мотивите, с които се обвинява вълка, че е виновен? Вълкът е виновен в това, че той изял храната на овцата. Понеже тя като си събирала храната – овцете до известна (степен) спадат към преживните животни – след като си събрала храната, за да я обработи, вълкът взел, че я задигнал. В това е вината му. Нарушил правилото на овцата. Т.е. в природата, когато едно същество яде друго същество, няма право да се намеси в неговото ядене, да му вземе яденето. Такова право никое същество няма – да взема храната на друго. Ако вземе храната на друго същество, то вече е нарушило закона. Този вълк образувал статическо положение.

Добре, представете си сега, че в една широка поляна, както нашата черна

дъска, две линии се движат. Фиг. 1Да кажем, линията А и линията В (Фиг. 1). Представете си, че това са два автомобила, автомобилът А и автомобилът В. Тия автомобили нямат еднаква скорост. Единият се движи по-бързо, има по-голяма скорост, другият има по-малка скорост. Представете си, че двата се движат в едно и също направление. А има по-малка скорост и тръгнал по-напред, В има по-голяма скорост, но и той се движи по линията, по която се движи А. В своята бързина настига го, блъска го. Като го настигне и го блъсне, де седи сега престъплението? Нали знаете какво нещо е блъскане? Значи, ако по-слабият автомобил тръгва напред, а по-силният тръгва наскоро подир него, има възможност да го настигне, и ако върви по същата посока, може да се сблъскат. Де седи погрешката? Представете си, че нашите шофьори, които имат знаци, които си дават сигнали, единият отстъпва вдясно, другият вляво, но тук всеки си има свой закон, върви по неговата линия. Представете си, че вечерно време пътуват, нямат фенери, пътуват толкоз тихо, че не се чува никакъв шум. Настигнат се автомобилите, сблъскат се. Де е престъплението? Щом се сблъскат онзи, с по-малката скорост, пръв се отстрани, счупи се някое колело, остане на пътя, пък онзи продължава. Престъплението къде седи?

Представете си, че вие ударите една плесница някому. Образува се дело, съдите се. Вие ще докажете, че ръката е ударила някого. Викат палеца, първия, втория, третия, четвъртия пръст. Те са свидетели, че дланта е ударила някого. Те взели участие в туй скарване. Викат за свидетели петте пръста. Представете си, че съдията налага наказание на този нарушител на законите, пък и на свидетелите, и те участвували в туй скарване. Какво наказание ще се наложи на първия, на втория, на третия пръст? Сега от тия свидетели кой е най-виноват? Някой път хващате с петте пръста. Значи имат някакъв интерес. Веднага ръката, като иска да извърши някое престъпление, съгласяват се, хващат и държат работите. Понякой път се случва, че и двете ръце участвуват в едно престъпление. С едната ръка държиш някого, с другата ръка го налагат. Представете си, че се образува едно дело против двете ръце: Едната ръка държи, другата бие. Тогава имате десет души свидетели за престъплението, което е станало. Сега съдията, който спазва закона, какво наказание ще наложи на лявата и какво на дясната ръка? Какво наказание ще наложи на пръстите, които са взели участие? Сега аз бих желал вие да наложите наказанието. Какво наказание се пада на малкия пръст, на безименния, на средния, на първия, на палеца? Какво наказание се налага на лявата ви ръка и какво наказание на дясната ви ръка, която взела участие в един скандал? Вземете работата сериозно, тя е доста сериозна работа. Тя е толкова сериозна, че ще ви разкажа един анекдот за един, който нямал работа. Той вижда, че един турчин чука в една каменна чутура жито за кешкек. Той удрял с железен

чук и пъшкал, викал: „Ха.“ Казва му: „Слушай, ти две работи не можеш да вършиш, ти не може да удряш с чука и да викаш Ха“. Опазарили се двамата. Очуква се житото, сваряват го и започват да го продават, вареното жито го продават. Парите взима само онзи, който чукал житото. На онзи, който само пъшкал, не иска да му дава от печалбите от варения кешкек. Отива и го дава под съд. Съдията бил доста умен. Казва: „Ортачихме се, той чука житото, аз виках само „ха“. Трябва да ми плати.“ Съдията казал: „Вие ще направите едно тенеке с едно отвърстие, че като продавате този кешкек, парите ще ги пускате в тенекето. Те като падат в тенекето, ще викат „тин“. Парите ще бъдат за онзи, който чукал житото, а пък „тин“ ще бъде за другия, който викал „ха“.“

Вие казвате сега: „Що ни интересуват тия неща? Нямат никаква реалност.“ Съгласен съм с вас, че нямат никаква реалност. Често в живота хората се безпокоят като този турчин, който бил без работа. Най-големите философи, поети, няма човек в света, който да не се безпокои. Той някой път работи, колкото този, който викал „ха“. Наскоро един наш приятел завзема се да разрешава въпроса за пертетум мобиле. Показа ми една скица. Казва: „Почти съм разрешил този въпрос.“ Доста основателно разрешава, но виждам на едно място има една погрешка, която не я съзира. Математически развива, геометрически развива, как туй движение като му се даде този подтик, ще се движи. В едно безвъздушно пространство, ако се тикне едно тяло в движение, въпросът седи малко по-другояче, но в едно пространство, дето има препятствия, образува се едно търкане. Тази първоначална сила, която се е дала, ще се намали, ще се спре. Как, например, ще обясните, че се спряло движението на месечината около нейната ос? Още не е доказано, че месечината не се върти. Предполага се, че тя показва само едното си лице към земята. То е още предположение. Трябва да идем на месечината, да се поставим на нейното полушарие. Ако месечината не се върти около своята ос, какво ще бъде състоянието на месечината? Предполага се, едната страна ще бъде осветлена, а другата неосветлена. Колко причини има, които спрели месечината да не се върти около нейната ос? Ако някой вас ви спира по пътя, нали все трябва да има причини? Някой път вие сами може да се спрете, пък някой път може други ваши приятели да ви спрат. Може ли в природата да има спиране? Може ли едно движение да се спре? В абсолютен смисъл може само да се измени посоката на едно движение, което ние наричаме спиране. След като се спряло едно тяло, тази сила, която движила тялото, къде отишла? Ако две тела се сблъскат и се спрат, веднага туй движение се обръща на топлина.

Често гневът на хората не (е) нищо друго освен едно спиране. Щом се спира човек, всякога се гневи. Всяко спиране на човека се дължи на

сблъскването на две противоположни сили. Всякога, когато идеите не стават тъй, както вие сте определили, туй ви дразни, вие се разсърдвате, ако някои работи не стават, както вие мислите. Заражда се най-малко едно желание да се разсърдите. Този предмет, който не се поддава на вашата идея, вие се сърдите. Искате да направите нещо, не се поддава, вие се сърдите. Забелязано е, че онези хора с широките глави, в тях по-често става сблъскване, отколкото в онези с тесните глави. Това е взето от наблюдения. Например, имате един млад момък на 14 години, имате друг на 21 година. Този на 14 години има 15 сантиметра широчина, този на 21 година – 21 сантиметър широчина. Почти един път и половина повече. Той ще се сърди повече от първия. Този, с 14 сантиметра широчина, той е миролюбив човек, пацифист, той ще отрича войната. Този, с 21 сантиметра широчина, той е войнствен. Казва: „Война трябва да има." Който има голяма широчина на главата, обича войната. Който има по-малко широчина, той е миролюбив. Хора с тесни глави са миролюбиви, а с широки глави са кавгаджии. Сега думата „кавгаджия" е турска, на български как е? Как ще я преведете? – Свадлив.

Сега, как ще определите думата „престъпление", в какво седи престъплението? Имате деца, които са престъпулници. Когато стане едно дете престъпулник, нему правят една пита. Майката ще повика гости, че нейното дете, като се изправи и направи две крачки, престъпулник му казват. Майката се радва, че детето е престъпило. А пък всеки човек, когато престъпи, защо всеки престъпник като покаже своята свобода, го наказват? Щом направиш нещо, което другите не одобряват, ще те накажат. Коя е мярката? Туй, което хората одобряват или което ние одобряваме, е право. Всякога имате морал. Единицата представя по-висши същества. Две какво представя?

Всякога едно същество от по-низша култура е всякога отговорно пред едно същество от една по-висша култура. Невежият е отговорен пред учения. Слабият е отговорен пред силния. Ако рече слабият да търси своето право пред силния, никога няма да го намери. Кой ще му даде правото? За да ти се отдаде правото, трябва да бъдеш силен. За да бъде правото на твоя страна, трябва да бъдеш силен. Казвате: „Право трябва." Правото е закон на силния. Значи силата разумно приложена. Една правова сила може да бъде разумно приложена и неправилно приложена. Да кажем: Един по-силен е бил някой по-слаб. Има закон. Този закон се поддържа със сила. Дето има право, има сила. Ако няма сила, тогава правото не може да се приложи. Но за да се приложи правото, пак трябва да дойде умът да работи. Ако умът не вземе участие, никакво право в света не може да има.

Какво е правото на деня? Колко пъти трябва да помахате ръката си? Ръката

ви, която е един уд, тя си има известно право. Колко пъти вие имате право да я подвижите на ден? – Не знаете. Колко пъти имате право да свиете и да отворите пръстите си? Всеки един пръст, и той си има право. Всичката опасност на съвременната култура седи в туй, че тя е в едно статическо положение. Мисълта станала еднообразна. Считате престъпление, че някой взел нещо, откраднал хляб, дрехи, обуща или от нивата задигнал някое конче, някой кон, вол, някоя овца или задигнал някоя ябълка. От хиляди години моралът е един и същ, за едни и същи работи. Еднообразен е станал. Или каже някоя обидна дума. Някои думи са обидни, пък някои не са обидни. Запример, думата „простак“ в български е обидна дума. На френски как е „простак“?

Сега, за да се обясни, трябва да имаме една конкретна идея. Каква е разликата между нежни движения, между една постъпка, която е нежна и една постъпка, която е груба? Запример, може да туриш ръката си тъй деликатно, че да му е приятно. Някой път може да туриш ръката така, че може да го стиснеш. В какво седи сега различието между тия двете постъпки, в тихото слагане и в силното слагане на ръката?

Сега всички хора са повикани в една нова област. Трябва да се внесе нещо ново в живота. Ако се даде такава една тема: Кое е новото сега, което трябва да дойде в света, какво ще кажете? Новото за млекопитаещите кое беше? Старото беше, че те ходеха на четири крака, започнаха да ходят на два крака и двата задни крака на животните станаха ръце, двата предни крака на животните станаха крака. Животните с главата нагоре се дигнаха, а задницата им се обърна надолу. На животните задницата е нагоре, а рамената надолу, главата им е долу. Както се сгъват задните крака на животните, така се сгъват ръцете на човека, а както се сгъват предните крака на животните, така се сгъват краката на човека.

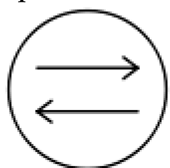

Фиг. 2Ако се намерите в един кръг и ако движението на кръга става по окръжността, ако гледате отвътре на кръга, ще видите, че когато едните се движат в една посока, другите се движат в друга посока (Фиг. 2). То е една илюзия, а те се движат в една и съща посока. На вас ви се показва, като че се движат в две противоположни посоки, едните в една посока, другите в друга посока. Откъде произлиза тази илюзия, като че едните отиват в една посока, а другите се връщат? Тогава тия, които се връщат, ще дойдат на мястото на ония, които отиват, обикалят. Ако погледнете на окръжността, ще видите, че всички се движат по една линия, по окръжността.

Фиг. 3Тия двете движения ще се срещнат ли някога (Фиг. 3)? Две успоредни линии, какво казвате, къде ще се срещнат? В безкрайността щом се срещнат, значи не се движат по права линия. Теорията на Айнщайн показва, че пространството е огънато. Кое огънало пространството? Щом пространството се е огънало, значи има нещо, което да го огъне. Понякой път обикновените хора считат, че в пространството няма нищо. Как туй, което не съдържа нищо в себе си, да се огъне? Ние сега влизаме в неразбраните работи. След като изядеш хляба, къде е отишъл? След като изядеш хляба, той не се е развалил. Формата му се изменила. Веществото и силата, нали казват, не се губят в света. Нали казвате, че нищо в света не се губи и нито се създава. Формата се е изменила. Значи, този хляб в тази форма, в която го знаеш, не може да го имаш. Изяденият хляб от тебе вече в тази форма никога не може да се прояви. Човек, който излязъл от животинското царство, може ли животно пак (да) стане? Има някои възражения повидимому. Ако имате вода зимно време при 30 градуса, тя е замръзнала, става твърда. Лятно време се стопи, оставяте я в един съд. Идната година пак напълни съда, стане твърда. Водата стане твърда и жидка. Казвате, втори път хлябът не може да се повтори. Не може при дадените условия, при които живеете, но при други условия може. Нещата при дадени условия, както са поставени, не може, но при други условия може. При дадени условия едно езеро не може да го събереш в едно шише, което има пет килограма. Но ако имаш едно голямо шише, което може да побере водата на езерото, ще събере водата.

Идваме тогава до онова противоречие: Слушал един, когато се проповядвало, че Христос нахранил пет хиляди души с пет хляба. Когато проповедникът проповядвал, казал на слушателите: „Трябва да знаете, че тия хлябове не са били обикновени, те са били големи като могили.“ Искал с това да покаже, че е вероятно да се нахранят толкова души с пет хляба. Седи един, който слушал и като се учудил, подсвирнал. Казва проповедникът: „Ти защо направи така, ти не вярваш.“ Казва: „Аз не се чудя, че хлябовете били големи, колкото могили, но се чудя какви са били устата на пещта, дето са печени.“

Но откъде започваме ние сега? Престъпление може да има в един низш свят. Низшият свят по отношение на висшия е престъпник, но висшият свят никога не може да бъде престъпник при един низш свят. Висшият свят не може да направи престъпление. Тъй се поддържа. Възможно ли е един милионер да открадне пет стотинки? Но този милионер, който има високо мнение за себе си, него даже ще го мързи да се наведе. Той, като види петте стотинки, ще ги погледне и ще си замине. Онзи, бедният, ще се наведе. Онзи минава и казва: „Не си струва да се навеждам.“

Да ви наведа друго сравнение. Ако вие минавате покрай хамбара на един земеделец, че видите едно зрънце жито, вие ни най-малко няма да се наведете, да вземете зрънцето. Обаче, ако дойде някоя птичка или кокошка, изведнъж ще се наведе, ще го глътне. Питам: Защо кокошката оценила житото, пък вие не сте го оценили? В дадения случай кокошката има нужда от тази храна, пък ти си се наял. Хамбарът е пълен и казваш: „С милиони има жито.“ Ти не ги цениш, понеже целият хамбар е пълен с такива зрънца. Казваш: „Тия зрънца са за бедните.“ Тъй е щедростта за богатите. Те разсипват, че да може другите, които седят на по-низша степен от останалите, укрухи да може да си вземат.

Но казвам: Кой е по-умен сега, богатият или сиромахът? В някои отношения богатият е по-умен, в други отношения бедният е по-умен. Казвам: Приложение трябва. Нас ни интересуват нещата дотолкоз, доколкото те имат приложение по отношение вътрешния наш живот. Ако всичките тия обяснения седят вън от нас, те са безпредметни, ако нямат никакво приложение. Нещата отвън имат толкоз важност, доколкото те имат приложение. Ако външните условия съответствуват на вътрешните възможности, те са ценни; ако нямат съответствие, те не са ценни на човека. Те не са свързани с нас. Безпредметни са. Например, ако знаете да смятате, какво ще се ползувате? Ако знаете да пеете, ще се ползувате, ако знаете да рисувате, ще се ползувате. Ако сте един списател и знаете да нареждате думите, да пишете, ще се ползувате. В разумния живот важно е как човек нарежда своите мисли. В един духовен живот важно е как нареждаш своите чувства. В един физически живот важно е как нареждаш своите постъпки. Във физическия свят си умен, когато знаеш как да нареждаш своите постъпки. В духовния свят си умен, ако знаеш как да нареждаш своите чувства. В умствения свят си умен, ако знаеш как да нареждаш своите мисли. Но между чувствата и мислите има една вътрешна връзка, тъй, както има връзка между топлината и светлината. Защото, ако ние имаме само светлина на земята, без топлина, тази растителност и този живот при тия условия, които съществуват, той не може да се прояви. Значи се указва, че светлината и топлината са две форми, които се сменят, имат взаимни отношения в дадения случай. Известна част от топлината може да се превърне в светлина. При дадени условия известно количество от светлината може да се превърне в топлина. Често дисхармонията в живота произтича от това, че в някои случаи някъде има повече топлина, по-малко светлина, някъде има повече светлина и по-малко топлина. Тогава имаме една форма: Някъде имаме повече топлина, тъмнината е вътре. Когато светлината е свързана с чувствата и тогава има едно противоречие. Сега допуснете, че вие имате пред вас една хубава ябълка, имате желание да ядете, но нямате уста. Устата ви е зашита, устата ви е свързана. Имате желание да ядете, но и

ръцете ви са свързани. Имате желание да вземете тази ябълка, но нямате условие да я вземете. Тогава, какво ще запитвате? – Ще се яви във вас едно мъчение как това нещо да бъде непостижимо. Представете си другото положение, че имате възможност да вземете ябълката. Ръцете ви са готови да постигнете желанието, пък ви държат отговорни. В първия случай не правите престъпление, но вие се мъчите, казвате: „Как тъй аз да не бъда свободен? Туй, което виждам, което имам желание да взема, как да не мога да го постигна?“ Мъчиш се в себе си. Отвън имате препятствие. Във втория случай вас ви е дадена възможността да вземете плода, но ви държат отговорен, отвън ви държат отговорен. В първия случай отвътре се измъчвате, във втория – отвън се мъчите. Кое е по-хубаво? Мъчението отвън ли да бъде или отвътре да бъде? Защото то е неизбежно. Има и друго положение, може да не се мъчиш, но тогава трябва да напуснеш съзнанието си.

Щом говорим за светлината, разбираме пробуждане на човешкото съзнание. Щом говорим за топлина, разбираме вече функциониране на съзнанието, има условия да функционира. Ако съзнанието има светлина, пък няма топлина, то съзнанието е пробудено, но не може да функционира. Щом говорим за топлина, разбираме, че туй съзнание функционира. Без топлина не може да фунционира. При светлината има пробуда, напрежението е отвън. Казвате понякой път: „Каква е тази топлина или тази светлина, която имам, защо ми е?“ Ти ще се радваш на светлината, която имаш. Светлината дала възможност твоето съзнание да се пробуди. Щом имаш топлина, пак се радваш, че съзнанието може да постигне онова, което искаш. Щом съзнанието е пробудено, щом функционира правилно, има растеж, може да постигнеш всичко. Без светлина и без топлина ти нищо не можеш да извършиш. Или другояче казано: Ако твоето съзнание не е пробудено, ако не функционира правилно, нещата са непостижими.

Вие някой път седите и нямате работа. Ако аз бях на вашето място, ето какво щях да направя. Ще взема бубено семе. През лятото има черници, ще изкарам 200–300 пашкула, ще си изкарам пари. Да кажем, че не съм чиновник, ще взема бубено семе и ще го излюпя. Или, ако бях на вашето място, ще взема градина от 5–10 декара, ще я насадя с плодни дръвчета и след време, като започнат да раждат, ще взема да продавам плодовете, ще ги сортирам по качества. Или, ако бях на вашето място, за да си уредя живота, какво бих направил? Щях да търся онези, които са ожаднели, богати хора, които търсят студена вода и аз с една стомна и чиста чаша ще ги почерпя с вода. Ще си уредя работите. Един богат човек, ако го почерпиш с вода, когато е зажъднял, той ще ти се отплати. Вие седите, богатите хора при вас да дойдат, да се смилят на вашето нещастие. Знаете

ли каква е малка възможността? Знаете ли каква е малка възможността един богат човек да търси един сиромах? Богатият, за да дойде в къщата на сиромаха, трябва да е голяма зима, да е закъсал някъде, тогава той ще се спре в неговата къща. И е доволен, че е спрял. Отвън, ако няма лоши условия, ще мине, ще погледне с пренебрежение, ще замине колибата ви.

Аз съм ви казвал и други път: В древността имало един млад момък, който бил нещастен. Той отива при един от учителите и му казва, какво да прави със своето нещастие. Този въпрос не могъл да разреши. Той му казал, че трябва да каже само една дума. – „Аз думи имам, колкото искаш да кажа." – „Тебе ти трябва само една дума да кажеш." На някой си богаташ дъщерята лежала болна. Казва: „Ще идеш и ще кажеш на богаташа: Дъщеря ти ще оздравее." Вие седите някой път и се отчайвате, казвате: „Иде ми да се самоубия." – Защо? – Понеже нещата не стават, както ти искаш. Показва се герой, като се самоубие. Той иска да се самоубие, за да разреши един въпрос. Ами че като се самоубие, ще се разреши ли въпросът? Другият, като иде при дъщерята на богатия и каже: „Ще оздравее", явява се другото противоречие: Ако той каже, че ще оздравее, ами ако тя не оздравее? Ако вярва, като каже, че ще оздравее, ще оздравее.

Тогава ще ви приведа един анекдот, който е станал тъй: Един млад момък се влюбил в една богата мома. Момъкът бил сиромах, а тя богата. Бащата и въпрос не дава да става да се жени тя за беден момък. Тя била умна и му казва: „Аз ще се разболея, пък ти ще дойдеш да ме лекуваш и ще кажеш: Аз ще я оздравя, но с едно условие, ако ми я дадеш, като оздравее." Това са възможности. Има доста анекдоти, светът е пълен с анекдоти, с неразрешени въпроси. Някой път ние казваме: „Така Господ наредил." Пък нещата, които Бог нарежда, те са разумните неща в света. Многото противоречия в живота, които съществуват, това са все задачи. Някой път вие имате трудни въпроси, които са останали от миналото. Тази задача като разрешите, тя ще бъде едно благо заради вас.

Например, вие не може досега да разберете онези думи на Христа: „Любете враговете си." Ами че тия врагове са ваши приятели. Вие сте яли и пили едно време, само вие сте казали на вашия приятел една лоша дума и той ви станал враг. Оттам насетне, мрази ви. Идете, казва, при вашите врагове, обичайте ги, поправете вашите погрешки. Обичайте враговете си, понеже те са ваши приятели. Онзи, който те мрази, той е ваш приятел. Той само една дума иска да му кажеш. Казва: „Няма да му простя." Ти иди и кажи: „Извини ме, направих една голяма погрешка, съжалявам." Веднага човекът измени своето мнение. Не само го измени, но и неговите чувства, всичко измени. Такива примери има дадени в християнството. Когато в първата епоха на християнството, в Римската империя гонеха

християните, един християнин забягнал в Африка. Един ден, като влиза в една пещера, иде един лъв и реве, приближава се към него и си подава крака. Той вижда, един трън забоден в крака. Изважда трънa, намазва му крака, заминава си този лъв. Случило се, че хванали този християнин и го изкарали на арената. Същевременно този лъв, на когото той изкарал трънa из крака, и него хванали. Случило се, че като го изкарали да го изядат лъвовете, излязъл този лъв, на който той изкарал тръна. Като дошъл лъвът при него, започнал да му лиже крака, усеща, че е неговият благодетел, който му изцерил крака. Веднага го познал. В човека има едно чувство и в животните го има: Направеното добро не се забравя. В каквато и степен едно добро направено, то не се забравя. В каквато и да е степен, едно добро направено, то не се забравя. Колкото и да е низше съществото, едно добро направено при едно пробудено съзнание, то става незабравимо. Този закон е Божествен. Бог никога не забравя едно добро, което вие направите, колкото и да е малко доброто. Едно от качествата на Бога е това. Най-малкото добро, което и никой не види, Той не забравя. За туй, малкото добро, Той ще ви възнагради. Ще ви покаже, че има едно око, което наблюдава доброто, което може да направите. Може никой да не е видял, но има Един, Който е видял. Той ще ви възнагради за малкото добро, което сте направили. Тогава кое е най-малкото добро, което може да направиш? Ти си се обезсърчил, казваш: „Тази работа няма да я бъде“, искаш да напуснеш земята, дотегнало ти. Най-малкото добро е да кажеш на себе си: „Ще се оправи тази работа.“ Има един в тебе, който се обезсърчил, не иска да живее. На него ще кажеш тъй: „Ще се оправи тази работа, твоите работи ще се оправят.“ Ти като му говориш така, Бог, Който вижда, че му говориш, ще оправи тази работа. Няма да се мине много време, ще се оправи. Като кажеш, че неговите работи ще се оправят, и твоите работи ще се оправят. Понеже, ако кажеш, че неговите работи няма да се оправят, и твоите няма да се оправят.

Сега аз ви виждам, че всичките имате една задача много трудна, неразрешена. Една задача неразрешена, че днес сте гладни. Защо сте гладни? Предполагам, че вие гладувате, понеже искате да спечелите повече. Понеже нямате кредит, искате като не ядете, 5–10 лева да пестите. Колко струва един обед? Колко струва обедът на един богат човек и колко струва обедът на един закъсал човек? Закуската на един милионер е скъпа. Когато ходиха американците да събират злато в Клондайк, продавало се едно яйце по 5–10 долара, по 500, по 1000 лева. Ако имаш десет яйца и ги продадеш по хиляда лева, ще имаш десет хиляди лева. Ако продаваш десет или двадесет деня, колко ще спечелиш? Ако сте чиновник, за колко време ще спечелите 200 хиляди лева? Цял живот ще работите. Богатството на човека седи в неговите ръце, като ги свие на юмруци. Щом отвориш ръцете си, не си богат. /Учителят сви ръцете на юмруци и ги постави пред

себе си./ Може ли така да минете през София? Аз разбирам да минете в разумния свят със стиснати ръце. Ако носиш в ръцете си едно дете, което си счупило крака, минеш през София и го носиш, това е в реда на нещата. Но, ако си свиеш ръцете, пък нищо не носиш, а си държиш ръцете, като че носиш детето, това е странно за хората. Ако носи това дете, считат го за много умен човек. Една идея, ако носим със стиснати ръце, е разумно, но ако нищо не носим, не е разумно. Тогава трябва да имаш една идея, която да носиш. Ако мислиш, имаш идея, носиш детето. Ако се безпокоиш и носиш стиснати ръце, туй го считаме неразумно. Казвам: Стиснатите ръце в единия случай показват, че умът не е на място, а в другия случай стиснатите ръце показват, че ти имаш една свещена идея в ума си.

Тогава казват: „Той е отличен човек." Трябва да дойдат мъчните времена. Парата, докато не я туриш в котела, докато не туриш огъня да я нагорещи, да я ограничиш, тази пара не може да я туриш да върши работа. И водата, ако не я ограничиш, не може да я туриш на работа. И електричеството, всичките неща, за да ги впрегнеш в света на работа, трябва да ги ограничиш. Вие понякой път искате да имате деятелност, без да се ограничите. Страданията са едно ограничение, което прозвежда енергия в човека. Всичките енергии прозтичат от ограничения на страданието. Сегашният наш ум се дължи от ограниченията на миналото. Сегашната наша добродетел, която имаме, се дължи на ограниченията, които сме имали от страданието, което сме имали в миналото. Пък и сегашните ни страдания ще имат една придобивка. Сега какво се придобива? Може от нашите страдания сега да няма никаква придобивка, но за в бъдеще. Страданията са един предшественик, за да се образува една енергия и да се употреби. А пък умните хора знаят, че страданията и радостите се редуват. Половин минута, една минута страдание, половин, една минута радост. Страдание, радост, страдание, радост, и тогава колелото на живота се върти. Човек постига онова, което желае.

Сега да ви дам един пример. Да допуснем, че вие желаете да пеете. Нямате глас. Глас нямате, понеже достатъчно топлина нямате в ларинкса. Всичкото седи, че топлина нямате. Замръзнало, студено е, ларинксът не може да функционира. Тогава не може да се образуват тия трептения. Топлина няма. Най-първо трябва да внесете топлината на вашето съзнание, да носите мисълта, че можете да пеете. Пеенето има специфична топлина. Тази топлина трябва да дойде от слепоочната област, да слезе в гърлото долу и тогава ще се образуват тия трептения. Искате да свирите на какъв да е инструмент, тази топлина трябва да влезе в ръката. Ако специфична топлина не влезе в ръката ви, вие не може да свирите.

Казвам: Когато ние говорим за доброто, разбирам онези общи условия,

разбирам онази специфична топлина, при която хората могат да растат. Има една Божествена топлина, при която нещата се раждат и се движат. Ако тази светлина и топлина не дойдат, нищо не се постига. Туй аз наричам хубавото време на живота – светлината и топлината. Само при тази светлина и топлина нещата стават. Ако тази светлина и топлина не са, тогава нещата не стават. Сега, в сегашния живот вие мислите, че нещата може да станат безразборно. Но има един закон, който определя защо нещата може да станат, но няма да те ползува. В какво седи разликата, ако ви опека една кокошка, една млада ярка я сваря и я опека, или ако ви сваря десетгодишна биволска пастърма, като ги дъвчите, какво ще разберете? Дъвкали ли сте вие биволска пастърма? Вие сте дъвкали. Аз да ви кажа, че вие сте дъвкали биволска пастърма. Сладката дъвка не е ли биволска пастърма? Дъвчиш, дъвчиш, не можеш да я сдъвчиш. Хубаво е да дъвчи някой биволска пастърма, ако иска да има здрави зъби. Майката даде малко дъвка на детето и то половин час дъвчи, зъбите ще станат малко по-яки, по-издържливи. При сегашните условия детето не дъвчи, зъбите не функционират и лесно се развалят. Мнозина от вас може би сте развалили вашите зъби, като бяхте малки, чупехте орехи и лешници със зъбите си. Те развалят зъбите. Стават несъразмерни сътресения. Сега някои от вас и да дъвчите, вече е късно.

Аз ви слушах отгоре, пяхте „Тъги, скърби са богатство“. Я да попеем сега малко, мисля, че е на 37 страница. Как трябва да се изпее тая песен музикално? Ако я издекламирате, как ще я издекламирате? Един от вас, който знае да пее най-добре, да я изпее музикално. В музиката мисъл трябва да има. Вие като пеете за тъги и скърби, трябва да мислите за тъгите и скърбите. Едновременно да мислите за звука и за идеята, да проникнете в тяхната мисъл, да дойде разрешението. /Учителят пее като нас./ Присъствува ли умът? /Учителят пее изразително./ Как ще го турите? На кое ще дадете по-голяма тежест? Каква е разликата между тъги и скърби? Тъги е по-слабо, скърби е по-силно, вървят по един закон. По-напред пукването на зората, после изгряването на слънцето. Тъгуваш за нещо, скръбта е по-силна. Някой казва: „Скърби и тъги.“ Тогава имате от силното към слабото, а може да бъде от слабото към силното. И после забележете, че ние имаме движение в „ре“. Слизаме в „до“, имаме напрежение. В „си“ имаме разрешение, в „ла“ вече имаме постижение. Значи имаме движение, напрежение, разрешение и постижение. После пак се подигаме, имаме „до“. Някой от вас има ли цигулка? Я изпейте „Тъги, скърби са богатство“. Тази песен, за да я изпеете хубаво, трябва да пеете, когато сте скръбни. Щом я изпеете, както трябва, веднага ще ви олекне. Ако пеете да се въодушевите, като пеете за тъгите и скърбите да се въодушевите. Скърбите във вас да произведат едно приятно състояние. Да обичате скърбите. Може да тъгуваш за истината, може да скърбиш за

истината. Може да скърбите за знанието. Може да скърбиш за живота. При скръбта не само, че не съм изгубил нещо, но може да тъгувам за онова, което трябва да придобия. Има една тъга, която показва, което показва онова, което трябва да придобием. Да тъгуваш за нещо, което трябва да дойде. Да тъгуваш за нещо велико. Тя, скръбта, е мощна. Трябва да знаеш, че зад тъгата, зад скръбта трябва да туриш, че иде любовта, мъдростта иде, истината иде, животът иде. Трябва зад скръбта да туриш живота, трябва да туриш знанието, трябва да туриш знанието, трябва да туриш свободата. И тогава ще дадеш простор. Обикновено казвате: „Тъгите и скърбите, знаем ги.“ Тъгуваш за живота. Да скърбиш за знанието, да тъгуваш, да скърбиш за свободата. Тогава вече песента, тъй като пееш, добива смисъл. Подтик има, идея има. Ако пееш, както обикновено се пее, то е без идея. Като туриш живота, като туриш знанието, като туриш свободата, има за какво да тъгуваш. Тази скръб дава динамика, динамична скръб. Динамична скръб. Тъгата и скръбта трябва да станат динамични, да дадат движение, да се превърнат в живот. Тъгата и скръбта, които се превръщат в живот, които се превръщат в знание, и които се превръщат в свобода, тогава човек е разбрал, тогава като пее, твори.

Ха сега да дойдем до „Фир-фюр-фен“. Тая песен почва от „ре“, но може да я изпеем от долно „сол“.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

Живот, знание и свобода – това са тъги и скърби.

XVIII година.
6 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 18 ноември 1938 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_11_23 Разумният път в живота

РАЗУМНИЯТ ПЪТ В ЖИВОТА

Сряда, 5 часа сутринта
Добрата молитва.
„Духът Божий“

Има обикновено разбиране и разумно разбиране. В обикновените разбирания повторения стават. В разумния живот повторения не стават. Повторенията, това са калъпи, в които се изразява разумността на живота. Казвате, че някои неща ги разбирате. Представете си, че имате една малка линия.

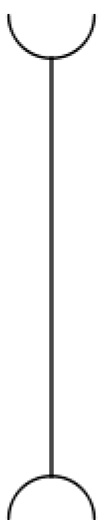

Това е едно обикновено разбиране. Тази линия е в покой. Тази линия 5 сантиметра може да бъде. Ако линията е в движение, тя е динамична. То е път на някоя реалност, която се движи. Параходът, който пътува през морето, остава път. Може би след 15 минути, половин час, водата се прибира, но става едно разместване на водните пластове. Всичките схващания в живота, които имаме, те представят [едно] минало. Казва: „Как тъй човек да преповтаря работите?“ – Повидимому, той не може да преповтаря нещата, понеже всяко е на същото място. В него постоянно става промяна. Нещо в него има, което тече. Човек, всеки един момент, се изменя, той това не го съзнава, че се изменя. Казва: „Едно време бяхме малки деца, красиви. Всичко туй мина, пък сега се изменихме.“ Но как е станало туй изменение, не го знаете. Привичките ви, като малки деца, бяха едни. Сега, като възрастни, са други и като остареете и навиците ви и мислите ви ще бъдат други. Като малки деца ви укоряваха, че не знаете как да постъпвате, и като стари пак ще ви обвиняват, че не знаете как да постъпвате. Някой път знаете, някой път не знаете. В какво седи знанието? Да знае човек как да постъпва, трябва му светлина. Та, влезете в тъмната стая. В тъмнината, ако пипате, ще имате едно разбиране, а ако сте в

светлината, ще имате друго разбиране. Сега идеята ви за Бога каква е? Някой път мислите, че разбирате, че вярвате. Че вярвате, вярвате, но вярата ви може да бъде обикновена. Вярвате в Бога, но щом се разболеете, изгубите вярата, дойде страхът. Докато си здрав, даваш съвет на другите. Докато имаш пари в банката, ти си смел. Докато имаш къща, докато имаш сабя, турена на пояса, чувстваш се силен. Като изгубиш парите си, като изгубиш сабята си, веднага в тебе се създава нещо, почнеш да трепериш.

Какво значи да живееш по Бога? – Да живееш по Бога, то е едно динамично състояние. Ако ти живееш по Бога, ще бъдеш в друг свят, няма да бъдеш такъв стар, като сега. Казва: „Стремим се към това." Стремежът е едно нещо. Постижението е друго. Другото положение, вие, като минавате през живота, сега сте недоволни, някой път, от вашия път. Недоволен си. Този път не във всичките свои размери е еднакъв. Може да бъде каменист някъде, мочурлив някъде. Може да бъде заснежен или разни други положения. Като минавате по вашия път, вие сте недоволни. Този път докато не го [има – ведро е]. [Ако] е [влажен] пътят ви, вие се боите, казвате: „Не може да се ходи, понякога [мокро], някъде сухо. Много прах има." Казвате: „По прашния път не може да се ходи." Тогава по какъв път може да ходиш? Има един път, по който може да се ходи без прах. Единственият път, по който може да се ходи без влага и без прах, то е разумният път в живота. В обикновените пътища ще срещаш всичките състояния. Туй е в реда на нещата. Не че е лошо човек да пътува в обикновения път. Казвате: „Той е обикновен човек." Не е лошо, че е обикновен човек. Какво разбирате под думата, че е „обикновен човек"? Обикновен човек значи: не му мисли. Казва: „Аз не мисля заради нищо." Когато човек спи, не мисли за нищо. Кога спи, човек е обикновен. Щом се събуди, става необикновен. Тогава, кое е онова състояние, [което] представя спящия живот? Спящият живот има някаква определена цел. Всичко е разхвърляно на едно място, на друго. Събудиш се, ходиш някъде, правиш нещо, уж учил си някъде, богат си бил. Но щом се събудиш, имаш само едно малко възпоменание, че си бил богат, че къща си имал, че си бил облечен добре, че крила си имал, че светлина излизала, че особен аероплан си имал, когато си хвъркал. Казваш: „Чудно беше по небето" и пак слезеш на земята. Има такива състояния. И в религиозните хора и в обикновените хора има такива състояния и насън и в действителност. Той мисли, че разбира от всичките работи. Едно особено състояние е. От какво произтича това? Когато човек има едно необикновено разбиране в неговия ум, той е един разумен свят, свят на светлината, дето имаш прозрение, разбираш. Всички неща стават ясни. Дойде един свят на тъмнината, дето нещата не са ясни.

Казвам сега: Тази линия е от 5 см. Ако имате един човек, който има един

нос от 2 см, а друг има нос от 5, 6 см, каква ще бъде разликата? – Грамадна е разликата. Защото носът е едно динамично състояние. Казва: „Аз му зная какъв е носът." Един човек да му знаеш носа, трябва да знаеш да му четеш по този нос, после дължината, каква е широчината. Силата и интензивността на носа зависи от дължината на носа. Вътрешната деятелност на човека, какво може да направи, зависи от неговата широчина. Вие не сте забелязали. Вие разни състояния имате. Ако мерите носа, когато кипнеш, когато си гневен, ще видиш, че широчината е друга. Широчината се мени по-често, отколкото дължината. Когато човек се разсърди, започват да му играят [ноздрите], като на физхармоника мязат. Като засвири, ще свири някое парче или от Бах, или от Бетовен. Някой път ще ви изпее на свят, някой път няма да ви изпее. Може би атмосферата е влажна или е много суха. Казвам алегорично. Думата „карам се" не е славянска дума. Казвате: „кара". Когато кажете „Карам се", значи ти си в тъмнина. Нещата ги буташ. Вечерно време е. Щом се караш, в ума ти има тъмнина. Има повече енергия. Щом се успокоиш, дойде светлината, състоянието ти е друго.

Та казвам: Зависи каква е тази *линия*. (Показва дължината на носа.) Тя може да се проточи. Носът не трябва да се проточва със сантиметри. Има едно състояние. Да кажем лицето е 18, 19 см. Ако носът е 10 см, какво мислите, ще има [*ли*] една съразмерност? Носът трябва да съответствува на *дължината на лицето*. Зад *линията* има динамика. Силата, която е скрита зад човешкия нос, *Любовта*, дава напрежение. Мъдростта дава разширение, Истината дава постижение. Казвате: „Какво нещо е *Любовта*?" В Любовта има движение. В *Любовта* мязаш на едно яйце. Нямаш живот. Турен си, ограничен си в една черупка. Всичките хора се намират в едно статическо състояние. Сега за пример вие мислите, че сте хора, че сте се освободили. В едно отношение сте свободен, но в друго не сте свободен. Вие сте поставени при известни условия, усещате, че сте ограничен. Искате нещо, но не можете да го постигнете. В туй състояние искаш да постигнеш нещо, но не можеш да го постигнеш. Ти си затворен в едно яйце, туй яйце трябва да се измъти. Какво разбирате под думата „измътване"? Да го преведем правилно. Някой път ти се ядат ябълки или ядат ти се круши, но няма ни ябълки, ни круши. Имаш само семки от тия круши и от тия ябълки. Един човек казва, че ти трябва да имаш най-първо градина, почва трябва да имаш, [която] да е добра. Трябва някой да ви разправя как да се посее тази ябълка. След като я посеете, след 3 години вие ще имате плодове. Трябва да вземеш грижи за семето, което посяваш. След 3 години вие ще имате ясна представа за тази семка. Тази семка е в покой. Щом дойде плодът, който ще ядете, той е минал в туй динамическо състояние на проява. Проявяват се нещата в света. Сега трябва да се освободите от другото. От чисто научно гледище сега има много възгледи,

оставени от старото време. Казвате: „Каквото Господ ни е определил.“ – То е много неопределено. Преди 4–5 месеца иде тук един художник, че дава една картина. Казвам: „Няма къде да я туря.“ Той казва: „Дай за картината каквото обичаш.“ Аз му давам каквото обичам. Казва: „Не плащаш боите.“ Аз му давам каквото обичам, а той казва, че не плащам боите. Значи той казва каквото аз обичам да дам, но той има в ума си турена сума, дано аз налучкам каквото той обича, пък аз не можах да го налучкам, защото аз, като гледам от своето гледище, картината не струва това, което той обича. Пък това, което аз обичам, не му приляга, не му допада. Казвам, прав е, аз трябваше да бъда художник. Аз казвам на него: „Ще извините, трябваше да бъда художник, да съм рисувал, за да оценя. Но понеже ти си я рисувал, аз като я гледам, казвам: Толкова струва.“ Говоря му искрено. Има нещо, което куца на картината, че от немай-къде я вземам. Не я вземам като художествено произведение. Ами си закъсал, художниче, че да ти помогна аз на себе си не може да помогна. Че [и] на себе си ще помогна. Какво ще разберете вие? За мене да говорим, за себе си, не е важно. Едни чувства, но всеки момент всичките мои резултати трябва да бъдат разумни, да няма колебание. Някой път най-малкото колебание го считам неразумно. Седиш, не знаеш какво да направиш, дали е добро или не. Като го направиш, не знаеш какво ще излезе. Ако го направиш така, право е. Ако го направиш иначе, пак да не знаеш. Ако ви дам една задача да обичате някой човек, мислите, че е лесна работа. Този човек дойде, представи ви една картина. Казва: „Дай ми от любов каквото искаш.“ Той е избрал един начин. Той не знае как да постъпи с мен и на самия художник аз му намирам погрешката в това, че той иде да ми продава картините си. Аз ако бях художник, щях да кажа така: „Моля, желая [моята] картина да поседи в твоя дом на изложение. Понеже имаш доста приятели, да я прегледат дали ще я харесат. Каквото струва за изложението, аз ще платя за картината. Защото, ако взема някой салон, в града са много скъпи. Мисля, че в твоя салон ще бъде по-евтино. Ти ще ми кажеш колко ще искаш.“ Тогава как седи работата? Ами че ти, ако идеш, по някой път вие отивате, за любовта вас да ви платят. Вие казвате: „Аз го обичам.“ Това значи „плати“. „Аз ти представям тази картина, я плати.“ Аз ти плащам много обикновено. Вие не се съгласявате. „Тази любов, знаеш колко съм се мъчил.“ Онази майка, която се е мъчила, тя в любовта се е оженила, за да бъде щастлива. Намира един като себе си, щастливец. И на двамата щастливци се роди едно щастливо дете – момиче. Туй момиче стане голямо и погледнеш – прикомандировало се с друг щастливец. Този, младият иска да вземе това щастие. Гладят го по главата, питат този щастливец, откъде дойде? Какво ще бъде, ако се ожени за дъщеря ни, ще бъде ли тя щастлива? Разискват, разискват и най-после я дадат на него. Питам, тяхното щастливо дете ще бъде ли щастливо? Тогава съм ви привеждал онзи пример. Някой път щастието е много аристократично. В

едно богато семейство им се родила една дъщеря. Тя била много красива. Всички ѝ слугували, тя не се мърдала от стола, със стола я носели до огъня да се понапече и като се нагрее на огъня, ще я отдалечат пак със стола. Но тя не се мърда. Седи тя и носят я само. Казва: „близо“ и „далече“. Дошли да я искат да се жени. Майка ѝ казва: „Трябва да ѝ се слугува. Със стола трябва да я пренасяте. Да я приближавате и да я отдалечавате, да я обличате с ръкавици, с обуща.“ Момъкът казал: „Тя ще има повече у мене, отколкото у вас.“ Вие сега вярвате ли, че ще има повече? Да ви приведа анекдота. Аз както ви представям, аз не вярвам, та и вие не вярвате. Турците казват: [ ] (липсва текст в оригинала) Оженили я. Сега как я оженили? Със стола трябва да я носят на сватбата. И така, със стола се оженила. Внасят я със стола у младоженеца. Той имал една голяма камина, наклаждат огъня и турили я близо до огъня. Той казал: „Хубаво да се накладе камината.“ Тя казва наблизо да я турят и като я турили наблизо, нейният възлюбен казал на всичките слуги да ги няма. И тя като седяла, казва: „Понапече.“ Тя седи на стола и се пече. Какво ще прави? Гледа надясно, наляво, гледа нагоре – няма никой. Тя казва: „Няма да дойдат, ами аз да сляза от стола.“ Аз разправям за едно състояние, което е вярно психологически. Ние имаме една превзета идея и казваме: Това не може да направя, онова не може да направя. Като се намерим в едно безизходно положение, казваме: „трябва да сляза от стола, пече сега.“ Тя слиза от стола и тя начева сама да изтегли стола и пак сяда. Оттам насетне, щом като слязла първия път, [изпитала] едно приятно чувство. Казва: „То било много приятно да стане човек. По-приятно, отколкото да те носят хората на ръцете си.“ Тя слязла от стола и като дошъл, казала на своя възлюблен: „Аз възкръснах вече.“ Под думата „възкресение“ разбираме, когато човек разбере как трябва да живее. Разумното в света е, когато хората се научат да живеят разумно. Какво нещо е възкресението? – Да възкръсне мисълта, че ти може да живееш по един начин. Няма да очакваш хората да ти помагат, да те пренасят, да те [обличат], да ти обуват обущата. Ти ще бъдеш сам слуга на себе си. Ще благодариш на Бога, че ръце имаш, че крака имаш. При мене са идвали и се оплакват, казват: „Аз съм нещастен.“ Аз му погледна главата и казвам: Ето един човек, който не разбира какво струва главата. Гледам гърдите му широки. Казвам: Ето един човек, който не оценява гърдите си. Казва: „Няма работа.“ Гледам, ръцете отлични. Хубав музикант, художник може да бъде. Не се научил нито на художество, нито на музика. Описва ми своето нещастие. В ума ми изпъква тази мисъл. Той седи на стола и казва: „близо“ и „далеч“. [Чака] другите да го местят. Тогава какво ще правиш?

Та ние хората сме дошли на земята да се научим да живеем. И всички трябва да се научим да оценяваме онова, което Бог ни е дал. Ние дължим на земята всичко. Тя ни дава. Туй, което ни [е] дала, ще си го вземе. Всичко,

което сега притежаваме, ние го дължим на земята, човек е взел от земята. Земното ще се върне в земята. Земята ни дава своето. Тя ти дава, тя е егоистична и след време, каквото ти дала, ще го вземе с лихвите. Казва: „Стига ти. Ти си се учил при мене. Достатъчно е знанието." Всичките пособия, които земята ти дала, ще си ги вземе. Ти, от земята нито една прашинка не можеш да изнесеш, от земята. И тогава в човека кое остава? – Онова разумното, което Бог е вложил в него. Разумното, то се задоволява от най-малките условия. Понякой път аз съм ви говорил, че трябва да знае човек как да похлопа. Аз да ви кажа какво значи похлопване. Представете си, че аз съм един човек, който се намирам в едно трудно положение. Около мене има хора богати, учени. Всички тъй повидимому знаят повече от мене. Така се представя. Аз не отивам от никого да искам никаква помощ. Усещам своето тягостно състояние. Някои работи ми трябват. Сега търся начин как да предразположа тия хора. На тях им дойде наум да направят една екскурзия в планината. Но като тръгват, знаят повече от мене, всичко си вземат, но само забравят да си вземат една кутия кибрит; и подпалки имат. Само забравят кибрит да си вземат със себе си. Аз не си вземам никаква раница. Облека се хубаво, а само кибрит туря в джоба си. Когато стане 25–30 градуса студ, те са далече в планината, назад не може да се върнат. Всичко наоколо сковано, зъзнат. Разбират и си казват: „Кибрит няма." Всичко имат, хляб имат, кибрит нямат да си направят огън. По едно време аз отивам без раница, влизам вътре и казвам: „Как сте?" Всички казват: „Студено." Казвам: „Тази работа сега ще уредим. Де ви са дървата?" Запаля огъня, стоплят се и всички са разположени. Казват: „Този човек спаси живота ни, ние ще му направим една голяма услуга." Всички разполагат с милиони и оттам насетне с кибритената клечка всичко потече. Кажи една дума, но кажи я, както кибритената клечка при 30 градуса студ, запали огъня, че всички наоколо да усетят силата на този огън. Оттам насетне ще ти тръгне всичко наред. Или казано на обикновен език: Кажи една дума на място! Огънят, това е Любовта. Тя носи огън. Кибритената клечка – то е Любовта. Силата, която ще излезе от нея ще се запали огъня. И най-после постижението, Истината, тя ще те освободи. Тази истина, като дойде, кибритената клечка ще внесе една хубава, отлична мисъл във всички окръжаващи. Те ще започнат да мислят заради мене, защото и аз помислих заради тях. Помислих: В планината те не са взели кибрит, аз виждам, ясновидец съм. Всичко имат, само едно нещо им липсва. Не носете на хората туй, което имат, но онова, това, което нямат, в дадения случай.

Често се говори да вярваме в Бога, да обичаме по Бога. Аз сега уча хората, кой как мисли. Като видя човек, аз изследвам, да видя как мисли той. Аз изследвам три неща. Правя своите изследвания: как хората мислят, как чувствуват и как постъпват. Имам научни данни. После гледам го, той като

мисли, защо така мисли? Гледам какво е времето отвън, гледам сутрин ли е, към обед ли е. Гледам какво е, ясно ли е или облачно, вятър има ли. Зимно време ли [е], дали има сняг. Всичко туй гледам. Ще видя как мисли. Вземам предвид какво е времето отвън. После, като изследвам какво той чувствува, пак гледам какво е времето. И като изследвам как постъпва, пак гледам какво е времето. Като мисли, аз отивам и виждам как си е наредил къщата, прозорците какви са, как са направени прозорците, разглеждам вратата каква е, през която той влиза. Като вляза вкъщи, гледам столовете какви са, картините, как ги е турил, къде ги е турил. Правя своите научни изследвания. Като ме покани на гости, аз изследвам неговите чувства. Той, като ме поканил, има известно разположение. Пак гледам обстановката и аз изследвам тия работи и като изляза, ще кажа: Аз имам една ясна представа. В дадения случай аз имам една ясна представа за себе си. Вие сега нямате още мярка, с която да съдите кои неща са верни и кои неща не са верни. За мене, като ми кажат, че трябва да се подчинявам, ако ми каже някой, че трябва да се подчинявам, в мене има определена идея и когато аз кажа някому: „Че ти трябва да се подчиняваш", пак имам определена идея. Имам една мярка, с която меря нещата, която е абсолютна. Без тази мярка вие няма да имате никаква мярка за живота. Някой ми казва: „Трябва да ме обичаш." Да обичам някого, аз имам ясна представа. Представям [си] кого мога да обичам. Сега каква е тази мярка? Ако някой иска аз да го обичам, Бог трябва да бъде в него, тогава аз го обичам. Всеки, който иска да го обичам, Бог трябва да бъде в него, в дадения случай. Този, когото обичам, трябва да седи по-горе от мене. И когато аз искам мене да обичат, Бог трябва да бъде в мене и аз трябва да седя по-горе от онзи, който ме обича. Бог е мярката в дадения случай, Бог е по-горе. Не може някой да ме обича, ако Бог не е в мене. Всички ще опитате това. Вие искате да ви обичат. Трябва да бъде Бог във вас. Или вие трябва да съзнавате Бога в себе си. И тогава, като го съзнавате, да сте готови на всички жертви, да направите всичко без роптание. Вие, като дойде Господ, когато е Господ, при най-добрите условия, пак ще се яви нещо, което ще наруши равновесието малко. Ако се измени температурата, казваш: „Студено става." Какво има, че е студено. Щом се мени температурата и усещаш, ти си от обикновените хора. Ако е лятно време, 30–40 градуса топлина, лъхне те малко ветрец от 3, 4, 5, 10 градуса – то ще бъде разхлаждане. То ще бъде приятно, как не. В разумния човек всички неща, които стават, са приятни. Няма противоречие. В обикновения живот има много противоречия. Сега аз ви говоря за неща, които вие не ги знаете. Знанието освобождава човека. Под думата „любов" разбирам: Любовта внася истинския живот. Мъдростта внася истинското знание. Светлината и Истината внасят истинската свобода, в която ти си напълно свободен. Ако хората живееха по любов, ако живееха в Мъдростта и в Истината, всички щяха да имат и живот и знание и свобода. Тогава казва пророкът, че Бог ще дойде и ще се

засели между тях. „Те ще Ми бъдат народ и Аз ще им бъда Баща.“ Баща – значи Той ще бъде глава, на Когото всички служат. И тогава всички неща ще бъдат добре свършени. Когато всички вие очаквате някога, че Христос ще дойде, че Господ ще дойде, кога – не го знаете. Вие чакате. То е едно статическо положение. Господ и днес може да дойде. Сега да ви обясня на вас как ще дойде. Ти живееш в един замък, херметически са затворени прозорците. Буташ копчетата да отвориш. Слънцето изгряло, но не се отварят кепенците. В този замък всичко е тъмно. Този човек, който живее в този замък, забравил, тия копчета на прозорците, как се отварят. Той разчита, че трябва да се освети отвътре със светлината. Но идвам и му казвам: „Какво седиш в тъмнината?“ Казва: „Слугите не са дошли да запалят.“ Не, от тази светлина няма нужда. – „Че как?“ Няма нужда от нея. Аз отивам, бутам едно копче, веднага светва вътре. Той започва да се учудва вече. Ако в себе си бутнеш само едно състояние, веднага ще се отвори един свят, който не си виждал. Вие чакате да умрете, че тогава да се отвори пред вас светът. Сега може да бутнеш едно копче, ще се отвори, ще го видите. Ще бутнеш друго копче, пак ще се отвори. Тази светлина е необикновена за вашия ум. Има друго копче, [с] което ще се затвори. Вие сте се научили да бутате копчетата, които затварят, а не знаете да бутате копчетата, които отварят. Един лош човек знае да затваря. За Христа казват, че има ключовете на ада, да затваря и да отваря. Като дойдат грешниците, Той отваря вратата. И като я затвори, големите грешници да не може да излязат. Трябва да дойде някой праведник да отвори. Затова вие казвате, че Христос имал ключовете на ада. Апостол Петър има ключовете на рая. Че защо [повериха] ключовете на ада на Христа, а на Петър – ключовете на рая? Сериозна е работата на ада. По-лесно е човек да се справи с ключовете на рая, отколкото с ключовете на ада. За да има някой ключовете на ада, той трябва да има много големи знания. На апостол Петър работата, едно дете може да я свърши. Едно дете на 5 години ще извърши работата на рая. Но един, който трябва да извърши работата на ада, да отваря и да затваря вратите на ада, там се изисква човек възмъжал, сила да има, да бъде способен. Една трудна работа е. Които влизат, са недоволни, и които излизат оттам, са недоволни. Вие сега казвате: „Какво нещо е адът?“ Ами земята какво нещо е? Мислите, че земята е рай. Всички вие сте в ада. Очаквате ще дойде един ден смъртта, ще отвори ключа, ще излезете из този ад навън. Вие сега мислите, че адът е под вас, вие сте в рая. Казвате: „Много хубав е този свят.“ – Туй е адът. Ад, адъ, [add] (add – англ. прибавям, притурям). Англичанинът казва да му предадеш нещо, да му приложиш. Ние сме на едно място, дето всеки иска да му приложат нещо. Когато някой е болен, иска [той] да тури един грам повече. Ако купуваш дреха, да е хубава дрехата. Ако яздиш на кон, да е хубав. Къща ако имаш, да е хубава. Ако си човек, да си висок, снажен, красив. [На] всичките в едно място, все трябва да се притури нещо.

Хората, които търсят „близо“ и „далеч“, то е тъй, докато не си женен. Щом се ожениш, дойде твоята възлюблена, вземе те със стола, напече те на огнището. Като възкръснеш, ще кажеш: Може и без стол, без тия удобства. То не е обикновено схващане на живота. При обикновените схващания човек щастлив не може да бъде. Там има хиляди условия. Една дума разваля живота. Много пъти хора, които са семейни, в семейния живот по любов [са] постъпили. [Те] се обичаха, умираха един за друг. Младата мома казваше: „Аз без него не може да живея, умирам.“ Младият момък умираше заради нея. Един без друг не могат. Като се оженят, само една дума каже, такава, магическа дума и любовта се дига, остават тия хора без любов. Започнат два[ма]та, които са се обичали, да се карат през целия живот. Казват: „Отде се намерихме?“ Една дума разваля работата. Аз с една дума може да ви разваля семейния живот. Ето как: Представете си, че вие сте хора благородни, не знаете какво нещо са въшките. Представям, че вие не знаете какво е въшка и двамата сте щастливи. Аз искам да си направя малка шега. Турям една въшка без да ме види възлюблената. Турям и друга въшка на възлюбления. Седя и правя своите научни изследвания. Почесва се, които идат, не знаят. Аз съм учен човек, почесва се: Въшката отде дойде? Гледам вече има доста въшлета, Седят два[ма]та и казват: „Какво става с нас?“ Туй е вярно. В сърцето става това нещо. Започва неразположение, [припадане]. Става цяла суматоха. Влязъл е, дошъл някой приятел, който оставил малката въшка. Тази въшка е един егоистичен живот. Тази въшка иска да живее. Тя казва: „На главата аз искам да живея.“ Тя дошла да се учи на моята глава. След туй аз ставам за тях един избавител. Те не знаят какво нещо е въшката. Казват: „Ние бяхме щастливи, а сега покой нямаме.“ Двамата постоянно се чешат, сърби ги главата. Вече за любов не говорят. Има нещо друго, което ги занимава. Донасям един гребен в дома – подарък. Казвам: Ще наквасите главата хубаво и с този гребен ще вземете, ще турите една книга долу, ще почнете да се чешите. Тези, които падат – в собата вътре! И им казвам: 4–5 пъти, като се чешите, ще мине. Туй, което вземете е отровно – веднага в огъня. Не го изследвайте. Та ще знаете, 4–5 пъти като се вчешите. Гледат има подобрение, казват: „Избàви ни.“ Виждам. Казвам, колко зъбци има, тия тънките зъбци на гребена? Хубавото разсъждение в света, това е хубавият гребен, с който могат да излязат тия въшлета, тия паникета. Бях на един курорт дето имаше много комари. Едни бяха много малки, едва ще го видиш, комарчето. После имаше други, по-големи комари и трети още по-големи комари – комаряги. Тъй ги нарекох. То беше рай на комарите. Всичките хапят. Ухапе те нещо, гледаш комарче. Дойде комар, кацне, после дойде голям комар няколко дена ще помниш туй ухапване. Има малки мисли, които са комарчета. Има такива, които приличат на комарите, има и други – комаряги.

Сега да се върнем. То е динамическата страна. Турете за задача [да] подобрите носа си. Щом не можете да мислите добре, причината е в дължината на носа. Щом не може да чувствувате добре, причината е в широчината на носа. Тогава де седи причината? Сега туй, което ви разправям, туй в едно училище, да платите трябва, [за] да го добиете. Без пари тази работа не става. Знаете ли какво нещо са парите? – Знание, да разбираш. Много хора критикуват, казват: „Докажи това.“ – Неща, които се доказват, не са верни. Какво ще ви доказвам, какво нещо е светлината. Няма доказателство. Запали свещта или вътни ключа. Туй, което изведнъж се доказва, то е вярно. Аз сега не отричам, то е един логически начин, за да се докажат. Но [с] разумността, туй вътре в тебе, се иска само един момент, за да бутнеш. Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Любовта. Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Мъдростта, ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Истината в себе си. Другото положение: Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш Живота в себе си. Ти не може да мислиш правилно, ако нямаш знания и светлина в себе си. Ти не може да мислиш правилно, ако не си свободен. За да мислиш правилно, трябва да бъдеш свободен. Щом не съм свободен, моята мисъл не може да бъде правилна. И третото положение на земята е – ти не може да мислиш правилно, ако нямаш добродетели. Добродетелта е за физическия свят. Без добродетел на физическия живот ти не може да мислиш правилно. Казвам сега, на вас какъв нос ви трябва, за да се оправят работите ви? Каква дължина и широчина трябва да има? Всичкото недоволство седи в носа ви. Вие сте недоволни – носът ви е причината. Като се поправи носът, всичко ще се поправи. Погрешката на целия свят седи в погрешката на носа. Хората може да турят каквито искат реформи. Щом се поправи носът, светът ще се поправи. Ето аз какво разбирам, каква е моята идея, която е вярна. Състоянието на едно дърво зависи от семката, която е посадена. Носът е семката. Каквато е семката, такова ще бъде и дървото. Туй дърво, отпосле, ти не може да го промениш. Като посадиш, ще посадиш една семка, която ще трябва да създаде едно хубаво дърво. У нас, което най-хубавото имаме, това е носът. В сегашната култура, е носът. Казваме: „Да мислим.“ Човек, за да мисли, проявлението на Бога е в носа. Вие мъчите носа. Отвътре трябва да знаете. Този нос трябва да го бутнеш с любов. Та в човешкия мозък има специални клетки, които се занимават с най-възвишената работа, която Господ му дал. Занимават се с човешкото съзнание. Там е седалището на човешкия ум. Там е седалището на човешката душа. Там е седалището на човешкия дух. Там е седалището и на човешкото сърце. Този нос отвън, той е един апарат. Духът, душата, човешкият ум и човешкото сърце се сношават с външния свят. Сега аз, като говоря за носа, [взимам] цялата книга на човека. Но сега най-важното място, то е носът, понеже чрез него става дишането. Потребно е хляб на

три пъти като ядете на ден, да се задоволите. А през носа трябва да вземаш на всяка минута по 16 обеда. Всички вие не мислите правилно, понеже не дишате правилно. Снощи дойде една сестра, позната, боли я гърлото. Ходила при лекар, лекували я, работата се влошила. Най-после дошъл въпрос до операция. Казва: „Еди-коя съм и искам да ви видя.“ Слязох долу. Казва: „Има нещо, което ме задушава в гърлото. Отивам да ми правят операция.“ Казвам: „Не може ли да се отложи за 5–10 деня?“ – „Дала съм обещание. Събираха се за консулт лекарите и решиха. Ангажирахме една стая, дойдох да [ви] видя. Не зная дали ще мога да ви видя втори път.“ Като се намерила на зор, дошла да ме види за прощаване, ще ѝ правят операция. Седи тя, разсъждава: „Защо не дойдохме по-рано?“ Тази работа с пет пари ще стане. Една смокиня щеше да турим и всичко щеше да излезе. Сега работата се усложнила. Лекарите ще турят една тапа, подуване ще има. Лекарят не може да констатира. Като лекуват [тази] работа, образува се тази, новата болест. Най-после намират един лекар, който намира, че причината е в гърлото и сега трябва да се прави операция. Рекох: „Защо не дойдохте по-рано? За пет пари е работата. Сега съжалявам, че има много да страдате.“ Честта може да бъде на думата – дала обещание. Казвам: „Хубаво, като сте дали обещание. Господ може навсякъде да помогне.“ Тя казва: „Тогава оставам.“ Всички ние на земята мязаме на тази сестра, която за 5 пари работа, дойде да се прави операция. Една смокиня ще туриш и ще ти тури работата [в ред]. А пък сега трябва операция. Ще мине, може би, но 10–15–20 деня, може един месец да мине. Ние оставяме работите в нашия ум да се усложнят и тогава търсим. Какво ще направи Господ? На вас ви казвам, Бог казва тъй: „Търсете Ме докато съм близо, не оставяйте да се влоши работата.“ Търсете Бога в Любовта. Търсете Бога в Мъдростта. Търсете Бога в Истината. Търсете Бога в живота. Търсете Го в знанието. Търсете Го в свободата. Търсете Господа в добродетелите. Та казвам: Докато е време сега, казвам, ние трябва да вървим по онзи разумния живот, по който може да се даде един израз, понеже Бог ни е пратил на земята, да има израз животът. Условията, които земята ни дава, те са на място. Тогава само ще минем и пак ще имаме известна опитност. Но човек не може да постигне това, което търси. Животът трябва да има три неща. Потребен е Живот, потребно е знанието, потребна е и свободата. Потребни са и добродетелите в човека. За да има човек един непорочен живот, именно сега той не трябва да отлага. Една малка погрешка, ако направим, оставяме тази погрешка да ни причини завбъдеще една много голяма неприятност. Та казвам: Всичко седи, че има известно упражнение за онези, учениците. На учениците се дават известни упражнения. Ако ти не знаеш как да сдъвчеш храната, как да избираш храната, ще създадеш неприятност на своя стомах. Ако не знаеш как да подбираш своите мисли, ако не знаеш как да подбираш своите чувства, ти ще поставиш сърцето в недобро положение. На ума не може да туриш

каква и да е мисъл. Разумното в света ще даде такава мисъл. Всяка мисъл е един зародиш, едно семе. Аз разбирам така мисълта. Всяка една мисъл трябва да се посее на своята почва, да израсте. Всяко едно чувство пак е семенце, което трябва да се посее и всяка постъпка и тя е едно семе, което трябва да се посее. Следователно, от три неща има да се учим: от посятите мисли, от посятите чувства и от посятите постъпки. От плодовете, които те може да дадат, които ние ще възприемем, ще се определи, какво ще бъде нашето разбиране за онзи великия Божествен свят, туй положение, в което живеем. В друго отношение, човек без да е посаждал тия семена има нужда от окръжаващите – да му дават подаяние, да ходи да проси. Търсете от Бога. И тогава хубавите мисли посейте в себе си. Казвам, сега само обръщам внимание на вашия нос. Когато се намирате в трудно положение, питайте носа си, да ви даде съвет. Човек казва: „Не е толкоз важна работа, лесна работа е." Лесните работи трябва да се турят на работа.

За пример сега вие сте пяли песента „Давай, давай". Тази песен, като идете някъде да я изпеете, че да дават хората. Ако вие пеете песента и никой нищо не дава! Ако кажа „светлина" и никаква светлина не идва! Щом бутнеш, да дойде светлината. Като изпееш песента „Давай, давай", в тебе да се отвори твоето сърце да дава, да дава. Да се отвори умът и той да дава, да дава. И твоите постъпки и те да дават нещо. Казвате: „Да бъдем равномерни." Работите не трябва да бъдат равномерни. В музиката навсякъде разнообразие трябва да има. Ако си гладък, никакъв ефект не може да произведеш. Трябва да има голямо разнообразие в живота. Трябва да благодарите за всичкото разнообразие, което става, което вие наричате нещастие. Нещастие е изостаналият свят. Онова, което не разбираме, е нещастие. Всяко нещо разбрано, то е щастие в света. Когато разбираме какво нещо е животът, когато разбираме какво нещо е светлината и топлината, какво нещо е разумният живот, когато разбираме какво представлява нашето тяло само по себе си, ние ще благодарим на Бога, че Бог ни е оставил в едно тяло, да се съобщаваме. Имаме апарат да се съобщаваме с оня свят, навсякъде. Ние сме забравили. Очакваме да дойде някой, чудо да стане в света. Чудото е в носа. Понякой път само трябва да пипнеш. За да пипнеш, не се [изисква] много да се гълчи. Казвам: Динамическа линия е. Всяка линия има смисъл. Само в носа може да се разбере каква е една линия. Някой път може да извървите дълъг път. Няма смисъл. Една динамическа линия е. Много възможности съдържа в себе си. Вие не оценявате онова, което човешкото око съдържа в себе си. Има и друга линия – тия линии, които образуват устата. Вие не знаете, има една наука, която се занимава с широчината и дебелината на устните. Линията, която образува устните, дебелината на устните, каква роля играе? Казвам, за в бъдеще има нещо, което трябва да учите. Вие казвате: „Като

идем в оня свят.“ Онзи свят е разумният свят. Като влезеш в него, то е оня свят. Като умираме, значи от живота влизаме в оня свят, от тоя живот да влезем в разумния живот. И аз го наричам пробуждане на човешкото съзнание. Един ден, когато ти се пробудиш, дойде съзнанието, ти трябва да служиш на една велика идея, да служиш не само на себе си, но и на другите, да служиш на Бога, да разбираш отношенията на тия неща, които съществуват, защото Бог създаде света [по този], а не по друг начин. В този ден, когато разбереш, ще дойдеш и ще кажеш: „Аз минах вече от смъртта в живота.“

Сега ви желая да [се] обърнете и да видите какво струва носът. Мислете най-малко 10 деня за вашия нос, от който зависи вашето бъдещо щастие. Ако регулирате добре носа, работите ще се подобрят. Или ще кажа на отвлечен език: От човешкия ум, оценката, която ще дадеш на своя ум, ще [зависи да] уредиш работите си.

Изпейте сега песента „Давай, давай“. Само за контраст, изпейте я много тихо.

Отче Наш.

8 Лекция от Учителя,
държана на 23 ноември, 1938 година
София, Изгрев

1938_11_25 Стани ти, който спиш!
лекция на Младежкия окултен клас

СТАНИ ТИ, КОЙТО СПИШ!

Отче наш.

Имате ли тема зададена? – /Нямаме./

Пишете тогава: Най-малкият орган в човешкото тяло. Да поровите малко из анатомията, физиологията.

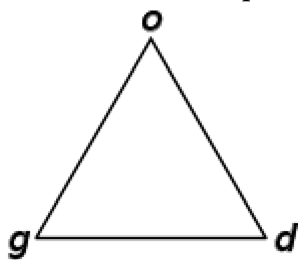

Втора тема: Полза от големите и малки неща. Изпейте „Всичко в живота е постижимо". Фиг. 1Представете си, че имате един триъгълник с латинските букви „god" (Фиг. 1). В геометрията какво представя един триъгълник? Част от пространството, заградено с три страни и има три ъгла, се нарича триъгълник. Ако основата на този триъгълник „gd" представя човешкото тяло Т, ако „go" – човешкият ум У, ако „do"представя човешкото сърце – С. Ако основата се скъси и ако започнат да се удължават другите две страни, защото когато „gd" се скъсява, тогава по закона на динамиката тия две линии „go" и „do" трябва да се удължат. Щом се удължат линиите на ума и на сърцето, какъв характер вече имаме? Щом се удължат линиите на ума и на сърцето, усилва се деятелността на ума и на сърцето, отслабва деятелността на тялото. Тогава имаме един триъгълник, на който двете страни са равни, но той не е равностранен триъгълник. Мислите ли този човек на физическото поле, във физическо отношение може да върши добре работите? Или другото положение: Ако линията „do", която означава човешкото сърце, се скъси, и линията, която означава тялото и умът се удължат, какъв характер имате? Или, ако се удължи линията, която означава тялото, какъв характер ще имате? Ще имаме един човек, който обича да си похапва, хубаво да си похапва. Един човек, който служи само на своите чувства, не му мисли много. Той ще употреби турската поговорка: „Дето дойде, там връзва коня си." Не трябва много да му мислиш. Или пък, ако линията на сърцето се скъси, тогава чувствителността на човека се намалява.

Та казвам: Сега, в дадения случай, този триъгълник представя едно динамично поле, в което действува човешкият ум, човешкото сърце,

човешкото тяло. На мястото на човешкото сърце може да турим човешката воля, защото под думата „воля“ разбират това, което човек желае да постигне. Постиженията сърцето ги желае. Така се изразяват динамическите линии. Всичките линии, органическите линии, които са на човешкото тяло, всички са динамически. Те не са статически. Те са във вечна промяна. Нито една линия на вашите лица не е постоянна. Всичките линии постоянно се изменят. Това е естествено. Вие целокупно се изменяте. Ако вземете фотографиите на един човек от неговото детство до старини, ще видите, че той има многобройни променения.

Та казвам: Когато говорим за тялото, трябва да обърнем внимание на всички ония динамически линии, които спомагат за развитието на ума, които спомагат за развитието на човешкото сърце и които спомагат за правилното развитие на човешкия организъм. Защото, ако тия динамически линии не съществуват, тогава тялото не може да функционира. Динамическите линии са мозъчната система, нервната система – тя е вече динамична, през която се предават енергиите на мозъка, електричеството се предава. През симпатичната нервна система се предават чувствата. Има надлежни чувства, които са необходими за живота. Когато симпатичната нервна система е добре развита, тялото е в нормално състояние.

Сега много пъти вас ви са говорили за възпитание. Как ще се възпита един човек? Ако възпитаваш ума си, как ще възпитаваш ума си? Трябва да си имате един триъгълник. Защото тук както е този триъгълник, вие ще имате една илюзия. Линиите може да се сменят, този триъгълник е в постоянно движение. Ако вашето чело представя вашия ум, вие седите, да кажем, прави, челото ви е отвесно, но когато легнете на гърба си, в какво положение се намира челото? – Хоризонтално, според движението на земята, според орбитата на земята. Ние считаме равнината, в която земята се движи, за хоризонтална. Линията, образувана от центъра на слънцето, я считаме перпендикулярна. Когато човек легне в хоризонтално положение, той е успоредно с плоскостта, в която се движи земята, тогава какви ще бъдат резултатите? Когато човек се обезсърчи в живота, какво положение заема? Хоризонтално или перпендикулярно? Човек, който стои, никога не може да се обезсърчи. Ходиш, ти не можеш да се обезсърчиш. Щом паднеш, че не може да станеш, обезсърчиш се. Спънеш се някъде, паднеш, обезсърчиш се. Значи обезсърчението е едно състояние статическо. Динамическите сили на човешката воля не функционират, образува се едно статическо положение. Щом се обезсърчиш, то е едно статическо положение. Значи, станало някакво нарушение някъде. Сега, как трябва да се изправи това нарушение? Представете си, че вие сте ученик в гимназията. Представете си, че един ден учителят по математика, който е

сприхав, казва: „От вас нищо няма да излезе. Ни от математика, ни от геометрия разбирате.“ Вие се обезсърчите. Питам: Какво е вашето състояние вече? – Вие сте паднали. С една дума, учителят като ви блъснал, вие сте паднали, казвате: „От мене нищо няма да стане.“ Щом сте паднали, какво трябва да стане сега? Вие сте музикант. Казали ви са само една дума: „Вие не разбирате нищо от музика.“ Ти се обезсърчиш. Какво е твоето положение тогава? Прав ли си? При всяко обезсърчение ти си в хоризонтално положение, в плоскостта на земята. И за да се насърчиш, трябва да заемеш перпендикулярно положение, да станеш. Щом човек се прегърбва, това са временни състояния. Те са лоши навици. Или някой като ходи, държи си лявото рамо вдигнато, дясното наведено.

Разправят за един анекдот в Америка. В една област имало един владика, който имал 400–500 души свещеници в своята област. Владиката ходил с вдигнато рамо и всичките свещеници му подражавали и те ходили с подигнато рамо като владиката.

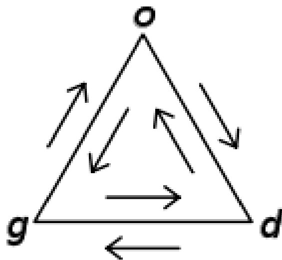

Де е първият триъгълник на човека? Вие имате един триъгълник. Всеки има по един триъгълник. Вашият нос е един триъгълник, първият жив триъгълник. Какъв триъгълник е този? Всички имате такива триъгълници и по тия триъгълници ви виждам какви сте. Виждам във всеки един накъде е движението. Фиг. 2Имате едно движение в едно направление, после имате друго едно движение (Фиг. 2). В динамическите линии имате две течения. Имате две противоположни силови линии, по които върви течението. Страната на вашия нос показва какво е състоянието на вашия ум, в каква област се движи той. Някои от вас като ви гледам носа – аз научно разсъждавам – някои сте се отдалечили много от центъра, от който сте излязли, отдалечили сте се от първия център. Някои от вас имате едно движение на отдалечаване. Някой нос показва, че вие се приближавате. Значи туй движение така се вижда, то е перспективно заблуждение. Най-първо един човек се отдалечава от центъра, понеже има два центъра: Един център на земята и един център на слънцето. Та в дадения случай вие, ако разбирате тази наука, вие ще знаете накъде се движите. Някой път вие чувствувате, че вие сте се отдалечили от вашите идеи. Казвате: „Едно време бях идеалист, сега вече напуснах този идеализъм.“ Когато усилва своето тяло, приближава се при центъра на земята. Следователно, материалните работи не му са ясни, те завземат голяма площ от неговите чувства. Та

казвам: Щом губите вашия идеал, вие се отдалечавате от центъра на слънцето. Щом вашите идеали се усилват, вие се приближавате при центъра на слънцето. Щом се приближавате, тогава ще имате една площ. Фиг. 3Имате правоъгълник (Фиг. 3).

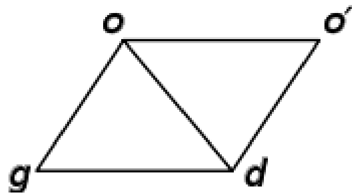

Какво означава това? Какво означават тия букви „god“? В триъгълника го означихме, това значи Бог. Правоъгълника го означихме с буквите „good“, което значи добро. Значи, ти не може да познаеш Бога, докато не познаеш доброто. Това е едно динамическо състояние. Ти не може да служиш на Бога, докато не си в един квадрат. Триъгълникът е идейно положение на твоето схващане, пък, за да имаш реално положение, ти трябва да се движиш в един квадрат. Ти вече имаш реално положение. Имаш мярка за работа. Тогава думата „Бог“ се превръща в „добро“. В латински език „g“, туй означава един, който пуща корените си в материята. Едно динамическо положение. Както се пише „g“ в английски, показва, че англичаните се отдалечават от Бога, от центъра на слънцето. В началото се отдалечават, но в края на думата имат „d“, което показва, че в края пък се приближават. В началото се отдалечават от центъра на слънцето, в края се приближават. Това е динамизъм на линиите. Превръщане става на енергиите. Всяка енергия може да се превърне в дадения случай. При превръщането вие вече имате имате едно сгъстяване. Ако не разбирате динамическия закон на сгъстяването, тогава вътре във вас се образува едно напрежение. Искате да се разширите, но не знаете как да се разширите. Тогава законът на разширението вие трябва да разбирате. Вярата е закон за разширение. Разширението донася освобождение. Следователно, вярата е закон за освобождение от ограниченията. Научно, какво нещо е вярата? – Закон, с който човек се освобождава от ония неестествени ограничения. Казва: „Вярвам.“ – За да вярваш, ти трябва да знаеш как да се освободиш. Щом знаеш как да развържеш въжето, с което си свързан, ти имаш вяра. Умът не ти стига, как да го развържеш, ти нямаш вяра. Щом искаш да го скъсаш, ти не си силен, ти нямаш сила. Но то има възел, ти можеш да го развържеш. Пък в самия човек има динамическа сила. Човека, както и да го връзват, той е в състояние да се развърже. Природата, като го е пратила в света, тя го е надарила с всички динамически сили. Ако знае, ако има закона на вярата, той всякога ще може да се освободи. Човек не иска да прави големи усилия.

Допуснете, че вие сте в училището. Някой път се оплаквате от учителя си. Казваме: „Еди кой си учител или професор ме е нарочил.“ Някой път

учителят или професорът имат неразположение към някои ученици. Няма да обясняваме защо е така, но съществува неразположение на учители към ученици и обратното, съществува неразположение на ученици към учители. И то е вярно. Учителят не може да си обясни и учениците не могат да си обяснят. Нещо неприятно изпитват, каквото и да правят, имат едно отвращение. Ученикът трябва да разбира закона, да може да предразположи този учител, който няма добро разположение към него. Как ще го предразположи? Лесна работа. Пет пари струва цérът. Онзи предмет, който преподава този учител, трябва да го обичаш. Като обичаш предмета му, вече този учител е разположен. Един учител, на когото учениците му обичат предмета му, той е разположен към тях. Ако учениците нямат разположение към предмета на учителя, тогава учителят няма вдъхновение да говори за предмета.

Сега, например, как да трябва да изучавате един предмет? Да вземем един по-образен предмет. Вземете рисуването. Отначало учителят не е разположен, но вие сте даровит, рисувате хубаво, вие ще обърнете внимание на учителя, той веднага ще се заинтересува от вас. Та казвам: Този закон ще го приложите. Природата всякога има разположение към всички ония, които имат добро разположение към предмета, който тя турила в училището. Същият закон е, няма изменение.

Та казвам сега: Статическото, материалното положение трябва да се изучава. Материята трябва да се изучава във всички нейни форми. Във всеки един триъгълник може да има кристализиране. Де има кристализация? – Кристализация имаме в минералогията. Какво представя кристализацията? Ако ви зададат един такъв въпрос, какво е било състоянието на земята, на слънчевата система, когато се е образувал кислородът, какво бихте отговорили? Или какво било състоянието на слънцето, когато се образувал азотът, или какво е било състоянието на слънцето, когато се е образувал водородът, или когато се е образувал въглеродът? Цяла една философия може да се създаде. При образуването на елементите слънцето де се е намирало? Когато се е образувал водородът, когато се е образувал кислородът, не е само това проявлението на кислорода, което сега имаме в такава форма. Най-първо нямало кислород, после се проявява и то е особено състояние. Азотът какво представя в химията, азотните съединения какво представят? Или кислородните съединения или въглеродните съединения какво представят в химията? Има една статическа химия, има една динамическа химия. Динамизъм в химията има. Има нещо разумно. Щом имате едно съединение, вие сте в лабораторията на един професор, който прави своите изследвания. Най-първо трябва да се запознаете с професора, после трябва да се запознаете с неговата област. В природата има химици,

специалисти само по водорода. В природата има специалисти само по кислорода. Всичките елементи, които съществуват, търпят едно преобразуване. Да кажем, един въглероден атом или един кислороден атом, или един азотен атом, в неорганическото царство има едно състояние, в органическото царство има друго състояние. Ако един азотен атом мине през областта на ума или мине през областта на сърцето, на чувствата, той вече в себе си има тия качества, дето минал: Има качествата на човешкия ум и качествата на човешкото сърце, има и качествата на човешката воля, щом е минал през трите области.

Та казвам: Когато човек напуща земята, единственото нещо, което ще занесе със себе си, то са три атома. Като замине за другия свят, ще занесе три атома: Един атом, който носи неговите богатства на ума, един атом, който носи неговите богатства на сърцето и един атом, който носи неговите богатства на волята. Представете си какво ще бъде богатството му. Един атом го изчисляват на една 25 милионна част от милиметъра. Като разделите милиметъра на 25 милиона, че една част е един атом. Тия три атома ще бъдат богатството му, като влезе в другия свят. Какво ще правите с тях? В един атом има толкова много енергия, че може да движи земята за хиляда години. Толкоз много има скрита компресирана енергия, че може да движи земята за хиляда години. Значи, какви са били тия разумни същества, които са компресирали тази енергия в туй малкото количество? Сгнетена е тази енергия вътре. Това са теории за онези, които не разбирате. Сега аз тия неща ви ги навождам и вие няма да се ползувате. Ако един богат банкерин отвори своята каса и ви покаже златото си, всичките си милиони, вие ще си излезете с какво впечатление? – Че той е много богат човек. Пък и ако ви даде 200–300 златни монети за възпоменание, че сте идвали в неговата банка, или ако ви даде един прът злато около три сантиметра дебел за спомен, който тежи около един килограм за подарък. Човек, който има няколко милиарда, дава ви един килограм на вас. Той ви дава един килограм, само задето сте видели неговото злато, той ви плаща за усилието, дето сте гледали неговото богатство, един килограм злато. Колко струва? – 120 хиляди лева. Не си ли струва човек само да погледа богатствата на този (богат) човек? – Струва си. Някой път само да влезеш в богатствата на природата, само да погледаме, тя е много щедра, ще ни даде един подарък. Всеки, който е гледал нейните богатства, все ще му даде една пръчка. Като се върнеш, носиш богатство. Знанието, което придобиваме, то е богатство. Всякога, щом се занимаваш с природата, тя е много щедра, ще ти даде нещо. Щом не се занимаваш, нищо не ти дава. Дава се само от падналите неща, които нищо не струват. С тях се занимава.

Сега аз ви навождам тия примери, да ви покажа, че вие сте в един свят на

възможности. Вие разглеждате живота в статическо положение. Казвате: „От мене нищо няма да стане." То е статическо положение. Ти не си автор, който можеш да кажеш какво ще излезе от тебе. Може ли да се произнесе една машина, един локомотив, какво ще излезе от нея? Тя трябва да върви, няма да мисли къде ще иде. Онзи, който кара, знае. Вие ще имате едно динамическо състояние, ще кажете: „От мене ще стане нещо." Какво ще стане? Ще стане нещо, нищо повече. Всяка машина е турена в действие, ще стане нещо от нея. Която не е турена на релсите, от нея нищо няма да стане. Но щом е турена на релсите, трябва да върви. Всеки човек, който е дошъл на земята, тъй, както е сега, ще вярва в онова разумното. Вашият ум има възможности за много големи придобивки. Сега вие какво разбирате под „придобивки"? Да кажем, някой е музикант, какви придобивки му трябват? Ако е цигулар, трябва му една хубава цигулка, един много хубав лък, корди, струни му трябват, трябва му после една хубава кутия за цигулката, трябват му и ноти, класически ноти, най-хубавите ноти. Трябва му и един добър учител. След като има цигулка, след като има лък, ноти и като дойде учителят, какво ще стане тогава? Четиримата като се съберат, вече имаме квадрата. Имаме цигулка, имаме лък, имаме ноти и учител – един квадрат има всичките възможности.

Та казвам: Вие сте в квадрата вътре. Изисква се от вас работа. Седите и казвате: „Какво трябва да правим?" Ако не знаеш какво да правиш, иди да спиш. Ако не знаеш какво да правиш, иди да ходиш. Ако не знаеш какво да правиш, вземи цигулката си пък криво-ляво, горе-долу, започни да свириш. Най-първо всички се смеят наоколо. Аз съм виждал деца, които учат цигулка, да им казват: „Стига, гръмна ми главата." То дращи, дращи. Казват му: „Стига вече!" Туй дете, което първоначално така дращи, после става виртуоз. Нищо не му казвай. Не му казвай: „Стига", но му кажи: „Свири още." Сега някои от вас едва започвате да свирите. Всяка една мисъл, която не е турена на място, тя е като нота, която не е правилно взета. Всичките мисли са ноти на умствения свят. Всяка една мисъл трябва да се тури на място. Тогава има връзка в каква гама е мисълта. И мислите имат гами: Мажорни и миньорни. Казвам ви го това като теория, която е малко в разрез с установените работи. Но ако имаш една школа в живота, животът да е поставен нормално, знаеш какво щеше да бъде тук? Друга щеше да бъде работата. Каква е разликата между една машина, която се движи и една, която стои? Каква е разликата между едно дърво, което цъфнало и окапали цветовете, без да завържат плод и едно дърво, което завързало плод, и в края имате узрели плодове? Грамадна разлика има между дърветата, които имат плодове и които нямат никакви плодове. На едните ние обръщаме повече внимание, на плодовете. Следователно, умственият живот е една градина, в която мислите трябва да зреят. Ако аз ви кажа, че човешките мисли трябва да цъфнат и да узреят като плодовете,

какво ще разберете? Една човешка мисъл трябва да цъфне и да узрее като един плод. И за една постъпка е същият закон. В природата има едно подобие между нещата. Една мисъл, която не може да цъфне, да узрее правилно, тя е мисъл, която не се е реализирала и не може да се реализира. Та затуй казвам: Вие сте градинари, имате три градини: една градина на вашите чувства, една градина на вашите мисли и една градина на вашето тяло. Следователно, три велики закона трябва да знаете, как да постъпвате. Законът за вашия ум ще бъде закон за мъдростта, закон за знанието. Светлината трябва да бъде един закон. При светлината вие ще знаете как може да се мисли. После вас ви трябва закона на любовта. Само при нейната топлина вие може да чувствувате. Там, дето има топлина, чувствата нормално се развиват и плодове може да има. Дето има светлина в умствения свят, плодове има. Дето има топлина в душата, плодове има. Имате най-после закона на истината, който означава физическия свят, свободата. Ние търсим свободата. Това е един начин, за да се реализират нещата. В туй състояние, в което сте, истината е онзи закон, по който може да се реализират нещата. Истината и надеждата са заедно свързани. Вярата и мъдростта пак са свързани. А любовта с какво е свързана? Любовта е свързана с духа. Човек, който има любов, той има дух в себе си. Любов, която не довежда човека до духа, тя е статическа любов. Любов, която го довежда до онзи първоначален източник, е любов. Под „любов“ разбираме онази област, от която всички неща произтичат. Това е Бог. Всичките възможности за постижения, това е любовта – Бог. Там всичко се постига. Без тази област нещата остават непостигнати. Казвам: Друга идея трябва да имаме, не само за Бога. В какво трябва да вярваме? Искаш да постигнеш нещо. Само в областта на любовта, която ще те доведе до Бога, ти може да постигнеш онова, което ти търсиш. Казвате: „Ние в тази работа загазихме.“ Не сте загазили, но вече с обикновените лодки не може да пътувате, те ще ни превърнат във водата. Ще оставим тия малките лодки, трябват ни големи кораби, на които да се качим. И благодарение, че ние сме в един кораб сега. Знаете ли какъв кораб е той? Той има 12 хиляди километра дължина. И този кораб не върви по права линия но той се върти около себе си, пък чудното е, че като се върти около себе си, не ни изхвърля из пространството, но и ние се въртим. Държи ни. Колко хиляди години взело на човека да се научи да се държи на земята, да не би да изхвръкне. Постоянно се държим за центъра. Ако не се държим за центъра, ще изхвръкнем. Често като умре човек, той не се държи за земята и отхвръква. Погледнеш, отива към слънцето. Иди го търси. Как ще го намериш? Тогава той се качва на друг, по-голям параход. Този, големият параход на слънцето, дето се качва, той има 800 хиляди километра дължина. Като се качим на слънцето, като погледнем на земята, тя е като една малка гемийка. Вие засега пътувате на един голям параход и трябва да се гордеете, параходът е голям, има 12 хиляди километра в диаметър.

Гледам, че вие сте недоволни, екскурзианти. Вие излизате и се качвате на парахода. Забелязвам, че вие дълго спите в парахода. Излизате на палубата на този параход, когато е влажно или когато има буря, или сняг и пак лягате да спите. Ставате, пак времето не е хубаво. Вие се намирате в едно противоречие. Изменете начина на спането си. Как ще го измените? Ти не можеш да измениш начина на спането, ако ти нямаш любов. Ти не можеш да измениш начина на спането, ако ти нямаш светлина. Ти не можеш да измениш начина на спането, ако ти нямаш топлина. Три неща са необходими.

Аз говоря върху динамиката. Вземам любовта в динамична форма. Всичко, казват, в света е движение, но едно разумно движение. Динамическо движение, в което всякога има постижение. И в малките, и в големите разбирания има постижения. В малките разбирания има малки постижения, но всякога има постижения. Има неща, на които може да се радваш, колкото и малки да са. И в голямата площ на движение, и там има големи постижения. Сега вземете като предметно учение да изучавате първия триъгълник, който е турен на вашето лице. Да изучавате триъгълника. Защото имате една линия отдолу на носа, после има и други две страни. Носът показва как да давате и как да вземате. Аз като ви гледам, някои от вас знаете да давате, пък не знаете да вземате. Други знаете да вземате, пък не знаете да давате. Сега едновременно носът показва две състояния. Показва начина за правилното предаване на енергиите, правилно да приемаш и правилно да предаваш. Много пъти човек възприема, пък не дава, някой път дава, пък не възприема. Това е статическо положение. Носът показва мярката. Когато носът правилно се развива, тогава има тази светлина, всякога човек се намира в едно радостно състояние. Има нещо малко, което го радва. Радостта всякога показва, че човек правилно дава и възприема. То е радост, когато правилно даваш и правилно вземаш. Когато правилно не даваш и правилно не възприемаш, имаш малка скръб, неразположение. Казал си урока, но пишат две или три, малка бележка. Аз вземам бележка в природата, то е постижението. За бъдеще ще има училище, когато един ученик хубаво си каже урока, учителят ще му даде една хубава ябълка, това е 6. Ако издържи урока си много слабо, ще му даде една киселица. Щом му даде хубав плод, значи 6. След като излезе от училището, ще изяде тази ябълка и ще напише една тема върху ябълката. Той ще изяде шестте. Иначе, ако ви пишат шест, не може да го изядеш и ще напишеш върху ябълката известна тема. Като се върнеш при учителя, ще четеш своята тема върху ябълката, какво си написал. Вие ще се възпитавате. Не знаем как да живеем.

Ако вие сте един цигулар и идете на една сватба, какво ще свирите? Ще свирите песен за сватба. Ако сте цигулар и идете в църква при

богомолците, ще свирите друга песен. На всяко място ще свирите подходяща песен. На сватбата ще свирите весела песен, то е физическият свят. В духовния свят това са вече линиите на човешкото сърце. Защото религията представя сърцето на човека. Ако идете в някой университет, какво трябва да свирите? За бъдеще, за този свят, за който ви говоря, професорите ще преподават музикално песента. Един предмет с пеене ще се преподава. Няма да се преподава, както аз ви говоря. Тук на земята е така, но в онзи музикален свят се преподава музикално. Ама не както в операта. Ще ви изгонят, ако така пеете. Трябва някой път да приготвя да ви дам пример, как да се преподава музикално.

Хубаво, да кажем, аз искам да ви говоря за Бога. Ще взема основния тон от мажорната гама „до“. От условията ще взема едно видоизменение. Ще взема „ре“, в движение с едно видоизменение. После ще взема „сол“. Имате „до, сол, ре“, музикално да ги предадете. „До“ е напрежение. „Сол“, вече нещата музикално се постигат. Сега, това е само едно сравнение. В операта те се мъчат да предават на музикален език разговор.

Всякога, ако вие искате да се самовъзпитавате, говорете си музикално на себе си. На ума си ако не говориш музикално, той не те разбира. На сърцето ако не говориш музикално, то не те разбира. На волята ако не говориш музикално, тя не те разбира. Като започнеш да им говориш музикално, разбират те. Казват така: „Ако знаеш да пееш, Господ има; ако не знаеш да пееш, няма Господ.“ Какво значи туй? Ако знаеш да пееш, идеята за Бога можеш да я предаваш. Ако не знаеш да пееш, идеята за Бога не можеш да я предаваш, безверник си. Аз тълкувам безверник, който обяснява нещата така правилно. Нещата са реални – кога? Щом изваждаш житото от хамбара и го посяваш на нивата, то е реалното, ще има жетва. Ако не посяваш житото на нивата, не го изваждаш от хамбара, на нивата растат бодили, нищо не е родила. Значи не знаем как да предаваме нещата. Значи житото останало в хамбара. Всякога, когато казват, че животът няма смисъл, ние сме оставили житото в хамбара. Онези чувства и онези постъпки ти трябва да ги туриш в динамическото поле да израстнат, за да видиш техния плод. Ако ги оставиш в хамбара, те ще останат такива, каквито са. Малко можеш да се ползуваш от тях. Тя е една идея за самовъзпитанието. Някой иска да се самовъзпитава. Много трудна работа е, ако човек не разбира. Ако разбира, не е трудна.

Например, някои от вас туряте ръката на основата на носа. Какво искаш да кажеш? То е цяла наука. Той иска да си припомни нещо. Забравил нещо, като тури така ръката си, че дано да си припомни, какво беше. Спокойно се облегнеш, понеже лявата и дясната ръка са двата тока, в които разумните сили, които дават и вземат, се движат. През дясната ръка

силите, които дават, излизат, през лявата ръка – силите, които възприемат. Имаш две ръце: Дясната дава, лявата възприема. Като туриш лявата ръка на носа, вземаш това, което дава. Тогава туряш лявата ръка на челото. Забравил си нещата, ти не си дал. Представи си, че ти си турил да извършиш една някоя работа, дадено ти е нещо да свършиш, но ти си го забравил. Седиш, задълбочил си се, като си припомниш, казваш: „Дойде ми на ума.“ Вземеш парите с дясната си ръка, свършиш си работите. Казвам: Защо имате две ръце и два крака? С левия крак каквото земята ви дава, вие го възприемате и го препращате нагоре. Едновременно човек така е поставен, тъй е положението, от земята приема и предава нагоре. Това положение: Лявата ръка нагоре, дясната надолу как ще го изтълкувате? В единия случай приемате от земята, предавате на слънцето. В другия случай приемате от слънцето и предавате на земята. Във всеки един момент вие трябва да се намирате в едно хармонично състояние, правилно да предавате енергиите на слънцето и правилно да предавате енергиите на земята. Туй трябва да се научи човек. Правилно да предава своите енергии спрямо земята. Ще мислиш, че земята е живо същество. Че имаш благодарност, че тя е била добра към тебе. Туй, което ти дава да го направиш, непременно трябва да го направиш. Понеже от слънцето идат всичките енергии, правилно ще ги възприемаш и правилно ще ги предаваш. Тази идея трябва да залегне в ума ти. Само при такова едно състояние вие може да мислите правилно. Ако мислите за земята обикновено и ако мислите за слънцето обикновено, ще имате една обикновена мисъл.

Я ми кажете сега, станахте ли по-учени? Колко да ви турим, три или шест? Аз вече имам ябълката. По новия метод по-хубаво е с ябълката.

Когато един човек е при един учен човек, да има едно състояние на възприемане. Като го пече слънцето, да мисли и много правилно да мисли. В него да има една благодарност, че всичко е хубаво, разумно. Този, ученият човек, като погледне реката, океана, вижда нещо грандиозно. Ученият човек накъде и да погледне, на камъка, дървото, плода, навсякъде ще намери нещо да му даде подтик на неговата мисъл. Ако знаеш къде да стъпиш, всичко в природата ще ти даде подтик. Като не намериш този подтик, объркваш се.

Първото нещо: Създайте си едно ново разположение. Обезсърчил си се. На гърба си. Кажеш си: „Стани, стани!“ Ти си кажи тъй: „Стани ти, който спиш!“ – Има такъв стих в Писанието. На себе си кажи си: „Стани ти, който спиш!“ Да кажем, тази сутрин вие като станахте, казахте: „Добър ден.“ Ти кажи: „Стани ти, който спиш. Нов ден има сега, стани ти, който спиш.“ – „Добър ден.“ Чуе, не чуе, ти ще му кажеш: „Стани ти, който

спиш!“ Той ще стане и ще те пита: „Къде си ходил?“ – Ще му кажеш къде си ходил, какво си слушал. Той ще каже: „Такива работи вас ви приказват.“ И казва: „На нашето време не беше така.“ Значи, в човека има едно същество, което толкоз спало, преди хиляди години дето са му казвали, на която лекция заспало, като го събудиш, мисли за оная лекция, на която заспало.

Кои са сега най-важните работи?

> Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
> В Истината е скрит животът!

Сега туй, което ви говорих, е само за вас. Не ходете да го разправяте никому отвън. – „Какво ви говориха?“ – Кажете само: „Стани ти, който спиш.“ Другото, след като го приложите в себе си, тогава го разправяйте. Тогава може да го кажете. Сега, ако идете да разправяте за тези триъгълници, те онези съвсем няма да разберат. Казвате: „Те са съвсем неприложими.“ Но практически може да ги приложите в себе си.

XVIII година.
7 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 25 ноември 1938 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_11_30 Новата религия

НОВАТА РЕЛИГИЯ

Сряда, [5] часа сутринта
Добрата молитва.
„Духът Божий“

Имате ли някаква тема зададена? – (Нямаме.) Пишете една свободна тема. Всеки да избере една тема. Каквото намисли, да пише върху нея. Да пише 10, 15, 20 думи.

Еднообразие има. Значи човек дълго време, като не е работил, мускулите му изгубват онази пластичност, която има и вече го болят краката. Малко като ходи, заморява се. Дълго време ако не е мислил, не иска върху мъчни работи да мисли. Казва: „Не ми трябват тия въпроси. Туй не е за земята, онова не е за земята. Туй е за рая.“ Той като иде в небето, там работата е много сложна. Казвате: „Като излезем в живота, ще изучим.“ Животът не мяза на училище. Училището е философска работа. Като излезеш из живота не е философска работа. Сега говорим за земния живот. Ние на земята често седим и мислим туй, което никога няма да го бъде. Да си представим един свят. Зимно време да се облечеш в бели, тънки дрехи, при 25 градуса студ да излезеш по улицата, какво има? Аз съм виждал децата, като идат, държат си така ръцете и плачат, кой е крив, кого ще хванеш да обвиняваш? Студът няма как да го хванеш. Майката вземе, че го набие, защо ходило да играе със студа. Казва: „Кой те караше да играеш по студа, да играеш с него?“ Изстиването, не мислете, че е във физическия свят. И в чувствата има изстиване, и в мислите, и в постъпките, навсякъде има изстиване. Сега настава една фаза, хората, като изстинат, кашлица има, като изстинат и хрема има. Като изстинат и недоволство има. Не им се ходи. Търсят по-дебелички дрехи, после търсят леглото да поседят. Да има някой да им шета. Някой казва: „Аз не искам да гледам болни хора.“ И аз не искам, но трябва да се учим от болните хора. Ако искате да наблюдавате, болните хора са много взискателни. Трябва да бъдеш с тях крайно внимателен. Казвате: „Каква полза има от болестите?“ При всяко боледуване състоянието се възстановява. Една чувствителност на организма. В болестите хората биха станали крехки, болестта направила човека крехък. После този човек, да кажем, имал особени идеи. Не иска да прави никакви упражнения, но природата е толкоз голям педагог, толкоз гениален педагог, че тя ще го накара по един такъв майсторски начин да прави упражнения, че да ти бъдат приятни. Заболи те кракът, ти никога не си се упражнявал, като те заболи кракът, ще започнеш да го движиш. Правиш едно упражнение, после се обърнеш на другия крак, заболи те,

започнеш да пееш „олеле“. Друг път те е срам. Сега гледаш и викаш: „Олеле, олеле.“ Хич не го е срам. Коджа човек, 50–60 годишен, на хората дава ум, а казва „олеле“. Защо той казва „олеле“? Знаем каква е философията на туй „олеле“. Вие какво разбирате, като кажете „оле“? Вижте, във всяка една дума произвежда известно действие. Човек трябва да се предразположи. Думите сами по себе си съдържат една магическа сила. Трябва да се изучават законите на думите. В цигулката, който изучава музиката, има една гама, аз я наричам гама на нещастието, гама на смъртта. Благодарение в годината само веднъж може да се случи. По-добре да не знаете как се случва. Ако знаете, ще идете да правите опит. Като вземете цигулката, потеглите лъка, скъса се струната. Един път, два пъти, като потегли тия струни, като че ги порязва човек. Казвам, и в мислите често се случва, когато ходите по екскурзии, някой тръгнал от София, като че го гони [някой]. Някои имат амбицията за 3 часа да идат и да се върнат. Хубаво е, ще идеш там, ще кажеш и после ще се върнеш. Защо ще идеш за три часа да изхабиш времето? После като вървят двама, бръщолевят, приказват, дойдат две противоречиви мисли. Една мисъл, на която чувствата имат преимущество и друга мисъл. Самата мисъл има преимущество. Дойде едно стълкновение и се отрази върху краката. Отрази се върху тия мисли, счупи се кракът. Ако беше вървял спокойно, никога нямаше да се счупи кракът. Ако вървиш така небрежно, всякога ще изкълчиш крака. Понякой път, при известни мисли, се напрегне гръбначният стълб. Знаете колко лошо е да се напрегне гръбначният стълб. Не зная дали на вас се е случвало. Някой път може да се случи. Мнозина казвате: „Да ни пази Господ.“ Господ трябва да ни пази, но и ние трябва да се пазим. Господ мисли заради нас, но и ние трябва да мислим. Всичките да мислят заради нас, но и ние трябва да мислим.

Сега кое е новото? Вие говорите: „Трябва да бъдем чисти.“ Вземете чистотата, тя има своя произход, чисто духовен, Божествен. За да знаеш какво нещо е чистотата, трябва да си бил в Божествения свят, да знаеш какво е на земята. Сега учат хората чистотата. Светските хора започват да изучават чистотата. Вземете онзи бивол, който лятно време седи в локвата, научил ли е какво нещо е чистотата? Или онази свиня, която рови някъде, научила ли е какво нещо е чистотата? Защо? Понеже биволът е построен при лоши условия, че от едно голямо зло да го не хапят мухите, той влезе в локвата и се накаля навсякъде, за да се запази от тия паразити. Казва: „Аз ще страдам.“ Една бълха ако влезе, ухапе. Той, като влезе, тури на бълхата тиня, казва: „Ха сега.“ Казва: „Аз ще страдам, но и вие ще страдате.“ Вие сега казвате: „Човек е в Духовния свят.“ И в Духовния свят има много паразити. Казвате: „Защо са създадени?“ Паразитите са създадени за мързеливите. Защо са въшките? Първоначално въшката пренасяла едно голямо благо. Ти не искаш да се гладиш, като гладиш, ти ще си посвиеш

мускулите, ще ги раздвижиш. Най-първо в животните като се появиха паразитите, те като мислиха, продължиха опашките си. Защо направиха дълги опашки? То беше изобретение. Като дойде и кацне някоя муха да го хапе, да има конци да бие. Имали нужда от тия ужасни паразити да се избавят – създадоха опашките. Когато измислиха животните опашката, тази опашка беше свързана с гръбначния мозък. Като размърдва[ха] тази опашка, животните се учиха да мислят с тази опашка. Хапе го, няма работа; те изучават геометрия. Като вземе опашката, метне я да може да го удари. Тя го хапе – той мисли, те хапят – той удря. Казва: „Аз ще страдам, но и вие ще страдате." Питате сега: „Защо са тия паразити?" Че вие знаете. Вие колко паразити имате във вашите чувства? Представете си някой, който иска да говори, някой оратор или артист, влязнала някоя бълха. Таман иска да изкаже нещо и тя го ухапе. Той може да иде в театъра, ще прегледа дрехите си. Ако е на сцената, ще направи една гримаса, която няма да бъде [безразлична] на публиката. Някой път така имате известни дисхармонични дигания. Някой си дига рамото. Някой си дига крака. Те са паразити във вашия ум някъде, които причиняват това. Всичко трябва да се проучва. Вземете едно огледало. Искате да си направите, да си хармонирате лицето. Често вие седите и мислите само за духовни работи, мислите за духовни работи и остарявате. Започвате един ден да се не харесвате. Според моето схващане, в новата религия всичките хора трябва да бъдат красиви. И като стане на 120 години, трябва да бъде красив. Грозни хора не трябва да има. Младият да бъде красив, възрастният да бъде красив и старият да бъде красив. Казват, че старият от много мисъл остарял. Не, от много мисъл човек не остарява. Онова, което състарява човека, са паразитите. Всичките ония паразити на човешкото сърце, всичките паразити на човешкия ум и всичките паразити на човешката воля, те са, които състаряват човека. Седнеш ти да мислиш, дойде един паразит: След 20 години как ще бъде света, как ще свършиш? Някой път ще си представиш, такива паразити ще дойдат, че не виждаш никакъв изход. Казваш: „Няма да я бъде тази работа. Лош е светът, не се живее тук." Хубаво, но най-първо ти имаш един паразит, който заблуждава. Ти си набожен човек, мислиш, че Господ е създал света. Господ създаде света и всичките хора, като не можаха какво да създадат, създадоха паразитите. Всичките паразити са произведение на духовете или на хората. Те са произведения на човешката раса, на хората. Вие може да влезете навсякъде и да проучвате. Като влезеш в един двор, по кучето ще познаеш какъв е господарят. Едно животно винаги носи характера на своя господар. Аз съм гледал, като излезе господарят, махне с ръка и кучетата легнат. Някъде идеш в някой двор, господарят е там, но и пред господаря ще те ухапят. А някъде, като рече да лае и господарят като дойде, значи веднага престават. Казват: „Господарят казва, това е хубаво." Сега представете си, че във вас мислите са като такива животни. Дойде някой човек, нахвърлят се отгоре

му. Тогава какъв господар сте вие?

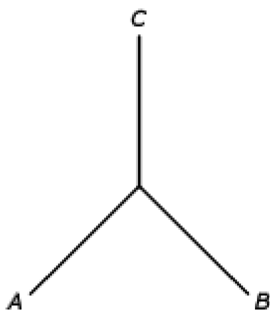

Страданията в света, това са задачи. Вие като ученици не може да питате защо са тия неща създадени. За пример в геометрията има такава една фигура. Какво представлява? В геометрията се разправя само във физическо отношение. Това са три плоскости, които се пресичат. Това са осите на тия плоскости. Това са три плоскости, които се пресичат. Плоскостта А, това е физическият свят. Плоскостта В, това са чувствата и плоскостта С, имате човешките мисли. Пресичане става. Следователно, когато едно пресичане стане, има едно влияние. Казваме, че Духовният свят влияе върху физическия. Каквито са вашите мисли, такива ще бъдат и вашите чувства. Каквито са вашите чувства, такива ще бъдат и постъпките ви. И обратното – може да съдим по резултатите, каквито са постъпките, такива са чувствата. И по чувствата може да съдим какви са мислите. Каквито са мислите, такива ще бъдат и чувствата. Каквито са чувствата, такива ще бъдат и постъпките. И обратното е вярно. Каквито са постъпките, такива ще бъдат и чувствата, такива ще бъдат и мислите. Та казвам, при възпитанието на човека, човек трябва да разбира онези закони, с които може да влияе върху себе си. Вие [не] сте правили наблюдение да различавате физическите сили, да различавате духовните сили във вас и да различавате умствените сили, които работят едновременно. Човек може да знае сега много работи. Но в знанието една страна, едно приложение има. Сега казвате често: „В какво седи чистотата?“ Чистотата седи в туй, че човек има 7 милиона пори върху тялото си, следователно, за да бъдеш здрав човек, непременно всичките тези пори, те са прозорци, трябва да бъдат отворени, за да може въздухът спокойно да влиза в тялото през порите, да диша с цялото си тяло. Вие имате специфично дишане през дробовете. Ако затворите порите на един човек с восък, вие можете за няколко часа да го уморите. Ако затворят всичките пори по лицето и навсякъде по тялото на човека, в няколко часа човек ще започне да чувствува едно вътрешно страдание. Та, понякой път страданията ви в света зависят от запушването на порите в тялото и тогава човек като не знае, природата ще създаде не една болест. Болестите защо са? Първото предназначение е, че невидимият свят иска да се отворят порите на човешкото тяло, да започне човек да се изпотява и с това може да се лекува човек. Някой човек се е простудил, за да го излекувам, трябва

да се отворят всичките пори. Изпотяването ще образува една вътрешна температура. Водата трябва да [излезе от] всичките пори, да се отворят всичките прозорци на тялото и след 34 часа или след 48 часа този човек ще почувствува едно успокоение в себе си. Започва Божественият Дух да действува. Аз говоря [за] въздуха, който носи живот. Животът е скрит във въздуха. Когато се говори, че Бог е вдъхнал в ноздрите на човека, турил го във връзка [с тоя] живот. Човек като диша, трябва да мисли. Сутрин, като погледнете, дойде онази великата мисъл, ония блага, които Бог ви дал, да бъдете благодарни. Когато има студен въздух повече, затвори носа, влезте навътре. Ами [от] този въздух, от дишането на въздуха вие ще приемете вашето разположение и ще започнете да мислите. Защото ако не дишате правилно, не можете да мислите правилно. Ако не мислите правилно, не може да чувствувате правилно. Има един външен процес. Има втори процес на вашите чувства. След като сте дишали, след като приемете въздуха във вас, трябва да… Първият процес да поемете въздуха. Вторият процес – да изпитвате приятността, че сте приели въздуха. Третият процес, този въздух, който е във вас, да дойде една светла мисъл. Да допуснем, че във всяка една минута трябва да ви дойде на помощ едно хубаво чувство, една хубава мисъл. В един час имате 60 минути, 60 хубави [мисли] ще имате и 60 хубави чувства и 60 хубави постъпки. Питам сега: Вие, които се готвите, за което вие очаквате да идете в небето, вие очаквате да видите Христа, знаете ли какво естество имаше Христос? Христос влизаше в положението на всички страдующи хора, търсеше един начин. Той носеше един начин, за да ги научи как да живеят и да ги освободи от тия страдания. За пример, ще ви научи един човек как да ядете. Ти седнеш да ядеш, бързаш. Не бързай! Вие по колко минути употребявате, по колко минути сте определили за вашето ядене? За 1 минута ядене не става, за две минути и за три минути не става. Казвате: „Бързо да се наядем.“ Който бързо яде и бързо умира. Който медленно яде, медленно умира. Мярка в яденето ще имате, на дъвкането. После, като ядете, към коя страна, как вървят устата ви? Елементарни работи са това. В тази школа, дето хиляди, милиони години ги учеха как да ядат, хората са влезли при сегашните условия и пак трябва да се учат да ядат. Процесът на яденето трябва да се разбира. Ако ти не си разположен, не яж. Умният човек, ако не е разположен, да не яде. Лошият човек, щом се разгневи, нека яде, за него е позволено. Но добрият човек никога не трябва да яде, когато не е разположен. Разболееш ли се, не яж. Имаш ли някакво неразположение, не яж. Започни да ядеш само тогава, когато имаш най-добро разположение. То е правилото за добрите хора. Ти не може да бъдеш добър човек, ако седнеш на трапезата гневен. Искаш, като седнеш на трапезата, да утихнеш. Ти си от другата категория хора. Ако искаш да имаш свежа мисъл, трябва да имаш разположение. Като погледнеш на хляба, той да създаде един материал за тебе. Преди тебе хиляди и

милиони същества, които са дошли на земята, от небето са дошли да ти помогнат, носят едно благо. Във всяко едно ядене има да опиташ Божествените блага. Ако не ги опиташ, какво е това ядене? Ти ще прочетеш тия писма при яденето. Най-първо ще отвориш всичките писма и ще ги прочетеш какво ти пишат тия ближни. Според мене три пъти поща ще ти донесат на ден, писма от невидимия свят. Три пъти на ден – сутрин, на обед и вечерно време. Три пъти писма, кореспонденция ще отвориш и то не едно писмо, но десетина – двадесет писма ще ги прочетеш. След като ги прочетеш, на всичките писма трябва да отговориш. Ще бъде крайно неучтиво да не отговориш. Сега аз ви говоря фигуративно тия неща.

Да се научи човек да мисли е велико нещо. Аз за пример, който много зная, аз се уча, 4–5 деня се занимавам с един нов въпрос, с един научен въпрос. За пример 5–6 деня се занимавам с госпожица хрема, изучавам характера ѝ, носеше ми писма. Казва тя. Като ми говори, тя плаче, трябваше да я утешавам. Казва: „Този ваш свят, дето живеете, аз мисля, че тъй, той е уреден свят.“ Казвам: „Няма нищо, пътищата още не са уредени.“ Тя казва: „После превозните ви средства, храненето.“ Трябваше на тази хрема да ѝ говоря. Как се говори на хремата? Пея на своята хрема. Понеже и тя ми пее. Като дошла, минорните гами пее с бемоли. Тук-там повишение има, но тя повишава и понижава и все минорно пее. После дойде кашлицата. Кашлицата аз считам един господин, който е крайно тщеславен. Той като дойде, иска всички да го знаят. Кой как дойде, ще си даде думата. Слушаш някоя реч и той ще си даде думата. Как кашлите нали знаете? Казвам: „Слушай, тия хора са неразположени, не говори много.“ Казва: „Нека търпят. Знаеш аз кой съм.“ Казвам сега, той без да знае, туй тщеславие ще го издаде. Представете си, че вас ви гонят в някоя неприятелска страна и започвате да кашлите, ще ви издадат. Плачливите деца се пазят. Някоя майка да носи някое дете и да я гонят, то се разплаква и със своя плач я издава. То иска да каже нещо на майка си, да обърне вниманието на майка си, но то със своя плач я издава. Та казвам, кашлица не само на физическото поле има. Кашлица има и в чувствата, то е едно тщеславно състояние, да бъдеш кашличав. Щом дойде кашлицата, трябва да регулираш своето тщеславие. От какво произтича кашлицата? Насъбрали се известни чужди вещества в дробовете или в жлезите и тия вещества, ако останат за дълго време, ще образува[т] цяло едно състояние, много неприятно, и всичко туй после ще се изхвърли навън. Има малки, има малки фибри, които са поставени в дробовете и постоянно изхвърлят тия вещества навън. Всичко туй нечисто трябва да се изхвърли. Ние се освобождаваме от кашлицата, ако започнем да мислим правилно, ако ядеме правилно, ако спяхме правилно, ако мислехме правилно, ако чувствувахме правилно, кашлицата по-рядко щеше да ни посещава.

Понякой път хубаво е да дойде кашлицата, понеже в кашлицата човек все ще придобие. Ако кашли дълго време, уякват дробовете. Има магарешка, кашлицата на децата. Казвам, магарешката кашлица не иска цяр. Като оставиш детето, тя не уморява децата колкото и да кашлят. Тя заздравява дробовете. Има една кашлица, която уморява човека, тя е кашлицата на чувствата. Както тази, белодробната кашлица, или същевременно тези, които страдат от слаби дробове. Всякога там са измесени човешките чувства. В охтиката са намесени неправилни чувства на Любовта. Неправилната любов произвежда гърдоболие. Може да е чувство или от страх или от пресиляне или от простуда или от противоречиви чувства. Да кажем, човек изгуби имането, от грижи и безпокойства той охтичасва. Тия, противоречивите чувства, може да влязат и да отслабнат дробовете, и вследствие на това, дробовете на този човек може да се разпокъсат. Сега аз не трябва да ви говоря на вас. Трябва да се пазя, понеже като се говори за болезнените състояния, е опасно. Вие мислите, че една болка, като охтиката, в началото цера ѝ струва 5 пари, а в края, и милиони да дадеш, е свършено. Ако заболееш ти, но утре дойде ти една мисъл: „Може да умра“, не оставяй тази мисъл, но изведнъж тури мисълта: „Може и да живея“. Дойде мисълта: „Може да се разболея“, не оставяй тази мисъл, кажи: „Може и да оздравея“. Или дойде мисълта: „В туй положение аз няма да успея в нищо.“ – „Може и да успея.“ Ако остане в тебе тази мисъл, че може да се разболееш, тя не е твоя. Някога човек може да възприеме мисълта на едно животно, на едно млекопитающе, пък някой път може да възприеме мисълта на много болни хора. Ти минаваш покрай някой болен човек, има ред факти, които показват. Някой човек може да падне и да си счупи крака, и ти, като видиш, тази мисъл така се отрази, ти казваш: „Възможно е и аз да си счупя крака.“ Тури противоположната мисъл, за да се пазиш. Тази мисъл, както е турена, тя може да ти причини вреда след време. Казвам, за да мислим добре, винаги трябва да храним Божествените мисли. Мислете така, че вие сте пратени на земята да се учите в едно училище, да се научите да цените благата, които Бог ви е дал. Най-първо трябва да оценявате тялото си, то е богатство, което с нищо не може да се купи. После вашият духовен живот, то е друго едно тяло, духовно тяло, което е още по-ценно от физическото тяло, след туй, имате умствено тяло, което е по-ценно от духовното. Три тела, които Бог ви е дал. С едното, физическото тяло, работите, с другото чувствате, а с третото тяло вие мислите, едновременно живеете в три свята. Ако заболее духовното ви тяло, чувствата не се проявяват, ако заболее физическото тяло, [няма да се разберете] с хората на физическото поле. Хората избягват болните хора. Малко хора ще се явят да им помагат. Ако сте здрави, от вас излиза онази жизнерадост, онази светлина и топлина, духовно да помагате, всички хора ви желаят. Казвам: На физическото поле всички трябва да бъдете здрави. Във вас трябва да се яви желание да почувствувате хубостта на физическия

живот в какво седи. Човек да е разположен. Като седиш на стола, да ти е приятно да седиш, като легнеш вечерно време на дясната страна, да ти е приятно. Пък сега вие легнете вечерно време, но ти е неприятно. Обърнеш се на другата страна, не ти е приятно. Легнеш на гърба, пак не ти е приятно, легнеш на корема, пак не ти е приятно. Такъв живот не е естествен. Всичко туй зависи от това да се научите как да мислите. Имате достатъчно мисли, но вашите мисли не са урегулирани. Във вас мислите не идват последователно, една след друга, но безразборно. Във вас мислите, да ви представя[т] една фигура. Ако вземете пясък, че го турите в едно шише, като го обърнете, въртите, тия пясъчни зрънца започват да се размесват. Тук нямате органическо разместване, но кой където дойде, не се мърда. Като започнеш да обръщаш шишето, погледнеш, иде на другата страна, навсякъде може да го пращам. Колкото и да ги бълникам тия зрънца, те не може да се възпитат. Може да ги турям накъдето искам по страните на шишето, но те ни най-малко няма да се възпитат. Възпитанието започва другояче. В растителното царство всички ония зрънца може да вземеш, тук да туриш едно зрънце, там да туриш, вече органическият свят започва. Всяко нещо знае своето си място. Туй зрънце, което си посял, трябва да даде плод. Казвам, три фази има в мисълта. Всяко семенце трябва да се посее, да расте, да завърже, да цъфне и да даде плод. Ти посееш една мисъл, не знаеш каква е. Тя трябва да израсте, трябва да я изучиш. Тя трябва да цъфне, трябва да завърже и като узрее, първият плод, който откъснеш от тази мисъл, ти трябва да го опиташ. От плода да опиташ тази мисъл каква е. Тогава казваме, казвам, че мислиш. Ако твоята мисъл не е посята, не е израснала, не е цъфнала, не е дала плод, ако не си опитал този плод на мисълта, ти не познаваш мисълта. Казва: „От делата им, от плода ще ги познаете.“ Едно свое чувство как ще го познаеш? Казваш: „Аз чувствувам.“ Тази философия не почива на някаква психологична основа. Едно чувство ти трябва да го посееш, да израсте и то да даде плод и от плода на чувството ще познаеш благородно ли е. Една постъпка ще познаеш пак по същия закон, ще посееш, ще направиш едно дело. Казваш: „Направих една постъпка.“ То е вече първата фаза. Тази твоя постъпка трябва да израсне, трябва да цъфне, да даде плод. Да опиташ плода на твоята постъпка. И тогава ще знаеш дали постъпката ти е права. От плодовете, които сме опитали, от нашите постъпки, от нашите чувства и плодовете, които опитваме от нашите мисли, те са, които ще ни дадат онова истинско знание за физическия свят, за духовния свят и за Божествения свят. Когато възвишените духове дойдат в човека, по-напредналите същества, които седят по-горе от нас, те се спират дотолкоз, доколкото в нашите градини на физическото поле, в духовния свят и в умствения свят, намерят плодове. Като дойдат, от която и да е категория да са, те се нуждаят от храна. Дойде някое същество от висшия свят при мене, види, че няма плод, замине си и остава там, дето има плод. Някое

същество от духовния свят ще дойде в твоята градина, ако няма плод, ще си замине, ако имаш плод, ще остане. То даде някои хубави семена. Ще дойдат тогава хубавите мисли. Мнозина сега си мислите как да се привлекат висшите същества. Казвате: „Трябва да се опитат ония чувства на Любовта." Ще ги посееш. Ония мисли на Любовта ще ги посееш и постъпките на Любовта ще ги посееш. От плодовете на твоите постъпки онези, които идат, всеки, който опита плода на твоята постъпка, който опита плода на твоите чувства и плода на твоите мисли и всякога се образуват правилните връзки във всеки един човек, няма изключение. Всеки един човек, който е вкусил от плодовете на твоята умствена градина, всеки човек, който е вкусил от плодовете на твоята сърдечна градина, на чувствата ѝ, който вкусил от плодовете на твоите постъпки на физическото поле, образува се истинската връзка, която наричат братство, сдружаване. Никой не може да я разруши, остават тия постъпки и в другия свят, като идеш, връзките съществуват. Вие двама не можете да се обичате. Ако ти не си ял от градината на този, когото обичаш и ако той не е ял от твоята градина, вие не можете да се обичате. Вие казвате една сладка дума: „обичам те", това са празни думи. Размърдал въздуха, казва: „обичам те", а после няма обич. Гледате го вие да ви заблуждава. Казвате: „обичам". Каква обич има? Де има обич? Казва: „Писах ти." Глупава работа, де е обичта? Иде ми на ум за онзи пример. Една руска княгиня се оженила за един закъсал руски княз. Тя била много красива мома. Най-първо той ѝ казва по руски: „Ну, поцелуемся", 10–15, 40–100 пъти на ден „ну, поцелуемся". Тя казва: „Но вот, не само поцелуемся, но трябва хляб, не върви само с поцелуемся." Три–четири дена така и тя огладнява, не става с целуване. Аз разбирам сега. Аз имам право да целуна един човек след като съм го нахранил хубаво. Тогава може да го целуна. След като съм му дал една чаша студена вода на пътника, нахраня го хубаво, изпращам го, целуна го. Този човек, като замине, има хубава представа за моята целувка. Дошъл човекът, целувам го, но никакъв хляб няма, целувам го, но никаква вода няма. Целувам го, мисъл няма. После го изпращам. Той, като излиза, казва: „Да ти се не видят целувките." Аз ви представям истината. И аз обичам да целувам хората, но аз ги целувам, като ги изпращам, туй е новата религия. Ще се обхождаш с човека тъй. Следователно, дойде вкъщи, няма да го целуваш, но ще го нахраниш, ще го напоиш. Никъде не е бил добре приет. Че като го изпращаш, тогава прегърни го, целуни го, да носи образа, че има един брат. Това е брат! Вие сега седите и се заблуждавате в другото. Вие мислите, такива каквито сте тук, пред мене – Драган, Стоян, това са вашите къщи с целия си багаж. Нито една сестра не е дошла с тялото. Тялото е вашата къща, душата е вътре. Зад човешката душа какво е? Ние за душата, като дойде, има една много приятна топлина в тялото. Когато духът дойде в тялото, имаш една приятна светлина, излиза, виждаме със светлина и топлина. Топлината показва, че душата

присъствува. Тя, като дойде, първото нещо, внася една приятна топлина. Духът, като дойде, на човека в главата веднага светне и лицето му светне, както запален [светилник], всичко е светло. Щом си замине, всичко стане тъмно. Щом замине душата, стане студено, няма топлина.

Та казвам, колко тежи една мисъл? Не може да се претегли. Има една книга. Кометите, които са хиляди пъти по-големи по обем, но материята е толкоз ефирна в тази комета, че съставя една десетохилядна част от тежестта на земята. Може 100–200–300 пъти да е по-голяма от земята, пък по тежест да е хилядна част. Материята е толкоз рядка. Може земята да мине през нея и нищо няма да стане. Нашата земя е била много пъти засегната от тия комети. Но материята е толкоз рядка, 10 хиляди пъти е по-рядка материята, отколкото нашия въздух. Този свят е духовен. В духовния свят материята е крайно рядка. Затуй нещата там се предават бързо. Рядка е материята. В тази, рядката материя, ако вземете сега колко има оттук до Англия (Лондон), колко километра има? Около 3000 да кажем. Ако един звук от Лондон бих го приел по обикновените пътища чрез въздуха, 330 метра в секундата се движи, за колко часа щеше да дойде от Лондон дотук? За колко часа щеше да дойде? Виждаме по радиото вече, че една мисъл, един говор още като се говори, едновременно я чуваме. Даже по-бързо отколкото на сцената. Значи звукът се предава не по въздуха, но по етера, моментално се предава. Казвам, в човешката мисъл, нашата мисъл някой път я предаваме, чрез въздуха, а пък някой път можем да я предадем чрез етера. Че тази мисъл се предава веднага. Тогава мисълта е мощна. Ако твоето чувство не може да пътува бързо, то е през въздуха. Най-първо трябва да се научите. Силната мисъл, тя не работи чрез въздуха. В мисловното поле има една материя, по която човешката мисъл се предава. Ако ти, когато се молиш, не пращаш тази мисъл по тази материя, тя не може да иде при Бога. Ако предаваш в обикновено състояние, мисълта на две педи ще остане. Като се наблюдават хора, които се молят, гледаш там се върти над главата, нагоре не отива. Има хора, които, като се молят, като погледнеш, мисълта им светла. Цялото небе пронизано в пространството, изпращат, с милиони километри отива. Ти може да изпратиш твоята мисъл на слънцето, да я почувствуват. Тя ще иде по-бързо отколкото светлината. Твоята мисъл може да я изпратиш на слънцето, но трябва да знаеш как да я изпратиш. Сега вие не знаете къде е Господ. Но, ако изпратиш своята мисъл в етерното пространство на чувствата, ако те се проявяват, има един етер на мисловния свят. Ако ти изпратиш своята мисъл, своите чувства, веднага те ще се разпространят и в оня свят веднага схващат твоята мисъл. Тук на земята сте станция и веднага се знае на кого е тази мисъл. Когато вие подигнете мисълта си към Бога, ако тази мисъл е искрена и чиста, ти мислиш дали Господ те слуша. Затова не трябва да става въпрос. Но не трябва ти да изпращаш своята мисъл през

въздуха. Казваш: „Господи аз ти се моля.“ Тази мисъл няма да иде при Бога. Ти най-първо ще мислиш, ще чувствуваш, после ще говориш. Когато мисълта ти е приета, отговорено ти е на твоята мисъл. Ти ще кажеш: „Благодаря Ти, че Си възприел.“

Та казвам, туй ще бъде здравословното състояние. Ние всички се помолваме. Казваме: „Не зная дали моята мисъл отива.“ Ние се покваряваме, казваме: „Дали Господ ме слуша.“ По начина, по който се молиш, тази мисъл не може да иде. Аз често гледам радиото как говори. Да кажем ти възприемаш от Лондон. Ако ти говориш, не става, мислиш ли, че ще се предаде? Ако имаш предавател, твоята мисъл ще се предаде и те ще чуят. Ти, като слушаш, ти ще предадеш своята мисъл и той ще вземе да те слуша. Когато се занимаваме с духовния свят, трябва да имаме предаватели. Вярата е предавател. Без вяра не може мисълта ти да се предаде в Божествения свят. Без вяра не може, защото е предавател. Може да дойде една мисъл от невидимия свят. Ако речеш ти да отговориш, нямаш вяра. Вярата е сила. Без тази вяра не може да предадеш. Когато няма колебание, двоумение, изпращай мисълта си. Очакваш да ти отговорят, както те намерят за добре. Не определяй мисълта. Ти се молиш да ти помогнат. Всички, които така са се молили, всякога от невидимия свят им отговарят. Казвам сега, вярата във вас трябва да бъде един предавател на вашата мисъл, на вашите чувства. Сега туй, което остава неразбрано, това са старите ваши възгледи. Казвате: „Тия работи ние ги знаем.“ Тъй както и аз зная някои работи. Аз, който зная много работи, постоянно коригирам нещата. Не мислете, че духовния свят е такъв, какъвто вие сте го оставили. Мислите ли вие, които сте излезли да идете да се учите и 10 години сте били в странство, че като се върнете в дома, имате сестри и братчета, ще ги намерите такива каквито сте ги оставили? Всички са се изменили.

Та казвам, ние мислим сега, като идем в оня свят, ще го намерим такъв какъвто ние го знаем. Трябва да знаем всичките промени, които стават. Да знаем, знанието е там. Те желаят нещо от нас. Трябва да им дадем сведения. Понякой път мълчим, никакви сведения не даваме. Когато работите са добре, даваме сведения, щом загазим, мълчим, крием нещата. Мнозина от вас вечерно време не се молите, седнете тъй и бързате. Все ще кажете „Отче наш, Който си на Небето, да се свети Името Твое…“ и хайде в леглото. Някой чете дългата молитва, пък тя е много дълга, току бърза, бърза. „Добрата молитва“ [трябва] 3 минути да я прочетеш. Хубаво е 3 минути в съзерцание. Ти като кажеш „Господи Боже наш, Благи ни Небесен Баща, Който си ни подарил живот и здраве да ти се радваме…“, мисълта ти е приета и отговарят вече. Аз казах: „Господи Боже мой, Ти Си Мой Баща“. Господ казва: „Какво искаш Аз да направя за тебе?“ Ти ще

кажеш: „Ще стана рано, ще направя това и това. Как да покажа на тия хора, че Си благ?“ Той ти казва: „Това и това ще вършиш.“ Разговаряме се. Туй е разговор. Пък вие сега, като четете „Добрата молитва“ и много бързате и никакъв отговор няма. Сега туй трябва да стане не насила, от страх. Когато обичаш някого, готов си да пишеш хубаво. Скъсаш едно писмо, напишеш го хубаво. Щом не го обичаш, надращиш, надращиш. Тук-там и нацапано може да има и накрая се извиниш. Казваш: „Извинявай, много бързах, няма време.“ Не, не, като пишеш в духовния свят, ще напишеш хубаво. Една наша сестра французойка ми показваше една сестра, която е заинтересована с нашето учение, писала на друга сестра, но тъй хубаво написала писмото на френски. Много красиво написано от единия край до другия, образец на чисто писмо. Някой ще го нацапа, ще капне петно. Чисто трябва да бъде писмото. Седни и кажи: „Господи Боже наш“. Ако не ти отговорят, спри там. Аз се спирам върху това, понеже вашето старо радио се изменя. Вие имахте в миналото по-красиви радиа. Сега гледам и в радиото има прогрес. Наближава гласът до човешкия, приятно ти е да слушаш. И в духовно отношение има радиа, но те не са много кресливи. Един човек, като се моли, радиото да бъде хубаво, отлично. Първото нещо като станете сутрин, макар и да не сте разположени, гледайте да възстановите една хармония на вашите мисли и на вашите чувства. Ние сме длъжни, като станем сутрин. Колко блага Бог е дал, колко неща има да изявяваме, да работим. За пример, по колко езика знаете? Френски не знаете. Какво знаете от ангелския език? Вие искате да имате работа с ангелите, вие искате да имате работа с Божествения свят, пък езика не знаете, тогава трябва преводчик. Идете в небето, говорите български. Те търсят някой българин. Случва се. Но ако няма, казват: „Ще чакаш.“ Ти, като говориш на български, те ще превеждат. Вие мислите, че в небето всички знаят български. Те лесно може да го научат, но са толкоз заети, че казват: „Нека дойде някой българин.“ Вие ще кажете, той ще превежда. Да превежда мисълта или може да превежда на духовния език. Докато ние научим духовния език, ние се нуждаем от преводачи. Не може така да говориш, има преводчик между тебе и Бога, ще има ред същества, които ще присъствуват. Защото тази мисъл, която от нас излиза, тия чувства, които от нас излизат, са толкоз груби в своите трептения, че трябва да се нагодят, та да достигнат до ушите на Бога в хубава форма. Та затуй, понякой път, невидимия свят трябва да ни създаде страдания. Когато искаме да се молим, ще ни създадат страдания, за да може молбата да бъде другояче, за да може по Божествено да се молиш. Започваш да се налагаш, казваш: „Това искам, Господи, онова искам.“ Та първото нещо – мнозина от вас имате много мъчнотии, не знаете да се молите. Виж какво е казано. То е цял процес. За да се научите да се молите, най-първо трябва да се научите да мислите и да чувствувате правилно. Сега, колкото пъти говоря, не визирам никого от вас. Не че ни слушат от невидимия свят, но

много от вашите мисли и желания изискват дълго време да се изпълнят. Изпращаш една мисъл или едно желание на Бога, на което след една година може да ви се отговори. Вие по човешки казвате: „Как, сега мене ми трябва!" Та казвам, когато искате спешни работи, трябва да искате най-малкото. Научете се най-първо да искате по възможност най-малкото. Защото, ако ви дадат най-голямото, вие няма да знаете. За пример вие искате да ви обичат хората. Вие не знаете какво искате. Най-първо изисквайте най-малката любов, която хората може да ви дадат. Вие искате да ви обичат всички. Съберат се най-малко 1000 хора, искат да ви прегърнат, да ви целунат. Четири–пет хиляди души, този ви прегърне… Вас целували ли са ви 1000 души? Вие не сте готови да издържите такъв един изпит. Вие сте готови да целунете когото обичате. Вие сте се молили всичките хора да ви обичат. Дадат разпореждане 400–500 души веднага да дойдат да ви обичат. Като дойде, учтивостта го изисква. Този човек, както и да ви целуне, вие го търпите. Не може да кажеш: „Не желая." Ама някой ще те хване, ще те целуне. Ти ще седиш и ще носиш последствията, защото тия хора изпълняват заповеди. Тия хора няма да дойдат облечени с фракове. Кажете: „Господи, искам само един да ме целуне или двама или трима." Христос казва на едного: „Аз дойдох в дома ти и ти нито вода ми даде, нито ми изми краката, нито целуване ми даде." Той, като погледнал Христа, казва: „Да видим какъв ще бъде този. Неговото учение не е съгласно с Мойсеевото учение, с традициите. Гледай тази жена му целува краката." Казва: „Тази жена извърши една работа." Казва: „Тя направи това за един пример." Христос, ако дойде във вас, как ще Го приемете. Той и днес може да дойде във вас. Вие може, като този учен фарисей, така да погледнете. Може да сте заняти сега. Казвам, трябва да се даде на духовния свят един естествен път. Естественият път е Божествения път на нещата. Гледам туй безпокойство, което е обхванало всички. Някой път идват безпокойства, хиляди безпокойства има. Как ще се освободим ние от безпокойствата? Да кажем, вие слушате и ще идете някому, ще разправяте туй, което аз говоря. Не може друг да го разправя. Какво ще предадете? Разбраните неща аз съм направил. Вие трябва да разбирате физическия свят, трябва да разбирате духовния свят и умствения свят. Те са радио. Те са линии. Когато предадеш една мисъл, трябва да ви стане светло. Когато предадеш едно чувство, трябва да ви стане топло отгоре на главата, да почувствуваш един импулс за движение, да почувствуваш желание за движение. В човека трябва да се роди един импулс за работа, едно вдъхновение, да имате една форма в дадения случай. Да помислите, да почувствувате и да направите нещо, най-малкия импулс. Ние не говорим за големи работи. Сутрин, като станеш, да имаш един малък импулс, Божественото на физическото поле. Най-малкото чувствуване в духовния свят и една малка мисъл в мисловния свят. Тия неща през целия ден ще ви дадат импулс да свършите добре работата. Не мислете, че от невидимия

свят ще разрешават. Вие имате един човек, който не ви обича, то е задача заради вас, с три неизвестни. Най-първо имате хикс [X], това е физическият свят, ще видите неговия характер какъв е. Втората неизвестна това е Игрек [Y] . Това е духовният свят и третата Зет [Z], това е мисловният свят. Те са три неизвестни. Най-първо трябва да знаете неговото тяло в какво състояние се намира, да постъпите както тялото изисква. Втората неизвестна е неговото сърце, [то] е в особено състояние. Какво изисква туй неговото сърце? И най-после да знаете неговият ум какво изисква. Ако вие на един човек разберете каква е неговата мисъл. Неговата мисъл да съответствува на неговите чувства и неговите чувства да съответствуват на неговите постъпки, този човек е вече разположен. Ако някой човек иска да влиза във вашето положение, трябва да се разбираме. Ако не се разбираме, не може да се образува връзка, никакво братство, никакво сестринство, никакво приятелство. Законът трябва да се образува, във всички религиозни общества има едно разединение, има друго нещо, което правят хората. Какво е веруюто? Че братство трябва да съществува. Под думата „братство“ разбираме правилно отношение. Под думата „сестринство“ разбираме правилно отношение. Казвам, правилото за в бъдеще, какво ще бъде, за приятелството? Приятелят е врата. Ти имаш една врата вкъщи или може приятелят да ти даде [бъде] бащата. Да кажем един момък иска да се жени. Казва: „Аз имам една майка.“ Майка му е една мярка. Той на своята избраница трябва да каже следното: „Аз имам една майка, която обича[м]. Ако можеш да обичаш майка ми, както аз я обичам, може да имаме приятелство, добре дошла си. Ако не я обичаш, връзка не може да имаме.“ А пък какво проповядват младите моми и младите момци? Младите моми и младите момци проповядват Христовото учение, точно го проповядват. Той казва: „Ще се откажеш от баща си и от майка си, от брата си и от сестра си и ще тръгнеш подир мене.“ Религиозните хора казват: „Трябва да се отречеш от света.“ Какво ще ти дадат сега? Ако дойде един и иска братство, аз ще кажа: Аз имам един Баща на небето, ако ти може да го обичаш, може да ми бъдеш брат. Ако не го обичаш, не може да ми бъдеш брат. Ако дойде една жена, казвам: „Имам един баща и една майка. Ако може да ги обичаш както аз ги обичам, можем да бъдем братя.“ Тя казва: „Ти остави тази майка, истинската майка е винаги млада.“ Аз говоря за онази, младата майка, която никога не остарява. Аз говоря за онзи баща, който никога не остарява. Те ги представят стари. Старостта означава сила, мощ, знание. Туй, което има в старо време, казват всесилен е Господ, няма по-стар от Господа в света, но Той е всесилен.

Та казвам, туй, което ви говоря, то не е за общо, не може да се проповядва, то е учение само заради вас. Вие го приложете в себе си. Дето можете да приложите, приложете. Дето не можете да приложите, оставете настрана.

Не оставяйте чувството, което имате, защото ако оставите чувството, новото го няма. Вие ще влезете в морето, в една малка лодка. За предпочитане е, отколкото да сте във водата и да се държите с ръцете да плавате. Първо – чистота в тялото, всичките ви пори да са отворени. Чистота в сърцето, всичките пори на сърцето да са отворени. Чистота на ума, всичките пори на ума да са отворени. Най-първо, като станете, мислете за порите на вашето тяло. Отворете ги, за да влезе Божественият въздух.

Тази песен „Тъги, скърби са богатство" как ще я изпеете? Както я пеете, не се пее. (Учителят изпя песента изразително.) Представете си, че имате едно същество от невидимия свят, че му пеете. Като пеете, аз ще му изпея както зная. След като я изпе[я], нека ми направи своята забележка, няма да се плаша, той ще ме разбере. „Тъги скърби са богатство, в душа скрити", пейте в себе си тази песен, тя е за сърцето. За постъпките е „Давай, давай", на физическото поле. Сега учете се да пеете. Много малко правила има в музиката за динамичното пеене. Като си болен, като изпееш тази песен и хремата и треската, всичко си отива. Като пее песента „Давай, давай", тя дава навън и всичко дава. Божественият свят е даване. Какво велико даване има в Бога! Всичко туй изобилно дава Бог. Всеки ден Той дава и всички тия деца са недоволни. (Учителят показва как ние пеем.) Туй не е имитация. Но, аз съм слушал някои така пеят. Кой какъвто глас има, да го издава. Но може да имате хубави гласове, трябва да имате чиста мисъл. Може да се образува какъвто глас искате. Не подражавайте [на] другите. Подражавайте само техния начин. Всеки човек е създаден по особена гама, по особен начин. Според както си създаден от Бога, пей само така. Сега, на каква гама е написана песента „Давай, давай"? – Мажорна. То е слизане.

Отче наш

Оценявайте въздуха, чистия въздух, който Бог ви дал.

9 Лекция от Учителя,
държана на 30 ноември, 1938 година
София, Изгрев

1938_12_02 Сухота и влага
лекция на Младежкия окултен клас

СУХОТА И ВЛАГА

Добрата молитва.

Изпейте сега „Аз мога да кажа“.

Изпейте „Аз смея да кажа“.

Трябва да имате много голямо въображение, да си представите когато се отнася до Божествения свят, за духовния свят да си представите едно слънце, при което мислите растат, чувствата растат съразмерно и добрите постъпки растат и се развиват. Само когато тази светлина дойде, тогава те могат да растат. Да кажем, някой път си неразположен – нямаш достатъчно или топлина, или светлина. От две неща зависи неразположението ти: или нямаш достатъчно топлина, или нямаш достатъчно светлина. Един паралел има. Този свят е двоен, два центъра има. Мисълта съставя един център, чувствата друг. Те са фокуси, между които слънцето постоянно озарява чувствата. Някой път вие сте неразположени. То е един научен метод. Вие не си давате задача, защо сте неразположени.

Сега, какъв паралел бихте направили? Ако е лятно време, суша има. Голямата суша какво ще произведе? – Ще има малко влага, но същевременно във въздуха ще има доста прах. Значи такива малки, твърди частици, които се носят из въздуха, които понякой път правят голяма пакост. Пък може да е много влажно. Тогава ще имате обратния процес. Какво ще има във време на влага? Щом е много влажно, ще усещаш ревматизма, ще усещаш болки на ръцете, на пръстите. Туй зависи от влагата. Ако дойде суша в човека – и в човека има суша – суша може да има и в неговата глава, пък и влага може да има. Някой път може да има суша в сърцето му. А трябва едно нормално състояние. В дадения случай трябва да има една мекота. Мекотата е едно качество. Нали сте учили в зоологията за мекотелите?

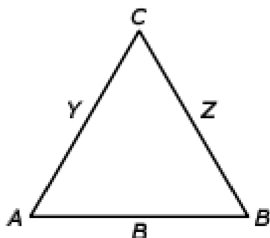

Фиг. 1Може да си послужим с един триъгълник ABC (Фиг. 1). Ако страната AC представя главата, ума, мисълта вече се проявява, после имате BC,

духовния свят. Или АС в дадения случай представлява светлината, ВС представя духовния свят, чувствата, същевременно представя и топлината. АВ в дадения случай какво представя? Тя представя хармонията, общия резултат. АВ представя светлината и топлината, съединени в едно хармонично състояние. Значи в АВС ти ще се научиш да съединяваш пропорцията на светлината и топлината. Пропорцията на сухото време и на влажното време. Сега думата „сухота“ употребяваме за психическия живот. Казваме: „Той е сух човек.“ Тогава ние си мислим, че по-малко живот има този човек. Но сухотата представя едно скържаво състояние на човека, когато човек е толкова сух, че не иска нищо да даде от себе си. Той казва: „Ако дам малко, нищо няма да остане на мене.“ Една хапчица не искаш да дадеш, мислиш, че тази хапка ще свърши всичко. Някой път не ти стига ума. Казваш: „Нищо не зная.“ То е сухота. Ти си сух човек. Торбата ти е малка, трепериш да не би малката коричка, която имаш, да изчезне. Един вътрешен страх, че си неспособен. Това е сухота. Казваш: „Лош човек съм.“ – То е сухота. Малко работи някой, ленив човек е. – То е сухота. Защо ленивият е сух? Той го е страх да не би да направи нещо да се повреди. Или като мръдне ръката си, да не би да стане нещо. Ако проточи ръката си, да не би да се скъса. Седи като едно деликатно същество, страх го е да се мръдне, да не би да се скъса нещо. Или вас може да ви е страх да не би да ви се смеят хората.

Представете си, че в едно общество дойде един адепт, когото хората биха осмели. Той знаете ли какво би направил тогава? Ако е отвън, на отворено място, тия хора са хубаво облечени, те му се смеят, какво ще направи този адепт? Той моментално ще направи и няма да се минат 5–10 минути, ще направи да се заоблачи, ще завали дъжд, че ще ги окваси хубаво. Като ги окваси, ще започнат да се смеят на себе си, на него няма да се смеят. Всякога, когато се смеем на другите, ние сме сухи, когато престанем да се смеем, ние сме влажни, мислим за себе си. Смееш се на един човек, виждаш някаква противоположност, която не я забелязваш в другите, забелязваш я само в него.

Вие казвате сега: „От мене нищо няма да стане.“ То е сухота. Значи, сухотата подразбира, че в органическия свят, в този психически свят топлината не работи както трябва. Малко топлина имаш и малко влага имаш. Сега, по какво се отличава един човек, който е даровит, и друг, който не е даровит, по какво се отличават? Всякога трябва да отличаваме, по какво се отличава даровитият и по какво се отличава недаровитият. Онзи, който не е даровит, иска всичките удобства. Той иска да има хубави дрехи, да е хубаво облечен, хубави обуща, деликатни, да има една стая хубава, да е осигурен, да има доста пари за учене, после да има превозно средство от дома му до гимназията или университета, ако следва там. Този,

който е обикновен, той иска големи удобства. Онзи, способният, той не обръща на това внимание. Той иска да има само книгите, учебниците му трябват само. Не му мисли дали ще има обуща. Той като хване книгата, книгата държи в ума си, той не обръща внимание на външните условия. Погледне, казва: „Лесна работа." Дотогава, докато вие мислите само за външните неща, вие имате обикновени дарби. Щом мислите само за науката, за знанието, треперите заради него. Казвате: „Като развием знанието, обущата ще дойдат, шапката ще дойде." Дето има знание и външните неща ще дойдат. Кога се късат обущата? – Когато знанието е осиромашало. Когато знанието забогатява, и знанията забогатяват. Когато знанието забогатее, и здравето забогатява. Когато знанието осиромашава, и здравето осиромашава. Казвам: Всичките хора носят ония последствия на миналите поколения. Някой път ти се родиш в един дом, за да забогатееш, да внесеш една нова струя в себе си, не само в своя организъм, в своя умствен свят, но в цялото поколение, което ти представяш. Ти си като един депутат в камарата. В България на колко хиляди души се избира един депутат? – На 20 хиляди души. Следователно, всеки, който е дошъл на земята, е един депутат, който представя интересите на същества от другия свят. Вие сега сте депутати, непризнати депутати. Щом влезете в Народното събрание, то ще започне да функционира, ще се проверят документите, както на един посланик проверяват акредитивните писма и ще го признаят, че той е представител на някоя област. А пък някои депутати са станали смешни, те отиват само за дневните, че манкират. Все ще намерят някоя причина: или че са болни, или неразположени. А пък те, не че са неразположени, но не обичат да се занимават с обществена работа. Сега правя паралел.

Понякой път вие искате да се занимавате със себе си. Вие искате тука да живеете добре. Пък вие не сте дошли на земята да живеете добре. Да живеете добре, разбирате вашите интереси да не се засягат. Вие не искате да се занимавате с разрешаването на някой въпрос. Че трябва да се живее добре. Да се живее добре, то е един обществен въпрос, който засяга невидимия свят, умствения свят, духовния свят. Защото щом обеднеят хората на земята, интересите горе на духовния свят са нарушени. Щом забогатявате, те са добре. Казвам: Във вас това съзнание не е проникнало. Вие сте дошли до въпроса и казвате: „Трябва да се живее добре." Обуща трябва да има, въглища да има, това няма, онова няма, виждаш, други си наредили работите. Всичките депутати какво ще си нареждат работите? Да са облечени ли добре или добре да си гледат работата? Да бъдат с цилиндри и ни дума да не кажат, само да чакат и да слушат. Никой не взема участие.

Вървят двама души приятели, единият е шеговит, пък другият иска да му

угажда, да не му противоречи. Той казва: „Колко е хубав денят.“ – „Да, много хубав.“ Пък денят е облачен. – „Светло е.“ – „Да, да, светло е.“ – „Ама какво се заоблачи.“ – „Да, да, заоблачи се.“ – „Ама почна да духа вятър.“ – „Да, да, започна да духа вятър. Да, да, задуха вятър.“ Депутатска работа. Какво трябва да кажеш? Ти дойдеш и кажеш: „Тази работа не върви.“ Или: „Лошо ми е.“ Какво разбирате под думите „Лошо ми е“? Да разчленим. В какво седи разликата между „Лошо ми е“ и „Лош съм“? Или кажеш: „Лошо става.“ Ние казваме, че времето е лошо. Когато има много кал, казваме: Лошо е времето, където и да ходиш, може да се окаляш. Влагата и сухотата в човека не са в хармонично състояние. Та казвам сега: Какво разбирате под думите „Лошо ми е“? Всякога, когато кажеш: „Лошо ми е“ разбираме, че има нещо в стомаха. Казваш: „Неразположен съм.“ Какво разбирате под „Неразположен съм“ и какво разбирате под „Лошо ми е“? Неразположението всякога поизтича от сухота в нервната система. А пък „Лошо ми е“ произтича от голяма влага в стомаха. Казва: „Малко неразположен съм, нервен съм.“ – Сухота има в нервната система. Сух сте. Малко вода трябва, една–две капки вода. Един човек припада, вие го напръсквате с малко вода и той се свестява. Малко влага му трябва да дойде в съзнание. Или вървиш някъде и мислиш, че имаш пари в джоба си. Ти да кажем пътуваш и бръкнеш в джоба си, няма пари. Изведнъж се стреснеш, иди ти да припаднеш. Значи от нямането на средства ти можеш да изгубиш съзнанието си. Какво е това състояние, сухо ли е или влажно? Нямането на пари сухота ли е или влага? Когато нямаш пари, сухо време ли е или влажно? – Сухо. Как ще го докажете, че е сухо? Защото някой път времето може да бъде сухо и да има изобилие, пък някой път може да е влажно и да има изобилие. Може и във влагата да няма изобилие. И във сухото време да няма изобилие. Тогава какво трябва да направиш? Като си неразположен, как се лекува неразположението? „Неразположение“. Не-то ще турим в скоби. Ще стане „Разположен“. Ще изхвърлим „не“-то. Туй показва неразумност. Защо си неразположен? Хляб ли нямаш или вода нямаш? Неразположение имаш сега. Вземете в обикновения живот един богат човек, ако ти му дадеш едно парче хляб, той ще се обиди. Той ще каже: „Господине, аз куче ли съм да ми даваш едно парче хляб? Ти знаеш ли кой съм аз?“ Ако този човек е бил някъде на екскурзия, че два деня е гладувал, поиска хляб и ти му дадеш, като вземе сухия хляб, хич няма да е куче. Отде произтича това? От неразбирането. В първия случай той не оценява хляба. Даденият хляб известна цена (има), аз трябва да оценя хляба на онзи, който ми го дал. То е друг въпрос, че хлябът има своя цена, който и да ми го дава. Ако този хляб е парче злато, ще кажеш ли: „Аз куче ли съм, че ми даваш това парче?“ Ако един богат човек се докачи, че му дават едно парче хляб, казва: „Аз куче ли съм, че даваш парче хляб?“ Добре, но ако извадя едно парче злато и дам на този човек, какво ще каже? Ако му дадете едно парче злато, той ще ли се докачи? – Няма да се докачи.

Защо не се докача? – Понеже в първия случай не разбира цената на хляба, той се докача. Казва: „Той мисли за себе си.“ Във втория случай не се докача, понеже като му дадеш злато, веднага го оценява. Казва: „Откъде си го намерил?“ Той оценява златото. Или представете си, че вие давате подарък един голям диамант. Ти си намерил някъде диаманти като кокоши яйца, като обикновените кокоши яйца. Изваждаш един диамант от джоба си, даваш го. Какво ще каже богатият човек сега? Понеже той оценява диаманта, той е доволен. Но ако му дадеш един обикновен камък, той не оценява, той ще каже: „Ти, господине, на кого даваш? Знаеш ли, че аз съм учен човек? Какво искаш, да ме лъжеш ли с този обикновен камък? Или ти искаш да ме залъгваш?“ Значи, даваш му един предмет, който той не оценява. Той ще се обиди. Затова в живота си ето на какво трябва да обръщате внимание. В самовъзпитанието, в отношенията на хората, всяко нещо, което даваш или на себе си, или на другите, трябва да има известна цена. На хубавото, на туй, идейното, ще дадеш цена. Ти искаш да привлечеш вниманието на хората. Ти ще дадеш на хората най-хубавите мисли. Една мисъл, която има цена в себе си, ще я привлечеш. Едно предложение, което ще изкажеш, да има цена в себе си. Кажеш нещо някому, той казва: „Я го повтори още веднъж.“ Кажеш някое изречение и пет пари не струва, не искат да те слушат, не искат да те слушат другите. Затуй внасяйте мисли в себе си, които имат цена. Внасяйте ценни работи в себе си.

Една майка изпраща сина си и му казва: „Синко, да говориш много дълбоки и високи работи.“ Той среща едного и казва: „Планина.“ Среща другиго и казва: „Дълбочина.“ – Големи работи. Среща трети: „Океан, простор.“ – Големи работи. Среща другиго, казва: „Държава.“ Този, който казва „планина“, ти може да му се смееш, но все таки като каже „планина“, в тебе създава мисъл. Пък ти сега се смееш, не знаеш защо ти казва „планина“. Майка му казала да казва големи и високи работи. Казвате: „Да бъдем добри.“ То е планина. Срещате едного – „Да бъдем добри“. Срещате друг: „Да бъдем добри.“ Добрият човек сух ли е или влажен? В добрия човек светлината и топлината са пропорционални. В сухотата трябва да намерим друга дума. Добрият има достатъчно сухота и достатъчно влага. Щом има само сухота, спрян е процесът на развитието. Щом се спре един процес в природата, щом растенията спрат да се развиват, стават сухи. Думата „сухота“ трябва да се измени. С У Х – имате три неизвестни. Сухотата е една задача с три неизвестни. Аз бих ви развил цяла една сказка върху сухотата. Сухотата подразбира, че формите на физическия свят не са на място. Съдържанието не е на място и смисълът не е на място. Нещата нямат красива форма, съдържание нямат и смисъл нямат. Когато нещата нямат форма, както трябва, нямат съдържание, както трябва и смисъл както трябва, туй е вътрешният смисъл на сухотата.

Значи, тази сухота трябва да я измените. Как ще променим сухотата да ѝ дадем форма, да ѝ дадем съдържание и да ѝ дадем смисъл? Както сега е създадена думата с тия трептения, като кажем сухота в мислите и сухота в чувствата, сухота в живота, туй подразбира, че формите нямат съдържание. Обикновени работи, трици. Тогава казваме: „Трици е това“ или „Прах хвърля в очите“, или много други работи, с които може да се обясни. Аз го наричам коментарии на сухотата. Там, дето има сухота, ще има и трици, пък ще има и прах. Казвам: След време думата „сухота“ ще се измени. Тя е остаряла вече. Сега трябва да се подмлади.

Сух човек си, започни да мислиш. Ако започнеш да мислиш, може да промениш своята сухота. Защото всички имате сухота. Ти си недоволен, това е сухота. Неразположен си, това е сухота. Или казваш: „Аз не съм даровит.“ Това е сухота. Не съм здрав, имам нещо във формата. Нямам достатъчно сила, това е сухота. В дадения случай ти трябва да схващаш онова естествено положение, което природата е вложила в тебе. Един човек най-малко трябва да знае каква е неговата цена. Той не трябва да подценява онова, което тя е вложила в него. Никога не трябва да подценява главата си. Никога не трябва да подценява сърцето си. Никога не трябва да подценява душата си, тялото си да не подценява. Щом не си здрав, ще подобриш формата на тялото си. Щом не си разположен, ще подобриш съдържанието, ще подобриш топлината, добротата, съдържанието на живота си ще подобриш. – Да вярваме в Бога. Много обикновени работи са станали. Да вярваш в Бога, както сега се изнася, то е сухота. Суха работа. Вярваш ли в Бога? – Вярвам в Бога. – Това няма съдържание. Какво значи човек да вярва в Бога? Ти не можеш да вярваш в Бога, докато не Го обичаш. Не се вярва в това, което не се обича. Следователно, вярата е един процес инволюционен. Най-първо вярата се събудила в инволюционния процес. Човек започнал с любовта, слиза във вярата и дошъл до надеждата. От възвишения, Божествения свят, от света на любовта слиза в света на вярата, в умствения свят и от умствения свят слиза в духовния свят на надеждата, и от духовния във физическия свят. Когато говорим: „Да имаме любов, да вярваме“, ние трябва да имаме предвид да се роди любовта. Ако вярата не предизвика любовта, тя не е вяра. Коя вяра е права? – Която извиква любовта. Когато вярата предизвиква любовта, процесът е започнал. Тогава се задава въпросът: „Как да му вярвам?“ Там е въпросът. Онова, ценното във вярата е, че тя носи съдържанието на любовта. Вярата се оценява според цената на любовта. А пък любовта носи друга една идея в себе си. Тя носи цената на духа. Следователно, когато на мене някой ми говори за любовта, разбирам мощното, силното, великото в света. Това е Бог. Когато говорят за духа, подразбирам не една форма, но подразбирам онова мощното, в което всичките неща са възможни. Всичко, каквото аз желая, можем да го

постигнем. То е духът. Казвам: Тия неща, ако не ги знаете, няма да се ползувате. Ако идете при всеки извор, който може да ви утеши. Вие сте неразположен, понеже имате жажда. Всеки планински извор може да ви утеши. Като идете някой път, правете наблюдения. Щом сте неразположен, щом дойдете до извора, той блика, и ще видите във вас се зароди едно разположение. Като го погледнете, яви се една малка усмивка, погледнеш, като че се разговаряш с него. И той се разговаря с тебе. И двамата се разговаряте. Единият отгоре, другият отдолу. Този извор казва: „Тебе чаках. Сърцето ми трепери." Той блика. Изворът казва: „Аз мисля, да не би да е станало нещо с тебе. Че сърцето трепереше от любов." И блика, блика, блика. Ти казваш: „Виж колко ме обичал." Той е жив, блика. Ти като пиеш, го поглеждаш, казваш: „Колко е хубава тази вода." В природата вече има една идея, живо е всичко. Когато един добър човек отиде при извора, той вижда Бога, Който излиза. Той това вижда. Като пие, той ще се върне да разгледа местността, ще види цялата местност наоколо, ще се запознае, казва: „Колко хубаво място, на какво хубаво място е този извор." Седне, разположи се. Който не разбира, търси нещо. Какво търси?

Вие виждали ли сте има едни малки бръмбари? Правете известни научни изследвания. Веднъж гледам два бръмбара от лекокрилите, единият нагоре обърнат с главата, другият със задницата нагоре. Казвам: Какво правят тия бръмбари? Една топка, така валчеста, направена от някакво вещество, гледам, карат я. Единият с главата нагоре, другият с главата надолу. И двамата се кооперирали. На две противоположни мнения са. Единият, с убеждения за невидимия свят, има нещо възвишено, другият казва: „Всичко е тук, на земята." И двамата са философи. Единият казва: „Тази топка дойде отгоре." Другият казва, че тази топка дошла от земята. Те я търкалят. Аз разсъждавам. После някои учени хора може да четат по книгите, казват: „В тази топка те си снасят яйцата, търсят място де да оставят топката, да намерят такова място, че да се излюпят техните деца." Единият казва: „Да се помолим на Бога, да ни покаже." Другият бръмбар казва: „Аз ще се помоля долу на земята, че отгоре Господ да помага и отдолу земята да помага, че да не стане хата." Аз като разсъждавах, ми идат тия мисли. Те се движеха и аз гледам по пътя, наблюдавам ги какво правят. Интересува ме и двамата как мърдат крачката, какви криви линии правят. Аз не седях да видя какъв ще бъде крайният резултат. Но това е наблюдение само, как търкаляха тази топка.

Казвам: И ние в света търкаляме една топка. Каква е тази топка? То е щастието, което ние търсим, че като сме намерили, гледаме навреме да го осигурим. Имаш някоя къщица, то е топката. Ти седиш и мислиш да не стане нещо. Тази къща седи като идея в твоя ум. Една къща не е само за

едного. Казвам: Това е сухота. Щом има сухота, има нещо нехармонично. Формата не е както трябва. Нямате форма, върху която да се спрете. Аз под думата „форма“ във физическия свят разбирам един свят добре уреден на физическото поле. Когато говорим за форма, подразбирам клетките на твоето тяло, клетките на мускулите, всички имат отлична пропорция, отношение. Казвам: Този човек е красив. Под думата „съдържа“ ние разбираме, че всякога в човека има една доброта в него. Идея има. А под „смисъл“ разбираме, че този човек е гениален. Всичките неща у него са на място.

Гениалният човек от тия линии ще създаде нещо. Обикновеният ще мисли, че това са стъпала, по които може да се качва. Гениалният човек е онзи, разумният човек. Той ще създаде друга една фигура. Или ако имате 1111, колко прави това? Ако го преведете във физическо отношение, то означава количество. Ако речете да му дадете съдържание на 1111, какво съдържание ще му дадете? Как ще изтълкувате работите? Единицата е десет пъти по-малка от десетицата, сто пъти по-малка от стотицата. Стоте е сто пъти по-голямо от единицата. Десетицата е десет пъти по-малко от нея. Единицата е най-малкият богаташ. Десетицата е по-голям и хилядата е най-големият. Питам: Какво съдържа хилядата, стоте, тези работи какви работи може да съдържат? Ще ги турите на работа. Има цяла една динамика. Хиляда или ако вземете стоте. Кога числото става динамично, в движение? 1, 2, 3 – едно е идеята, две показва по кой начин може да се постигне идеята. Едно – имате един зародиш, две – имате почва, върху която този зародиш е посаден. Три е ония условия, при които туй семе може да расте, светлината и топлината. 123 значи да го преведеш в органически смисъл. Имаш 123 лева в джоба си. Ти на тях трябва да създадеш една хубава форма, едно хубаво съдържание и хубава смисъл. То не е обикновено число. Представете си, че вие имате 123 семки, събрани, общо количество. Стоте са житени зърна, 20 зърна са крушови и трите са сливови костилки. 123. С туй число вие, гениалният човек в няколко години може да станете милионер. Стоте житени зърна с 20 крушови /ябълкови/ и трите сливови като ги посадите, вие след няколко години като ги разровите, вие ще имате и научно с какво да се занимавате. След десет години вие ще бъдете добре възнаградени. Ако мислите по обикновено, казвате: „Какво ме ползуват сто житени зърна, 20 ябълкови и три сливови?“ Хвърлите ги, казвате: „Не искам да се занимавам с тях.“ Гениалният човек веднага ще произведе нещо в живота. Той вижда вече условията за бъдеще. Казвам: Туй число, то е в човека. Най-първо ще погледнеш на главата – то са стоте зрънца, ще погледнеш на сърцето, то са 20 семена и най-после ще погледнеш на ръцете и на краката, то са трите семена.

В какво седи гениалният човек? Той ще направи едно пиано и знае да свири, знае наляво и надясно как да си мърда ръцете. Преди няколко дена един баща води детето си казва: „Повредени са очите на детето, какъв цяр ще дадеш за очите?“ То постоянно си движи врата надясно, наляво, нагоре, надолу, а пък очите седят в статическо положение. Очите не се движат. Разнася ги като някой инвалид. Очите ги носи като в количка, разнася ги навсякъде. Казвам: Вратът ще седи на едно място, пък очите ще започнат да работят, не вратът да се обръща. Вратът и да се обръща, нищо няма да види. Ако вратът се дигне нагоре, какво ще види той? Та рекох: Нека детето да вземе да си мърда очите. Да не си мърда главата, но очите да ги дига.

Много хора като говорим за Бога, казват: „Къде е Господ, я Го покажи!“ – Ти не гледаш с очите си, но мърдаш врата си. С врата не можеш да намериш Господа. Като започнеш да чувствуваш, тогава ще Го намериш. Вратът ще седи тих, спокоен като войник, а пък умът ти и сърцето ти ще работят. Пък сега умът ти не работи и сърцето ти не работи. Търсиш Господа с ръцете си, с краката си, казваш: „Къде е Господ, да Го хвана?“ Какво означава „да хванеш“? Какво разбирате под думата „хвана“? Хвана, ако го вземете, значи хаван. Който хваща, той влиза в хавана, грухат го. Като излезе от хавана, ще излезе огрухан, както грухат житото. Всяко нещо, което мислиш, че си хванал, ти ще излезеш огрухан. Ти мислиш, че си хванал нещо. Кажи: „Нищо не хващам.“ Защото всяко нещо, което е хванато, какво ще го правиш? Духовните работи не трябва да се хващат. Има неща, които трябва да се хващат, но всичките духовни работи, за тях трябва разбиране. Да мислиш. Казвате: „Къде е Господ?“ Ти живееш в Него. Светлината иде от Него, топлината иде от Него. Всичко, което функционира в тебе, ти живееш в Бога. Всеки ден Той ти говори и досега ти не си разбрал езика Му. Ти скърбиш, кой скърби в тебе? Господ скърби. Казва: Синко, синко, толкова години работя и ти нищо не работиш. Той е, Който скърби, че и ти чувствуваш Неговата скръб. Господ казва: Ако така живееш, нищо няма да постигнеш. Ти казваш: „Да, да, нищо няма да постигна.“ Като започнеш да скърбиш, ще кажеш: „Господ скърби, да не карам Господа да скърби, но да карам Господа да се радва.“ Вие не скърбите. Щом поправиш погрешката, тогава скърбиш. Щом не поправяш погрешката, Господ скърби в тебе. Тъй разсъждавам аз. Туй е правото разсъждение. Поправям погрешката, аз скърбя, Божественото в нас скърби. Скръбта не е нещо лошо. Скръбта е един велик подтик на природата да освободиш, да приложиш онова, което ти е дадено, да го постигнеш. Един вътрешен импулс има в скръбта, има да реализираш нещо. Ти не можеш да пееш. Не че не си даровит. Не може да дадеш онзи облик, онази форма на пеенето, един импулс. Щом създадеш тия форми, щом създадеш вътрешния смисъл и съдържание, веднага сърцето се отваря, ти си радостен, че си дал ход на музиката. Божественото в тебе се

радва. Та в нашите постижения ние се радваме, че даваме възможност на невидимия свят да се радва. Понеже в нашите постижения те се радват. Когато успяваме да постигнем нещо, те се радват. Никой не живее за себе си. Казвате: „Аз много скърбя.“ Има кой да скърби за вас. Това е един нов начин на разсъждение. Казва: „Няма кой да влезе в положението ми.“ Щом ти скърбиш, значи най-умният, най-силният в света, Той ще влезе в положението ти. Казва: Тъй, както живееш, не е хубаво. Да измениш живота си.

Да ви приведа един пример. Тебе ти е скучно. Баща ти оставил една хубава цигулка от Страдивариус, вече си на 20 години, гледаш тази цигулка, изваждаш я, отваряш я, не върви тази работа. Казваш: „Отде да дойде един голям късмет? Оставил баща ми някоя кутия, защо не остави малко пари? “ Твоето бъдеще е в тази кутия. Вземи че свири. Парите ще потекат, като в чувал ще дойдат. Тази цигулка е първокласна, тя струва няколко милиона. Тука дойде един сръбски виртуоз, който носеше една цугулка, която струваше десет милиона лева, сто хиляди долара американски, десет милиона български.

Ти седиш и мислиш, че нищо нямаш. Господ ти дал богата глава, която струва милиарди. Ти казваш: „Не зная какво да правя с главата си.“ Направи тази глава да мисли. Отвори кутията. После отвори сърцето си да чувствува, да влезете във връзка с природата. Ти казваш: „Аз съм нещастен.“ Не си само ти нещастният човек. Като тебе, които са безделници, всички страдат. Щом страдаш, не си само ти. Щом започнеш да страдаш, не можеш да учиш. Казва: „Остаряхме.“ – Сух си. – „Изгубихме парите си.“ – Сух си. – „Тази работа е непостижима, животът няма смисъл. Идеал няма в света.“ – Сух си. Така не се разсъждава. На кои хора животът е сух? На обезформените, които нямат форма в себе си. Сега вие си задавате въпроса: „Ние от кои сме?“ Ако вие ме попитате: „Ние от кои сме?“, аз ще ви попитам: Сух ли сте или влажен? Не че не знаем. Всичко (е) постижимо в света, когато любовта произведе вярата, вярата произвежда надеждата. Когато любовта донася смисъла на живота, когато вярата донася съдържание на живота и когато надеждата даде онази форма, в която животът може да се облече. Това е животът. Любовта дава смисъла, вярата носи съдържанието, а надеждата носи формата, в която животът трябва да се облече. Аз тъй мисля. Щом някой ми говори за любов, казвам: То е великият смисъл на живота, който Бог е вложил. Във всяка мисъл има велик смисъл. После като ми говори някой за вярата, казвам: Съдържанието носи вярата. И най-после надеждата дава формата, навсякъде в живота виждате тия безбройни форми на тези малки същества. Аз съм се спирал да разглеждам тези малките бръмбазъняци, причиняват ми голяма радост. Каква разумност има, колко са умни. Каква

етикеция имат, поздравляват се, угощават се, милват се, целуват се. Тия, малките същества имат същите качества като хората. Ако ги наблюдаваш, ще се учудиш, че те са надминали хората в своята обхода. Отлична обхода имат. Някое насекомо се отдалечи, даде място на друго, то мине, казва: „Моите почитания“, отдалечи се да мине. Някой път се скарали, някъде понеже като мине, казва: „Не постъпи правилно.“ Веднага като се скарат, като ѝ даде урок, тръгнат си пак тия малки същества. Понякой път казвате, че това са измислици. Някой път наблюдавайте и растенията, колко внимателни са и те. Направете един опит да видите, че и те обичат като хората. Вземете едно растение, което е чувствително, едно цвете в саксия, турете го в стаята си, обърнете му внимание. После го извадете навън от стаята, пак го поливайте, пак на слънце го турете, но ще видите, че то не може да живее вън, ще увехне. Скърби вече. Като го занесеш в стаята, пак е добре. Изваждаш го навън, не може да виреe. Значи усеща твоята любов. Като го отдалечиш от тази среда, повяхва.

Казвам: Цялата природа е пълна с разумност. Ние мислим, че в природата ние единствените сме разумни. Цялата съвкупна природа е разумна. Ако знаеш, ако се поставиш, както трябва, ако обичаш нещата, и те ще те обикнат. Да не чакаме всичко в природата да ни обикне. Бог е, Който ни е обикнал. В нас трябва да се роди съзнанието да Го обичаме. Този, Който ни е обикнал и ние да Го обичаме. Да не чакаме Той да ни обича. Той ни е обикнал, дал ни е всичките условия. Бог ни е създал една глава с неизповедими дарби и способности. Дал ни е и сърце с всичките богатства. Дал ни е и едно тяло, което ако го ценим, чудеса можем да направим, даже в тази форма, както е сега. За в бъдеще ще претърпява едно видоизменение за по-добро. Като погледнеш ръката си, да кажеш: „Силна е.“ Да му благодариш. Някой път виждаш твоята ръка, не е така, както трябва. По какво познаваш? Ако пипнеш и ръката е суха, какво правите вие? Измийте се с топла вода, ако ръката ти е суха. Щом усещаш сухота, измий се с топла вода. – Един метод. Някои прости хора, като не им върви, вземат вода, измият се. Ако имаш сухота, измий се с вода. Тебе ти трябва влага. Влагата е съдържанието, Божественото да се събуди. Щом дойде надеждата, ще можеш да направиш нещо. Способен си. Само един подтик трябва в живота. Или казано другояче, дайте място на Бога във вас да се прояви. Дайте място на Господа във вашата глава да ви научи да мислите. Дайте място на Господа във вашето сърце да ви научи да обичате. Дайте място на Господа във вашето тяло, да ви научи как да работите. Вие сте турили закон, изгонили сте Го. Той каже нещо, ти кажеш: „Не е така.“ Рече да направи нещо, ти пак Го коригираш. Рече да работи нещо, ти пак Го коригираш. Тогава, какво ще направим? Щом Господ престане да работи, ти си осъден на смърт. Дотогава, докато Той иска да работи в тебе, ти имаш бъдеще. Щом Той престане да се интересува от тебе, ти си осъден на

смърт. Ти днес ще Го спираш, утре ще Го спираш, и Той най-сетне ще те зачеркне. Той като дойде при тебе, иска да мислиш. Най-първо няма да разбираш. Мислите ли в математиката, когато разправят за всички тия формули, така лесно се разбират. Трябваше да ви донеса една дескриптивна геометрия, аз имам една и самият професор, който разглежда, и той не разбира. Казвам: Какви велики тайни се крият в тази дескриптивна геометрия? Ако този професор би разгледал всичките форми и тяхното съдържание, техния смисъл, той не щеше да бъде в Софийския университет. Веднага щяха да го викат за авторитет в другия свят, да даде своето мнение, какво нововъведение трябва да се внесе в природата. Такива капацитети по геометрия ги викат, понеже всичко в природата се мени. Учените хора ги викат да си дадат мнението, как да се приложи нещо в света. Има учени хора, които си дават мнението. Колкото и скромно да е вашето мнение, дайте си го.

Сега, с какво да заместим сухотата? С влагата не можем да я заместим. Сухотата се лекува с влага. Мисли право! Засега този метод съм намерил. Сух си, мисли право! Като започнеш да мислиш право, сухотата престава. При най-лошите условия, то е сухота. Мисли право. Това са елементи дадени. Започни да работиш. Вие понякой път пеете сухо. Когато се пее една песен музикално, не трябва да е сухо, но не трябва и да е влажно. В песента „Аз смея да кажа“, първата нота показва, че започваме с един основен тон. Цъфнал един цвят. Следният момент този цвят, който се е разцъфнал, той е една празна чашка, която трябва да се напълни с някакво съдържание. Аз смея да кажа, че слънцето ще изгрее. Туй слънце като изгрее, ще внесе съдържание. Значи, ще се оплоди този цвят в себе си, ще образува плод. И в този плод ще се даде една възможност за тебе да работиш. В тази лекция дето ви развих, аз смея да кажа, че слънцето е светло, светло е там, дето има разумност. Под думата „светлина“, ще разбираш един разумен свят, дето всичко е възможно. Светло е там, дето има разумност. На тия разумни същества няма какво да им говориш. Щом те видят, те те оценяват. Всички разумни същества, щом се представиш пред тях, те те оценяват. Всяко е готово да ти помогне. Казва: „Светло същество, светъл ум, светъл човек е той.“ Сега задава един въпрос, кой може да го каже това? Описва качествата: При него всичко се топи, започва всичко да расте, при него всичко цъфти, при него всичко зрее. Сега, като пеете тази песен, в тебе трябва да се явят всичките картини, да влезеш в природата, да сещаш тия процеси. Тя не може да се пее статически. /Учителят пее: „Аз смея.“/ – Какво смея? Да произведеш всичките тия форми, веднага да промениш сухотата, която е в тебе. Да мислиш право. Изпейте всички: „Аз смея да кажа.“

Да изпеем един музикален солфеж: До ре, до ми, до фа, до сол, до си и

обратно. /Учителят изсвири на цигулката и ние изпяхме едно упражнение. После свири, пя: „Оле, оле, аха, ах!“ После свири и пя: „Аз смея да кажа, че Слънцето утре ще изгрее“, на нова мелодия./

Ще имаме песни установени, след това всяка песен може да се видоизмени, да стане динамична. /Учителят пак изпя: „Аз смея да кажа“ на нова мелодия./ Като изгрява слънцето, ще произведе разни състояния. Едно слънце, като изгрее в човека, ще произведе влага. Слънцето, като изгрее, произвежда светлина, като изгрее, произвежда енергия. Когато слънцето изгрява, то дава движение. Когато слънцето изгрява, то дава съдържание, дава и смисъл на нещата. Всяка идея в света, за да бъде мощна, трябва да има силно напрежение в себе си. Запример, в житното зърно има огромна енергия, която има напрежение. Ти трябва да бъдеш като един зародиш. Умът трябва да мисли, да има едно напрежение на мисълта. Щом има напрежение, то основният тон (е), който ще даде напрежение на тази идея. Щом има напрежение, ти ще ѝ дадеш насока, трябва да ѝ дадеш движение на тази идея. Ре-то в ума ти трябва да седи, то е, което дава посока, движение. Всякога под „ре“ трябва да разбираш, да се движиш правилно. Колкото движението е по-правилно, по-пластично, то е движение. При „ми“-то в дадения случай по възможност да се изхарчва по-малко енергия. Забележете, светлината се отличава с това, че тя харчи много малко енергия. Ако тя би харчила такава грамадна енергия, тя не би стигнала. Много малко харчи, икономично пътува, че да бъде приятно и за нас. Много добре е използувала. Светлината е един образец на движение, на хармонично движение. Всичките вълни са тъй отмерени, че пристигат без всяко сътресение. После като влезе тази светлина в земята, започва да работи. „Фа“-то е работа на светлината. Като влезе да работи, сглобява нещата, направи нещо. След туй разцъфтяват. Туй, което работи в нас, е „фа“. Това, което измисля нещата, дава съдържание, да се материализират нещата, то е „фа“. Ти като мислиш, ако не знаеш да мислиш за „фа“-то, идеята няма да придобие живот. Музикално трябва да знаеш да пееш „фа“. Не само механическо пеене, не разбирайте, като се свири на цигулката, то е външната страна, но вътрешно има едно „фа“ в сърцето, има едно „фа“ в мисълта, пък има и едно „фа“ на физическото поле. С него по сме запознати. Но сега се запознаваме с „фа“-то на сърцето и с „фа“-то на ума. Като кажеш „фа“, в сърцето да усетиш хубава, мека топлина. Като кажеш „фа“, да усетиш онова, което светлината прави в тебе, да почувствуваш онова, което светлината прави в тебе, да почувствуваш светлина в себе си. Светне ти, то е „фа“. Като светне, не трябва да се спираш. Следната фаза на музиката ще бъде „сол“. Ще се разцъфти. Ще има простор, ще приема като чаша, понеже е динамически. Цветът постоянно трябва да се пълни и празни. Значи ти мислиш. Да мислиш, значи да пълниш и да празниш чашата, дадеш една чаша на

един, на друг. Така се образува една разумна връзка. Това е „сол“. Казвам: Сега на вас ви трябва само едно „фа“. „Фа“-то в сърцето не го вземате. Не че не знаете. Ако отслабне струната и ако свирите, няма да бъде верен тонът. Вземаме „ла“ за основа. „Ре“-то трябва да бъде в хармония с „ла“. На цигулка трябва да има един микрофон, да се завърти. Много мъчно е да нагласиш цигулката както трябва. Най-първо вие трябва да нагласите ума си. Сега вие не че не сте способни да мислите. Казвате: „Аз зная да пея.“ Да пееш в трите свята, това е пеене. Да пееш в духовния свят, да пееш в умствения свят – това е пеене. Като пееш, да се събуди твоята мисъл, като пееш, да се събудят твоите чувства и като пееш, да се събуди твоята воля. Това е пеене. Музика е това. Туй, което събужда едновременно мисълта, което събужда чувствата и което събужда волята на човека в трите свята – това е музика. В трите свята законите на музиката се различават.

Сега във вас може да остане мисълта: „Ние нищо не знаем.“ Не че не знаете. „Фа“-то както и да го вземете, то е вярно. Ти не може да вземеш един фалшив тон, фалшиви тонове има, ако един пее в една гама, а друг в друга, дисхармонични са, не пеят хубаво. Но всеки сам пее хубаво. Има известни гами, ти като пееш, тоновете са дисхармонични. Ти не може да вземеш един само тон фалшив. Един тон по отношение на гамите тогава е фалшив, има дисхармония. Преплитат се тия вълни. Някой път вие се чувствувате, че сте в едно неразположение. Неразположението зависи, че вашите мисли не са в хармония с вашите чувства и вашите чувства не са в хармония с вашата воля. Или „фа“-то не е вярно. Искате да направите нещо в умствения свят, не е взето както трябва. И в духовния свят не е взето, и на физическото поле не е взето. Ще поправите „фа“-то. Българинът е майстор на „фа“. Българинът много добре взема „фа“. /Учителят пее „фа“./ Парици има, хлебец има. /Учителят пее „фа“./ Деца има. /Учителят пее „фа“./ Къщица има. Туй значи, всичко си има, овчици, кокошчици, яйчица. „Фа, фа, фа“. Вие като вземете „фа“, трябва да мислите, че всичко имате. Само трябва добре да храните кокошките. Ние имаме един съсед, на когото кокошките тук идат да ядат. Като ровят кокошките, казват: „Освободи ни от този простак, дай ни работа.“ Те като ровят с краката, техните задни крака са ръце, казват: „Дайте ни работа, ние сме способни да работим.“ Казвам: Ще ви дадем. Поживейте още малко. „Кокошка“ не е българска дума. К-то е оная буква, която означава ония противоречия, които съществуват в духовния свят. К-то геометрически как е написано? Тук са противодействуващи сили. Тук не може да имате равновесие. За да имате туй равновесие, ще го напишете така: Тук имате равновесие. Но както се пише К-то, няма равновесие. Вие се намирате в едно противоречие със себе си. При второто може да се движите. Имате буквата Ж – разрешено е противоречието на К. Противоречието на К се разрешава с Ж. Кокошка значи туй, което рови и търси. „Кокошка“ е туй

същество, тя ходи да търси изгубеното имане. Казва: „Зарових го някъде, не зная къде е.“ Търси го, рови, дано се покаже някъде. Който не разбира, казва: „Защо рови кокошката?“ – Тя ходи да търси изгубеното имане. Всеки човек, който ходи да търси изгубеното, той е кокошка. Щом намериш, тогава казваме: „Кокошките трябва да живеят.“ Подразбираме вече, че изгубеното е намерено. То е животът. Животът подразбира изгубеното и намереното. Има с какво да се занимаваш. Щом си изгубил нещо, то е КО. Тогава ще намериш ЖЕ.

Отвън какво има? Мъгла има *ли*? – Мъгла има. Трябва да благодарите на природата, че ви турила в един широк свят. Много място има за занимание, за играчки. Използувайте великата влага, която Бог е турил във вас.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
8 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 2 декември 1938 г.,петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_12_04 Нито в Израиля
неделна беседа

НИТО В ИЗРАИЛЯ

Отче наш.

В началото бе Словото.

Ще прочета сама десет стиха от 8 глава от Евангелието на Матея, от 1–10 стих. Ще се спра върху десетия стих: „Нито в Израиля съм намерил толкова вяра.“

Духът Божи.

„Нито в Израиля съм намерил толкова вяра.“ В едно отношение вярата е едно указание, една възможност, един вътрешен принцип на човешкия ум, един велик подтик. Изобщо, вярата борави с неща, които не знаем, които ще знаем в бъдеще. Ти вярваш в неща, които не си виждал. Разправят ти за неща, които не си виждал, но ти вярваш. Разправят ти за онзи свят, който не си виждал, но вярваш. Разправят ти, как живеят съществата от онзи свят и ти вярваш. Или ти разправят за Англия, за Америка, за Германия, за Франция, за Русия, за Китай и Япония, и макар да не си ходил там, ти вярваш. Изобщо, вярата се отнася до неща, които нито си видял, нито си чул, но като ти разправят тия неща, ти вярваш. Следователно в едно отношение можем да кажем, че няма нещо в света, за което, като ти разправят да не е вярно. Всяко нещо е вярно, докато вярваш, а невярно – докато не вярваш. Някой казва: „Аз не вярвам в нещата, които не виждам.“ Щом ги виждаш, ти няма защо да вярваш в тях. Щом виждаш нещо, то е вече факт. В политическия живот има неща дефактум и деюре. Политиците разбират и тия неща. За тях дефактум и деюре е едно и също нещо. Разликата е само в това, дали владееш нещо или не го владееш още. Като владееш нещо, то е дефактум. Докато още не го владееш, то е деюре. И в природата има неща, които а дефактум, но още не са деюре. В това отношение вярата е един обширен, един безпределен свят в своите размери. Той е един извънредно голям вят. Колко е голям не може да е каже. Но ще кажете: „Как е възможно да съществува такъв безпределен вят?“ Казвате: „Ти уверен ли и в съществуването на този вят или не си уверен?“ Уверен съм. Не може да се вярва в неща, които не съществуват. Лъжливите неща, които хората са създали в света, са ги създали от реалните неща. Идолопоклонството, например, съществува от реалността на Бога. От там произлиза то. Като не можаха да видят Бога, да Го познаят, хората си казаха: „Да Го направим във вид на някакъв образ, да видим какъв е в дефактум.“ Те още не са Го видели деюре, но дефактум Го видяха във вид на различни идоли. Това сега е встъпление, предисловие за някакво съчинение.

И тъй, човек първо трябва да има вяра, а вярата е свързана с човешкия ум. Вярата е една широка област, в която човешкият ум може да функционира. Вярата подразбира невидими неща, но нашият свят дължи своето съществуване именно на тия невидими неща. Невидимото е далечно нещо, но това далечното има известно верую. В живота вярата играе важна роля. Това, в което човек вярва, всякога става. Дали ще стане в положителен или в отрицателен смисъл, но ще стане. Колкото по-силна е вярата на човека, толкова и нещата, за които той вярва, че ще станат, стават по-бързо. Ето, ако Христос лекуваше прокажения по обикновени начин, Той щеше да го излекува в продължение на няколко години. Всъщност, Христос го излекува в няколко минути отгоре. Ако вярваш, всичко може да стане. „Ами проказата може ли да се излекува?"И аз мога да излекувам проказата на кого и да е от вас. Освен физическата проказа има и друга, много по-страшна. В човешкия ум има по-страшна проказа от всякаква друга. Някой се обезсърчава, отчайва се, намира, че животът няма смисъл, иска да се самоубие. Защо не иска да живее този човек? Средства няма за живота си. Какво трябва да се направи? Да му се даде възможност да живее. Щом животът му се осигури материално, той намира, че има защо да се живее. Това не е правилно. Външните условия не трябва да определят живота. Този човек намира, че достойнството не му позволявало да живее между хората в лишения и трудности. Това е проказа. Като му подпиша един чек от 25 хиляди лева, проказата го напуща. Докато проказата беше в него, лицето му беше черно. Щом проказата го напусна, лицето му светна, стана чисто, светло. Всичката невъзможност на хората седи в това, че те не могат да направят както Христос направи с прокажения – да отнемат своята проказа изведнъж. Христос освободи този човек от проказата на неговия ум. Причините за проказата се крият в умствения свят. Всички болести на съвременните хора се дължат на причини от умствения свят, които са останали от миналите поколения. Всички болести в света се дължат на яденето. Първите хора ядоха от забраненото дърво и си създадоха нещастието, което и до днес царува в света. Всички хора разискват върху въпроса: Каква ли е била тази ябълка? Чудна ябълка е била тя! Всички висши микроби са влезли през тази ябълка. Днес хората се осигуряват, но въпреки това в света са се явили всички болести: и умствени, и сърдечни, и физически. И ние виждаме днес цяло лекарско съсловие, което от хиляди години насам усилено работи върху болестите. Всички болести се причиняват все от някакви малки микроби. Във всички умопобъркани се забелязват някакви малки мисли или чувства, които смущават мисълта им, изкарват я от релсите на нейното движение.

Казвам: Съвременните хора се нуждаят от положителна вяра. В какво да е вярвайте, но вярвайте в нещо. Не се смущавайте, че някой може да ви

излъже. И като ви излъже, пак, щом сте с вяра, това е за ваше добро. Един турчин от някое варненско село отишъл в Цариград. Като се върнал турчинът, ходжата от селото го попитал: „Какви новини има в Цариград?“ – „Последната новина е, че те готвят да те направят Шейх-Юл-Ислям – най-високото духовно звание.“ – „Не се шегувай, кажи ми нещо сериозно.“ – „Това е последната новина.“ След известно време, ходжата пак срещнал този турчин и го запитал: „Я кажи нещо по онзи масал.“ Иска му се на човекът да му се каже, че ще го направят Шейх-Юл-Ислям. Дали ще го направят или не, това е въпрос, но все му се иска да чуе нещо приятно за себе си. Всякога е приятно на човек да го направят Шейх-Юл-Ислям, макар и да не е възможно. То е все едно да ви кажа, че един бръмбар ще се обърне на човек. „Кога?“ След 25 или 30 милиона години. Днес това е невъзможно, но един ден този бръмбар ще стане човек и ще философства като човека. Ще кажете, че не е възможно бръмбарът да стане човек. Че и човекът едно време е бил бръмбар и днес е вече човек. Защо да не е възможно? Ще кажете, че е много казано, бръмбарът да стане човек. Че и човекът едно време е бил бръмбар и днес е вече човек. Едно време, когато Господ е слязъл на земята, всички бръмбари се събрали около него и се оплакали, че животът няма смисъл. Тогава Той ги обезглави, образува някакво тесто от тях, духна отгоре и от тях излезе човек. Значи, всички хора са били някога бръмбари. Сега аз не ви казвам да вярвате, това не е наука, но един ден ще го проверите, ще видите, че е така. Вие се възмущавате от бръмбарите, но когато Бог е създавал бръмбара, Той е вложил и в него нещо от своята мисъл. Значи, Господ се е занимавал и с бръмбара, създал го е, а ти не искаш да се занимаваш с него и казваш, че бръмбарът не заслужава никакво внимание. Че ти не разбираш, каква голяма роля играе бръмбарът в живота на цялото. Казват за някого, че бръмбар влязъл в ума му. Наистина, като влезе някакъв бръмбар в ума на човека, той иска да стане силен, умен, учен, богат – какви ли мисли не минават през ума на човека. Лято време, като наближи някой бръмбар до онези големи волове и биволи, те всичко напущат и хукват да бягат.

Като говоря за бръмбара, аз имам предвид неговата външна форма, но в преносен смисъл го взимам. В света има идеи, които ние наричаме бръмбари. Вие трябва да се благодарите на бръмбарите, защото много дължите на тях. Те като забръмчат първи заговарят за идването, т. е. за пробуждането на живота. Животът представя мълчаливите бръмбари. Сам за себе си животът не говори, за него говорят другите същества. Всеки бръмбар има своето съответно място и цена. Тъй щото, знайте, че всяко живо същество с определено име, което съществува в природата има свое съответно място и цена. Следователно нещата не трябва да ги подценяваме, нито да ги надценяваме. Ако почнете да разбирате правилно живота, той ще се подобри за вас. Днес хората се делят на вярващи и

невярващи. Хората на вярата си мязат. Не е въпрос, коя вяра е най-добра. Който се е опитал да определи истинската вяра, той всякога е бил на крив път. Коя вяра е истинска? Истинската вяра ще се определи само тогава, когато човек влезе в невидимия свят. Може би, когато се свърши света, човек ще познае коя вяра е истинска. Може ли студентът или ученикът, докато учи да каже за учителя или за професора си, колко е учен? След като свърши студентът и започне да се занимава отделно с науката, само тогава той може да знае, доколко това, което професорът му е преподавал е вярно и доколко професорът му е бил учен. Някой иска да знае, какво нещо е истината. И това не е лесно. Днес човек най-малко изучава реалността на нещата. Каквото днес изучаваме, ние изучаваме факти от миналото. Растенията, които изучаваме, животните, които изучаваме, небесните тела, които астрономите изучават, всичко това са факти от миналото. Има звезди, светлината на които дохожда до земята едва след милион години. Тъй щото, светлината, която днес виждаме от тях, не е сегашната им светлина. Това е светлината, която те са изпуснали преди милион години и едва днес пристига до нас. Какво е днешното им състояние, не знаем. Какво ще е бъдещото им състояние и това не ни е известно. Ние едва сега изучаваме миналото, не сме дошли още до настоящето. Тогава в какво седи реалния живот? Реалният живот седи в това, което човек във всеки даден момент мисли и чувства. Реалният живот седи в съгласуването на човешката мисъл с всички мислещи същества. Реалният живот на човека седи в съгласуване на неговите чувства с всички живи същества, които чувстват в този момент. Това наричаме ние реален, настоящ живот. Има нещо в човека, което м, показва, какво е настоящето. Това, което наричат интуиция, не е нищо друго, освен онова непосредствено схващане в него на това, кое е настояще и кое минало и бъдеще. Щом схване момента изведнъж, това е настояще. Ако изучава нещата, това е вече минало. Това, което човек схваща с интуицията си или с Божествения си ум, то е настояще. Следователно, всеки човек трябва да обърне внимание на своята интуиция. Човек трябва да обърне внимание на своята интуиция. По какво се отличава интуицията? Интуицията или Божественото чувство в човека се отличава по това, че всяка мисъл, която иде от интуицията не провежда никакво раздвояване нито в ума, нито в сърцето, нито в съзнанието на човека. В интуицията има единство на нещата. Това е настоящето. Аз наричам настоящето Божественото в света, бъдещето е ангелското, а миналото е човешкото. Ангелите представят бъдещето. Те са минали напред от човеците и знаят много повече от тях. В сравнение с ангелите, хората са изостанали много назад. И в религиозно отношение те са изостанали назад. Човешката религия е религия на миналото. И ангелите имат своя религия. Ние проповядваме Божествената религия, религия на настоящето. Тази религия се заключава в онова, вътрешно, интуитивно, Божествено чувство, което схваща отношенията на

нещата към тази велика сила, която дава живот. Един ден вие ще съзнаете, че и миналото, и настоящето, и бъдещето съставят една реалност. Миналото принадлежи на онези същества, които са изостанали. Бъдещето – на онези, които са напреднали, а настоящето – това представя ония прояви, които всеки момент стават в нашето съзнание. Това е Божественото, което регулира всички неща. За човека е необходимо и миналото и бъдещето. От миналото човек се ползва, от бъдещето се вдъхновява, а от настоящето той придобива импулс да работи.

Христос казва: „Нито в Израил съм намерил толкова вяра.“ Някои питат, има ли Господ в света. Казвам: Не зная дали има Господ или няма, но зная, че има любов в света. Че има любов в света се вижда от това, че всички тела горят. Дето има горене, там има и любов – нищо повече. Любовта е първият Божествен огън, който е създал света. Създаването на света е започнало от момента, когато е започнал да гори. Щом се е запалил света, от този момент е започнал неговият строеж. Ние виждаме, че някои от горящите тела са вече загаснали. Значи, любовта е преминала. Слънцето има горяща любов в себе си. Горящата любов на нашата земя е престанала отвън, но продължава още да гори отвътре. Тази е причината, че в центъра на земята има огън. И сърцето на човека е запалено. Ще кажете: „Какво ни интересува, дали нашето сърце гори или не?“ Как да не се интересува човек от своите удове? Сърцето е един от удовете на човешкото тяло, следователно, той трябва да се интересува. Само светлина ли е човек? Само ухо ли е, само очи ли е? Само нос, уста, ръце, крака ли е човек? Само стомах, сърце или дробове ли е човек? Човек е нещо повече отколкото всичките му удове, събрани на едно място. Въпреки това всеки отделен уд, сам за себе си, представя особен интерес. Всеки отделен уд представя функция, чрез която човек се проявява. Цялата природа представя един Божествен организъм, в който човек се движи. Благодарение на този общ, велик организъм човек е намерил своето място, в което може да се движи и живее. Ако един ден природата престане да се движи, да живее и да се проявява така, както днес се проявява и ние заедно с нея ще престанем да се движим, да живеем и да се проявяваме. Тъй щото, ние живеем благодарение на природата. Искаме ли и в бъдеще нашият живот да се продължи, трябва да изучаваме законите на природата. Животът на съвременните хора се съкращава благодарение на това, че те не спазват нейните закони и влизат в стълкновение с нея. Обаче, природата силно вярва, че един ден грешните хора, ще станат добри. Казвате за някого, че от него няма да излезе човек. Природата казва: „Човек ще стане от него. Ето, виждате ли този бръмбар? Един ден и от него ще стане човек.“ Като види някой червей, природата казва „И от него човек ще стане.“ Тя вярва в това. Защо? Защото знае предназначението на всяко живо същество. Стои един художник в природата с четка в ръка, туря на платното една линия и казва:

„От тази линия ще излезе нещо.“ – „Не е възможно.“ – „Ще излезе цяла картина.“ Не се минава и половин час и на платното се вижда вече една картина, със своите линии, сенки. Обикновеният човек казва, че от тази линия нищо не може да излезе. Художникът доказва, че и от една линия може да излезе нещо. Наистина, от една линия излиза цяла картина. Велик художник е природата. От една точка, от една линия тя изкарва нещо велико. Не само от една линия може да изкара цяла картина, но от един червей тя може да изкара цял човек. И в Писанието е казано: „Не бой се Якове, червей.“ Какво нещо е червеят? Като се крие в земята и прави своите дупки, с това той предсказва, че ще дойде ден, когато същества, много по-големи от тях ще правят много по-големи дупки, в които ще живеят. Те са имали предвид хората. Те са предсказвали, че ще дойде ден, когато учените хора ще ровят земята като тях. „Вярно ли е това?“ Че е вярно, виждаме това налице.

„Нито в Израил съм видял толкова вяра.“ Сега и аз бих искал да ме учудите с вашата вяра. Защото аз не се радвам на костеливите орехи. Костеливият орех ще ми създаде много работа, докато извадя съдържанието му. Скържав е костеливият орех. Трябва да взема игла, че да го чопля половин час най-малко, докато извадя нещо от него. Някой мисли, че макар и като костелив орех, все ще излезе нещо от него. По-добре е да не бъдеш костелив орех. Не, докато няма вяра в себе си, човек не може да прогресира. Когато вярата на хората се намалява и прогресът спира. Когато вярата се увеличава, развитието върви добре и въпросите се решават правилно. Всички болести в света се дължат на безверието на човечеството. Преди всичко, хората не вярват, че могат да живеят добре. Ако кажеш на днешните хора, че може да се живее без лъжа, те не вярват. Ако им кажеш, че за предпочитане е да се пие топла вода, те питат, не може ли да се пие студена вода. И студена вода може да се пие, и червено вино може да се пие, но от студената вода и от червеното винце се явяват нежелателни последствия. Като пиеш червено винце, после ще почнеш да поетизираш: „По плета се скитам и за тебе питам.“ И червеното има своето място, но къде? В организма, като кръв. Благодарение на винцето, което циркулира в нашия организъм, ние живеем. Казвате, че без винце не може да се живее. Съгласен съм и аз. Не можем да живеем без онова винце, което циркулира в нашия организъм. Това вино циркулира и в млекопитаещите. Но онзи, който не може да създаде в себе си това естествено винце, той търси виното отвън някъде. „Ама ти пиеш ли?“ „Пия, как не.“ Ако ме боднеш, червено вино ще излезе от мен. Казвам: Изучавайте природата! Научете се да цените онези възможности, които Бог ви е дал. Възможностите, това е силата на човека. Това е нещо вътрешно, духовно в него, свързано с него. Понякога, като не разбира какво представляват възможностите и не възможностите, човек се натъква на ред

противоречия. Чувственият живот на човека се обуславя от възможностите, а външният живот се обуславя от условията. Вътрешните възможности правят човека идеалист, духовен и той започва да разсъждава отвлечено. А външните условия правят човека материалист. Следователно когато материализмът вземе надмощие над идеализма, ражда се материалното, т. е външните условия се проявяват над вътрешните възможности. Щом дойде материализмът в света, хората казват, че само материалното съществува като нещо реално. Това е една крайност. Други пък казват, че само духовното е реално. Това е друга крайност. Физическият свят е резултат от духовния, който е разумен свят. Човек е резултат на Божествената деятелност. Като погледне тялото си, човек познава какво нещо е любовта, която го е създала. Има нещо Божествено в човека. На онези от вас, които не искат много да мислят, които са станали големи скептици, които не вярват много, нека си турят ръката на веждата, отстрана и започнат да мислят, какво е вложил Господ във вашия организъм, във вашата черупка. Какво е било намерението на Бога, когато е създавал човека с всичките подробности на неговото тяло, измерени с най-точни математически и геометрически мерки? Няколко дни наред си задавайте този въпрос и каквато мисъл мине през ума ви, запишете си я. Казвате: „Защо трябва да туря ръката си на веждата отстрана?“ Веждите представят радиоприемници, каквито камъчета има в радиоапаратите. И служат като приемници. Щом отворите бутоните на радиото, лампите веднага светват. След две-три минути чувате да се говори, пее или свири. Такова нещо представят и космите на човека. Турите ли ръката си над веждата, вие се свързвате с някаква станция. Няма да мине много време и вие ще получите някакъв отговор.

Сега при новото възпитание всички стари хора трябва да се подмладят. Аз съм готов да ви кажа един начин за подмладяване, но какво ще платите за това? Даром не може. Думата „дар“ е санскритска, означава „одаряване“. Който е одарил някого, значи, дал му е нещо. Когато някой получи някакъв дар, той от своя страна трябва да дарява. Някой мисли, че като го даряват той не трябва нищо да даде. Нали сте ходили на български сватби? Там онзи, който придружава младата невяста, дава дар, но и него даряват с копринена риза. Някой път невястата получава такъв дар, че очите и светнат, отварят се на четири. Понякога кръстникът е богат, подарява на булката хубав апартамент, с всичките му мебели. Тя влиза наготово вътре. Но това получава тя само защото е подарила копринена риза. Ако не беше подарила ризата, нищо нямаше да получи. Казвам и на вас: Ако и вие не сте готови да подарите копринена риза, апартаментът няма да дойде. Следователно не мислете, че без вяра можете да влезете в Царството Божие. Това е невъзможно. Единственото нещо, чрез което можете да влезете в Царството Божие, това е вярата. Често хората вярват в това, което

не е за вярване. Ще кажете, че еди-кой си човек е будала, защото вярвал в невъзможни неща. Това е за негова сметка. Моята вяра е за мене, аз не мога да я наложа на другите хора. Това, за което днес хората могат да се смеят, в бъдеще може да стане една реалност.

Христос казва: „Нито в Израиля съм намерил толкова вяра.“ Вярата се отличава по едно нещо. Когато човек почне да вярва, отгоре на главата му се развива един център, от който излиза светлина. Главата на човек расте отгоре. Но това няма да взимате повърхностно, има известно съотношение на мерките. Когато изучавате човека, мерките на неговите удове, трябва да вземете в съотношение с неговия ръст. На човек с височина метър и половина, или метър и 65 или 70 сантиметра не отговарят едни и същи мерки. Природата е предвидила всичко и тя си служи с точни математически изчисления. Във всички части на тялото трябва да има известна съразмерност. Човек е създаден разумно, обаче срещнете ли някакво несъответствие, това се дължи на самия него, на известно отклонение от правия път в живота. Ако срещнете човек, който е един и половина метра висок, а ръцете му са извънредно дълги, ще знаете, че това се дължи или на самия човек, или по наследство от своите деди и прадеди той е получил наклонността да пипа, т. е. да пооткрадва. Дългите ръце имат своя произход някъде в миналото, но ако този човек е работил върху себе си, в сегашния живот, дългите ръце показват известна сръчност. Ако пианистът има дълги ръце и дълги пръсти, той има възможност да свири добре. Онзи, който има къси пръсти и той има възможност да свири, но не така добре, както онзи с дългите пръсти. Следователно дългите ръце, които в миналото са били свързани с известен недостатък, днес трябва да се впрегнат на работа, да извършат една красива работа. Това са условия за учените хора да правят своите изчисления. Тъй щото, като измервате удовете на човека, ще видите, че всичко е написано на него. Хиляди поколения са оставили своите черти, от които се вижда какъв е бил техния минал живот. И хиляди поколения са показали, какво може да излезе в настоящето от нас. И хиляди поколения са написали, какво може да излезе в бъдеще от нас. Следователно на човека е написано и миналото, и настоящето, и бъдещето. Като ви гледам, аз виждам, че всичките имате добро бъдеще, само че вие не вярвате във вашето бъдеще. Някои, като погледнат на положението на другите казват, че Господ е дарил другите хора с много дарби, а тях не ги е надарил. Това не е вярно. В света има единично одаряване, но има и колективно одаряване. Никой не е слязъл в света сам. Душите, които слизат от невидимия свят, слизат групово: от хиляда, две, три, четири, пет, десет, двайсет, петдесет и повече хиляди души. Най-малко 30–40 хиляди души слизат изведнъж и като слязат на земята, те се разпределят. Едни от тия души отиват в Англия, други в Германия, трети в Русия, после в Китай, в Япония, в Турция, в България, в

Индия – по цялото земно кълбо. Всички тия души са свързани така, че успехът на едните зависи от успеха на другите и загубите на едните зависят от загубите на другите. Когато някой се оплаква, че работите му не вървят добре, това се дължи на факта, че на всички души, с които те са свързани, също не върви добре. Като тръгне на едного, на всички останали тръгва. Някой път вие казвате, че работите ви не вървят добре, че сте сами, вследствие на което се обезсърчавате. Не вярвайте, че сте сами. Никой не живее за себе си. Никой не умира за себе си. Аз взимам думата „умиране“ в друг смисъл, не както вие я разбирате. Като мрете, вие ще отидете в друг свят. Умирането подразбира излизане от физическия свят и отиване в друг свят. Като умре, човек отива в духовния свят, там живее. Едно време хората живееха във водата, като риби, отдето излязоха във физическия свят да живеят като хора. Ако бяха останали във водата, в гъстата материя, какво щяха да постигнат? Нищо нямаше да постигнат. Ето защо и това състояние, в което днес живеят, един ден може да се подобри. Наистина, в света вече настава едно подобряване. Как ще дойде това подобряване? Щом погледна към някой човек, аз виждам, че утре работите му ще тръгнат напред. Как виждам това? Представете си, че отивате в градината на един човек и той ви казва, че утре едно от цветята му ще цъфне. Вие се чудите, как познава това. Градинарят ви казва: „Елате утре и ще проверите.“ На другия ден вие отивате и наистина – цветето е цъфнало. Градинарят е правил ред наблюдения и изучавания върху цветята, затова знае. Той знае не само това, че цветето ще цъфне, но знае още и цвета на неговата краска.

Съвременните хора имат елементарни разбирания по много въпроси, вследствие на което се страхуват и казват: „Какво ще стане с нас като умрем?“ Много проста работа. Ще отидете на онзи свят. „Между ангелите *ли*?“ Вие мислите, че лесно се отива при ангелите. Ангелите са разумни, напреднали същества. Ангелите имат музикален, красив език. Съдържателен е езикът на ангелите. В ангелския свят никога не си служат с думи, които имат две значения. Ако някой влезе в ангелския свят и си позволи да каже една дума с две значения или да каже една обидна дума, той непременно ще изхвръкне от техния свят. Там не се позволява да говорят обидни думи. Даже и на земята за една обидна дума, човек може да бъде наказан. Строг е законът в това отношение.

Казвам: Съвременните хора трябва да се научат да мислят, да чувстват и да постъпват правилно. Човек живее колективно, тъй щото никой не може да прави каквото иска безразборно. Щастието на човека зависи от това да съзнава, че не живее сам и че носи и своя и обща отговорност. Ние не можем да постъпваме както искаме, защото моята постъпка засяга живота на другите, както и постъпките на другите засягат моя живот Ето защо

всички хора трябва да живеят добре, за да им бъде добре. Всеки народ трябва да живее добре, за да бъде добре и на индивида. И всеки индивид трябва да живее добре, за да бъде добре и на народите. Същият закон се отнася и до Христа. Ако ние живеем добре, ще бъде добре и на Христа. Ако ние живеем зле, ще бъде зле и на Христа. Мислите ли, че този спор, който става в християнските народи и това разделение между религиите е добре за Христа? Това не се отразява ни най-малко добре на Христа. Трябва ли досега още хората да спорят по въпроса, кое верую е по-право? Всички спорове показват, че Христовото учение още не е толкова ясно. Мнозина ме питат, какво нещо е любовта. *Любовта се заключава в даване и взимане. И като даваш, ти обичаш. И като вземаш, пак обичаш.* При сегашните условия всички хора трябва да имат вяра. В какво положение да се намират: като ученици, майки, бащи, учители, слуги, господари, военни, всички хора трябва да бъдат хора на вярата. Хората говорят за идването на Христа на земята, но те трябва да знаят, че Христос ще дойде на земята само тогава, когато хората започнат да живеят хармонично и за мислят здраво. Какво ще стане с едно семе, ако го посеете в песъчлива почва? То няма да израсте. В това отношение съвременните хора представят песъчлива почва, в която Христос не може още да дойде. Всяка почва трябва да се подобри. Следователно, ако в нашите умове и сърца не могат да растат здрави мисли и чувства, нас не ни очаква добро бъдеще. А бъдещето на човека седи в неговите добри мисли и чувства. Нашите мозъци, сърца и тела представят нивите, в които ще се садят добрите мисли и чувства. Следователно, ако в нашите мозъци не могат да растат възвишени мисли, ако в нашите сърца не могат да растат благородни чувства и ако в нашите тела не могат да растат добри постъпки, защо ще дойде Христос на земята? Да се натъкне на човешкото подозрение и съмнение ли?

„Кажи само реч и ще бъде!“ Христос казва: „И в Израил не съм намерил толкова вяра.“ На вас казвам: Турете ръка на веждите си и кажете: „Господи, кажи само реч и каквото кажеш, ще го направя.“ И каквото ви се каже, направете го. Но не казвайте: „Господи, да не кажеш нещо, което не мога да го направя.“ Ще туриш ръка на веждите и каквото Господ ти каже, направи го, без да туряш от своя страна никакви клаузи. Бог не може да ти каже нещо, което не можеш да направиш. Като направиш това, което ти се каже, ти ще имаш една опитност, в която ще влезе нова светлина, ново чувство, нова мисъл, ново разбиране. При това положение светлината и топлината ти ще се повишат и ти ще почувстваш едно просветление на ума. И това, което дотогава те е измъчвало, ще излезе от душата ти. Това не значи, че изведнъж ще станеш светия, но ще почувстваш голяма свобода в себе си. Когато една мъчнотия ме нападне, ето как аз решавам въпроса: турям пръста си на веждата и слушам, какво ще ми се каже. Лесно се

разрешава всяка мъчнотия, но когато човек знае, какво му се говори. И като му се каже нещо, той трябва да го направи. Когато човек може да управлява ципицата на своето гърло, той може лесно да пее, да говори. Когато художникът може да управлява ръката си, той лесно може да прави красиви линии.

Та казвам: Всичко зависи от нашите очи, от нашите уши, от нашата уста, от нашите ръце и крака. Всичко е в нашето тяло. Всичкото знание е вложено в нашето тяло: главно на две места – в нашия ум и в нашето сърце. Като знаете това, не подценявайте цената на вашето тяло. Не подценявайте цената на вашия ум. Не подценявайте цената на вашето сърце. Това не се отнася само до вас, но не подценявайте и вашите братя и сестри. Отдавайте си взаимно уважение и почитание. Почитайте се едни други с любов. Почитайте ума, сърцето и тялото на вашите ближни. Поставете това правило в живота си да ви послужи при вашето самовъзпитание. Ако всички хора, светски и религиозни, приложат това правило в живота си, всичко в света ще тръгне напред.

Вярата е за постижение на моя ум, на всички блага, които Бог ми е дал.

Благословен Господ Бог наш.
Тайна молитва.

Осма неделна беседа от Учителя, държана
на 4 декември 1938 г. София – Изгрев

1938_12_04 Една свещена идея
Утринно Неделно Слово

ЕДНА СВЕЩЕНА ИДЕЯ

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Ще прочета 7 глава от Евангелието на Матея.

Казва: „Не съдете“. Апостол Павел казва: „Не знаете ли, че ние ангели ще съдим.“ Думата „съдба“, тук „не съдете“ – не си давай мнението за Божиите работи. Не е ваша работа защо Господ е направил света така, защо е направил човека, всичко това, защо са тия страдания, защо умират хората. Това не е ваша работа. Това е Божия работа. Някой иска да знае защо боледува. – Не е твоя работа. Защо боледуваш? Защото не обичаш. Ама защо си осиромашал? Защото не обичаш. Защо си останал невежа? Защото не обичаш. Нищо повече! Обикни Бога и всичко ще дойде до тебе. Казвам: Досега вие сте имали религията, вярвали сте само в това, което вие сте направили. В древността хората ще направят един идол, ще паднат пред него и ще кажат: „О-о-о, Ваале, избави ни сега!“ Ще вложиш 20–30 000 лева в банката и ще кажеш: „Те ще ме спасят.“ Ожениш се за някоя жена и казваш: „Тя е жената.“ Жената казва: „Този мъж, той е!“ Оставете, това е идолопоклонство. Ти сам се заблуждаваш, че си намерил една жена. Истинската жена е вътре в тебе. Отвънка е само сянката. Нещата не са отвън. Не се заблуждавайте. Утре сянката ще изчезне, какво ще правиш тогава? Е, дошъл някой, ще ти цитира какво е искал да каже Христос. Е, туй е казал Христос, не дрънкайте така. И вие трябва да Го намерите. И когато аз говоря, мнозина идват при мене и казват, че имат голяма любов към Бога, а най-малките страдания не могат да носят. Не си давайте мнението сега. Казват: „Този човек няма да го бъде.“ Не си давай мнението, ти не знаеш ще го бъде ли, или няма да го бъде. То е Божия работа. Ти чакай да видиш докрай. Човек, за да съди, той трябва да бъде светия. Чакайте, докато не станете първокласен светия, не давайте мнението си. Не че не трябва да съдим, трябва да съдим. Нима ще съди малкото дете, да си дава мнението, какво трябва да прави баща му?

Духът Божий

Сега не е въпрос да ви уча как да дишате, как да ядете, как да ходите, как да спите. Че вие знаете тия работи. Научили сте ги добре. Сега всички трябва

да се научите три неща. Три задачи имате: да очистите тялото си до съвършенство, да очистите ума си до съвършенство, да очистите сърцето си до съвършенство! Това е задачата ви. От чистотата на тялото ще излезне здравето, от чистотата на ума ще излезне светлината и от чистотата на сърцето ще излезне топлината. А това са неща, необходими за сегашния живот. Имате известна топлина, но това не е онази топлина, при която човек може да расте. И светлина имате достатъчно, но при тази светлина човек не може да добие онова знание, което му е необходимо и потребно. И на тялото си имате чистота, но при тази чистота нямате здраве.

Аз се чудя някой път на своеобразностите на религиозните хора. Много своеобразни са религиозните хора, десет пъти по-своеобразни от светските хора. Защото и светските хора, и те са своеобразни. Светският човек, ако идеш при него да му поискаш пари назаем, той знае как да помогне. Той ще изпита за баща ти, ще пита: „Какво е вашето имущество? Какво имате насреща?" Ще изпита добре. И тогава, като ти даде, иска да знае, да има най-малко десет пъти повече гаранция, че ще може да си вземе парите. Можеш да идеш при един религиозен човек. Той е щедър, харчи, хич не пита дали имаш. Казва: „Аз съм готов за Господа да дам парите." Добре, той за Господа дава. А онзи, който взема по Господа, не ги връща за Господа. И онзи казва: „Излъга ме." Питам: Царството Божие в какво седи, във вземане и даване? Не. Сега, както и да се говори, ако се говори, ние ще имаме крива философия. Казваме: „Трябва да дадеш." Но ние нямаме една определена философия, мярка колко трябва да дадеш. Закон в Писанието няма. Казва: „Ти за Господа трябва да дадеш." Е, колко трябва да дадеш? Ако дойде някой пътник, за една вечер той има право да преспи в дома ти, но да остане цяла година, да го гледаш и той нищо да не работи, а ти да работиш, туй не е идейно, по Бога. Той, след като е седял една вечер, на втората вечер, ако е светия, той ще иде на нивата, каквато работа имаш, каквото ти направиш, той ще вземе участие в работата ти.

Та ние сега сме от тези гениалните хора. Като сме дошли на земята, Господ е създал всичко, а ние всякога се потриваме, казваме: „Той ще направи." Ние само ходим и се връщаме. И като дойдем, само току искаме: „Господи, дай това, дай онова." И щом Господ не изпълни малко нещо, което ние искаме, казваме: „Как, Господ ни е забравил!" Та как ние го забравяме? Какво ние сме направили за Него? Казвате, че вие вярвате в Господа. Кажете какво вие сте направили конкретно за Него? Представете си, че ви изпитат какво конкретно сте направили за Господа, да го изпратят горе. И да кажем, това и това сте направили за Господа. Досега целия си живот за Господа не сте го посветили. Туй е за всички, без разлика. Някой ще каже: „Та ние посвещаваме на Господа много работи." Но днес като посветите нещо, утре си го вземете.

Сега вие всички живеете един колективен живот и никой не живее сам. Не мислете, че може да направите нещо. Колективно живеете вие. Ти искаш да направиш нещо, но ти дойде една мисъл, втора, трета и най-после ти се спреш на една от тия мисли. Но мислите ли, че мисълта, върху която вие се спирате, е права? Преди няколко дена беше един при мен и му разправям, казвам му: Животът представлява един път, който трябва да извървим. И нашите заблуждения седят в следующето. По този път ти ще си носиш малко хляб и ще имаш нужда от малко вода. Спреш се при един планински извор, хубав, красив. И като пиеш вода, изворът ти говори: „Още стой, поспри се тук малко." Като имаш 5 минути да седиш там, не можеш да седиш повече. Колкото да го обичаш, ти трябва да вървиш. Заповед има, въпреки че го обичаш, трябва да вървиш. И ако ти не стигнеш навреме, имаш после отговорност. Представете си, че изворът почне да плаче: „Как, ти ме напускаш, не знаеш ли колко ми е радостно, тебе те очаквам толкова години!" И той почне да плаче. Ти какво трябва да правиш? Ще се ръкуваш и ще тръгнеш. На 20, 25, 30 километра пак ще се спреш при друг извор. И той е влюбен в тебе. Пак същата любов. Казва: „Не знаеш ли колко години те чакам! За тебе ми тупа сърцето!" Но 5 минути имаш да останеш там. И пак плач. По целия път може да имате по стотина извора, все се влюбват, докато стигнете до края. Какво ще кажете, ако останете? Искам да ви кажа: Не си раздвоявайте съзнанието, но мислете! Аз искам, като ме слушате, всеки да мисли за себе си. Вие правите престъпление като се занимавате със съзнанието на другите. Оставете всеки един човек, не се занимавайте с него, защото това е погрешно. Никой няма право да се занимава със съзнанието на другите хора. Турците казват: „Остави пияния сам да си падне." Не ходи да го буташ.

Сега аз нямам предвид вас. Аз ви считам, че всички вие сте велики художници, знаете да рисувате. Че хората изискват от вас хубави картини. Те не се интересуват кой е баща ви или коя е майка ви, къде сте свършили, какво е вашето знание. Интересни са вашите картини. От вас искат линия. Искат да го нарисуваш на свят. Ти можеш да имаш диплом къде си свършил. Много добре. Но почнеш, и четката не върви. Казва човекът: Чакай, носът ми не е тъй. – Как не е тъй? Той е тъй! – Устата не е направена така, очите, ушите. Ще нарисуваш човека тъй, че той да е доволен. И досега още някои от вас идват да ме питат какво нещо е Любовта. Казвам: Какво нещо е Любовта, то е все едно да ме пита художникът какво нещо е образът или какво нещо е рисуването. Любовта е туй, за което никой не трябва да пита. Като дойдеш ти до Любовта, устата ти трябва да бъдат така стегнати, че нито зъб не трябва да обелваш. А вие накъдето ходите, все за Любовта говорите: „Любов, любов, любов!" От тази любов изпомряха всички хора. Ако не бяха говорили за Любовта, щяха да живеят, а понеже

говорят, умират.

Сега да ви направя едно сравнение. Ето в какво седи философията. Любовта е огън, който гори и изгаря всичко. А понеже вашите къщи са дървени – от дървета, а дървото не може да издържи, че където и да сложите този огън, той ще запали цялата ви къща. И вие, и децата ви, и всичко ще хвръкне, ще изгори. Та трябва да си имате едно малко огнище във вашата дървена къща. И трябва да кажете: „Гледайте деца да пазите да не прескочи огънят от огнището." Щом Любовта влезе в тялото, тя гори. Или ще изгориш, или ще се стопиш, или на прах ще станеш – ще се превърнеш на дим, на нещо. Сега на земята е така. Вие ще кажете: „Нали ти ни говориш за Любовта!" Аз ви говоря за една Любов, която носи живот в себе си и познание на Любовта. А вие искате да имате Любовта. Аз говоря за Любовта, която, отдалеч като ѝ видиш красотата, ти ще мислиш за нея. Ти не си сънувал за тази красота! Както слънцето, което ти гледаш от 92 милиона мили разстояние. И казваш: „Хубаво, че това слънце е далеч от земята." Защото, ако това слънце се приближи до нашата земя десетина пъти повече, то земята ще се стопи. Пък и от хората, при сегашното състояние, нищо няма да остане. Сега това е един начин за размишление. Слънцето не може да дойде. Господ, като е направил света, Той е знаел какво е направил.

Та ви казвам, ползвайте се сега от оная любов, която изпраща своята топлина. А вие искате много. И хубаво е, не е лошо което искате, но не му е времето. Та ще ви наведа онзи пример. Мисля, един от турските султани, Мехмед ли беше, или Меджид, но който и да е бил, един ден той пътувал инкогнито в Цариград и искал да премине през Босфора от единия бряг до другия, да не го познават хората, че е султанът. И се качил на една лодка. Султанът пита лодкаря как поминава, какво е времето. Лодкарят обаче го познал и отговаря: „Слава Богу, във времето на Султан Мехмед много съм добре, благодарим на Бога!" Тогава турският султан – падишах, му казал на турски: „Синко, този свят мяза на един голям казан, котел със 7 превезла, та хвани единия и си прекарай живота добре." Този лодкар казал: „Много умно казал този човек!" На излизане султанът му дава една турска лира, но онзи казва: „А, не, я ми дайте онова изречение, което ми казахте сега." И султанът изважда една книжка и му написва тези думи и се подписва отдолу. Той го взема и турил го в джеба си. Дошла му една отлична идея. Отива той и събира всичките лодкари, и им казва: „Няма какво да си губим времето, и от нас лодкарите могат да станат хора! Настана вече време за свобода! Ще ми съберете 250 лири." И почва той да ги назначава всичките лодкари чиновници в турската империя. Отива при един чиновник, който знаел да пише ферман. Написва той един ферман, и понеже имал подписа на Мехмеда, казал да го подпише отдолу, че той

уволнява стария везир и назначава новия. А новият везир бил той. Този лодкар си облича дрехите и отива със своя ферман при стария везир и му казва: „В името на султана." Арестува го и го затваря. Започва да управлява цели 2–3 месеца. Най-после старият везир пише едно писмо на султана, казва: „Ако има погрешка, няма ли прошка?" Съгрешил вече. Султанът се чуди, казва: „Че кой го е затворил?" Казват: „Новият везир." „Че кой е той?" Викат го, иде новият везир. Той току си изважда туй, което той му е дал: „Този свят е един казан, който има 7 превезла, хвани единия..." „Бе, синко, аз ти казах само единия да хванеш, а ти си хванал и седемте!" Та го оставил той везир. Един анекдот, който показва, че умният човек при най-лошите условия може да изпъкне, ако знае как да съпостави нещата.

Та казвам: Вие всички сте избрани за една разумна дейност. Тия неща, които са казани в тая Свещена книга, трябва да ги изучавате. Трябва да изучавате всички благочестиви хора. Когато Христос дойде на земята, Той имаше една свещена идея. Когато пророците дойдоха и апостолите, те имаха една свещена идея. Всички хора трябва да имат една свещена идея, която да ви бъде мярка и за която трябва да бъдете готови да направите всичките жертви. Сега аз няма какво да ви казвам, че вие не обичате Христа. Не, това не е въпрос за обичане. Аз съдя за вас дотолкова, доколкото имате една цена за Христа. Всеки един от вас може да знае за Христа дотолкова, доколкото той обича Христа. Какво ще искам от вас да обичате Христа! И какво ще искате вие хората да ви обичат, когато вие сами себе си не обичате! И аз считам, всеки един човек, който не може да обича другите, той не може да обича себе си. Защото ти, човекът, който си; ти, който виждаш Бога, Който е направил света, или онзи човек, когото ти виждаш и не можеш да го обичаш, как ще обичате себе си, кажете ми! Можеш да обичаш само когото виждаш. Ти, за да обикнеш себе си, трябва да имаш едно огледало. Ние, като любим другите хора, на втори план ще почнем да обичаме и себе си. Най-първо майката се научава да люби своите деца. И вие, ако нямате една свещена идея да обичате, вие не може да обичате себе си. Трябва да имате нещо. Една идея, едно чувство, една постъпка, нещо трябва да има обективно, външно, реално, което да обичате. Само от тази идея вече ще имате една ясна представа какво сте вие и как може да се обичате. И тогава не сте вие фактори на обичта.

Ти казваш: „Аз съм дошъл на земята да живея." Но това е на втори план. Най-първо всеки един от вас е дошъл да служи на Бога! Туй, което имате, вие сте кредитирани: и живота ви, и тялото ви, и ума ви, и сърцето ви, и всичко Той ви е дал. Вие сте взели всичко туй, което ви е дал, и сте почнали да живеете за себе си. Че тогава утре ще ви повика Той и ще ви пита: „За кого трябва да живееш?" – Господ ще ви попита – „За себе си ли, или за мене?" Ако кажеш „Аз за себе си искам да живея", Той ще каже: „Много

добре." Той ще те прати на земята и ще се оттегли, и ще те остави сам. Знаете ли на какво ще замяза това? Всичките тия млекопитающи са все тия философи, които са казали на Господа: „Ние искаме да живеем за себе си." Господ се оттеглил и казва: „Живейте." Намерили са ги и са ги впрегнали на нивата: „Орете сега." Всеки, който иска да живее за себе си, ще намери една нива и ще оре, и ще копае. И всеки, на когото не му вървят работите, живее за себе си; който боледува, живее за себе си; когото не обичат, живее за себе си. Сега той ще каже, че причината е отвънка. Не, няма никакви външни причини. Ти ще кажеш: „Господи, ще живея за Тебе!" И всичко ще ви тръгне напред. При колективния труд в една държава работите вървят. Ако вие работите в една държава по железниците, ти можеш да ходиш и дето и да се спреш, ще бъдеш добре дошъл. Но ако живееш за себе си, никой няма да те посрещне. Ти сам ще се изпращаш и ще се посрещаш. Но ако живееш за Бога, Той ще те посреща и изпраща. Ако не живееш за Него, кой ще те посреща? Можеш да кажеш: „Аз вярвам в Бога, служа на Господа." Може би имаш старата вяра. Но сега аз искам да ви направя мисълта по-ясна, та вие сами да си теглите заключението. Сега аз не искам да кажа, че вие не служите, но щом дойдете при мене, че сте болни, ще ви кажа: „Вие служите на себе си." Щом в дома ви има хър-мър, вие служите на себе си, за себе си живеете; щом в сърцето ви има мърморене, същото ще кажа; пък и щом в мене има такова, и щом аз искам да оправя работите, тогава ще кажа: „Слушай, ти няма да живееш за себе си, [а] за Господа! Този свят не го създаде ти, нито ти го нареди. Ти ще го използваш, ти ще се учиш както Господ нареди. Тебе ти трябва знание, знание! Хиляди години трябва да се учиш, че като се научиш малко, другояче ще ти тръгне." Та казвам: Не съдете за Божиите работи! Не съдете Любовта! Възприемете Любовта, и тя ще уреди вашите работи.

Сега трябва да ви кажа някои работи. Тъй, както аз ви гледам, във вас има един плъзгав път. И всеки от вас може да се подхлъзне. И най-малките работи могат да ви подхлъзнат. Аз сега имах тук двама души, влезли в салона един брат и една сестра. И двамата искат да слугуват, да изметат салона. Та и двамата все спорят кой да мете салона. И двамата все спорят. Те спорят кой да измете салона и салонът остава неизметен. Не могат да решат. И той си има един план, и тя си има един план. Слизам и ги гледам. И в себе си казвам: Нека първо тя да започне, а утре братът, но в дадения случай да има един пръв. И който започва работата, да не започва по човешки. И аз не съм да се правят човешки отстъпки. Ако дойде до човешки отстъпки, никакви отстъпки не правѝ. Твърд като камък бъдѝ. Но щом дойдеш до Божественото, направи тогава всичките отстъпки и вземи последното място. Ако искаш по човешки да живееш, вземи първото място, пък ако искаш по Божественому да живееш, последен бъди – вземи последното място. Защото там, дето няма никакъв спор, е Божественият

порядък. Щом искаш напред да вървиш, то е човешки порядък; щом останеш назад, казвам: Ако имате една идея вътре във вас, която напред седи, пред вас е тази идея, вие трябва да знаете дали тя е човешка, или Божествена. Ако тази идея седи само на едно място, тя е човешка; ако тази идея остава назад, [тя е] заден страж. Аз наричам една идея, като онази майка, която взема и повдига детето си, и го слага на земята. Онази идея, която те повдига и слага на земята, тя е Божествена идея. Но онази идея, която оставя ти да я носиш, тя е човешка идея.

Вие чакате сега да дойде Царството Божие, нали? Че Царството Божие от хиляди години как е дошло! Вие чакате Царството Божие да дойде и с окупация ли да го превземете? Вие искате окупиране. Царството Божие трябва доброволно да го вземете и да го приложите. Царството Божие е дошло на земята и който го приеме е щастлив, а който не го приеме е нещастен. Онези от вас, които сте възприели Царството Божие, сте щастливи; онези, които не сте го приели, сте нещастни. Възприемането на Божествената идея седи в следующето. Заблуждението седи в туй, че ако ние възприемем Божествения живот, ще се лишим от великите блага на живота. От времето на Адама досега хората се заблуждават, казват: „Ако приемем Божествената идея, тя ще ни лиши от онези Божествените блага.“ Не е така. Например човешката идея лишава човека от Божествените блага. Питам: Онази кокошка, която служи на някоя човешка мисъл, седи в курника и какво я очаква тази кокошка? Иде господарят, храни я там. Но тази кокошка ще плати с живота си. Тя мисли, че е щастлива така. Не, тя е осъдена на смърт. Тази кокошка кога е свободна? Да престане господарят да я храни по 3–4 пъти на ден и из гората да върви. По-добре из гората, отколкото в курника. Докато ти си в курника, съдбата ти е определена. Щом идеш в гората, ти си свободен. Гората, това представлява човечеството. Като идеш между хората да живееш, в един курник, това е една твоя ограничена идея. Ти си недоволен, казваш, този не живее като тебе, онзи не живее и целия ден критикуваш хората. Че Господ не е направил всичките тия цветя да бъдат еднообразни! Всяко цвете има своята форма, ароматът е особен при едно цвете. В това се проявява великото разнообразие на живота! Вие срещнете един човек, искате той да вярва като вас. Не. Радвайте се, че той не вярва като вас! Пък и той, като вярва, е добре. Според вас кой може да вярва като мене? Запример, като мина покрай един богаташ, който е дал хиляда лева на един сиромах, аз на този сиромах няма да му дам хиляда лева. Аз ще мина и ще го замина – дадено му е. А там, дето той не е дал, аз ще дам. Който ще върви подир онзи, ако той не даде, аз ще дам. Това е изпълнението на Волята Божия. Аз ще дам там, дето той не дава. Пък всякога и този, който върви подир мене, и той да не даде там, дето аз давам. Или той даде хиляда лева, аз там не давам; той минава някъде, никак не дава – тогава аз

там давам. Вземам от него пример. Той хиляда лева дава. Ще вървя подир него – колкото той дава, толкова и аз давам. Ама той дето дава, аз не давам. Пък той дето не дава, аз давам. Пък вие постъпвате по същия начин – той даде хиляда лева някъде, и вие отгоре още хиляда лева.

Аз гледам в някой дом има деца красиви, жизнерадостни и любими. И който дойде, който мине и види това дете, ще го целува. То ще кресне. И почне това дете да бяга. Детето не е доволно всеки да вземе да го целува. И като гледам някои влизат и казват: „Колко е хубаво това дете!" Хване го и го целува. И майката не намира лошо в това. Докато си на 3–4 години, майката не намира погрешка – 4–5–6, до 7 години. Но като стане на 14–15–16 години, майката вече не обича всички да целуват детето. Тогава остават само бащата, майката, братът и сестрата. Ние идваме тогава до онази философска религиозна идея – брата, който трябва да се почита.

Един турски княз, който според старите турски вярвания иска да се ожени и праща угледници да му намерят една мома красива. Ама той няма да я вижда. Той ще я вземе на доверие, без да я вижда. Той ще се ожени заради нея. И като се жени, няма да я вижда, тя има яшмак, покрито е лицето ѝ с една забрадка. Тя ще го снеме и ще пита своя възлюблен кому да се показва и кому да не се показва. Той, като се оженил, тя на другата сутрин го пита кому да се показва – на баща му, на майка му, на братята. Пък той, като я видял, се ужасил и ѝ казал: „Показвай се, комуто искаш, само на мен не се показвай!" На такова едно доверие не приемайте нещата. Идете и си изберете сами това, което вие видите, и което ви се хареса – вземете, а не взимайте, както другите вярват. Какво ще ви ползва? Който вярва, той за себе си вярва. Но ти не върви по онзи, как той е вярвал. Ти, което виждаш, възприеми го за себе си. И понеже времената са напреднали сега, мнозина очакват да имат тази вяра на лотарийните билети. И ти търсиш щастието по един извънреден начин – случай. То не е вяра. Аз например, ако искам, ще ида днес, ще купя едно лозе и ще вярвам, че туй лозе ще ми даде известен приход.

Мисля, преди 4–5 години един от Новозагорско чул за мен, че съм бил ясновидец, иде при мене и ми казва: „Чух за тебе, че си виждал и познаваш работите." Той е един стар малджия. Двадесет години се занимава с туй изкуство и търси пари. И в какво седи мъчнотията да разреши? Разправя ми: „Двадесет години търся имане. Една вечер дойде един турски ходжа насън и ме хвана, и казва: „Толкова време търсиш, ела с мен. Аз ще ти покажа едно място, дето има заровено богатство, че утре, като станеш от сън, да изкопаеш парите." Тръгнах аз с този ходжа към изток и вървим. И ето един съсед, имам да му давам 500 лева, той иде насреща ми и казва: „Стояне, 500 лева имаш да ми даваш." „Остави ме,

този човек ми показва имането където е заровено, та като го извадя, ще ти платя.“ „Не ме интересува това, парите ми дай!“ „Остави ме!“ И почнахме да се караме двамата, и аз се събудих. Я ми кажи къде е туй място.“ Това е един действителен пример. Рекох му: „Ти повикай пак ходжата да дойде. Тази работа е на ходжата, не е моя работа. Ще го повикаш и той ще ти покаже. Пък аз, ако бях на твоето място, какво бих направил? Всяка година щях да изработвам един декар лозе хафус-али и досега ти щеше да имаш 20 декара хубаво лозе. И щеше да имаш най-малко 50 000 в банката вложени, спестени пари. Ето заровените пари как щеше да ги намериш.“ „Прав си, ама двадесетте години отидоха вече. Какво трябва да се прави?“ Рекох му: „Ходжата, ходжата. Слушай да ти кажа, в чужди работи не се меся. Ти ще викаш ходжата.“ После ми казва: „Ти си ясновидец, кажи ми, после половината на тебе ще дам.“ „И цялото да ми дадеш, аз не го искам.“ Сега вие, ако ме питате, ще кажа: „Много добре е, Господ го праща при мене за един добър пример.“

Всичките вярующи приличат все на този вярующ българин. Но противоречие се явява. Ти търсиш едно богатство, но не можеш да го намериш. Ти имаш богатство, но го изгубваш. Ти имаш живот, но го изгубиш. Щом хубавите желания и мисли аз ги изгубя, тогава какво ме ползва този живот? Ако щастието, което го имам, го изгубя, ако здравието, хубавите мисли, желания и всичко туй го изгубя, нищо не се ползвам. Най-първо трябва да имаме онова желание да не изгубваме нещата, които губим.

Та казвам: Ако ние обичаме Бога, както трябва, богатството само ще дойде. Богатството ще дойде при нас тъй, както идва въздухът. Туй богатство ще дойде както идва светлината. Светлината сама идва, без да ѝ плащаш нищо. И извършва всичко с добра воля. И въздухът влиза вътре – щом си отвориш устата, и той влиза вътре. Та казвам: Ако възприемем Божествената Любов, всичките неща ще почнат сами по себе си да се нареждат. Сега туй ще го вярвате, няма да го разправяте. Вие може да кажете, че аз съм казал – нищо не значи! Вие трябва да имате една опитност. Та казвам: Снегът не може да се топи, докато слънцето не го намери, докато не дойде топлината. Снегът, като го напече слънцето, се превръща на вода. И докато Любовта не пече в нас, да дойде да ни нагорещи, ония Божествените блага не могат да дойдат. И хубавите работи в нас – защото във всинца ви има велики Божествени блага, вложени вътре във вашите души – ако не дойде Любовта, те ще останат в едно притиснато състояние и вие няма да може да се ползвате от тях. Че Любовта трябва да дойде, за да се реализира онова, което вие искате. И само при Божествената Любов то ще се реализира. И казвам: Всеки един човек в света, който може във вас да пробуди една хубава мисъл, едно хубаво

чувство, той е човек от Бога, който и да е той! Ако е едно животно, едно растение, изгревът на слънцето, веенето на вятъра – то е от Бога. Всяко нещо, което може да подбуди това във вас – това е, което Бог ще предаде и вие ще възприемете Божиите блага. Всеки ден възприемайте великите Божии блага, които идат по който и да е начин! Откъдето и да е, ще дойде до вас. Вие не го очаквайте. Сам ще дойде някой Божий посланик. Та казвам: Вие всеки ден възприемайте онези Божии блага, най-малките, които идат по какъвто и да е начин.

И казва сега Христос: „Търсете, искайте, хлопайте!" Ама търси с любов, хлопай с любов и искай с любов. Ако не търсиш с любов, ако не хлопаш с любов, ако не искаш с любов, ти нищо не можеш да постигнеш. Казваш: „Аз съм хлопал, хлопал, няма нищо!" Без любов си хлопал. Ти, като похлопаш с любов, Любовта отваря всичките врати. Като дойдеш до Любовта, то значи веднага. И щом дойде тя, ти не я питай „Ти ли си, или не си ти?" Всеки един от вас трябва да знае – като дойде Любовта, да тръгне. И тогава да спази онзи закон: „Който не остави баща си и майка си и не тръгне подир Мене, той не може да влезне в Царството Божие." Ако ти не тръгнеш по Любовта, Царството Божие няма да дойде. Като дойде тя, ти ще напуснеш дома си. И желая като заминавате за онзи свят, по Любовта да тръгнете. Всичко остави и тръгни! Е, ще кажете: „Къде ще ме заведе тя?" Тя ще те заведе там, дето трябва. Като дойде Любовта при пророк Илия, какво направи? С колесница го взе. С ангели, на колесница го взеха. Любовта го занесе нагоре. Това е огнената колесница. И като дойде Любовта у човека, ще се изменят неговите възгледи. Той няма да каже на кого ще остане туй. Щом дойде Любовта, целият свят е мой вече. Няма да се спираме на една къща, на едно говедо, на една градина, на една ябълка. Целият свят, който съществува, това са възможностите на моята душа. Тогава аз въздавам хвала на Бога, Господа, Който е така велик! И ще служа на Господа навсякъде. Та казвам: Искам, като дойде Любовта, тъй да се отвори вратата пред вас, че да видите, че целият свят е създаден заради вас. А сега седите и се оплаквате, че нямате това и онова, че нямате място. Вие сте тогава болни. Аз съм бил при богати хора. Той всичко има, хубаво сготвено, направено с всички подправки, но казва: „Не мога да ям, затворил ми Господ устата." Бил съм и при някои сиромаси хора. Той пък пее друга песен: „Здрав съм, но няма какво да туря в стомаха си, нямам какво да ям." Често съм се спирал при този, който не може да яде и му казвам: Аз имам един приятел, да те запозная с него, много добър човек е. – Е, заведи ме по-скоро. Та здравите, които могат да ядат, ще ги пратим при болните, които не могат да ядат. А пък ще изпратим богатите болни, които не могат да ядат, при онези, които могат да ядат, а пък нямат какво да ядат.

Трябва едно голямо смирение. Новите възгледи трябва да се възприемат. Една маневра трябва да направите в себе си. Религиозните хора показват, че те служат на Бога. Запример някой ще иде в манастир, калугер станал. Под думата „калугер“ разбирам един човек, който решил да живее за Бога, да слугува на всекиго. Всеки, който иска да стане калугер, аз разбирам човек, който се е решил да служи на всички хора. Пък онзи човек, който не може да служи на всички хора, той не е калугер. Според мене всички вие сте калугери на себе си. Ти седиш и мислиш. Ти седиш и мислиш, че другите хора ще те опетнят. Как? Когато човек не служи на Бога, той се опетнява. Всяко нещо, което живее само за себе си, то се опетнява. А всяка твар, която служи на Бога, се пречиства.

Та казвам: Ако турим телата си да служат на Бога, те ще се пречистят. И ако турим умовете си да служат на Бога, те ще се пречистят. И ако турим сърцето си да служи на Бога, то ще се пречисти. Сега не искам да мислите как ще стане тази работа. Възприемете тази идея така, както едно дете, когато му казва баща му „ще ти донеса това и това“ и то вярва, че баща му ще донесе. Пък някой казва: „Ако не донесе?“ – той не вярва. В природата изключение няма. И в любовта няма изключение, и в надеждата няма изключение. Ако живеем по този начин, ще имаме едно здраво тяло, ще имаме едно здраво сърце, ще имаме един здрав ум. Сега може да се породят във вашите умове някои противоречия. Някой път аз, като говоря, виждам противоречията. Някои ми възразяват: „Как? Той, Учителя деца има ли? Той жена има ли? Къща има ли?“ И волът може да ми каже: „Той има ли моята опитност? Орал ли е той на нивата?“ Сега вие оставете тия работи назад. Туй, което изисква цял живот да се разреши по човешки, в Божествения свят мигновено може да се разреши.

Аз ето как мога да разреша един въпрос. Допуснете, че аз имам една жена, която е своенравна – иска да живее само за себе си. Допуснете само за изяснение. Пък съм и богат човек, къща и всичко имам. А тази жена е доста умна, тя иска да ме застави сега, ще ме съди, ще иска да се развежда, ще ми плаче нещо. Казвам: „Каквото имам, всичко оставям, давам го, аз ще си излезна като гола тояжка.“ Казвам: „Ето имането, говедата, живей както искаш, пък аз тръгвам по света да работя за Господа. Забравям всичко това.“ Това е моето разрешение. Ама вие казвате: „Възможно ли е това?“ Който има Божията Любов, е възможно. Който я няма, не е възможно. Аз така бих разрешил въпроса. А пък да ходя да я наказвам тази моята възлюблена, да я бия, че не ме обича – това са празни работи. Тебе жена ти не те обича, защото и ти Господа не обичаш. Помнете: Ти си сиромах, защото не обичаш Господа. Или мъжът не те обича, защото не обичаш Господа. Идеята е права и няма никакво изключение. Аз гледам така. Туй постоянно се проверява. И знаеш колко сте майстори на белите

лъжи. Иде някой и иска с бяла лъжа да ме излъже. Ама не може. То е друг въпрос. Няма какво да ми се представяш, че ме обичаш. И няма какво да ти се представям, че те обичам. Аз никога няма да кажа, че ви обичам. Бог никога няма да ни демонстрира, че ни обича. Всичко, каквото Той е направил, Той е направил света едно предметно учение заради нас. И ние, като се учим, ще познаем Божията Любов във всичките противоречия, които съществуват в живота от наше гледище. Ако ти не страдаш, ако не боледуваш, ако не осиромашееш, ако не забогатееш, ти не можеш да познаеш Божията Любов. Във всичките тия противоречия седи Божията Любов. Ти, ако не виждаш Любовта в сиромашията, в богатството, в невежеството, защо ти е тогава това? Ако ти не виждаш Божията Любов в знанието, в тъмнината, в светлината и никъде – ти не си разбрал живота. Този Бог е навсякъде. Той и в тъмнината ти се показва, Той и в светлината ще ти се покаже.

Та вие сте дошли до туй, да разрешите противоречията. Защото другото е най-лесно. Всички от вас ме обичате, как не. Може да ви накарам всички да ме обичате. Я да ви подпиша по 25 хиляди английски лири, всички ще говорите за мен: „Той е велик човек, той е щедър." Пък като не подписвам, по-лош от мен няма. Ако ви дам една красива жена, ще ме обичате, по-добър от мен няма да има. Пък ако накарам тази жена да ви напусне, вие ще кажете: „Така ли трябва?" – по-лош няма от мене. Вие не разбирате Божиите пътища. После много възрастни сте станали. После гледам, вие всички сте много големи големци. С големи работи се занимавате. Питате: „Трябва ли да се женя, или да не се женя?" Рекох, остави се от тази попара, тя не е за твоята уста. Какво ще се жениш? Ти искаш да станеш баща. Тя е най-великата идея. Ти искаш да станеш като Бога – баща. Някой казва: „Искам да имам дете." Че ти какво си направил? Още не си готов. Трябват ти още хиляда години. За женитба въпрос не трябва да правиш. Никакви деца. Ще раждаш и на какво ще ги учиш? Засега с друго се занимавай. – Че това е най-великото! – Тази е смешна работа. Както ви гледам, като Бога баща искаш да станеш. Че Той е заповядвал на Сина си и каквото каже на Сина си, да го изпълни. Че ако този син не те слуша, и ако тази дъщеря не те слуша? И онзи, който дойде при тебе, не те слуша, а те пържат? Какво ще правиш тогава? Ще се ожениш за една възлюблена, която никога да не ти хвърли един лош поглед, а да държи една свещена идея, че като те види, да се изпълни душата ѝ с радост. Ти, като я видиш, да се изпълни душата ти с радост. Това е женитба в света! А тъй, да се съдите и биете и да се налагате, това не е женитба – това е заблуждение, това е дяволска работа. Оставете това. Любов ви трябва на вас. Свободни да бъдете. – Ама как, закон има! – Законът е за грешните. За праведните в Любовта има само един закон. Който служи на Любовта, има само един закон, а който не служи на Любовта, хиляди закони има. Ако служиш на хиляди закони, ти

си извън Любовта; ако служиш на един закон, ти си в Любовта. И само в Любовта могат да се разрешат тия противоречия.

Като ви говоря, много пъти аз ви съжалявам, като ви виждам, че страдате, искате да се избавите. Аз нищо не печеля. Мен ми е крайно неприятно да говоря за тия работи, понеже не искам да влизам в интимния ви, във вътрешния ви живот. Но казвам, като страдате, искам да ви кажа истината: Обикнете Бога, за да се оправят работите ви. Обикнете Бога и в страданията, и в радостите. И в едното, и в другото обикнете Бога! Една скръб като ви дойде, да ви е тъй приятно, както и една радост. Ако това не може да направите, вие не може да разберете Бога. Не е лесна работа да обикнеш страданието; не е лесно като боледуваш, че да бъдеш разположен; не е лесно да бъдеш сиромах, да те унижават много, които не те почитат, че да благодариш на Бога. Мъчна работа е. И колко голямо изкуство е това! Аз не ви говоря така. Аз съм го опитал. И няма нещо, което аз да не съм го опитал. Аз съм се поставял на мястото на най-големите противоречия. И мисля, за мене тия неща са смешни. Някой път болестта дойде, казвам: „Няма нищо.“ Отвънка казват: „Нали той е чист и свят човек, защо боледува?“ Но аз съм господар на болестта. Тази болест, като дойде при мен, аз я угощавам, казвам ѝ: „Какво правите, откъде идете?“ Тия са все бездомници, дошли на угощение. Все от кол и въже. Всяка една болест представлява едно същество. Някой път стотина души, които ядат и пият, цял ден ги угощавам и казвам: „Като се върнете в онзи свят, ще носите много здраве на тях.“ Сега вярно ли е това? Моята теория за нещата е такава. – Ама така ли е? – Така е! Бог те лишава от едно благо, за да го познаеш. И като те лиши от едно благо, Той после ще ти даде безсметно, двойно и тройно. Защо Иов стана болен? Като дойде онзи лошият дух, казва му Бог: „Само няма да буташ живота му!“ И той беше майстор. Та се заредиха най-лошите работи върху тялото му. И почна да се чуди Иов откъде дойдоха тия работи. Но той се учи. И като изпитаха Иов, замина си този лош дух.

Та казвам: Всяка една болест се дължи на храната. Когато дойдат разбойници да те обират, богатството само ли си отива, или разбойниците го задигат? Всяка една болест са разбойниците, които ще дойдат и ще задигнат всичко. Ще вземат онези материали, които имате. И пак ще си заминат, и ще те оставят пак наново да печелиш всичко. По човешки говоря. Та казвам, трябва да не ви е страх от болестта. Аз да ви кажа най-простите неща – как се образуват болестите. Всички болести се дължат на свиването на капилярните съдове и на недобре смляната храна. Като ядеш, не мислиш. Без любов ядеш и остават такива малки дребни микроскопически частици, които са твърди като камък, и те се наслояват някой път в кръвта, в тъканите. А пък кръвта, като се движи, те трябва да

минат през капилярните съдове и тъканите, и се образува тогава известно триене. Тогава става възпаление. Всички тия твърди частици трябва да излезнат навън. В кръвта не трябва да има яки частици, всичко трябва да бъде меко. После капилярните съдове трябва да бъдат разширени, да може кръвта преспокойно да минава. Затуй трябва да се научим, като ядем, да няма такива яки частици. Има същества, които действат тъй в тебе – ще зародят една лакомия, глад, едно бързане – плод на лакомия. Днес ще ядеш бързо и искаш много да вземеш от храната си. А пък тогава няма да сдъвчеш храната си. И тя няма да се смели хубаво. И след 4–5 години ще почне да те боли повече стомахът, бъбреците, очите.

Та ви казвам сега: Приложете Любовта. Яжте с Любов, дишайте с любов, мислете с любов, чувствайте с любов, постъпвайте с любов, спете с любов и ставайте с любов. Пийте с любов, обличайте се с любов, пишете с любов, връзки правете с любов, окичвайте се с любов. Каквото правите, правете го с любов. Ако правите нещо с любов, всичко е добре и най-хубаво ще работите. Ако направиш нещо без любов, то е престъпление. Навеждаш се към земята. Някой път се навеждаш, за да дигнеш някоя книжчица от земята. Дигни я с любов. Поливаш едно цвете, полей го с любов. Дадеш един поглед на друг, кажеш една дума, с любов я кажи. Всичко туй да бъде смисъл за тебе. Аз искам да ви дам една идея, но само ви казвам: „Дълго време вие не сте писали писма.“ Аз имам съображение за това. Питат ме там тези хора: „Какво правят нашите? Дълго време не са писали.“ Не пишете меко. Като се върнете днес, на всички ви казвам да напишете по едно писмо. Не ви заповядвам, казвам: Пишете едно писмо. Разправете какво е вашето състояние. Та напишете по едно любовно писмо, като се върнете дома. Да се отвори душата ви, да благодарите на Бога за всичките добрини, които досега ви е дал. Да благодарите за тялото си, за ума си, за сърцето си, за дробовете си, за приятелите си, за всичко туй, което Бог ви е дал. Да благодарите на Бога. Това е хубаво.

„Просете и ще ви се даде.“ Просете с любов, търсете с любов, хлопайте с любов. Напуснете старото дрънкане. Напуснете старите тъпани. Ама всеки да има по един инструмент, че като вземеш китарата си, да излезнат тия хубавите акорди. Или мандурината, или цигулката, или на пианото си – какъвто и да е инструмент. Или като седите, всеки един да изпее по една нова песен.

Та казвам: Хайде за сряда да ви дам един модел как да пеете с любов. Пък ако вие до сряда се научите, аз ще мълча тогава. А пък ако не се научите, аз ще ви попея малко. Туй е новото. Новият Адам, който Бог ще създаде. Един нов Адам се създава. Новият Адам и една нова Ева. И така е написано в закона: „Ще отиваш при Бога с любов и ще се връщаш с любов; ще

отиваш при ближния си с любов и ще се връщаш с любов; ще отиваш и при себе си с любов и ще се връщаш с любов.“ Това е новият Адам. В отиването и във връщането при Бога и при ближния, и при себе си с любов се влиза и с любов се излиза.

Писанието казва: „Ще изпратя Духа си“, като дойде Петдесятницата, Той Господ, онзи Дух, който слезе, който учи апостолите да отиват с любов и да се връщат с любов при Бога, при влизането си и при връщането – все с любов да бъде. Е, ако и вие искате, приемете същия Дух. И днес за вас е същият закон: Хлопайте с любов, търсете с любов, искайте с любов! И ще приемете Божието благословение.

Отче наш

Всичко да бъде с Любов!

7,15 ч. с.

8. Утринно Неделно Слово, държано
на 4 декември, 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Времето тихо, меко, дъжд вали.

На поляната направихме упражненията.

1938_12_07 Спокойно сърдце

СПОКОЙНО СЪРДЦЕ

Сряда, 5 часа сутринта

Добрата молитва

(Чете се свободната тема: „Кое най-много обичам.“)

Въпросът е там, да знае човек да дава. Да даваш и да вземаш, това е пак цяла наука. Някой път човек не знае как да дава и да взема. При Словото Божие не се взема, защото не е нещо материално. Говори се: „Вземам пример от него.“ Нито вземаш, нито даваш. Ти не може да вземаш, нито може да даваш. Ти не може да вземеш. Ти не може да вземеш крака си, нито да дадеш крака си. Не може да вземеш очите си, нито да дадеш очите си. От себе си какво може да даваш? Казвате: „Аз давам нещо от себе си.“ Да оставим, това е едно противоречие, което не може да се обясни [в] света.

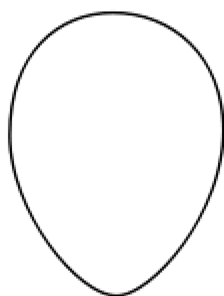

Какво представлява това? – Това е глава. Това е предположение. Често нещата имат външен смисъл и вътрешно съдържание. Външният смисъл означава едно, вътрешно съдържание означава друго. Външният смисъл това е само формата на нещата. Някой човек иска тъй да бъде угледен. Лицето му да бъде приятно червено, да бъде здрав. Вие не сте влезли в областта на живота. Вие още живеете с илюзиите на вашите деди. Вие още не живеете вашия живот. За пример вие ядете един такъв плод, но това е някой ваш дядо. Като го хванеш, казваш: „Колко си сладък!“ То не сте вие, то е някой ваш дядо. Вие сега пак се заблуждавате. Кой е дядото? – Който е бил преди вас. Който е мислил като вас. Мислил, че е направил нещо. Туй е негово произведение.

(Учителят има на масата една хубава ябълка, една хубава круша. Той при идването ги донесе и ги остави на масата. Всички ги гледаха с хубава усмивка.) Вие разглеждате, дядо ти писал книга. Възхищавате се, но това не сте вие, то е дядо ви. Казвате: „Трезва мисъл.“ В какво седи трезвата мисъл?

Та ние едва сега живеем онова, което Бог е създал, и опитваме Божиите работи. Не сме ги опитали още. Много малко сме ги опитали. Някой път

виждаме някои работи. Някой чел Божиите работи, пък направил свои бележки. Друг дошъл и той чел, и той турил своите бележки. Ти като дойдеш, четеш и всеки, който направил забележките на Божието Слово, Божието Слово ли е? Ти се намериш в едно противоречие. Ти намериш не самата истина. Самата истина е туй, което е оригинално, което Бог направил. Какви коментарии са турили другите същества, които са дошли отпосле, може да се изучават. Казваш: „Аз зная какво нещо е Словото Божие. Така е казал Господ." Но това е твое разбиране. Казваш: „Аз чух Господа." Как чувате Господа? Как ще ми обясните, ако ви попитам, как чухте Господа? Как, отвън ли ви говори Господ? Ако Господ отвън ти е проговорил, то е едно заблуждение, защото отвън Господ не говори. Ако отвътре ти е проговорил, то е друго заблуждение. Ами че от вътрешните заблуждения не е ли? Имаме заблуждението, че искаме да ядем. Яденето не е ли заблуждение. Отвътре усещаш, че си се наситил вече, не ти трябва да ядеш. Туй, което усещаш отвътре, мислиш, че което усещаш, е право. Но относително право, в дадения случай, в един момент е право, а не за през цялото време.

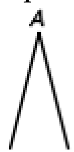

В дадения случай вие не знаете каква е моята мисъл. Имам една мисъл. Онзи ученият човек, ще знае вече. Аз изхождам от един център. Два радиуса има, две същества, които са излезли от този център, от центъра А. Отиват някъде тия две същества.

Та казвам: В сегашния живот трябва да направим един избор от нашите мисли и чувствувания, които не са наши. Има много неща, които минават през ума ти, трябва да ги сортираме, трябва да сортираме мислите си. Не всичките мисли са еднакво ценни. За пример каква е разликата, какво ще изберете от двете за ядене? (Учителят посочва крушата и ябълката.) Крушата при какви съображения вие ще изберете? То са вътрешни субективни неща. Мислите, че в единия плод имате повече съдържание. Някой път мислите, че в другия плод. Зависи от вкуса. [И] цветът привлича. Когато има жълт цвят за някой човек, казваме, че е болнав. Но жълтият цвят в крушата го намираме за много здрав. Откъде произтича туй противоречие, че за човека жълтият цвят е болнав, а в крушата е здрав?

Божията Мисъл, преди да я чуем, тя пред себе си носи светлина. След като дойде в тебе, има един усет, че идва светлина в тебе. Тогава ти ще чуеш и Божия Глас. Ако не дойде светлината, пък чуеш гласа на Бога, ако няма в тебе светлина, твоето състояние ще бъде друго. Ако чуеш гласа на Бога в

тъмнината, в тебе ще се яви страх. Значи, когато Бог ти проговори в тъмнината, условията са изменени, не са вече така благоприятни. Когато Бог ти говори в светлина, условията са благоприятни. Значи, когато ти говори в тъмнина, само вътрешни условия има. Имаш възможност. Когато ти говори отвън, в тъмнина, че не Го виждаш, тогава условията са лоши. Казвам, често вие се усещате неразположени духом. Търсите причината. Неразположени сте някой път, вие тръгнете и си пуснете пояса да се влече, гледате само кой ще го настъпи, само кой ще го докосне, току изведнъж. То е фигура на речта. Ти очакваш само някой да ти каже една дума, само да те обиди и изведнъж започваш да му говориш тъй както не трябва. То е едно подпушено състояние. Когато човек духовно е подпушен, той е възбуден. Когато физически е подпушен, ограничен, веднага се ражда едно възмущение, иска да се освободи, пък не знае как да се освободи. Представете си, че сте вързан с едно въже, искате да се освободите, мислите да скъсате въжето, правите опит, но въжето е по-силно от вас, започва да ви боли ръката. Ако ви попитат: „Откъде дойдоха вашите страдания?“ Най-първо вие сте спали, вашето съзнание не е било будно. Дошъл някой, че ви вързал, вие не сте усетили. Като ставате, усещате ръцете ви са ограничени. Искате сега да се освободите. Правите едно усилие. Туй въже е толкоз дебело, не може да се скъса. Усещате, че ви боли кракът. Казвате: „Болят ме ръцете.“ Защо? Защото сте правили усилия да се освободите от въжето. Онзи, който ви вързал вас, ви е направил голяма погрешка. Как тъй да ви върже без ваше позволение. Питам: Как тъй без позволение заспахте? Кого питахте, че заспахте? Имате ли право да спите? Нямате право да спите, с позволение става. Нямате право да се пробуждате, с позволение става пробуждането. Нямате право да мислите без позволение. Каквото и да е, нямате право. Нямате право да спрете мисълта си. Сега вие само предполагате туй което не е, и вследствие на туй което не е, се създават всичките противоречия. Казвате: „Аз съм свободен.“ Какво разбирате под „свобода“? „Свобода“ подразбира, че ти си в един свят на истината, дето всичките хора са разумни. Следователно, щом постъпиш според правилата на тия, разумните хора, както те живеят, ти между тях си свободен, и всички имат твоето добро разположение, дето и да са. Всички ти помагат, но ако в този свят ти измениш, не постъпваш както те постъпват, веднага ще се ограничиш, ще изгубиш своята свобода. Сега вие нямате туй разбиране. Казвате: „Не съм ли аз свободен.“ Че ти не може да бъдеш свободен, ако не живееш между свободни хора. Ти не може да бъдеш силен човек, ако не живееш между силните хора. Не може да бъдеш умен човек, ако не живееш между умните хора. Не може да бъдеш и добър човек, ако не живееш между добрите хора. Туй са изводи сега. Тъй аз разбирам, в проявление. Аз считам добро какво? Имате една кибритена клечка в даден случай, тя е нито лоша, нито добра. Но щом запаля тази кибритена клечка, тя може да бъде или добра или лоша. Да обясня сега.

Ако аз запаля огъня на огнището, за тия хора, които са със студени ръце, да се стоплят, да направят хляб, да опекат хляба, тази клечка е добра. Но ако запаля дрехата на някой, този се изгори, онзи се изгори, тази клечка е лоша. Следователно, когато нашата мисъл произвежда доброто в нас самите, ние казваме: „Тази мисъл е добра.“ Когато тази мисъл не е турена на място, произвежда неща, които нас не ни са потребни, произвежда страдание. Тази мисъл не е добра. Казвам, сега от вас зависи, от тази клечка, която държите, от вас зависи тази клечка да бъде или добра или лоша. Когато клечката става добра, вие ставате добри. Когато клечката става лоша, вие ставате лоши. Когато запалите огъня, всичките тия ваши ближни си услужват. Казват: „Много ти благодарим за услугата, която направи.“ Щом изгорите този, щом изгорите онзи, казват: „Много зле направихте. Тази пакост направихте, онази пакост направихте.“ Значи, в дадения случай, ние ще бъдем лоши. Сега туй е новата мисъл, тя е потребна, понеже тия тела, които сега ги имаме, много работи вече не можем да свършим. С тия тела, както сега са направени, много работи не можем да свършим. Какво ще направи един стар дядо на 120 години? Какво ще направи, кажете ми? На 120 години той ще иде да работи. Казва: „Нека стана възрастен, стар човек.“ Във философско отношение този дядо нищо няма да направи. Следователно, задачата на старите хора е те да свършат. Старите хора са вече свързани. Те остаряха по единствената причина, че тяхното съзнание е изгубено. Този дядо как е остарял? Той най-първо мисли да стане възрастен и стане възрастен. Мисли да стане силен и не става силен. Казва сега дядото: „Мене ми трябва една нива да я обработвам.“ Дядото казва: „Мене ми трябва един кон.“ После казва: „Трябва ми юлар, седло, юзда ми трябва.“ После казва: „Сам човек не може да живее, чакай да намеря още един като мене.“ Намери си другарка, след това се народят деца. И всичките тия хора се съберат. Конят ще го [върже], другарката ще го върже, децата ще го вържат и той ще заспи. И той един ден ще усети, че е вързан. Народят се 4–5 деца. В съвременния живот те ще искат висше образование. Ако имате двама синове и две дъщери, постъпили са в университета, искат да следват в странство. Всичките казват: „Еднакво право имаме, ти си ни баща.“ – „Баща ви съм.“ – „Ще ни пратиш да живеем във Франция.“ – „Колко струва?“ – „Четиридесет–петдесет хиляди лева.“ Четиримата по 50 хиляди, 200 хиляди лева. Чиновник си, може да вземеш 10 хиляди лева. Имаш само 10 хиляди на месец, а 100 ти трябват, откъде ще ги вземеш? Ние разсъждаваме сега. Не че са сериозни работи. Те са ред разсъждения. Сега ме занимава един въпрос, виждам, изучавам един въпрос, вътрешен. Кои са ония причини, които спъват хората, да възприемат новото, Божието, и защо не го прилагат? Кои са причините вътре и какъв е поводът? Казват, защо се заблуждаваш? Не е жената причината. Тя е само повод. И мъжът не е причината и децата не са. То са поводи само. Къде е причината?

Дяволът и той не е причината. И дяволът няма да застави тия хора. Който не разбира, има дявол. За който не разбира, има жени. За който не разбира, има мъже и деца. Те са препятствия за мене. Тия работи не са спънки. Не е там причината. Когато ви казвам психологически, кое разбирам под думата „истина“? Тъй е, но имаш чувство, че нещо съществува. Ти не го знаеш, чувстваш само, имаш съприкосновение към едно тяло, не го знаеш какво е и по пръстите ще познаеш дали е грубо или гладко, дали е топло или студено, дали е жидко или твърдо. Тия впечатления не носиш, но туй е, което може да разбираш. Те са външни впечатления. Второ: ти искаш да знаеш, туй, което ти си хванал. (Учителят държи крушата.) Представете си, че туй същество си пипал, не знаеш качествата, какво съдържа в себе си. Туй е външната форма. Второто чувство, казваме: „Учителю, благ.“ Благостта произтича от устата. Благо е туй, което ние вкусваме. Казваме: „Бог е благ.“ Благ е Бог, понеже вкусваме Бога. Значи туй, което ние ядем, то е Бог вътре в нас. И от туй, което възприемаме в яденето, оттам идва животът. Казваме: „Къде е Господ?“ Господ е скрит. Като Го ядем, оживяваме. Като влезе вътре в мене, Той започва да ми говори. Говори ми, че е сладък, че е благ. Аз казвам: „Сладките круши, сладките круши, които аз съм направил.“ Сладкото е хубаво. Ти искаш да видиш Господ какъв е. Ето, отвън е това. (Учителят показва крушата.) То е само формата на проявлението. Туй не е реалност. То е сянка на нещата. Аз не считам сенките на нещата за илюзия. Във философията казват: „има илюзии“. За мене илюзии не съществуват. Съществуват илюзии, но в този смисъл: както философите мислят, че някои неща са реални, някои не са реални. Всичко е относително реално. Под думата „абсолютно реално“ разбираме туй, което не се изменя. „Относително“ разбираме реалността, която се проявява и се изменя. Но изменението на едно нещо ни най-малко не показва, че туй нещо не е реално.

Да кажем, че имате точката B. Тази точка, за да се прояви, тя има някакво движение. Може да се движи около себе си. Но трябва да имате очи да я видите. Но тази точка, за да се прояви, в какво седи нейното проявление? B ——— Този път е проявление на точката. Следователно е сянка. Тя, като мине, ще остави един път. Туй показва, че точката се е проявила в този път. То е цяла реалност. Но точката, тя била във всичките тия положения. Този път реален ли е? Реален е. То е точката, която е била. В правата линия са възможностите на точката да се прояви. Тогава правата линия става реалност на точката. Тя иска да се прояви. Тогава имаме плоскостта. Що е плоскостта? Плоскостта е възможност да се прояви правата линия. Така ние разсъждаваме. Когато плоскостта стане реалност, за да се прояви. Тялото е възможност да се прояви една плоскост. Казвам, туй, в което вие се проявявате, то е възможност. Вие сте една реалност,

една точка. Най-първо ви трябва една права линия, в която вие да се проявите. Значи ще вървите. В туй животът ви ще се разшири. Но тогава вече линията става реална. Тази линия, тя трябва да се прояви, тя е в движение. Плоскостта, като се прояви, ще има едно тяло, в което тази плоскост става реална.

Казвам сега, психологически заблужденията произтичат от това, че човек не може да има ясна представа за онова, което Бог е създал, ако неговото сърдце не образува една гладка плоскост, в която нещата да се отразяват, [в] огледало да ги вижда. Ти да ги чувствуваш. Какво значи чувствуване? Ти трябва да чувствуваш нещата, а чувствуванието произтича от [страданието]. Ти трябва да чувствуваш нещата, след туй да ги възприемаш, да ги опиташ по един вътрешен начин. Да намериш, че тия неща са реални. Ще намериш откъде станало отражението.

Та казвам сега, твоето сърце не е свободно, спокойно, [щом] твоята мисъл, твоят ум няма да имат ясна представа за онова, което Бог е създал. Щом нямаш ясна представа, ти ще се намериш в заблуждение. Ако е размътено сърцето ти, няма да виждаш хората красиви. Ще ги виждаш погрознели, ще ги виждаш грозни, начумерени, гласовете им няма да чуваш както трябва. Лицето им, очите им, по всичко ще се показва грозота, ще се създаде една грозна мисъл. Причината не са хората. Не са те лоши, но твоето сърце не е спокойно, повърхността не е гладка. И тогава, за да се оправиш, трябва да успокоиш сърцето, за да имаш истинско отражение на Божествения свят. Ева, като отиде при дървото, отде произлезе грехът? – Нейното сърце се размъти. И тя помисли, че като изяде този плод, ще стане нещо. Какво ще стане? Всичкото прегрешение седеше в това, че тя не попита Господа, тя не покани Господа. И трябваше отвън да я убедят физически, понеже ядеше този плод. Други я убеждават. Друго едно съзнание. Тя не го направи от своя ум. Но друго съзнание ѝ казва: „Ако ядеш от този плод, ще станеш като Бога.“ Че най-първо [Той] я направи, какво ще става като Бога. Тя е родена от Бога, тя не съзнава, че е направена от Бога. Тя мисли, като яде от плода на туй дърво, тогава ще стане като Бога. Ето заблужденията. Тя влиза в противоречие със себе си. Тогава се образува първата лъжа. Твърденията не бяха верни. Господ казва: „Кой ви казва, че Аз не съм ви създал?“ На Ева казва: „Кой те излъга, че мислиш, че не съм те създал?“ Хвана Адама и казва: „Как ти досега да не знаеш, че аз те създадох?“ Казва: „Онази жена.“ Не, не хвърляй погрешка дето няма. Сърцето, умът, не беше право. Казвам: Сега правите същата погрешка. Всичките погрешки произтичат, че сърцето е размътено и там е причината. Сърцето ви ще утихне, да мълчи земята, да утихне сърцето, да се отрази създаденият Божи свят и да се яви Божествената светлина. И нашият ум да възприеме света тъй както е. Ще гледате отражението,

огледалото, както един астроном. Един астроном, който разглежда небето, той има телескоп и той така е направен, че ще гледаш често чрез отражението. Господ направил така, че нашите телескопи са отражения. Сърцето е огледало. Умът е тръбата, в която Божественият свят иде, отразява се върху огледалото. Ние хората наблюдаваме тръбата и огледалото, и ние, които наблюдаваме, виждаме Божествената реалност. Този астроном трябва да схване вярно небесните тела. Да определи пътищата, по които те се движат, вътрешните съотношения, както са. Казвам: Ако вашето огледало не дава тия ясните образи на нещата, вие тогава няма да имате една наука, няма да знаете как да постъпите. Първото нещо, вас ви трябва спокойствие. Вие сте хора много неспокойни. Седите тук, постоянно се движите. Да седнеш тъй, пет минути като статуя, без да се движиш. Отвън ще бъдеш спокоен. Вие седнете и наблюдавате някой кого гледал. Турците казват […] (липсва текст в оригинала) Те са заблуждения, религиозни заблуждения на хората. Казвате: „Той гледа чуждите жени." Те са ваши жени. Гледаш Божиите жени. Чуждите жени са ваши жени. Тези хора, които Бог направи, тях гледай. Които хората са направили, не ги гледай. Щом една жена те изкушава, тя не е от Бога. Не ходи да я гледаш. Защо ще ходиш да гледаш чуждите жени? Гледай сестрите: една, втора, трета, четвърта. Божественото никога не прави пакост никому. Казва То: „Може да бъдеш човек." Ти като хванеш сестра си, никакво изкушение няма да дойде. Сестра ти вече ще се разтопи, ще стане вода. Сестра ти в тебе ще влезе като светлина, сестра ти ще влезе в тебе като един хубав тон в твоето ухо. Сестра ти ще влезе като едно ухание на едно цвете в носа. Сестра ти ще влезе като хубава хапка в устата ти. Сестра ти ще дойде като нещо гладко, хубаво, приятно у тебе. Ти не може да хванеш сестра си и да кажеш: „Хванах я." Ти само ще пипаш сестра си и тя се движи толкоз бързо, че нищо не е в състояние да я ограничи. Тя даже една милионна част от секундата не може да стои при тебе. Тогава как ще я хванеш? Знаеш какво е една милионна от секундата. Тя не може да седи при тебе. То е като мигновение. То е миг, но е доста дълго време.

Та сега всички вие казвате: „Съгрешихме." В какво седи съгрешението? Грехът е едно заблуждение, че нас Бог не ни е създал добре и сега ние искаме да станем добри. Не. За мене правата мисъл, казвам тъй: Сърцето ми трябва да бъде спокойно, тихо, че да се отрази Божественият свят, да имам ясна представа. Щом се отрази Божественият свят, всяко нещо, което се отразява правилно, то започва да ми говори за Бога. Тъй както един музикант, като гледа тоновете, или на органа, или на пианото, хубаво нагласено, но той като гледа и като свири тия тонове, ти ще чуеш най-хубавите тонове. Ще видиш какво нещо е музика, ще имаш ясна представа.

Казвам, на всинца ви трябва едно спокойно сърце. Как? – Туй, спокойното

сърдце, трябва най-първо да се обнадежди. На туй, спокойното сърце трябва да му се покаже един път, по който можеш да постигнеш своите желания. В този път, постижението, това е Божествената Любов. Като изям този плод, то е Любов. Бог е влязъл в мене. Тази круша като изям, веднъж тази круша с мене върви, и веднъж като ям, достатъчно е. В годината един обед като взема, достатъчен е. И тогава един път като ядете, цяла година няма да имате кухня, няма да правите огън. Този кадеж няма да има, боравене с вашите лъжици няма да има, че маслото прегоряло, че не е пречистено, всичкото е една круша да изядете. Вие ще кажете сега: „Реално ли е това?“ Туй за което аз ви говоря, е реално. Но понеже вие сега не сте в един реален свят, има едно състояние в човека, когато човек заспива. Мислиш, че си някъде и като се събудиш, не знаеш къде си бил. Като се събудиш, помниш, но няма връзка с действителния живот. Разправяше ми един приятел и казва: „Веднъж имах едно чуване. Того, японски адмирал, има две жени. Откъде накъде Того дошъл в моя ум, че имал две жени. Че едната обичал, другата не обичал.“ Не спи, но тъй се събужда с тази мисъл. „Казвам, не съм мислил за Того никога, откъде накъде този Того дойде. Какво ме интересува че имал две жени, че едната обичал, че другата не обичал, какво отношение има с моя живот? Чудя се.“ По обед, един гадател, един от съвремените гадатели: „Иде една жена при мене, започва да ми се оплаква, че мъжът ѝ тръгнал по чуждите жени, че имал една жена по-хубава от нея.“ Та сега Того е един мъж, значи му казват: „Сега ще дойде една жена, на която сърцето е размътено.“ Какво нещо е Любовта? Казва, че нейният мъж имал една жена, която обичал. „Да знаеш, този Того е една неразбрана работа.“ Значи, дават му от невидимия свят едно тълкуване, че имал две жени, че едната обичал повече. Какво лошо има да обичаш една жена повече от друга? Аз разсъждавам за себе си, философията на Того не ме интересува. Вземам букваря, вземам и Библията. Коя книга ще ме интересува? – Букваря или Библията. Разбира се, Библията. Тук има опитности, ще ме интересуват. Ако чета пророците или после чета Христа, кое ще ме интересува повече? Думите на Христа или думите на пророците. Думите Христови ще ме интересуват повече, понеже в Неговите думи има повече яснота или по-голямо разбиране; туй, което пророците не разбираха, Христос го разбираше. Те предсказаха за едно бъдеще, ще се появи един човек. Той сам иде да реализира този Божествен план. Той не казва „Ще дойде някой“, а казва „Аз ида. Аз съм изпратен.“ Казва Писанието: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя Син Единороден, за да не пострада всеки, който вярва в Него.“

Та на вас какво ви трябва? Вие се плашите, че ако вие обичате някого, разбирайте ме, трябва да напуснете тази обикновената любов, трябва да я оставите настрана. Любов, която произвежда безпокойство, това е една просена каша, от просо каша. Няма нищо реално вътре. Какво има в

любовта? Ако ти в даден случай, Бог, Който е Любов, ти опиташ от този човек, като един плод. Какво лошо има, ако опиташ Божието присъствие в него? Но най-първо ти ще се допиташ до пръстите. После ще помиришеш крушата. После ще близнеш, после ще я туриш на ушите си, ще чуеш и най-после ще погледнеш с очите си. Ако твоята ръка, ако твоят усет, ако твоят нос, ако твоите очи казват, че тази круша е хубава, вземи я. Трябва свидетел, известни души, които да свидетелствуват, че тук е Бог. Ти, като изядеш тази круша, тогава ще почувствуваш, че Бог е благ. Тогава Господ отвътре ще ти проговори. Той ще проговори, от тази круша като излезе, ще ти проговори. Как ще ти проговори? Ако ти дотогава си бил болен и хилав, веднага здрав ще станеш. Ако ти дотогава не знаеш как да разсъждаваш, преди да си ял тази круша, щом ядеш, веднага ще имаш светла мисъл. Преди да си ял тази круша, не може да мислиш. Не обичаш хората, щом я изядеш, обичаш всичките хора. Знаеш как да направиш доброто, знаеш всичко да направиш на място. Господ е влязъл в тебе и Той ти казва: „Ела с Мене. Аз ще ти покажа как трябва да слугуваш на всичко онова, което съм създал. Ще ти кажа качествата на твоите братя, на твоите сестри, ще ти покажа как трябва да постъпваш. И на тях ще кажа, те как трябва да постъпват.“ С такъв дух ти ще се върнеш радостен и весел. Пък ако изядеш крушата, хванеш тази круша без да сондираш пръстите, усета, ушите, носа, очите, като влезе тази круша в тебе, ще те пита Господ: „Кой ти позволи да я ядеш?“ Без любов не се позволява на човека да яде. Всяко ядене без любов е престъпление. Всяко пиене вода без любов е престъпление. Всяка мисъл без любов е престъпление. Всяко чувство без любов е престъпление. Всичко, което човек прави без любов, е престъпление в света. Ако отвориш очите си без любов, пак е престъпление. Ако искаш да служиш без любов, престъпление е. Всичко, каквото вършиш без любов, е престъпление. С любов ти ще видиш Бога. Без любов ти ще видиш дявола. Вие държите вашата философия на вашите деди. Нямам нищо против.

Това е философията на вашите деди. Казвам това не за критика. Аз разсъждавам. Аз се уча да търпя хората. Иде някой, разправя ми. Знаеш колко е отегчително да слушаш еднообразие. Дойде един, разправя ми как го боли коремът. Друг, как го боли ръката. Иска да ме убеди, че била много голяма болка.

Не може да я носи, че ми разправя, разправя. Слушам го. Той ми

разправя, казва: „Как дойде тази болест, не зная?“ Аз зная. Значи че сърцето му е било размътено. Тази болест дошла, понеже впечатленията не са верни. Всичките неща, които има в ума, са фалшиви. Като погледнете, това е карикатура. Децата – карикатура, жената – карикатура, приятелят – карикатура, къщата – карикатура, конят, автомобилът, всичко – карикатура. Като погледна, ако не зная закона… Седя и той започва да ме убеждава. Понякой път съм правил психологически изводи. Казвам, тук има един болен. Най-новото в науката тук е скрито. Една есенция има вътре. Ще ти просветне в ума. Ревматизмът ще изчезне. Силата Божия е туй. Той гледа, но мери мен. Гледа ми главата, гледа ми краката. Учен човек е. Дали аз разсъждавам право? Аз му казвам: „Разсъждавам по-добре от тебе. Моето сърце е тихо и спокойно. Разликата между тебе и мене е, че твоето сърце е размътено. И в тебе отраженията не стават правилно. В мене стават правилно. Аз слушам Божественият свят.“

Слушам какво ми говорят. В тебе говедата викат, прасетата викат, кокошките крякат, не знаеш кое е човешко, кое е Божествено. В мене моите говеда в гората съм ги пратил и свинете съм ги изпратил, никакво крякане няма. Слушам гласа, слушам онова Божественото. Моите прасета, като се затъжат, аз отивам, те никак не идват при мене. Аз отивам да ги посещавам. Не те да идат при мене. В туй отношение моите прасета са аристократи, аз съм демократ. Отивам при тях и казвам: „Какво правите?“ Казват: „Орем, работим. Малко е твърда почвата, дъжд няма.“ Казвам: „Ще дойде дъжд.“ Отивам, намирам воловете. Питам ги какво правят? Казват: „Косим тревата.“ Малко тази трева не е за косене още. В преносен смисъл говоря. Ние ядем и не сме доволни. Вземеш една хапка, да почувствуваш Божието присъствие. Като погледнеш света, да знаеш, че Бог говори. Седи като предметно учение за тебе да се учиш. Всичките живи хора, с които се срещаш, са предметно учение. И добрите и лошите хора са предметно учение. Ти си мислиш, че са лоши, всъщност те не са такива ти както мислиш. Че има известна лошевина, но тази лошевина произтича, че тези хора не знаят кибритената клечка къде да я турят. Ако аз приближа една силна светлина до очите ви, веднага вие ще си затворите очите. Ако вие сте от умните, отдалече ще стоите, че светлината да бъде приятна. Ако е силна, блесне ви в очите и вие ще си ги затворите.

Казвам: Когато възприемаме Божията светлина, трябва да я възприемем от някъде. Ти трябва да се поставиш точно на място. Туй, точното място, три точки има. Аз го наричам триъгълник.

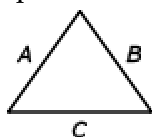

Този С е надеждата. А е вярата, В е любовта. Тогава или от точката на надеждата ще гледаш, или от точката на вярата, или от точката на Любовта. Надеждата е сърцето; вярата е ума; душата е Любовта. Ще гледаш или от гледище на ума, или от гледището на сърцето, или от гледището на душата.

Та казвам сега: При сегашните условия щом се спреш, ти трябва да се спреш на точката на Любовта, тогава ще намериш другите две точки – вярата и надеждата – вярата и надеждата, които излизат от Любовта. Двама хора, които се впрягат в живота, да работят: единият е вярата, другият е надеждата. Този център, от който произтича, то е Любовта, то е душата, която обновява. Следователно, вие искате двама по двама да работите. Единият ще носи силата на вярата, а другият – силата на надеждата. Тогава ще имате ясна представа за света. А пък любовта ще бъде третата точка, чрез която Божественият Дух ще се прояви. Писанието казва: „Духът ще ни научи.“ Но ние не можем да бъдем научени от Духа, ако нямаме любов. Ако стъпим на тази точка на любовта, любовта като се прояви, тогава Духът ще се прояви. Когато стъпим на точката на ума или на вярата, тогава умът ще се прояви. Когато стъпим на точката на надеждата, тогава сърцето ще се прояви. Сега това са моите занимания, новото, което изучавам. Как се проявява надеждата? Надеждата ще се прояви в една точка, дето сърцето ни може да се очисти. Бог в сърцето може да се прояви чрез надеждата. Бог в моя ум ще се прояви чрез вярата, ще възприеме ония мисли. За мене любовта е една точка, в която Божият Дух ще се прояви. Казвам сега: Ако вие не сте намерили точката на надеждата, ако вие не сте намерили точката на вярата, ако вие не сте намерили точката на Любовта, как ще се прояви Бог във вас? Най-първо ще намерите точката на Любовта, да се спрете върху нещо, което не се мени. След туй ще турите точката на Любовта и да започнат тия точки да се движат.

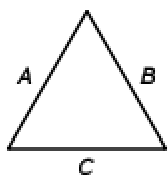

Има две течения: Едното е външните условия, а другото са вътрешните възможности. Външните условия, при които ти ще намериш точката на надеждата и точката на любовта, и вътрешните възможности – тия точки се подвижват в тебе. Надеждата ще започне да се движи, вярата ще започне да се предвижи и любовта ще се предвижи. Щом тия три точки се подвижват, Духът в тебе се проявява. Писанието казва, че без вяра не можем да угодим на Бога. Аз ви казвам: Тъй според моите изследвания без надежда, без вяра и без любов, не може да угодим на Бога. И във времето на християните, в първите християни, искаха да им дадат възможността на

вярата. Казвам: Без надежда, без тихо сърце, животът е неразбран. Без вяра, без един светъл ум, Божественото не може да се възприеме. Без любов Бог в нас не може да се прояви. Насилието носи смърт, Любовта носи живот. Следователно, тези, които изнасилват, умират. Щом искаме насилие, ще дойде насилието и върху нас. От насилия всички хора умират. И още не може да се убедят. Ние мислим, че може да насилваме. Не трябва да насилвате вашето сърце. Ще имате ясна представа, да благодарите на Бога, че ви е дал едно сърце, на което повърхността да бъде гладка, че отраженията да бъдат правилни. Всичко онова, което вие възприемате, да ви е приятно. И да вярвате, че този свят е добър. Сега гледам казвате: „Как Господ ни е събрал около Учителя?" Как ви е събрал? Като дърветата ли? Като рибите ли? Като птиците ли? Като млекопитаещите ли? Като червеите? Или като жълтите хора, или като белите хора, или като хората от шестата раса? Като светещите хора или като добри и разумни хора? Аз бих желал да ви е събрал Господ като добри и разумни хора. Да имате едно основание, да имате една надежда, в която никой не може да ви поколебае. Да имате една вяра, в която никой не може да ви поколебае. Да имате една любов, в която никой да не може да ви разколебае. Като погледнеш големите противоречия, да кажеш: „Ще се оправят." Тогава има смисъл. Казва Писанието: „Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще се превърне за добро." Казвам: Ние сме, които можем да превърнем света, да го оправим. Бог, като влезе в нас, понеже Той създал света, всичко ще оправи. Когато работим съобразно с Неговите закони, като влезе в нас, Той ще измени, всичко ще направи за своя Слава. Всичко, което е за Славата Божия, е и за наша Слава. Ще имаме всичко преизобилно в света, но само по този начин. Другояче нещата ще се изгубят. „Зор, г-н Началник." Зор е тогава, когато ти си вързан и те карат да вървиш. Но когато си развързан, ти вървиш свободно. Зор е, че ти яздиш на кон, без седло. Зор е дето нещата не са удобни. Някоя каруца нямаш. Нямаш кон. Или пък ще бъдеш натоварен, или ще бъдеш като жито смляно между двата камъка. Казвам, ние съвременните хора, сме направили нашия ум и нашето сърце такива яки камъни, че нашият живот, като се тури, мели се на брашно. И чакаме брашното да го продадем и да се оправи светът. Току месиш баница, та туй, та онуй. Не мелете под вашия хромел вашето жито. Умът трябва да бъде светъл, сърцето трябва да стане чисто, тихо, деликатно, че всичко Божествено да се отразява. Да кажеш: „Радвам се, че имам едно сърце, радвам се, че имам един ум." Искам сега и вие да се радвате на вашето сърце. Радвайте се на туй сърце. Знаеш колко хубаво бие сърцето. (Учителят си слага ръката на дясната страна на гърдите.) Аз имам две сърца. Ако дойде едно лице от моята дясна страна, турям си ръката на моята възлюблена, нейното сърце опитвам. Аз съм много последователен. Като турям ръката на сърцето, аз познавам нейното сърце какво е, виждам

че тупа. Тупа нейното сърце. Щом я обичам, нейното сърце тупа. Щом я разлюбя, сърцето спира. Та казвам, две сърца имам. Някой път отражение имам на сърцето. Това е едно отражение на сърцето. Сърцето отишло наляво. То по-напред седяло в средата. Да благодарим на Бога за туй сърце, което изпраща всичката храна. И някой път, като се разиграе, започва да бие по-силно. Вие се плашите тогава, като бие сърцето. Понеже има една музикалност. Кога сърцето бие музикално, това е здраве. Има един ритъм. Как бие сърцето? (Учителят пее ритъма на сърцето с „и“, „ии“ и „ее“.) Няма да стискате вашето сърце. Да бъде спокойно, Бог да излезе с всичката своя красота, която Той има. Няма същество в света да ни обича, както Бог ни обича. Колко милиона години, мислил, цялата вечност мислил, с любов да ни създаде едно лице и още работи. Не мислете, че вашето лице е завършено. Господ има още милиони години да работи. Един ден лицата ви ще бъдат като ангели. Туй лице съвсем ще се измени. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим.“ Ще бъде! Това смъртното ще бъде погълнато от безсмъртното. Значи туй, временното, ще влезе във вечното. Казвам: Благодарете! Гледайте като видите един човек, да видите Божия Образ в него. Има моменти, когато можем да видим Христа. Христа може да Го видите навсякъде. Вие Го чакате да дойде някъде на земята. Христос ще дойде във вашата мисъл. Христос ще дойде във вашето сърце, във вашата душа, във вашия дух, във всяка една постъпка. Навсякъде може да видите, когато Той се проявява. Бог ви услужи и пак си замине. Христос винаги се проявява. Божественото винаги се проявява, когато ние сме в най-голямата нужда, Той ще дойде и като направи всичко, Той ще си замине. Ние считаме, че е много естествено, защото за Бога всичките неща са много естествени. Няма нещо мъчно заради Него. За нас е мъчно и невъзможно. За човека е невъзможно, а за Бога е възможно. Затова казвам: Възложете надеждата в Бога. Възложете Любовта си в Бога и вложете вярата си в Бога. Надеждата да стане проводник на Божия Дух, вярата да стане проводник на Божия Дух и Любовта да стане проводник на Божия Дух. Постоянно да бъдат проводници. Понякой път затваряте надеждата – не е проводник. Вярата донякъде е проводник. Донякъде вярвате, после – не е проводник. Постоянно надеждата да бъде проводник. Станете сутрин, обнадеждавайте се. Кажете: Колко съм доволен от това сърце, което Бог ми е създал! Колко е красив моят ум, който Бог ми е създал. Колко е величествена душата ни, в която Любовта се проявява. Като станеш, най-първо благодари на Бога за сърцето си. Благодари на Бога за ума си. Благодари на Бога за душата си. Величествена е душата, в която Бог се проявява. В душата [ти] Бог се проявява, в ума ти Бог се проявява, и в сърцето [ти] Бог казва: „Сине мой, дай си сърцето.“ Искам всички вие да си вземете сърцата, дето сте ги заложили; както ви гледам, на всинца сърцата ви са заложени. Никакво залагане! Които са в школата, онези, които са си заложили сърцата, да

идат да ги вземат. Без сърца хора не искам. Ще идете да си вземете сърцето. Поне с едно сърце ще дойдете. Ако имате две, още по-добре. Ако станат 3, още по-добре. Този, физическият човек има едно сърце. Духовният човек има две сърца, а Божественият човек има три сърца. Божественият човек живее в главата – то е небето; духовният живее в сърцето; а физическият живее в тялото. Три сърца има човек. На онзи, физическия човек ритъмът на сърцето е надеждата. Ритъмът на физическия човек е надеждата. Вярата е ритъмът на духовния човек, а Любовта е ритъмът на Божествения човек. Това са три ритмуса. Това е хармония, това е мелодия. Като усещаш надеждата, ритмус е. Като усещаш вярата, ритмус е, и като усещаш любовта, ритмус е. Тогава ще имате една ясна представа за живота си, ще бъдете не унили духом. Ами ще чуете гласа на вашите братя по цялото лице на земята да ви говорят. Ще чуете гласа на онези ангели, които ви ръководят. Христос казва: „Пазете тия малките, понеже техните ангели, които ги ръководят, седят пред лицето на Бога.“ Всеки един брат има един ангел, който има да представя. Да благодарим, че има кой да ни представи. Казвам, казвам да ме слушате. Да ме слушате в името на надеждата, да ме слушате в името на вярата, да ме слушате в името на Любовта. Да ме слушате в силата на Божия Дух, Който работи. Казвам сега, аз имам всичкото желание да ви извадя от тази каша, в която сега се намирате. Не става лесно тази работа. Не мислете, че е лесна работа. Защото, ако река да ви тегля, кому крак, кому ръка ще се откъсне. Най-първо гледам да ви освободя от всичките връзки, че като ви потегля, да не сте свързани. Другояче може да се откъсне крак, ръка. Трябва да бъдете свободни, че като ви извадя отвън, като влезете в Божествения свят, да бъдете свободни. Непременно трябва да влезете в Божествения свят, за да станат нещата ясни. Не че трябва да умрете, тук като сте на земята да видите.

Сега както ви разправя[м] тази сутрин, ако така гледахте на нещата, знаете [ли] каква мощна сила представяте вие! Ще запалим света от единия край до другия. Казва Христос: „Аз дойдох да туря огън.“ И две хиляди години се раздухва огънят. Сега този огън нищо вече не може да го изгаси. Светът гори. Искам и вие да горите. Да изгорите без да се стопите, да се пречистите. Тогава да излязат от вас новите хора, Синове Божи, дъщери Божи, които ходят по закона на надеждата, които ходят по закона на вярата и които ходят по закона на Любовта, които ходят ръководени от Благия Божи Дух, от светлия Дух.

Отче наш.

Сега какво да правим? (Учителят гледа ябълката и крушата.) Те бяха свидетели. Какво да ги правим? Ще ги оставим. Да видим. Ще може ли

днес да ги държите. Ако някому каже Господ да ги изяде, да ги изяде. А ако не му е казал Господ, да не ги яде. Като ги изядем, ще извадим семената на тази круша, ще извадим семената на тази ябълка, а тях ще ги нарежа на дребни парченца, та всичките да вкусят.

С надежда, с вяра, с любов, с Божия Дух – туй е Новото учение.

10 Лекция от Учителя,
държана на 7 декември, 1938 година
София, Изгрев

1938_12_09 Младост и старост
беседа на Младежкия окултен клас

МЛАДОСТ И СТАРОСТ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Имаме две./ – Какви са? – /„Най-малкият орган на човешкото тяло“ и „Ползата от големите и малките неща“./

Кое се нарича „малко“? Малък човек и голям човек, казваме. Ако ви попитат къде седят причините за промените на времето, причините за зимата, лятото, пролетта, есента? Кои са причините за годишните времена? Коя е причината за студа или коя е причината за топлината? Разбира се, не да се обяснява топлината. Топлината внася едно чувстване на някаква промяна. Ние виждаме нещо да е станало. Но туй, което чувстваме да е станало като топлина, ние виждаме и промяната, но тази промяна ни най-малко не показва онова, което ние чувстваме. Ние правим един паралел. Казваме: „Снеговете се топят, цветята растат, цъфтят.“ Но цветето не значи, че то е топлина. Но има един паралел, едно отношение. Или, да кажем, кажеш, че си радостен, или че си скърбен. Каква е разликата между самочувствието на радостта или скръбта? Вие не сте се спирали да мислите какво нещо е самочувствието на радостта и самочувствието на скръбта. Казвате: „Скърбен съм.“ Или казвате: „Тежък товар имам.“ Но тежкият товар, това е едно самочувствие. Ти го чувстваш в себе си. Ти чувстваш един товар, имаш самочувство, че носиш нещо на гърба си. Сега, ако кажем, аз туря едно кило тежест на гърба ви, ще имате едно чувство. Турям единица килограм. Вие имате едно самочувство. Какво е вашето самочувствие? – Имате самочувствие единица. Туря два килограма на гърба ви. Имате самочувствието на двата килограма. Увеличавам, четири, пет, десет килограма, най-после турям 50, 60, 70 килограма. Ако разбирате отношението на килограмите, вие сами можете да премахнете мъчнотиите от вашия гръб. Казвате: „Кой ще ме освободи от този товар?“ Представете си, че вие турите един килограм, два, три и след туй забравите, мислите, че вие не сте господар на положението, казвате: „Не мога да го нося.“ Добре, какво можеш да правиш, ако не можеш да носиш товара? Ти какво трябва да правиш, не можеш да се справиш. Този товар по закона на необходимостта трябва да го пренесеш, казваш: „Не може да го нося.“ Тогава ти извадиш един килограм, 2, 3, 4, 5, 10, 20 изваждаш, докато можеш да го пренесеш. После пак ще се върнеш, да пренесеш другия. Когато товарът е тежък, ще удължиш времето. Когато товарът е лек, ще съкратиш времето.

Сега казвам, че всичките ви мъчнотии вие сами ги създадохте. Вие ги

създадохте, вие ги родихте, вие ги отхранихте и те ви мъчат. Вашите радости вие ги родихте, вие ги отхранихте и те ви радват. Скърбите и страданията вие ги родихте. Казвам: Не че вие ги родихте, защото не може да се каже, че вие раждате скърбите, но вие създадохте скръбта. Вие вземете с един чук, ударете на пръста си отгоре. Кой е причината на това страдание? Вземете чука, че ударите пръста си. Или някой път случва се, че вие набивате гвоздей, пък ударите на пръста си отгоре. Кой е причината? След като се върнете, казвате: „Виж този дявол.“ Кой е в дадения случай дяволът? – Умът. Толкоз близко не дръжте чука. Най-малко една педя далеч. Вие сте влезли в една зона, дето чукът може да се сложи на вашия пръст. Сега вие казвате, че страдате в света. На всичките ви страдания причината сте вие.

Да допуснем, че вие сте турили захар в една торба. Носите тази торба. Времето са заоблачава, завалява дъжд, накваси торбата, стопи се захарта. Кой е причината на това? Вие сте причината. Какво трябва да правим? Трябваше да турите тази захар в една торба, в която водата да не може да проникне. Умен трябва да бъдете. Вие туряте часовника в джоба си, но джобът има една малка дупка. Казвате: „Часовникът не може да падне.“ Случва се, че като вървите, този часовник мърда повече, скосва конците около дупката, става по-голяма и един ден бъркате, няма часовника. Кой е причината? Причината сте вие. Малката дупка не я закърпихте, казахте: „През малката дупка не може да излезе.“ Щом има дупка, часовникът може да излезе навън. Часовникът какво показва? Туй, които се движи, показва часовник. Туй, което се движи, навсякъде може да мине. Представете си, че вие може да турите вода в един съд, който има една малка дупчица, може само игла да е минала, като турите водата, през дупчицата ще излезе. Следователно трябва да знаете, че туй, което се движи, може отвсякъде да мине. Щом намери първата дупка, ще направи първия опит да излезе навън.

Добре, да допуснем, че вие изгубите една английска лира през дупката на джоба. Вие скърбите. Щом скърбите, аз вече правя един друг извод. Ти казваш: „Аз парите не обичам. Пет пари не давам.“ А щом изгубите една английска лира, вие скърбите, че лирата излязла от джоба ви. Значи, вие обичате тази парица. Защото не може да скърбиш за нещо, което не обичаш. Щом скърбиш за парите си, ти ги обичаш. Ти казваш, че не обичаш парите, че не се радваш на тях. Намериш една английска лира и ти причини радост. Вие сега казвате: „Аз обичам свободата, аз искам да бъда свободен.“ Нали вие твърдите, че свободни трябва да бъдем? Тогава защо не се радвате на лирата, която излязла от джоба да бъде свободна. И защо като излезе от джоба, от твоя затвор на джоба, ти скърбиш? Защо се радваш, като я туриш в затвора, в джоба? Какви са съображенията? Някой

път вие затваряте вашите идеи. Те са затворени, идеите ви скърбят. Някой път идеите ви излизат навън, те се радват, пък вие скърбите. Питам сега: Кое по-хубаво да бъде – английската лира да бъде в джоба ви или да излезе из джоба навън, в дадения случай? Понеже вие не сте били способни да я накарате да ходи, тя е проходила сама. Защото тази английска лира, вие имате право да я държите в джоба един ден, втория ден ще излезе навън. В природата само един ден имате право да я държите. Такъв е законът. От изгрева на слънцето до залеза имате право да я носите в джоба. През него ден трябва да влезете в някоя бакалница или в някой часовникар да ѝ намерите работа. Тя иска да излезе, да види белия свят. Тя иска да излезе из джоба, да я покажете, да се засмеят хората, да я помилват, да я погалят. Ще влезете в един магазин, искате нещо, кажат: „Няма." Вие пак я турите в джоба. Иска да я турите на работа.

Какво заключение ще извадите? Ти имаш известна идея, ти имаш право само един ден да я държиш в джоба си, в сърцето си. Се таки тази идея може да излезе най-малко да я поразходиш. Идеята е жива, трябва да излезе, да ѝ дадете право. Да не кажете: „Аз изгубих идеята си." Идеята не може да се изгуби. Идеята може да иде на гости някъде другаде, а щом една идея не може да намери симпатия, съчувствие в тебе или че не я оценяваш, тя ще офейка от тебе. Всяка идея търси един, който да я обича. Ако имаш една идея и хората я обичат, тя ще иде при тях. Ако искаш да я задържиш, ти трябва да обичаш. Тя може да ходи при другите и пак ще дойде при тебе. Например, ако имате някое добиче, някое животно и го храните хубаво, то може да иде в другите къщи, но вечер, понеже знае, че вие го обичате, връща се при вас. Вечерта вие да бъдете напълно уверен, че ще се върне в къщи. Така са и идеите. Те са вашите овчици, които ако ги не обичате, те (не) ще се върнат при вас. Аз наричам сиромах човек всеки, който е без идея. Той сиромах, няма добиче. Идеята е туй, което помага. Един човек, който няма една кравица, едно конче, който няма поне една овчица, една козица, който няма жито, поне 10–20 зърна, който няма ябълки, няма круши, той е сиромах. Аз може да живея тъй. Природата обича нещата да влизат и да излизат. Природата не обича застоял живот. Поемеш въздуха, задържиш го няколко секунди и пак навън. Отвориш очите, светлината влиза. Всичко при човека влиза и излиза. Мисълта влиза и излиза, чувството влиза и излиза. Всичко е в едно хармонично движение. Мисълта е едно хармонично движение в света, без някакво сътресение, сблъскване.

Та казвам: По какво се отличава младият човек и старият човек? М.С. Младият винаги е малък, старият е винаги голям. Младият е семка, старият човек е дърво. Младият човек е цвят, старият човек е плод. Старият умира, младият оживява. Там, дето старият умира, младият

оживява. Там, дето младият оживява, там старият остарява. А там, дето старият остарява, младият се подмладява. Конкретно нещо какво е младостта и старостта. Следователно вие не можете да се избавите от младостта. Младостта е едно качество и старостта е едно качество. Вие нито от младостта може да се избавите, нито от старостта. То е смешно. Вие искате винаги да бъдете млади. Ако бъдете само един цвят, не станете на плод, да завържете една семка, какъв ще бъде вашият живот? Един цвят, който окапва, безплоден цвят. Младият, който не може да остарее, е един безплоден цвят.

Питам: Тогава де е смисълът? Аз ви давам сега същинският смисъл в природата, какви са законите. Младият е началото на нещата, старият е краят на нещата. Следователно, ти като млад ще имаш начало на живота, старият е краят на живота. Вие казвате: „Старият е глупак." Щом старите са глупци, тогава и младите са глупци. Старият казва на младия, че е глупак. Тогава и старият, и младият са глупци, и старите са глупци, и младите са глупци. Тогава имаме друго равенство. Младият и старият са мъдреци. И старият, и младият, и двамата са мъдреци. Какъвто е младият, такъв е и старият. Какъвто е старият, такъв е и младият. Аз ви слушам понякой път вие казвате: „Той е стар човек, глупак." Щом кажеш на стария човек (че) е глупак, и ти си подобен нему. Тя казва: „Стара баба." И ти ще бъдеш като нея стара баба. И ти ще бъдеш като нея стара баба, глупачка. И ти ще бъдеш същата.

Казвам сега: Трябва да различавате. Вие туряте на нещата тия качества, които ги нямат. Хубаво е понякой път човек да бъде глупак. Хубаво е понякой път човек да бъде мъдър. Но при какви условия? Та не е ли хубаво да бъдеш глупав, да не знаеш как да направиш злото, може да направиш и доброто. Тогава в началото като мъдър ще направиш злото и като мъдър ще поправиш злото. Умен си, направиш зло, умен си да го поправиш. Понякой път трябва да бъдеш глупав да не можеш да направиш зло, но няма да може и да го поправиш. Мъдростта е в сравнение с глупостта. Извън глупостта, мъдростта сама по себе си какво е? Кои хора ние наричаме мъдри? Аз наричам мъдри всички ония, които знаят как да изправят своите погрешки. За мене те са мъдри хора. Всеки, който може да изправи една своя погрешка, е мъдър човек. Всеки човек, който не може да изправи една своя погрешка, е глупак. Ето конкретно какво е мъдър и какво е глупав човек. Такова трябва да бъде заключението. Казвате: „Природата така направила нещата." Природата прави лоши работи в живота, но постоянно поправя. Природата щом направи някоя погрешка, веднага я поправя. Щом те заболи коремът, дал си храна, която не подхожда. Казваш: „Тази природа как е направила." Тя веднага ще ти покаже какво трябва да направиш. Природата ще ти каже: Изхвърли го

навън от себе си, не може да живееш с него. Това, което е влязло в дома ти, е негодно, изпъди го да си върви. Щом нещо те безпокои, кажи: „Навън по света да си върви.“ Вие имате една лоша мисъл, казвате, какво да правите с нея? – Изпъдете я. Ама как да я изпъдите? Аз да ви кажа как ще я изпъдите. Тъй, както Аврам изпъди един от синовете си. Вие знаете причината. Той имаше една много красива жена, която се наричаше Сара и втора – Агар. Един ден, понеже Сара нямаше деца, казва: Да направя едно добро и даде слугинята си да стане жена на мъжа ѝ, да му роди син, дано Бог като благослови слугинята ѝ, да даде и на нея благословение. Господ да даде благословение на слугинята и после да даде благословение и на Сара. Един ден като порастна синът на слугинята, стана 20-годишен, тя не можеше да го търпи, казва на Аврама: Син ѝ да се махне. Нему стана тъжно на сърцето. Господ казва: Послушай жена си, изпъди го. Той тури хляб в торбата им, даде сина и изпъди слугинята да си замине. Казвам: Като дойде една идея, която ви безпокои, турете нещо в торбата със сина и изпратете я навън, както Аврам направи, да иде да намери своето място. Те като излязоха, изядоха хляба, Агар нямаше какво да прави, обезсърчи се, обърна се към Господа. Тогава се яви един ангел и казва: Не се обезсърчавай, тази работа ще се оправи.

Казвам: Всички трябва да имате едно дълбоко разбиране в себе си. Поправяйте вашите погрешки. Не задържайте вашите погрешки дълго време. Изпратете ги на работа. Щом направите една погрешка, торбата на гърба, изпратете тази погрешка в света да иде да се учи. Всичката ви погрешка на вас е тази, че тъй не изпращате вашите погрешки. Всичките хора, дето умират засега, умират по единствената причина, че не са се подмладили. Всички вие ще остареете, ако не се подмладите. Ако на свят не остареете, ще умрете. Сега да обясня идеята. Старият е семка. Тази семка, за да се подмлади, непременно трябва да влезе в земята, в почвата. Туй семе трябва да умре. Посятото семе е старият, който умира. Младият, който се ражда, е старият, който се подмладил. Следователно, ти сам трябва да станеш на дърво. Казвате: „Това е един дървеняк.“ Че вие не разбирате какво нещо е дървото. Дървеняк значи един човек, който има възможност да остарее и да се развива. Казва: „Голям дървеняк.“ – Разбира се, първостепенен дървеняк съм, значи признавам, че имам всичките условия да се развивам. Казва: „Дървеняк, дебела глава.“ Дебелата глава може да расте. Ти къде можеш да чукаш житото – в дебелата ли чутура или в тънката? Казва: „Много му е дебела главата.“ Не е въпросът там, в дебелата глава. Ако ти пътуваш в един свят на големи противоречия, не е ли безопасно мозъкът да е турен в дебела глава, че който и да те удари, да не смачка мозъка? Ако твоята глава е тънка, навсякъде ще бъде смачкана. Казвам: Умният, при известни условия, главата му става тънка. На младите хора главите са тънки, на старите хора главите са дебели. Щом (е)

дебелоглав, той е стар. Щом е тънкоглав, той е млад. Ами че тази семка на една слива, как мислите, тънка ли е? Сега едно противоречие ще изнеса. Противоречието е в това, че костилката на сливата е много дебела, затворен е мозъкът, затворен е животът в една много дебела обвивка. Ако вземете семката на ябълката, на крушата, там обвивката не е така дебела. Защо е така? – Сливата е стара вече. Ябълката е млада. Сега ще попитате: „Защо с тънките кори да са млади, а с дебелите да са стари?“ Питам: Кои хора са по-силни, тънките или дебелите? По какво се отличава якотата на човека? Кои растения са по-силни, дебелокорите или тънкокорите? – Дебелокорите, разбира се.

Когато човек започне да мисли, главата изтънява. Има един начин за изследване способностите. Всякога мисълта е, която изтънява черепа. Щом черепът на една глава (е) дебел, показва, че този човек не е мислил. Той имал едно малко чувствуване, много обикновен живот имал. Ако разгледате една глава на един умрял човек, турите вечер една свещ в кухия череп, ще видите, че с които центрове на мозъка е работил, тази част на черепа е тънка. Защото всеки един център като работи, от него излиза електричество и на тия места черепът е изтънял, черепът там е по-светъл, по-тънък. Дето мозъчните центрове не са работили, там черепът е дебел.

Тогава казваме: Ако на младия черепът е тънък, това показва в органическия живот, че ред поколения са мислили, детайлността на мозъка била развита на 10–20 поколения и главата изтъняла. Ако 10–20 поколения не са работили, главата останала дебела. Когато кажем, че черепът е дебел, разбираме, че ред поколения не са мислили, живели обикновен живот. Когато намерим, че костта на черепа е тънка, разбираме, че ред поколения, 5, 10, 20 поколения са живяли интензивен живот. Този закон е верен. Ако един човек е живял един интензивен умствен живот, не само той, но и ред поколения са живяли така, тогава костите на ръцете, на краката, кожата, всичко е добре моделирано, те са живяли много добре в миналото, кожата е много гладка, мека, костите са много добре оформени, гладки са, полирани, имат много хубав, приятен цвят. Главата е добре оформена, тънка. Животът е, който оформява външните форми. Съзнателният живот дава едни форми, самосъзнателният дава други форми. Свръхсъзнателният дава други форми, подсъзнателният дава едни, съзнателният – други, самосъзнателният – трети, свръхсъзнателният – четвърти. Най-красиви са формите на свръхсъзнателния живот. Казвам: Съзнателният живот в животните създал главите на сегашните животни. Подсъзнателният живот създал главите на растенията. Растенията, както са създадени, подсъзнанието е създало това в тях. Онзи път, през който растенията минават, условията там са много тежки. В тази форма, в която сега се намират растенията, то е най-доброто за техния растеж.

Казвам сега: За да се измени вашата глава, трябва да измените вашето съзнание. Ако сте в подсъзнанието, ще имате дървени глави. Ако сте в съзнанието, ще имате животински глави. Ако сте в самосъзнанието, ще имате човешки глави. Ако сте в свръхсъзнанието, ще имате светийски глави, или главите, които ангелите имат. Те понякой път, както човек и да изменя себе си, от степените на съзнанието ще измени и цялата външна форма на тялото. Ако не разбирате този закон, във вас еволюция не може да има. Под думата „еволюция" разбирам онези красиви форми, които трябва да се заменят една с друга. Да минем от животинското царство в растителното, в животинското, в човешкото и в ангелското. През тия четири царства трябва да преминем. Едновременно трябва да функционират във вашето съзнание и да знаете като мислите, какво може да произведете. Например, някой път вие искате да станете умен човек. Че да станеш умен човек, трябва да дойдеш в самосъзнанието и да започнеш да виждаш не само своите погрешки, но да виждаш погрешките на 100, 200, на хиляда поколения. Да съзнаваш техните погрешки и добродетели, че да използуваш добродетелите, които са имали, да използуваш техните погрешки. То е вече умен човек, който може да оправя погрешките на своите прадеди и да използува техните добродетели. Само да се възмущаваш от миналото, от погрешките на своите прадеди и да съжаляваш, че не са оставили нещо добро, което можеш да използуваш, то е неразбиране на този закон. Понеже дедите, колкото престъпления са направили, толкова и добродетели са имали. Имате плюс и минус, какво дават? Плюс и минус дават нула. Две еднакви, противоположни величини дават нула, уравновесяват се. Имаш един лев в джоба си, имаш да даваш един лев, какво остава в джоба? – Нула остава. Но отивам по-далеч. Туй, което в математиката е плюс и минус, превождам нулата. Казват, че нулата е нищо. Който знае, нулата създава възможности за всички чудесии. Нулата е семката, която като посееш от туй нищо, от костилката, която е нищо, ще излезе цяло дърво. После, ако турите нулата след единицата, какво става? Вие казвате, че нулата е нищо, пък как е възможно туй, което е нищо всъщност, като го турите подир единицата, да я увеличи десет пъти? Как е възможно туй, което е нищо, да съдържа бръмбарът, чуваме само бръмченето. Като чуете бръмченето на един аероплан, казвате: „Бръмбар." Бръмбар ли е този аероплан? Това е един философ, който прави наблюдения, научни изследвания, работи, прави фотографии, научно работи. Като се върне, прави доклад. Пътува 400–500 килметра в час. Пренася пътници, връща се. Какво работи вътре бръмбарът? Като пътуват хората с бръмбара, вървят по-бързо, отколкото с треновете. Под думата „нищо" разбираме, че нищо е туй, което не се изменя. Нещо, което не се изменя в себе си, казваме, че е нищо. Някой път има сиромашия, казва: „Няма нищо." Щом ти кажеш, че няма нищо, ти трябва да разбираш, че

нищото, то не е изгубено. Нищото не може да се изгуби. Нещото ти може да го изгубиш. Нищото не можеш да го изгубиш. Нищото не може и да умре. Казваш: „Изгубих си парите.“ – Няма нищо. Ще ви приведа един пример. Твоите пари не са се изгубили. Те са при тебе, те не са умрели. Казваш: „Умря баща му.“ Казвам: Няма нищо. Искам да ти кажа, че баща ти не е умрял. Може да се докаже, че като умре бащата, тежестта на сина ще се увеличи с десет грама. Тежестта на всичките синове и дъщери ще се увеличи. Затуй, когато някой умре в някой дом, подобряват се работите, всички стават здрави. Докато дядото е жив, всички боледуват, като умре дядото, всички стават здрави. Защо стават здрави? – Много естествено, дядото бил толкоз тежък, че дядото мислил само за своята старост, за своето минало, че той тежал върху гърбовете на всички. Мислите на дядото тежат върху умовете на децата и те боледуват. Като умре дядото, не мисли за своите старини, децата се подмладяват. Или, ако турите върху едно семенце един камък, то се изкривява, като падне камъкът, цветето се изправя.

Казвам: Онези идеи във вас, които са стари, трябва да умрат. Кое наричам аз „младост“? Идеята ви трябва да умре, за да се подмлади. Или най-малко една идея, която е във вас, трябва да си замине, трябва да се замени с нова идея. Ако старата идея не се замени с нова или ако старата идея не може да се подмлади, да внесе нещо ново, тогава не разбирате процеса на природата. Вие казвате: „Растем.“ Най-първо вие се радвате до известно време, след туй се почувствувате, че сте остарели. Какво усещате, вие сте остарели? Започвате да усещате, че вашите крака не са пъргави, както по-рано, че вашите очи не са тъй разположени да гледате, малко мрачкаво гледате, ставате инертни, не ви се ходи, като седнете, не искате да станете. После във вас нямате разположение да услужите някому. Като дете вие сте били готови да услужите комуто и да е. Като остареете, ще започнете да заповядвате. Казвате: „Аз съм стар, синко, ти стани.“

Та сега някои от вас, гледам, сте започнали да остарявате. Казвате: „Ти стани, направи тази работа.“ Карате други хора да вършат работите. Вие вършете, за да се подмладите. Видиш една книжка, наведи се, вземи я. Ти ще се подмладиш най-малко с един ден. Пък ако подигнеш десет книжки, десет деня ще се подмладиш. Ако дигнеш сто сухи листа, сто деня ще се подмладиш. Ако всеки ден дигаш по десет листа, с десет деня ще се подмладявате. Знаете ли какво нещо е това, по десет дена да се подмладяваш всеки ден? Подмладяването на един ден, знаете ли каква енергия съдържа? Законът за доброто е закон за подмладяване. Законът за злото е закон за остаряване. Които да остаряват, да правят зло. Които искат да се подмладяват, да правят добро. Сега ви казвам: Законът за доброто е закон за старите. Тогава непременно, ако вие на мене ми кажете

тъй: Ти не можеш да направиш доброто, ако не искаш да се подмладиш. Ти не можеш да направиш злото, ако не искаш да остарееш. Значи, вие, които сте почнали да остарявате, правите зло. В какво седи злото? Енергията в злото и в доброто е еднородна. Злото е едно действие, турено не на място. Например, доброто е да влезеш в един дом и да запалиш огъня на огнището. Не е на място, например, ако запалиш огъня всред този салон, може да изгори и целият салон. В собата този огън е на място турен, но на дъските отгоре е не на място. Следователно, когато в себе си турим една мисъл не на място, тя е лоша. Всяка една мисъл, която не е на място, е лоша. Ако ти туриш едно чувство в ума си и една мисъл в сърцето си, ти си направил една погрешка. Ако туриш една мисъл в ума си и едно чувство в сърцето си, то е на място. Ако туриш едно чувство да ръководи работите и туриш една мисъл отподире като опашка, да помага на това чувство, ти си направил една погрешка. Ако туриш една мисъл да ръководи и туриш едно чувство да помага, туй чувство е на място. Чувствата трябва да подтикват човека към работа. Когато туриш чувствата да вършат работа, а умът да помага, тогава ти не си от умните. Ти не разбираш Божия закон.

Та най-първо за всяко нещо имайте една мисъл и за да прокарате тази мисъл, трябва да турите една постъпка. Мисъл, чувство, постъпка. Постъпката у мене стимулира едно чувство, чувството стимулира човешката мисъл. Тогава имаме от главата, от мозъка ще излезе известна енергия, ще се възприеме от дробовете, ще дишат, ще слезе в стомаха, ръцете, краката, тялото трябва да се подвижи. Тогава тази мисъл може да се реализира. Когато мозъкът действува, когато дробовете действуват, когато и в ръцете се проявява туй движение, ние вече считаме, че човек е готов да свърши една хубава работа. Когато човек мисли добре, когато чувствува добре и когато ръцете работят добре, мисълта може да се реализира, както ние искаме. Как мислите, колко време трябва на един художник да нарисува една хубава картина? Каква тънка мисъл трябва да има художникът, каква прецизност трябва да има в тия линии, които очертава. Някой път рисува, рисува художникът и излиза карикатура. Някой рисува и излиза една хубава картина, без да зачерква. Една опитност има, много правилни са всичките криви линии. Рисува много хубаво.

В съвременния живот тъй, както всичките списатели пишат, казват: „Човек трябва да бъде добър." Най-първо доброто е закон за подмладяване. Ако правиш зло, злото е закон за остаряване. Следователно, злото е за много малко хора. В света има много малко стари хора. В небето има 24 старци. То не е за всяка уста попара. Казвате: „Остаряхме." Не е за вас старостта. За вас може би ще минат няколко хиляди, няколко милиони години, за да остареете. То е един интензивен живот, след няколко милиона години ще

имате някои черти на старостта.

Казвам сега: Използувайте закона за подмладяването. Сега сте остарели преждевременно, ще мязате на актьори на сцената, комуто някой път турят известна изкуствена брада. Той е млад човек, но като му турят изкуствена брада, мустаци, турят дълги коси, прегърби се, и той започне да играе ролята на стар човек. Ни най-малко не е стар. Като свърши, хвърли брадата, мустаците, всичко, подмлади се. Нали всичките стари в театъра се подмладяват? Понеже като актьори един–два часа трябва да бъдат стари. Който и да е от вас може да стане стар. Аз може да направя някого от вас стар, пък може и да го подмладя. Понеже се интересувате от младостта, казвам: Не внасяйте в ума си образа на злото, не мислете какво нещо е злото. Този въпрос го оставете настрана. Един от древните мъдреци на Египет го попитали какво нещо е злото. Той си свил устата. Сега всички тук говорите за злото. За злото малко говорете. Свийте си устата. То е един въпрос, за който нищо не казвайте. Кажете една глупава постъпка несъобразна, несъвместима, но не казвайте лошо, зло. Пък не искайте да познаете какво нещо е доброто и злото. Ако познаете злото и доброто, какво ще стане от вас? Ако на една бучка захар налея вода и долу има кал, като се стопи сладката и бяла бучка и падне в калта, какво ще стане? Калта ще стане ли сладка или бяла? – Не. Когато кажеш, че нещо е лошо, ти си турил доброто вътре в калта. Питам: Какво ще излезе от тази кал? Тогава трябва да имаш знанието на грънчаря, тази кал, щом захарта е влязла в калта, да я замесиш и калта да я направиш на стомна или гърне, да я направиш порцеланово гърне. Щом не си грънчар, не туряй калта и захарта в тази кал, понеже ще се окаляш от нея и нищо няма да излезе. Не говори за злото. Ако вие сте грънчар и от калта можете да направите някое гърне, може да кажеш нещо, но щом не сте грънчар, кал не правете.

Сега да дойдем до съществената мисъл, която е необходима за вас. Едно здравословно състояние в човешкия организъм се поддържа само с доброто. А пък от злото, ако сте умен, понякога е необходимо да направите по една хомеопатическа доза. Представете си, че аз вземам един грам захар, разтопявам я в един килограм вода. От туй кило взема една капка, че я туря в друго кило вода. Взема една капка, че я туря в друго кило и така имам тридесет такива деления. Взема една капка от тридесетото деление и направя едно лекарство, че като дам на болния, той оздравява. Понякой път хомеопатически във водата на доброто ще турите една капка от злото, вече лечебно действува в този случай. Злото лекува света и злото лекува човека. И от злото човек поумнява. Ако е много силна доза, ще го умъртви. Ще турите много малко. Без злото не може в света. Само че Ева изяде целия плод, много голяма доза. Погрешката на Ева е, че не взе една капка от тридесетото деление, но взе много голяма доза.

Та казвам: Дръжте доброто като една мощна сила в света, която подмладява човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки. Доброто е, което държи човешкото тяло в туй състояние. Ако доброто не е в света, той ще се разложи на своите части. Той ще се пукне и нищо няма да излезе. Благодарение на доброто, което ви държи. Вие под този напор на доброто растете и се развивате, имате благоприятни лъчи на Божественото Слънце. Бъдете внимателни да не образувате вашето недоволство в себе си, което имате, този калпак, че Божествената светлина не може да влиза. Дръжте доброто като една стъклена стая, в която имате всички най-хубави условия. Да гледате стаята ви да бъде чиста, значи умът да бъде чист, сърцето и постъпките чисти, за да може Божествената светлина да влезе във вас, тя ще ви научи как да гледате. Не се изисква голяма сила. Туй разбира законът на вярата, че с вяра всичко може. Ние да не препятствуваме на Божествения закон, който работи в нас. Онова дете, което расте, какви усилия прави? Ако едно дете започне да мисли за своето растене, растенето спира в него. Може да направите един опит. Има деца, които се мерят, колко израстват. Като започнат да се мерят, растенето престава. Ако ние се оставим в Божествения процес в света, Божественото да работи, по-лесно ще се постигне работата, отколкото когато се безпокоим.

Кажете ми сега какво разбрахте? Как бихте приложили доброто? Или да ви дам една тема: По кой начин човек може да се подмлади? Пращам ви да държите лекция за подмладяването. Как бихте поставили въпроса? Щом влезете в доброто, то е една цяла лаборатория. Ще изучавате света от гледището на доброто на всички елементи, ще знаете техните качества, как се съединяват и как се разединяват. Манипулацията с доброто е цяла наука. Вие имате много обикновено схващане за доброто. То е цяла лаборатория. Като влезете в доброто вътре, ще влезете във връзка с всички разумни същества, ще започнеш да вземаш уроци от тях. Те ще те учат как да правиш работите, за да се подмладиш. По какво искаш да се подмладиш, какъв искаш да станеш, учен ли искаш да станеш, философ ли искаш да станеш, поет ли искаш да станеш или какъв искаш да станеш? Младият поет, младият художник, те се отличават. По какво се отличава един млад поет от един млад философ? Младият поет ще бъде като една млада пеперуда, която ще ходи от цвят на цвят. Младият философ ще ходи да огледа къде влиза и къде излиза, какво прави. Поетът описва работите, философът търси причините, подбужденията. Той ходи да гледа как влиза, как излиза, къде ходи и какво прави, философски наблюдава. Един млад поет другояче ще постъпи. И двамата вървят. Работата не е една и съща на поета и на философа. Ако младият готвач, този, който иска да готви, влезе в един цвят, той оттук ще вземе, от там ще вземе, ще набере от

цветята. Философът ще наблюдава какво прави поетът. Поетът ще влиза и ще излиза и ще наблюдава цветята. Готвачът ще вземе по нещо от цветята, ще направи нещо. Или тия готвачи вие как ги наричате? – Прозаисти, материалисти. Младият готвач материалист е. Казвам: Животът тогава взема една красива форма. В доброто има всичко. Ти ще научиш техните качества, които притежаваш в себе си какви са и ще имаш една ясна представа. Та най-първо вие сега трябва да имате едно чувство на благодарност. Бог, Който ви пратил в света, да Му благодарите, че ви изпратил в едно училище да учите. Вие преждевременно искате да станете професори. Вие искате преждевременно богати да станете. Вие преждевременно искате силни да станете. Богатството е една голяма тежест. Трябва да бъдете голям параход, за да носите тежестта на богатството. Богатството силно напрежение има. Ще мязате на един голям котел, голяма енергия насъбрана, трябва да я употребите. Ако не знаете как да употребите тази енергия, какво ще правите?

Тогава казвам: Радвайте се. Когато четете един поет, радвайте се на неговата поезия. Когато четете един философ, радвайте се на неговата философия. Когато срещнете един готвач, който знае да готви, радвайте се на онова, което готви. На един художник, на един инженер, на един музикант, радвайте се. Всеки един съдържа една скрита разумна енергия, която природата е вложила във всяко едно същество, понеже тя иска всички нейни дела да бъдат завършени. Следователно, участвувайте вие в делата на природата. Радвайте се на онова, което тя твори и се учете от нея. Не искайте преждевременно да заместите природата в себе си и да останете на нейно място. Когато я заместите, вие остарявате. Всичките хора, които са остарели, те са заместили природата. Не замествайте природата, оставете я да работи във вас и вие се учете от нея, ако искате млади да бъдете. Не замествайте природата с нищо. Оставете я тя сама да работи. Вижте колко хиляди години тя е живяла. Знаете колко стара е тя? Не зная, много стара е. При тази голяма старост, която тя има, тя е по-млада от вас, по-пъргава. По разбиране по-млада е от вас. Природата нищо не ѝ струва да си поиграе с вас. Тя ще вдигне шапката ви, ще се посмее, после размърда палтото му. Ти започваш да мислиш да не би да го вземе. Тя си играе, да се посмее с тия дечурлига. Казва: И аз съм такова дете, макар че съм стара, дете съм. Тя ни най-малко не мисли, че е стара. Ако вие изучавате природата, ще изучите нещо хубаво от нея: Тя никога не остарява, тя никога не отслабва, никога не се обезсърчава, никога нейната любов не се изменя. Тъй разбирам природата. Тъй, като се изменя, остава неизменена. И туй, което се движи, остава едно и също в нея.

Като станете, не мислете, че сте остарели. Вие се погледнете в огледалото и казвате: „Остаряхме.“ Вие си давате една титла, която е много висока. Вие

едва сте 30–40 години на земята и мислите, че сте остарели. Природата вече милиарди и милиарди години живее и още не е остаряла. А пък вие 30 години сте живели и сте остарели. Представете си, че сте млади. Защото светът е създаден за младите. Всичко в света, което се учи, е младо. Старите хора в света са Божествени съкровищници. Старите хора са съкровищници на Божествените придобивки. Светът е създаден за младите. Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Небесно. Като малки деца, които трябва да се учите. Всякога трябва да пазите младостта и тя е едно Божествено качество за учение. Не мислете за старостта. Когато някой път се видите, че сте остарели, кажете: „Ние остаряхме, за да се подмладим отново. Вторият път ще бъдем по-млади, отколкото първия път.“ Ако вие всяка вечер, когато си лягате, кажете: „Аз утре ще се подмладя“, на втория ден кажеш: „Аз утре ще се подмладя“, на третия ден кажеш: „Аз утре ще се подмладя“, какво ще изгубиш? – Нищо няма да изгубите, ще спечелите. Вие легнете вечерно време, казвате: „Остаряхме.“ Мине една година, втора, трета, четвърта, 5, 10, 25, 40, 50, 60 години, остаряхме, 90 години, вече за другия свят се готвите. Другият сват, за който вие се готвите, е свят за подмладяване. Като идете в оня свят, ще видите все хора стари, които седят и чакат да ви приемат. Всичките стари дядовци с брадите като хванат и хайде в ретортата. Той помънка малко, погледнеш, на земята изскочил едно детенце, подмладил се. Като идете в онзи свят стари, в ретортата вътре ще влезете. Като излезете като филтрирана вода, чиста, свободни от всичката кал, която сте имали. Защото в ума има кал, известни мисли, които не са прави, има кал в тях. Известни чувства, които не са прави, кал има в тях. От всичката кал като ви освободят, ще се подмладите, ще започнете да дишате отново. Не чакайте сега да умрете, че тогава да тикат в ретортата. Малко неприятно е, защото те не се церемонят, няма да ти дадат почит. Умрелите старци като идат в оня свят, ще дойдат някои от работниците, хванат ви и в ретортата. Както и да протестирате, ни глас, ни слушание, всички в ретортата. Навън ще излезете подменен.

Сега вие имате високо мнение за себе си. Казвате: „Какво е туй страдание, на нас ли ни се даде?“ Ще намерите ретортата. Никакво роптание. Ако идете в оня свят, какво ще кажете? Представете си, че като идете в оня свят, питат ви: „Защо дойдохте, какво обичате? На екскурзия ли сте дошли?“ – Какво ще им кажете? Ако кажете: „Бягаме от оня свят, остаряхме от страдания“, в ретортата вътре ще се намерите. Сега вие имате едно понятие за оня свят, но той е разумен свят. Влизаш в оня свят с една светла мисъл, с едно светло сърце, той е друг свят. Влизаш в оня свят недоволен, вие се намирате в един хаос, дето Духът Божи започва да се движи около вас. „Направи Бог небето и земята и земята беше неустроена и Дух Божи се носеше над земята.“ Ако вие влезете в оня свят неустроени, ще започне

оня Дух да се движи, ще започне творчество. Започнете вие сега сами да творите в себе си.

Най-първо, да имате едно благодарно сърце. И като пострадате, да се радвате, че сте се удостоили, че природата обърнала внимание. Като пострадаш, ще считаш голяма привилегия. Не е ли привилегия онзи скулптор, майстор, да дойде със своя чук и да чука, да удря, да извае една хубава статуя, която да се тури за пример. Колко е хубаво да те очукат и да бъдеш красив, отколкото един камък безформен, никаква форма да нямаш и да бъдеш в своята примитивна форма. Страданията в света, това са чукът, който чука да извае нещо от вас. И благодарение на тия страдания, гледам, че се оформяват главите ви. Като погледна, виждам чукът как играе. Природата е един отличен скулптор, художник, във всеки живот очуква. Някъде веждите поправя, някъде носа поправя, очите, скулите поправя, ръцете, пръстите, гърдите, всичко поправя.

Казвам: Ще имаме едно отлично мнение за природата. Тя има всичкото добро желание да ви помогне, ако я слушате. Щом не слушате, понякой път тя започва да си прави оглушки. Нали сте забелязали в училището, когато ученикът не е способен или поведението не е на място, не се учи добре, като мине, учителят даже не подига погледа. Ако ученикът е един от даровитите, от способните, поздравлява. Значи, учителят хубаво поздравлява онзи, който се учи. На другия казва: „Ти какво си дошъл?“ Природата също така постъпва. На онези, способните ученици, като минат, тя обръща внимание. На другите ще каже: „Защо си дошъл в училището?“ Казва: „Много криво ме погледна.“ Всеки учител гледа криво учениците, които не учат. Природата изисква всички да бъдете прилежни, да благодарите за онова, което ви е дала, което никой досега не е дал.

Доброто е закон за подмладяване, злото е закон за остаряване. Злото прави хората мъдри. Онези, които минали школата на доброто, минават школата на злото. Той ще стане мъдрец, той влада тялото. Първо минава школата на доброто, после да дойде да изучава закона на злото. Злото, и то си има свои закони. Ако започнете най-първо със злото, ще обърнете целия този процес в обратен смисъл. Някои хора в света има, които започват със злото.

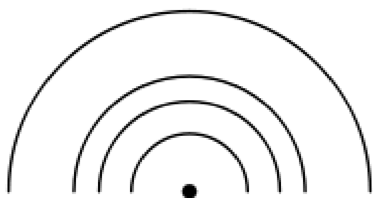

Кажете ми сега, какво разбрахте? Какъв е законът на кривите линии? Фиг. 1В голяма окръжност центърът е по-далеч, а в малката окръжност е по-

близо. Колкото кривата линия става по-голяма, тя се отдалечава от центъра си (Фиг. 1). Малките придобивки са близо до центъра, големите придобивки са винаги далеч от центъра. Човек, за да придобие нещо, той трябва да се отдалечи от центъра на деятелността. Разбира се, силата в големите кръгове е много мощна. Ако ти не разбираш закона на мощността на тази крива линия, малките погрешките по-лесно ли се изправят? Големите погрешки по-мъчно се изправят. Законът е обратен при добродетелите. Малките добродетели и големите добродетели по какво се отличават? С голямата добродетел голяма работа можеш да направиш, с малката добродетел малка работа можеш да направиш. С малкото зло малка пакост можеш да направиш, с голямото зло голяма пакост можеш да направиш. Глупавите хора са много близо до центъра, умните хора са по-далеч от центъра. Някой път вие искате да бъдете близо до центъра. Някой път трябва да бъдеш много далеч от един водовъртеж, защото ако сте близо, ще влезете в този водовъртеж. Тогава във водовъртежа нищо не може да се постигне. Понякой път вие искате да живеете много интензивен живот. В интензивния живот ако влезете, мъчно можете да излезете навън. Животът, който имате сега, използувайте го. Стремете се да бъдете благодарни в дадения случай на онова, което имате. Всеки един момент вашата благодарност трябва да се мени. С всяка най-малка придобивка, като придобиете нещо, колкото и да (е) микроскопическо, да влезе една благодарност. За малкото да благодарите. Това е законът за растенето на човека. Човек за най-малката придобивка да благодари. После и за страданието пак да благодарите. Когато страдате, да видите, че много повече може да пострадате и пак да благодарите, че не сте пострадали повече, отколкото трябва.

Само светлият път води към Истината.
В Истината е скрит животът!
Светлината води към Истината.

XVIII година.
9 беседа на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 9 декември 1938 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_12_11 Закон на вярата
неделна беседа

ЗАКОН НА ВЯРАТА

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от глава десета от Евангелието на Матея. От пети стих надолу.

Духът Божи.

В света има един нов начин на гледане на нещата. Новото гледане иде, когато съзнанието на човека се пробуди. Под думата „пробуждане“ на съзнанието в широк смисъл разбирам проява на Божественото съзнание в човека. Само при това съзнание човек може да гледа по нов начин на нещата. Той гледа вече и на себе си, и на ближните си и на цялата природа по особен начин. Днес хората гледат по обикновен начин на себе си. Например, като дойде да говорят за нещата, те също така гледат по обикновен начин. Като видят една електрическа лампа, те казват: „Това е една лампа от 20–30–50 или сто свещи.“ – и с това свършват. Те не могат да си представят, че зад всяка свещ, зад най-малката светлина седи едно грамадно тяло. Кое е това тяло? Слънцето. Ако слънцето изгасне, всички лампи, малки и големи, също ще изгаснат. Значи, каква част от слънчевата светлина е впрегната в една лампичка, се вижда от самата лампичка. На същото основание казваме, че всеки човек е представител на великия живот, на вселената, на всички слънчеви системи. Казвате, че природата е жива. Не само природата е жива, но и цялата вселена е жива. И ако човек е дошъл на земята, той е дошъл да свидетелства, че живее някъде във вселената. Колкото и да е малък, той е израз на целия живот във вселената. Ако един ден животът изчезне и той ще изчезне. Затова е казано, че докато Аз живея и вие ще живеете. Може да възразите: „Какво ще стане, когато човек умре?“ Човек не умира, но се подига на една по-висока степен. Нима когато човек замине на разстояние стотина-двеста километра от близките си, които вече не го виждат, изчезнал ли е той? Хората имат много смътна представа за нещата. Когато петалото на коня падне, пада ли е и конят с него заедно? Конят изчезва ли при това положение? Значи, когато човек умре, казваме, че като на коня само петалата му са паднали и той е отишъл някъде в гората свободно да пасе. Като не знаете това, вие казвате: „Умря конят.“ Защо? Защото петалата му са паднали. Най-първо, петалата на коня не са нещо съществено. Те са прибавка, както и за самия кон. Следователно, в човека умира само човешкото, а Божественото остава, вечно да живее. Когато умира, човек се освобождава само от временните ограничения. Когато конят минава през каменисти местности, петалата са

на място, но когато минава през меки места, петалата нямат никакво предназначение.

И тъй, когато човек се запитва, защо е дошъл на земята, той трябва да си отговори: „Аз дойдох на земята да свидетелствам, че животът се проявява навсякъде.“ Та когато някой те пита, вярваш ли в Бога, ти трябва да отговориш: „Аз съм жив свидетел на това, че Бог съществува. Щом аз живея и Бог съществува. Щом аз умра, знайте, че и вие ще умрете.“ Що е умирането? Умирането е изменение, което човек претърпява. Когато умре, човек не е в съобщение с ония лица и предмети, с които по-рано е бил. Предметите се отдалечават от него. Преди няколко седмици дойде при мен една госпожа да ме пита за състоянието на [един неин близък], който заминал за онзи свят. Тя ме пита, къде се намира той сега. Казах ѝ, че той е в стаята ми. Под думата „стаята ми“ не разбирам моята физическа стая, но природата, в която всички неща се събират. Нейният заминал ми каза: „Кажи ѝ, че аз постоянно ѝ говоря, но намирам, че ушите и са затъпели, нищо не чува и не разбира. Аз ги виждам, как седят около масата, ядат и пият, а за мене нищо не мислят. Те се чудят къде съм, а пък аз съм постоянно около тях. И аз едно време, като тях ядях и пиех, но сега заминах за другия свят. Аз чувам разговорите им, но те нищо не чуват и не разбират.“

Та сега, ако искате да знаете, дали умрелите говорят,идете пред някое радио, завъртете ключовете и то веднага ще проговори от Англия, от Америка, от дето искате. Вие можете да слушате да ви се говори от разстояние на 200–3000 километра и повече даже и всеки ви говори на свой език. Онзи свят, в който отиват умрелите, е много по-красив от нашия. И говедата на онзи свят са много възпитани, те никога не оставят излишъци, както тук на земята. Има говеда, които са по-възпитани от хората на земята. Ако едно говедо от оня свят ви срещне, веднага ще ви поздрави в онзи свят има и вълци, които са много благородни. Като срещне една овца, той няма да я изяде, да се нахвърли върху нея, както правят вълците на земята, но ще я помирише и ще започне да разговаря с нея приятелски. След това ще си замине, без да ѝ причини някаква пакост. На всичко това може да се направят две възражения: от страна на учените и от страна на религиозните. Възраженията на едните и на другите коренно се различават. Приятно нещо са възраженията. Аз се радвам, когато хората ми възразяват. Човек може да възразява само за неща, които знае. Никога, обаче, той не може да възразява за неща, които не знае. Ние можем да възразяваме само за неща, които не съществуват, които не са верни. Щом нещата са реални,щом съществуват, въпросът за възразяване е изключен. Човек може да възразява всякога, когато има излишък или недоимък. Едни хора възразяват, когато нещата са в недоимък. Други пък възразяват,

когато нещата са в излишък. За да няма възражения, нещата трябва да бъдат точно, както са в действителност.

Днес всички хора искат да бъдат щастливи. Има един метод, по който човек може да бъде щастлив. Всички хора искат да живеят добре. Това е същото. В един от стиховете на Евангелието е казано: „Това е живот вечен да позная Тебе Единного Истинного Бога.“ Значи, щастливият, добрият, Божественият живот е този вечен живот да позная Бога, Който е създал всичко на света. Да позная Бога на любовта, Който живее в душите и в духовете на хората. Значи, когато Бог е при човека, той притежава истинското щастие, той притежава вечния живот. Мнозина питат, как трябва да живее човек. Наскоро дойде при мене една млада сестра, около 19 годишна и ми даде едно обяснение. Тя казва: „Учителю, аз се влюбих в един момък. Досега не бях се влюбвала, даже се смеех на момците, подигравах ги.“ – „Как се влюби, като майка си и като баща си или малко по-особено?“ – „Малко по-особено.“ Тя казва: „Аз не му искам нищо – нито дрехи, нито обуща, нито да ми пише нещо, но тъй, от време на време да ми обърне внимание, да ми хвърли един поглед.“ Казвам: Право мисли тази сестра. Погледът, който иска от своя възлюбен е Божественото. Получи ли Божественото, тя цял ден е радостна и весела, нищо друго не иска. Ако не я погледнел, животът ѝ се обезсмислял. Като я погледне така мило, тя е готова на всички жертви, на всички подвизи в света. Аз не я питах от кой университет е научила това нещо, но предполагам, че го е научила от най-великия университет. Велик е този, от когото е възприела тази идея. Сега и на вас желая да се влюбите, като тази мома. Желая ви чергите ви да се запалят, да горят, без да изгарят. Достатъчно е да получите един мил поглед от своя възлюбен, да се осмисли животът ви. Това е новото разбиране в живота. Живеете ли по стар начин, със старите си разбирания, нищо няма да придобиете. И майката има такова разбиране като тази мома. Когато детето ѝ е здраво, тя е радостна и весела цял ден. Най-малката болест на детето я прави тъжна, неразположена. Оздравее ли детето, тя отново става радостна и весела. И на съвременните хора отгоре им се усмихват, но те не виждат тази усмивка. Отгоре им говорят, но те всякога не чуват това говорене. Под думата отгоре, аз разбирам великото, красивото, разумното в света, което осмисля нещата и дава подтик на всяко живо същество в света. Желая ви сега да възприемете новото разбиране за любовта, което може да ви освободи от онези вериги, с които сте вързани. Мислите ли, че в света, който Бог е създал са предвидени пакостите, които хората едни на други си причиняват? Не, състоянието, в което хората изпадат, е човешко. Това е едно извращение, което е дошло отпосле. Ако една дреха се е изтъркала и е изгубила своето предназначение, това не значи, че дрехата е виновна за това. Ако буквите на една напечатана книга са се изтъркали от постоянно сочене с пръст

върху тях от ония, които са я чели, ни най-малко книгата не е виновна за това. Книгата е хубава, с добро съдържание, тя е била чиста, но от дълго употребление е изгубила онова, което я правело смислена. Та и светът, в който живеете, е бил Божествен, но от постоянно пипане, дето трябва и не трябва, вие сте го изтрили, развалили сте много неща в него. Когато искат да изразят недоволството от себе си, мнозина казват: „Това глава ли е? Тиква е, не е глава.“ Знаете ли, какво означава думата „тиква“? Тиквата казва: „Това, което аз мога да направя за шест месеца, ти едва ли можеш да направиш за сто години.“ Умна е тиквата. Всички онези хора, които искат бързо да придобият знания, в скоро време да изживеят всичко, са от рода на тиквата. И затова тиквата им казва: „Ако искаш да придобиеш в скоро време всичко, ще мязаш на мене, но колкото съм щастлива аз, толкова ще бъдеш щастлив и ти.“ Когато отидете при един дъб, който е живял сто-двеста години и видите напуканата му кора, той ще ви каже: „За да бъдеш като мене, трябват ти 120 години. Едва тогава ще можеш да се бориш с всички мъчнотии и ще можеш на всички да казваш: „Знаете ли през какви мъчнотии минах? Сега вече аз имам други разбирания за живота.“ Ще кажете, че дъбът е дърво, не е някакъв философ, който е седял съзнателно 120 години на едно място да изучава живота. Той седи на едно място и само мълчи. Дъбът казва на човека: „Аз съм будала наистина, но чакам щастието да дойде при мен, а ти, който не си будала, ходиш да търсиш щастието. [Вино ни, вино аз ще намерим щастието, казва човекът.] Но като седя на едно място, аз по-скоро ще намеря щастието от тебе.“ Като седи дървото на едно място, при него иде светлината, топлината, влагата – Бог го храни. То знае това и от никого не очаква да го храни. Умно е дървото. Защо? То е доволно и щастливо от условията, при които живее. То ни най-малко не се смущава от външните условия на живота. Растенията и животните имат по-голяма вяра и доверчивост, отколкото хората. Като говоря за дърветата, аз имам предвид тази форма, в която днес ги виждаме. Аз нямам предвид тия дървета, които не са свободни, на които съзнанието не е пробудено. Има времена, когато съзнанието на дърветата е пробудено и тогава те могат да обичат така, както и хората обичат. Ако едно дърво се е влюбило в един човек, когато този човек умре и дървото след него умира. То казва: „Аз не мога да живея без своя възлюбен.“ И то заминава за онзи свят, дето отива възлюбеният му. Сега моята цел не е да ви накарам да вярвате в тия неща. Това е въпрос на знание, а не въпрос на вяра. Казвате: „Трябва да вярваме.“ Вие можете да вярвате толкова, колкото е повярвал един турски ходжа, когото помолили да кръсти християнско дете.

В едно село, на едно християнско семейство се родило едно дете. Те нямали в селото православен поп, който да кръсти детето. Положението било такова, че детето непременно трябвало да бъде кръстено. За тази цел

те извикали турския ходжа от село до кръсти детето. Той казал: „Как мога да го кръстя, когато не зная, какво казва свещеникът като кръщава?“ Но понеже настоявали да кръсти детето, той казал: „Ще направя, както вашият свещеник прави. Дайте един купел с вода.“ Донесли купела с вода и той съблякъл детето, разповил го, потопил го три пъти във водата и казал: „Както казва свещеникът.“ Като повторил тия думи три пъти, той дал детето на родителите му вече кръстено. Често и вас ви викат да кръщавате някое дете. Ще вземете купела, ще сипете вода, ще потопите детето три пъти и ще кажете: „Както е казал попът.“ Така и вие свършвате една работа и казвате: „Както е казал попът.“ Кажете тези думи три пъти и работата е свършена. Това значи вяра. Вярата е закон, според който човек може да предсказва нещата, които ще станат след хиляди години. Тия неща сега не могат да се проверят и докажат, но след време. Изобщо, кога и да е, нещата могат да се проверяват. Като дойде определено време и нещата са станали така, както са били предсказани, излиза, че е вярно предсказанието.

И тъй, за постигане на вярата е необходимо едно условие. Човек не може да има силна вяра, ако не може правилно да диша. Това е научно твърдение. Не може да има силна вяра онзи човек, който има слабо дишане. Когато Бог направи човека от пръст, от земя, в това състояние той изучаваше физическия свят – света на надеждата. Казано е в Писанието, че Бог дъхна в ноздрите на първия човек живо дихание и той стана жива душа. Сега ние изучаваме закона на вярата, закона на дишането. Щом диша, човек не може да не вярва. В този смисъл аз не вярвам на ония хора, които казват, че не вярват. Човек не може да живее без вяра така, както не може да живее без въздух. Въпросът е само до степента на вярата. Ако дишането на човека е слабо и вярата му ще бъде слаба. Щом дишането е пълно и вярата е силна. Който иска да усили вярата си, той трябва да усили дишането си. Учениците Христови казаха на Христа: „Учителю, предай ни вяра.“ Вярата расте като синапово семе. Като диша, човекът трябва да възприема всяка вдишка спокойно, дълбоко, като спазва и при дишането законите на хармонията и на мелодията. Когато диша, човек трябва да възприема въздуха плавно и със съсредоточена мисъл. Като съзнава, че всичко в живота и в природата е живо, той наистина ще приеме онези живи елементи от въздуха, от природата и напълно ще се обнови. При дишането човек не трябва да бърза, бавно да възприема въздуха и бавно да го изпуща, като задържа въздуха в дробовете си най-малко десет секунди. И после, като изпуща въздуха, също да не бърза. В това време нека размишлява за въздуха, за елементите, които се съдържат в него. Въздухът съдържа в себе си скрита енергия, която човек трябва да възприеме и да влезе в контакт с нея. Така той ще усили вярата си. Като усили вярата си и надеждата му ще се усили. Дето е вярата и надеждата,

там ще дойде и любовта. Ако диша по този начин, въздухът ще даде на човека всичко онова, от което се нуждае. И когато диша и когато издиша, човекът трябва да върши тия процеси съзнателно, както когато приема и изпраща любими гости. Само при това положение вярата на човека може да се усили.

Съвременните религиозни казват, че трябва да се вярва. Но трябва да се разбере, как да се вярва. Вярата е закон, свързан с дишането. Както във въздуха има няколко елемента, необходими при дишането, така и вярата се нуждае от няколко елемента. Въздухът е първият елемент, необходим при вярата. Водата пък е необходима за възпитанието на човешките чувства. Иска ли да се самовъзпитава по отношение на чувствата си, човек трябва да разбира законите на водата. Ако пък искате да развиете силно, стабилно тяло, трябва да познавате законите на твърдата материя, на почвата. Ако искате да придобивате повече светлина, трябва да разбирате Божествените закони. Вие трябва да разбирате онази област, през която светлината минава и отива в живота, отдето се предава на човешкия ум. Някои мислят, че като умрат, тогава ще разберат тия работи. Не, вие не трябва да разчитате на смъртта. Като умрете, нищо няма да разберете. Докато живеете, вие можете да разберете нещата. Но умрете ли с тия разбирания, които сега имате, нищо няма да разберете. Като умрете, вие ще се намерите в положението на онзи търговец, който искал да ликвидира и трябвало да уреди своите взимания и давания. На този имал толкова да дава, от онзи имал толкова да взима. И в края на краищата нищо почти не му останало. Тогава той започнал да мисли за нова търговия. Ако отидете в онзи свят със старите си разбирания, вие веднага ще започнете да мислите, час по-скоро да се върнете на земята. Какво сте разбрали там? Наистина след 45 години отново ще се върнете на земята. За да се родите на земята, да дойдете да живеете тук, трябва да ви се даде паспорт. После трябва да дойде някой да гарантира за вас. Ако дойде един млад момък или една млада мома да гарантират за вас, вие ще можете да слезете на земята, да се родите отново. Не ви ли гарантират, ще останете там да чакате ред. Вие мислите, че по ваше желание се нареждат тия работи: пожелаете да отидете на онзи свят, ще отидете. Пожелаете да се върнете – ще се върнете. Не, това не става така. При мене са идвали много ясновидци да ми разправят за онзи свят, какво са видели там. Аз нищо не им разправям, защото не се занимавам с виждане. Аз живея и в този и в онзи свят, не ми трябва само да виждам. За мене виждането е една сянка, една илюзия, която няма никакво съдържание, никаква реалност. Ще ми каже някой, че видял един учен човек. Аз пък не само съм го видял, но съм се разговарял с него, бил съм в неговата аудитория и в неговата лаборатория, слушал съм го, излизали сме заедно на разходка. Кое от двете е по-реално положение? Ще каже някой, че видял някакъв цар. Аз

пък съм се разговарял с този цар, зная, от какво се интересува, той е мой приятел. Ти можеш да бъдеш приятел на един цар, само ако го обичаш. Ако не го обичаш, не можеш да му бъдеш приятел. И царят може да ти бъде приятел, ако те обича. Ако не те обича, не може да ти бъде приятел. Същият закон е и по отношение на Бога. Ти не можеш да вярваш на Бога, ако не Го обичаш. Бог ни обича по единствената причина, че сме излезли от Него. Той не може да не обича това, което е излязло от Него и това, което е вложил в нас. Бог обича в нас само това, което Той е вложил и създал. Обаче, Той не се интересува от това, което ние сме създали. За нас са важни ония неща, които Бог е създал и е вложил в нас. Друг е въпросът, ако един ден човек може да създаде такъв свят, какъвто Бог е създал. Но докато не дойде това време, ние ще мязаме на малките деца, които рисуват гарги и пеят песни, които са повече крясък, отколкото мелодия. Мислите ли, че с гаргите на децата може да се направи една художествена изложба? Мислите ли, че от детските крясъци, които минават за песни, може да се направи един концерт? Един ден, когато тия деца се научат да рисуват и пеят добре и рисунките и песните им ще бъдат приети. И тогава ще питате, каква трябва да бъде вашата вяра. Вашата вяра трябва да бъде такава, че лицата ви да светят. Дето отидете лицата ви да светят като ангели. Това може да ви се вижда невъзможно. Ще кажете, че това е по достойнство. Има достойнство в света, но който е определен за него. Който е роден за гений, той носи гениалността в себе си. Човек може да стане отпосле гений, но за това се изисква един усилен труд, най-малко от 50–60 години. И при това положение той ще дойде само до сенките на реалността, до сенките на гениалността. Роденият гений е дошъл до същината на гения, до реалността на гения. За предпочитане е човек да се роди гений, отколкото отпосле да стане такъв. Във вярата си геният не се нуждае от доказателства. Като погледнете на един човек, който диша, вие трябва да знаете, че в него е вложена възможност да усили вярата си. Като погледнеш към придобивките на всички хора, ти трябва да знаеш, че един ден тия придобивки те очакват и тебе. Това, което хората са придобили и ти ще го придобиеш. Кога? В бъдеще. Но ще знаете, че това, което хората са изгубили и вие ще го изгубите. Но то не е толкова съществено.

Понякога хората съжаляват, че са изгубили младостта си. Как са изгубили младостта си и къде са я изгубили? Според мен, да служи човек на доброто, това е закон на подмладяване. Да служи на злото, това е закон на остаряване. Тъй щото, ако искате да знаете защо остаряват хората, казвам: „Хората остаряват, защото служат на злото.“ Защо се подмладяват? Защото слугуват на доброто. Доброто, пък, е закон на вярата. Пътят на вярата, пък, е път, който води човека към любовта. Те са свързани помежду си. Доброто, вярата, любовта са пътища, по които човек трябва да мине, за да дойде до онова, което Бог е създал. И тъй, когато е добър, човек се

подмладява. Когато има силна вяра, умът му се просветлява. А когато дойде до закона на любовта, животът в него се обновява. Като дойдем до Духа, ние влизаме във възможностите на живота. Тогава вече човек ще дойде до служенето. Казано е в Писанието: „Бог е Дух и които Му се кланят, в дух и истина трябва да Му се кланят." Под думата „истина" разбираме всичко онова, което притежаваме конкретно на земята. Всички възможности, които човек може да постигне със своя ум, със своето сърце, със своята душа и със своя дух, да ги посвети за Божествената любов, за благото на цялото човечество. Когато това благо иде, то е благо за всички. Питам: Ако съвременните хора разбираха това и посветеха живота си в служене на любовта, знаете ли какво щеше да бъде положението на съвременното човечество? Ако искате, вие можете да приложите това учение в един ден. Ако всички майки и бащи решат да служат на Бога по този начин, в домовете им ще дойде нова светлина. Днес всички очакват да умрат, та тогава светът да се оправи. Под думата „умиране", аз разбирам злото да умре, а доброто да остане да живее. С други думи казано: злото да остарее, а доброто да се подмлади. Когато говорим за познаване на дървото на доброто и на злото, Бог казал на Адама да яде само от това дърво, което може да го подмлади, но не и от това, което може преждевременно да го състари. Адам не разбра, какво означават тия думи. Това е едно елементарно разбиране. Аз мога да ви дам и друго разбиране, но вие не можете да го понесете. Вие ще се изкусите така, както се изкусява една млада мома. Така може да се изкуси и младият момък. Докато не е видял по-красива мома от своята възлюбена, той обича възлюбената си. Щом види друга, по-красива, той напуща своята възлюбена, а с това ѝ причинява нещастия. Та има неща, които, ако ви ги кажа, ще ви направя нещастни. Аз се старая да ви представя онзи свят не толкова красив, колкото е всъщност. Ако вие го видите в тази красота, каквато той представя, нито един от вас няма да остане на земята. В това отношение вие ще замязате на онези американци, които като чули, че в областта Клондай има големи залежи злато, напуснали всичко и отишли да търсят богатства. Някои от тях спечелиха много, но други изгубиха всичко и се върнаха назад. Аз не искам да ви покажа света в такава красота. Има една красота, която трябва да разбирате отвътре. Ако искате да видите външна красота, ще я видите на земята. На небето е другояче. Ако някой иска да ви покаже своята красота и сила, той ще ви я покаже отвътре. Външно той ще ви се представи, като обикновен човек. Когато някой момък обича една мома, външно тя не е красива, но той я вижда красива. Когато започне да говори за нея, той я изкарва ангел. Като се ожени за нея, ако е доволен, той постоянно се хвали с нея и казва: „Откак я срещнах на земята, животът ми се преобрази. Душа има тя." Прав е този човек. Той вижда Божественото в нея и се възхищава. Искате ли да видите Божественото, повярвайте в душата си, повярвайте в духа си, повярвайте в ума си, повярвайте в

сърцето си. После повярвайте във въздуха, който дишате; повярвайте във водата, която пиете; повярвайте в светлината, която възприемате; повярвайте в живота, който ви е даден и вие ще се подмладите. Ако сега ви кажа, че ще се подмладите, вие няма да повярвате. Преди няколко дена беше дошла една стара, 70 годишна баба при мене и аз я закачих, казвам ѝ: „Бабо, искаш ли да те подмладя, да те направя 19 годишна мома, да запалиш чергите на момците?“ – „Синко, не се шегувай с мене, мен ме чака онзи свят вече.“ Тя не вярва, но ѝ се иска да стане, така че ме поглежда под очи, дали я изпитвам или ѝ говоря истината. „Не, ти ще се подмладиш.“ – „Ти остави това синко, но аз дойдох по евтината седмица, пък съм си изгубила билета, че не зная как ще се върна.“ – „Лесна работа, ще се уреди това.“ – „Как ще се уреди? Билетът не струва 20–30 лева, но цели двеста лева.“ – „И това ще се нареди. Вземи сега няколко книжки да прочетеш нещо.“ – „Моята работа е свършена, мене онзи свят ме чака.“ – „Не, там не приемат такива гърбави баби, ти трябва първо да се подмладиш, че тогава да отидеш на онзи свят.“ Като се разговорих с нея, най-после тя ме разбра и каза: „Да синко, добре трябва да се живее.“ Казах ѝ да дойде пак, да се видим. – „Не, на онзи свят ще се видим.“ После, като се поразговори, като си заминаваше, каза: „Дано догодина пак се видим.“ Тя окуражи малко, поизправи гърбицата си. Че тя не е родена гърбава. Като гледам лицето ѝ, виждам, че в нея се крият много добродетели. Тя е разумна баба. Тя се е прегърбила от страдания. Но като ѝ се поговори, тя е признателна. На вас пък казвам: Дишайте дълбоко! Всяка сутрин, като ставате, направете шест дълбоки вдишвания, плавно, спокойно, със съсредоточена мисъл. След това към 11–12 часа още шест вдишки и вечер, преди да си легнете още шест. Щом го дишате по този начин въздуха, вие ще приемате живота и ще видите, какви велики тайни се крият в него. Дали сте неразположени, нетърпеливи, дали сте имали някакви неприятности, винаги дишайте дълбоко. От търпението ви зависи, колко време ще задържите въздуха в дробовете си. Ако можете да задържите въздуха около една минута, вие имате достатъчно търпение. Ако го задържите две минути, търпението ви е по-голямо. Повече от една-две минути на земята не ви трябва. За земята повече от това търпение не ви трябва. С него вие можете да понасяте несгодите на сегашния си живот. Няма по-лошо нещо от това да губи човек равновесието на своя ум. Няма по-лошо нещо за човека от това да пълни ума и сърцето си с празни мисли, чувства и желания, които да го смущават. Трябва ли човек за нищо и никакво да смущава духа си? Вярвайте, че има Един, Който се грижи за вас, макар и да не го познавате. Младата мома знае ли, кой е нейният възлюбен? Тя не го знае, но в нейния образ се върти мисълта за някой, който я обича и тя го търси тук или там. Обаче, един ден тя го срещне. И тия двамата, които до преди малко бяха непознати, сега стават близки, подават си ръка и образуват помежду си една хубава връзка. Любовта не се

създава в този живот. Ако някой ви обича, знайте, че тази любов се е развивала преди хиляди години, а сега ѝ се дават условия да се изяви. Любовта е акт на Божествения свят, който от милиони години мисли, как да направи хората на земята щастливи. Той изпраща своите посланици, учители и ученици, какви ли не, само да може в умовете на тия хора, които сега живеят да внесе една нова идея, да оценят това, което е създадено заради тях. Казано е в Писанието: „Бог ще ни открие." Как ще ви открие? Чрез въздуха, чрез светлината. Като дишате, направете следния опит: мислено произведете в себе си цялата гама от долно „до", до горно „до" и като издишате, пак я възпроизведете. Като приемате външния въздух, с него заедно вие възприемате Божествената енергия във вид на електричество и магнетизъм, които влизат във вас и носят живот. Всяка издишка, с която издишате поетия въздух, се приема от разумни същества, които веднага я изследват и виждат, до каква степен на развитие сте дошли. При всеки човек се намира по едно разумно същество, което чака да вземе въздуха, който този човек издиша. Този въздух струва скъпо. Той се нарича умствена тор. Невидимият свят тори нивите с него. Това е казано на ваш език. Чудно ще ви се види, какво означава този умствен тор. Като знаете това, при всяко вдишване и издишване, човек трябва да си помисли нещо разумно и красиво. Ако дишате по този начин, вие всякога ще бъдете здрави. Така ще се създаде една школа за дишане, която ще има приложение към самовъзпитанието. Сега съществуват много методи и школи за самовъзпитанието, но те са палиативни. Не съм против палиативните методи, но човек трябва да прибегне към същественото в живота. Казано е в Писанието: „Онези, които чакат Господа, силата им ще се увеличи." Тогава казвам: Онези, които дишат по този начин, тяхната сила ще се обнови, тяхната мисъл ще се просвети, техните чувства ще се пречистят и техните тела ще придобият здравословно състояние.

„И призова своите 12 ученици…" Това значи: със стари идеи няма да се занимавате. „В града Самарийски няма да влизате." Това значи: когато дишате не се месете в работите на другите, че този това направил, онзи това направил, че този има да дава, онзи има да взема и т .н. Дишайте, за да можете да помагате. И където ходите помагайте и казвайте: „Наближило е Царството Божие." И затова, аз ви препоръчвам следното: Като дишате, казвайте в себе си: да се прослави името Божие в мене. Като задържаш въздуха, кажи: да се въдвори Царството Божие и Неговата Правда в мене. Като издишаш, ще кажеш: да бъде волята Божия. Този е правилният начин за дишане. Вие може да сте чели много хубави книги за дишането, но този метод не е даден никъде. Опитайте този метод. Ако можете да се ползвате от него, вие ще бъдете щастливи и радостни. По този начин вие ще придобиете поне 75 на сто по-лесно и бързо вашите вътделения, отколкото по кой да е друг начин.

Вярата е път при закона на ума, за постигане на възможностите на любовта.

Благословен Господ Бог наш.

Тайна молитва.

Девета неделна беседа от Учителя, държана
на 11 декември 1938 г. София – Изгрев

1938_12_11 Вътрешният мир
Утринно Неделно Слово

ВЪТРЕШНИЯТ МИР

Добрата молитва
91 псалом
Молитва на Царството
В начало бе Словото
Ще прочета 2 глава от Евангелието на Иоана.
Духът Божий

Някой път хората са разделени на три категории. Едните поддържат, че човек всякога трябва да бъде сериозен на земята, че на земята няма нищо добро. Земята е един плачевен юдол – място на страдания. Други мислят, че земята е място на веселие и радост. Трети мислят, че за да може човек да използва и добрите, и лошите условия, трябва да бъде разумен. Който се ражда, весели се; който умира, скърби. Който печели, радва се; който губи, скърби. А пък загубата на земята много лесно може да стане. Имате всички опитност. Една малка причина може да стане така, че човек да се превива от скръб, страдание. Има физически страдания. Мисля, преди години беше дошъл един наш приятел от Стара Загора. Като дошъл тук, ходил из София и видял някъде халва. Дояло му се и си казва: „Да си купя, да си похапна!“ Без да му мисли много, купил халвата и се наял юнашки. Той мислил, че халвата е направена с орехови ядки, пък тя била направена с леблебии, които били якички, пък той не дъвкал хубаво. „По едно време – казва – разболях се, урочасах, Учителю.“ Боли го коремът, седнал на колене, върти се на хоро, играе с краката. Изпотил се. „Умирам!“ – казва. Рекох: „Беля сега де.“ На гости дошъл от Стара Загора. Ще кажат: „На гости дойде човекът, пък умря!“ Рекох: „Да не си ял в някоя гостилница? Има нещо. Да не си ял нещо?“ „Взех си, казва, малко халва.“ Питам го каква беше халвата. „Мисля, че беше с орехи.“ – Пък тя не била с орехи, ами с леблебии направена, той не ги сдъвкал. Той се изпоти от болки. Според начина, който аз зная, в три–четири часа го спасихме от това положение. Няма да ви разправям как го спасихме. Казвам му: „Още веднъж, като дойдеш в София, халва с леблебии да не ядеш.“ „Туй за пръв път ми е, не съм имал такава опитност“ – казва. Рекох: „Сега ще имаш.“ Опасността в какво седи? Че не е сдъвкал тази храна. Казва: „Ето едно нещастие.“ Човек се поддава на някои свои вътрешни състояния. Не че е лошо човек да яде халва.

В главата, която ви четох, имаме пример за сватбарите. Сватбарите винаги вино трябва да пият. Въпрос е дали на сватбата трябва да се пие вино, или

не. От съвременно гледище, които са въздържатели казват, че не трябва да се пие винце; които не са въздържатели казват, че винце трябва да се пие. Едно сравнение: питат някои трябва ли човек да се гневи, или не трябва да се гневи. Щом има сватба, не трябва да се гневиш; щом няма сватба, трябва да се гневиш – нищо повече. Докато човек има свои заблуждения, трябва ли да се гневи? Като загуби своите заблуждения, гневът идва вече. Представете си, че му вземат заблужденията – как да не се разгневи, ще се разгневи и оттатък ще мине. Казвам: Гневът, противодействията, скърбите идат в света, когато се изгуби нещо. Радостта иде, когато се спечели нещо. Сега трябва да се прави един анализ вътрешен. Казвате: „Някои са светски хора, други са духовни хора.“ Светските хора са хора на външното, духовните хора са хора на вътрешното. Светските хора се обличат много добре. Един модерен човек ще си тури един цилиндър, един черен фрак, обуща черни, връзка, с черни ръкавици или с бяла дреха може да се облече, ако е лятно време. Може да си тури пръстени, гердани, всичко туй, колкото искаш. Може някой път да си тури три–четири пръстена на ръцете. Онзи, духовният човек счита това за излишно. Казва: Пръстени не трябват, гердани не трябват, не трябват такива черни фракове, цилиндри, [а] някоя скромна шапка. Но туй е неразбиране на живота. В какво седи лошото – ако човек се облече или не се облече? Човек, който не може добре да мисли, той отвън се облича. Който мисли, отвътре се облича.

Противоречието: трябва ли хората да се веселят? Председателят на трапезата казва на младоженеца: „Постъпил си малко неразумно. Ти си дал най-напред лошото вино, пък за после си оставил хубавото вино. Не постъпваш съобразно както живеят разумните хора в съвременното общество. Най-първо трябваше да дадеш хубавото вино, че като се понапият, да дадеш лошото. Ти по-напред даде лошото вино. Сега, като се понапиха, даде хубавото вино.“ Казва, че това е първото чудо, което Христос направи. Христос направи хубавото вино после. То не зависеше от самия домакин, но зависеше от условията. Сега хубавото вино дошло не по възможност, но по-външни условия. Не достигнало виното и тогава. Не се знае причината. Майката Исусова се заинтересувала, тя трябва да е била вътрешна, за да викат Христа на сватбата. Трябва да е имало роднински връзки, за да иде с учениците си на сватбата, да им се дадат почетни места и да направи винце на сватбата. Явно той е бил свързан. Предполага се това, не се коментира това в Евангелието.

Педагогически се пита: Трябва ли човек сега да пие вино, или не? Аз повдигам въпроса трябва ли човек да пие вода, или не. Щом ядеш, непременно трябва да пиеш вода. Сега в дадения случай виното е нещо, което човек е произвел. И в какво седи лошавината на виното? Че съвременните хора, щом като пият вино, се опиват и в туй опиване

работите не вървят добре – от икономическо гледище не вървят добре. Онези, които обичат винце да пият, сиромашията подир петите им ще върви. Всичко, което те имат, отива в кръчмата.

Та правя сега едно сравнение: старото вино, то е старото учение; новото вино, което направи Христос, това е новото учение. Защо дал младоженецът първо старото вино? Защото е нямал новото. Вика го председателят и казва: „По-напред новото трябваше да дадеш!“ Новото отпосле иде. Най-първо старото вино трябва да излезе на първо място. Новото вино отпосле иде. Естествено е. Сега тъй както въпросът е поставен, ние имаме по-лошото вино и по-хубавото вино. Тогава не знаем кои са били подбудителните причини, че някои дават първо лошото вино, после хубавото. Но в живота старото иде по-напред, а новото иде по-късно. Ти, искаш, не искаш, ще опиташ старото и след това ще опиташ новото.

Кое е старото учение в света? Старото учение е учение на страданието. Новото учение е учение на радостта. Затова сега хората искат да пият от новото вино, да бъдат радостни. В дадения случай обяснявам: Мисията на Христа беше да присъства на сватбата ли? Това ли беше неговата мисия? Онези, които не разбират Божествения ред на нещата, те намират едно противоречие в сватбата. Сватбата показва един творчески акт. Когато Бог започна да създава света, това беше една сватба. След като създаде света, създаде Адама и Ева – това бяха двамата младоженци. Милиони същества присъстваха на тази голяма сватба. Тогава по този начин вие ще разберете какво нещо е сватба. Когато започва една нова епоха, то е сватба. Пък тъй, както сега разбират – да се съберат двама души, за да се карат отпосле, туй го наричат сватба. То е друго нещо. Под думата „сватба“ разбирам една нова епоха, когато Бог се проявява да създаде човека мъжки и женски, пък дава възможност да се прояви животът, да се прояви Божествената любов, Божествената мъдрост и Божествената истина. Не теоретически, както мислим.

Какво нещо е истината? Вземам истината условно, като нещо външно. Истината е един вътрешен процес. Ти, когато разбереш истината, ти ще бъдеш господар на твоето положение. Никой няма да те отмести. Щом знаеш истината, никой няма да може да те отмести от твоето място. Ако човек разбира истината, той ще бъде господар и на живота – няма да умира както сега, да страда от сиромашия, да се оплаква. Казваш: „Аз се молих на Бога и Господ не ме послуша.“ Ти остави на Бога. Да се молиш на Бога по този начин, ти си престъпил Божия закон. Съдят те сега и трябва да имаш няколко души адвокати да те оправдават пред закона. Не си свободен. Дотогава, докато човек прави погрешки, той не е свободен. Той не познава истината в тази нейна нова форма. Има една истина на

физическия свят, има една истина на духовния свят, има една истина на Божествения свят. Три лица има истината. За едното лице казвате: „горчивата истина“. То е физическият свят с всичките му противоречия. Другата страна на истината е, която освобождава човека. И най-после истината, която не само освобождава човека, но онази истина, която внася живот.

Ние може да вземем конкретно въпроса: Трябва ли човек да се радва, трябва ли човек да се весели? Аз вземам и другия въпрос: Трябва ли човек да скърби, да се мъчи? – Две противоположности. Трябва ли човек постоянно да скърби? Но питам: Трябва ли човек и постоянно да се весели? Човек започва да изучава духовния живот. Докато човек живее като светски човек, мъчат го само външните условия. Щом станеш духовен, ще се натъкнеш на едно голямо противоречие в себе си. Няма ни най-малко никакъв грях, че този човек ял халва. В какво седи престъплението му? Не е в яденето погрешката, но не е дъвкал добре – в него имало лакомия. Този, който ял халвата с лакомия, иска да опита всичките блага изведнъж. Гълта ги, гълта ги и като влязат в стомаха се образува един процес – колики се явяват, болки в слабините, изпоти се човекът, върти се от болки. Ако искаш да се радваш, сдъвкай добре храната си. Ти ще я сдъвкаш тъй, че всичките твърди частици да станат на кашица, та като влязат в стомаха, лесно да се смели храната.

Мене често са ме питали какъв е смисълът на живота или какво има в бъдещия живот. Вие сте чудни хора. Питате ме какво има в банята. И като иде човек на баня, какво ще придобие? Ще придобие нещо. Банята е място, дето човек отива да си остави кирта и затова ще плати в банята. И после да се види в едно положение, дето никога не се е виждал. Като идеш в банята, ще съблечеш дрехите си – в тия турските бани така беше – ще ти дадат един пищимал, ще го наметнеш, после ще ти дадат друг пищимал и така, с новите дрехи ще влезеш в банята. Ще оставиш старите дрехи отвън. После тия турските бани бяха много опасни, отдолу много хлъзгави бяха, покрити бяха с гладък мрамор. Като влезеш с боси крака, може да се хлъзнеш и да си пукнеш главата. Първо баняджията ще те предупреди, ще ти даде налъми, четири–пет сантиметра високи, и като влезеш в банята, ще бъдеш много внимателен. Ако паднеш, навсякъде може да се нараниш.

Казвам: В новото учение има много противоречия. Мяза като банята. След туй, като влезеш в банята, ще дойде един теляк. Той си носи един сребърен леген, после носи една волска опашка. Волската опашка е направена от кълчища. После има една кесия, направена от козиняк. И той започва отгоре ти да те търка по гърба, по ръцете, навсякъде извади кирта. След като те очисти от старото учение, че не остане никаква кир, той тури

волската опашка в легена със сапун и ще прекара опашката отгоре ти. Тази кесия от козиняка е старото учение, опашката е от новото учение. След това излее целия леген отгоре ти. Ще каже: „Наздраве, господине!“

Сега противоречията на живота произтичат, когато не разбираме вътрешния процес или съдържанието. Докато не разбираме вътрешното съдържание на нещата, всякога ще се явяват противоречия. Често запитват и друг един въпрос: „Има ли право човек да целува, или не?“ Казвам, две неща изключват целувката: ако предметът е много горещ или ако е много студен, не го целувай; ако е така умерен, красив, както трябва, целуни го. Туй е в реда на нещата. Всяка ябълка, която започвате да ядете, то е една целувка. Не само я целувате, но я изядате. Когато някой път целувате, казвате: „Иде ми да те изям!“ Всеки, който ви целува сега, даже вашите възлюблени, които ви целуват на земята, казват: „Едно време те изядах като ябълката, сега вече имам един закон вътре, не ми е позволено да ям хора, само ще те целуна.“ Зад всяка целувка седи цяло едно изядане. Щом като целунеш един човек, ще разбираш смисъла: едно време такъв хубав като тебе изядаха го, опичаха го. Сега не го пекат, но го целуват. Целувката показва, че човек е прогресирал от онова състояние на миналото, което [е] било. Целувката дошла в една нова форма. Или да кажа по-ясно: Ако човек измени своя живот и своите постъпки, значи Бог е влял вече разумност. Защото докато не влезе в човека тази разумност, туй Божественото в човека, много мъчно човек може да се примири със самия живот. Ако вие живеете между хора, които разбират само физическия живот, ако вие живеете между хора, които разбират само духовния живот, ако вие живеете между хора, които разбират Божествения живот, при кои може да живеете най-добре? При ония, които разбират Божествения живот. Щом разбирате Божествения живот, тогава противоречие няма. Щом живеете между духовните хора, две противоречия ще имате. Щом живеете на физическото поле, тогава целият живот е противоречия. Казвам: Когато в живота срещате много противоречия, вие трябва да знаете, че сте на физическото поле. Вие как може да се избавите? Ще напуснете физическия живот. Сега да ви приведа един пример. Ако човек влиза във водата да се къпе, как трябва да се държи, кое правило трябва да спазва, за да не се удави? Щом влезеш във водата, винаги трябва да си държиш главата над водата. Тялото може да е във водата, но главата да е вън от водата. Ако ти не спазваш това правило, ако потопиш главата си, че не може да я дигнеш, ти ще се удавиш вътре.

Сега кое е онова новото, което ви трябва? Аз не искам да засягам стария живот. Има стари неща външни, има стари неща вътрешни. Сега казват, че старият човек дошъл на земята да се учи, а младият дошъл да живее. При сегашните условия животът е разменен. Вследствие на това младите са

дошли да се учат, старите дошли да живеят. Разместен е животът. Ако старият иска да живее, той е на крив път. Младият дошъл да живее, а старият – да се учи. Да живееш, значи ти вече си млад. Той е свършил учението. Само вътрешната страна на учението свършил и дошъл да живее, да приложи онова, което учил. Някой казва: „Как трябва да живея?" Туй, което в старини си учил, в младини е обратен процесът – туй, което в старини си учил, в младини ще го приложиш в живота си. Ами че в новото учение кой е стар човек? Старият човек е физическият човек. Кой е новият човек? Новият човек е духовният, Божественият човек. Кой трябва да се учи? Божественият човек. „Това е живот вечен да позная Тебе" – да живея значи. Да живее човек. В новия живот трябва да живее. Под думата „учение" ние какво разбираме? Казва: „Аз се научих." – Какво научи? Той е страдал. Трябва да напуснете това учение на страдание. Има два вида учение: има едно учение, което е придружено със страдание; има едно учение, което е придружено с радост. Под думата „живот" аз разбирам да се учиш дето няма страдание. Туй място е новият живот в човека. Сега туй е новото. Младият трябва да се учи. Като се учи, детето ще живее, понеже е поставено при най-благоприятните условия на живота. Майка му, която му прислужва – ако детето има страдания – тази умната майка предвижда всичко. Тя оставя най-добрите условия. Казвам: Ако вие разбирате новия живот, в новия живот Бог присъства във вас и Той ви е дал всичките възможности, условия да живеете. Какво има да се учите на страданията, да се смущавате? Какво има да се смущавате вътре в себе си как живеете? Туй е неразбиране на живота. Казвате: „Ние имаме вяра в Бога." Каква е тази вяра, която е придружена със смущения? Този, който живее в Божествения живот, той не може да се смущава. Този, който живее в Божествения живот, той няма слабости. Слабост не може да съществува в него.

Та казвам: Когато говорим за сватбата, разбираме новото учение. Не внасяйте в новото учение старите ваши порядки и вашите стари разбирания. Знаете ли какви са порядките в Божествения свят? Ако вие живеете в Божествения свят, ако в Божествения свят ти имаш една възлюблена, ти никога не можеш да ѝ се разсърдиш. Даже и най-малкият оттенък на мисълта – тя ще изчезне. Тя е толкоз чувствителна, че ако стане една малка промяна в твоите очи, тя ще изчезне и няма да я има вече, не когато ще се разсърдиш. Туй същото може да го уподобим на земята. Ако в небето би се допуснало да правим това, което правим на земята, тази твоята възлюблена ще умре. Тя ще изчезне и ти няма да я видиш за десет хиляди години. Следователно едно същество в Божествения свят знае, че при най-малката погрешка може да причини страдания, които за десет хиляди години не може да се поправят. Съзнание има. Тук, в живота на земята човек всеки ден по десет пъти се сърди, на общо основание се

сърди. И тогава този човек се готви за рая, говори за Бога, говори за ангелите. Казвате, че Бог се гневи. – Старото учение е то. Че как няма да се гневи! Ако ти имаш една дъщеря, която ти си отгледал, че дошъл един външен човек, който взел дъщеря ти и започва да я налага. Тя дойде да ти се оплаква на тебе. Веднага ще се разгневиш. Казваш: „Кой ти даде право да я биеш?"

Аз забелязвам например стари сестри има – като ги турим в кухнята, стават генерали. Учудва ме тяхната обхода. Сега да ви представя новото учение в кухнята, понеже пробен камък е там. Казва: „Туй е братско, туй е на Господа, на баща ми." Другите казват: „Ред и порядък трябва да има!" – спорят все. В кухнята има чешма и една сестра иска да взима вода оттам, казва: „На баща ми е." Другата казва: „Няма да вземаш оттук, но от чешмата." „Много далече е там." Онази казва: „Нямаш право да взимаш, тук аз заповядвам, излез навън!" Казва: „Учителю, генералът много зле се отнася с мене, не ме пуща да наливам вода, да пренеса." Ти разправяш на някой човек – не иска да възприеме твоето въззрение. Ти се разгневиш, казваш: „Как тъй, аз лъжа ли?" Ти разправяй нещата тъй, както трябва, не им туряй никакви качулки. Не разправяй на хората неща, които те не възприемат. Сега, например, аз да ви се сърдя на вас, че вие не ме разбирате както искам. Не трябва да говорим за известни работи. Много щекотливи въпроси са, не трябва да ги засягаме. Въпросът за кухнята е щекотлив въпрос. Казва: „Няма ред и порядък." Именно дето няма ред и порядък, аз искам да туря нов ред и порядък. Аз, ако бях на вашето място, какво ще поставя, преди да вляза в кухнята? Ще кажа: „Любезна сестрице, може ли да ми позволите, ако не ви отегчавам, да взема вода? Ако сте заняти, аз съм готов да ида на друго място." Като ми кажат заети сме, ще ида на друго място. Пък ако съм този, който седи в кухнята, тогава ще седя отвън и тя, като мине, ще кажа: „Заповядайте, сестра. Мене ще ми бъде много приятно да си вземете малко вода." Те трябва да те поканят да влезеш. Вие без да ви канят влизате вътре. Аз казвам аз как бих постъпил. Аз бих постъпил тъй: Не влизайте там, дето не ви канят. Нищо повече. И после, не изпъждайте този, който е влязъл вътре. Вие може да не каните и да изпъждате – имате право, но като направите едното или другото, ще имате неприятни резултати.

Тогава, ако аз искам по стария начин да оправям хората, аз ето какво ще направя. Вътре като съм в кухнята – ключ. Тропа някой като дядо Георги – мълча вътре. Ще го гледам какво ще прави. Той тропа пак още по-силно. Мълча си. Чуди се дядо Георги как стария човек на 90 години да не го чуя. Най-после започва да мисли, че ме няма там. Слезе долу, търси Учителя, дано да го намери. Аз отгоре го гледам, той разсъждава. Най-първо мисли, че съм в стаята. После, като хлопа силно и аз не се обаждам, мисли си:

„Няма го в стаята.“ Неговата погрешка е, че е хлопал. Моята погрешка къде е? Да му отворя не струва, трябва да му кряскам, той не чува. Той оня ден носи три тикви. Гледам, вече тиквите нагнили отвън, той, гнили-негнили, носи ги тук. Пращам един брат, казвам: Колко ги продава? Братът го пита: „По колко ги продаваш?“ Той казва: „Помощ, помощ.“ В какво седи помощта? Казвам: Дай му 30 лева за трите тикви. „Помощ, помощ.“ Казвам на брата: „Дай още 40 лева, та три тикви за 70 лева.“ Бях забравил за тиквите, влизам в кухнята, една сестра разрязала тиквите, казва: „Учителю, туй нещо не се яде! Изгнили.“ Рекох: „Я опитай тиквите, ако има нещо за ядене, сварете, пък ако няма за ядене, случва се, че тиквите се развалили.“

Сега, в дадения случай дядо Георги е предметно учение. Старото учение – по стария начин. Едно време той беше млад момък, герой, ходеше по сватбите и знаете какъв спретнат беше, как лъжеше момите. Аз го гледам в миналото, гледам го и сега. Разправяха ми как той проповядва новото учение. Питат го: „Как живеете горе на Изгрева? Вино пиете ли, ракия пиете ли, месо ядете ли?“ Той казва: „Всичко по реда си върви, всичко по реда си върви. Когато дойде за вино, всичко по реда си върви; когато дойде за ракия, всичко по реда си върви.“ Чудят се как тъй всичко по реда си върви. Изважда един да му даде една цигара, той казва: „Не, не може. Дъновист тютюн не пуши, дъновист месо не яде, вино не пие.“ Едва тогава публиката разбира, че дядо Георги разбира съвсем друго, като казва, че всичко по реда си върви. По класически всичко е по реда си, но не може да се пуши тютюн, да се пие вино.

Та казвам: По някой път и вие постъпвате по стария начин. Вие имате всичките условия. При новото учение опасността ето къде е. В новото учение чувствителността на хората се развива десет пъти повече, отколкото е развита чувствителността на физическия човек. На него духовното му тяло едва един милиметър се показва от физическото тяло. Когато станеш духовен, опасността е, че туй тяло излиза една педя, две педи и при най-малкото бутване, даже един гневен поглед ще ти причини болка. Казвам: В духовния живот се изменят условията. Трябва да бъдете в чувствата си, в погледите си и в обходата си много деликатни. Трябва всички да влизате в положението си. После в новия живот хората не трябва да се приближават. Тъй, както седят хората, аз виждам, постоянно може да си причинят пакост. С тия мисли, с тия неестествени чувствания всякога може да причинят зло комуто и да е. Изисква се един хармоничен живот.

Аз уподобявам духовния живот на човек много чувствителен. Имаше във Варна един чех, който имаше чрезмерно развит музикален слух. Щом вземе някой ученик на цигулката един фалшив тон, той изскочи навън из

вратата, разходи се и пак влезе. Щом вземе вярно тоновете, стои спокоен. Щом вземе неверен тон – излиза, влиза. Някой пита защо влиза и излиза. Тия неверните тонове му причиняват страдание. Казвам: Всяка една мисъл може да те накара десет пъти да излезеш извън къщи, навън. Вие казвате: „Нямам ли аз право да си кажа мнението?“ Нямате никакво право в Божествения свят да си казвате мнението. В Божествения свят имате само право да представите Божествените мисли такива, каквито са. А ти нямаш никакво право да казваш своите мисли – какви ще бъдат твоите мисли, твоите разбирания. На земята може да казваш „Аз така разбирам“. Тогава знаете ли какво е Божественото търпение? Че Бог, Който гледа всичките неправди, които се извършват, какво велико търпение има, в нищо не се меси. Онази змия хванала жабата, тя кряка. Господ гледа отгоре и оставя змията да нагълта жабата.

Вчера минавам по двора, гледам една бяла кокошка. Още като я наблюдавам, забелязвам, че е сляпа с едното око. За да проверя, изведнъж отивам откъм сляпото око. Тя не ме видя. Турих ръката отдолу, хванах я. Като я хванах, започна да кряка. Пък една сестра, като ме гледа, че хванах кокошката, казва: „Колко е сръчен Учителя, че веднага хвана кокошката!“ Казва: „Как така я хвана?“ Рекох, аз отидох откъм сляпата страна. Тази кокошка е сляпа с едното око, затова можах да я хвана.

Казвам: Всякога, когато един човек прави една погрешка, той е сляп с едното си око. Ако и двете очи са намясто, не може да го хванеш. Като посочиш [с] ръката, бяга – няма я. Но сляпата кокошка седи, като че всичко е уредено по реда си.

Казвам тази сутрин: Постарайте се за цялата година, която иде, да живеете по Бога. Една година да живеете по Бога. Да се не гневиш никому, във всеки човек да виждаш себе си. Видиш някой закъсал човек, да кажеш: „Колко съм закъсал в живота.“ Видиш някой се гневи или се сърди, да кажеш: „Колко съм закъсал.“ Като идеш при една сестра, и тя закъсняла, да кажеш: „Колко съм изостанал.“ Много сестри все като дядо Георги правят: „Всичко е по реда си, всичко е по реда си.“ Казва: „Не може човек да се не гневи.“ Не може, разбира се. Когато сте във физическия свят, гневете се колкото искате. Никой не ви забранява. Щом сте в духовния свят, имате право вечер и сутрин да се гневите и да се зарадвате по един път. Щом сте в Божествения свят, имате право само да се радвате на всичко. Никога от устата ви не трябва да излиза нито една лоша дума, нито една лоша мисъл, нито едно лошо желание. Говоря за Божествения живот. Аз така разбирам Божествения живот. Ако ти влезеш с туй разбиране между всичките хора, ти ще внесеш мир и радост, ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Твоята мисъл ще предшества преди тебе. Чиста вода дето мине,

чисти. Или казано другояче: Ако Божественият Дух дойде в нас, ние трябва да бъдем готови за него. Когато дойде Бог да живее в нас – Писанието казва, че Бог ще дойде да живее в нас – ние трябва да изменим характера си. Един войник може ли да се сърди пред генерала? Един слуга, когото съдят, може ли да се сърди пред съда? Не, войникът седи почтено, защото, ако се разсърди на генерала, ще има такъв арест, какъвто войниците знаят. Ако един слуга в съда се разгневи, веднага съдиите ще му кажат какво трябва да прави.

Нито един от вас не трябва да се сърди пред лицето на Бога. Знаете ли защо Бог допусна Ион да влезе в утробата на кита? Защото той обичаше да се сърди. И даже след като го тури в утробата на кита, като излезе и го прати да проповядва, той пак се разсърди на Господа. И се разсърди за една тиква. Че червей прегризал листата ѝ той се разсърдил на Господа. Казва: „Едно листче имах и него ми го прегриза!“ Понеже било много топло, да не би да го грее светлината, да го опари. Казва: „Имах едно малко удоволствие, че и него ми взеха!“ И за листото се разсърдил на Господа. Господ му казва: „В Ниневия има 80 хиляди деца, които не познават лявата от дясната си ръка. Ако аз според твоето пророкуване ги погубя, ще бъде ли разумно? Ти съжаляваш една тиква, а аз не трябваше ли да пожаля толкова хора?“

Аз да ви кажа, че когато хората страдат, те като Иона се гневят на Господа. Като дойде някой при мене, че страда, аз зная, че той обича да се сърди. Та първото нещо: ние сме пратени на земята да се научим да не се сърдим. Изкуство е, наука е туй нещо. То не е лесна работа. Веднага сръднята ще дойде в тебе. Заради нищо, заради пет пари дойде сръднята в тебе. И се развали цялото настроение. Та казвам: Единствената цел, единствената сила в света – това е новото учение за Любовта. Ако твоят ум може да бъде ангажиран от Божествената любов, ако твоят ум е ангажиран от Божественото знание, ако твоят ум е ангажиран от Божествената светлина, ако твоят ум може да се ангажира от Божествената свобода, която ти е дадена, само тогава ти ще научиш какво нещо е да има човек онзи вътрешен мир. Защото всеки човек, който се гневи, нещо има, което му препятства. Вземете един човек, който е гладен – ако му вземете хляба, веднага ще се разгневи. Аз съм [виждал] гладни хора, които три деня не са яли. Като види топлия хляб, засмее се. Пък като изчезне хлябът, неразположен е. Покажи му хубави плодове, разположен е. Казвам: „Тия плодове са за тебе.“ Веднага се измени състоянието. Иде някой, пари няма. Като му покажа пълната кесия със злато, той е разположен, ходи, не се сърди. Вземете този музикант, който се разсърдил, че неговата струна се скъсала или с ръката станало нещо, или с цигулката станало нещо. Дайте му една хубава цигулка, веднага човекът е радостен. Онзи, босият, който е

недоволен, че няма обуща, дайте му обуща, той веднага става весел. На голия дайте му дрехи, веднага той става разположен. Всеки един човек в света, като му се даде това, което той иска, той вече е разположен. В Божествения свят Бог е приготвил нещо заради нас, което ние не съзнаваме. Апостол Павел казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за тези, които Го любят.“ Та ние трябва да се учим на това спокойствие за ония блага, които Бог е приготвил за нас. Трябва един малък инцидент да не наруши нашия мир.

В бъдеще, и туй е близо, не трябва да туряте негодуване в ума ви като една зависимост. Тогава туй, което е станало, няма да го видите. Знаете ли каква самостоятелност е да може човек да се въздържа, но и още отдалеч да може да трансформира всичките противоречия, да предвиждаш нуждите на хората. Ако влезете в един дом, гледате всички плачат – детето умряло. Дигнете ръката и кажете: „То не е умряло, живо е още.“ „Как не е умряло?“ Туриш ръката, стане детето. В този дом ще има ли страдание? Веднага ще има радост. Казвам: Всички вие носите Божествените блага в себе си. Дето влезете, сложете ръката си.

Казвам, моят подарък, който искам да ви дам тази сутрин е: Не си губете мира, който имате! Нито го продавайте, нито го губете! Пазете го като зеницата на окото си! Няма по-хубаво нещо да имаш онзи мир на душата, мира на ума си, мира на постъпките си. На земята няма нещо по-хубаво от мира. Умът трябва да е светъл, сърцето разположено и нищо в света не е в състояние да наруши мира. Казвам ви, поне трябва да имате туй търпение. Аз съм ви говорил за търпението, което изгревчани трябва да имат.

Срещат се един английски лорд и един руски княз в една тясна улица. И двамата в по една бричка се качили, с малки файтончета пътуват. Улицата тясна, не може да се разминат. Спират се и двамата. Руснакът, като се спира, казва: „Ничево.“ Изважда вестник „Таймз“ и започва да чете. Англичанинът праща слугата си и казва: „Господине, ще ми направите голямо удоволствие, като свършите вестника, да ми го дадете да го прочета.“ И двамата прочитат „Таймз“ и най-после англичанинът, като прочел вестника, казва: „Да си разменим файтоните.“ Разменят си файтоните и единият тръгва в една посока, другият в друга посока, продължават пътя си. Ти, като се намериш в едно противоречие, размени възгледите на туй противоречие. Единият тръгва назад, и другият назад – съединят посоките. Вие туй наричате отстъпчивост – руска отстъпчивост – като седите, четете „Таймз“. Какво трябва да направите? Отстъпчивост е да размените каруците на вашите възгледи. И твоят възглед е прав, и моят възглед е прав. Ти с моя възглед тръгни в тази посока, аз с твоя възглед ще тръгна в другата посока, друг път да се не срещаме в такава тясна улица.

Туй е разрешение на въпроса.

Казвам: Когато се намериш в голямо противоречие на живота си, размени възгледите си. Нищо повече. Да кажем вие сте един затворник. Началникът на затвора е строг, започва да гълчи. Ти какво ще правиш в затвора? Ако речеш да се сърдиш, веднага наказанието ще бъде двойно. Ще кажеш: „Господин началник, имате право." Аз, ако съм на вашето място, ще постъпя така: „Ще ме извините, господин началник, съжалявам, че ви причинявам голямо главоболие, че дойдох в затвора. Ще ме извините." Ако кажеш „Трябваше да погледнете малко по-другояче", ако кажеш „Ти нямаш право", той е началник, той ще ти покаже своята сила. Туй не е моето учение. Вие всички се възмущавате от земните условия. Ако се възмущавате защо светът е така създаден, ако вие се възмущавате защо сте в затвора, кой е причината да сте в затвора, вие самите сте причината. Защо, казваш, тук не туриха по-добър началник? – Ами че ти, умният човек, как тъй влезе вътре в затвора? Ти си пратен да покажеш на този началник на затвора как трябва да се обхожда. Най-първо ти ще покажеш, че ти имаш всичкото уважение на този началник. Ако не признаеш, той ще те накара да почувстваш, че той има свобода. Ако ти искаш да му покажеш, че ти си всесилен, тогава смали се, стани веднага на пара и излез. Пред него да се изгубиш. Той ще разбере, че има един необикновен човек. Оставете вашите стари възгледи. Казвате: „Аз какви възгледи имам за Господа!" Дотогава, докато може да те турят в затвора, твоите възгледи са още от този свят. Сега един като е в затвора, другите да се молят да дойде онзи ангел, да бутне веригите, да каже: „Стани, облечи се, излез вън и не влизай вътре!" Да не би, казва ангелът, ти да дойдеш и да искаш да се покажеш честен. Чест не показвай! Да те няма! – Какво ще стане с войниците? – Ти върви навън. Не оставайте да се спирате. Не е време сега да мислите какво ще стане със света. Когато напускаш старата си къща и влизаш в новата, не мисли какво ще стане със старата. Ти влизаш в една къща, правена с всичките удобства. Какво ще стане с твоята стара къща, не мисли. Не се занимавай с твоята стара къща, остави я на произвола – да става каквото ще. Пък ти се интересувай от новата къща, в която влизаш, как ще живееш. Каква е била камината, оставете това настрана. Каква е новата къща, в която сега влизате, то е важно. „Какво съм бил?" – Не мислете какво сте били, а какво трябва да бъдете. Казвам: Престанете да мислите какво сте били. Някой пита: „Какво съм бил в миналото?" Казвам: Не се занимавай с това. Има едно минало, с което аз не се занимавам.

Аз преди години присъствах на една лекция на един американски професор. Той беше взел от урината на нюйоркските клоаци, че я прецедил в три шишета от по пет кила. Казва: „Това е от урината, но е така пречистена, че може да се пие водата." Аз не искам да правя такъв опит.

Ние не се нуждаем от такова учение на нюйоркската урина – да показваме, че е чиста. Онези, които искат, трябва да носят от чистата вода, която блика от Божествения извор. Не се разправяйте за старото учение. Новото учение, което сега иде от Господа, туй учение, което сега иде от извора, не мислете, че то е в Библията. Туй учение го няма там. Туй учение е другаде. Тъй, както е писано в Библията, в Библията има само формулите. Но Божественото учение сега иде от Господа чисто. Умните хора, които имат тази свещена книга, казват „свещена книга". Но ако тази книга е свещена действително, свещена е тя само когато повярват. Като повярвам в духа, който Бог е вложил в мене; повярвам в душата, която Бог е вложил в мене; повярвам в ума, който Бог е вложил в мене и повярвам в сърцето, което Бог е вложил в мене; като повярвам в духа, който е внесъл всичко, тогава тази книга е свещена, тогава ще даде своя резултат. Ако си туриш главата на тази свещената книга, всичко ще стане.

Тази сутрин, като слизах, рекох: „Няма да им говоря." Взех тази книга да ви чета. Без да искам, започнах да ви говоря, но да си удържа обещанието, да не би книгата да ми се разсърди, ще ви прочета малко. Отварям произволно и започвам да ви чета. (Учителя прочете от „Пътя на ученика", стр. 286 от „Вие може да разбирате тия неща, както искате, аз няма да ви ги обяснявам..." Прочете 287, 288 и 289 страница до „...Те са учениците, които виждат и чуват всичко, което става на сцената.")

Сега и на вас желая първите места на живота, за да видите и чуете всичко онова, което става в живота и да бъдете благодарни за представлението.

Отче наш

9. Утринно Неделно Слово, държано на
11 декември 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

1938_12_14 Път и постижение

ПЪТ И ПОСТИЖЕНИЕ

Сряда, 5 часа сутринта.

Добрата молитва

„Духът Божий“

Вие сте чели много пъти 119 Псалом. Аз няма да го чета целият. Съдържа цяла една философия, едно верую на миналото. Има 22 съгласни букви. В този Псалом всяка една буква какво съдържа. Алефа какво съдържа. „Б“-то какво съдържа, „Д“-то какво съдържа? Сега може би, ще се спрете. Какво аз зная, какво нещо е „А“-то. В езика имате 22 съгласни. Сега няма да се спирам върху съгласните. Съгласните букви са букви, които спират човешката енергия. Гласните, които отварят път, равно го отварят. „А“-то отваря по един начин, „О“-то по друг начин, „Е“-то, „И“-то по трети. Сега тия са закони на човешката мисъл. Ти не може да произнесеш една буква, ако не знаеш да мислиш, ако не знаеш да чувствуваш, ако не знаеш да постъпваш, не може да произнесеш буквите. Да допуснем, че в един тон има 16 трептения, но всяко едно трептение съответствува на един обертон. Следователно, за да произнесеш правилно „До“-то, трябва 16 обертона да ги произнесеш и като се образуват съединяват се в едно, имаш „До“-то, основният тон, най-ниският тон в дадения случай, който е достъпен за ухото. Но все таки, като произнесеш „До“-то музикално, в основният тон на „До“-то, ще усетиш едно вътрешно чувствување, едно вътрешно напрежение. Всичко ти е много добре, богат си, всичко имаш, но усещаш в себе си едно вътрешно напрежение, нещо очакваш в тебе да се пукне. Имаш едно напрегнато състояние. Казваш: „Има нещо, напряга ме нещо в ума, в сърцето ми.“ Туй е До, 16-те тия обертона започват да действуват вътре, като се съединят заедно, образуват едно съединение, което ние наричаме До. Туй съединение, като експлодира и другите експлодират. Сега тук върви по съвсем друга гама. Не върви по онази гама, по която е създаден българският език. Сега, да се тълкува един език, има си един начин на тълкуване. Тези, езиковедите тълкуват как се превръща буквата. Как се превърна буквата или в „п“ или в „д“. Чудни работи стават в света. Англичаните имат една дума „prevent“. Преди 200 години означава: „накарай ме Господи, накарай ме да направя нещо.“ Сега има обратното значение: „Спри ме, Господи, да не направя някои неща, които са неблагоприятни на Тебе.“ Питам, как се е изменило сега, че думата да има две противоположни значения. Мисля, че сега, както се произнася е по-право отколкото по-рано. По-напред е означавала, когато иска един човек, да го накарате. Кога трябва да се кара един човек? Кога го караш? Може да го караш само нагоре. На високо се кара. Трябва да го мушкаш. Той се

оглежда, не иска да се качва нагоре. Ако този човек го туриш в една хлъзгава почва. Например зимно време, трябва ли да го караш. И без да го караш, той си замине. Тогава вече иде, ще дойдеш да караш. Ако нямаш, ще кажеш същата дума: „кара“. Ако дойде да слиза, че слиза надолу, ще дойде „prevent“ – спри го! Ако не го спреш ще се търкули. Ако не го караш, няма да се качи на върха, пък ако не го спреш, нищо няма да остане. Казва сега: „Накарай ме.“ Какво значи? – Възпри ме от тази работа. Той не знае, че те са две различни идеи. Да те накарам, значи нагоре ти вървиш. А отгоре слизаш, тогава трябва да взема мерки, да не би да слезеш по-долу да се прекатури колата. Ако четете сега, евреите са имали една философия, ще знаеш къде е мъчнотията. Да кажем, ако Алфа е мъчнотията. Тогава ще четеш къде е мъчнотията. Казвам сега: „Какво е качеството на Алефа. Блажени, които са непорочни в пътя си.“ Значи започваш една работа с А. Като започнеш с тази работа трябва да имаш едно качество. „Блажени, които са непорочни.“ Второто: „Които ходят в закона на Господа.“ Блажен е всеки човек, който взема чисти и музикални тонове и спазва законите на музиката. Щом произнася хубаво, няма да има бележка нито от публиката, нито от своите приятели, нито от публиката, нито от своя учител. Всеки ще го харесва. „Блажени, които пазят свидетелството Ми.“ И търсят от сърце свидетелството Му и търсят го от все сърце, наистина, те не правят беззаконие, ходят в пътищата Му. „Ти си заповядал да се съхраняват прилежно завещанията Ти, дано се оправят пътищата ми.“ Аз ще кажа, дано да се науча хубаво да пея. Как ще се оправят пътищата? Дано да се науча да пея хубаво, да не става нещо, да има някаква малка спънка в гърлото. Един музикант не трябва да яде люти работи. Той не трябва и кисели да яде, може да яде, но винце да пие, или кисело винце, или кисели пиперки или шопски пиперки, или солени маслинки [не]! Та сега някои хора не знаят. Някой човек иска да се удоволствува в света. Има удоволствие от маслини. В твоя морален живот ще се спънеш. Или 20 години винце пиеш по три, четири чаши. Ще се измени твоето състояние, от меланхолик ще станеш весел. Като пиеш 4 чаши, изведнъж ще бъдеш разположен, да пееш. На вас, ако ви дам 4 чаши, всички ще пеете и без да искате, ще имате едно разположение. Пък ако ви държа 3 деня гладен, да не ви дам и водица да пиете, хич няма да имате разположение да пеете, едва ще излиза глас. Питам някой, който не разбира закона, ще се спре [ли]? Човек трябва, за да оцени водата, трябва да постите, за да знаете какво нещо е вода. Няма да можете да спите. Навсякъде из планините горе, навсякъде вода, извори, ще виждаш, ще ти се отворят очите само, така ще гледаш. Защо гледаш? Как няма да гледаш, то е външната страна на онзи, великият закон, когато човек има желание. Някой път казвате: „разчитаме ние на пожеланията.“ Защо? Пожеланието, това е най-великата сила в света. Ти, като пожелаеш да имаш нещо, не може да се освободиш от туй, което пожелаеш. Щом пожелаеш, дали е

добро или зло, не може вече да се освободиш от него. Ти, оттам насетне, може да бъдеш първият философ, поет, моралист, но пожелаеш ли, отиде вече. Ти може да кажеш, че събуждаш един Божий Закон. Каквото пожелаеш Бог ще ти го даде. Казва: „Ти това, което пожела обмисли ли го добре. Дайте му го." В невидимият свят има един закон, ще те предупредят. Ти това, което пожела три пъти ще те попитат, обмисли ли го. Със сърцето си желаеш. Казва, „дайте му го". Пожеланието може да се изпълни моментално, някой път може да се изпълни след 5–10–15 години, някой път след 120 години, а някой път след едно прераждане, две, три, четири, пет или след десет прераждания ще дойде да се изпълни, един такъв закон. Ако вникнеш вътре, след 10 прераждания ще се изпълни. Казваш: „Защо това ми се случи?" Защото ти си го пожелал. „Дано да се оправят пътищата ми, за да съхранявам Твоите повеления, заповеди." Ако един певец знае, ако може да вземе Си бемол, какво ще стане? Или ако вземе Си повишено, или Ми бемол, например, взел както трябва. Сега в музиката, ако вземем с понижение, казвате, че слизаме надолу. Ако вземем с повишение, то се качваме нагоре. В повишението има качване, но всякога едно музикално повишение, при онзи, великия музикант, има едно повишение, след което всякога следва едно понижение, повишение, понижение. Пак качване, после пак понижение. След туй чувствуваш по-дълбоко слизане. После пак повишение, пак слизане. По закона на еволюцията, музиката е съвсем друга. Сегашната музика на еволюцията съвсем друга категория е, по същите правила върви, но сега отгоре надолу има слизане. После пак нагоре. Пак слизане, пак нагоре, еволюция. В слизането отгоре, има слизане и качване, но слизането може да продължи, докато човек слезе до дъното на живота. Когато, някой път, вашите работи не вървят по закона на еволюцията, вие искате да еволюирате. Казвам, вие ще инволюирате. Вие сте един добър певец, казвам ви: След 10 години гласът ви ще задебелее, вие няма да бъдете сопран, ще бъдете бас. Той слиза, слиза в една гъста материя. Всичките басисти все са загазили в гъстата материя. За да бъдеш сопран, трябва да вървиш по закона на еволюцията, трябва да се качваш. Ти не може да бъдеш сопран, ако нямаш такива тънки чувства, ако нямаш трептенията на една жена, ти не може да бъдеш сопран. Ти не може да бъдеш бас, ако нямаш трептенията на мъжа. Или да ви кажа: бас всякога може да станеш. Аз да ви кажа: Започни да заповядваш, ти вече бас ще имаш. Всеки, който иска бас, щом като започне да заповядваш, басът ще дойде, ще бъдеш един контрабас, че като забучиш. Нали дадоха един концерт, някакъв квартет. Квартетът трябваше да го слушам, понеже, деликатен, имаше изражение, чист беше. Не можах от другите да ги слушам. Тия вълни минават спокойни. След това дойде друг да даде един концерт на контрабас. Като захвана, като че баса беше до мене, горе. Казвам: тия тонове пробиват. Казах, за 4-мата души, не ги зная какви бяха, не ги видях, но като свириха, представих си понятия за тяхният

образ, характерът какъв е. За този контрабасист от тона си съставих [понятие]. Този човек забелязах, че сега се учи на контрабас. Тъй присърце хванал работата. От контрабаса зависи всичко. Ако се научи да свири ще стане нещо. Ако не се научи, работата е спъната. Тези, като свириха, искаха благоволението на публиката, да се покажат, че свирят, не са прости хора, имат едно благоволение, дошли да посвирят на тази публика.

Аз ви говоря по този начин, понеже, от тия движения не може да се освободите вече. Казвам и на вас: Вие, като дойдете и хванете контрабаса, каквато работа хванете, трябва да хванете присърце. Ако сте в началото, присърце трябва да хванете. Някой път питате защо трябва да бъдете духовни хора. Ако не сте духовни хора, вие ще бъдете хора без съдържание. Духовността има съдържание. За да добиеш съдържание в себе си, трябва да бъдеш духовен; един плод, за да е узрял, аз непременно трябва да бъда духовен. За да бъдеш духовен, ти няма да слизаш от едно място, да мислиш, това е духовност. Духовността е съдържание в тебе. Ще имаш напрежение, едно мощно желание; от известни препятствия, които имаш в живота си, ти ще искаш да се освободиш. Може да имаш едно негативно желание. Пък може да имаш едно положително желание. Имаш някаква добродетел в себе си, искаш да я приложиш. Имаш желание да приложиш туй добро, което имаш. Ще намериш един начин. В тебе има едно движение. То е право. Няма да го отлагаш, да кажеш: „за друго прераждане“. Според мене денят да ви бъде мярка за вашите желания. Като се роди едно желание, непременно, като изгрее слънцето, докато залезе, трябва да го направиш. Не го отлагай за другия ден. За мене денят не е 24 часа. За мене слънцето, като изгрее, е мярка. Като го гледам, като се качи по хоризонта, слънцето се изкачва нагоре и после мислите, че слънцето слиза. Така изглежда, като че слиза и залязва, но залез няма. Слънцето се движи в кръг.

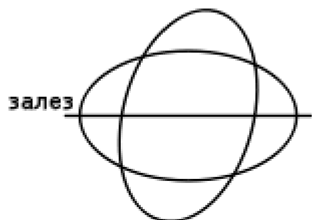

Слънцето се върти и двете тия линии са неверни понятия. Слънцето така обикаля от запад към изток отива. Ще дойде, ще се качи и после като че ли слиза. Туй е една плоскост. То е залезът отдолу. Не виждаме слънцето, понеже е далеч от нас, а тук се вижда слънцето. Върви към север. Слънцето е към север, ние го виждаме. След един час, като залезе слънцето, къде е? Някой ясновидец казва: „Аз виждам слънцето под себе си.“ Казват, горе било слънцето, а долу какво е това. Но това е вече една плоскост.Тя е духовна плоскост. Това е плоскост в духовния свят. За нас това е

перпендикуляр. За нас е перпендикуляр, а в духовният свят, това е една плоскост. Горе значи е центърът. Главата ни е горе, понеже е по-близо до центъра, който ни претегля. Краката са по-далеч от слънцето, долу са; надолу значи от центъра към периферията. Когато плоскостта се увеличава, това е надолу. Когато плоскостта се намалява, това е нагоре. Когато този перпендикуляр се увеличава, това е надолу. Ние сме далеч от центъра. Колкото този перпендикуляр се намалява, ние сме по-близо до центъра. Следователно, казвам тогава. Ще те срещна, ще ти говоря на един език математичен, геометричен: Ти трябва да намериш своя перпендикуляр, или пък ще ти кажа: Ти трябва да увеличиш своя перпендикуляр или ще ти кажа: Трябва да намалиш своята площ, на която живееш, или трябва да разшириш площта в която живееш. Тогава ще имаме 2 различни идеи. В разширението трябва да се отдалечиш от центъра, при намалението, трябва да се приближиш. Ако си близо при центъра ще добиеш известни качества, например, понякой път, вие искате, във всички вас има желание. Всичките деца опитват туй чувство. Децата искат винаги да бъдат близо до майка си. Защо? А пък възрастният иска всякога да бъде далеч. Една дъщеря, като стане на 16, 17, 18 години, иска да бъде по-далеч от майка си и баща си, колкото се може. А като малко дете се държи за ръката, за полата на майка си, защо е така? В ранната възраст магнетическата сила е по-голяма, следователно, тя привлича детето повече. Майката привлича детето повече. Туй дете не може да се освободи от магнетичната връзка на майка си. Като израстне вече на 19 години, електричеството на детето е по-силно, че го отдалечава от майка му. Тогава, в края на краищата, желанието на детето ражда противоположна сила. Детето иска да се отдалечи от майката. Има си едно съображение това дете. Духовното съображение е това, че то не иска да препятствува на майка си да я безпокои. То счита, че в своето незнание спирало майка си. Иска да иде някъде, то я спира. Та сега, туй дете, като съзнава своята погрешка, става по-разумно започва да се отдалечава, да не спъва майка си. Когато детето не разбира закона, казва: „Аз искам да се освободя от неговото влияние.“ Що е греха? – Искам да се освободя от влиянието на Бога. Що е доброто? – Искам да се приближа при Бога. Значи в единия случай, при греха, искаме да останем самостоятелни. Що е доброто сега? Доброто е приближаване, а грехът е отдалечаване. Следователно, в греха има две понятия. От какво излиза в български думата „грях“? От грея грях. Съгреших значи нагрял си се повече, отколкото трябва. Следователно, трябва да се отдалечиш. Слънцето силно те грее, ще туриш една плоча да не се грееш. Ще туриш плоча да възприема греха, а ти да бъдеш свободен. Ако не се грееш, тогава ще се яви друго едно противоречие, ще изстинеш. Следователно, ако се грееш, ще се нагрееш повече, ще започнеш да се топиш. Казваш: „Стопих се.“ Ако се грееш малко, ще замръзнеш, щом като замръзнеш, казваш: „Аз искам да се отдалеча от Бога.“ Хубаво ще се

отдалечиш. След като се отдалечиш на известно разстояние да не те грее Господ, ще замръзнеш. Като замръзнеш ще се спреш на едно място, няма да можеш да се движиш. Тогава след векове… След един ден, два деня ще се яви желание да дойде някой да те стопли. Трябва да се върнеш назад. Сега какъв е изводът, който ще направите? Какво е приложението? Всички носите кръста. Една млада жена носи един такъв златен кръст, направен с брилянти, с бисерчета. Най-първо погледна, виждам, тя е религиозна, има известна идея. Значи тя може да го е турила под ризата, да го не виждат. Сложила [го] за оръжие, за зор-заман. Тя е доста угледна, казва: „Имам една мъчнотия." Казвам: „Каква е?" – „Ожених се за един мъж, мислих първоначално, че аз ще мога да го преобразя, да направя нещо от него. Имах непреодолима вяра, но сега се убедих вече, че не може. Започва да се разстройва здравето ми. Този човек не е лош, но воля няма. При мене като е плаче, като излезе прави каквото си иска." Дошла до едно заключение и тя казва: „Искам сега да ми дадеш един съвет. Временно ли да се отдалеча от него, или съвсем да го напусна." Като ми каза съвсем да се отдалечи, нейният кръст изскочи. Не че стана нещо, тя направи едно движение и кръста излезе навънка. Рекох си: Тя си носи кодекса на кръста, показва по кой начин да го напусне или да не го напусне. От този кръст трябва да се движи. Ти, като страдаш ще се научи да употребиш кръста, както трябва. Кръстът е закон за работа в света. Той не е само за едно украшение. Трябва да знаеш, кръстът показва, в дадения случай ще слизаш или ще се качваш, в ляво ли ще отидеш или в дясно. Следователно, кръстът показва, по кой начин трябва да се качиш или по кой начин трябва да слезеш. Или, ако отидеш в ляво или в дясно как да се подвижиш.

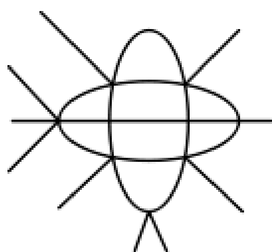

Това са ред силови линии, които спъват вашия ум. Вие туряте, че обичате някого, вие не знаете какво нещо е любовта. Вие обичате някого, но не знаете, приближавате ли се или се отдалечавате. Вие обичате някого и не знаете, дали той се приближава или отдалечава. Вие не сте астрономи. Онзи, когото вие сте възлюбили, тя е една нова планета, която влиза във вашата слънчева система и се приближава. По видимому той иде към вас. Като дойде до вас, ще направи като онези комети, които се движат към слънцето, [приближават] се и след това отдалечават се, образуват опашка. После се отдалечи, че опашката и главата, всичко изчезне. Най-после кометата не се вижда, изгуби се и с най-силните телескопи, като гледат астрономите, тя е толкоз далече някъде из пространството, че не се вижда. Казвате: „Защо аз го обичам?" Че го обичаш, човекът не иде за тебе. Ти

имаш възлюблен. Ти, като виждаш някого, тъй трябва да го обичаш, като че за тебе иде. Той влиза в Божественият свят да се прояви. Кометата не иде да остане в слънчевата система. Може да остане, ако я привлекат, да изменят нейният път. Ако направят елептични пътища, та и веднага тя ще остане в този път. Казвам от научно гледище: Във вас има известни идеи, във вас има известни желания и постъпки. Нека вземем желанието. Желанието иде от Божественият свят и все ще окаже известно влияние върху вас. Вие не може да се избавите от последствията, на желанието. Самото желание ще си замине, но последствията ще останат. Халеевата комета мина в 1910 година. Тя мина и остави своето влияние. Всичката тази объркана работа, която съществува в умовете на хората. Това е Халеевата комета. Опашката е засегнала и умовете на хората и сърцата на хората. Всеки усеща, или че му липсва нещо, или че няма условия да се прояви. Един иска да пее, пък глас няма. Има желание – глас няма. Друг е даровит, глас има – няма кому да пее. Казва: „Кому да пея?“ Пей на себе си. Вие искате да живеете добре, нямате публика, казвате: „За кого да живея?“ Сега дойде една друга мома, млада сестра, казва, че животът и се обезсмислил вече. Казва: „Учителю, обезсмисли се животът ми.“ Аз виждам една доста голяма опашка на една комета е влязла в нейната система. Тази комета е засегнала нейното слънце, че вече животът ѝ няма смисъл. Защото тя усеща, че тази комета е влязла, ще си замине някъде, после и с телескоп няма да я вижда. Казва: „Отдалечи се моя живот.“ Виждам, че тази комета, която влезе, е нейният възлюблен, който заминал някъде, и тя казва, че не може без него, ще умре. Сега бих ви изяснил какво значи „не може без него“. Аз ви говоря сериозно, но вие разбирате повърхността на нещата. Щом говоря за любовта, вие разбирате, че засягам някого. Казваш: „Ти не знаеш какво нещо е любовта.“ Та никой не знае какво нещо е любовта. Казва: „Горяла ли те е любовта?“ Казвам, доста съм изгорен. Аз се лекувам. Като ме изгори, намажи ме и се пазя. Любовта изгаря, тя отгоре изгаря, защото кожата има 9 пласта. Ако изгори и деветте пласта, тогава остава цял склад блага. Ще гледаш само горният пласт да изгори, ти няма да се приближаваш до любовта и няма да заповядваш на любовта, понеже, ако искаш да заповядваш на любовта, то любовта има такова силно движение, че твоята мисъл, която изпращаш, искаш да завладееш любовта, така силно е движението на любовта, че обхваща твоето желание, завлича го. Има тренове, които се движат така бързо, че когато минават ти трябва да бъдеш на 10, 15 метра, ако не, ще те отхвърли въздуха. Онези от вас, които си играете със Закона на Любовта, не знаете, че така силно ще мине, че вие ще отхвръкнете някъде. Чудите се. Как е възможно Любовта такова възвишено нещо да те търкули? Не че Любовта го прави, но ти не разбираш. Когато Любовта минава в света образува мощна сила. Ти трябва да седиш на известно разстояние. Закон има, който определя на какво разстояние трябва да бъдеш, когато любовта

минава. Първият лъч, който изгрява, ако си на плоско поле, на такова разстояние трябва да бъдеш от нея, за да я разбереш. Като изгрява слънцето, то е мярка за Любовта. На какво разстояние трябва да бъдеш. На какво място трябва да се поставиш, за да видиш първият лъч. Ако аз може да видя и схвана първият лъч на слънцето, разбирам първият лъч на Любовта, който ще внесе онова силното, мощното. Когато говоря за подмладяването, разбирам онези Божествени отношения, които Бог турил, че в едно отношение, като се поставиш, да чувствуваш приятна топлина, после мощ. Щом намериш една основна точка, ти ще почувствуваш. Най-първо ти ще имаш една светлина, която е мощна в тебе, в умът ти. Ще почувствуваш, че имаш една топлина, която е мощна в сърцето ти. Ще почувствуваш, че имаш сила във волята си, имаш светлина, имаш топлина и сила имаш. Сега си човек готов за работа. От твоето умение ще зависи какъв трябва да бъде живота ти. Сега някои от вас питате, каквото сте учили трябва вече да приложите. „Слушала съм една песен: „Любов ме озари.“ След като свършим, ще пеем. После казвате: „Срещнах някого много ми хареса.“ Кого си срещнал? Представете си, че ако във вашият свят имахте две слънца, когато едното залязваше, а другото изгряваше, тогава какво щяхте да направите? Тамън едното излезе, другото се покаже, тогава какво ще правите? Ако е едно слънце е много добре, но ако имате две слънца. Слънцето е едно, защото ние още сме много слаби, затова слънце, затова едно слънце ви трябва. Много слънца има. Като погледнете тия звезди на небето, то са все слънца. Тия слънца са толкоз далече от нас, не произвеждат голям ефект в нас. Ако бяха близо, като слънцето, ние не щяхме да знаем какво нещо е почивка. Защо трябва да залезе слънцето? – За да си починем. Защо трябва да изгрее слънцето? – Да се яви един подтик за работа. После трябва да си починем, трябва една почивка. Що е страданието? Страданието това е една почивка от любовта. Ти ако не страдаш, не може да си починеш. Някой казва: „Да бъдем вечно блажени.“ Ти не разбираш какво нещо е блаженството. Вие не сте разбрали какво нещо е страданието. Страданието е блаженство. Десет хиляди градуса, за един първокачествен светия, това е една хубава приятна топлинка, която той усеща. Десет хиляди градуса, които разтопяват всичко. Този светия ще усети, че е много приятно. Туй, което за светията е приятно, от тебе нищо няма да остане. Туй, на което светия се радва, ако речеш да се радваш ти, на неговата радост! Този светия, който знае опасността, казва: „Ще седиш далече от този огън. Далеч да бъде за тебе.“ Колко трябва да се намали тази топлина, за да бъде приятна? Трябва да бъде 37 градуса. Ако за светията е 37 хиляди градуса, за тебе трябва да бъде 37 градуса, за да бъде приятна.

Някой път, вие мислите, защо Господ не обръща внимание на вас. Молите се. Много пъти се молите, искате нещо – търсите си белята и като не се

молите пак си търсите белята. Този, който не се моли, той мърмори, няма да се моли, но то пак е молитва. Казва: „Досега бях глупав.“ Казваш: „Няма да се моля.“ Ти си търсиш белята на главата. Ти ще се молиш и оттатъка ще минеш, но ще знаеш как да се молиш. Но под думата „молитва“, какво разбирам? Има молитви низходящи, има молитви възходящи. Има молитва, която може да те приближи при Бога. Ще се молиш, някой път, да се приближиш при Бога, ще се молиш, някой път, да се отдалечиш от Бога. Аз какво разбирам под това? Да се приближа при Бога, да ида да ми предадат първият урок, една лекция на един закон как трябва да живея. След като ни предадат [тази] лекция, ще се отдалеча, ще ида да работя. Отдалечаването е да ида да работя, да опитам тази идея, да извадя една опитност. Пак се приближа при Господа. Няма да бъда на същото място, дето ми е предадена лекцията. Пак ще се приближа, пак ще се отдалеча. В туй приближаване и отдалечаване, ти обикаляш, то е движение в кръг. Всякога, [от] най-малката частица на този кръг, ще възприемеш нещо. Като обичате някой човек, вие искате да го държите около себе си. Ако Господ би ви позволил, вие ще развалите целият свят. Ако хората само за едно мигновение биха се спрели, цяла една катастрофа би станала. Благодарение, че има едно движение. Всички се движите и в туй движение е вашето спасение. Страдате, радвайте се, защото, ако не страдате, 10 пъти е по-лошо. Радвайте се, хубаво е да се радвате и да страдате и в единия и в другия случай е хубаво. Тогава турям контраст: Радостта е разбрана скръб. Разбраната скръб е радост. Неразбраната доброта, е скръб. Неразбраната доброта, става скръб. Разбраната скръб е добродетел. Има нещо в света реално. Реалната любов произвежда радост. Неразбраната любов произвежда скръб, страдание и мъчение, всичките тия работи.

Та казвам: Тия работи ще ги държите в ума си. Щом дойдеш до едно противоречие ще знаеш, че има нещо, което не си разбрал. Всичките ти страдания, всичките ти спънки в живота произтичат от неразбиране. Казваш: „Аз се моля.“ Молиш се, но има нещо неразбрано в молитвата. Казваш: „Аз вярвам.“ Вярваш, но има нещо неразбрано във вярата ти. – „Аз се надявам.“ – Надявам се, но има нещо неразбрано в надеждата ти. – „Аз го обичам.“ – Ти го обичаш, но има нещо неразбрано в обичта ти. Ако една майка по 10 пъти храни детето си на ден, тя от голямо усърдие, да го не изгуби, тя постоянно го храни като куркоя. Колко пъти трябва да го храни? – Кажете ми? Аз ако имам едно дете ще го нахраня сутрин, когато изгрее слънцето, към обед още един път, към пладне и вечерта. Значи на 24 часа 4 пъти ще го храня. Може да го храня 8 пъти, може да го храня 16 пъти, но тогава целият ход на работата ще се измени. Да храниш едно същество 16 пъти, ти трябва да имаш друго разбиране. Казвам сега аз ви говоря, за да имате едно разбиране за отношенията на Божественият Дух, да имате едно правилно отношение. Аз разбирам отношение, да няма

мърморене в твоя ум, да няма постоянно „мъра-мъра“. Не мърмори! Как да го предем? Котката така мърмори. Излез из котешкия свят. Тя, като тръгне, върви и казва: „Дайте ми, и на мене ми дайте.“ Тя седи и нагоре гледа и мечи. Но, котката щом вземе рибата, няма мърморене. Господарят, който видял, че рибата изчезнала, една от рибите изчезнала и той намислил вече, да ѝ даде един урок за хубавата риба. Какъв урок ще ѝ дадеш на котката, която изяла рибата?

Да дойдем до мисълта: Човек не трябва да мърмори, но трябва да мисли, защото в мърморенето ти всякога имаш една мисъл, не че трябваше това да го правиш. „Не трябва да го правя“, казваш. Хубаво, туй може за един човек това да е право, мисълта ти да е права. Но всяко нещо, което Бог допуска, Той го обмислил. Туй, което Той дава, в дадения случай, то е най-доброто, по-добро от него няма. „Аз не Го разбирам.“ Ако разбирам Бога, доброто е в мене. Ако не Го разбирам , аз зная, че злото е при мене. Ако не разбирам Бога, знам, че съм на пътя на изкушението. Може да попадна в изкушение. Ако разбирам, доброто е път за усилване в човека. Когато някой път влезе злото, дразни ви. То ви дразни, че вие не разбирате вашата мисъл и Божият Път. Казвате: „Защо Господ ми го дал?“ Или пък имате желание. Всяко желание, което се явява във вас, то може да бъде някога полезно, но трябва да знаете туй желание, в дадения случай, полезно ли е за вас или не. Представете си, че вие сте религиозен човек, търсите Божият Път. Представете си – за изяснение само – един човек си изгубил своя диамант, който е толкоз голям, колкото яйцето на един гълъб. Вие, като намерите този диамант, казвате: „ето Господ отговори на моята молитва“. Някой си изгубил диаманта, ти го намериш. Той е нещастен. Той го търси. Ти сега го намираш и в тебе се явява желание да го скриеш. Другият, който го търси в него има желание да го намери. Онзи иска да го намери някъде, а пък ти искаш да го скриеш. Кой е на правата страна? Който го е изгубил или който го е намерил? Майката ражда един диамант, едно дете, туй дете е диамант, като кокоше яйце. Питам: Този диамант за себе си ли го ражда или за другите? Най-първо, тя иска от Бога едно дете да ѝ даде, защото само така ще стане майка. Сега противоречието откъде произтича? Казва, туй дете, ако не дойде, тя майка не може да стане. Пък тя трябва да стане майка, да има туй самочувство на майка. Добре. Един ден тя намери диаманта, дойде този диамант, роди се. Казва: „Това дете е мое.“ Ни най-малко не мисли, че този диамант Господ го прати на екскурзия. Да каже там долу на земята, че има една душа, която иска диамант. Идете малко за 4–5–10 години да поработите, да говорите там. За 10 години го пращат това дете. След 10 години пишат му да се върне в домът си и диамантът се връща. Майката вече е неутешима. „Имах – казва – едно диамантче, отиде си, отиде ми сърце. Какво да правя вече?“ Как ще разрешите мъчнотията? Сега моето желание не е да ви кажа, но казвам, че целият съвременен свят

се занимава все с неразрешени задачи, вътре има едно отношение. Животът е пълен със задачи, задачи и всичките неразрешени и като обичате вие имате една неразрешена задача и като мразите пак имате една неразрешена задача и като вярвате имате една неразрешена задача. Хиляди задачи неразрешени, при това искате да направите нещо. Казвате: „Защо дойдох на земята? Трябва да се проявя.“ Да се прояви човек, трябва да разбира положителната страна на живота. Аз ви гледам, понякой път и наблюдавам, вие не знаете да говорите. Сестрите, които са много любезни, казва: „Заповядайте.“ Дойде друг при нея, казва: „Какво искате, остави ме намира сега, не съм разположена.“ На едната казва, много любезно, а на другата казва: „Не съм разположена.“ Аз не ви съдя. За мене са противоположни сили. В първият случай, когато ѝ казва любезно „какво обичате“, е магнетическа сила. Едната сестра ѝ дала нещо. А пък другата, към която няма разположение, е взела повече от нея. Аз забелязвам същите чувства. Срещам един просяк, казва: „Господине, жена, деца, бедни сме“ – разправя ми. Като говори, виждам го веднага, че този човек ми говори нещо, което не е верно. Бръквам в джоба и каквото намеря, давам му. След три, четири часа той ме среща пак, не ме познава и пак ме спира: „Господине, жената ми, децата ми…“ Аз го познавам и му казвам: „Ти как не си отишъл в дома си? Аз мисля, че в дома си трябваше да идеш.“ Дадох му толкоз, да иде при жена си и да ѝ занесе. – „Че как ще си ходя?“ – „Рекох, аз преди 3 часа минах, че ме срещна. Дадох ти да занесеш нещо на жена си.“ Казва: „Аз не те срещнах.“ „Ти, рекох, не ме позна, аз те познах.“ Влизам в една гостилница и казвам на гостилничаря: „Ако яде, дай му, ако не яде, не му давай парите. Ако иска да яде, нека се нахрани, но ако не яде, нека си върви.“

Сега ние трябва да бъдем концентрирани в себе си. Човек трябва да бъде положителен. В дадения случай, онова, което вършиш, гледай да не бъдеш раздвоен. Щом се раздвояваш, не предприемай нищо, не трябва да бъдеш раздвоен. Научете се да се самовладате. Някой път, във вас се зароди едно желание, ти не си прав да го махнеш. Представи си, че ти се намираш така някъде, но в туй махване ти си прав да се освободиш, да не ти изгори ръката. Но един приятел имаш наблизо и като махнеш може да го удариш в лицето. Гледайте, в даденият случай, като се отдалечаваш, [от] туй, което те опарило, че като правиш услуга някому, да не правиш пакост. В сегашният живот трябва да бъдете много внимателни. Дойде едно желание, второ, трето, това са все желания. Трябва да знаете, Бог изпраща тия желания да ви изпита на каква степен вие сте дошли на вашето развитие. Когато вашите деца станат недоволни. Щом децата са недоволни от вас, те се отдалечават, не ги спирайте. Само спирачките как да ги завъртите, да се отдалечават, отдалечават равномерно.

Та казвам: Онова, което трябва да приложим в живота, то е следното: Пътят, Който Бог ви начертал, гледайте в този път равномерно да вървите. Някъде забавяте, а някъде ускорявате, пак замедляване и ускоряване. Пътят ви може да е една окръжност, може да е една елипса, хипербола, парабола, гледайте да разбирате законите на този път. Често говорите за подмладяване. Когато човек вземе да остарява, той започва да става мрачен, нещо му тежи. В съзнанието започва да вижда такива тъмни сенки. Като погледнеш, речеш да се молиш на Господа, изведнъж изскочи едно желание пред тебе, но ще видиш една черна сянка, пак речеш да се помолиш, ето дойде друга сянка. Туй показва, че ти си влязал в една гъста материя, има голямо съпротивление, гледаш из тази, гъстата материя да излезеш. Имаш желание. Едно желание е на мястото си, когато всяко желание ще внесе нещо в твоя свят. Гледай обмяната да бъде правилна. Онова, което желаеш може да дойде, ти трябва да платиш за това желание. Сметката ти да е равна. Когато купиш един скъпоценен камък, цената, която си дал, да съответствува за качествата на скъпоценния камък. Да кажем, ако ти дадат едно стъкло, подобно на диаманта, ти го вземеш за един диамант, в тебе ще се зароди едно отвращение, че са те излъгали. Да не остане в тебе мисълта, че този, който ти дал диаманта, те е излъгал. Да кажеш: „Този човек е доста добър, не ме излъга.“

Казвам: Всяка една ваша постъпка, всяка една ваша мисъл, те ще бъдат неща, като произведение, което е влязло в един свят. Като влезете в този свят, гледайте да са доволни хората от вас. Или другояче казано: Да е доволен Господ от нас и ние да сме доволни от онова, което Бог дава, в замяна на това да платим. За мене любовта е плащане. Когато аз обичам някого, следователно, той ми е дал нещо и аз плащам, но моята любов ще зависи, според цената на онова, което ми е дал и толкоз любов се определя. Практически се определя от качествата на онова, което той дал. Колкото диамантът е по-голям и качеството по-добро, толкоз моята любов ще бъде по-голяма към него.

Та казвам, аз трябва да оценявам. Ако той иска да ме излъже и аз искам да го излъжа, тогава се образува неестествена връзка. Навеждам ви това, не да се съдите. Отношението ви към Първата Причина, към Бога или към Духа, който ви ръководи, трябва да бъдат правилни. Казвате, да познаваш духа си, да познаваш себе си, да познаваш Бога. Казвам, като познаваш Бога, да оценяваш, какво благо Бог е за нас. Тогава ще се явят качествата на вечния живот. „Това е живот вечен, да позная Тебе Единаго и [Истиннаго Бога] и Христа, Когото си изпратил.“ Тогава, като се приближаваме към Бога, ще дойдем да постигнем онова, което желаем. Сега вие искате, понякой път, да се поправи животът. На някои хора лицето е валчесто, като месечина, на някои лицето не е валчесто. На някои хора очите са изпъкнали, на други

вдлъбнати. На някои веждите са като на старите клони, надолу. Всички искате да имате едно красиво лице. Красиви линии трябва да имате. Носът има една линия, очите имат живи линии, постоянно се движат. Веждите се определят от живите линии. Хиляди линии има, които дават израз. Красотата зависи от ония динамични линии, които са като някоя симфония, движат се. Като срещнеш някой човек, ти е приятно, понеже, красотата е музика. Като срещнеш един красив човек, то е цяла музика. Ти срещаш, има нещо, което те изпълня, приятно ти е. Тия линии, които той носи са свързани с невидимият свят. От тази линия, излиза нещо, чуваш нещо, което не си чувал до тогава. След като замине, казваш: „Колко е красив този човек.“ Този човек е едно изявление. Неговото лице е изявление в Духовният свят. Срещате един човек, казвате: „Колко е добър този човек“, изявление е от духовният свят. Тази доброта не е отвлечена. Доброто се вижда. Показва го неговото лице. Честният човек, справедливият човек, добрият човек, праведният човек, силният, мощният, ученият, всички те си имат известни линии, които трябва да ги знаем. Човек, който е музикален, без да знае пиесата изсвири. Казвате: „Хубаво тяло.“ Оценявате. Има една външна страна, пък има една вътрешна страна. Казвам, най-първо турете една вяра в себе си. Вярата, която да помага не само на вас, но да помага и на окръжаващите. Ако всички вие разбирате закона на вярата, знаете ли каква сила е. Вие се спирате върху отрицателната страна на вашия живот, на някоя постъпка, за пример. Спирате се, като срещнете един човек, първият поглед с който той ви е погледнал. Като го срещнеш той носи едно положение да се дигне. Ако човек се дигне, като че не е заинтересован. Във всяка незаинтересованост ще видиш твоето правилно отношение. Щом той се заинтересува, във вас или щом не се интересува, във вас влизат неща, които вие ще разберете. Става сложна тази работа. Щом се заинтересувате един от друг, въпросът става много сложен. Вие възприемате работата. Първоначално, когато човек те срещне, като те погледне, като един странник. В първият поглед, с който те погледнал, зависи как[ъв] ще бъд[е] към тебе. Ако ти този начин, това не си разбрал и другите неща може да ги проучваш, но същественото остава. Ако в първият поглед видиш, че любов излиза, тогава веднага ти знаеш, колкото време минава, тази любов ще се разгаря, ще се образува чувство на познанство, на приятелство, вие ще си помагате един на друг. Неразбраността, дето някой път не се обичате, не се разбирате, показва, че като сте се срещнали, нито единият, нито другият не сте забелязали първият лъч, който излиза от вас. Питате по някой път: „Защо срещнах този човек? Защо Господ допусна, в света? Защо влезе в живота ми, да ме направи нещастен или щастлив?“ – Ако сте нещастен, вие не сте разбрали Божественият порядък на нещата, а ако сте щастливи, вие сте разбрали. По-добре е да разберем нещата. Неразбраните неща на миналото, сега трябва да ги разберем. Понеже туй, което сега не разбирате за в бъдеще

трябва да разбирате. И тогава, ако за в бъдеще не го разберете за другото бъдеще, за третото. Ще остане за далечното бъдеще. Някои неща може да останат за цялата вечност да ги разбирате.

Сега да се върнем. Сега ви давам една хоризонтална линия да виждате. То е за бъдещи постижения. Сега ви обръщам внимание на близкото. Вие сте до един извор, аз ви довеждам до един извор, ще пиете за пръв път от водата. Казвам: Не бързайте, 10 минути почивка. Погледайте само водата хубава, как извира, но вие сте жаден, имате във вас желание, че като вземете нещо. Ще си извадите чашата от раницата, ще си извадите една чаша такава от скъпоценни камъни, чиста, ще измиете, ще вземете вода, няма да наливате отвън. От тази вода, която изпиете, ще полеете на краката си. След туй, след 10 минути ще почерпите от тази вода, ще се обърнете към изток, значи към центъра, от който човек е излязъл и ще пиете. Десет минути ще почиваш, ще мислиш за първата глътка на тази вода и ще кажеш: „Благодаря ти, Господи, че си ме удостоил. Първата глътка ми даде една утеха." Първата глътка е за вашия ум. Втората глътка е за сърцето и сърцето приема тази жажда. Десет минути, пак ще почакате за вашето сърце и най-после ще пиете една глътка за самите вас. Човек е отруднен. Казваш: „Пий за своето здраве." Ще пиете за телото си. Ще пиете 3 глътки. Питам тази чаша, за която аз ви говоря колко е голяма, от диамант, от скъпоценен камък е направена. Вие може да предпочитате тия, обикновените чаши 100–150–200 грама, 250. Гледам има чаши от половин кило или от 1 кило, но много големи са те. Аз ще ви дам приблизително една мярка. Тази чаша съдържа в себе си 9 грама вода. Трите ще пиете за ума си. Трите ще пиете за сърцето си, 3-те ще пиете за тялото си. След като пиете водата, тя ще бъде като един извор, ще започне във вас да извира постоянно. Увеличава се вече. Започва да тече. По едно малко изворче и от ума и от сърцето и от цялото ви тяло, започва да тече този извор. Тази вода, в тялото ви, ще пречисти, ще отвори всичките ви пори. Ще усети тялото ви, весели ще бъдете и сърцето ви весело и умът ви весел, понеже, тази вода е започнала да функционира. Водата, това е новият живот, който влиза в ума ни.

Та казвам: Ние има за какво да благодарим на Бога. Аз вземам едно основание. Основание имаме на Бога да благодарим, от всичкото си сърце. Да благодарим на Бога от всичката си душа, да благодарим на Бога от всичкия си ум, да благодарим на Бога с всичката си сила, за големите добрини, за благостта, която ни е дал. За благостта, която ни дава и за всичките велики благости, които Той е определил за дългите векове в бъдеще. Да Му благодарим и да се приближим при Него не със страх и трепет, че сме грешни, но като съзнаваме със себе си, че ние сме несъвършенни, а Той е Съвършен, за да опитаме Неговата благост. Ние се

приближаваме при Бога, да опитаме Неговата благост. Че като се върнем от Него, да станем малко нещо подобни Нему. Казват, че като седял Мойсей 40 деня при Бога, лицето му светнало. Че ония народи не могли да гледат лицето му, че Мойсей е трябвало да си туря едно покривало, за да бъде намалена тази светлина. Евреите показват, че те не били готови да приемат Неговото учение. И днес седи още това покривало и не може да разберат. Казвам: Всички махнете покривалото на Мойсея от вашето лице, махнете покривалото, което е турено върху лицето на Господа, да не би да ви гледа. Като започнете да мислите за Господа, вас ви е страх нещо. Не се страхувайте! Нека Божествената светлина да влезе, да освети всичките затънтени места. Като влезе тази светлина, тя няма да ви съди. Тази светлина е Божествена. Като влезе във вас ще почисти всичко и вие ще почувствувате един вътрешен мир. Господ ще ви каже така, както каза на Петра: „Петре, стани, облечи се, бутни оковите и хайде излез навън. Още веднъж в този затвор да не влизаш.“ Утре ще четете вестниците, какво ще пишат, къде е Петър и как е избягал. Да вървиш по работата, за която си пратен. Не се спирайте да оправяте света, защо някои са богати, някои учени. Но работата е сега всички, какво може да направите. Казвате: „Защо някой е богат?“ Оставете, не се занимавайте с неговото богатство. „Защо е учен?“ Ако ученият се приближи при вас, възприемете от тази наука. Ако богатият се приближи към вас, приемете от неговото богатство. Всеки един човек, кой как се приближи при вас, приемете онова, което Бог е вложил в него. Един пощаджия може да ви даде най-много три писма, повече от 3 писма не може да ви даде. Едно писмо за вашия ум, едно писмо за вашето сърце и едно писмо за вашето тяло и тогава най-първо ти дойдеш сутринта; първото писмо ще дойде, ще пипнеш, казваш: „Има ли нещо за ядене?“ Второто писмо започваш да дишаш, то е за твоето сърце. И третото писмо го изваждаш, започваш да мислиш, какво трябва да правиш? Три писма всеки ден. Започнете яденето, дишането и мисленето. Вие четете писмата си. Понякой път забелязвам някои писма, като ги отворите, прочетеш го хубаво. Някои писма ги четете много внимателно, пък някои писма ги четете тъй бегло. Не, всичките писма ще ги четеш не бегло, но ще ги четеш внимателно. На всичките думи ще се спреш, всяка буква от единият до другият край, писмото ще го прочетеш добре, ще видиш какво е писано. В първото писмо пише тъй: Мисли добре! Във второто писмо пише: Чувствай добре! А в третото писмо – яж добре! Мисли добре, чувствувай добре и яж добре! След туй благодари на Бога, че може да мислиш добре, че може да чувстваш добре и може да ядеш добре. За всичко, каквото правиш, благодари Му, че може да го направиш. Като направиш най-голямата глупост, благодари на Бога че си я направил, да познаеш какъв си. Знаеш колко приятно е да познаеш, че човек е глупав. Приятно ми е, аз виждам някои погрешки, дето никой не ги вижда. За пример, някой път, аз си свиря и виждам, че има недостатък някъде.

Радвам се. Вторият път, туй, което съм забелязал го свиря по-добре, третият път още по-добре. Всеки ден на тази песен придавам по едно качество, второ, трето, четвърто. Всякога когато пея една песен, все намирам, че има нещо, което песента ми дава и което аз предавам на песента. Сутрин, като станете забелязвам, че има нещо за което да благодарите. Аз искам тази сутрин да се подмладите с 10 години. Умът ви с 10 години да бъде по-млад, сърцето ви да бъде с 10 години по-младо. Идущата сряда, като дойдете ще ви пожелая още 10 години. Следущата сряда още 10 години – 30 години. Казвам: Да се подмладят умовете ни, да се подмладят сърцата ви, да се подмладят телата ви. Подмладявайте се с Любовта, която Бог ни е дал. Защото Бог желае всинца да бъдем млади, да бъдем като децата. Като влезем в Царството Божие, всички да приложим учението. Сега ви трябва учене, учене, приложение и постижение. Всичките тия неща трябва да дойдат.

Песента, каква беше? – „Да имаш вяра“ Вие сутрин ставате, как трябва да се започне песента? На себе си как трябва да пеете? Като се пее, запъва се малко в пението, когато пеете, онези от вас, в които времето е развито. Нетърпението в човека произтича от онзи факт, че центърът за времето е слабо развит, вследствие на това не разбираме ценността на времето. Когато човек бърза в живота си, времето е слабо развито. В Божественият свят за всичко си има време. Когато туй чувство е развито, то не се изисква дълго време за постижение, то е един миг. Не се изисква с часове да мислиш, за песента, моментално в тебе иде и знаеш как да пееш. Щом започнеш да мислиш дълго време, как трябва да пееш песента, ще я изпееш, както обикновено. Най-първо не трябва да има безпокоене. Искате да пеете тук. Който и да е от вас ще каже: „Какво ще кажат другите?“ Понеже вие сте музикални критици и понякой път не критикувате, а поправяте. Защото в една песен, от кой тон трябва да започне. „Ре“-то е движение. В туй движение има, колко обертонове? Ако вие не може да вземете обертоновете на движението, постижението зависи от туй хармонично движение. Ако вървиш, но на всяка стъпка се разтърсва тялото, вземате една голяма крачка. Големите крачки показват, че вие имате грандиозни идеи. А дребните стъпки показват малки идеи, малки работи. Един ден вие всички ще бъдете на изложение. Щом влезете в духовният свят, като ви видят ангелите, най-първо ще ви погледнат лицата, носовете, очите, ушите, ума ви какъв е. Трептенията ви. Всичко ще разгледат, умът и сърцето, ще бъдете изложени. Няма да се плашите като една картина, ще бъдете на изложение. Тук ще започнат хората да забелязват, че носът, че очите, че веждите. Вие ще седите и няма да имате мнение. Като критикуват картината, кой е виноват за това? Картината критикуват. Художникът слуша и се гуши. Той горкият трепери. Казва: „Носът не е на място“, на художника трепери сърцето. Като влезете в

духовният свят, като критикуват вас, художникът или скулптурът, който е изваял, той трепери, вие се плашите. Тогава, като дойдат, картините няма да се купят. Казва: „Тази картина няма да се купи.“ Вие ще си вземете картината и с тази картина ще слезете пак на физическото поле, пак да я рисувате. Пак ще се върнете горе, пак намерят погрешка. Пак с картината на гърба, слизате да я поправите. Отиване, връщане, отиване, връщане, не е лесна работа да бъдеш художник. Не е лесна работа да бъдеш човек, но това казвам само за обяснение. Но, казвам, добрата страна, ето, аз виждам, че Бог ви даде всичките възможности. То е една благодат от Божия страна. Картината ви не е довършена. Дават ти време пак да изложиш, радвай се на това, че ти се дава време на всичко. Казва: „Трябва да се свърши работата.“ Работите се свършват, когато са хубаво направени. Работите не се свършват, когато не са хубаво свършени. Казвате: „Свърши се тази работа.“ Тя не е свършена. Като кажеш, „свършена“, да е свършена, а не да кажеш: „свърши се работата“, пък работата да не е добре свършена. Казват: „Нашата работа за вас е свършена, но не е свършена до края.“

Една песен на време, но може цялата песен да е празна. Но може да има някакво скрито богатство.

Изпейте песента „Тъги скърби“.

Прочетете 275 страница от „Пътя на ученика“. Всички трябва да бъдете всяка сутрин на разположение. Радостта да я усилваме, а неразположението да превръщаме в разположение. Силата седи в тава, всеки ден, като си неразположен да станеш разположен, защото всичките неразположения са бъдещи възможности. Като се обезверяваш, обезверяването е бъдеща възможност. При обезверяването ти си влязъл в една среда, която е много неблагоприятна. От тази среда, като излезеш, ще почерпиш от тази разумност, която ще бъде крайно полезна. В туй отношение всичко онова, което се случва в този живот, това са възможности, това са богатства, които за в бъдеще ще ги приемете. Благодарете на Бога в душата си, в умът си и в сърцето си, за всичко онова, което ви се случва и за най-малките неща. Учете се в себе си, в умът си да благодарите, по който и да е начин. Не казвай, че не можеш. Всяка сутрин, като станеш, благодари. Тогава всичките ни работи на физическото поле. Много работи има още за постижение. В песента „Тъги, скърби“, къде е тъгата? Тъгата е в Т-то. Богатството е в Т. „Тъги, скърби са богатство за живота.“ „Т“-то показва тъгите, възможността, силата, вярата. А скръбта вече е сърцето, придобитото, да знаеш как да го използуваш. Туй, което расте нагоре, трябва да го поливаш. Ти вече си взел живота, показва цялата местност. Ще дадеш крепостен акт за онова имане, което имаш. В живота ще дадеш крепостен акт за онова, което притежаваш. Ти си собственик на

живота. Щом си собственик ограден си, имаш Божието благоволение. Ще живееш както искаш и ще се съдиш както искаш. В живота никой няма да те съди, ти сам ще се съдиш. Ако сами себе си съдим, няма да ни съдят. Сами себе си ще съдим, ще се изправяме. В тъгите желая придобитото да го задържите, в богатството да поливате, в живота да придобиете вашите крепостни актове, които Бог ви е дал.

Вярата е път и закон на ума за постижение. (3 пъти)

11 Лекция от Учителя,
държана на 14 декември, 1938 година
София, Изгрев

1938_12_16 Търпение
лекция на Младежкия окултен клас

ТЪРПЕНИЕ

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./

Какви бяха положенията в миналата лекция? – /Каза се./

Тогава, ако ви запитат, каква е разликата между кисело и сладко, какво ще отговорите? По какво се различават киселото и сладкото? Аз бих искал геометрически да ми изобразите разликата между киселото и сладко. Достатъчно е да имате един лимон и една сладка круша, за да видите как се образувало киселото и как се образувало сладкото на лицето. Когато човек яде кисело, веднага ще даде известни очертания на лицето – има тънки наблюдения. Една промяна става. Не само това, но когато човек е търпелив, търпеливият човек има особени черти, милостивият човек има особени черти, кроткият човек има особени черти, страхливият човек има особени черти, смелият човек има особени черти. Щом имаш чертите на смелостта, смел си. И по чертите може да се познае какви качества има човек.

Вие понякой път лекциите ги слушате като някоя закуска. Закуската никого не ползува, яденето ползува. Както виждам, не дъвчете, един бонбон туряте. Когато човек иска да се освободи от гостите си, да не седят дълго време, дадат им по лъжичка сладко, чаша вода, да си вървят. Като искат да ги задържат за по-дълго време, дават им угощение. Понякой път, когато се разправя за търпението, като че много малко ви интересува търпението, милосърдието много малко ви интересува. Тогава кое е в живота, което ви интересува най-много? Най-много кое ви интересува? Силният кое го интересува най-много? – Неговата сила. Онзи, който трябва да се бори, той постоянно ще прави упражнения. Ще гледа колко са силни краката му, ръцете му, ще гледа издържливостта на неговите мускули каква е. Един ученик какво го интересува най-много? Много работи има, които интересуват ученика. Казвам, че трябва да ви интересува едно нещо, специфично, трябва да имате един център, от който да изхождате.

Има един закон: Човек, който няма достатъчно храна за кокошки, струва ли се да измъща пилета? – Не струва. Защото по-добре е пилетата да седят вътре в яйцето затворени, поради голямото неудобство, при което се намират, отколкото да се измътят, че отвън да нямат храна. Да кажем, говорим за търпението. Търпението може да бъде в зачатъчно състояние,

да се намира в своята черупка, пък може и търпението да се е развило. Кога търпението е вече излюпено? Човек, който няма никакви мъчнотии, в какво положение е неговото търпение? Щом нямаш мъчнотии, търпението е вътре в черупката, то е вътре в яйцето. Вие някой път искате да бъдете търпеливи. Най-първо това търпение трябва да се излюпи. Представете си, че търпението във вас е в зачатъчно състояние като яйце или като семка, или както костилка. Щом се тури костилката в земята, тя ще изникне. След като изникне, има други мъчнотии при растенето. Например, може да няма достатъчно влага, ако има голяма суша туй, което е посято, не може да изникне. Може да изсъхне. Питам: Ако няма външни условия, при които тази костилка да развива ония стремежи, които природата е турила вътре, на място ли е посаждането на тази костилка?

Та казвам: Търпението е нещо, което може да се добие. Първото качество на търпението какво е? Търпението има издръжливост, доизчакване. Търпението доизчаква нещата. После търпението издържа. Онзи, който няма търпение, какво се случва с него? Той трябва да издържа. Какво разбирате под думата „да издържа“? Например, една ос издържа, защото има сила в себе си. Може една ос да е хоризонтална, казваме, че е яка. Но яката ос разбира, че в нея има търпение. Якотата разбира търпение, издръжливост на известна тежест, която се поставя върху известна ос. Казвам: Когато човек се намира в неблагоприятни условия, какво подразбираме?

Как бихте изяснили безпаричието на човека? Нямаш нито пет пари в джоб, пък си странник в някой европейски град. Пък не знаеш езика. Какво ще чувствуваш в дадения случай? Колко други чувства ще се явят? Кое ще дойде на помощ на безпаричието? Ще се яви едно отрицателно чувство. При нямането, при липса на богатство, ще се яви на помощ кой? – Страхът. Е, питам: Какво може да ти помогне страхът? Най-първо страхът иде да помага на безпаричието. Представете си, ти пари нямаш. Тебе ти трепне сърцето, уплашиш се, страхът иде на помощ. Какво може да ти помогне страхът в дадения случай? Може ли психологически да обясните защо се явява негативно чувство на помощ на безпаричието? Например, ти си гладен и в тебе най-първо се явява страхът, че може да умреш гладен. След страха се явява друго положително чувство – смелост. Гладният най-първо го е страх, а после, след като гладът дойде, изменя се положението, човек става смел и се нахвърля насила да вземе онова, от което има нужда и си заминава.

Та казвам: Когато в човека се явява един страх, допуснете, че се яви най-малкият страх, коя е подбудителната причина на страха? Да кажем, един ученик в училището не си знае урока. След туй веднага се явява страхът, че

може да го дигнат и няма да си каже урока. Ще му турят ниска бележка, какво да прави ученикът? Нали тъй ще седнете, че да не ви види учителят? Пък учителят гледа на такива. Значи най-първо се явява едно чувство. Може да кажеш това, което учителят иска. У тебе се явява един начин за прикриване, искаш да избегнеш от погледа на учителя. Искаш да се скриеш, да не те види, да не те извади, че незнанието на урока да мине, като че и ти си учил, тази работа се свършила. Най-първо се явява страхът, после една малка лъжа да се прикриеш, да не те видят, да не те хванат.

Казвате: „Култура." Ами че какво значи „култура"? На български как да преведем „култура"? Значи работа, да обработваш нещо. Казвате: „Той е културен човек." Какво подразбирате под думите „културен човек"? Всеки човек, който работи, все е учен. Ние вече под думата „култура" разбираме някаква придобивка. Той е културен човек, има някаква придобивка. Може да кажем, че придобивките седят в културата. Онзи земеделец, който е културен, има нововъведения, които културата внесла. Сега ученикът може ли да бъде културен? Статическо положение няма. Културата трябва да има динамически смисъл, нещо, което продължава. В културата ученикът трябва да придобива. Най-първо трябва да се учи на прилежание, да се учи да работи и да работи усърдно. Вие поне трябва да имате тази находчивост на българина, който не разбира от геометрия, математика и аритметика не разбира, станал учител в Америка да преподава на първи клас в прогимназията. Другите работи знае, но като дойде до аритметика, не разбира. Търси един начин да излезе от мъчното положение. Изважда само най-способните ученици, задава някоя задача, казва: „Как се решава тази задача?" Ученикът я реши. Той наблюдава как работи, като че той разбира. После пита другите: „Право ли е решил, кажете, да не е направил някаква грешка?" Като се произнесат другите ученици, той учи по този начин. След една година той вече се научил. Казвам: И вие трябва да бъдете толкоз находчиви, че след една година да знаете да смятате.

Най-малко, ако изучавате търпението, трябва да го приложите. Търпението има практическо приложение. Да кажем, че вие сте учител по музика. Ако нямате търпение, пък у вас слухът е развит, ако пее някой, изведнъж казвате: „Не е вярно, така не се пее." /Учителят грубо прави забележката./ Тогава, ако сте търпелив, как ще направите забележката? Вие всички се режете с нож, казвате /Учителят грубо/: „Не е вярно, така не се пее." Че как се пее? Право е да се отсече, но има един начин, че когато пее човек фалшиво. Не може ти да пееш фалшиво. Невъзможно е ти да пееш фалшиво. Има едни гами, които нямат обич. Като туриш две същества на едно място, които не се обичат, те ще си намерят погрешките, не може да се търпят. Като пееш в музиката по една гама, по друга гама, срещат се, веднага влезе един дисонанс и този дисонанс ни дразни понякой

път ухото.

Вземете, например, една дума, може да е обидна, майката често казва на детето си „нашето магаренце“. Тъй го казва, че като го слушаш, не се обиждаш. Какво има да се обиждаш? Защо думата „магаре“ или „магаренце“ да е обидна? Кое (е) в думата „магаре“, което обижда човека? Има нещо, което дразни. На турски е „ешек“. Къде е лошавината в думата „ешек“? И тя има нещо, с което дразни. „Шек“ е материално, дума, която раздрусва, „шек“ е в думата, което дразни. Произвежда едно раздрусване. Има думи, които са груби сами по себе си. В български къде е лошото в думата „магаре“? Коя буква е, която понижава „магаре“? „Ма“, грешката не е в „ма“. Като дойдеш до Г-то, то е интригантът, започва то да пошепва. Като дойде А-то, то е проводник. Като дойде Р-то, то е шепотник. И-то като дойде, даде посока. Кажеш: „Тази работа не е хубава.“ Първата сричка „ма“, А-то като дойде, то е натоварено. Р-то е, което дразни. Та казвам: В туй отношение думата „магаре“, онзи, който турил думата, турил една гама немузикална, гама на дисонанс. Г-то не на място, А-то и Р-то не са турени право. За бъдеще трябва да се яви друг композитор, да даде друго положително музикално съдържание на думата „магаре“. Майката като казва „магаренце“, го изменя. Ако каже „магарище“, вече се усилва, Щ-то е съвсем неправилно. Например, колко хиляди години ще минат, докато се измени думата „магаре“ у българите? Да се измени тази дума, да стане приятна. Например, цяла една реч може да държиш за думата „магаре“. Например, ако един оратор държи една реч, всичко върви много добре, но ако каже една дума не на място, тя може да развали всичката реч. Една дума може да развали всичко. Колко човек трябва да бъде внимателен в съдържанието. Сега вие изтърпявате тази дума, ние правим един опит извън класа с нея. Че на другите хора съм казал. Искам да ви покажа как трябва да отличавате някои думи, да ги държите на разстояние, да видите каква динамическа сила имат. Думи има, които трябва да ги отбиете, да се пазите от тях. Или ако сте умен, да можете в себе си да смекчите една дума. Да може да смекчавате думите. Да кажем думата „магаре“, може да я прекръстите, може да кажете „магумер“. Ако им кажете така, ще ли се обидят хората? Кажеш: „Той е един магумер.“ Или ако го прекръстите „магороз“, или „розмагор“. Като дойдеш, кажеш някому „розмагор“. Щом кажеш „розмагор“, значението се изменя. Друг род движение даваме.

Аз искам да ви наведа на закона на мисълта. Понеже думите са реални. Известни мисли трябва да се изразят, колко човек трябва да бъде внимателен с другите. Англичаните се мъчат да употребят („донки“), магаре. Немците казват „данке“, което значи „благодаря“, „их данке“. На английски („донки“), „их данке“, на немски значи „аз благодаря“, значи

английското магаре, на немски е „благодаря“.

Но в природата има известни влияния. Всеки един звук, всяка една дума трябва да има само едно значение. Първоначално всичките думи имат само едно значение в съзнанието. Всяка правилна дума има едно значение. Човек трябва да се учи. Всяка правилна дума произнесена, тя оказва известно влияние върху мускулната система. Микроскопическо е туй влияние. Но много пъти като се употреби думата, ще остане известни отенъци върху лицето на човека. Например, ако произнесеш думата „скръб“, скръбта влияе, неверието, скръбта ще оставят известни отенъци на лицето на човека. Даже ако си радостен и кажеш думата „скръб“, като я кажеш, ще останат известни черти на лицето. Или ако произнесеш думата „радост“, и тя ще остави известни отенъци върху лицето. Та казвам: Оттам иде влиянието. Някой казва: „Как може да си помогнем?“ Ти започни да си казваш така: „Аз съм добър.“ Какво се подразбира под думата „даровит“? „Даровит“ има двойно значение. Някои думи са двузначущи. Думата „дар“ е двузначуща. В разните народи тия слогове като са минавали, тази дума минала през много съзнания, обрали са тая дума и тези съзнания са дали разни отенъци, изменили са характерните черти на думата. На български „дар“ значи да даваш, на турски значи „тясно“, „стеснение“. Защо този слог у българите значи „да даваш“, а турчинът казва: „Много широко не давай, по-малко давай, да не осиромашееш.“ Ако вземем думата „дари“. Значи две думи, „да“ и „ри“. Сега едната съгласна буква Р означава нещо, което си хванал, И-то, което иде подир Р-то показва, че туй, което си придобил, то ще се изплъзне от твоите ръце. Винаги слогът „РИ“ показва, че ти ще придобиеш нещо, например, „ридая“ или „ритъм“, или „рикая“, показват, че ти си хванал нещо в твоята ръка, но И-то показва, че туй, което си хванал, ще го изгубиш. Вземете в думата „учение“. Ч-то в първия случай показва, че ти приемаш нещата. Е-то показва, че туй, което приемаш, трябва да има условие. Учението е полезно, когато има растене. Онова, което човекът е научил, то трябва да расте в него.

Например, да допуснем, че вие искате да имате стабилен гръбнак. Ти трябва да произнесеш думата „търпение“. Ти искаш да усилиш гръбначния стълб. Ти не може да усилиш гръбнака си с думата „нетърпение“. Ти не знаеш да кажеш „търпение“. Ти, като кажеш тази дума, ще се изправиш като войник, който стои на пост. Някой казва „търпение“, пък той взел една поза, при която нищо не може да издържи. Че търпеливият човек, той може да издържа всичко. Не се прегърбва, не се и изпъчва. Вие говорите за търпението, пък позата ви не е на търпението. Щом като кажеш „търпение“, да вземеш позата на търпелив човек. Ако кажеш „смел човек“, каква поза ще вземеш? Ако си смел, ще вземеш

позата на смелостта. Ако искаш да изявиш смелостта, ще покажеш. Казвате: „Като идете в училището, трябва да бъдете смели." Че как ще бъдете смели? Ако се сгушиш, няма да може да учиш. Преди да идеш в училище, трябва да се окуражиш от уроците, които си научил, веднага си готов да ги защитиш. Смелият човек защитава уроците си. Учителят ще ги укорява, той ще ги защитава. Ако не ги защитиш, те ще ти се разсърдят. Като се върнеш в къщи, вечерта уроците казват: „Ти ни изложи днес."

Казвам: При сегашното възпитание вие нямате един начин на възпитание, вие сте педагози. Казвате: „Да възпитаме човека." Говори се за ум, но не се знае какво е умът. Говори се за душа, но не се знае какво е душата. За всичко се говори, но как трябва да се направи, никой не знае. Казваме: „Трябва да бъдем търпеливи." – Каква е позата на търпението? – „Трябва да бъдем милостиви." – Де е милосърдието, как ще изразите милосърдието? Имате ли някаква идея за думата „милосърдие"?

Вторият път искам някои от вас да дадат позата на страха, да ми изразят страха. После да ви дадат позата на вярата или на доверието. Да изразят какво нещо е доверие. Да дадат един израз. Да кажем, вие сте актьори, трябва да изразите на сцената, или думата „мъчение", как ще изразите мъчението да го разберат другите? Тъй да ми покажете какво нещо е „мъчение". Или как ще изразите „болен", да ми изразите какво нещо е „болен", да дадете фигурата. Само гледайте като изразявате болестта, да не станете болни. Като изразявате болестта да мислите, че е на шега. После като кажеш „богат", да дадеш позата на богатия. Да дадеш и позата на сиромаха. Думата „сиромах" е неразбрана на български. Кажеш „сир", думата „сър" значи учен господин на английски. „Мах" значи голям човек, силен човек. Много хубава дума е „сиромах". „Сиромах" значи учен, велик човек, пък българите разбират да няма пет пари в джоба. На този, сиромаха, главата му е пълна, сърцето му е пълно, всичко е пълно. Този човек е сиромах отвън, нищо няма, но отвътре има всичко. Много хубава е тази дума. Думата „сиромах" е изопачена. Турците, като не разбират тази дума, казват „сюрмах", значи чисти, изнася навън. Сюрмек, фукара, „фу" значи много духа, „кар" – студено. Туй, което духа и което изстудява, е фукара. Турското разбиране на думата „сиромах" страда от туй, което духа и което изстудява. А пък българинът от много знание и от голямо величие, той се е изстудил и осиромашал. Сиромахът изгубил доверие в себе си. Значи той като придобил голямото богатство, знанието, пак не знае какво да прави. Дали му власт, не знае как да я употребява. Сиромахът е човек, на когото му е дадена известна дарба, но не знае в какво седи и се чуди. Който е сиромах се пита защо е осиромашал. Той се чуди защо са му дали всички тия работи, които той не може да изпълни. То е да те турят капелмайстор, пък да не разбираш нищо от музика. Чудиш се какво да

правиш. Онези, които ръководиш, повече знаят да свирят от тебе, ти се излагаш. Нямаш музикално приложение. Под думата „сиромах“ аз разбирам човек, който има условия в себе си вътре, но няма условия отвън да приложи. Сиромахът човек е този, на когото природата дала дарби, но той не може да ги приложи. Сиромашията показва известни дарби, които са дадени, но сиромахът не знае как да ги приложи. Тогава различаваме сиромашията от богатството. Сиромахът съдържа богатство в себе си, отвън няма условия. Богатият отвън има условия, вътре в себе си няма. Следователно хората, за да разрешат въпроса, трябва да се съберат богат и сиромах. Затова сиромасите и богатите се търсят. Богатият казва: „Ти си вътрешно богат.“ Сиромахът казва: „Ти си външно богат, вътрешно си беден.“ И двамата си помагат. Сиромахът и богатият да си помагат. Казвам: Психологически разглеждам сиромашията на едно съзнание. Сиромахът съзнава, че има известни дарби, но няма условия да ги прояви. Пък богатият разбира, че има външни условия, но усеща, че му липсва нещо вътрешно. Следователно богатите търсят сиромасите, те отвън да им уреждат работите с вътрешното богатство. Защото външните работи се уреждат чрез вътрешното богатство. Който има една външна мъчнотия, човек не може да я уреди, ако не е умен, ако не е търпелив, ако не е силен, той не може да уреди мъчнотията. А пък вътрешните препятствия в живота не може да се уредят, ако човек няма външни възможности. В туй отношение условията и възможностите се допълват. Условията са външни усилия, възможностите са вътрешни усилия. Една обмяна става. Тогава кои са положителни? Условията какви са? Условията са минус, възможностите са плюс. Ако възможностите в даден случай са плюс, в друг случай са минус, условията са плюс. Какво е търпението, плюс или минус? Търпеливият чака да му дадат нещо. То е минус. Търпението върви по женска линия. Вие разбирате, има добродетели, които вървят по линията на живота. Или има известни добродетели, които вървят по линията на сърцето, на чувствата. А пък известни добродетели вървят по линията на ума. Следователно, в даден случай, когато става дума за добродетелта, трябва да се знае по кой начин може да се даде. Една добродетел се нуждае от външни условия и вътрешни възможности да се прояви. Считайте една добродетел като едно семе, което трябва да се посее. Казват за Бог, че Той бил дълготърпелив. Той имал голяма опитност. Без търпение в света нищо не може да се постигне. Търпението възприема нещата, задържа ги, знае как да ги използува.

Казвам сега: Идваме до думите. Известни думи трябва да имат съдържание. Ти като говориш за търпението, веднага вземеш една поза като една канара, която седи с хиляди години изпъчена на височината, гордо гледа. То е търпението. Един човек, който не може да представи търпението като една планина, като една скала, която с хиляди години

седи и гледа, и чака, той не разбира търпението. А пък когато говорите за силата, ако ти нямаш предвид земята, която с милиони години се върти около себе си и в пространството, и ни най-малко не се спряла, показва сила, движи се около слънцето. И слънцето се движи милиони години, каква грамадна е тази сила. Силата ще си представиш като нещо, което постоянно действува. Ако така не си представиш силата, нямаш понятие за силата. Казваш: „Аз искам да бъда силен човек." Но ти трябва да поставиш нещата в движение. Вие често страдате от едно статическо положение. Казваш: „Безсилен човек съм, нямам сила." Щом си безсилен, как ще помагаш на безсилието? Ако кажеш така: „Гладен съм." Щом сте гладни, гледайте ония птички какво правят. Наблюдавали ли сте птичките какво правят? Седне птичката и тя наблюдава, разглежда нещата. Клъвне, пак разглежда. Гладният, за да разреши въпроса, трябва да гледа накъде са ония условия, откъдето гладът може да се задоволи. Или ще мислиш по кой начин да задоволиш този вътрешен глад, който имаш. Може да е глад на физическото поле, може да е глад на сърцето, и сърцето страда от глад, пък може да е глад и на твоя ум. Ако придобиваш знание, знанието е храна за твоя ум. Чувствата са храна за сърцето. С постъпки, с работа, която може да свършиш, ще храниш волята. И нея трябва да храниш. Ако вие не работите, вашата воля ще отслабне. Значи трябва да храните волята. Или трябва да храните вашето съзнание. Ако храните вашето съзнание, ще уякне. Човек, който не храни своето съзнание, волята му не може да бъде силна. Някой човек казва: „Трябва да имам търпение." Какво съдържа търпението? Представете си, че вас ви поставят на изпит: Три дена да бъдете гладен. След туй да ви дадат един хубав обяд и ти ще трябва два часа да седиш и да чакаш. Казва: „Човек трябва да има воля." Не воля, но търпение трябва да има. Туй се издържа с търпение. Казвате: „Воля трябва да има човек, да се въздържа." Не, търпение трябва да има. Тогава аз уподобявам търпението на един колец, който е забит. Яденето е оставено до него. Какво нещо е силата? Силата е нещо, което може да се движи. Търпението ще те задържи да не ядеш. Ако имаш воля, пък нямаш търпение, ще се намериш при яденето. Волята като дойде, паницата хвръква. Търпението въздържа волята. Казвам: В дадения случай имаме две сили, които едновременно действуват в човека: Човешката воля и търпението. Търпението е, което въздържа волята. Защото волята иска да изпълни желанието на господаря си. На туй ядене да му се намери работа. Дадена е работа, че трябва да търпиш, два часа само да гледаш това ядене. В дадения случай търпението ще въздействува върху твоята воля.

Та казвам: Ако направите един анализ в себе си, ще дойдете до едно противоречие. Представете си, дадат ви едно хубаво ядене, пък ви вържат ръцете и краката с две въжета. Дадат ти яденето, кажат: „Яж." Питам: Как ще ядеш? Ти си свободен само да се развържеш. Казваш: „Не мога да

търпя. Ще ям.“ Казвам: Как не може да търпиш? Ако ти вържат ръцете и краката, той ще търпи, но тава не е търпение, това е неволя. Има една фаза на търпението, свързани са ръцете и краката, той се измъчва в себе си, че не може да се приближи. Има желание, но не може да изпълни своето желание. То е неволя в човека. Та природата на някои хора връзва краката и ръцете, туря яденето пред тях – туря неволята. На другите хора развързва ръцете и краката, но туря търпението като колец. Казва: „Ще чакате.“ Та кой разрешава въпроса? Как ще определиш свободата? Аз така определям свободата. Туй е законът на свободата. Този човек е свободен, когато се даде яденето, той е готов да яде, няма никакво препятствие. Но тук в дадения случай имате плюс и минус. Обмяна на енергиите имате.
Фиг. 1

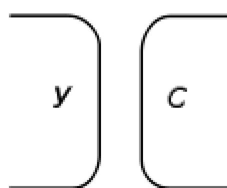

Или другояче казано, в дадения случай вие имате един човек, на когото и човешкият ум, и човешкото сърце едновременно действуват (Фиг. 1). Значи в човека, когато се хармонира неговият ум и неговото сърце, и неговата воля, тогава в нещата няма да има спънка, нещата вървят хармонично. Това е хармония в живота. Затуй човек трябва да дойде в онова положение, дето неговият ум да бъде в съгласие със сърцето и умът, и сърцето да бъдат в съгласие с неговата воля. Тогава всичко онова, което ние правим, върви гладко, всичко се постига. Ако умът и сърцето не са в съгласие, оттам произтичат всичките противоречия. Щом има най-малкото несъгласие в ума, колебание, двоумение, човек не може да постигне това, което желае. Изяснявам ви причината. Някои хора са нещастни в живота си, то се дължи на тия три фактора: на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Има някакво стълкновение вътре, нещо неуредено. Ти може да желаеш, може да идеш някъде, не си толкова умен. Влизаш в едно село, искаш да ти заколят кокошка, но толкоз са бедни, че хората нямат кокошка. Казваш да ти опържат яйца на масло, но нямат хората. Ти си недоволен. Хората имат, нямат и зехтин. Ще го турят в гърнето с малко лук. Ти ще хукнеш: „Как тъй да няма една кокошка, да няма яйца и масло, какво е туй село?“ Боб има само. Умният човек ще започне с най-малкото, ще иска боб. Бобът е доста идеалист. Бобът не е толкова глупав. Бобът е много умен. Че е умен показва, че свинете не го ядат. Ако ще го яде, човек да го яде. Как мислите, бобът прост ли е? Ни най-малко не е прост бобът. Не позволява свините да го ядат.

Та всички за самовъзпитанието в новата култура, всички трябва да имате нови начини. Старите начини са почти отживяли. Казвате: „Да имаме

вяра, да имаме надежда, да имаме любов, да сме богати, да имаме къщи.“ Всичко това се говори, но в нас няма приложение. Тогава по нов начин как трябва да се говори? Ние събираме в щерната капка по капка нещата и след това се проявяват.

Новата култура, която иде, мяза на един извор, който извира. От изобилието трябва да започнем. Новата култура започва от голямото, не от малкото. Казваме: „Човек трябва да се надява.“ После трябва да има вяра и най-после трябва да има любов, в края. Не, в бъдещата култура ще започнем от любовта. Ще имаме любов, че после ще имаме вяра и най-после ще имаме надежда. С любовта трябва да се започне, за да се разрешат всички въпроси правилно. Всяка една дума, която произнесеш без любов, тя е от старата култура. Всяка една дума, която произнесеш, трябва да я произнесеш с любов. Търпението, за да бъде мощна сила, трябва и думата „търпение“ да произнесеш с любов. Ако търпението започнеш с надежда, пак ще свършиш нещо, но ако ти произнесеш търпението с любов, то ще бъде мощна сила тогава. Ако го произнесеш само с надежда, ще бъде много слаба дума. Казвам: Турете любовта за основа, за подтик на човешкия ум, за основа и за подтик на човешката воля. Любовта трябва да бъде един велик стимул вътре. Туй трябва да го турим. Ще трябва човек да се освободи от всичките дрязги, страхове, които има, колебания, всичко това да го тури настрани. Щом се колебае, той не е започнал с любовта. Щом е гладен, той не е започнал с любовта. Щом е безверник, той не е започнал с любовта. Щом е сиромах, той не е започнал с любовта. Защото кой осиромашава? Който надене надеждата, облече дрехата – дрехата, това е надеждата. Вземат дрехата, отиде надеждата. Вяра е туй, което извира. Дошъл един, отбил вярата, колелото не се върти, вярата се изгуби. Значи взеха дрехата, отиде надеждата. Отбиха водата, отиде вярата. Кое остана? – Любовта. Любовта е светлината, дето слънцето праща. Кой може да отбие светлината? Аз разглеждам въпроса психологически. Светлината, любовта е нещо, което никой не може да ти го вземе, нито да го отбие. Трябва да започнем с любовта, за да имаме една стабилна основа вътре в живота. Всеки за любовта трябва да мисли, че е нещо, което слиза отнякъде. Няма място в света, дето любовта да не е. Там, дето действува любовта, в никого не се явява желание да ти направи една пакост. Хората на любовта всички са богати. Всеки иска да даде нещо от себе си. Там никой не мисли да прави зло, никой не мисли да вземе. Всеки иска да даде, понеже има преизобилно. В надеждата и вярата се таки има един недоимък, в любовта всичко има.

Та казвам: Първата идея, която трябва да влезе в ума ви е, че любовта е онзи Божествен извор, който никога не пресъхва, не оскудява, който никой не може да обере, никой не може да вземе. Затуй дръжте любовта като

основа в живота си. Върху тази любов да съградите живота или вашият живот да се проявява. Как ще се лекуваш тогава, щом се обезсърчиш? Вие как се лекувате от сиромашията? Сиромахът е сиромах, понеже той ходи инкогнито, не с името си, банката не го познава и той, за да си извади влоговете, трябва да мине с истинското си име. Докато си сиромах, никой не ти вярва, то е инкогнито. Трябва да престанеш да си сиромах. Ще ви приведа един пример. Веднъж Аделина Пате отишла в Ню Йорк, няма нито пет пари. Има един чек от 25 хиляди долара, отива в пощата да си вземе парите. Казват ѝ: „Не ви познаваме, нека някой да ви трекитира, да ви подпише." Тя не познава никого в Ню Йорк. Тя се изправила в станцията и запяла. Като пяла, казват: „Дайте ѝ парите." Казвам: Всеки, който носи любовта в себе си, да я изяви веднага, без гаранция става тази работа. Ако Аделина Пате нямаше този глас, трябваше да ходи, да търси хора познати, може да мине цяла седмица, докато намери един свидетел, че е тя. Обаче нейният глас казва, че е тя. Друг не може да пее, само тя може да пее така.

Щом се обезсърчите, аз да ви дам един метод и начин да се не обезсърчавате. Щом се обезсърчиш, ти ще кажеш: „Аз имам сърце най-после." Ако мъчнотията не се махне, ще кажеш: „Аз имам ум." Ако тази мъчнотия не се махне, ще кажеш: „Имам и душа." Най-после като кажеш: „Аз съм човек, имам и дух", веднага всичката мъчнотия ще изчезне. Като кажеш: „Аз имам сърце, аз имам ум, аз имам душа, аз имам дух", всички мъчнотии, които имате, ще изчезнат. Намираш се в едно голямо противоречие, в ума си ще кажеш: „Аз имам сърце, аз имам ум, аз имам душа, аз имам дух." Като произнесеш четирите, веднага всичко ще изчезне. Фиг. 2Имате плюс, имате минус, имате пак плюс и пак минус (Фиг. 2). Това е духът, това е душата, това е умът, това е сърцето. Човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце заедно всичко разрешават.

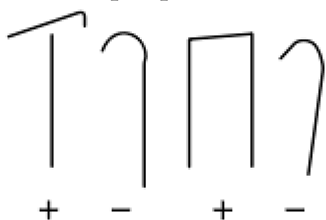

Колко положения разбрахте? Кое може да се приложи? Колко основни положения има, които може да се приложат? Като произнесете търпението, изправете се. Един перпендикуляр от центъра на слънцето към центъра на земята. Вие ставате и се свивате. Нямате никакво търпение.

Колко думи има да представяте образно? Един художник трябва да знае как да рисува. Първоначално всичките думи имали едно значение. Сега имаме думи, които имат няколко значения. След туй ударението на

думите започнало да се мести.

Да изпеем „Давай, давай“.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
10 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 16 декември 1938 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_12_18 Надежда, вяра и любов
Утринно Неделно Слово

НАДЕЖДА, ВЯРА И ЛЮБОВ

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще ви прочета 3 глава от Евангелието на Иоана.

Венир Бенир

Малко размишление.

Прочетената глава е интересна, че съдържа няколко основни положения. Най-първо засяга любовта на Бога. Говори за любовта на Бога. Бог толкоз възлюбил света, че направил една голяма жертва за този свят, за да го избави от страданията. Второто положение засяга вярата, не засяга вече любовта на хората. Казва: „Който повярва, има живот вечен.“ Засяга вярата, която хората трябва да имат. Казвам: Разумният човек трябва да съпостави двете думи „любов“ и „вяра“ в дадения случай какво отношение имат. Много пъти може да се говори за любовта безразборно, без да знаем коя е основната черта на любовта, по какво се отличава любовта и по какво се отличава вярата. Ние разглеждаме любовта – тази любов, която хората знаят. Има една любов, която е материална. Обичаш кокошката не за нейната наука, не за нейната външна красота, не за нейното ходене; обичаш я не за баща ѝ, майка ѝ и т. н., но обичаш тази кокошка, защото тя носи нещо, което е потребно за тебе. Като попипаш, под пръстите има нещо, което тебе те интересува. Не те интересуват перата ѝ, но това, което е под перата. Когато някой казва „аз обичам“, спирам се: Обичаш кое? – Туй са неща само за разсъждение. Онази кокошка, която ходи, като рови по земята, като намери някое житено зърно, ни най-малко не мисли да го посади някъде, но взема, че го глътва, скрие го, свърши се въпросът. Или като намери някое червейче, и него глътне. Тя е много внимателна, казва: „Горкото пиленце, какво се мъчеше в черната земя, ела при мене на гости.“ Казва „пиленцето ми“ и погледнеш – глътнала го. Малкото червейче влезе вътре. Как мислите, какво е състоянието [му]? Две положения има. Кое положение е по-добро – в земята вътре или в кокошката? Като го вземе, померва, приема го на гости. Казваме, червеят претърпял две различни състояния. От нашето гледище първото или второто положение, кое е по-завидно: когато човек може да се намери в положението на един червей в земята [или] може да се намери в положението на един червей, който седи на клюна на една кокошка, която може да го изяде, да го приеме на гости? Сега, след като ти говори кокошката, ти ще я обичаш ли, или ще вярваш

на други? Тя ти говори сладко, съжалява те. Ти вярваш в другите, че носят нещо много хубаво. Имаме си субективни схващания, мислим, че на червея ще му бъде много зле. Не сме били в положението на червея, не знаем. Ние гледаме едно външно явление, нямаме една ясна представа. Най-първо не знаем какво е състоянието на червея вътре в земята. Второто състояние – когато кокошката го глътне, когато този червей отиде на гости – пак не знаем какво е неговото състояние. Казваме „кокошката изяде червея“, но какво подразбираме с думата „ядене“? Яденето едно престъпление ли е? Да допуснем сега, че хората не ядяха, какъв щеше да бъде светът?

Или пък допуснете, че ние някой път съжаляваме, че човек се изкушава. От какво се изкушава човек? Човек се изкушава от временни неща. От това, което пипаш, може да се изкусиш; от това, което вкусиш, може да се изкусиш. Туй, което иде до обонянието, което слушаш, което виждаш, от него може да се изкусиш. Казваш: „Защо е изкушението?“ Изкушението произтича, защото си го видял. Кое е по-хубаво: да имаш желание, да се изкушаваш или да нямаш желание, да не се изкушаваш? Казвате: „Защо трябва да се изкушаваш?“ Изкушението произтича от зрението. Ако нямаше зрение, нямаше да има и изкушение. Изкусява се човек за нещо, за което не знае какви ще бъдат последствията. Или допуснете, че може да се излъжеш. В какво седи излъгването? Казвате някой път: „Аз се излъгах.“ Човек може да се излъже в своята вяра, човек може да се излъже в своята любов, човек може да се излъже в своята наука, може да се излъже в своята сила. В какво седи лъжата? Когато нямаме ясна представа за същността на нещата. Виждаш два предмета златни. Може повърхността да е златна, но тия двата предмета се различават. Може едно дърво да е позлатено отгоре, но онзи, вещият ще види единия предмет златен. Истинното злато има своя особена тежест. Златото – каквато е повърхността, такъв е и центърът. Туй, което е лъжливо, отвън е злато, отвътре е дърво или мед. Ако на тебе ти продадат нещо, позлатеният съд ли е ценен, или когато изцяло е златен?

Казвам: В света има една позлатена вяра. Привидно нещата са верни. Позлатените неща са хубави. В даден случай позлатеният предмет поне няма да се окислява, докато златото е отгоре. Щом туй злато се премахне, този предмет ще започне да претърпява известни промени. Та казвам сега: По какво се отличава един човек, който е златен, и един, който е позлатен? Онзи, който е златен, всякога е един и същ. При каквито условия и да го туриш, той си остава все златен. Онзи, който е позлатен, той не остава един и същ, ще забележите, че той се променя. Щом се променя, той не съдържа в себе си това, което трябва да има. Да допуснем, че вие кажете, че обичате някого, или че той ви обича. Иска той да вярвате в него. Колко

време може да му вярвате? Децата например в баща си и в майка си вярват, докато майката каже първата лъжа. Оттам насетне детето започва да гледа критически. Най-първо каквото каже бащата, детето вярва, казва: „Не може да бъде другояче.“ Щом забележи, че бащата каже първата лъжа, веднага туй дете се намери в едно положение, че гледа критически на баща си и майка си. Сега мнозина от нас отвън виждаме туй, което става, но не вземаме да го пренесем в самите нас. Някой път ние вярваме, имаме вярата на детето в себе си – каквото и да стане в нас, ние не се колебаем. Някой път ние изгубваме вяра в себе си. Щом изгубим вяра в себе си, какво ще стане? Едно от двете: или твоето висше аз, в което ти вярваш, то е излъгано, или пък туй низшето аз е излъгало своето висше аз, че вече между вас има дисхармония.

Да допуснем сега за изяснение. В човека две съзнания има – едно висше съзнание и едно нисше съзнание. Едното съзнание люби, а другото съзнание вярва. Обаче онова съзнание, щом забележи във висшето, че неговата любов се е изменила, щом се е изменила любовта на висшето съзнание към нисшето, какво ще стане? Първата лъжа когато нисшето съзнание каже на висшето, любовта на висшето съзнание ще се измени спрямо нисшето съзнание. Всички имате тази опитност. Като направите една малка погрешка, във вас става затъмнение. Най-първо вие вярвате в Бога – като се молите, всичко ще ви даде. Като направиш погрешка, ти в себе си се колебаеш, казваш: „Не ме слуша Господ.“ Щом не те слуша Господ, какво ще стане? Една малка лъжа си казал някъде. Щом Господ не те слуша, трябва да има някаква причина. Казваш: „Изгубих си вярата.“ За да си изгубиш вярата кои са причините? Имаш едно вътрешно състояние, че си изгубил или още по-ясно казано: онзи, който люби и онзи, който вярва, изменя се тяхното отношение. Онзи, който люби, неговата любов се намалява и онзи, който вярва, неговата вяра се намалява. Щом се намалява любовта, намалява се и вярата; щом се намалява вярата, намалява се и любовта. Сега научно вие не изследвате. Търсите причините, казвате: „Еди-кой си стана причина аз да си изгубя вярата.“ Това не е наука. То може да е външна причина. Но ако ти изгубиш вярата, причината не е външна, има един външен повод. Сега отвън времето е изменено. Може ли да ми кажете кои са причините, че се измени времето? Времето беше топло, защо стана студено? Измени се. Водата, която досега беше в течно състояние, сега стана в твърдо. Водата, която досега беше безцветна, сега се нагиздила, дошла водата на гости с бяла дреха. При това тази бяла дреха носи студ. Често ние обличаме белия цвят, но ако вие ходите боси по този белия сняг, какво ще стане?

Има известен род разсъждения, които трябва да имате предвид. Ако земята беше направена само от бяла пръст, бялото има негативно

състояние. Някой път човек е бял, когато всичко раздал, кесията станала бяла, няма нито петаче. Има бели кесии, които нямат нито петаче; има черни кесии, които са пълни със злато. Питам: При сегашните условия, коя е за предпочитане – бялата кесия или черната? Ако аз нося две кесии сега – една бяла, празна и една черна, пълна, коя предпочитате при сегашните условия – тъй, както е студено? Разглеждам въпроса от едно лично гледище. Ще предпочетете пълната кесия. Много добре, вие сте прав, вие сте учен в дадения случай, но тази разумност съдържа едно тясно положение, един тесен кръг. Представете си, че в живота съществуват такива условия. Ти, като носиш пълната кесия, иде някой човек отвън, който е богат и раздава своето богатство, но раздава само на онези, които имат празни кесии. Които имат пълни кесии – нищо не дава. Представете си, че аз нося една кесия, но вие може да се излъжете. Може да се излъжете по три начина. Като нося черната кесия, тя може да има капици. Вътре не знаете какво е. Може да има сребро, може да има злато. Вие, като е пълна кесията, мислите, че е злато вътре. Питам: Вие, ако вземете една кесия, пълна с капици, друга, пълна със сребро, и трета, пълна със злато, каква ще бъде разликата между капиците, среброто и златото от практическо гледище? Имате пет кила злато. Всеки килограм има по 200 наполеона, правят всичко хиляда. Колко струва един наполеон? Петстотин–шестстотин. Ами ако са капици? Тогава имаме вярата в златото, в среброто. Щом отвориш кесията с капиците, ще оставиш, ще кажеш: „Как се излъгах!“ Ако тази кесия е със сребро? Но ако е със злато, като ги погледнеш, ти си доволен, че си улучил вярата в златото. Тази вяра се отличава, че тя не се окислява. Всякога си остава чиста. Вярата на златото аз я наричам вяра, която не се окислява, изменя – каквато е на повърхността, такава е и в центъра – навсякъде е една и съща, не се мени. Казвате някой път: „Златен човек е той!“ В преносен смисъл – един човек, при всичките условия си остава един и същ. Обаче позлатените капици при всичките условия не могат да останат едни и същи, те се изменят. Туй заключение за нас е вярно. Понеже, щом се премахне позлатената част на капиците, на медта отгоре – те съдържат в себе си мед, тя е отровна – като започне да се окислява, носи в себе си отрова. Казвам: Ако имаме една вяра на капиците, след време ще започне да ни трови, щом се премахне златната обвивка отгоре. Ние засягаме вече един въпрос дълбоко философски. Много пъти философията нищо не ползва, многото знание във вярата – [също]. Колкото по-малко знае човек, толкова е по-щастлив. Представете си един човек, който няма понятие за злато и за сребро, има понятие само за капици. Този човек, като му дадеш капиците, е доволен. Един ден, като му дадеш сребро, започва да прави различие вече – недоволен е от капиците. Един ден като направи сравнение между среброто и златото, той пак е недоволен.

Например вие по някой път искате да знаете дали някой вас ви обича, или не. Защо се интересувате от това? Може да питате дали слънцето ви обича, или не. Може да ви отговоря. Ако не ви обича слънцето, вие ще се сковете, ще замръзнете на едно място, няма да може да се мърдате. Щом ви обикне слънцето, ще се зарадвате, ще станете радостен и весел. Тогава ние казваме дали някой човек ни обича. Идеята е права. Че този човек той може да ви обича, но тази любов е ограничена. Например ние имаме една соба тук. Нейната любов е ограничена. Нашата соба сега развива своята любов, но за колко часа? За 24 часа развива своята любов. След 24 часа нейната любов престава. От любовта ще остане само пепелта. След туй трябва да дойде някое разумно същество да очисти тази пепел, да я напълни – за други 24 часа да е осигурена. Вие седите до собата, защото топли. Щом изстине, ни най-малко няма да седите до нея. Сега, макар да е черна, приятно е да идете до нея, обичате я. Щом изстине, казвате, вече никаква любов не може да очаквате. Онова, което съдържа, тя ви дава. Собата дава, тя е един проводник.

При сегашното положение, в което сте дошли, вие трябва да изучавате правописа на духовния свят. Много особен е този правопис. Например вземете думата във френски „parlez-vous“ или на български „говорите ли“, или на английски „do you speak“. Когато французинът казва „parlez-vous“, има съвсем друга идея. Когато англичанинът казва „do you speak“ и когато българинът казва „говорите ли“, неговата идея се различава. Когато французинът казва „parlez-vous“, казва: „Вярваш ли, че имаш нещо в себе си? Разбираш ли този език, както трябва?“ Не да разбираш езика, но владееш ли този език? Щом англичанинът казва „do you speak“ – „Ти знаеш ли да манипулираш с езика?“ А пък българинът казва: „Ти, като говориш, може ли да направиш нещо?“ Във френски език „parler“ започва с „p“. P-то означава нещо, което държи. В английски започва с „s“. S е законът на две противоположности. Значи знаеш ли да говориш, да примириш всичките противоречия в живота. Българинът с какво започва? С „г“. Казва: Ти може ли да го хванеш, да го задържиш? Аз искам да ви покажа тия обяснения. Който не разбира, той ще се спре. Французинът ще те поправи, като го произнасяш отворено – малко по-затворено, както трябва. Англичанинът и той ще ти направи забележка. Българинът и той ще направи бележка. Аз съм слушал някой път има французи, които не могат да говорят френски. Някои, като говорят, музика има в езика. Езикът е нещо музикално. По този начин човек не може да говори. Говорът не е нещо механическо. За да говориш ти правилно, непременно в ума ти трябва да има светлина. Умът трябва да бъде пълен със светлина. За да говориш правилно, сърцето ти трябва да бъде пълно с топлина. За да говориш правилно и волята ти трябва да бъде силна. Сила трябва да имаш. Изисква се светлина, топлина и сила в говора. Или да го туря в

друга форма: права линия, плоскост и тяло. Всички математици започват от правата линия. Водата е права линия, въздухът е плоскост, светлината е тяло. Водата тече, въздухът се разширява. А какво се разбира под „тяло“? Някой път казвате: „Аз искам да се изпълня с въздух.“ Вече имате тяло. Пълни се нещо, което е тяло. Само едно тяло се пълни. Което е плоскост не може да се пълни, то може да се разширява. Правата линия не може да се разширява, тя може само да се удължава. Точката е поставена само в пространството, никога не можем да забележим нейното движение. Точката ще я виждаш като точка на едно място. Сега това са обяснения, но няма какво повече да ви обяснявам, понеже, като обяснявам повече, вие ще се счутите. Новите обяснения ще влязат в стълкновение с вашите вярвания.

Някой път вашите вярвания, които имате, са много хубави, много по-хубави, отколкото обясненията, които може да ви се дадат. Когато е топло, е много хубаво да има човек една дреха с отличен цвят. Ние не правим въпрос дали ще е топла, или не. Искаме да е хубава, цветът да е приятен, красива да е дрехата. Но ако ти се намираш зимно време в студа, тогава цветът не играе важна роля. В дадения случай друго е важно. Тази дреха трябва да бъде мека, топла трябва да бъде. Ние вече не се интересуваме за цвета, но дали е топла дрехата. Зимно време, ако е топла дрехата, тази дреха е добра. Ако не е топла дрехата, не е намясто. Лятно време, ако дрехата е красива, външната форма е важна.

Казвам: Знанието, което ни се дава, е да ни служи. Знанието на човека е потребно. Човек трябва да се научи как да храни ума си. Ако човек не знае как да храни ума си, ако не знае как да храни сърцето си, ако не знае как да храни себе си, този човек още не се е научил да живее. То е основата. Трябва да знаеш как да храниш ума си, каква светлина трябва. Да храниш ума си със светлина. Да храниш сърцето си с топлина и себе си да храниш със сила. Казвам: В дадения случай с какво се развива силата на човека? Казва Писанието: „Да бъде човек силен в Господа.“ За да се развие каквато и да е сила, необходимо е топлина, горение трябва да има. Тогава се развива материята, в която живеем, добивате особено състояние, че тази материя може да се тури в действие. Във вярата трябва да има сила. Тази вяра не трябва да бъде статическа вяра вече. И в неподвижната любов трябва да има сила. Тогава ние имаме основните неща: форма, съдържание и смисъл. Формата е мощното, неподвижното, инертното в света. То е формата. Съдържанието, то е силата на един предмет. Туй, което движи света, то е съдържанието. Туй, което се движи, е разумното в света. Всяко едно движение, което ти направиш, какъв смисъл има? То трябва да има някакъв смисъл това движение. Ако ти копаеш земята, туй копане трябва да има някакъв смисъл. Ако ти, след като си окопал земята, посееш плодни дървета или дини, или някакви зеленчуци, вече има

известна полза. Силата, която ти употребяваш има смисъл. Да кажем съдържанието на нашия живот седи в силата. Разглеждат въпроса каква е субстанцията. Субстанцията – туй което изпълва света, е неподвижно. Силата е туй, което движи нещата. Ти седиш, започваш да мислиш – то е силата. В тебе започва да функционира. Най-после ти искаш да осмислиш живота си. Казваш: „Като живея, какъв е смисълът на живота?" Тогава смисълът на живота седи в любовта. Без любов животът няма смисъл, без вяра животът сила няма и без надежда форма няма животът. Ти трябва да имаш надежда, трябва да имаш една форма, субстанция трябва да имаш, трябва да имаш и едно тяло. Тялото, това е твоята надежда. Вярата, това е твоята сила и смисълът в живота, това е разумното вътре в тебе.

Та казвам: Ще пазиш тялото – твоята надежда. Силата – туй, което тялото издържа, то е вярата. Туй, което осмисля живота, то е любовта. Туй, което ще ти даде сила, то е вярата. Туй, което ще осмисли живота ти, то е любовта. Туй, което ще ти даде едно тяло, ако искаш да бъдеш красив, да бъдеш доволен от себе си, то е надеждата. Казвам: Погрешно е, че ние казваме да се освободим от това тяло. Като се освободиш от тялото, къде ще идеш? От тялото човек никога не може да се освободи. Правата линия ще каже да се освободи от точката. Правата линия е съставена от точки. Плоскостта да каже да се освободи от правата линия. Ами правата линия създала плоскостта. И тялото да каже да се освободи от плоскостта. Плоскостта създала тялото. Или другояче казано. Някой казва: „Да се освободя от любовта!" Като се освободиш от любовта, какво ще остане от тебе? Щом се освободиш от любовта, ти ще изгубиш смисъла на живота. Щом се освободиш от вярата, ти ще изгубиш силата, съдържанието. Щом се освободиш от своята надежда, ти ще се освободиш от всичко, че нищо няма да има. Тогава какъв е смисълът, когато някой иска да се освободи от тялото? Заблуждение е. Когато всички се освободят от всичко, какво ще остане? Ами че ти, докато си заблуден, щастието е в заблуждението. Най-голямото щастие е в най-голямото заблуждение. Щом се разкрие заблуждението, ти ставаш нещастен. Сега думата „заблуждение", тя е една толкоз страшна дума. Забулено нещо, какво лошо има? Той, казва, се заблудил. Какво лошо има, като си облечен в дреха? Не е ли заблуждение, не си ли заблуден? Значи под дрехата е скрито нещо. Значи ти си се заблудил. Ние тъй го считаме облечен. Изменя се заблуждението. Турили сме му трето заблуждение. Значи отворен кръг, който се е разпукнал, че вече този кръг разпукнатият пари не струва. Значи заблудата е едно разпукнато шише. Тогава туй разпукнато шише вземам, че направям обличане. Значи турям частите, пък ги заграждам, да не е вече заблуждение, но да е обличане. Ясно казано. Когато нямаш една ясна представа за онова положение, в което се намираш в даден момент, то е заблуждение. Когато имаш правилно схващане за положението, в което ти

се намираш, то е обличане. Облеклото вече има смисъл. Ти се обличаш и с туй обличане ти вече пазиш тялото си. Знанието е облекло на ума. Хубавите чувства, това са облекло на сърцето. И сърцето ти трябва да е облечено. То не трябва да е забулено. Забулят се, заблуждението стане. Какво забулят? Статуи забулят, младите булки се забулят. Сега в модерния живот младите булки не се забулват. Скриват лицето на младите булки, понеже, като се жени, тя е толкоз красива, че другите да се не любуват, а само нейният възлюблен да вижда лицето ѝ, другите само булото да виждат. Защо я забулят? Една кошница, като се напълни с грозде, забулят кошницата, че да не се вижда гроздето, крушите. Ако остане незабулена, може някой да вземе някой грозд или круша. Ако са зашити с платно, не бутат крушите.

Сега до същността. Във всинца ви за надеждата трябва да има ясна представа. Надеждата е закон да пазите тялото си. Надеждата е онзи велик закон, който дава ценност на всички материални неща, статически. Вярата е закон, който оценява сърцето. Силата е там. Значи трябва да развивате вярата. Вие на можете да бъдете силни, ако не развивате вашата вяра. Следователно силата, съдържанието на вашия живот произтича от вашата вяра. Защо трябва да се увеличава вярата? За да се увеличи силата. Ако не се увеличи вашата вяра, вие и силни не може да бъдете. Вие в живота си няма да може да се проявите както искате. Животът, за да се прояви, трябва да има сила. Пък тази сила разумно за да се използва, вие трябва да имате любов. Защо е любовта? За да се осмисли животът. Любовта осмисля, вярата усилва, надеждата стабилизира нещата.

Тия работи вие ги знаете, нали? Че седите тук, то е надежда; че се мърдате, това е вяра; че искате да си идете, то е любов. Щом човек започне да се мърда, вяра има, движение. Щом седи на едно място, само на стола, надежда има. Щом седи хубаво и не се мърда, надежда има отлична. Щом започне да се мърда, то е сила. Щом започне да мисли, ходи навън, то е вече любовта му. Сега вие разглеждате тия неща анатомически. Казвате: „Той станал неспокоен.“ Аз виждам, че като поглежда, разширява се неговият възглед, иска да разгледа смисъла в даден случай, да се премести от едно място на друго.

Казва: „Бог толкоз възлюби света.“ Дава ни идея: като възлюбил света, Той направил една голяма жертва тогава – по закона, който следва в Писанието. Сега един проповедник ще го изтълкува. Може да се тълкува по много начини. Правилният извод кой е? „Бог толкоз възлюби света.“ Възлюбил този свят, от който ни се казва, че трябва да се пазим. Бог възлюбил света, от който ние трябва да се пазим. Защо трябва да се пазим? Понеже този свят, в който трябва да живеем, не е място заради нас. Господ

възлюбил туй място, иска да го уреди. Казва: „Пазете се, докато се уреди." Светът мяза на един парк, който се урежда. Докато се насадят всичките дървета, постройката да стане намясто, тогава светът ще бъде едно отлично място за нас. Казва: „Пазете се от този свят, понеже е в постройка, че като минавате, керемиди може да паднат. Не минавайте наблизо, докато се завърши строежът на неговите здания." Онези, които не разбират, ще кажат: „Ти да се пазиш от дявола в света." Който не разбира Писанието, така ще каже: „Туй тяло защо ми го дадоха, дяволът е влязъл в него." Дявола земята не може да го побере, че в тебе ще влезе! Вие имате смешно понятие за дявола. Той никога не се излага. Той е толкова умен, че никога няма да влезе в тялото ви. Когато малките деца хванат някоя птичка под коритото, детето влязло ли е в птичката? Вие мислите, че дяволът може да те изкушава. Под коритото те е хванал, мислиш, че дяволът влязъл. Ти си под коритото на дявола, нищо повече. Дяволът те пипа отвън. Детето пипа нещо отвън. Дяволът не ни пипа отвътре, само отвън ни пипа. Той най-първо ще ти представи една златна монета, ще започне да те изкушава. Ще представи една хубава чужда дреха, ще ти я покаже, пак ще те изкушава – едни обуща, една шапка, една книга.

Казвате, че имате вътрешни изкушения. Какви вътрешни изкушения имате? Никакви вътрешни изкушения нямате! Кажете ми, де ви са вътрешните изкушения? Вие обичате някого – то е външно. Я ми кажете, кое е вътрешно? Кажете ми, откъде се изкушавате вътрешно? Изкушаваш се от яденето, то е външно. Изкушаваш се от една дреха, тя е външна. От каквото и да се изкушаваш, то е външно. Следователно казвате: „Влязъл дяволът вътре в мене." Само Бог е вътре в нас, а дяволът е отвън. Не туряйте дявола там, дето никога не може да влезе. Вие туряте греха там, дето не е. Грехът е нещо външно. Заблуждение е да се мисли, че грехът е нещо вътрешно. Грехът в хората е на повърхността. Казвам: Всякога един грях е [нещо] външно, очистете го. Ако не го очистите, той ще ви причини малка вреда, после ще си замине. Ти седиш на своето мнение: „Огреших се, потънах, от мене нищо няма да стане!" То е едно заблуждение. Когато някой път кажете „от мене нищо няма да стане", казвам, вярата в него е слаба. Той е седнал. Ами че той станал. Казвам: Надеждата му е развита, но вярата му е слаба, затова той не иска да става. Казвам: Ще развиеш вярата, да станеш. Пък нещо може да седи, друго иска да става, и става. Казвате: „Животът няма смисъл." Казвам: „Любов ти трябва!" Следователно осмислянето на живота е от любовта. За да стане да се движи, да иска да направи нещо, да постигне нещо, вярата е потребна. Да имаме един дом някъде съграден, надеждата е потребна. Нещата се съграждат с надеждата, мобилират се с вяра, осмислят се с любов. Аз гледам сега тъй. Казвам, трябва ми къща. Надеждата моля да ми построи един палат. И тя казва: „Какво искаш?" „Да ми съградиш къща." Искам да

я мобилирам. Дойде вярата. Каквато обстановка искам, като дойде вярата, свърши работата. Като искам да се осмисли, викам любовта. Като дойде тя, осмисля живота. Казвам: За бъдеще повикайте надеждата да съгради вашия бъдещ дом, повикайте вярата да го мобилира вътре и повикайте любовта да осмисли нещата. Ще бъдете напълно доволен от живота. Ако сте недоволен, от три неща може да бъдете недоволен: че къщата ви не е такава, каквато трябва. Когато къщата е хубаво направена, постлана с килими, наредена добре със столове, вярата е там. Когато къщата е съградена само от външната страна, материалът е съграден, но няма приспособления за живеене, то е къща без вяра. Щом има всички приспособления, има всичко, каквото трябва вкъщи, то е вяра. Пък когато знаеш как да употребиш всичко, каквото имаш, то е любовта. Казва: „Защо ми е любовта?" За да се осмисли животът. „Защо ми е вярата?" За да се усили животът. „Защо ми е надеждата?" За да се реализира [животът], за да придобиеш смисъл. Един завършен кръг е то. Ще благодарим на Бога за надеждата, която вложил чрез тялото. Ще благодарим на Бога за вярата, която вложил в сърцето ни. Ще благодарим на Бога за любовта, която вложила светлина в ума ни. Светлината да носи любовта. Топлината да носи силата. Надеждата да носи красотата. Красивите неща са тези, в които надеждата се проявява. Надеждата дава красота, надеждата създава красотата, вярата я развива, а любовта я осмисля.

Казвам: Най-първо сутрин, като станеш, ще започнеш от надеждата. Да ви дам едно възпитателно средство. Като станеш сутрин, ще си изчистиш калта под нектите. Каквато кал има, ще я очистиш. По лицето си ще се огледате да няма нито едно петно, никакво петно. Някой път ви е потребно да имате по едно огледало. По някой път човек не може да вижда своите погрешки, понеже не се вижда. Ние често виждаме погрешките на другите хора, а своите погрешки не виждаме. Казвам, след като видиш един човек, казваш, имаш чело. Но челото, то е любовта. Той ще го очисти. Единственото нещо, което не може да поправим, то е лицето. Лицето на човека, това представя любовта. Всякога любовта ще остане непонятна. Любовта само по отражение може да я познаваш. Човек, за да познава любовта, търси някого да обикне, за да познае любовта. Само като обикнеш някого, ще познаеш своята любов. Ако не можеш да обикнеш някого, не можеш да познаеш своята любов. Ако искаш да се видиш, обикни някого. Да обичаш, значи да се видиш. Като се видиш, приятно ти е тогава. Най-хубавото огледало в света, това е любовта. Като погледнеш, виждаш надеждата, виждаш вярата и виждаш и самата любов. Животът се осмисля.

Аз, като погледна на света, виждам Божията Любов, която се оглежда. Бог ни обича, понеже се оглежда в нас. Ние трябва да обичаме Бога, за да се

оглеждаме в Бога. Защото, ако ти не се оглеждаш, няма да се познаваш. Бог ви обича. Казвате, защо ви обича. Оглежда се Бог, приятно му е. На Бога му е приятно, като погледне на тебе. Казва: „Възлюбил е истината.“ Истината е същността на нещата. Истината е детето в човека. Човек, това е истината. Истината е същността на нещата. Любовта е майката на нещата. Мъдростта, това е бащата на нещата. Та казвам: Като обичаш истината, то е действително което Бог обича. Като търсиш любовта, ти търсиш майка си. Като търсиш мъдростта, ти търсиш баща си. Като ги намериш, всичките заедно съставят тази Божествена фамилия, която носи туй вечното блаженство. Да бъдеш всякога при баща си, при майка си, при себе си. Писанието казва: „Да намериш себе си“. Като намериш любовта, намираш майка си. Като намериш мъдростта, намираш баща си и оттам започваш да живееш както трябва. Сега може да намериш един баща, който не е баща. Може да намериш майка, която още не е майка. Може да намериш себе си. И ние не сме. Аз наричам онова дете, което обича баща си, майка си, то е истинското дете. Истинска майка е, която обича действително детето си. Аз наричам Бог Онзи, Който ни обича. Бог не се гнуси от нас. Казваш: „Как ще погледне на мене Бог, като [на] един грешник?“ Като те занесат при Господа оцапан, Той казва: „Турете го в коритото, очистете го!“ След това като злато светнеш. Когато отиваме при Бога, Той не ни съди. Съдбата седи в това: турят го в коритото, измият го. Като къпят децата, виждали ли сте ги как плачат, крякат? На някои е приятно, като ги къпят, не плачат. Та от едно гледище страданията – това е къпане на човешката душа, за да се освободи от нечистотиите в света. Пооцапала се с тия работи. В Божественото корито човек се очиства от нечистотиите. Туй хората наричат страдание. Казвам: Не роптайте, когато ви къпят. То е вашето чистене. Благодарете, че Бог има толкоз служители, които желаят да ви окъпят, да ви очистят. След като минете една духовна баня, вие вече сте радостен, облечен в новата дреха. Като излезете, животът е осмислен.

Имайте тогава правилно схващане за надеждата. Имайте правилно схващане за вярата. Имайте правилно схващане за любовта.

Бог е Любов, Духът е Мъдростта, а ние сме Истината.

Отче наш

10. Утринно Неделно Слово, държано на
18 декември, 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

1938_12_18 ***Любов, доброта и справедливост***
неделна беседа

ЛЮБОВ, ДОБРОТА И СПРАВЕДЛИВОСТ

Отче наш.

Ще се развеселя.

Ще прочета само няколко стиха от 13-та глава от Евангелието на Матея, от 24–31 стих.

Дух Божи.

Животът, това е най-великият процес, който съществува в природата. Така е поне за физическия свят. Не само външните промени са важни, но и онези вътрешни промени, вътрешни състояния, които се явяват в човека. Бог едновременно действа и в човека, и в млекопитаещите, и в птиците, и в рибите, и в растенията. Същевременно Той действа и в по-високи области, навсякъде се отличава по своята обширност. Няма по-велик предмет за човека от този да разбере, в какво седи смисълът на живота. Не е въпрос само да се знае смисъла на живота, но да се знаят и условията, при които той може да се прояви. Мнозина търсят щастливия живот на земята и казват: „Понеже на земята щастие не съществува, поне на онзи свят да го намерим." Възможно е и това. Това е едно предположение, една хипотеза, една математическа вероятност. Днес не сме срещали хора, които като са ходили на онзи свят да са се върнали. Днес малцина са тези, които са ходили и са се върнали. В миналите времена, преди две и повече хиляди години е имало такива хора. От тези времена са останали много примери. В наше време малко хора са ходили на онзи свят, но ако някой е ходил, той най-малко би се осмелил да каже. Той би се скрил в дупка от очите на хората. Първо ще го запитат: „Къде е онзи свят?" Запитали един българин: „Къде е майка ти?" – „Моята майка е там, дето е и твоята." – „Ама жива ли е?" – „От дълго време не ми се е обаждала." – „Защо?" – „Защото пощаджията още не ми е донасял писма от нея." Казвам: Както и да обяснявам, какво нещо е животът, все не може да се обясни. Животът е това, което ти в дадения момент преживяваш. „Ами какъв е смисълът на живота?" Смисълът на живота седи в това, което ти днес, в дадения момент преживяваш. – „Ами какво ще е бъдещето?" Не го зная. – „Ами миналото?" И него не зная. Какво е настоящето, това знам. Но всички се интересуваме от бъдещия живот. Всички хора обичат да им гадаят, ще бъдат ли щастливи или няма да бъдат. Щастието и нещастието на човека е написано на неговото лице. На лицето на човек е написано дали ще бъде щастлив. И нещастието му е написано на неговото лице. Дали ще бъде богат или сиромах и това е написано на лицето на човека. Дали ще бъде учен или невежа и това е написано. Дали ще боледува или ще бъде здрав и

това е написано. Дали човек ще бъде талантлив или не и това е написано на лицето му. На лицето на човек е написано всичко. В това отношение лицето на човек представя отворена книга, по която не всеки трябва да чете. Едва днес се явяват хора, които започват да четат по лицето и то само азбуката на този език. Те казват, какви са очите, ушите, носа, устата на човека. Това е азбука на този език.

Има един анекдот, в който се разправя за петте чувства на човека и за службите, които им били дадени. Когато Господ създал света, при Него се явило осезанието и казало: „Господи, искам да ми дадеш почтена служба, да ме туриш на първо място, не искам да изпълнявам долна служба." Господ му отговорил: „Ще те пратя в училището на добродетелите да изследваш дълбоките тайни на Битието." Осезанието се зарадвало, че му била дадена такава служба. Като дошло на земята, дали му служба да носи човешките крака. То се намерило в чудо и си казало: „Какво мислех, а то какво излезе!" Питам а: Ако човек върви, без да знае защо върви, има ли смисъл? Вървенето има смисъл. И ако работиш и работата има смисъл. В ръцете се крият велики сили. Какви велики работи могат да излязат от ръцете. Чрез чувствителността на ръцете може да се произведе цяла музика. С ръцете си човек може да рисува хубави картини, да прави добро. Всичко може да направи човек с ръцете си. Но осезанието останало малко недоволно от службата си и казало: „Господи, ти не ме разбра." Затова, то дало второто си заявление до Господа. Всички служби, които Господ му давал, все не му подхождали, вследствие на което и досега неговото заявление седи, чака бъдещето. Днес не може да се тури още в действие. След осезанието вкусът отишъл при Господа със своите препоръчителни писма и казал: „Господи, искам за ми дадеш една хубава служба. Ти знаеш, аз обичам да си поживея." Господ му отговорил: „Ще ти дам една добра служба. Ще те пратя в училището на любовта да правиш своите изследвания." – „Тъкмо за мене е тази служба." Но като слязъл на земята, като го поставили в устата, в език и, в зъбите да дъвче, видял се в чудо. Той си казал: „Господи, какво исках, а какво излезе. Защо ми даде тази служба, който влезе при мене, да го мачкам, да го обръщам на една, на друга страна и да го изпращам навътре някъде? Тази служба не ми подхожда." Вкусът подал второ заявление до Господа да иска по-подходна служба. След това дошло обонянието да иска някаква висока служба. Господ му казал: „Ще те туря в носа, за изследваш всичките благоухания. Понеже хората се нуждаят от благоухания, ще те изпратя ти да ги изследваш и да ги отбелязваш в книгата на живота." – „Да, добра е тая служба. Аз отдавна очаквам такава служба." Но като дошло на земята и обонянието се намерило в чудо. То влязло в носа и започнало да изпълнява сегашната служба на носа. Освен възприемането на разните миризми, но то трябвало да служи и за пречистване. До него достигали лошите миризми. Тогава то

подало второ заявление до Господа, в което писало: „Господи, ти не ме разбра. Аз никога не очаквах такава работа. Тя не ми подхожда. Дай ми друга някаква работа.“ След това дошъл слухът. И той искал висока служба. Господ му отговорил: „Останали са две от най-високите служби. Ще ти дам една от тях на тебе. Ще те поставя в такава област, в която ще изследваш мъдростта на хората.“ Като дошло на земята и то се видяло в чудо. Турили го в ухото на човека. Като влязло в училище да учи, кой как минавал край него, все го дърпали. Кой каквато погрешка направел, все ухото дърпали. После започнало да слуша много лоши работи. Тогава и слухът подал заявление до Господа да го отмени от тази служба: „Какво мислех, а то какво излезе. Аз мислех, че ще слушам навсякъде Божията мъдрост, а то излезе друго нещо.“ Най-после дошло и зрението да иска висока служба от Господа. Господ му казал: „Остана още една служба, ще ти я дам на тебе. Ти ще отидеш в училището на истината да изследваш истината и да упътваш хората в правия път. Ти ще служиш на всички художници, на всички учени, на всички, крито четат книги и т.н.“ Като дошло на земята и зрението се намерило в чудо. Започнало да учи хората да четат, но те казвали: „Не искаме да четем, няма защо ти да ни учиш.“ Започнало да посочва на хората правия път, но те му казвали: „Няма какво да се грижиш за нас, ние си имаме свой път и по него ще си вървим.“ Кому каквото казвало, никой не го слушал. Тогава и то се принудило да даде второ заявление до Господа, че тази служба не му подхожда. Та сега ще знаете, че има пет служби, които са свободни. Който от вас е кандидат за една от тия служби, нека си даде заявлението. Това е един мит на миналото, който крие в себе си една истина.

Съвременните хора се натъкват на големи противоречия в живота си и намират, че животът е несносен. Това е една вътрешна идея, защото несносният живот за едного, е сносен за другиго. И обратно: сносният живот за едного е несносен за другиго. Това зависи от разбиранията на човека. Ако вие имате един много деликатен слух, вие ще можете да схванете милионите трептения на тоновете. Има тонове, които имат милиони трептения в секунда. При това положение животът за вас ще има особен изглед от този на обикновения човешки слух. Засега хората могат да схващат тонове, които имат най-много десет хиляди трептения в секунда. Ако биха могли да схващат по-фините тонове, те биха произвели върху нервната им система такова сътресение, каквото днес произвеждат грубите, силни звукове. Нервната система на сегашния човек не е нагодена да схваща тънките тонове и трептения. Мнозина искат да чуват всичко и то на далечни разстояния. И това е възможно, но за да се чува всичко надалеч, човек трябва да излезе от областта на въздуха. Трептенията на звука във въздуха се разпространяват с бързина 333 метра в секунда. Ако този звук се предаваше чрез етера, както се предават радиовълните, бързината щеше

да бъде по-голяма. Ако в етера се предават някакви звукове и човек може да ги възприема, даже и да става предаването на разстояние четири-пет хиляди километра, звукът ще се предаде много скоро. Това се дължи на рядката среда, в която става приемането и предаването на звука. Значи, според учените, звукът в гъстата материя, каквато е въздухът, се предава с бързина 333 метра в секунда, а в етера с грамадна бързина. Колкото по-нагоре се отива, достига се до най-рядка среда, даже и до небето, дето отиват въздишките на хората. Има един разумен свят над физическия. Къде е този свят, няма да доказвам, но предполага се, че съществува такъв свят. Този свят се намира на милиарди километри от земята. И когато човек говори на земята, гласът му се чува в този висок свят. Казвате: „Да вярваме ли в това?“ Аз мога лесно да ви заставя да повярвате или да не вярвате. Ако платите на един човек, той ще повярва. Ако не му платите, той няма да вярва. Кажете една лъжа на някой човек и платете за нея 25 хиляди английски лири, този човек ще повярва. Той ще повярва, че лъжата не е лъжа, но ако нищо не платите, лъжата ще си остане лъжа. Мислите ли, че всичко това, което чувствате и правите е вярно? Може би това, което е вярно за вас, ни най-малко не е вярно за другите. Има една вероятност в нещата. Каква е вероятността? Каква е вероятността, че някои неща са възможни? Има случаи, когато някои хора говорят, говорят толкова бързо и енергично, че онези, които ги слушат, често биват напръскани от техните плюнки. Онзи, който слуша, гледа да се отдалечи. Този, който говори, иска да се приближи. Не, когато говорите, бъдете на такова разстояние от хората, че да не ги засягат вашите плюнки. Като си замине този човек, вие ще кажете: „Как няма съобразителност този човек да знае, как да говори и на какво разстояние да стой?“ Говорителят пък казва: „Чуден човек е този! Аз му говоря, а той не може да ме разбере.“ За да бъдем добре разбрани от хората и ние да ги разберем, в дадения случай интересите ни трябва да бъдат еднакви. Ти не можеш да разбереш един човек, докато не се надяваш на него. Ти не можеш да разбереш един човек, докато не вярваш в него. Ти не можеш да разбереш един човек, докато не го обичаш – нищо повече. Този закон е верен и за хората, верен е и за Бога. Следователно ти не можеш да разбереш Бога, докато не се надяваш на Него, докато не Му вярваш и докато не го обичаш. Като имаш любов, ще го разбереш, защото любовта ще ти даде светлина. Вярата пък ще ти даде сила. За да отидеш до Бога, ти трябва да имаш сила. Желанието на човека е мощна сила. Казано е в Писанието: „Не пожелай!“ Под думите „не пожелай“, аз разбирам съвсем друго нещо, а не това, което Мойсей е подразбирал. Човек не трябва да пожелава, защото предметът, който пожелава, струва едва ли пет пари, а човек не трябва да харчи енергията си за нищо и никакво. Ти ще изхарчиш енергия за милиони, а това, което пожелаваш, струва едва пет пари. Какъв смисъл има тогава това желание? Ти можеш да пожелаеш една хубава дреха, за която ще платиш скъпо, а тя

ни най-малко няма да ти послужи. Според мене, за да си направите една хубава вълнена дреха, вие трябва да отидете при такъв овчар, устата на когото е много чиста, да не е казал една лоша дума на овцете си, никога да не ги е ругал. Освен това, той трябва да е водил овцете си на най-хубавата паша и да ги е поил с най-хубава вода. Този овчар трябва да е гледал овцете си като свои деца. Вземете ли от него вълна, тя ще бъде отлична. Аз не съм за фабричните работи, които изработват всичко на машини. За да имате една хубава дреха, изтъкана от надеждата, от вярата и от любовта, тя трябва да е минала през човешка ръка от единия до другия край. Намерете един човек, който е извадил вълната от овцете с любов, да я е изпрел с любов, да е ушил дрехата с любов и вие да я носите с любов, тогава ще разберете, какво нещо е мисълта. Който има такава дреха, той ще бъде щастлив човек и каквото пожелае, ще му се даде. Сега вашите желания не се постигат, понеже овцете не се отглеждат както трябва; вълната не се оприда, както трябва; преждата не се тъче, както трябва; дрехата не се ушива, както трябва, с любов, пък и вие не я носите с любов. Тогава аз турям този закон в следната форма: Всеки човек, който говори, трябва да говори с любов. Не е въпрос да вадите лошите черти на хората. Лошите неща в света са инцидентни, случайни неща. Златото, като благороден метал и скъпоценните камъни със своите ценни свойства, носят силата в себе си. Те не са създадени от хората.

И тъй, хората на новите времена са говорили и говорят. Кои са новите времена? Новите времена са времето, когато се създава новото небе и новата земя. Това е новото човечество, което е съставено от хора на любовта. Под „хора на любовта“ разбираме хора на светлината, в мисълта на които няма никакви сенки, в живота на които няма никакви лъжи – нито бели, нито черни. Живот, в който няма абсолютно никаква лъжа, това наричаме живот на любовта. Да обичаш, това значи да изключиш лъжата във всичките ѝ форми. Най-малката лъжа е в състояние да създаде един дисонанс. Лъжата не вреди толкова на другите хора, колкото на онзи, който я прилага. Лъжата осакатява всички, независимо от това, дали човек е музикант, учен, поет, философ, художник, проповедник и т.н. Как може да се освободи човек от лъжата? Като се извади бялата и черната лъжа от човека и се тури на друго място, вън от него. Аз не съм за изхвърлянето на лъжата, но да се тури на някаква служба, да върши работа Аз бих я турил на работа в едно желязно колело, или като един вол ще я впрегна да оре нивата, или ще я туря в един тиган да се пържи. В бъдеще на лъжата ще ѝ дадат най-долните служби. Всички ония служби, от които днес хората се гнусят, един ден ще се дадат на лъжата като възпитателно средство да се изправи от своите слабости. Външно лъжата носи едно благовидно покривало, привидно тя минава за истина, носи външен образ на светия, но вътре крие всичките си нечистотии. Външно лъжата представя

светийство, а отвътре – гнусота.

Сега няма да се спирам повече върху лъжата, но обръщам вниманието ви върху нея, защото тя често се проявява в живота. Ние сме за щастието в света. Аз поддържам щастието. Всеки човек може да бъде щастлив. Аз не виждам причини, защо човек не може да бъде щастлив. Често се говори за благородството на един народ пред друг. Всеки народ има благородни, добри черти. Англичанинът например, е честен. Французинът е учтив. Германецът е техник, работлив. Българинът е твърд като скала. Ако търсите твърдост да поставите някъде някой дирек, търсете българина. Ако търсите честен човек, търсете англичанина. Ако търсите един работлив човек, търсете германец. Ако търсите учтив човек, който добре да се обхожда с хората, намерете някой французин. Ако търсите човек, който да знае добре да пее, търсете италианец. Това са ред качества. Всеки народ изработва известни качества, които в бъдеще ще бъдат ценни придобивки за цялото човечество. Всеки народ развива една специфична черта. Българинът развива твърдост. Твърдостта е неговата специфична черта. Да бъде човек твърд, това е една Божествена черта. Бог е единственият, който е твърд и неизменяем. В това отношение българинът е турен в тил. Центърът на твърдостта е горе на главата, на най-високото място. Тя е задна стража, поставена на главата да не дойде някой неприятел отзад. Българите са турени в тила на цялото човечество да го пазят от лошите духове. Колкото и да се атакува тази крепост, тя е непревземаема. Тя с нищо не може да се превземе. Българинът е турен да пази тази крепост. Тъй щото, питате ли, защо са българите, ще знаете, че те са поставени да пазят крепостта, да не влязат неприятелите вътре. Ако издържат и запазят крепостта, те ще се прославят. Славяните пък, са турени да пазят крепостта на Божията Любов. Ако търсиш любов, търси я в славянина. Това са ред психологически положения. Това не е пристрастие. Ако търсиш справедливост, търси я в англичанина. Вие можете да имате други разбирания, това е ваша работа. Та казвам: Всички народи, след като изработят своя специфична черта, те ще ги пренесат в дар на бъдещото човечество. Тези черти ще станат общо достояние за всички хора.

Сега ще ви дам едно изяснение на тази мисъл. Когато еврейският народ минаваше през пустинята, те носеха Скинията със себе си на части. Всяко племе носеше по една част – едни носеха дрехите на свещениците, други – чашите, светилниците, трети – олтара и т.н. Като спираха някъде, те веднага съединяваха частите и започваха да се кланят на Бога. Като ги питаха, какво носите, те отговаряха: „Носим Скинията.“ Казано е в Писанието: „Ние сме храм Божи.“ Аз тълкувам този стих в друг смисъл. Храм божи, това е цялото човечество. Всички онези души, които Бог е създал, заедно съставят храм Божи, в който Той живее. Значи, всички

души, които са излезли заедно от Бога и които живеят в любовта, съставят храм Божи. В този смисъл всеки човек носи част от този храм, както еврейските племена носеха част от Скинията. Някой казва: „Аз съм храм Божи." Не се знае. Всички хора не са още храм Божи. Един ден когато всички хора се залюбят, те ще носят части от Скинията. Ако вие не обичате цялото човечество, всички души, вие не можете да влезете в храма Божи. Христос казва: „Аз съм пътя, през който хората са влезли в храма Божи." Пътят, истината, светлината, това са пособията, чрез които може да се служи на Бога. Понеже животът излиза от любовта, затова без живот човек не може да влезе в този храм.

Сега аз искам да ме разбирате правилно. Аз не говоря за отрицателното на миналото. Хората са живели хиляди и хиляди години, преживели са много неща, придобили са много хубави работи. И през тия векове на прояви, все Бог се е проявявал във всичко това, все е останало нещо от Божественото. Много наслоявания са останали от миналото, но Божественото, което сега иде в света, иска да преобрази света, да го пречисти. Мнозина мислят, че светът сега не може да се преобрази.

Като четете Писанието ще видите, как се Бог разговаря с пророка. Той му казва нещо, но пророкът не Го разбира. Тогава Бог му казва: „Иди при грънчаря да видиш, как се правят грънци." Пророкът отива при грънчаря и вижда, как той взима една топка кал и започва от нея да прави гърнета. С крака си той върти едно колело. Ако гърнето не се поддаде на грънчаря, той го смачква и отново започва да прави ново гърне. И след това Господ казва на пророка: „Така и аз мога да хвана израилския народ и да го смачкам в ръцете си." Това се отнася за всеки човек. Ако от човека не става нищо, Господ го хваща, смачква го и от него прави ново гърне. После го туря на огъня. Това сте всички вие, които минавате през Божествената пещ. Всички хора днес роптаят, че формата на гърнето им не е точно такава, каквато са мислили. Не си давайте мнението преждевременно. Когато тази форма се опече и отиде на пазара, тогава се радвайте на новото, което виждате. Вашата форма – тялото ви засега е добро. В каквато форма сте, добре сте направени, но кой човек е доволен от сегашното си положение в живота? Например, вашето зрение сега не е така силно развито, че като погледнете към земята да видите всичкото богатство, което е скрито долу някъде в нея. Вие не можете да видите скритото злато, сребро, скъпоценни камъни в земята. Като видите човека, знаете ли, какво мисли, какво богатство се крие в неговата глава? Като влезете в една библиотека, знаете ли, какво е написано в книгите? Знаете ли, какво е скрито там? Съвършеният човек не трябва да отворя книга, за да чете. И като е отворена книгата, и като е затворена, той пак чете. Сега се правят опити да вадят човека, духовния човек от неговото физическо тяло и да покажат, че

в него се крият по-големи възможности от тия, които е проявявал. Тези опити ги правят големи материалисти, които не вярват в нищо. Те поставят един човек на един стол и изваждат неговия двойник. В това време на стената очертават, къде е мястото на устата му, на очите му и след това пристъпват към опита. В това време физическият човек изгубва съзнание и заспива. Спящият човек е в хоризонтално положение. В това време поставят бучка захар в устата му, той не мърда устата си и нищо не говори. Поставят бучка захар до устата на неговия двойник. В това време физическият човек, който няма захар в устата си казва, че му е сладко и започва да мърда устата си, като че яде захар. После поставят отворена книга близо до очите на спящия човек, но той нищо не казва, не чете. Като поставят книгата до очите на неговия двойник, спящият започва да чете книгата, макар, че сега не е пред него. Как ще си обясните тези явления? Ще кажете, че за да повярвате, трябва да видите това нещо. Има хора, които са правили тези опити и са проверили тези факти. Те са видели тия неща и са повярвали. Ако аз ви направя този опит, колко ще платите за него? Ще кажете да ви се направи опита даром. Не, даром не го правя. Аз искам за този опит най-малко сто хиляди английски лири. Иначе не искам да направя опита. Аз не искам тези пари, но ще ги вложа в една банка и ще се подпиша, че ако опитът излезе сполучлив, тогава ще получа парите. Сега дали ще дадете тези пари, това е въпрос. Но и аз тогава не мога да направя този опит. Сега вашето положение е подобно но положението, в което се намерил един маг от Европа, който казал за себе си, че има грамадни познания по окултни науки. Той ходил в различни общества и навсякъде разправял за себе си, че имал такива грамадни сили в себе си, че само с мисълта си могъл да спре експрес в движението му. Това ставало моментално. Той направил опита в Париж, дето имало много богати хора, от които взел скъпоценни камъни, златни часовници. Един ден той предприел опита: качил се с интересуващите се на експреса. В момента, когато всички очаквали от него да направи опита, той скочил от експреса, но експресът не спрял. Той задигнал скъпоценностите на богатите и избягал. Това са възможности. Било е време, когато човек не е виждал. Глистът вижда ли? Не вижда. Колко хиляди години е седяла тази идея – да прогледа, да вижда – в самия човек, за да се създадат от това интензивно желание на човека да вижда, очите. И ако ние продължаваме да желаем това, пред нас ще се отвори един нов свят. Като се отвори този свят, ние трябва да бъдем готови да го използваме. Не мислете обаче, че като се отвори този свят, вие ще видите царството Божие. Не, пред вас ще се отвори такъв свят, такива страхотии, каквито никога не сте сънували. Ако можете да минете благополучно през тези страхотии, зад тях вече се открива Царството Божие, онзи Божествен свят. За да виждате всичко това, трябва да бъдете голям герой. Голямо геройство се изисква от човека, за да мине през тази зона. Следователно могат да се отворят очите ви, но ако не

сте готови, ще се молите на Господ отново да се затворят.

Казвам: При сегашните условия на живота има нещо хубаво, посято в хората. Под думата „посято“ Христос разбира онова, което Бог е посял в човека. Нивата представя човека, а Словото, това е семето, което човек е посял, т. е. Бог е посял в човека. И запита господарят на нивата: „Откъде дойде този плевел?“ – „Враждебник човек го е посял.“ Под думата „враждебник“ ние разбираме черния човек, или както някои го наричат дявола. Някои питат, как да познават дявола? Много просто. Когато дяволът се яви, всичко около него става тъмно, а вътре е светло. Например, крадецът, който е откраднал отнякъде пари, на него е светло, но на онзи, от когото е откраднал, става тъмно. Когато на теб става светло, а на другите тъмно, как мислите, къде се намираш ти? Какво е твоето положение тогава? Истината, това е светлина. Но светлината подразбира едновременно и на мене, и на другите да е светло. Истинското благо е това, което едновременно е благо за всички. Щом едно благо е благо за мене, а не е благо и за другите, това е относително благо, или относително зло. От относителното зло едни не страдат, а други страдат. От религиозно гледище всички хора още не са дошли до идеята за Бога, за доброто, за любовта. Те нямат една обща идея за нещата. Верую̀то за Бога за едни, не е верую и за другите. Днес хората не схващат Бога като любов, която обединява всички. Казват, че Бог е създал всичко. Като видиш един човек, ти веднага го запитваш: „Ти вярваш ли в това или в онова? В какво вярваш?“

За мен е важно, като срещна един човек да зная, живее ли Бог в него или не живее. Като видя едно семенце от ябълка, на мен ми е приятно, защото зная, че Бог живее в тази ябълка. Като видя една круша или един грозд, мене ми е приятно, понеже Бог живее в тях. Под думата „семе“ аз разбирам доброто, което съществува навсякъде. Тъй щото, аз се радвам на доброто, дето и да го срещна и видя. Доброто е като един зародиш. В доброто е вложена Божествена сила. Та казвам: на всички хора е нужно приложение. Дайте свобода на Божественото у вас, на Бога да се прояви. [От] всички хора, каквито и да са те, се изисква свобода, да дадат свобода на Бога в тях да се прояви. Да не се страхуват. „Ама как ще се прояви?“ Това не е тяхна работа. Не питайте никого, какво е верую̀то му за Бога. Както се прояви, така ще го приемете. Ако дойде Господ при вас, какво ще ви каже? Ако сте богати, ще ви каже: „Дайте всичките си пари.“ – „Господи, аз какво ще правя?“ – „Раздай всичко, раздай и не питай.“ Когато дойде при сиромаха, Господ ще каже: „Вземи си торбата и тръгни след мене.“ На богатия казва да раздаде всичко, а на сиромаха казва да вземе чувалчето си и да тръгне след него. Той му казва: „Сега аз ще ти дам, защото дълго време си работил.“ Колко е добре човек да бъде благодарен. Кое е по-

хубаво: да дойде един човек и да ви донесе една Библия или една книга, ценна като Библията, или да ви донесе една сума от десет хиляди английски лири? Аз виждам, че всички ще предпочетете… Хайде, да не си давам мнението, защото ако си дам мнението, ще ви обидя. Ако искам да ви похваля, мога да кажа, че няма да вземете парите. Това е гадание. Но ако ви туря на изпит и не излезе работата така, както съм казал, гаданието не е на място. Книгата, която ви дава този човек, струва повече от десетте хиляди английски лири, защото в нея са записани великите закони на Битието. Щом има живот в себе си, човек може да придобие всякакво богатства. Ако ти си изгубил богатството си, но животът остава в тебе, ти можеш да придобиеш отново богатство. Но ако животът си си изгубил, а е останало в теб богатството, последното не може да ти помогне да придобиеш живота.

Следователно ценното в живота, е самият живот. Книгата, която ти дават, аз наричам книга на любовта. Като имаш тази книга, ти всичко можеш да придобиеш. Щом изгубиш тази книга, нещата стават непостижими. Щом имаш любовта, ти имаш връзката с небето. Представете си, че един беден човек има за приятел царя. Как мислите, какво ще бъде неговото положение? Този цар е благороден човек. Той влиза в положението на своя беден приятел и ще го направи пръв министър в царството си. От този момент бедният приятел няма да се нуждае от нищо. Царят, неговият добър приятел е предвидил всичките му нужди. Бедният няма да бъде вече беден: ще има хубава къща, добре мебелирана, слуга на разположение, ще има хубави дрехи и т.н. Питам: ако Бог е ваш приятел, ще останете ли гладни и голи? Как мислите, какво ще бъде положението ви, ако Господ бъде ваш приятел? Ще кажете, че не познавате Господа. Аз пък ви говоря за един Господ, когото всички можете да познаете. Казано е: „Това е живот вечен да позная Тебе Единного Истинного Бога.“ Това е една конкретна идея. За да познаеш Бога, ти трябва да имаш една форма, която да е облечена в надежда. За да опознаеш Бога, ти трябва да имаш сила, облечена във вяра. И най-после, за да познаеш Бога, ти трябва да имаш едно осмислено съзнание, облечено в любовта. Това са реални работи. Ние туряме тия реални неща между отвлечените.

Един ден идва при мен един господин, духовен човек, но закъсал, иска да му помогна материално. Казвам му: „Слушай, аз не обичам да помагам на хората материално, защото ако един ден [като] ги срещна, те ще си мислят, че аз ще си кажа: „Ето един човек, на когото някога помогнах и той сега има да ми дава.“ Той няма да бъде свободен.“ – „Не, ти говориш така, само за да се освободиш. Ти ми помогни сега и не философствай.“ Като го слушам да говори така, бръкнах в долните си джобове да видя има ли нещо. Той ме гледа – нямам нищо. „Бръкни – казва той – в горните

джобове.“ Той е умен човек, знае, че ако в долните джобове няма нищо, в горните все ще има. И така излезе. Намерих нещо в джобовете си и му го дадох. Той казва след това: „Учителю, ти си от тия хора, каквото кажеш, правиш го. Аз съм ходил при религиозни да искам нещо, но те ми казват: „Господ ще ти помогне.“ Аз не искам Господ да ми помогне, но вие трябва да ми помогнете.“ Ръкувахме се и аз го запитах: „Друг път ще дойдеш ли?“ – „Ако се намеря в зор, пак ще дойда. Сега отивам по работа.“ Ето защо, искаме ли да помогнем на хората, ние трябва да туряме нещо в долните и в горните си джобове, че когато искат да има какво, да им дадем. Нуждае се човекът в дадения случай. Преди няколко години пак дойде при мене един господин, закъсал и ми разправя положението си: „Бях на служба, но ме уволниха. Подадох друго заявление за служба, обещаха, че ще ме назначат, но трябва да почакам известно време. Сега трябва да отида при жена си и децата си, но не ми стигат 150 лева. Моля, обещайте ми, че ще ми услужите.“ Аз бръкнах пак в долните и в горните си джобове и му дадох исканата сума. След една година същият господин иде при мене и ми разправя същата история. Пак бил уволнен, пак дал заявление за нова служба и трябвало да отиде при жена си и при децата си, но не му стигала една сума. „Колко не ти стига?“ – „150 лева.“ Дадох му и този път. На третата година пак иде при мене и разправя същата история. Тогава аз го запитах: „Колко години все те уволняват и все търсиш служба, и все не ти стигат 150 лева за път? Вече три години наред ти разправяш същата история.“ След това му казвам: „Слушай, научи се да не лъжеш. Нито жена ти, нито децата ти те чакат, не са закъсали, но ти вървиш по пътя на своите деди и прадеди, които са лъгали. Ако вървиш така, за тебе ще е зле.“ Често хората постъпват така. За някаква малка работа те са готови да излъжат. Не, кажете в себе си: „Не, не се самозалъгвай!“ Някой седне да разправя, че собата му била малка, кюнците кадели, стаята му била тясна, не могъл да влезе вътре. И това е преувеличение. Дойде тези дни една сестра при мене да ми се похвали, че си купила нови ботушки, много евтино ги взела. После се връща да ми каже, че те държали много студено, измръзнали ѝ краката вътре. Поглеждам, аз съм психолог в това отношение и виждам, че тя турила на краката си коконски чорапи, много тънки. Казвам ѝ: „Събуй си ботушките, аз имам едни здрави, вълнени чорапи, които на мене са малко къси, ще ти ги дам.“ Тя се събува и виждам на единия ѝ крак, единият пръст отвън, там е скъсан чорапът ѝ. След това тя остана доволна, че ѝ станало топло.

Сега аз превеждам. Тънките, копринени чорапи, това представя лъжливото в живота. Тури това, което носи в себе си топлина. То е доброто, истинското в света. Казвам след това на сестрата: „Спазвай следното правило: студена глава, но всякога топли ръце и крака. Не оставяй краката си да изстиват, защото после ще се простудиш. Не щади

парите си за здравето. Купувай си вълнени чорапи, за да държат краката ти всякога топли.“ Помнете следното: Всички ония мисли, които влагаме в нашия ум, те трябва да носят смисъла на живота. Всички чувства, които влагаме в сърцето си, трябва да носят топлина и съдържание. Всички онези постъпки, които влагаме във волята си, трябва да носят стабилност. Постъпките ни да бъдат стабилни като българина. Всички вие днес се нуждаете от българския характер. Хората много се колебаят. Това показва, че те са непостоянни. Упоритостта е една черта, а твърдостта – друга. Те не трябва да се смесват. Твърдостта е божествено чувство, което всеки човек трябва да има в себе си. Като се вземе твърдостта на българина, справедливостта на англичанина, работливостта на германеца, любовта на славянина, добрата обхода на французина, песента на италианеца и ги съедините в едно, вие ще имате един пълен човек, с голямо благородство в себе си. На такъв човек може да се разчита. Това ни очаква в бъдеще. Всички блага, всички добри черти, които са развият, ще бъдат в бъдеще общо достояние на цялото човечество, както и на отделния човек. Това ще бъде общо достояние и за семействата, и за обществата, и за народите, и за мъже, и за жени, и за деца, но всички трябва да си поставите като задача да работите върху себе си, за да постигнете тия качества.

И тъй, поставете си за задача да служите с любов на духа си, с доброта на душата си и със справедливост на ума си.

Благословен господ Бог наш.
Тайна молитва.

Десета неделна беседа, държана от Учителя на
18 декември 1938 г. София – Изгрев

1938_12_21 Обич и преценка

ОБИЧ И ПРЕЦЕНКА

Сряда, 5 часа сутринта.
Отче наш
„Давай, давай“

Пишете върху темата: „Малки възможности и големи условия.“

Задава се един въпрос. Пишат някоя теза: Кои са ония сили в природата, които са създали човешката глава? Кои са ония сили, които са създали човешкото тяло? Вие си спомняте. Тези, които създадоха тялото, създадоха главата. Това са възможности. Но в една картина художникът не е създал всичко. Да кажем художникът нарисува картина, самото платно не е направено от него. При това тази картина има рамки. Рамките съвсем друг човек ги е създал. Пък онзи, който я окачил е друг. Де е самият художник? Може да е съвсем друг човек. Ние сега гледаме една картина, нарисувана на платното и казваме: „Художникът е направил.“ Сега казвам: Кое е онова, което художникът е направил? Казваме, че имаме три неща: форма, съдържание и смисъл. Всички казват, че животът има форма, съдържание и смисъл. Какво отношение има формата, какво отношение има съдържанието, какво отношение има смисълът? Вътрешните отношения какви са? Ако главата носи смисъла на нещата, ако дробовете – дихателната система носи съдържанието на нещата, ако стомахът носи условията или формата на нещата, той ги оформя. И тогава за стомаха, изобщо в религиозните книги, наричат го стомаха – „търбух“. За него казват, че Господ щял да го унищожи. Онези, които не разбират съдържанието казват: „Ще се унищожи нещо, не струва.“ Той не разбира. Всичките положения в живота стават във формите. Материалният свят е свят на постоянни промени. Една форма да се унищожи, нейната форма значи да се повърне в едно първоначално състояние.

Сега всички имате различни схващания. Какво нещо е състоянието на човека? Или състояние на английски казват „state“. На френски как се казва състояние – „etat“. В даденият случай състоянието на човека се намира върху две противоположности, между два полюса. Да кажем имате . Имате едно състояние, чувствувате, започвате от А да вървите към В. То е едно състояние. След като сте ходили този дълъг път вие се усещате уморен от пътя, то е едно състояние. Нито ви е много приятно, мислите сега какво да направите. Седите и казвате да ядете и да спите. Ако пък вземете някоя книга да четете или търсите нова работа, едно такова объркано състояние във вас имате. Не може да решите. Искате да излезе

отвън, да работите; гледате облачно, студено, казвате: „Днес не е за работа.“ Искаш да ядеш – няма нищо за ядене. Имаш само сух хляб. Пък сух хляб не се яде хубаво. Гледаш, при това, няма масло, няма яйца. Седиш, после дойде ти една философия, започваш да философствуваш. От яйцата започваш да философствуваш. „Защо Господ създаде света?“ Каква е връзката, тогава, между твоето състояние, между яйцата? Какво е направил Господ ти не знаеш? Ти не си бил там, когато светът е създаван. Искаш да проникнеш защо Господ създал света така. Питам, в дадения случай, ти защо искаш да ядеш? Ти казваш: „То е един подтик отвътре. Господ го направил.“ Тогава, ако Господ наложил ти една работа, значи ти няма какво да питаш. Някой казва: „Няма какво да питаш.“ И да питаш няма никакво разрешение. Ако вземете един гвоздей. Гвоздеят може ли да пита: „Защо ме забиват?“ Казва: „Какво съм направил? Нещо направил ли съм?“ Казвам: „Никаква пакост не си направил, искам да те туря на една служба. Аз ще те ударя, пък ти сам ще си пробиеш път, ще влезеш вътре. И като се заковеш, тук ще седиш, няма да излизаш.“ Гвоздеят казва: „Аз и да искам не може да изляза.“ За да го извадиш, клещи трябва. Казвате някой път, вземете хората имат разни състояния. Иде някой и казва: „Повишила се температурата, температура има.“ – „От де знаеш?“ – „Мерих я.“ – „Колко градуса е?“ – „37,5°, показва се. Стана два деня я меря. Първият ден беше 37,5°, а сега се е качила на 38°.“ Казвам: „Още по-хубаво.“ На 38 градуса вие още не можете да изпържите яйцата си. Защо именно 38 градуса температура е опасна? Като се намалява температурата, каква е нормалната температура? (– 36,5 градуса.) Туй абсолютно вярно ли е? За всеки организъм температурата не е еднаква. Различава се температурата. Тия инструменти различават ли температурата? Лицето най-добре показва каква е температурата. За пример, някой път, след като се повиши температурата, в тази температура има повече влага. Някъде има повече сухота и тогава, по някой път, очите стават стъклени, като на стъклото, виждате, че няма влага. Самите очи си показват, че няма влага. Когато има температура в тялото, тази температура може да произтича от някакъв вътрешен процес. Едно малко смущение в човека може да произведе един процес. За пример може да се тури идеята, че заболяло ви нещо. Започваш да мислиш, че нещо в дробовете има. Някой път, прободе те сърцето, тръгнеш и казваш: „Какво стана?“ Или някой път те заболи кръста, или някой път те заболи главата, или някой път те заболи коремът. Може от главата да е болката. Сега болката се дължи на нещо неестествено в човека. Щом те боли главата, щом смущението е в главата, главата не е причината за това. Всякога щом има главоболие, причината е в симпатичната нервна система. Всякога главоболието произтича от сърцето, от чувствата на човека. Всяка неестествена чувствителност произвежда главоболие. Всяка неестествена мисъл, произвежда коремоболие. Сега, в някой речник, в някоя научна книга може да ви кажат

какво мислят лекарите. Но причината е или в мозъчната система, или в симпатичната нервна система. Това са два полюса. Главата съдържа динамическите сили. Тя възприема от първия източник, от слънцето приема енергия, а пък симпатичната нервна система е свързана повече със земята, с магнетизма. Ако не функционира правилно нашата симпатична нервна система или стомахът, който е външно изражение, тогава вие не може да имате едно здравословно състояние. Пари за работа нямате. Представете си, че вие сте много деятелен. Къде ще проявите вашата деятелност? Вие имате желание да свирите. Трябва да имате пари. Трябва да имате ръце. Трябва да имате инструмент. Трябва да имате широко място, дето да си движите ръката. Ако сте свързани, какво ще свирите. Та симпатичната нервна система дава широчина, пари за работа. Туй, което го наричате разположение. Ти усещаш, някой път, приятно разположение. Искаш да пееш. Симпатичната нервна система може да те подкрепи. Тя е тази, виртуоз[а], който ангажира салона, дава обявления каква [е] програма[та], тя нарежда на какво ще се свири, свиква хората. Ако тези условия ги няма, къде ще се свири концертът?

Та казва[м], във вас, някой път, сърцето прави погрешки, може да събере публика, която ни в клин, ни в ръкав, не разбира нищо. Един български виртуоз дава в село концерт, свири нещо от Бах, от Моцарт. Селяните казват: „Свири си нещо, не го разбираме." Казват му: „Я ни посвири нещо от нашите стари песни, да разберем всинца. Туй е много хубаво, но не го разбираме. Посвири ни нещо тъй да ни стопли сърцето." Казвам, в човека, ако свириш едно нещо на главата, ще разбере по един начин. Ако свириш нещо на сърцето, ще го разбере по друг начин. На сърцето трябва да свириш нови мелодии. Сърцето колкото е идеалист, много повече е материалист. Сърцето казва: „Черно на бяло, само обещания не искам." Казва: „Тъй, същественото!" На сърцето, като му донесеш кошница с грозде, разбира: „Ето в тази кошница е Господ. Проявява силата си." Като изчезне кошницата казва: „Всичко се свърши." Сега какво трябва на човека в света? Какво нещо е правата линия АВ? Имате думата „Ум – ом". Това е свещена дума. „Ум" съдържа всичките качества на разумното битие. Той е един склад, от който ще изваждаш семето. Всичките семена, които са потребни, ще ги изваждаш. Що е сърцето? Сърцето това е нивата, дето те ще бъдат посяти. Да се изпитат тия семена. Някои хора мислят: „Защо ни е сърцето?" Може да те попита онази нива: „Защо ти е семето от хамбара?" Ако нямаш нива, ще остане така непроизводително. Та една мисъл в твоята глава, трябва да слезе в твоята симпатична нервна система, да влезе във физическия свят. Или другояче казано: Да влезе в сърцето, за да я опиташ. За да опиташ, тази нива трябва да бъде добре разорана. После трябва да има някои качества, на които ти да разчиташ.

Сега първото нещо, какво се изисква? Казваш: „Вяра.“ Но вярата се занимава със законите, да станеш силен в света. Ако ти не си силен, ти не може да си проправиш път. Вие искате да проправите вашия живот. Ако нямате сила, нищо не може да се постигне. Искаш да шиеш. Ти трябва да имаш сила да прекараш иглата и да знаеш как да я прекараш. Ако свириш, тогава трябва да знаеш как да свириш. Ако мислиш, трябва да знаеш как да мислиш. Да се мисли, вие мислите, че е лесна работа. Много трудна работа е да се мисли правилно, да съобразиш всеки път своята мисъл със своите чувства. Да ги наредиш, на една красива мисъл да съответстват красиви чувства и едно красиво чувство да съответствува на една красива постъпка, не е така лесна работа. Сега вие имате известна опитност, придобита от миналото. Имате известни мерки. Коя е мярката на една добра постъпка? Плодът, семето, който вие сте посяли, то е най-доброто семе. Семето, което има достатъчно енергия в себе си, не само да израсте, но туй семе трябва да даде един хубав плод. Казваме, че цел имало в живота. Какво се разбира под думата „цел“? Каква е целта? Целта каква ще бъде? След милиони години какъв ще бъде човек? След милиони години какво може да бъде от човека? Както и да мислиш, ние мислим, че след милиони години, човек ще бъде почти такъв, какъвто е сега. Това са наши предположения. След милиони години човек няма да бъде по-силен от Бога. Какъв ще бъде човек след милиони години?

Но представете си сега, че вас ви е студено на краката. Какво трябва да правите? Най-първо ще дойде мисълта, че трябва да имате вълнени чорапи и хубави обуща, това са външни условия. Питам: На един вол какви обуща има и какви чорапи има? Един кон какви чорапи и какви обуща има? Една кобила какви чорапи има? После казвате: „Дрехи трябва да имаме.“ Питам: Конят какви дрехи има? Коя е кройката, модата на тази дреха. Ние изхождаме от своето гледище и казваме: „Трябва да имаме дрехи.“ Какви дрехи трябва да имаме? Дрехата, това е човешкия ум. Ти може да носиш една копринена дреха и да се изпотиш под нея, ако знаеш как да чувствуваш, как да мислиш. Аз съм правил малки опити. Казвам, зависи от човешкия ум. Най-първо ще мислиш за природата. Няма да я считаш като един свой неприятел. И студа, който дошъл, няма да го считаш [не]приятел. За този големия студ, причината са хората. Топлите зими и студените зими зависят от хората. Лошото във вашата къща зависи от вас или от тебе, или от мъжа ви, или от децата. Ако собата не гори, причината сте вие. Ако дими коминът, причината сте вие. Някой път гори моята печка, но щом започне да дими, казвам, че са се задръстили кюнците, пълни са със сажди. Тогава взема, че извадя тия кюнци, очистя ги, за да става течението. Казвам, кюнецът е свободен. Казвам: Почиствайте често вашите вътрешни кюнци. Те се задръстват със сажди от вашето недоволство. Дойде някой, случи му се някакво препятствие. Наежи се,

започва да се гневи на Господа. Казва: „Защо Господ ме е наказал?“ Хубаво, ако си удариш крака в един камък, Господ ли те е наказал? Често идват тук мисли, да не седя на високо място. Всички имат добро желание някой път да ми услужат. Носят нещо, има една малка веранда, която е около метър широчина. Един взел и турил една стълба към запад. Тези, които [са] строили тази къща, не са имали на ум , че някога някой може да падне да си счупи главата, да ми създаде голяма беля. Не мислили да я направят 3–4 метра широка тази веранда. Някой дойде да говори с мене на верандата, и аз гледам назад да не стъпи, щото ако стъпи назад ще падне с гърба си надолу, ще се утрепе. Питам сега: Ако вашият мозък е тесен, коя е причината? Вие защо не се намесихте, когато се правеше къщата? Да кажете по-широка веранда да правят. После аз съм намислил какво да направя. Ще направя една врата, кой как влиза да затвори вратата и да няма условия да пада. Като рече да излиза да отвори тази врата. Той казва, губи си времето. Пък то е по-практично без врата, влиза и излиза бързо. Сега във всинца ви има желание, все искате да живеете добре. За да живееш добре, мнозина от вас сте досетливи, но не сте съобразителни. Някои от вас сте много съобразителни, но не сте досетливи. Две неща трябват на човека: да бъде досетлив и да бъде съобразителен. Каква е разликата между тях? Досетлив, усещаш, че имаш нужда от нещо, но не си съобразителен да видиш. Да кажем, едно дете боледува, казваш: „Трябва да се лекува.“ Досетлив си, но не си съобразителен. Не знаеш сега тази баня какво ще произведе. Не знаеш температурата. Съобразителност нямаш каква трябва да бъде температурата да се направи една баня. Или съобразителност нямаш за бъдещите последствия. Някой път искаш да кажеш нещо, но една дума може да кажеш, но не знаеш, не си съобразителен, тази дума какво ще произведе? Изисква се сега съобразителност. Казвате: „Ние сме набожни хора.“ То е вече на старини. В новите времена как трябва да говорим? От невежество страдаме сега. Ние не страдаме от много голяма ученост. Всичките са много учени. Чел някой роман, изисква се живот в този роман. От философско гледище казвате как трябва да се живее. Казвате, че жената трябва да обича мъжа и мъжът трябва да обича жената. Двама души едновременно не може да се обича[т]. Вие не разбирате закона. Щом се обикнат едновременно те ще се отблъснат. Единият ще бъде на запад, другият на изток. Любовта е положителна сила. Щом ти обичаш и тебе те обичат, вие ще се скарате. Вие искате хората да се карат. В дадения случай един може да люби, а другият какво трябва да прави? Другият трябва да преценява, да оценява неговата любов. Единият, който люби – другият трябва да оценява неговата любов. И тогава оценката е една сила, която привлича любовта. Между оценката и любовта може да се образува връзка. Казвате: „Аз искам и той да ме обича.“ Тогава, той като те обича, ти ще оценяваш любовта му. Тогава ще имате две сили положителни – любовта и оценката. Любовта на

А. Когато А дойде в В, В е оценката. Щом оценяваш, ето какво ще стане. Ти отиваш в един магазин, да си купиш плат. Онзи, който ти дава плата, той те обича. Казва: „Аз те обичам, ето един хубав плат.“ Ти, като вземеш плата ще го прегледаш, ще го прегледаш, ще го оцениш. Той ти дава най-хубавия плат, изработен от най-хубавата вълна, и тогава ти оценяваш този плат колко струва, 500–600, 800, 1000, 1200 за 1 метър. И тогава ти дадеш. Той ти дава, и ти като му дадеш 1200 лева, ти благодариш, че платът е хубав, и онзи е доволен, че добре е оценен плата. Хубаво, ако ти дойдеш и аз ти давам хубав плат, какво ще правим? Но този човек казва: „Аз имам доста плат, аз не се нуждая от плат, от пари се нуждая.“ Вие, някой път, не разбирате, вие искате Бог да ви обича. Вие сте на погрешна страна. Няма какво да искаме Бог да ни обича. От нас се изисква да преценим Божията Любов, оценка се изисква. Всички ние страдаме, понеже нямаме оценка. Един ден ще дойде ти да любиш. Като дойде да любиш, знаеш ли какво ще стане с тебе? Един виртуоз свири на сцената. Ти седиш на стола. Питам: Кой люби? Който преценява или този който свири? Ти си, който любиш. Ти седиш и преценяваш. Оценяваш онова, което той свири. Като го оцениш и ще му платиш. Ти си платил 45, 50 или 150 лева. Някой път дават 50 лева. А в изключителен случай някой път дават повече. Между този виртуоз и тия, които слушат става една вътрешна обмяна. Срещаш един човек, той ти говори за известни идеи, ти ще прецениш. Някой път вие усещате, след като сте говорили, усещате, че имало някакво недоволство. Казвате: „Не трябваше да говоря.“ Вие сте дали най-хубавите идеи. А ония хора казват: „За много глупави работи ми говори.“ Не преценяват идеите. Казват: „Не ме интересуват.“ Вие усещате вътре едно болезнено състояние, че не сте разбран, но онова, за което сте говорили, не е оценено.Не сте оценен. Всякога братството се образува, когато единият обича, а другият преценява любовта. За една любов трябва да имате преценка. Сега целият свят страда не от безлюбие. Няма преценка. Ти дадеш нещо, направиш нещо, не си оценен. Напишеш книга, никой не чете написаното. Направиш някоя работа, никой не я оценява. Нарисуваш нещо, никой не го оценява. Направиш някое добро, не си оценен. Кажеш хубава дума, не си оценен. Навсякъде не се оценяват хората. По твоя адрес ще намерят доста работи да кажат. Вие, като дойдете тук, някой път, не обръщате внимание. Тъй както виждам, ако сте в небето, вие не можете да бъдете в един клас. Тъй както сте облечени ще ви изпъдят. Дрехите ви не са както трябва да бъдат. И позата ви не е такава, каквато трябва да бъде. Не оценявате. Седите, навели сте се на една или на друга страна. Каква поза трябва да вземете? Сега вие, като се спрете, все държите тази философия да мине. Не, ще се намерите на тясно. Най-първо майката седи, иска да има едно дете, да го роди хубаво. Но свърши ли се въпроса с туй? Родено е детето. В света израстнало едно дърво, туй дърво трябва да принесе плод. Представете си сега, една млада мома седи и най-после дойде в ума ѝ

мисълта, и тя иска да бъде като майка си. Или, да кажем, един ученик, той гледа Учителя, иска да бъде учен. Знанието само по себе си ще дойде ли? Туй знание, ще трябва ти да ходиш в библиотеките, да търсиш книги. Ще срещнеш този учен човек, онзи, върху известни въпроси ще питаш, после вън в природата ще наблюдаваш, докато ти се осведомиш върху онова, което ти желаеш. Понякой път ние казваме, че трябва да служим на Бога. Как се служи на Господа? Слугували [ли] сте. От невидимият свят, понеже са много точни, казват: „Утре ще станеш точно в 4 часа, няма да спиш повече." Дойде 4 часа, отвън времето е студено, печка няма, и слуги няма, тънко си облечен, трябва да ставаш. Казваш: „чакай" – гледаш, гледаш, минало 5 минути. Вместо да станеш в 4 часа, ставаш в 4 часа и 5 минути. Казвате: „Няма нищо, 5 минути." То е доста голяма погрешка. Нито 5 минути по-рано, нито 5 минути по-късно. Точно в 4 часа ще станеш. Нито минута по-рано. Точно ще станеш. Или дадеш обещание някому, че ще идеш на гости. Точно ще идеш, няма да идеш по-рано, нито по-късно. Точно на време трябва да идеш. Тогава ти казваш: „Цял един час ще употребиш за молитва." Знаеш ли какво означава? То не е по силите ви, вие цял час да се молите. Ако вие можете да се молите 3 минути на свят, три минути да се молите от сърце, час не ви трябва. Казва: „Три часа седях на гарата." Ако един час ще седиш на гарата , какво ще добиеш? Чакаш трена. Седиш и се напъваш, молиш се. Молиш се – никакъв отговор няма. На телефона казваш „ало" – никой не се обажда. Казваш: „Три часа чакам." Като си чакал три часа, какво си добил? Трябва да имате способност. Най-първо нямате един опит. Искате да посетите един ваш приятел, някой казва: „Аз съм доста предвидлив." Искаш да посетиш някой ваш приятел, направете за 10 деня опит. Станеш, искаш да идеш до Стоян Драганов. Щом узнаеш накъде му е къщата, ще концентрираш ума си, ще видиш вкъщи ли е или не. Няма да питаш по телефона. Как ще разберете? Едно ви казва, че е там, а друго ви казва, че не е там. Как ще проверите? Стани и иди да видиш кое е правото – туй, което казва, че е там или туй, което казва, че не е там. Ако идеш там и той е там, туй което казва, че не е там, не е верно. Този, който казва, че не е там, не е верно. Някой път се случи, че като идеш не е там. Да знаеш в дадения случай там ли [е] или не е там. Аз да ви дам сега едно малко правило. Няма да го повтаряте. Аз не искам да повтаряте какво аз съм казал. Не повтаряйте нищо, но правете опити. Проверете дали е тъй или не. Щом човекът е там, то се познава. Вие ще усетите в слънчевия възел, като помислите за него, ще усетите че пълнота има, тъй както у насекомото обонянието е много силно развито и зрението е също. С обонянието усещат. Щом помислиш за твоя приятел, и ти помислиш заради него – между него и тебе, ако той е в хармония, ще се образува вътрешна връзка. Ще знаеш там ли е или не е там. Ако усещаш на слънчевия възел пълнота, като мислиш за него, там е. А ако усещаш празнота, не е там. Искаш, някой път, да се молиш. Същият

закон е. Може да знаеш ще бъде ли твоята молитва послушана или не. Щом речеш да се молиш, дойде една отрицателна мисъл. Сега Господ ще те слуша. „Аз ще се моля, Той Господ мене ще слуша, с мене ще се занимава.“ Питам: Ако няма да те слуша защо ще се молиш? Ако Той не те слуша, защо ще ходиш да безпокоиш другите, другите слушатели вътре. Аз искам обективно вие да разбирате. Аз не разглеждам сегашния ваш живот. Има един живот вътрешен, с който си хармонират нещата. Ти имаш едно състояние тягостно, нещо те подтиска и не може да се освободиш от туй тягостно състояние. На какво го отдавате? Казвате: „Някой дявол ме мъчи, някой ми изпраща лоша мисъл“ и т. н. Хубаво, тогава военните какво правят, когато ги обстрелва техният неприятел? Правят крепости, правят окопи, пазят се. Ако една лоша мисъл дойде, какво трябва да правите с тази лошата мисъл? От високите върхове, водата винаги слиза в долините и ни прави големи пакости. – Тия върхове да ги няма. Ако бяха обраснали върховете, тия пороища щяха да бъдат по-малки. Някой път зависи тия планински вериги какви са, изсечени ли са горите, зависи какъв ще бъде поройт от тази верига на планината.

Казвам, във вас, сега, досетливост имате. Една досетливост, която трябва да развивате и една съобразителност. Досетливостта е едно чувство. Досетливостта е на сърцето, а съобразителността е на ума. За пример вземете, някой от вас е пестелив. Пестеливостта и икономията, те са на място. Пестеливостта е досещане, а икономията – съобразителност. Пестеливият има едно качество, той като му дадеш държи го, а икономистът, той ще гледа като се харчи нещо, да се икономисва. Ако се харчат 4–5 кила захар, намалява на две кила. Или че хлябът отивал повече, икономия прави. А пестеливият като седне, той гледа, като вземе с лъжицата, по-малко да вземе. Пестеливият смята да има за утре, да не се изяде маслото, а икономистът гледа да не се харчи повече. Пестеливият гледа туй което има, той знае как да го употреби. Икономистът взема за в бъдеще някое перо да се съкрати, че да може да има ресурси. Да дойде да помага. Пък той трябва да бъде пестелив. Аз за пример съм много голям икономист, но не съм пестелив човек. Аз сега се уча като едно дете да пестя работите. Взема едно петаче, искам сега да развия чувството на пестеливост. Искам да дам цената на туй петаче. Искам в себе си да оценя туй петаче. Като икономист една сума от 100–200 лева, лесно е, но пестеливостта оценява малките работи. Много от вас сте като мене, пестеливост нямате. Някои от вас сте пестеливи, но не сте икономисти. То не е един недостатък, понеже, ако сме много пестеливи, пестеливостта ражда едно качество: човек да има, да трупа. Хора, които са пестеливи, дядо му, баба му, всички пестят. Някое старо петало, някой гем, някое старо седло. Казва: „Някога ще имам кон, ще трябва туй седло.“ Стомахът е пестелив, умът е икономист. Умът трябва да разполага с голям капитал. В

мисълта трябва да има икономия, в живота трябва да има пестеливост, да се не харчат Божествените енергии за каквото трябва и каквото не трябва. Не трябва човек да се смущава какво ще бъде един ден като остарее. Интересувате се какво ще стане с вас като остареете. Ще стане с вас точно това, което става с всичките хора. – „Как ще ме заровят?“ – Ще те заровят. Най-първо вие се плашите. Ако си оставите дрехата, кой ще я носи? Сега се плашите, защото вие, като сте живели на земята, ако някой ви носи дрехата, може да ви причини и голяма щета и голямо благо. Ако вашата дреха попадне в един добър човек, ще бъде благословение за вас, но ако попадне в един лош човек, който върши престъпления, вие ще се намерите в чудо. Всякога една дреха, която обичате, вие сте вложили нещо от вас. На туй основание като имаш дреха, не давай старите си дрехи да ги носи друг. Вземи една нова дреха, купи, да ти струва 10 пъти, отколкото да дадеш своята дреха. Ако е добър човекът – дай си дрехата. Но ако е лош човек, не си давай дрехата. Сега какво правило ще извадите? – Аз имам само едно палто. Ако си дам палтото, ако е някой светия, да прави добро на хората, но ако е престъпник, отива да прави зло някому.

На вас ви трябва сега досетливост. Вие не се досещате, че някой страда, пък не сте и съобразителни, не знаете, че туй страдание, което той има, то ще дойде и до вас. Вие имате един слуга, вие нито сте досетливи, нито сте съобразителни. Този слуга седи до вас, вие не знаете как да се обхождате. След 10 години, той ще стане министър-председател на България, вие не го знаете. Той е толкоз умен, вие се отнасяте с него грубо. Хукате го, че той е невежа. Той казва: „Един ден, аз, като се кача и аз, като дойда, на вас ще ви дам един урок.“ Един ден, като стане министър-председател, той ще ви създаде, на вас, всичките неприятности, какво ще правите тогава? Ако бяхте досетлив и съобразителен, да се отнасяте добре, той ще помисли: „Един ден аз имах един господар, който беше много добър, да му се отплатя.“ Та вие всички страдате, знаете ли от какво? Страдате от вашата недосетливост и вашата несъобразителност. Някой път дойде някой ангел от Небето, пероди се. Има лоши слухове за вас. Тогава от Небето изпращат един ангел, като слуга, доверено лице, да види дали тия слухове са верни или не. Този ангел ще дойде, ще ви стане слуга. Вие ще го хукате: „Невежа, де се роди, че [и] баща ти!“ Хулите го, той горкият седи и като се върне в Небето, ще занесе точно каквото говорите. Туй, което говорите, той го пише. Пише и ще се върне в другия свят да разправя. Имат данни вече. Сега във вас ще се зароди мисълта: „Трябва да бъда внимателен.“ Казва Писанието, че може да нагостите някой ангел. Някой път един ангел може да мине като пътник, вие ще се окажете недосетлив и несъобразителен, няма да го приемете, ще кажете „нямам на разположение нищо“, ще му покажете друго място. Казвате: „Идете на друго място, те са по-добри, ние сега не сме разположени.“ Сега всички вие се готвите за кандидати на

Небето, нали? За в бъдеще ще бъдете професори. Тогава как ще предавате уроци, как ще предадеш какво нещо е търпение. Аз, по някой, път наблюдавам, дойде някой човек, разправям дребни работи, мисля че той разбира. Казва: „Какво нещо е Любовта?“ Или пък някои от вас ги е страх от любовта. Казвате: „Не трябва човек да обича.“ Нямате ясна представа какво нещо е Любовта.

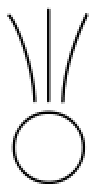

Любовта е една Божествена сила, която зло никому не прави, но вие, ако пречупите лъчите на Любовта, с които тя си служи, ако пречупите тия лъчи, образува се фокус и тия, събраните лъчи може да ви причинят известни страдания. Вземете майката, като има дете, постоянно я страх, да не иде някъде да падне, в някой кладенец да се убие, змия да не го ухапе, куче да не го ухапе. Където ходи детето, майката има едно лошо чувство. Където и да иде, майката казва: „Да не би да е умряло, да не би да е паднало, да си е счупило крака, или да не си е пукнало главата някъде.“ Туй е от прекалена любов. Всички хора страдат от прекалена любов. Аз гледам някой млад момък тамън се оженил, неговата другарка много красива; друг някой погледне жена му, него го е страх, някой да не би да има желание да му вземе неговата възлюблена. Бъдете уверени, никой от нас няма да ви вземе възлюблената, не искат хората. Вие само предполагате. Всяка душа си има по един възлюблен и тя търси своята възлюблена душа навсякъде. Казва: „Не е той.“ Най-първо се заинтересува и казва: „Не е той“ – търси друг – „и този не е“. Тя търси своето. Казва: „Щеше да ми вземе жената.“ Какво ще вземе. Казва: „Не е тя тази.“ Всеки търси тази, която Господ е предвидил. Всяка жена търси този, когото Господ е предвидил. Една философия трябва да ви говоря, понеже има един род. Българите по родовете са много богати. Сега изучават един нов закон в любовта. Някой път ще ви говоря за любовта. Едно становище има, което вие не знаете: Никой не може да ви вземе любовта. Онзи, когото вие обичате не може да ви го вземат, бъдете уверени 101%. В историята не е имало случай, когато онзи, който ви обича да ви разлюби, то е невъзможно. Вие сте чудни. Може да се отклони един Божествен лъч, но този лъч, който излиза, ако се пречупи, след туй пак ще има друго пречупване и в края на краищата този лъч, след пречупвания, пак ще вземе своята първоначална посока. Че някой погледнал някоя жена, какво от това? „Той погледна с вълчи поглед.“ – Че от де го видя, вълчият поглед? Той е търговец човекът, като погледне вижда грозна ли е или не е. Той не разглежда нещата от любов. Той гледа стоката каква е, може ли да спечели. Събере ги, намери 20–30 овце и всичките, след време, ще дойде

като търговец да ѝ взема кожата, издави овцете. Овчарят намерил всичките овце издавени. Това не показва любовта на вълка. Вълкът е много умен. Дългата муцуна показва, че е доста умен. Сега гледам някои от вас тук, казвате: „Пречупи ми се сърцето. Не ме обичат вече." Вие сте в заблуждение. Та вие не сте обичали да знаете какво нещо е. Вие дали ли сте си сметка дали обичате както трябва? Трябва да знаете дали обичате както трябва. – „Аз искам да ме обичат." Хубаво е, но за да ме обичат хората, аз трябва да бъда в състояние да преценя тяхната любов, да дам съответствующето. Ако един човек ме обича, и аз не преценявам, то е обида за Божествения живот. Не съм оценил Бога, Който е в този човек. Ще прецениш. В този човек, Бог се проявява. Казваш: „Пет пари не давам за неговата любов." Щом кажеш така, ще дойде всичкото нещастие на главата ти. Ако даваш преценка, ако препишеш качества, които ги няма, Любовта не пише престъпления. Казвате: „Какво се е влюбил в чуждата жена?" Че едно благословение е да се влюби. Ако той се е влюбил, то е от Бога. Ако той се е влюбил, пък лъже, лошото е в лъжата, че в името на Любовта лъже. Тогава не туряйте престъплението да кажете: „От Любов!" Аз го наричам това, безлюбие.

Та най-първо се освободете от онази идея да мислите, че Господ не ви обича. Вие нямате преценка за Божията Любов. Там са всичките ваши страдания. Научете се да преценявате Божията Любов. Дал ти Господ една глава, прецени и благодари за главата. Дал ти Господ дробове, прецени и благодари за тях. Благодари за краката, благодари за ръцете, благодари за всичко. Всеки ден познавай любовта, какво е от Него – запасът, кредит, което ви изпратил. Ако вие имате една хубава преценка за любовта, Бог ще ви даде каквото желаете. Ако нямате хубава преценка, тогава молитвата ви няма да бъде послушана. Сега напущаме ония човешките схващания. Тъй както живеем тук, никакъв резултат не може да имаме. Едно поколение може да се създаде от онези, които оценяват любовта. Когато обичам един човек, мислим за доброто на неговия ум, на неговите чувства. Искаме да бъде здрав, всичко да му върви. Не искаме да има излишъци в живота. Казвам, ако вие всички желаехте доброто един на друг, както вие мислите за себе си?! – Сега това е едно разсъждение. Аз не трябва да мисля за себе си, понеже се поставям в едно фалшиво положение. Казвам, кой ще се погрижи за мен, ако аз не се погрижа? Аз мисля другояче. Аз искам да използувам ония благоприятни условия, които Бог ми дал. Когато един човек ви обича, кой го заставя да ви обича? Кажете ми? Какво вие сте дали на този човек, за да ви обича? Вие нищо не сте му дали, той ви обича. Казвате: „Аз се чудя защо ме обича!" Няма какво да се учудваш, но трябва да прецениш тази любов. Ти си болен човек, вървиш, срещаш, този човек те обикнал. Ти ще оздравееш след 2–3 деня. Ти ще бъдеш здрав, то е Божественото. Ако този човек не беше те срещнал, не беше те възлюбил,

щеше да боледуваш. Господ, като те погледне с Любов, и те излекува. Хората с любов се лекуват. Като дойдат лекарите, искам да лекуват с любов. Кой как дойде, иска да лекува. Не може да лекуваш без любов. Любовта е в света, която лекува. Като срещнеш един човек, ако го възлюбиш, болестта си заминава. Ако срещнеш един сиромах човек, сиромашията си заминава. Ако срещнеш един лош човек и го възлюбиш, злото ще си иде.

Сега дойде една млада сестра, наежила се така, нахвърли се отгоре ми: „Твоето учение, казва, стана причина да страдам. В света аз можех да се повдигна, аз се заблудих в учението. Това щях да бъда, онова щях да бъда.“ Казвам: Тя преценка няма. Много лоша сестра е тя. Казвам ѝ: „И главата ти има да пати.“ Един факт. Наежила се така, мисли, че нямала импулс, нямала това, нямала онова. Импулсът от Бога иде. Казвам, на тази сестра съм дал повече отколкото трябва. Щом се даде на един човек повече отколкото трябва, той се опиянява. Пиянството се дължи на любовта. Ако един мъж го обикне една жена и тя го разлюби, той ще стане пияница. Той,от голямата тъга, като не знае какво да прави, понеже тя го е разлюбила, той ще иде в кръчмата и иска да забрави, че тя не го обича. Като мисли, че тя не го обича, постоянно се мъчи. Всичките мъчения, във вас са, че мислите, че не ме обича той, той обича друга.

Аз бих желал всички да се обичате и на свят да се обичате. Не като се обичате да виждате лошото. Като дойде някой да виждате лошите страни, това е преценка за хората. Едновременно правя преценка. Аз имам едно правило. Щом някой човек дойде, на тази сестра, като дойде при мене, рекох: „Радвам се – аз се проявявам такъв, какъвто не съм.“ Тя горката само гледа. Някой ден слуша, отвън гледа. Аз режа, режа, тя гледа да не слушат другите. Рекох: „Аз влизам в твоето положение. Аз ако бях в твоето положение ето как щях да постъпя. Ти, за да имаш една ясна представа, ще се поставиш в моето положение. Аз на твоето място, знаеш какво щях да направя. Ако искаш, аз ще те пратя в света, да те повдигна. На мене това не е мъчно. Но тогава ще имаш два пъти повече страдания, отколкото сега. Че да те повдигна да станеш първата певица в света, но ако тия страдания, които сега имаш, не можеш да ги носиш, другите как ще ги носиш?“ Тя не вижда, че с увеличението на Любовта, увеличават се и страданията, с намаляването на любовта, намаляват се и страданията. Като не обичаш нищо, не се смущаваш. А като го обичаш, току мислиш. Затуй в любовта, разисква се един разумен свят, да разчиташ. Като погледнеш един човек, да разчиташ, да не злоупотребиш с любовта. Като влезете в една къща, гледате, пазите, не се интересувате от никакви писма. Аз да ви кажа, един ден, ще имаме предметно учение, да ви прочета писмо, да ви продиктувам какво е писмо, да ви кажа: Преди толкова години вие се влюбихте.

Първото писмо тъй писахте, на лицето е написано, носите го. Едно последно писмо, с което свършихте, един скандал с любовта си и то е написано на лицето. Злото е там, че не се крие онова, което сме направили. Всеки го носи със себе си и се страхува да не знаят другите да четат. Може да четете колко писма са писали. Няма скрито покрито, за този, който знае да чете. И сега само пишете. Аз привеждам този пример, и търся причината къде е. Ще намеря къде е причината. Причината е там: Когато хората нямат любов към Бога, всичките противоречия произтичат от неоценката. Това е положително. Ние не оценяваме Божията Любов.

Виждам сега, в тази сестра, туй, външното. Спирам се, в нея има заложби, има нещо много добро, но туй, доброто в нея, тя не го вижда, тя вижда, че всичко е свършено. Една несполука има, тя не знае, че големите несполуки са носители на големи блага. Големите разочарования носят големи очарования. Големите нещастия носят големи блага. Когато Христос пострада, най-голямото страдание, което можеше човек да е имал, след него дойдоха най-големите благословения. Кой в света, има сега 500 милиона хора, които изпращат своите мисли и мислят така заради Него? С едно от най-големите страдания, които претърпя, Той казва: „Аз дойдох да положа живота си.“ И ние сме свободни да положим живота си, страданията ни ще определят нашето бъдещо благо. Аз ви съжалявам, ако не страдате. Ако сте от щастливите, аз ви съжалявам. Ако сте на земята от нещастните, аз ви поздравявам. На земята страданието е работа. Благото, то е Духовният, Божественият свят. Онези от вас, които са готови, досетливост трябва да имате. Не противодействувайте на Божията Любов, оценявайте я. Вие не знаете кое е онова, което разкрива Бог. Казвате: „Той да гледа снизходително.“ Вие казвате: „Господ защо ме остави пет пари да нямам. Че навсякъде ме унижиха. Какво е туй?“ И ти мърмориш постоянно. Господ те слуша. Той ти дал една отлична глава, талантлив си, имаш дарби и за художник, и за актьор, и за музикант, и за оратор, и за философ. Ти седиш, не развиваш дарбите си, мърмориш, че Господ нищо не ти дал. Не искам никой да се смее. Не искам никой да скърби. Не искам никой да самоосъжда. Искам от вас да преценявате Божията Любов в себе си, че е нещо Велико. Седя понякой път и беля си създавам. Преведох един пример за една млада сестра. Двама братя се заинтересували, намерили младата сестра, казват: „Я да видим, де ти беше съдран чорапа.“ Дойде сестрата и казва: „ Защо каза, че на палеца е съдран чорапа?“ Това ме интересува. От вън носят хубави дрехи, но чорапът е съдран. Тези, намерили я, да видят дали е действително, дали е вярно туй, което съм казал. Тя казва: „Защо ме изложи?“ Аз казвам: „Но аз не ти казах името, ако бях казал: еди-коя си сестра. Аз казах: една млада сестра на 19 години, дойде при мене.“ Тези двамата братя били ясновидци, намерили я. Рекох: „Че ти трябваше за тия, хубавите ботуши да обуеш здрави чорапи, а за

съдраните – съдрани чорапи.“ На себе си казвам: Не можех другояче да направя. Да кажех, че чорапите бяха копринени – не, бяха скъсани, това е една лъжа. Виждам – ботушите хубави, нови, но чорапите скъсани. Не са вълнени, отвън 10 градуса студ. Тя казва: „Изстинаха ми краката.“ Че как? Коригирам, една истина е това. Рекох: „Сестра, обичам и ти да не лъжеш, като констатираш фактите. Ако видиш, че чорапът е съдран, кажи: „съдран е“, ако видиш, [че] здрав е чорапът: „здрав е чорапът.“ Говорете туй, което е, нито го преувеличавайте, нито го намалявайте. Рекох: Може би и твоите акции се подигат. Щом вземем някого за пример от вас, вече акциите се удвояват, подигат се. До сега са били 10–20, стават 30–40. Като туриш 30–40, 100 пъти се увеличават акциите. За пример, ако някой бил бедняк, имал 100 лева на месечно, щом ви взема за пример вече ще имате два пъти, два пъти ще се увеличи заплатата. Да имате 200 лева. Какво лошо има? Та вие се плашите да ви вземат за пример. Давид е поставен за пример. Толкоз хиляди години направи една погрешка и всеки, който чете Библията, говори си този пример. Носил ли си този пример? И за Аврама, че казал една лъжа. Казал за жена си, че не му е жена, ами че му е сестра. Няма скрити работи. Авраам бил адепт, учен човек, но една лоша постъпка, казал за жена си, че му е сестра и стои там. Казват му: „Защо казваш, че не ти е жена, а каза, че ти е сестра? Щях да направя едно престъпление.“ „Ако вземете всичките полици“, казва Господ на един от пророците. Колко деня му каза да седи? Един стих има, после казва: „С човешка светлина ще си печеш хляба. Хайде, казва, давам ти.“ Как ще обясните вие? Сега ще се спра върху нещо: Преценка трябва да имате, да оценявате Божията Любов. Тогава онези, които обичате, преценявайте любовта. Никога не подценявайте любовта на когото и да е. Не подценявайте Любовта на никого. Любовта е нещо свято. Няма нещо по-свещено от Любовта. Няма нещо по-свещено, по-красиво от Любовта. То е смисълът на живота. Дето и да се прояви тази Любов, тя е достояние на целия човек. Всеки, който се е влюбил, то е достояние на цялата човешка любов. Тя не е единична. Любовта ще бъде достояние на всички. Заради мене всички да се влюбват и да оценяват Божията Любов. Две сестри не може да се любят. Едната ще бъде оценител. Любовта трябва да се оцени. Ако А люби – В трябва да бъде оценител. Ако В люби – А трябва да бъде оценител. Тогава, за да оценим един човек, той трябва да ни обича. И след като го оценим добре, само тогава ние може да го обичаме. Защото в нас Бог ще дойде, да ни прецени. Бог засега ни обича, но съдбата в Бога ще дойде, когато дойде да преценява нашата любов. Бог, когато обича, не съди никого. Казва Писанието: „Отец не съди никого, понеже всички обича, всички му са мили.“ Когато дойде Бог да преценява нашата любов, тогава ще дойде съдбата. Ние, като Го обичаме, ние ще покажем до колко сме разбрали Неговата Любов. И ще дойде преценката. Изпитанията идват само тогава, когато Бог преценява нашата любов. Хиляди години вие сте

правили погрешки, Бог дума не е казал. Де се е явил Господ досега да ви каже? Много духове са се явили, но Господ досега нищо не ви е казал. Дошли хората със своите умове, които са ви съдили, но досега Господ нищо не казал против вас. Той ви вижда, понеже сте негово творение, вижда вашата слаба страна и веднага коригира. Всичкото ваше недоволство коригира. Дава ви повече и повече и един ден ще завърши тази картина. И тогава вие, за завършената картина, трябва да проявите любовта си към Него, пък Бог ще ви прецени. За пример да бъде Божията Любов, когато Бог ще преценява. Любовта ви да бъде за пример и любовта ви да отговаря на онази оценка, която Бог ще даде. Бог ще ви тури на едно място да извършвате някаква служба. И като Го обичате, Той ще ви преценява. И като ви прецени, ще ви тури да работите тогава. Ако вие не сте готови, не можете да извършвате тази служба, тогава ще се подцени любовта ви.

Първото нещо сега, Любовта е най-хубавото за ума. Аз гледам тук мнозина казват: „Този брат е много нервен." Тук нервни хора не трябва да има. Този брат като срещнете, прати му хубава мисъл, намери в него една хубава черта и кажи: „много добър брат е", оцени хубавото. Ако всички се оценявахте добре, не щеше да има нервни хора, подозрения не щеше да има и никакво подозрение не щеше да има.

Досетливост – широчина на сърцето ни.

Съобразителност – светлина на ума ни.

Тогава се молете на Господа да имате една ясна представа, да имате една преценка за Любовта. Когато видиш, [че] някой те обича, да прецениш и да кажеш: „Един ден желая и аз така да проявя любовта си." Вижте онази майка, тя не искаше да окаля ръцете си някъде по-рано, а какво не върши Любовта! Майката в любовта си за своите си деца, каля си ръцете. Един ден, това дете като израсте, ни най-малко не преценява майка си колко пъти е окаляла ръцете си в неговите нечистотии. Не преценява това, и дъщерята да прецени майка си. Ние трябва да преценим Божията Любов. В греховете, престъпленията ни Бог дума не е казал. Някой път казваш: „Аз не искам да живея." – Ти си един неблагодарен човек. Не преценяваш благата. Благодари на Господа и кажи: „Какво съм направил досега за Господа!?" Ако имаме една постоянна преценка! Този Господ иска ние да имаме едно благодарно сърце, за всичко онова, което ни е дадено, в дадения случай. Бог е предвидил за нас неизчерпаеми богатства, от нас зависи как ще ги използуваме. Преценявайте, оценявайте Божията Любов. Преценявайте любовта на вашите ближни, преценявайте любовта на вашата майка, на вашите братя, на вашите слуги. Оценявайте любовта и на

животните, на всичко оценявайте любовта, за да дойде Божието благословение. Този е пътят, по който ще дойдат Божиите благословения. Ако не оценявате, Божиите благословения не може да дойдат. Ако оценяваме, здравето ще дойде. Ако оценяваме, богатството ще дойде. Ако оценяваме, щастието ще дойде. Ако оценяваме, всичко ще дойде. При оценката на Божията Любов, всички са радостни и весели. Сега казвате: „Как ще бъде туй, как да го направим?“ Най-лесната работа е. Ако вие направите една баница, трябва ли да ви кажа как ще я ядете тази баница. Или ако ви донеса хубаво грозде, трябва ли да ви кажа как да го ядете. Може да го поставя пред вас и вие вече знаете как да го ядете. Вие си имате правила.

Когато идете някъде, не се отнесат добре с вас, и казвате: „Той не постъпи добре.“ Как трябва да постъпи? Точно както сте преценили, така трябва да постъпи. Иде вкъщи, и ти направиш. Казваш: „Той, тъй не трябваше да постъпи, така не трябваше да направи.“ Той, като дойде, ти започнеш да проявяваш любовта. Прояви я тъй, както ти си я преценил. Всички имате едно правило вътрешно. За пример, кога може да преценявате добре любовта на един човек? Ти си много внимателен, щом преценяваш добре любовта. Казах на една сестра, рекох: „Слушай, първото същество, което няма да обичам си ти.“ Казвам, аз, който не я обичам, правя ѝ добро, което някой който я обича не може да ѝ направи. В безлюбието си искам да ѝ покажа, [че] Бог и в безлюбието, ми прави по-голямо добро, отколкото другите с най-голямата си любов. Аз искам да ви кажа: Не ви обичам, как ще ви обичам, вие не пеете хубаво. Как да ви обичам, като не пеете. Как ще ви обичам, когато вие не сте се очистили, не сте се умили. Как да ви обичам, като вие не сте облечени хубаво, неглиже ходите. Искате да ви обичам. В Любовта има нещо велико. Най-първо с лицето си няма да дойдем. Аз забелязвам, аз говоря, а той казва: „Дрънкай си ти колкото искаш.“ (Учителят си маха ръката.) После, всяко помръдване показва мислите му какви са. В мене няма желание да лъжа никого. Лъжите на хората се явяват от съображенията на хората. Трябва да се затвори радиото за тях. Душата ви трябва да бъде отворена за Божественото. Понеже имате дадено и понеже не сте работили над себе си. Работете над себе си. Мнозина от вас имате способности да намерите къде се крие златото – не сте го намерили. Мнозина от вас имате способности да намерите къде се крие маслото в земята. Мнозина от вас имате способност, знаете как да лекувате. Ботаника не сте изучавали. Мнозина от вас имате дарби за минералогия, но не сте изучавали. Ще изучавате законите в минералогията. Има известни закони, които трябва да се изучават и в растенията. Има известни закони, които трябва да се изучават в светлината, в топлината, в хората, навсякъде.

Та онова, което Бог е вложил, Бог във вас, оценявайте го, преценявайте го. Да се даде хубава преценка. Сега турете си мисълта, като дойдете идущата сряда, да видите преценката, която сте дали. Да направите една тема на челото си, на лицето си, една тема без писмо, каква преценка сте дали за цяла една седмица. Да дадете една преценка за любовта. Прекарайте в живота си всички онези, които ви обичат, Господ, Който ви обича, ред поколения, как сте ги преценили вие. Гледам някоя мома щом се влюби в един момък, казва: „празна му главата, казва, не го обичам." Тя няма какво да го обича, тя трябва да го прецени. Той тича. Защо тича горкия? Защо тича момъкът подир момата, аз да ви кажа. Аз гледам малките деца, при някое дърво, при някоя круша, гледа я и мисли. За какво мисли? Обича туй дърво. Привлякло го е. Мисли си като вземе някое камъче и го хвърли, да падне някой плод. Тръгне момъкът подир момата, понеже иска плод да вземе, да го тури в джоба си и да си замине. Какво лошо има. От слънцето излиза известна енергия. От всяко същество излиза известна енергия и не вземайте нещата буквално. От тази мома излиза магнетическа сила, от която той усеща, че има нужда. Той не може да си даде отчет, но нещо го привлича, когато [докато] вземе всичко, което му е потребно. Онзи, който [е] замръзнал, се приближава при собата да си вземе от това, което му е потребно. Няма нищо лошо. От изобилието, което е в нашата душа, мнозина трябва да се възползуват от туй изобилие, понеже то е Божествено. Но никой път, няма право да безпокои, няма право да се нахвърли отгоре и да взема, той не преценява. Казвам: Не се нахвърляйте, всички сте умни. Не се нахвърляйте във вашата преценка. Та в сегашния век, ние сме накрая да преценим Божията Любов, да преценим нашите приятели и каквато преценка дадем, с това ние ще определим нашето бъдеще. С преценката на Божията Любов, с преценката на нашите ближни, на нашите приятели, ние ще създадем нашият бъдещ живот. Каквато преценка дадете, такова ще бъде и вашето бъдеще. От преценката зависи.

Това е астрологическата наука, която описва възможностите. Преценките ще дадат ония възможности. От преценката Бог ще ви даде Своето благо. Когато блудният син се върна при баща си, казва: „Злоупотребих с Любовта на Баща си, аз не съм достоен да се нарека „син". Ще взема най-долното място, готов съм да работя като един от слугите. Аз съм готов да работя в Твоят дом, като слуга и ще ми бъде приятно да бъда слуга, само не ме изпъждай. Не искам да бъда син, но като един добър слуга." Синът оценява Любовта. Баща му, понеже той оценява Любовта, прегръща го, целува го, и направи угощение, че синът е оценил Любовта на баща си. И аз се радвам, че той е разбрал любовта на баща си, и че я оценил. Бащата се радва, че в сина се раждат условия за една правилна любов, която ще има към баща си. Преди казваше: „Искам да замина, не може при тебе да

живея, тук не мога да бъда щастлив, тук не ме оценяват.“ Сега казва: „Оцених го!“ Можем да живеем между хората, когато ни оценяват. Можем да живеем в един свят, който ни оценява. Можем да живеем в един свят ако любим, те са две неща: да обичаме и да оценяваме. Да обичаме и любовта ни да бъде добре преценена.

Преценявайте в себе си, в своя ум, в своето сърце, в своето тяло. Направете една оценка за Божията Любов. След туй ще дойде оценката за любовта, която вие трябва да покажете. Преценката на другите хора, която трябва да дадат.

Добрата молитва.

Задръжте в ума си мисълта: Всичко онова, което се случва с нас, е за добро.

12 Лекция от Учителя,
държана на 21 декември 1938 година
София, Изгрев

1938_12_23 Трите закона
лекция на Младежкия окултен клас

ТРИТЕ ЗАКОНА

Отче наш.

Имате ли зададена тема? – /Нямаме./ – Тогава всеки да пише върху една свободна тема. – /Изпяхме „Духът Божи“./

Какви бяха положенията на миналата лекция? – /Каза се./

Основната черта на търпението коя е? Търпеливият човек е волев човек. Човек без воля търпелив не може да бъде. Човек без организирано тяло, човек търпелив не може да бъде. Често смесват неволята с търпението. Казват „търпелив човек“ за тоя, който търпи неволя. Неволята всички я носят. И да имаш ум, и да нямаш ум, всеки носи неволята. В неволята всички са гениални. Талантливи и гениални са хората в носене на неволята. Голяма неволя, значи има много да учи той. Отде дошло на ума на човека да казва „не-воля“? Щом като е неволя, тогава е воля. Но там имате този закон неволя, имате плюс и минус. В неволята има един, който налага неволята. Защото неволята иде от волята. Неволя станала, понеже някой налага своята воля, друг изпълнява не своята воля, но чужда воля. Плюс и минус, и какво дават? Представете си, че аз не зная нищо по математика, профан съм, сега вие може да ме осветлите. Неволята има противодействие. Минусът представя едно пасивно състояние, човек, който седи на едно място. Казва: „Оттук не се мърдам.“ Болният казва: „Оттук не се мърдам.“ Че той и да иска да се мърда, не може. Той се мърда само насам, натам, не може да ходи. Човекът, който носи неволята, няма своя воля. Следователно, онзи, който му налага неволята, той иска да развие в него волята. Защото волята отпосле е дошла. Тя е дошла от неволята. Един човек, който дълго време имал неволя, който страдал, той става активен.

Та превеждат един пример. Един млад момък, който бил ням, не можел да говори, майка му един ден го праща за дърва в гората. Отива, насича дървата. Иде горският и му носи позволителен билет. Той го забравил, гледа го и мълчи. Казва: „Кой ти позволи да сечеш, дай позволителното си.“ Онзи мълчи. Тогава горският започва да го бие, така го налага, докато немият проговорил, казва: „Не ме бий.“ В обществото никой не могъл да го накара да проговори. Връщат се вече, немият проговорил. Значи, като го бил, онзи иска да се освободи, казва: „Няма защо да ме биеш.“

Та казвам: Често и вие не знаете да говорите. Някои хора изобщо не

говорят. Та в туй отношение страданията в природата са турени, за да се усилят. Всички хора със слаба конструкция трябва да страдат, за да се усилят. Но туй страдание трябва да стане прогресивно, постепенно да се усилва, не да дойде изведнъж. Постепенно, когато идат страданията, усилват човека. Онези хора, които постепенно са страдали, техният организъм е много по-жилав. Всякога, когато страдате, търсете един изходен път. Намерете една причина защо страдате. Всяко страдание в природата, в органическия живот, може да дойде по няколко причини. Страданието може да дойде от една крива мисъл, може да дойде от едно криво чувство, може да дойде от една крива постъпка. Или някой път страданието може да дойде от една силна воля и от една слаба воля. Пък страданието може да дойде, когато човек има естетика, обича хубавото и красивото, и от него може да дойде страданието. Допуснете, че ония хора, които обичат красивото, изящното, винаги в тях има желание да се носят с по-тънки дрехи. Те не обичат дебели дрехи, тънки, изящни, да прилепнат до тялото. Представете си, че излизат с тънки дрехи, за да бъдат угледни. Изведнъж температурата падне 20 градуса под нулата, какво ще стане с техните тънки дрехи?

Или понякой път се проповядва едно учение, че трябва да имаме добро мнение за хората. Добро мнение за кои хора ще имаме? Мислите ли, че всеки човек, който носи глава, е човек? Или мислите ли, че всеки човек, който мяза на човек, е човек? Под думата „човек“ ние разбираме разумно същество, което не обича да греши. То е човек. Човек е този, който иска да живее по закона на любовта. Един човек, който няма желание да използува никого. Казвате: „Да обичаме всичките хора.“ Как ще обичаш една змия, която хапе? Как ще обичаш една отрова, която разрушава човека? Как ще обичаш един мухлясал хляб? Или как ще обичаш онова, което изгаря? Казвате: „Да обичаме хората.“ Под думата „обичай“ разбираме всичко онова, което е разумно в света. И в себе си е същият закон. И в себе си обичай всичко онова, което е разумно. Казвате: „Човек трябва да обича себе си.“ Обичай в себе си всичко онова, което е хубаво, красиво, добро, изящно. Но като намериш нещо, което не е хубаво, изпъди го навън. Например, как ще обичате един нетърпелив човек? Или как ще обичате един мърморко? Или как ще обичате един, който е недоволен? Каквото и да му направиш, той е недоволен.

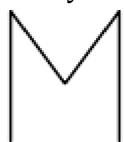

Сега, нали в 20 век ще се научите да мислите? Фиг. 1В буквата М имате четири линии, както се пише на български (Фиг. 1). Какво означава първата линия, която отива нагоре вляво? Втората линия къде отива? –

Вдясно. Третата пак вляво и четвъртата пак вдясно. Питам: Тия линии, които отиват вляво, какъв е техният ефект в геометрията? Какъв е ефектът на тия линии, които отиват вдясно? Например, вие вървите по пътя си и залитате вдясно. Ако паднете на дясната или на лявата страна, какъв ще бъде резултатът? Но представете си, че вие паднете, не може да не паднете. Навождате се наляво или надясно, вие правите две упражнения. Вие имате една опорна точка и се навождате наляво и надясно, към едната и към другата страна. Значи в туй навождане вашето тяло се упражнява. Във всяко едно наклонение, което може да направите в природата или ще изхарчите, или ще придобиете, плюс или минус ще имате. Като се навождате на една страна, вие давате, от другата страна възприемате нещо.
Фиг. 2

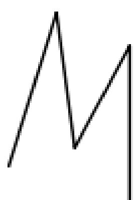

Тогава буквата М, ако се пише така геометрически (Фиг. 2), какво ще изясните? Първата линия е издигната по-високо, другите две са по-ниско, по-малко. В хиромантията дават изяснение, че когато първият крак на тази буква е издаден, тогава човек повече мисли за себе си. На първо място туря себе си. На второ място туря другите. Значи той не е демократ, той е аристократ. Аристокрацията на първо място, демокрацията – на второ. Ако М-то е така написано, че вторият крак е по-високо, тогава този човек е демократ. На първо място демократизмът, на второ място аристократизмът. Питам: Ако ти поставиш себе си на последно място, туй първо място с какво ще бъде заето? Казва: „Давам му първо място. Давам му първо място в науката. Отговаря той на това място.“ Казва: „Той е учен човек.“ Лингвисти знаят по седем, осем езика. Аз зная десет езика, но десет езика по 4–5 думи, зная ли ги? Каже едно изречение на френски, знае ли той езика? Думата „говоря“ на български започва с Г, на френски започва с Р, а на английски имате SP, две съгласни, какви са съображенията сега? С две съгласни ли трябва да бъде думата написана или с една съгласна? S в английски език показва гъвкавост в практиката, наляво и надясно да знаеш как да оперираш. После, след като знаеш как да оперираш, прябва да знаеш как да го държиш. Французинът казва, че не е потребно само да знаеш как да го държиш. Англичанинът казва, не само трябва да държиш едно нещо, но трябва да бъдеш гъвкав, да знаеш как да го употребиш. Англичаните в постъпките знаят как да постъпват, много са гъвкави. Тяхната политика е изящна. Ако ти две съгласни трябва да произнесеш хубаво, ти си гъвкав човек. Някои от вас, които не са гъвкави, трябва да казват SP, които нямат дипломация. Някои от вас казват: „Аз съм откровен човек.“ – Значи без запушалка. Със запушалка или без запушалка трябва

да бъде човек? Ако си откровен, без запушалка, всичко, каквото туриш вътре, ще излезе. Сега някой от вас е откровен. Какво разбирате под думата „откровен“? Значи човек, който нищо не крие. Откровен човек е онзи, който няма никаква задна мисъл да скрие, да направи някакъв капан. В открития човек всичко виждаш. Като влезе, не може да се боиш. Мишката като излезе, има капан до дупката, направен хубав, лъскав, после в капана има малко за ядене турено. Какво мисли мишката? Провидението нещо донесло за мишката. Започва научно да го разглежда, влиза в капана, казва: „Божието провидение“, пък излезе. Ако играе друга мишка, казва: „Дойде едно голямо благословение за нас.“ Какво? – Кашкавал турен вътре. Като го обикаля, казва: „Чакай да видя.“ Божието благо да го откъсне. Като го откъсне, затвори се. Най-първо беше откровен, отворен, после става закровен, затворен. Дяволът всякога в началото е откровен, по-откровено същество няма, но в края на краищата е закровено. Открит е значи, като те хване, казва: „На мое разположение си.“ Веднъж гледах една котка, хванала една мишка, седи, аз разсъждавам. Гледам я в очите. Като ме погледне, започва да се опасява, да не би да стана съучастник. Казва: „Хванах я, знаеш ли колко време ми взе, докато я хвана? Пък ти искаш да участвуваш.“ Казвам: Туй, малкото мишле, пусни го на свобода. – „Как ще я пусна, да не бъде толкова глупава, искам да си поиграя малко с нея.“ После казва: „Имам си някакво намерение, ще я пратя да се учи в котешкия свят.“ Казвам: Пусни я. – „Не искам да я пусна.“ Аз зная слабостта на котките каква е. Отрязвам едно парче от прясна риба, като я хвърля рибата, тя пусне мишката. Хване рибата, но като изяде рибата пак търси мишката. На мишката казвам: Не чакай какво ще стане с рибата. Тя седи така и гледа. Казвам ѝ: Няма какво да си мърдаш муцуната. След това скри се. Котката ходи насам-натам, търси я.

Често и ние сме от ония същества в света, когато не искаме да извършим волята на природата, Божията воля. Хванал си една работа и мислиш. Казваш: „Всичко зависи от тази работа.“ Дали зависи от тази работа или не, то е въпрос. Казват ти: „Пусни тази работа“, ти не искаш да я пуснеш. Казвам: Всяка една мисъл, която минава през вашия ум, вижте дали тази мисъл може да остави едно качество във вас. Фиг. 3

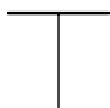

Всяко едно страдание е дотук (Фиг. 3), Фиг. 4щом мине отгоре (Фиг. 4),

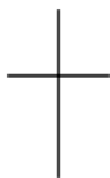

страдание няма, тогава се образува движение. Там, дето има движение в

природата, страданията изчезват. Дето се спъва движението, има страдание. Всякога човек се дразни, когато се спъва движението му. Направете един опит. Вземете най-спокойния човек, ако тръгне и върви по пътя, ако спрете движението му, този човек се дразни. Веднага се зарежда едно неприязнено чувство. Значи, ако вие вървите и когато затънете, ако знаете да направите една линия, изведнъж да се завъртите с единия си крак, във вас няма да се зароди страдание. Понеже като изгубите вашето равновесие, като паднете на земята, ще имате страдание. Дето се ударите, ще чувствувате малка болка. Ако се завъртите на крака си, вие ще избегнете едно страдание.

Та казвам: Когато се движите, не трябва да се движите много бързо. Понеже бързината ви трябва да съответствува. Когато искате да се спрете на едно място, трябва да разбирате този закон, да се направи един кръг. Да кажем, вие седите, но всички ще образувате един кръг и около вас има постоянно движение. Вие се движите. Ако един човек седне близо до вас, който е в дисхармония, неговите чувства са обратни на вашите, вие не може да го търпите, понеже неговите чувства са обратни на вашите. Той може да е близо до вас, но неговите мисли са съвсем други. Неговите желания са съвсем други, този човек не може да го търпите. За да търпите един човек, неговите мисли трябва да са хармонични с вашите, не еднообразни, но да се движат в същата посока. Та казвам: Когато в човека се произведе едно вътрешно раздвояване, то се дължи на същия закон. Ако вашето сърце не върви в една и съща посока с ума, ако вашите желания не държат посоката на ума, тогава има един разрив в сърцето, ражда се една вътрешна борба. Мислиш едно, сърцето желае друго. Някой път и волята държи трета посока. То е най-голямото страдание, което може да дойде в човека. Та на първо място координирайте вашите движения. Да координирате движението на вашия ум с движението на вашето сърце, движението на вашето сърце с движението на вашата воля. То е възпитание. Казвате: „Човек да се възпита.“ Във възпитанието трябва да се координират вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки. В координирането на мислите, човек винаги е способен, той има достатъчно светлина. Когато мислите са достатъчно координирани, ще видите, ще имате достатъчно светлина. Когато чувствата са координирани, вие ще имате изобилно топлина, когато вашите постъпки са координирани, ще имате сила. Най-първо трябва да се яви светлина, после топлина, след туй силата на волята. Силата на волята се явява от координираните действия, тогава се проявява силата на човешката воля. Когато постъпките ни не се координират, силата не може да се прояви.

Например, някой път вас ви отслабва паметта. За отслабване на паметта има разни причини. Във вашия мозък има (по-малко) светлина, отколкото

трябва. Паметта отслабва по единствената причина на малкото светлина и на малкото топлина. Следователно, трябва постепенно да се усили светлината на ума, мислите в ума трябва да започнат да се координират. Концентрацията не е нищо друго освен да се осветли един предмет в ума. Да се концентрираш върху някой предмет в ума, значи този предмет да е добре осветлен. Един красив извор трбява да привлече вниманието. Спираш се при извора и мислиш. Съсредоточиш се. Ако този извор не е тъй открит и местността не е красива, и твоята мисъл няма да се привлече. Та казвам: За да се усили вашата памет, непременно трябва да внесете мисли, които са добре осветлени. За да се усили вашето сърце, трябва да внесете чувства, които са добре стоплени. Под думата „топлина“ ние разбираме онази нормална топлина, през която животът се проявява. Под думата „светлина“ разбираме онази, нормалната светлина, през която животът се проявява. Под думата „сила“ разбираме онази сила, чрез която животът идва вътре в човека. Силата е потребна, за да се проявява, за да се прояви животът. Мисълта, чувствата и силата, това са условия, при които животът може да се прояви, тъй, както ние искаме. Ако мисълта не е права, има една малка светлина; ако чувствата не са прави, има една малка топлина; ако постъпките не са прави, има една малка сила. В постъпките трябва да имаш сила. Тази постъпка, която няма сила, тя не може да постигне своето предназначение.

Да допуснем, че вие сте слабоволни, какво трябва да напишете геометрически? Щом си слабоволен, започни да пишеш работи, които не разбираш. Да допуснем, че ви е страх да не се простудите. Имате такъв страх, треперите да не би туй, което не обичате, да се случи. Или някой път ви е страх да не се изгорите. Турете вода в един съд, бръкнете с пръста си бързо и го извадете. Втори път бръкнете по-надълбоко, веднъж, дваж, триж направете туй упражнение, вие ще дадете поне един стимул вътрешен от страха да не се изгорите. Вие ще бъдете внимателни. Тази, голямата топлина ще внесе нещо във вас. Всяко нещо, от което ви е страх, вие ще придобиете неговите качества. Ако ви е страх от една мечка, вие постепенно ще придобиете качествата на мечката. Ако ви е страх от един заек, вие ще придобиете качествата на заека. И туй, което обичате, и неговите качества ще придобиете. Тия качества ще бъдат в негативен смисъл. Вие ще придобиете качествата на мечката, но от тия качества ще придобиете нещо. Но какво ще придобиете от качествата на заека? Във (вас) всякога ще има една реакция. Че най-първо вие ще се изплашите и после ще се смеете на вашия страх. Запример, някой тропне и вие трепнете. То е заешко състояние.

Запример, наскоро четох един пример, дават го във вестниците. Отиват при Хитлера една група жени да искат нещо от него. Една млада

госпожица носила в себе си една бомба, която експлодирала. Като експлодирала бомбата, но Хитлер се усмихнал, всички други трепнали, но той само са поусмихнал, че не го е страх от такива книжни бомби. Значи самообладание има. Казва: „Бомбата ви е много хубава, тя стимулира държавните мъже.“ Героят е герой. Във вашия живот, все таки, някоя мома ще пусне някоя бомба или някой кавалер ще пусне някоя бомба, какво ще правите?

Та казвам: Всичко онова, което става в природата, е само с цел за едно самовъзпитание. Умствено самовъзпитание, духовно самовъзпитание и на човешката воля. И в трите свята ние усилваме волята си, усилваме чувствата си, усилваме и мисълта си. Всичките противоречия произтичат от това, че не разбирате закона, по който човешките мисли се движат. Понякой път мисълта потъмняла, казвате: „Едно време ние бяхме идеалисти.“ Идеалисти са ония, които са имали достатъчно светлина. Материалистите влизат в гъстата материя, мъгляв сте. Под думата „материалист“ разбирам, разбирам малко светлина. Казва: „Той станал груб човек, студен човек.“ Казвам: Топлината на сърцето му се намалила. Какъв е церът? – Малко въглища. Често сърцето си има една соба, която трябва да изтърсите, да извадите пепелта. Сърцето, след като гори няколко години наред, и то трябва да се почисти, защото всякога в горението, колкото и правилно да гори нашето сърце, колкото и правилно да гори нашият ум, тази светлина, която се развива, се оставя една малка пепел. Често трябва и човешките мисли да се почистят. И постъпките на човека трябва да се почистят. Човек всеки месец трябва да прави по една генерална баня, баня за ума, баня за сърцето. В месеца може да прави четири бани. В годината да прави 52 бани за пречистване. То е хубаво за човешкия ум. Да си дадеш отчет. Защото много пъти вие сте неразположени, имате някаква мрачна мисъл, неразположение, гледате цялото ви бъдеще е тъмно. Казвате: „Нищо не виждам светло в живота си.“ Та как е възможно един светъл свят, дето всичките хора се радват на онова, което Бог е създал, вие единствен човек нямате никакво светло бъдеще за вас? Че отгде го намерихте, отде се излюпи това яйце за вас? Аз ви казвам така: Един ваш неприятел, когато вие сте спали, ви турил черни очила и вие всичко виждате черно. Снемете очилата си! Може ли едно същество, което Бог създал, да няма бъдеще? Може ли един велик художник да създаде една картина и тази картина да няма никакъв смисъл, да не струва нищо? На онези великите художници, голяма цена имат техните картини. Пък всяко нещо, което човешкият гений създал, има цена. Питам: Вие, които сте създадени от Бога, може ли да нямате никаква цена? Пита някой, защо Господ ви създал. Да ви кажа защо.

Да ходите да разнесете светлината Му по света. И силата Божия да

разнесете по света. Да разнесете Божията светлина, Божията топлина, Божията сила и тогава за възнаграждение какво ще имате? След като си разнесъл Божията светлина, след като си работил за тия трите, тогава ще ти дадат един хубав обед, тогава заслужаваш да ти дадат едно хубаво ядене. Когато един човек умре, иде в другия свят или разнесъл светлината и топлината, нему дават отличен обяд. Туй, което наричат щастие, то е приятно ядене, което ще се даде за възнаграждение за работата, която сте свършили на земята. Ако не е изнесъл, ще яде кориците, както на говедата им дават слама. Ще го турят в дама и ще му дадат слама. Казвате: „Човек като иде в другия свят, като говедо ли ще го хранят?“

Та сега ви давам посока на мисълта. Човек е създаден в света да носи онази Божествена мисъл, светла трябва да бъде мисълта и по възможност най-хубавата мисъл. Седнете и мислете за най-хубавите работи. Щом мислите за тях, във вас ще влиза най-хубавия стимул. Представете си, че на вас ви дадат една такава задача: Да свършите университет, без пет пари. По кой начин ще го свършите? Кажете ми. Трябва да влезеш в университета, трябва да платиш. Сега аз няма да ви обяснявам темата, как ще свършите университета без пет пари. Пишете, каквото знаете. Казвате: „Няма смисъл животът, да се родиш и да умреш.“ Да ви отговоря. Питате: „Защо трябва да се роди човек?“, питате сега, аз отварям врата на една къща и питате: „Защо ще отваряш вратата?“ Ако аз съм вън от тази къща и отварям вратата, тогава аз ще я отварям, за да вляза вътре. Хубаво, след като вляза вътре, защо затварям вратата? – Да не би да изляза навън. Значи, отваряте вратата, за да влезете вътре, затваряте, за да не излезете навън. Ние сега отваряме вратата и излизаме. Но в природата законът не е така. Да кажем, една вода слиза отгоре надолу, тази вода може ли по същия начин да се върне нагоре? Тя да се върне нагоре, ще има друга посока, но и друго състояние. Тя ще се вдигне на пари, ще се сгъсти, после ще дойде долу и ще образува един кръг на движението. Та водата може да мине по този кръг в твърдо, в течно и във въздухообразно състояние. Да кажем, една ваша мисъл може да бъде в покой, в твърдо състояние, после може да се движи, за да образува един кръг, може да придобие по-голяма енергия вътре в себе си, да е в пара. Ако вашите мисли се изменят, то се изменя състоянието на мислите ви. Да кажем, вие имате една мисъл, която е идеална. След туй, като че вашата идеална мисъл изгубва вашата цена, слиза по-надоле в по-гъстата материя. След туй трябва да се мине по-дълъг период, докато започнат вашите мисли, вашите идеи да се пречистват. Вие не сте забелязали туй движение на мисълта.

Сега, практическата страна на въпроса. Да държите онази светлина, която туря в подтик ума ви, мозъка ви. Защото здравословното състояние на мозъка зависи от светлината. Затуй човек, който иска в умствено

отношение да бъде здрав, той трябва да храни най-светли мисли. Като седите, мислете си за учените хора, за гениалните, за списателите, за всичко хубаво в човека. Даже само прегледайте съчиненията им, за да може тази светлина, при която те са живяли, да проникне във вашите умове. Най-после трябва да влезете във връзка с природата, да виждате тази разумност, която съществува навсякъде. Книгите на природата са всякога затворени, понеже ние не разбираме нейната азбука. Вземете, колко години учи един геолог, докато разбере цената на онези, скъпоценните камъни. Един обикновен чоек види един скъпоценен камък, той не може да се произнесе в далечното минало кога се образували тия скъпоценни камъни, при какви условия, как е кристализирал, счита го като една хубава гледка. Ученият човек прозира в миналото. Като погледнете на човека, вие виждате един обикновен човек, а пък ученият, гениалният човек като погледне по тялото му, по лицето му, виждат в миналото ред поколения, по които той е минал, как е достигнал до тази степен. Вие виждате един музикант, гениален музикант. Изведнъж може да четете неговото минало какво е, пък знаете и неговото бъдеще. Физиономистите може да четат характера на другите хора по чертите на лицето им, пък и себе си, като се видиш в огледалото, ти сам да може да разгадаеш характера си. Защото човек не може да познава себе си като се види. Не вижда някой дефект в себе си. Че е така, е хубаво, понеже за себе си не можем да се произнесем, какви сме. Вие може да се произнесете за нещо, което вие сте направили. Вие сте едно произведение, за себе си не може да кажете дали сте лош или добър, понеже за себе си никой няма право да се произнесе. То е само работа на Онзи, Който ви създал. Ако вие казвате, че сте лош, тогава вие предизвиквате Този, Който ви създал. Казва: „Къде е лошавината?“ Казвате: „Много лош човек съм.“ Казва: „Кой ви направи така?“ Ще ви прегледат. Вие казвате, че на някое място картината не е довършена. Да допуснем, че вие имате един нос, който не харесвате. Погледнете носа, не го харесвате. Как ще докажете на Онзи, Който ви създал, как ще му покажете научно, че носът не е на място? Питам тогава: Кой нос е на място? Коя е нормата? Коя е най-хубавата форма? Има носове хубави. Фиг. 5

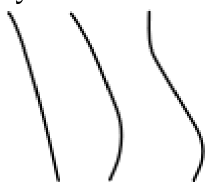

Има разни носове (Фиг. 5). Коя е нормата, кой е правият нос? Тия носове, то са условия. Когато изисквате от живота да няма много влага, какво ви трябва? Понякой път хората страдат от много влага. Нещата в такъв нос не гният. Има носове малко завъртян накрая. Той има повече влага. Причината е там. Когато носът е завъртян накрая, този нос има повече влага, вода. Защо да не харесваш носа? Ако имате прав нос, вие ще бъдете

въздържан. Ако махнете вглъбнатините на един нос, той ще остане без влага, носът ще се отмахне, но и вие ще се отмахнете от света. Ако тия неща се отмахнат от вас, и вие ще се отмахнете от света. Благодарете на тази, вглъбнатата страна. Тя продължава живота. Някои не си харесват носа. Не е хубаво носът да бъде широк, но не е хубаво и носът да бъде много тесен, да се очистят съвсем тия гънки. То е като в термометъра. Ако живакът не се мърда ни нагоре, ни надолу, тогава за какво ще ви служи? Какво ще научите от него? Ако на лицето ви не стават никакви промени, какво ще бъде положението ви? Не се бойте от промените, които стават. Често мнозина от вас се страхуват, че не сте разположени духом, че имате много дефекти. Вие се благодарете за всички ония промени, които стават във вас. Считайте, че каквото става в ума, в сърцето, каквото става навсякъде, за ваше добро. Ами че в природата при големия прах, ако дойде влага, много по-лесно се образуват дъждовните капки. После, ако искате температурата да бъде еднообразна, няма да има дъжд. Да кажем, не искате да имате едно студено течение. Едно студено и едно топло течение образуват дъжд. Ако дойде едно топло течение и не дойде противоположното, не може да падне дъжд. Трябва да дойде едно студено течение най-първо, после противното, за да се образуват водните капки. Във вас вие искате само да е топло. Въпросът е, право ли е все да ви бъде топло? Ако искате всякога да ви бъде топло, трябва да слезете в центъра на земята. Никога няма да изстинете там. Но питам: Каква култура може да имате в центъра на земята? Никаква култура не може да имате. Културата е на повърхността на земята, дето смените правилно стават между топлината и студа. Топлината работи отвътре, студът отвън. После топлината работи отвън, студът отвътре. Нали земята отвън е студена, а отвътре е топла? Слънцето отвън е топло, отвътре е студено. Сега, тъй като говоря, под „студ“ какво разбирам? Студът е мощна сила, при която всичката сила се изразходва. Няма условие да може да се развие топлина. При студа вие може да произведете топлина, ако знаете закона. Например, нека да си послужим с едно обяснение. Вземете една граната, която е студена. Тази граната, след като се изхвърли от дулото на едно оръдие, ако турите едно съпротивление на тази бързина, с която се движи, като се удари, веднага се образува топлина. Енергията, с която се движи студът, е грамадна. Ако се качите в пространството, няма да намерите топлина. Ще намерите такава ниска температура, при която никакъв живот не може да съществува. Но в туй пространство, дето този, големият студ съществува, там се разнасят енергиите на природата. И крайната топлина, и тя е противоречива.

Сега, в Евангелието там казва, че е създаден вечният огън, за кого? – За лошите духове. Но лошите духове са лоши по единствената причина, че станали много студени. Та казвам: За да ги поправи провидението, Бог

създал вечния огън, че ги туря вътре в огъня да се стоплят. Целта е вечният огън да ги поправи. Всеки човек, който е егоист, той е студен, всеки човек, който е алтруист, той е топъл. Тогава, ако искаме по закона на еволюцията да се поправи светът, тогава една студена жена трябва да я жените за един топъл мъж, да стане преобразование в поколението, да се подобри. Ако някой е много горещ, той пък трябва да се ожени за една студена жена, при тази топлина непременно трябва да му турите една студена другарка, да урегулира голямата му топлина. Сега, по същия начин се примирява студът и топлината. Човекът живее между две крайности: Крайна горещина и крайна (студенина), като се съединяват, образуват живота. Следователно, ако вие живота го лишите от тия две противоречиви сили, той престава да се проявява. Тогава имаме само страдания, туй, което вие не обичате. Страданията, това са студът, радостите са топлината. Но благодарение, че след радостите, след крайната радост пак идат страданията, и след страданията идат радостите, смяна става. Всичките противоречия си имат добрата страна.

Сега на предмета: В ума си поддържайте една естествена светлина. Щом дойдат мрачните мисли, изпъдете ги. Щом дойдат мрачните чувства в сърцето, изпъдете ги. Щом дойдат мрачните постъпки, изпъдете ги, не ги дръжте дълго време. Вие сега как се лекувате от мрачните състояния? Щом сте мрачен, ако е лятно време – аз да ви дам един метод – щом сте крайно неразположен лятно време, накарайте един ваш приятел, като вървите, да ви излее една кофа студена вода. Веднага ще се смени състоянието ви. Всичкото ви състояние изведнъж ще се смени. Да кажем, един богат човек, той е недоволен от живота, има богати милионери, които са недоволни. Как ще се смени състоянието? Кажете му: „Всичкото състояние, всичкото богатство сте загубили“, всичките мисли ще изчезнат веднага. Трябва да знаете: Мрачното ви състояние, мрачните ви мисли, мрачните ви чувства и мрачните ви постъпки са отражение на цялото човечество, на всички ония хора, които днес живеят. Вие имате мрачни мисли, които не са ваши. Да допуснем, че вие имате радио, от това радио чувате, че свирят. Слушате, някой път не ви харесва. Но при вас в радиото се слуша, като че при вас пее, а то на 4–5 хиляди километра се пее или свири. Вашият мозък е едно радио, някой път на 4, 5, 6 хиляди километра някой е недоволен, вие сте попаднали на неговата станция, вашето радио схваща, вие сте недоволни. Тогава завъртете ключа и намерете някоя станция, която е щастлива. Защото природата е пълна с нещастни и щастливи станции. Все таки като търсите станциите на щастието, ще попаднете на ония, дето го няма. Сега, не че Господ ви създал да бъдете с мрачни мисли, но понеже вие сте станали учени хора, оперирате с радиото си, хващате вие понякой път мрачните мисли. Вие понякой път като обикаляте света, попаднате в тия станции, дето са мрачните мисли. Понякой път вие мислите, защо Господ

създал така света. Като обикаляте този свят, попадате в много станции. Попаднете в една станция на дявола. Какво ще ви каже дяволът? Той ще ви каже тъй: „Животът няма никакъв смисъл.“ – Че как няма смисъл? – „Празна работа е. Учението няма никакъв смисъл, всичко е празно.“ Каквото и да кажеш, той ще тури отрицателното. Най-после той ще те запита: „Като си станал учен, какво си спечелил? Твоите прадеди, които са били учени, какво направиха? Не измряха ли? Не е ли заблуждение, ти нищо не знаеш.“ Казва: „Ние сме ги проверили.“ Какво ще му кажете тогава? Дяволът понякога мяза на бурсук, язовец. Ако ти го наближиш, той има една жлеза, ще те нацърка хубаво и целия ден няма да можеш да се освободиш от неприятната миризма. Като дойдеш до дявола, и със седмици не можеш да се освободиш. Казвам: При задницата на дявола не стой. Далече стой. Не разрешавайте естеството на лошите мисли в света. Една лоша мисъл, тя е като язовец. Той като е близо, ще ви нацърка. Не че нарочно го прави, не че тази жлеза е направена за вас, той иска да се запази. Тогава, когато вие се обезсърчите някой път, някой язовец ви нацъркал. Показва, че вие сте се приближили при някой предмет, който не съответствува на вашето естество. Вие не знаете как се раждат лошите мисли. Представете си, че вървите някъде и имате добро разположение. Отваря се една каса със скъпоценности и с пари. След туй се заражда една мисъл във вас: „Не може ли да си взема от всичко туй?“ Ражда се една борба. Представете си, че не вземете, оставите касата и си заминете. Но след това се изменя вашето настроение. Казвате: „Що ми трябваше да пожелая да взема да открадна и да го употребя за себе си?“ Веднага тази каса изменя вашето състояние.

Представете си друго положение: Вървя, неразположен съм, съвсем неразположен. Гледам един човек, който паднал на пътя, навяхнал си крака. Притека се на помощ, направя му крака, наемам каруца, занасям го в дома му, давам му първата помощ. След като се отделя от него, усещам една радост в себе си. Този човек нищо не ми е дал, но придобих нещо от него. Този човек стана причина да си сменя моето състояние. Казвам: Хората в света служат за смяна на състоянието. Има хора, които, като те срещнат, ще сменят състоянието ти. Ако сте в радостно състояние, ще дойде мрачно, някой път от мрачно ще се смени в радостно. Следователно зимно време носете дебели дрешки, лятно време носете тънки дрешки. Като срещнете един добър човек, отворете ума си, да влезе светлината му във вашия ум. Като срещнете един лош човек, ще се затворите, не ви трябва неговата топлина. Понякой път лошите хора имат повече светлина, а по-малко топлина имат понякой път. Затуй добрите и лошите хора трябва да живеят заедно понякой път, за да се обменят. Лошият човек, понеже светлината му е малка, ще иде при добрия човек, който има малко топлина и ще каже: „Ти ще ми дадеш от твоята светлина, аз ще ти дам от

моята топлина.“ Една обмяна да стане между хората. Този закон приложете вътре в себе си. Когато сърцето ти има по-голяма топлина, тогава ще обмениш топлината със светлината. Пък когато твоята мисъл има малко топлина, тогава ще направиш обмяна със своите чувства. Постоянно трябва да правим една обмяна. Сърцето трябва да прави обмяна с ума, с мислите, мислите в дадения случай трябва да правят обмяна с топлината на сърцето. Умът и сърцето трябва да правят обмяна с постъпките или с човешката воля. Значи, най-първо трябва да правите обмяна между ума и сърцето, тогава умът и сърцето трябва да правят обмяна с волята. То е проявлението на човека. Имаме един човек, който е възпитан, имаме хубави мисли, хубави желания и хубави постъпки. Всяка една постъпка е хубава, която има достатъчно сила, с която тя да се прояви.

Сега, какво бихте приложили? Ако сте болен сега, как ще се излекувате? Какво ви липсва при болестта? Една болест може да се образува от недоимък на светлина, една болест може да се образува от недоимък на топлина, една болест може да се образува от недоимък на сила. Ако има недоимък на светлина, ще внесете повече светлина. Прочетете някоя книга, която е оптимистична, със светли мисли, веднага ще се измени вашето състояние. Страда сърцето. Ти ще кажеш: „Бог е любов.“ То е цяр за сърцето. Имаш малко светлина, кажеш: „Бог е мъдрост.“ Тя носи светлина. Силата в човека е истината. Тя е резервоар за сила. Всеки човек, който иска да бъде силен, той трябва да обича истината. Всеки, който иска да има нормална топлина, той трябва да обича любовта. Всеки човек, който иска да има светлина, той трябва да обича мъдростта, знанието. Приложение сега. Вие казвате: „Защо ни е любовта?“ – За да поддържа естествената топлина на сърцето. Мъдростта е да поддържа естествената светлина на ума. Истината трябва да поддържа естествената сила на човешката воля. Човешката воля се поддържа с истината. Човешкото сърце се поддържа от любовта. Човешкият ум се поддържа от мъдростта. Сега, направете един малък опит. Втори път като ви дойде едно голямо противоречие, направете един опит, доколко ще бъде сполучлив. Някой каже: „Не мога да пея.“ Щом не можеш да пееш, малко топлина имаш. Щом имаш малко топлина, дръж любовта, ще започнеш да пееш. Кажеш: „Някой предмет не го разбирам, тъмен ми е този предмет.“ Малко светлина имаш, тогава дръж мъдростта. Като дойде мъдростта, предметите ще ти станат ясни. Защото всякога един предмет е тъмен, когато няма достатъчно светлина. Отношенията не можеш да видиш. Да ви дам едно отношение: Х:У както 17:9. 17, това е положителната черта на лошия човек. 9, това е положителната черта на добрия човек. Вземете в Галатяном, 5 глава, лошият човек има 17 качества, 9 са качествата на добрия човек. Лошият разполага със 17 качества, добрият разполага с по-малко качества. Отношение има. Тогава, ако кажем тъй: Х:9 както У:17, право ли е? Как ще

го примирите? Между добрите и лошите хора обмяна става. Всякога в природата обмяна става. Има един начин за трансформиране, но трябва голяма наука. Човек, който иска да смени в себе си едно състояние, то не е лесна работа. Не е лесна работа да бъдеш добър човек. Цяла наука е. Казва: „Аз искам да бъда добър.“ То е алхимия. Алхимията е нещо голямо, познание иска. Да смениш едно свое лошо състояние, наука се изисква. Да смениш едно свое лошо разположение е много мъчно. Има лоши хора, които носят богатство със себе си, но те имат горчива обвивка турена. Често лекарите си служат с горчиви хапове, които са обвити със сладка обвивка. Ако тури горчиво отвън, едно дете няма да вземе хапа, отвън е сладко, отвътре е горчиво. Понякой път вас ви дават един хап, който отвън е сладък, отвътре е горчив. Има и други хапове в света. Те отвътре са сладки, отвън са горчиви. Питам: Защо едните хапове направиха отвътре горчиви със сладка обвивка, а другите ги направиха отвътре сладки, с горчива обвивка? Какви са намеренията им сега? Има хора в света, които, без да имат пари, се препоръчват, че са богати. Има пък богати, които казват: „Ние нямаме нищо.“ – Не се препоръчват за богати. Какви са съображенията им? Те имат съображения.

Но главният въпрос седи в закона: Използувайте любовта за развитието на вашето сърце, използувайте мъдростта за развитието на вашия ум, използувайте истината за развитието на вашето тяло, на вашата сила. По това се отличава новото учение. Онези, които могат да оперират с тия три велики в света, те са вече на правия път. Животът за тях има смисъл. Сега, разбира се, туй е една теория, която вие трябва да проверите. Вие сега практически туй го знаете дали е вярно, но нямате една опитност, върху която да застанете, че да сте готови. Вие казвате: „Ние не знаем дали е тъй или не е тъй“. Може да не е тъй. А пък за природата е тъй. За мене 101% е тъй. И едва ли едно на 101% не е тъй. Не е лесна работа човек да се убеди в истината. Най-мъчното нещо в света е да повярваш в истината. Най-мъчното нещо в света е да повярваш в истината. На любовта по-лесно се вярва и на мъдростта се вярва, на истината най-мъчно се вярва. Като се научи човек да вярва на истината, той е надделял на всички мъчнотии в света. Сега на вас ви трябва вяра в любовта. Сега втората фаза вече е знанието. В знанието вече ще добиете вярата на мъдростта. Знанието, културата, университети, училища, просвета, писането на книги – те ни въвеждат в знанието. Едва сега влизаме в истината. Малко хора има, които са влезли в училището на истината, да добиват истината, да изучават истината, да влезат в истината вече.

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
11 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 23 декември 1938 г., петък, 5 ч. с.
София – Изгрев.

1938_12_25 Страдание и радост
Утринно Неделно Слово

СТРАДАНИЕ И РАДОСТ

Добрата молитва

91 псалом

Молитва на Царството

В начало бе Словото

Ще прочета 13 глава от Евангелие на Матея.

Духът Божий

Размишление

Има две разбирания в живота – човешко и Божествено разбиране. Божественото разбиране много мъчно се схваща. В човешкото разбиране има степени. И в Божественото има степени на разбиране. Често ние преплитаме едното разбиране с другото. Човек е двоен. В човешкото разбиране човек изхожда в началото от своето гледище, от своя личен живот, от благото, което засяга него. Богатият гледа да не го окрадат, гледа да го почитат, да го уважават. Гледа да печели. Мисли, че другите хора са сиромаси, обаче той иска постоянно да бъде богат. Някой път ние облажаваме сиромасите. И сиромахът, като работи, изхожда от своето гледище. И той иска богатият да му плати и ако не му плати, не е доволен. И богатият не е доволен, когато някой не му върши добре работата. Това е все човешко разбиране. И сиромахът, и богатият разглеждат въпроса от свое гледище. А пък между тези две разбирания се намесва Божественото по средата. Когато богатият не плати на сиромаха както трябва, Божественото се намесва и казва: „Не правиш добре!“ И когато сиромахът не свърши добре работата, Божественото се намесва и казва: „Не свърши добре работата!“ Богатият, след като се намеси Божественото, тури нещо за оправданието си – че условията били такива, че не е могъл да постъпи другояче и т. н. Ако не е платил, ще каже, че не е имал пари на разположение. Ще намери извинение. Сиромахът ще каже, че земята била твърда, че мотиката не била добра. Ще намери някое извинение. Това са две състояния – като богати и като сиромаси. Много хора, които са болни, са богати и много хора, които са здрави, са сиромаси. Болният човек работи ли? – Не работи. Нему му турят няколко слуги, да му слугуват. Това отчасти е вярно. Разположението да не работиш е болезнено състояние. Разположението, когато не искаш да работиш, е болезнено състояние. Може тялото ти да не е болно, но твоето разположение е болезнено – не искаш да работиш. Под думата „работа“ вие разбирате това, което не е работа. Работата, това е най-красивото състояние! Работата, това означава най-красивото състояние, което човек може да има. Когато работата не

съответства на тази идея, ние я наричаме труд. Ти работиш по задължение, неприятно ти е. Някъде ти е приятно, а някъде ти е неприятно – това е труд. А пък има една друга работа, която наричаме мъчение. Това е когато работиш, искаш – не искаш. Та ние смесваме мъчение, труд и работа. И в разбирането имаме тези три степени. Някой разбира нещата по пътя на мъчението, казва: „мъча се да го разбера“; някой казва: „трудя се да го разбера“; а пък трети казва: „работя, за да го разбера“. Докато се мъчите, нищо няма да разбирате; като се трудите, наполовина ще разбирате; а пък като почнете да работите, напълно ще разбирате.

Някои религиозни хора се мъчат да станат праведни. Те нищо няма да постигнат. Няма да постигнат по следната причина. Да ви наведа едно доказателство, което не е доказателство. Христос дава един пример, че при един богат човек идва един беден човек, който бил свят, светия бил голям, наречен Лазар. Този святият страдал от известна болест. И богатият казва: „Ако този човек беше светия, не щеше да бъде болен. Той е бедняк.“ И минават, заминават покрай него. Не му дошло на богатия на ума да повика лекар да го изцели. Значи богатият трябваше да се занимава с болестта на Лазара. Лазар отива на небето. И там се завземат и го лекуват. И понеже знаят, че е светия, още на границата най-добрите лекари го лекуват. И го занасят в лоното на Авраама, в най-хубавото място. Умира богатият. И понеже сърцето му било студено, а пък хората ги е страх от студа, та още на границата го запалили да се стопли малко, за да не изстудява ада. И като се намерил богатият в туй несносно положение, той видял, че Лазар е излекуван и познал го, че е светия Лазар. И му се поревнало и той да има състоянието на Лазар. И казва на Авраам: „Изпрати ми този светия при мен. Аз съжалявам, че едно време не го знаех, не можех да го позная. Той беше при моите врата. Аз съм скръбен сега. Да дойде Лазар и с малко влага на пръста си да ми накваси гърлото. Тук се измъчих.“ Авраам му казва: „Синко, имам всичкото добро разположение, но тази работа не става така. Лазар е на служба сега и не може да напусне службата си. Той има важна работа – такава, че за една секунда не може да напусне работата си. Много особена работа има! И ако той напусне работата си, ще стане цяла бъркотия. Не мога да го изпратя да ти накваси гърлото.“ Аз сега тургам тълкуванието. Но смел е този богатият, казва: „Ако не може сега, тогаз, когато си свърши работата, пратете го при моите роднини на земята, че да не би и те да дойдат тук.“ Казва Авраам: „Не може, понеже пътните съобщения от небето за земята не са направени. Развалени са пътищата. Ще вземе с години докато отиде и се завърне. Трябват най-малко 4–5 години. Когато се поправят пътищата, тогава.“

Сега вие може да се намерите в дадения случай в положението на богатия

или в положението на Лазара. Вас някой път ви е приятно. Имате една религиозна опитност и се радвате. Мислите, че онази радост, която е във вас, е Божествена. Вие смятате, че да бъде човек богат е едно благословение. И следователно всички искате да бъдете богати и считате, че всеки, който е сиромах, е наказан. Имате възгледи, че това е едно наказание. Наполовина сте прави, но наполовина сте криви. Не всеки човек, който е сиромах, страда за греховете си и не всеки човек, който е богат, е богат заради правдата си. Те са случайни работи да бъдеш богат или не. Когато товарят един кон, защо го товарят? Защото има сила и може да носи товар. Питам: Самият товар, като го носи някой, какво го ползва? Казват: „Много силен кон е. Има 100, 200 килограма товар!“ Какво се ползва коня, който носи товара? Ако пренася товар, му дават сутрин ядене, както и ако не пренася. Нищо не печели. Ако вие сте богат, какво ще спечелите? Допуснете, че имате в София 4–5 апартамента на една видна улица. Имате приход 20 хиляди лева на месец. Имате всичките удобства: три автомобила, 10 души слуги – преувеличение е малко това. Аз ще ги намаля малко – трима души слуги имате: един за вас, една за жена ви и друга за децата ви, за да върви работата, както трябва. Питам: Какво ще спечелите, ако сте богати? Съществено нещо няма да придобиете. Единственото нещо, което ще добиете е, че всяка вечер ще отваряте касите си, ще преброявате златото си и ще гледате в тези чекмеджета, тези кутийки, да не би някои пари да липсват, някоя банкнота, книжна или златна – ще ги проверите и ще затворите касата си. И ще мислите, че всичко е наред. Това може да го правите 40, 50 години. И излизате с онази самоувереност, че всичко е наред. Питам: След като умрете и оставите касите си и отидете в онзи свят, парите няма да бъдат с вас. И какво ще правите в другия свят без пари? Представете си, че вие в съвременния културен свят пътувате с аероплан. И по едно нещастие аеропланът слиза в Сахара! Там няма ядене. Вие сте богаташ, разполагате с милиони, но какво ще правите там? Вие имате всичките удобства с аероплана. Но аеропланът слиза на пясък. Какво ще правите? Такова е положението на богатия човек, който със своя аероплан се озовава вътре в ада.

Та казвам: Сега както се живее, трябва да избирате онези пътища, по които идва Божественият живот. Дотогава, докато вие сте в зависимост от условията, от вашия ум, сърце и воля, вие всякога ще бъдете изложени на мъчнотии. И не сте разрешили въпроса. Да кажем, че вашият ум е създал един аероплан, но не е предвидил хвъркането навсякъде. Той е предвидил хвъркането, но не е предвидил онези изключителни условия, при които аеропланът ви може да слезе в Сахара. И колко време вие трябва да мислите, за да се избавите от лошото положение, в което се намирате? Разправяше ми един познат в българската авиация, казва: „Избавихме се от явна смърт двама души.“ Те се качили на аероплан и там си има една

пръчица, с която се манипулира и управлява аеропланът – дали да се вдига, или да слиза. Имало е на аероплана една дръжка с дърво, но която не била завинтена така добре. И авиаторът, който направлявал аероплана, като снемал, та тази дръжка с дървото излезнала навън. И той си турил на ума следното средство: турил си ръката отдолу под лоста. И тази негова ръка спасила положението, за да слезнат двамата. Ако не беше така, този аероплан щял да слезне главоломно. Оттам насетне те разбрали, че всички тези неща с винтове трябва да се завъртват добре, за да не излезнат. Та има малки причини някой път, които могат да ни причинят известно нещастие.

И досега си мислите и говорите за Христа, за Бога и все очаквате един ден да умрете и тогава да видите Бога и да видите Христа. Говорим за онзи свят и искаме да умрем, че да го видим. Мислите ли, че като излезне вашата душа от тялото ви, вий ще идете в онзи свят? Така мислеше и богатият, но като излезе той от тялото си, къде отиде? Отиде в Сахара на горение. Умря и Лазар. Той къде отиде? Отиде в лоното на Авраама. Те са двата пътя. И Лазар отиде с аероплан. Но тези, които занесоха Лазара с аероплан на небето, бяха по-умни. И аеропланът не претърпя криза. И богатият отиде с аероплан, но в ада. И ако попитате къде отиде, той ще каже: „Изпълних си длъжността на земята." Не може да се каже, че богатият не е направил добрини. Той е направил доста добрини. Има един закон в религиозния живот. Този богатият човек в началото беше много добър и после стана лош. И затова доброто не му се вмени. В началото беше добър и после стана лош. И там се казва в Писанието, че ако праведният напусне правдата си и направи в края едно престъпление, доброто няма да му се вмени; и ако грешникът, който през целия си живот е живял лош живот, накрая направи добро, греховете няма да му се вменят. Сега аз го вземам това не статически, но динамически живот. Важен е последният момент. Вечерно време, преди да си заспал, зависи в какво състояние си бил. Като си живял през деня, последният момент ще определи целия идущ ден. Целия ден си живял добре, но вечерта по най-малката причина изгубил си настроението си и ти дойде една лоша мисъл. Аз съм слушал много религиозни хора, които казват: „Едно време бяхме непредвидливи." След като живял 20 години духовен живот, казва: „Едно време имахме условия да станем богати и мъчно ни е, че не станахме богати." С тази мисъл той ще иде в Сахара.

Вие казвате: „Защо човек трябва да живее добре?" Всички имате опитността. Двама души, да кажем, се влюбят. Минали сте през тази опитност и знаете какво нещо е влюбването. Младото момиче, което не се е влюбвало, ходи така, набожно е, не обръща внимание, дрехите му са парцаливи, неумито е, разчорлено, палаво. Но щом се влюби, почва да се

мие по три–четири пъти на ден. Със сапун си измива лицето. И тази рокля, с която е ходила по-напред, не я иска. Хубава рокля иска. Туря си панделки, украшения, на огледалото се оглежда сутрин, на обяд и вечер, по 3, 4, 5 пъти на ден. Казват: „Поправи се нашата малка Драганка – угледна стана." Но тя не мисли вече за баща си и майка си. По-рано е мислила за тях, а сега мисли за още едного. Ако има баща и майка, мислила е дотогава за баща си и майка си и за братята и сестрите си, а пък като почне да се облича хубаво, мисли за още едного. Едно странно лице е влязло в ума ѝ. Сега тя става спретната. И почва да става малко гневлива, казва: „Не ме бутайте, не съм разположена!" После в модерно време пощата идва и момичето тича и пита: „Има ли писмо?" Щом няма писмо, пак е неразположена. Казва: „Не ме бутайте!" Щом има писмо, веднага лицето ѝ е весело. А бащата и майката не знаят защо. А като няма писмо, тя казва: „Не ме бутайте!" А като дойде писмото, всичко върви наред. Но докато тези хора са надалече и любовта действа, тези хора живеят по любов. Щом се съберат на едно място, изменя се животът им.

Човек може да изгуби любовта си за една дума. Често онези влюбени, докато не са се събрали, те минават за ангели Божии един за друг. Казват си: „Ти си ангел, ти си божество." Така е и в писмата. А после, щом като се съберат на едно място, дойде другото. Той каже: „Колко си грозна!" А като каже „ти си грозна" изменя се цялото състояние. Тези хора, влюбените, са чрезмерно чувствителни. Те дават особено тълкуване на думите. Една дума може да произведе цял един обрат в живота на човека. Могат да кажат някой път, че човек трябва да се въздържа. Но има един закон, който определя нещата. Трябва да се научим на него. Казват: „Какво било, че казал една дума!" Една дума е като един малък зародиш. Но тази дума има динамичност в себе си. Вий минавате по пътя и сте нещастен, и намирате едно житно зърно. И често казват, че онзи петел, който изровил диамант, казал: „Това да беше житно зърно!" И петелът ровил и не намерил зърно да го клъвне, а намерил диамант и казал: „Защо ми е този диамант!" Сега провидението дава на човека едно житно зърно, а той казва: „Да беше диамант, защо ми е житно зърно!" Обаче в диаманта няма тази динамична сила, която има в това житно зърно. Ако му дадеш условия, то може да храни след 9 години целия свят. Казвам: Динамична сила има в него! Само условия трябва да му се дадат. Имаш някой път една мисъл в себе си или едно чувство, което прилича на житно зърно. И ако на това чувство или мисъл дадеш условия, то в няколко години отгоре ще ти подобри условията. А вие казвате: „Да беше скъпоценен камък, да го продам и да си поправя работите!" И всички се събирате и като ви гледам, виждам, че както гледате на живота, трябват ви още хиляда години, за да разберете Царството Божие.

Например вий седите тук в салона и да кажем, че някой си дремел до вас – вий правите въпрос и се безпокоите. Салонът трябваше да бъде два пъти по-широк и трябваше да бъде два пъти по-висок, но онези, които го правиха, толкова са разбирали и така са го направили. Вий сега седите и се смущавате, казвате: „Те не разбираха как направиха салона!“ Но и вий, като седите, и вий не разбирате. Някой седи до вас и ви е притеснил. И вас ви е неприятно. А пък той не влиза в положението ви, че ви е неприятно. На вас ви иде да му кажете да се помръдне малко. С това помръдване предавате му неразположение. Има хора, които не трябва да се турят един до друг, понеже единият е нагорещен с хиляди градуси. Той е направен от желязо, а другият, който е седнал до него, е направен от дърво. Че вие, като турите дървото при желязото, което има хиляди градуси, ще отиде дървото. Последният усеща топлина и тя ще му направи някоя пакост. Студените трябва да са при студени, а горещите – при горещи, за да не си правят пакости. И горещият, като е при студения, студеният ще почне да се топи, а пък горещият, като е при съвсем студения, ще се изстуди.

При сегашния живот всички хора са поставени на едно голямо изпитание. Ний искаме другите хора да разбират нашето състояние. Но най-важното е човек да разбира своето състояние, не състоянието на другите хора. Седиш ти и те притеснили. Представете си, че този човек, който те е притеснил, не разбира твоето състояние. Какво трябва да правиш? Ти седиш, външните условия на живота са лоши, стеснителни са условията. Разни мисли ти минават, имаш неразположение. Какво трябва да правиш? Да допуснем тогава, както седиш в салона, че седиш между двама души, които не обичаш. Какво трябва да правиш? Или двамата не те обичат – какво трябва да правиш в един салон? Аз вземам в общ смисъл. Аз считам, че вие, които сте тук, не сте от тях. Взимам два крайни случая. Но казвам, представете си, че има някакъв повод, поради който през ума ви минават най-лошите мисли и желания. Какво трябва да правите в дадения случай?

Влизате в една стая, дето от изток и от запад има два прозореца, отворени, и става силно течение. Някога хората ги е страх от течение. Има защо да ги е страх. Едно течение може да ви причини някой път голяма пакост. Ако вий сте изпотени и седнете на течението, могат да се простудят вашите капилярни съдове и вие с години да страдате от някой ревматизъм или от някой друг недъг. Веднага трябва да затворите източните и западните прозорци, за да няма никакво течение. И тогава трябва да затворите прозорците на вашия ум и сърце, за да не стане течение и да се простудите. Защото, като влезнат някои работи отрицателни във вашия ум, вий може да се пресечете. Например вий казвате: „Моите работи няма да се оправят.“ Откъде знаете, че вашите работи няма да се оправят? Това са предположения. Или може богатият някой път да каже: „Мен ми се

струва, че мога да изгубя моето богатство." Работите на бедния не се оправят, когато не работи. А богатият може да изгуби богатството си, когато не постъпва право. Ако на всички работници богатият не плаща право, а ги подяжда, той сам си създава неприятели, които могат да го претупат някой ден и да му вземат богатството. А пък щом сиромахът не си гледа работата както трябва, то и платата му няма да бъде както трябва. А пък ако си върши работата както трябва, той тогава ще бъде оценен. Та едновременно зависи от вашия ум и от вашето сърце какво ще стане в бъдеще. Мислите ли, че ако не мислите както трябва, че и на вас ще ви се плати? Не. Че ние в света със своята мисъл сме работници. Твоята мисъл ще се представи в невидимия свят. Днес каквото мислите, вечерта ще ви плащат. Вий сте в едно голямо предприятие, работите. И учите сега, че можем да мислим каквото искаме. Не! Можем да мислим каквото искаме за работата, която вършим. Но ако ти мислиш за външни неща, тогава ще заприличате на онзи българин Цеко Грънчарски. Той си турил за цел да отиде в Америка, да изучи френски език, да преподава френски език в една гимназия в Америка. Той бил в България гимназиален учител. Дошло му на ума, че трябва да има доста пари, за да отиде в Америка. Казал си, по-добре да дойде в Париж и там да научи френски. И като отиде в Америка, едновременно да преподава френски, че да му плащат за това. Отива във Франция и вижда, че животът е скъп и за да не си изхарчи парите, отива в една църква да намери работа. Там дали му една ръчка на един голям орган и той само ще вдига меховете и по този начин да турга въздух в тях, за да може органистът да свири. Сега ви представям един пример, който е действителен, който Цеко Грънчарски сам ми е разправял – по-рано учител в гимназията, а сега натиска меховете. Той казва: „Седя и съм се замислил с какъв ум съм дошъл в Париж. И тъй, увлякох се в своята мисъл и по едно време дойде някой и ме сбута така и ми казва: „Господине, меховете!" Аз, като съм се замислил така, спрял съм да тургам въздух в меховете. И казаха ми: „Тук не иска отвличане на мисълта! Органистът трябва да свири!" И аз почнах пак да надувам меховете."

Ний всички държим по една ръчка и няма какво да мислим за себе си. Ти, като спреш, един ангел ще дойде и ще ти каже: „Хайде!" Ти мислиш, че си Цеко Грънчарски, че си бил учител и мислиш в какво положение сега си изпаднал. Ангелът ще каже: „Какво си бил в България, това не ни влиза в работа. Сега трябва работа да се извършва."

Ти имаш една ръчка, трябва да работиш. Неразположен си – това не влиза в работата, в духовния живот. Твоето неразположение е от частен характер. Та казвам: Животът ти е даден за едно самообладание. По някой път има едно чудно съчетание. Наскоро – мисля, че това беше вчера, иде една млада сестра, заболял я стомахът и плаче от стомаха. Седи отвън.

Казвам ѝ: „В събота не идвайте да ме безпокоите.“ Турил съм си едно правило, а пък те идват в събота. В събота искам да се уединя, искам да се повдигна – в събота няма да ме безпокоите, понеже имам друга работа. А тази сестра сега вика: „Учителю, стомахът ми!“ Аз мълча. И гледам, че един друг тропа на вратата: трак-трак-трак. Този е пък Свети Георги (един циганин). И той вика: „Учителю, един чувал брашно!“ След това чувам една котка там дошла. И тя почва да вика: „Мяу-у-у!“ Тя пък иска сирене. Георги вика и сестрата вика, и котката мечи. След това чувам и вятъра, и той вика: „Бу-у, бу-у.“ Аз седя и разсъждавам. На сестрата казах: „Ще мине.“ На Свети Георги казвам: „Върви си, чувалът ще дойде.“ На котката казах: „Чакай!“ На вятъра казах, нека да си духа. Четири души – цял квартет: дядо Георги, сестрата, котката и вятърът.

Седя аз и мисля: „Ти, ако си в положението на младата сестра, какво ще правиш? Или, ако си в положението на Свети Георги, какво ще правиш? И ако си в положението на тази котка? Тя мечи и знаете ли как мечи? С особено мяцане. И вятърът си духа“. Казвам най-после така: „Не искам да бъда в състоянието на младата мома, не искам да ме боли стомахът. Тази сестра не е яла каквото трябва и сега я боли коремът. И дядо Георги не е мислил като млад както трябва и сега му е дошло до брашното. И котката мечи, и вятърът си гледа работата.“ Вятърът, като духа, казва: „Тури ги всички на работа. Те не работят. Младата мома не е мислила, когато е яла. И дядо Георги не е мислил, и котката не е мислила. Та нека да мислят, да отидат да работят!“ – казва вятърът. Сега аз мисля: „От онези се избавих, с котката какво да правя сега? Младата мома ще дойде само веднъж, дядо Георги си замина с каруцата, а пък котката остана, а пък тя мечи.“ Онези разбраха. Казах на сестрата: „Не ме безпокойте сега, съботен ден е!“ С котката какво да правя? Някой път излизам из търпение, казвам си: „Трябва да я бия!“ За чудо голямо тази котка не мечи вече. Седнала до кюшето и се умирила. И цяла нощ седя там, без да каже „мяу“. След това и вятърът стихна отвън. Дойде ми тогава една мисъл: „При каквито условия и да се намираш, те ще се подобрят.“ Най-първо аз мислех, че тази котка няма да ме разбере. Но тя ме разбра. Даже аз като помислих, че тя има да мечи и че ще си изгубя настроението, тя казва: „Не, аз няма да стана причина да се развали твоето разположение и настроение.“ Не си отиде котката – тя седна до прага и си кротуваше, и като слезнах сега, горе я оставих. Дошла тази младата сестра – и аз да съм на нейно място, и аз ще отида да търся помощ. И дядо Георги се мъчи – трябва му един чувал брашно. Той с големи работи се занимава. Той, като дойде, не казва „едно кило брашно“, но един чувал брашно! На едро, като търговец.

Та законът, който съществува е: Ний в света сме поставени на един голям изпит. Не седим в една хармонична среда. Например аз турям тази мисъл

така: Ако дядо Георги беше дошъл като богаташ и дава за едно кило брашно 20–30 хиляди лева, аз имам жито в хамбара, как ще изляза тогава веднага! Ако за едно кило броеше две хиляди лева, веднага ще излезеш. Но щом иде дядо Георги и иска назаем, на почек, считам, че не навреме е дошъл той. А пък като имаме пари, казваме, че навреме е дошъл. Сега на дядо Георги му казвам: „Как ти, светията, си изпаднал да искаш един чувал брашно, да просиш!" И че му трябва не едно кило брашно, но един чувал! И той е умен. Като ме поглежда, казва: „Сто души викат подир мене, гладни ще измрем." Ако гладният иска да задоволи своя глад, той се лъже; ако жадният иска да задоволи своята жажда, и той се лъже. Гладът е едно естествено състояние в тебе. Ако ти имаш нужда от храна, чакай този глад, докато произведе онзи резултат вътре в тебе. Гладът всякога носи нещо хубаво. Жаждата носи нещо хубаво. Да допуснем, че вий сте един пътник. Може да сте гладували три дена – да си постил. Една домакиня няма хляб, но има брашно. И ще ѝ вземе час и половина, догдето замеси брашното и се опече хлябът. И след известно време ще бъде готов хлябът. Та гладният човек защо да не търпи дотогаз? Всички несгоди в нашия живот, ако ний се опрем в Божествените разпореждания, в час и половина ще се оправят. Има три момента: твоят глад ще се задоволи или сутринта, или на обяд, или вечерта. Ти целия ден не може да гладуваш. Вечерта, преди да е залязло слънцето, твоят глад ще се задоволи. До вечерта не може да не се задоволи твоето състояние. Тази е една опитност сега, тя не може да се докаже отвън. Ако вий спазвате всички правила, всички закони на Божествената Любов, вашите нужди ще се задоволят от изгрева до залеза на слънцето. А пък има нещо, за което невидимият свят никога не отговаря. Ако сте гладни, ще се задоволи твоят глад. Но ако искаш ти да имаш от сутринта до вечерта едни лачени обуща, те няма да дойдат. Хляб ще дойде, но лачените обуща няма да дойдат. Те не са потребни. Да имаш лачени обуща, това значи да си създадеш нещастие. На камилата, или чия кожа трябва да се одере? Питам: Ако щастието ти ще причини нещастие на другите хора, това щастие ли е? Ако благото на един човек произведе нещастието на 10 души, това не е благо. Бог изисква от нас нашето благо да бъде благо и за другите хора.

Страданието е едно благо. Страданието е едно благо за всички. А пък радостта е едно благо само за едного. Тогава какво ще кажете за следното: Страданието, което Христос претърпя, беше едно благо за цялото човечество. И днес и Христос, и вярващите жънат плодовете на това благо. Вий мислите, че Христос не трябваше да пострада. Ако не беше пострадал, Той щеше да има едно благо само за себе си. А пък страданието му беше едно благо за всички. Ако ний страдаме, всички страдания в света са благо за цялото човечество, а пък радостите са лично благо. Така разбирам аз.

Ти искаш да бъдеш щастлив. Това е твоето лично благо. Нещастен си – участваш в благото на цялото човечество. От какво иде богатството? От какво излизат хубавите картини? От онзи ли, дето дрехите и ръцете му остават неоцапани, или от онзи, чиито ръце и дрехи са оцапани? От хората с чистите, или с оцапаните дрехи излизат картини? От тия с оцапаните дрехи.

Страждущите в света са хората, които спасяват света. Това е гледището ми. Това се проповядва. Аз говоря за страждущите, но не говоря за мъчението. Не говоря и за труда. Аз говоря за страданието. То е един Божествен метод, едно благо, което трябва да дойде. Онзи котел, който е направен на някой локомотив, това напрежение на парата вътре, тази горещина в този котел, ако имаше съзнание, нямаше ли да бъде най-голяма несгода за него? Това, което считаме за несгода в случая, е едно благо, за да могат пътниците да се пренесат по пътя от едно място на друго и да си свършат една хубава работа.

Сега ние търсим едно спасение в света, без страдание. Такова спасение няма. И в небето ще бъдат щастливи един ден само онези, които са били нещастни на земята. Които са участвали във всичките страдания на земния живот, ще участват и във всичките блага на небесния живот. Тези, които не са участвали във всички страдания на земята, не могат да участват и във всички блага на небето. Такъв е законът. И онези, които благуват тук, на земята, ще се намерят на другия свят на работа. Адът е нивата. Там всички се занимават. Те са огняри там. Вършат много груба работа. Та които не са работили тука, ще работят в другия свят. А пък които са работили тук, ще почиват в другия свят. Праведните от земята, които са работили на земята, ще почиват в другия свят, а които са почивали в тоя свят, ще работят в другия. Ако работите в този свят, в другия свят ще бъдете блажени, ще почивате. А пък ако сте почивали тук, в другия свят ще опъвате каиша.

Та Христос казва: „Това, което е било скрито, ще се разкрие.“ Един човек, който е направил прегрешение, не трябва да му кажеш по кой начин да заобиколи закона. Ще го оставиш да го хване законът. Инак ти не го възпитаваш правилно. Не могат да те обичат хората, за които ти не си пострадал. Не си страдал. Онзи, за когото ти си пострадал, как няма да те обича? Един български офицер ми каза: „Аз обикнах войниците. Раниха ме, паднах до линията на неприятеля и огънят върви, пада наблизо. Вечерно време. На тези войници им дошло на ума: скачили юнаците, 30–40 души войници, отвързват си ремъците и ги закачат един за друг, и правят едно дълго въже. И ме пренесоха войниците, и ме спасиха. Оттам насетне имам друго отношение към тези войници. Те имат любов! Братя. Не мога да направя това, което те направиха за мене. И оттам насетне имам вече

друго отношение – оживяха тези войници за мен!“ Ако ний не можем да извадим нашите каиши, препаските и да извадим един от бойната линия, и да го пренесем на гърба си, тогаз как ще ни обичат? „Тези войници ме носиха на гърба си“ – казва офицерът. Те ми казваха: „Не бой се, господин капитан! Няма нищо!“ Всички войници го насърчавали и офицерът казва: „Разбрах какво хубаво и благородно чувство се крие в човешката душа!“ И ако разберем онова доброто, което се крие в нашата душа, какво ти коства на онзи, който се дави, да му подадеш ръката си и да го спасиш? Може да се яви в тебе мисълта: „Може да ме завлече и мене.“ Възможно е. Когато си даваш ръката, ти имаш една основа. Или другояче казано, не щадете вашата любов! Ето аз какво разбирам. Не мислете, че любовта е нещо маловажно. Любовта е в състояние да помогне на всички, без разлика. Не си правете оглушки. Когато дойде Бог във вас, онова, което Бог изисква, направете го смело и решително, без да се колебаете. Това е силното в любовта. Там, дето се касае за живота на човека, направете всичко! На този човек животът му виси на косъм, дайте му ръката си!

Този човек, който се е пожертвал за тебе, не може да не го обичаш за всякога. И казва някой: „Защо трябва да обичаме Христа?“ Трябва да го обичаме, защото ако не беше Той, ти нямаше да бъдеш тук. Той ти дал ръката си и не може да не Го обичаш. Обичта всякога подразбира, че някой е направил за тебе голяма жертва! И не можеш да не уважаваш тази жертва.

Та казвам: Всякога правете жертвата намясто, за да дойде Божията Любов във вас. Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моя закон!“ Казва пак: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих“ и „Ако ме любите, и Отец ми ще ви възлюби, понеже вий възлюбихте Словото ми!“

Та този е истинският път: пътят на любовта е път на великата жертва! Докато всички дойдат до онова велико съзнание, че трябва да служат безогледно. Трябва едно служение в света безогледно, едно служение разумно в света. Безогледно, в смисъл, без да мислим за нашите интереси да изпълним Волята Божия и да изпитаме едно приятно чувство и уважение към Бога, че онова, което Той е казал, че това е Волята Божия. И при най-мъчните условия, когато човек изпълни Волята Божия, той чувства в себе си нещо мощно и силно, и велико. Това е пътят, по който трябва да вървим.

Отче наш

7,15 ч. с.

11. Утринно Неделно Слово, държано на 25 декември, 1938 г., 5 ч. с., София, Изгрев.

Времето меко, влажно.

Вън на поляната направихме упражненията.

Бележка на издателите: На 31.12.1938 г. в 12 ч. в. е държана беседата „Големият брат“, заведена като Утринно Слово в оригиналния каталог на Елена Андреева под N 2705, тъй като в 5 ч. с. не е изнесена беседа. Тя е отпечатана в брошурата „Големият брат“ (София, 1939). На 1.01.1939 г. в 10 ч. с. е държана беседата „Малкият брат“, заведена под N 2706 и поместена в същата брошура.

1938_12_25 Иди си с миром
неделна беседа

ИДИ СИ С МИРОМ

Отче наш.
В началото бе Словото.

Ще прочета от 40–50 стих от седма глава от Евангелието на Лука.

Ще говоря върху думите от 50 стих: „Иди си с миром!“

Мнозина произнасят думите „Иди си с миром!“. Те представят един мир. Да си идеш с мир, това не е лесна работа, това не е за всеки. Ако един болен отиде при един лекар и последният му каже: „Иди си с миром“, какво ще разбере болният. Ако лекарят тури ръката си върху раната на болния и всяка болка изчезне, и след това лекарят каже на болния да си отиде с миром, той ще разбере смисъла на тия думи. Тези думи означават, че болният няма защо повече да се смущава.

Съвременните хора живеят в един голям свят, който е съставен от три департамента. Единият департамент е физическият свят. Той е свят на постоянни промени. Там всичко се мени, нищо не е постоянно. Там ежеминутно и ежесекундно нещата се променят, нищо не остава постоянно. Като наблюдавате цялата природа, откакто човечеството е започнало да живее, виждате, че земята се е изменила. Днес земята не е такава, каквато е била първоначално, нито такава, каквато е била във времето на Адама, нито такава, каквато е била във времето на Христа. И след хиляда години тя няма да бъде такава, каквато я виждаме днес. И човек се различава. И той не е същият, какъвто е бил във времето на Христа. Нито пък във времето на Адама е бил такъв, какъвто във времето на Христа. Казват, че хората си мязат. Не, те толкова много се различават, че почти са неузнаваеми. Във времето на Христа хората имаха ли радио, органи, пиана да им свирят? Бяха ли достигнали такива строежи, каквито имаме в сегашната епоха? Тогава хората имаха ли такива обсерватории, дето с големи телескопи наблюдават живота на небето? Тогава имаха ли такова широко понятие за вселената, каквото днес имат? Тогава хората знаеха много малко, но след хиляди години, сегашните хора, по отношение на бъдещите, ще се намират в същото положение, в каквото са били хората във времето на Христа.

Мнозина искат да им се каже истината. Какво ще им се каже за истината, когато те сами живеят в нея? Физическият свят, това е истината.

Физическият свят е резултат от истината. От милиони години насам, всичко, каквото природата е създала, това е все истината. Истината не е нещо субективно. Всичко онова, което виждате с очите си, това е истината. Вашите очи, уши, ходенето ви, устата ви, всичко това е истина. Понякога вие си мислите, дали ходите или не. Може ли човек да си зададе въпроса, дали вижда или не? В това отношение вие можете да изпаднете в положението на онзи човек, който отишъл за пръв път на банята. Като му казали, че трябва да съблече дрехите си и гол да влезе в банята, той си казал: „Ако остана така между тия голи хора, аз ще се изгубя, затова трябва да си туря някакъв белег на ръката си." Той си турил една мартеница на ръката си да се познава между хората и да не се изгуби. Така и мнозина мислят, че като отидат в онзи свят, няма да се познават, ще се изгубят. Те се питат: „Как ще се опознаваме в онзи свят?" Важно е, тук да се познавате, а що се отнася до онзи свят, този въпрос оставете настрана. Следователно, физическият свят е свят на промени, вследствие на което ние се чудим, защо толкова много сме се изменили. Благодарете се, че се изменяте. Болният човек трябва да се благодари, че се е изменил, че е станал здрав. Докато е болен, той ще се оплаква на този, на онзи, че главата го боли, че гърдите го болят. А така, като оздравее, като се промени, всички около него ще мирясат, няма да ги безпокои. Не е ли хубава да стават такива промени с хората? Не е ли добре сиромахът да стане богат? Като стане богат, той ще престане да се оплаква, че пари няма, че обуща няма, че въглища и дърва няма. Той ще си гледа работата и никого няма да безпокои. Та физическият свят е свят на земята. Вие сте дошли на земята да уредите работите си. Всичките ви погрешки седят в това, че сте изгубили вашия адресник. Като сте изгубили адресника си, слезли сте на земята но се намирате в чудо, никого не познавате. Тази е причината, дето сте закъсали. Затова казвате: „Колко лошо е създаден физическия свят!" Лошо е създаден, защото нямате азбучника. Ако имахте азбучника, адресника, вашите работи лесно щяха да се наредят. Ако на българинът говориш на български език, той ще те разбере. Ако отидеш при един умиращ и му кажеш, че имаш едно лекарство, от което само няколко капки са в състояние да върнат живота му, той ще те разбере и ще отвори очите си на четири. Ако Можеш да направиш това с един богат болен и твоите работи ще се оправят. Ако си забравил да говориш български, твоята работа е спукана. Следователно, ако след като си отишъл при болния, който е на умиране и се окаже, че си забравил лекарството и твоята работа е спукана. Какво представя това лекарство? Това лекарство не е нищо друго, освен елементите на човешкото щастие. Те се крият в неговите ръце. Следователно, човек трябва да пази тия елементи. Всичкото съдържание, което Бог е вложил, се крие в твоето сърце. Ако човек знае да чете надписите, много нещо би научил. Той ще чете по надписите на сърцето така, както съвременните археолози четат по остатъците на

предпотопните животни. Обаче, мен не ме интересуват умрелите животни, но ме интересуват живите. Големите предпотопни мамонти са изчезнали. Но сега са намерили едно голямо сухоземно животно, което имало 26 метра дължина и 11 метра височина. Ако това животно живее днес на земята, каква полза би принесло на човечеството? То не може да се изхрани. Ще му трябва един тон храна дневно. В утробата на някои животни са намирали един тон храна. Можете да си представите, колко храна трябва на това грамадно животно. Природата е намерила, че тази работа е несъвместима: много харчене трябва. Такова голямо животно представя голямо предприятие, което изразходва големи капитали, а никакви приходи не донася. Каква мисъл може да има това грамадно животно? Тези големи животни и досега живеят, но в чувствата на човека, т. е. в астралния свят. Всички хора искат да бъдат грамадни. Един богаташ не се задоволява, например, със стотина хиляди лева, но той иска десет, до сто милиона лева. Той не се задоволява с малко, защото мисли, че няма да му стигнат. Един англичанин от Африка, голям милионер, тръгнал за Англия да присъства на коронацията на английския крал Едуард. Той носел със себе си 365 милиона стерлинги. По пътя дошла му на ум мисълта, че тези пари няма да му стигнат и той се хвърлил от парахода в морето, и се удавил. Колко хора постъпват като него. Някоя млада мома се влюби в някой момък и като види, че не може да се ожени за него, тя казва: „Ще се самоубия, не мога да живея без него.“ И този милионер отива на коронация, но мисли, че милионите, които има няма да му стигнат и той се удавя. Това е неразбиране на живота. Това се дължи на онези грандиозни желания в човека, останали от предпотопните грамадни животни. Тези грамадни животни трябва да се смалят. Аз бих предпочел да имам едно житно зърно в джоба си, отколкото един голям скъпоценен камък. В житното зърно се крият динамически сили. Житното зърно може да храни целия свят, а диамантът, макар че е скъпоценен, не може да изхрани света. Диамантът е в статическо положение. Съвременните хора са свикнали със статическите състояния на нещата. Те искат да бъдат осигурени, но колкото повече желаят да се осигурят, толкова по-малко са осигурени. Ето, наскоро в Америка е станала една голяма катастрофа, в която 50 души били убити, а повече от двеста ранени. Два експреса са се движили един след друг: единият вървял по-бързо, последният настигнал първия, с който се ударил. Защо е станала катастрофата? При това, тя е станала днес, при тези предпазни мерки, с които си служи съвременната култура. Ако ти, в своя път си пуснал едно желание с малка бързина, а след него друго, с по-голяма бързина, второто ще настигне първото и ще стане една голяма катастрофа, в която 50 души ще бъдат убити, а повече от 200 ранени. Какъв смисъл има постигането на една идея, в която ще пострадат толкова души? Всички хора искат да оправят света по външен начин. Хората не трябва да забравят, че физическият свят е свят на резултати.

Значи, ние живеем в един свят, пълен от резултатите на миналото. [Ние живеем в един свят от резултатите] на миналите векове и страдаме от тях. Защо? Защото много неща във физическия свят са глупаво направени. Тогава умът им не е стигал, как да направят тия неща. Те са направили такива неща, които днес се отразяват зле върху нас.

Сега ще ви изнеса един пример, едно обяснение, което учените хора не знаят. Ето, нашите индустриалци днес всички са се заели с вадене на въглища от земята, защото им трябват. Но знаете ли, каква е била епохата, когато въглищата са се образували? Тогава е била такава тирания, такова насилие, каквото светът никога не е виждал. Тогава и животните, и растенията са били наежени, вследствие на което природата е търсила начин, как да умири света. Най-после, тя е решила да ги превърне в черни въглища. Като не знаят това, хората мислят, че чрез въглищата Бог им изпраща едно благо и започват да го използват в индустрията. Обаче, като горят тия въглища, животните, които са затворени в тях, започват постепенно да излизат и навлизат в хората. И всички съвременни хора започват да живеят един вълген период, не на мъртви вълглени, но на горящи вълглени, които сега започват да горят. Казвате: „Какво трябва да се направи сега, за да се оправи света?“ Като не знаете какво да правите, вадете въглища, но ще носите техните лоши последствия. Съвременните хора не знаят как да се справят с ония пориви, които природата е имала преди години. Не че е лошо това, но трябва да се знае причината за тия неща. Ако младият е буен, трябва да се знае коя е причината за това. Ако старият е мек, спокоен, трябва да се знае причината за това. Мислите ли, че старият човек е по-благороден от младия? Според мене, няма съществена разлика между младия и стария. Разликата е само в това, че младият слиза от планината, че като срещне нещо на пътя си, събаря го, търкаля го надолу. Старият пък вече е слязъл в полето, в долината на работата и няма защо да се клатушка. Ако старият се качи на планината, като слиза надолу и той по същия начин ще събаря камъни и ще дига шум. Който не разбира закона казва, че младият е буен. Буен е, защото слиза отгоре. Старият пък върви по равна местност. Целта на природата е да възпитава и младите и старите. Като изучавате живота на месоядните, виждате, че като слизат от планините, те нападат овцете и ги изяждат. Един ден тия месоядни ще станат овце. Казвате: „Възможно ли е това? Възможно ли е вълкът да стане овца?“ Как ще обясните тогава стиха, в който се казва, че има вълци, облечени в овчи кожи? Значи вълкът е турил на гърба си овча кожа да се покаже, че е овца. Как могат тия хора, които си служат с алегоричен език да поддържат, че има вълци, облечени с овчи кожи, а ако стане въпрос за това, което аз ви казвам, намирате, че не е възможно. За мен е възможно да се тури овча кожа на един вълк. Колкото е възможно да се тури овча кожа на един вълк, толкова е възможно вълкът

да придобие характера на една овца. Най-после ние трябва да знаем, кои са причините за явяването на тия несъобразности. Кое е онова, което е направило вълка вълк? Има някаква причина за това, но аз не искам да я засягам. Аз мога в пет минути отгоре да направя най-кроткия и най-добрия човек да излезе вън от кожата си. Ако ви нараня или охлузя ръката, веднага вие ще вземете едно особено положение. Естеството ви веднага ще се измени и вие няма да ме гледате тихо и спокойно. Коя е причината за това? Направил съм ви пакост, причинил съм ви болка. Да оставим този въпрос настрана, но питам: „Коя е била подбудителната причина, задето някои ангели напуснали небето, мястото на вечно блаженство и чистота, място на радост и веселие и дойдоха на земята между грешните човешки синове? Кой ги застави да напуснат небето и да изгубят своята чистота?“ Те са слезли от онова величие и са дошли между хората на земята, като зверове да правят пакости. Някога, в далечното минало месоядните животни са били ангели, които днес са слезли във вид на животни да причиняват пакости на хората. Първоначално те са били миролюбиви като овцете, но като са слезли на земята във вид на тигри, вълци, лъвове, започнали да нападат тревопасните и да ги ядат.

Сега аз не искам да ми вярвате. Това е наука. Ако не вярвате, ще ви кажа, че не сте учени хора, нищо повече. Когато един астроном наблюдава небесните тела със своята тръба и вижда надалеч някои звезди, които се намират на разстояние един милион светлинни години от земята, трябва ли аз, който не виждам това нещо да не вярвам? Човекът вижда, защото има тръба, с която усилва зрението си. Ще кажете да докаже това нещо. Как ще ви докаже? Той може да ви докаже веднага. Ще вземе един апарат и ще ги фотографира. – „Ама аз не ги виждам.“ Това още нищо не значи. Човекът вижда това, което е снел на фотография. Казвате, че някои неща са реални, а други нереални. Не, всичко в света е реално. Нереалните неща пък са относителни. Нереално е, например, когато аз ви казвам, че един човек е на разстояние от вас един километър, а всъщност той се намира на десет километра от вас. Значи, тази нереалност съществува по отношение на мястото. Вие не подозирате даже, че всеки от вас е маг и каквото пожелае, става моментално. Например, някой пожелава да стане богат. Каквото е пожелал става, но ако не стане с него, с друг някой става. В този момент друг някой става богат. Друг желае да има детенце. Каквото е пожелал, ще стане. Ако не стане с него, друг някой ще има вече детенце. Ти искаш да станеш учен и друг някой в този момент се радва на учеността си. В целокупния живот, каквото човек помисли или пожелае, веднага става, но не с него, а с друг някой. И обратно: когато другите хора пожелаят или помислят да придобият нещо, в този момент аз имам шанс да придобия пожеланото. Тъй щото, ако вие сте се обнадеждили да станете учени, вие ще се помолите друг някой да стане учен. Щом той стане учен, друг път

пък вие ще станете учени. От вас зависи учеността на другите хора, а от другите хора зависи вашата ученост. Ще кажете, че това е несъвместимо с вашите желания. Сега ще ви докажа верността на тази хипотеза. Бог ли ни е направил умни или ние сме станали такива? Бог ни е направил умни. Следователно, когато Бог иска да станем умни, ние ставаме умни, но когато Той не иска да станем умни, ние не можем да станем. Когато в Бог се роди една мисъл да направи нещо, веднага се ражда човек. И този човек извършва волята Божия.

Сега, ако питате има ли Господ, казвам: „Това, че вие съществувате показва, че има Господ в света." Понеже едно време, като е помислял Господ за нещо, човек се е раждал. Тъй щото, фактът, че днес съществувам показва, че съм резултат на Божията мисъл. Понеже едно време той е помислил за мене, днес аз изпълнявам Неговата воля. Сега вие искате да знаете, какво всъщност представя Бога. Какво ви отличава вас като човек от другите животни? Тялото, в което живеете е един вид жилище, но същественото за човека е неговият ум, неговото сърце и неговата воля. Под думата „воля" аз разбирам целия човешки организъм, който е така съчетан, че с него вие можете да работите. Така изразена в работа, човешката воля става нещо реално. Какво представя физическия свят? Той е резултат от дейността на милиони векове. Физическият свят се отличава със своите слаби трептения, със своите слаби движения. Даже и светлината, която пътува с голяма бързина, с триста хиляди километра в секунда, в сравнение с бързината на трептенията в умствения свят, е като биволска кола. Пътя, който светлината на физическия свят извървява за 500 хиляди години, светлината в духовния свят го извървява за една година, а светлината на умствения свят го извървява за една седмица. Ако пък влезете в причинния свят, там светлината извървява същия път само за един ден. Понеже на физическия свят ние се движим в светлина със слаби трептения, ние живеем само в миналия живот. Даже и настоящето минава и заминава покрай нас, без да имаме апарати, с които да го схванем. Всичко, което днес става, това все е минало. Например, ако кажеш, че обичаш някого, тази любов не е отсега. Ако сега посадиш едно житно зърно в земята, което започва да расте, сега ли се е родило то? Не, това, което израства от житното зърно, е вложено в него от хиляди години насам, но понеже в него има стремеж да расте, то непрекъснато се появява, расте и се развива. Следователно, като расте, житното зърно проявява своето минало. Желанието му да расте е настоящо, а възможностите, които са вложени в него, са от далечното минало. Понеже ние сме вързани още за слабите неща, за изменчивите неща, ние тях повече обичаме. Онези неща, които бързо се движат не остават у нас големи отпечатъци. Те са толкова дребни, че без микроскоп не могат да се видят. А бъдещето е толкова велико, че едва го виждаме. Днес ние се занимаваме с малки

работи. Сега аз съм за реалните неща в света. Това, което постоянно се [мени] и се е променило, е настоящето. Настоящето е това, което не се мени, то остава като основна точка. Това, което ни очаква е бъдещето. Видимо и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето има промени, но те се различават по същина. Например, вие можете да увеличавате и да намалявате един предмет, но и като го увеличавате, не се увеличава и като го намалявате, пак не се намалява. Например, ако под микроскоп увеличавате една микроба, всъщност тя увеличила ли се е? Тя си остава, каквато е била по-рано. Или ако намалявате слънцето, намалило ли се е? То си остава толкова голямо, колкото си е всъщност. Ние намаляваме и увеличаваме нещата, за да станат те достъпни за нас. Тъй щото, като казваме, че някои неща са се увеличили или намалили, това показва, че живеем в един свят, в който боравим с малки величини, т. е. с относителни величини. Когато казвате, че някой човек е увеличен, аз виждам, че той е увеличен няколко пъти. Когато казвате, че някой човек е малък, дребен, аз го виждам грамаден, но той е намален няколко хиляди пъти, като слънцето. Казвате: „Тези хора не са направили малките работи, пък големи работи искат да правят." Няма нищо лошо в това. Вие нищо не губите от това. Ако поставите две големи идеи в практическия живот, дето има загуби, те ще се стълкновят, но ако ги изпратите на слънцето, там нищо няма да стане, там ще могат да се реализират, защото слънцето е голямо. Каквото изпратиш на слънцето все ще получиш от него нещо: топлина, светлина, условия за растене и зреене. На слънцето, колкото да е малко, ти все таки можеш да поставиш един плод да узрее. Но ако увеличиш с микроскоп една микроба, какво можеш да направиш с нейната привидна големина? Нищо не те ползва тази големина на Микробата. Когато се намериш на тясно, Микробата ще ти даде начин, как да се смалиш, да се освободиш. Тя ще те посъветва: „Когато се намериш на тясно, когато имаш да даваш на някого, стани малък като мене." Наистина, ако един човек стане толкова малък, като микроба, кой банкер, кой негов кредитор ще го хване и ще го даде под съд? Ако може да стане толкова малък, кой стражар ще може да го хване? Значи, малките, дребните работи могат само да ни освободят от нещастия и страдания, от бели, но благословение не могат да ни донесат. А големите работи в света, с които трябва да се занимаваме, те носят Божието благословение със себе си. Някой пита, защо трябва да се занимава с Господа? Много просто. Знаете, че с когото дружиш, за когото мислиш, такъв ставаш. Ето защо, като мислиш за Господа, най-добрия и най-разумния в света, ти постепенно ще придобиеш Неговите качества. Достатъчно е човек десет години да пасе говеда и да мисли само за тях, за да стане подобен на тях. Като мислиш постоянно за тях, ще кажеш най-после: „Човек не се нуждае от наука, малко е нужно, за да прекара живота си. Няма защо да се стремим към някакъв идеал." Когато говедарят пасе говеда, в края на краищата говедата

печелят, а той по-скоро губи, отколкото да печели нещо. Те се повдигат на по-висока степен, отколкото са били по-рано, а той се е снишил. Той чувства, че е изгубил нещо от характера си.

Сега искам да ви наведа на мисълта да се занимавате с велики работи, да мислите за тях, защото в тях е разумното. Само разумното в света е велико. Всичко друго, което не е разумно, е лишено от интелигентност. Дребните неща не са разумни. Следователно, от малките неща не можете да очаквате нещо много. Тъй щото, пита ли ви някой, защо мислите за Бога, ще кажете, че мислите, за да ви придаде нещо от себе си. Ако се излагаме на слънчевата светлина и топлина, ние непременно ще придобием нещо. От светлината на нашия мозък се произвежда мисълта. От топлината на сърцето чувствата започват да функционират, а от силата на волята организмът става по-подвижен.

Христос казва на жената: „Иди си с миром!“ Симон, един от тогавашните благородници,запита Христос: „Защо се занимаваш с тази жена?“ Той считаше, че е унизително човек да се занимава с една паднала жена. Но Христос му отговори: „Тази жена спечели повече отколкото ти.“ Който се занимава със слънцето, наистина ще почернее, ще поизгори малко, но печалбата ще бъде по-голяма, отколкото загубата. Под черния пласт ще се образува една здрава кожа. Значи, да се пече човек на слънце не само, че не е лошо, както някои си мислят, но даже е здравословно. Като дойдат до мисълта за Бога, хората се натъкват на едно механическо разбиране. Те мислят, че Бог е подобен на тях, че и Той има същите нужди, каквито те имат. Бог е единственото същество, което няма никакви нужди, в Което не стават никакви промени, но Което всякога има разположение да дава и да помага. Като види, че някое същество се мъчи, Господ го пита, защо се мъчи. – „Не мога да направя никаква работа.“ Бог веднага помага. Достатъчно е обаче, човек да е готов да повдигне очите си към Бога, когато му говори, за да получи неговата помощ. Ако цигуларят свири и поглежда нагоре, той ще стане виден цигулар. Художникът, взел четката, рисува, но се мъчи. – „Защо се мъчиш?“ – пита го Господ. – „Да рисувам.“ Той говори с Бога, но гледа на земята, срам то е, страх го е от Господа. Не, свободно вдигни главата си нагоре. Така ще получиш помощта и виден художник ще станеш. Българите имат обичай, когато млада булка говори със свекърва си, тя гледа към земята. Турците казват: „Който гледа към земята, той душите гори.“ Това е турско разбиране, но човек трябва да гледа нагоре, когато Господ му говори. Повдигни очите си и погледни към Господа Само така ще научиш това, което иначе никога не би научил. В Писанието е казано, че Бог е огън пояждащ. Какво лошо има в това, ако изгориш от огъня на Бога? Ако този огън те изгори, той отново ще те пресъздаде, ще образува нова, по-красива форма от първата. Огънят

постоянно ни гори и пресъздава. Колкото и да се страхувате от него, ще знаете, че от това, от което се страхувате, то ще ви дойде на главата. Две неща се случват в живота на човека: това, което той обича и за което мисли постоянно, то иде на главата му; и това, което не обича и от което се страхува и то иде на главата му. Някои се страхуват от смъртта и тя дохожда. За да не дохожда, той трябва да я обикне. Като я обикне, тя пак ще дойде при него, но поне приятелски ще се разберат. Една стара негърка живяла в Америка. Това било във времето на робството на негрите. Тя била вече 85 годишна жена, но толкова много теглила, че често се обръщала към Бога с молба да изпрати Архангел Михаил да вземе душата ѝ, да я освободи от тежкия земен живот. Тя живеела близо до един американски пансион, дето живеели студенти. Двама от тях чули един ден молбата ѝ към Бога и решили да си устроят една шега. Те се дегизирали и потропали на вратата ѝ. – „Кой там?" – „Аз съм Архангел Михаил и един ангел, мой помощник. Чухме молбата ти и идваме да вземем душата ти." Тя се замълчала и после отговорила: „Кажете им, че я няма тук." Тя искаше да се освободи от земния живот, но когато студентите дойдоха, тя ги върна назад. Тя трябваше да ти покани да седнат, да се разговори с тях и да им каже, че е готова да замине. Тя ги върна, с което искаше да покаже, че още иска да живее в този свят на страдания. Съвременните хора трябва да имат такива разбирания, че от всичко, което учат да придобиват същественото. Ние трябва да имаме едно отлично здраво тяло, със здрави удове: стомах, дробове, мозък, очи, уши, крака, ръце и т.н. Ние трябва да имаме толкова силен, толкова развит слух, че да схващаме и най-слабите трептения, да възприемаме всичко, което става по целия свят, от единия край на земята до другия. После, вие трябва да имате толкова силно зрение, че като насочите погледа си да виждате какво става по целия свят, като чрез телевизия. Не само на земята да виждате, но е на онзи свят да виждате нашите заминали, да се разговаряте с тях, да знаете, какво представя онзи свят. Само така ще имате представа за онзи свят. Аз съм ви казвал и друг път, на какво разстояние се намира този от онзи свят. Невидимият свят от видимия се намира на една сто милионна част от милиметъра. – „Къде е онзи свят?" Тук, ние живеем в него. Ами, ако ви кажа, че около вас има много същества, какво ще отговорите? Ще кажете, че нищо не виждате. Така е, вие нищо не виждате, но това не значи, че те не съществуват. Важно е, че те не се виждат физически Да виждате съществата от другия свят, това не е физически процес. Наскоро една наша сестра си счупи крака и от страдания, от мъки тя станала ясновидка. Като лежа около един месец, тя става, но с голяма вътрешна тъга, не знае какво е станало с близките ѝ. Имала някакво предупреждение от невидимия свят, но не може да се справи с положението си. Станала тъжна, нервна, не може да се успокои и постоянно пита близките си, какво е станало, защо нищо не ѝ казват. Те се страхуват да ѝ кажат, за да не припадне. Най-после

една сестра се осмели да ѝ каже и тя разбрала, какво е станало. Брат ѝ се поминал, но не искали да ѝ кажат. Но на сън тя го видяла. Тъй щото, преди да ѝ кажат, тя видяла брат си при нея. Тя останала доволна, че бил при нея и могла да го види. Ще кажете, защо брат ѝ не е отишъл при жена си и при детето си, а при сестра си. Защото в невидимия свят не съществуват отношения на женени. Там връзките се определят не отношенията на земята, но от близостта между душите. Ще кажете, че това е илюзия, че тя си е внушила, че вижда нещо, или че благодарение на нервното ѝ състояние е получила някакви особени впечатления. Както да говорите, това е факт. Какво означава думата „илюзия“? Частицата „ил“ означава зле. Значи, всяко нещо, което е зле употребено е илюзия. Всяко неразбрано нещо е илюзия. Това не значи, че то не е реално, но щом е неразбрано, то остава като илюзия. Всяка неправилна мисъл, всяко неправилно чувство, всяка неправилна постъпка са илюзии. Защо? Защото те не могат да ни дадат това, което очакваме.

Човек едновременно живее в три свята: физическия – в света на постоянните промени. После, човек живее в света на чувствата, в постоянните страдания и радости. Той чувства, че живее в един особен свят, но къде е, не знае. Той е в гърдите. Този свят е духовният. И най-после, той живее и горе в главата си, в умствения свят. Тези три свята коренно се различават. Законите на физическият свят се различават от тия на духовния. Законите на духовния се различават от тия на умствения, физическият свят е свят на формите или свят на промените. Духовният свят включва чувствата, а умственият – мисълта. Но има нещо по-високо от мисълта. Над умствения свят седи разумният, който ни въздейства. Всичко, каквото става в света, се дължи на разумния свят. Той прави преобразуванията в света. Вземете, всички европейски народи днес се смущават, безпокоят, те предвиждат, че ще станат големи промени. Не мислете, че всичко, което сега съществува, е реално. То е относително реално. Тия социални форми, които днес съществуват,са от хиляда години насам, но все са претърпели известни промени. Следователно, пак предстоят помени. Всички сегашни мисли и чувства на хората предстоят на промени. Цялата култура ще се измени. Това не значи, че нищо не сме получили от тия досегашни форми на живот. Много сме получили, ползвали сме се от опитността на миналото, но новото иде и ще се наложи. Някои познания могат да се получат и чрез интуиция, не е нужно всичко да се минава на опит, да се преживява. Чрез интуицията си човек прониква в миналото и в бъдещето. Знае, какво е било в някога, какво ще бъде после. Ясновидците виждат, какво е било в миналото, какво става сега и какво ще стане в бъдеще. Всеки човек може да развие своята интуиция, да вижда това, което другите не виждат. Не само да вижда, но да предвижда, да предсказва нещата. Днес има много пророци: едни

пророкуват чрез кафето, други чрез боб, трети на карти, четвърти на ръка, пети на лицето, шести по главата и т.н. Днес само пророци да търсите, ще намерите, колкото искате. Преди години се явили двама пророци в София, които предсказват на кафе. Те си взели едно джезве, чашки, кафе, захар и отишли на Витоша, там да гледат. Единият прави кафето, а другият гледа. Като дошло да гледат на себе си, понеже само този трябвало да гледа, който правел кафето, та те си разменили, единият гледал на другия [и така си пророкували]. Като слушате, как пророкуват, чудите се, отде виждат тия образи в кафето. Единият видял, че някой синеок човек щял да го посети след няколко дена. После пък видял, че някой човек върви, идвал към дома, щял да донесе около 20–30 хиляди лева. Как виждат това, те си знаят. Важно е, че тия пророци на кафе могат да предскажат, какво ще се случи най-много след десетина дни. Дойде ли до по-далечни бъдеще, те загазват там. Ще кажете, че това пророкуване е *лъжа*. Не е лъжа, все има нещо, което човек вижда в чашките. *Лъжата* седи в това, когато човек не казва това, което е видял. Някой отива да купува плат, който минава за хубав, вълнен, чист вълнен плат. Като вземеш плата, туряш нишките му под микроскоп и какво да видиш? Една трета от плата е съставена от памучни нишки. Там е *лъжата*. Ако платът е продаден такъв, какъвто всъщност е, никаква *лъжа* нямаше да има. Търговецът можеше да каже: „Платът е смесен, една трета памук и две трети вълна." Говорете всякога истината, защото както да я прикривате, *лъжата* все ще излезе на бял свят. Щом някой се осмели да говори *лъжливи* работи, микроскопът ще си даде думата. Наистина, има плат, но не е такъв, за какъвто се представя. На същото основание човек иска да изтъче своя организъм от чиста материя. Здраво тяло, здрав мозък трябва да има човек, за да може чрез него да възприеме силите на природата. После, човек трябва да си създаде здрави мускули, които да се отличават с голяма пластичност, да възприемат най-чувствителните трептения на природата и да ги предават чрез нервната система на мозъка. И кожата трябва да бъде мека и възприемчива. Ако кожата е суха, груба, тя не може да възприема външните впечатления. Такава кожа е лишена от онази динамична вода, която е необходима на организма. Ония, на които кожата е суха, трябва да правят топли бани, да не се киснат много във водата. Малко да седят във водата, за да дадат възможност на топлата вода да се всмукне чрез порите в целия организъм. Щом организмът приеме, колкото вода му е нужна, в него се развива особена магнетична енергия, която благоприятства за кръвообращението. Днес всички хора трябва да влязат в съзнателна, правилна, любовна връзка с природата, да се ползват разумно от нейните енергии. Природата не може да бъде еднакво щедра към всички. От отношенията на човека към природата зависят и нейните отношения към самия човек. Благословение е за човека, ако той цени онова, което природата му дава, ако той я обича и е свързан с нея. Ако не сме доволни от това, което Бог ни е дал и всеки ден

ни дава, ние не можем да го използваме разумно. Какво повече можем да искаме от Бога? Ако ви се даде голямо богатство, то ще ви направи нещастни. Защо? Защото това богатства не е само ваше, то принадлежи на всички. Всички са вложили по нещо. Следователно, ако човек притежава повече богатства, отколкото са му нужни, природата го държи отговорен за това, което е обсебил. В природата съществува следният закон: „Никой няма право да задържа за себе си повече блага, от колкото са му потребни." Всеки трябва да има толкова, колкото му е потребно за деня. Каквото има човек, трябва да го туря в обръщение. Ако хората биха вярвали в порядъка на висшата природа и ако имаха повече доверие един в друг, животът щеше да бъде благословение за тях. Вземете, днес всички граждани са изгубили доверие в държавата си и държавата е изгубила доверие в своите поданици. Управляващите са поставени от Бога да управляват. Следователно, те трябва да бъдат носители на онези блага, които Бог е дал. Гражданите на държавата пък са работници, които трябва да използват разумно всички блага, които са им дадени. И едните и другите трябва да бъдат носители на нещо хубаво. Какво се ползва министърът на една държава, ако цял ден приема и изпраща гости и не може да си почине? Не, неговата работа не е само в посрещане и изпращане. Други задължения има той. Какво се ползва един лекар, който цял ден пипа пулса на болните? След като поработи 10–20 години лекарят иска да бяга от болните. Защо? Всеки болен иска да вземе нещо от лекаря. Какво представят тия сто или двеста лева, които лекарят е получил от болния? В сравнение с това, което лекарят дава на болния, тия пари нищо не представят. Всяка болест е заразителна, било физическа или психически. Ако болният е дал сто лева, лекарят е изгубил хиляда. Лекарят трябва да покаже на болните и на здравите, как да живеят. Той трябва да им обърне внимание, защо идат болестите да им обясни причините на заболяването. Ако отиде при някой болен, който е бил несправедлив, който има грубо, жестоко сърце, той трябва да му каже, че болестта е дошла, за да смекчи сърцето му. Вложете добродетелта за основа на вашия живот и краката няма да ви болят. Вложете правдата за основа на вашия живот и ръцете няма да ви болят. Вложете разумността в живота си и ушите няма да ви болят. Вложете истината за основа на живота си и очите няма да ви болят. Вложете любовта за основа на живота си и устата няма да ви боли. Направете опит и сами ще се убедите в това. Не направите ли това, хиляди години наред можете да търсите лекари и пак болни ще бъдете. В бъдеще лекарят ето как ще постъпва: Като отиде при някой болен той ще го пита: „Готов ли си да бъдеш справедлив, честен, добродетелен човек? Ако си готов да постъпваш така, ще те лекувам. Ако не си готов, няма да те лекувам." Днес лекарите се принуждават да лекуват всички, защото очакват тяхното възнаграждение. В бъдеще лекарите ще бъдат пенсионирани. Всеки човек, болен или здрав ще бъде длъжен да

внася за лекаря сто или двеста лева месечно. Ако всеки лекар има по двеста души и всеки пациент плаща по сто лева, това са десет хиляди лева месечно. Това ще е достатъчно на един лекар. Но [както и да е], това са все материални въпроси. Казва се в Евангелието, че тази жена измила нозете на Христа. Какво означават нозете? Доброто в света. С ръцете си изми нозете на Христа. Значи, тя приложи справедливостта в живота си. И с устата целуваше нозете му. Тази жена казваше: „Господи, аз придобих любовта, разбрах я, разбрах справедливостта и доброто и сега ги прилагам в живота си. Ще живея за Теб и ще приложа всичко, което научих и разбрах.“ Затова Христос каза на тази жена: „Прощават ти се греховете. Иди си с миром! Живей в онзи велик свят, дето Бог се проявява.“ Сега и на вас казвам: Благодарете, като тази жена за светлината, която ви се праща, за думите, които сутрин ви казвам. Ако е за богатство, за мен е по-лесно да ви направя богати, отколкото да ви направя разумни. Ако е за богатство, аз мога да ви кажа, къде има скрито богатство в земята и всички да станете богати. Но разумността не може да се намери. Тя не е скрита в земята, като парите. Отде ще извадите разумността? Всички четете свещената книга, но всички еднакво не се ползвате. Тя трябва да се разбира, да се влиза в дълбокия смисъл, който е вложен в нея. За да разберете Свещените книги, вие трябва да четете природата. От природата вие ще научите, какво е направил Бог. Тогава вие ще дойдете до едно познание в себе си. Ако не дойдете до това познание, нищо няма да разберете от възвишения свят, нищо няма да разберете от истината.

Сега, желая ви да имате отлично тяло, отлични дробове, отличен стомах, отлично сърце. За да имате отлично сърце, приложете динамическата любов. Обичайте безрезервно. Не поставяйте бентове на любовта си. Дойде ли до любовта, не философствайте, какво нещо представлява любовта. За да имате отличен ум, поставете в себе си Божествената светлина, Божествената мъдрост, която храни вашия мозък. Тя е храна за висшата разумност в света. Най-после положете истината за основа на живота си и вие ще имате отлично тяло, такова, каквото никога не сте сънували. Който иска да има здраво, силно, красиво, мощно тяло и да бъде безсмъртен, той трябва да постави за основа в живота си истината.

Сега желая ви да поставите истината за основа на вашия живот, за да придобиете безсмъртието, което единствено може да ви освободи от мъчнотиите, в които сега се намирате.

Благословен Господ Бог наш.
Добрата молитва.

Единайста неделна беседа от Учителя, държана
на 25 декември 1938 г. София – Изгрев

Забележка: 3 януари 1939 год. е неделя. Беседата е „Малкият брат“, държана в 10 часа на 1 януари 1939г. и е отпечатана в отделна книжка под заглавие „Големият брат“. Беседата, държана на 1 януари 1939 год. „Малкият брат“ е отпечатана в каталога в поредицата „Утринни слова“.

1938_12_28 Физически, духовни и умствени нужди

ФИЗИЧЕСКИ, ДУХОВНИ И УМСТВЕНИ НУЖДИ

Сряда, 5 часа сутринта

Отче Наш

„Венир Бенир“

Ще говоря върху нуждите. Три вида нужди има в света. Физически, духовни и умствени. Нещата са нужни, които се налагат на човека, без той да иска. Физическа нужда има човек да се храни. Ти не може да избегнеш храненето. Не може да избегнеш дишането. Ти си заставен да работиш по принуждение не една работа, която е приятна. Ако в дишането може да опиташ, по-добре е да дишаш, отколкото е да се противиш. Има духовни нужди. Духовните нужди не седят. Всеки иска да има някоя добродетел. Всеки иска да има добро мнение заради него. Умствените нужди – искаш ти да споделиш някоя своя мисъл или да се поразговориш с някого. Мъчнотията в живота произтича от това, че не знаем как ние да задоволим своите нужди. За пример, ако дадеш една храна, гладен си. Гладът те заставя да ядеш. Ако не можеш да си подбереш храната, вследствие на това ще влезеш в противоречие със себе си, ще се яви противоречие във физическия свят. Започва да те боли стомахът, започва той да протестира, започваш да усещаш някаква тяжест в гърдите, или пък усещаш главоболие и не знаеш причината. Значи тази нужда показва, че онова, което твоят стомах иска, ти не си го задоволил както трябва и вследствие на това той протестира. Когато не си задоволил както трябва, главата протестира и гърдите протестират. Болката е един контраст. Онези жители в твоето царство протестират, че в яденето има нещо, което не върви както трябва. Ти казваш: „Няма нищо, повикайте някой лекар.“ Ще нацъкат инжекции да мълчат тия жители. Казват: „Няма да дигате шум, работата трябва да върви както трябва.“ Но в организма някой път, правят обструкции, някой път се дигне цяла анархия вътре. Значи има един закон, който регулира нещата. Не само човек тъй да се налага. Един ще иска: Горе-долу животът ще се прокара. Туй показва – животът ти е неразбран. Физическите нужди са резултат на духовните. Духовните нужди са резултат на умствените, а умствените са разумният живот на човека. Не е лошо човек да има нужди. В нуждите ние се запознаваме един с друг. Във време на една голяма нужда ти ще познаеш на физическото поле кой ти е приятел, кой мисли добре за тебе. Казвам, трябва да се установим на известен принцип, на нещо живо, за да може да задоволим своите нужди. Ти си гладен, трябва да знаеш откъде да черпиш, откъде да вземеш храната. Искаш да дишаш, трябва да знаеш откъде да вземеш въздуха. Искаш да мислиш, трябва да знаеш в този мисловния свят откъде ще

дойдат тия мисли. Някой път искате да имате хубави чувства. Чувствата трябва да вземеш от някъде. Чувствата се купуват, както дрехите. Мислите се купуват, както дрехите. Ще идеш от складовете на природата и ще вземеш отнякъде. Казвам сега: При тия условия, при които живеем, понеже по навик имаме някои нужди на миналото, по атавизъм ние имаме желания, които искаме да ги задоволим, които нямат място. Новите времена, новото време налага нещо ново. Старите работи човек трябва да ги остави настрана. Една храна може да е била много хубаво сготвена първия ден. Но след като седяла 10 деня, вече тази храна се е развалила. Казваш: „Хубава беше тази храна.“ Значи всяка една храна, която не се употребява на своето време, се разваля. Съвременните хора страдат от храни, които са престояли. Дали има сушена риба или консерви, имате сушени ябълки и после брашно, което е от две, три години млято. Във време на войната, колкото брашно имаха, туриха го да го ядат.

На всичките хора се развали стомахът от тия старите брашна. Има някоя стара идея останала, ще я тури в ума. Старите идеи, старите чувства в живота произвеждат същите резултати. Всичко онова, което се възприема, трябва да бъде ново. Под думата „ново“ разбирам – трябва да е излязло из Божествения източник. Прясно трябва да е. Новите неща са Божествени неща. Старите неща са излезли вече от употребление. Имаме само тяхните резултати. На всичките наши мисли и желания имаме резултат на физическото поле. Туй, което сме ние, всеки един, като погледне себе си, той е един резултат на тия нужди на миналото. Каквито нужди физически имал, каквито духовни нужди имал и каквито умствени нужди имал, всичко туй, понеже се е задоволил, всичко това ние го носим в себе си.

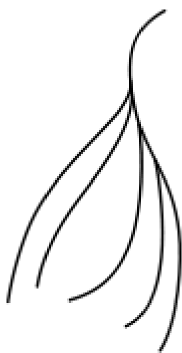

Ако физическите нужди са били много добре задоволени в миналото, човек имал един отличен стомах, тогава се е образувала една крива линия. Тази е кривата линия, по която върви физическото здраве. Ако тази линия започне да се изкривява, щом се измени, имаме едно болезнено състояние. Щом линията долу се изменя, започва да става натрупване. Тия хора напълняват, надебеляват. Казвам: Туй противоречие от какво произтича? Противоречието е в изкривяването на тази линия. Зависи от духовните стремежи, от силата на човека, изменят се теченията. Човек може да

съсредоточи всичките свои духовни нужди в стомаха си. Там всичко се принесе, стане главна квартира в стомаха. И тогава човек напълнява. Вземанията, даванията, главната квартира е стомахът. Постоянно човек ще мисли за ядене. Сутрин кафенце, че яйца, или мляко, или малко масълце, а път някоя сутрин може да иска печена кокошка или баница. Сутрин мисли какво да яде, на обяд мисли, вечер мисли какво да яде. Легне си, пак мисли за другия ден, какво ще яде. Нижат се яденето у човека, пиене, ставане, лягане и после този човек започва да мисли какъв е смисълът на живота. Казва: „Да си похапнем, да си попийнем." Но природата е един банкер, който си знае много добре сметката. Той дава назаем, после казва: „Как ще уредим тази работа?" Дава, дава, туря с лихвите, ти мислиш, че като дойдеш на 50–60 години всичко ще върви, току започват да идват полиците за изпълнение. Тук усещаш една болка, но това е вече една полица. Там друга болест. Полица за плащане е. Всичките болки, това са все полици на физическото поле. Тогава викат лекари. Никой не може да помага. Трябва да плаща. Тогава вие казвате: „Защо Господ даде болестите?" Господ не създаде полиците. Защо човек не иска някой път да му е хлътнал стомахът. Казва: „Съвсем ми хлътна стомахът." Не е хубаво съвсем да хлътне.

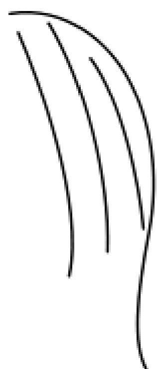

Но пък и да изпъкне не е хубаво. Лошо е да хлътне, но много лошо е и да изпъкне. Сега в друго отношение тази линия има обратен процес. Ако човек на физическото поле не живее добре, линията започва да хлътва. Ако в духовното поле не живее добре, тогава тази линия започва така да се стеснява, стеснява. Гърдите се стесняват, защото колкото се стесняват гърдите туй е зле за човека. Има една пропорция. Ако гърдите се стесняват, не може да проявяваш чувствата както искаш. Щом се стесняват гърдите, чувствата стават анормални. Остава главата нагоре. Този процес важи и за умствения свят. Ако в умствено отношение човек не се развива както трябва, по същия начин веднага става деформиране. Деформирането започва или с продължаване на главата, или с разширяване, или със снишаване. За пример: Ако човек търси удоволствие в света, главата му ще започва да се продължава, същевременно се стеснява. Ако става войнствен, много активен, да настоява, главата се разширява. Ако не спазва моралния закон, главата отгоре се снишава надолу. Лицето, което е успоредно на

гръбначния стълб, започва да се изменя. Долните части започват да излизат навън както в животните. Човек вече не мисли. В животните няма никаква мисъл. Те от сутрин до вечер мислят само за своята прехрана. Щом се намери храна, животното спи. Щом се събуди, търси нещо да яде. Щом се наяде, пак заспива. Вие забелязвате, че и вие като се наядете, вас ви се спи. Това са животински състояния. Спането е в почивка. Но в почивката не трябва да имаш никакъв кошмар да те безпокои. Сънуваш, че те гонят, бягаш, ставаш, гонят те. Събудиш се, не си си починал. Значи в съня ти имаш нехубави картини. Да минеш през хубави градини, дърветата да са израстнали, да минеш при бистри реки, да хвъркаш. Ти тогава сънуваш, че се возиш на някой голям параход, морето да не е развълнувано, да те посрещнат добре хората. Умственият живот на човека трябва да бъде хармоничен. Сега хората сънуват много безпокойни сънища. Някоя мечка ще се яви, някой вълк ще се яви, някоя змия ще се яви. Пък тази мечка е във физическото поле. Значи ти ще се срещнеш с един човек, който има мечешки характер. Срещнеш голяма змия, която те хапе. То значи – ще срещнеш човек, който има змийски характер. Или сънуваш, че пчели те гонят да те жилят, ще срещнеш хора, които имат такъв характер, дребнави, за малки работи забиват жилото. Те казват: „Не трябва да се приближаваш при кошера." Царицата казва: „Понеже кошерът много пъти е обиран, то тия пчели пазят от крадци." – „Ама аз съм праведен." Праведен, неправеден, те ти казват: „Не се приближавай!"

Та казвам сега: В сегашния живот как трябва да се задоволят нуждите на човека? На физическото поле, за да се задоволят нуждите, човек трябва да бъде силен. Ти не може добре да задоволиш нуждите си, ако духовно не си силен, ако нямаш вяра. Вярата е, която задоволява физическите нужди на човека. А пък Любовта е онази сила, която задоволява нуждите на сърцето. Твоите нужди никой път не могат да бъдат задоволени без вяра и без любов. В света нищо не може да задоволи вашите чувства освен Любовта. Тя съдържа умствената сила, която може да задоволи тия копнежи, които вие имате. Някой път вие имате копнежи, искате да обичате. Какво значи да обичаш човека? Да обичаш някого, значи ти искаш да станеш център на някаква духовна деятелност. Да обичаш някого, значи да имаш една земя, която да огряваш. Слънцето като обича земята, огрява я. Слънцето и земята се обичат. Слънцето обича земята. И земята възприема любовта на слънцето. От тази любов на слънцето всички същества на земята се хранят. Ако слънцето не обичаше земята, всичките деца на земята щяха да измрат. Сега да направя една аналогия. Главата – това е слънцето. Сърцето – това е земята. Тялото – това е месечината. Това са аналогии сега. Значи, ако ти не мислиш добре в себе си, ако твоята глава не изпраща тази енергия към земята, към твоето сърце, тогава ти ще се намериш в противоречие със себе си. Ще имаш някъде недоимък. Сега ще преведем фактите. Бог е

слънцето в живота и ти по отношение на Бога, ти си една земя. Ти очакваш да възприемеш Божествената сила. Ако в тебе се зародят лоши мисли и желания, знаете ли какво ще стане? От лошите мисли и желания ще се подигнат тия изпарения, ще затворят твоето слънце и ти няма да възприемаш онази светлина, която е потребна за произвеждането на растителното царство и за животните. Ще се намериш или в голяма влага, или в голяма сухота, или в облачност, и никога няма да виждаш това слънце. Било е време, когато земята е била покрита с влага. Тогава е дошъл Божественият Дух да работи. И казва Бог: Всичката тази влага се събрала, образували се моретата и отгоре се изяснило небето. Сега имаме един свят красив. Ако бяхте на земята преди да се яви Адам, ни най-малко не щяхте да видите земята така красива, както е сега. Казвам, когато вашите желания са чрезмерни, образуват се големи изпарения. Всичките хора, които са недоволни, имат големи изпарения. Недоволен си ти от живота, големи изпарения имаш. Следователно, част от тази влага, от твоя духовен свят, тази влага трябва да се превърне на дъжд, непременно да се очисти небето. Да имаш чисти очи на сърцето, т.е. една мисъл, която трябва да ти покаже пътя, по който трябва да вървиш. Сега, ето аз какво разбирам под думата „път“: Щом тръгнеш в този път, работите ти са оправени. Животът се влошава по единствената причина, че ние губим умствените и духовните връзки с невидимия свят, с Бога. Един син, когато обича баща си, баща му се грижи заради него. Но синът не слуша баща си – отношението се изменя. Ние сега, по някой път, имаме една скрита страна в живота. Много пъти човек се представя добър, но то е привидно. За да се опита какво е неговото състояние, той трябва да прави някои маневри. За пример вие вървите по пътя, захласнете се, ударите крака си и изведнъж кипнете. Като се блъснете в камъните, разгневите се на камъка. Побутнете го после и кажете: „Кой ли го е турил този камък?“ Искате да проникнете, да знаете кой е турил камъка и не можете да го намерите. Започваш да се сърдиш, вземеш и хвърлиш камъка. Какво трябва да направиш в дадения случай? Ако си умен човек, там, дето си се ударил, спри се и кажи: „Много ти благодаря. Запознах се с тебе. Извини, че те бутнах.“ Нарушил си неговото разположение. Той е един философ, който седи в размишление, за да добие едно вътрешно съзерцание. Ти, в своето невежество, си го бутнал, вземеш, че го захвърлиш, казваш: „Той е камък.“ Не, ти не си разбрал твоето положение. Ами че утре един човек може да се сблъсне по този начин с тебе, той е по-силен и той може да те вземе от път и да те хвърли някъде. Казвам, по този начин всички вие разрешавате въпросите, хвърляте тези камъни. Като вървиш по пътя, трябва да погледнеш, да знаеш колко камъни има по пътя и че може да се блъснеш. И тогава най-малко две години ще вървиш да се не блъснеш. Тия камъни – да не смутиш нито един камък по пътя. Вие сега се занимавате с лошите хора. Лоши хора, от Божествено гледище, в света няма. Всеки човек е на място. Ти се

похвалиш, че си богат, повикаш го, угостиш го, покажеш, че имаш пръстени, часовници, хубави дрехи. Този човек няма нищо. Един ден като излезе навън, започне да мисли. Вижда в касата има пари и той започва да мисли по кой начин може да влезе и да вземе парите. Ти го изкушаваш, като му показваш. Ако ти го повикаш на гости, не му показвай. Ти го повикай в една стая, дето има само една гола маса без покривка, един стол и като го угощаваш, много скромно го угости. Малко хлебец сухичък, малко лук, малко праз му тури. Не му прави баница. Малко го угости, за да не го угостиш, да не го туриш в изкушение.

Питам: Храната, която сега приемаме, мислите ли, че тази храна е естествена? Ние всички се храним с много неестествена храна. Някой път ядеш сирене, но сиренето не е така направено. Някой път ядеш масло, 10–20 деня вече и то мирише малко. Ако имаш винце, то се вкиснало. Казваш: „20 годишно вино.“ Остави, ти пиеш 20 годишно винце, тебе съдбата ти е прочетена. Докато пиеш прясно вино, може да живееш. Щом пиеш старо вино, отиде вече. Българите като извадят виното от джибрата, правят джибренка ракия. Но джибренката нищо не помага. Аз говоря за разумните хора. Ти от джибренката, тя не е за тебе. Ти с джибренката може да напиеш своите неприятели. Ако имаш врагове, дай им джибренка колкото искаш. Ако дойде неприятел, 20 годишно вино му дай. Дойде ли приятел, сладко вино му дай, което днес си извадил от гроздето. Като дойде неприятел, 20 годишно вино му дай да се напие колкото иска. И за теб е добре. Във Варненско хващат на един чорбаджия сина, разбойници – турци и те искат от бащата голям откуп. Нямал толкоз бащата, той се ухитрил. Този българин заколва им агне, изпраща им вино на тези разбойници. Те, като яли агнето и пили виното, онези, които пазели сина, всички се изпонапили и на него, понеже нищо не му дали да яде и пие, той седял буден. Всички заспали; гледа, отива донякъде, пак се върне, веднъж, два пъти, три пъти. Взема пътя, връща се в селото. На какво се дължи? Ако бащата не беше ги нахранил и напил, те щяха да убият сина му. А той с едно агънце и с 20 годишно вино като им даде, избави се синът му. Та казвам, когато дойде дяволът при вас, напийте го с винце. В света трябва да знаем как да постъпим. Всичките тия влияния, чувствата се отразяват върху нашите гърди. Яденето се отразява върху нашия стомах. Мислите се отразяват върху главата. За да се образува един прекрасен, умствен свят, трябва да се създаде една прекрасна форма на главата.

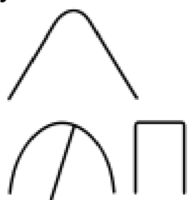

Знаете ли какво влияние имат линиите? За пример, ако главата има такава

форма Това е китайска глава. А тази линия на главата е на бялата раса, на европейците. Следователно, ако ти не може да създадеш тази линия на главата. Сега скоро дойде една чехкиня, която даваше упражнения на танците. Казвате, че целият живот не е нищо друго, освен танец. Ходенето – това е танец. Сядането, клякането, лягането – това са танци. В природата целият ни живот, откато се родим, докато заминем – това е един танец. Говорим, че ходи[м] – това е един танец. Но тази госпожица имаше една линия, [която] показва, че в нея [е развито] подражаването. Свириха ѝ една българска ръченица, тук имаше братя, които гледаха и тя игра, по музиката игра. Така хубаво българин не може да играе. Имаше братя, които гледаха как играе. Много хубаво играе. Играе сериозно, с ония тонове на музиката. Знае как да завърти линията. Българинът, някой път, изкривява кривите линии. Тропането е права линия. Не може да се тропа. Тропането не е толкоз здравословно. Ако ти тропаш така, главата ще се тръска. Ще играеш на пръсти, няма да тропаш. Няма да играеш на петите си. Българинът, дето някой път тропане има, то не е хубаво. Дадоха ѝ някои други упражнения, например движенията на „Аум“. Туй движение как ще го развиеш. За пример, какво разрешение ще дадем на това движение „Аум“? При туй движение ти искаш да постигнеш нещо и да вземеш нещо – стремежът ти към Бога. После едно повръщане назад. Всеки, като вземе един предмет, прибира си ръката, после другата ръка. Ако туй движение в тебе не е равномерно, ако ти проточиш ръката си да вземеш повече отколкото ти трябва, ти създаваш една тягост в себе си. Ще вземеш толкоз, колкото ти трябва. Когато вие си проточите ръката какво означава? Ако ти туриш мисълта си, ако в туй движение на ръката си туриш една мисъл, ако в туй движение на ръката си туриш едно твое чувство и ако в туй движение на ръката си туриш твоя постъпка, тъй както трябва, ако в тебе се прояви Божественото, трябва да знаеш, че има един Божествен закон, че ти имаш толкоз и туй, което си взел от Бога, нищо да не злоупотребиш. Ако ти е дадено нещо Божествено, ти нямаш право нито една капчица от туй Божественото да капне на земята. Една свещена мисъл, едно свещено чувство, което имаш за някого, ти ще пазиш да се не опетни това чувство у тебе, или да се не опетни тази мисъл. Всеки един човек, при когото ти се приближаваш, ако не пазиш този закон, в света има течения, които опетняват твоята мисъл, има течения, които опетняват твоите чувства и които опетняват твоите постъпки. Няма какво да се плашите. Ако разбирате закона, ще минете през някоя река, която е мътна, а ако не пазите, вие непременно ще се окаляте. Много пъти върху тия реки има мостове. Птиците, когато минават през реките, те не ги прегазват, те ги прехвръкват. Ако не мислим, ние сме млекопитающи, ако мислим, ние сме птици, които прехвръкваме. Дойдеш до едно място, трябва да мислиш как ще минеш тази река. Да кажем имате една мъчнотия, нямате хляб. Да допуснем, при сегашните условия, при които се

намирате, нямате хляб, нямате и пари. Няма на кого да уповавате. По кой начин ще си доставите хляб? Ако се намерите в туй положение, допуснете, че се намирате в някоя пустиня. По кой начин ще си доставите хляб? Знаеш колко е безизходно това положение. Но ако вие сте умен, представете си, че при вас има един аероплан, който пътува с 400–500–700 км бързина. Ти си умен човек, качваш се на аероплана, завърташ този мотор и пътуваш за един свят. Ти ще влезеш в един свят, дето няма храна. Човек, който не мисли, той се намира в пустинята. Човек, който мисли, намира разрешението. В разрешението на една мъчнотия трябва да има движение. Казваме: „Безизходен е пътят на живота." То е наше заключение. Вземете в сегашните времена, когато един параход се намери в нужда, другите му помагат. Едно време корабите потъваха, никой не можеше да помага, а сега един кораб пътува, дава сигнал, че се намира в нужда, и всички параходи, които се намират наблизо, се притичат на помощ. Когато един кораб има авария, веднага дава сигнал, еди-коя си дължина и широчина се намира, на кое място и веднага близките параходи се притичат на помощ. Казвам, и във вас е същото. Ако се намерите в безисходно положение, по вашето радио веднага ще дадете съобщение, че вие се намирате в критическо положение и всичките параходи ще дойдат на ваша помощ. Та може сега да направите един опит. Туй чувство трябва да го развиете, да имате туй чувство. От вас нека идат няколко души, без да знаете, на Витоша. Трима души да идат на Витоша без хляб. И тримата души да са от София и там да изпратят своята мисъл, да видим тези, които са в София, ще схванат ли мисълта у тях, да идат и да им занесат храна. Трябва да се направи такъв един опит. Вие сега не сте досетливи. Вие искате другите хора да влязат във вашите нужди. Вие никога не влизате в техните нужди. В природата трябва да знаете, че всеки един от вас е длъжен да изпълни Волята Божия. Бог изисква всичките хора на земята да живеят добре, понеже земята е негово творение. Ако ние не живеем добре, не изпълняваме Волята Божия, ние се намираме в едно противоречие с Него. Ти ще кажеш тъй: „Сега ще ида да занеса хляб." Чуваш, че трима души има там гладни. Казваш: „Да са си взели хляб, да не са били толкоз глупави, да са мислили." Ти може да не идеш, но туй, същото нещо ще се случи с тебе и ти утре ще имаш нужда. Разправяха ми следния пример, туй ми го разправя един български адвокат. На Горно-Оряховската гара идва един селянин, иска да пътува, пък не му достигат 30 стотинки за билета. Обръща се към него и казва: „Господине, дай ми 30 стотинки, не ми достигат." Той казва: Какъв дявол ме хвана, не му дадох 30 стотинки. Този човек тури торбичката си на рамото си и тръгва пеш. Този българин след време отива в Лондон, иска да се качи на една гара, но и на него не му достигнали 30 стотинки. Тогава му дохожда на ум за онзи селянин и той тръгнал пеш по същия начин да се върне. Дошло едно съвпадение. И на него 30 стотинки не му достигали.

Казвам, дойде един в крайна нужда. Помогни му. Ние сме за тия нужди. Иска той да има панделка. Той има нужда, трябват му 30 стотинки за хляб. Трябват му 30 стотинки за вода или 30 стотинки му трябват за билет, да пътува. Какво струва 30 стотинки да му дадеш? Човек, някой път, се захласнал в малките работи.

Та казвам, сега ще работите върху вашето развитие, върху вашата душа. Ако ти развиваш своите гърди, развиваш своята вяра. Вярата има отношение към човешките гърди. Надеждата има отношение с благоутробието. Ако твоето благоутробие е в отлично състояние, надеждата е добра. Сега трябва да имате отражение горе. Вярата в човека е отпред (Учителят показва мястото на вярата върху главата на един брат), надеждата – отзад, а милосърдието е още по-напред. Милосърдието е чувство, не е способност. Милосърдието на човека седи в разумността, върху една основа на разумност. Човек не може да бъде милосърд, който не е разумен. Милосърдието е основано на разумния живот. Само разумният човек може да бъде милосърд. Следователно, ако ние не развиваме разумността, не можем да бъдем милосърдни. Ако не развиваме своята разумност, ако не развиваме милосърдието, не можем да развием Божествената Любов. След като развиеш разумния живот, милосърдието към ближните, тогава ще дойде хилядолистникът. Тук е Божествената Любов. Този е върхът на главата. То е най-високият връх в човешкия живот. (Показва центъра Любов към Бога.) Всичките противоречия стават по високите върхове. То е върхът на личните чувства на човека. Той е един висок връх. Когато върхът на личните чувства е по-висок от Божествения връх, тогава животът се изменя съвсем. Най-висок връх трябва да бъде върхът на Божествената Любов. Тогава се измерва разстоянието от ухото до върха на главата, от ухото до върха на личните чувства. Мери се от центъра на ухото. Тогава ние мерим от духовния свят. Ангелите и всичките духове като дойдат, няма да гледат резултатите, но от ухото измерват да види какво си придобил. Дойдат и гледат на личността, извадят касата, дето са парите и веднага преглеждат наличността, която е в касата. И виждат съответствува ли с книгите, по които се води счетоводството. Ако са равни, ти си в изправно положение. Ако тази наличност не се намери в касата, тебе те държат отговорен. Казвам, нашите мисли, това е наличността. Мозъкът в човека представлява наличността, капитала, гърдите представляват един капитал и стомахът представлява друг капитал. Следователно, всякога се прави проверка. Защото в стомаха, някой път, напълването показва, че е ненужна стока, която не се продава събрала се. Някой път по 10–20 години стоката се набрала и чака благоприятни времена да я продадеш. Това са все дреболии, които нищо не струват. Трябва да имаш една първокачествена стока. Та когато тази стока е на

място, чака малко, не се натрупва и всички ще имат тънки линии. Затуй, по някой път, трябва да се мерите, да имате тази линия. Аз не разбирам мазнини, а разбирам тъкани, които са изработени хубаво, от най-хубави клетки. Следователно един мускул е така образуван, вие имате мускули, на които можете да разчитате. Има такива клетки, които нищо не дават. Има клетки, като дойдат за 1 2, заминават си, а има клетки, които с тебе отиват. Като умреш, те с тебе вървят. Светия е онзи човек, след като умре тялото му, след като човек замине за другия свят, с него отиват всичките негови мисли отиват с него заедно. Всичките негови чувства и всичките физически постъпки, отиват с него заедно. Нито една мисъл не остава. Ония мисли, които остават тук на земята, те не са негови. Туй, което отива с него, то е неговото богатство. Колкото мисли, колкото постъпки идват с него, то е неговото богатство. Казвам, човек като замине за другия свят, ще види колко капитал има със себе си. Като излезе някой из тялото, вижда капитала си, колко е. Писанието казва: „Делата им ходят с тях." Не само делата ходят с тях, но и чувствата ходят с тях и мислите ходят с тях. Та сега и младите и старите от вас трябва да видите къде са вашите погрешки и да ги изправите. Младият трябва да предвижда какви погрешки може да направ[и]. А пък старите може да видят, какви погрешки са направили. И тогава, като се съберат, да си помагат едни на други. Затова ще дойде един млад при един стар. Ще каже: „Слушай, ти трябва да имаш един опит в себе си." Ние имаме възможност да направим една погрешка. Искам да мина през едно място. Тогава за съвета, който ще ви даде старият, ще платиш. Ти си пътник. Сега виждам между вас, вие мислите, младите казвате: „Старите са изкуфели." А пък старите казват за младите, че са неузрели. В старите вече има едно семе, което може да се посее, което е узряло и може да се посее. Старият, като се посее, може да изникне. Младият ако се посее, не може да изникне. Ти, за да изникнеш в Божествената нива, трябва да бъдеш стар. За да може да те посеят и за да изникнеш, стар трябва да бъдеш. Ако семето в една ябълка не е узряло и падне преждевременно, тази семка, където и да я сеете, няма да изникне. Онзи човек е стар, в който семето може да израстне. Онзи човек е стар в живота, който може да се обнови. А пък онзи човек е млад, който може да расте, да събира. Младият трябва да събира сладките сокове на живота. Това е младият. Семето в плода, това е старият човек. Следователно старият носи на гърба си младия и младият ще заплати заплатата, за да посеят стария в земята. Семето трябва да посеят. Защото ние извадим един плод в растенията и казваме: „Посейте нашите стари, да се обновят." Младите ще се жертвуват, значи. Сладките сокове в ябълката се пожертвува[т], за да се прояви старият, да изникне. Като изникнат старите, тогава и младите заедно, и те идат. Младият е отвътре, старият е отвън. Като се посади, старите идат отвън, а после старите остават отвътре. Казвам сега: Кое е старото във вас? Старото в човека, това е физическият

свят. То е резултат. Младото в човека, това е Божественото, сладкото вътре, то е младото. Под думата „стария човек“ какво разбираме? Младият човек е онзи, който е излязъл от Бога, а старият човек е онзи, който живее на земята доста изопачено и изгубил своята младост. Затуй старите трябва постепенно да се обновяват, а пък младите да не остаряват, да не остаряват в този смисъл, да не правят погрешките, които ще [ги] състаряват. Защото погрешките са, които състаряват човека. Може да се състариш от яденето. Може да остарееш от много чувствувание, но може да остарееш и от много мисли. Да кажем туриш си една умствена задача, която няма разрешение. Онези, които разрешават сега „Перпетум мобиле“. За колко години може да се създаде една машина „Перпетум мобиле“ да се движи? Наскоро един от нашите приятели си замина. Той се занимаваше с перпетум мобиле. Казва: „Не мога да се освободя от него.“ Той дойде и даде един чертеж доста близко до ума, как ще минава енергията и как туй движение ще бъде вечно. „Рекох, ами онази триеница, която се явява, как ще стане? Там има известно съпротивление, което ще отнеме енергията. С какво ще я наваксаш? Съпротивлението как ще го премахнеш. Там остава малко нещо.“ Той даже е уверен, че е намерил „Перпетум мобиле“. Да [се] занимаваш с перпетуум мобиле, то е една много трудна задача.

Та казвам, радвайте [се] на главата, която имате. Радвайте се на дробовете, които имате. Главата на човека, това представлява Любовта в него. Той е главният капитал. Гърдите му представляват вярата в него. Ако ти, когато се развива вярата правилно, гърдите правилни ще бъдат. Гърдите имат отражение във вярата. Когато вярата се развива, тази линия се разширява на челото. Когато любовта се усилва, тогава върхът на главата горе става висок. Когато надеждата се развива, средната част на челото става хубава. На физическия свят имате 3 линии, имате вярата, надеждата и любовта. Между тях трябва да има едно съответствие. Първо е Любовта. Най-висока е любовта. Второ е вярата и трето е надеждата. Затуй в сегашния живот се занимавайте с обективния свят. Предметно учение е. Надеждата се занимава от сутрин до вечер. Умът е, който е под ръководството на надеждата. Тя ни учи от сутрин до вечер да задоволим своите нужди. Никога не преядайте. Всякога оставайте малко гладен. Никога не бързай да ядеш. Никога не се тревожи. Ако вкиснеш, ако имаш едно ядене и си неразположен, не го яж. Ако човек знае как да се справи, той може да си продължи живота. Когато гладът се постави на голямо съпротивление, когато имаш глад, искаш да постиш, никога не пости когато си гладен. Щом престане гладът вече и не си гладен, тогава пости. Някой казва: „Изгубих си апетита.“ Когато изгубиш апетита си, пости. Когато имаш апетит да ядеш, яж. Но не преяждай. Сега, щом нямаш апетит, пости ден, два, три. Не вземай дълъг пост от 10 деня. После, мнозина постят. То е цяла наука. В поста, някой път, има тщеславие. Някой [път] трябва да

постиш само от глад. Ще постиш, хляб няма да ядеш. Вода ще пиеш, няма да пиеш студена вода, топла вода. Някой път, след като постиш, може да употребиш портокален сок, за подобрение на стомаха. Десетина капки сок от портокал. Защото в поста, когато някой пости, то е за засилване на дишането. Образува се силно горение. И се образува силно дишане. Човек, като започне да пости, трябва да усили дишането си. Някой път онези, които са постили, забелязват, че се заражда една миризма. Каналите са пълни с нечистотии. Трябва да се пречисти човек. Малко яжте, но с любов яжте. С вяра яжте. С надежда яжте. Да знаеш, че с храната ще се облечеш. Тя ще ти остави нещо. Да знаеш, че тази храна ще ти даде сила. Като ядеш да знаеш, че тази храна ще те задоволи. Да остане едно задоволство, да си благодарен, че си ял храна. Във всяко ядене, ако човек иска да бъде здрав, да благодари на Бога, че днес ти дал храната, да имаш вярата, че имаш сила в себе си, че си облечен. Туй, което ти трябва, всичко е на място. Това са три качества за хубавото ядене, да имаш надежда. Човек да е облечен. Каквото ти трябва, дошло е. После, силата, която ти трябва, и тя дошла, и задоволството. Благодарението иде, да знаеш, че Бог е имал благоволение, че ти е дал храната. С всяко ядене трябва да мислим, че имаме Божието благоволение. Трябва да благодарим на Бога за храната, която ни даде. Да благодарим за въздуха, за водата. Тогава се образува една хубава връзка.

Сега малко музика. (Учителят взима цигулката.) Всички вие имате стари възгледи. Искаш да бъдеш човек, изправи се хубаво, наведеш се, туй е страхливост. Няма да те е страх от нищо. Искаш да бъдеш смел. Как ще ми представите любовта си сега? Вие си отваряте ръцете за прегръщане. Двете ръце като че прегръщате. Да се пее, да се свири е трудно. Да пееш и да свириш трябва вече умът да работи. Ти трябва да си минал физическия живот и да си влязъл в духовния. Да излезеш из духовния и да влезеш в умствения свят, в една Божествена област, тогава може да пееш. Само в Божествения свят има пеене. В другите светове без пеене минава. Пеенето, това е най-хубавото нещо. Пеенето, това е най-хубавата работа. Да свириш, това е най-хубавата работа; трудът, това е по-долу. Имате труд, имате мъчение. Мъчението е за физическия свят. Трудът е за духовния свят, а работата е за Божествения свят. Музиката спада към кой свят? Съединен духовният свят с Божествения. Не може да съединиш двата свята, да ги разбираш, ако ти не пееш и не свириш. Не само да свирите на един инструмент. Сега за пример къде са забатачили българите? Всичките нещастия на българите произтичат от тона „фа“, когато понижават и повишават тона „фа“. Ако не може да го туриш в съчетание с другите тонове, ти ще създадеш дисхармония. Българите имат едни песни с най-хубавите тонове, внася[т] известна тъга. (Учителят свири нещо тъжно, българско.) Българинът търси изходен път и не може да го намери. (Учителят пак свири нещо българско.) Сега иде разрешението. Едно

разрешение на песента. (Учителят пее.) „Черни дни са настанали, обществото нас ни е потъпкало. Ние всички трябва да се събудим. Силен трябва да бъде човек в живота. В робство не трябва той да остава. Роб да става, напред той трябва да върви, докато стане силен, да победи. Само така той ще може господар на себе си да бъде.“ (Учителят правеше и движения, като пееше тия думи.) Динамика е това. Вие, понякой път, трябва да пеете. Сега във вас се заражда едно желание. Намирате се в едно безизходно положение, какво трябва да правите? Вземете една поза, свиете се. Защо сте толкоз малодушен, какво се обезсърчавате? Казвате: „От мене нищо няма да стане.“ – Ти от нищо нещо си станал. От нищо те е направил Господ, пък сега си станал нещо. Ти не искай да се върнеш при нищото, дето си бил. Нищото значи, че Бог ти е дал условие, дал ти е глава, дал ти е гърди, стомах, да опиташ всичкия свят. Казваш: „Да обичам ли?“ – Обичай! – „Да ям ли?“ – Яж добре. Обичай на свят. – „Да мисля ли?“ – Мисли. „Какво трябва да правя?“ – Яж. „Какво трябва да правя?“ – Обичай. „Какво трябва да правя?“ – Мисли. „Как да обичам? Ами как да мисля?“ Сега, при мисълта, вие ще дадете едно разширение. На мисълта си не туряй никакво препятствие. Някой въпрос не го разбираш, знаеш че въпросът е нерешен. Не казвай: „Че този въпрос не може да го разреша.“ Ти, ако не може да го разрешиш, друг ще го разреши. Кажи: „Този въпрос и на мене ще ми стане ясен.“ Ние тепърва има да учим онова, което Бог е създал. Като кажеш „този въпрос е неразрешен“, ти се поставяш в противоречие с Божественото. Той е разрешен, но не си се научил. На тази височина, дето може да видиш ясно, какво е разрешението на въпроса, ти се качи. Казвам сега, законът на Любовта е да знаеш, как да любиш. Ти не може да любиш правилно, докато не оценяваш правилно любовта. Ти не може да мислиш правилно, докато не произвеждаш светлина в себе си. Ако твоята мисъл не може да произведе светлина, тя не права. Ако твоята надежда не може да те облече, тя не е правилна. Всеки човек, който има сила в себе си, той вече има основа. Силата трябва да има някакъв материал, с който ние да работим. Яденето, което Бог ни е дал, да благодарим. Тогава казвам, че слънцето изгрява заради тебе и залязва заради тебе. Земята се движи заради тебе и обикаля около слънцето заради тебе. Тя ти показва, както тази земя се движи около слънцето, така и ти трябва да имаш една орбита около Бога. Ти същия закон ще пазиш. Туй, което е по закон, и ти трябва да го правиш. След туй всичко онова, което Бог ти праща, трябва да го възприемеш, да го обработиш в себе си.

Та казвам сега: Всичките вие страдате от необработен материал. За пример аз за много работи съм изучавал. Една българска песен ми направи впечатление. В музиката на българите съм намерил едно нещо. Българинът в материалните работи не е задоволен. Колкото и да има, казва: „Не ми стига това.“ В материално отношение не може да бъде

задоволен. В материално отношение ти търсиш надолу. Щом пееш „фа"-то много хубаво, все надолу ще слизаш. За да се избавиш от „фа"-то трябва да пееш „сол". Ако не започнеш да възприемаш и да даваш, „сол" да вземеш с „фа", животът не е само във „фа". Докато не започнеш да даваш, живот няма. Сега всички не знаете как да давате. Турите си в джобовете. Нали по някой път си турите по 50 стотинки, по 1 лев, по 2 лева, по 5 лева, турите си в джобовете. В двата джоба си турите парите. Срещне те някой, иска ти помощ, бръкни в джоба и каквото намериш, дай му го. Нека туй, което дадеш, да остане в ума ти, да работиш върху него. Защото, като дадеш половината, ти ще работиш върху половината. Онзи, който взел, той ще го посее. Туй, което ти си дал в другите, то у тебе ще принесе плод. Този човек, като благодари за това, което си му дал, казва: „Този човек е много добър." Той ти дава условие да растеш. Ако ти не дадеш на него, ти нищо не посяваш в главата. Като направим добро, правим услуга на себе си. Ако тия хора не благодарят, тогава Божествената енергия няма да дойде. И хубавото в нас не може да израстне. Законът на самовъзпитанието е такъв. Казвам, когато правите услуга някому, Божественото във вас ще се посее. Казва: „Делата им ходят с тях." Онези, които благодарят, те са, които ни помагат в тая работа. Казвам сега: Аз бих желал всички да започнете да се оценявате. Някои идват при мене и ми казват: „Учителю, как ни търпиш такива карикатури?" По-оригинални хора от вас не съм намерил. Казвам, всеки си е на мястото, незаменим е, никой не може да го замести. Такива оригинали, че като него друг няма. Казвам, особени екземпляри. Казвам: Всеки един от вас представя едно особено Божие изложение на Божиите блага. Ако вникнете, трябва да го оцените. Като започнете да оценявате другите и вас ще оценят. Сега, по някой път, вие мислите, че сте много лоши. Не сте лоши. Яденето ви се разваля. Като няма кой да го яде, разваля се яденето. Като започне да се разваля яденето, мирише. Не оставяйте яденето да се развали. Каквото има да се развали, навън го хвърлете. Вечерно време, като се върнете, вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки, сметка направете. След като изгрее слънцето, до вечерта, като залезе, вечерта направете си сметка, какво сте направили през деня. Като станеш на сутринта, започни нов живот. Това е новото. Така ще се подмладите. Сега казвате: „Едно време живеехме по-добре." Едно време беше хубаво, сега е два пъти по-хубаво. Сега за пеенето. То е само един метод. Казвате: „Актьор е това. Няма нищо." Той може да представи нещо. Научете се всички вечер като останете, да направите едно движение. Знаете ли колко е красив човешкият организъм! Каква форма! Тази госпожица беше чехкиня. В нея има идея. Няма мускулче в нея, което да не е разработено. Коремчето не е изпъкнало, линия има. Тя си показва своето изкуство. Защо другите може да се съблазнят? Казват: „ Танцувала." Вече има наука за танците. В ходенето има изкуство. Човек трябва да има известна идея. Човек, като

ходи по лицето на земята, той трябва да знае как да ходи, като си движи ръката, като говори. Някой път си отваря очите повече, някой път стиска веждите. Той трябва да научи, че всичките му линии да са на място. Ако сега не приготви материал, за в бъдеще с какво ще живее. Ние живеем със стари идеи. „Едно време имах едно разположение.“ Туй разположение идеше от яденето. Но то е физическо разположение. Туй разположение след няколко часа ще изчезне. Ония разположения, които не изчезват, те са излязли от физическото. Трябва да минат в духовното и от духовното да минат в умственото и в Божественото. Туй, което остава в Божественото, то е реалното, то ще се повърне назад. Казвам: Всякога трябва да остане нещо в нас. Не се безпокойте. Гледам, някой път, вие тръгнете по един път. Хубаво, и Давид се оплаква, че е грешен. Аз разбирам, че не съм мислил както трябва, не съм чувствувал както трябва, не съм постъпвал както трябва. Едно дете, като рече да върви, не може да ходи както трябва. Но туй дете може да се научи да ходи хубаво. Сега, толкоз певци има от вас. Колцина от вас сте се заели да проучите песните? Колко време е взело? По кой закон са създадени? Ще се спра някой път, как трябва да се пеят някои песни. Някои песни може да се пеят с движение. Пеете „Изгрява слънцето“. Ако дадеш на дясната ръка едно движение, има един смисъл. Ако дадеш на лявата, има друг смисъл. Как ще поставиш краката? Ако поставиш левия крак малко отворен, има един смисъл. А пък, ако ги приближиш, има друг смисъл. Ако краката са широко отворени, съвсем друг смисъл има. Не трябва краката да са събрани. Трябва междината да е много малка. Никога не трябва краката да си туряш като войник. Малко трябва да са отворени краката. Казвам: Трябва да имаме ред упражнения, в които може да се урегулират тия течения на мозъка, теченията на гърдите и теченията на стомаха. Казвам, в новите времена хората вече, без да знаят тия закони, започнаха тези изкуства, танцовете. Онези хора, които играят, са здрави. Щом човек престане да играе, той заболява. Някой, който е стар, да играе вкъщи сам. Вие, като речете да играете, казвате: „Аз съм стар, ще започна да играя!“ Какво значи игра? Не да скачаш. Взймете една поза. Седите и не знаете как да направите едно упражнение. (Учителят маха ръцете си и няколко пъти се обръща. Три пъти си маха ръцете и се обръща.) Въпросът е разрешен. Едно от най-хубавите упражнения. Тази сутрин на половина можем да направим туй упражнение.

Да ходим в красота, в сила и обич.

Добрата молитва.

13 Лекция от Учителя,
държана на 28 декември, 1938 година
София, Изгрев.

1938_12_30 Скръб и радост
лекция на Младежкия окултен клас

СКРЪБ И РАДОСТ

Отче наш.
Духът Божи.

Имате ли зададена тема? – /Имаме./ – Четете.

/Няколко души прочетоха свободната тема./

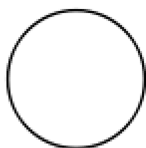

Фиг. 1Какво разбирате под думата „отношение“ (Фиг. 1)? – Една свободна тема. Какво разбирате под думата „отношение“ при каквито и да е връзки? Фиг. 2

= Г:О
С:О

Слугата има едно отношение, господарят има друго отношение (Фиг. 2). Какви са отношенията на слугата към господаря? И какви са отношенията на господаря към слугата? Фиг. 3По какво се отличават (Фиг. 3)?

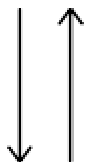

Кой е господар и кой слуга? Туй, което слиза, е господар, туй, което възлиза, е слуга. Защо е така? – Много проста работа, и децата трябва да го знаят. Питам: Де е противоречието в тази линия? Статически ако разглеждате двете линии, има противоречие, но щом ги разгледате динамически, те съставят едно цяло. Значи господарят е човек и слугата е човек. Де е различието сега?

Де е различието, когато страдате и когато се радвате? Де е противоречието сега? Противоречието произлиза, че ние разглеждаме страданието отделно и радостите отделно. Но те съставят едно цяло. Например, вземете процеса на растенето и процеса на гниенето, той е един и същ процес. Туй, което не гние, и не може да расте, и туй, което не расте, не може да гние. Но туй, което не гние, не може да расте. Де е противоречието сега? Растене без гниене не може. Най-първо иде процесът на гниенето и после иде процесът на растенето. Сега де намирате противоречието? Казваме:

Нещата гният. Едно семе, след като го посееш в земята, какво става? Започва да гние. Но гниенето вече се разширява, дават се условия и след туй започва растенето. От туй гниене, от тези гниещи елементи се турят в една нова форма. Най-първо вие вземате нахвърления материал отвън за един строеж на едно здание. То е гниене. След това иде процесът на растенето, на творчеството, да се съгради къщата. Взема се този материал, нарежда се по известни закони и се прави зданието. Противоречията във вашия живот или противоречията във всичките хора, това са разхвърления материал, от който трябва да се съгради нещо.

Едновременно ти си господар и слуга. Ти не можеш да бъдеш слуга, докато не си бил господар и не можеш да бъдеш господар, докато не си бил слуга. Вземете един прост процес, ходенето. Вие стъпвате на десния крак, левия дигате. Кой е господарят, кой е слугата? Поставяте тялото на десния крак, дигате левия, после пак престъпяте. Кой е господарят? Господарят е, който почива, слугата е, който работи, който носи тежестите в дадения случай. Туй, върху което стои тежестта, е слугата, носи онзи, който почива – господарят. Следният момент онзи, който почивал, ще носи тежестта, другият ще почива. Следователно, в природата съществуват смени на отношенията и смени на състоянията. Значи имаш едно тягостно състояние. То е слугата, който работи. Казва: „Защо да страдам аз?“ Ами кой ще носи товара? Ако ти не страдаш, кой ще страда заради тебе? Ти отделяш другите хора, искаш ти да не страдаш, а другите да страдат. То е неразбиране. То е процесът на отделните линии, имате и втори процес, където при тия условия в хамбара да израстне, да види слънцето, да се зарадва на онези работи, които Бог е създал. – Не може. Трябва да излезе от тия положения, от тия условия в хамбара и да влезе в една съвсем друга среда. Казва: „Между своите си.“ Между зърната няма влага. Щом (е) на земята между чуждите хора, влагата ще дойде, ще го намести. Всичкият фасон, който има, с царска дреха е облечен, с мантия, с корона, със скиптър, всичко ще изчезне от него, ще се снеме и корона, и всичко, което има. Казвате: „Отиде всичко това.“ Но при тия, неблагоприятните условия, се явява онзи, Божественият живот – зърното започва да расте. Следователно, всяко страдание е един признак, че нещо ново започва в света, което трябва да научиш. Всяко едно страдание показва, че ти си излязъл от едно състояние, от едно потенциално състояние и влизаш в едно динамическо състояние, или в едно критическо състояние, за да научиш нещо ново. Тъй като се схванат нещата, имат смисъл. Не да кажеш: „Мене ми дотегнаха страдания.“ Страданието е само един момент. Продължителността, то е отзвук. Да кажем, вие вземате един тон на цигулката. Като е опъната струната и я дръпнете, тя дълго звучи. Ти един момент дръпнеш, тя звучи дълго. Та и страданието е само един момент, ти страдаш повече, но то е отзвук на страданието. Може би 10, 15, 20, 30

минути, един час чуваш отзвука. Тебе ти се струва, че много страдаш. И при радостта е същият закон. Радостта, то е само един момент, вие имате вече отзвук на радостта. Този отзвук на радостта, това е растенето. Радост, която не расте, не е радост. И скръб, която не се намалява, не е скръб. Разбирайте определено. Защото скръбта, като се увеличава, става на радост и радостта, която се намалява, става на скръб. И затова, когато се смалявате, човек трябва да разбира страданието, и когато се увеличава, трябва да разбира радостта. Процесът на радостта е разширение, процесът на скръбта е процес на смаляване. И оттам, дето скръбта се смали, няма какво вече да прави, иде радостта и подема нейната работа. Скръбта слиза, радостта възлиза. Щом скърбиш, трябва да мислиш. Скръбта е господар, радостта е слуга, който възлиза. Злото е господар, доброто е слуга. Тогава религиозните хора, които не разбират, те разглеждат злото статически. Казва Бог: Да не ядете от плодовете на дървото на познание доброто и злото. Не разглеждайте нещата отделно, защото ще създадете злото. Не разглеждайте слугата и господаря отделно, ще създадете злото. Казваш: „Ти си слуга, ти си оправдан." Ти на слугата говориш едно, на господаря говориш друго. Ти създаваш злото. Говори за тях, че те съставят едно цяло. И слугата е необходим, и господарят е необходим. Нито без господар може, нито без слуга може. Колкото е важен господарят, толкова е важен слугата. И двамата са еднакво важни. Краката кого носят? Тогава нали дойде равенството? Кога поставяме равенство? Щом сме на двата крака, и господарят, и слугата са равни. Като вървим, единият е слуга, другият – господар. Щом се спрат двамата, те са равни. Понякой път пак има едно малко различие, че целият крак държиш на земята, на другия само пръстите подигаш. Кой е справедлив? И на двата си крака седи. Твърдият човек е справедлив човек, седи на едно място. Следователно, твърдостта, това е равенство.

Това е равенство между господар и слуга. Тогава стремежите са еднакви. Понякой път вие дойдете и се разочаровате, казвате: „Аз не искам да вярвам в нищо." Може ли да имате една вяра извън страданието и радостта? В какво ще вярвате? Кажете ми сега нещо извън радостта и скръбта. В какво ще вярваш? Измислете нещо, което да се не включва в радостта и в скръбта. Ако речете „почивката", почивката е господар, работата е слуга. Ако речете сега „загуба", загубата е господар. Този, който изгубил, дал нещо. Този, който взел, е слуга. Обраният е господар, който обира, той е слугата. Хубаво сега: Който може да направи доброто, кой е той, господарят или слугата? И кой ще направи престъпление от двамата, който е господар или който е слуга? Когато греши човек, какъв е? Когато прави добро, какъв е? Искаш да бъдеш господар, тогава прави добро. Фиг. 4

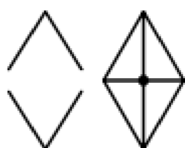

Геометрически може да се покаже да бъдеш господар и да бъдеш слуга (Фиг. 4). Когато се съединят, тогава е примирение. Геометрически това е примирение. Само тогава може да се примириш в себе си. Но сега вие намирате противоречие. Казвате: „Не си струва, лошо е човек да страда.“ Ами че знаеш ли, страданията на един са благо на други. Ако нямаше (хора) да боледуват, знаеш колко лекари щяха да измрат от глад. Ако хората не правеха престъпления, знаете ли колко адвокати щяха да измрат от глад? Ако майките не страдаха да раждат деца, какво щяха да правят учителите? Всички учители щяха да бъдат отвън, кой ще им плаща?

Та казвам: Страданията в света създават условия в живота. Страданията и радостите, това са две течения в ромба, а животът е в центъра С. Дето се прекръстосват двете течения, се образува животът. Живот без противоречия няма в света. Онзи, хармоничният живот, е над живота на страданията и скърбите. Щом разбираме ние смисъла на страданията и на радостите, ние вече идваме до онзи, силния живот и ставаме силни. Тогава иде другото положение. Човек е силен, който разбрал какво е страданието и какво нещо е радостта, и двете ще ги впрегне на работа. То са две сили, то е поляризиране. Та сега според вашите схващания, всеки бяга от страданията. Вие като избягате от страданията, ще избягате и от радостите. Който бяга от страданията, изгубва и радостта. И всеки, който търси страданието, намира радостта. А всеки, който търси само радостта, намира страданието. Отглеждайте страданието, за да намерите радостта. Ако така не мислите, вие ще бъдете обикновени хора, вие ще имате състоянието на животните, рога ще ви изникнат, копита ще ви порастнат и козина ще изникне. То е пак хубаво, рогата не са лошо нещо. Да изникнат на човека рога на главата не е лошо нещо. В древността на великите хора туряха по един рог, на лошите туряха по два рога. Два рога са това. Дяволът е едно същество, което мисли да подчини всичките хора на себе си. Той мисли, че във всичките негови нещастия, които той има, на всичките несполуки човек е причина. За всички свои нещастия счита човека за отговорен и затова се занимава с хората. Мисли, че всички му правят зло. Може би положението на дявола е като на онзи гръцки свещеник, който не знаел да чете. Та на Великден турял кандилницата на земята, прескачал я три пъти и казвал: „Христос възкресе.“ Една година влязъл в черквата един гражданин, обикалял той, обикалял, че да каже „Христос възкресе“, но го срам и го страх от този гражданин. Минават два часа, седи, не казва „Христос възкресе“. Селяните го питат: „Дядо попе, кога ще дойде Христос възкресе?“ – „Докато е онзи дявол, Христос

възкресе няма да дойде.“ И вие във вашия живот намирате някой гражданин. Разбиране трябва.

Следователно, законът за любовта е закон за примирение между доброто и злото в света. Да оставим доброто и злото. Примирение между страданията и радостите или разбиране. Любовта е закон, за да разберем страданията и радостите на физическото поле. Човек е дошъл на земята, за да разбере смисъла на страданията и радостите. Те са състояния на човешката душа, най-вътрешни състояния. Всеки от вас има неразположение, мъчно му е, не му се живее, казва: „Дотегна ми вече, не искам да живея.“ След няколко часа изгрее слънцето, казва: „Пак съм радостен, има смисъл животът, радост има.“ Щом залезе слънцето, веднага скръбта дойде. Противоречията на живота произтичат от закона на възпитанието. Има нещо внесено от миналите векове, цели системи, които са се заблудили, цялото човечество върви в крив път. Хората са влезли в задънена улица, сега се връщат назад. Коя е задънената улица? Що е инволюцията? Тъй, както разбират хората, задънената улица е неразбраната еволюция. След като дойдеш до края, какво ще правиш? Пътят, по който си дошъл, не може да тръгнеш. Значи, по крива линия ще се подвижиш. Инволюция, която не се сменя с еволюция, не е разбрана и еволюция, която не се сменя с инволюция, не е разбрана. Ако не излизаш от къщи и ако не влизаш в къщи, какво ще донесеш? Едно нещо се поддържа от излизането и влизането. Щом излизаш от къщи и щом влизаш в къщи, живееш. Така е с нас. Ти като дишаш, какво е? Като вдишваш, влизаш в къщи, като издишаш, излизаш от къщи, пак навън, пак навътре. Дишането е един процес да се учиш. Излизаш вън от себе си, влизаш вътре в себе си. Вие казвате, че човек е в тялото. Кажете: На кое място е човек? Толкоз време живеете във вашата къща, кажете, в коя стая на тялото живеете. Казвате: „В главата.“ Но на кое място в главата? Има само едно място. Аз наричам щастливи хора тия, които знаят, че имат място в главата. Вие в главата може да бъдете един слуга, нямате още определено място. Като станете господар, ще имате една стая някъде в мозъка. Когато си започнал да разбираш, ще имаш място в главата. Докато си кираджия вътре в себе си, положението ти е неразбрано. Ти гледаш някой път ръцете си и не ги харесваш. Господар ли си? Или ти не може да управляваш ръката си, или не може да управляваш мислите си, не може да управляваш чувствата си, господар ли си? Ти искаш да бъдеш господар на външния свят, разискваш защо Господ направил така криво. Ти себе си не разбираш, своите чувства не можеш да уредиш, своите мисли не можеш да уредиш, пък се занимаваш с грандиозни мисли. Тия въпроси остави настрани. Най-първо стани господар на своите мисли. Дойде ви едно страдание, дойде ви една болка, вие веднага търсите лекар да ви помогне. Заболи ви кракът, защо викате лекар? Какво лошо има, че ви

заболял кракът? То е едно благо за крака, да си почине. Цяла година си го карал да работи, заболява кракът, да си почине. Какво лошо има? Казва: „Господарю, ще ми дадеш един месец отпуск, не съм взимал отпуск, дотегна ми да работя.“ Някой път трябва да дадеш отпуск на ръцете си. Да направиш една мисъл трезва, да дадеш почивка на своите мисли. Почивка, разбирам, да дадеш едно право направление, права посока на мислите си. Но не да дадеш такава посока, както този стрелочник в Румъния дал на трена. По една линия пътува един трен, по същата линия дава свободен път на друг трен, настигат се влаковете и сто души са убити и 300 души са ранени. Няма да пускаш по една и съща линия тренове, ще бъдеш много внимателен.

Вие искате да влезете в новата година. Сега на вас за новата година пътищата ви наред ли са до идната година? Едно ви трябва на вас. Човек трябва да образува правилни отношения с Бога. Трябва да разбирате пътищата на Бога и да сте умни. Вие не можете да разберете живота, без да оценявате Божията любов. За новата година, която иде, ви препоръчвам на всинца ви да оценявате любовта, която Бог ви е дал. Да оценявате очите, ушите, ръцете, краката си, да оценявате яденето, което ви дава въздухът, светлината, всичко, което Бог ви дава. Да се яви една оценка, да видите колко е велик светът, в който вие живеете. Да се учите, да знаете как да ги управлявате. Всинца вие сте такива господари, които не знаете как да се отнасяте с вашите слуги. Имате приблизително триста милиарда жители в тялото на физическото поле, доста разумни, не им знаете имената. Имате десет милиона слуги, които работят във вашия стомах. Много голямо предприятие, десет милиона работници, ако на всеки по един лев плащате на ден, имате десет милиона лева бюджет само за яденето на ден. В сто деня какво правят? Какъв грамаден бюджет само за яденето. Вие седите и мислите какво има. Десет милиона работници, ще мислиш, трябва да се плати на тях. На тия работници, които работят, ще изпращаш своята любов на тия длъжници и в стомаха. Ще одобриш работата, която са свършили вътре. Или като ядеш, ще трябва да благодариш на Бога, че ти е дал условие да ядеш. Казваш: „Това ядене не е хубаво.“ Че трябва да се плаща на десет милиона слуги, за това нищо не мислиш. Какъв господар сте вие, който нищо не плащате на слугите си? Аз, ако бях завел едно дело против вас, какво ще правите? Казвате, че ви е дотегнал животът. Но ако заведа едно дело против вас, тия работници ще кажат: „Толкоз години господарят не ни е плащал.“ Колко години би ви трябвало да изплатите на слугите, които са работили във вашия стомах? Вие седите и не разбирате. Имате някаква странна идея, че някакво перце нямате да се маха отзад и за туй перце вие ще дигнете цял въпрос, че перо на камилска птица нямало да се маха. Или ще дигнете цял въпрос някой път, че обущата не били такива, каквито искате или че апартаментът бил много малък, не е много

широк, но стаята била два метра, не била три или четири метра, или пет. Една къща от два метра аз я считам скандална. Скандалните неща са от два метра. С един метър са къщи на притеснение, с три метра са свободни, а с четири, пет метра са още по-свободни. Ако имате една къща от десет метра широчина и десет метра дълга, каква ще бъде тя? Не ви трябват много големи къщи. Питам: Колко е голяма вашата къща, дето живеят 3 милиарда и 600 милиона жители в главата ви? Ако ви кажа, че главата има дължина 19 сантиметра, право ли е? Главата е дълга 19, 20, 21, 22 сантиметра на дължина. Ако ви кажа, че главата има 25 сантиметра широчина, има ли такава глава? Тогава ние продължаваме опашката на лисицата като онзи, който казвал, че опашките на лисиците във времето на Гедеона били по три метра. Един негов приятел му дал знак да намали, понеже това не е вярно. И той казва: „Предполагам, че три метра са много дълги, но два метра и половина трябва да са били." Онзи пак му дава знак. И той така намалявал, намалявал, че като дошъл до половин метър, казва: „Повече не съкратявам." Сега ние ще съкратим опашките на 19 сантиметра. Човешката къща, в която сега живее човек, има 19 сантиметра дължина, 15 сантиметра широчина и 15 сантиметра височина. Туй е един апартамент. Но в тази малка къща какви ли не велики работи не се строят. Аз, когато не харесвам някоя къща, знаеш какво правя. Аз излизам и отивам при Господа. Изляза в природата и казвам: Гост отивам на Господа. Колко е хубав Неговият апартамент, широк. После се върна в себе си. Като ми дотегне, като ми стане тежко, на Господа ходя на гости. Отвън понякой път казвам: Да не би да се загубя из голямата къща на Господа? Тогава пак се върна в моята малка къща. Като ми стане тясно, пак отивам на Господа на гости. И вие трябва да ходите често на Господа на гости. Като излезеш, цветя, реки, морета, въздух, звезди, ти се движиш. Като се уплашиш, върнеш се в твоята къща. Стане ти тежко, не е като на Господа. Там всичко има, в твоя апартамент е бедно. Ще знаеш, че си в дома, в себе си. Тебе като ти стане тежко, пак излез навън, иди на гости на Господа. Не е лошо да се ходи на гости. Според мене, когато човек се връща в себе си, той скърби; когато отива на гости на Господа, той се радва. Хубаво е човек в себе си да бъде, по-хубаво е да бъде на гости. Там всичките работи се уреждат. Сега тургам нещата във фигуративна форма. Непременно трябва да имате отношение към Великото в себе си, към Божественото, което живее във вас. Да го държите с всичкото почитание и уважение. Да уважавате себе си, да уважавате в себе си Божественото, което седи, което расте. Божественото е, което расте, човешкото е, което се смалява.

Та постиженията в света стават само в Божественото. Когато зачитаме в себе си само Божественото, всичко можем да постигнем. То е най-важното. Когато човек влезе в човешкото, тогава се приготовлява материалът. В човешкото се приготовлява материалът, в Божественото се реализира

материалът. Това са два процеса. Тогава ще знаете законите. При страданията вие само приготовлявате материала, а при радостите вие започвате Божествения градеж. Тъй щото, колкото повече страдания имате, толкоз повече възможности се явяват в Божествения свят нещата да се реализират, това, което сте копнели.

Сега, какво искате да бъдете: Учени ли искате да бъдете или невежи? Никой не може да бъде учен, докато не е бил невежа. Забележете: Сега изучавате природата и правите едно сравнение, целият ден ходите и се радвате на всичките блага, които природата има. Така се стимулира вашият мозък, вие се уморявате от всички впечатления, които са натрупани в мозъка, усещате едно обременение, искате почивка. Като дойдете вечерно време, затворите очите, легнете на кревата, покриете се, всичко, каквото сте събрали, започвате да отбивате. Във вас все таки трябва да настане едно успокояване. Тази постоянна възбуда трябва да се спре. Постоянно да се възбужда човек не е хубаво. Ще затвориш очите си малко. Вие се намирате в положението на този рибар, който ходил в морето, хвърлил мрежата, молил се на Господа. Като отива в морето да лови риба, хванал едно човешко око. Взима окото и го занася на един цар. Пита го той колко да му плати. Рибарят казал, да му даде толкоз злато, колкото тежи окото. Взели окото, турили го на везните и започнали да слагат злато на другото блюдо. Турили килограм, два, три, пет, десет, не се дига блюдото, на което било окото. Всичкото богатство, което имал царят турили, и пак окото не се дига. Царят не може да заплати заради него. Намерил се в чудо какво да прави, нямал повече злато. Викнал един мъдрец да го посъветва и той избавил царя. Казал: „Трябва да се тури на окото малко прах." Като посипали окото с малко прах, то замижало и тогава се дигнало нагоре. Някой път трябва да сипеш прашец на окото, за да се задоволи. Другояче това искаш, онова искаш. Хубави са тия желания, но човек се товари с ненужни желания. Цялата вечност е една възможност за постигане на човешките желания. В дадения случай тебе ти трябва много малко. В дадения случай ти като реализираш едно твое желание, всеки един момент носи своите възможности за постижение. Благодари за постижението в дадения момент. Следният момент ще има същите постижения. Всичко, каквото става, е за добро.

Та учете се сега. Какво е напрежение музикално? Отде ще започнете? Какво е движение? Трябва да превождате думите. Напрежението сега е „до", движението – „ре". Фасонът какво е? Фасонът е „ми". Казва: „Пооперил се." Какво е? Пооперил се, е „фа". Но разцъфтял се, разхубавил се, е „сол". Узрял какво е? – „Ла". Седнал да яде е „си". Ето смисълът. Седнеш да ядеш с благодарност, слезеш в „си". Във „фа" слизаш и в „си" слизаш. „Фа"-то и „си"-то са две врати, през които се влиза и

излиза.

Изпейте сега една песен с напрежение. /Учителят пее думата „напрежение“./ В гръцкото пеене имате така. /Учителят пее гръцко църковно пеене./ На гръцки има една песен: „Да възлезе молбата ми към тебе, Господи!“ Как ще изпеете по сегашен начин: „Да възлезе молитвата ми към Тебе, Господи“? Да кажем, дадат ви една композиция: „Да възлезе молбата ни към Тебе, Господи“, отде ще започнете? Ако имаш желание, ще вземеш „до“. Ще дадеш ход на „ре“. И тогава ще дадеш формата. Да възлезе към Господа, трябва да има хубава форма, красива форма. Трябва да има съдържание. Трябва да има „до“, „ре“, „ми“. Ще ги размесиш. Зная, че не сте музикант, много мъчна работа е. Викате един ваш приятел музикант: „Ела.“ Как ще му кажете музикално: „Да ми дойдеш на гости. Ела ми на гости през празниците.“ Как ще го изпеете? Както някои от вас сте дошли сега. Понякой път вие искате да поканите някой ваш приятел, как ще го поканите? Вие имате един начин. Представете си, както бихте желали вас да поканят, така и вие поканете. Ако дойде един ваш приятел да ви покани, има един начин, който на вас да бъде приятен. Постъпете по същия начин. Тъй, както желаете вас да поканят, по същия начин поканете другите. Защо вас да ви поканят добре другите, да е правилно, пък защо да не е правилно вие да поканите другите по същия начин? Колко думи трябва да турите, като поканите един ваш приятел? Коя дума ще турите най-първо? Вие как каните вашите приятели? Как каните светлината? Очите няма да са затворени. Когато посрещате светлината, как я посрещате? Например, като срещате един ваш приятел, няма да си отворите очите, тъй малко ще си отворите очите. Изобщо като срещате, погледът ви няма да е към земята, но малко подигнат нагоре. После ще се яви една малка усмивка на устата. После ръцете ви как ще бъдат? Но е хубаво един художник да има, да посрещате един ваш приятел. /Учителят си отваря ръцете./ То е една много хубава поза. Очите са много хубаво отворени, после има една много хубава усмивка на устата. Само един художник може да изрази това положение. После човек като остане пак в обикновеното състояние, той пак е тромав. При едно хубаво положение всичките мускули са нагласени много добре. Туй го наричам едно весело състояние. Казва: „Щастлив бях един ден.“ Туй щастливо положение очаква само някого. Като го видиш, радостен си. Като изгубиш това положение, пак ставаш нещастен. Дотогава, докато гледаш красотата с едно съдържание, с една мисъл, ти си щастлив, разбираш нещата. Щом изгубиш красотата, нейното съдържание и смисъла на живота, ти ставаш нещастен. Красотата е нещо живо вътре. Тя е външен израз на реалността. Съдържанието е туй, което носи в себе си вътрешния смисъл, то е животът. Ако един живот няма красота в себе си, ако един живот няма съдържание в себе си и ако няма смисъл в себе си, това не е живот. Животът е това, което

има красота, има съдържание, има и смисъл. Всяка една мисъл, всяко едно чувство, всяка една постъпка трябва да бъдат красиви, съдържателни, осмислени. Всяко едно чувство трябва да бъде красиво, съдържателно, осмислено. И всяка една мисъл трябва да съдържа нова идея. Всеки един от нас трябва да носи тази идея. То са новите времена. Следната епоха, която иде, като влезете в нея, ще бъдете готови.

Направете живота си красив без страх!
Направете живота си съдържателен без страх!
Направете живота си осмислен без страх!

Само светлият път на Мъдростта води към Истината.
В Истината е скрит животът!

XVIII година.
12 лекция на Младежкия окултен клас,
държана от Учителя на 30 декември 1938 г., петък, 5. ч. с.
София – Изгрев.